PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

RECENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII, BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARII, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLEBERI, ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. VII.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.
SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

		PAG.
ΠΟΛΙΤΕΙΑ,	ϛ	1
	Ζ	51
	Η	99
	Θ	144
	Ι	180
ΤΙΜΑΙΟΣ		231
ΚΡΙΤΙΑΣ		375
ΝΟΜΟΙ,	Α	403
	Β	500

ΠΟΛΙΤΕΙΑ,

ϛ.

§. 1. Οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, καὶ οἱ μὴ διὰ[a] μακροῦ τινὸς[b] διεξελθόντος[c] λόγου[d] μόγις πως[e] ἀνεφάνησαν οἳ[f] εἰσιν ἑκάτεροι. Ἴσως γάρ, ἔφη, διὰ βραχέος οὐ ῥᾴδιον. Οὐ φαίνεται, εἶπον. ἐμοὶ γοῦν ἔτι δοκεῖ[g] ἂν βελτιόνως[h] φανῆναι, εἰ περὶ τούτου μόνου[i] ἔδει ῥηθῆναι καὶ μὴ πολλὰ τὰ[k] λοιπὰ διελθεῖν μέλλοντι κατόψεσθαι τί διαφέρει βίος δίκαιος[l] ἀδίκου. Τί οὖν, ἔφη, τὸ[m] μετὰ τοῦτο ἡμῖν; Τί δ' ἄλλο, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τὸ ἑξῆς; ἐπειδὴ φιλόσοφοι μὲν οἱ[n] τοῦ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι, οἱ δὲ μὴ ἀλλ' ἐν πολλοῖς καὶ πάντως[o] ἴσχουσι πλανώμενοι[p] οὐ[q] φιλόσοφοι, ποτέρους δὴ δεῖ[r] πό- Steph. II. 484. — Bek. III. i. 274.

[a] διὰ om pr Ξ.—[b] μακροῦ τινὸς υτ, μικροῦ m.—[c] διεξελθόντες υ, ἐληλυθότος q.—[d] ante λόγου omisi τοῦ cum ΑΘΠΦDKqετ.—[e] που Φ.—[f] οἳ A et pr Π: οἷοι *ϛ.—[g] δοκοῖ Θτ et corr Ξ.—[h] βελτιόνως Aqυm, βέλτιον ὡς ΠDK: βέλτιον *ϛ.—[i] τοῦτο μόνον Φτ, μόνου τούτου υ.—[k] πολλάττα K, πόλλ' ἄττα q.—[l] δίκαιος βίος Φτ.—[m] τὸ om Φτ.—[n] εἰ τ.—[o] παντοίως γρ Π.—[p] πλανώμενοι ἴσχουσιν ΘΦτ.—[q] οἱ Θτ.

§. 1. τοῦ λόγου] Cod. Reg. articulum τοῦ omittit; tunc διὰ μακροῦ τινὸς (quæ per se sunt, *longo sane post tempore*) cum λόγου conjungendum esset; sed rectius, ni fallor, verba ita distinguimus: διὰ μακροῦ τινὸς, διεξελθόντος τοῦ λόγου (postquam oratio persecuta est s. exposuit), μόγις πως ἀνεφάνησαν. Ast. qui sic in Addend. ' Haud dubie recte habet, quod reposuimus, διεξελθόντες: *postquam longa oratione persecuti sumus*, h. e. *exposuimus*. Participium nominativo casu absolute positum est. Vid. ad Legg. iii. 7.'

πάντως ἴσχουσι] Fortasse παντοίως ἴσχουσι scribendum. Ficinus: *semper autem per multa mutabiliaque vagantur*. Ast.

λεως ἡγεμόνας εἶναι; Πῶς οὖν λέγοντες ἂν αὐτό, ἔφη, με-
III. i. 275. τρίως λέγοιμεν; Ὁπότεροι ἄν, ἦν δ' ἐγώ, δυνατοὶ φαίνων-
ται φυλάξαι νόμους τε[s] καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων, τού-
τους καθιστάναι φύλακας. Ὀρθῶς,[t] ἔφη. Τόδε,[u] ἦν δ'
ἐγώ, ἆρα δῆλον, εἴτε τυφλὸν εἴτε ὀξὺ[v] ὁρῶντα[w] χρὴ φύλα-
κα[x] τηρεῖν ὁτιοῦν. Καὶ πῶς, ἔφη, οὐ δῆλον; Ἦ[y] οὖν δο-
κοῦσί[z] τι[a] τυφλῶν διαφέρειν[b] οἱ τῷ ὄντι τοῦ ὄντος ἑκάστου
ἐστερημένοι τῆς γνώσεως, καὶ μηδὲν ἐναργὲς ἐν τῇ ψυχῇ
ἔχοντες παράδειγμα, μηδὲ δυνάμενοι, ὥς περ γραφῆς,[c] εἰς
τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες κἀκεῖσε ἀεὶ ἀναφέροντές τε
καὶ θεώμενοι ὡς οἷόν τε ἀκριβέστατα, οὕτω δὴ καὶ τὰ ἐν-
θάδε νόμιμα καλῶν τε πέρι καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν τί-
θεσθαί τε, ἐὰν δέῃ τίθεσθαι, καὶ τὰ κείμενα φυλάττοντες
σώζειν; Οὐ μὰ τὸν Δία,[d] ἦ δ' ὅς, οὐ πολύ τι διαφέρειν.[e]
Τούτους οὖν μᾶλλον φύλακας στησόμεθα ἢ τοὺς ἐγνωκό-
τας μὲν ἕκαστον τὸ ὄν, ἐμπειρίᾳ δὲ μηδὲν ἐκείνων ἐλλεί-
ποντας μηδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντας;
Ἄτοπον μέντ' ἄν, ἔφη, εἴη ἄλλους αἱρεῖσθαι, εἴ γε τἆλλα
μὴ ἐλλείποιντο· τούτῳ γὰρ αὐτῷ[f] σχεδόν τι τῷ μεγίστῳ
II. 485. ἂν προέχοιεν.[g] Οὐκοῦν τοῦτο δὴ λέγωμεν,[h] τίνα τρόπον
οἷοί τ' ἔσονται[i] οἱ αὐτοὶ κἀκεῖνα καὶ ταῦτα ἔχειν; Πάνυ
μὲν οὖν. Ὃ τοίνυν ἀρχόμενοι τούτου τοῦ λόγου ἐλέγο-
III. i. 276. μεν, τὴν φύσιν αὐτῶν πρῶτον δεῖ[k] καταμαθεῖν. καὶ οἶμαι,

—[r] δὴ δεῖ ΑΘΞΠΦqυmr : δεῖ δὴ *s.—[s] τε om m et pr Ξ.—[t] δῆλον υ.—[u] τόδε ΑΘΠ ΦDKυmr, τόδε γ' rc q, τόδε δ' r, τόδε δὲ υ, τὸ δὲ δὴ s.—[v] ὀξὺν corr q.—[w] ὁρᾶν DK q.—[x] χρὴ φύλακα ΑΘΠDKυmr : χρὴ τὸν φύλακα *s.—[y] ἢ mr, εἶ υ.—[z] οὖν οὐ δοκοῦσί q.—[a] τι Αυ et rc Π : om ΘΠΦDKr.—[b] τυφλῶν οὐ διαφέρειν q.—[c] γραφῆς Α ΘΞΠDKmr : γραφεῖς *s.—[d] δί' mr.—[e] διαφέρειν q : διαφέρει *s.—[f] τοῦτο γὰρ αὐτὸ υ.—[g] προσέχοιεν ΘΠDKqr et pr Φ.—[h] λέγομεν Θm.—[i] ἐσόμεθα K.—[k] δεῖν ΑΘ

εἴτε] Particula interrogativa est, v. Zeune ad Viger. de Idiotism. p. 515. Ast.

κἀκεῖσε ἀεὶ ἀναφέροντες] Objectum desideratur: intellige e sequentibus τὰ ἐνθάδε. Phædon. p. 75. B. εἰ ἐμέλλομεν τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκεῖσε ἀνοίσειν. p. 76. E. καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν. Solet vero ἀναφέρειν omisso eo, quod referri dicitur, poni, ut γένος. Theæt. 175. A. ἀναφερόντος ἐς Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρύωνος. Vid. Schäfer. ad Bos. Ellips. p. 76. Ceterum expressit h. l. Cicero Orat. c. 2. 'nec vero ille artifex, quum faceret Jovis formam aut Minervæ, contemplabatur aliquem, e quo similitudinem duceret, sed ipsius in mente insidebat species, pulchritudinis eximia quædam, quam intuens in eaque defixus ad illius similitudinem artem manumque dirigebat.' Similiter Basilius: ὥσπερ οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰκόνα γράφωσι, πυκνὰ πρὸς τὸ παράδειγμα ἀποβλέποντες τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἑαυτῶν σπουδάζουσι μεταθεῖναι φιλοτέχνημα. Ast.

ἐὰν ἐκείνην ἱκανῶς ὁμολογήσωμεν, ὁμολογήσειν καὶ ὅτι οἷοί τε ταῦτα ἔχειν οἱ αὐτοὶ ὅτι τε οὐκ ἄλλους πόλεων ἡγεμόνας δεῖ εἶναι ἢ τούτους. [§. 2.] Πῶς; Τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων πέρι ὡμολογήσθω[l] ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε ἀεὶ[m] ἐρῶσιν ὃ[n] ἂν αὐτοῖς[o] δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας τῆς ἀεὶ οὔσης καὶ μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς. Ὡμολογήσθω.[p] Καὶ[q] μήν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὅτι πάσης αὐτῆς, καὶ[r] οὔτε σμικροῦ οὔτε μείζονος οὔτε τιμιωτέρου οὔτε ἀτιμοτέρου μέρους[s] ἑκόντες ἀφίενται, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν περί τε[t] τῶν φιλοτίμων καὶ[u] ἐρωτικῶν διήλθομεν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τόδε τοίνυν μετὰ τοῦτο σκόπει εἰ ἀνάγκη ἔχειν πρὸς τούτῳ ἐν τῇ φύσει οἳ ἂν μέλλωσιν ἔσεσθαι οἵους ἐλέγομεν.[v] Τὸ ποῖον;[w] Τὴν ἀψεύδειαν καὶ τὸ ἑκόντας

ΞΠΦD.—[l] ὁμολογεῖσθω (ὁ, ει superscr.) ΞΦm, ὡμολογησθω r.—[m] ἂν Φr.—[n] ὃ Am et pr Π: ὅσα *ϛ.—[o] αὐτῆς Φr.—[p] ὡμολογήσθω Π, ὡμολογείσθω (ὁ, ει superscr.) m, ὁμολογείσθω ΞΦr.—[q] καὶ om ΘΦr.—[r] καὶ om K.—[s] γένους γρ υ.—[t] τε ΑΘΞΠΦqυmr: γε *ϛ.—[u] καὶ om pr D.—[v] λέγομεν ΦDqυr.—[w] τὸ ποῖον om Φ.—[x] γ' υm.—[y] φίλος r.—[z] τῇ DK.—

δεῖ καταμαθεῖν] Ald. Bas. 1. et 2. δεῖν. Ficinus: *perdiscere inprimis oportet*. Ast.

§. 2. *ὅσα*] Nec post ὅσα, nec ante vel post genitivos sequentes quicquam desiderari puto. Nam ante ὅσα subaudire τινὸς ἐκείνων (ut intelligamus non aliter quam si dictum esset μαθήματος ἐρῶσι τινὸς ἐκείνων ὅσα) minime novum est: cum illis autem genitivis subaudiit et Fic. accus. φύσιν (neque enim in ullo exemplari legisse puto) quippe qui locum hunc ita reddiderit, *Hoc itaque inter nos primum constet de philosophorum ingeniis, quod semper eam diligunt disciplinam qua illis notior fiat natura illa quæ semper est, neque generatione et corruptione mutatur.* Sed cur accusativum hunc relinquere subaudiendum licuit? non aliam cur hoc sibi licere putaverit caussam esse puto, quam quod præcederet genitivus pluralis φύσεων, licet non de eadem re dictus. Steph.

ὅσα ἂν αὐτοῖς δηλοῖ] μαθήματος ἀεὶ est i. q. παντὸς μαθήματος s. πάντων μαθημάτων; hinc sequitur ὅσα. Verbum δηλοῖ partitionem indicat, quocirca genitivus sequitur ἐκείνης τῆς οὐσίας. Sic Herodot. vii. 6. κατέλεγε τῶν χρησμῶν. Gorg. p. 514. A. πράξοντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Vid. Dawes. Misc. Crit. p. 310. Koen. ad Gregor. p. 50. Pierson. ad Mœr. p. 165. Themistius Orat. xxi. p. 250. C. hunc locum ita exhibet: τοῦτο μὲν δὴ ὁμολογείσθω τῆς φιλοσόφου φύσεως πέρι, ὅτι (e Petavii emendatione) μαθήματος δέοι οὔτοι παντὸς, ἀλλ' ὃ ἂν ἐκείνην δηλοῖ τὴν οὐσίαν τὴν ἀεὶ οὖσαν καὶ μὴ πλανωμένην ὑπὸ φθορᾶς καὶ γενέσεως. Unde Petavius not. p. 504. etiam in Platone ἐκείνην τὴν οὐσίαν cet. corrigi et οὔτοι παντὸς, ἀλλ' ὃ ἂν pro ὅσα legi volebat, sine causa. Ast.

πάσης αὐτῆς] Int. ἐπιστήμης s. μαθήσεως, quod eruendum est a prægresso μαθήματος, de quo satis obvio loquendi genere vid. Viger. de Idiotism. p. 43. Ernest. ad Xenoph. Mem. i. 4. 18. et Hindenburg. Animadv. p. 25. Mox Cod. Reg. prætermittit καὶ, ut construendum sit: ὅτι οὔτε σμικροῦ, οὔτε μείζονος—μέρους πάσης αὐτῆς ἑκόντες ἀφίενται; sed præstat πάσης αὐτῆς καὶ legere et ex prægressis supplere ἐρῶσιν. Ast.

οἵους ἐλέγομεν] Cod. Reg. λέγομεν; sed Ficinus quoque vertit, *quales narravimus*. Ast.

τὴν ἀψεύδειαν] Vid. Themist. Orat. xxi. p. 257. C. Ast.

εἶναι μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν
δ' ἀλήθειαν στέργειν. Εἰκός γε,[x] ἔφη. Οὐ μόνον γε,
ὦ φίλε,[y] εἰκός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἐρωτικῶς του[z]
φύσει ἔχοντα πᾶν τὸ ξυγγενές τε καὶ οἰκεῖον τῶν παιδικῶν
ἀγαπᾷν. Ὀρθῶς, ἔφη. Ἦ οὖν οἰκειότερον σοφίᾳ τι
III. i. 277. ἀληθείας ἂν[a] εὕροις; Καὶ πῶς; ἦ δ' ὅς. Ἦ οὖν δυνατὸν
εἶναι τὴν αὐτὴν φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ φιλοψευδῆ; Οὐ-
δαμῶς γε. Τὸν ἄρα τῷ[b] ὄντι φιλομαθῆ πάσης ἀληθείας
δεῖ εὐθὺς ἐκ νέου ὅτι μάλιστα ὀρέγεσθαι. Παντελῶς γε.
Ἀλλὰ μὴν ὅτῳ γε εἰς ἕν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπου-
σιν, ἴσμεν που ὅτι εἰς τἆλλα τούτῳ ἀσθενέστεραι, ὥς[c] περ
ῥεῦμα ἐκεῖσε ἀπωχετευμένον.[d] Τί μήν; Ὧι δὴ[e] πρὸς τὰ
μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐῤῥυήκασι, περὶ τὴν τῆς
ψυχῆς, οἶμαι, ἡδονὴν αὐτῆς[f] καθ' αὑτὴν εἶεν ἄν, τὰς δὲ
διὰ τοῦ σώματος ἐκλείποιεν,[g] εἰ μὴ πεπλασμένως[h] ἀλλ'
ἀληθῶς φιλόσοφός τις εἴη. Μεγάλη ἀνάγκη. Σώφρων
μὴν ὅ γε[i] τοιοῦτος καὶ οὐδαμῇ φιλοχρήματος· ὧν γὰρ
ἕνεκα χρήματα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται, ἄλλῳ[k]
τινὶ μᾶλλον ἢ τούτῳ προσήκει σπουδάζειν. Οὕτως. Καὶ
II. 486. μήν που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίνειν μέλλῃς[l] φύσιν
φιλόσοφόν τε καὶ μή. Τὸ ποῖον; Μή σε λάθῃ μετέχου-
σα[m] ἀνελευθερίας·[n] ἐναντιώτατον γάρ που σμικρολογία
ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντὸς ἀεὶ ἐπορέξεσθαι[o] θείου

[a] ἂν ante ἀληθείας ponit υ, om Φr.—[b] τῶν Ξ.—[c] ὡς corr D.—[d] ἀπωχετευμένον ἐ ΑΘΠΦmr, ἀπωχετευμένον D, ἐπωχετευμένον Kq, ἀποχετευόμεναι υ: ἀποχετευόμενον s.—[e] δὴ ΑΘΞΠΦrmr: δὲ *s.—[f] τὴν υ.—[g] ἐκλίποιεν Φ.—[h] πεπλασμένος K.—[i] γε μὴν ὁ K, γε μὴν ὅγε q.—[k] ἄλλο τι Φr.—[l] μέλλῃ D.—[m] λάθῃ ψυχὴ μετέ-

ἐρωτικῶς.τοῦ (i. e. *τινὸς*) *ἔχοντα*] *ἐρωτικῶς ἔχειν* (Lys. 211. E. Xenoph. Cyrop. iii. 3. 8. Œconom. xii. 15. Hier. i. 21.), ut *ἐπιθυμητικῶς ἔχειν* (Phædon. 108. A.) cum genitivo construitur. Cf. Spanh. ad Julian. Cæsar. p. 125.—Cod. Reg. *ἐρωτικῶς τῇ φύσει* vitiose. Ficinus quoque: *qui ex natura ad aliquid amore afficitur*. Ast.

αἱ ἐπιθυμίαι—ῥέπουσιν] Vid. Themist. Orat. xxii. p. 269. D. Ast.

ᾧ δὴ] δὴ pro δὲ e Bas. 2. sensu flagitante, recepimus. Sic et Ficinus: *Quicunque igitur—flagrant*. Ast.

φιλοσόφου] Ita pro *φιλόσοφον* scripsimus, etiam Ficino suadente, ut qui verterit, *quoties naturam ejus, qui philosophus sit, et ejus, qui non sit, discernere cupis*. Ast. qui sic in Addend. 'Conjiciat fortasse quispiam legendum esse *φιλοσόφου τε καὶ μή*; sic enim c. 5. fin. *τὴν τῶν ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν*. C. 6. p. 492. A. *Ἣν—τοῦ φιλοσόφου φύσιν*. Sed *φιλόσοφον* rectius esse censeo. Infra quoque legimus *ψυχὴν—φιλόσοφον καὶ μή*. vi. 8. p. 491. A. *φιλοσόφῳ φύσει*. c. 9. init. *τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη*.'

τε καὶ ἀνθρωπίνου. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἧι[p] οὖν ὑπάρ-
χει διανοίᾳ[q] μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία παντὸς μὲν χρόνου, III. i. 278.
πάσης δὲ οὐσίας, οἷόν τε οἴει[r] τούτῳ μέγα τι δοκεῖν εἶναι
τὸν ἀνθρώπινον βίον; Ἀδύνατον, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν καὶ θά-
νατον οὐ δεινόν τι ἡγήσεται ὁ τοιοῦτος; Ἥκιστά γε. Δει-
λῇ δὴ[s] καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς, ὡς ἔοι-
κεν,[t] οὐκ ἂν μετείη. Οὔ μοι δοκεῖ. Τί οὖν; ὁ κόσμιος
καὶ μὴ φιλοχρήματος μηδ' ἀνελεύθερος μηδ' ἀλαζὼν μη-
δὲ δειλὸς ἔσθ' ὅπῃ[u] ἂν δυσξύμβολος ἢ ἄδικος γένοιτο;
Οὐκ ἔστιν.[v] Καὶ τοῦτο δὴ ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ
μὴ εὐθὺς νέου ὄντος ἐπισκέψει,[w] εἰ ἄρα δικαία τε καὶ ἥμε-
ρος ἢ δυσκοινώνητος[x] καὶ ἀγρία. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐ
μὴν οὐδὲ τόδε παραλείψεις, ὡς ἐγᾦμαι. Τὸ ποῖον; Εὐ-
μαθὴς ἢ δυσμαθής.[y] ἢ προσδοκᾷς ποτέ τινά τι[z] ἱκανῶς
ἂν στέρξαι, ὃ πράττων ἂν ἀλγῶν τε πράττοι καὶ μόγις
σμικρὸν ἀνύτων;[a] Οὐκ ἂν γένοιτο. Τί δ'; εἰ μηδὲν ὧν
μάθοι σώζειν δύναιτο, λήθης ὢν πλέως,[b] ἆρ' ἂν οἷός τ' εἴη
ἐπιστήμης μὴ κενὸς εἶναι; Καὶ πῶς; Ἀνόνητα[c] δὴ[d] πονῶν
οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεται[e] τελευτῶν αὐτόν τε μισεῖν καὶ τὴν
τοιαύτην πρᾶξιν; Πῶς δ' οὔ; [§. 3.] Ἐπιλήσμονα ἄρα ψυ-
χὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μή ποτε ἐγκρίνωμεν,[f] ἀλλὰ III. i. 279.
μνημονικὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν[g] εἶναι. Παντάπασι μὲν

ᾧ as
χουσι v.—[n] ἐλευθερίας Φr.—[o] ἐπορέγεσθαι ς.—[p] ᾗ ΠD, ᾧ Φqvr, ἡ m.—[q] διάνοια r, διανοίας Φqv, διάνοια m.—[r] εἴη K.—[s] δὴ Aqm: δὲ *ς.—[t] ὡς ἔοικεν ἀληθινῆς Θ Φr.—[u] ὅποι K.—[v] οὐκέτι m.—[w] ἐπισκέψει vm.—[x] δυσκοινώνητος καὶ AΠDKqvm: δυσκοινώνητός τε καὶ *ς.—[y] ἢ δυσμαθὴς om q.—[z] τι om ΘΠDKq.—[a] ἀνύττων Ξm ς.—[b] ἀνάπλεως v.—[c] ἀνόητα A et pr Π.—[d] δὴ ΑΘΞvmr: δὲ *ς.—[e] ἀναγκασθή-

ᾧ—διανοίας μεγαλοπρέπεια] Sic reposuimus pro ᾗ—διανοίᾳ, auctoritate M. Antonini vii. §. 35. qui hunc locum sic expressit: ᾧ οὖν ὑπάρχει διάνοια μεγαλοπρεπὴς—ἆρα οἴει—et Ficini, qui vertit: cui cogitationis adest magnificentia.—Unde ᾗ enatum sit, facile est perspectu; nimirum σ obliterato, διανοία propter sequentem nominativum, in διανοίᾳ et ᾧ in ᾗ mutabatur. Ὧι διανοίας μεγαλοπρέπεια non solum sensum præbet concinniorem, verum etiam sequenti τούτῳ convenientius est. Pro οἷόν τε οἴει Cod. Reg. legit οἷόν τε εἴη. Etiam Ficinus οἴει non expressit vertens, *humana vita magnum quid videri non potest*. Deinde Ald. Bas. 1. et 2. legunt δοκεῖ. Ast.

ὁ κόσμιος] Laudat Themist. Orat. xxi. p. 259. D. Ast.

σώζειν] Proprie usurpatur de *memoria*, vid. Heind. ad Theæt. §. 26. Erfurdt. ad Soph. Trach. p. 271. Baumgarten-Crus. Recit. de Studiis Philologic. in Beckii Actis Seminar. Reg. v. i. p. 38. not. 21. Ast.

ἀνόνητα] Haud dubie scribendum est ἀνήνυτα. Vid. ad Legg. iv. 6. Ast.

οὖν. Ἀλλ᾽ οὐ μὴν[h] τό γε τῆς ἀμούσου τε[i] καὶ ἀσχήμονος φύσεως ἄλλοσέ ποι[k] ἂν φαῖμεν[l] ἕλκειν ἢ εἰς ἀμετρίαν. Τί μήν; Ἀλήθειαν δὲ ἀμετρίᾳ ἡγεῖ[m] ξυγγενῆ εἶναι ἢ ἐμμετρίᾳ; Ἐμμετρίᾳ.[n] Ἔμμετρον ἄρα καὶ εὔχαριν ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει, ἣν[o] ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἑκάστου τὸ αὐτοφυὲς εὐάγωγον παρέξει. Πῶς δ᾽ οὔ; Τί οὖν; μή πῃ δοκοῦμέν[p] σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα διεληλυθέναι καὶ ἑπόμενα ἀλλήλοις τῇ μελλούσῃ τοῦ ὄντος ἱκανῶς τε καὶ τελέως[q] ψυχῇ μεταλήψεσθαι; Ἀναγκαιότατα[r]
II. 487. μὲν οὖν, ἔφη. Ἔστιν οὖν ὅπῃ μέμψει[s] τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, ὃ μή ποτ᾽ ἄν τις οἷός τε γένοιτο ἱκανῶς[t] ἐπιτηδεῦσαι, εἰ μὴ φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθής, μεγαλοπρεπής, εὔχαρις, φίλος τε καὶ ξυγγενὴς ἀληθείας, δικαιοσύνης, ἀνδρίας, σωφροσύνης; Οὐδ᾽ ἂν ὁ Μῶμος, ἔφη, τό γε τοιοῦτον[u] μέμψαιτο. Ἀλλ᾽, ἦν δ᾽ ἐγώ, τελειωθεῖσι τοῖς τοιούτοις παιδείᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ ἆρα[v] οὐ μόνοις ἂν[w] τὴν πόλιν ἐπιτρέποις;

III. i. 280. Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Ὦ Σώκρατες, ἔφη, πρὸς μὲν ταῦτά σοι οὐδεὶς ἂν οἷός τ᾽ εἴη ἀντειπεῖν· ἀλλὰ γάρ τοιόνδε τι πάσχουσιν οἱ ἀκούοντες ἑκάστοτε ἃ νῦν λέγεις· ἡγοῦνται δι᾽ ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε[x] καὶ ἀποκρίνεσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου παρ᾽ ἕκαστον τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι,[y] ἀθροισθέντων τῶν[z] σμικρῶν ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα τὸ σφάλμα καὶ ἐναντίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι,[a] καὶ ὥς[b] περ ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται[c] καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅ τι φέρωσιν,[d] οὕτω καὶ σφεῖς[e] τε-

σεσθαι ΘΦKr.—[f] κρίνωμεν s.—[g] δεῖ pr Ξ.—[h] μὴν ΘΞΠΦDKqmr : μὴ *s.—[i] τε om pr Ξ.—[k] ποι ΑΘΞΠΦυmr : πῃ *s.—[l] φαῖμεν ΑΘΞΠΦr, θέμεν m, φαμὲν υ : φῶμεν *s.—[m] ἡγεῖ υ.—[n] Ἐμμετρίᾳ om r.—[o] ἢ q.—[p] δοκῶμεν Φr.—[q] τελείως q.—[r] ἀναγκαιότατον q.—[s] μέμψει υ.—[t] ἱκανὸς r.—[u] τοιοῦτο ΘΦr.—[v] ἆρα om q.—[w] ἂν om m et pr Ξ.—[x] τε om Ξm et pr Π.—[y] παραγνόμενοι υ.—[z] δὲ τῶν υ.—[a] ἀποφαίνεσθαι ΘΦr.—[b] ὡς pr Π.—[c] ἀποκλείουσι Φ.—[d] φέρωσιν s : mei φέρουσιν. sed q hæc φέρωσιν...ἔχων ὅ τι om.—[e] σφᾶς K.—[f] τελευτῶντας ΦKr et corr D.—[g] ἔχουσιν Θ.

§. 3. οὐ μὴ—φῶμεν] De οὐ μὴ (*nullo modo*), v. ad i. 15. Ast.

ἣν—ἑκάστου παρέξει] Interpretes hæc ita expresserunt, ac si ἑκάστου ad ὄντος trahendum sit; at ἑκάστου τὸ αὐτοφυὲς est *propria cujusque natura*. Mox οἱ μὴ, int. πεττεύειν δεινοί. Ast.

ἀποκλείονται] *Intercluduntur*, ad incitas rediguntur. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. ii. 26. p. 140. Ast.

λευτῶντες[f] ἀποκλείεσθαι καὶ οὐκ ἔχειν[g] ὅ τι λέγωσιν[h] ὑπὸ
πεττείας αὖ[i] ταύτης τινὸς ἑτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις ἀλλ' ἐν
λόγοις, ἐπεὶ τό γε[k] ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτῃ[l] ἔχειν.
λέγω δ' εἰς τὸ παρὸν ἀποβλέψας· νῦν γὰρ φαίη ἄν τίς
σοι[m] λόγῳ μὲν οὐκ ἔχειν καθ' ἕκαστον τὸ ἐρωτώμενον ἐναν-
τιοῦσθαι, ἔργῳ δὲ ὁρᾶν, ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμήσαντες
μὴ τοῦ πεπαιδεῦσθαι[n] ἕνεκα ἁψάμενοι νέοι ὄντες ἀπαλ-
λάττωνται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδιατρίψωσι, τοὺς μὲν πλεί-
στους καὶ πάνυ ἀλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονή-
ρους εἴπωμεν, τοὺς δὲ[o] ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας ὅμως[p]
τοῦτό γε ὑπὸ[q] τοῦ ἐπιτηδεύματος οὗ σὺ ἐπαινεῖς πάσχον-
τας, ἀχρήστους ταῖς πόλεσι γιγνομένους. Καὶ ἐγὼ ἀκού-
σας, Οἴει οὖν, εἶπον, τοὺς ταῦτα λέγοντας ψεύδεσθαι; III. i. 281.
Οὐκ οἶδα, ἦ δ' ὅς, ἀλλὰ τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκού-
οιμι. Ἀκούοις ἂν ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τἀληθῆ λέγειν.
Πῶς[r] οὖν, ἔφη, εὖ ἔχει λέγειν ὅτι[s] οὐ πρότερον κακῶν παύ-
σονται αἱ πόλεις πρὶν ἂν ἐν αὐταῖς οἱ φιλόσοφοι ἄρξωσιν,
οὓς ἀχρήστους ὁμολογοῦμεν αὐταῖς εἶναι; Ἐρωτᾷς, ἦν δ'
ἐγώ, ἐρώτημα[t] δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόνος λεγομένης.
Σὺ δέ γε,[u] ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων[v] λέγειν.
[§. 4.] Εἶεν, εἶπον· σκώπτεις[w] ἐμβεβληκώς με εἰς λόγον
οὕτω δυσαπόδεικτον;[x] ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνος, ἵν' ἔτι μᾶλ- II. 488.
λον ἴδῃς ὡς γλίσχρως εἰκάζω. οὕτω γὰρ χαλεπὸν τὸ[y] πά-

—h λέγουσιν q, λέγοιεν Φ.—i οὖν K.—k γ' υ.—l ταύτην Am.—m σοι om υ.—n πεπαιδεῦσθαι ΑΘΠΦDKυτ, παιδεύεσθαι Ξm: προπεπαιδεῦσθαι ς.—o δ' m.—p ὁμῶς Φ, ὅμως δὲ υ.—q ἐπὶ ΘΠΦDKτ.—r πῶς...λέγειν om ΘΦτ.—s καὶ ὅτι rc Θ.—t τὸ ἐρώτημα (εις) K.—u γε om ΘΦτ.—v εἰκόνος Ξm.—w σκώπτῃ Θ, σκώπτει Π, σκώπτῃ Φτ.—x δυσαπόδεκτον υ.—y τὸ om Am et pr Ξ.—z πλῆθος γρ Α.—a ἐν οὐδενὶ ΘΦDKqτ

ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς ἔχειν] Steinbrüchel. ad Eurip. in Mus. Turic. i. 2. p. 292. 'Non enim id dicitur, a neutra parte veritatem esse existimari ab iis, qui conclusionum contortarum in se continuationi jam non habeant, quod reponant, sed persuadere nihilo secius eos sibi, quamquam obmutescentes, a parte philosophi verum neutiquam esse.' Ast.

ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμήσαντες] Cf. Gorg. p. 484. C. Ast.

ἀχρήστους γιγνομένους] Pro ὅτι ἄχρηστοι γίγνονται. Sic sæpe participium ponitur participio prægresso pro modo finito cum conjunctione. x. 5. ἀνὴρ—τοιᾶσδε τύχης μετασχών, υἱὸν ἀπολέσας. Apollonid. xxx. 1. Antholog. Græc. t. ii. p. 126. ὃς οὐκ ἔτλη κακὸν ἔσχατον, υἱέα κλαύσας; Ast.

τό σοι δοκοῦν] *Tuam sententiam*; vid. Herm. ad Viger. p. 330. Ast.

§. 4. γλίσχρως] Est *putide*, σμικρολόγως, v. interpp. ad Criton. c. 15. Heind. ad Cratyl. p. 104. Ast.

θος[z] τῶν ἐπιεικεστάτων, ὃ πρὸς τὰς πόλεις πεπόνθασιν, ὥστ' οὐδ' ἔστιν ἓν οὐδὲν[a] ἄλλο[b] τοιοῦτον[c] πεπονθός, ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ ξυναγαγεῖν εἰκάζοντα καὶ ἀπολογούμενον ὑπὲρ[d] αὐτῶν, οἷον οἱ γραφῆς[e] τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. νόησον γὰρ τοιουτονὶ[f] γενόμενον εἴτε πολλῶν νεῶν πέρι εἴτε μιᾶς ναύκληρον, μεγέθει μὲν καὶ ῥώμῃ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηῒ πάντας,[g] ὑπόκωφον δὲ καὶ ὁρῶντα ὡσαύτως βραχύ τι καὶ γιγνώσκοντα περὶ ναυτικῶν
III. i. 282. ἕτερα τοιαῦτα, τοὺς δὲ ναύτας στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν, μήτε μαθόντα πώποτε τὴν τέχνην μήτε ἔχοντα ἀποδεῖξαι διδάσκαλον ἑαυτοῦ μηδὲ χρόνον ἐν ᾧ ἐμάνθανε, πρὸς δὲ τούτοις φάσκοντας μηδὲ διδακτὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα ὡς διδακτὸν[h] ἑτοίμους κατατέμνειν, αὐτοὺς δὲ αὐτῷ ἀεὶ τῷ ναυκλήρῳ περικεχύσθαι δεομένους καὶ πάντα ποιοῦντας ὅπως ἂν σφίσι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ,[i] ἐνίοτε δ'[k] ἂν μὴ πείθωσιν ἀλλὰ ἄλλοι μᾶλλον, τοὺς μὲν ἄλλους ἢ ἀποκτιννύντας[l] ἢ ἐκβάλλοντας[m] ἐκ τῆς νεώς, τὸν δὲ γενναῖον ναύκληρον μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ ἤ τινι ἄλλῳ συμποδίσαντας τῆς νεὼς ἄρχειν χρωμένους τοῖς ἐνοῦσι, καὶ πίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους πλεῖν[n] ὡς[o] τὸ εἰκὸς τοὺς τοιούτους,[p] πρὸς δὲ τούτοις ἐπαινοῦντας ναυτικὸν μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ ναῦν ὃς ἂν ξυλλαμβάνειν

et corr Π.—[b] ἄλλω ΦΚqr et corr Π.—[c] τοιοῦτον ΑΘΞΠυmr, τοιοῦτό τι Φ, τοιούτω Κ : τοιοῦτο s.—[d] καὶ ὑπὲρ ἀπολογούμενον ὑπὲρ υ.—[e] γραφεῖς libri.—[f] τοιοῦτον υ, τουτονὶ m.—[g] πάντας ΑΘΠΦDKqυmr : ἅπαντας s.—[h] ὡς δυνατὸν Κ.—[i] ἐπιτρέψῃ ΑΘΞΠΦΚυmr : ἐπιτρέψοι *s.—[k] δ' om υ.—[l] ἀποκτεινῦντας υ.—[m] ἐκβαλόντας Km. —[n] πλεῖον ΘΞΠqr, πλὴν m.—[o] εἰς υ.—[p] τοῖς τοιούτοις Φ.—[q] ἄρξουσιν ΑΠυm :

τραγελάφους] Tragelaphus animal est commentitum, ex hirco et cervo compositum (v. Plin. H. N. viii. 33.) Aristoph. Ran. 468. Lucian. Prometh. §. 7. ubi v. Hemsterh. t. i. p. 226. Bip. Salmas. Exercitat. Plin. p. 862. Wesseling. ad Diod. i. 51. 163. Τραγέλαφοι, Chimæræ et similia sunt, ἐν μόνῃ τῇ διανοίᾳ κείμενα ὀνόματα, ut Ammonius dicit περὶ ἑρμηνείας p. 12. Ast.

ἕτερα τοιαῦτα] *Similiter, eodem modo.* Protagor. 326. A. οἱ τ' αὖ κιθαρισταὶ ἕτερα τοιαῦτα σωφροσύνης τε ἐπιμέλονται. Vid. Heind. ad Phædon. §. 5. Ast.

ἐπιτρέψῃ] Sic Bas. 2. et Cod. Reg. libri reliqui ἐπιτρέψοι. Ast.

μανδραγόρᾳ] Vid. Schol. Ruhnk. p. 169. et de mandragoræ vi soporifera cf. Plin. H. N. xv. 2. H. Stephan. Schediasm. vi. 6. et interpp. ad Lucian. Timon. c. 2. Ast.

πλεῖν] *Navigare*, non i. q. πλέον, ut editores Bipontini explicant. Bas. 2. πλειόνως pro πλεῖν, ὡς. Ast.

τοὺς τοιούτους] γρ. τοῖς τοιούτοις. Steph.

δεινὸς ᾖ ὅπως ἄρξουσιν[q] ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναύκληρον, τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ψέγοντας ὡς ἄχρηστον, τοῦ δὲ ἀληθινοῦ κυβερνήτου πέρι μηδ' ἐπαΐοντας[r] ὅτι ἀνάγκη αὐτῷ τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὡρῶν καὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρων καὶ πνευμάτων καὶ πάντων τῶν τῇ[s] τέχνῃ προσηκόντων, εἰ μέλλει[t] τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς ἔσεσθαι, ὅπως III. i. 283.
δὲ[u] κυβερνήσει[v] ἐάν τέ τινες βούλωνται[w] ἐάν τε μή, μήτε τέχνην τούτου μήτε μελέτην οἰομένους[x] δυνατὸν εἶναι λαβεῖν ἅμα καὶ τὴν κυβερνητικήν. τοιούτων δὴ[y] περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων τὸν ὡς[z] ἀληθῶς κυβερνητικὸν οὐχ ἡγεῖ ἂν τῷ ὄντι μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολέσχην καὶ ἄχρηστόν σφισι καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὕτω κατεσκευασμέναις[a] II. 489.
ναυσὶ πλωτήρων; Καὶ μάλα,[b] ἔφη ὁ Ἀδείμαντος. Οὐ δή, ἦν δ' ἐγώ, οἶμαι δεῖσθαί[c] σε ἐξεταζομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν, ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους τὴν[d] διάθεσιν ἔοικεν, ἀλλὰ μανθάνειν[e] ὃ λέγω. Καὶ μάλ', ἔφη. Πρῶτον μὲν τοίνυν ἐκεῖνον τὸν θαυμάζοντα ὅτι οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι, δίδασκέ τε τὴν εἰκόνα καὶ πειρῶ πείθειν ὅτι πολὺ ἂν θαυμαστότερον ἦν εἰ ἐτιμῶντο. Ἀλλὰ διδάξω, ἔφη. Καὶ ὅτι τοίνυν τἀληθῆ λέγει,[f] ὡς

ἄρξωσιν [q] s.—[r] ἐπαΐοντες ΑΘΞΠm.—[s] τῇ om υ.—[t] μέλλοι Φ.—[u] τε ΘΞΦr.—[v] κυβερνήσῃ ΦDKqcmr.—[w] βουλεύωνται DK.—[x] οἰόμενοι ΑΘΞΠΦDKqυmr, οἰομένου mg D.—[y] δὴ...γιγνομένων om υ.—[z] ὡς om m et pr Ξ. ἡγοῖ υ.—[a] κατασκευασμέναις m.—[b] μάλ' υ.—[c] σε δεῖσθαι K.—[d] διὰ τὴν Ξ.—[e] μανθάνεις Φr.—[f] λέγει D,

ὅπως ἄρξουσιν] Vulgo ἄρξωσιν, soloece. Ast.

ὅπως δὲ κυβερνήσει] Int. ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, *curam habere, ut gubernet* s. regat sic, ut scientia et ars gubernandi postulat, non ut multitudo imperita vult. Δὲ positum est, ac si μὲν praecesserit, ut centies. Ast.

καὶ τὴν κυβερνητικήν] *Fieri non posse putant, ut ars regendi cum arte gubernandi conjungi queat*, h. e. ad navem gubernandam haud necessariam esse imperandi scientiam credunt. Duplex igitur officium gubernatoris describitur: alterum gubernatoris (scientia astronomica, meteorologica, ceteraeque ad navigationem pertinentes), alterum imperatorium: ἐπιμελείαν ποιεῖσθαι τοῦ ἐνιαυτοῦ cet. et ὅπως κυβερνήσει ἐάν τε τινες βούλωνται, ἐάν τε μή; haec significantur verbis τὴν κυβερνητικὴν et τέχνην τούτου (τοῦ κυβερνᾷν, i. e. imperandi, ut quae scientia et ars ipsum doceant, a multitudine ipsi subdita fieri curet, eamque cogat omnia ea facere, quae jusserit; sic theoria cum praxi, ut nos dicimus, copulatur, quod imperita multitudo fieri posse negat).—Pro οἰομένους Cod. Reg. et Bas. 2. legunt οἰόμενοι, quod haud spernendum; namque solet oratio obliqua in rectam transire, quod h. l. eo convenientius est, quod τινὲς—βούλωνται praecedit. Vid. Bast. Epist. Crit. p. 113. Ast.

μετεωροσκ. κ. ἀδολέσχ.] Vid. nostra Phaedr. p. 374. Ast.

ὅτι ταῖς πόλεσιν] Construe: ὅτι ἔοικε ταῖς πόλεσιν (κατὰ) τὴν διάθεσιν (αὐτῶν) πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους. Ast.

λέγεις] For. λέγει, videlicet ἐκεῖνος ὁ

ἄχρηστοι τοῖς πολλοῖς οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ· τῆς μέντοι ἀχρηστίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιᾶσθαι ἀλλὰ μὴ τοὺς ἐπιεικεῖς. οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὑτοῦ[g] οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἐπὶ[h]
III. i. 284. τὰς τῶν πλουσίων[i] θύρας ἰέναι, ἀλλ' ὁ τοῦτο[k] κομψευσάμενος ἐψεύσατο, τὸ δὲ ἀληθὲς πέφυκεν, ἐάν τε πλούσιος ἐάν τε πένης κάμνῃ, ἀναγκαῖον εἶναι[l] ἐπὶ ἰατρῶν θύρας ἰέναι καὶ πάντα τὸν ἄρχεσθαι δεόμενον ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχειν δυναμένου, οὐ τὸν ἄρχοντα δεῖσθαι τῶν ἀρχομένων ἄρχεσθαι, οὗ ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ᾖ. ἀλλὰ τοὺς νῦν πολιτικοὺς ἄρχοντας ἀπεικάζων οἷς ἄρτι ἐλέγομεν ναύταις οὐχ ἁμαρτήσει,[m] καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρήστους λεγομένους καὶ μετεωρολέσχας τοῖς ὡς[n] ἀληθῶς κυβερνήταις. Ὀρθότατα, ἔφη. Ἔκ τε τοίνυν τούτων καὶ ἐν τούτοις οὐ ῥᾴδιον εὐδοκιμεῖν τὸ βέλτιστον[o] ἐπιτήδευμα ὑπὸ τῶν τἀναντία ἐπιτηδευόντων, πολὺ[p] δὲ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὴ γίγνεται φιλοσοφίᾳ[q] διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπιτηδεύειν, οὓς δὴ σὺ φῂς τὸν ἐγκαλοῦντα τῇ φιλοσοφίᾳ λέγειν ὡς παμπόνηροι οἱ πλεῖστοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐτήν, οἱ δὲ ἐπιεικέστατοι ἄχρηστοι, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ[r] σε[s] λέγειν. ἦ γάρ; Ναί. [§. 5.] Οὐκοῦν τῆς μὲν τῶν ἐπιεικῶν ἀχρηστίας τὴν αἰτίαν διεληλύθαμεν;[t] Καὶ μάλα. Τῆς δὲ τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην βούλει τὸ μετὰ τοῦτο
III. i. 285. διέλθωμεν, καὶ ὅτι οὐδὲ τούτου[u] φιλοσοφία αἰτία, ἂν δυνώμεθα, πειραθῶμεν δεῖξαι; Πάνυ μὲν οὖν. Ἀκούωμεν δὴ

λέγειν m, λέγειν Ξ: λέγεις *s.—[g] ὑφ' αὑτοῦ ΑΘΞΠΦτt, ὑπ' αὐτῶν DK: ὑπ' αὐτοῦ s.—[h] εἰς Φt.—[i] πλησίον Θ.—[k] τούτου Θ.—[l] εἶναι v.—[m] ἁμαρτήσει ΑΠvm, ἁμαρτήσεις ΘΞΦt.—[n] ὡς vm v.—[o] μέγιστον t.—[p] πολλὴ K.—[q] φιλοσοφίᾳ ΑΠDKm, φιλοσοφίαν v: φιλοσοφίας *s.—[r] τἀληθές ΘΠΦ.—[s] τε ΘΠΦDKt, γε q.—[t] ἐληλύθαμεν m.—[u] τούτους Θ.—[v] δῷμεν ΑΞΠDKqvm: διήειμεν *s.—[w] ἡγεῖ τῷ m.—

θαυμάζων ὅτι etc. Steph.

λέγει] Ita pro λέγεις, sensu jubente scripsimus. Monuit de hoc etiam Stephanus. Subjectum est ἐκεῖνος ὁ θαυμάζων. Similiter Ficinus vertit: *adjicias et hoc præterea, vera loqui eos qui dicunt.* Ast.

ὑπ' αὐτοῦ] Cod. Reg. ὑπ' αὐτῶν, vitiose. Ast.

ἐπὶ τὰς τ. πλ. θύρας ἰέναι] Vid. ad ii. 7. Ast.

§. 5. διέλθωμεν] Ald. Bas. 1. et 2. διέλθομεν. Ast.

καὶ λέγομεν ἐκεῖθεν ἀναμνησθέντες ὅθεν διῇμεν[w] τὴν φύσιν
οἷον ἀνάγκη φῦναι τὸν καλόν τε κἀγαθὸν ἐσόμενον. ἡγεῖτο[w] II. 490.
δ' αὐτῷ,[x] εἰ νῷ[y] ἔχεις, πρῶτον μὲν ἀλήθεια, ἣν διώκειν αὐ-
τὸν πάντως καὶ πάντῃ ἔδει ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῇ μετεῖ-
ναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Ἦν γὰρ οὕτω λεγόμενον. Οὐκ-
οῦν ἓν μὲν[z] τοῦτο σφόδρα οὕτω[a] παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δο-
κουμένοις περὶ αὐτοῦ;[b] Καὶ μάλα,[c] ἔφη. Ἆρ' οὖν δὴ οὐ
μετρίως ἀπολογησόμεθα[d] ὅτι πρὸς τὸ ὂν πεφυκὼς εἴη ἁμιλ-
λᾶσθαι ὅ γε ὄντως[e] φιλομαθής, καὶ οὐκ ἐπιμένοι[f] ἐπὶ τοῖς
δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἑκάστοις, ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀμ-
βλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἔστιν
ἑκάστου τῆς φύσεως ἅψασθαι, ᾧ προσήκει[g] ψυχῆς ἐφάπ-
τεσθαι τοῦ τοιούτου; προσήκει δὲ ξυγγενεῖ· ᾧ πλησιάσας
καὶ μιγεὶς τῷ ὄντι ὄντως,[h] γεννήσας[i] νοῦν καὶ ἀλήθειαν,
γνοίη τε καὶ[k] ἀληθῶς ζῴη[l] καὶ τρέφοιτο καὶ οὕτω[m] λήγοι[n]
ὠδῖνος, πρὶν δ' οὔ. Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μετριώτατα. Τί[o]
οὖν; τούτῳ τι μετέσται ψεῦδος ἀγαπᾶν ἢ πᾶν τοὐναντίον
μισεῖν; Μισεῖν,[p] ἔφη. Ἡγουμένης δὴ ἀληθείας οὐκ ἄν III. i. 286.
ποτε,[q] οἶμαι, φαῖμεν αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθῆσαι.[r]
Πῶς γάρ; Ἀλλ' ὑγιές τε καὶ δίκαιον[s] ἦθος, ᾧ καὶ σω-
φροσύνην ἕπεσθαι. Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ δὴ τὸν ἄλλον τῆς
φιλοσόφου φύσεως χορὸν τί δεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἀναλαμ-
βάνοντα[t] τάττειν;[u] μέμνησαι γάρ που[v] ὅτι ξυνέβη προσῆ-

[x] αὐτῶν v, αὐτοῦ q.—[y] ἐν νῷ v et ro Φq. conf. ad Euthyphron. p. 351, 17.—[z] μὲν οὖν K.—[a] οὕτω σφόδρα ΘΦτ.—[b] αὐτὸν r.—[c] μάλ' v.—[d] ἀπολογηθησόμεθα K.—[e] οὕτως ΦDKr.—[f] ἐπιμένει ΞKv.—[g] προσήκοι mϛ.—[h] ὄντως ὄντι Ξϛ.—[i] γεννήσασι D.—[k] τε ἂν καὶ q.—[l] ζώη τε v.—[m] οὕτω δὴ v.—[n] λήγει ΘΦr.—[o] τι om ϛ.—[p] Μισεῖν om v.—[q] ποτ' r.—[r] ἀκολουθήσειν q.—[s] δίκαιον ΑΘΠΦDKqcmr et γρ Ξ: μέτριον ϛ.—[t] ἀναλαμβάνοντα Ξϛ: ceteri ἀναγκάζοντα.—[u] τίκτειν Φr.—[v] που om Θ

εἰ νῷ ἔχεις] Fot. εἰ ἐν νῷ ἔχεις. Steph.

εἰ νῷ ἔχεις] E Stephani correctione εἰ ἐν νῷ ἔχεις scripsimus; vulgo ἐν desideratur. Ast.

ἢ] Aut, i. e. alioqui, pervulgari significatione; vid. interpp. ad Viger. de Idiotism. p. 408. Ast.

ἀπελογησάμεθα] Propter sequentes optativos scripsimus ἀπελογησάμεθα pro ἀπολογησόμεθα, quod etiam prægressa præterita: ὅθεν διῄειμεν, ἣν—λεγόμενον et sequentia efflagitant. Ast. qui sic in Addend. 'ἀπελογησάμεθα reposito, particula ἂν post πεφυκὼς non opus est.'

ᾧ—ψυχῆς] I. e. διανοίᾳ, quasi oculo animi, vid. Gataker. ad M. Anton. iii. §. 15. Cf. nostra ad Sympos. c. 35. Ast.

πῶς γάρ;] Ab eadem persona fortasse continuari hæc possent, πῶς γάρ; ἀλλ' ὑγιές τε etc. Steph.

μέτριον] Cod. Reg. δίκαιον ἦθος, ut Ficinus: *sincerum justumque morem*. Sed propter sequens σωφροσύνην rectius est, ni fallor, μέτριον. Ast.

κον τούτοις ἀνδρία, μεγαλοπρέπεια, εὐμάθεια,[w] μνήμη.[x] καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου ὅτι πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν, ἐάσας δὲ τοὺς λόγους, εἰς αὐτοὺς ἀποβλέψας περὶ ὧν ὁ λόγος, φαίη ὁρᾶν αὐτῶν τοὺς μὲν[y] ἀχρήστους, τοὺς δὲ πολλοὺς κακοὺς πᾶσαν κακίαν, τῆς ἤδη[z] διαβολῆς[a] τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες[b] ἐπὶ τούτῳ[c] νῦν γεγόναμεν, τί ποθ' οἱ πολλοὶ κακοί, καὶ τούτου δὴ ἕνεκα πάλιν ἀνειλήφαμεν τὴν τῶν ἀληθῶς[d] φιλοσόφων φύσιν καὶ ἐξ ἀνάγκης ὡρισάμεθα. Ἔστιν, ἔφη, ταῦτα. [§. 6.] Ταύτης δή, ἦν δ' ἐγώ, τῆς φύσεως δεῖ θεάσασθαι τὰς φθοράς,[e] ὡς διόλλυται ἐν πολλοῖς, σμικρὸν δέ τι ἐκφεύγει, οὓς δὴ καὶ οὐ πονηροὺς ἀχρήστους δὲ καλοῦσι· καὶ μετὰ
II. 491. τοῦτο αὖ τὰς μιμουμένας ταύτην καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα
καθισταμένας αὐτῆς,[f] οἷαι οὖσαι φύσεις ψυχῶν εἰς ἀνάξιον
III. i. 287. καὶ μεῖζον ἑαυτῶν ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα, πολλαχῇ[g] πλημμελοῦσαι, πανταχῇ καὶ ἐπὶ πάντας δόξαν οἵαν λέγεις φιλοσοφίᾳ προσῆψαν. Τίνας δέ,[h] ἔφη, τὰς διαφθορὰς[i] λέγεις; Ἐγώ σοι, εἶπον, ἂν[k] οἷός τε γένωμαι, πειράσομαι[l] διελθεῖν. τόδε μὲν οὖν, οἶμαι, πᾶς ἡμῖν ὁμολογήσει, τοιαύτην φύσιν καὶ πάντα[m] ἔχουσαν ὅσα προσετάξαμεν[n] νῦν δή, εἰ τελέως[o] μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι, ὀλιγάκις ἐν ἀνθρώποις φύεσθαι καὶ ὀλίγας. ἢ οὐκ οἴει; Σφόδρα γε. Τούτων δὴ τῶν ὀλίγων σκόπει ὡς πολλοὶ ὄλεθροι καὶ μεγάλοι. Τίνες δή; Ὃ μὲν πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι,

Φτ.—[w] εὐμαθία v.—[x] μνήμη om v.—[y] μὲν om Am.—[z] ἤδη om Avm.—[a] μεταβολῆς v.—[b] ἀποσκοποῦντες q.—[c] τούτων v.—[d] τῶν ὡς ἀληθῶς Φq.—[e] θεάσεσθαι τὰς διαφορὰς (ης) v.—[f] αὐτοῖς Θ.—[g] πολλαχοῦ...πανταχοῦ K.—[h] δὴ Φτ.—[i] διαφορὰς Θ.—[k] ἐὰν ΘΦτ.—[l] πειράσωμαι v.—[m] πάντ' .—[n] προετάξαμεν K.—[o] τελείως q.—[p] ἃ

φαίη ἂν] Ita olim reposui. Verum ἂν non opus est, quum φαίη præteritum recte excipiat, etsi ἀναγκασθήσεται præcedit. Vid. ad iv. §. 1. Ast.

τῆς ἤδη διαβολῆς] For. τῆς δὴ διαβολῆς. Vel potius τῆς δὲ τῆς διαβολῆς. Steph.

τῆς ἤδη] ἤδη est igitur, ut centies usurpatur. Ast. qui sic in Addend. 'Malim ταύτης δὴ vel δὲ διαβολῆς; δὲ enim jungit et redintegrat orationem interruptam. Vid. ad Legg. iii. 14.'

§. 6. μέλλοι] Cod. Reg. μέλλει; sed rectius habet optativus propter præcedens προσετάξομεν (Cod. Reg. προσετάξαμεν). Ast.

ὀλίγας] Scribendum puto ὀλίγοις, vel ἐν ὀλίγοις. Sic Fic. raro in paucisque oriri. Steph.

ὀλίγας] Stephanus scribi volebat ἐν ὀλίγοις, Ficino præeunte, sine causa; etiam in sequentibus de ψυχῇ, non de homine ea prædito sermo est. Sensus est, 'raro in hominibus talem animum nasci, ita ut parvus earum numerus sit.' Sic c. 9. ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένη. Ast.

ὃ μὲν—θαυμαστότατον] I. q. τοῦτο

ὅτι ἓν ἕκαστον ὧν ἐπῃνέσαμεν τῆς φύσεως ἀπόλλυσι τὴν ἔχουσαν ψυχὴν καὶ ἀποσπᾷ φιλοσοφίας. λέγω δὲ ἀνδρείαν, σωφροσύνην καὶ πάντα ἃ διήλθομεν.[p] Ἄτοπον, ἔφη, ἀκοῦσαι. Ἔτι τοίνυν,[q] ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τούτοις τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα φθείρει καὶ ἀποσπᾷ, κάλλος[r] καὶ πλοῦτος καὶ ἰσχὺς σώματος καὶ ξυγγένεια ἐρρωμένη ἐν πόλει καὶ πάντα τὰ τούτων οἰκεῖα· ἔχεις γὰρ τὸν τύπον ὧν[s] λέγω. Ἔχω, ἔφη· καὶ ἡδέως γ' ἂν[t] ἀκριβέστερον ἃ λέγεις πυθοίμην. Λαβοῦ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὅλου αὐτοῦ ὀρθῶς, καί σοι εὔδηλόν[u] τε[v] φανεῖται καὶ οὐκ ἄτοπα[w] δόξει τὰ προειρημένα περὶ αὐτῶν.[x] Πῶς οὖν, ἔφη, κελεύεις; Παντός,[y] ἦν δ' ἐγώ, σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ,[z] εἴτε ἐγγείων[a] III. i. 288.
εἴτε τῶν ζώων, ἴσμεν ὅτι τὸ μὴ τυχὸν τροφῆς ἧς προσήκει ἑκάστῳ μηδ' ὥρας μηδὲ τόπου, ὅσῳ ἂν ἐρρωμενέστερον[b] ᾖ, τοσούτῳ πλειόνων ἐνδεῖ τῶν πρεπόντων· ἀγαθῷ γάρ που κακὸν ἐναντιώτερον ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. Πῶς δ' οὔ; Ἔχει δή, οἶμαι, λόγον τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οὖ-

p νῦν δὴ διήλθομεν r.—q τοίνυν om Θϕr.—r κάλλος om q.—s ὃν ϕr.—t γὰρ v.—u εὔδηλον ϕr.—v τε om Θ.—w ἄτοπον DK.—x αὐτοῦ ΘΠΦDKqvr.—y πάντως Am et pr Ξ.—z φυτοῦ πέρι ἢ σπέρματος q.—a ἀγγείων m.—b ἐρρωμενέστερος m.—

μὲν—θαυμαστότατον; vid. Matth. Gr. Gr. p. 660. Mox ἓν ἕκαστον ὧν, i. e. ἓν ἕκαστον τῶν τῆς φύσεως, ἃ ἐπῃνέσαμεν; et ad sequens ἔχουσαν intellige ταύτην τὴν φύσιν. Ast.

τὸν τύπον ὧν λέγω] I. e. Τὸν τύπον (genus) τούτων, ἃ λέγω. Ast.

δόξει] Bas. 2. δοξάσαι. Ast.

ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οὖσαν] Heusd. Spec. Crit. p. 29. corrigi volebat ἀλλοτρίῳ τραφεῖσαν; sed comparativus significantior est positivo. Comparativus enim, ut uberius exponamus, quod sæpius jam attigimus, sæpenumero ita ponitur, ut relationem exprimat ex orationis nexu intelligendam. v. c. Xenoph. Œcon. vii. §. 25. ὅτι πρὸς τὸ φυλάττειν οὐ κάκιόν ἐστι φοβερὰν εἶναι τὴν ψυχήν: *quod ad servandum attinet, non tam malum est, si animus est timidus* (int. quam in aliis rebus, in quibus timor pro malo haberi debet). Polit. i. 20. p. 348. E. οὐκέτι ῥᾷον (*nicht mehr so leicht*). Polit. v. 463. D. ἢ μήτε πρὸς θεῶν μήτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῷ ἄμεινον ἔσεσθαι (*non tam bene, quam cogitat*). viii. 554. D. ὅτι οὐκ ἄμεινον. Phædon. 105. A. οὐ χεῖρον. §. 20. Heind. μᾶλλον (*magis*, int. quam oporteret). Isocrat. Areopagit. 5. p. 140. Coray. κάκιον. Sic etiam πρεσβύτερος (*non tam juvenis, quam videtur esse*, igitur jam gravis annis) νεώτερος. Plerumque comparativum censent pro positivo positum esse, ut Stephan. de Dialect. p. 38. Gataker. Op. Crit. p. 132. Kœn. ad Gregor. p. 46. Valcken. ad Herod. p. 126. Sed bene jam Reizius monuit (de Accent. Inclinat. p. 54.), in hoc comparativi usu rem comparatam intelligendam esse.—Pro κάκιον Boeckhius in Plat. Min. p. 103. legi jubebat καλίον, de quo dubito; etenim ἀπαλλάττειν proprie est *discedere, evadere*, i. q. ἀπέρχεσθαι, ἀποβαίνειν; deinde *fieri* (vid. Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 319.); hinc propter primitivam discedendi s. evadendi significationem cum adverbio conjungitur. Ast.

σαν τροφῇ κάκιον ἀπαλλάττειν τῆς φαύλης. Ἔχει.[c] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ τὰς ψυχὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφυεστάτας κακῆς παιδαγωγίας[d] τυχούσας διαφερόντως κακὰς γίγνεσθαι; ἢ οἴει τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἄκρατον[e] πονηρίαν ἐκ φαύλης ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ[f] διολομένης[g] γίγνεσθαι, ἀσθενῆ δὲ φύσιν μεγάλων οὔτε ἀγαθῶν οὔτε κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσεσθαι; Οὔκ, ἀλλά, ἦ δ' ὅς, οὕτως. Ἣν τοίνυν ἔθεμεν τοῦ
II. 492. φιλοσόφου φύσιν, ἂν μέν,[h] οἶμαι, μαθήσεως προσηκούσης τύχῃ, εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀνάγκη[i] αὐξανομένην[j] ἀφικνεῖσθαι, ἐὰν δὲ μὴ ἐν[k] προσηκούσῃ σπαρεῖσά τε[l] καὶ φυτευθεῖσα τρέφηται, εἰς πάντα τἀναντία αὖ, ἐὰν μή τις αὐτῇ βοηθήσας[m] θεῶν τύχῃ. ἢ καὶ σὺ ἡγεῖ, ὥσπερ οἱ πολλοί, διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, διαφθείροντας
III. i. 289. δέ τινας[n] σοφιστὰς ἰδιωτικούς, ὅ τι καὶ[o] ἄξιον λόγου, ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς τοὺς[p] ταῦτα λέγοντας μεγίστους μὲν εἶναι σοφιστάς, παιδεύειν δὲ[q] τελεώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἵους βούλονται εἶναι καὶ νέους καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας; Πότε δή;[r] ἦ δ' ὅς. Ὅταν, εἶπον, ξυγκαθεζόμενοι ἀθρόοι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ[s] εἰς δικαστήρια[t] ἢ θέατρα ἢ στρατόπεδα ἤ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους[u] ξύλλογον ξὺν πολλῷ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ[v] ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόντως ἑκάτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες, πρὸς δ' αὐτοῖς αἵ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἂν ὦσιν ἐπηχοῦντες διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι τοῦ ψόγου καὶ[w] ἐπαίνου. ἐν δὴ[x] τῷ τοιούτῳ τὸν νέον, τὸ[y] λεγόμενον, τίνα οἴει[z] καρδίαν ἴσχειν;[a]

[c] ἔχειν Φτ.—[d] παιδαγωγείας Φ.—[e] ἀκροτάτην γρ Ξ.—[f] τροφῇ om Φτ.—[g] διολομένης ΑΠ, διελομένης m : διολλυμένης s.—[h] μὴ Φτ.—[i] ἀρετὴν μὲν ἀνάγκη s.—[j] αὐξανομένην ΑΘΠΦDKqυτ : αὐξομένην s.—[k] μὴ ἐν ΑΘΠΦDKqυτ : ἐν μὴ s.—[l] τε om Π.—[m] θεῶν αὐτῇ βοηθήσας Φτ.—[n] διαφθειρομένους μέν τινας q.—[o] καὶ om m et pr Ξ.—[p] τοὺς om m.—[q] τε υ.—[r] δέ ΘΦτ et corr Ξ.—[s] ἢ om Φ.—[t] δικαστήρια ἢ εἰς ἐκκλησίας Φτ.—[u] κοινὸν τοῦ πλήθους q.—[v] δ' m.—[w] ψόγου καὶ ΑΘΠΦDKqmτ : ψόγου τε καὶ ἢ s.—[x] δὲ K, δὲ υ. τοῖς τοιούτοις υ.—[y] τὸν m.—[z] τίνα ἂν οἴει q.—

καὶ τὰς ψυχὰς] Respexit hunc locum Pausan. vii. 17. Cf. infra c. 9. p. 495. B. Ast.

ἀρετὴν ἀνάγκη] μὲν, quod vulgo ante ἀνάγκη legitur, Cod. Regii auctoritate delevimus. Ast.

ὅτι καὶ ἄξιον λόγου] Id quod mirabile est, int. quod putant homines, σοφιστὰς

ἢ ποίαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατα-
κλυσθεῖσαν[b] ὑπὸ τοῦ[c] τοιούτου ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσ-
θαι[d] φερομένην κατὰ ῥοῦν[e] ᾗ[f] ἂν οὗτος φέρῃ;[g] καὶ φήσειν
τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ καὶ αἰσχρὰ εἶναι, καὶ ἐπιτηδεύ-
σειν ἅπερ ἂν οὗτοι, καὶ ἔσεσθαι τοιοῦτον; Πολλή, ἦ δ' ὅς,
ὦ Σώκρατες, ἀνάγκη. [§. 7.] Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, οὔπω
τὴν μεγίστην ἀνάγκην εἰρήκαμεν. Ποίαν; ἔφη. Ἣν
ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ μὴ πείθοντες οὗτοι οἱ παιδευταί τε III. i. 290.
καὶ σοφισταί. ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι τὸν[h] μὴ πειθόμενον ἀτιμίαις
τε καὶ χρήμασι καὶ θανάτοις κολάζουσιν; Καὶ μάλα,[i]
ἔφη, σφόδρα. Τίνα[k] οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἴει ἢ ποίους
ἰδιωτικοὺς λόγους ἐναντία τούτοις τείνοντας[l] κρατήσειν;[m]
Οἶμαι μὲν οὐδένα, ἦ δ' ὅς. Οὐ γάρ, ἦν δ' ἐγώ,[n] ἀλλὰ
καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν πολλὴ ἄνοια. οὔτε γὰρ γίγνεται οὔτε
γέγονεν οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν πα-

[a] ἔχειν ΘΦτ.—[b] κατακλυθεῖσαν ΘΚ.—[c] τοῦ om Φτ.—[d] οὐκ οἰχήσεσθαι Φτ.—[e] κατὰ ῥοῦν φερομένην Ξ.—[f] οἷ Ξqm.—[g] φέροι Ξ.—[h] τὸ Am.—[i] μάλ' υ.—[k] τίν' υ.—[l] τείνοντα Κ, πείθοντας Φτ.—[m] κρατῆσαι m.—[n] ἦν δ' ἐγὼ om ΘΠΦDKqτ.—[o] ἐξαίρωμεν

ἰδιωτικοὺς, non vero κοινὸν πλήθους ξύλλογον juventutis mores corrumpere. Ast.

τὸ λεγόμενον] Affertur et alia lectio, τῶν λεγόμενον: sed mendosam esse puto. Sic supra τῶν λεγομένων, pro illis ipsis verbis τὸ λεγόμενον, quæ proverbiis præfiguntur, irrepsisse ostendimus. Steph.

τίνα—οἴει καρδίαν ἴσχειν] *Quid illi credis tum animi esse*, ut Terent. Eunuch. v. 6. 14. 'quid illi credis tum animi fuisse?' Sic καρδίαν, ψυχὴν et γνώμην ἔχειν Græci usurpant. Isocrat. Trapez. p. 360. Coray. τίν' οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Vid. P. Victor. Lect. Var. i. 7. Ast.

αὐτῷ ἀνθέξειν] αὐτῷ dativus commodi est. Ficinus videtur traxisse ad præcedens; vertit enim, *quam privatam disciplinam acclamationibus hisce putas obsistere*. Ast.

οἰχήσεσθαι] Ex quodam vet. affertur particula οὐκ ante οἰχήσεσθαι: verum ut hæc locum habere posset, loco suo pellenda esset fortasse quæ est ante κατακλυσθεῖσαν. nam duas quidem negationes apud Græcos in multis loquendi generibus magis negare non ignoro: verum hæ non diversis eodem tamen pertinentibus verbis jungerentur, sed uni eidemque οἰχήσεσθαι. neque enim οὐ quæ est ante participium κατακλυσθεῖσαν cum ipso jungitur, sed cum οἰχήσεσθαι: quamvis non scribatur οὐκ, sed οὐ. Steph.

καὶ φήσειν] καὶ præcedente negatione negat, vid. Wyttenbach. Bibl. Crit. vol. iii. p. iv. p. 4. Ast. qui sic in Addend. 'Ad καὶ repetendum οὐ e prægressis, et φήσειν ita positum est, ac si non παιδείαν (ἣν οἰχήσεσθαι φερομένην), sed ipse, de quo disseritur, in antecedentibus memoratus sit. Nisi malis ὥστε pro καὶ legendum esse statuere; quum sexcenties καὶ et ὥστε inter se permutata reperiantur.'

§. 7. τούτοις] Ald. Bas. 1. et 2. τούτους. Ast.

οὔτε γὰρ γίγνεται] Sensus, 'Nemo unquam alius factus est (mutatus est a. mutari potuit: nunquam profuit institutio ad virtutem illorum institutioni repugnans eamque studens confringere) vel fit vel fieri ullo modo potest, ita ut ad virtutem instituatur, non ad vanam gloriæ, potentiæ al. cupiditatem, quam multitudo aucupatur: nemo facile mutari servarique potest e perniciosa multitudinis institutione, quæ optimum quemque ad se rapit malosque cogit induere mores.' Ast.

ρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον, ἀνθρώπειον, ὦ ἑταῖρε· θεῖον μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξαιρῶμεν[o] λόγου. εὖ γὰρ χρὴ εἰδέναι, ὅ τί περ ἂν σωθῇ τε καὶ γένηται οἷον δεῖ[p]
II. 493. ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν, θεοῦ μοῖραν αὐτὸ[q] σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς. Οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως, ἔφη, δοκεῖ. Ἔτι τοίνυν σοι, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τούτοις καὶ τόδε δοξάτω. Τὸ ποῖον; Ἕκαστος[r] τῶν μισθαρνούντων ἰδιωτῶν, οὓς δὴ οὗτοι σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους ἡγοῦνται, μὴ ἄλλα παιδεύειν ἢ ταῦτα[s] τὰ τῶν πολλῶν δόγματα,[t] ἃ δοξάζουσιν ὅταν ἀθροισθῶσι, καὶ σοφίαν ταύτην καλεῖν, οἷόν περ ἂν[u] εἰ θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφομένου τὰς ὀργάς τις καὶ ἐπιθυμίας κατεμάνθανεν, ὅπῃ τε προσελθεῖν χρὴ καὶ ὅπῃ ἅψασθαι αὐτοῦ, καὶ ὁπότε χαλεπώτατον[v] ἢ
III. i. 291. πρᾳότατον[w] καὶ ἐκ τίνων γίγνεται, καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἕκαστος[x] εἴωθε φθέγγεσθαι, καὶ οἵας[y] αὖ ἄλλου φθεγγο-

ΑΘΠΦmr, ἐξαίρομεν DKυ, ἐξαιροῦμεν q : ἐξαίρω s.—[p] δὴ υ.—[q] αὐτὸς υ.—[r] ἕκαστον υs.—[s] ταῦτα om Ξm.—[t] δόγματα om υ.—[u] ἂν om Θ.—[v] χαλεπώτατα K.—[w] πραότερον Φ, πραότατα K, πραότερον (τ supra) r.—[x] ὡς ἐφ' ἑκάστοις q.—[y] οἵας ΑΘΞΠΦυ : οἵαις

πεπαιδευμένον] *Ita ut instituatur* (vi præsentis, vid. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 259.), cf. nostra ad Phædr. p. 269. et παρὰ est *contra:* ad virtutem, non ad vanam, quam docet multitudo, gloriæ, potentiæ cet. cupiditatem. Ast.

ἐξαιρῶ] Ita pro ἐξαίρω scripsimus (vid. Heind. ad Theæt. §. 51.) Cod. Reg. et Venet. ἐξαίρομεν. Ficinus vero, qui vertit, *juxta proverbium excipiamus*, videtur legisse ἐξαιρῶμεν. Ast.

λόγου] In præced. edit. male λόγον; unde male interpretantur quidam cum Erasmo, *divinum excipio sermonem.* Steph.

ἕκαστον] In præced. edit. scriptum est ἕκαστος, quum tamen sequatur παιδεύειν et καλεῖν. At Fic. quum deberet ἕκαστον mutare in ἕκαστος, maluit, retinendo ἕκαστος, ex παιδεύειν et καλεῖν facere παιδεύει et καλεῖ. vertit enim, *Quisque eorum qui privatim accepta mercede homines erudiunt, quos quidem sophistas et æmulos artium appellant, nihil aliud docendum putat, quam multorum sententias, in quibus consentiunt, quoties congregantur: atque hanc sapientiam vocat.* Genuina tamen lectio est ἕκαστον cum illis infinitivis, quia pendent hæc a verbo δοξάτω. Steph.

ἐφ' οἷς ἕκαστος] Torsit me hic locus tum propter ἕκαστος, et οἷς, quod ad verborum ἀκολουθίαν seu orationis structuram, tum propter φθέγγεσθαι, quod ad sensum attinet: tandem vero suspicatus sum ἕκαστος quidem in ἕκαστον, et οἷς in αἷς, at φθέγγεσθαι in θέλγεσθαι mutari debere. ut sit hic loci hujus sensus, *Et voces, quas quum effert unumquodque illorum animalium* (quamvis singulari antea usus fuerit) *solet demulceri.* Id est, Quas quum effert, indicant ipsum demulceri. Sic tamen et Fic. vertit quasi legeretur, καὶ φωνὰς δὴ ὡς ἕκαστος ἐφ' ἑκάστοις εἴωθε φθέγγεσθαι. nam ἕκαστος etiam retinet: quamvis non habeamus (ut opinor) quo referre possimus. Verum ita ille, *Voces item quas in singulis quisque solet exprimere.* quum tamen hæc præcesserint, *Veluti siquis vasti cujusdam animalis bruti, robusti admodum, et ab homine enutriti, iras et cupiditates singulas observaverit, quave ratione adire hoc deceat, qua attrectare: item quando vel ferocius est, vel mitius: et ex quibus causis tale fiat.* Quod si extaret in quopiam exemplari hæc lectio, καὶ φωνὰς ὡς ἐφ' ἑκάστοις ἕκαστον εἴωθε φθέγγεσθαι,

μένου ἡμεροῦταί τε καὶ ἀγριαίνει, καταμαθὼν δὲ ταῦτα πάντα[a] ξυνουσίᾳ τε καὶ χρόνου τριβῇ σοφίαν τε καλέσειε καὶ ὡς τέχνην συστησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο, μηδὲν εἰδὼς τῇ ἀληθείᾳ τούτων τῶν δογμάτων τε καὶ ἐπιθυμιῶν, ὅ τι καλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, ὀνομάζοι[a] δὲ[b] πάντα ταῦτα[c] ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς μὲν χαίροι[d] ἐκεῖνο ἀγαθὰ[e] καλῶν, οἷς δὲ ἄχθοιτο κακά, ἄλλον δὲ μηδένα ἔχοι λόγον περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τἀναγκαῖα δίκαια καλοῖ[f] καὶ καλά, τὴν δὲ τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν, ὅσον διαφέρει τῷ ὄντι, μήτε ἑωρακὼς εἴη μήτε ἄλλῳ δυνατὸς δεῖξαι. τοιοῦτος δὴ ὢν πρὸς Διὸς οὐκ ἄτοπος ἄν σοι δοκεῖ[g] εἶναι παιδευτής; Ἔμοιγ', ἔφη. Ἦ οὖν τι[h] τούτου δοκεῖ διαφέρειν ὁ τὴν τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυνιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονὰς κατανενοηκέναι σοφίαν ἡγούμενος, εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ; ὅτι μὲν γὰρ ἐάν τις τούτοις ὁμιλῇ ἐπιδεικνύμενος ἢ ποίησιν ἤ τινα ἄλλην[i] δημιουργίαν ἢ πόλει διακονίαν, κυρίους αὑτοῦ[k] ποιῶν τοὺς πολλοὺς πέρα III. i. 292.
τῶν ἀναγκαίων, ἡ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη[l] ποιεῖν αὐτῷ

ᵃ τ.— πάντα om pr Ξ.—ᵃ ὀνομάζει Ξτ.—ᵇ τὲ υ.—ᶜ ταῦτα πάντα ΘΞΦΚυmr.—
οἶ
ᵈ χαίρει ΞΚm r.—ᵉ ἀγαθὸν Θ.—ᶠ καλοίη Φ, καλεῖ Κ, καλεῖ r.—ᵍ δοκεῖ ΑΞqυm: δοκῇ ᵉτ.—ʰ ὅτι ΦDKr et pr ΘΠ, ὃ τὸ q et corr Θ, ὅστις mg D.—ⁱ ἄλλην τινὰ Ξτ.—ᵏ αὐτοῦ Ξ.—ˡ ἡ ἀνάγκη Ξ, ἣ ἀνάγκη Φr, ἧ ἀνάγκη Θ, ἥ ἀνάγκη Π.—

nimine rejiciendam censerem. Steph.

ὃς ἐφ' οἷς] Pronomen ὃς, quod salvo sensu abesse nequit, mea sponte adjeci. Sic et Ficinus, voces item, quas in singulis quisque solet exprimere. Deinde ἑκάστοτ' scripsimus pro ἕκαστος; subjectum est enim τὸ θρέμμα μέγα καὶ ἰσχυρόν, quocirca ἕκαστος locum habere nequit. Sic et infra: οἷς μὲν χαίροι ἐκεῖνο. Ast.

ἡμεροῦταί τε καὶ] Hic particulam καὶ in ἢ mutandam esse, aut saltem pro ἢ accipiendam, fateri necesse est. nam ἡμεροῦταί τε καὶ ἀγριαίνει, non aliud est quam quod modo dixit, χαλεπώτατον ἢ πρᾳότατον. Steph.

καλέσειε] In optativum transit oratio, quod haud infrequens est. Ast.

δοκεῖ] Vulgo δοκῇ. Optativum pependit progressa: οἷον—καλέσειε ut bene jam vidit Matth. Gr. Gr. p. 729. Ast.

ὁ ἡγούμενος] I. e. ὃς ἡγεῖται τὸ κατανενοηκέναι τὴν τῶν πολλῶν—ὀργὴν καὶ ἡδονὰς εἶναι σοφίαν. Infinitivus κατανενοηκέναι etiam absque articulo substantivi partes agit, qua de re jam sæpius monuimus. Ast.

ἤ τινα ἄλλην] In Ald. et Bas. 1. deest ἤ. Bas. 2. vero exhibet ἢ ἄλλην τινά. Ast.

πόλει] Malim πόλεως, ut in uno vet. Steph.

πόλεως] Bas. 2. quod Stephanus rescribi volebat; sed significantius est πόλει, propterea quod διακονεῖν πόλιν est urbem administrare, πόλει vero urbi ministrare i. e. multitudini servire ac blandiri. Solent vero substantiva casum sibi adsciscere, quem verba comitem habent, unde derivantur, vid. nostra ad Sympos. p. 262. Ast.

ἡ Διομήδεια ἀνάγκη] Vid. Schol.

ταῦτα[m] ἃ ἂν οὗτοι ἐπαινῶσιν· ὡς[n] δὲ[o] καὶ ἀγαθὰ καὶ καλὰ[p]
ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, ἤδη πώποτέ του[q] ἤκουσας αὐτῶν λόγο
διδόντος οὐ καταγέλαστον; Οἶμαι δέ γ', ἦ δ' ὅς, οὐδ
ἀκούσομαι. [§. 8.] Ταῦτα τοίνυν πάντα[r] ἐννοήσας ἐκεῖν
ἀναμνήσθητι. αὐτὸ τὸ καλόν,[s] ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ καλά
ἢ αὐτό τι[t] ἕκαστον καὶ[u] μὴ τὰ πολλὰ ἕκαστα ἔσθ' ὅπω
II. 494. πλῆθος ἀνέξεται ἢ ἡγήσεται εἶναι; Ἥκιστά γ', ἔφη. Φι
λόσοφον μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, πλῆθος ἀδύνατον εἶναι; Ἀδύ
νατον. Καὶ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἄρα ἀνάγκη[v] ψέγεσθαι[w]
ὑπ' αὐτῶν; Ἀνάγκη. Καὶ ὑπὸ τούτων δὴ τῶν ἰδιωτῶ
ὅσοι προσομιλοῦντες ὄχλῳ ἀρέσκειν αὐτῷ ἐπιθυμοῦσιν
Δῆλον. Ἐκ δὴ τούτων τίνα ὁρᾷς σωτηρίαν φιλοσόφῳ φύ
σει, ὥστ' ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι μείνασαν πρὸς τέλος ἐλθεῖν
ἐννόει δ' ἐκ τῶν ἔμπροσθεν. ὡμολόγηται γὰρ δὴ ἡμῖν εὐ
μάθεια καὶ μνήμη καὶ ἀνδρία καὶ μεγαλοπρέπεια ταύ
της εἶναι τῆς φύσεως. Ναί. Οὐκοῦν εὐθὺς ἐν πᾶσιν ὁ
τοιοῦτος πρῶτος ἔσται[y] ἐν ἅπασιν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τ
σῶμα φυῇ προσφερὴς[z] τῇ ψυχῇ; Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη
III. i. 293. Βουλήσονται δή, οἶμαι, αὐτῷ χρῆσθαι, ἐπειδὰν πρεσβύτερο
γίγνηται,[a] ἐπὶ τὰ αὐτῶν πράγματα οἵ τε οἰκεῖοι καὶ
πολῖται. Πῶς δ' οὔ; Ὑποκείσονται ἄρα[b] δεόμενοι κα
τιμῶντες, προκαταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴ

[m] ταῦτα ΑΘΠΦDKqvmr : πάντα ς.—[n] εἰ Φ, ἐς r.—[o] δὲ καὶ mr.—[p] καλὰ καὶ ἀγα
Θφvr.—[q] του om K.—[r] πάντα τοίνυν ταῦτα v.—[s] καλά om pr Ξ.—[t] αὐτόθι ς.-
[u] καὶ ἀλλὰ v.—[v] ἀνάγκη ἄρα v.—[w] ψεύδεσθαι K.—[x] ὁ...ἅπασιν om Φr.—[y] ἔστ
πρῶτος K.—[z] προσφερὲς Φς, προσμερὲς m.—[a] γίγνηται ΑΘΞΠΦvmr : γένηται *ς.-

Ruhnk. p. 170. J. Bapt. Pius Annot. Postum. c. 1. Gruter. Thesaur. Crit. t. i. p. 388. Themist. Orat. xxi. p. 251. C. Zenob. Suid. Λεγομένη est, *quæ dicitur*. Sic Herod. vi. 61. ἐν τῇ Θεράπνῃ καλουμένῃ. Vid. Hoogev. ad Viger. p. 15. ed. Herm. Ast.

§. 8. *αὐτό τι ἕκαστον*] *Unumquidque per se.* Ald. Bas. 1. et 2. *αὐτό τι*: vitiose *αὐτόθι* Steph. Ast.

φιλόσοφον—πλῆθος] Cicero Tuscul. i. 'Est enim philosophia paucis contenta judicibus, multitudinem consulto ipsa fugiens eoque ipsi et suspecta et invisa.' Ast.

εὐθὺς ἐν παισὶν] Sponte sic scripsim
pro ἐν πᾶσιν propter sequens ἐν ἅπα
et sensus causa; accedit, quod εὐθὺς
sequens πρεσβύτερος manifesto παι
postulant. Idem postea vidi De-Ge
Diatr. in Plat. Polit. p. 58. proposuiss
'h. l. videtur pro ἐν πᾶσιν legi debere
παῖσιν (sic).' Ast.

τὸ σῶμα (int. *αὐτοῦ*) *φυῇ*] *Natu
est*, sensu neutro a φῦμι, ut c. 10. ὅτ
μεγάλη ψυχὴ φυῇ. Epist. vii. p. 343.
κακῶς δὲ ἂν φυῇ προσφερές. At Ste
'Legitur etiam προσφερὴς τῇ ψυχῇ, qu
lectionem alteri præfero.' Sine cau
Ast.

μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι. Τί οὖν οἴει, ἦν δ' ἐγώ,[c] τὸν τοιοῦτον ἐν τοῖς τοιούτοις ποιήσειν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχῃ μεγάλης πόλεως ὢν καὶ ἐν ταύτῃ πλούσιός τε καὶ γενναῖος, καὶ ἔτι εὐειδὴς καὶ μέγας; ἆρ' οὐ πληρωθήσεσθαι[d] ἀμηχάνου ἐλπίδος, ἡγούμενον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων[e] καὶ τὰ τῶν βαρβάρων ἱκανὸν ἔσεσθαι[f] πράττειν; καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν[g] αὐτόν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ[h] ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον; Καὶ μάλ', ἔφη. Τῷ δὴ[i] οὕτω διατιθεμένῳ ἐάν τις ἠρέμα προσελθὼν τἀληθῆ λέγῃ, ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν[k] αὐτῷ, δεῖται δέ, τὸ δὲ οὐ κτητὸν μὴ δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ, ἆρ' εὐπετὲς οἴει εἶναι εἰσακοῦσαι διὰ τοσούτων κακῶν; Πολλοῦ γε δεῖ, ἦ δ' ὅς. Ἐὰν δ' οὖν,[l] ἦν δ' ἐγώ, διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι καὶ τὸ ξυγγενὲς[m] τῶν λόγων εἷς[n] αἰσθάνηταί τέ[o] πῃ καὶ κάμπτηται καὶ ἕλκηται πρὸς φιλοσοφίαν, τί οἰόμεθα δράσειν ἐκείνους τοὺς ἡγουμένους ἀπολλύναι αὐτοῦ τὴν χρείαν τε καὶ ἑταιρείαν;[p] οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος[q] III. i. 294.

[b] δὲ ἄρα Hm.—[c] οἴει ἦν δ' ἐγὼ ΑΘΞΦυmr, οἴει δ' ἐγὼ Π: ἦν δ' ἐγὼ οἴει *ς.—[d] πληρωθήσεται Ξ.—[e] βαρβάρων καὶ τὰ τῶν ἑλλήνων Φr.—[f] εἶναι Φr.—[g] ἐξαρεῖν υm.—[h] φρονήματος κενοῦ καὶ σχηματισμοῦ ΘΦr.—[i] μὴ Φr.—[k] ἔστιν pr Ξ.—[l] δ' οὖν om Φr.—[m] ξ. ΑΘΞΠΦυmr.—[n] οἷς K, ἦδ' Φr, δι q: om υ.—[o] τε add ΑΠ.—[p] ἑταιρίαν Φr.—[q] δ' ἔπη Θ, δὲ προς ΠDK, δὲ ῥῆμα προς q: λόγον mg D.—[r] ἀγῶνας ΑΘΠΦD

τὰ τῶν Ἑλλήνων] Conferendus est cum his Alcibiades I. Ast.

ἐξαίρειν] Vide annon scribendum sit ἐξαρεῖν, sicut præcedit infinitivus πληρωθήσεσθαι. Steph.

ἐξαίρειν] Stephanus propter futurum prægressum malebat ἐξαρεῖν, quo non opus est; namque præsens futuro crebro jungitur, vid. Abresch. ad Æschyl. t. i. p. 463. Duker. ad Thucyd. ii. 43. Etiam Ficinus præsens expressit vertens, *unde et se ipsum extollere*.—Sequentia φρονήματος—ἐμπιπλάμενον Themist. Orat. xxi. p. 251. B. imitatus est. Ast.

οὐ κτητὸν] In præced. edit. est οὐ κτητὸν μὴ δουλεύσαντι, sed Fic. quoque legit κτητόν. Steph.

οὐ πᾶν μὲν ἔργον] In uno vet. exemplari legitur καί, non οὐ, ante πᾶν μέν: ego tamen nostram lectionem malo, sed ita ut sequendo illam desiderari infinitivum dicam: cujusmodi fuerit διατελέσειν, vel οὐ παύσεσθαι: ut legamus, οὐ πᾶν μὲν ἔργον πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττοντας, καὶ περὶ etc. καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντας καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνα καθιστάντας διατελέσειν; vel (uti dixi) οὐ παύσεσθαι. hoc enim verbum, præfixa negativa particula, illi alteri est ἰσοδύναμον. Quod si loco nihil deesse vellemus dicere, ad verbi alicujus ex præcedente membro repetitionem confugiendum esset: quum tamen nullum sit quod repeti queat. Nam dixit quidem, τί οἰόμεθα δράσειν, sed post οὐ πᾶν μὲν ἔργον πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττοντας, haud apte repeteretur δράσειν. ut omittam, etiam πᾶν illi addi necesse fore: quod jam duobus participiis junctum fuit. Aliquid certe et Fic. extrinsecus attulit, sive in aliquo exemplari inventum, sive (quod mihi fit verisimilius) a se excogitatum: vertit enim, *nonne et loquendo et agendo, omni studio certaturos ut nec adolescens monitis pareat, nec exhortator ille aliquid persuadeat, eum tam privatis insidiis quam publicis accusationibus insequentes?* Ubi etiam astipulor illi post hæc

λέγοντάς τε καὶ πράττοντας καὶ περὶ αὐτόν, ὅπως ἂν μὴ πεισθῇ, καὶ περὶ τὸν πείθοντα, ὅπως ἂν μὴ οἷός τ' ᾖ, καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντας καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνας[r] καθιστάντας;
II. 495. Πολλή, ἦ δ' ὅς, ἀνάγκη. Ἔστιν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει;[s] Οὐ πάνυ. [§. 9.] Ὁρᾷς[t] οὖν,[u] ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν[v] ὡς ἄρα καὶ αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη, ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἴτια[w] τρόπον τινὰ τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος; καὶ τὰ λεγόμενα ἀγαθά, πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή; Οὐ γάρ, ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, ἐλέχθη. Οὗτος δή, εἶπον, ὦ θαυμάσιε, ὄλεθρός τε καὶ διαφθορὰ τοσαύτη τε[x] καὶ τοιαύτη τῆς βελτίστης φύσεως εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα, ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης, ὡς ἡμεῖς φαμέν, καὶ ἐκ τούτων δὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίγνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας,[y] καὶ οἱ[z] τἀγαθά, οἳ[a] ἂν ταύτῃ τύχωσι ῥυέντες· σμικρὰ δὲ φύσις[b] οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ. Ἀληθέστατα, ἦ δ'

Kqωmr: ἀγῶνα a τ.—[s] φιλοσοφήσῃ q.—[t] ἆρα A.—[u] οὖν om Θφτ.—[v] λέγομεν m.—[w] αἰτία DK.—[x] τε om K.—[y] καὶ τοὺς ἱδρῶτας ΘΠΦτ: om DKq.—[z] οἱ ΑΠΦΚ,

verba ὅπως ἂν μὴ οἷός τ' ᾖ subaudienti πεῖσαι, quamvis non activa vox præcesserit, sed passiva πεισθῇ. alioqui certe aliquid deesse dicendum esset. Sedenim illi nequaquam assentior (ut de hoc quoque lectorem obiter moneam) de proxime præcedentium verborum interpretatione: horum videlicet, τί οἰόμεθα δράσειν ἐκείνους τοὺς ἡγουμένους ἀπολλύναι αὐτῷ τὴν χρείαν τε καὶ ἑταιρείαν; ita enim vertit, *Quid eos facturos existimamus, qui putant monitoris illius usu et consuetudine adolescentem corrumpi?* Plane siquidem diversum esse horum verborum sensum existimo, ἀπολλύναι non ad ipsum adolescentem referens, sed ad illos qui malum adolescenti dant consilium: ideoque ita reddendum esse hunc locum, *Quid facturos putamus illos qui putant se utilitatem quam ex eo percipiebant, ejusque sodalitatem amittere?* Cui meæ interpretationi non dubito quin lector, ubi singula attente expenderit, sit assensurus. Steph.

οὐ πᾶν μὲν ἔργον] Int. οἰόμεθα, et participia post verbum sentiendi infinitivorum loco posita sunt, quod jam supra illustravimus; quapropter Stephanus sine causa desiderabat infinitivum διατελέσειν vel οὐ παύσεσθαι. Ast.

οἷός τ' ᾖ;] Int. πείθειν vel πεῖσαι. Mox pro ἀγῶνα, Cod. Reg. ἀγῶνας. Ficinus: *publicis accusationibus insequentes.* Ast.

§. 9. ἐπιτήδευμα] Non male fortasse post ἐπιτήδευμα expungetur interpunctio, ut intelligamus γιγνομένης ὀλίγης εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα. Steph.

οἳ ἂν ταύτῃ τύχωσι] For. οἳ ἂν τύχωσι, ταύτῃ ῥυέντες. Vel, ᾗ ἂν τύχωσι. Steph.

οἳ ἂν ταύτῃ τύχωσι ῥυέντες] *Si qui forte huc* (ad bonum ac virtutem) *feruntur.* Ald. Bas. 1. et 2. οἳ legunt, unde Stephanus scribi volebat: οἳ ἂν τύχωσι, ταύτῃ ῥυέντες vel ᾗ ἂν τύχωσι. Ficinus hæc non clare expressit, Cornarius autem vertit: *prout hac aut illac fluxus ipsis contigerit.* Ast.

οὐδὲν—οὐδέποτε οὐδένα] Negationes auctæ, quas Græci amant. Cf. Phædr. 236. E. Phileb. 19. B. Sophist. 251. E. Politic. 293. D. 300. C. Menex. 249. Eurip. Cycl. 120. Vide Boissonad. ad Philostrat. p. 446. et Wyttenbach. ad

ὅς. Οὗτοι μὲν[c] δὴ οὕτως ἐκπίπτοντες, οἷς μάλιστα προσήκει,[d] ἔρημον καὶ ἀτελῆ φιλοσοφίαν λείποντες[e] αὐτοί τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι· τὴν δέ, ὥς περ ὀρφανὴν III. i. 295.
ξυγγενῶν, ἄλλοι ἐπεισελθόντες[f] ἀνάξιοι ᾔσχυνάν τε καὶ ὀνείδη περιῆψαν, οἷα καὶ σὺ φῂς ὀνειδίζειν τοὺς ὀνειδίζοντας ὡς οἱ ξυνόντες αὐτῇ οἱ μὲν οὐδενός, οἱ δὲ πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἄξιοί εἰσιν. Καὶ γὰρ οὖν, ἔφη, τά γε λεγόμενα ταῦτα. Εἰκότως γ', ἦν δ' ἐγώ, λεγόμενα. καθορῶντες γὰρ αὖ[g] ἄλλοι[h] ἀνθρωπίσκοι κενὴν τὴν χώραν ταύτην γιγνομένην, καλῶν δὲ ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστήν, ὥς περ οἱ ἐκ τῶν εἱργμῶν[i] εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες, ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν[k] φιλοσοφίαν, οἳ[l] ἂν κομψότατοι ὄντες τυγχάνωσι[m] περὶ τὸ[n] αὑτῶν[o] ἀεὶ[p] τεχνίον. ὅμως γὰρ δὴ πρός γε[q] τὰς ἄλλας τέχνας καί περ οὕτω πραττούσης φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται, οὗ δὴ ἐφιέμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν[r] ὥς περ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς ξυγκεκλασμένοι[s] τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι[t] διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. ἢ οὐκ

οἳ ΘΞD : οἱ [a]s.—[a] οἷ K.—[b] φύσαν v.—[c] μὲν om ΘΠΦDKr.—[d] μάλιστα οὐ προσήκει Φr.—[e] λείποντες ΑΘΞΦqvmr, λειπόντες Π : λιπόντες s.—[f] ἐπεισιόντες Φ.—[g] αὖ add q.—[h] οἱ ἄλλοι v.—[i] εἱρκτῶν K.—[k] τὴν om m.—[l] οἳ D.—[m] περιτυγχάνωσι ΘΠΦDKr.—[n] τὸ om DK.—[o] αὐτὸ ΘΠΦDKr.—[p] ἀεὶ add q.—[q] τε r.—[r] δημιουργῶν Θ, τῶν δημιουργῶν r.—[s] ξυγκεκλασμένοι A, συγκεκλεισμένοι m.—[t] ἀποτε-

Phædon. p. 199. Verbum δρᾷ cum duplice accusativo positum, vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 432. Ast.

λιπόντες] Bas. 2. λείποντες, sed Aor. 2. præstat. Ast.

ᾔσχυναν] De hoc aoristi usu jam supra exposuimus. Ast.

οἱ ξυνόντες] Pro τῶν ξυνόντων, respectu ad οἱ μὲν, οἱ δέ; vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 483. §. 358. Ast.

οἳ] Ald. Bas. 1. et 2. οἱ, et mox ἐφιέμενοι, utrumque vitiose. Ast.

ξυγκεκλασμένοι] κλᾶν, κατακλᾶν est *frangere*, i. e. enervare, emollire, v. Ruperti ad Juvenal. vi. 298. t. ii. p. 304. Hinc κεκλασμένα μέλη Sext. Empir. adv. Music. vi. §. 15. p. 359. et κεκλασμένη μουσικὴ apud Philon. de agricultura, *musica infracta*, i. e. mollis. Sæpissime vero verba κλᾶν, κατακλᾶν al. et θρύπτειν conjunguntur, vid. exempla ab Hemsterhusio laudata in Ruhnk. not. l. l. Ast.

ἀποτεθρυμμένοι] Bas. 2. exhibet ἀποτεθραυμένοι (ἀποτεθραυσμένοι?), quod glossema est verbi ἀποτεθρυμμένοι; θρύπτειν est enim proprie εἰς λεπτὰ τέμνειν, confringere s. frangere, et utrumque verbum ejusdem est originis: θρύω (θρύπτω, θρύπτω) et θράω (θραύω). Ἀποτεθραυμένοι igitur confirmat scripturam nostram. Timæus Sophista videtur ἀποτεθρυμμένοι legisse, cui Hemsterhusius in Ruhnkenii notis (p. 45. sq.) acutius, quam verius patrocinatur. Mirari enim debemus, Hemsterhusium offendisse compositum ἀποθρύπτεσθαι; non opus est, viro doctissimo opponere, composita sæpius pro simplicibus poni (ut διαθρύπτεσθαι pro θρύπτεσθαι legitur apud Philostrat. Heroic. p. 22. ed. Boisson.); imo potius contendimus, compositum h. l. esse significantius, quam simplex; ἀπὸ enim in

ἀνάγκη; Καὶ μάλα, ἔφη. Δοκεῖς οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν ἀργύριον κτησαμένου χαλκέως φαλακροῦ καὶ σμικροῦ, νεωστὶ μὲν ἐκ δεσμῶν λελυμένου, ἐν[u]
III. i. 296. βαλανείῳ δὲ λελουμένου, νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου, διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ δεσπό-
II. 496. του τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν; Οὐ πάνυ, ἔφη, διαφέρει.[v] Ποῖ' ἄττα οὖν[w] εἰκὸς γεννᾷν τοὺς τοιούτους; οὐ νόθα καὶ φαῦλα; Πολλὴ ἀνάγκη. Τί δέ;[x] τοὺς ἀναξίους παιδεύσεως, ὅταν αὐτῇ[y] πλησιάζοντες ὁμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν, ποῖ' ἄττα φῶμεν γεννᾷν διανοήματά τε καὶ δόξας; ἆρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα, καὶ οὐδὲν[z] γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς[a] ἐχόμενον; Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη. [§. 10.] Πάνσμικρον[b] δή τι, ἦν δ' ἐγώ,[c] ὦ 'Αδείμαντε, λείπεται[d] τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφίᾳ, ἤ που ὑπὸ φυγῆς καταληφθὲν[e] γενναῖον καὶ

θρυσμένοι διὰ τῆς βαναυσίας τυγχάνοντες q.—[u] ἐν...λελουμένου om Φr.—[v] διαφέρειν Ξm.—[w] οὖν om m.—[x] δαὶ Am.—[y] αὐτοὶ DKvm.—[z] οὐδὲ m.—[a] ἄξιον ὡς ἀληθινῆς Π, ἀληθινῆς ἄξιον v.—[b] πάνσμικρον ΑΘΠΦDr, πᾶν σμικρὸν K: πάνυ σμικρὸν *s.—[c] ἦν δ' ἐγὼ Ξ, ἔφη ἦν δ' ἐγὼ Am: ἔφην ἐγώ *s.—[d] λείπεται om pr Ξ.—

compositione significat rei perfectionem vel confectionem; igitur ἀποτεθρυμμένοι est prorsus s. penitus fracti s. confracti, ut Ficinus Græco convenientissime vertit. (Sic facere, *conficere*, clamare, *conclamare*). Accedit, quod ἀποτεθρυμμένοι certam eamque concinnam habet significationem; ἀποτεθρυωμένοι vero ἅπαξ λεγόμενον esset, quod præterea longe alium sensum haberet, quam quem Hemsterhusius ei subjectum esse voluit. Θρύον enim, *juncus*, non in terram pronum humoque affixum est, sed potius erectum, neque insensibile vel immobile, sed admodum flexibile. Unde vero ἀποτεθρυωμένοι enatum esse dicamus? Puto pro ἀποτεθρυμμένοι scriptum fuisse ἀποτεθρυμένοι, quod librarius in ἀποτεθρυωμένοι (a θρύον derivandum) mutabat, analogiam sequens aliorum verborum, v. c. ἀποθηριοῦσθαι. Ast.

ἰδεῖν] I. e. κατὰ τὸ ἰδεῖν (passive, *videri*, ut in καλὸς ἰδεῖν. v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 24.) s. εἶδος, *visu*, *specie*. Critias 115. D. ἕως ἐς ἔκπληξιν μεγέθεσι κάλλεσί τε ἔργων ἰδεῖν τὴν οἴκησιν ἀπειργάσαντο. Phædon. 84. C. ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο. 110. B. τοιαύτη ἡ γῆ αὕτη ἰδεῖν. Vid. Matth. Gr. Gr. p. 765. Ast.

χαλκέως φαλακροῦ] Cf. Themist. Orat. v. p. 64. C. xxi. p. 246. D. Ast.

ὅταν αὐτῇ] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. αὐτοί; sed recte Stephanus scripsit αὐτῇ, Ficino præeunte, qui vertit: *quoties ipsi præter dignitatem adhærent*. Ast.

ὡς ἀληθῶς—ἀκοῦσαι] *Quæ revera merito vocantur sophismata*. Ast.

οὐδὲ ἄξιον] Vulgo οὐδὲ φρονήματος ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον. Steph. 'Videtur vox ἄξιον mota esse suo loco et legendum οὐδὲ ἄξιον, οὐδὲ φρονήματος, ἀλ. ἐχ.' Scilicet Ficinus sic vertit, *nihil dignum, nihil prudentiæ veræ conveniens*. Ast. qui sic in Addend. 'Hæc verba ita cepimus, ac si legatur οὐδὲ ἀξιὸν, οὐδὲ φρονήσεως ἀληθινῆς ἐχόμενον, quod olim scripseramus. Sed nunc verius habemus: οὐδὲ φρονήσεως ἀληθινῆς (int. τι) ἐχόμενον.'

§. 10. ὑπὸ φυγῆς καταληφθὲν] Quod olim in versione mea horum librorum germanica conjeceram, idem hodie mihi probatur, ἀπὸ φυγῆς καταλειφθὲν et βραχὺ δέ που τὶ, quæ verba Ficinus temere confudit, *Vel cum magnificus quidam*

εὖ τεθραμμένον ἦθος, ἀπορίᾳ τῶν διαφθερούντων[f] κατὰ φύσιν μεῖναι ἐπ' αὐτῇ, ἢ ἐν σμικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ φυῇ καὶ ἀτιμάσασα τὰ τῆς πόλεως ὑπερίδῃ· βραχὺ δέ πού τι[g] καὶ ἀπ' ἄλλης τέχνης[h] δικαίως ἀτιμάσαν[i] εὐφυὲς ἐπ' αὐτὴν ἂν ἔλθοι.[k] εἴη δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἑταίρου Θεάγους χαλινὸς οἷος κατασχεῖν· καὶ γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρεσκεύασται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσο-

θ

[e] καταλειφθὲν qvm.—[f] διαφερόντων Θ.—[g] τι που v.—[h] τέχνης μεταλαβοῦσα δικαίως v.—[i] ἀτιμάσασα DKq.—[k] ἂν ἔλθοι Ξq, ἀνέλθῃ Φt: ἀνέλθοι *s.—[l] οὐδ' v.—

animus, angusta in urbe natus, spretis reipublicæ ipsius muneribus, ac multo magis contemtis reliquarum artium opificiis, pro naturæ dotibus ad philosophandum se confert—ego ita fere vertam, *Perpauci denique generosioris ingenii, contemtis, ut par est, ceteris artibus, philosophiæ castra repetunt.* Faehse.

ὑπὸ φυγῆς καταλειφθὲν] *Propter exilium* (quia in exilio vivit) *derelictum* (ab hominum communione destitutum). Vulgo καταληφθὲν, quod sensu cassum. Sexcenties inter se permutata reperiuntur participia ληφθεὶς et λειφθεὶς, ut ἀποληφθεὶς et ἀπολειφθείς. (vid. Boisson. ad Philostrat. p. 496.) Sic, ni fallor, etiam in Symposio p. 96. ed. nostr. ἀποληφθέντες (*interclusi* ἀπολαμβάνειν est enim *retinere, intercludere*, vid. Valcken. ad Herod. ix. 70. p. 724. Jacobs. in Athen. p. 292.) pro ἀπολειφθέντες legendum est. Καταλείπεσθαι vero est *derelinqui* ac *deseri*, ita ut a quovis auxilio hominumque communione destitutus sis. Sic Xenoph. Anab. iii. 1. 2. μόνοι δὲ καταλελειμμένοι ἦσαν, οὐδὲ ἱππέα οὐδένα ξύμμαχον ἔχοντες. Similiter Ficinus vertit: *otium ad philosophiam exilio nanciscuntur.* Ast.

τὰ τῆς πόλεως] Locum hunc mendo carere, mihi nemo persuadere possit: nec certe sensus, quem Fic. habet interpretatio, elici ex eo ita scripto queat. Vertit enim, *Vel quum magnificus quidam animus angusta in urbe natus, spretis reipubl. ipsius muneribus, ac multo magis contemptis reliquarum artium opificiis, pro naturæ dotibus ad philosophandum se confert.* Nam, ut omittam dativum *muneribus* ab eo addi, tanquam sub articulo τὰ subaudiendum, sequentia ita vertit ac si legeretur, πολὺ δὲ μᾶλλον τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν (vel τὰς ἄλλας τέχνας) ἀτιμάσαν, κατὰ τὸ εὐφυὲς ἐπ' αὐτὴν ἀνέλθοι. sub. τὴν φιλοσοφίαν. hanc autem lectionem, a nostra adeo diversam, eum in exemplari nullo invenisse existimo, sed hæc aut alia hujusmodi, ex conjectura tantum petita, in sua interpretatione sequutum esse. Nunc autem vide lector, hunc locum mecum examinans, annon multo minore cum mutatione sensum ex eo commode elicere possimus. Primum cum βραχὺ intelligo μέρος: sicut etiam subaudiendum erat paulo ante cum σμικρόν: ubi dicebat, πάνυ σμικρὸν δή τι λείπεται τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφίᾳ. Deinde ante ἀπ' ἄλλης τέχνης suspicor deesse articulum τά: ut quemadmodum dixit de una parte illorum qui se ad philosophiam conferunt, ἀτιμάσασα τὰ τῆς πόλεως, ita hic de altera, vel potius de tertia, dicat, τὰ ἀπ' ἄλλης τέχνης δικαίως ἀτιμάσαν. Postremo ut ponatur hypostigme ante εὐφυὲς, qua ostendatur ad sequentia, non ad præcedentia, pertinere. Alioqui certe, paulo alium sequendo sensum, dicerem etiam posse legi, καὶ τὸ ἐπ' ἄλλας τέχνας δικαίως ἀτιμάσαν εὐφυὲς, ἐπ' αὐτὴν ἀνέλθοι. vel potius ἀνέλθῃ, sicut dixit ὑπερίδῃ: quum itidem jungi cum ὅταν debeat. Eorum porro qui, ut hic loquitur (sequendo quidem certe illam lectionem) ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀνῆλθον, exempla sunt apud Diogenem Laertium. Steph.

ἂν ἔλθοι] Vulgo ἀνέλθοι; sed ἂν abesse nequit, et ἔρχεσθαι ἐπί τι rectius habet, quam ἀνέρχεσθαι. Stephanus legi ἀνέλθῃ et τὰ ante ἀπ' ἄλλης τέχνης interponi volebat; sed ad ἀτιμάσαν intelligendum est αὐτὴν (τὴν τέχνην). Ast.

ἑταίρου] Bas. 1. 2. ἑτέρου. Ceterum Theages, Demodoci filius, notus est ex dialogo cognomine, qui Platonis vulgo fertur. Ast.

φίας, ἢ δὲ τοῦ σώματος νοσοτροφία ἀπείργουσα αὐτὸν τῶν
III. i. 297. πολιτικῶν κατέχει. τὸ δ' ἡμέτερον οὐκ[l] ἄξιον λέγειν, τὸ δαιμόνιον σημεῖον· ἢ γάρ πού τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμπροσθεν γέγονε. καὶ τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι[m] καὶ γευσάμενοι[n] ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτῆμα, καὶ τῶν πολλῶν αὖ ἱκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν ὑγιὲς ὡς ἔπος εἰπεῖν περὶ τὰ[o] τῶν πόλεων πράττει,[p] οὐδ' ἔστι ξύμμαχος μεθ' ὅτου τις ἰὼν ἐπὶ τὴν[q] τῶν δικαίων βοήθειαν σώζοιτ' ἄν, ἀλλ' ὥς περ εἰς θηρία ἄνθρωπος ἐμπεσών, οὔτε ξυναδικεῖν ἐθέλων οὔτε ἱκανὸς ὢν εἷς[r] πᾶσιν ἀγρίοις ἀντέχειν, πρίν τι τὴν πόλιν ἢ φίλους ὀνῆσαι προαπολόμενος ἀνωφελὴς αὑτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν γένοιτο,—ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβὼν[s] ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὑτοῦ πράττων, οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ἀποστάς,[t] ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀνομίας, ἀγαπᾷ εἴ πῃ αὐτὸς[u] καθαρὸς[v] ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων τόν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται[w] καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἵλεώς τε καὶ εὐμενὴς ἀπαλλάξεται. Ἀλλά τοι, ἦ δ' ὅς, οὐ τὰ
II. 497. ἐλάχιστα ἂν[x] διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο. Οὐδέ γε, εἶπον, τὰ μέγιστα, μὴ τυχὼν πολιτείας προσηκούσης· ἐν

[m] γενόμενοι ΑΘΠDKv.—[n] καὶ γευσάμενοι om v et pr Ξ.—[o] τὰ om K.—[p] πράττοι ΘΞΦmr.—[q] τῇ...βοηθείᾳ DKq.—[r] τοῖς DK.—[s] λαβόντες...ἔχοντες...πράττοντες...ὁρῶντες...ἀγαπῶσιν v.—[t] ἀποστὰς A: ὑποστὰς *s.—[u] αὐτῷ Φt, αὐτοὶς v.—[v] καθαροὶ v.—[w] βιώσονται...αὐτων...ἀπαλλάξονται v.—[x] ἂν om ΞΦmr.—[y] μετὰ τῶν AK

ἣ δὲ τοῦ σώμ. νοσοτροφία] Respexit Ælian. V. H. iv. 15. Cf. Leopard. Emend. xii. 22. Ast.

δαιμον. σημεῖον] Vid. nostra ad Phædr. p. 271. Ast.

ἢ γάρ που] Sensus, 'Certe vel nemini vel admodum paucis hoc dæmonium contigit; igitur non generale vel commune quid est, quo ad philosophiam ducamur eaque teneamur, sed singulare, quod idcirco in rebus ad philosophiæ studium provocantibus numerare non licet.' Ast.

ἐθέλων] Propter præcedens τὶς (men) pluralia οἱ γενόμενοι et ἰδόντες in singularia transierunt. Ast.

κονιορτοῦ] Respexerunt h. l. Lucian. Piscat. §. 29. t. i. p. 203. Bip. Themist. Orat. viii. p. 104. C. xxiv. p. 308. A. et Suid. t. ii. 2. Pro ζάλης vero haud scio an melius legatur χαλάζης, propter κονιορτοῦ et φερομένου; accedit quod ζάλη idem fere est quod χειμών. Sic et in S. Basilii Epist. iii. t. iii. p. 75. E. ed. Paris. ἐν χειμῶνι καὶ ζάλῃ πραγμάτων, οἷον ὑπὸ τείχει τινὶ καρτερῷ (Cod. Vatic. et Reg. ὑπὸ τεῖχός τι καρτερὸν) ἀποστὰς, οὐδενὸς θορύβου τὴν ψυχὴν ἀναπίμπλασαι, Cod. Vatic. et Reg. exhibent χαλάζῃ pro ζάλῃ. Ast.

γὰρ προσηκούσῃ αὐτός τε μᾶλλον αὐξήσεται καὶ μετὰ III. i. 298.
τῶν[y] ἰδίων τὰ[z] κοινὰ[a] σώσει.

§. 11. Τὸ μὲν οὖν τῆς φιλοσοφίας ὧν ἕνεκα διαβολὴν εἴληφε καὶ ὅτι οὐ δικαίως, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μετρίως εἰρῆσθαι. εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σύ. Ἀλλ' οὐδέν, ἦ δ' ὅς, ἔτι λέγω περὶ τούτου· ἀλλὰ τὴν προσήκουσαν αὐτῇ[b] τίνα τῶν[c] νῦν λέγεις πολιτειῶν; Οὐδ' ἡντιναοῦν,[d] εἶπον, ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν[e] νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως·[f] διὸ καὶ στρέφεσθαί τε καὶ ἀλλοιοῦσθαι αὐτήν, ὥς περ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι, οὕτω καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ ἴσχειν[g] τὴν αὑτοῦ δύναμιν ἀλλ'[h] εἰς ἀλλότριον εἶδος[i] ἐκπίπτειν·[k] εἰ δὲ λήψεται, τὴν ἀρίστην πολιτείαν, ὥς περ καὶ αὐτὸ ἄριστόν ἐστι, τότε δηλώσει ὅτι τοῦτο μὲν τῷ[l] ὄντι θεῖον ἦν, τὰ δὲ ἄλλα ἀνθρώπινα, τά τε τῶν φύσεων καὶ τῶν[m] ἐπιτηδευμάτων. δῆλος δὴ οὖν εἶ ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει[n] τίς αὕτη ἡ πολιτεία. Οὐκ ἔγνως,[o] ἔφη· οὐ γὰρ τοῦτο ἔμελλον, ἀλλ' εἰ[p] αὐτὴ[q] ἣν ἡμεῖς διεληλύθαμεν οἰκίζοντες τὴν πόλιν ἢ
ἄλλη. Τὰ μὲν ἄλλα, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη·[r] τοῦτο δὲ αὐτὸ III. i. 299.
ἐρρήθη μὲν καὶ τότε, ὅτι δεήσοι[s] τι ἀεὶ ἐνεῖναι[t] ἐν τῇ πόλει

φ cum pr Π et corr D : τὰ τῶν *ς.—[z] ἰδίων τὰ ΑΠDKqυ : ἰδίων καὶ τὰ *ς.—[a] τῶν κοινῶν ΘΞΦυmr.—[b] αὐτοῖς ΘΞΦυmr.—[c] τῆς K.—[d] ἡντιν' οὖν υ.—[e] τὴν K.—[f] σιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως om υ.—[g] ἴσχειν ΑΘΠΦDKqυmr : ἴσχον ς.—[h] ἀλλ' add ΑΘΞΠΦDKqυmr.—[i] ἦθος ΑΠυ.—[k] ἐκπίπτει ΘΞΠΦmr.—[l] μέν τι τῷ K.—[m] καὶ τὰ τῶν ΦDKυ.—[n] ἐρήσει ΑΠ.—[o] ἄλλον οὐκ ἔγνων οὐκ ἔγωγ' υ.—[p] ἢ Φr.—[q] αὕτη Α, αὐτὴ Π : αὐτὴ *ς.—[r] αὕτη...ἐνεῖναι om DKq.—[s] δεήσοι ΑΠυ : δεήσει *ς.—[t] ἐν

καὶ τὰ κοινὰ] Ald. Bas. 1. et 2. *καὶ* prætermittunt. Ast.

§. 11. *αὐτῇ*] Pro *αὐτῇ* in præced. edit. scriptum est *αὐτῆς*: quæ lectio ferri nullo modo potest: adeo ut vel *αὐτῇ* vel *αὐτοῖς* scribere necesse sit, ut legit Ficinus. Sed aptius est *αὐτῇ*, quum præcedat *φιλοσοφίας* nomen: alioqui dicendum erit ita subjunctum esse *αὐτοῖς*, ac si non *φιλοσοφίας* sed *φιλοσόφων* appellatio præcessisset. Steph.

ἀλλὰ τοῦτο] Laudat Stob. xli. p. 259. Ast.

ὥσπερ] For. *καί, ὥσπερ*. Steph.

ὥσπερ ξενικὸν] Intellige ante *ὥσπερ* particulam explicationi inservientem, v. c. *scilicet*, quæ ante comparationes crebro omittitur, ut ante *ὡς* Polit. vi. 510. A. vii. 518. C. ix. 585. A. x. 621. D. ante *ὅ τί περ* Polit. vi. 508. C. Heind. ad Theæt. §. 76. supplendum esse censet *καί*; potius *scilicet*, *etenim* similisve particula cogitatione supplenda est, ut ii. 11. *κενὸς ἄπεισιν*, ubi vid. not. Ast.

μὲν τῷ ὄντι] Cod. Reg. *μέν τι τῷ ὄντι*. Ficinus nostram expressit scripturam vertens: *divinum quidem se esse.* Ast.

δῆλος δὴ] Ficinus videtur *δὲ* legisse, vertit enim: *videris autem mihi statim.* Ast.

λόγον ἔχον[u] τῆς πολιτείας τὸν αὐτὸν ὅν περ[v] καὶ σὺ ὁ νομοθέτης ἔχων τοὺς νόμους ἐτίθης.[w] Ἐῤῥήθη γάρ, ἔφη. Ἀλλ' οὐχ ἱκανῶς, εἶπον, ἐδηλώθη,[x] φόβῳ ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβανόμενοι δεδηλώκατε μακρὰν καὶ χαλεπὴν αὐτοῦ[y] τὴν ἀπόδειξιν, ἐπεὶ καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάντως[z] ῥᾷστον διελθεῖν. Τὸ ποῖον; Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διολεῖται. τὰ γὰρ δὴ[a] μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ, καὶ τὸ λεγόμενον τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά. Ἀλλ' ὅμως, ἔφη, λαβέτω τέλος ἡ ἀπόδειξις τούτου φανεροῦ γενομένου. Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' εἴ περ, τὸ[b] μὴ δύνασθαι διακωλύσει· παρὼν δὲ τήν γ' ἐμὴν προθυμίαν εἴσει.[c] σκόπει δὲ καὶ νῦν ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τοὐναντίον ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πόλιν[d] ἅπτεσθαι.[e] Πῶς; Νῦν μέν, ἦν δ'
II. 498. ἐγώ, οἱ[f] καὶ ἁπτόμενοι μειράκια ὄντα ἄρτι ἐκ παίδων τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ[g] χρηματισμοῦ πλησιάσαντες αὐτοῦ[h] τῷ χαλεπωτάτῳ ἀπαλλάττονται, οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι—λέγω δὲ χαλεπώτατον τὸ περὶ τοὺς[i] λόγους— ἐν
III. i. 300. δὲ τῷ ἔπειτα, ἐὰν καὶ ἄλλων τοῦτο πραττόντων παρακαλούμενοι ἐθέλωσιν ἀκροαταὶ γίγνεσθαι, μεγάλα ἡγοῦνται,[k] πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν· πρὸς δὲ τὸ γῆρας,

εἶναι Av.—[u] ἔχοντα DKq, om Θ.—[v] ὥσπερ v.—[w] ἐτίθης K: ἐτίθεις *s.—[x] ἐδηλώθη om DKq.—[y] αὐτοῦ καὶ χαλεπὴν K.—[z] immo πάντων.—[a] δὴ om Φ.—[b] τῷ τὸ v.—[c] εἴσει (η) v.—[d] πόλιν ΑΠΦDKqυτ et pr fortasse Θ: πάλιν *s.—[e] μὴ ἅπτεσθαι Φ.—[f] εἰ v.—[g] οἰκονομίας καὶ ΑΘΠΦDKqυπιτ: οἰκονομίας τε καὶ *s.—[h] αὐτῷ K, αὐ-

φόβῳ ὧν] I. e. τούτων, ἃ s. τούτου, ἃ—δεδηλώκατε, scil. μακρὰν—τὴν ἀπόδειξιν; int. ἔσεσθαι. Ast.

τὰ καλὰ—χαλεπὰ] Vid. ad iv. 11. et Wyttenbach. ad Phædon. p. 66. D. Ast.

εἴπερ] Int. τὶ διακωλύσει, vid. Heindorf. ad Parmenid. p. 255. Ast.

πόλιν ἅπτεσθαι] Sic Cod. Reg. libri editi omnes πάλιν. Ast.

δοκούμενοι] Vulgo ποιούμενοι. Ficinus: *etiam qui sapientiæ apprime studiosi fore existimantur*. Ast.

ἡγοῦνται] Pro ἡγοῦνται verbum aliud affertur ex conjectura, valde diversum: nimirum ἀγαίονται: item allud, ἀρνοῦνται· ut sit sensus, *Si etiam aliis hoc facientibus, invitentur ut auditores esse velint, valde aversantur*. At vero Ficin. retinens μεγάλα ἡγοῦνται, ita vertit, *Deinde vero si ab aliis id agentibus acciti, auditores fieri patiantur, magnum quid cogitant, exequendumque obiter putant*. Ego vero ab utroque dissentio. etenim nec cum illo priore mutandum censeo ἡγοῦνται in ἀγαίονται (quo Platonem uti mirarer) vel in ἀρνοῦνται: nec, retinendo ἡγοῦνται, ejus sequor interpretationem cujus a me posteriore loco factá est mentio: sed μεγάλα ἡγοῦνται expono, *rem magnam se præstare arbitrantur*. Steph.

ἡγοῦνται] Cornarius legi vult ἀγαίονται sive ἀρῶνται, *aversantur*, perperam; est enim hoc ironice dictum: 'rem magnam se præstare arbitrantur,' ut Stephanus bene interpretatur. Ast.

ἐκτὸς δὴ τινων ὀλίγων, ἀποσβέννυνται πολὺ μᾶλλον[l] τοῦ Ἡρακλειτείου[m] ἡλίου, ὅσον αὖθις οὐκ ἐξάπτονται. Δεῖ δὲ πῶς; ἔφη. Πᾶν τοὐναντίον[n] μειράκια μὲν ὄντα καὶ παῖδας[o] μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν[p] μεταχειρίζεσθαι, τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀδροῦται,[q] εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν[r] φιλοσοφίᾳ[s] κτωμένους· προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας ἐν ᾗ ἡ ψυχὴ τελεοῦσθαι[t] ἄρχεται, ἐπιτείνειν[u] τὰ ἐκείνης γυμνάσια· ὅταν δὲ λήγῃ[v] μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν[w] ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι καὶ μηδὲν ἄλλο πράττειν, ὅ τι μὴ πάρεργον, τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσεσθαι καὶ τελευτήσαντας τῷ βίῳ τῷ βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρέπουσαν. [§. 12.] Ὡς ἀληθῶς μοι δοκεῖς, ἔφη, λέγειν γε[x] προθύμως, ὦ Σώκρατες· οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν οὐδ' ὁπωστιοῦν πεισομένους, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Μὴ διάβαλλε,[y] ἦν δ' ἐγώ, ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι[z] φίλους γεγονότας, οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροὺς ὄντας. πείρας γὰρ οὐδὲν III. i. 301.
ἀνήσομεν, ἕως ἂν ἢ πείσωμεν καὶ τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους[a] ἢ προὔργου τι ποιήσωμεν εἰς ἐκεῖνον τὸν βίον, ὅταν αὖθις γενόμενοι τοῖς τοιούτοις ἐντύχωσι λόγοις. Εἰς σμικρόν[b] γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν[c] οὖν, ἔφην, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα. τὸ μέντοι μὴ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν. οὐ γὰρ πώποτε εἶδον[d] γενόμενον

ῶ τοῦ v.—j τοὺς om q.—k ἡγούμενοι Ξ.—l μᾶλλον πολὺ v.—m ἡρακλείτου v.—n πᾶν τοὐναντίον om Φτ.—o παῖδες (as) Ξ.—p σοφίαν v.—q ἀνδροῦται ΑΘΠΦDΚqυmr.—r ὑπηρεσία Φmr.—s φιλοσοφίαν ΘΠΦΚυmr.—t τελεοῦσθαι ΘΠΦDΚqmr: τελειοῦσθαι °τ.—u ἐπιτείνει m.—v λέγη r.—w στρατιῶν ΞDΚm, στρατιωτῶν Φτ.—x τε υ, om m.—y διάβαλε υ.—z ἀρξαμένους ἄρτι ΘΠΦD.—a ἄλλους om r.—b σμικρόν Ξ, μικρόν υ: μικρόν °ς.—c οὐδέν corr q.—d εἶδον ΑΘΞΦΚqmr: ἴδον ς.—e πολλοὶ

Ἡρακλειτείου ἡλίου] Solem enim deficientem Heraclitus ponebat extingui, v. Schol. ad h. l. Plutarch. Decret. Phys. ii. 26. Diog. L. ix. 10. 11. Stob. Phys. v. ii. p. 526. et 588. ed. Heer. Ast.

ἐν ᾧ] Int. χρόνῳ, quamdiu, donec. Max ἐπιμέλεσθαι pro ἐπιμελεῖσθαι scripsimus, vid. nostra ad Phædr. p. 288. Ast.

λήγῃ] Vide ne tibi negotium facessant ea exemplaria quæ hic λέγῃ habent pro λήγῃ. Steph.

στρατειῶν] Sic optime Steph. correxit: στρατιῶν edita exempla exhibent. Ast.

§. 12. ἀντιτείνειν] Steph. scribi volebat ἀντιτενεῖν. Ficinus enim habet: promtius quoque repugnaturos. Præsens rem certius significat. Ast.

ἐς σμικρὸν—χρόνον] Ironice; vid. ad x. 9. p. 608. C. Ast.

τὸ νῦν λεγόμενον, ἀλλὰ πολὺ[e] μᾶλλον τοιαῦτ' ἄττα ῥήματα[f] ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὡμοιωμένα ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ὥς περ νῦν, συμπεσόντα·[g] ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὡμοιωμένον[h] μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, δυναστεύοντα ἐν πόλει ἑτέρᾳ τοιαύτῃ, οὐ πώ-
II. 499. ποτε ἑωράκασιν οὔτε ἕνα οὔτε πλείους. ἢ[i] οἴει; Οὐδαμῶς γε. Οὐδέ γε αὖ λόγων, ὦ μακάριε, καλῶν τε καὶ ἐλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γεγόνασιν, οἵων[k] ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ξυντεταμένως[l] ἐκ παντὸς τρόπου[m] τοῦ γνῶναι χάριν, τὰ δὲ κομψά τε καὶ ἐριστικὰ καὶ μηδαμόσε ἄλλοσε τείνοντα ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν καὶ ἐν δίκαις καὶ ἐν ἰδίαις συνουσίαις πόῤῥωθεν ἀσπαζομένων. Οὐδὲ τούτων, ἔφη. Τούτων τοι
III. i. 302. χάριν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταῦτα προορώμενοι ἡμεῖς τότε καὶ δεδιότες ὅμως ἐλέγομεν, ὑπὸ τἀληθοῦς[n] ἠναγκασμένοι, ὅτι οὔτε πόλις οὔτε πολιτεία οὐδέ γ'[o] ἀνὴρ ὁμοίως μή ποτε γένηται τέλεος,[p] πρὶν ἂν τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς ὀλίγοις καὶ[q] οὐ πονηροῖς ἀχρήστοις δὲ νῦν κεκλημένοις[r] ἀνάγκη τις ἐκ τύχης παραβάλῃ,[s] εἴτε βούλονται εἴτε μή, πόλεως ἐπιμεληθῆναι καὶ τῇ πόλει κατήκοοι[t] γενέσθαι, ἢ τῶν νῦν ἐν δυναστείαις ἢ βασιλείαις ὄντων υἱέσιν ἢ αὐτοῖς ἔκ τινος

m.—[f] τοιαυτὶ ῥήματα γρ A.—[g] ξ. v.—[h] παρισωμένου καὶ ὡμοιωμένου Θ.—[i] ἢ καὶ Φr.—[k] οἷων q et corr Θ, οἷων (ο) A, οἷον (ων) Ξ: οἷον *s.—[l] ξυντεταγμένως r.—[m] προσώπου A.—[n] τῆς ἀληθοῦς m.—[o] γ' om Ξm.—[p] τέλειος v, τέλος m.—[q] τε καὶ Φr et rc Ξ.—[r] κεκληρωμένοις ΘΦDKqr.—[s] περιβάλῃ ΑΠΦDKqvr, περιβάλλῃ Θ.—[t] κατ-

εἶδον] Vulgo ἴδον, forma Homerica, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 313. v. εἴδω. Ast.

οἵων ζητεῖν] Vulgo οἷον, quod sensu caret. Sensus et sequens ἀσπαζομένων postulat οἵων. De pronomine οἷος cum infinitivo vid. ad lib. i. Sensus est, 'Nunquam sermones audierunt pulchros et liberales, tales (οἵων) qui quærant verum—arguta vero illa valere jubeant.' Ficinus vertit, *sermonibus aures adhibuerunt—quibus obnixe—verum inquiritur*. Melius Cornarius: *neque sermones—audiverunt, nimirum eos, qui verum—quærunt, versuta autem—longe salutant ac amplectuntur*. Ast.

μηδαμόσε] Bas. 2. Steph. καὶ ante μηδαμόσε interponunt, quod Ald. et Bas. 1. non habent, nec Ficinus expressit, recte; nimirum τὰ μηδαμόσε ἄλλοσε τείνοντα ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν sunt ipsa illa κομψὰ et ἐριστικά. Ast.

παραβάλῃ] Cod. Reg. περιβάλῃ, vitiose; παραβάλλειν, sensu neutro, est *concurrere* vel *occurrere* s. accedere. Sic Polit. viii. 8. p. 556. C. ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἵ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις. Lys. p. 203. E. Δεῦρο δή, ἦ δ' ὅς· εὐθὺ ἡμῶν οὐ παραβάλλεις; ἄξιον μέντοι (sic, ni fallor, locus scribendus est). Igitur h. l. παραβάλλειν est *contingere, accidere* (nostrum *treffen* easdem habet significationes; est enim *concurrere, occurrere* et *contingere*). Ast.

θείας ἐπιπνοίας ἀληθινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρως ἐμπέσῃ. τούτων δὲ πότερα[u] γενέσθαι ἢ ἀμφότερα ὡς ἄρα ἐστὶν ἀδύνατον, ἐγὼ μὲν οὐδένα φημὶ ἔχειν λόγον. οὕτω γὰρ ἂν[w] ἡμεῖς δικαίως καταγελῴμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτως.[x] Εἰ τοίνυν ἄκροις εἰς φιλοσοφίαν πόλεώς τις[y] ἀνάγκη[z] ἐπιμεληθῆναι[a] ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ ἢ καὶ νῦν ἔστιν ἔν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ, πόρρω που[b] ἐκτὸς[c] ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως, ἢ καὶ ἔπειτα γενήσεται, περὶ τούτου ἕτοιμοι τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι, ὡς γέγονεν ἡ εἰρημένη πολιτεία καὶ ἔστι καὶ γενήσεταί γε, ὅταν αὕτη[d] ἡ[e] Μοῦσα πόλεως ἐγκρατὴς γένηται. οὐ γὰρ ἀδύνατος[f] γενέσθαι, οὐδ' ἡμεῖς ἀδύνατα λέγο-
μεν· χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Καὶ[g] ἐμοί, III. l. 303.
ἔφη, οὕτω δοκεῖ. Τοῖς δὲ πολλοῖς, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι[h] οὐκ αὖ δοκεῖ, ἐρεῖς; Ἴσως, ἔφη. Ὦ μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, μὴ πάνυ οὕτω τῶν πολλῶν κατηγόρει, ἀλλοίαν[i] τοι δόξαν ἕξουσιν,[k] ἐὰν[l] αὐτοῖς[m] μὴ[n] φιλονεικῶν ἀλλὰ παραμυθούμενος καὶ ἀπολυόμενος τὴν[o] τῆς φιλομαθείας[p] διαβολὴν ἐνδεικνύῃ[q] οὓς[r] λέγεις τοὺς φιλοσόφους, καὶ διορίζῃ[s] ὥς περ ἄρτι τήν
τε[t] φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν, ἵνα μὴ ἡγῶνταί σε II. 500.

ἐμπέσῃ Π.—[u] πότερα ΑΠΦDKvmr et pr Θ: ὁπότερα *ϛ.—[w] ἂν om Θ.—[x] Οὕτως om q.—[y] τε m.—[z] εἰς ἀνάγκην K: om Φr.—[a] ἐπεμελήθη DK.—[b] που om ΘΦr.—[c] αὐτὸς add ΑΠDKqvm.—[d] αὐτὴ ΑΞm.—[e] ἡ om v.—[f] ἀδύνατος ΘΠΦDKqvmr: ἀδύνατον ϛ.—[g] καὶ ante ἐμοὶ om Θ.—[h] ὅτι add ΑΘΞΠΦDKvmr.—[i] ἀλλοίαν ΑΠDK q: ἀλλ' οἵαν ϛ. ante ἀλλοίαν pone punctum.—[k] ἔχουσιν Ξ.—[l] ἐὰν Am et fortasse Π: ἂν *ϛ.—[m] αὐτοῖς Ξ.—[n] εἰ μὴ Kq.—[o] τὴν om Φr.—[p] φιλομαθίας Ξvm.—[q] ἐνδεικνύῃ ΑΠDKqm, ἐνδεικνύει v: ἐνδείκνυε *ϛ.—[r] οἵους v.—[s] διορίζῃ ΑΠDKqm, διορί-

τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως] Sic Themist. Orat. xiii. p. 177. C. λέγεις ἐν χώρῳ ἀπῳκισμένῳ τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως. Ast.

ἕτοιμοι] Int. ἐσμὲν, solemni ellipsi, vid. nostra ad Phædr. p. 323. ibique laudatis adde Porson. ad Phœn. 983. Schæfer. Melet. Crit. p. 43. et 114. Ast.

ὅτι οὐκ] ὅτι e Cod. Reg. inseruimus, etsi non prorsus necessarium est. Ast.

ἀλλοίαν τοι] Fortasse in his emendandis audacior fui, sed facile veniam me spero impetraturum esse ab iis, qui reputaverint, quam molestum, imo intolerabile sit Platonis amico, in divina ipsius oratione aliquid relinquere manifesto vitiosum, si certa in promtu est medela. Vulgo scribitur ἀλλ' οἵαν, quod sensu caret, quocirca ἀλλοίαν scripsimus, quod etiam sequentia, quæ priora repetunt: ἀλλοίαν τοι φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι, postulant. Deinde pro ἐν αὐτοῖς reposuimus εἰ αὐτοῖς; namque ἐν vitiosum est, εἰ vero sensus efflagitat; accedit Codicis Regii, qui ἐν αὐτοῖς εἰ exhibet, et Ficini auctoritas, qui vertit: *verum quid eos opinaturos, existimas, si non contentionis studio—ostendas—et, ut nuper, distinguas* cet.—Pro ἐνδείκνυε et διορίζου scripsimus ἐνδείκνυς et διορίζει; scilicet εἰ oblitterato et in ἐν mutato, indicativus in imperativum transiit. Ἦ, *profecto*, pro ἢ posuimus, cui alterum ἢ (*an*) respondet. Τοὶ affirmans est, *sane, utique, certe.*' Ast.

λέγειν οὓς αὐτοὶ οἴονται. ἢ[u] καὶ[v] ἐὰν οὕτω[w] θεῶνται, ἀλλοίαν τοι[x] φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι καὶ ἄλλα ἀποκρινεῖσθαι;[y] ἢ οἴει τινὰ χαλεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φθονερῷ ἄφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα; ἐγὼ μὲν γάρ σε προφθάσας λέγω ὅτι ἐν ὀλίγοις τισὶν ἡγοῦμαι, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ πλήθει χαλεπὴν οὕτω φύσιν γίγνεσθαι. Καὶ ἐγώ, ἀμέλει, ἔφη, ξυνοίομαι. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ[z] τοῦτο ξυνοίει,[a] τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακεῖσθαι ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσῆκον[b] ἐπεισκεκωμακότας, λοιδορουμένους[c] τε αὑτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας καὶ ἀεὶ περὶ ἀνθρώπων τοὺς λόγους ποιουμένους, ἥκιστα φιλοσοφίᾳ πρέπον[d] ποιοῦντας; Πολύ γ', ἔφη. [§. 13.] Οὐδὲ γάρ που, ὦ Ἀδείμαντε,
III. i. 304. σχολὴ τῷ γε ὡς ἀληθῶς πρὸς τοῖς οὖσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας, καὶ μαχόμενον αὐτοῖς φθόνου[e] τε καὶ δυσμενείας ἐμπίπλασθαι,[f] ἀλλ' εἰς τεταγμένα[g] ἄττα καὶ κατὰ ταὐτὰ ἀεὶ ἔχοντα ὁρῶντας καὶ θεωμένους οὔτ' ἀδικοῦντα οὔτ' ἀδικούμενα[h] ὑπ' ἀλλήλων, κόσμῳ δὲ πάντα καὶ[i] κατὰ λόγον ἔχοντα, ταῦτα μιμεῖσθαί τε καὶ ὅτι μάλιστα ἀφομοιοῦσθαι. ἢ οἴει τινὰ μηχανὴν εἶναι, ὅτῳ τις ὁμιλεῖ ἀγάμενος, μὴ[k] μιμεῖσθαι

ζει υ: διορίζου ς.—[t] τε om ΘΦτ.—[u] ἢ om Ξυ.—[v] οὐκ q.—[w] αὐτῷ υ.—[x] τε ς.—[y] ἀποκρίνεσθαι Am.—[z] τὸ Φ.—[a] ξυνοίου q.—[b] οὐ προσῆκον ΑΘΞΠΦυmr et pr D, ὡς μὴ προσῆκον Kq: οὐ μὴ προσῆκον ς.—[c] λοιδορουμένη K.—[d] πρέποντας DK, πρέποντα q.—[e] φόνου m.—[f] ἐμπίμπλασθαι Ξ.—[g] τεταγμέν' υ.—[h] ἀδικούμενον ΑΘΠΦKmr, ἀδικούμενα Ξ, ἀδικούμενα (ον) corr D.—[i] καὶ om pr Θ.—[k] μὴ om m.—[l] ἀλλὰ pr

οὐ προσῆκον ἐπεισκεκωμακότας] οὐ προσῆκον exhibent Cod. Ven. Bas. 2. et Schol. Ruhnk. qui explicat οὐ προσηκόντως εἰσεληλυθότας (imo potius est: *qui proterve quasi et lascive se inferunt philosophorum coetui*). Libri editi οὐ μὴ προσῆκον et Cod. Reg. ὡς μὴ προσῆκον. Προσῆκον (casus absolutus) est i. q. προσήκοντος (αὐτοῖς), de quo vid. supra exposita. Ast.

§. 13. ἀγάμενος] Non ἀγόμενος sed ἀγόμενος in praeced. edit. legitur: inter quae duo participia, una litera differentia, magnum est significationis discrimen. Multo autem aptiorem huic loco sensum habet illud quam hoc: ideoque veteri libro de eo in contextum recipiendo sum assensus, praesertim quum et Fic. agnoscat: qui vertit, *an putas fieri posse ut illud non imitetur aliquis cui cum amore admirabundus adhaeret?* Fortassis autem aliquis (ut hoc obiter dicam) hic legens ἀγάμενος, miretur quod modo dixi, mirum mihi apud Platonem visum iri usum verbi ἀγαίεσθαι: sed is sciat quamvis magna sit, quod ad scripturam attinet, affinitas verbi ἀγαίεσθαι cum ἄγασθαι (cujus participium est ἀγάμενος) illud tamen apud solutae orationis scriptores tam esse inusitatum, quam hoc est usitatum: licet ποιητικὸν sit et ipsum, aut saltem ποιητικώτερον. Steph.

ἐκεῖνος; Ἀδύνατον, ἔφη. Θείῳ δὴ καὶ κοσμίῳ ὅ γε φιλόσοφος ὁμιλῶν κόσμιός τε καὶ θεῖος εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ γίγνεται· διαβολὴ δ' ἐν πᾶσι πολλή. Παντάπασι μὲν οὖν. Ἂν οὖν τις, εἶπον, αὐτῷ ἀνάγκη γένηται, ἃ ἐκεῖ ὁρᾷ, μελετῆσαι εἰς ἀνθρώπων ἤθη καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ τιθέναι καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν πλάττειν, ἆρα[l] κακὸν δημιουργὸν αὐτὸν οἴει[m] γενήσεσθαι σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς; Ἥκιστά γε, ἦ δ' ὅς. Ἀλλ' ἐὰν δὴ αἴσθωνται οἱ πολλοὶ ὅτι ἀληθῆ περὶ αὐτοῦ λέγομεν, χαλεπανοῦσι δὴ τοῖς φιλοσόφοις καὶ ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν ὡς οὐκ ἄν ποτε[n] ἄλλως εὐδαιμονή-
σειε πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ τῷ θείῳ παραδείγ- III. i. 305.
ματι χρώμενοι ζωγράφοι; Οὐ χαλεπανοῦσιν, ἦ δ' ὅς, ἐάν
περ[o] αἴσθωνται. ἀλλὰ δὴ τίνα[p] λέγεις τρόπον τῆς διαγρα- II. 501.
φῆς; Λαβόντες, ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἤθη ἀνθρώπων, πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιήσειαν ἄν. ὃ[q] οὐ πάνυ ῥᾴδιον· ἀλλ' οὖν οἶσθ' ὅτι τούτῳ ἂν εὐθὺς τῶν ἄλλων διενέγκοιεν,[r] τῷ μήτε ἰδιώτου[s] μήτε πόλεως ἐθελῆσαι ἂν ἅψασθαι μηδὲ γράφειν νόμους πρὶν ἢ[t] παραλαβεῖν καθαρὰν ἢ αὐτοὶ ποιῆσαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν[u] μετὰ ταῦτα οἴει ὑπογράψασθαι[v] ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Τί μήν; Ἔπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἑκατέρωσ'[w] ἀποβλέποιεν, πρός τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σῶφρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἐκεῖνο αὖ

Θ.—[m] οἴει αὐτὸν Ξm.—[n] ἀπόντε Π.—[o] περ om Φτ.—[p] τίνα δὴ Θ.—[q] ὅθεν υ.—[r] διενέγκοιεν q: διενεγκεῖν *ς.—[s] ἰδιώτην m.—[t] ἢ πρὶν Θ.—[u] οὐκ ἂν m.—[v] ὑπο-

θείῳ] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 19. p. 593. A. ubi κόσμῳ scribitur. Ast.

ὅ γε φιλόσοφος] Bas. 2. ὅτε. Mox Eusebius omittit δή. Ast.

οἶσθ' ὅτι] Videndum an hæc lectio οἶσθ' ὅτι ferri possit, quum nullum hic usum habeat particula ὅτι, sequente infinitivo. Aut expungenda certe fuerit, aut dicendum eam, sicut post οἶδα vel εὖ οἶδα, et post ἴσθι vel εὖ ἴσθι, ita etiam post οἶσθα poni πλεονάζειν. Steph.

οὐκ οἶσθ'] Sic Bas. 2. et Ficinus, qui vertit: *an nescis, hoc præcipue*. Ald. Bas. 1. Steph. et Euseb. οὖν οἶσθ'. Mox διενέγκειαν scripsimus pro διενεγκεῖν ex Eusebio, ubi legitur διενέγκαιεν, forma communi, etsi infinitivus post ὅτι nonnunquam occurrat (vid. nostra ad Alcib. i. p. 305. Valcken. Opusc. t. ii. p. 300. et Schäfer. ad Bastii Epist. Crit. p. 37.) —Paulo post ἢ ante παραλαβεῖν Eusebius omittit. Ast.

ἑκατέρωσε] Ex Eusebio et Hierocle (de provident. apud Phot. Bibl. Cod. ccli.) reposuimus pro ἑκατέρως. Sic etiam Ficinus vertit: *ad utraque frequenter respicient*. Ast.

τὸ[x] ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἐμποιοῖεν ξυμμιγνύντες τε καὶ κε-
ραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον, ἀπ᾽ ἐκεί-
νου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς ἀν-
θρώποις ἐγγιγνόμενον θεοειδές τε καὶ θεοείκελον. Ὀρθῶς,
ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἄν, οἶμαι, ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγ-
γράφοιεν, ἕως[y] ἂν[z] ὅτι μάλιστα[a] ἀνθρώπεια ἤθη εἰς ὅσον
ἐνδέχεται θεοφιλῆ ποιήσειαν. Καλλίστη γοῦν ἄν, ἔφη,[b] ἡ[c]
III. i. 306. γραφὴ γένοιτο. Ἆρ᾽ οὖν, ἦν δ᾽ ἐγώ, πείθομέν πῃ[d] ἐκεί-
νους,[e] οὓς διατεταμένους[f] ἐφ᾽ ἡμᾶς ἔφησθα ἰέναι, ὡς τοιοῦ-
τός ἐστι πολιτειῶν ζωγράφος ὃν τότ᾽ ἐπῃνοῦμεν[g] πρὸς αὐ-
τούς, δι᾽ ὃν ἐκεῖνοι ἐχαλέπαινον ὅτι[h] τὰς πόλεις αὐτῷ πα-
ρεδίδομεν, καὶ ἔτι[i] μᾶλλον αὐτὸ[k] νῦν ἀκούοντες πραΰνον-
ται; Καὶ πολύ γε, ἦ δ᾽ ὅς, εἰ σωφρονοῦσιν.[l] Πῇ γὰρ δὴ
ἕξουσιν ἀμφισβητῆσαι; πότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀλη-
θείας ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; Ἄτοπον μέντ᾽ ἄν,
ἔφη, εἴη. Ἀλλὰ μὴ τὴν φύσιν αὐτῶν οἰκείαν εἶναι τοῦ
ἀρίστου, ἣν ἡμεῖς διήλθομεν; Οὐδὲ τοῦτο. Τί δέ;[m] τὴν
τοιαύτην τυχοῦσαν τῶν προσηκόντων ἐπιτηδευμάτων οὐκ
ἀγαθὴν τελέως ἔσεσθαι καὶ φιλόσοφον, εἴ πέρ τινα[n] ἄλλην;
ἢ ἐκείνους φήσειν[o] μᾶλλον, οὓς ἡμεῖς ἀφωρίσαμεν; Οὐ δή[p]
που. Ἔτι οὖν ἀγριανοῦσι λεγόντων ἡμῶν ὅτι, πρὶν ἂν πό-

γράψεσθαι v.—[w] ἑκατέρωσε v: ἑκατέρως *ς.—[x] αὖ τὸ ΑΘΠΦDvm, αὐτὸ Kr: αὖ ὃ *ς.—[y] ὡς Θr.—[z] ἂν om ΑΘΞΠvmr.—[a] μάλιστα τὰ v.—[b] ἔφη om Ξm.—[c] ἡ om ΘΦDKqr.—[d] πειθομένη πη m.—[e] κείνους v.—[f] διατεταμένους ΑΘΠΦDKqmr: δια-
η
τεταγμένους *ς.—[g] ἐπονουμεν Θ, ἐπαινοῦμεν q.—[h] ὅτε q.—[i] τί Am.—[k] αὐτῷ q,
σω
om v.—[l] εἰ σωφρονοῦσι ΑΠDKqvm, εἰ φρονοῦσι Θ: ἢν σωφρονῶσιν *ς.—[m] δαί A.—[n] τὴν v.—[o] φήσειν ΑΘΞΠΦmr, φύσει v: φήσεις *ς.—[p] δέ m.—[q] πόλεως K.—

αὖ, ὃ] Bas. 2. αὐτό. Mox apud Hierocl. l. l. deest ἐν. Ast.

ἀπ᾽ ἐκείνου τεκμαιρόμενοι] *Ex eo colligentes ac conjicientes.* Ast.

θεοείκελον] Homer. Il. i. 131. θεοείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ. Ast.

ἀνθρώπεια] Euseb. τὰ ἀνθρωπεῖα. Hierocl. ἐς ὅ τι μάλιστα τὰ ἀνθρώπινα. Ast.

πείθομεν] Mutandum censeo in πείθοιμεν. Steph. Sine causa, quum etiam sequatur πραΰνονται. Ast.

διατεταμένους] Vulgo διατεταγμένους; vid ad v. 18. Ast.

εἰ σωφρονοῦσι] E Cod. Reg. reposuimus pro ἢν σωφρονῶσι. Ast.

ἀγαθὸν] Sic Ald. Bas. 1. et 2. quod Stephanus sine causa in ἀγαθὴν mutavit; solet enim apud Atticos etiam masculinum adjectivum substantivo fœminino jungi, vid. Gregor. de dialect. p. 25. ubi cf. Kœn. Wernsdorf. ad Himer. p. 224. Bach. ad Xenoph. Œcon. iv. 8. Ast. qui sic in Addend. 'Ceterum nunc ipse ἀγαθὴν præferam.'

πρὶν ἂν] Stephanus præposuit conjunctionem ὅτι, qua non opus est; vid.

λεως[q] τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατὲς γένηται, οὔτε πόλει οὔτε πολίταις κακῶν παῦλα ἔσται, οὐδὲ ἡ πολιτεία ἣν μυθολογοῦμεν[r] λόγῳ ἔργῳ τέλος λήψεται; Ἴσως, ἔφη, ἧττον. Βούλει οὖν,[s] ἦν δ' ἐγώ, μὴ[t] ἧττον φῶμεν αὐτοὺς ἀλλὰ παντάπασι πράους γεγονέναι καὶ πεπεῖσθαι, ἵνα εἰ[u] μή τι II. 502.
ἄλλο αἰσχυνθέντες ὁμολογήσωσιν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. III. i. 307.
Οὗτοι μὲν τοίνυν,[v] ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο πεπεισμένοι ἔστων· τοῦδε δὲ πέρι τις ἀμφισβητήσει ὡς οὐκ ἂν τύχοιεν γενόμενοι βασιλέων ἔκγονοι ἢ δυναστῶν τὰς[w] φύσεις φιλόσοφοι; Οὐδ' ἂν εἷς, ἔφη. Τοιούτους δὲ γενομένους ὡς πολλὴ[x] ἀνάγκη διαφθαρῆναι, ἔχει τις λέγειν; ὡς μὲν γὰρ[y] χαλεπὸν σωθῆναι, καὶ ἡμεῖς ξυγχωροῦμεν· ὡς δὲ[z] ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ τῶν πάντων οὐδέποτ'[a] οὐδ' ἂν εἷς σωθείη, ἔσθ' ὅς τις[b] ἀμφισβητήσει;[c] Καὶ πῶς;[d] Ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, εἷς ἱκανὸς γενόμενος,[e] πόλιν ἔχων πειθομένην, πάντ' ἐπιτελέσαι[f] τὰ νῦν ἀπιστούμενα. Ἱκανὸς γάρ, ἔφη. Ἄρχοντος γάρ[g] που, ἦν δ' ἐγώ, τιθέντος[h] τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἃ διεληλύθαμεν, οὐ δή που ἀδύνατον ἐθέλειν ποιεῖν τοὺς πολίτας. Οὐδ' ὁπωστιοῦν. Ἀλλὰ δὴ[i] ἅ περ[k] ἡμῖν δοκεῖ, δόξαι καὶ ἄλλοις θαυμαστόν τι[l] καὶ ἀδύνατον; Οὐκ οἶμαι ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Καὶ μὴν ὅτι γε[m] βέλτιστα, εἴ περ δυνατά, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὡς ἐγῷμαι, διήλθομεν. Ἱκανῶς γάρ. Νῦν δή, ὡς ἔοικε, ξυμβαίνει ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας ἄριστα μὲν εἶναι ἃ λέγο-

[r] μυθολογῶμεν Φr.—[s] οὖν om ΘΦr.—[t] μὴ om ΘΠΦDKr.—[u] εἰ om m.—[v] τοῦτον r.
ἢ
—[w] δυναστῶν τὰς ΑΘΞΠDKqυm : δυναστῶν οἱ τὰς *ϛ.—[x] πολλοὺς K.—[y] γὰρ om r.—[z] δ' mr.—[a] ἂν οὐδεὶς ΘΦr.—[b] ὅτις ΠDKm.—[c] ἀμφισβητήσει DKq, ἀμφισβητήσεως Π : ἀμφισβητήσειε *ϛ.—[d] καὶ πῶς om q.—[e] γενόμενος q.—[f] ἐπιτελέσει D.—[g] γὰρ δὴ Φr.—[h] τιθέντα K.—[i] δὴ ΑΘΞΠΦυmr : μὴν *ϛ.—[k] ὅπερ DKq.—[l] τε DKq.—[m] γε om ΘΦr.—[n] ἐλέγομεν m.—[o] ξυμβαίνειν K.—[p] μόγις ΑΞqυm : μόλις

nostra ad Phædr. p. 394. Ast. qui sic in Addend. 'Part. ὅτι in hoc orationis nexu ægre careamus.'

μὴ ἧττον] Fut. ἀγριαίνειν αὐτούς. Cod. Reg. omittit μὴ, quod salvo sensu nequit abesse. Ast.

τὰς φύσεις] Bas. 2. οἱ ante τ. φ. habet, quod recte abest a Cod. Reg. Ven. Ast.

ἀμφισβητήσειε] Vel ἂν post ἀμφισβητήσειε interponendum vel ἀμφισβητήσει scribendum esse censeo. Ast.

θαυμαστόν τι] Legitur etiam [Bas. 2.] θαυμαστά τε καὶ ἀδύνατα, alio sensu, quem non sequitur Fic. Steph.

III. i. 208. μεν,[n] εἰ γένοιτο, χαλεπὰ δὲ γενέσθαι, οὐ μέντοι ἀδύνατά γε. Ξυμβαίνει[o] γάρ, ἔφη.

§. 14. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοῦτο μόγις[p] τέλος ἔσχε, τὰ ἐπίλοιπα δὴ μετὰ τοῦτο λεκτέον, τίνα[q] τρόπον ἡμῖν καὶ[r] ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτῆρες ἐνέσονται[s] τῆς πολιτείας, καὶ κατὰ ποίας ἡλικίας ἕκαστοι ἑκάστων ἁπτόμενοι; Λεκτέον μέντοι, ἔφη. Οὐδέν,[t] ἦν δ' ἐγώ, τὸ σοφόν[u] μοι ἐγένετο τήν τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν[v] ἐν τῷ πρόσθεν παραλιπόντι[w] καὶ παιδογονίαν καὶ τὴν τῶν ἀρχόντων κατάστασιν, εἰδότι ὡς ἐπίφθονός τε[x] καὶ χαλεπὴ γίγνεσθαι[y] ἢ[z] παντελῶς ἀληθής· νῦν γὰρ οὐ-

*s.—[q] ὄντιναν v.—[r] καὶ om v.—[s] ἐνέσονται ΑΘΠΦDKqυτ: ἔσονται *s.—[t] οὐδὲ pr Θ.—[u] σῶφρόν ΘΞΠΦDKq.—[v] δυσχέρειαν τῆς κτήσεως Θτ.—[w] παραλείποντι m.—
[x] τε om v.—[y] γίγνεται Θq, γίγνεσθαι Ξ.—[z] ἡ Ξ et corr Θ, εἰ καὶ q: ἢ *s.—[a] αὐ-

§. 14. τὸ σοφὸν] I. q. τὸ ἐμὸν σόφισμα, sequente participio infinitivi loco. Ast.

χαλεπὴ] Ald. et Bas. 1. χαλεπά. Cum Stephano pro ἢ scripsimus ἥ. Ast.

ἢ παντελῶς] Scribo ἥ, pro ἢ: id est, *ea quidem certe quæ omnino vera est.* Et *veram* intelligo τὴν ἀκριβῆ et γνησίαν. Steph. qui sic in Not. 'Quum antea margini adscripsissem, me legendum existimare, ἣ παντελῶς ἀληθής: (mutando ἢ in ἥ) et intelligere, *ea quidem certe quæ omnino vera est:* ac *veram* dici existimare τὴν ἀκριβῆ et γνησίαν: postea annotatam inveni aliam lectionem: hanc videlicet, εἰδότι ὡς ἐπίφθονά τε καὶ χαλεπὰ γίγνεσθαι, ἢ παντελῶς ἀληθῆ. νῦν γὰρ οὐδὲν ἧττον ἐπῆλθε τὸ δεῖν αὐτὰ διελθεῖν. Fortassis autem hanc lectionem (quam ex conjectura, non ex vet. exempl. petitam esse arbitror) illi alteri a me margini adscriptæ præferendam aliquis censebit, quod ut ea habet membra pluralia ἐπίφθονα et χαλεπά, et ἀληθῆ, sic etiam sequatur αὐτὰ διελθεῖν. Hanc igitur lectionem sequendo videndum erit annon ἢ mutari possit in εἰ: neque enim video quis ex illa particula ἢ huic loco aptus sensus possit elici; quamvis et Fic. eam agnoscat, qui locum hunc ita vertit, *Haudquaquam sapienter a me actum est, quum in superioribus reliquerim matrimoniorum difficultatem atque molestiam, filiorumque procreationem, et constitutionem principum; noscebam enim quam invidiosa res esset, factuque difficilis, vel omnino vera. Nunc autem nihilominus transigere hæc cogimur.* Ubi hoc etiam displicet quod particulæ γὰρ suam significationem non relinquit, sed pro ea ponit *autem:* quum tamen his verbis reddatur ratio ejus quod dixit, οὐδὲν τὸ σοφόν μοι ἐγένετο, &c. Hujus enim loci hunc (quod Ficini pace dixerim) esse puto sensum, *Haud sane prudentiæ fuit antea prætermittere quæ ad conjugia et ad prolem suscipiendam, præsertimque illa quæ ad magistratuum constitutionem pertinent, quod hanc et odiosam et difficilem esse scirem, eam quidem certe quæ omnino genuina esset* (vel, *quæ exacta esset*) *nunc enim eo ventum est ut mihi de illis antea prætermissis disserere necesse sit.* Atque ita ne verbum quidem ἦλθε mutare in ἐπῆλθε (quod significaret, *in mentem venit*) necesse fuerit. Quod autem ad priorem hujus loci partem attinet, in hac expositione eam lectionem sequor quam margini adscripsi: atque iis omnibus quæ antea de illa dixi, hoc addo, non videri a ratione alienum, ut hæc, ἐπίφθονός τε καὶ χαλεπὴ γίγνεσθαι, ἡ παντελῶς ἀληθής, non de tribus illis rebus dicantur, videlicet περὶ τῆς δυσχερείας quæ est circa τὴν τῶν γυναικῶν κτῆσιν, et περὶ παιδογονίας, et περὶ τῆς τῶν ἀρχόντων καταστάσεως: sed de hac tertia duntaxat.' Steph.

δεῖν ἧττον ἦλθε τὸ δεῖν αὐτὰ[a] διελθεῖν. καὶ τὰ μὲν δὴ τῶν γυναικῶν τε[b] καὶ παίδων πεπέρανται, τὸ δὲ τῶν ἀρχόντων ὥς περ ἐξ ἀρχῆς μετελθεῖν δεῖ. ἐλέγομεν δ', εἰ μνημονεύεις, δεῖν αὐτοὺς φιλοπόλιδάς τε φαίνεσθαι βασανιζομένους ἐν II. 503.
ἡδοναῖς τε καὶ λύπαις, καὶ τὸ δόγμα τοῦτο μήτ' ἐν πόνοις μήτ' ἐν φόβοις μήτ' ἐν ἄλλῃ μηδεμιᾷ μεταβολῇ φαίνεσθαι ἐκβάλλοντας, ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον, τὸν δὲ πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα, ὥς περ χρυσὸν ἐν πυρὶ βασανιζόμενον, στατέον ἄρχοντα καὶ γέρα[c] δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι καὶ ἆθλα. τοιαῦτ' ἄττα ἦν τὰ III. i. 309.
λεγόμενα παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου[d] τοῦ λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις· μέμνημαι γάρ. Ὤκνουν[e] γάρ, ἔφην, ὦ φίλε,[f] ἐγὼ εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολμημένα,[g] νῦν δὲ τοῦτο μὲν[h] τετολμήσθω εἰπεῖν, ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι.[i] Εἰρήσθω γάρ, ἔφη. Νόησον δὴ ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονταί σοι. ἣν γὰρ διήλθομεν[k] φύσιν δεῖν ὑπάρχειν αὐτοῖς, εἰς[l] ταὐτὸ ξυμφύεσθαι αὐτῆς[m] τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη[n] φύεται.[o] Πῶς, ἔφη, λέγεις; Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες καὶ ἀγχίνοι καὶ ὀξεῖς καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἕπεται, οἶσθ' ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν ἅμα φύεσθαι, καὶ νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς δια-

τὴν v.—[b] τε om ΘΠΦDKr.—[c] γέρας Φr.—[d] παρακάμπτεσθαι fortasse A.—[e] ὤκνος ΑΘΞΠΦDqεmnr, ὤκνουν mg D.—[f] ὦ φίλε ante ἔφην ponit v, post ἐγὼ Φ.—[g] post ἀποτετολμημένα pone punctum.—[h] μὲν δὴ v.—[i] καθεστάναι Θ.—[k] γὰρ διήλθομεν ΑΘΞΠΦDKqεmnr : γὰρ δὴ διήλθομεν ϛ.—[l] οἷς εἰς ΘΦr.—[m] αὐτοῖς vm.—[n] διεσπασ-

παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου] Quasi timore et reverentia quadam percussi. Sic Soph. Œdip. C. 128. ἃς (Εὐμενίδας) τρέμομεν λέγειν καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως. παρακαλύπτεσθαι est enim i. q. ἐγκαλύπτεσθαι, caput sibi celare et obtegere, quod vel pudicitiæ vel religiosæ reverentiæ signum erat, vid. nostra ad Phædr. p. 253. Adde Lamacher. Observat. Philolog. p. ii. p. 89.—Mox Ald. et Bas. 1. πεφοβημένον habent. Ast.

τετολμήσθω] Ut εἰρήσθω, imperat. perfecti, rem significat jam perfectam; itur est præsens actionis perfectæ. Sic viii. 553. A. ἀπειργάσθω δὴ ἡμῖν καὶ αὕτη—ἡ πολιτεία. p. 562. A. τετάχθω ἡμῖν—ὁ τοιοῦτος ἀνήρ. al. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 697. Ast.

διεσπασμένα] In præced. edit. διεσπασμένη; alteram autem lectionem agnoscit et Fic. Steph.

διεσπασμένα] Bene correxit Stephanus vulgatum διεσπασμένη, Ficino viam monstrante, ut qui verterit: *et ut plurimum disjunctæ nascuntur.* Ast.

τὰ πολλὰ] *Plerumque*, vid. Toup. ad Longin. iii. §. 5. Bos. Ellips. p. 427. ed. Schäfer. Ast.

νεανικοὶ] καὶ, quod vulgo huic voci præcedit, ad sequens οἷοι rejecimus; sensus est enim, 'Homines dociles, memores, ingeniosi et acuti neutiquam simul sunt fortes, magnanimi et ii, qui

νοίας οἷοι[p] κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος[q] ἐθέλειν ζῆν, ἀλλ' οἱ[r] τοιοῦτοι ὑπὸ[s] ὀξύτητος φέρονται ὅπῃ[t] ἂν τύχωσι, καὶ τὸ βέβαιον ἅπαν αὐτῶν ἐξοίχεται.[u] Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τὰ βέβαια αὖ ταῦτα ἤθη καὶ οὐκ εὐμετάβολα,[v] οἷς ἄν τις μᾶλλον ὡς πιστοῖς χρήσαιτο,[w] καὶ[x] ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα, πρὸς τὰς μαθήσεις αὖ ποιεῖ ταὐτόν, δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσ-
III. i. 310. μαθῶς ὥς περ ἀπονεναρκωμένα,[y] καὶ ὕπνου τε καὶ χάσμης ἐμπίπλανται,[z] ὅταν τι δέῃ τοιοῦτον διαπονεῖν. Ἔστι ταῦτα, ἔφη. Ἡμεῖς[a] δέ γ'[b] ἔφαμεν[c] ἀμφοτέρων δεῖν εὖ τε καὶ καλῶς μετέχειν, ἢ μήτε παιδείας τῆς ἀκριβεστάτης δεῖν αὐτῷ μεταδιδόναι μήτε τιμῆς μήτε ἀρχῆς. Ὀρθῶς, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἴει ἔσεσθαι; Πῶς δ' οὔ; [§. 15.] Βασανιστέον[d] δὴ ἔν τε οἷς[e] τότε ἐλέγομεν πόνοις τε καὶ φόβοις καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἔτι δὴ ὃ τότε[f] παρῆμεν[g] νῦν λέγομεν,[h] ὅτι καὶ ἐν μαθήμασι πολλοῖς γυμνάζειν δεῖ σκοποῦντας εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατὴ[i] ἔσ-
II. 504. ται ἐνεγκεῖν, εἴτε καὶ ἀποδειλιάσει ὥς περ οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδειλιῶντες. Πρέπει γέ τοι δή,[k] ἔφη,[l] οὕτω

μένα vs.—[o] φαίνεται DKq.—[p] οἵους DK.—[q] ἡμερότητος καὶ ἡσυχίας Φ, ἡσυχία καὶ ἡμερότητος Ξr.—[r] οὐ ΘΦr.—[s] ὑπ' v. οἷοι ὑπὸ Φr.—[t] ὅπηι ΑΘΠΦDKqemr : ὅπ s.—[u] αὐτῶν ἐξοίχεται ΑΘΠΦDKqmr, ταὐτῷ ἐξέρχεται v : ἐξ αὐτῶν οἴχεται s.— [v] οὐ μετάβολα pr Ξ.—[w] χρήσηται ΘΦr, χρήσεται ΠDK.—[x] τὰ καὶ DKq.—[y] νεναρκωμένα ΘΠDKqr, νενεκρωμένα Φ : ἀπονεναρκωμένα *s.—[z] ἐμπίπλαται q.—[a] ἔστι ἀληθῆ ἔφη ταῦτα λέγεις ἡμεῖς v.—[b] γ' om Θ.—[c] φαμὲν v.—[d] βασανιστέα Dq.— [e] ὅς τους v.—[f] ὅτε Φr.—[g] παρῆμεν Ξ : παρεῖμεν *s.—[h] λέγωμεν ΞΦr.—[i] δυνατὴ Ξ.—

moderate, tranquille ac constanter possint vivere; namque ingenii celeritas eos abripit, ut omnem amittant constantiam.' Observavit hoc etiam Heind. ad Theæt. §. 5.—De potestate verbi ἐθέλειν vid. nostra ad Phædr. p. 235. et de sententia conferendus est Theæteti locus p. 144. A. ἀλλ' οἱ τε ὀξεῖς, ὥσπερ οὗτος, καὶ ἀγχίνοι καὶ μνήμονες ὡς τὰ πολλὰ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύῤῥοποί εἰσι καὶ ᾄττοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα, καὶ μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι φύονται. Ast.

βεβαιότητος] γρ. ἡμερότητος. sed alteram lectionem confirmant et sequentia. Steph.

βεβαιότητος] Bas. 2. exhibet ἡμερότητος; vulgatam scripturam Ficinus quoque expressit vertens: *constanter*. Ast

ὅποι] Cod. Reg. ὅπη, quod idem vale vid. nostra ad Sympos. p. 196. Ast.

τὰ καὶ—ὄντα] τὰ e Cod. Reg. rescri simus. Ficinus: *utpote qui in bello* i *trepidi sunt, ut in his immobiles sunt,* i *ad disciplinas tardiores ac hebetes.* As

ἀπονεναρκωμένα] *Obtorpescentia,* νάρκῃ (*raja, torpedine*), attingenti to porem afferente. v. Aristot. Hist. Anim ix. 37. Ælian. de nat. Animal. i. 36. i 14. Plin. H. N. xxxii. 1. Rittershus. Oppian. Halieut. ii. 56. Fabric. ad Se Empir. p. 26. et interpp. ad Plat. M non. p. 29. ed. Buttm. Ast.

§. 15. *δυνατὴ*] Quasi φύσις, non praecesserit. Ast.

σκοπεῖν. ἀλλὰ ποῖα δὴ λέγεις μαθήματα μέγιστα; Μνημονεύεις μέν που, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι[m] τριττὰ εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι ξυνεβιβάζομεν[n] δικαιοσύνης τε πέρι καὶ[o] σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας καὶ σοφίας, ὃ ἕκαστον εἴη. Μὴ γὰρ μνημονεύων, ἔφη, τὰ λοιπὰ[p] ἂν εἴην[q] δίκαιος μὴ ἀκούειν. Ἦ καὶ[r] τὸ προῤῥηθὲν[s] αὐτῶν; Τὸ ποῖον δή; Ἐλέγομέν που ὅτι ὡς μὲν δυνατὸν[t] ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδεῖν, ἄλλη[u] μακροτέρα εἴη[v] περίοδος, ἣν περιελθόντι καταφανῆ γίγνοιτο, III. i. 311.
τῶν μέντοι ἔμπροσθεν προειρημένων ἑπομένας ἀποδείξεις οἷόν τ'[w] εἴη προσάψαι. καὶ ὑμεῖς ἐξαρκεῖν ἔφατε, καὶ οὕτω δὴ ἐῤῥήθη τὰ τότε τῆς μὲν ἀκριβείας, ὡς ἐμοὶ ἐφαίνετο, ἐλλιπῆ, εἰ δὲ ὑμῖν ἀρεσκόντως,[x] ὑμεῖς ἂν τοῦτο εἴποιτε.[y] Ἀλλ' ἔμοιγε, ἔφη,[z] μετρίως· ἐφαίνετο μὴν[a] καὶ τοῖς ἄλλοις. Ἀλλ', ὦ φίλε, ἦν δ' ἐγώ, μέτρον τῶν τοιούτων ἀπολεῖπον[b] καὶ ὁτιοῦν τοῦ ὄντος[c] οὐ πάνυ μέτριον[d] γίγνεται· ἀτελὲς γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον.[e] δοκεῖ δ' ἐνίοτέ τισιν

[k] δὴ om K.—[l] ἔφη om Φτ.—[m] ὅτε q.—[n] ξ. ΑΘΞΠΦυmτ.—[o] καὶ περὶ υ.—[p] λοίπ' τ.—[q] εἴη ΘΠΦυτ.—[r] καὶ om q, in mg habet D.—[s] προσρηθὲν K.—[t] ὅτι ὡς μὲν δυνατὸν ΑΘΠΦDKqυmτ : ὅτι δυνατὸν μὲν ς.—[u] ἄλλη Αυm, ἀλλ' ἡ Π, ἀλλ' ἣ D, ἀλλ' εἰ Θυτ : ἀλλὰ *ς.—[v] εἴη ἡ Φτ.—[w] ἀποδ. ὡς οἷόντ' εἶναι υ.—[x] ὑμῖν ἀρεσκόντως om υ.—[y] εἴπητε ΞΦ.—[z] ἔφη om Θ.—[a] μὴν ΑΘΠΦDKqυτ, om m : δὲ *ς.—[b] ἀπολείπων
δ
ΑΞm, ἀπολειπὸν Π, ἀπολιπων Θ, ἀπολιπὸν ΦDKqτ.—[c] τοιοῦτος γρ Α.—[d] μέτριον γρ Α : μετρίως *ς.—[e] μέτρου Φτ : μετρίως *ς.—[f] δεῖ ΘΠΦDKυmτ.—[g] προσδεῖ DK

ξυνεβιβάζομεν] *ξυμβιβάζειν* Timæus Sophista p. 241. explicat *εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περὶ τινός*, quem Ruhnken. secutus in notis adjecit nostro loco laudato 'hic enim *συμβιβάζειν* neutraliter positum est, exemplo non facile alibi reperiundo.' Male, si quid video. *Συμβιβάζειν* activum est verbum, significans *conferre, colligere* et translate *definire, notione constituere* (v. Aristotelis loca a Rudolphio ad Ocell. Lucan. p. 278. laudata); namque *notio* est, ut Vitruvius dicit i. 1. 'collectio ex sensibus perceptis' (v. Phædr. c. 29. et Barth. ad Claudian. p. 108.). Sensus igitur est, Tribus animi partibus distinctis, utpote ex quibus virtutes efflorescant, undeque ratiocinando colligantur, definivimus uniuscujusque naturam.' *Περὶ* c. genitivo pro simplice accusativo positum est. Mox *δίκαιος ἂν εἴην* pro *δίκαιον ἂν εἴη, ἐμὲ μὴ ἀκούειν τὰ λοιπά*, Græcismo satis obvio. Ast.

ἢ καὶ] Ald. Bas. 1. 2. *προρηθέν*. Ast.

μέτρον] Sensus est, *Mensura, quam talia deficiunt et omnino veri quidquam, haud recte mensura dici potest.* *Ἀπολεῖπον* (Cod. Reg. *ἀπολῖπον*) c. duplice casu positum est, genitivo *τῶν τοιούτων* (respicitur *ἀκρίβεια*, v. prægressa) et accusativo *ὁτιοῦν τοῦ ὄντος*; atque exempla talis constructionis haud rara sunt, vid. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 331. Aliter Ficinus verba construit; ita enim vertit: *sed, o amice, talium mensura quamcunque veritatis partem omiserit, immensurate fit.* Cornarius vero ita transtulit hæc verba, *modus qui a talibus, et quodcunque ab eo, quod est, deficit, non valde moderate fit.* De adverbio cum verbo *γίγνεται* conjuncto vide quæ supra exposuimus. Ast.

οὐδένος μέτρον] Ald. Bas. 1. et 2. *μέτρου*. Ficinus vero: *nil enim deficiens ullius est mensura* (versio a Grynæo mutata exhibet *mensuræ*). Ast.

ἱκανῶς ἤδη ἔχειν καὶ οὐδὲν δεῖν[f] περαιτέρω ζητεῖν. Καὶ *μάλ', ἔφη, συχνοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥαθυμίαν.* Τού*του δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, τοῦ παθήματος ἥκιστα προσδεῖ[g] φύλακι[h] πόλεώς τε[i] καὶ νόμων.* Εἰκός, *ἦ δ' ὅς.[k]* Τὴν *μακροτέραν τοίνυν, ὦ ἑταῖρε, ἔφην,[l] περιιτέον τῷ τοιούτῳ, καὶ οὐχ ἧττον μανθάνοντι πονητέον[m] ἢ γυμναζομένῳ·[n] ἢ ὅ[o] νῦν δὴ ἐλέγομεν, τοῦ μεγίστου τε καὶ μάλιστα[p] προσήκοντος μαθήματος ἐπὶ τέλος οὔποτε ἥξει.* Οὐ *γὰρ ταῦτα, ἔφη, μέγιστα, ἀλλ' ἔτι[q] τι[r] μεῖζον δικαιοσύνης τε[s] καὶ ὧν διήλθομεν;* Καὶ[t] *μεῖζον, ἦν[u] δ' ἐγώ, καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφὴν δεῖ ὥσπερ νῦν[w] θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τε-*
III. i. 312. *λεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παριέναι. ἢ οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμικροῦ[x] ἀξίοις πᾶν ποιεῖν συντεινομένους ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα καὶ καθαρώτατα[y] ἕξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ[z] μεγίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας;* Καὶ *μάλα,[a] ἔφη, ἄξιον τὸ διανόημα. ὃ μέντοι μέγιστον μάθημα καὶ περὶ ὅ τι αὐτὸ λέγεις, οἴει[b] τιν' ἄν σε,[c] ἔφη, ἀφεῖναι μὴ ἐρωτήσαντα τί ἐστιν;* Οὐ *πάνυ, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ καὶ σὺ ἐρώτα. πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας, νῦν[d] δὲ ἢ[e] οὐκ*

q : *προσδεῖται* *s.—[h] *φύλακι* ΑΠΦDKυmt : *φυλακὴ* *s.—[i] *τε καὶ πόλεως καὶ* K.—[k] *ἦν δ' ἐγὼ* Φt.—[l] *ἔφη* Φt.—[m] *ποιητέον* q.—[n] *ἢ γυμναζομένῳ...τε* om A.—[o] *εἰς ὃ* K.—[p] *μάλα* D, *μόνου* q.—[q] *ἔστι* ΞK.—[r] *τι* om Φυt.—[s] *τε* om Φt.—[t] *ναὶ* q.—[u] *μεῖζον τούτων ἦν* K.—[w] *νῷ* K.—[x] *σμικροῦ* ΑΠqυ : *μικροῦ* *s.—[y] *καθαρώτατα καὶ ἀκριβέστατα* υ.—[z] *οὐ* K, om m.—[a] *μάλ'* υ.—[b] *οἴει* om m.—[c] *ἄν σε* om υ.—[d] *νῦν...*

φυλακὴ] *Φυλακή*, nomen abstractum, pro concreto *φύλαξ* positum est, ut Phædr. c. 17. ubi v. not. p. 265. Similiter *θεραπεία* de servis, vid. Jacobs. in Athen. p. 41. Quocirca, quod Cod. Reg. exhibet, *προσδεῖ φύλακι* nihil nisi interpretamentum est. Sensum recte Ficinus expressit ita : *vitium hoc a custode civitatis et legum esse debet alienissimum.* *Τῷ τοιούτῳ* vero positum est, ac si præcedat *φύλαξ*, non *φυλακή*. Ast.

μανθάνοντι] Ald. et Bas. 1. *μανθάνουσι*. Ast.

ἔτι τι] Cod. Reg. *ἔστι τι*. Ficinus : *Estne aliud insuper excellentius?* Ast.

ὑπογραφὴν] *ὑπογραφὴ* est *delineatio*, adumbratio, ut *ὑπογράφειν prima lineamenta ducere* (hinc præscribere : Protag. 326. D. Theæt. 171. E.) cui opponitur *τὸ ἀκριβῶς ἀπεργάζεσθαι*, ut Polit. viii. 8. p. 548. D. *ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας, ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι διὰ τὸ ἐξαρκεῖν μὲν ἰδεῖν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τὸν δὲ δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον.* De Legg. xi. 934. B. *τὸν δὲ, καθάπερ ζωγράφον, ὑπογράφειν ἔργα ἑπόμενα τῇ γραφῇ.* Ast.

καὶ μάλα—ἄξιον τὸ διανόημα] Post interrogationem illam *ἢ οὐ γελοῖον* exspectamus *καὶ μάλα γελοῖον* (vel Attice *γέλοιον*) vel simpliciter *καὶ μάλα*, int. *γελοῖον τοῦτό ἐστιν*, ut et Ficinus vertit : *ridiculum prorsus.* *Ἄξιον* ex oratione prægressa, ubi *ἀξίοις* et *ἀξιοῦν* legimus, huc irrepsisse et quidem ex interpretatione ad vocem *ἀξιοῦν* margini adlita enatum videtur, quæ fortasse hæc erat : *τὸ διανόημα* (sensus est) : *οὐκ ἄξιον ἡγεῖσθαι τὸ μέγιστον τῆς μεγίστης ἀκριβείας*; Librorum scriptorum hic exspectamus subsidium. Ast.

ἱκανῶς ἢ αὖ διανοεῖ ἐμοὶ πράγματα παρέχειν ἀντιλαμβα- II. 505.
νόμενος. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον, ἐπεὶ ὅτι γε ἡ τοῦ ἀγαθοῦ
ἰδέα μέγιστον μάθημα πολλάκις ἀκήκοας, ᾗ[f] καὶ[g] δίκαια
καὶ[h] τἆλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα γίγ-
νεται. καὶ νῦν σχεδὸν οἶσθ' ὅτι μέλλω τοῦτο λέγειν, καὶ
πρὸς τούτῳ[i] ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν,[k]
ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τἆλλα[l] ἐπισταίμεθα, οἶσθ'
ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος, ὥσπερ οὐδ' εἰ κεκτῄμεθά[m] τι ἄνευ
τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ οἴει τι πλέον[n] εἶναι[o] πᾶσαν κτῆσιν ἐκτῆσ-
θαι,[p] μὴ μέντοι ἀγαθήν; ἢ πάντα τἆλλα φρονεῖν ἄνευ τοῦ
ἀγαθοῦ, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν; Μὰ Δί' οὐκ III. i. 313.
ἔγωγε, ἔφη. [§. 16.] Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε[q] οἶσθα,
ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθόν, τοῖς δὲ
κομψοτέροις φρόνησις. Πῶς[r] δ' οὔ; Καὶ ὅτι γε, ὦ φίλε,
οἱ τοῦτο ἡγούμενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι ἥτις φρόνησις, ἀλλ'
ἀναγκάζονται τελευτῶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι. Καὶ
μάλα, ἔφη, γελοίως. Πῶς γὰρ οὐχί, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ὀνει-
δίζοντές γε ὅτι οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθὸν λέγουσι πάλιν ὡς εἰ-
δόσι; φρόνησιν γὰρ αὐτό φασιν εἶναι ἀγαθοῦ ὡς αὖ ξυνιέν-
των ἡμῶν ὅ τι λέγουσιν, ἐπειδὰν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ φθέγξων-
ται ὄνομα. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δέ;[s] οἱ τὴν ἡδονὴν
ἀγαθὸν ὁριζόμενοι μῶν μή τι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι[t]
τῶν ἑτέρων;[u] ἢ οὐ[v] καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν
ἡδονὰς εἶναι κακάς; Σφόδρα γε. Ξυμβαίνει[w] δὴ αὐτοῖς,
οἶμαι,[x] ὁμολογεῖν ἀγαθὰ εἶναι καὶ κακὰ ταὐτά. ἦ γάρ;
Τί μήν; Οὐκοῦν ὅτι μὲν μεγάλαι καὶ πολλαὶ ἀμφισβη-

ἀκήκοας om Φr.—[e] ἢ ante οὐκ om q.—[f] ἢ m, ᾗ δὴ Φr.—[g] καὶ om Am.—[h] δίκαια καὶ om Φr.—[i] τοῦτο m.—[k] εἰ δὲ μὴ ἴσμεν om pr Ξ.—[l] τἆλλα (ut solet) m.—[m] plerique cum ϛ κεκτήμεθα.—[n] πλεῖον Θ.—[o] εἰδέναι ΑΘΠΦDKr.—[p] κεκτῆσθαι K.—[q] γ' vm, om ΘΠΦDKqr.—[r] Πῶς...φρόνησις om v.—[s] δαὶ A, δὴ q.—[t] ἔμπλεῳ Φr.—[u] ἑταίρων m.—[v] οὐ om Φmr.—[w] ξ. ΘΞΠΦDKτmr.—[x] οἶμαι om K.—[y] δαὶ m.—

ἄνευ δὲ ταύτης] δὲ apodosin facit (nostrum so, vid. ad Phædr. p. 386.) nisi malis scribere γέ. Ast.

πλέον εἶναι] De πλέον εἶναι, *prodesse*. v. nostra ad Phædr. p. 386. Ast.

καλὸν δὲ] Particula δὲ explicative posita est: *ita ut* (quis) *nihil pulcri et boni sentiat*. Ast.

§. 16. φρόνησιν ἀγαθὸν] Vulgo ἀγαθοῦ, quod sensum non habet. Αὐτὸ ἀγαθὸν est *bonum per se*. Ast.

οἶμαι] In Cod. Reg. deest οἶμαι, nec Ficinus expressit vertens: *eadem igitur et bona esse et mala fateri coguntur; annon?* Ast.

τήσεις περὶ αὐτοῦ, φανερόν; Πῶς γὰρ οὔ; Τί δέ;[y] τόδ
οὐ φανερόν, ὡς δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἕλοιν
το τὰ δοκοῦντα, κἂν μὴ ᾖ,[z] ὅμως ταῦτα[a] πράττειν καὶ
κεκτῆσθαι καὶ δοκεῖν, ἀγαθὰ δὲ[c] οὐδενὶ[d] ἔτι ἀρκεῖ τὰ δο
κοῦντα κτᾶσθαι,[e] ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξα
III. i. 314. ἐνταῦθα ἤδη πᾶς ἀτιμάζει; Καὶ μάλα, ἔφη. Ὃ δὴ
διώκει μὲν ἅπασα ψυχὴ καὶ τούτου ἕνεκα πάντα[g] πράτ
τει, ἀπομαντευομένη τι εἶναι, ἀποροῦσα δὲ καὶ οὐκ ἔχουσα
λαβεῖν ἱκανῶς τί ποτ' ἐστὶν οὐδὲ πίστει χρήσασθαι[h] μονί
μῳ, οἵᾳ[i] καὶ περὶ τἆλλα, διὰ τοῦτο δὲ[k] ἀποτυγχάνει κα
τῶν ἄλλων εἴ τι[l] ὄφελος ἦν, περὶ δὴ[m] τὸ τοιοῦτον[n] καὶ το
II. 506. σοῦτον οὕτω φῶμεν δεῖν ἐσκοτῶσθαι καὶ ἐκείνους τοὺς βελ
τίστους ἐν τῇ πόλει, οἷς πάντα ἐγχειριοῦμεν; Ἥκιστά γ'
ἔφη. Οἶμαι γοῦν, εἶπον, δίκαιά τε καὶ καλὰ ἀγνοούμε
να ὅπῃ ποτὲ ἀγαθά ἐστιν, οὐ πολλοῦ τινὸς ἄξιον φύλακα[o]
κεκτῆσθαι ἂν ἑαυτῶν[p] τὸν τοῦτο ἀγνοοῦντα. μαντεύομαι
δὲ μηδένα[q] αὐτὰ πρότερον γνώσεσθαι[r] ἱκανῶς.[s] Καλῶς
γάρ, ἔφη, μαντεύει. Οὐκοῦν ἡμῖν ἡ πολιτεία παντελῶς
κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ

[z] ᾖ ΘΦr: εἴη *s.—[a] ταυτὰ q.—[b] καὶ om Θ.—[c] δὲ om m.—[d] οὐδὲν v.—[e] χρᾶσθα D, χρῆσθαι K.—[f] δὲ Ξ.—[g] πάντα om pr Ξ.—[h] χρῆσθαι Ξm.—[i] οἶαι ΑΘΠΦDKqrt r: οἷα s.—[k] δὴ q.—[l] ὅτι m.—[m] δὲ K.—[n] τοιοῦτο q.—[o] φύλακα ΑΘΞΠΦqvmr: φύλακι s.—[p] ἂν ἑαυτῶν ΑΠΦDKq, ἐὰν ἑαυτῶν Θ, ἂν ἑαυτὸν Ξm, ἂν ἑαυτῷ vt: εἴπε εἰκὸς γνῶναι αὐτὰ s.—[q] μηδ' ἂν ἕνα q.—[r] πρότερον γνώσεσθαι ΑΘΞΠΦqvmr: γνώ σεσθαι πρότερον s.—[s] ἱκανῶς πρὶν ἂν περὶ αὐτοῦ τἀγαθοῦ ὅ ἐστι γνῷ q.—[t] παντελῶ

κἂν εἰ] Particulam *εἰ* inseruimus; nam sine *εἰ* esse deberet *ᾖ*. Ast.

τούτου ἕνεκα] Pro *οὗ ἕνεκα*, demonstrativum pro relativo, ut Thæet. 192. A. *ὃ μέν τις οἶδεν—αἰσθάνεται δὲ αὐτὸ μή.* Euthydem. 301. E. *ὧν ἂν ἄρξῃς καὶ ἐξῇ σοι αὐτοῖς χρῆσθαι, ὅ τι ἂν βούλῃ.* Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 648.—Mox Bas. 2. *χρῆσθαι* pro *χρήσασθαι.* Ast.

διὰ τοῦτο δὲ] *δὲ* repetitum post orationem interruptam, vid. nostra ad Phædr. p. 312. Ald. legit *τὸ το δέ*, Bas. 1. *τὸ τόδε* et Bas. 2. *τοῦτο.* Bene reposuit Stephanus *τοῦτο δέ.* Ast.

φύλακι] Invenitur etiam *φύλακα*: sed malim *φύλακι* retinere, et *ἄξια* legere: ut dicat illorum bonorum possessionem non magni pretii fore custodi. At Fic. ita, *haud multi faciendum sane custodem seipsum exhibere posse.* Steph.

φύλακι] Bas. 2. *φύλακα*, ut Ficinu videtur legisse. Stephanus pro *ἄξιον* leg voluit *ἄξια* propter prægressa *δίκαιά τ καὶ καλὰ ἀγνοούμενα.* Sed sæpenumer nomina et pronomina neutrius generi sequuntur attributa singularia, ut Polit x. 6. *ἅμα δύο φαμὲν αὐτῷ ἀναγκαῖα εἶναι.* Phædon. c. 35. *ἢ ταῦτα ἀδύνατον* Vid. Fischer. ad Phædon. p. 231. not 5. Ast.

εἴπερ εἰκὸς] *Siquidem credibile est* fieri potest, ut quis justa et pulchra cog noscat, qui bonum non cognoverit, qui non cognoverit, quomodo bona sint Ast. qui sic in Addend. 'Consentaneu est, ut nonnisi is justa et pulcra cognos cat, qui bonum cognoverit s. qui cogno verit, quomodo illa sint bona.'

τούτων ἐπιστήμων; [§. 17.] Ἀνάγκη, ἔφη. ἀλλὰ σὺ δή, ὦ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῂς εἶναι ἢ ἡδονήν; ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Οὗτος,[u] ἦν δ' ἐγώ, ἀνὴρ καλῶς[v] ἦσθα[w] καὶ πάλαι καταφανὴς ὅτι σοι οὐκ ἀποχρήσοι[x] τὸ ταῖς ἄλλοις δοκοῦν περὶ αὐτῶν. Οὐδὲ γὰρ δίκαιόν μοι, ἔφη,[y] ὦ Σώκρατες, φαίνεται τὰ τῶν ἄλλων μὲν[z] ἔχειν εἰπεῖν δόγματα, τὰ[a] δ' αὑτοῦ μή, τοσοῦτον χρόνον[b] III. i. 315. περὶ ταῦτα πραγματευόμενον. Τί δ';[c] ἦν δ' ἐγώ· δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι περὶ ὧν τις μὴ οἶδε λέγειν ὡς εἰδότα; Οὐδαμῶς γ',[d] ἔφη,[y] ὡς εἰδότα, ὡς μέντοι οἰόμενον ταῦθ' ἃ οἴεται ἐθέλειν λέγειν. Τί δέ; εἶπον· οὐκ ᾔσθησαι τὰς ἄνευ ἐπιστήμης δόξας, ὡς πᾶσαι αἰσχραί; ὧν[e] αἱ βέλτισται τυφλαί; ἢ δοκοῦσί τί σοι τυφλῶν διαφέρειν ὁδὸν ὀρθῶς πορευομένων οἱ ἄνευ νοῦ ἀληθές τι δοξάζοντες; Οὐδέν, ἔφη. Βούλει οὖν[f] αἰσχρὰ θεάσασθαι τυφλά τε καὶ σκολιά, ἐξὸν παρ' ἄλλων ἀκούειν φανά[g] τε[h] καὶ καλά; Μὴ πρὸς Διός, ἦ δ' ὅς, ὦ Σώκρατες,[i] ὁ Γλαύκων, ὥς περ ἐπὶ τέλει ὢν[k] ἀποστῇς.[l] ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν κἂν ὥς περ δικαιοσύνης πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ τῶν ἄλλων διῆλθες, οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθῃς. Καὶ γὰρ ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ[m] ἑταῖρε, καὶ μάλα ἀρκέσει·[n] ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι, προθυμούμενος δὲ ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλήσω. ἀλλ', ὦ μακάριοι, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τἀγαθὸν[o] ἐάσωμεν[p] τὸ νῦν εἶναι· πλέον γάρ μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁρμὴν ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦντος ἐμοὶ τὰ νῦν· ὃς δὲ ἔκγονός τε

ΘΞΦDΞqr: τελέως *ς.—[u] οὗτος v.—[v] καλῶς ΘΞΠqvm: καλὸς *ς.—[w] οἶσθα m.—[x] ἀποχρήσει ΘΞΦr.—[y] ἔφη om r.—[z] μὲν om m et pr Ξ.—[a] τὸ ΘΞΦvr.—[b] χρόνον τοσοῦτον v.—[c] δαὶ Am.—[d] γ' om q.—[e] τῶ m.—[f] οὖν ΑΘΞΠΦvmr: γοῦν *ς.—[g] φανερά Ξvm, φάναι K.—[h] τε om v.—[i] ὦ σώκρατες ἦ δ' ὃς K.—[k] ἐπὶ τέλει ὢν] ἐπιτελείων r, ἐπὶ τελείων ΘΦD, ἐπὶ ἠλείων K.—[l] ἀπιστῇς Ξm.—[m] ἐγὼ ἂν ὦ q.—[n] ἀρκέσῃ q.—[o] τἀγαθὸν Ξm: τὸ ἀγαθόν *ς.—[p] ἐάσομεν v.—[q] ἐῶ q.—[r] λέγε om

§. 17. οὗτος—ἀνὴρ καλός!] Est ironice admirantis, nominativo pro vocativo posito (v. Gregor. p. 47. ibique Kœn. Valckenar. ad Eurip. Phœn. 1382.) Vulgo legitur οὗτος—ἀνὴρ καλὸς ἦσθα καὶ πάλαι. Ast.

ὁδὸν πορευομένων] ὁδὸν πορεύεσθαι, ut ἰέναι Thucyd. iii. 64. ἕρπειν Soph. Aj. 287. vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 577. Ast.

ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦντος] Ficinus vertit: *Est enim, ut mihi videtur, præsentem supra contemplationem.* Longe rectius Cornarius: *Majus enim mihi videtur, quam ut in præsenti aggressione exequi possim id, quod nunc mihi videtur.* Ἐφικέσθαι τινὸς est *aliquid assequi*, adæquare, v. Valckenar. ad Chrysostom. Orat. i. vol. ii. p. 180. ed. Lips. Ast.

III. i. 316. τοῦ ἀγαθοῦ φαίνεται καὶ ὁμοιότατος ἐκείνῳ, λέγειν ἐθέλ
εἰ καὶ ὑμῖν φίλον, εἰ δὲ μή, ἐᾶν.[q] Ἀλλ', ἔφη, λέγε·[r] εἰσ
αὖθις γὰρ τοῦ πατρὸς ἀποτίσεις[s] τὴν διήγησιν. Βουλοί
II. 507. μην ἄν, εἶπον, ἐμέ τε δύνασθαι αὐτὴν ἀποδοῦναι καὶ ὑμᾶ
κομίσασθαι, ἀλλὰ μὴ ὥς περ νῦν τοὺς τόκους μόνον. τοῦ
τον[t] δὲ[u] δὴ οὖν[v] τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγα
θοῦ κομίσασθε. εὐλαβεῖσθε[w] μέντοι μή πῃ[x] ἐξαπατήσ
ὑμᾶς ἄκων, κίβδηλον ἀποδιδοὺς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Εὐ
λαβησόμεθα, ἔφη, κατὰ δύναμιν· ἀλλὰ μόνον λέγε. Διο
μολογησάμενός γ',[y] ἔφην ἐγώ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς[z] τά τε
ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ῥηθέντα καὶ ἄλλοτε ἤδη πολλάκις εἰρη
μένα. Τὰ ποῖα; ἦ δ' ὅς. Πολλὰ καλά, ἦν δ' ἐγ
καὶ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ[b] ἕκαστα οὕτως εἶναι φαμέν τε κα
διορίζομεν τῷ λόγῳ. Φαμὲν γάρ. Καὶ αὐτὸ δὴ[c] καλ
καὶ αὐτὸ ἀγαθόν, καὶ οὕτω περὶ πάντων ἃ τότε ὡς πολλ
ἐτίθεμεν, πάλιν αὖ κατ' ἰδέαν μίαν ἑκάστου ὡς μιᾶς οὔση
τιθέντες, ὃ ἔστιν ἕκαστον προσαγορεύομεν.[d] [e]Ἔστι ταῦτα.
Καὶ τὰ μὲν δὴ ὁρᾶσθαί[f] φαμεν,[g] νοεῖσθαι δ' οὔ, τὰ
δ' αὖ ἰδέας νοεῖσθαι μέν, ὁρᾶσθαι δ' οὔ. Παντάπασ
μὲν οὖν. Τῷ οὖν ὁρῶμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὁρώμενα
Τῇ ὄψει, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀκοῇ τὰ ἀκου
III. i. 317. όμενα καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι πάντα τὰ αἰσθητά; Τ

pr Ξ.—[s] ἀποτίσειν m.—[t] τοῦτο ΘΞΠDK.—[u] δὲ om K.—[v] οὖν om v.—[w] κομίσασθαι εὐλαβεῖσθαι m.—[x] πη om m.—[y] γ' ΑΘΠΦυτ, om DK: δ' *s.—[z] ἡμᾶς ΘΦτ.—[a] τ' vmr.—[b] καὶ ante ἕκαστα om K.—[c] δὲ q.—[d] προσαγορευόμενον DK.—[e] ἔσ

ὑμῖν φίλον] Sic Ald. et Steph. In Bas. 1. et 2. vitiose ἡμῖν. Mox formam Atticam ἐσαῦθις (v. Schweigh. ad Appian. Præfat. p. 110. vol. iii.) pro communi εἰσαῦθις Platoni restitui, sæpius in ejus scriptis oblitteratam, ut in Gorg. init. εἰσαῦθις vulgo scribitur, quum Schol. Cod. Ciz. (p. 13.) ἐσαῦθις exhibeat. Ast.

τοὺς τόκους] Elegans est lusus; τόκος enim proprie est i. q. ἔκγονος præcedens, tunc etiam usura (v. Aristot. Polit. i. 10. Pollux iii. 85): hinc ipsius boni expositio pater, i. e. sors dicitur, ejus vero, quod ex ipso bono provenit, quasi partus boni, expositio usura; hinc et ἀποδοῦναι, ἀποτίσεις. Similiter hac imagine usus est Politic. p. 267. A. καλῶς καὶ καθαπερεὶ χρέως ἀποδέδωκάς μοι τὸν λόγον, προσθεὶς τὴν ἐκτροπὴν οἷον τόκον κ ἀναπληρώσας αὐτόν. Ast.

τοῦτον δὲ δὴ] Ald. Bas. 1. 2. τοῦτ Ast.

διομολογησάμενος] *Si convenerim* Participium orationem continuans p modo finito crebro sic ponitur, ut sup jam monuimus. Cod. Reg. omittit κ ante ἕκαστα, male. Ast.

ὡς μιᾶς οὔσης] Int. ἰδέας αὐτοῦ; d participio prædicati genus sequente ad i. 9. Ast.

τὰ μὲν δὴ ὁρᾶσθαι] Ante hæc verb Ficinus Ἀληθῆ legit; vertit enim: Gl *Vera hæc sunt.* Socr. *Et hæc quide videri.* Quod Platoni restituere hau dubitavimus. Ast.

μόν; Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐννενόηκας τὸν[h] τῶν αἰσθήσεων δημιουργόν, ὅσῳ πολυτελεστάτην τὴν[i] τοῦ ὁρᾶν τε[k] καὶ[l] ὁρᾶσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν; Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἀλλ' ὧδε σκόπει. ἔστιν ὅ τι προσδεῖ ἀκοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου εἰς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δ' ἀκούεσθαι; ὃ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον, ἡ μὲν οὐκ ἀκούσεται, ἡ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται; Οὐδενός, ἔφη. Οἶμαι δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, οὐδ' ἄλλαις[m] πολλαῖς, ἵνα μὴ εἴπω ὅτι οὐδεμιᾷ, τοιούτου προσδεῖ οὐδενός. ἢ σύ τινα ἔχεις εἰπεῖν; Οὐκ ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Τὴν δὲ τῆς ὄψεως καὶ τοῦ ὁρατοῦ οὐκ[n] ἐννοεῖς ὅτι προσδεῖται; Πῶς; Ἐνούσης που ἐν ὄμμασιν ὄψεως καὶ ἐπιχειροῦντος τοῦ[o] ἔχοντος[p] χρῆσθαι αὐτῇ,[q] παρούσης δὲ χρόας ἐν αὐτοῖς, ἐὰν μὴ παραγένηται γένος τρίτον[r] ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο πεφυκός, οἶσθα[s] ὅτι ἥ τε ὄψις οὐδὲν ὄψεται τά τε χρώματα ἔσται ἀόρατα. Τίνος δὴ λέγεις, ἔφη,[t] τούτου; Ὃ δὴ σὺ[u] καλεῖς, ἦν δ' ἐγώ, φῶς. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐ σμικρᾷ[v] ἄρα ἰδέᾳ[w] ἡ[x] τοῦ ὁρᾶν αἴσθησις καὶ ἡ[y] τοῦ ὁρᾶσθαι[z] δύναμις τῶν ἄλλων ξυζεύξεων[a] τιμιωτέρῳ ζυγῷ ἐζύγησαν, εἴ II. 508.
περ μὴ ἄτιμον τὸ φῶς. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ III. i. 318.
ἄτιμον εἶναι. [§. 18.] Τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν τούτου κύριον, οὗ ἡμῖν τὸ φῶς[b] ὄψιν τε ποιεῖ ὁρᾶν ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ ὁρώμενα[c] ὁρᾶσθαι; Ὅν περ καὶ σύ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι· τὸν ἥλιον γὰρ δῆλον ὅτι ἐρωτᾷς.

τοῦτο add AΞυm.—[f] διορᾶσθαι υ.—[g] φαμεν...δρᾶσθαι om q.—[h] τὸ ΘΠ.—[i] τὴν om Ξm.—[k] τε om Φτ.—[l] καὶ τοῦ ΘΦτ.—[m] ἄλλως υ.—[n] οὐκ...αὐτῇ om Θ.—[o] τοῦ om K.—[p] ἔχων Π.—[q] αὐτήν m, αὐτοῖς q.—[r] γένος τι τρίτον q.—[s] οἶσθ' υm.—[t] ἔφη om Θτ.—[u] σὺ...53, 14. ὁρώμενα] hæc quibus inerant, folia duo excisa sunt Π.—[v] σμικραὶ AKτ, σμικρῷ q : σμικρὰ *ϛ.—[w] ἰδέαι A, ἰδίᾳ q : ἰδέα *ϛ.—[x] ἡ om DKυτ, ἤτε q.—[y] ἡ om ΘΠDK.—[z] ὁρᾶν Φτ.—[a] ξ. AΘDK.—[b] ὃς ἡμῖν τὸ φῶς παρέχων q.—[c] ὁρώ-

οὐ σμικρὰ ἄρα ἰδέα] οὐ σμικρᾷ ἄρα ἰδέᾳ, legit et Fic. sed vereor ne utrique scripturæ magnus subsit error, et a Platone scriptum fuerit, οὐ σμικρῷ ἄρα ἥδε ἡ τοῦ ὁρᾶν αἰσθ. etc. ut intell. οὐ σμικρῷ τιμιωτέρῳ. STEPH.

οὐ σμικρὰ ἄρα ἰδέα] Stephanus corrigebat οὐ σμικρῷ ἄρα ἥδε ἡ τοῦ ὁρᾶν cet. Sed nulla indiget emendatione locus. Σμικρὰ—ἰδέα est dualis et apposito ad v. ἡ τοῦ ὁρᾶν αἴσθησις et ἡ τοῦ ὁρᾶσθαι δύναμις : visus et apparendi facultas, utpote vires haud viles, vinculo junctæ sibi sunt præstantiore omnibus aliis. Ἰδέα est et intelligibile et reale, quatenus animo concipitur; h. l. significat activam et passivam visus potentiam s. vim, cujus vinculum est lumen. AST.

§. 18. οὗ] Ficinus : *cujus lumen efficit, ut*. Ni fallor, legendum est τοῦ ἡμῖν τὸ φῶς—ποιεῖν, propter præcedens τούτου; ejus rei, quod lux visum nostrum reddit videntem, eaque, quæ apparent, apparentia. Mox Ἆρ' οὖν e Bas. 2. reposuimus; libri reliqui Ἄρ' οὖν. AST.

Ἆρ' οὖν ὧδε πέφυκεν ὄψις πρὸς τοῦτον τὸν θεόν; Πῶς; Οὐκ ἔστιν ἥλιος ἡ ὄψις οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνεται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα.[d] Οὐ γὰρ οὖν. Ἀλλ' ἡλιοειδέστατόν γε οἶμαι τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεις ὀργάνων. Πολύ γε. Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν ἣν ἔχει, ἐκ τούτου ταμιευομένην[e] ὥς περ ἐπίρρυτον κέκτηται; Πάνυ μὲν οὖν. Ἆρ'[f] οὖν οὐ καὶ ὁ ἥλιος ὄψις μὲν οὐκ ἔστιν, αἴτιος δ' ὢν αὐτῆς ὁρᾶται ὑπ' αὐτῆς ταύτης; Οὕτως, ἦ δ' ὅς. Τοῦτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, φάναι[g] με λέγειν τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔκγονον, ὃν[h] τἀγαθὸν ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῷ,[i] ὅ τί περ[k] αὐτὸ[l] ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ πρός τε νοῦν καὶ τὰ νοούμενα, τοῦτο τοῦτον[m] ἐν τῷ ὁρατῷ πρός τε ὄψιν καὶ τὰ ὁρώμενα. Πῶς; ἔφη· ἔτι δίελθέ μοι. Ὀφθαλμοί, ἦν δ' ἐγώ, οἶσθ' ὅτι ὅταν μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνά[n] τις αὐτοὺς τρέπῃ ὧν ἂν τὰς χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ,[o] ἀλλὰ ὧν[p] νυκτερινὰ φέγγη, ἀμβλυώττουσί
II. i. 319. τε[q] καὶ ἐγγὺς φαίνονται[r] τυφλῶν, ὥς περ οὐκ ἐνούσης κα-

μενα om pr Ξ.—[d] ὄνμομα v.—[e] ταμιευομένη DKq.—[f] οὖν post ἆρ' om v.—[g] φάθι q.—[h] ὃν m.—[i] ἑαυτῷ ἀνάλογον ΘΦτ, ἀνάλογον ἑαυτοῦ q.—[k] περ γὰρ Φτ.—[l] αὐτῷ m.—[m] τοῦτον om v.—[n] ἐπέκεινά m, ἐπ' ἐκείνοις q.—[o] ἐπέχοι Ξ.—[p] ὡς ΘΦDKqτ.—

ταμιευομένην] Sic bene Steph. correxit. *ταμιευομένη* in Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

ἆρ' οὖν οὐ—] Laud. Euseb. Præp. Evang. xi. 21. p. 542. C. Ast.

φάναι] Est *φάναι* (sunt et aliquanto post p. 509. B.) pro *φάθι*: nisi potius ita legendum est utrobique. Steph.

φάναι με λέγειν] I. q. *φαθί* (*existima*. Hesych. *Φημί—ὑπολαμβάνω*) infinitivo imperativi partes agente, quam antiquioris sermonis simplicitatem Atticis inprimis placuisse veteres Grammatici tradunt. Exempla innumera extant, ut cap. sq. *καὶ τοῖς γιγνωσκομένοις τοίνυν μὴ μόνον τὸ γιγνώσκεσθαι φάναι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ παρεῖναι*, cet. Vid. Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 189. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 196. Schæf. ad L. Bos. p. 591. Matthiæ Gr. Gr. p. 784. Heind. ad Lys. p. 21. Quocirca miror, Böckhium ad Simonis Socratici dialog. præf. p. x. Grævio (ad Lucian. Solœc. §. 4.) assentiri, infinitivum pro imperativo positum apud prosæ orationis auctores barbarum esse censenti; et ratio, qua infinitivum sic positum in Platonis libris explicat, nec in hunc et sequentis capitis locum, nec in multos alios quadrat; opinatur enim, ex anacoluthia quadam fieri, ut infinitivus imperandi vim videatur habere, præsertim post futurum aut optativum futuri partes agentem, et post *ἐὰν δὲ* cum conjunctivo; h. l. vero neque anacoluthia apparet, neque futurum, optativus vel *ἐὰν δὲ* præcedit. Ast.

ἀνὰ λόγον] Vulgo *ἀνάλογον*. Vid. Heind. ad Phædon. §. 186. Ante *ὅ τί περ* omissa est particula explicativa, *ut*, *scilicet*, v. ad vi. 11. Stephanus inseri jubebat *καί*. Deinde Julian. Orat. iv. p. 133. A. qui hunc locum laudat, *ἑαυτὸ* pro *αὐτὸ* et *πρός γε νοῦν* (Ald. Bas. 1. et 2. *νῦν*) pro *πρός τε νοῦν* exhibet. Ceterum cf. Plutarch. t. ii. p. 781. F. Gregor. Nazianz. Orat. xxxiv. p. 559. B. et xl. p. 639. A. B. loco egregio. Procl. Theolog. Plat. p. 378. Macrob. Somn. Scip. i. 2. Petav. ad Julian. l. l. p. 85. Ast.

φῶς et *φεγγη*] Sibi opponuntur; illud enim de solis, *φέγγος* vero de lunæ siderumque luce usurpari solet, vid. Coraius ad Heliodor. p. 289. etsi *φῶς* etiam de luna ponitur, ut vii. 2. Verba *ἀμβλυώττουσι* sqq. laudat Procl. in Tim. p. 6. Ast.

καθαρᾶς ὄψεως; Καὶ μάλα,[s] ἔφη.[t] Ὅταν δέ γ', οἶμαι, ὧν[u] ὁ ἥλιος καταλάμπει,[v] σαφῶς ὁρῶσι, καὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις ὄμμασιν ὄψις[w] ἐνοῦσα φαίνεται. Τί μήν; Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὧδε νόει· ὅταν μὲν οὗ[x] καταλάμπει[y] ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπερείσηται, ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχειν[z] φαίνεται· ὅταν δὲ[a] εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον, τὸ γιγνόμενόν τε καὶ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον,[b] καὶ ἔοικεν αὖ νοῦν οὐκ ἔχοντι. Ἔοικε γάρ. Τοῦτο τοίνυν τὸ τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγνωσκομένοις[c] καὶ τῷ γιγνώσκοντι τὴν δύναμιν ἀποδιδὸν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν φάθι[d] εἶναι, αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας ὡς γιγνωσκομένης[e] μὲν διανοοῦ,[f] οὕτω δὲ καλῶν ἀμφοτέρων ὄντων, γνώσεώς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλλιον ἔτι τούτων ἡγούμενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήσει· ἐπιστήμην[g] δὲ καὶ ἀλήθειαν, ὥσπερ ἐκεῖ φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιοειδῆ μὲν[h] νομίζειν II. 509.
ὀρθόν, ἥλιον δὲ[i] ἡγεῖσθαι οὐκ ὀρθῶς ἔχει, οὕτω καὶ[k] ἐνταῦθα ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ' ἀμφότερα ὀρθόν, ἀγαθὸν δὲ

[q] γε Ξ.—[r] φαίνεται m.—[s] μάλ' v.—[t] ἔφης m.—[u] οὗ q.—[v] καταλάμπῃ ΑΘΞΦ.—[w] ὄψις add Φqr.—[x] αὐτὴν v, οὐ m.—[y] καταλάμπῃ Φm.—[z] ἔχον q.—[a] δ' v.—[b] μεταβαλὼν Θ, μεταβαλὸν ΦDKr.—[c] γιγνομένοις m.—[d] φάθι Φq, φαθί pr Θ et rc A.—[e] γιγνωσκομένων q.—[f] διανοοῦ A et rc Θ, διὰ νόου ΦDKr et pr Θ: διὰ νοῦ *s.—[g] ἡγήσει καὶ ἐπιστήμην v.—[h] μὲν om m.—[i] δ' vm.—[k] καὶ οὕτω Θr.—[l] εἰ..λέγεις

καθαρᾶς] Ald. Bas. 1. et 2. *καθαρῶν*. Ast.

καταλάμπει, σαφῶς] Ald. *καταλάμπουσα φῶς*. Ad verba *ὅταν δέ γ'* repete ex prægressis: *ὀφθαλμοὺς ἐπ' ἐκεῖνα τρέπῃ*, et ad *ἐνοῦσα* intellige *ὄψις*. Ast.

ὅταν μὲν, οὗ καταλάμπει ἀλήθεια] Vid. Phil. Jud. de congregat. quær. erud. Gr. p. 430. ed. Francof. Ast.

τῷ σκότῳ κεκραμένον] Ficin. *Quod tenebris est mixtum*. Mihi olim placebat: *κεκρυμμένον*. Faehse.

τοῦτο τοίνυν] Laud. Euseb. Præp. Ev. xi. 21. p. 542. C. Ast.

αἰτίαν—διὰ νοῦ] Glossematis mihi videntur hæc verba manifesta esse; namque, si sensum respicis, nihil nisi prægressa repetunt; *τὸ παρέχον τὴν ἀλήθειαν* et *τὴν δύναμιν τοῦ γιγνώσκειν* s. *τὴν γνῶσιν* per se patet *αἰτίαν εἶναι γνώσεως* s. *ἐπιστήμης* et *ἀληθείας*; quæ sequuntur vero: *ὡς γιγνωσκομένης διὰ νοῦ*, miris modis languent. Etiam sententiam exhibent admodum vulgarem, ne dicam ineptam; nam quonam alio quid cognosci potest nisi mente? Accedit mala horum verborum cohærentia; *δὲ* illud æque orationem impedit, ut nescias, quid eo facias, ac *μὲν* post *γιγνωσκομένης*. Expulsis vero illis oratio perspicua erit nilque desiderabis: *τοῦτο τοίνυν τὸ τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγνωσκομένοις καὶ τῷ γιγνώσκοντι τὴν δύναμιν* (cognoscendi facultatem) *ἀποδιδὸν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν φαθὶ εἶναι. οὕτω δὲ καλῶν ἀμφοτέρων ὄντων γνώσεώς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλλιον ἔτι τούτων ἡγούμενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήσει*. In verbis *οὕτω δὲ—ὄντων* particula *δὲ* cum participio est *quamvis*. Steph. 'Aut *μὲν* expungendum esse aut potius aliquid deesse' censebat; quem De-Geer. (Diatrib. in Plat. Polit. princip. p. 82.) secutus est. Ast.

ἀγαθοειδῆ] Mutuam sumserunt hanc

ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν οὐκ ὀρθόν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμητέον
III. i. 320. τέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἕξιν. Ἀμήχανον κάλλος, ἔφη, λέγεις, εἰ[l] ἐπιστήμην μὲν καὶ ἀλήθειαν παρέχει, αὐτὸ δ' ὑπὲρ ταῦτα κάλλει[m] ἐστίν· οὐ γὰρ δή που σύ γε ἡδονὴν αὐτὸ λέγεις. Εὐφήμει, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὧδε μᾶλλον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι ἐπισκόπει. Πῶς; Τὸν ἥλιον τοῖς ὁρωμένοις οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τοῦ ὁρᾶσθαι δύναμιν παρέχειν φήσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν γένεσιν καὶ αὔξην[n] καὶ τροφήν, οὐ[o] γένεσιν αὐτὸν[p] ὄντα. Πῶς γάρ;[q] Καὶ τοῖς γιγνωσκομένοις τοίνυν μὴ μόνον τὸ γιγνώσκεσθαι φάναι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ παρεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶναί τε καὶ τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκείνου αὐτοῖς προσεῖναι, οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβείᾳ καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος. [§. 19.] Καὶ ὁ Γλαύκων μάλα γελοίως, Ἄπολλον, ἔφη, δαιμονίας ὑπερβολῆς! Σὺ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, αἴτιος, ἀναγκάζων τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα περὶ[r] αὐτοῦ λέγειν. Καὶ μηδαμῶς γ', ἔφη, παύσῃ, εἰ μή τι, ἀλλὰ[s] τὴν περὶ τὸν ἥλιον ὁμοιότητα αὖ[t] διεξιών, εἴ[u] πῃ[w] ἀπολείπεις.[x] Ἀλλὰ μήν,

om Θϕr.—[m] κάλλει (η) m.—[n] αὔξησιν Kv.—[o] καὶ r: οὐ...ὄντα om Φ.—[p] αὐτὰ K.—[q] γὰρ οὔ Φ.—[r] τὰ περὶ m.—[s] ἄλλα A, ἄλλο v.—[t] αὐτοῦ v.—[u] ἢ D, ἢ Kq.—[w] ποι

vocem a Platone Julian. Orat. iv. p. 132. C. Plotin. Ennead. iii. 8. vi. 7. v. Creuzer. in Stud. t. i. p. 101. Ast.

αὔξην] Cod. Reg. *αὔξησιν*, sed *αὔξη* (Theæt. 173. A. Liban. Epist. xlii. p. 21. Wolf. Cf. Auctar. Emendat. in Hesych. t. ii. ad t. i. p. 618.) ut *ἄνθη* pro *ἄνθησις* (v. nostra ad Sympos. p. 275.) *βλάστη*. Atticæ sunt formæ; vid. Thom. Mag. ibique interpp. p. 127. et Pierson. ad Mœr. p. 4. Ast.

ἔτι ἐπεκεῖνα] In Euseb. l. l. deest *ἔτι* et *τῆς* ante *οὐσίας*. Ast.

§. 19. *δαιμονίας ὑπερβολῆς*] Genitivus, admirationis index, v. Gregor. Corinth. p. 58. ubi v. Kœn. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 348. Ast.

μηδαμῶς] Ut *μή*, *μηδὲ*, cum indicativo futuri vim fere habet imperandi, ut in exemplis ab Hermanno ad Viger. p. 776. laudatis. Vid. Valcken. ad Phœn. p. 34. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 203. Dorv. ad Charit. p. 544. Heind. ad Cratyl. p. 36. Ast.

εἰ μή τι, ἀλλὰ] Non video quid post *εἰ μή τι* subaudiri possit: ideoque legendum censuerim (donec aliquid melius ex aliquo vet. exemplari emergat) *παύσῃ, εἰ μή τι ἄλλο, τὴν περὶ τὸν ἥλιον* etc. aut certe ita, *παύσῃ ἐμοὶ ἔτι ἄλλην τὴν περὶ τὸν ἥλιον* etc. Quinetiam pro *εἴπῃ ἀπολείπεις* legi fortasse posset *εἴτι ἀπολείπεις*: sed illa lectio defendi posse videtur. Steph.

εἰ μή τι, ἀλλὰ] Ni verba *εἰ μή τι* e sequentibus *εἴ πῃ ἀπολείπεις* enata sunt (*εἴ πῄ τι ἀπολείπεις*, vel, ut legi malim, *ἀπέλιπες*; Ficinus: *si quid est prætermissum*), ita ut *ἀλλὰ* per se sit *certe, saltem*, intellecto *εἰ μή τι ἄλλο* (v. Hermann. ad Viger. p. 777.), ita ea intelligo, ut *ἄλλο*, quod frequenter omittitur (v. Lamb. Bos. p. 27. ed Schæf.) suppleatur. Ficinus vertit: *sed absolve præcipue solis comparationem, si quid est prætermissum.* Plenius Cornarius: *Et nequaquam inquit, desines, o Socrates, si non aliud quid, saltem similitudinem ad solem rursus exequi, si quid forte relinquis.* Ast.

εἶπον, συχνά γε[y] ἀπολείπω. Μηδὲ σμικρὸν τοίνυν, ἔφη,
παραλίπης.[z] Οἶμαι μέν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πολύ· ὅμως δέ,[a]
ὅσα γε[b] ἐν τῷ παρόντι δυνατόν, ἑκὼν οὐκ ἀπολείψω. Μὴ
γάρ, ἔφη. Νόησον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὥς περ[c] λέγομεν, δύο[d]
αὐτὼ εἶναι, καὶ βασιλεύειν τὸ[e] μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ iii. i. 321.
τόπου,[f] τὸ δ' αὖ ὁρατοῦ, ἵνα μὴ οὐρανοῦ[g] εἰπὼν δόξω σοι
σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. ἀλλ' οὖν ἔχεις ταῦτα διττὰ
εἴδη, ὁρατόν, νοητόν; Ἔχω. Ὥς περ τοίνυν γραμμὴν δίχα
τετμημένην λαβὼν ἄνισα[h] τμήματα, πάλιν τέμνε ἑκάτερον
τὸ[i] τμῆμα[k] ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τό τε τοῦ ὁρωμένου γέ-
νους[l] καὶ τὸ τοῦ νοουμένου, καί σοι ἔσται σαφηνείᾳ καὶ
ἀσαφείᾳ[m] πρὸς ἄλληλα ἐν μὲν τῷ ὁρωμένῳ τὸ μὲν ἕτερον
τμῆμα εἰκόνες. λέγω δὲ τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν τὰς σκιάς, ii. 510.
ἔπειτα τὰ ἐν[n] τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ ἐν[o] τοῖς ὅσα
πυκνά τε καὶ λεῖα καὶ φανὰ ξυνέστηκε, καὶ πᾶν τὸ τοιοῦ-
τον, εἰ κατανοεῖς. Ἀλλὰ κατανοῶ. Τὸ[p] τοίνυν ἕτερον
τίθει ᾧ τοῦτο[q] ἔοικε, τά τε περὶ ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φυ-
τευτὸν καὶ τὸ[r] σκευαστὸν ὅλον γένος. Τίθημι, ἔφη. Ἦ
καὶ ἐθέλοις[s] ἂν αὐτὸ φάναι, ἦν δ' ἐγώ, διῃρῆσθαι ἀληθείᾳ
τε καὶ μή, ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστόν, οὕτω τὸ ὁμοιω-
θὲν πρὸς τὸ ᾧ ὡμοιώθη; Ἔγωγ', ἔφη, καὶ μάλα. Σκόπει δὴ[t]
αὖ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ᾗ τμητέον. Πῇ; Ἧι τὸ μὲν iii. i. 322.
αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν[u] ὡς εἰκόσι χρωμένη ψυχὴ ζητεῖν[v]
ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων,[w] οὐκ[x] ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη

Ε.—[x] ἀπολείποις Θ, ἀπολείπης Κ, ἀπολίπης Φr.—[y] τε Κ.—[z] παραλείπης v.—[a] δ' r.—[b] γ' rm.—[c] ὥσπερ λέγομεν om m.—[d] δύω Α.—[e] τὸ ante μὲν om v.—[f] τρόπου Φr.—[g] οὐρανὸν Α.—[h] εἰς ἴσα v.—[i] τὸ om AKm.—[k] τμῆμα om m.—[l] γένος q.—[m] σαφηνείαι καὶ ἀσαφείαι Am: σαφήνεια καὶ ἀσάφεια *ϛ.—[n] ἐν...φαντ. καὶ om v.—[o] καὶ ἐν ΑΘΦDKqvmr: καὶ ἅπερ ἐν *ϛ.—[p] τὸ ΑΘΞΦDKqvmr: καὶ ϛ.—[q] τοῦτο, θεῖω ΘΦr.—[r] τὸ om ΘΦDKqr.—[s] θέλεις v.—[t] δὲ Kq.—[u] μιμηθεῖσιν Α.—[v] ζητεῖν

ἂν ἴσα] Vulgo ἄνισα, unde vel αὖ ἴσα vel ἂν ἴσα rescribendum esse putaverunt viri docti; verba vero dividendi cum solo accusativo construuntur, vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 444. Schæf. ad Bos. p. 683. Ἂν haud dubie ex interpretatione fluxit, indeque ἄνισα enatum est. Ficinus vertit: *proinde ac si acceperis lineam in duas æquales sectam portiones.* Ast.

σαφήνεια καὶ] γρ. σαφήνεια, οὐκ. Steph.

σαφήνεια] Bas. 2. exhibet σαφήνεια οὐκ ἀσάφεια, vitiose. Ficinus: *in duo rursus secundum claritatem et obscuritatem utrumque distingue.* Ita cogitatione finge confirmationem:

νοητὸν	ὁρατὸν
νόησις διάνοια	πίστις εἰκασία

Ast.

σκόπει δὴ] Bas. 1. et 2. δέ. Ast.

ᾗ τὸ μὲν] Cf. Procl. in Polit. p. 432. v. 10. Ast.

ἀλλ' ἐπὶ τελευτήν, τὸ δ' αὖ ἕτερον τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως[y] ἰοῦσα[z] καὶ ἄνευ τῶν[a] περὶ[b] ἐκεῖνο εἰκόνων αὐτοῖς[c] εἴδεσι δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη.[d] Ταῦτ', ἔφη, ἃ λέγεις, οὐχ ἱκανῶς ἔμαθον. Ἀλλ' αὖθις, ἦν δ' ἐγώ· ῥᾷον γὰρ τούτων προειρημένων μαθήσει. οἶμαι γάρ σε εἰδέναι ὅτι οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι, ὑποθέμενοι τό τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον καὶ τὰ σχήματα καὶ γωνιῶν τριττὰ εἴδη καὶ ἄλλα τούτων ἀδελφὰ καθ' ἑκάστην μέθοδον, ταῦτα μὲν ὡς εἰδότες, ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτά, οὐδένα λόγον οὔτε[e] αὐτοῖς οὔτε ἄλλοις ἔτι ἀξιοῦσι[f] περὶ αὐτῶν διδόναι ὡς παντὶ φανερῶν,[g] ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι τὰ λοιπὰ ἤδη[h] διεξιόντες τελευτῶσιν ὁμολογουμένως ἐπὶ τοῦτο οὗ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὁρμήσωσιν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, τοῦτό γε οἶδα. Οὐκοῦν καὶ ὅτι τοῖς[i] ὁρωμένοις[k] εἴδεσι προσχρῶνται καὶ τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ποιοῦνται, οὐ περὶ τούτων διανοού-
III. i. 323. μενοι ἀλλ' ἐκείνων πέρι οἷς ταῦτα ἔοικε, τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι καὶ διαμέτρου αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ταύτης ἣν γράφουσι, καὶ τἆλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν[l] ταῦτα[m] ἃ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, ὧν καὶ σκιαὶ καὶ[n]

om ΘΞΦτ.—[w] ὑποθέσεως ΘΞ.—[x] οὐκ...ὑποθέσεως om Φ.—[y] ὑποθέσεων ΘΞτ, ὑποθέσεως (ν superscr.) v.—[z] ἰοῦσι m.—[a] ὧν ΑΘΞΦτ.—[b] περ ΘΞΦτ.—[c] αὐτῆς (οἷς superscr.) K.—[d] ποιουμένην Θ Φτ.—[e] οὔτε...οὔτε] οὐδὲ...οὐδὲ v.—[f] ἀξιοῦμεν ΘΦτ.—[g] φανερόν vmr.—[h] εἴδη K.—[i] τοῖς om v.—[k] εἰρημένοις vm et mg D.—[l] μὲν οὖν ΘΦτ.—[m] ταῦτα om v.—[n] καὶ

τὸ ἐπ' ἀρχὴν] Pro *τὸ* ante v. *ἐπ' ἀρχὴν* Hermannus Præfat. ad Dracon. Straton. p. xxviii. legi jussit *λόγῳ*, laudans p. 511. B. *οὗ αὐτὸς ὁ λόγος* cet. Sed malim *τὸ* deleri, ut intelligatur ad *τὸ δ' αὖ ἕτερον* e prægressis *ζητεῖν ἀναγκάζεται* s. *ζητεῖ*, sc. *ψυχὴ, ἐπ' ἀρχὴν—ἰοῦσα*, quod antecedentibus *οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη* oppositum est, sicut illis : *τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσι χρωμένη* respondent hæc : *ἄνευ τῶν—εἰκόνων αὐτοῖς εἴδεσι* (ideis s. notionibus, quæ dicuntur, abstractis) *τὴν μέθοδον ποιουμένη*. Alienum ab hoc loco mihi videtur esse *λόγῳ*. Ast.

ἀλλ' αὖθις] Ni fallor, *εὐθὺς* legendum est, quocum *αὖθις* frequentissime permutatum reperitur : *statim* s. *protinus* intelliges. Ficinus vertit : *at enim facilius per hæc intelliges*. Ast.

φανερῶν] Ald. Bas. 1. et 2. *φανερόν*. Ast.

τἆλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα] Anacoluthon pro *καὶ τἆλλα οὕτως, αὐτοῖς μὲν τούτοις, ἃ πλάττουσι—ὡς εἰκόσιν αὖ χρώμενοι, ζητοῦντές δέ* cet. Verba *αὐτὰ μὲν ταῦτα—εἰσὶ* explicationis causa interposita sunt, ita ut cum reliquis non cohærere videantur. Similiter Euthydem. p. 281. D. *ἐν κεφαλαίῳ δ' ἔφην—κινδυνεύει ξύμπαντα, ἃ τὸ πρῶτον ἔφαμεν ἀγαθὰ εἶναι, οὐ περὶ τούτου ὁ λόγος αὐτοῖς εἶναι, ὅπως αὐτά γε καθ' αὑτὰ πέφυκεν ἀγαθὰ εἶναι, ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ὧδ' ἔχει.* Ubi diligentissimus Heind. p. 332. nostrum quoque locum attigit. Ast.

ἐν ὕδασιν εἰκόνες εἰσί, τούτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὖ[o] χρώμενοι,
ζητοῦντές τε[p] αὐτὰ ἐκεῖνα ἰδεῖν ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις ἢ II. 511.
τῇ διανοίᾳ. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. [§. 20.] Τοῦτο τοίνυν
νοητοῦ[q] μὲν τὸ εἶδος ἔλεγον, ὑποθέσεσι δ' ἀναγκαζομένην
ψυχὴν χρῆσθαι περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, οὐκ ἐπ'[r] ἀρχὴν
ἰοῦσαν, ὡς οὐ δυναμένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐκβαίνειν,
εἰκόσι δὲ χρωμένην αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ[s] τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι
καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα, ὡς ἐναργέσι, δεδοξασμένοις τε καὶ[t]
τετιμημένοις.[u] Μανθάνω, ἔφη, ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις
τε[v] καὶ ταῖς ταύταις[w] ἀδελφαῖς τέχναις λέγεις. Τὸ τοί-
νυν ἕτερον μάνθανε τμῆμα τοῦ νοητοῦ λέγοντά[x] με τοῦτο,
οὗ αὐτὸς[y] ὁ λόγος ἅπτεται τῇ[z] τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει,
τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχὰς ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέ-
σεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμάς, ἵνα μέχρι τοῦ ἀνυποθέ-
του ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἰών, ἁψάμενος αὐτῆς, πάλιν
αὖ[a] ἐχόμενος τῶν ἐκείνης[b] ἐχομένων, οὕτως ἐπὶ τελευτὴν III. i. 324.
καταβαίνῃ[c] αἰσθητῷ παντάπασιν οὐδενὶ προσχρώμενος ἀλλ'
εἴδεσιν αὐτοῖς δι' αὐτῶν εἰς αὐτά, καὶ τελευτᾷ εἰς εἴδη.
Μανθάνω, ἔφη, ἱκανῶς μὲν οὔ,[d] δοκεῖς γάρ μοι συχνὸν ἔργον
λέγειν, ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν[e] σαφέστερον εἶναι τὸ

ante ἐν om m.—[o] αὖ om Ξv.—[p] δὲ v, om Ξ.—[q] νοητὸν ΑΞvm.—[r] οὐκ ἂν ἐπ' m.—[s] ἐπὶ rc q.—[t] τε καὶ τετ. om v.—[u] τετιμημένοις Φmr et corr (ut videtur) A: τετ- ης μημένοις °ς.—[v] τε om Ξ.—[w] ταύτης ΑΦDKqvmr, ταύταις Ξ.—[x] ἄλλως λέγοντα v.—[y] ὁ αὐτὸς Φ.—[z] τῇ om K.—[a] αὖ om v.—[b] ἐκείνοις m.—[c] καταβαίνοι ΞΦr.—

ζητοῦντές τε] Quum præcedat τούτοις μὲν χρώμενοι, non dubito quin sequi debeat ζητοῦντες δέ. Steph.

§. 20. νοητοῦ μὲν] Ni fallor, legendum est νοητοῦ ἓν μέν. In sequentibus δὲ est explicativum, et participium, utpote post verbum dicendi, loco infinitivi positum. Verba καὶ ἐκείνοις haud dubie interpolatori debemus, qui post αὐτοῖς τοῖς—ἀπεικασθεῖσι alterum desiderasset illi respondens. Sensum sic expressit Cornarius: *sed imaginibus ipsis, quæ ab inferioribus assimilatæ sunt* (cogita v. c. trianguli imaginem in rebus sensibilibus apparentem) *utitur atque hic ipsis ad illa* (ad inferiora, τὰ κάτω) *velut evidentibus opinioneque conceptis ac divisis.* Ὡς cum participio causam indicat: utpote quæ cum illis (rebus sensibilibus) comparatæ pro perspicuis habeantur et ab illis distinguantur. Τέμνειν est *distinguere*, ut de Legg. xii. p. 944. B. τέμνειν δὴ χρεὼν κατὰ δύναμιν τὸ μεῖζον καὶ τὸ δυσχερέστατον κακὸν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου. Ast.

μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου] Hanc philosophiæ partem ἐποπτικὴν vocarunt seriores; vid. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 382. D. t. ii. Ast.

ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν—ἀρχαὶ] Int. τοῦτο μανθάνω: *quod ad id attinet, quod ponere vis, clariorem esse cognitionem philosopham, quam perceptionem ex artibus sic dictis proficiscentem, hoc equidem assequor.* Ast.

καὶ διανοίᾳ μὲν] Verba sunt Glauconis rationem, qua Socratis sententiam intellexerit, uberius exponentis. ἀλλ' οὖν est *tamen, vero.* Ast.

ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμενον ἢ τὸ[f] ὑπὸ τῶν τεχνῶν[g] καλουμένων,[h] αἷς[i] αἱ[k] ὑποθέσεις ἀρχαὶ καὶ διανοίᾳ μὲν ἀναγκάζονται ἀλλὰ μὴ αἰσθήσεσιν[l] αὐτὰ θεᾶσθαι οἱ θεώμενοι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἐπ' ἀρχὴν ἀνελθόντας[m] σκοπεῖν ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεων νοῦν οὐκ ἴσχειν περὶ αὐτὰ δοκοῦσί σοι, καί τοι νοητῶν ὄντων μετὰ[n] ἀρχῆς. διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς[o] τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν[p] τῶν τοιούτων ἕξιν ἀλλ' οὐ νοῦν,[q] ὡς μεταξύ τι[r] δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὖσαν.[s] Ἱκανώτατα, ἦν δ' ἐγώ, ἀπεδέξω.[t] καί μοι ἐπὶ τοῖς τέτταρσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ γιγνόμενα λαβέ, νόησιν μὲν ἐπὶ τῷ ἀνωτάτω, διάνοιαν δὲ[u] ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, τῷ[v] τρίτῳ δὲ πίστιν ἀπόδος καὶ τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν,
III. i. 325. καὶ τάξον αὐτὰ ἀνὰ λόγον, ὥς περ ἐφ' οἷς ἔστιν ἀληθείας μετέχειν, οὕτω ταῦτα σαφηνείας ἡγησάμενος μετέχειν. Μανθάνω, ἔφη, καὶ ξυγχωρῶ καὶ τάττω ὡς λέγεις.

[d] οὖν ΦKmr et pr D.—[e] λέγειν Φr.—[f] τῷ m.—[g] τεχνῶν τι Ξ.—[h] καλουμένοις m.—[i] οἷς Ξ.—[k] αἱ om Ξ.—[l] αἰσθήσει v, αἴσθησιν m.—[m] ἀνελθόντες ΑΘΞΦυr, ἀνελθὼν q.—[n] μετ' v.—[o] δοκεῖς μοι καλεῖν K, καλῇ μοι δοκεῖς m.—[p] τὴν om ΘΦKr.—[q] οὐ νοῦν ADv, οὐ νῦν m: οὖν *s.—[r] που Φ.—[s] ἰοῦσαν K, qui in mg κάλλιον οὖσαν.—[t] ἀπεδείξω ΦKr.—[u] δ' v.—[v] τῷ post δευτέρῳ om DKq.

ὥσπερ, ἐφ' οἷς ἐστὶν] I. e. ὥσπερ ταῦτα, ἐφ' οἷς ἐστὶν, μετέχειν ἀληθείας. Ast.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ,

Ζ.

§. 1. Μετὰ ταῦτα δή, εἶπον, ἀπείκασον τοιούτῳ[a] πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας· ἰδὲ[b] γὰρ ἀνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκήσει σπηλαιώδει, ἀναπεπταμένην[c] πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον ἐχούσῃ μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον, ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἴς τε[d] τὸ πρόσθεν μόνον[e] ὁρᾷν, κύκλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν, φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν καὶ πόῤῥωθεν καόμενον ὄπισθεν αὐτῶν, μεταξὺ δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δεσμωτῶν ἐπάνω ὁδόν, παρ' ἣν[f] ἰδὲ[g] τειχίον παρῳ- Steph. II. 514. — Bek. III. i. 326.

[a] τοιῷδε q.—[b] ἴδε A.—[c] ἀναπεπταμένη m.—[d] καὶ εἰς DKq et corr Θ, εἰς r et pr Θ.—[e] μόνον om r.—[f] ᾗ ἦν qr.—[g] ἰδεῖν ΘDKqr.—[h] παδείγματα Φ.—[i] δεικνύασιν A

§. 1. εἶπον] Cod. Monac. No. 490. cujus lectiones diligentissime excerptas viro doctissimo mihique amicissimo J. G. Krabingero debeo, exhibet εἶπον ἐγώ. Ast.

ἰδὲ (vulgo ἴδε) γὰρ ἀνθρώπους] Laudat Porphyr. de Antro Nymphar. p. 255. Ast.

καταγ. οἰκήσει] Lucian. Nigrin. §. 4. t. i. p. 17. Alcin. c. 27. Procl. in Plat. p. 7. Hierocl. in Aur. Carm. p. 320. Plotin. Ennead. iv. 8. p. 469. B. καὶ τὸ σπήλαιον αὐτῷ (Πλάτωνι), ὥσπερ Ἐμπεδοκλεῖ τὸ ἄντρον. Cf. idem p. 471. A. Sturz. ad Empedocl. p. 455. ἄντρον ὑπόστεγον, v. 9. p. 513. v. Æneas Gazæus in Theophrast. p. 10. Et notum est antrum Mithræ apud Persas (v. Eubul. apud Porphyr. de antro nymphar. c. 6. Clemens Alexandr. Strom. v. 5. p. 662. quod pro mundi rerumque terrestrium imagine habetur (hinc c. 3. τὴν δι' ὄψεως φαινομένην ἕδραν). Cf. Creuzer. Symbol. et Mythol. t. ii. p. 208. Ceterum Porphyrius l. l. legit καταγείῳ ἄντρῳ καὶ οἰκήσει (Ald. et Bas. 1. οἰκείσει, vitiose). Ast.

ἀναπεπταμένην] *Patentem, apertam*, ut apud Xenoph. Œcon. ix. 4. ubi v. Schneid. Lucian. bis accusat. t. ii. p. 214. Schmied. Ast.

μένειν τε] In Bas. 2. deest τέ. Ast.

κοδομημένον, ὥς περ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων
III. i. 327. πρόκειται τὰ παραφράγματα[h] ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύασιν.[i] Ὁρῶ,[j] ἔφη. Ὅρα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τειχίον φέροντας ἀνθρώπους[k] σκεύη τε παντοδαπὰ ὑπερέχοντα τοῦ
II. 515. τειχίου[l] καὶ ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα[m] λίθινά τε καὶ ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα, οἷον εἰκός, τοὺς μὲν φθεγγομένους, τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφερόντων. Ἄτοπον, ἔφη,[n] λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμώτας ἀτόπους. Ὁμοίους[o] ἡμῖν,[p] ἦν δ' ἐγώ· τοὺς γὰρ τοιούτους πρῶτον μὲν[q] ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἴει ἄν τι ἑωρακέναι ἄλλο πλὴν τὰς σκιὰς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας; Πῶς γάρ, ἔφη, εἰ ἀκινήτους γε τὰς κεφαλὰς ἔχειν[r] ἠναγκασμένοι εἶεν διὰ βίου; Τί[s] δὲ τῶν παραφερομένων; οὐ ταὐτὸν τοῦτο; Τί μήν; Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἷοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταῦτα[t] ἡγεῖ[u] ἂν τὰ παρόντα αὐτοὺς νομίζειν ὀνομάζειν ἅ περ ὁρῷεν;[v] Ἀνάγκη. Τί δ'; εἰ καὶ ἠχὼ τὸ δεσμωτήριον ἐκ τοῦ καταντικρὺ[w] ἔχοι, ὁπότε τις τῶν παριόντων φθέγξαιτο, οἴει ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι[x] τὸ φθεγγόμενον ἢ τὴν παριοῦσαν[y] σκιάν; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Παντάπασι δή, ἦν δ' ἐγώ, οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλο τι[z] νομίζοιεν τὸ ἀληθὲς[a]

Φ, δεικνύουσιν Ξmr: δεικνῦσιν *ς.—[j] ὀρθῶς Θr.—[k] ἀνθρώποις q.—[l] τοιχίου q.—[m] ζῷα, ut solet, A.—[n] ἔφη om Θr.—[o] ὁμοὺς D.—[p] ὁμοίους ἡμῖν post ἦν δ' ἐγώ ponit Φ.—[q] μὲν om ΘDKqv.—[r] ἔχειν om v.—[s] τὸ q.—[t] ταὐτὰ Am.—[u] ἡγεῖ v.—[v] ἅπερ ὁρῷεν καὶ ὀνομάζειν v.—[w] κατάντικρυς v.—[x] ἡγῆσθαι r.—[y] παροῦσαν Φmr.

παραφράγματα] Sunt *tabulata* sive plutei, qui candelabris fabrefactis objecti erant; apud Athen. v. p. 130. A. Ast.

δεικνῦσιν] Cod. Monac. *δεικνύασιν*, quod recentioris est Atticismi (vid. Mœr. Attic. p. 127. 171.) Bas. 2. *δεικνύουσιν*, quod ab Attica dialecto abhorret. Ast.

ἄτοπον κ. τ. λ.] Laudat Porphyr. l. l. Ast.

τῶν παραφερομένων] Genitivus absolutus, rationem, respectum significans, v. supra. Ad *ταὐτὸν τοῦτο* repete *οἴει αὐτοὺς ἑωρακέναι*: nempe non res ipsas, sed solam earum umbram. Ast.

νομίζειν] Est *solere*, ut Xenoph. Œcon. xvii. 9. *τῷ μὲν οἴνῳ—νομίζω τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖον ἐπιχεῖν ὕδωρ*. §. 11. *νομίζεις τοῖς ἀσθενεστέροις πᾶσι μείω προστάττειν πράγματα*. Est enim *νομίζειν* non solum *moribus instituere* ac *sancire*, sed etiam *more uti*, h. e. solere; hinc *νομιζόμενον* dicitur, quod in more positum, h. e. solitum est. Fuerunt, qui ad v. *νομίζειν*, hoc sensu usurpatum, supplendum esse opinarentur *δεῖν*, ut, ubi pro *uti* adhibeatur, verbum *χρῆσθαι* (v. L. Bos Ellips. p. 662. ed. Schæf.) Pro *παρόντα* scripsimus *παριόντα*, ut in sequentibus legitur *τὴν παριοῦσαν σκιάν*, *ἕκαστον τῶν παριόντων*. c. 2. *τὰ παριόντα*. Id enim quod nominare dicuntur homines in carcerem inclusi, nec res aliqua nec præsens quid (*παρὸν*) est, sed prætervolans rerum umbra. Ast.

παριοῦσαν] Cod. Monac. *παροῦσαν*, vitiose. Ast.

ἢ τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς. Πολλὴ ἀνάγκη,[b] ἔφη. Σκόπει δή,[c] ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν λύσιν τε[d] καὶ ἴασιν τῶν τε iii. i. 328. δεσμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης, οἵα τις ἂν εἴη, εἰ[e] φύσει τοιάδε[f] ξυμβαίνοι[g] αὐτοῖς· ὁπότε τις λυθείη καὶ ἀναγκάζοιτο ἐξαίφνης ἀνίστασθαί τε καὶ περιάγειν τὸν αὐχένα καὶ βαδίζειν καὶ πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν, πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλγοῖ τε καὶ διὰ τὰς μαρμαρυγὰς ἀδυνατοῖ καθορᾶν ἐκεῖνα ὧν τότε τὰς σκιὰς ἑώρα, τί ἂν οἴει αὐτὸν εἰπεῖν, εἴ τις αὐτῷ λέγοι ὅτι τότε μὲν ἑώρα φλυαρίας, νῦν δὲ μᾶλλόν τι[h] ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος καὶ[i] πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμμένος[k] ὀρθότερα[l] βλέπει,[m] καὶ δὴ καὶ[n] ἕκαστον τῶν παριόντων[o] δεικνὺς αὐτῷ ἀναγκάζοι[p] ἐρωτῶν ἀποκρίνεσθαι[q] ὅ τι ἔστιν; οὐκ οἴει αὐτὸν ἀπορεῖν τε ἂν καὶ ἡγεῖσθαι τὰ τότε ὁρώμενα ἀληθέστερα ἢ τὰ νῦν δεικνύμενα; Πολύ[r] γ', ἔφη. Οὐκοῦν κἂν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται[s] καθορᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῷ ὄντι σαφέστερα τῶν δεικνυμένων; Οὕτως, ἔφη. [§. 2.] Εἰ δ', ἦν δ' ἐγώ, ἐντεῦθεν ἕλκοι τις αὐτὸν βίᾳ διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους καὶ μὴ ἀνείη[t] πρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, ἆρα[u] οὐχὶ[v] ὀδυνᾶσθαί

—[z] τι om r.—[a] τἀληθὲς v.—[b] πολλὴ ἂν ἀνάγκη m.—[c] δὲ v.—[d] τε om ΑΦm.—[e] εἰ om ΘDKr, ante αὐτοῖς ponit q.—[f] τοιᾷδε q.—[g] ξυμβαίνοι ΑΦDm, ξυμβαίνει K: ξυμβαίνει *s.—[h] τι om DKqr et pr ΑΘ.—[i] καὶ om r.—[k] τεθραμμένος r.—[l] ὀρθότερον ΦDKqm, ὀρθώτερον v.—[m] βλέπει q: βλέποι *s.—[n] καὶ om m.—[o] παρόντων v.—[p] ἀναγκάζει q.—[q] ἀποκρίνασθαι K.—[r] πάνυ Φ.—[s] δύνανται Φm et pr Ξ.—[t] ἀνείη οι

εἰ φύσει] Cod. Reg. εἴη φύσει, τοιάδε ξυμβαίνει; ut var. lect. appositum est ξυμβαίνοι, quod et in Cod. Reg. reperitur, unde recepimus. Ald. Bas. 1. 2. ξυμβαίνει.—Φύσει est *revera*, ut c. 7. p. 523. A. κινδυνεύει τῶν πρὸς τὴν νόησιν ἀγόντων φύσει εἶναι, ὃ ζητοῦμεν. x. 2. Phileb. 62. A. Cf. Fabric. ad Sext. Empir. Pyrrh. hypotyp. i. 12. p. 9. et nostra ad Phædr. p. 314. Igitur εἰ φύσει, *si revera*, est, *si ponimus*, *talem* (liberationem) *ipsis contingere*. Ast.

ὀρθότερα] Cod. Reg. et Mon. ὀρθότερον. Pluralis magis Atticus est. Mox pro αὐτὸν Ald. Bas. 1. et 2. αὐτὸ, vitiose. Ast.

ἀλγεῖν] Nisi recorderis, lector, præcessisse verba οὐκ οἴει, quæ cum his infinitivis sint repetenda, hærere hic possis. Steph.

δύναται] Cod. Monac. Ald. Bas. 1. et 2. δύνανται, quod, intellecto ὄμματα, locum habere possit; vid. ad i. 24. Ast.

§. 2. ἀνίῃ] Scribendum est ἀνῇ, quod est ab ἀνίημι: at vero ἀνίῃ ab ἄνειμι, longe diversam significationem, et huic loco minime aptam habet. Steph.

ἀνείῃ] Ald. et Cod. Monac. ἀνίῃ, unde, quod linguæ leges efflagitabant, optativum ἀνείη reposuimus. Bas. 1. et 2. ἀνῇ. Stephan. corrigi jubebat ἀνῇ; male, quum optativus desideretur. Ast.

τε[w] ἂν[x] καὶ ἀγανακτεῖν ἑλκόμενον, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς
II. 516. III. i. 329. ἔλθοι, αὐγῆς ἂν[y] ἔχοντα τὰ ὄμματα μεστὰ ὁρᾶν οὐδ' ἂν
ἓν[z] δύνασθαι τῶν νῦν λεγομένων ἀληθῶν; Οὐ γὰρ ἄν, ἔφη, ἐξαίφνης γε. Συνηθείας δή,[a] οἶμαι, δέοιτ' ἄν, εἰ μέλλοι τἄνω[b] ὄψεσθαι, καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς[c] ἂν ῥᾷστα καθορῴη,[d] καὶ[e] μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τά τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἴδωλα, ὕστερον δὲ αὐτά· ἐκ δὲ τούτων τὰ ἐν τῷ[f] οὐρανῷ καὶ αὐτὸν τὸν[g] οὐρανὸν νύκτωρ ἂν[h] ῥᾷον θεάσαιτο, προσβλέπων τὸ τῶν ἄστρων[i] τε καὶ[j] σελήνης φῶς, ἢ μεθ' ἡμέραν τὸν ἥλιον[k] τε καὶ τὸ τοῦ ἡλίου. Πῶς δ' οὔ; Τελευταῖον δή,[l] οἶμαι, τὸν ἥλιον, οὐκ ἐν ὕδασιν οὐδ' ἐν ἀλλοτρίᾳ ἕδρᾳ[m] φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὑτὸν ἐν τῇ αὑτοῦ[n] χώρᾳ δύναιτ' ἂν[o] κατιδεῖν καὶ θεάσασθαι οἷός ἐστιν. Ἀναγκαῖον, ἔφη. Καὶ μετὰ ταῦτ' ἂν[p] ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ[q] ὅτι οὗτος ὁ[r] τάς τε ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ ὁρωμένῳ τόπῳ,[s] καὶ ἐκείνων ὧν σφεῖς ἑώρων τρόπον τινὰ πάντων αἴτιος. Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἂν μετ' ἐκεῖνα ἔλθοι. Τί οὖν; ἀναμιμνησκόμενον αὐτὸν τῆς πρώτης οἰκήσεως καὶ τῆς ἐκεῖ σοφίας καὶ τῶν τότε ξυνδεσμωτῶν οὐκ
III. i. 330. ἂν οἴει ἑαυτὸν[t] μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δ' ἐλεεῖν; Καὶ μάλα. Τιμαὶ δὲ καὶ ἔπαινοι εἴ[u] τινες αὐτοῖς ἦσαν τότε παρ' ἀλλήλων καὶ γέρα τῷ ὀξύτατα[v] κα-

pr A, ἄνιοι Φq: ἀνίῃ ς.—[u] ἄρ' v.—[v] οὐκ Φ.—[w] τε om r.—[x] ἂν om Φm et pr Ξ.—[y] ἂν post αὐγῆς om v.—[z] οὐδ' ἂν ἓν ΑΘΠΦDKqr, οὐδ' ἂν ἐν r: οὐδὲν ἂν *ς.—[a] δὴ ΑΘΞΠΦqvmr: δὲ ς.—[b] τἄνω Θ: τὰ ἄνω *ς.—[c] σκολιὰς Φm.—[d] καθορῷ ΑΘΠDvr, καθορῶν Φm, καθορᾷ K.—[e] καὶ add ΑΘΠΦDKqvmr.—[f] τῷ om ΦK.—[g] αὐτὸν τὸν Α ΠΦDKqvmr: αὐτὸν ἂν τὸν ς.—[h] ἂν om ΘΞr.—[i] ἀστέρων v.—[j] καὶ τῆς K.—[k] ἡλίου τὸ φῶς πῶς v.—[l] δὲ q.—[m] ἕδρᾳ om m: in Φ lacuna.—[n] αὐτῇ K.—[o] ἂν καὶ Θ.—[p] ἂν om v.—[q] αὐτὸς ΑΦm.—[r] οὗτος ὁ ΑΘΠΦDKqvmr: οὗτός ἐστιν ὁ *ς.—[s] τύπῳ r.—[t] αὐτὸν r, αὐτὸν vm.—[u] οἱ Θr.—[v] ὀξυτάτῳ r et pr Θ, ὀξυτάτως rc Θ.

οὐδ' ἂν ἓν] E Cod. Regio et Monac. reposui pro *οὐδὲν ἂν*; v. Fischero laudata ad Phædon. p. 421. et Coray. ad Isocrat. p. 10. Ast.

ξυνηθείας δή] Sic Cod. Monac. Vulgo δέ. Ficinus: *Consuetudine igitur primum opus.* Ast.

τοῦτο] Cod. Monac. *ταῦτα*, ut etiam Ficinus vertit, *post hæc in aquis hominum ceterorumque imagines.* Ast.

ἐν οὐρανῷ] Articulum otiosum omisimus Cod. Regii et Monac. auctoritate, et ἂν post *καὶ αὐτὸν* cum cod. Monac. expunximus. In sequentibus Cod. Reg. exhibet *τῆς σελήνης*, quod propter prægressum *τῶν ἄστρων* recepimus. Ast.

εὐδαιμονίζειν] Cum genitivo conjungitur, ut adjectiva *εὐδαίμων, μακάριος*, qui relationem, respectum significant, ita ut intelligi possit, *quod attinet ad, propter*, vel simile quid: vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 438. Ast.

θορῶντι τὰ παριόντα,[w] καὶ μνημονεύοντι μάλιστα ὅσα τε
πρότερα αὐτῶν καὶ ὕστερα εἰώθει καὶ[x] ἅμα πορεύεσθαι, καὶ
ἐκ τούτων δὴ δυνατώτατα[y] ἀπομαντευομένῳ τὸ μέλλον
ἥξειν, δοκεῖς[z] ἂν[a] αὐτὸν[b] ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν[c] ἔχειν καὶ
ζηλοῦν τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύον-
τας, ἢ τὸ[d] τοῦ Ὁμήρου ἂν πεπονθέναι καὶ σφόδρα βούλεσ-
θαι[e] ἐπάρουρον[f] ἐόντα θητευέμεν ἄλλῳ ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ[g]
καὶ ὁτιοῦν ἂν πεπονθέναι μᾶλλον ἢ ἐκεῖνά[h] τε δοξάζειν καὶ
ἐκείνως ζῆν; Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι πᾶν μᾶλλον πεπον-
θέναι ἂν δέξασθαι[i] ἢ ζῆν ἐκείνως. Καὶ τόδε[k] δὴ ἐννόησον,
ἦν δ' ἐγώ. εἰ πάλιν ὁ τοιοῦτος[l] καταβὰς εἰς τὸν αὐτὸν θά-
κον[m] καθίζοιτο,[n] ἆρ' οὐ σκότους ἀνάπλεως σχοίη τοὺς ὀφ-
θαλμοὺς ἐξαίφνης ἥκων ἐκ τοῦ ἡλίου; Καὶ[o] μάλα γ',[p]
ἔφη. Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνω-
ματεύοντα[q] διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις, ἐν
ᾧ ἀμβλυώττοι[r] πρὶν καταστῆναι τὰ ὄμματα,[s] οὗτος δ' II. 517.
ὁ χρόνος μὴ πάνυ ὀλίγος εἴη τῆς συνηθείας, ἆρ' οὐ γέλωτ'
ἂν παράσχοι καὶ λέγοιτο[t] ἂν περὶ αὐτοῦ ὡς ἀναβὰς ἄνω III. i. 331.
διεφθαρμένος ἥκει[u] τὰ ὄμματα, καὶ ὅτι οὐκ ἄξιον οὐδὲ πει-
ρᾶσθαι ἄνω ἰέναι; καὶ τὸν ἐπιχειροῦντα λύειν τε καὶ ἀνά-
γειν, εἴ πως[v] ἐν ταῖς χερσὶ δύναιντο[w] λαβεῖν καὶ ἀποκτεί-

—[w] παρόντα Kqr.—[x] καὶ ante ἅμα om Φvm.—[y] ἀδυνατώτατα v.—[z] δοκοῖς Θ.—[a] ἂν om Θr.—[b] αὐτῶν Ξ.—[c] αὐτὸν Ξ.—[d] ἢ τὸ om m.—[e] βουλεύεσθαι ΘΠr.—[f] ἐπ' ἄρουραν Φm.—[g] παρακλήρῳ r.—[h] ἐκεῖνά ΘΞΦqvmr: κεῖνά *s.—[i] ἂν μᾶλλον δέξασθαι m.—[k] τότε Φmr.—[l] ὅτι οὗτος ΑΦm et pr Ξ.—[m] θάκον ΑΘΠ, θᾶκον DK, τᾶκον v: θᾶκον *s.—[n] καθέζοιτο q.—[o] Καὶ om v.—[p] γ' om Θr.—[q] γνωμονεύοντα Timæus lex.—[r] ἀμβλυώττοι q: ἀμβλυώττει *s.—[s] τὸ ὄμμα Φm.—[t] λέγοιτ' r.—[u] ἥκοι ΑΘΞΠΦKmr, ἥκρει v: ἥκοι *s.—[v] ὅπως r.—[w] δύναιτο m.—[x] ἀποκτείνειν

τὰ παριόντα] Cod. Reg. παρόντα, male. Ast.

καὶ ἅμα] καὶ abest a Cod. Monac. sed abesse nequit. Ficinus vertit; *quæ pariter progredi soleant.* Ast.

θητευέμεν] Nobilis locus Homeri Odyss. x. 428. Vid. Polit. iii. 1. Ast.

ἐκεῖνα] Pro poetico illo, quod vulgo legitur, κεῖνα e cod. Monac. reposui, præcipue propter sequens ἐκείνως. Ast.

θάκον] E cod. Reg. rescripsimus pro θᾶκον, quod vulgo legitur; illud enim Atticum est, θᾶκος vero poeticum (v. Thom. Mag. ibique Triller.) Sic et in Politic. 288. A. θάκος legimus, apud Xen. Sympos. iv. 31. Hier. vii. 7. Ast.

σχοίη] Est forma optativi in verbis barytonis usitata, ut Phædon. p. 72. B. Xenoph. Cyrop. vii. 1. 36. Cf. Matthiæ Gr. Gr. p. 243. Ast.

καταστῆναι] καθιστάναι est sæpenumero *in ordinem redigere*, i. e. restituere, et aor. ii. ut constat, vim medii vel passivi habet, ut Xenoph. Cyrop. ii. 1. 27. εἰ ταραχθεῖεν, θᾶττον καταστῆναι. Ast.

ἐν ταῖς χερσὶ] Solemnis hic est præpositionis ἐν usus, quo redundat fere, v. Hemsterh. ad Lucian. t. ii. p. 523. Brunck. ad Soph. Œd. R. 1112. et Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. p. 120. Ast.

νειν,[x] ἀποκτιννύναι[y] ἄν;[z] Σφόδρα[a] γ',[b] ἔφη. [§. 3.] Ταύτην τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὴν εἰκόνα, ὦ φίλε Γλαύκων, προσαπτέον ἅπασαν[c] τοῖς ἔμπροσθεν λεγομένοις, τὴν μὲν δι' ὄψεως φαινομένην ἕδραν τῇ τοῦ δεσμωτηρίου οἰκήσει ἀφομοιοῦντα, τὸ δὲ τοῦ πυρὸς ἐν αὐτῇ φῶς τῇ τοῦ ἡλίου δυνάμει· τὴν δὲ ἄνω ἀνάβασιν καὶ θέαν τῶν ἄνω τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς[d] ἄνοδον τιθεὶς οὐχ ἁμαρτήσει[e] τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος, ἐπειδὴ[f] ταύτης ἐπιθυμεῖς ἀκούειν· θεὸς δέ που οἶδεν εἰ ἀληθὴς οὖσα τυγχάνει.[g] τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁρᾶσθαι, ὀφθεῖσα δὲ συλλογιστέα εἶναι ὡς ἄρα πᾶσι πάντων αὕτη[h] ὀρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία, ἔν τε ὁρατῷ φῶς καὶ τὸν τούτου κύριον τεκοῦσα ἔν τε νοητῷ[i] αὐτὴ[k] κυρία ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη, καὶ ὅτι δεῖ ταύτην ἰδεῖν τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ.
III. i. 332. Ξυνοίομαι,[l] ἔφη, καὶ ἐγώ, ὅν[m] γε δὴ τρόπον δύναμαι. Ἴθι τοίνυν, ἦν[n] δ' ἐγώ, καὶ τόδε[o] ξυνοιήθητι καὶ μὴ θαυμάσῃς, ὅτι οἱ[p] ἐνταῦθα ἐλθόντες οὐκ ἐθέλουσι τὰ τῶν ἀνθρώπων πράττειν, ἀλλ' ἄνω ἀεὶ ἐπείγονται αὐτῶν αἱ ψυχαὶ διατρίβειν· εἰκὸς γάρ που οὕτως, εἴ περ αὖ[q] κατὰ τὴν προειρημένην εἰκόνα τοῦτ'[r] ἔχει. Εἰκὸς μέντοι, ἔφη. Τί δέ; τόδε οἴει τι θαυμαστόν, εἰ ἀπὸ θείων, ἦν δ' ἐγώ, θεωριῶν

ΑΘΠDKqυτ, ἀποκτενεῖν Φm, ἀποκτιννύειν Ξ: ἀποκτιννύναι *ς.—[y] ἀποκτεινῦναι υ.—[z] αὖ Φm.—[a] : σφόδρα ΞΦD.—[b] γ' om Kq.—[c] ἅπασι υ.—[d] τῆς ψυχῆς om m et pr Ξ.—[e] ἁμαρτήσει ΑΠDυm, ἁμαρτήσῃ Φq, ἁμαρτήσει (η) K: ἁμαρτήσεις *ς.—[f] ἐπεὶ K.—[g] τυγχάνοι Φ.—[h] αὐτὴ Dqυτ.—[i] τε νοητῷ ΑΘΠΦDKqυmτ: τε τῷ νοητῷ ς.—[k] αὐτὴ ΘDKqυ, αὐτῇ Π: αὕτη *ς.—[l] συνοίομαι ς.—[m] ἕπομαι ὅσον κατ' ἐμόν q.—[n] ἴθι τοίνυν ἦν ΑΠΦDKqm, ἴθι ἦν Θτ: ἴθι δὴ τοίνυν ἦν *ς.—[o] καὶ τόδε ἦν δ' ἐγὼ υ.—[p] εἰ Θ, om υm.—[q] αὖ om τ.—[r] τοῦτ' ΑΦυm.—[s] τἀνθρ. υ.—[t] γελοίως Ξm.—

ἀποκτιννύναι] Cod. Reg. καὶ ἀποκτείνειν; ἀποκτιννῦναι. Similiter Cod. Monac. ἀποκτενεῖν, ἀποκτιννύναι. Libri editi hunc locum sic exhibent: λαβεῖν, καὶ ἀποκτιννύναι. Ἀποκτιννύναι ἂν σφόδρα γ', ἔφη, quod sensum non habet. Offendit καὶ et infinitivus nihil habet, quo referatur. Scribendum esse censemus: ἀποκτιννύναι, ἀποκτείνειαν (vel ἀποκτείναιεν) ἄν. Σφόδρα γ', ἔφη. Ἀποκτείνειαν ἂν cohæret cum ἆρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι καὶ λέγοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ καὶ τὸν ἐπιχειροῦντα—εἴπως—δύναιντο λαβεῖν καὶ ἀποκτιννύναι, ἀποκτείνειαν ἄν; Ex hoc ἀποκτείνειαν enatum est ἀποκτείνειν illud in Cod. Reg. Ast.

§. 3. ταύτην κ. τ. λ.] Hæc usque ad δυνάμει laudat Porphyr. de antr. Nymphar. p. 255. ed. Cantab. ubi ὄχεως et ἀφομοιοῦντας scriptum est. Ast.

ἀφομοιοῦντα] Accusativus participii post verbale προσαπτέον more positus, vid. supra. Ast.

μόγις ὁρᾶσθαι] Int. φαίνεταί μοι. Ast.

ἔν τε τῷ νοητῷ] Cf. Procl. in Tim. lib. ii. p. 70. Ast.

ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά[s] τις ἐλθὼν κακὰ ἀσχημονεῖ τε καὶ φαίνεται σφόδρα γελοῖος[t] ἔτι ἀμβλυώττων[u] καὶ πρὶν ἱκανῶς συνήθης γενέσθαι τῷ παρόντι σκότῳ ἀναγκαζόμενος ἐν δικαστηρίοις ἢ ἄλλοθί που ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαί, καὶ διαμιλλᾶσθαι περὶ τούτου ὅπῃ ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν[v] αὐτὴν[w] δικαιοσύνην μὴ πώποτε[x] ἰδόντων;[y] Οὐδ'[z] ὁπωστιοῦν θαυμαστόν, ἔφη.[a] Ἀλλ' εἰ νοῦν γε[b] ἔχοι[c] τις, ἦν δ' ἐγώ,[d] II. 518.
μεμνῇτ'[e] ἂν ὅτι διτταὶ καὶ ἀπὸ[f] διττῶν γίγνονται[g] ἐπιταράξεις ὄμμασιν, ἔκ τε[h] φωτὸς εἰς σκότος μεθισταμένων[i] καὶ ἐκ σκότους[k] εἰς φῶς. ταὐτὰ δὲ ταῦτα[l] νομίσας[m] γίγνεσθαι καὶ περὶ ψυχήν, ὁπότε ἴδοι θορυβουμένην τινὰ καὶ ἀδυνατοῦσάν τι καθορᾶν, οὐκ ἂν ἀλογίστως γελῴη,[n] ἀλλ' ἐπισκοποῖ[o] ἂν πότερον ἐκ φανοτέρου[p] βίου ἥκουσα ὑπὸ ἀηθείας[q] ἐσκότωται ἢ ἐξ ἀμαθίας πλείονος εἰς φανότερον[r] ἰοῦσα[s] ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται, καὶ οὕτω III. i. 333.
δὴ τὴν μὲν εὐδαιμονίσειεν[t] ἂν[u] τοῦ πάθους τε[v] καὶ βίου, τὴν δὲ[w] ἐλεήσειεν, καὶ εἰ γελᾶν ἐπ' αὐτῇ βούλοιτο, ἧττον ἂν καταγέλαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἴη ἢ ὁ ἐπὶ τῇ ἄνωθεν ἐκ φωτὸς ἡκούσῃ. Καὶ μάλα,[x] ἔφη, μετρίως λέγεις. [§. 4.] Δεῖ δή, εἶπον, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν, εἰ ταῦτα[y] ἀληθῆ, τὴν παιδείαν, οὐχ οἵαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν

[u] ἐπαμβλ. v.—[v] τὴν q.—[w] αὐτὴν ἐκείνην r.—[x] μήποτε r, μηπώποτ' v.—[y] εἰδότων (χ) r.—[z] μηδ' DKq.—[a] ἔφη θαυμαστόν v, οὐ θαυμαστὸν ἔφη q.—[b] γε om ΘKr.—[c] ἔφη D, ἔχει (οῖ) Krq.—[d] ἐγὼ οὐ r.—[e] μέμνητ' Θ, μέμνητ' ΠDKmr, μεμνοῖτ' Ξ et corr Φ, μέμνημαι (omisso ἂν) v.—[f] ὑπὸ v.—[g] γίγνονται ΑΞΠΦDKqrm : γίγνοιντ' ἂν *s.—[h] γε s.—[i] μεθισταμένω Ξ.—[k] σκότου s.—[l] ταυτὰ δὲ ταῦτα ΑΞΦKqvr, ταῦτα δὲ ταῦτα ΘΠm : ταῦτα δὲ ταυτὰ s.—[m] νομίσας γίγνεσθαι ΑΘΠΦvm et pr Ξ : νομίσας τις γίγνεσθαι *s.—[n] γελῷ ΑΦm et pr Π.—[o] ἐπισκοποίη ΘΞr.—[p] φανοτέρου ΑΘD Kvr et pr Π, φανερωτέρου ΞΦm.—[q] ἀηθείας ΑΞΦvm et corr Π, ἀληθείας Θr et pr Π, ἀμαθίας corr D cum *s.—[r] φανότερον ΑΘΠΦDKmr, φανερώτερον Ξv.—[s] ἰοῦσαν m.—[t] εὐδαιμονήσειεν Ξm.—[u] ἂν om Θr.—[v] τε om ΞK.—[w] δ' v.—[x] μάλ' v.—

αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην] Articulum τὴν interposui, linguæ legibus jubentibus. Ast.

διτταὶ] Ald. Bas. 1. et 2. διττὰ et Ald. Bas. 1. ἔκ γε. Participium μεθισταμένων, etsi ὄμμασιν præcesserit, absolute positum est, ut ix. p. 586. E. ὡς οἷόν τε αὐταῖς—ἅτε ἀληθείᾳ ἑπομένων. Vid. Viger. idiotism. p. 346. ed. Herm. Matthiæ Gr. Gr. p. 818. Ast.

νομίσας] Vulgo τὶς additum reperitur, quod Cod. Monac. recte omittit. Ast.

ἀηθείας] Sic Cod. Monac. et Bas. 2. pro ἀμαθίας, quod locum hic habere nequit. Sic cap. 2. οὗτος δ' ὁ χρόνος μὴ πάνυ ὀλίγος εἴη τῆς ξυνηθείας, et in cap. nostro: πρὶν ἱκανῶς ξυνήθης γενέσθαι τῷ παρόντι σκότῳ. Ast.

εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι· φασὶ δέ που οὐκ ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφεῖς ἐντιθέναι,[z] οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες. Φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη. Ὁ δέ γε νῦν λόγος, ἦν δ' ἐγώ, σημαίνει ταύτην τὴν ἐνοῦσαν ἑκάστου δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ ὄργανον ᾧ[a] καταμανθάνει ἕκαστος, οἷον εἰ ὄμμα μὴ[b] δυνατὸν ἦν[c] ἄλλως ἢ ξὺν ὅλῳ[d] τῷ σώματι στρέφειν πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτώδους, οὕτω ξὺν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομένου περιακτέον εἶναι, ἕως ἂν εἰς τὸ ὂν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον[e] δυνατὴ γένηται ἀνασχέσθαι θεωμένη· τοῦτο δ'[f] εἶναί φαμεν τἀγαθόν. ἦ γάρ; Ναί. Τούτου[g] τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοῦ[h] τέχνη ἂν εἴη, τῆς περιαγωγῆς, τίνα τρόπον ὡς ῥᾷστά τε καὶ ἀνυσιμώτατα μεταστραφήσεται, οὐ τοῦ[i] ἐμποιῆσαι αὐτῷ[k] τὸ ὁρᾶν, ἀλλ' ὡς
III. i. 334. ἔχοντι μὲν αὐτό,[l] οὐκ ὀρθῶς δὲ τετραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἷ ἔδει τοῦτο διαμηχανήσασθαι.[m] Ἔοικε γάρ, ἔφη. Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος· τῷ ὄντι γὰρ οὐκ ἐνοῦσαι πρότερον ὕστερον[n] ἐμποιεῖσθαι[o] ἔθεσί τε[p] καὶ ἀσκήσεσιν· ἡ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον[q] θειοτέρου τινὸς τυγχάνει, ὡς ἔοικεν, οὖσα, ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀπόλλυσιν, ὑπὸ δὲ τῆς περιαγωγῆς χρήσιμόν τε[r] καὶ ὠφέλιμον καὶ
II. 519. ἄχρηστον αὖ καὶ βλαβερὸν γίγνεται. ἢ οὔπω ἐννενόηκας,[s]

[y] ταῦτ' m.—[z] ἐντιθέντας q.—[a] ὃ Φm.—[b] οἱονεὶ ὄμμα εἶναι μὴ r.—[c] ἦν om r.—[d] ἄλλῳ ἢ ξυνόλῳ v.—[e] φανώτατον s.—[f] δ' om Φm.—[g] τούτου ΘΞΠΦDKvm: τοῦτο s.—[h] αὐτοῦ om m.—[i] αὐτοῦ m.—[k] αὐτὸ ΞΦm.—[l] αὐτὸν D, αὐτῷ m.—[m] δεῖ μηχανήσασθαι corr A, δὴ μηχανήσασθαι Φm.—[n] ὕστερον om q.—[o] ἐμπεσεῖσθαι Φ.—[p] τε om Kqv.—[q] μᾶλλον ante παντὸς ponit Θ, om r.—[r] τε om AΠD.—[s] ἐνενόησας r.—

§. 4. ἐπαγγελλόμενοι] Ald. Bas. 1. ἀπαγγελλόμενοι. Ast.

τούτου] Sic Cod. Reg. vulgo τοῦτο. Construe: (ἡ παιδεία) εἴη ἂν τέχνη τῆς περιαγωγῆς, (i. q. τοῦ περιάγειν, quod præcedit) τούτου αὐτοῦ (τοῦ ὀργάνου τῆς ψυχῆς, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος) — οὐ τέχνη τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὁρᾶν—ἀλλὰ (τοῦ) μηχανήσασθαι τοῦτο (ὥστε βλέπειν, οἷ ἔδει). Ald. exhibet: Τίνα τρόπον, ὡς cet. Bas. 1. et 2. Τίνα τρόπον; Ὡς cet. Ficinus vero vertit: *ad hoc igitur ipsum eruditio competens erit facultas quædam animi dirigendi, ut ipsius oculus convertatur.* Pro τοῦτο διαμηχανήσασθαι e Cod. Monac. reposui τοῦτο δὴ μηχανήσασθαι. Ast.

τίνα τρόπον] In Ald. editione hæc verba, τίνα τρόπον ὡς ῥᾷστά τε etc. alii personæ tribuuntur: in Basiliensi autem, hæc quidem verba, τίνα τρόπον, uni, illa autem, Ὡς ῥᾷστά τε etc. alteri assignantur: aucto certe errore (cujus occasionem editio illa præbuit) quum ab una eademque persona hæc omnia dicantur, τοῦτο τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη τῆς περιαγωγῆς, τίνα τρόπον ὡς ῥᾷστά τε etc. Steph.

θειοτέρου τινὸς] Int. ἀρετῆ. Ast.

τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν σοφῶν δὲ ὡς δριμὺ μὲν[t] βλέπει τὸ ψυχάριον καὶ ὀξέως διορᾷ ταῦτα[u] ἐφ' ἃ τέτραπται, ὡς[v] οὐ φαύλην ἔχον τὴν ὄψιν, κακίᾳ δ' ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν, ὥστε[w] ὅσῳ ἂν ὀξύτερον βλέπῃ, τοσούτῳ πλείω κακὰ[x] ἐργαζόμενον;[y] Πάνυ[z] μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτο μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθὺς κοπτόμενον περιεκόπη τὰ[a] τῆς γενέσεως ξυγγενῆ,[b] ὥς περ μολυβδίδας,[c] αἳ δὴ ἐδωδαῖς τε καὶ τοιούτων[d] ἡδοναῖς τε[e] καὶ λιχνείαις προσφυεῖς γιγνόμεναι περὶ τὰ[f] κάτω στρέφουσι τὴν τῆς ψυχῆς ὄψιν· ὧν εἰ[g] ἀπαλλαγὲν περιεστρέφετο[h] εἰς τἀληθῆ καὶ ἐκεῖνα[i] ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὀξύ- III. i. 335.
τατα ἑώρα, ὥς περ καὶ[k] ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται. Εἰκός γ', ἔφη. Τί δέ;[l] τόδε οὐκ εἰκός, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, μήτε τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀληθείας ἀπείρους ἱκανῶς ἄν ποτε πόλιν ἐπιτροπεῦσαι[m] μήτε τοὺς ἐν παιδείᾳ ἐωμένους διατρίβειν διὰ τέλους, τοὺς μὲν ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν ἕνα, οὗ στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν ἃ ἂν πράττωσιν ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ, τοὺς δὲ ὅτι ἑκόντες εἶναι οὐ πράξουσιν ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ζῶντες[n] ἔτι ἀπῳκίσθαι;[o] Ἀληθῆ, ἔφη.[p] Ἡμέτερον[q] δὴ ἔργον, ἦν δ' ἐγώ, τῶν οἰκιστῶν τάς τε βελτίστας φύσεις ἀναγκάσαι ἀφικέσθαι[r] πρὸς τὸ μάθημα ὃ ἐν τῷ πρόσθεν[s] ἔφαμεν εἶναι μέγιστον, ἰδεῖν τε τὸ[t] ἀγαθὸν καὶ

[t] μὲν om K.—[u] ταῦτα ΑΘΞΦDKqυmt: πάντα ς.—[v] ὅτε q.—[w] ὥστε om υ.—[x] κακὰ ἄλλως υ.—[y] ἐργάσεται Ξυ.—[z] πᾶν t.—[a] τὰς DKq et corr Π.—[b] ξυγγενεῖς ΠΦDKqm, ξυγγενῆς υ.—[c] μολιβδίδας Θq.—[d] καὶ τοιούτων ΑΘΠΦDKqmt: καὶ τῶν τοιούτων *ς.—[e] τε om Θ.—[f] τὸ Θυt et corr Ξ, om ΑΠΦm et pr Ξ.—[g] εἰ om t.—[h] περιεστρέφοιτο (ut videtur) D, περιστρέφοιτο q.—[i] καὶ ἡ ἐκεῖνα υ.—[k] καὶ om υ.—[l] δαί Α.—[m] ἐπιτροπεύσειν υ.—[n] ζῶντές τε Ξ.—[o] ἀποκεῖσθαι υ.—[p] λέγεις t.—[q] ἡμέτερον K.—[r] ἐφικέσθαι DKq.—[s] πρόσθεν ΑΘΠΦDKυt: ἔμπροσθεν *ς.—[t] τὸ

μολυβδίδας] Imitatus hoc est Clemens Alexandr. Strom. iv. 4. p. 480. Sylb. t. i. p. 570. Pott. Ast.

ὧν εἰ—περιεστρέφετο] Repetita est protasis: *εἰ τοῦτο τὸ τῆς τ. φύσεως περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ*. Ast.

ἐκεῖνα] Sunt *ἀληθῆ*, opposita *τοῖς, ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται*. Ast.

τὸ αὐτὸ τοῦτο] Scil. *τὸ ὀξὺ τῆς ψυχῆς*, eorundem hominum, qui nunc pravi facti sunt, qui vero, si recte instituti essent, vera et justa æque dispicerent, ac mala et injusta nunc perspiciunt. Ast.

ἐν μακάρων νήσοις] Vid. de beatorum insulis Gataker. ad M. Antonin. x. §. 8. p. 295. et Heynii Opuscul. Academ. t. i. p. 395. Ast.

ἡμέτερον δὴ ἔργον] Laudat Clem. Alex. Strom. v. p. 911. D. tom. ii. p. 729. ed. Potter. Ast.

ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν, καὶ ἐπειδὰν ἀναβάντες ἱκανῶς ἴδωσι, μὴ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ὃ νῦν ἐπιτρέπεται. Τὸ ποῖον δή; Τὸ αὐτοῦ, ἦν δ' ἐγώ, καταμένειν καὶ μὴ ἐθέλειν πάλιν καταβαίνειν παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας μηδὲ μετέχειν τῶν παρ' ἐκείνοις πόνων τε καὶ τιμῶν, εἴτε φαυλότεραι εἴτε σπουδαιότεραι. Ἔπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν[u] αὐτούς,
III. i. 336. καὶ ποιήσομεν[v] χεῖρον ζῆν δυνατὸν[w] αὐτοῖς ὂν[x] ἄμεινον;
[§. 5.] Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγώ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νομοθέτῃ[y] οὐ τούτου[z] μέλει ὅπως ἕν τι γένος ἐν πόλει διαφερόντως[a] εὖ πράξει,[b] ἀλλ' ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέσθαι ξυναρμόττων[c] τοὺς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκῃ, ποιῶν μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ὠφελείας ἣν ἂν ἕκαστοι
II. 520. τὸ κοινὸν δυνατοὶ ὦσιν ὠφελεῖν, καὶ[d] αὐτὸς ἐμποιῶν[e] τοιούτους ἄνδρας ἐν τῇ πόλει οὐχ ἵνα ἀφιῇ τρέπεσθαι ὅπῃ[f] ἕκαστος βούλεται,[g] ἀλλ' ἵνα καταχρῆται αὐτὸς αὐτοῖς ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως. Ἀληθῆ, ἔφη· ἐπελαθόμην γάρ. Σκέψαι τοίνυν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅτι οὐδ' ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους,[h] ἀλλὰ δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν προσαναγκάζοντες τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαί τε καὶ φυλάττειν. ἐροῦμεν γάρ[i] ὅτι οἱ μὲν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοιοῦτοι γιγνόμενοι εἰκότως οὐ μετέχουσι τῶν ἐν αὐταῖς πόνων·

om m.—[u] ἀδικήσωμεν v.—[v] ποιήσωμεν v.—[w] δυνατὸν...μέλει] δυνατὸν pr Π, δυνατὸν τούτου μέλει ΘDK, ἀλλ' οὐ τούτου ἦν δ' ἐγὼ r et corr D, σὺ ἦν δ' ἐγὼ ἔοικας ἐπιλελῆσθαι ὃ πολλάκις ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔφαμεν, ὅτι ἀνδρὶ νομοθέτῃ οὐ δυνατὸν τοῦτο μέλειν q.—[x] ὂν add Av et rc Π et (post ἄμεινον positum) Φm.—[y] νόμοι ΑΞΠΦrm.—[z] τοῦτο ΑΘΠΦDrm.—[a] διαφερόντως ἐν πόλει Φ.—[b] πράξῃ K.—[c] ξυναρμόττον ΘΠDKr.—[d] καὶ om v.—[e] ἐκποιῶν Ξ.—[f] ὅποι Θ.—[g] βούληται s.—[h] scribe φιλοσόφους γιγνομένους cum ΑΘΞΠΦKqvmr et corr D: γιγνομένους φιλοσόφους *s.

δύνατον] Cod. Monac. legit δύνατος αὐτοῖς ἄμεινον ὄν. Herman. ad Viger. p. 741. (quem male sequitur Erfurdt. ad Soph. Antig. 44.) ὂν inseri volebat; sed ὂν sæpissime omittitur (v. nostra ad Phædr. p. 373. et Polit. i. 4.); quocirca ὂν in Cod. Monac. pro glossemate habeo. Ast.

§. 5. πράξει] Ald. Bas. 1. et 2. πράξῃ, male; bene correxit Steph. πράξει, quod Cod. Reg. et Mon. confirmant. Ast.

ἣν—ὠφελεῖν] ὠφελεῖν duplicem habet accusativum, alterum subjecti: τὸ κοινὸν, alterum objecti: ἣν ὠφέλειαν, ut apud Xenoph. Cyrop. ii. 2. 20. τὸν πλεῖστα καὶ πονοῦντα καὶ ὠφελοῦντα τὸ κοινόν. Vid. Lexic. Xenoph. vol. iv. p. 626. Ast.

βούλεται] Sic Cod. Monac. pro βούληται, quod ἂν efflagitaret, quod quidem, etsi statuant plures, etiam in prosa omitti (vid. quæ collegit Matthiæ Gr. Gr. p. 752. n. 2.) apud scriptores certe primæ notæ abesse non posse existimo, vid. nostra ad Sympos. p. 259. Ast.

ἐροῦμεν δὲ] Cod. Mon. et Bas. 2. γὰρ pro δὲ habent. Ast.

αὐτόματοι γὰρ ἐμφύονται ἀκούσης τῆς ἐν ἑκάστῃ πολιτείας, δίκην δ' ἔχει τό γε[k] αὐτοφυὲς μηδενὶ τροφὴν ὀφεῖλον[l] μηδ' ἐκτίνειν τῳ προθυμεῖσθαι τὰ[m] τροφεῖα· ὑμᾶς δ' ἡμεῖς ὑμῖν[n] τε αὐτοῖς τῇ τε ἄλλῃ πόλει ὥς περ ἐν σμήνεσιν ἡγεμόνας τε καὶ βασιλέας ἐγεννήσαμεν, ἄμεινόν τε καὶ τελεώτερον ἐκείνων πεπαιδευμένους καὶ μᾶλλον δυνατοὺς ἀμφο- III. i. 337.
τέρων μετέχειν. καταβατέον οὖν ἐν μέρει ἑκάστῳ[o] εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν[p] καὶ ξυνεθιστέον[q] τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι· ξυνεθιζόμενοι γὰρ μυρίῳ[r] βέλτιον ὄψεσθε[s] τῶν ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε[t] ἕκαστα τὰ εἴδωλα ἅττα ἐστὶ καὶ ὧν, διὰ τὸ τἀληθῆ ἑωρακέναι καλῶν τε καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν πέρι. καὶ οὕτως ὕπαρ[u] ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἡ πόλις οἰκήσεται, ἀλλ' οὐκ ὄναρ, ὡς νῦν αἱ πολλαὶ ὑπὸ σκιαμαχούντων τε πρὸς ἀλλήλους καὶ στασιαζόντων περὶ τοῦ[v] ἄρχειν οἰκοῦνται, ὡς μεγάλου τινὸς ἀγαθοῦ ὄντος. τὸ δέ που ἀληθὲς ὧδ' ἔχει· ἐν πόλει ᾗ[w] ἥκιστα πρόθυμοι ἄρχειν οἱ μέλ-

—[j] δὲ τr.—[k] τε r.—[l] ὀφείλειν Φm.—[m] τὰ om Θ.—[n] ἡμῖν Ξ.—[o] ἑκάστῳ ΑΘΠΦDK qmr: ἕκαστον s.—[p] οἴκησιν v.—[q] ξυνεθ. Ξv.—[r] μυρίων v. βελτίονι Θr: quod addebatur τε, omisi cum ΑΘΠΦDqmr.—[s] ὄψεσθαι m, ἄψεσθαι v.—[t] γνώσεσθαι v.—[u] ὕπαρ' v.—[v] τὸ DKq.—[w] ᾗ om r.—[x] ἴσχουσαν v.—[y] ἡμῖν om Θ.—[z] ἐν om v.—

τῳ προθυμεῖσθαι] Qui aliis in locis statim deprehensus a me fuit error, cur hic non deprehensus sit in causa fuit verbum προθυμεῖσθαι; fingebam enim mihi nescio quem hujus loci sensum jungendo τῷ cum προθυμεῖσθαι: sed tandem animadverti τῷ, ut aliis plerisque locis, ita et hic scriptum fuisse pro τῳ absque accentu, utpote significans itidem τινί; quod τῳ ad ἐκτίνειν pertinebit: ut dicat Plato, *æquum est autem ut quod per se natum est, quum nulli nutritionem debeat, nulli mercedem nutritionis velit solvere.* Sic autem et alibi προθυμεῖσθαι dicit ubi ἐθέλειν locum haberet. Steph.

ἐκτίνειν τῷ] τῷ est i. q. τινὶ (τῷ enim post βαρύτονον accentum inclinare nequit); ut bene Stephanus monuit, ita interpretans hunc locum, *æquum est autem, ut, quod per se natum est, quum nulli nutritionem debeat; nulli mercedem nutritionis velit solvere.* Προθυμεῖσθαι est enim *studere, cupere, velle,* ut sexcenties occurrit. Ast.

ἐν σμήνεσιν ἡγεμόνας] Eadem imagine usus est Xenoph. Cyrop. v. 1. 23. βασιλεὺς μὲν γὰρ ἔμοιγε δοκεῖς σὺ φύσει πεφυκέναι οὐδὲν ἧττον, ἢ ὁ ἐν τῷ σμήνει φυόμενος τῶν μελιττῶν ἡγεμών. Themist. Orat. ii. p. 36. A. φύεται δὲ αὐτόματος καὶ ἐκτρέφεται, ὥσπερ ἐν σμήνει, αὐτοφυὴς ἐκ γενετῆς καὶ αὐτοδίδακτος βασιλεύς, ᾧ συμπεριβομβεῖ καὶ συμπέτεται ἑκούσιον τὸ σμῆνος καὶ σὺν χαρμονῇ. Ast.

ἕκαστον] Cod. Reg. et Venet. ἑκάστῳ; sed recte ἕκαστον. Sic de Legg. viii. 833. D. ταύτας — καταβατέον. i. 643. A. τὸν λόγον—ἰτέον. Cf. vii. 808. D. Polit. iii. 11. ibique citata. Ast.

βέλτιον] Particulam τε, quam libri editi appositam habent, Codd. Regii et Monac. auctoritate expunximus. Ast.

περὶ τοῦ ἄρχειν] Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Reg. περὶ τὸ ἄρχειν; sed rectius est, quod Stephanus edidit, περὶ τοῦ ἄρχειν; περὶ est enim, genitivo junctum, *propter.* Sic Xenoph. Cyrop. ii. 1. 22. περὶ ὁπόσων ἂν γένωνται ἀνθρώποις φιλονεικίαι. Ast.

τὸ δέ που κ. τ. λ.] Laudat Stob. Serm. xli. p. 259. usque ad v. ἐναντίως. Ast.

λοντες ἄρξειν, ταύτην ἄριστα καὶ ἀστασιαστότατα ἀνάγκη
οἰκεῖσθαι, τὴν δ' ἐναντίους ἄρχοντας σχοῦσαν[x] ἐναντίως.
Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν,[y] οἴει, οἱ τρό-
φιμοι ταῦτ' ἀκούοντες, καὶ οὐκ ἐθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν[z]
τῇ[a] πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει, τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλ-
λήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ; Ἀδύνατον, ἔφη· δίκαια γὰρ
δὴ[b] δικαίοις ἐπιτάξομεν. παντὸς μὴν μᾶλλον ὡς ἐπ' ἀναγ-
καῖον αὐτῶν ἕκαστος εἶσι[c] τὸ ἄρχειν, τοὐναντίον τῶν νῦν ἐν[d]
III. i. 338. ἑκάστῃ πόλει ἀρχόντων. Οὕτω γὰρ ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, ὦ
ἑταῖρε. εἰ μὲν βίον ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἄρχειν τοῖς
II. 521. μέλλουσιν ἄρξειν, ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰ-
κουμένη· ἐν μόνῃ γὰρ αὐτῇ ἄρξουσιν οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι,
οὐ[e] χρυσίου ἀλλ' οὗ[f] δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν, ζωῆς
ἀγαθῆς[g] τε καὶ ἔμφρονος· εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγα-
θῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν, ἐντεῦθεν οἰόμενοι τἀγαθὸν
δεῖν ἁρπάζειν, οὐκ ἔστι· περιμάχητον γὰρ τὸ ἄρχειν γιγ-

[a] τῇ om K.—[b] om m.—[c] ἕκαστος εἰσίῃ Θ, ἕκαστος εἰσῄει r, ἕκαστος εἴῃ mg D, ἑκάστω εἶ D, ἑκάστω εἰς Kq.—[d] ἐν om m.—[e] οὐ om ΠKr et or ΘD.—[f] οὐ r.—

ἐν τῷ καθαρῷ] *In aperto*, sub divo, in loco vacuo (sic jam apud Homer. Il. viii. 491. x. 199. xxiii. 61.) Hinc Phædr. c. 16. *ἐν ἡλίῳ καθαρῷ*, ubi v. not. p. 262. Opponitur vero hoc prægressis: *καταβατέον ἐς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν*. Ast. qui sic in Corrigend. '*ἐν πόλει ᾗ*, præpositione, ut solet, omissa, vid. Schæfer. ad Soph. Œd. C. 749. et nostra ad Legg. ii. 5.'

εἶσι τὸ ἄρχειν] Cod. Reg. *ἑκάστῳ εἰς τὸ ἄρχειν*, unde conjiciat fortasse quispiam, scribendum esse *εἶσι ἐς τὸ ἄρχειν*, ut ipse olim putabam. Sed præpositio ante *ἄρχειν* ex prægressis repeti debet; solent enim Græci, ubi comparationem adhibent, præpositionem voci adjungere, qua comparatio continetur; quapropter semper particulam comparationis *ὡς* præpositio excipit, ut Thæet. 170. A. *ὡς πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς ἐν ἑκάστοις ἄρχοντας*. Thucyd. i. 84. *ὡς πρὸς εὖ βουλευομένους τοὺς ἐναντίους ἔργῳ παρασκευαζόμεθα*. Ast.

πλούσιοι] Ut *πλέος, μεστὸς* cum genitivo; sic Euripid. Orest. 388. *πλούσιος κακῶν*. Ion. 593. *πολυκτήμον βίου*, v. Matthiæ Gr. Gr. p. 450. Ast.

ζωῆς ἀγαθῆς] Ex quodam vet. libro annotatur alia lectio, quam satis mirari non possum, *ζωῆς ἄτερ ἀγαθῆς τε* etc. Quid enim hic *ἄτερ* aget? quid aliud quam præclaram sententiam corrumpet? 'In illa enim (inquit) sola dominabuntur (vel principatum tenebunt) qui revera sunt divites, non auri, sed ejus rei cujus divitem oportet esse virum bonum, vitæ nimirum probæ pariter et prudentis.' Nihil aliud (inquam) illud *ἄτερ* quam præclaram hanc sententiam corrumpet, meo quidem judicio. Sed tamen ne hanc quidem *γραφὴν διάφορον* celare te volui, si forte ipse aliquid in ea perspicere possis quod meorum oculorum aciem fugiat: alioqui hinc discas, in bonis etiam libris aliquando valde malas *γραφὰς* interdum inveniri. Ex eo enim unde sumpta est illa exemplari, non paucorum emendationes locorum sunt profectæ. Steph.

ζωῆς ἀγαθῆς] Bas. 2. post *ζωῆς* addit *ἄτερ*, quod, quum verba *ζωῆς—ἔμφρονος* rhythmum habeant dactylicum, conjicere possis, ex versu illo fortasse gnomico, cujus fragmentum hæc verba sint, huc irrepsisse. Fortasse genuina erat scriptura versus illius: *ἀτὰρ ζωῆς ἀγαθῆς* cet. Ast.

οὐκ ἔστι] Nullo modo lectio hæc ferri

μενον, οἰκεῖος ὢν καὶ ἔνδον ὁ τοιοῦτος πόλεμος αὐτούς τε[h] ἀπόλλυσι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν. Ἀληθέστατα, ἔφη. [§. 6.] Ἔχεις οὖν, ἦν δ' ἐγώ, βίον ἄλλον τινὰ πολιτικῶν ἀρχῶν[i] καταφρονοῦντα[k] ἢ τὸν τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας; Οὐ μὰ τὸν Δία,[l] ἦ δ' ὅς. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε μὴ ἐραστὰς τοῦ ἄρχειν ἰέναι ἐπ' αὐτό· εἰ δὲ μή, οἵ γε ἀντερασταὶ μαχοῦνται. Πῶς δ' οὔ; Τίνας οὖν ἄλλους ἀναγκάσεις ἰέναι ἐπὶ φυλακὴν τῆς πόλεως ἢ οἳ περὶ[m] τούτων τε[n] φρονιμώτατοι δι' ὧν ἄριστα πόλις οἰκεῖται, ἔχουσί τε τιμὰς ἄλλας καὶ βίον ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ; Οὐδένας ἄλλους, ἔφη.

Βούλει οὖν τοῦτ' ἤδη[o] σκοπῶμεν, τίνα τρόπον οἱ τοιοῦτοι ἐγγενήσονται καὶ πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς φῶς, ὥς περ III. i. 339.
ἐξ Ἅιδου λέγονται[p] δή τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν; Πῶς γὰρ οὐ βούλομαι; ἔφη. Τοῦτο δή, ὡς ἔοικεν, οὐκ ὀστράκου ἂν εἴη περιστροφὴ ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγή, ἐκ νυκτερινῆς

[i] ζωῆς ὕπερ ἀγαθῆς r.—[h] καὶ v.—[i] τινῶν ἀρχῶν r.—[k] καταφρονοῦντος K, καταφρονούντων r.—[l] δί' mr.—[m] οἱ περὶ ΑΘΞΠΦυmr: οἵπερ *s.—[n] τε om Kv.—[o] τουτὶ

potest, ut opinor. Videndum igitur an legere oporteat οὗ ἐστι, servata stigme quæ est post ἐστί: ut sequatur, περιμάχητον γὰρ τὸ ἄρχειν γιγνόμενον, etc. At Fic. legit quidem οὗ ἐστι, non οὐκ ἔστι, sed hæc verba sequentibus jungit: ut post ἐντεῦθεν οἰόμενοι δεῖν ἁρπάζειν sit finis sententiæ: quam sequantur hæc, οὗ ἐστι περιμάχητον γὰρ τὸ ἄρχειν γιγνόμενον. Hunc enim locum sic interpretatur, *sin autem inopes bonisque propriis vacui ad publica adventaverint, bona illinc rapere cupientes, civitas illa felix esse non poterit. Nam ubi de principatu contenditur, quum proprium hoc sit et intestinum bellum, tum eos qui ita pugnant, tum reliquam civitatem perdit.* Quid igitur hac de lectione dicemus? Duriuscula certe est hæc verborum collocatio, οὗ ἐστι περιμάχητον γὰρ τὸ ἄρχειν γιγνόμενον, (quod particula γὰρ tam procul removeri non soleat) fortasse tamen exemplo non caret. Steph.

οὐκ ἔστι] Int. δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη. Ast.

τὴν ἄλλην πόλιν] *Universam urbem.* Ast.

§. 6. ἢ οἱ περὶ τούτων] Sic Cod. Monac. Vulgo οἵπερ τούτων. Φρόνιμος, *peritus*, solet cum περὶ et genitivo construi; vide exempla in Lexic. Xenophont. vol. iv. p. 493. Deinde post τούτων vulgo τε legitur, quod Cod. Regio suadente delevimus. Ast.

τοῦτο δὴ κ. τ. λ.] Laudat Clem. Alexandr. Strom. v. p. 611. t. ii. p. 729. Pott. ubi legitur δὲ pro δή. Ast.

ὀστράκου περιστοφὴ] Lusus ostracorum s. testarum intelligitur, ἡ ὀστρακίνδα (int. παιδιὰ) dictus, in quo testa, cujus interior pars, utpote nocti respondens, pice oblita, exterior vero candida erat, ad lineam in medio ductam mittebatur; tunc prout interior vel exterior testulæ pars superne cadebat, hæc vel illa pars puerorum fugiebat, altera vero persequebatur fugientes. Hinc ὀστράκου περιστοφὴ, ὀστράκου περιστραφέντος s. μεταπεσόντος (Phædr. c. 18. Dio Chrysostom. Orat. iv. de regno p. 77. A. xi. p. 174. A. xv. p. 242. B. Liban. Epist. 423. p. 216. Wolf.) proverbialiter de repentina nec opinata rei conversione. Eustath. ad Iliad. σ. p. 1219. 35. παροιμία ἐπὶ τῶν ὅποι τύχῃ μεταβαλλομένων. Schol. ad Dion. Chrysostom. p. 19. ed Morell. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀθρόως καὶ ἀνελπίστως ὑφισταμένων. Vid. Erasmi Adag. Chil.

τινὸς ἡμέρας[q] εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος[r] ἰούσης[s] ἐπάνοδον, ἣν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ[t] φήσομεν εἶναι. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν δεῖ σκοπεῖσθαι τί τῶν μαθημάτων ἔχει τοιαύτην[u] δύναμιν; Πῶς γὰρ οὔ; Τί ἂν οὖν[v] εἴη, ὦ Γλαύκων, μάθημα ψυχῆς ὁλκὸν[w] ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ[x] τὸ ὄν; τόδε δ'[y] ἐννοῶ[z] λέγων ἅμα· οὐκ ἀθλητὰς μέντοι πολέμου ἔφαμεν τούτους ἀναγκαῖον[a] εἶναι νέους ὄντας; Ἔφαμεν γάρ. Δεῖ ἄρα καὶ τοῦτο προσέχειν[b] τὸ μάθημα ὃ[c] ζητοῦμεν[d] πρὸς ἐκείνῳ. Τὸ ποῖον; Μὴ ἄχρηστον πολεμικοῖς ἀνδράσιν εἶναι. Δεῖ μέντοι, ἔφη, εἴπερ οἷόν τε. Γυμναστικῇ μὴν[e] καὶ μουσικῇ ἔν γε τῷ πρόσθεν ἐπαιδεύοντο ἡμῖν. Ἦν ταῦτα, ἔφη. Γυμναστικὴ[f] μέν που[g] περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετεύτακε·[h] σώματος γὰρ αὔξης[i] καὶ φθί-

δὴ v.—[p] λέγοντες m.—[q] μοίρας q.—[r] ὄντως Φ.—[s] οὖσαν ΑΘΠΦτmr: om Ξ.—[t] ἀληθῆ om Θ.—[u] τοιαύτην ἔχει ΞΦm.—[v] οὖν ἂν Φv.—[w] ἕλκον ΘDqτr et corr ΞΠ.—[x] ἐπὶ om K.—[y] δ' om K.—[z] ἐννοῶν Φ.—[a] ἀλλ' ἀναγκαῖον Φm, ὡς ἀναγκαῖον q.—[b] παρέχειν Ξm, προσεχῶς r, πως ἔχειν q.—[c] ὃ om Θr et pr ΠD.—[d] ζητῶμεν r.—[e] μήν ΑΞΠΦτm, μέντοι Θr: μέν που *s.—[f] καὶ γυμναστικὴ r.—[g] μέν γέ που q.—[h] τετεύτακεν ΑΦm, τεύτακε v, τέταυχε γρ v: τέτευχε corr Ξ cum *s.—[i] αὐξή-

li. Centur. i. 51. p. 311. et nostra ad Phædr. p. 266. Ast.

ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας] Respexerunt hæc Clem. Alex. Strom. v. p. 599. D. t. i. p. 712. Pott. ib. p. 911. D. 729. Pott. ubi v. not. Lib. iv. 6. p. 485. A. t. i. p. 575. et Euseb. Præp. Evang. xiii. 13. p. 690. B. Clemens intelligit *τὴν ἐνταῦθα ἡμέραν*. Ast.

τοῦ ὄντος ἰούσης] Clemens Alex. exhibet *ὄντως*; deinde Cod. Monac. Clemens et Euseb. *οὖσαν*, Ald. vero Bas. i. et 2. *ἰοῦσας*. Haud dubie locus corruptus est. Primum enim offendit *οὔσης* post *ψυχῆς περιαγωγή*; cap. 4. *οὕτω ξὺν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομένου* (h. e. *τῆς νυκτερινῆς ἡμέρας*) *περιακτέον, ἕως ἂν* cet. Deinde *ἰούσης ἐς ἀληθινὴν ἐπάνοδον* (anima ipsa ascendit ad verum, non vero ad ascensum progreditur). Ni omnia me fallunt, genuina erat scriptura: *ψυχῆς περιαγωγὴ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας ἐς ἀληθινὴν τὴν* (vel *καὶ*) *ὄντως οὖσαν* (int. *ἡμέραν*), *ἣν δὴ ἐπάνοδον φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι*. Ut prior emendationis nostræ pars confirmatur Clementis, Euseb. et Cod. Monac. lectionibus, ita posterior Ficini interpretatione: *quem quidem adscensum veram philosophiam esse dicemus*. Sic habet *ἡ νυκτερινὴ ἡμέρα* (quæ spectat ad interiorem testulæ partem, pice oblitam, et ad imaginem antri) respondentem sibi *ἀληθινὴν ἡμέραν*, veram lucem, diem, i. e. cognitionem ac vitam, cujus contemplatio est philosophia. Et linguæ rationes et sensus tantopere commendare nobis videntur hanc emendationem, ut fidenter eam recepissemus, nisi metus obstitisset, ne in temeritatis crimen incurreremus. Ast.

τί ἂν οὖν εἴη] Laudat Euseb. Præp. Evang. xiv. 13. p. 746. A. Ast.

ὁλκὸν] Adjectivum est. Suid. Ὁλκὸς ἄνθρωπος· ὁ ἑλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγός. Sic c. 8. *οὐκ ἂν ὁλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν*. Porphyr. de abstinent. ii. 48. *ὅτι γὰρ ὁλκὸν τῆς ψυχῆς ἡ τοῦ συγγενοῦς σώματος φύσις, ἡ πεῖρα τούτους ἐδίδαξεν διὰ πλειόνων*. Ast.

ἀλλ' ἀναγκαίως] Sic Cod. Monac. quicum Ficinus facit, vertens, *sed necessarium, dum juvenes sunt?* Vulgo *ἀλλ'* desideratur. Ast.

μέντοι ἔφη] Bas. 2. *μέντοι καί*. Ast.

γυμναστικῇ μέν που] Euseb. *γυμναστικῇ μέν πῃ*. Mox *καὶ γυμναστική*. Ast.

τέτευχε] Suspectum est *τέτευχε*: sed multo tamen minus placere potest *τετεύτακε*, quod apud Eusebium loco ejus legitur. Apud eundem scriptum est, *καὶ γυμ-*

στικῇ ἐπιστατεῖ. Φαίνεται. Τοῦτο μὲν δὴ οὐκ ἂν εἴη ὃ
ζητοῦμεν μάθημα. Οὐ γάρ. Ἀλλ' ἆρα[k] μουσικὴ ὅσην[l] II. 522.
τὸ[m] πρότερον διήλθομεν; Ἀλλ' ἦν ἐκείνη γ', ἔφη, ἀντίστρο-
φος τῆς γυμναστικῆς, εἰ μέμνησαι, ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς III. i. 240.
φύλακας, κατά τε ἁρμονίαν εὐαρμοστίαν[n] τινά, οὐκ ἐπι-
στήμην, παραδιδοῦσα[o] καὶ κατὰ ῥυθμὸν[p] εὐρυθμίαν,[q] ἔν
τε τοῖς λόγοις ἕτερα τούτων ἀδελφά, ἔφη,[r] ἄττα ἔχουσα,
καὶ ὅσοι μυθώδεις τῶν λόγων καὶ ὅσοι ἀληθινώτεροι ἦσαν·
μάθημα δὲ[s] πρὸς τοιοῦτόν[t] τι[u] ἀγαθόν,[v] οἷον σὺ νῦν[w] ζη-
τεῖς, οὐδὲν ἦν ἐν αὐτῇ. Ἀκριβέστατα, ἦν δ' ἐγώ, ἀνα-
μιμνήσκεις με· τῷ γὰρ ὄντι τοιοῦτον οὐδὲν εἶχεν. ἀλλ', ὦ
δαιμόνιε Γλαύκων, τί ἂν εἴη τοιοῦτον; αἵ τε γὰρ τέχναι
βάναυσοί[x] που ἅπασαι ἔδοξαν εἶναι.[y] Πῶς δ' οὔ; καὶ
μὴν τί ἔτ' ἄλλο λείπεται μάθημα, μουσικῆς καὶ γυμνασ-

στικῆς v.—[k] ἆρα om Θr.—[l] ὅσον K, ἣν v.—[m] τὸ om v.—[n] ἁρμονίαν καὶ εὐαρμοστίαν Θr.—[o] παραδοῦσα DK.—[p] κατ' ἀριθμὸν K, κατὰ ῥυθμῶν r.—[q] εὐρυθμίαν om DKq.—[r] ἔθη v. et corr Π.—[s] δὲ om pr ΘΠ.—[t] τοιοῦτό Φ, τὸ τοιοῦτόν K.—[u] τι ὂν v.—[v] ἔργον γρ Π.—[w] νῦν om v.—[x] τέχναι καὶ βάναυσοι Dq.—[y] εἶναι καὶ οὐ προσαπτέον

στικῇ μέν που: quæ particula aptam hic sedem habere videtur. Steph.

τετεύτακε] Sic Cod. Monac. et Euseb.; accedunt, quos Ruhnken. ad Tim. p. 254. laudat, Cod. Par. Schol. et vetus Grammaticus apud Photium Lex. Ms. Suidam et Etymolog. M. Τευτάζειν est, ut Timæus explicat, πραγματεύεσθαι, ἐνδιατρίβειν. Vulgo legitur τέτευχε, de quo dubitari potest, an scriptor Atticus eo usus sit, pro τετύχηκε (vid. Phrynich. p. 174. Thom. Mag. p. 842. ubi v. interpp. Sturz. de dialect. Macedon. p. 198.) Τέτευχα apud Doricos scriptores (v. c. Euryph. ed. Gale p. 665.) et Herodotum (iii. 14.) reperitur, sed participio junctum; accedit, quod ea, quam τέτευχε habere hic oporteret, significatione participii omissio admodum dura esset, etsi τυγχάνω sine participio haud infrequens est (v. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 200. et Heind. ad Gorg. §. 124.) Ast.

ἀντίστροφος] *Ex altera parte ipsi respondens* (ut Cicero interpretatur Orat. c. 32.) Ἀντίστροφον enim dicitur, quod alicui rei generatim simile, speciatim vero dissimile ac contrarium est, v. Findeiseni Index ad Gorg. p. 267. Schneider. ad Aristotel. Polit. iv. 5. p. 245. Sic musica et gymnastica ad hominis culturam similiter spectant, illa vero animum, hæc corpus fingit. Ast.

παραδοῦσα] Sic Cod. Reg. Monac. Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

ἔφη] Emendationem insignem (nisi fallor) afferam, quæ Eusebio debetur: apud eum enim vera lectio invenitur, ubi hunc locum affert. Ea autem est ἔθη pro ἔφη. Cui emendationi confirmatione opus non est, meo quidem judicio: præsertim quum præcedat, ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς φύλακας. Steph.

ἔφη] Euseb. ἔθη pro ἔφη, quod Stephano admodum placebat; sed ἕτερα ἄττα non ad ἔθη in præcedentibus spectat, sed ad εὐαρμοστίαν et εὐρυθμίαν. Ast.

ἀγαθὸν] Apud Eusebium scriptum est ἄγον, quod participium multo magis quam nomen illud, mihi placet. Legit tamen et Fic. ἀγαθόν: quippe qui verterit, *cognitio vero talis cujusdam boni quale tu nunc investigas, in ea nulla existit.* Steph.

ἄγον] Sic ex Euseb. reposuimus pro ἀγαθὸν, postulante sensu et præpositione πρὸς, quæ e voce μάθημα pendere non potest. Ast.

τικῆς καὶ τῶν τεχνῶν κεχωρισμένον;[z] Φέρε, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μηδὲν ἔτι ἐκτὸς τούτων ἔχομεν λαβεῖν, τῶν ἐπὶ πάντας τεινόντων τι λάβωμεν. Τὸ ποῖον; Οἷον τοῦτο τὸ κοινόν, ᾧ πᾶσαι προσχρῶνται τέχναι[a] τε καὶ διάνοιαι καὶ ἐπιστῆμαι, ὃ καὶ παντὶ ἐν πρώτοις ἀνάγκη μανθάνειν. Τὸ[b] ποῖον; ἔφη. Τὸ φαῦλον τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἕν τε καὶ τὰ δύο καὶ τὰ τρία διαγιγνώσκειν·[c] λέγω δὲ αὐτὸ ἐν[d] κεφαλαίῳ ἀριθμόν τε καὶ λογισμόν. ἢ οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἔχει, ὡς
III. i. 241. πᾶσα τέχνη τε καὶ ἐπιστήμη ἀναγκάζεται αὐτῶν μέτοχος γίγνεσθαι; Καὶ μάλα,[e] ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ πολεμική; Πολλή, ἔφη, ἀνάγκη. Παγγέλοιον γοῦν,[f] ἔφην,[g] στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγῳδίαις Παλαμήδης ἑκάστοτε ἀποφαίνει. ἢ οὐκ ἐννενόηκας ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὑρὼν τάς τε τάξεις τῷ[h] στρατοπέδῳ καταστῆσαι ἐν Ἰλίῳ[i] καὶ ἐξαριθμῆσαι ναῦς τε καὶ τἆλλα πάντα, ὡς πρὸ τοῦ ἀναριθμήτων ὄντων καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἔοικεν, οὐδ' ὅσους πόδας εἶχεν εἰδότος, εἴ περ ἀριθμεῖν μὴ ἠπίστατο; καί τοι ποῖόν τιν' αὐτὸν οἴει στρατηγὸν εἶναι; Ἄτοπόν τιν', ἔφη, ἔγωγε, εἰ ἦν τοῦτ' ἀληθές. [§. 7.] Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μάθημα[j] ἀναγκαῖον πολεμικῷ ἀνδρὶ θήσομεν λογίζεσθαί[k] τε καὶ ἀριθμεῖν δύνασθαι;[l] Πάντων γ', ἔφη, μάλιστα, εἰ[m] καὶ ὁτιοῦν μέλλει τάξεων ἐπαΐειν, μᾶλλον δ'[n] εἰ καὶ ἄνθρωπος ἔσεσθαι. Ἐννοεῖς οὖν,

ον
αὐτῶν ὂν πολεμικοῖς ἀνδράσι q.—[z] κεχωρισμένων D.—[a] τέχναι om r.—[b] τὸ om AΦ et pr Ξ.—[c] γιγνώσκειν pr Ξ.—[d] αὐτὸ ἐν ΑΘΠDKqumr : αὐτὸ ὡς ἐν *ς.—[e] μάλ' v. —[f] οὖν ΞΦm.—[g] ἔφη v.—[h] τῷ om v.—[i] ἠλίῳ Θ, ἰλίῳ καὶ τἄλλα πάντα v.—[j] μάθημα ἦν δ' ἐγὼ Θr. ἀναγκαῖον om Θr.—[k] θήσομεν λογίζεσθαί ΘΞDKqv et pr Π, θήσομεν μᾶλλον λογίζεσθαί r, θήσομεν καὶ λογίζεσθαί Am, θήσομεν ἢ τὸ λογίζεσθαί Φ : θήσομεν μᾶλλον ἢ λογίζεσθαί ς.—[l] δυναμένῳ DK.—[m] τοῦτο εἰ Φ.—[n] δ' om DK

παγγέλοιον οὖν] Sic Cod. Monac. Vulgo *γοῦν*, sensu adversante. Ast.

Παλαμήδης] Nobilis ille numerorum inventor et exercitus instructor, v. Soph. fragm. t. iv. p. 635. ed. Brunck. Philostrat. Heroic. p. 140. ubi cf. Boissonad. p. 523. Athanas. Orat. c. gent. c. 18. p. 15. A. t. i. ed. Petav. Gregor. Nazianz. Orat. iii. p. 99. D. ed. Colon. Cf. Gataker. A. M. P. p. 530. D. Heyne Excurs. ad Virgil. Æn. ii. p. 293. Ast.

§. 7. *μάλιστα, εἰ*] Cod. Monac. *μάλιστα τοῦτο*. Fortasse scribendum : *ἄλλο τι οὖν* (*nonne igitur*) *μάθημα ἀναγκαῖον—θήσομεν τὸ λογίζεσθαι—δύνασθαι; Πάντων γ', ἔφη, μάλιστα τοῦτο* (int. *ἀναγκαῖον θήσομεν*). Namque Ficinus quoque vertit : *Necessariam ergo numerorum cognitionem militi esse dicemus, ut et numerare et computare valeat*. Ast.

εἶπεν,[o] περὶ τοῦτο τὸ μάθημα ὅ περ ἐγώ; Τὸ ποῖον; Κιν-
δυνεύει τῶν πρὸς τὴν νόησιν ἀγόντων φύσει εἶναι ὧν[p] ζητοῦ- II. 523.
μεν, χρῆσθαι δ' οὐδεὶς αὐτῷ ὀρθῶς,[q] ἑλκτικῷ ὄντι παν-
τάπασι πρὸς οὐσίαν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Ἐγὼ πειράσο-
μαι, ἦν δ' ἐγώ, τό γ' ἐμοὶ[r] δοκοῦν δηλῶσαι. ἃ γὰρ διαι- III. i. 342.
ροῦμαι παρ' ἐμαυτῷ ἀγωγά τε εἶναι οἷ[s] λέγομεν καὶ μή,[t]
ξυνθεατὴς γενόμενος ξύμφαθι ἢ ἄπειπε,[u] ἵνα καὶ τοῦτο σα-
φέστερον ἴδωμεν[v] εἰ ἔστιν οἷον μαντεύομαι. Δείκνυ,[w] ἔφη.
Δείκνυμι[x] δή, εἶπον, εἰ καθορᾷς, τὰ μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν
οὐ παρακαλοῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν, ὡς[y] ἱκανῶς ὑπὸ
τῆς αἰσθήσεως κρινόμενα, τὰ δὲ παντάπασι διακελευόμενα
ἐκείνην ἐπισκέψασθαι, ὡς τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὑγιὲς ποιού-
σης. Τὰ πόῤῥωθεν, ἔφη, φαινόμενα δῆλον ὅτι λέγεις καὶ
τὰ ἐσκιαγραφημένα. Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ, ἔτυχες οὗ λέ-
γω. Ποῖα μήν, ἔφη, λέγεις; Τὰ μὲν οὐ παρακαλοῦντα,
ἦν δ' ἐγώ, ὅσα μὴ ἐκβαίνει[z] εἰς ἐναντίαν αἴσθησιν ἅμα·
τὰ δ' ἐκβαίνοντα ὡς παρακαλοῦντα τίθημι, ἐπειδὰν ἡ αἴσ-
θησις μηδὲν μᾶλλον τοῦτο ἢ τὸ ἐναντίον δηλοῖ, εἴτ' ἐγγύθεν
προσπίπτουσα εἴτε πόῤῥωθεν. ὧδε δὲ ἃ[a] λέγω σαφέστερον[b]
εἴσει.[c] οὗτοι, φαμέν, τρεῖς ἂν εἶεν[d] δάκτυλοι, ὅ τε σμικρό-
τατος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ μέσος. Πάνυ γ', ἔφη. Ὡς
ἐγγύθεν τοίνυν ὁρωμένους λέγοντός μου διανοοῦ. ἀλλά μοι
περὶ αὐτῶν τόδε σκόπει. Τὸ ποῖον; Δάκτυλος μὲν[e] αὐτῶν

Ξ.—[o] εἶπεν om ΘΠDKr.—[p] ἂν ΑΦυπ et corr Π, ἂν pr Π, ὃ cum *s corr Ξ.—[q] ὀρθῶς om pr Ξ.—[r] τόγε μοι v.—[s] οἷ A, om v: οἷα *s.—[t] μὴν DK, μοὶ v.—[u] ἄπειπε v.—[v] εἰδῶμεν r.—[w] δείκνυε v.—[x] δεῖ μοι m.—[y] ὡς om r.—[z] ἐκβαίνῃ Ξπm.—[a] ὃ v.—[b] σαφέστερα q.—[c] εἴη v.—[d] ἂν εἶεν ἂν v.—[e] μέν που Πv.—[f] καὶ

ὧν ζητοῦμεν] Sic sensu postulante scripsimus pro ὃ ζητοῦμεν; hoc enim dicere vult Socrates, numerandi et computandi scientiam in earum numero esse, quas quærat, ut quæ ad cognitionem perducat. Sic etiam Ficinus vertit: *videtur natura ex eorum numero esse, quæ ad intelligentiam homines elevant, qualia nos perquirimus.* Similiter cap. 8. ὧν ζητοῦμεν ἄρα—μαθημάτων ἂν εἴη. Ast.

δείκνυ] Pro δείκνυθι, ut apud Aristoph. Av. 665. ἵστη pro ἵσταθι, πίμπρη. Vid. Brunck. ad Aristoph. Lys. 738. Cf. Matthiæ Gr. Gr. 269. not. 5. Ast.

ἐν ταῖς] Suspicor deesse τῶν ante ἐν ταῖς αἰσθ. Steph. Non opus; nempe τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν (int. ὄντα) sunt res, quæ in perceptionem cadunt, quæ percipiuntur; constat enim εἶναι cum præpos. ἐν et dativo sæpenumero verbi passivi partes agere, ut ἐν αἰτίαις εἶναι, *accusari.* Vid. Viger. de idiotism. p. 608. Ast.

ποιούσης] Ni fallor, corrigendum νοούσης, ut Ficinus vertit: *quasi sensus in iis nihil sincere dijudicet.* Ast.

ὡς—λέγοντος μου διανοοῦ] Vid. ad i. §. 1. notata. Ast.

III. i. 343. φαίνεται ὁμοίως ἕκαστος, καὶ ταύτῃ γε[f] οὐδὲν διαφέρει,
ἐάν τε[g] ἐν μέσῳ ὁρᾶται ἐάν τ' ἐν ἐσχάτῳ, ἐάν τε λευκὸς
ἐάν τε μέλας,[h] ἐάν τε παχὺς ἐάν τε λεπτός,[i] καὶ πᾶν ὅ τι
τοιοῦτον.[k] ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολ-
λῶν ἡ ψυχὴ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι[l] τί ποτ' ἔστι δάκτυλος·
οὐδαμοῦ γὰρ ἡ ὄψις αὐτῇ[m] ἅμα[n] ἐσήμηνε[o] τὸν δάκτυλον
τοὐναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν,
ἦν δ' ἐγώ, εἰκότως τό γε[p] τοιοῦτον νοήσεως οὐκ ἂν παρα-
κλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν[q] εἴη. Εἰκότως. Τί δέ;[r] δή;[s] τὸ
μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν σμικρότητα ἡ ὄψις ἆρα ἱκανῶς
ὁρᾷ, καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ τινὰ αὐτῶν κεῖσθαι
ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ;[t] καὶ ὡσαύτως πάχος καὶ λεπτότητα ἢ μα-
λακότητα καὶ σκληρότητα ἡ ἁφή; καὶ αἱ ἄλλαι αἰσθή-
σεις ἆρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν; ἢ[u] ὧδε ποιεῖ[v]
II. 524. ἑκάστη αὐτῶν, πρῶτον μὲν ἡ ἐπὶ τῷ σκληρῷ τεταγμένη
αἴσθησις ἠνάγκασται καὶ ἐπὶ τῷ μαλακῷ τετάχθαι, καὶ
παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταὐτὸν σκληρόν τε καὶ μαλα-
κὸν αἰσθανομένη.[w] Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἀναγ-
καῖον ἐν τοῖς[x] τοιούτοις αὖ τὴν ψυχὴν ἀπορεῖν τί ποτε ση-
μαίνει αὐτῇ[y] ἡ αἴσθησις τὸ σκληρόν, εἴ περ τὸ αὐτὸ καὶ[z]
III. i. 344. μαλακὸν λέγει,[a] καὶ ἡ τοῦ κούφου καὶ ἡ[b] τοῦ[c] βαρέος τί
τὸ κοῦφον καὶ βαρύ, εἰ τό τε[d] βαρὺ κοῦφον καὶ τὸ κοῦφον

[f] ταύτῃ γε om q.—[g] τ' v.—[h] μέγας ΘΠr.—[i] λεπτὸς ἐάν τε παχὺς Θ.—[k] τοιοῦτο Θ.—[l] ἐπαίρεσθαι Φm.—[m] αὐτῇ A, αὐτὴ ΞΦcm: αὕτη *s.—[n] ἅμα om ΘΠKqt.—[o] ἐσήμηνε ΑΠDKqv: ἐσήμαινε s.—[p] γε om v.—[q] οὐδ' ἐγερτικὸν om pr Ξ.—[r] δαὶ A.—[s] δὴ add ΑΘΞΠΦvmr.—[t] ἐσχάτοιν ΑΘΞΠΦvmr: ἐσχάτων *s.—[u] εἰ ΘΞr, ἢ οὐχ q: om pr D. in K lacuna est.—[v] ὧδ' ἐποίει r, δ' ἐποίει post lacunam K.—
ανο
[w] αἰσθομένη Ξ.—[x] ἔν γε τοῖς v.—[y] αὕτη ΑΞΦvm, αὐτὴ q.—[z] καὶ om m.—[a] λέγοι Ξm.—[b] ἡ post καὶ om. Θr.—[c] τοῦ om r.—[d] τότε v.—[e] αὗται ΑΞΦqvmr: αὐταὶ s.

δάκτυλος—ὁμοίως ἕκαστος] Sic Minos p. 313. B. νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστὶν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δ' ἧττον. Ast.

ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις] Ficinus, *In omnibus siquidem hujusmodi.* Legit forte τοιούτοις, idque verum habeo. Faehse.

τί ποτ' ἐστι] Construe: τί ποτε τῶν πολλῶν ἐστὶ δάκτυλος, ut Ficinus vertit: *quid e multis sit digitus.* Ast. qui sic in Addend. 'τῶν πολλῶν glossematis mihi videtur suspectum esse.'

ἐσήμαινε] Vide annon potius ἐσήμαινε (sic) scribendum sit. Steph.

παρακλητικὸν] Cum genitivo ut infra v. ad iii. 3. Ast.

παραγγέλλει] Crediderim hoc mutandum esse in προσαγγέλλει. Steph.

αὖ τὴν ψυχὴν] Haud dubie scribendum αὐτὴν τὴν ψυχήν, et in sequentibus αὕτη ἡ αἴσθησις τοῦ σκληροῦ (Ficinus: *quid significat duri hic sensus*); sed quum haud necessariæ visæ essent hæ correctiones, eas reponere dubitavimus. Ast.

βαρὺ σημαίνει. Καὶ γάρ, ἔφη, αὗταί[e] γε ἄτοποι τῇ ψυχῇ αἱ ἑρμηνεῖαι καὶ ἐπισκέψεως δεόμεναι. Εἰκότως ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, ἐν τοῖς τοιούτοις πρῶτον μὲν πειρᾶται λογισμόν τε[f] καὶ νόησιν ψυχὴ παρακαλοῦσα ἐπισκοπεῖν εἴτε ἓν εἴτε δύο ἐστὶν ἕκαστα τῶν εἰσαγγελλομένων. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν ἐὰν δύο φαίνηται, ἕτερόν τε καὶ ἓν ἑκάτερον φαίνεται; Ναί. Εἰ ἄρα ἓν ἑκάτερον, ἀμφότερα δὲ[g] δύο, τά γε δύο κεχωρισμένα νοήσει· οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστά γε δύο ἐνόει,[h] ἀλλ' ἕν. Ὀρθῶς. Μέγα μὴν καὶ ὄψις[i] καὶ σμικρὸν ἑώρα, φαμέν, ἀλλ' οὐ κεχωρισμένον ἀλλὰ συγκεχυμένον τι. ἦ γάρ; Ναί. Διὰ δὲ τὴν τούτου σαφήνειαν μέγα αὖ καὶ σμικρὸν ἡ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν οὐ συγκεχυμένα ἀλλὰ διωρισμένα, τοὐναντίον ἢ ἐκείνη.[k] Ἀληθῆ. Οὐκοῦν ἐντεῦθέν ποθεν πρῶτον[l] ἐπέρχεται ἐρέσθαι[m] ἡμῖν τί οὖν ποτ' ἔστι τὸ μέγα αὖ καὶ τὸ σμικρόν; Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ οὕτω δὴ τὸ μὲν νοητόν, τὸ δ' ὁρατὸν ἐκαλέσαμεν. Ὀρθότατ', ἔφη. [§. 8.] Ταῦτα τοίνυν καὶ ἄρτι ἐπεχείρουν λέγειν, ὡς τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας ἐστί, τὰ δ' οὔ, ἃ μὲν εἰς τὴν αἴσθησιν ἅμα τοῖς ἐναν- III. i. 345. τίοις[n] ἑαυτοῖς ἐμπίπτει, παρακλητικὰ ὁριζόμενος, ὅσα δὲ μή, οὐκ ἐγερτικὰ τῆς νοήσεως. Μανθάνω τοίνυν ἤδη, ἔφη, καὶ δοκεῖ μοι οὕτως. Τί οὖν; ἀριθμός τε καὶ τὸ ἓν ποτέρων[o] δοκεῖ εἶναι; Οὐ ξυννοῶ, ἔφη. Ἀλλ' ἐκ τῶν προειρημένων, ἔφην, ἀναλογίζου. εἰ μὲν γὰρ ἱκανῶς αὐτὸ καθ' αὑτὸ ὁρᾶται ἢ ἄλλῃ τινὶ αἰσθήσει λαμβάνεται τὸ ἕν, οὐκ ἂν ὁλκὸν[p] εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν· εἰ δ' ἀεί τι αὐτῷ ἅμα ὁρᾶται ἐναντίωμα, ὥστε μηδὲν μᾶλλον ἓν ἢ καὶ τοὐναντίον φαίνεσθαι, τοῦ ἐπικρι-

—[f] τε om Θr.—[g] γε Θr.—[h] ἐννόει m.—[i] μὴν καὶ ὄψις ΑΠΦΚqm et rc D, μὴν καὶ ἡ ὄψις r, μὴν ὄψις Θr: μὴν ἡ ὄψις s.—[k] ἢ' κείνη ΑΘΞΠΦυmr.—[l] πρῶτον om Φ, post ἐπέρχεται ponunt Θr, quod sequebatur μὲν, omisi cum ΑΘΠΦDKqmr.—[m] ἐρέσθαι ΞDK: ἔρεσθαι s.—[n] ἑαυτοῖς om q.—[o] πότερον Φ et pr Ξ, πρότερον m.—[p] ἓν ὅλκον K, ἄνολκον q: in r lacuna est.—[q] αὐτῷ...76, 6. ταῦτα om Φm.—[r] τὸ

αὗταί γε ἄτοποι] Vulgo αὗταί γε. Ficinus: absurdæ profecto hæ ad animum interpretationes deveniunt. Ast.

εἴτε ἓν] Ald. et Bas. 1. εἰ ἕν. Ast.

ἀχώριστά γε] Int. ὄντα; αὐτὰ, ἀχώριστά γε ὄντα, est: si non distincta s. separata essent. Ast.

τούτου] Int. τοῦ λογισμοῦ. Ast.

νοῦντος δὴ δέοι ἂν ἤδη καὶ ἀναγκάζοιτ' ἂν ἐν αὐτῷ[q] ψυχὴ ἀπορεῖν καὶ ζητεῖν, κινοῦσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔννοιαν, καὶ ἀνερω-
II. 525. τᾶν τί ποτ' ἔστιν αὐτὸ τὸ[r] ἕν, καὶ οὕτω τῶν ἀγωγῶν[s] ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν[t] ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θέαν ἡ περὶ τὸ ἓν μάθησις. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γ' ἔχει οὐχ ἥκιστα ἡ[u] περὶ αὐτὸ[v] ὄψις· ἅμα γὰρ ταὐτὸν[w] ὡς ἕν τε ὁρῶμεν καὶ ὡς ἄπειρα τὸ πλῆθος. Οὐκοῦν εἴπερ τὸ ἕν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ξύμπας ἀριθμὸς ταὐτὸν[x] πέπονθε τοῦτο;[y] Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μὴν λογιστική τε καὶ ἀριθμητικὴ[z] περὶ
III. i. 246. ἀριθμὸν πᾶσα. Καὶ μάλα. Ταῦτα δέ γε φαίνεται ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν. Ὧν ζητοῦμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, μαθημάτων ἂν εἴη· πολεμικῷ μὲν γὰρ διὰ τὰς τάξεις ἀναγκαῖον μαθεῖν ταῦτα, φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς[a] οὐσίας ἁπτέον εἶναι γενέσεως ἐξαναδύντι, ἢ μηδέποτε λογιστικῷ γενέσθαι. Ἔστι ταῦτ', ἔφη. Ὁ δέ γε ἡμέτερος φύλαξ πολεμικός τε καὶ φιλόσοφος τυγχάνει ὤν. Τί μήν; Προσῆκον δὴ τὸ μάθημα ἂν εἴη, ὦ Γλαύκων, νομοθετῆσαι καὶ πείθειν τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει τῶν μεγίστων μεθέξειν,[b] ἐπὶ λογιστικὴν ἰέναι καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς[c] μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ἕως ἂν ἐπὶ θέαν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοήσει αὐτῇ,[d] οὐκ ὠνῆς οὐδὲ πράσεως χάριν ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους μελετῶντας, ἀλλ' ἕνεκα

om pr Ξ.—[s] ἀναγωγῶν DKq et corr Π.—[t] μεταστρεπτικῶν Θτt, μεταστρεπτικὸν Ξ.—[u] ἢ K.—[v] περὶ αὐτὸ υ et pr Ξ : περὶ τὸ αὐτὸ *s.—[w] ταὐτὸ Ξ, τε αὐτὸ υ.—[x] ταὐτὸν ΑΠ : ταὐτὸ *s.—[y] τούτωι A, om r.—[z] ἀριθμητική τε π. K.—[a] τῆς om υ.—[b] μέθεξιν Π et pr D.—[c] αὐτῶν K.—[d] αὐτῇ Ξ.—[e] ῥαστώνης τε μεταστροφῆς A, ῥαστώ-

§. 8. ἐν ἑαυτῇ] Alia etiam est lectio, *κινοῦσα ἐν αὐτῇ τὴν ἔννοιαν*: sed ἐν ἑαυτῇ retineamus necesse est. Steph.

διὰ τὸ—ἁπτέον εἶναι] Int. αὐτῷ: *quia ipsi attingendi est essentia, ex rerum genitarum nocte quasi et antro emergenti.* Ast.

προσῆκον—νομοθετῆσαι] *Necessaria igitur erit scientia atque digna, quæ præscribatur.* Νομοθετῆσαι pro passivo positum est, ut solet activum post adjectiva vel participia adjectivorum partes agentia passivi munere fungi; sic δυνατὸν κατανοῆσαι (*intelligi*), Phædon. 90, B. Polit. ix. init. λοιπὸς σκέψασθαι. Thucyd. i. 138. ἄξιος θαυμάσαι. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 308. Brunck. ad Soph. Philoct. 1167. Morus ad Isocrat. Panegyr. p. 82. et 203. not. 89. Matthiæ Gr. Gr. p. 762. not. 2. et 766. Ast.

αὐτῆς] αὐτῆς ita positum est, ac si μάθησις præcesserit, quod dicendi genus supra jam aliquoties notavimus. Ast.

ψυχῆς] In præced. edit. male disting. inter ψυχῆς et ῥᾳστώνης: et omittitur vocula καὶ ante μεταστροφῆς. quam tamen nec Fic. videtur legisse: qui vertit, *Facileque animum a generatione ad veritatem essentiamque convertant.* Steph.

πολέμου τε καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς ῥᾳστώνης τε μεταστροφῆς· ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀλήθειάν τε καὶ οὐσίαν. Κάλλιστ', ἔφη, λέγεις. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, νῦν καὶ ἐννοῶ ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος, ὡς κομψόν ἐστι καὶ πολλαχῇ[f] χρήσιμον ἡμῖν πρὸς ὃ βουλόμεθα, ἐὰν τοῦ γνωρίζειν ἕνεκά τις αὐτὸ[g] ἐπιτηδεύῃ ἀλλὰ μὴ τοῦ καπηλεύειν. Πῇ δή; ἔφη. Τοῦτό γε ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὡς σφόδρα ἄνω ποι[h] ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν iii. i. 347.
ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, οὐδαμῇ ἀποδεχόμενον ἐάν τις αὐτῇ ὁρατὰ ἢ ἁπτὰ σώματα ἔχοντας[i] ἀριθμοὺς[k] προτεινόμενος διαλέγηται. οἶσθα γάρ που[l] τοὺς περὶ ταῦτα δεινούς, ὡς[m] ἐάν τις[n] αὐτὸ τὸ ἓν ἐπιχειρῇ τῷ λόγῳ τέμνειν, καταγελῶσί τε καὶ οὐκ ἀποδέχονται, ἀλλ' ἐὰν σὺ κερματίζῃς αὐτό, ἐκεῖνοι πολλαπλασιοῦσιν,[o] εὐλαβούμενοι μή ποτε φανῇ[p] τὸ ἓν μὴ ἓν[q] ἀλλὰ πολλὰ[r] μόρια. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Τί οὖν οἴει, ὦ Γλαύκων, εἴ τις ἔροιτο αὐτούς ii. 526.
Ὦ θαυμάσιοι, περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε, ἐν οἷς τὸ ἓν οἷον ὑμεῖς ἀξιοῦτέ[s] ἐστιν, ἴσον τε ἕκαστον πᾶν παντὶ καὶ οὐδὲ σμικρὸν διαφέρον, μόριόν τε ἔχον ἐν ἑαυτῷ οὐδέν; τί ἂν οἴει αὐτοὺς ἀποκρίνασθαι; Τοῦτο ἔγωγε, ὅτι περὶ τούτων λέγουσιν ὧν διανοηθῆναι μόνον ἐγχωρεῖ, ἄλλως δ' οὐδαμῶς μεταχειρίζεσθαι δυνατόν. Ὁρᾷς οὖν,[t] ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ὅτι τῷ ὄντι ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει[u] εἶναι τὸ μάθημα, ἐπειδὴ φαίνεταί γε προσαναγκάζον αὐτῇ τῇ[v] νοήσει χρῆσθαι τὴν ψυχὴν[w] ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν; Καὶ μὲν[x] δή, ἔφη, σφόδρα γε ποιεῖ αὐτό. Τί δέ;[y] τόδε ἤδη[z] ἐπεσκέψω, ὡς οἵ τε φύσει λογιστικοὶ[a] εἰς πάντα τὰ μα- iii. i. 348.

ῥᾳστώνης μεταστροφῆς ΘΞΠDq : ῥαστώνης καὶ μεταστροφῆς *s.—[f] πολλαχοῦ K, πολλαχῇ q.—[g] αὐτῷ r.—[h] ποι ΑΘΞΠςτ : πη *s.—[i] αὐτὸ ἐπὶ ὁρατὰ ἢ ἐπὶ τὰ ἁπτὰ σώματα ἔχοντα v.—[k] ἀριθμὸν q.—[l] που om r.—[m] δύο ὡς ΑΘΠ.—[n] τε q.—[o] πολυπλασιοῦσιν r.—[p] φανῶ K.—[q] μὴ ἓν om q.—[r] πολλὰ om q.—[s] ἀξιοῦντες ἐστὲ Θr, ἀξιοῦτε ἐστὲ Π.—[t] οὖν om pr Ξ.—[u] κινδυνεύει εἶναι ἀναγκαῖον ἡμῖν r.—[v] τῇ om A.—[w] τῇ ψυχῇ Θ.—[x] μὲν ΑΘΞΠςτ : μὴν *s.—[y] δαὶ A.—[z] ἤδη om K.—[a] λογικοὶ r.

ῥᾳστώνης μεταστροφῆς] Sic Ald. Bas. 1. et 2. Stephanus *καὶ* interposito sensum pervertit. Construe: *ἕνεκα ῥᾳστώνης μεταστροφῆς αὐτῆς τῆς ψυχῆς* cet. *propter facilitatem directionis animi ad verum*. Sic etiam Ficinus vertit: *sed ut ad bellum instructi sint, facileque animum a generatione ad veritatem essentiamque convertant.* Ast.

θήματα ὡς ἔπος εἰπεῖν ὀξεῖς φαίνονται,[b] οἵ τε βραδεῖς, ἂν[c] ἐν[d] τούτῳ παιδευθῶσι καὶ γυμνάσωνται, κἂν μηδὲν[e] ἄλλο ὠφεληθῶσιν, ὅμως εἴς γε τὸ ὀξύτεροι[f] αὐτοὶ αὑτῶν[g] γίγνεσθαι πάντες ἐπιδιδόασιν; Ἔστιν, ἔφη, οὕτως. Καὶ μήν, ὡς ἐγᾦμαι, ἅ γε μείζω[h] πόνον παρέχει μανθάνοντι καὶ μελετῶντι, οὐκ ἂν ῥᾳδίως οὐδὲ πολλὰ ἂν εὕροις ὡς τοῦτο. Οὐ γὰρ οὖν. Πάντων δὴ ἕνεκα τούτων οὐκ ἀφετέον τὸ μάθημα, ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐτῷ. Ξύμφημι, ἦ δ' ὅς.

§. 9. Τοῦτο μὲν τοίνυν, εἶπον, ἓν ἡμῖν[i] κείσθω· δεύτερον δὲ τὸ ἐχόμενον τούτου σκεψώμεθα ἆρα τί προσήκει ἡμῖν. Τὸ ποῖον; ἢ γεωμετρίαν, ἔφη, λέγεις; Αὐτὸ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ. Ὅσον μέν, ἔφη, πρὸς τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ[k] τείνει,[l] δῆλον ὅτι προσήκει·[m] πρὸς γὰρ τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ[n] καταλήψεις χωρίων[o] καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις[p] στρατιᾶς[q] καὶ ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουσι[r] τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε[s] ταῖς μάχαις καὶ πορείαις, διαφέροι ἂν αὐτὸς αὑτοῦ[t] γεωμετρικὸς καὶ μὴ ὤν. Ἀλλ' οὖν δή,[u] εἶπον, πρὸς μὲν τὰ[v] τοιαῦτα βραχύ[w] τι ἂν ἐξαρκοῖ γεωμετρίας
III. i. 349. τε καὶ λογισμῶν[x] μόριον· τὸ δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πορρωτέρω προϊὸν[y] σκοπεῖσθαι δεῖ, εἴ τι πρὸς ἐκεῖνο τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν κατιδεῖν ῥᾷον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν. τείνει[z] δέ, φαμέν, πάντα αὐτόσε, ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον μεταστρέφεσθαι ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος, ὃ[a] δεῖ αὐτὴν παντὶ τρόπῳ ἰδεῖν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέ-

—[b] φύονται ΑΠυτ.—[c] ἐὰν Ξ.—[d] ἐν om υ.—[e] μηδὲ Κ.—[f] ὀξύτερον υ.—[g] ἑαυτῶν τ.—[h] μεῖζον τ.—[i] ἐν ἡμῖν εἶπον Θτ: ἐν etiam Πυ.—[k] αὐτοῦ ΑΘΞΠDKqυτ: αὐτὰ ς.—[l] εἰ υ.—[m] προσήκει om υ.—[n] καὶ τὰς Θτ et rc Ξ.—[o] τῶν χωρίων Κ.—[p] ἐκτὸς τ.—[q] στρατείας Θυ.—[r] σχηματίζουσα τ.—[s] τε om ΑΘD et pr Π.—[t] αὐτοῦ ΑΠDK: ἑαυτοῦ *ς.—[u] δὴ om pr Α.—[v] τὰ om Θ.—[w] τοιαῦτα βραχὺ ΑΘΠDKq: τοιαῦτα καὶ βραχὺ *ς.—[x] λογισμῶν ΑΘDKτ, λογισμὸν pr Π: λογισμοῦ *ς.—[y] προσιὸν Α.—

§. 9. ἆρα τι] Sic Ald. Bas. 1. et 2. cum interpunctione post σκεψώμεθα. Ficinus: *post hoc—consideremus, numquid nobis conducat.* Legere etiam possis σκεψώμεθα ἄρα, τι, quod fortasse præstat. Ast.

αὐτὰ] Legitur etiam αὐτοῦ. ut sit ὅσον αὐτοῦ. q. d. ea ejus pars quæ ad res bellicas pertinet. Steph.

αὐτῇ] Int. γεωμετρία. Vulgo αὐτὰ, Bas. 2. vero αὐτοῦ, quod esset, ut Stephanus jam notavit, ea ejus pars, quæ ad res bellicas pertinet. Ast.

διαφέροι] *Vel optimus erit, si geometra est, vel rudissimus, si geometriæ imperitus.* De hac hominem secum ipso comparandi ratione jam supra exposuimus. Ast.

γης.[b] Οὐκοῦν εἰ μὲν οὐσίαν ἀναγκάζει θεάσασθαι, προσ-
ήκει, εἰ[c] δὲ γένεσιν, οὐ προσήκει. Φαμέν γε δή. Οὐ τοίνυν
τοῦτό γε,[d] ἦν δ' ἐγώ, ἀμφισβητήσουσιν ἡμῖν ὅσοι καὶ σμι- II. 527.
κρὰ γεωμετρίας ἔμπειροι, ὅτι αὕτη ἡ ἐπιστήμη πᾶν τοὐ-
ναντίον ἔχει τοῖς ἐν αὐτῇ λόγοις[e] λεγομένοις ὑπὸ[f] τῶν με-
ταχειριζομένων. Πῶς; ἔφη. Λέγουσι μέν που μάλα[g]
γελοίως τε καὶ ἀναγκαίως· ὡς γὰρ πράττοντές τε καὶ
πράξεως ἕνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιούμενοι λέγουσι, τε-
τραγωνίζειν τε καὶ παρατείνειν καὶ προστιθέναι, καὶ πάντα
οὕτω[h] φθεγγόμενοι· τὸ δ' ἔστι που πᾶν τὸ μάθημα γνώ-
σεως ἕνεκα ἐπιτηδευόμενον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.
Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον;[i] Ὡς τοῦ[k] ἀεὶ
ὄντος γνώσεως, ἀλλ' οὐ τοῦ ποτέ τι[l] γιγνομένου καὶ ἀπολ-
λυμένου. Εὐομολόγητον,[m] ἔφη· τοῦ γὰρ[n] ἀεὶ ὄντος ἡ
γεωμετρικὴ γνῶσίς ἐστιν. Ὁλκὸν[o] ἄρα, ὦ γενναῖε, ψυχῆς
πρὸς ἀλήθειαν[p] εἴη ἂν καὶ ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου δια- III. i. 350.
νοίας πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ἃ νῦν κάτω οὐ δέον ἔχομεν. Ὡς
οἷόν τε μάλιστα, ἔφη. Ὡς οἷόν τ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, μάλιστα
προστακτέον ὅπως οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει[q] σοι[r] μηδενὶ τρόπῳ
γεωμετρίας ἀφέξονται.[s] καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ

[z] τείνειν Kq.—[a] οὗ A.—[b] λέγεις om ΘDKq et pr Πr.—[c] εἰ...προσήκει om v.—[d] γε om Ξv.—[e] λόγοις om Ξ.—[f] λεγομένοις τοῖς ὑπὸ v.—[g] μάλιστα Ξv.—[h] οὗτοι Θ.—[i] τὸ ποῖον om q.—[k] ὡς τοῦ ΑΘΠDKqvr et pr Ξ: ὡς τῆς τοῦ *s.—[l] τι om v.—[m] εὖ διομολογητέον A, διομολογητέον v.—[n] δὲ r.—[o] ὁλκὸν Av, ἕλκον corr Π cum *s.—[p] ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν ΑΠv, ψυχὴν πρὸς ἀλήθειαν ΘDKqr: πρὸς ἀλήθειαν ψυχὴν *s.—[q] καλλιπόλει ADKvr, καλλειπόλει Θ, καλῇ πόλει corr Π: καλλίστῃ (as) πόλει *s.—[r] σοι ΑΘΞΠDKqr: σου *s.—[s] ἀφέξωνται ΑΞΠDKqv.—[t] εἶπες Π.—

καλλίστῃ πόλει] In præced. editionibus καλλιπόλει, pro quo quidam vet. καλλίστῃ πόλει. Alioqui videri potuisset scribendum καλῇ πόλει. Sed superlativum gradum agnoscit et Fic. Steph.

ἐν τῇ καλλιπόλει] Sic Cod. Reg. et Venet. Καλλιπόλει exhibent quoque Ald. et Bas. 1. Cod. Venet. καλῃ πόλει (i. e. καλῇ πόλει, quod Stephano in mentem venit), Bas. 2. vero et Steph. scribunt καλλίστῃ πόλει (Ficinus, *ut qui præclarissimam hanc habitant civitatem*). Ut καλλιπόλει retinuerim, non solum adductus sum lepore et ironia, quam Socratis sermo prodit (haud dubie enim Plato h. l. æquales suos respexit, inter quos diversa sæpiusque ridicula de optimo civitatis statu eoque, quem ipse cogitatione finxerat philosophus, percrebuerant judicia) sed Themistii quoque imitatione Orat. xxi. p. 248. A. ἐν τῇ καλλιπόλει, sic et Orat. iii. p. 41. D. et 44. B. Καλλίπολιν vocat Constantinopolin. Ast.

σοῦ] Cur σοῦ rejiciamus, causa nulla est, quum pronomen personale tam crebro pro possessivo ponatur. Vid. ad Legg. i. 6. Ast.

ἀφέξονται] Ald. Bas. 1. et 2. ἀφέξωνται. Ast.

αὐτοῦ] Quomodo quis tueri possit genitivum αὐτοῦ non intelligo, quum ge-

σμικρά. Ποῖα; ἦ δ' ὅς. Ἃ τε δὴ σὺ εἶπες,[t] ἦν δ' ἐγώ, τὰ περὶ τὸν πόλεμον· καὶ δὴ καὶ[u] πρὸς πάσας μαθήσεις, ὥστε[v] κάλλιον ἀποδέχεσθαι, ἴσμεν[w] που ὅτι τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ διοίσει ἡμμένος τε[x] γεωμετρίας καὶ μή. Τῷ παντὶ μέντοι[y] νὴ Δί', ἔφη. Δεύτερον[z] δὴ τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις; Τιθῶμεν, ἔφη.

Τί δέ;[a] τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; ἢ οὐ δοκεῖ; Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη· τὸ γὰρ περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν οὐ μόνον γεωργίᾳ οὐδὲ ναυτιλίᾳ προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ οὐχ ἧττον. Ἡδὺς[b] εἶ, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλούς, μὴ δοκῇς ἄχρηστα μαθήματα[c] προστάττειν. τὸ[d] δ' ἐστὶν οὐ πάνυ φαῦλον ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἑκάστοις[e] ὄργανόν τι[f] ψυχῆς ἐκκαθαίρεταί τε

[u] καὶ om ΘΠDKqτ.—[v] ὡς τὸ υτ et pr Θ.—[w] ἴσως μὲν υ.—[x] τε καὶ ΘΠ.—[y] μὲν Ηυ.—[z] δεύτερον...ἔφη om ΘDKq et pr r.—[a] δαὶ A, δ' ἔφη r.—[b] ὡς ἡδὺς DKq.—[c] ἄχρηστα τὰ μαθήματα K.—[d] τοῦτο υ.—[e] ἑκάστου ΑΠDKqυτ et pr Θ.—[f] τε υ.—

nitivo opus sit qui *περὶ τῆς γεωμετρίας* dicatur, cujus nomen præcessit. Nec vero dubito quin scriptum ita fuerit in Fic. libro: qui hunc locum ita vertit, *quammaxime igitur præcipiendum est ut qui præclarissimam hanc habitant civitatem, nullo modo geometriam spernant; nam et quæ præter ipsius propositum quodammodo esse videntur, haud exigua sunt.* Ubi etiam observa illum lectionem margini a me adscriptam sequutum esse, *καλλίστῃ πόλει.* STEPH.

τὰ πάρεργα αὐτῆς] Vulgo *τ. π. αὐτοῦ*, quod, quum *γεωμετρίας* modo præcesserit, locum habere nequit. Haud dubie *αὐτοῦ* enatum est ex *αὐτ'* et sequente *οὐ*. AST. qui sic in Addend. '*Αὐτοῦ* defendi potest: sæpenumero enim fit, ut substantiva, præsertim feminina, pronomen excipiat neutrum; vid. ad Legg. i. 14. Igitur *αὐτοῦ* est i. q. *τούτου τοῦ πράγματος.*'

ὥστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι] Int. *αὐτάς, ad facilius eas perdiscendas.* Præcedens *πρὸς* (*respectu ad s. in*) *πάσ. μαθήσεις* spectat ad *διοίσει*. AST.

τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ] *Omnium maxime*, vid. Polit. v. 15. ubi v. Schol. p. 165. vi. 486. A. Alcibiad. i. p. 109. B. *ὅλων τε καὶ πάν.* Vid. Coray. ad Heliodor. p. 163. AST.

ὡς ἡδὺς εἶ] Sic Cod. Reg. Vulgo *ὡς* abest. Ficinus quoque: *quam mihi gratus* (imo: *lepidus*) *es!* De voce *ἡδὺς* jam supra exposuimus. AST.

ἄχρηστα] Citavit hunc locum usque ad v. *ὁρᾶται* Nicomachus Arithmet. i. p. 7. *ἔοικε δεδιότι, μὴ ἄρα ἄχρηστον ταῦτα τὰ μαθήματα προστάττοιμι· τὸ δ' ἐστὶν παγχάλεπον, μᾶλλον δὲ ἀδύνατον· ὄμμα γὰρ τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ἀποτυφλούμενον καὶ κατορυττόμενον διὰ τούτων μόνων ἀναζωπυρεῖται καὶ ἀνεγείρεται—μυρίων σωματικῶν ὀμμάτων μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἡ περὶ τοῦ παντὸς ἀλήθεια.* Cod. Reg. *ἄχρηστα τὰ μαθήματα* et *ἑκάστου* pro *ἑκάστοις*, quod Ficinus confirmat vertens, *instrumentum quoddam cujusque animi*, et Schol. Ruhnkenii. AST.

ἐκκαθαίρεται] Frequenter respexerunt hunc locum seriores scriptores. Clemens Alexandr. Pædag. ii. 1. *τὸ ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς ἐκκαθαίρειν.* Synes. Dion. p. 47. D. *ἀλλά τοι ταῦτα πάντα κοσμεῖ τὸ ὄμμα ἐκεῖνο, καὶ ἀφαιρεῖ τὴν λήμην.*—'*Αναζωπυρεῖν* est *suscitare*, quasi igniculos et semina vitæ (*ζώπυρα*, v. Ruhnken. ad Tim. p. 129.) *excitare*. Sic Charm. 156. D. Athen. xi. 21. t. iv. p. 216. Vid. Wetsten. ad ii. Timoth. i. 6. AST.

καὶ ἀναζωπυρεῖται ἀπολλύμενον καὶ τυφλούμενον ὑπὸ τῶν
ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρεῖττον ὂν σωθῆναι μυρίων ὀμμά- III. i. 351.
των· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὁρᾶται. οἷς μὲν οὖν ταῦτα
ξυνδοκεῖ ἀμηχάνως ὡς[g] εὖ δόξεις λέγειν, ὅσοι δὲ τούτου
μηδαμῇ ᾐσθημένοι εἰσίν, εἰκότως ἡγήσονταί σε λέγειν οὐ-
δέν· ἄλλην γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ[h] ὁρῶσιν ἀξίαν λόγου ὠφέ-
λειαν. σκόπει οὖν αὐτόθεν, πρὸς ποτέρους διαλέγει·[i] ἢ οὐ[k]
πρὸς οὐδετέρους ἀλλὰ σαυτοῦ ἕνεκα τὸ μέγιστον ποιεῖ[l] II. 528.
τοὺς λόγους, φθονοῖς[m] μὴν[n] οὐδ' ἂν ἄλλῳ, εἴ τίς τι[o] δύναι-
το ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι. Οὕτως,[p] ἔφη, αἱροῦμαι, ἐμαυτοῦ
ἕνεκα τὸ πλεῖστον λέγειν τε καὶ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι.
[§. 10.] Ἄναγε[q] τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς τοὐπίσω· νῦν δὴ
γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸ ἑξῆς ἐλάβομεν τῇ γεωμετρίᾳ.[r] Πῶς
λαβόντες; ἔφη. Μετὰ ἐπίπεδον, ἦν δ' ἐγώ, ἐν[s] περι-
φορᾷ ὂν ἤδη στερεὸν λαβόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὑτὸ λα-
βεῖν· ὀρθῶς δὲ ἔχει ἑξῆς μετὰ δευτέραν αὔξην τρίτην λαμ-
βάνειν. ἔστι δέ που τοῦτο[t] περὶ τὴν τῶν κύβων αὔξην καὶ
τὸ βάθους[u] μετέχον. Ἔστι γάρ, ἔφη· ἀλλὰ ταῦτά γε,
ὦ Σώκρατες, δοκεῖ οὔπω[v] εὑρῆσθαι. Διττὰ γάρ, ἦν δ'
ἐγώ, τὰ αἴτια· ὅτι[w] τε[x] οὐδεμία πόλις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει,
ἀσθενῶς[y] ζητεῖται[z] χαλεπὰ ὄντα, ἐπιστάτου τε[a] δέονται οἱ
ζητοῦντες, ἄνευ οὗ[b] οὐκ ἂν εὕροιεν, ὃν πρῶτον[c] μὲν γενέσθαι III. i. 352.
χαλεπόν, ἔπειτα καὶ γενομένου, ὡς νῦν ἔχει, οὐκ ἂν πεί-
θοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι. εἰ[d] δὲ

εῖ
[g] ὡς om DKq.—[h] οὐχ om r.—[i] διαλέγει v.—[k] οὐ om Ξv.—[l] ποιεῖ A, ποιῇς v.—[m] φθονεῖς Θ et corr Π, φθονεῖν ς.—[n] μὴν ΑΘΠDKυτ et corr Ξ : μέντοι *ς.—[o] τι om K.—[p] οὕτως ΑΘΠDKqτ : οὕτω γ' *ς.—[q] ἄραγε K.—[r] τρία q.—[s] τὰ ἐν το q.—[t] τοῦτο om v.—[u] βάθος Θτ.—[v] δοκεῖ οὔπω ΑΘΠDKq : οὔπω δοκεῖ *ς.—[w] ὅτι om
αι
v.—[x] τε om Θ et pr r.—[y] post ἀσθενῶς omisi τε cum ΑΘΞΠrτ.—[z] ζητεῖτε Θ, ζητεῖτε r.—[a] τε om pr A.—[b] οὐ ἄνευ Ξv et corr r.—[c] τρόπον, in mg posito πρῶτον,

κρεῖττον—μυρίων ὀμμάτων] Plutarch. Sympos. viii. p. 718. E. τὸ μυρίων ἀντάξιον ὀμμάτων ὄργανον ψυχῆς. Iamblich. vit. Pythag. xvi. p. 58. καὶ ἀνεζωπύρει τὸ θεῖον ἐν αὐτῇ (τῇ ψυχῇ), καὶ ἀπέσωζε, καὶ περιῆγεν ἐπὶ τὸ νοητὸν τὸ θεῖον ὄμμα, κρεῖττον ὂν σωθῆναι, κατὰ τὸν Πλάτωνα, μυρίων σαρκίνων ὀμμάτων. Cf. Theon. Smyrn. Mathem. p. 5. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 94. Ast.

ὄνασθαι] Ald. Bas. 1. et 2. ὤνασθαι. Ast.

§. 10. ἄναγε] Int. τὸν λόγον, tanquam navem: imagine a navigatione sumta. Sic et Ficinus, *retrocede*. Ald. Ἄνα γε. Bas. 1. et 2. Ἄρα γε. Ast.

πόλις ὅλη ξυνεπιστατοῖ[e] ἐντίμως ἄγουσα αὐτά, οὗτοί τε ἂν πείθοιντο καὶ ξυνεχῶς[f] τε ἂν καὶ ἐντόνως[g] ζητούμενα ἐκφανῆ γένοιτο ὅπῃ ἔχει,[h] ἐπεὶ καὶ νῦν ὑπὸ μὲν[i] τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα,[k] ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων λόγον οὐκ ἐχόντων καθ' ὅ τι χρήσιμα, ὅμως πρὸς ἅπαντα ταῦτα βίᾳ ὑπὸ χάριτος αὐξάνεται,[l] καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν αὐτὰ[m] φανῆναι. Καὶ μὲν δή, ἔφη, τό γε ἐπίχαρι καὶ διαφερόντως ἔχει. ἀλλά μοι σαφέστερον εἰπὲ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες. τὴν μὲν γάρ που τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθης.[n] Ναί, ἦν δ' ἐγώ. Εἶτά γ', ἔφη, τὸ μὲν πρῶτον ἀστρονομίαν μετ' αὐτήν,[o] ὕστερον δ' ἀνεχώρησας. Σπεύδων γάρ, ἔφην, ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μᾶλλον βραδύνω· ἑξῆς γὰρ οὖσαν τὴν βάθους αὔξης[p] μέθοδον, ὅτι τῇ ζητήσει γελοίως ἔχει, ὑπερβὰς αὐτὴν μετὰ γεωμετρίαν ἀστρονομίαν ἔλεγον, φορὰν οὖσαν βάθους. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τέταρτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τιθῶμεν μάθημα ἀστρονομίαν, ὡς ὑπαρχούσης τῆς νῦν παραλειπομένης, ἐὰν αὐτὴν πόλις
III. i. 253. μετίῃ. Εἰκός, ἦ δ' ὅς. καὶ ὅ γε νῦν δή μοι, ὦ Σώκρατες,
ἐπέπληξας περὶ ἀστρονομίας ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι, νῦν ᾗ
II. 529. σὺ μετέρχει[q] ἐπαινῶ. παντὶ γάρ μοι δοκεῖ δῆλον[r] ὅτι αὕτη γε ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς τὸ ἄνω ὁρᾶν καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκεῖσε ἄγει. Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοί· ἐμοὶ γὰρ οὐ δοκεῖ οὕτως. Ἀλλὰ πῶς; ἔφη. Ὡς μὲν νῦν αὐτὴν μεταχειρίζονται οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες, πάνυ ποιεῖν κάτω βλέπειν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὐκ ἀγεννῶς μοι δοκεῖς, ἦν δ' ἐγώ, τὴν περὶ τὰ ἄνω μάθησιν λαμ-

D.—[d] εἰ...πείθοιντο om q.—[e] ξυνεπιστατεῖ r.—[f] καίτοι ξυνεχῶς rc q.—[g] ἐμπόνως [y] DKq, ευτόνως v.—[h] ἔχοι q.—[i] μὲν om ΑΘΠDKq et pr r.—[k] κωλυόμενα v et pr Ξ.—[l] αὐξάνεσθαι Φ.—[m] ταῦτα Φm.—[n] ἐτίθης ΑΠΦqm: ἐτίθεις s.—[o] μετὰ ταύτην ΑΞvm et, qui postponit ἀστρονομίαν, Φ.—[p] αὔξην r, αὔξησιν r.—[q] σὺ μετ. ΑΘΞΦΚ

πρὸς ἅπαντα] *His omnibus contra nitentibus* s. his omnibus invitis crescunt per amorem, quo studiosos capiunt. Ficinus vertit, *tamen vi gratiæ cujusdam valent.*—In sequentibus ταῦτα (sic Cod. Monac. Vulgo αὐτὰ) φανῆναι, desidero αὐτοῦ, quod Ficinus expressit: *neque mirum, si hæc ita apparuerint.* Ast.

μετ' αὐτήν] Int. ἐτίθεις. Bas. 2. μετὰ ταύτην. Ast.

γελοίως ἔχει] Bas. 2. γελοῖος. Ast.

μετίῃ] Ald. μετείῃ. Bas. 1. et 2. μετείῃ. Ast.

σὺ μετέρχει] Sic Cod. Reg. et Monac. nisi quod μετέρχῃ exhibent. Vulgo συμμετέρχῃ. Sensus est, *ea ratione, qua tu eam tractas* (ut μετελθεῖν τὸν λόγον Phæd. p. 375. Fisch.) s. consideras. Ast.

βάνειν παρὰ σαυτῷ ἥ[s] ἐστι· κινδυνεύεις[t] γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος ἀνακύπτων καταμανθάνοι[u] τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν[v] νοήσει[w] ἀλλ' οὐκ ὄμμασιν θεωρεῖν. ἴσως οὖν καλῶς ἡγεῖ,[x] ἐγὼ δ' εὐηθικῶς. ἐγὼ γὰρ αὖ οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν ψυχὴν βλέπειν μάθημα ἢ ἐκεῖνο ὃ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ᾖ καὶ τὸ ἀόρατον,[y] ἐάν τέ[z] τις ἄνω κεχηνὼς ἢ[a] κάτω συμμεμυκὼς[b] τούτων[c] τι μανθάνῃ· ἐὰν δ' ἄνω που κεχηνὼς ὁτιοῦν τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ μανθάνειν, οὔτε μαθεῖν ἄν ποτέ[d] φημι αὐτόν, ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν ἔχειν[e] τῶν τοιούτων,[f] οὔτε ἄνω ἀλλὰ[g] κάτω αὐτοῦ βλέπειν τὴν ψυχήν, κἂν ἐξ ὑπτίας νέων[h] ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ μανθάνῃ. [§. 11.] Δίκην, ἔφη, ἔχω· ὀρθῶς γάρ μοι ἐπέπληξας. ἀλλὰ πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρὰ[i] ἃ νῦν μανθάνουσιν, εἰ μέλλοιεν[k] ὠφελίμως πρὸς ἃ λέγομεν[l] μαθήσεσθαι; Ὧδε, ἦν δ' ἐγώ. ταῦτα μὲν τὰ III. i. 354.

γειν: συμμετέρχῃ ς.—[r] δῆλον εἶναι Φ.—[s] ᾗ ΠΚ et corr A.—[t] κινδυνεύει υ.—[u] καταμανθάνει Ξ, καταλαμβάνει τ.—[v] αυτὴν Κ.—[w] νοήσει Κυ et corr Φ, νοεῖν τι Ξ: νοήσειν *ς.—[x] ἡγεῖ D.—[y] ὁρατὸν Κ.—[z] ἐὰν δέ υ.—[a] ἢ ἐάν τε Φ.—[b] μεμυκὼς τ, νενευκὼς corr ΘΞ.—[c] τούτων...ἐπιχειρῇ μανθάνειν q, εἰ δέ τις αἰσθητῶν πέρι μανθάνειν ἐπιχειρεῖ Φ, τῶν αἰσθητῶν τι ἐπιχειρῇ μανθάνειν ΘΠDΚ, τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ τε μανθάνειν υ, τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ τι μανθάνειν *ς.—[d] ποτε om υ.—[e] ἔχει υ.—[f] τὸν τοιοῦτον ΞΦmτ.—[g] οὔτε υ.—[h] ναίων ΘΞτ, νεῶν DΚ, μὲν Am, μὴν

νοήσειν] Videndum annon scribendum sit νοεῖν, ut sequitur θεωρεῖν. Steph.

ποιοῦν] Heind. ad Theæt. §. 83. scribi jubebat ποιεῖν; sed νομίζειν frequenter cum participio loco infinitivi conjungitur, ut Xenoph. Anabas. vi. 6. 13. νόμιζε, ἐὰν ἐμὲ ἀποκτείνῃς—ἀγαθὸν ἀποκτενῶν. De Lacedemonior. Republ. i. §. 6. τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. Ast.

τὸν τοιοῦτον] Sic Cod. Monac. Vulgo τῶν τοιούτων. Ficinus quoque: *Scientiam enim adipisci hunc nego.* Ast.

νέων] Lectionem hanc νέων minime mutandam esse puto in νέον, id est *novum*: neque etiam exponendum νέων, *habitans*: (ut quidam tamen vertit, *habitans in terra, aut mari:* quum pro *habitare* non dicatur νέειν, sed ναίειν: hoc autem omnino poeticum sit) sed *natans*, quum hæc sit vocis hujus significatio. Sed tamen ne Fic. quidem (quod miror) illam significationem ei dedit: qui locum hunc ita vertit, *Quod siquis sursum inhians, nunquam conversus deorsum, sensibile aliquid percipere studet, discere ipsum nequaquam assero: scientiam enim adipisci hunc nego, et ejus animum non sursum sed deorsum aspicere censeo: etiamsi resupinus in terræ littore vel maris æquore jacens quicquam perceperit.* Steph.

ἐξ ὑπτίας νέων] Ab urinatorum arte petitum est (ut Phædr. c. 47. ubi vid. not. p. 357. Cf. Pollux vii. 138. p. 787.) proverbium, quo perversa rei tractatio ac consideratio significatur. Ἐξ ὑπτίας νέων nihil aliud est nisi *supinus*. Ast.

§. 11. δίκην ἔχω] *Pœnam subeo*. Δίκην ἔχειν, i. q. ὑπέχειν, est *pœnam subire*, ut Xenoph. Anabas. ii. 5. 11. 13. Ast.

παρὰ ἃ] Est *aliter quam*, alia methodo, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. 269. Ast.

μέλλοιεν] Ficinus videtur μέλλοιμεν legisse, quod placet; sic enim vertit, *si ejus nobis cognitio sit ad ea, quæ dicimus, profutura.* Ast.

ἐν τῷ[m] οὐρανῷ ποικίλματα, ἐπεί περ ἐν ὁρατῷ[n] πεποίκιλται, κάλλιστα μὲν ἡγεῖσθαι καὶ ἀκριβέστατα τῶν τοιούτων[o] ἔχειν, τῶν δὲ ἀληθινῶν[p] πολὺ ἐνδεῖν, ἃς[q] τὸ ὂν τάχος καὶ ἡ οὖσα βραδυτὴς ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ καὶ πᾶσι τοῖς ἀληθέσι σχήμασι φοράς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόντα φέρει. ἃ δὴ λόγῳ μὲν καὶ διανοίᾳ ληπτά,[r] ὄψει δ' οὔ. ἢ σὺ οἴει; Οὐδαμῶς, ἔφη.[s] Οὐκοῦν, εἶπον, τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ παραδείγμασι[t] χρηστέον τῆς πρὸς ἐκεῖνα μαθήσεως ἕνεκα, ὁμοίως ὥς περ ἂν εἴ τις ἐντύχοι[u] ὑπὸ Δαιδάλου ἤ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ γραφέως διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν. ἡγήσαιτο γὰρ ἄν πού τις ἔμπειρος γεωμετρίας, ἰδὼν τὰ τοιαῦτα, κάλλιστα[v] μὲν ἔχειν ἀπεργασίᾳ,[w] γελοῖον μὴν[x] ἐπισκοπεῖν ταῦτα[y] σπουδῇ[z] ὡς[a] τὴν ἀλήθειαν ἐν αὐτοῖς λη-
II. 530. ψόμενον[b] ἴσων ἢ διπλασίων ἢ ἄλλης τινὸς συμμετρίας. Τί δ' οὐ[c] μέλλει γελοῖον εἶναι;[d] ἔφη. Τῷ[e] ὄντι δή[f]

Φ.—[i] πρὸς K.—[k] μέλλοι m.—[l] λέγοιμεν v.—[m] τῷ om m.—[n] οὐρανῷ K.—[o] τὸν τοιοῦτον Φm.—[p] τὸν δὲ ἀληθινὸν Φ.—[q] ὃ v.—[r] λεπτά Φ.—[s] οὐδαμῶς ἔφη ΑΘΠΦD Kmr, om q: οὐδαμῶς γ' ἔφη *s.—[t] παραδείγμασι ΑΘΞΠDKqrm: παραδείγματι s.—[u] ἐντύχῃ r.—[v] κάλλιστον Φ.—[w] ἀπεργασίαν v.—[x] μὴν ΑΘΠΦDKqr et γρ Ξ. μὲν vm: μέντοι s.—[y] αὐτὰ ΘΠDKqvr et γρ Ξ.—[z] σπουδῇ om Θr, pro γρ habet Ξ.—
ὡς εσθαι
[a] πρὸς Θ, πρὸς ΠDK, πρὸς τὸ r.—[b] ληψομενον Π, ληψόμενον ἢ v.—[c] οὐ om r.—[d] εἶναι om m.—[e] τὸ τῷ r, τὸν τῷ q.—[f] δὲ Φ.—[g] ὄντα ἦν δ' ἐγὼ Φ.—[h] οὐκ...πεί-

ἐν ὁρατῷ] Cod. Reg. *ἐν οὐρανῷ*; vitiosa præcedentis repetitio. Ceterum ad *ἡγεῖσθαι* int. λέγω δεῖν, et ad *τῶν τοιούτων* suppl. *ἐν ὁρατῷ ὄντων*. Ast.

ἃς—φορὰς] Admodum offendunt hæc, quæ, quomodo cum præcedentibus cohæreant, difficile est dictu. Primum enim, si *ἃς—φορὰς* ad præcedens *τῶν ἀληθινῶν* traxeris (et nihil aliud est, quo referri possit), ad *τ. ἀληθινῶν* ex sequentibus *ἃς φορὰς* supplendum erit *φορῶν*, quod durum et pæne intolerabile esset; sensus enim *τῶν ἀληθινῶν* neutrum esse clamat. Altera accedit difficultas: quomodo *τὸ τάχος* et *ἡ βραδυτὴς* (vulgo scribitur *βραδύτης*; vid. Eustath. Iliad. H. 589. 19. Boissonad. ad Philostrat. p. 385. et Bast. Epist. Critic. p. 240.) dici possunt *φοράς τε πρὸς ἄλληλα φέρεσθαι* et *τὰ ἐνόντα* (*quænam in celeritate et tarditate insunt*) *φέρειν*? Manifestum est, verba *φοράς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόντα φέρει* non ad celeritatem et tarditatem, sed ad ipsa sidera esse referenda. Ni fallor, hoc vel simili modo scribendum est: *ὧν τὸ ὂν τάχος καὶ ἡ οὖσα βραδυτὴς καὶ ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ —φέρει*: *quorum* (*τῶν ἀληθινῶν*) *vera est celeritas veraque tarditas* (talis, qualis esse debet), *et quæ in vero numero verisque figuris ad se invicem feruntur eaque, quæ complectuntur, ferunt*. *Καὶ* pro *καὶ ἃ*, prægresso *ὧν*, positum est, ut centies alibi, v. Docker. ad Thucyd. viii. 73. Wesseling. ad Diod. Sicul. xv. 25. t. ii. p. 277. Oblitterato *καὶ* post *βραδυτὴς* et verbis in unam orationem contractis, *φορὰς* pro voce principali habebatur; quocirca *ὧν* mutabatur in *ἃς*— Mox *ἃ* est *ea quæ*. Ast.

παραδείγματι] Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Reg. *παραδείγμασι*. Ast.

πρὸς ἐκεῖνα μαθήσεως] *πρὸς* est i. q. *de, ratione*, genitivi circumlocutio; vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 200. 202. Ast.

ἀστρονομικόν, ἦν δ' ἐγώ, ὄντα[g] οὐκ[h] οἴει ταὐτὸν[i] πείσεσθαι III. i. 355.
ὡς τὰς τῶν ἄστρων φορὰς ἀποβλέποντα; νομιεῖν μέν, ὡς
οἷόν τε κάλλιστα τὰ τοιαῦτα ἔργα συστήσασθαι,[k] οὕτω
ξυνεστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ αὐτόν τε καὶ τὰ ἐν
αὐτῷ· τὴν δὲ νυκτὸς πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν καὶ τούτων
πρὸς μῆνα καὶ μηνὸς πρὸς ἐνιαυτὸν καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων
πρός τε ταῦτα καὶ πρὸς ἄλληλα, οὐκ ἄτοπον, οἴει,[l] ἡγήσε-
ται[m] τὸν νομίζοντα γίγνεσθαί τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως
καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν, σῶμά τε ἔχοντα καὶ
ὁρώμενα, καὶ[n] ζητεῖν παντὶ τρόπῳ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν[o]
λαβεῖν; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, σοῦ νῦν ἀκούοντι.[p] Προ-
βλήμασιν ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, χρώμενοι ὥς περ γεωμετρίαν, οὕ-
τω καὶ ἀστρονομίαν μέτιμεν· τὰ δ' ἐν τῷ οὐρανῷ ἐάσομεν,[q]
εἰ μέλλομεν[r] ὄντως ἀστρονομίας μεταλαμβάνοντες χρήσι-
μον τὸ φύσει φρόνιμον ἐν τῇ ψυχῇ ἐξ[s] ἀχρήστου[t] ποιήσειν.
Ἦ πολλαπλάσιον, ἔφη, τὸ ἔργον ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται
προστάττεις. Οἶμαι δέ γε, εἶπον, καὶ τἄλλα κατὰ τὸν
αὐτὸν τρόπον[u] προστάξειν ἡμᾶς, ἐάν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν
ὄφελος[v] ᾖ.

Ἀλλὰ γὰρ τί ἔχεις ὑπομνῆσαι τῶν προσηκόντων μαθη-
μάτων; Οὐκ ἔχω, ἔφη,[w] νῦν γ' οὑτωσί. Οὐ μὴν[x] ἓν III. i. 356.
ἀλλὰ πλείω, ἦν δ' ἐγώ, εἴδη[y] παρέχεται ἡ φορά, ὡς ἐγῷ-

σεσθαι om r.—[i] ταυτὸ Π, αὐτὸ Θ.—[k] πήσεσθαι Κ.—[l] οἴει εἰ rc Π.—[m] ἡγήσεσθαι φτ.—[n] καὶ ante ζητεῖν om υ.—[o] αὐτῷ r.—[p] ἀκούοντος Κ.—[q] ἐάσωμεν DKυr.—[r] μέλλομεν Φr et corr Π, μέλλοντες m.—[s] πρὸς υ.—[t] ἀρχῆς τοῦ Θ, ἀρχῆς τ(π)ω r, ἀρχῆς Kq.—[u] λόγον Ξ.—[v] ὄφελος ὡς νομοθ. Θr.—[w] ἔχω ἔφη ΑΘΞΠΦυrm, ἔγωγ'

τῷ ὄντι δὴ] Cod. Monac. δέ. Ficinus: idem quoque facturum puta verum astronomum. Mox vice οὕτω Ald. Bas. 1. et 2. οὐ τῷ. Ast.

οὐκ, ἄτοπον, οἴει, ἡγήσεται] Sic distinxi: ordo verborum est: οὐκ οἴει, ἡγήσεται ἄτοπον (εἶναι) τὸν νομίζοντα ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως γίγνεσθαι—καὶ (ἄτοπον ἡγήσεται) ζητεῖν τ. ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν. Ast.

ἐάσομεν] Ald. Bas. 1. et Cod. Reg. ἐάσωμεν. Mox Cod. Mon. μέλλομεν, vitiose. Ast.

προστάσσεις] Veteris Atticismi formam pro προστάττεις e Cod. Regio reposuimus. Ast.

οὐκ ἔχω γε νῦν γ'] Cod. Reg. γ' tam post ἔχω quam ante οὑτωσί omittit. Duplex γὲ sæpius invenitur apud Tragicos et Platonem, ut Polit. iii. p. 389. D. ἐάν γε—ἐπί γε λόγῳ ἔργα τελῆται. Phædr. c. 19. καίτοι γε ᾤμην γε μεσοῦν αὐτόν. Vid. Valckenar. ad Eurip. Phœniss. 557. Heind. ad Euthydem. p. 319. et Lobeck. ad Sophocl. Aj. 308. Scilicet prius γὲ est affirmativum, quocirca in responsione usurpari solet (v. Boissonad. ad Philostrat. p. 306.), alterum vero limitat: saltem, quidem (v. Valcken. l. c.) Hinc γὲ cum οὐκ h. l. est fortior negatio, neutiquam. Ast.

εἴδη] Cod. Monac. ἤδη, solemnis per-

μαι. τὰ μὲν οὖν πάντα ἴσως, ὅς τις σοφός, ἕξει εἰπεῖν· ἃ δὲ καὶ ἡμῖν προφανῆ, δύο. Ποῖα δή; Πρὸς τούτῳ,[z] ἦν δ' ἐγώ, ἀντίστροφον αὐτοῦ. Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει, ἔφην, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὣς[a] πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι, καὶ αὗται ἀλλήλων ἀδελφαί τινες αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι,[b] ὡς οἵ τε Πυθαγόρειοί φασι καὶ ἡμεῖς,[c] ὦ Γλαύκων, συγχωροῦμεν. ἢ πῶς ποιοῦμεν;[d] Οὕτως, ἔφη. [§. 12.] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ πολὺ τὸ ἔργον, ἐκείνων πευσόμεθα πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν καὶ εἴ τι ἄλλο πρὸς τούτοις· ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα[e] φυλάξομεν[f] τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; Μή ποτ'[g] αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὓς θρέψομεν, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε ἀεὶ οἷ πάντα δεῖ[h] ἀφήκειν, οἷον ἄρτι περὶ τῆς ἀστρονομίας ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶσθ' ὅτι καὶ περὶ ἁρμονίας
II. 531. ἕτερον τοιοῦτον[i] ποιοῦσι; τὰς γὰρ ἀκουομένας αὖ συμφω-

ἔφη q: ἔχω γ' ἔφη s.—[x] μόνον m.—[y] ἤδη vm.—[z] τοῖτο (ω) Θ, τοῦτο vt.—[a] οὕτω corr Π, οὕτως v.—[b] εἶεν K.—[c] ὑμεῖς Ξ.—[d] ποιῶμεν Ξv.—[e] πάντα ταῦτα ΑΞΦqvm: ταῦτα πάντα s.—[f] φυλάξωμεν (o) Ξ, φυλάξωμεν v.—[g] τ' t.—[h] δὴ Ξm.—[i] τοιοῦτο Φ.

mutatio. Ast.

πρὸς τούτῳ] Int. ἀστρονομικῷ εἴδει: præter astronomicum motus (φορὰς) genus alterum dicere possum ex altera parte ipsi respondens. De voce ἀντίστροφος supra exposuimus. Ast.

αἱ ἐπιστῆμαι] Sententia erat nobilissima Pythagoreorum, musicam esse cœlestis harmoniæ imitationem. Cicero in Somn. Scipionis: 'illi autem octo cursus, in quibus eadem vis est duorum, septem efficiunt distinctos intervallis sonos, qui numerus rerum omnium fere modus est: quod docti homines nervis imitati atque cantibus, aperuerunt sibi reditum in hunc locum.' Cf. Censorin. de Die Natal. c. 13. ubi cf. Lindenbrogio p. 58. laudata. Mundum ipsum ad harmoniam canere (Plat. Cratyl. 405. D. Aristot. de Cœl. i. 9. Cicer. de Nat. Deor. iii. 11. Plin. Hist. Nat. ii. 22. Sext. Empir. adv. Music. vi. §. 30. Ptolem. Harmonic. iii. 8. Chalcid. p. 156.) Pythagoreorum erat decretum. Vid. Gesner. ad Orph. Hymn. xxxiv. 17. p. 296. ed. Herm. Ast.

§. 12. μή ποτ' αὐτῶν τι] Laudat Euseb. Præp. Evang. xiv. 13. p. 746. D. ubi πάντας et ἀνήκειν scriptum reperitur. Deinde ἢ pro ἢ scripsimus, sensu postulante et Ficino suadente, ut qui verterit, *an ignoras*. Ast.

ἀφήκειν] Apud Eusebium legitur ἀνήκειν, quinetiam πάντας pro πάντα. Sed ἀνήκειν quidem recipi potest, at πάντας non item. Steph.

πονοῦσι] Apud eundem legitur ποιοῦσι, sicut et in præced. editionibus: sed minime dubium est quin πονοῦσι, lectio sit genuina: quam et Fic. sequitur, in his verbis, *irrito labore, quemadmodum astronomi, tempus conterunt*. Sæpe autem hic error occurrit, verbi ποιεῖν pro πονεῖν positi. Sed hic occasionem errandi præbere librario potuit et verbum idem ποιοῦσι, quod paucissimis verbis interjectis præcedit. Ceterum ne hoc quidem omittendum est, pro ἀστρονόμοι in quodam vet. libro legi ἀστρολόγοι. Steph.

πονοῦσι] Hoc Stephano debemus. Sic de Legg. v. 735. B. μάταιος—ὁ πόνος καὶ ἀνήνυτος. Ast.

νίας καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες[k] ἀνήνυτα,[l] ὥσπερ οἱ ἀστρονόμοι, πονοῦσιν.[m] Νὴ τοὺς θεούς, ἔφη, καὶ γελοίως[n] γε, πυκνώματ' ἄττα ὀνομάζοντες καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι, οἱ μὲν III. i. 357.
φασιν ἔτι[o] κατακούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἠχὴν καὶ σμικρότατον εἶναι τοῦτο διάστημα ᾧ[p] μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγομένων,[q] ἀμφότεροι ὦτα τοῦ νοῦ προστησάμενοι.[r] Σὺ μέν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς χρηστοὺς λέγεις τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων[s] στρεβλοῦντας. ἵνα δὲ μὴ μακροτέρα ἡ εἰκὼν γίγνηται πλήκτρῳ τε πληγῶν γιγνομένων καὶ κατηγορίας πέρι καὶ ἐξαρνήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν, παύομαι τῆς εἰκόνος καὶ οὔ φημι τούτους λέγειν, ἀλλ' ἐκείνους οὓς ἔφαμεν[t] νῦν δὴ[u] περὶ ἁρμονίας ἐρήσεσθαι.[v] ταὐτὸν γὰρ ποιοῦσι τοῖς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ· τοὺς γὰρ ἐν ταύταις ταῖς[w] συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις ἀριθμοὺς ζητοῦσιν, ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίασιν,[x] ἐπισκοπεῖν τίνες ξύμφωνοι ἀριθ-

η υ
—[k] μετροῦντες Ξ.—[l] ἀνονητα υ.—[m] ποιοῦσι ΞDKqr.—[n] γελοῖά υ.—[o] ὅτι K, om υ.
—[p] ὡς Θr.—[q] φθεγγόμενον Ξm.—[r] προησάμενοι υ.—[s] καλλόπων r.—[t] φαμὲν υ.—
[u] δὲ q.—[v] ἐρήσεσθαι ΑΘΞΠΦqυ et corr m: αἱρήσεσθαι s.—[w] ταῖς om q.—[x] ἀνιᾶ-

πυκνώματα] Sunt *frequentamenta* (v. Gellii Noct. Attic. i. 11. v. 1.) i. e. frequentes chordarum pulsationes soni experiendi causa. Ast.

ἀμφότεροι] Hic vero videndum an Eusebianæ lectioni assentiri debeamus: ea autem est ἀμφότερα, pro ἀμφότεροι, quod hic habemus. Primo quidem certe aspectu placere possit ἀμφότερα, ut jungatur cum ὦτα: sed quum de duobus hominum generibus (ut ita dicam) verba fecerit (dixit enim, οἱ μὲν φασὶν ἔτι κατακούειν etc. οἱ δὲ, ἀμφισβητοῦντες etc.) magis placet ἀμφότεροι. Steph.

βασανίζοντας] Apud eundem post βασανίζοντας non est hypostigme: jungitur enim cum sequentibus: et ante στρεβλοῦντας est particula καί: hoc modo, καὶ βασανίζοντας ἐπὶ κολλόπων καὶ στρεβλοῦντας. Steph.

στρεβλοῦντας] Eusebius καὶ ante στρεβλοῦντας legit, quod, si adjiciendum esset, certe ante ἐπὶ τῶν κολλόπων poni deberet, ut Ficinus videtur legisse vertens, *qui chordas jugiter vexant examinantque et claviculis pulsationes contorquent.* Sed στρεβλοῦντας ἐπὶ τ. κολλ. participio βασανίζοντας appositum est explicationis causa; significat enim hoc, quo τὸ βασανίζειν efficitur. Ast.

λέγειν] Est *intelligere*: non hos (musicos empiricos) me intelligere dico, sed illos (harmoniæ veræ peritos). De organicorum et harmonicorum, qui dicebantur, differentia vid. Bulliald. ad Theon. Smyrn. p. 202. Ast.

αἱρήσεσθαι] Apud Eusebium legitur εἰρῆσθαι. Steph.

ἐρήσεσθαι] Hoc Codici Monac. debemus pro αἱρήσεσθαι, respiciuntur enim verba illa in præcedentibus: πευσόμεθα, πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν. Nec aliter Ficinus legit, qui vertit: *sed illos potius, ut de harmonia dicant, rogandos.*—In sequentibus ταὐτὸν γὰρ ποιοῦσι subjectum, quod dicitur, est οὗτοι, e prægresso τούτους petendum. Ast.

ἐπισκοπεῖν] Int. ὥστε, *ut perspiciant.* Ast.

μοὶ καὶ τίνες οὔ, καὶ διὰ τί ἑκάτεροι. Δαιμόνιον γάρ, ἔφη, πρᾶγμα λέγεις. Χρήσιμον μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ ζήτησιν, ἄλλως δὲ[y] μεταδιωκόμενον ἄχρηστον. Εἰκός γ', ἔφη.[z] Οἶμαι δέ γ', ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ τούτων πάντων ὧν διεληλύθαμεν μέθοδος ἐὰν
III. i. 358. μὲν ἐπὶ τὴν ἀλλήλων κοινωνίαν ἀφίκηται καὶ ξυγγένειαν, καὶ ξυλλογισθῇ[a] ταῦτα ᾗ[b] ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεῖα, φέρειν τι αὐτῶν εἰς ἃ βουλόμεθα τὴν πραγματείαν καὶ οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι, εἰ δὲ μή, ἀνόνητα. Καὶ[c] ἐγώ, ἔφη, οὕτω μαντεύομαι· ἀλλὰ πάμπολυ ἔργον λέγεις, ὦ Σώκρατες. Τοῦ προοιμίου, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τίνος λέγεις; ἢ οὐκ ἴσμεν ὅτι πάντα[d] ταῦτα προοίμιά ἐστιν αὐτοῦ τοῦ νόμου ὃν δεῖ μαθεῖν; οὐ γάρ που[e] δοκοῦσί γέ σοι οἱ ταῦτα δεινοὶ[f] διαλεκτικοὶ εἶναι. Οὐ μὰ τὸν Δία,[g] ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα.[h] Ἀλλ' ἤδη,[i] εἶπον, μὴ[k] δυνατοί[l] τινες ὄντες[m] δοῦναί τε καὶ ἀποδέξασ-

σιν K.—[y] τι v.—[z] δ' ἔφη K.—[a] συλλογισθῇ r.—[b] ἃ q.—[c] καὶ om v.—[d] πάντα om ω ΘKr.—[e] που v, πω Φm.—[f] οἱ ταῦτα δεινοὶ AΠΦvm, εἰς ταῦτα δεινοὶ DK, οἱ εἰς ταῦτα δεινοὶ q, οὐ ταῦτα δεινοὶ Θr: ταῦτα δεινοὶ οἱ *s.—[g] δί' vm.—[h] ἐντετυχήκειν Θr.—[i] ἀλλὰ δὴ v, ἀλλ' οἴει q.—[k] οἱ μὴ AΦ, εἰ μὴ vm.—[l] δυνασταί q.—[m] ὄντες om

ταῦτα ᾗ] De hac pronominis relativi positione v. quæ ad Phædr. p. 368. notavimus. Sequentia sic construe: *τὴν πραγματείαν αὐτῶν φέρειν τι* (*ducere*) *ἐς ἃ* (*ἐς ταῦτα, ἃ*) *βουλόμεθα*.—Mox Bas. 2. *ποιεῖσθαι* pro *πονεῖσθαι*. Ast.

ἀνόνητα] Non necesse est *ἀνόνητα*, quod est ante *πονεῖσθαι*, mutare in *ἀνήνυτα*: quamvis præcesserit *ἀνήνυτα πονοῦσι* paulo supra, utrumque enim dici potest: multo tamen est usitatius *ἀνήνυτα πονεῖν*. Steph.

οὐ γάρ πω] Sic Cod. Monac. quod Ficinus confirmat: *nondum enim dialectici*. Sensus est, 'nondum exposuimus tibique persuasimus, in his (*ταῦτα* respicit philosophiam, tanquam commune omnium scientiarum vinculum: *ἡ ἀλλήλων κοινωνία καὶ ξυγγένεια*) intelligentes esse dialecticos.' Cod. Monac. legit *οἱ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοί*; sed articulum ante *διαλεκτικοὶ* sequentia, *εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι* cet. videntur postulare. Cod. Reg. *εἰς ταῦτα δεινοὶ* exhibet: *δεινὸς* vero cum simplice accusativo amat construi. Ast.

ἀλλὰ δὴ] *Sed tamen, at vero.* Vulgo *ἀλλ' ἤδη*, quod sensum, si quid video, nullum habet. Socrates probaturus est, eam disciplinam, quæ scientiarum nexum et communitatem perspiciat, esse dialecticam; et quum Glauco respondisset, admodum paucos se reperisse dialecticos in hoc intelligentes, monet, fieri tamen non posse, ut quis illam assequatur intelligentiam, nisi dialecticæ sit peritus (*λόγον* enim *δοῦναί τε καὶ ἀποδέξασθαι* est *διαλέγεσθαι*, v. Cratyl. 390. C. Sext. Empir. adv. Grammat. ii. §. 7. p. 289.) Ast.

οἱ μὴ δυνατοὶ ὄντες] E Cod. Monac. reponendum pro *μὴ δυνατοί τινες*, in quo *ὄντες* desideramus, quum voci *δυνατοὶ* junctum esse debeat subjectum, *τινὲς* vero haud dubie ex prægressis huc irrepsit. Sententia est generalis, 'An vero ii, qui rationem neque reddere neque accipere possunt, unquam tibi videntur intellecturi esse aliquid eorum, quæ intelligere ipsos debere contendimus?' E præcedentibus ad *εἴσεσθαι* repetendum est *δοκοῦσι*; hinc respondet Glauco: *οὐδ' αὖ τοῦτό γε*, int. *δοκεῖ μοι*. Ast.

θαι λόγον εἴσεσθαί ποτέ τι ὧν φαμὲν δεῖν[n] εἰδέναι; Οὐδ'
αὖ, ἔφη, τοῦτό γε. Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, οὗτος ἤδη II. 532.
αὐτός ἐστιν ὁ νόμος ὃν[o] τὸ διαλέγεσθαι περαίνει;[p] ὃν καὶ
ὄντα νοητὸν μιμοῖτ'[q] ἂν ἡ τῆς ὄψεως δύναμις, ἣν ἐλέγομεν
πρὸς αὐτὰ ἤδη τὰ ζῶα ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν καὶ πρὸς
αὐτὰ ἄστρα τε καὶ τελευταῖον δὴ πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον.
οὕτω καὶ ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ, ἄνευ πασῶν
τῶν αἰσθήσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον[r]
ὁρμᾷ καὶ μὴ[s] ἀποστῇ πρὶν ἂν αὐτὸ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ[t]
νοήσει λάβῃ,[u] ἐπ' αὐτῷ[v] γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει, ὥς
περ ἐκεῖνος τότε ἐπὶ τῷ[w] τοῦ[x] ὁρατοῦ. Παντάπασι μὲν III. i. 359.
οὖν, ἔφη. Τί οὖν;[y] οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν
καλεῖς; Τί μήν; [§. 13.] Ἡ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, λύσις
τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφὴ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ
εἴδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον
ἐπάνοδος, καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῷά τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ
τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ'[z] ἀδυναμίᾳ[a] βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν
ὕδασι φαντάσματα, ἐνταῦθα[b] δὲ πρὸς φαντάσματα θεῖα

s.—[n] δεῖν om pr Ξ.—[o] ὃ s.—[p] περαίνει υ: ceteri παραινεῖ: περαίνων s.—[q] παραι τ' Φ.—[r] ἕκαστον om Φm.—[s] καὶ μὴ ΑΘΞΠDKqmr, καὶ ἣν μὴ Φ, καὶ εἰ μὴ υ: καὶ ἐὰν μὴ s.—[t] αὖ τῇ K, αὐτῇ τῇ Ξq.—[u] λάβοι Ξ. post λάβῃ omisi τότε δὴ cum ΑΘΠ ΦDKqmr.—[v] αὐτὸ Θ, αὐτοῦ q.—[w] τῷ om ΘΞΦmr.—[x] τοῦ om pr A.—[y] τί δὲ Ξ.—[z] ἔστιν Ξ, om υ.—[a] δυναμία pr Ξ, ἀδυναμίαν υ.—[b] ἐνταῦθα...φαντάσματα om ΑΘΠ

εἴσεσθαι] Videri posset deesse aliquod verbum, nisi repeteretur δοκοῦσι ex præcedent. cum εἴσεσθαι. Steph.

ὃν τὸ διαλέγεσθαι παραινεῖ] Sic Cod. Reg. et Monac. Vulgo ὃ τὸ διαλέγεσθαι περαίνων: *hæc ipsa lex est, quam dialectica jubet* s. præscribit, sc. τοὺς μὴ δυνατοὺς ὄντας δοῦναί τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον, μήποτε εἴσεσθαί τι, ὧν δεῖ εἰδέναι. —Mox ὁρμᾷν pro ὁρμᾷ scripsimus. Pro αὐτῇ τῇ νοήσει, quod e Bas. 2. recepimus, Ald. et Bas. 1. αὖ τῇ, Steph. αὐτῇ exhibent. Ast.

τότε δὴ] Omittunt ea Cod. Reg. et Monac. Ficinus vero: *tunc demum—ascendit.* Ast.

§. 13. βλέπειν] Puto deesse voculam μὴ ante verbum βλέπειν. Paulo post autem male ἐπ' ἀναγωγὴν pro ἐπαναγωγὴν in præced. editionibus. Steph. qui sic in Not. 'Non dubium est quin depravatus sit hic locus: quem etiam in iis quæ margini adscripsi, aliqua ex parte restituere conatus sum. Postea autem hanc ejus expositionem inveni, *Et illic quidem visus ad animalia, et plantas, et solis lumen: in videndi vero debilitate, ad spectra in aquis:* eique expositioni subjunctam hanc lectionem, καὶ ἐκεῖ μὲν ὄψις πρὸς τὰ ζῷά τε καὶ φυτὰ, καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς· ἐπ' ἀδυναμίᾳ δὲ τοῦ βλέπειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα. Ego autem legens μὴ βλέπειν, jungebam cum præcedentibus, πρὸς μὲν τὰ ζῷά τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, tanquam ἐπ' ἀδυναμίᾳ seorsum positum esset. Fic. vero locum hunc ita vertit, *Ibique animalium et plantarum inspectio, solisque et siderum in aqua propter imbecillitatem oculorum intuitus.* Ex qua ejus interpretatione perspicimus genuinam lectionem incognitam illi fuisse.'

πρὸς δὲ τὰ ὕδασι φαντάσματα] Int. τὸ βλέπειν s. ἡ βλέψις, quod eruendum ex

καὶ σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ᾽ οὐκ εἰδώλων σκιὰς δι᾽ ἑτέρου
τοιούτου φωτὸς ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν ἀποσκιαζομένας,—
πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν ἃς[c] διήλθομεν ταύ-
την ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν[d] τοῦ βελτίστου[e] ἐν
ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὖσι θέαν,[f] ὥς περ τότε
τοῦ σαφεστάτου ἐν[g] σώματι[h] πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτου[i] ἐν
τῷ[k] σωματοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Ἐγὼ μέν, ἔφη,
ἀποδέχομαι οὕτω. καί τοι παντάπασί γέ μοι δοκεῖ χα-
λεπὰ μὲν ἀποδέχεσθαι εἶναι, ἄλλον δ᾽ αὖ τρόπον χαλεπὰ
μὴ ἀποδέχεσθαι. ὅμως δέ—οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν παρόντι
μόνον ἀκουστέα, ἀλλὰ καὶ αὖθις πολλάκις[l] ἐπανιτέον—
ταῦτα θέντες[m] ἔχειν ὡς νῦν[n] λέγεται, ἐπ᾽ αὐτὸν δὴ τὸν
III. i. 360. νόμον ἴωμεν, καὶ διέλθωμεν[o] οὕτως ὥς περ τὸ προοίμιον
διήλθομεν. λέγε οὖν τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ διαλέγεσθαι
δυνάμεως, καὶ κατὰ ποῖα δὴ[p] εἴδη[q] διέστηκε, καὶ τίνες αὖ[r]
ὁδοί. αὗται γὰρ ἂν[s] ἤδη, ὡς ἔοικεν, αἱ πρὸς αὐτὸ[t] ἄγου-
σαι εἶεν, οἷ ἀφικομένῳ ὥς περ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν εἴη καὶ
τέλος τῆς πορείας. Οὐκέτ᾽, ἦν δ᾽ ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων,
II. 533. οἷός τ᾽ ἔσει[u] ἀκολουθεῖν, ἐπεὶ τό γ᾽ ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυ-
μίας ἀπολίποι,[v] οὐδ᾽ εἰκόνα ἂν ἔτι οὗ λέγομεν ἴδοις,[w]

ΦDKqυmr.—[c] ἣν r.—[d] ἐπαγωγὴν Ξ.—[e] βελτίστου...τοῦ om υ.—[f] θεοῖς Θ.—[g] ἐν ...φανοτάτου om Θ.—[h] σώμασιν Φυm.—[i] φανοτάτου ΑΞΠΦDKmr.—[k] τῷ add ΑΘΞ ΠDKqυmr.—[l] πολλάκις om r.—[m] θέντας (ut videtur) Ξ.—[n] νῦν δὴ K.—[o] ἔλθωμεν (αν) ΑΠΦDm.—[p] δὴ om Θr, post εἴδη ponit υ.—[q] ἤδη m.—[r] αἱ r.—[s] ἂν om m.—[t] αὐτὸν Φm. οὗ υ.—[u] εἶ υ.—[v] ἀπολίποι Θυr et pr ΑΠ : ἀπολείποι *s.—[w] ἴδοις Π, ἤδεις (η ει)

præcedentibus ἐπ᾽ ἀδυναμίᾳ (τοῦ) βλέπειν. Cornarius ὄψις post ἐκεῖ μὲν interponit. Ἐκεῖ est ἐν τῷ καταγείῳ, *in antro*, ubi nil nisi umbras imaginum videmus, ἐνταῦθα vero est ἐν τῷ ἡλίῳ s. vita superiore, ubi imagines veri ac divini intuemur. Δι᾽ ἑτέρου τοιούτου φωτὸς, per similem lucem, h. e. per lucem, quæ, cum luce solis comparata, nihil aliud esse possit nisi umbra imaginis; namque sol ipse imago est veræ lucis, h. e. boni; igitur lumen, quod esset imago solis, umbra esset imaginis. Ast.

πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία] Sc. ἡ λύσις, ἡ μεταστροφή, ἡ ἐπάνοδος καὶ ἡ βλέψις, eo spectat, ut animum nostrum a rerum terrestrium umbra ad simulacra veri ac divini extollat, et postremo ad ipsam veri bonique contemplationem evehat. Rectius tamen fortasse ante πᾶσα—πραγματεία haberet καί. Ast.

τοῦ σαφεστάτου] *Oculi, qui, ex antro solutus, ipsam solis lucem, cujus umbram in speluncis vidit, intueri discit.*—Cod. Monac. exhibet ἐν τῇ ψυχῇ et Cod. Reg. ἐν τῷ σωματ. quod recepimus; vulgo articulus desideratur. Ald. Bas. 1. et 2. φανοτάτου, ut semper, exhibent, et paulo post Bas. 2. particulam τὲ ante καὶ omittit. Ast.

τό γ᾽ ἐμὸν] I. e. ἔγωγε. Vid. Heind. ad Theæt. §. 49. Ast.

ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθές, ὅ γε δὴ[x] ἐμοὶ[y] φαίνεται· εἰ δ' ὄντως[z] ἢ μή, οὐκέτ' ἄξιον τοῦτο διισχυρίζεσθαι. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ[a] τοιοῦτόν[b] τι,[c] ἰσχυριστέον. ἢ γάρ; Τί μήν; Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις μόνη ἂν φήνειεν[d] ἐμπείρῳ ὄντι ὧν νῦν δὴ[e] διήλθομεν, ἄλλῃ δὲ οὐδαμῇ δυνατόν; Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἄξιον διισχυρίζεσθαι.[f] Τόδε γοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδεὶς ἡμῖν ἀμφισβητήσει[g] λέγουσιν ὡς αὐτοῦ γε ἑκάστου πέρι, ὃ ἔστιν ἕκαστον, οὐκ[h] ἄλλη τις ἐπιχειρεῖ μέθοδος ὁδῷ περὶ παντὸς λαμβάνειν, ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι τέχναι ἢ πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσὶν ἢ πρὸς γενέσεις τε[i] καὶ[k] συνθέσεις, ἢ καὶ πρὸς θεραπείαν τῶν φυομένων τε καὶ συντιθεμένων ἅπασαι τετράφαται· αἱ δὲ λοιπαί, ἃς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι,[l] γεωμετρίαν[m] τε καὶ τὰς ταύτῃ ἑπομένας, ὁρῶμεν ὡς ὀνειρώττουσι μὲν περὶ τὸ ὄν, ὕπαρ δὲ ἀδύνατον[n] αὐταῖς[o] ἰδεῖν, ἕως ἂν ὑποθέσεσι χρώμεναι ταύτας ἀκινήτους ἐῶσι, μὴ δυνάμεναι λόγον διδόναι αὐτῶν. ᾧ γὰρ ἀρχὴ μὲν ὃ μὴ οἶδε, τελευτὴ δὲ καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε συμπέπλεκται,[p] τίς μηχανὴ τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν ποτὲ ἐπιστήμην γενέσθαι; Οὐδεμία, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη[q] ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχήν, ἵνα βεβαιώση- III. i. 361.

pr Θ.—[x] δὴ om K: δὴ ὡς μὲν ἔστιν δγ' ἐμοὶ q.—[y] μοι ΑΞΦm.—[z] ἰδόντος pr Π, ἰδόντι DKq, ἰδόντι (os) r.—[a] δεῖ μὲν Φ.—[b] τοιοῦτό Φ.—[c] τι ἰδεῖν ΑΦυm et rc Π: om ΘΞ.—[d] φήσειεν r.—[e] δὴ add ΑΞΦυm.—[f] διισχυρίζομαι q.—[g] ἀμφισβητείσειε K.—[h] οὐκ om ΘΞΠΦDKqυmr.—[i] τε καὶ συνθέσεις om υ.—[k] καὶ post ἢ om ΑΦm.—[l] ἀντιλαμβάνεσθαι Ξ.—[m] γεωμετρίας ΘΠDKmr.—[n] ἀδύνατοι q.—[o] αὐτὸ q.—

εἰ δ' ὄντως] In præced. edit. male ἰδόντι pro εἰ δ' ὄντως, ut habet vet. lib. Alioqui legi etiam posset εἰ δὲ τῷ ὄντι. Steph.

εἰ δ' ὄντως] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. ἰδόντι. Ast.

ἰσχυριστέον] Rectius fortasse διϊσχυριστέον scribetur, ut mox dicet διϊσχυρίζεσθαι. Steph.

τοιοῦτόν τι] Cod. Monac. ἀλλ' ὅτι δὴ μὲν τοιοῦτό τι ἰδεῖν, ἰσχ. Similiter Ficinus: *quod tale aliquid est cognoscendum.* Ald. Bas. 1. et 2. pro τι exhibent τις. Ast.

φήνειεν] Int. τὸ ἀληθές.—Mox νῦν δὴ cum Cod. Monac. scribendum; vulgo νῦν. Deinde Ald. Bas. 1. et 2. ἄλλη. Ast.

καὶ τοῦτ'—διϊσχυρίζεσθαι] Verba sunt Glauconis respondentis; vulgo Socratis orationi annexa leguntur. Ast.

ὁδῷ] *Certa quadam via et ratione* s. methodo, vid. nostra ad Phædr. p. 586.—A Codd. Reg. et Monac. Ald. Bas. 1. et 2. οὐκ abest. Ast.

τετράφαται] De hac perfecti forma v. Gregor. Corinth. p. 229. Mailtair. de Dialect. p. 128. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 407. et Matthiæ Gr. Gr. p. 254.—Mox Ald. δυνάμενα et ἀρχῇ. Ast.

ται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθοις[r] καὶ συμπεριαγωγοῖς[s] χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις·[t] ἃς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρου μὲν ἢ δόξης, ἀμυδροτέρου δὲ[u] ἢ ἐπιστήμης. διάνοιαν δὲ αὐτὴν ἔν γε τῷ πρόσθεν που[v] ὡρισάμεθα. ἔστι δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐ περὶ ὀνόματος ἡ[w] ἀμφισβήτησις, οἷς τοσούτων[x] πέρι σκέψις[y] ὅσων[z] ἡμῖν πρόκειται. Οὐ[a] γὰρ οὖν, ἔφη· ἀλλ'[b] ὃ[c] ἂν μόνον δηλοῖ[d] πρὸς τὴν λέξιν[e] σαφηνείᾳ,[f] ὃ[g] λέγοι[h]
III. i. 362. ἐν ψυχῇ. [§. 14.] Ἀρέσκει οὖν,[i] ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ τὸ πρότερον, τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν, δευτέ-
II. 534. ραν δὲ διάνοιαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρτην· καὶ ξυναμφότερα μὲν[k] ταῦτα[l] δόξαν, ξυναμφότερα δ'[m]

[p] συμπλέκεται Θr.—[q] μόνη ΑΠ.—[r] συνεριθμοῖς Θ et pr Π, συνεθισμοῖς Dq, συνωθισμοῖς K.—[s] συμπεριαγωγῇ K, περιαγωγοῖς Φm.—[t] ἃς διήλθομεν τέχνας Φ.—[u] γε υ.—[v] πως K.—[w] ἡ om ΘΠΦDKmr.—[x] τοσοῦτον ΠD, τοσοῦτο Φ, τοσοῦτον Kr et pr Θ, τοσούτου corr Θ.—[y] περίσκεψις Kr.—[z] ὅσον ΘKr et pr ΠD.—[a] ἂν Φ.—[b] ἀλλ'...ψυχῇ om ς.—[c] ἄλλο ΘΠDr.—[d] δηλοῖ μόνον K.—[e] λέξιν q: ceteri ἕξιν.—[f] σαφηνείᾳ (ita enim scribendum)] σαφήνειαν Φ.—[g] ὃ solus q.—[h] λέγοι q, λέγει ΘΠDKr, λέγει A, λέγειν Φυm.—[i] γοῦν ΑΞΦm.—[k] μὲν...ξυναμφότερα om ΘDKr

ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ] Vid. Phædon. p. 290. Fisch. Galen. Adhort. ad Liter. Stud. c. xi. ὡς ἐν βορβόρῳ πολλῷ τὴν ψυχὴν ἑαυτῶν ἔχουσι κατεσβεσμένην. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 96. Ast.

τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα] Sic et Sophist. 254. A. A Platone mutuati sunt Philo t. ii. p. 635. Porphyr. de Vit. Plotin. p. 111. Anastas. Sinait. Orat. i. de S. Synaxi p. 472. v. i. in Canisii Lect. Antiq. ed. Basnag. Naumach. in Stob. Serm. 66. p. 420. v. 11. Vid. Jacobs. ad Anthol. Græc. v. iii. p. ii. p. 191. Sic etiam ὄψις τῆς διανοίας, vid. Gataker. ad M. Antonin. iii. §. 15. Ast.

ἀνάγει] Similia loca laudat Ruhnk. ad Tim. p. 31. Ast.

ξυνερίθοις—τέχναις] ξυνέριθοι Timæi Lexic. p. 243. συνεργοί, ubi cf. Ruhnken. ibique notatis adde Valckenar. in Fragm. Eleg. Callimach. p. 207. Facit huc inprimis Porphyrii locus in Vit. Pythagor. c. 44. φιλοσοφίαν δ' ἐφιλοσόφησεν, ἧς ὁ σκόπος ῥύσασθαι καὶ διελευθερῶσαι τῶν τοιούτων εἱργμῶν καὶ συνδέσμων τὸν κατακεχωσμένον ἐν ἡμῖν νοῦν. Cf. Clemens Alexandr. Pædagog. ii. p. 186. C. Synes. Epist. 136. p. 273. D. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 95. Ast.

ὅσων] I. e. ὅσα ἐστὶν ἐκεῖνα, ὧν σκέψις ἡμῖν πρόκειται.—Verba ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἕξιν σαφήνειαν λόγου ἐν ψυχῇ, quæ Codd. Reg. Monac. (in quo λέγειν pro λόγου) et Bas. 2. (in quo ἄλλο—σαφηνείᾳ λέγει) exhibent, glossema mihi videntur esse, quod, ni fallor, tale erat: ἀλλ' ὄνομα (vel ἀλλὰ simpliciter) μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἕξιν σαφήνειαν λόγου ἐν ψυχῇ: nomen enim solummodo pro conditione s. habitu (int. ejus, qui eo utitur; esse quoque possit: pro consuetudine) certam in animo notionem indicat, quocirca per se veram (objectivam) rei naturam neutiquam attingit. Ast.

§. 14. οὐ γὰρ οὖν] Inter hæc verba, οὐ γὰρ οὖν, ἔφη, et illa, Ἀρέσκει, afferuntur quædam ex vet. cod. sed mendosa: sub quibus tamen latere videtur sensus qui Ficini verbis subest. Steph.

ἐκεῖνα νόησιν· καὶ δόξαν[n] μὲν περὶ γένεσιν,[o] νόησιν δὲ[p]
περὶ οὐσίαν· καὶ ὅ τι οὐσίαν[q] πρὸς γένεσιν,[r] νόησιν[s] πρὸς
δόξαν[t] ἐπιστήμην[u] πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν[v] πρὸς εἰκα-
σίαν. τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῇ
ἑκατέρου, δοξαστοῦ τε[w] καὶ νοητοῦ, ἐῶμεν,[x] ὦ Γλαύκων,
ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλασίων λόγων ἐμπλήσῃ ἢ ὅσων[y] οἱ
παρεληλυθότες. Ἀλλὰ μὴν ἔμοιγ', ἔφη, τά γε ἄλλα,[z]
καθ' ὅσον δύναμαι ἕπεσθαι, ξυνδοκεῖ. Ἦ καὶ[a] διαλεκτι-
κὸν καλεῖς τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας;
καὶ τὸν μὴ ἔχοντα, καθ' ὅσον ἂν μὴ ἔχῃ[b] λόγον αὑτῷ[c] τε
καὶ ἄλλῳ διδόναι, κατὰ τοσοῦτον[d] νοῦν[e] περὶ τούτου οὐ
φήσεις ἔχειν; Πῶς γὰρ ἄν, ἦ δ' ὅς, φαίην;[f] Οὐκοῦν καὶ
περὶ τοῦ[g] ἀγαθοῦ ὡσαύτως· ὃς ἂν μὴ[h] ἔχῃ[i] διορίσασθαι
τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν ἄλλων πάντων[k] ἀφελὼν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ
ἰδέαν, καὶ ὥσπερ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιών,
μὴ κατὰ δόξαν ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προθυμούμενος ἐλέγ- III. i. 363.
χειν, ἐν πᾶσι τούτοις ἀπτῶτι τῷ λόγῳ διαπορεύηται, οὔτε[l]
αὐτὸ[m] τὸ ἀγαθὸν φήσεις[n] εἰδέναι τὸν οὕτως ἔχοντα οὔτε
ἄλλο ἀγαθὸν οὐδέν, ἀλλ' εἴ πῃ εἰδώλου τινὸς ἐφάπτεται,
δόξῃ οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι,[o] καὶ τὸν νῦν βίον ὀνειροπο-
λοῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδ' ἐξεγρέσθαι, εἰς Ἅιδου
πρότερον ἀφικόμενον τελέως ἐπικαταδαρθάνειν; Νὴ τὸν
Δία,[p] ἦ δ' ὅς, σφόδρα γε πάντα ταῦτα[q] φήσω. Ἀλλὰ

ει pr Π.—[l] ταῦτα...νόησιν] ἐκεῖνα νόησιν, ταῦτα δὲ δόξαν q.—[m] δ' om K.—[n] δόξαν. δόξαν K.—[o] πρὸς γένεσιν K, om D.—[p] δὲ καὶ K.—[q] οὐσία ΑΘΞΠΦmr.—[r] γέννησιν m.—[s] νόησις ΘΞΦtmr.—[t] δόξαν, καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν ΑΞΠΦtm.—[u] ἐπιστήμη ΑΞΦmr, ἐπιστήμη δὲ rc Θ, καὶ ἐπιστήμη v.—[v] διάνοια Φvmr.—[w] τε om Θr.—[x] θεῶμεν v.—[y] ὅσον ΑΘΠm.—[z] · ἀλλὰ Π.—[a] καὶ om v.—[b] ἔχοι K, ἔχοι Θqt, ἔχει Πη.—[c] αὐτῶν...ἄλλων Φ: ἄλλων etiam m.—[d] τοσοῦτο Φ.—[e] οὖν ΘDKr et corr Π.—[f] οὐ φαίην s.—[g] τοῦ om v.—[h] μὲν r.—[i] ἔχοι ΘDKqr.—[k] πάντων om v.—[l] οὔτ' r.—[m] αὐτὸ om v.—[n] ἀγαθὸν φήσεις ΘΞΠΦDKqvmr: ἀγαθὸν οὐδὲν φήσεις s.—

ἀναλογίαν τε καὶ] τι e Cod. Monac. recepimus. Ast.

οἱ παρεληλυθότες] Int. λόγων, de re ipsa, h. e. de quæstionibus positum, ut etiam poetæ usurpare solent, vid. Brunck. ad Soph. Œd. C. 448. Ast.

οὐ φαίην] οὐ deest in Codd. Reg. et Monac. Ald. Bas. 1. et 2. sed abesse nequit. Ficinus, *Certe non aliter est dicendum.* Ast.

ἔχῃ] Ald. Bas. 1. et 2. ἔχοι, falso. Ast.

αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν] Quod in libris editis additum legitur, οὐδὲν, cod. Regii auctoritate expunximus, utpote sensum turbans et haud dubie e sequentibus huc illatum. Ficinus quoque οὐδὲν non expressit: *neque bonum ipsum dices cognoscere, neque alium quidquam bonum.* Ast.

μὴν τούς γε σαυτοῦ παῖδας, οὓς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις, εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις, οὐκ ἂν ἐάσαις, ὥς ἐγῷμαι, ἀλόγους ὄντας ὥς περ γραμμάς, ἄρχοντας ἐν τῇ πόλει κυρίους[r] *τῶν μεγίστων εἶναι.* Οὐ *γὰρ οὖν, ἔφη.* Νο*μοθετήσεις δὴ*[s] *αὐτοῖς ταύτης*[t] *μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι ἐξ ἧς ἐρωτᾷν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα οἷοί τ' ἔσονται;* Νο*μοθετήσω, ἔφη, μετά γε σοῦ.* Ἆ*ρ' οὖν δοκεῖ σοι,*[u] *ἔφην ἐγώ, ὥς περ θριγκὸς*[v] *τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ'*
II. 535. *ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων;* Ἔ*μοιγ', ἔφη.*

III. i. 364. Δ*ιανομὴ*[w] *τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ λοιπόν σοι,*[x] *τίσι ταῦτα τὰ μαθήματα δώσομεν καὶ τίνα τρόπον.* Δ*ῆλον, ἔφη.* Μ*έμνησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, οἵους ἐξελέξαμεν;* Π*ῶς γάρ, ἢ δ' ὅς, οὔ;* Τ*ὰ μὲν ἄλλα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἐκείνας τὰς φύσεις οἴου δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι· τούς τε γὰρ βεβαιοτάτους καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους*[y] *προαιρετέον, καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρὸς δὲ τούτοις ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς*[z] *τὰ ἤθη,*[a] *ἀλλὰ καὶ ἃ τῇδε τῇ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα ἑκτέον*[b] *αὐτοῖς.* Π*οῖα δὴ διαστέλλεις;*[c] Δ*ριμύτητα, ὦ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν, πολὺ γάρ τοι*[d] *μᾶλλον ἀποδειλιῶσι ψυχαὶ ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν ἢ ἐν γυμνασίοις· οἰκειότερος γὰρ αὐταῖς ὁ πόνος, ἴδιος ἀλλ' οὐ κοινὸς ὢν μετὰ τοῦ*[e] *σώματος.* Ἀ*ληθῆ, ἔφη.* Κ*αὶ μνήμονα δὲ*[f] *καὶ*[g]

[o] *ἐφάπτεται* r.—[p] *δι'* mr.—[q] *ταῦτα πάντα* ΘΞΠΦKmr.—[r] *κυρίως* K.—[s] *δὲ* Φ.—[t] *ταύτης* om v.—[u] *σοι ὥσπερ* m.—[v] *θρίγκος* Πv, *θριγγὸς* qr.—[w] *διανοῇ* Kq.—[x] *σὺ* K.—[y] *καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους* om ΘΠDKqr, *καὶ* om v.—[z] *βλοσσυροὺς* ΞKr.—[a] *ἔθη* q.—[b] *ἐκτέα* v.—[c] *διαστέλλει* AΦm, om v.—[d] *τι* ΞΦm.—[e] *τοῦ* om vr.—[f] *δὴ* Avm.

ὥσπερ γραμμὰς] *Ut literæ* s. scriptiones, quæ vitæ et rationis expertes interroganti nihil respondent, v. nostra ad Phædr. p. 386. Cornarius corruptum habens hunc locum jubebat pro *ὥσπερ γραμμὰς* legi: *ὡς Φρύγας Μίδας, velut Phryges Midæ:* mirum commentum. Ast.

νομοθ. δὴ] Cod. Monac. *δὲ*, sed Ficinus quoque *δὴ* expressit: *legem itaque feres.* Ast.

θριγκὸς] *Apex,* culmen s. corona, *στεφάνη.* Respexerunt h. l. Themist. Orat. xxi. p. 257. D. Procl. in Euclid. i. p. 12. Vid. P. Victor. Var. Lect. ii. 12. Ast.

τοίνυν] In Ald. et Bas. 1. deest *τοίνυν.* Ast.

διαστέλλει] *διαστέλλεσθαι*, in medio est i. q. *διαιρεῖσθαι, διορίζεσθαι, distribuere, statuere, definire.* Ast.

ἄῤῥατον[h] καὶ πάντῃ[i] φιλόπονον ζητητέον. ἢ τίνι τρόπῳ οἴει
τά τε τοῦ σώματος ἐθελήσειν τινὰ διαπονεῖν καὶ τοσαύτην
μάθησίν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν;[k] Οὐδένα, ἦ δ' ὅς, ἐὰν
μὴ παντάπασί γ'[l] ᾖ εὐφυής. [§. 15.] Τὸ γοῦν νῦν
ἁμάρτημα, ἦν δ' ἐγώ,[m] καὶ ἡ ἀτιμία φιλοσοφίᾳ[n] διὰ ταῦ-
τα προσπέπτωκεν, ὃ καὶ πρότερον εἴπομεν,[o] ὅτι οὐ κατ' ἀξίαν
αὐτῆς ἅπτονται. οὐ γὰρ νόθους ἔδει ἅπτεσθαι ἀλλὰ γνησί- III. i. 365.
ους. Πῶς; ἔφη. Πρῶτον μέν,[p] εἶπον,[q] φιλοπονίᾳ[r] οὐ χω-
λὸν δεῖ εἶναι τὸν ἁψόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεα φιλόπονον, τὰ[s]
δὲ[t] ἡμίσεα ἄπονον. ἔστι δὲ τοῦτο, ὅταν τις φιλογυμναστὴς
μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ καὶ πάντα τὰ[u] διὰ[v] τοῦ σώματος φι-
λοπονῇ, φιλομαθὴς δὲ μὴ μηδὲ φιλήκοος μηδὲ ζητητικός, ἀλλ'
ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ. χωλὸς δὲ καὶ ὁ τἀναντία τούτου[w]
μεταβεβληκὼς τὴν φιλοπονίαν. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέ-
γεις. Οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἦν δ' ἐγώ, ταὐτὸν τοῦτο
ἀνάπηρον ψυχὴν θήσομεν, ἣ ἂν τὸ μὲν ἑκούσιον ψεῦδος
μισῇ[x] καὶ χαλεπῶς φέρῃ αὐτή τε καὶ ἑτέρων ψευδομένων
ὑπεραγανακτῇ, τὸ δ' ἀκούσιον εὐκόλως προσδέχηται[y] καὶ
ἀμαθαίνουσά[z] που[a] ἁλισκομένη μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' εὐχε-
ρῶς ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται;[b] Παντάπα-

—[g] καὶ om v.—[h] ἄρρατον ΑΠΦm, ἄρρητον DK, ἄρτιον q, ἄρα τὸν r, ἄρα ἰσχυρὸν μὴ μένοντα v, ἄκρατον corr Θ cum *ς.—[i] πάντῃ ΘΞΠΦDKqrmt : πάντα ς.—[k] διατελεῖν r.—[l] παντάπασί γ' ΑΘΠDKqt : παντάπασιν *ς.—[m] ἦν δ' ἐγὼ om Θr.—[n] φιλοσοφία (ας) v.—[o] εἶπον ΑΦm.—[p] μὲν δὴ K.—[q] ἔφην r.—[r] φιλοπονίας DKqr et corr Π.—[s] φιλόπονον τὰ ΑΘΠΦDKqmr : φιλόπονον ὄντα τὰ *ς.—[t] δ' r.—[u] τὰ om Θr.—[v] διὰ om m.—[w] τῇ τούτου Θ.—[x] μισοῖ r.—[y] προσδέχεται q.—[z] ἁμαρτάνουσά

ἄῤῥατον] Sic Cod. Venet. Monac. et Schol. Ruhnken. 181. qui explicat ἰσχυρὸν, στερεὸν ἢ δυσκίνητον. Cod. Reg. ἄρρητον, exempla vero edita ἄκρατον. Cratyl. 407. D. εἰ δ' αὖ κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄῤῥατον καλεῖται. Vid. Ruhnk. ad Tim. Lexic. p. 53. Hanc vocem, ut plura alia, ab Homero sumsisse Platonem, monetur ex Phrynich. Apparat. Sophist. in Opusc. Ruhnk. ed. Thom. Kidd. (Londin. 1807. 8.) p. xv. Ast.

πάντα] Bas. 2. πάντῃ, quod eodem redit. Ast.

§. 15. πρῶτον μὲν] Laudat Stob. xxix. p. 206. usque ad v. φιλοπονίαν, ubi scribitur ἁψόμενον—φιλόπονον sine ὄντα—μὲν ᾖ καὶ φιλομόχθηρος, καὶ—διαπονῇ (pro φιλοπονῇ)—μὴ φιλομαθὴς δὲ μηδὲ φιλήκοος. Ast.

ὁ μεταβεβληκὼς φιλοπονίαν] *Qui laboris amorem* s. studium *elegit* s. suscepit contrarium ac ille. Μεταβάλλειν est *mutando sumere*, et tunc omnino suscipere, eligere (ut supra jam exposuimus); τἀναντία est adverbialiter, ut solet, positum: *contra* s. aliter atque ille, h. e. diversum ab eo studio, cui ille deditus est, int. studium disciplinarum, cui quum prorsus se dederit, inhabilis est ad labores corporis sustinendos. Ast.

ἑκούσιον ψεῦδος μισῇ] Cf. Themist. Orat. xxi. p. 257. D. Ast.

II. 536. σι μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ πρὸς σωφροσύνην, ἦν δ' ἐγώ, καὶ
ἀνδρίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς
μέρη οὐχ ἥκιστα δεῖ φυλάττειν τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνή-
σιον. ὅταν γάρ τις μὴ ἐπίστηται[c] πάντα[d] τὰ τοιαῦτα σκο-
πεῖν καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, λανθάνουσι χωλοῖς τε καὶ νό-
III. i. 366. θοις χρώμενοι πρὸς ὅ τι ἂν τύχωσι τούτων,[e] οἱ μὲν φίλοις
οἱ δὲ ἄρχουσιν. Καὶ μάλα,[f] ἔφη,[g] οὕτως ἔχει. Ἡμῖν
δή,[h] ἦν ἐγώ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον, ὡς ἐὰν μὲν
ἀρτιμελεῖς[k] τε καὶ ἀρτίφρονας ἐπὶ τοσαύτην μάθησιν καὶ
τοσαύτην ἄσκησιν κομίσαντες[l] παιδεύωμεν, ἥ τε δίκη ἡμῖν
οὐ μέμψεται[m] αὐτὴ τήν τε πόλιν καὶ πολιτείαν σώσομεν,
ἀλλοίους[n] δὲ ἄγοντες ἐπὶ ταῦτα τἀναντία πάντα καὶ[o]
πράξομεν καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσο-
μεν. Αἰσχρὸν μέντ' ἂν εἴη,[p] ἦ δ' ὅς. Πάνυ μὲν οὖν, εἶ-
πον. γελοῖον δ' ἔγωγε καὶ ἐν τῷ παρόντι ἔοικα παθεῖν.
Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἐπελαθόμην, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐπαίζομεν,
καὶ μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον. λέγων γὰρ ἅμα[q] ἔβλεψα
πρὸς φιλοσοφίαν, καὶ ἰδὼν προπεπηλακισμένην[r] ἀναξίως
ἀγανακτήσας[s] μοι δοκῶ καὶ ὥς περ θυμωθεὶς τοῖς αἰτίοις
σπουδαιότερον εἰπεῖν ἃ εἶπον. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη,[t] οὔκ-
ουν ὥς γ'[u] ἐμοὶ ἀκροατῇ. Ἀλλ' ὡς ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ, ῥήτο-
ρι. τόδε δὲ[v] μὴ ἐπιλανθανώμεθα, ὅτι ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ
ἐκλογῇ πρεσβύτας ἐξελέγομεν, ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγχωρήσει·
Σόλωνι γὰρ οὐ πειστέον ὡς γηράσκων τις πολλὰ δυνατὸς

v.—[a] πως r, πῃ q.—[b] μολύνεται q.—[c] ἐπιστήσεται v.—[d] πάντῃ ΘΠvr, om ΑΞΦm. —[e] τούτοις v.—[f] μάλ' v.—[g] ἔφη om ΘΠDKqr.—[h] δή, ἦν δ' ἐγώ (ita enim scrib.) ΑΠΦDKqvm, δὲ ἦν δ' ἐγὼ ΘΞr: δ' ἔφην ἐγώ *s.—[i] μὲν add ΑΘΞΠΦvr.—[k] ἄρτι ἀμελεῖς pr Θ, ἄρτι ἐμμελεῖς r.—[l] κοσμήσαντες K.—[m] οὐ μέμψεται ἡμῖν K.—[n] ἀλλοίως ΘΠKqr.—[o] καὶ ante πράξομεν add ΑΘΞΠΦKmr.—[p] εἴη om q.—[q] ἅμα ἅμα q. —[r] προσπεπηλακισμένην D.—[s] ἀγανακτῆσαί q.—[t] ἔφην r.—[u] γ' om v.—[v] δὴ r.—

τούτων] Respicit prægressa *πάντα τὰ τοιαῦτα*. Ast.

ἡμῖν δή, ἦν δ' ἐγώ] Sic Codd. Regg. et Monac. In Ald. Bas. 1. et 2. legitur *ἡμῖν δ' ἐγώ*, quod Stephanus interposito *ἔφην* supplevit; genuinum vero *δή, ἦν δ' ἐγώ*, esse apparet. Ast.

τἀναντία πάντα] Bas. 2. addit *καί*. Mox exhibet *ἐν παρόντι*. Ast.

οὔκουν] *Nullo modo*; fortior negationis repetitio, de qua vid. supra observata. Ast.

ὥς γ' ἐμοὶ ἀκροατῇ] Int. *κρῖναι*, ut Sophist. 234. E. *ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῷδε ὄντι κρῖναι*. Xenoph. Vectigal. v. 2. *ὡς ἐμῇ δόξῃ*. Similiter *ὡς ἐμοὶ* Soph. Antig. 1161. Aj. 395. Cf. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 324. Toup. ad Suid. t. i. p. 454. et Brunck. Lex. Sophocl. p. 744. Ast.

Σόλωνι] Notus est Solonis versus: *Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος*.

μανθάνειν, ἀλλ' ἧττον ἢ τρέχειν, νέων δὲ πάντες οἱ μεγάλοι
καὶ οἱ πολλοὶ πόνοι. Ἀνάγκη, ἔφη. Τὰ μὲν τοίνυν λο-
γισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν[w] καὶ πάσης τῆς προπαιδείας, III. i. 367.
ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ[x] προπαιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρὴ
προβάλλειν,[y] οὐχ ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς δι-
δαχῆς ποιουμένους. Τί δή; Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲν μάθη-
μα μετὰ δουλείας τὸν ἐλεύθερον χρὴ μανθάνειν. οἱ μὲν
γὰρ τοῦ σώματος πόνοι βίᾳ πονούμενοι χεῖρον οὐδὲν τὸ σῶ-
μα ἀπεργάζονται, ψυχῇ δὲ βίαιον οὐδὲν ἔμμονον μάθημα.
Ἀληθῆ, ἔφη. Μὴ τοίνυν βίᾳ, εἶπον, ὦ ἄριστε, τοὺς παῖδας
ἐν τοῖς μαθήμασιν ἀλλὰ παίζοντας τρέφε, ἵνα καὶ μᾶλ- II. 537.
λον οἷός τ' ᾖς[z] καθορᾶν ἐφ' ὃ[a] ἕκαστος πέφυκεν. Ἔχει ὃ
λέγεις, ἔφη, λόγον. [§. 16.] Οὐκοῦν μνημονεύεις, ἦν δ'
ἐγώ, ὅτι καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἔφαμεν τοὺς παῖδας εἶναι
ἀκτέον ἐπὶ τῶν ἵππων θεωρούς, καὶ ἐάν που ἀσφαλὲς ᾖ,
προσακτέον ἐγγὺς καὶ γευστέον αἵματος, ὥσπερ τοὺς σκύ-
λακας; Μέμνημαι, ἔφη. Ἐν πᾶσι δὴ τούτοις, ἦν δ' ἐγώ,
τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις ὃς[b] ἂν ἐντρε-
χέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον. Ἐν

[w] προπαιδειῶν K.—[x] τοῖς διαλεκτικοῖς δεῖ Φ, δεῖ τοῖς διαλεκτικοῖς t, δεῖ τῆς διαλεκτικῆς Θ.—[y] προσβάλλειν Θqt.—[z] ᾖ s.—[a] ἐφ' ᾧ Θt et corr A, ἔφη δ v.—[b] οἷς

Erast. 133. C. Plutarch. Solon. Vit. p. 96. E. Senec. Epist. 76. §. 2. 'Tamdiu discendum est, quamdiu vivas.' Cf. Erasmi Adag. Chil. i. Centur. viii. 60. p. 234. Ast.

ἔμμονον] Ald. ἔμμενον. Ast.

ᾖς] Ita pro ᾖ, quod in Ald. Bas. 1. et Steph. comparet, scripsimus cum Ficino, qui vertit: *ut et magis—possis agnoscere*. Bas. 2. habet ᾗ. Ast.

§. 16. ἐπὶ τῶν ἵππων] De hac lectione minime dubitandum est: quum lib. v. p. 467. circa finem (qui locus is est cujus hic mentionem facit) dicat itidem, ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν. Quin potius locus hic ex illo est emendandus, quum male ἐφ' ἵππων jungatur cum ἱππεύειν. Totus enim locus ita est legendus, ἐπὶ τοὺς ἵππους (ἦν δ' ἐγὼ) ἀναβιβαστέον ὡς νεωτάτους, καὶ διδαξομένους ἱππεύειν, ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν· id est, *jam inde a prima pueritia tollendi sunt in equis; ducendique in equis ad belli spectaculum, ut eos equitare doceamus*. At Fic. nec eadem verba repræsentat, et participium illud aliter legit: ita reddens, *equitare consuescant primis ab annis pueri: quumque hoc didicerint, equis ad spectaculum belli ducentur*. Neque enim hic διδαξαμένους sed διδαξομένους scriptum est. Quod si tamen legerat διδαξαμένους in suo exemplari, vertere potius debuerat, *Postquam docuerimus illos equitare*. Ad nostrum autem locum ut redeam, videri posset infinitivns εἶναι ante ἀκτέον irreptitius esse, quum eo minime sit opus: sed tali loco adhibitum et alibi me observare memini. At vero γευστέον Fic. ita vertit quasi esset a γεύομαι, quum sit a γεύω, quod non *gusto*, sed *gustum præbeo* significat. Steph.

ἀκτέον] Vide v. 4. p. 467. E. Ast.

τίνι, ἔφη, ἡλικίᾳ; Ἡνίκα, ἦν δ' ἐγώ, τῶν ἀναγκαίων γυμ-
νασίων μεθίενται. οὗτος γὰρ ὁ χρόνος, ἐάν τε δύο ἐάν τε
III. i. 368. τρία ἔτη γίγνηται, ἀδύνατός τι ἄλλο πρᾶξαι· κόποι γὰρ
καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι· καὶ ἅμα μία καὶ αὕτη
τῶν βασάνων[c] οὐκ ἐλαχίστη, τίς ἕκαστος[d] ἐν τοῖς γυμνα-
σίοις φανεῖται. Πῶς γὰρ οὔκ; ἔφη. Μετὰ δὴ[e] τοῦτον
τὸν χρόνον, ἦν δ' ἐγώ, ἐκ τῶν εἰκοσιν ἐτῶν οἱ προκριθέντες
τιμάς τε μείζους τῶν ἄλλων οἴσονται, τά τε χύδην μαθή-
ματα παισὶν ἐν[f] τῇ παιδείᾳ[g] γενόμενα[h] τούτοις συνακτέον
εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων[i] τῶν μαθημάτων καὶ τῆς
τοῦ ὄντος φύσεως. Μόνη γοῦν, εἶπεν, ἡ τοιαύτη μάθησις
βέβαιος ἐν οἷς ἂν ἐγγένηται. Καὶ μεγίστη γε,[k] ἦν δ'
ἐγώ, πεῖρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μή· ὁ μὲν γὰρ συν-
οπτικὸς διαλεκτικός, ὁ δὲ μὴ οὔ. Ξυνοίομαι, ἦ δ' ὅς.
Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, δεήσει σε[l] ἐπισκοποῦντα, οἳ[m] ἂν
μάλιστα τοιοῦτοι ἐν αὐτοῖς ὦσι καὶ μόνιμοι μὲν ἐν μαθή-
μασι, μόνιμοι δ' ἐν πολέμῳ καὶ τοῖς[n] ἄλλοις νομίμοις,
τούτους αὖ,[o] ἐπειδὰν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν, ἐκ τῶν
προκρίτων προκρινάμενον[p] εἰς μείζους τε τιμὰς καθιστάναι
καὶ σκοπεῖν, τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει βασανίζοντα,[q]
τίς ὀμμάτων καὶ[r] τῆς ἄλλης αἰσθήσεως δυνατὸς μεθιέμενος[s]
ἐπ' αὐτὸ τὸ ὂν μετ' ἀληθείας ἰέναι. καὶ[t] ἐνταῦθα δὴ
III. i. 369. πολλῆς φυλακῆς ἔργον, ὦ ἑταῖρε. Τί μάλιστα; ἦ δ' ὅς.
Οὐκ ἐννοεῖς, ἦν δ' ἐγώ, τὸ νῦν περὶ τὸ διαλέγεσθαι κακὸν[u]
γιγνόμενον ὅσον γίγνεται; Τὸ ποῖον; ἔφη. Παρανομίας
που, ἔφην ἐγώ, ἐμπίπλαται.[v] Καὶ μάλα,[w] ἔφη. Θαυ-

K.—[c] βασκάνων r.—[d] ἕκαστος om v.—[e] δὴ ΘΞΠΦDKqum : δὲ s.—[f] μὲν v.—[g] παιδιᾷ DK.—[h] γιγνόμενα Θr.—[i] οἰκειότητός τε ἀλλήλων v.—[k] γε om Ξm.—[l] σε om v.—[m] οἷοι Θr.—[n] καὶ τοῖς om ΑΞΦm : καὶ ἐν τοῖς *s.—[o] τούτοις αὖ ΘΠΚ, αὖ τούτους r.—[p] προκριναμένων Φ.—[q] βασανίζοντας Kq.—[r] ὀμμάτων καὶ ΑΘΠΦDKqm r : ὀμμάτων τε καὶ s.—[s] μεθιέμενος δυνατὸς s.—[t] καὶ om v.—[u] καλὸν ΑΦm.—[v] ἐμπίπλανται Φm, ἐμπίπλασθαι rc q.—[w] μάλ' v.—[x] εἶπον om r.—[y] ξυγγιγνώσκειν

κόποι—πολέμιοι] Respexit Plutarchus de Educat. Puer. observante P. Victorio Var. Lect. xv. 2. Ast.

τίς] Pro τίς legitur etiam ποῖός τις. In præced. autem edit. scriptum est τρὶς pro τίς. Steph.

ποῖός τις] Hoc sensus postulat et Ficini versio suadet, *qualis videlicet quisque in gymnasiis ipsis apparebat.* Ald. Bas. 1. et 2. exhibent τρὶς vitiose. Ast.

τούτους] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. τούτοις. Mox προκριναμένων Cod. Monac. Ficinus habet, *ex electis præelectos.* Paulo post Ald. Bas. 1. et 2. βασανίζοντας et δυνατὸς μεθιέμενος, ut et Codd. Reg. ac Monac. Ast.

θαυμαστὸν οὖν τι οἴει, εἶπον,[x] πάσχειν αὐτούς, καὶ οὐ ξυγγιγνώσκεις;[y] Πῇ[z] μάλιστ'; ἔφη. Οἷον, ἦν δ' ἐγώ, εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφείη ἐν πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλῷ δὲ καὶ μεγάλῳ γένει καὶ[a] κόλαξι[b] πολλοῖς, ἀνὴρ δὲ[c] γενόμενος αἴσθοιτο ὅτι οὐ τούτων ἐστὶ τῶν φασκόντων γονέων, II. 538.
τοὺς δὲ τῷ ὄντι γεννήσαντας μὴ εὕροι, τοῦτον ἔχεις[d] μαντεύσασθαι πῶς ἂν διατεθείη πρός τε τοὺς κόλακας καὶ πρὸς τοὺς ὑποβαλομένους[e] ἐν ἐκείνῳ τε τῷ χρόνῳ ᾧ[f] οὐκ ᾔδει τὰ περὶ τῆς ὑποβολῆς καὶ ἐν ᾧ αὖ ᾔδει; ἢ[g] βούλει ἐμοῦ μαντευομένου ἀκοῦσαι; Βούλομαι, ἔφη. Μαντεύομαι τοίνυν, εἶπον, μᾶλλον αὐτὸν τιμᾶν ἂν τὸν πατέρα καὶ[h] τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους δοκοῦντας ἢ[i] τοὺς κολακεύοντας, καὶ ἧττον μὲν ἂν περιιδεῖν ἐνδεεῖς[k] τινός, ἧττον δὲ παράνομόν τι δρᾶσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτούς, ἧττον δὲ ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις ἢ τοῖς κόλαξιν, ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ[l] ἀληθὲς μὴ[m] εἰδείη. Εἰκός, ἔφη. Αἰσθόμενος τοίνυν III. i. 370.
τὸ ὄν, μαντεύομαι αὖ περὶ μὲν τούτους ἀνεῖναι ἂν τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάζειν, περὶ δὲ τοὺς κόλακας ἐπιτεῖναι, καὶ πείθεσθαί τε αὐτοῖς διαφερόντως ἢ πρότερον καὶ ζῆν ἂν ἤδη κατ' ἐκείνους, ξυνόντα αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως,[n] πατρὸς δὲ ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων, εἰ μὴ πάνυ εἴη φύσει[o] ἐπιεικής, μέλειν[p] τὸ[q] μηδέν. Πάντ', ἔφη, λέγεις οἷά περ ἂν γένοιτο. ἀλλὰ πῇ πρὸς τοὺς ἁπτομένους[r] τῶν λόγων αὕτη φέρει ἡ εἰκών; Τῇδε. ἔστι που ἡμῖν δόγματα ἐκ παίδων περὶ δικαίων καὶ καλῶν, ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα[s] ὥς περ ὑπὸ[t] γονεῦσι, πειθαρχοῦντές τε καὶ τιμῶντες αὐτά.

x—z πῶς K.—a καὶ post γένει om Θ.—b κόλαξι δὲ π. rc Θ.—c δὲ om ΘΠDKqr.—d ἔχοις q.—e ὑποβαλλομένους ΘΞΠΦDKυr.—f χρόνῳ ᾧ ΑΘΠΦDKqυmr: χρόνῳ ἐν ᾧ a r.—g ἢ οὐ Θr.—h τιμᾶν ἂν αὐτὸν τὸν πατέρα τε καὶ υ.—i ἢ καὶ Θ.—k ἐνδεοῦς r.—l μὴ τὸ rc Θ.—m οὐκ υ: om ΘΠDKr.—n ἀπανακαλύπτως q.—o φύσει εἴη r, εἴη φύσις m.—p μέλει r, μέλλειν υ.—q τὸ om Θr.—r πρὸς τοὺς ἁπτομένους τῶν ΑΦ υm, προσάπτομένους τῶν Θ, προσαπτομένους τῶν ΠDKqr: προσάπτομεν οὓς τῶν

ὑποβαλομένους] Ald. Bas. 1. et 2. ὑποβαλλομένους. Ast.

ποιουμένων οἰκείων] Ποιουμένων, passive est, qui ponuntur, h. e. putantur familiares esse. Sic ix. 2. ἐπιθυμίας—ποιουμένας χρηστάς. Ast.

πρὸς ἁπτομένους] Sic Cod. Monac. qui τοὺς addit; idem Heusdius Spec. Crit. p. 132. legendum esse vidit. Vulgo προσάπτομεν, οὓς. Ficinus, *sed quid hæc similitudo ad eos, qui disputationes sectantur?* Ast.

Ἔστι γάρ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλα[u] ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα ἡδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει[v] μὲν ἡμῶν[w] τὴν ψυχὴν καὶ ἕλκει ἐφ' ἑαυτά,[x] πείθει δ' οὐ τοὺς καὶ ὁπηοῦν[y] μετρίους· ἀλλ' ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πάτρια καὶ ἐκείνοις πειθαρχοῦσιν. Ἔστι ταῦτα. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τὸν οὕτως ἔχοντα ἐλθὸν[z] ἐρώτημα ἔρηται[a] τί ἐστι τὸ καλόν, καὶ ἀποκρινάμενον[b] ὃ τοῦ νομοθέτου ἤκουεν[c] ἐξελέγχῃ[d] ὁ λόγος, καὶ πολλάκις καὶ πολλαχῇ[e] ἐλέγχων εἰς δόξαν καταβάλῃ[f] ὡς τοῦτο οὐδὲν μᾶλλον καλὸν ἢ αἰσχρόν, καὶ
III. i. 371. περὶ δικαίου ὡσαύτως καὶ ἀγαθοῦ[g] καὶ ἃ μάλιστα ἦγεν ἐν τιμῇ, μετὰ τοῦτο τί οἴει ποιήσειν αὐτὸν πρὸς αὐτὰ τιμῆς τε πέρι καὶ πειθαρχίας; Ἀνάγκη, ἔφη, μήτε τιμᾶν ἔτι ὁμοίως μήτε πείθεσθαι. Ὅταν οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μήτε ταῦτα ἡγῆται τίμια καὶ οἰκεῖα ὥς περ πρὸ τοῦ, τά τε
II. 539. ἀληθῆ μὴ εὑρίσκῃ, ἔστι πρὸς ὁποῖον βίον ἄλλον ἢ τὸν κολακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται; Οὐκ ἔστιν, ἔφη. Παράνομος δή, οἶμαι, δόξει[h] γεγονέναι ἐκ νομικοῦ.[i] Ἀνάγκη. [§. 17.] Οὐκοῦν, ἔφην, εἰκὸς τὸ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἁπτομένων, καὶ ὃ ἄρτι ἔλεγον, πολλῆς συγγνώμης ἄξιον; Καὶ ἐλέου[k] γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα μὴ γίγνηται ὁ ἔλεος οὗτος περὶ τοὺς τριακοντούτας[l] σοι, εὐλαβουμένῳ παντὶ τρόπῳ[m] τῶν λόγων ἁπτέον; Καὶ μάλ', ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν οὐ μία[n] μὲν εὐλάβεια αὕτη συχνή, τὸ μὴ νέους ὄντας αὐτῶν γεύεσθαι; οἶμαι γάρ σε οὐ λεληθέναι ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ[o] αὐτοῖς κατα-

[s] ς.—[s] ἐτεθράμμεθα Φ.—[t] ἐπὶ r.—[u] ἄλλως Θ.—[v] κολακεύειν m.—[w] ἡμῖν v.—[x] αὐτὰ ΑΞΦm.—[y] ὁποιοῦν ΘΚr.—[z] ἐλθὼν ΞΦvm.—[a] ἔρηται ΑΞΠΦDqrm, om Θr: εἴρηται ς.—[b] ἀποκριναμένου ΑΠΦDKqvm.—[c] ἤκουσεν ΞΦm.—[d] ἐξελέγχει Ξ, ἐξελέγξει Φm, οὐκ ἐλέγχῃ Κ.—[e] καὶ πολλαχῇ om Κ.—[f] καταβάλλῃ Πqr, καταβάλλει Θ, καταλάβῃ ΑΦm.—[g] καὶ ἀγαθοῦ ὡσαύτως Φ.—[h] δόξεις Θr, δόξει γε Φm.—[i] νομίμου ΞΦrm.—[k] ἐλέους ΞΦm.—[l] τριακοντούτας ΑΘΠΦm: τριακοντούτεις [s] ς.

ἡμῶν] Bas. 2. αὐτῶν. Ast.

πολλαχῇ] Absunt a cod. Reg. Ficinus, *crebrisque et variis redargutionibus*. Ast.

καταβάλῃ] Cod. Monac. καταλαβῇ, pervulgari mutatione. Ast.

βίον] Ald. Bas. 1. et 2. βίου. Ast.

νομίμου] Sic Bas. 2. Vulgo νομικοῦ, contra sensum; namque νομικὸς est *juris peritus*, νόμιμος vero *justus*. Ast.

§. 17. τῶν λόγων ἁπτέον] *Sermones tibi attingendi* s. tractandi sunt, ita ut omnem adhibeas cautionem circa eos, qui triginta annos nati sunt. More id ipsum ei tribuitur, quod per eum sit s. quod ut fiat auctor est, namque τῶν λόγων ἅπτεσθαι proprie ad juvenes spectat erudiendos. Ast.

χρῶνται, ἀεὶ[p] εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὅταν δὴ πολλοὺς μὲν αὐτοὶ ἐλέγξωσιν,[q] ὑπὸ πολλῶν δὲ ἐλεγχθῶσι,[r] III. i. 372.
σφόδρα καὶ ταχὺ ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι ὧνπερ πρότερον· καὶ ἐκ τούτων δὴ αὐτοί τε καὶ τὸ ὅλον φιλοσοφίας πέρι εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληνται.[s] Ἀληθέστατα, ἔφη.[t] Ὁ[u] δὲ δὴ πρεσβύτερος, ἦν δ' ἐγώ, τῆς μὲν τοιαύτης μανίας οὐκ ἂν ἐθέλοι μετέχειν, τὸν δὲ διαλέγεσθαι ἐθέλοντα καὶ σκοπεῖν τἀληθὲς μᾶλλον μιμήσεται[v] ἢ τὸν παιδιᾶς[w] χάριν παίζοντα καὶ ἀντιλέγοντα, καὶ αὐτός τε μετριώτερος ἔσται καὶ τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον[x] ἀντὶ ἀτιμοτέρου ποιήσει. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὰ προειρημένα τούτου ἐπ' εὐλαβείᾳ πάντα προείρηται, τὸ τὰς φύσεις κοσμίους[y] εἶναι καὶ σταθίμους οἷς τις μεταδώσει τῶν λόγων, καὶ μή, ὡς νῦν ὁ τυχὼν καὶ οὐδὲν[z] προσήκων ἔρχεται ἐπ' αὐτό; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀρκεῖ δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μεῖναι ἐνδελεχῶς[a] καὶ ξυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνα-

—[m] λόγῳ r.—[n] οὐδεμία Φm.—[o] παιδία Π.—[p] ἀεὶ om Ξ.—[q] ἐλέγξωσιν ΑΘΠΦDKqmr: ἐξελέγξωσιν *s.—[r] ἐλεγχθῶσι ΑΘΠΦDKmr: ἐξελεγχθῶσι *s.—[s] βέβληνται pr Ξ.—[t] ἔφης ΘΠr.—[u] οὐκοῦν Θ.—[v] μεμνήσεται γρ rc Α.—[w] παιδίας Π, παιδείας Θ.—[x] μετρειώτερον DKq.—[y] φύσεις τε κοσμίους v.—[z] μηδὲν Ξ.—[a] ἐν[τ]δελεχῶς v.—

ἕλκειν κ. σπαράτ.] Respexit Plutarch. de Profect. in Virtut. Sent. t. ii. p. 78. F. οἱ δ', ὥσπερ τὰ σκυλάκια, φησὶν ὁ Πλάτων τῷ ἕλκειν καὶ σπαράττειν χαίροντες, ἐπὶ τὰς ἔριδας καὶ τὰς ἀπορίας καὶ τὰ σοφίσματα χωροῦσιν. Ceterum ἕλκειν verbum est de canibus solemne. Homer. Il. X. 335. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς. Eurip. Herc. F. 567. Sic et σπαράττειν v. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 11. Ast.

ἡγεῖσθαι] ἡγῆσθαι Ald. Bas. 1. 2. Ast.

τὸ ὅλον φιλοσοφίας πέρι] *Universa philosophiæ res* s. sors, i. e. universa philosophia; ponitur enim περὶ cum genitivo ita, ut sortem et conditionem significet, ut τὰ περὶ τινός. vid. Wetsten. et Raphel. ad Luc. xxiv. 19. Dorvill. ad Charit. p. 92. Sequens ἐς est *apud, coram*, v. nostra ad Sympos. p. 216. Ast.

ἀτιμοτέρου] Cod. Monac. Ald. Bas. 1. et 2. ἀτιμωτέρου. Ast.

καὶ μὴ] Opinor καὶ ex εἰ enatum, et hoc fere modo legendum esse: εἰ δὲ μὴ (*sin minus, alioquin*) ὡς νῦν, ὁ τυχὼν— ἐπ' αὐτό. Ast.

αὐτὸ] Vide annon potius scribendum sit αὐτούς. Steph. Non opus. Ast.

ἀντιστρόφως] Non est *vicissim*, ut Ficinus vertit, sed *e contrario*, igitur: *qui se exercet aliis, quam corporis, exercitationibus*, scil. exercitationibus mentis. Hinc τότε, quod corporis exercitationes respicit, v. cap. 16. init. ἡνίκα— τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται. οὗτος γὰρ ὁ χρόνος, ἐάν τε δύο ἐάν τε τρία ἔτη γίγνηται, ἀδύνατός τι ἄλλο πρᾶξαι·

σίοις, ἔτη[b] διπλάσια ἢ τότε; Ἒξ, ἔφη, ἢ τέτταρα λέγεις;
Ἀμέλει, εἶπον, πέντε θές. μετὰ γὰρ τοῦτο καταβιβαστέοι[c]
ἔσονταί σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκεῖνο, καὶ ἀναγκαστέοι[d]
ἄρχειν τά τε περὶ τὸν πόλεμον καὶ ὅσαι νέων ἀρχαί, ἵνα
III. i. 373. μηδ᾽ ἐμπειρίᾳ ὑστερῶσι τῶν ἄλλων. καὶ ἔτι καὶ ἐν τού-
II. 540. τοις βασανιστέοι,[e] εἰ ἐμμενοῦσιν[f] ἑλκόμενοι πανταχόσε ἤ[g]
τι καὶ παρακινήσουσιν. Χρόνον δέ,[h] ἦ δ᾽ ὅς, πόσον τοῦτον[i]
τίθης;[k] Πεντεκαίδεκα ἔτη,[l] ἦν δ᾽ ἐγώ. γενομένων δὲ[m] πεν-
τηκοντούτων[n] τοὺς διασωθέντας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα
πάντῃ ἐν[o] ἔργοις τε[p] καὶ ἐπιστήμαις πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέ-
ον, καὶ ἀναγκαστέον ἀνακλίναντας τὴν τῆς[q] ψυχῆς[r] αὐ-
γὴν[s] εἰς αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον, καὶ ἰδόν-
τας τὸ ἀγαθὸν αὐτό, παραδείγματι χρωμένους ἐκείνῳ, καὶ
πόλιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κατακοσμεῖν[t] τὸν ἐπίλοιπον
βίον ἐν μέρει ἑκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν δια-
τρίβοντας, ὅταν δὲ τὸ μέρος ἥκῃ, πρὸς πολιτικοῖς ἐπιταλαι-
πωροῦντας καὶ ἄρχοντας ἑκάστους τῆς πόλεως ἕνεκα, οὐχ
ὡς καλόν τι ἀλλ᾽ ὡς ἀναγκαῖον πράττοντας, καὶ οὕτως
ἄλλους ἀεὶ παιδεύσαντας τοιούτους, ἀντικαταλιπόντας τῆς
πόλεως φύλακας, εἰς μακάρων νήσους ἀπιόντας οἰκεῖν·
μνημεῖα δ᾽ αὐτοῖς καὶ θυσίας τὴν πόλιν δημοσίᾳ ποιεῖν,
ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῇ,[u] ὡς δαίμοσιν, εἰ δὲ μή, ὡς εὐ-
III. i. 374. δαίμοσί τε καὶ θείοις. Παγκάλους, ἔφη, τοὺς ἄρχοντας,
ὦ Σώκρατες, ὥς περ ἀνδριαντοποιὸς[v] ἀπείργασαι. Καὶ
τὰς ἀρχούσας γε, ἦν δ᾽ ἐγώ, ὦ Γλαύκων. μηδὲν γάρ τι[w]
οἴου[x] με περὶ ἀνδρῶν εἰρηκέναι μᾶλλον ἃ εἴρηκα ἢ περὶ

[b] ἔτι Ξ.—[c] καταβιβαστέα Κ.—[d] ἀναγκαστέον Κ.—[e] βασανιστέον Κ.—[f] ἐὰν μένουσιν DKq, ἐν μένουσιν Π, μένουσιν Θr.—[g] εἰ qm.—[h] δὲ om v.—[i] τοῦτο ΘΞΦr.—[k] τιθεῖς DKr.—[l] ἔτι ΘΠ: ἔτη post ἐγὼ ponit v.—[m] δὲ om v.—[n] πεντηκοντουτῶν Φm, πεντήκοντα τούτων Ξ.—[o] ἐν om r.—[p] τε om q.—[q] τῆς om K.—[r] ψυχῆς εἰς r.—[s] αὐγὴν ΑΘΞΠΦDqvmr, αὐτὴν Κ: ἀκτῖνα s.—[t] κοσμεῖν ΑΞΦvm.—[u] ξυναιρῇ Am, ξυναίρῃ ΘΠr.—[v] lacunam Θ, ἀνδριάντας οἶμαι r, τοποιὸς Π, ἀνδριάντας τοποιὸς ¶, περιττοποιὸς (omisso περ) DKq.

κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι. Ast.

πεντηκοντούτων] Ald. Bas. 1. et 2. πεντήκοντα τούτων. Ast.

ἀνακλίναντας] *Quasi aperientes*, quo sensu præcipue Homerus verbum ἀνακλίνειν usurpavit, v. c. Il. v. 751. ubi v. Eustath. Pro ἀκτῖνα Cod. Mon. exhibet αὐγὴν, quo ducit Cod. Regii scriptura, τὴν ψυχὴν αὐτήν. Ficinus agnoscit vulgatam lectionem. Ast.

ἥκῃ] Ald. Bas. 1. et 2. ἥκοι. Ast.

ἡ Πυθία ξυναναιρῇ] Laudat Aristid. Orat. de Rhetor. t. ii. p. 11. et Thom. Mag. v. ἀνεῖλεν. p. 67. Ast.

γυναικῶν,[y] ὅσαι ἂν αὐτῶν[z] ἱκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνωνται. Ὀρθῶς, ἔφη, εἴ περ ἴσα γε πάντα[a] τοῖς ἀνδράσι κοινωνήσουσιν, ὡς διήλθομεν. Τί οὖν; ἔφην· ξυγχωρεῖτε[b] περὶ τῆς πόλεώς τε[c] καὶ πολιτείας μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι, ἀλλὰ χαλεπὰ μέν, δυνατὰ δέ πῃ, καὶ οὐκ ἄλλῃ ἢ εἴρηται,[d] ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι δυνάσται, ἢ πλείους ἢ εἷς, ἐν πόλει γενόμενοι τῶν μὲν νῦν τιμῶν καταφρονήσωσιν, ἡγησάμενοι ἀνελευθέρους εἶναι καὶ οὐδενὸς ἀξίας, τὸ δὲ ὀρθὸν περὶ πλείστου ποιησάμενοι καὶ τὰς ἀπὸ τούτου τιμάς, μέγιστον δὲ[e] καὶ ἀναγκαιότατον τὸ δίκαιον, καὶ τούτῳ[f] δὴ ὑπηρετοῦντές τε[g] καὶ αὔξοντες αὐτὸ διασκευωρήσωνται[h] τὴν ἑαυτῶν πόλιν; Πῶς; ἔφη. Ὅσοι μὲν ἄν, ἦν δ' ἐγώ, πρεσβύτεροι τυγχάνωσι δεκετῶν[i] ἐν τῇ πόλει, πάντας ἐκπέμψωσιν[k] εἰς τοὺς ἀγρούς, τοὺς δὲ παῖδας αὐ- II. 541.
τῶν παραλαβόντες ἐκτὸς τῶν νῦν ἠθῶν, ἃ[l] καὶ οἱ γονῆς[m] ἔχουσι,[n] θρέψωνται[o] ἐν τοῖς σφετέροις[p] τρόποις[q] καὶ νόμοις, III. i. 375.
οὖσιν οἵοις διεληλύθαμεν τότε. καὶ οὕτω τάχιστά τε καὶ ῥᾷστα πόλιν τε[r] καὶ πολιτείαν, ἣν[s] ἐλέγομεν,[t] καταστᾶσαν αὐτήν τε εὐδαιμονήσειν καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ ἂν ἐγγένη-

—[y] ται q.—[z] οἵει υ.—[y] περὶ καὶ γυναικῶν υ.—[z] αὗται r.—[a] εἰς ἅπαντα γε υ.—[b] ξυγχωρεῖ-τε A, ξυγχωρεῖν τε ΘΠr, ξυγχωρεῖτε Φq, ξυγχωρεῖς τε Kυm et corr D.—[c] τε om υ.—[d] ἄλληι ἢ εἴρηται AΦm, ἄλλῃ ἢ ᾗ εἴρηται q, κακῶς εἴρηται Ξ: ἄλλῃ εἴρηται *s.—[e] γε υ.—[f] τοῦτο ΘΞm.—[g] τε om r.—[h] διασκευωρίσωνται DK, διασκευωρήσωνται Ξr.—[i] δέκ' ἐτῶν AΦm et corr D, δὲ καὶ τῶν Kq.—[k] ἐκπέμψωσιν AΘΠΦDKqυmr: ἐκπέμψουσιν s.—[l] καὶ ἃ DKq.—[m] οἱ γονῆς A et pr Π, οἱ γονεῖς Φυm, οἰκογονῆ q: οἰκογενεῖς *s.—[n] ἔχωσι r.—[o] θρέψωνται AΘΞΠΦDmr: θρέψονται *s.—[p] σφεστέροις ΘΞ.—[q] τρόποισι υ.—[r] τε om m.—[s] εἶναι q.—[t] λέγομεν qm.—

περὶ τῆς πόλεως] Laudat Stob. xli. p. 260. ubi scriptum est χαλεπὸν μὲν οὖν πόλεώς τε—omisso ἡμᾶς—χαλεπόν. Ast.

καὶ οὐκ ἄλλῃ] Invenitur et hæc lectio καὶ οὐ κακῶς εἴρηται; Steph.

ἢ ὡς εἴρηται] Sic de conjectura scripsimus, sensu postulante. Vulgo καὶ οὐκ ἄλλῃ, εἴρηται, Bas. 2. καὶ οὐ κακῶς εἴρηται, in quo ὡς latet; Stobæus autem καὶ οὐκ ἄλλῃ πῃ εἴρηται, ubi πῇ ex ᾗ enatum esse apparet, quod exhibet Cod. Monac. Similiter Ficinus vertit, *ea duntaxat ratione, qua diximus, quando scilicet*. Ante ὅταν particula explicativa de more omissa est. Mox Stob. οἱ ἀληθῶς—ἀξίους—διασκευωρήσωνται τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. Ast.

δεκετῶν] Stob. exhibet δέκα, Cod. Reg. vero δὲ καὶ τῶν, unde conjicere possis scribendum esse δέκα ἐτῶν, quo tamen non opus est. Mox Stob. et Cod. Monac. ἐκπέμψωσιν, et συνήθων. Stob. pro νῦν ἠθῶν (Bas. 2. simpliciter ἠθῶν). Ast.

γονεῖς] Attice γονῆς, ut scribi oportebat. Hoc Codici Monac. et Stobæo debemus, quod Ficinus quoque expressit vertens, *quibus hodie parentes utuntur*; unde conjicias eum legisse, ἐκ τῶν ἠθῶν, ἃ νῦν οἱ γονεῖς ἔχουσι. Vulgo οἰκογενεῖς. In vulgata scriptura καὶ pro explicativa particula habendum esset. Ast.

εὐδαιμονήσειν] Repetendum est εἴρηται ex antecedentibus, et ad ἐγγένηται intellige ἡ πολιτεία. Ast.

ται, πλεῖστα[u] ὀνήσειν. Πολύ γ', ἔφη· καὶ ὡς[v] ἂν γένοιτο, εἴ πέρ ποτε γίγνοιτο, δοκεῖς μοι, ὦ Σώκρατες, εὖ εἰρηκέναι. Οὐκοῦν ἅδην[w] ἤδη, εἶπον[x] ἐγώ, ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι[y] περί τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρός; δῆλος[z] γάρ που καὶ οὗτος, οἷον φήσομεν δεῖν αὐτὸν εἶναι. Δῆλος, ἔφη· καὶ ὅ περ ἐρωτᾷς, δοκεῖ μοι τέλος ἔχειν.

[u] γένηται πλείονα Ξ.—[v] ὅσγ' υ.—[w] ἄδην ΑΘΞm, ἄδην ΠΦ : ἄδδην *r.—[x] [illegible] ἤδη Φ.—[y] ὀλίγοι ΘΠ.—[z] δῆλον qm.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ,

Η.

---

§. 1. Εἶεν· ταῦτα μὲν δὴ[a] ὡμολόγηται, ὦ Γλαύκων, τῇ μελλούσῃ ἄκρως οἰκεῖν πόλει κοινὰς μὲν γυναῖκας,[b] κοινοὺς δὲ παῖδας εἶναι καὶ πᾶσαν παιδείαν, ὡσαύτως δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα κοινὰ ἐν πολέμῳ τε καὶ εἰρήνῃ,[c] βασιλέας δὲ[d] αὐτῶν εἶναι τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ τε καὶ πρὸς τὸν πόλεμον γεγονότας ἀρίστους. Ὡμολόγηται, ἔφη. Καὶ μὴν καὶ τάδε ξυνεχωρήσαμεν, ὡς ὅταν δὴ καταστῶσιν οἱ ἄρχοντες, ἄγοντες τοὺς στρατιώτας κατοικιοῦσιν εἰς οἰκήσεις οἵας προείπομεν, ἴδιον μὲν οὐδὲν[e] οὐδενὶ ἐχούσας, κοινὰς δὲ πᾶσι. πρὸς δὲ ταῖς τοιαύταις οἰκήσεσι καὶ τὰς κτήσεις, εἰ μνημονεύεις,[f] διωμολογησάμεθά[g] που οἷαι[h] ἔσονται αὐτοῖς. Ἀλλὰ μνημονεύω, ἔφη, ὅτι γε[i] οὐδὲν οὐδένα ᾠόμεθα[k] δεῖν[l] κεκτῆσθαι ὧν[m] νῦν οἱ ἄλλοι, ὥσπερ δὲ ἀθλητάς τε[n] πολέμου καὶ φύλακας, μισθὸν τῆς φυλακῆς δεχομένους εἰς ἐνιαυτὸν τὴν εἰς ταῦτα τροφὴν παρὰ τῶν ἄλλων, αὐτῶν τε δεῖν

Steph. II. 543.

Bek. III. i. 376.

III. i. 377.

[a] τῇ δὴ, altero η rc, Θ.—[b] μὲν γυναῖκας ΑΘΠqvt : μὲν δὴ γυναῖκας r.—[c] καὶ ἐν εἰρήνῃ v.—[d] δὲ ΘΞΠΦDKq : δὴ *r.—[e] οὐδὲν om Θr, post ἐχούσας ponit K.—[f] ἢν μνημονεύῃς q.—[g] διωμολογησά. Θ.—[h] ποι οἷαι D, πῃ οἷαι Kq, πόσαι ἂν v.—[i] γε om r.—[k] οἰόμεθα v.—[l] νῦν r.—[m] ἂν ΑΞΦm : ὡς *r.—[n] τε om r.—[o] ἔφη Φv.—[p] ἀλλ'

§. 1. εἶεν ταῦτα] Laudat Stob. xli. p. 264. usque ad v. πᾶσι, ubi scribitur κοινὰς μὲν γυναῖκας—βασιλέας τε (Ald. Bas. 1. et 2. δή. Ficinus, reges autem—) ἴδιον δὲ οὐδὲν—Pro οἰκήσεις Ald. et Bas. 1. οἰκίσεις, vitiose. Ast.

καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ἐπιμελεῖσθαι. Ὀρθῶς, ἔφην,[o] λέγεις. Ἀλλ' ἄγε,[p] ἐπειδὴ τοῦτ'[q] ἀπετελέσαμεν, ἀναμνησθῶμεν πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα, ἵνα πάλιν τὴν αὐτὴν ἴωμεν. Οὐ χαλεπόν, ἔφη. σχεδὸν γάρ, καθά περ νῦν, ὡς[r] διεληλυθὼς[s] περὶ τῆς πόλεως τοὺς λόγους ἐποιοῦ, λέγων ὡς[t] ἀγαθὴν μὲν τὴν τοιαύτην οἵαν τότε διῆλθες[u] τιθείης[v] πόλιν καὶ[w] ἄνδρα τὸν ἐκείνῃ ὅμοιον, καὶ ταῦτα, ὡς ἔοικας,[x] καλ-
II. 544. λίω ἔτι ἔχων[y] εἰπεῖν πόλιν τε καὶ ἄνδρα.[z] ἀλλ' οὖν δὴ τὰς ἄλλας ἡμαρτημένας ἔλεγες, εἰ αὕτη ὀρθή. τῶν δὲ λοιπῶν πολιτειῶν ἔφησθα, ὡς μνημονεύω, τέτταρα εἴδη εἶναι, ὧν καὶ πέρι λόγον[a] ἄξιον εἴη[b] ἔχειν[c] καὶ ἰδεῖν αὐτῶν τὰ ἁμαρτήματα καὶ τοὺς ἐκείναις αὖ ὁμοίους,[d] ἵνα πάντας αὐτοὺς ἰδόντες, καὶ ὁμολογησάμενοι[e] τὸν ἄριστον καὶ τὸν κάκιστον[f] ἄνδρα, ἐπισκεψαίμεθα[g] εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος καὶ ὁ κάκιστος ἀθλιώτατος, ἢ ἄλλως ἔχει.[h] καὶ ἐμοῦ ἐρομένου τίνας λέγοις[i] τὰς[k] τέτταρας πολιτείας, ἐν τούτῳ ὑπέλα-
III. i. 378. βε Πολέμαρχός τε καὶ Ἀδείμαντος· καὶ οὕτω δὴ σὺ ἀναλαβὼν[l] τὸν λόγον δεῦρο[m] ἀφῖξαι. Ὀρθότατα, εἶπον, ἐμνημόνευσας. Πάλιν τοίνυν, ὥς περ παλαιστής, τὴν αὐτὴν[n] λαβὴν πάρεχε, καὶ τὸ αὐτὸ[o] ἐμοῦ ἐρομένου πειρῶ εἰπεῖν ἅ περ τότε ἔμελλες λέγειν. Ἐάν περ, ἦν δ' ἐγώ, δύναμαι. Καὶ μήν, ἦ δ' ὅς, ἐπιθυμῶ καὶ αὐτὸς ἀκοῦσαι τίνας ἔλεγες τὰς τέτταρας[p] πολιτείας. Οὐ χαλεπῶς, ἦν

ἄγε vel ἀλλ' ἄγ' ΘΠDKqt, ἀλλάγ' υm : ἀλλά γε s.—[q] ταῦτ' υm.—[r] ὡς add ΑΘΠΦ DKυm.—[s] διεληλυθὼς ΑΦm, διεληλυθῶς υ : διελήλυθας *s.—[t] ὅτι δὴ υ.—[u] διῆλθες τότε Ξ.—[v] τιθείης om r.—[w] καὶ...ἄνδρα om DK.—[x] ἔοικας ΑΘΞΠΦυmr : ἔοικεν *s.—[y] ἔχεις υ.—[z] ἄνδρα τὸν ἐκείνῃ Θ, ἄνδρα τὸν ἐκείνῃ ὅμοιον Π, ἄνδρα ὅμοιον r.—[a] λόγον πέρι υ.—[b] οἴει Ξm.—[c] ἔχειν ἂν καὶ δεῖν ἐπιμνησθῆναί τε q.—[d] αὖ ὁμοίους ΑΞΦKqm et pr Θ, ὁμοίους mg D : ἀνομοίους s.—[e] ἀνομολογησάμενοι υr.—[f] κάλλιστον DK.—[g] ἐπισκεψώμεθα r.—[h] ἔχει ΘΞqr, ταῦτα ἔχοι Φ : ἔχοι *s.—[i] λέγοις ΑΠΦ, ἔφης DKq : λέγεις s.—[k] τὰς om Φ.—[l] δὴ συναναλαβὼν ΘΠDqr.—[m] δεῦρ' υmr.—[n] αὐτῶν D.—[o] αὐτοῦ m.—[p] τέτταρας ΑΘΞΠΦKqυmr : τέσσαρας s.—

σχεδὸν γὰρ] V. Stob. l. l. p. 265. Ast.

ἀνομοίους] Ita quidem et in praec. edit. legitur καὶ τοὺς ἐκείναις ἀνομοίους: sed non dubium est quin substituenda sit lectio ex vet. libro petita, καὶ τοὺς ἐκείναις ἄνδρας ὁμοίους. Pro κάκιστον autem quod habes statim post, perperam in iisdem scriptum est κάλλιστον. Steph.

αὖ ὁμοίους] Sic cod. Reg. ut Ficinus vertit, *et homines ipsarum similes declarare*. Cf. Morgenstern. Commentat. p. 46. not. 69. Vulgo et apud Stob. ἀνομοίους. Mox Bas. 1. et 2. ἰδόντας, et Bas. 1. cum cod. Reg. κάλλιστον pro κάκιστον. Ast.

λαβὴν πάρεχε] Vid. nostra ad Phaedr. p. 251. Ast.

δ' ἐγώ, ἀκούσει.[q] εἰσὶ γὰρ ἃς λέγω αἵ περ[r] καὶ[s] ὀνόμα-
τα ἔχουσιν, ἥ τε ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαινουμένη, ἡ Κρητική
τε καὶ Λακωνικὴ αὕτη· καὶ δευτέρα καὶ δευτέρως ἐπαινου-
μένη, καλουμένη δ' ὀλιγαρχία, συχνῶν γέμουσα κακῶν
πολιτεία· ἥ τε ταύτῃ διάφορος καὶ ἐφεξῆς γιγνομένη δη-
μοκρατία, καὶ ἡ γενναία δὴ τυραννὶς καὶ πασῶν[t] τούτων
διαφέρουσα,[u] τέταρτόν τε καὶ ἔσχατον πόλεως νόσημα. ἢ[v]
τίνα ἄλλην ἔχεις ἰδέαν πολιτείας, ἥ τις[w] καὶ ἐν εἴδει δια-
φανεῖ τινὶ[x] κεῖται; δυναστεῖαι γὰρ καὶ ὠνηταὶ βασιλεῖαι
καὶ τοιαῦταί τινες πολιτεῖαι μεταξύ τι[y] τούτων πού εἰσιν,
εὕροι δ' ἂν τις αὐτὰς οὐκ ἐλάττους περὶ τοὺς βαρβάρους
ἢ τοὺς Ἕλληνας. Πολλαὶ γοῦν καὶ ἄτοποι, ἔφη, λέγον-
ται. [§. 2.] Οἶσθ' οὖν,[z] ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ[a] ἀνθρώπων
εἴδη τοσαῦτα ἀνάγκη τρόπων[b] εἶναι, ὅσα περ[c] καὶ πολι- III. i. 379.
τειῶν; ἢ οἴει ἐκ δρυός ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας
γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ[d] ἐκ τῶν ἠθῶν τῶν[e] ἐν ταῖς πόλεσιν, οἳ
ἂν[f] ὥς περ ῥέψαντα[g] τἆλλα ἐφελκύσηται;[h] Οὐδαμῶς

[q] ἀκούσει (ῃ supra) D, ἀκοῦσαι v.—[r] τε Ξ.—[s] καὶ τὰ Ξm.—[t] καὶ ἡ πασῶν ΑΦm, ἐκ πασῶν q.—[u] διαφεύγουσα ΑΘΠΦDKqmr.—[v] εἰ K.—[w] εἴ τις ΘΠ.—[x] τινι om K.—[y] τοι Φ, om ΘΠDKqmr.—[z] οὖν K.—[a] καὶ ὅτι v.—[b] τρόπων ΑΦm : τρόπον s. quod addebatur τινα, omisi cum ΑΦm et pr Π, ante τρόπον ponit v.—[c] ὥσπερ Θ.—[d] οὐκ Φ, οὐχὶ καὶ r.—[e] τῶν ante ἐν om pr A.—[f] ἃ ἂν ΑΘΠΦvmr, ἐὰν DKq.—[g] ῥέψαντα ΑΘΠDKvr, ῥήψαντα q : ῥεύσαντα *s.—[h] ἀφελκύσηται Ξ, ἀφελκύσηται m.—[i] ἔφη (ἐ supra)

ἡ Κρητική τε καὶ Λακωνικὴ] Plato igitur quinque reipublicæ formas ponit; unam, quæ vera est civitas (ἀριστοκρατία) in qua sapientia sive plurium sive unius regnat, et quatuor alias a vera deficientes, quæ sunt 1. Timocratia (Cretensium et Laconum respublica, in qua φιλοτιμία prævalet;) 2. Oligarchia, in qua πλοῦτος regnat; 3. Democratia, in qua ἐλευθερία dominatur; et 4. Tyrannis, in qua perfecta grassatur injustitia. Cf. cum his Aristotel. Polit. iii. 5. iv. 2. 4. 8. Alii tres reipublicæ formas statuunt: 1. Monarchiam, cujus depravatio tyrannis: 2. Aristocratiam s. oligarchiam, et 3. Democratiam. Vid. Isocratis Panathen. p. 259. Dio Chrysostom. Orat. de Regno iii. p. 43. et 44. B. C. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. ii. 20. et Coray ad Isocrat. p. 196. De Cretensi et Laconica civitate vide quæ collegerunt Platonis judicia Morgenstern. p. 306. ut De-Geer Diatrib. p. 113. Ast. qui sic in Corrigend. 'De civitatum origine variisque earum formis vid. Polyb. vi. 6.'

ταύτῃ διάφορος] Ni fallor, corrigendum est ταύτης. Ast.

§. 2. ἀνθρώπων εἴδη] V. Maxim. Tyr. Diss. xxii. 4. 5. p. 266. Ast.

ἐκ δρυὸς ποθὲν ἢ ἐκ πέτρας] Proverbialiter hæc dicuntur de iis, quæ nullam habere originem et quasi ex nihilo orta esse videntur, ἀγενεαλογήτως, ut Eustathius recte explicat ad Iliad. X. p. 1360, 38. Cf. nostra ad Phædr. p. 385. Vario autem modo Homerica illa οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης a serioribus usurpata sunt. Ast.

οἳ ἂν—ἐφελκύσηται] Locus manifesto depravatus. Bas. 2. pro ῥεύσαντα exhibet ῥέψαντα, unde conjicio, hoc fere mo-

ἔγωγ', ἔφη,[i] ἄλλοθεν[k] ἢ ἐντεῦθεν. Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν πόλεων πέντε, καὶ αἱ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς πέντε[l] ἂν εἶεν. Τί μήν; Τὸν μὲν[m] δὴ[n] τῇ ἀριστοκρατίᾳ ὅμοιον διεληλύθαμεν ἤδη·[o] ὃν ἀγαθόν τε καὶ δίκαιον ὀρ-
ii. 545. θῶς[p] φαμὲν[q] εἶναι. Διεληλύθαμεν. Ἆρ' οὖν τὸ μετὰ τοῦτο διιτέον[r] τοὺς χείρους, τὸν φιλόνεικόν τε καὶ φιλότιμον;[s] κατὰ τὴν Λακωνικὴν ἑστῶτα πολιτείαν, καὶ ὀλιγαρχικὸν αὖ καὶ δημοκρατικὸν καὶ τὸν[t] τυραννικόν, ἵνα τὸν ἀδικώτατον ἰδόντες ἀντιθῶμεν τῷ δικαιοτάτῳ καὶ ἡμῖν τελέα[u] ἡ σκέψις ᾖ, πῶς ποτε ἡ ἄκρατος[v] δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἄκρατον[w] ἔχει εὐδαιμονίας τε πέρι τοῦ ἔχοντος καὶ ἀθλιότητος,[x] ἵνα ἢ Θρασυμάχῳ πειθόμενοι διώκωμεν ἀδικίαν ἢ τῷ νῦν προφαινομένῳ λόγῳ δικαιοσύνην;[y] Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, οὕτω ποιητέον. Ἆρ' οὖν ὥσπερ ἠρξάμεθα ἐν ταῖς πολιτείαις πρότερον σκοπεῖν τὰ ἤθη ἢ ἐν τοῖς ἰδιώταις, ὡς ἐναργέστερον ὄν, καὶ νῦν οὕτω πρῶτον μὲν τὴν[z] φιλότιμον σκεπτέον πολιτείαν—ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω
iii. i. 380. λεγόμενον ἄλλο· ἢ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν κλητέον—, πρὸς δὲ ταύτην[a] τὸν τοιοῦτον ἄνδρα σκεψόμεθα,[b] ἔπειτα ὀλιγαρχίαν καὶ ἄνδρα ὀλιγαρχικόν, αὖθις δὲ εἰς δημοκρατίαν ἀποβλέψαντες θεασόμεθα[c] ἄνδρα δημοκρατικόν, τὸ δὲ τέταρτον εἰς τυραννουμένην πόλιν ἐλθόντες καὶ ἰδόντες, πάλιν εἰς τυραννικὴν ψυχὴν βλέποντες, πειρασόμεθα[d] περὶ ὧν προὐθέμεθα ἱκανοὶ κριταὶ γενέσθαι; Κατὰ λόγον γέ τοι ἄν, ἔφη, οὕτω γίγνοιτο[e] ἥ τε θέα καὶ ἡ κρίσις.

[i] ἔγωγε Φ.—[k] ἄλλοθι Ξ.—[l] πέντ' υ.—[m] μὲν om Θτ.—[n] γὰρ q.—[o] δὴ pr A.—[p] ὀρθῶς om ϒ, post φαμὲν ponit K.—[q] ἔφαμεν υ.—[r] διανοητέον υ.—[s] φιλόνεικον K.—[t] τὸν om υ.—[u] τελεία q.—[v] ἀκρατῶς ΘΠDKτ.—[w] ἀκρότατον Θ.—[x] καὶ ἀθλιότητος om q.—[y] δικαιοσύνης Θ.—[z] τὴν (ὁ) om ς.—[a] ταύτῃ Φm et corr A.—[b] σκεψώμεθα ΘKυϒ.—[c] θεασώμεθα ΘΠDυϒ, θεασωμεθα K.—[d] πειρασώμεθα υ.—[e] λόγον ἔφη ἂν γένοιτο

do legendum esse: ἃ, οἷ ἂν ῥέψωσιν, ὥσπερ ῥεύματα, τἆλλα ἐφελκύεται (vel ἐφελκύσηται). Similiter Ficinus vertit: *ex civium moribus, qui, quocunque fluxerint, cætera secum rapiunt.* Ast.

τὸν φιλόνεικον] Vid. Maxim. Tyr. Dissert. xxii. 4. Themist. Orat. ii. 35. B. Ast.

ἡ ἄκρατος δικαιοσύνη] *Exacta, summa justitia;* v. Gataker. Advers. Misc. Post. p. 450. Ast.

πρῶτον μὲν τὴν] Sic Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. in Steph. τὴν deest. Ast.

ἢ τιμοκρατίαν] Suspicor Plat. scripsisse, εἰ μὴ τιμοκρ. ut ὄνομα ἄλλο intelligamus nomen aliud quam τὴν φιλότιμον πολιτείαν. Steph. ἢ est alioqui. Ast.

ἔφη οὕτω γίγνοιτο] Bas. 2. ἔφη ἂν

Φέρε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πειρώμεθα λέγειν τίνα τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀριστοκρατίας. ἢ τόδε μὲν ἁπλοῦν, ὅτι πᾶσα πολιτεία μεταβάλλει ἐξ αὐτοῦ τοῦ[f] ἔχοντος τὰς ἀρχάς, ὅταν ἐν αὐτῷ τούτῳ στάσις ἐγγίγνηται· ὁμονοοῦντος δέ, κἂν πάνυ ὀλίγον ᾖ, ἀδύνατον κινηθῆναι; Ἔστι γὰρ οὕτως. Πῶς οὖν δή, εἶπον,[g] ὦ Γλαύκων,[h] ἡ πόλις ἡμῖν κινηθήσεται, καὶ πῇ[i] στασιάσουσιν οἱ ἐπίκουροι καὶ οἱ ἄρχοντες[k] πρὸς ἀλλήλους τε καὶ πρὸς ἑαυτούς; ἢ βούλει, ὥσπερ Ὅμηρος, εὐχώμεθα ταῖς Μούσαις εἰπεῖν ἡμῖν ὅπως δὴ πρῶτον[l] στάσις ἔμπεσε,[m] καὶ φῶμεν αὐτὰς τραγικῶς,[n] ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας,[o] ὡς δὴ[p] σπουδῇ λεγούσας, ὑψηλολογουμένας λέγειν; Πῶς; Ὧδέ III. i. 381.
πως. χαλεπὸν μὲν κινηθῆναι πόλιν οὕτω ξυστᾶσαν· ἀλλ' II. 546.
ἐπεὶ γενομένῳ παντὶ φθορά ἐστιν, οὐδ' ἡ τοιαύτη ξύστασις τὸν ἅπαντα μενεῖ[q] χρόνον ἀλλὰ λυθήσεται. λύσις δὲ ἥδε. οὐ μόνον φυτοῖς ἐγγείοις ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπιγείοις ζώοις φορὰ[r] καὶ[s] ἀφορία[t] ψυχῆς τε καὶ σωμάτων γίγνονται,[u] ὅταν περιτροπαὶ ἑκάστοις[v] κύκλων[w] περιφορὰς ξυνάπτωσι,[x] βραχυβίοις μὲν[y] βραχυπόρους,[z] ἐναντίοις δὲ ἐναντίας.[a] γένους

εἰ οὕτω γίγνοιτο Θr.—[f] τοῦ om v.—[g] ἦν δ' ἐγώ q.—[h] ὦ Γλαύκων om r.—[i] πῇ (οἷ) K.—[k] καὶ ἄρχοντες v.—[l] πρῶτον om Θr.—[m] ἔπεσε Θ, ἐμπέσῃ v.—[n] αὐτὰς μὴ τραγικῶς corr q.—[o] ἐρεσχηλοῦσας A et pr Π: ἐρεσχελοῦσας *s.—[p] δὲ q.—[q] μένει Ξm.—[r] φορά τε K.—[s] καὶ om v.—[t] ἀφθορία v.—[u] γίγνονται ΑΠΦDKqυm: γίγνεται r.—[v] ἑκάσταις ΑΠm et corr Θ: ἑκάστης *s.—[w] κύκλον m.—[x] ξυμπίπτωσι DKq.—[y] μὲν καὶ v.—[z] βραχύποροι q.—[a] ἐναντίαι v.—[b] ἡμετέρου ΘΞυmr, ἡ(ὑ)μετέρου K.

γένοιτο εἰ οὕτω γίγνοιτο. Ficinus simpliciter vertit, *recte in hunc modum inspectio judiciumque procedet.* Mox πειρώμεθα in Ald. Bas. 1. et 2. vitiose. Ast.

ἁπλοῦν] *Absque ulla exceptione verum*; vid. ad Phaedr. p. 277. Ast.

ἔμπεσε] Bas. 2. ἐνέπεσε. Ast.

ὡς δὴ σπουδῇ λεγούσας] *Quasi scilicet* (ironice) *serio dicant* s. simulantes, serio se dicere. Ast.

φορὰ καὶ ἀφορία ψυχῆς] Vid. Procl. in Tim. p. 50. Ast.

ἑκάστοις κύκλων περιφορὰς] In his verbis Ficinum secutus sum, ut qui verterit, *quando revolutiones singulis circulorum conjunxerint ambitus.* Vulgo scribitur ἑκάστης κύκλων περιφορᾶς. Ad ἑκάστοις int. φύτοις et ζώοις. Mox pro ξυνάπτωσι Cod. Reg. et Bas. 1. ξυμπίπτωσι, Ald. ξυμπίπωσι; ξυνάπτωσι confirmat Ficinus et sequentes accusativi βραχυπόρους et ἐναντίας (int. περιφορὰς) postulant. Eadem est Schneideri sententia de hoc loco, v. ad Aristot. Polit. v. 10. p. 358. Scribere quoque possis ἑκάσταις: in quovis circuitu, qui orbium ambitus conjungit, h. e. orbes finit ac claudit. Ceterum sententiam, de industria a Platone obscure expositam, respexit Cicero de Divinat. ii. 2. 'Id enim ipsum a Platone philosophiaque didiceram, naturales esse quasdam conversiones rerum publicarum, ut eæ tum a principibus tenerentur, tum a populis, aliquando a singulis.' Cf. Polyb. vi. 9. et Schneider. ad Aristot. Polit. l. l. Ast.

δὲ ὑμετέρου[b] εὐγονίας τε καὶ ἀφορίας, καίπερ ὄντες σοφοί, οὓς ἡγεμόνας πόλεως[c] ἐπαιδεύσασθε, οὐδὲν μᾶλλον λογισμῷ[d] μετ' αἰσθήσεως τεύξονται, ἀλλὰ πάρεισιν αὐτοὺς[e] καὶ γεννήσουσι παῖδάς ποτε οὐ δέον. ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ[f] περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις[g] δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποστάσεις,[h] τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων[i] καὶ φθινόντων, πάντα[k] προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν· ὧν[l] ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι[m] συζυγεὶς[n] δύο ἁρμονίας
III. i. 382. παρέχεται[o] τρὶς αὐξηθείς, τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν[p] τοσαυτάκις, τὴν δὲ[q] ἰσομήκη μέν, τῇ προμήκει[r] δέ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος,[s] δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν,[t] ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός, τοιούτου κύριος,[u] ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων, ἃς ὅταν ἀγνοήσαντες

—[c] πόλεως ΑΞm et pr Π: non liquet D: πόλεων *s.—[d] λογισμοῦ v.—[e] αὐτοῖς D Kqr.—[f] γενητῷ ΞΦm.—[g] αὐξήσει q.—[h] ἀποστάσεις ΑΘΞΠΦvmr.—[i] αὐξανόντων K.—[k] πάντων r.—[l] ὡς K.—[m] πεντάδι Kr.—[n] συζυγής Dq, συμμιγεὶς r, ξυζυγεὶς v.—[o] παρέχεται ΘΞΠΦKvmr: παρέχηται *s.—[p] ἕκαστον ΠKqv et pr Θ.—[q] δ' v.—[r] προμήκη ΑΠ.—[s] πεμπάδος ΑΘΞΦvm, πεντάδος r: πεμπάδων *s.—[t] δυεῖν ΑΠ:

ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν] Laudat Aristot. Polit. v. 12. (c. 10. §. 1. Schneid.) ubi v. not. p. 358. ibique laudata. Plutarch. de Anim. Procreat. 1017. C. Aristid. Quintil. de Music. iii. p. 152. τούτου δὴ καὶ Πλάτων φησὶν ἐπίτριτον πυθμένα πεντάδι (sic codd. Aristid. Vid. Meibom. not. p. 331.) συζυγέντα. Iamblich. vit. Pythagor. xxvii. p. 110. Küst. Cf. Bœckh. in Stud. t. iii. p. i. p. 44. Pro παρέχηται scripsimus παρέχεται. Ast.

ἰσομήκη] Suspicor scribendum, ἰσομήκη μὲν αὐτῇ, προμήκη δὲ, ἑκ. Legitur autem in præcedent. edit. ἕκαστον μὲν ἀριθμὸν ἀπὸ διαμ. Steph. qui sic in Not. ' Hujus loci alia etiam affertur lectio: hæc nimirum, τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν οὔ, προμήκη δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν, ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένου ἑνὸς ἑκάστων. In sequentibus autem, ante δυοῖν et ante τριάδος ponendæ hypostigmæ fuerint.'

ἕκατον] Ald. et Bas. 1. ἕκαστον (Sic et Cod. Reg.)—ἀριθμὸν (ut et Bas. 2.) pro ἑκατὸν ἀριθμῶν. Cornarius hunc locum ita corrigi volebat: τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν οὔ, προμήκη δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν, ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένου ἑνὸς ἑκάστων ἀῤῥήτων δὲ, δυοῖν ἑκατὸν δὲ κύβων, τριάδος, et vertit: *alteram vero æqualis quidem longitudinis non, ex altera tamen parte longam, centum quidem numerorum, ita ut a diametris dictarum quinariarum singulis unum desit, ab his autem, quæ dici non possunt, duo, a centum vero cubis, ternarius.* Nostram scripturam expressit Ficinus; unum in ea offendit τῇ προμήκει, quod cum Cornario facile in προμήκη mutari posset, nisi Ficinus obstaret, qui vertit, *alteram vero æqualis quidem longitudinis, sed oblongiori* (versio emendata habet *oblongioris*), et ipsa hujus loci, ne a veteribus quidem, ut videtur, intellecti (vid. Cicer. ad Attic. vii. 12.) obscuritas. Ast.

ἀριθμὸς γεωμετρικὸς] Respectu ad nuptias; vid. Schneid. ad Aristot. Polit. p. 360. Ast.

ὑμῖν[v] οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμφίοις παρὰ και-
ρόν, οὐκ εὐφυεῖς οὐδ' εὐτυχεῖς παῖδες ἔσονται. ὧν κατα-
στήσονται[w] μὲν τοὺς ἀρίστους οἱ πρότεροι, ὅμως δὲ ὄντες
ἀνάξιοι, εἰς τὰς τῶν πατέρων αὖ δυνάμεις ἐλθόντες, ἡμῶν[x]
πρῶτον ἄρξονται ἀμελεῖν φύλακες ὄντες, παρ' ἔλαττον τοῦ
δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς, δεύτερον δὲ τὰ γυμναστι-
κῆς. ὅθεν ἀμουσότεροι γενήσονται ὑμῖν[y] οἱ νέοι. ἐκ δὲ τού-
των ἄρχοντες οὐ πάνυ φυλακικοὶ καταστήσονται πρὸς τὸ
δοκιμάζειν τὰ Ἡσιόδου τε καὶ τὰ παρ' ὑμῖν[z] γένη, χρυ- II. 547.
σοῦν τε καὶ ἀργυροῦν καὶ χαλκοῦν καὶ σιδηροῦν, ὁμοῦ δὲ
μιγέντος σιδήρου[a] ἀργύρῳ[b] καὶ χαλκοῦ χρυσῷ ἀνομοιότης
ἐγγενήσεται καὶ ἀνωμαλία ἀνάρμοστος, ἃ γενόμενα, οὗ ἂν
ἐγγένηται,[c] ἀεὶ τίκτει[d] πόλεμον καὶ ἔχθραν. ταύτης τοι[e] III. i. 388.
γενεῆς[f] χρὴ φάναι εἶναι στάσιν, ὅπου ἂν γίγνηται ἀεί. Καὶ
ὀρθῶς γ', ἔφη, αὐτὰς ἀποκρίνασθαι[g] φήσομεν.[h] Καὶ
γάρ, ἦν δ' ἐγώ, ἀνάγκη Μούσας γε[i] οὔσας. [§. 3.]
Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, τὸ μετὰ τοῦτο λέγουσιν αἱ Μοῦσαι; Στά-
σεως, ἦν δ' ἐγώ, γενομένης εἱλκέτην[k] ἄρα ἑκατέρω τὼ γέ-
νη,[l] τὸ μὲν σιδηροῦν καὶ χαλκοῦν ἐπὶ χρηματισμὸν καὶ
γῆς κτῆσιν καὶ οἰκίας χρυσίου[m] τε καὶ ἀργύρου,[n] τὸ δ'
αὖ[o] χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν,[p] ἅτε οὐ πενομένω ἀλλὰ
φύσει ὄντε πλουσίω, τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν
ἀρχαίαν κατάστασιν ἠγέτην. βιαζομένων δὲ καὶ ἀντιτει-

ὑμῶν *s.—[u] κύριον q.—[v] ἡμῖν ΞΦυ.—[w] καταστήσουσι υ.—[x] ἡμῶν (ὑ superscript) D, ὑμῶν q.—[y] ἡμῶν (ὑ superscript) ΑΞΦm.—[z] ὑμῖν ΑΘΠΦDKqυr, ἡμῖν m : ἡμῖν s.—[a] σιδηροῦ Φm.—[b] ἀργυρῷ ΞΦm, ἀργυροῦ υ, ἀργύρου r.—[c] γίνηται υ.—[d] τίκτει ΑΘΠΦDKqυmr : ἐντίκτει s.—[e] τῆς q.—[f] γενεᾶς ΑΘΠDKυr.—[g] ἀποκρίνεσθαι ΑΞΦqυm et corr Θ.—[h] φήσωμεν Α.—[i] γε om r.—[k] ἕλκετ' Θ, εἵλκεται Π, ἕλκεται DKqr.—[l] γένε Φm, γένεε corr ΑΠ.—[m] χρυσοῦ ΞΦm.—[n] ἀργυρίου ΘΚr.—[o] αὐτὸ ΑΠΦm, αὖ corr Ξ.—[p] ἀργύρειον ΘD

παρ' ἔλαττον ἡγησάμενοι] Sic Xenoph. Anabas. vi. 6. 11. καὶ ἔνιοι μὲν αὐτῶν παρ' ὀλίγον ἐποιοῦντο τὸν Κλέανδρον. Ast.

ὑμῖν οἱ νέοι] Sic Ald. Bas. 1. ὑμῖν, ut in sequentibus Cod. Reg. παρ' ὑμῖν pro παρ' ἡμῖν. Musæ vero loquuntur. Sic etiam in prægressis γένους—ὑμετέρου—ἐπαιδεύσασθε — ὑμῖν οἱ φύλακες etc. Præcedens ἡμῶν ad Musas ipsas referendum est, quod interpretes non recte intellexerunt. Ficinus enim vertit, *tamen—in ipsis magistratibus subjectos negligent*, Cornarius vero ita, ac si ὑμῶν legisset. Ast.

ἀνωμαλία ἀνάρμοστος] Respexit Plutarch. de fratr. amor. p. 484. B. Ast.

ταύτης τοι γενεῆς] Ald. γενεῇ. Bas. 1. γενεῇ. Cod. Reg. γενεᾶς. Exordium hæc verba videntur esse versus heroici. Mox Ald. Bas. 1. et 2. γίγνεται. Ast.

§. 3. τὼ γένη] Ut τὼ σκέλη, apud Aristoph. Pac. 820. Ast.

πενομένω] Ald. Bas. 1. et 2. πενομένῳ, Ald. et Bas. 1. οὔτε, et Ald. Bas. 1. et 2. πλουσίῳ. Ast.

νόντων ἀλλήλοις εἰς μέσον ὡμολόγησαν γῆν μὲν καὶ οἰκίας κατανειμαμένους ἰδιώσασθαι, τοὺς δὲ πρὶν φυλαττομένους ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐλευθέρους, φίλους τε καὶ τροφέας, δουλωσάμενοι τότε περιοίκους τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες, αὐτοὶ πολέμου τε καὶ φυλακῆς αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Δοκεῖ μοι, ἔφη, αὕτη[q] ἡ μετάβασις ἐντεῦθεν γίγνεσθαι. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν μέσῳ τις ἂν εἴη ἀριστοκρατίας τε[r] καὶ ὀλιγαρχίας αὕτη ἡ πολιτεία; Πάνυ μὲν οὖν.

III. i. 384. Μεταβήσεται[s] μὲν δὴ[t] οὕτω· μεταβᾶσα δὲ πῶς οἰκήσει; ἢ φανερὸν ὅτι τὰ[u] μὲν μιμήσεται τὴν προτέραν πολιτείαν, τὰ δὲ τὴν ὀλιγαρχίαν, ἅτ' ἐν μέσῳ οὖσα,[v] τὸ δέ τι καὶ αὑτῆς ἕξει ἴδιον; Οὕτως, ἔφη.[w] Οὐκοῦν τῷ[x] μὲν τιμᾶν τοὺς ἄρχοντας καὶ γεωργιῶν ἀπέχεσθαι τὸ προπολεμοῦν αὐτῆς καὶ χειροτεχνιῶν[y] καὶ τοῦ ἄλλου χρηματισμοῦ, ξυσσίτια δὲ κατεσκευάσθαι[z] καὶ γυμναστικῆς τε καὶ τῆς τοῦ πολέμου ἀγωνίας ἐπιμελεῖσθαι, πᾶσι τοῖς τοιούτοις τὴν προτέραν μιμήσεται; Ναί.[a] Τὸ[b] δέ γε[c] φοβεῖσθαι τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἄγειν, ἅτε οὐκέτι[d] κεκτημένη[e] ἁπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς[f] τοὺς[g] τοιούτους ἄνδρας ἀλλὰ μικτούς, ἐπὶ δὲ τοὺς[h] θυμοειδεῖς τε καὶ ἁπλουστέρους ἀποκλί-

Kr, ἀργύρεον v, ἀργύριον Π, ἀργυροῦν ὂν Φm.—[q] αὕτη ἔφη r.—[r] τε om r.—[s] μεταβηθήσεται Πr (λ, ὰ superscr.), μεταβηθήσεται Θ, μεταβληθήσεται DKq.—[t] δὴ om r.—[u] τοῦ v.—[v] οὖσαν ΘΦrmr.—[w] ἔφη om Θ.—[x] τὸ ΘΠDKmr.—[y] ἄρχοντας καὶ προπολεμεῖν αὐτῆς καὶ γεωργιῶν ἀπέχεσθαι καὶ χειροτεχνιῶν Φ.—[z] κατεσκευάσθαι ΑΞΦDKqm, κατεσκευᾶσθαι v: κατασκευάσασθαι *s.—[a] Ναί om r.—[b] τῷ ΑΠΦDKqrmr et pr Θ.—[c] γε om Θr.—[d] οὐ r.—[e] κεκτημένην ΘΞΦDKqmr.—[f] ἀγεννεῖς K.—[g] τοὺς om A

ἔχοντες, αὐτοὺς] Vulgo ἔχοντες, αὐτοὶ—ἐπιμελεῖσθαι; in quo αὐτοὶ locum habere nequit, quum accusativus cum infinitivo, suspensus ille e verbo ὡμολόγησαν, requiratur. Sensus perspicuus est: 'urbis custodes in civitatis perversione possessiones sibi privatas acquirunt (communitate soluta), quos custodiverant, eos tanquam amicos et nutritores sibi subjiciunt, et custodiæ bellique labores ipsis injungunt.' Participium ἔχοντες explicationis gratia prægresso δουλωσάμενοι adjectum est: 'tunc sibi subjiciunt, ita ut eos pro subditis servisque habeant (ἔχοντες).' Περίοικοι dicebantur incolæ urbium vicinarum, imperio metropolis subjecti, ut apud Lacedæmonios, vid. Duker. ad Thucyd. viii. 22. et Valckenar. ad Herodot. ix. 11.—Pro αὐτῶν scribendum videri possit αὑτῶν: ut dicantur illi quorum curam custodes antea habuerint, nunc se ipsi custodire; sed gravius est αὐτῶν, quo comprehenduntur non solum subditi, sed ipsi quoque, qui nunc regnant, custodes. Ast.

ἀτενεῖς] *Viros propositi tenaces*, constantes, v. Ruhnken. ad Tim. p. 53. In præcedentibus Ald. et Bas. 1. τοῦ—φοβεῖσθαι exhibent, et Cod. Reg. κεκτημένην—ἀγεννεῖς (e solemni vocum ἀγεννὴς et ἀτενὴς permutatione, vid. Ruhnken. ad Tim. l. l.) Ast.

ἁπλουστέρους] Locum hic habere nequit; namque ut θυμοειδής, iracundus, qui a cupiditate, ira, aliis facile se abripi patitur, opponitur homini constanti (is est ἀτενής), ita simplici (qui ἁπλοῦς dicitur) opponi debet vitiositas quædam.

νειν τοὺς πρὸς πόλεμον μᾶλλον πεφυκότας ἢ πρὸς εἰρήνην, καὶ τοὺς περὶ ταῦτα[i] δόλους τε καὶ μηχανὰς ἐντίμως ἔχειν, II. 548.
καὶ πολεμοῦσα[k] τὸν ἀεὶ χρόνον διάγειν αὐτὴ[l] ἑαυτῇ[m] αὖ, τὰ[n] πολλὰ τῶν τοιούτων ἴδια[o] ἕξει; Ναί. Ἐπιθυμηταὶ δέ γε,[p] ἦν δ' ἐγώ,[q] χρημάτων οἱ τοιοῦτοι ἔσονται,[r] ὥς περ οἱ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, καὶ τιμῶντες ἀγρίως ὑπὸ σκότου[s] χρυσόν[t] τε καὶ ἄργυρον, ἅτε κεκτημένοι ταμιεῖα καὶ οἰκείους θησαυρούς, οἷ[u] θέμενοι ἂν αὐτὰ κρύψειαν, καὶ αὖ περιβόλους οἰκήσεων, ἀτεχνῶς νεοττιὰς[v] ἰδίας, ἐν αἷς ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις πολλὰ ἂν δαπανῷντο. Ἀληθέστατα, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ III. i. 385.
χρημάτων, ἅτε τιμῶντες καὶ οὐ[w] φανερῶς κτώμενοι, φιλαναλῶται[x] δὲ ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν, καὶ λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὥς περ παῖδες[y] πατέρα[z] τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες, οὐχ ὑπὸ πειθοῦς ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς[a] Μούσης τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας[b] ἠμεληκέναι καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι. Παντάπασιν, ἔφη, λέγεις μεμιγμένην πο-

φ.—h τοὺς om m.—i ταυτοῦ q.—k πολεμοῦσαν corr q.—l αὕτη K, αὐτὴν corr q.—m ἑαυτῇ Ar: ἑαυτῆς *s.—n αὖ τὰ ΑΞΦcm, τὰ Θr: αὐτὰ *s.—o ἰδία r.—p δέ γε om Θr.—q ἐγὼ om Π.—r ἔσονται οἱ τοιοῦτοι K.—s σκότους K.—t χρυσοῦν r.—u οὗ r, οἱ m.—v νεοττιὰς A, νεοττείας Ξr: νεοττίας *s.—w οὐ om Φm, erasit A.—x φιλαναλῶται ΘΠDKr: φιλαναλωταὶ s.—y παῖδας v.—z παρὰ K.—a ἀληθοῦς Θr.

Quocirca opinor, pro ἁπλουστέρους scribendum fortasse esse ἀλλοκοτέρους (nisi malis αὐστήρους): aliquanto insolentiores et iniquiores, ut lib. vi. 3. p. 487. D. καὶ πάνυ ἀλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν. Protag. 346. A. οἶον ἀνδρὶ πολλάκις ξυμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον. ἢ πατρίδα ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 24. Ast. qui sic in Corrigend. 'Αὐστήρους in hunc locum non convenit; esset enim idem fere quod ἀτενεῖς. Pro ἁπλουστέρους etiam conjicere possis αὐθαδεστέρους. Librorum Mss. erit, quid verum sit, indicare.'

αὐτὰ πολλὰ] Mutandum puto αὐτὰ in αὖ τὰ. Steph.

αὐτὰ πόλλα] Malim καὶ ἄλλα πολλά, ut orationis nexus sit: τὸ δέ γε—φοβεῖσθαι (i. e. ὅτι—φοβεῖται) ἐπὶ δὲ τ. θ.—ἀποκλίνειν, καὶ ἔχειν καὶ—διάγειν (ὅτι—ἔχει καὶ διάγει—), (τοῦτο) καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν τοιούτων αὐτὴ ἑαυτῆς ἴδια ἕξει. Ast.

νεοττιὰς] Vulgo νεοττίας, (quod esset *pullorum exclusiones*) *domicilia*, cubicula, ut Latinorum *nidus*. Sic Horat. Epist. i. 10. 6. 'Tu nidum servas.' Od. iii. 4. 14. Respexisse videtur Ammonius v. φωλεὸς p. 145. locum nostrum, quum dicat: ἐπὶ τῶν ὀρνέων (ῥητέον) τὸ νεοσσεύειν· ὁ γοῦν λέγων νεοσσιὰν τὴν τέκνων, ἀκυρολογεῖ· τέκνα μὲν γὰρ ἀνθρώπων, νεοσσοὶ δ' ὀρνίθων. Sed vid. Valckenar. ad Herodot. p. 252. Ast.

οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας] Quæ frequenter sibi opponuntur, vid. Wyttenbach. ad Julian. Orat. i. p. 36. Jacobs. ad Anth. Græc. t. ii. p. i. p. 16. Ast.

πρεσβυτέρως] *Antiquius*, h. e. magis; ut πρεσβεύειν, *nihil antiquius habere*, i. e. maxime colere, v. Pollux ii. 12. interpp. ad Thom. Mag. p. 737. Krebs. ad Plutarch. de Aud. Poet. c. 12. et F. Gronov. ad Liv. i. 32. Ast.

μουσικῆς] Pro μούσης ita correximus;

λιτείαν ἐκ κακοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ. Μέμικται γάρ, ἦν δ' ἐγώ· διαφανέστατον δ' ἐν αὐτῇ ἐστὶν ἕν τι μόνον[e] ὑπὸ τοῦ θυμοειδοῦς κρατοῦντος, φιλονεικίαι[d] καὶ φιλοτιμίαι.[e] Σφόδρα γε, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη[f] μὲν ἡ πολιτεία οὕτω γεγονυῖα καὶ τοιαύτη ἄν τις[g] εἴη, ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι διὰ τὸ ἐξαρκεῖν μὲν ἰδεῖν καὶ[h] ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, ἀμήχανον δὲ μήκει ἔργον[i] εἶναι πάσας μὲν πολιτείας, πάντα δὲ[k] ἤθη[l] μηδὲν παραλιπόντα διελθεῖν; Καὶ ὀρθῶς, ἔφη.

§. 4. Τίς οὖν ὁ κατὰ ταύτην[m] τὴν πολιτείαν ἀνήρ;
III. i. 386. πῶς τε γενόμενος, ποῖός τέ τις ὤν; Οἶμαι μέν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, ἐγγύς τι αὐτὸν[n] Γλαύκωνος τουτουῒ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας.[o] Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτό γε· ἀλλά μοι δοκεῖ τάδε οὐ κατὰ τοῦτον πεφυκέναι. Τὰ ποῖα; Αὐθαδέστερόν τε δεῖ αὐτόν, ἦν δ' ἐγώ, εἶναι καὶ ὑποαμουσότερον,[p] φιλόμουσον δέ, καὶ φιλήκοον μέν, ῥητορικὸν δ' οὐ-
II. 549. δαμῶς.[q] καὶ δούλοις μέν τισιν[r] ἄγριος[s] εἴη ὁ τοιοῦτος, οὐ καταφρονῶν δούλων[t] ὥσπερ ὁ ἱκανῶς πεπαιδευμένος, ἐλευθέροις δὲ ἥμερος, ἀρχόντων δὲ σφόδρα ὑπήκοος, φίλαρχος δὲ[u] καὶ φιλότιμος, οὐκ ἀπὸ τοῦ[v] λέγειν ἀξιῶν ἄρχειν οὐδ' ἀπὸ τοιούτου οὐδενός, ἀλλὰ[w] ἀπὸ[x] ἔργων τῶν τε πολεμικῶν[y] καὶ τῶν περὶ τὰ πολεμικά, φιλογυμναστής τέ[z] τις ὢν καὶ φιλόθηρος. Ἔστι γάρ, ἔφη, τοῦτο τὸ ἦθος ἐκείνης τῆς πολιτείας. Οὐκοῦν καὶ χρημάτων, ἦν δ' ἐγώ, ὁ τοι-

—[b] σοφίας Θ.—[c] ἔντιμον ὂν r.—[d] φιλονικίαι q, φιλονεικία v.—[e] φιλοτιμία v.—[f] αὐτὴ v.—[g] τις ἂν Φ.—[h] καὶ om K.—[i] ἔργον τε Φ.—[k] δὲ om pr Θ.—[l] εἴδη r.—[m] κατ' αὐτὴν v.—[n] αὐτοῦ s.—[o] φιλονικίας q.—[p] ὑποαμουσότερον (ευ supra) K.—[q] οὔ r.—[r] τις Φm et corr A, τις ἂν (quod malim) v.—[s] ἀγρίοις m.—[t] δοῦλον (ων supra) Ξ, δοῦλον Φm.—[u] δὲ om v.—[v] τούτου r.—[w] ἀλλ' vmr.—[x] πρὸ ΘΠD.—[y] πολεμικῶν ΑΘΠΦDKqv

sic Ficinus, *veram musicam—neglexerint*. Vid. iii. 18. et de hac musicæ notione cf. nostra ad Phædr. p. 274. Monuit etiam Heind. ad Phædon. §. 12. Ast.

§. 4. αὐτοῦ] Scribendum puto αὐτόν. Steph.

αὐτὸν] Cum Stephano correximus pro αὐτοῦ. Heind. ad Phædon. §. 25. legi jubebat αὐτὸν τοῦ Γλαύκωνος. Ast.

ἀπὸ τοιούτου] ἀπὸ est *per*, *propter*, *beneficio*, ut 551. C. εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοῖτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων. Vid. Valckenar. ad Herodot. p. 414. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 107. Ast.

οὗτος νέος μὲν[a] ἂν καταφρονοῖ[b] ἄν, ὅσῳ δὲ πρεσβύτερος
γίγνοιτο,[c] μᾶλλον ἀεὶ ἀσπάζοιτο ἂν τῷ τε μετέχειν τῆς
τοῦ φιλοχρηματου φύσεως καὶ μὴ εἶναι εἰλικρινὴς πρὸς
ἀρετὴν διὰ τὸ ἀπολειφθῆναι τοῦ ἀρίστου φύλακος; Τίνος;
ἦ δ' ὃς ὁ Ἀδείμαντος. Λόγου, ἦν δ' ἐγώ, μουσικῇ κεκρα-
μένου· ὃς μόνος ἐγγενόμενος σωτὴρ ἀρετῆς διὰ βίου ἐνοικεῖ
τῷ ἔχοντι. Καλῶς, ἔφη, λέγεις. Καὶ ἔστι μέν γ',[d] ἦν III. i. 387.
δ' ἐγώ, τοιοῦτος ὁ τιμοκρατικὸς νεανίας, τῇ τοιαύτῃ πόλει
ἐοικώς.[e] Πάνυ μὲν οὖν. Γίγνεται δέ γ',[f] εἶπον, οὗτος
ὧδέ πως. ἐνίοτε πατρὸς[g] ἀγαθοῦ ὢν νέος υἱός, ἐν πόλει οἰ-
κοῦντος οὐκ εὖ πολιτευομένῃ, φεύγοντος[h] τάς[i] τε τιμὰς
καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπραγ-
μοσύνην καὶ ἐθέλοντος ἐλαττοῦσθαι, ὥστε πράγματα[k] μὴ
ἔχειν. Πῇ δή,[l] ἔφη, γίγνεται; Ὅταν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον
μὲν τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἀχθομένης ὅτι οὐ τῶν ἀρχόντων αὐ-
τῇ[m] ὁ ἀνήρ ἐστι, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλ-
λαις γυναιξίν, ἔπειτα ὁρώσης μὴ σφόδρα περὶ χρήματα
σπουδάζοντα μηδὲ μαχόμενον καὶ λοιδορούμενον ἰδίᾳ τε ἐν
δικαστηρίοις καὶ δημοσίᾳ, ἀλλὰ ῥαθύμως πάντα τὰ τοι-
αῦτα φέροντα· καὶ ἑαυτῷ μὲν τὸν νοῦν προσέχοντα ἀεὶ
αἰσθάνηται, ἑαυτὴν[n] δὲ μήτε[o] πάνυ[p] τιμῶντα μήτε ἀτιμά-
ζοντα· ἐξ ἁπάντων τούτων ἀχθομένης τε, καὶ λεγούσης ὡς
ἄνανδρός τε αὐτῷ ὁ πατὴρ καὶ λίαν ἀνειμένος, καὶ ἄλλα
δὴ ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμ-
νεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, πολλά τε καὶ ὅμοια
ἑαυταῖς. Οἶσθα οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ οἱ οἰκέται τῶν
τοιούτων ἐνίοτε λάθρᾳ πρὸς τοὺς υἱεῖς τοιαῦτα λέγουσιν, οἱ III. i. 388.
δοκοῦντες εὖνοι εἶναι, καὶ ἐάν τινα ἴδωσιν ἢ ὀφείλοντα χρή-
ματα, ᾧ μὴ ἐπεξέρχεται ὁ πατήρ, ἤ τι[q] ἄλλο ἀδικοῦντα,

ΜΣ, πολιτικῶν *ς.—[z] τέ om m et pr Ξq.—[a] μένων υ.—[b] καταφρονοίη Θτ.—[c] γέ-
νοιτο Θτ.—[d] μέν γ' om Θτ, ἔν γ' Κ, ἔν γ' ΠD, γ' q.—[e] πόλει καὶ πολιτείᾳ ἐοικώς υ.
—[f] γ' om Θτ.—[g] πρὸς τ.—[h] φεύγον m.—[i] τὰς om υ.—[k] πρᾶγμα Θ.—[l] δὴ om Θ.
—[m] αὐτῆς υ.—[n] αὐτὴν Φ.—[o] μὴ Θ.—[p] πάντῃ DKq.—[q] τοι m.—[r] ἄνδρες γένωνται

καὶ λοιδορούμενον] *Etiamsi conviciis proscindatur*; de καὶ cum participio conjunct. v. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 98. Λοιδορούμενον passive est capiendum propter sequentia: ἀλλὰ ῥαθύμως πάντα τὰ τοιαῦτα φέροντα. Male verterunt Ficinus: *neque pro illis pugnantem litigantemque*, et Cornarius: *pugnantem et conviciantem*. Ast.

ὑμνεῖν] V. ad l. v. 17. p. 468. D. Ast.

διακελεύονται ὅπως, ἐπειδὰν ἀνὴρ γένηται, τιμωρήσεται[r] II. 550. πάντας τοὺς τοιούτους καὶ ἀνὴρ μᾶλλον ἔσται[s] τοῦ πατρός. καὶ ἐξιὼν[t] ἕτερα τοιαῦτα[u] ἀκούει[v] καὶ ὁρᾷ, τοὺς μὲν τὰ αὑτῶν πράττοντας ἐν τῇ πόλει ἠλιθίους τε καλουμένους καὶ ἐν σμικρῷ λόγῳ ὄντας, τοὺς δὲ μὴ τὰ αὑτῶν τιμωμένους τε καὶ ἐπαινουμένους.[w] τότε δὴ ὁ νέος πάντα τὰ τοιαῦτα ἀκούων τε καὶ ὁρῶν, καὶ αὖ[x] τούς[y] τοῦ πατρὸς λόγους ἀκούων τε καὶ ὁρῶν τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ ἐγγύθεν παρὰ τὰ[z] τῶν ἄλλων, ἑλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων, τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ τὸ λογιστικὸν[a] ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδοντός τε καὶ αὔξοντος, τῶν δὲ ἄλλων τό τε ἐπιθυμητικὸν καὶ τὸ[b] θυμοειδές, διὰ τὸ μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὴν[c] φύσιν, ὁμιλίαις δὲ ταῖς τῶν ἄλλων κακαῖς[d] κεχρῆσθαι,[e] εἰς τὸ μέσον ἑλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων ἦλθε, καὶ τὴν ἐν ἑαυτῷ[f] ἀρχὴν παρέδωκε τῷ μέσῳ τε καὶ φιλονείκῳ[g] καὶ θυμοειδεῖ καὶ ἐγένετο ὑψηλόφρων τε καὶ φιλότιμος ἀνήρ. Κομιδῇ μοι, ἔφη, δοκεῖς τὴν τούτου γένεσιν διεληλυθέναι.[h] Ἔχομεν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τήν τε δευτέραν πολιτείαν καὶ τὸν δεύτερον ἄνδρα. Ἔχομεν, ἔφη.

III. i. 380. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, τὸ τοῦ Αἰσχύλου, λέγωμεν[i]
ἄλλον[k] ἄλλῃ[l] πρὸς πόλει τεταγμένον;[m]

μᾶλλον δὲ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν προτέραν τὴν πόλιν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 5.] Εἴη δέ γ' ἄν, ὡς ἐγῷμαι, ὀλιγαρχία ἡ μετὰ τὴν τοιαύτην[n] πολιτείαν. Λέγεις[o] δέ, ἦ δ' ὅς, τὴν ποίαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν; Τὴν ἀπὸ τιμημάτων,[p] ἦν δ' ἐγώ, πολιτείαν, ἐν ᾗ οἱ μὲν πλούσιοι ἄρχουσι,

[r] τιμωρήσωνται Φ.—[s] ἄνδρες μᾶλλον ἔσονται Φ.—[t] ἐξελθὼν r.—[u] τοιαῦτα om Θ.—[v] ἀκούῃ ΑΠDKq, ἀκούοι Θr.—[w] τε καὶ ἐπαινουμένους om v.—[x] καὶ αὖ...ὁρῶν om r.—[y] τοὺς om q.—[z] τὰ ante τῶν om ΘΞKτmr.—[a] λογικὸν ΘΞ.—[b] τὸ post καὶ om Θ ΠDqr.—[c] τὴν om q.—[d] κακῶς r.—[e] καὶ χρῆσθαι v.—[f] ἐν ἑαυτῷ ΑΦm, ἑαυτοῦ v: ἐν αὐτῷ *r.—[g] φιλονίκῳ q.—[h] εἰσεληλυθέναι ΘΠDKqτr.—[i] λέγομεν Φτm.—[k] ἄλλου q.—[l] ἄλλος r.—[m] τεταγμένου q.—[n] τοιαύτην om pr A.—[o] λέγειν δ' r.—

ἀκούει] Ald. Bas. 1. et 2. ἀκούῃ; et mox Bas. 2. τότε δέ. Ast.

λογιστικὸν] Alteram potius lectionem λογικὸν sequi videtur et Fic. qui interpr. *rationalem vim*. Steph.

ἄρδοντος] V. nostra ad Phædr. p. 320. Ast.

ἦλθε καὶ παρέδωκε] I. q. ἐλθὼν (*statim*) παρέδωκε, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 813. Ast.

Αἰσχύλου] In Sept. adv. Thebas. Ast.

§. 5. τὴν ἀπὸ τιμημάτων] Cf. Wesseling. ad Diodor. Sic. xviii. 16. t. ii. p. 271. Ast.

τίμησι[q] δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς. Μανθάνω, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν ὡς μεταβαίνει πρῶτον ἐκ τῆς τιμαρχίας εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, ῥητέον; Ναί.[r] Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τυφλῷ γε δῆλον ὡς μεταβαίνει. Πῶς; Τὸ ταμιεῖον,[s] ἦν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο ἑκάστῳ χρυσίου πληρούμενον ἀπόλλυσι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. πρῶτον μὲν γὰρ δαπάνας αὑτοῖς ἐξευρίσκουσι, καὶ τοὺς νόμους ἐπὶ τοῦτο[t] παράγουσιν, ἀπειθοῦντες αὐτοί τε καὶ γυναῖκες αὐτῶν.[u] Εἰκός, ἔφη. Ἔπειτά γε, οἶμαι, ἄλλος ἄλλον ὁρῶν καὶ εἰς ζῆλον ἰών, τὸ πλῆθος τοιοῦτον αὑτῶν ἀπειργάσαντο.[v] Εἰκός. Τοὐντεῦθεν τοίνυν, εἶπον, προϊόντες[w] εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι, ὅσῳ ἂν τοῦτο τιμιώτερον ἡγῶνται, τοσούτῳ ἀρετὴν ἀτιμοτέραν. ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου, ἑκατέρου ἀεὶ[x] τοὐναντίον[y] ῥέποντε;[z] Καὶ μάλ', ἔφη. III. i. 390.
Τιμωμένου δὴ[a] πλούτου ἐν πόλει καὶ τῶν πλουσίων ἀτιμότερα ἀρετή[b] τε καὶ οἱ[c] ἀγαθοί.[d] Δῆλον. Ἀσκεῖται δὴ τὸ ἀεὶ τιμώμενον, ἀμελεῖται δὲ τὸ ἀτιμαζόμενον. Οὕτως.[e] II. 551.
Ἀντὶ δὴ φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι τελευτῶντες ἐγένοντο, καὶ τὸν μὲν πλούσιον ἐπαινοῦσί τε καὶ θαυμάζουσι καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς ἄγουσι, τὸν δὲ πένητα ἀτιμάζουσιν. Πάνυ γε. Οὐκοῦν τότε δὴ νόμον[f] τίθενται ὅρον πολιτείας ὀλιγαρχικῆς, ταξά-

[p] τιμημάτων r.—[q] πένητι ΑΦυm, πένησι corr Π.—[r] Ναί om r.—[s] ταμιεῖον ἐκεῖνο v.—[t] τοῦτο Π, τούτω Dqr.—[u] αὐτῷ Φm.—[v] ἀπειργάσατο Φm.—[w] προϊέντες v.—[x] ἀεὶ om q.—[y] ἐπὶ τουναντίον q, εἰς τοὐναντίον Ξq.—[z] ῥέποντε ΑΠΦ, ῥέπον D, ῥέποντα q: ῥέποντος *s.—[a] δὲ qr.—[b] ἀρετὴ ἀτιμοτέρα Θ.—[c] οἱ om DKq.—[d] ἀγαθὸν

ἄλλος] Collective positum; quocirca pluralis sequitur. Ast.

τὸ πλῆθος τοιοῦτον αὑτῶν ἀπειργάσαντο] Æmulatio omnes fere similes reddit. Ast.

τοὐντεῦθεν τοίνυν] Laudat Stob. xci. p. 508. Ast.

ἐς τοὐναντίον] Ald. Bas. 1. Stob. et Cod. Reg. præpositionem ἐς ignorant. Ast.

ῥέποντος] Ita ut, quo magis altera lanx propendeat, eo magis altera surgat. Ast.

τιμωμένου] Conf. Aristotel. Polit. ii. 9. (ii. 8. §. 7. ed. Schneid.)—Mox Cod. Reg. ἀγαθὸν, sed Ficinus quoque vertit, *probique viri*. Ast.

ἀσκεῖται] Respexit Themist. Orat. xv. p. 195. D. xvi. p. 204. A. xxxi. p. 353. A. ubi cf. Harduin. p. 546. Ast.

νόμους] Cod. Reg. νόμον: Bas. 1. νόμου. Ficinus vertit: *annon et lege statuunt principatus fines*. Sed verba ita distinguenda sunt, ut ὅρον cum ταξάμενοι conjungatur, sicut Cornarius recte cepit locum. Ast.

μενοι πλῆθος χρημάτων, οὗ μὲν μᾶλλον ὀλιγαρχία, πλέον, οὗ δ' ἧττον, ἔλαττον, προειπόντες ἀρχῶν μὴ μετέχειν ᾧ[g] ἂν μὴ ᾖ[h] οὐσία εἰς τὸ ταχθὲν τίμημα; ταῦτα δὲ ἢ βίᾳ μεθ' ὅπλων διαπράττονται, ἢ καὶ πρὸ τούτου φοβήσαντες[i] κατεστήσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν.[k] ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτω μὲν οὖν. Ἡ μὲν δὴ κατάστασις ὡς ἔπος εἰπεῖν αὕτη. Ναί, ἔφη· ἀλλὰ τίς δὴ ὁ τρόπος τῆς πολιτείας; καὶ ποῖά ἐστιν ἃ ἔφαμεν αὐτὴν ἁμαρτήματα ἔχειν;

Πρῶτον μέν, ἔφην, τοῦτο αὐτό, ὁ[l] ὅρος αὐτῆς οἷός ἐστιν.
III. i. 391. ἄθρει γάρ· εἰ νεῶν οὕτω τις[m] ποιοῖτο[n] κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων, τῷ δὲ πένητι, εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη, μὴ ἐπιτρέποι. Πονηράν, ἦ δ' ὅς, τὴν ναυτιλίαν αὐτοὺς[o] ναυτίλλεσθαι.[p] Οὐκοῦν καὶ περὶ ἄλλου οὕτως ὁτουοῦν,[q] ἤ τινος ἀρχῆς; Οἶμαι ἔγωγε. Πλὴν πόλεως, ἦν δ' ἐγώ· ἢ καὶ πόλεως πέρι; Πολύ γ', ἔφη, μάλιστα, ὅσῳ χαλεπωτάτη καὶ μεγίστη ἡ ἀρχή. Ἓν μὲν δὴ τοῦτο τοσοῦτον[r] ὀλιγαρχία ἂν ἔχοι[s] ἁμάρτημα. Φαίνεται. Τί δέ;[t] τόδε ἆρά τι τούτου ἔλαττον; Τὸ ποῖον; Τὸ μὴ μίαν ἀλλὰ δύο ἀνάγκῃ[u] εἶναι τὴν τοιαύτην πόλιν, τὴν μὲν πενήτων, τὴν δὲ πλουσίων, οἰκοῦντας[v] ἐν τῷ αὐτῷ, ἀεὶ ἐπιβουλεύοντας[w] ἀλλήλοις.[x] Οὐδὲν μὰ Δί', ἔφη, ἔλαττον. Ἀλλὰ μὴν τόδε[y] καλόν, τὸ ἀδυνάτους εἶναι ἴσως[z] πόλεμόν τινα πολεμεῖν διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι ἢ χρωμένους τῷ[a] πλήθει ὡπλισμένῳ δεδιέναι μᾶλλον ἢ[b] τοὺς πολεμίους, ἢ

K.—[e] *οὕτως* om *q*.—[f] *νόμους υς*.—[g] *ὧν* ΘΠr.—[h] *ἡ* Am, om r.—[i] *φοβήσοντες* υ.—[k] *τὴν τοιαύτην πολιτείαν κατεστήσαντο* Φ.—[l] *ὁ* cum Ξ et fortasse m.—[m] *τις* om Φ.—[n] *ποιεῖται* r.—[o] *αὐτοὺς* om Θr.—[p] *ναυτίλλεσθε* r.—[q] *οὑτονοῦν* Dς.—[r] *τοσοῦτο* υ.—[s] *ἔχει* Θr.—[t] *δαί* A.—[u] *ἀνάγκη* ΑΘΞΠΦDqυmr: *ἀνάγκην* ς.—[v] *οἰκούντων* υ.—[w] *ἐπιβουλευόντων* υ.—[x] *ἀλλήλους* DK.—[y] *μὴν τόδε* pr A: *μὴν οὐδὲ τόδε* *ς.—[z] *ἴσως* add ΑΦΞm.—[a] *τῷ...χρωμένους* om Θ.—[b] *ἢ* om K.—[c] *ὄντας* solus cum

φοβήσαντες] *Terrentes*, ita ut armis ac vi non opus sit. Ast.

πονήραν] Vulgo *πονηρὰν*: nominativus Atticus est *πόνηρος*. Ast.

ναυτίλλεσθαι] Videtur deesse aliquid unde pendeat infinitivus *ναυτίλλεσθαι*. Fic. ita, *Quid ex hoc sequuturum censes? Ut male navem ducant.* Fortasse deest *φαίην ἄν*. Steph.

ναυτίλλεσθαι] Ni fallor, *εἰκὸς* (*per se patet*) pristina erat scriptura, verbis ἦ δ' ὃς oblitterata. Ast.

ἤ τινος] Puto *ἥστινος* corrigendum esse: *de quocunque principatu alius cujuscunque rei* (int. ita statuendum est). Ast.

ἀνάγκῃ] Ita scripsimus sensu jubente. Ald. Bas. 1. et 2. *ἀνάγκη*, Stephan. *ἀνάγκην*. Ceterum vituperat hanc Platonis sententiam more suo Aristotel. Polit. v. 12. (c. 10. §. 5. p. 238. Schneid.) Ast.

μὴ χρωμένους ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικοὺς φανῆναι ἐν αὐτῷ
τῷ μάχεσθαι, καὶ ἅμα χρήματα μὴ ἐθέλειν εἰσφέρειν,
ἅτε ὄντας[c] φιλοχρημάτους. Οὐ καλόν. Τί δέ;[d] ὃ
πάλαι ἐλοιδοροῦμεν,[e] τὸ πολυπραγμονεῖν γεωργοῦντας καὶ
χρηματιζομένους καὶ πολεμοῦντας ἅμα τοὺς αὐτοὺς ἐν II. 552.
τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἦ δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν; Οὐδ' ὁπωστιοῦν. III. i. 392.
[§. 6.] Ὅρα δή,[f] τούτων πάντων τῶν κακῶν εἰ τόδε μέγιστον αὕτη[g] πρώτη παραδέχεται. Τὸ ποῖον; Τὸ ἐξεῖναι πάντα τὰ αὑτοῦ ἀποδόσθαι, καὶ ἄλλῳ[h] κτήσασθαι τὰ τούτου, καὶ ἀποδόμενον οἰκεῖν ἐν τῇ πόλει μηδὲν ὄντα τῶν τῆς πόλεως μερῶν, μήτε χρηματιστὴν μήτε δημιουργὸν μήτε ἱππέα μήτε ὁπλίτην, ἀλλὰ πένητα καὶ ἄπορον κεκλημένον. Πρώτη, ἔφη. Οὔκουν διακωλύεταί γε ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις[i] τὸ τοιοῦτον.[k] οὐ γὰρ ἂν οἱ μὲν ὑπέρπλουτοι ἦσαν, οἱ δὲ παντάπασι πένητες. Ὀρθῶς. Τόδε δὲ ἄθρει. ἆρα ὅτε πλούσιος ὢν ἀνήλισκεν ὁ τοιοῦτος, μᾶλλόν τι[l] τότ'[m] ἦν ὄφελος τῇ πόλει εἰς ἃ νῦν δὴ[n] ἐλέγομεν; ἢ ἐδόκει μὲν τῶν ἀρχόντων εἶναι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ οὔτε ἄρχων οὔτε ὑπηρέτης ἦν αὐτῆς,[o] ἀλλὰ τῶν ἑτοίμων ἀναλωτής; Οὕτως, ἔφη, ἐδόκει·[p] ἦν δὲ[q] οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναλωτής. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, φῶμεν αὐτόν,[r] ὡς ἐν[s] κηρίῳ[t] κηφὴν ἐγγίγνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίγνεσθαι νόσημα πόλεως; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας πάντας ἀκέντρους[u] ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ III. i. 393.
πεζοὺς τούτους, ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ

[c] Ξ.—[d] δαὶ m et corr, ut solet, A.—[e] λοιδοροῦμεν v.—[f] δὴ εἰ ΘΞr.—[g] αὐτὴ DKqr.—[h] ἄλλους Φ, ἄλλα m.—[i] τῇ ὀλιγαρχουμένῃ K.—[k] τοιοῦτο Θr.—[l] ἢ Φm.—[m] τοιοῦτον ΘΞr.—[n] δὴ om q.—[o] ἢ ναύτης ΘΠDKr.—[p] ἐδόκει om ΘΠDKqvr.—[q] ἦν δὲ om q.—[r] αὐτῶν Ξ.—[s] ἐν om v.—[t] κυρίῳ Ξ.—[u] ἀκορέστους r.—[v] ἴδοις ΦK.—[w] ἀεὶ

τὸ πολυπραγμονεῖν] Int. *nonne etiam vitiosum est?* De πολυπραγμοσύνῃ illa prava Atheniensium vide Thucyd. vi. 87. ubi Duker. Cf. Gorg. p. 526. C. Ast.

§. 6. κηφὴν] 'Ignavum fuci pecus—nam neque alimenta congerit, et ab aliis invecta consumit.' Columell. ix. 15. Hinc homines otiosi et ignavi fucis comparantur. Hesiod. Op. 302. de Legg. x. 901. A. Aristoph. Vesp. 1099. 1114. Isocrat. Orat. de Pac. p. 183. ed. Coray. Theodoret. de Provident. Orat. v. p. 806. C. t. iv. διὸ καὶ (αἱ μέλιτται) τοὺς κηφῆνας ἔξω τῶν πυλῶν ἀπελαύνουσιν, ὡς πονεῖν οὐκ ἀνεχομένους, ἀργῶς δὲ τὸν ἀλλότριον ἀναλίσκοντας πόνον. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 158. et Jacobs. ad Anthol. Græc. t. i. p. ii. p. 401. Ast.

κέντρα ἔχοντας; καὶ ἐκ μὲν τῶν ἀκέντρων πτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν, ἐκ δὲ τῶν κεκεντρωμένων πάντες ὅσοι κέκληνται κακοῦργοι; Ἀληθέστατα, ἔφη. Δῆλον ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἐν πόλει οὗ ἂν ἴδῃς[v] πτωχούς, ὅτι εἰσί[w] που ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀποκεκρυμμένοι κλέπται τε καὶ βαλαντιοτόμοι[x] καὶ ἱερόσυλοι καὶ πάντων τῶν τοιούτων κακῶν δημιουργοί. Δῆλον, ἔφη.[y] Τί οὖν; ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις πόλεσι πτωχοὺς οὐχ ὁρᾷς ἐνόντας; Ὀλίγου γ', ἔφη, πάντας τοὺς ἐκτὸς τῶν ἀρχόντων. Μὴ οὖν οἰόμεθα,[z] ἔφην ἐγώ, καὶ[a] κακούργους πολλοὺς ἐν αὐταῖς[b] εἶναι κέντρα ἔχοντας, οὓς ἐπιμελείᾳ βίᾳ[c] κατέχουσιν αἱ ἀρχαί; Οἰόμεθα[d] μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ δι' ἀπαιδευσίαν καὶ κακὴν τροφὴν[e] καὶ κατάστασιν τῆς πολιτείας φήσομεν τοὺς τοιούτους αὐτόθι ἐγγίγνεσθαι; Φήσομεν. [§. 7.] Ἀλλ' οὖν[f] δὴ τοιαύτη[g] γέ[h] τις ἂν εἴη ἡ ὀλιγαρχουμένη πόλις καὶ τοσαῦτα κακὰ ἔχουσα, ἴσως δὲ καὶ πλείω.
II. 553. Σχεδόν τι, ἔφη. Ἀπειργάσθω δὴ ἡμῖν καὶ αὕτη,[i] ἦν δ' ἐγώ, ἡ πολιτεία, ἣν ὀλιγαρχίαν καλοῦσιν, ἐκ τιμημάτων[k] ἔχουσα[l] τοὺς ἄρχοντας.

Τὸν δὲ ταύτῃ ὅμοιον μετὰ ταῦτα σκοπῶμεν, ὡς[m] τε
III. i. 394. γίγνεται οἷός τε γενόμενος ἔστιν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.[n] Ἆρ' οὖν ὧδε μάλιστα εἰς[o] ὀλιγαρχικὸν ἐκ τοῦ[p] τιμοκρατικοῦ ἐκείνου μεταβάλλει; Πῶς; Ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε[q] τὸν πατέρα καὶ τὰ ἐκείνου ἴχνη διώκῃ, ἔπειτα αὐτὸν ἴδῃ[r] ἐξαίφνης πταίσαντα

q.—[x] βαλλαντιατόμοι A, βαλλαντιοτόμοι ΠΦ et pr Ξ.—[y] δῆλον ἔφη om A.—[z] οἰώμεθα ΘΞΦmr et corr A.—[a] καὶ om m.—[b] αὐτῇ r.—[c] ἐπιμελείᾳ καὶ βίᾳ s.—[d] οἰώμεθα Φ et corr A.—[e] καὶ κακὴν τροφὴν om q.—[f] οὐ Θ.—[g] τοιαύτης Π.—[h] γέ om Θr.—[i] ταύτῃ v.—[k] ἐκτικλημάτων Θ.—[l] ἔχουσαν ΘΠDKqr.—[m] οἷος r.—[n] ἔφη om
πρὸς
Θr.—[o] ὡς v.—[p] τοῦ om Kq.—[q] τε om K.—[r] ἤδη Φvm.—[s] πρὸς ante ἕρματι om K.

δεινὰ κέντρα ἔχοντες] Aristotel. Hist. Animal. ix. 2. fucos quosdam esse ait, quos κεντρωτοὺς vocent, οὐκ ἔχοντας κέντρον, ἀλλ' ὅτι βούλονται μὲν, οὐ δύνανται δὲ βάλλειν. Hunc locum et cap. 8. respexit Plutarch. Præcept. Politic. 818. C. t. ii. πολὺν, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, κηφῆνα τῇ πόλει κεκεντρωμένον ἐνεποίησαν. Themist. Orat. xxiii. p. 285. D. οἷον ἑσμόν τινα κηφήνων κεκεντρωμένων, ubi v. Petav. p. 518. Vid. Ruhnken. l. l. Ast.

ἴδῃς] Cod. Reg. ἴδοις, male. Mox Ald. Bas. 1. et 2. οἰώμεθα. Ast.

§. 7. ἔχουσαν] E Cod. Regio reposuimus pro ἔχουσα; namque participium ad ὀλιγαρχίαν spectat. Sic etiam Ficinus vertit: *quam paucorum potentiam vocant, a censu æstimatione principes eligentem.* Ast.

ὥσπερ πρὸς[s] ἕρματι πρὸς τῇ πόλει, καὶ ἐκχέαντα τά τε[t] αὑτοῦ καὶ ἑαυτόν,[u] ἢ στρατηγήσαντα ἤ τιν'[v] ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα, εἶτα εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα, βλαπτόμενον[w] ὑπὸ συκοφαντῶν, ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα[x] καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀποβαλόντα. Εἰκός γ', ἔφη. Ἰδὼν δέ γε, ὦ φίλε, ταῦτα καὶ παθὼν, καὶ ἀπολέσας τὰ ὄντα, δείσας, οἶμαι, εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ[y] θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ[z] ψυχῇ φιλοτιμίαν τε καὶ τὸ θυμοειδὲς ἐκεῖνο, καὶ ταπεινωθεὶς ὑπὸ πενίας, πρὸς χρηματισμὸν τραπόμενος, γλίσχρως καὶ κατὰ[a] σμικρὸν φειδόμενος καὶ ἐργαζόμενος χρήματα ξυλλέγεται.[b] ἆρ' οὐκ οἴει τὸν τοιοῦτον τότε εἰς μὲν τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ[c] ἐπιθυμητικόν τε καὶ φιλοχρήματον ἐγκαθίζειν καὶ μέγαν[d] βασιλέα ποιεῖν ἐν ἑαυτῷ,[e] τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα; Ἔγωγε,[f] ἔφη. Τὸ δέ γε, οἶμαι, λογιστικόν τε καὶ θυμοειδὲς χαμαὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν παρακα- III. i. 395.
θίσας ὑπ' ἐκείνῳ καὶ καταδουλωσάμενος, τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο ἐᾷ λογίζεσθαι οὐδὲ σκοπεῖν ἀλλ' ἢ ὁπόθεν[g] ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλείω ἔσται, τὸ[h] δὲ[i] αὖ θαυμάζειν καὶ[k] τιμᾶν μηδὲν ἄλλο ἢ πλοῦτόν τε καὶ πλουσίους, καὶ φιλοτιμεῖσθαι μηδ' ἐφ'[l] ἑνὶ ἄλλῳ ἢ ἐπὶ χρημάτων κτήσει καὶ ἐάν τι[m] ἄλλο εἰς τοῦτο φέρῃ. Οὐκ ἔστ' ἄλλη, ἔφη, μεταβολὴ οὕτω ταχεῖά τε καὶ ἰσχυρὰ ἐκ φιλοτίμου νέου εἰς φιλοχρήματον. Ἆρ' οὖν οὗτος, ἦν δ' ἐγώ,[n] ὀλιγαρχικός ἐστιν; Ἡ γοῦν μεταβολὴ αὐτοῦ ἐξ ὁμοίου ἀνδρός ἐστι τῇ πολιτείᾳ, ἐξ ἧς ἡ[o] ὀλιγαρχία μετέστη. Σκοπῶμεν δὴ εἰ

—[t] γε v.—[u] ἑαυτοῦ vr.—[v] τὴν ΑΘΠD.—[w] βλαπτόμενον...ἐκπεσόντα om r.—[x] ἀτιμασθέντα v.—[y] ἐκτὸς v.—[z] αὐτοῦ Φm, αὐτῇ Ξ.—[a] μετὰ q.—[b] ξυλλέγηται ΑΠΦDKm.—[c] τὸ cum ς mg D: ceteri τὸν.—[d] μέγα m.—[e] αὐτῷ m.—[f] ἔγωγ' m.—[g] πόθεν v.—[h] τῷ q.—[i] δ' r.—[k] θαυμάζειν καὶ ΑΘΠΦDKqvr: θαυμάζειν τε καὶ *ς.—[l] ἐφ' om DK.—[m] τι om v.—[n] ἦν δ' ἐγὼ οὗτος K.—[o] ἡ om K.—[p] σκοπῶμεν...εἴη

ἐκχέαντα] ἐκχεῖν, *diffundere*, est *perdere*, vid. Jacobs. ad Anthol. Græc. t. i. p. 354. Ast.

μέγαν βασιλέα] Quo nomine augebatur rex Persarum a Græcis, vid. de Legg. iii. 695. E. Küster. ad Suid. et Hutchins. ad Xenoph. Anab. i. 2. 8. Hinc Persici regis insignia nominantur: *τιάρα*, *tiara*, *cidaris*, s. apex, *ὀρθὴ*, in sublime erecta, quam soli regi gestare licebat, (v. Hesych. Suid. Gataker. Advers. Miscell. c. 24. et Hutchins. Dissert. ii. ad Cyropæd. p. 76.); *στρεπτοὶ*, *ὅρμοι*, *περιδέρραιος κόσμος* (Suid. Cf. Pollux v. 98.); et *ἀκινάκης*, (Pollux i. 138. *ἀκινάκης*, *Περσικὸν ξιφίδιόν τι, τῷ μηρῷ προσηρτημένον*). Ast.

II. 554. ὅμοιος ἂν εἴη; Σκοπῶμεν.[p] [§. 8.] Οὐκοῦν πρῶτον μὲν τῷ[q] χρήματα περὶ πλείστου ποιεῖσθαι ὅμοιος ἂν εἴη; Πῶς δ' οὔ; Καὶ μὴν τῷ[r] γε φειδωλὸς εἶναι καὶ ἐργάτης,[s] τὰς[t] ἀναγκαίους[u] ἐπιθυμίας μόνον τῶν[v] παρ' αὑτῷ ἀποπιμπλάς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναλώματα[w] μὴ παρεχόμενος,[x] ἀλλὰ δουλούμενος τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους. Πάνυ μὲν οὖν. Αὐχμηρός γέ[y] τις, ἦν δ' ἐγώ, ὢν καὶ ἀπὸ[z] παντὸς περιουσίαν ποιούμενος, θησαυροποιὸς ἀνήρ· οὓς δὴ καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλῆθος. ἢ οὐχ οὗτος ἂν εἴη ὁ τῇ τοιαύτῃ πολι-
III. i. 396. τείᾳ ὅμοιος; Ἐμοὶ γοῦν,[a] ἔφη, δοκεῖ· χρήματα γοῦν[b] μάλιστα ἔντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ. Οὐ γάρ, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, παιδείᾳ ὁ τοιοῦτος[c] προσέσχηκεν. Οὐ δοκῶ γ',[d] ἔφη· οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ[e] ἐστήσατο. Καὶ ἔτι μάλα[f] εὖ,[g] ἦν δ' ἐγώ, τόδε[h] σκόπει. κηφηνώδεις ἐπιθυμίας ἐν αὐτῷ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν μὴ φῶμεν ἐγγίγνεσθαι, τὰς μὲν πτωχικάς, τὰς δὲ κακούργους κατεχομένας βίᾳ ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας;[i] Καὶ[k] μάλ', ἔφη. Οἶσθ' οὖν, εἶπον, οἷ[l] ἀποβλέψας κατόψει αὐτῶν τὰς κακουργίας; Ποῖ;[m] ἔφη. Εἰς τὰς τῶν ὀρφανῶν ἐπι-

om DKq.—[q] τὸ v.—[r] τό v.—[s] ἐργάτης ΑΞΦvm: ἐργαστὴς *s.—[t] τὰς om v.—
ους
[u] ἀναγκαίους ΑΘΠΦvr, ἀναγκαίας Ξ: ἀναγκαίας *s.—[v] τῷ Π et pr Θ, τὰς r.—
[w] δ' ἄλλα ἀνάλωτα r.—[x] παρεχόμενος ΑΘΠΦDKqmr: παραδεχόμενος *s.—[y] δέ r, τέ v.—[z] ἀπὸ...δὴ om v.—[a] μὲν v.—[b] οὖν K.—[c] ὅτι οὗτος Π et pr Θ, ἥτινι οὗτος r.
θ
—[d] γ' add Φ.—[e] χοροῦ ΑΦm, χρόνου ΘΠDKr, χρόνου v: βίου *s.—[f] μάλιστα scripti omnes.—[g] αὖ q, om Ξ.—[h] τόδε δὲ ΑΠΦDvm, τόδε δὴ ΘKr, τῇδε δὴ q.
μελείας ῇ
—[i] ἐπιθυμίας K.—[k] καὶ om v.—[l] εἰ D, εἰ K.—[m] ποίας K et pr D.—[n] τοιοῦτο Φ.—

§. 8. οὓς] I. e. οἵους; *cujus generis homines*. Sic Eurip. Orest. 910. Αὐτουργός, οἵπερ καὶ μόνοι σῴζουσι γῆν. vid. ibi Porson. In verbis θησαυροποιὸς ἀνὴρ vox ἀνὴρ vim articuli indefiniti habet, v. nostra ad Phædr. p. 366. Ast.

τυφλὸν ἡγεμόνα] Nota est Pluti cæcitas vel ex Aristophane. Sic de Legib. i. 631. C. τέταρτον δὲ δὴ πλοῦτος, οὐ τυφλὸς, ἀλλ' ὀξὺ βλέπων, ἄν περ ἅμ' ἕπηται φρονήσει. Ad quem locum plura laudavit Bœckh. in Platon. Legg. p. 631. C. Ast.

τοῦ βίου] Cod. Reg. et Bas. 1. τοῦ χρόνου. Ast.

μάλα εὖ] Pro εὖ μάλα. Theæt. p. 156. A. μαλ' εὖ ἄμουσοι, ubi vid. Heind. Cod. Reg. μάλιστα exhibet. Ficinus vero ita videtur legisse: καὶ μάλα εὖ, ἦν δ' ἐγώ· ἔτι δὲ τόδε σκόπει, quod multis nominibus præstaret vulgatæ scripturæ; vertit enim: *optime quidem; hoc autem animadverte*. Ast.

μὴ φαμεν] Interrogative scripsimus pro μὴ φῶμεν. Sic et Ficin. *nonne fucorum naturæ similes cupiditates ob disciplinæ defectum inesse dicimus*—? Ast.

προπεύσεις, καὶ εἴ πού τι αὐτοῖς τοιοῦτον[n] ξυμβαίνει, ὥς τε πολλῆς ἐξουσίας λαβέσθαι τοῦ ἀδικεῖν. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν οὐ τούτῳ[o] δῆλον ὅτι ἐν τοῖς ἄλλοις ξυμβολαίοις ὁ τοιοῦτος, ἐν οἷς εὐδοκιμεῖ δοκῶν δίκαιος εἶναι, ἐπιεικεῖ τινὶ ἑαυτοῦ[p] βίᾳ κατέχει ἄλλας κακὰς ἐπιθυμίας ἐνούσας, οὐ πείθων ὅτι οὐκ ἄμεινον, οὐδ' ἡμερῶν[q] λόγῳ, ἀλλ'[r] ἀνάγκῃ καὶ φόβῳ, περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας τρέμων; Καὶ πάνυ γ', ἔφη. Καὶ νὴ Δία, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, τοῖς πολλοῖς γε[s] αὐτῶν[t] εὑρήσεις,[u] ὅταν δέῃ τἀλλότρια[v] ἀναλίσκειν, τὰς τοῦ κηφῆνος ξυγγενεῖς ἐνούσας ἐπιθυμίας.[w] Καὶ[x] μάλα, ἦ δ' ὅς, σφόδρα. Οὐκ ἄρα ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυτῷ, οὐδὲ εἷς ἀλλὰ διπλοῦς τις, ἐπιθυμίας δὲ[y] ἐπιθυμιῶν iii. i. 397.
ὡς τὸ πολὺ κρατούσας ἂν ἔχοι[z] βελτίους χειρόνων. Ἔστιν οὕτως. Διὰ ταῦτα δή, οἶμαι, εὐσχημονέστερος ἂν[a] πολλῶν[b] ὁ τοιοῦτος εἴη· ὁμονοητικῆς δὲ καὶ ἡρμοσμένης[c] τῆς ψυχῆς ἀληθὴς ἀρετὴ πόρρω ποι[d] ἐκφεύγοι ἂν αὐτόν. Δοκεῖ μοι. Καὶ μὴν[e] ἀνταγωνιστής γε ἰδίᾳ[f] ἐν πόλει ὁ φειδωλὸς φαῦλος ἤ τινος νίκης ἢ ἄλλης φιλοτιμίας τῶν ii. 555.
καλῶν, χρήματά τε οὐκ ἐθέλων εὐδοξίας ἕνεκα καὶ τῶν τοιούτων ἀγώνων ἀναλίσκειν, δεδιὼς τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἀναλωτικὰς ἐγείρειν καὶ ξυμπαρακαλεῖν ἐπὶ ξυμμαχίαν τε καὶ φιλονεικίαν,[g] ὀλίγοις τισὶν[h] ἑαυτοῦ πολεμῶν ὀλιγαρχικῶς τὰ πολλὰ ἡττᾶται καὶ πλουτεῖ. Καὶ μάλα,

[o] τούτῳ ΑΠq et corr D: τοῦτο *ς.—[p] ἑαυτοῦ βίαι Α, αὑτοῦ βία m, βίῳ αὑτοῦ Ξ: ἑαυτοῦ βίῳ *ς.—[q] ἡμερῶν ΑΦυm, ἡμέρων ΠD: ἡμέρῳ *ς.—[r] ἀλλ' om pr Ξ.—[s] γε
ἐν
om Φ.—[t] αὐτὸν r.—[u] εὑρήσεις Α, ἐνευρήσεις Φm.—[v] τἀλλότρια ΞΦm: τὰ ἀλλότρια *ς.—[w] ἐπιθ.... τις om ΘΠDKr.—[x] Καὶ...δὲ om q.—[y] δὲ om DK.—[z] ἀνέχει υ.—[a] ἂν om υ.—[b] πολλῶν om q.—[c] ἡρμοσμένου r.—[d] πη Ξm.—[e] μοι ΘΠDKr.—[f] ἰδίᾳ om Ξ, post πόλει ponit q.—[g] φιλονικίαν q.—[h] τέ τισιν q.—[i] γοῦν υ.—[k] μὴ om pr

ἡμέρῳ λόγῳ] Post ἡμέρῳ λόγῳ videri possit aliquid deesse: sed puto subaudiendum participium *κατέχων*, quod præcesserit, *ἐπιεικεῖ τινι ἑαυτοῦ βίᾳ κατέχει ἄλλας κακὰς ἐπιθυμίας ἐνούσας*. Neque vero movere nos debet alterum quod sequitur participium: quum ita sæpe duo participia ponantur, nulla interjecta copula. Hic autem *τρέμων περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας*, perinde est ac si dictum esset ἅτε τρέμων. Steph.

οὐδ' ἡμέρῳ λόγῳ] Int. *κατέχων*. Ast.

ἦ δ' ὅς] Ald. Bas. 1. et 2. εἰδώς. Mox Bas. 1. et 2. ὡς πολύ. Ὡς τὸ πολὺ est *plerumque*, ut c. 9. p. 557. A. Isocrat. ad Nicocl. p. 19. Panegyr. p. 68. et de pac. p. 165. ed. Coray. ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. De διπλοῦς voci εἷς, ut alias ἁπλοῦς, opposito vid. Ruhnken. ad Tim. p. 86. Ast.

εὐδοξίας] Ald. Bas. 1. et 2. εὐδοξείας, vitiose. Ast.

ἔφη. Ἔτι οὖν,[i] ἦν δ' ἐγώ, ἀπιστοῦμεν μὴ[k] κατὰ τὴν ὀλιγαρχουμένην πόλιν ὁμοιότητι[l] τὸν φειδωλόν τε καὶ χρηματιστὴν τετάχθαι; Οὐδαμῶς, ἔφη.

§. 9. Δημοκρατίαν δή, ὡς ἔοικε, μετὰ τοῦτο σκεπτέον, τίνα τε γίγνεται[m] τρόπον γενομένη τε[n] ποιόν τινα ἔχει, ἵνα[o] αὖ[p] τὸν τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς τρόπον γνόντες παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν. Ὁμοίως γοῦν ἄν, ἔφη, ἡμῖν αὐτοῖς πο-
III. i. 398. ρευοίμεθα. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μεταβάλλει μὲν τρόπον τινὰ τοιόνδε[q] ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν, δι' ἀπληστίαν τοῦ προκειμένου ἀγαθοῦ, τοῦ ὡς πλουσιώτατον δεῖν γίγνεσθαι. Πῶς δή; Ἅτε, οἶμαι,[r] ἄρχοντες ἐν[s] αὐτῇ οἱ ἄρχοντες διὰ τὸ πολλὰ κεκτῆσθαι, οὐκ ἐθέλουσιν εἴργειν νόμῳ τῶν νέων ὅσοι ἂν ἀκόλαστοι γίγνωνται, μὴ[t] ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀναλίσκειν τε καὶ ἀπολλύναι τὰ αὑτῶν, ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες[u] ἔτι πλουσιώτεροί τε[v] καὶ ἐντιμότεροι γίγνωνται. Παντός γε μᾶλλον. Οὐκοῦν δῆλον ἤδη τοῦτο ἐν πόλει, ὅτι πλοῦτον τιμᾶν καὶ σωφροσύνην ἅμα ἱκανῶς κτᾶσθαι ἐν τοῖς πολίταις ἀδύνατον, ἀλλ' ἀνάγκη ἢ τοῦ ἑτέρου ἀμελεῖν ἢ τοῦ ἑτέρου; Ἐπιεικῶς, ἔφη, δῆλον. Παραμελοῦντες δὴ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις καὶ ἐφιέντες ἀκολασταίνειν οὐκ ἀγεννεῖς[w] ἐνίοτε ἀνθρώπους πένητας ἠνάγκασαν γενέσθαι. Μάλα[x] γε. Κάθηνται δή, οἶμαι, οὗτοι[y] ἐν τῇ[z] πόλει κεκεντρωμένοι τε καὶ ἐξωπλισμένοι, οἱ μὲν ὀφείλοντες χρέα, οἱ δὲ ἄτιμοι γεγονότες, οἱ δὲ ἀμφότερα, μισοῦντές τε καὶ ἐπιβουλεύοντες τοῖς κτησαμένοις τὰ αὑτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις, νεωτερισμοῦ ἐρῶντες. Ἔστι ταῦτα. Οἱ δὲ δὴ χρηματισταὶ ἐγκύψαντες,[a]

A.—[l] ὁμοιότητι ΑΘΠΦDKqmr, ὁμοιότατα υ: ὁμοιότατον ς.—[m] γίγνηται Ξ.—[n] γενομένη τε ΑΘΞΠΦυmr: καὶ γενομένη *ς.—[o] ἵν' rr.—[p] αὐτὸν r.—[q] τοιοῦτον ς.—[r] ἅτε οἶμαι ΑΘΠΦDKqrmr: ἅτε δὴ οἶμαι *ς.—[s] ἔχοντες ἐν υ.—[t] μὴ...γίγνωνται om Θ.—[u] δανείζοντες post lituram A.—[v] τε om ΞΦ.—[w] ἀγενεῖς cum ς fortasse

§. 9. ἅτε δὴ] Cod. Reg. omittit δὴ, male. Sequens ἄρχοντες prædicatum est (*utpote quum imperent*—), οἱ ἄρχοντες vero subjectum. Mox Ald. εἴγειν, vitiose, Bas. 2. γίγνονται et ἐντιμωτέροι. Ast.

εἰσδανείζοντες] Putet fortasse quispiam mutandum hoc participium in aliud valde vicinum ἐκδανείζοντες. quod tamen non temere faciendum fuerit. Steph.

οὐκ ἀγεννεῖς] Vulgo ἀγενεῖς, quæ verba sexcenties permutata reperiuntur in veterum libris; vid. exempla in Fischeri not. ad Euthyphr. p. 9. Ast.

οὐδὲ δοκοῦντες[b] τούτους[c] ὁρᾶν, τῶν λοιπῶν[d] τὸν[e] ἀεὶ ὑπεί- III. i. 399.
κοντα ἐνιέντες ἀργύριον τιτρώσκοντες,[f] καὶ τοῦ πατρὸς ἐκ-
γόνους τόκους πολλαπλασίους[g] κομιζόμενοι, πολὺν τὸν κη- II. 556.
φῆνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. Πῶς γάρ, ἔφη, οὐ
πολύν. Καὶ[h] οὔ τέ γ'[i] ἐκείνῃ, ἦν δ' ἐγώ, τὸ τοιοῦτον κα-
κὸν ἐκκαόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεννύναι, εἴργοντες τὰ αὑτοῦ
ὅποι[k] τις βούλεται τρέπειν, οὔτε τῇδε[l] ᾗ[m] αὖ κατὰ ἕτερον
νόμον τὰ τοιαῦτα λύεται. Κατὰ δὴ τίνα; Ὃς μετ' ἐκεῖ-
νόν ἐστι δεύτερος, καὶ ἀναγκάζων ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι τοὺς
πολίτας. ἐὰν γὰρ ἐπὶ τῷ αὑτοῦ κινδύνῳ τὰ πολλά τις
τῶν[n] ἑκουσίων ξυμβολαίων προστάττῃ ξυμβάλλειν, χρη-
ματίζοιντο μὲν[o] ἂν ἧττον ἀναιδῶς ἐν τῇ πόλει, ἐλάττω[p] δ'
ἐν αὐτῇ φύοιτο[q] τῶν τοιούτων κακῶν οἵων νῦν[r] δὴ εἴπομεν.
Καὶ πολύ γε, ἦ δ' ὅς. Νῦν δέ γε,[s] ἔφην ἐγώ, διὰ πάντα[t]
τὰ τοιαῦτα τοὺς μὲν δὴ[u] ἀρχομένους οὕτω διατιθέασιν[v] ἐν
τῇ πόλει οἱ ἄρχοντες· σφᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς αὑτῶν, ἆρ'
οὐ τρυφῶντας μὲν[w] τοὺς νέους[x] καὶ ἀπόνους[y] καὶ πρὸς τὰ
τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς, μαλακοὺς δὲ καρ-

r.—[x] μάλιστά Θ.—[y] οὗτοι om pr Ξ.—[z] τῇ om m.—[a] ἐγκρύψαντες m.—[b] δοκοῦσι ΘΞ.—[c] τούτοις r.—[d] τῶν λοιπῶν ΑΠΦDKqvmr et pr Θ : τῶν δὲ λοιπῶν *s.—[e] τὸν om r.—[f] καὶ τιτρώσκοντες Ξs.—[g] πολλαπλασίως v.—[h] καὶ om ΑΦ.—[i] γ' om v.—[k] ὅποι K : ὅπῃ *s.—[l] τ' ἤδη v.—[m] ᾗ om Dqv, ἡ m.—[n] τῶν om v.—[o] μὲν ΑΘΞΠΦ vm : μέντ' s.—[p] πόλει καὶ ἐλάττω Θ.—[q] φύοιτο ΑΘΞΠΦqvmr : φύοιτο *s.—[r] νῦν post δὴ ponit K, om v.—[s] γε post δέ om K : γ' vmr.—[t] πάντων ΘΠDKq.—[u] δὴ add ΑΘΠΦDKqvmr.—[v] τιθέασιν r.—[w] μὲν καὶ Ξm.—[x] τοὺς νέους om Φ.—[y] ἀπό-

καὶ τιτρώσκοντες] Vel expungenda vel in κατα mutanda videtur particula καί : quum ἐνιέντες ad accusativum præcedentem ὑπείκοντες ferri nullo modo possit. At si legamus, τῶν δὲ λοιπῶν τὸν ἀεὶ ὑπείκοντα, ἐνιέντες ἀργύριον, κατατιτρώσκοντες (vel τιτρώσκοντες) καὶ τοῦ πατρὸς etc. duo fuerint participia non interposita connexiva particula : qua de re dictum fuit in proxime præcedente annotatione. Sensus autem erit, τὸν ἀεὶ ὑπείκοντα κατατιτρώσκοντες, vel τιτρώσκοντες, διὰ τοῦ ἐνιέναι ἀργύριον. ita enim resolvendum illud esse participium arbitror. Steph.

τιτρώσκοντες] Vulgo ante hoc participium καὶ interpositum legitur, quod Cod. Reg. bene omittit ; est enim τιτρώσκοντες ἀργύριον ἐνιέντες ; i. q. τιτρώσκοντες τῷ ἀργύριον ἐνιέναι, *immittendo argento*, tanquam veneno (v. Dorvill. ad Charit. p. 204.) Ast.

τ. πατρ. τόκους] De hac locutione supra vi. 16. jam exposuimus. Ast.

πολὺν—κηφῆνα] Vid. Plutarch. loco ad c. 6. laudato. Ast.

ἐκείνῃ] *Hac ratione* s. ita ut coërceant (εἴργοντες, participio, ut solet, pro modo finito cum conjunctione posito). Ast.

ἐκκαόμενον] *Malum exardens.* Ast.

ὅπῃ] Cod. Reg. ὅποι, solemni harum vocum permutatione. Ast.

τῇδε αὖ κατὰ ἕτερον νόμον] Vulgo τῇδε αὖ ᾗ, Cod. Reg. ᾗ omittit, quo concinnior fit oratio, nec Ficinus expressit, qui vertit, *neque ita rursus et secundum alteram legem talia quædam prohibentur.* Ast.

τοὺς νέους] Est *inde a teneris.* Deinde πρὸς τὰς Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

τερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας καὶ ἀργούς; Τί μήν; Αὐτοὺς δὲ πλὴν χρηματισμοῦ τῶν ἄλλων ἠμεληκότας, καὶ οὐδὲν πλείω ἐπιμέλειαν πεποιημένους ἀρετῆς ἢ τοὺς πένητας; Οὐ γὰρ οὖν. Οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι ὅταν
III. i. 400. παραβάλλωσιν[x] ἀλλήλοις[a] οἵ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι, ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις, ἢ κατὰ θεωρίας ἢ κατὰ στρατείας,[b] ἢ ξύμπλοι γιγνόμενοι ἢ ξυστρατιῶται, ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις ἀλλήλους θεώμενοι, μηδαμῇ ταύτῃ καταφρονῶνται[c] οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ[d] πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης, ἡλιωμένος,[e] παραταχθεὶς[f] ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατροφηκότι,[g] πολλὰς ἔχοντι[h] σάρκας ἀλλοτρίας,[i] ἴδῃ[k] ἄσθματός τε καὶ ἀπορίας μεστόν,[l] ἆρ' οἴει αὐτὸν οὐχ ἡγεῖσθαι κακίᾳ τῇ σφετέρᾳ πλουτεῖν τοὺς τοιούτους, καὶ ἄλλον ἄλλῳ[m] παραγγέλλειν, ὅταν ἰδίᾳ ξυγγίγνωνται, ὅτι ἄνδρες ἡμέτεροι[n] εἰσὶν[o] οὐδέν; Εὖ οἶδα μὲν οὖν, ἔφη, ἔγωγε ὅτι οὕτω ποιοῦσιν. Οὐκοῦν ὥς περ σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς ἔξωθεν δεῖται προσλαβέσθαι[p] πρὸς τὸ κάμνειν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει αὐτὸ αὑτῷ,[q] οὕτω δὴ καὶ ἡ κατὰ ταὐτὰ[r] ἐκείνῳ διακειμένη πόλις ἀπὸ σμικρᾶς προφάσεως, ἔξω-

ρους r.—[x] παραβάλλωσιν ΑΘΞΠΦqυmr, παραλάβωσιν K : παραβάλωσιν s.—[a] ἀλλήλοις ὀυς K.—[b] στρατιὰς ΞDK.—[c] οὐδαμῇ ταύτῃ καταφρονοῦνται r.—[d] ἀλλ' ἂν r.—[e] ἠλλοιωμένος K.—[f] παραχθεὶς DKq.—[g] ἐσκιατροφηκότι ΑΘΠDK, ἐνσκιατραφηκότι υ : ἐσκιατραφηκότι *s.—[h] ἔχοντα ΠDqr et pr Θ.—[i] σάρκας καὶ ἀλλοτρίας υ.—[k] ἤδη ΘΞKυm.—[l] μεστὸν ΑΘΠΦDKqυ : μεστῷ *s.—[m] ἄλλῳ Φ.—[n] ὑμέτεροι Φ, οἱ ἡμέτεροί πλούσιοί υr et γρ Ξ cum s.—[o] γάρ εἰσιν υ, εἰσὶ γὰρ m.—[p] προσλα-

μαλακοὺς δὲ καρτερεῖν] *Ignavos s. impares libidini ac dolori sustinendis; καρτερεῖν, sustinere*, h. l. est resistere. Ast.

πεποιημένους] Perfectum passivi pro perfecto medii vel activi positum est, quod familiare est præcipue Atticis scriptoribus, vid. Jens. ad Lucian. t. iv. p. 595. Musgrav. ad Eurip. Med. 1139. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 62. Ast.

παραβάλωσιν] *Occurrant*, ut supra. Male Cod. Reg. παραλάβωσιν. Ast.

στρατείας] Ald. Bas. 1. στρατίας, vitiose. Ast.

ἢ καὶ—θεώμενοι, μηδαμῇ—καταφρονῶνται] Anacoluthia in his inest, propter participium θεώμενοι, quod positum est pro: ὅταν θεῶνται ἀλλήλους καὶ μηδαμῇ ταύτῃ καταφρονῶνται, ἀλλὰ πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ—ἴδῃ—μεστὸν (Ald. Bas. 1. et 2. μεστῷ)—ἆρ' οἴει αὐτόν. Ast.

ἡλιωμένος—ἐσκιατραφηκότε] Vid. nostra ad Phædr. p. 262. Ast.

ἴδῃ] Vel ἤδη scribendum puto, vel, retinendo ἴδῃ, præfigendam illi particulam ἐάν: et μεστῷ mutandum in μεστόν. Utrovis tamen modo legatur hic locus, manebit quod hic est ἀνακόλουθον. Steph.

στασιάζει] Ald. Bas. 1. et 2. στασιάζειν. Ast.

θεν ἐπαγομένων ἢ τῶν ἑτέρων ἐξ ὀλιγαρχουμένης πόλεως ξυμμαχίαν ἢ τῶν ἑτέρων ἐκ δημοκρατουμένης, νοσεῖ τε καὶ αὐτὴ αὑτῇ[s] μάχεται, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει; Καὶ σφόδρα γε. [§. 10.] Δημοκρατία δή, οἶμαι, II. 557.
γίγνεται[t] ὅταν οἱ πένητες νικήσαντες τοὺς μὲν ἀποκτείνωσι III. i. 401.
τῶν ἑτέρων, τοὺς δὲ[u] ἐκβάλωσι,[v] τοῖς δὲ λοιποῖς ἐξ ἴσου μεταδῶσι πολιτείας τε καὶ ἀρχῶν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ κλήρων[w] αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίγνωνται.[x] Ἔστι γάρ, ἔφη, αὕτη ἡ κατάστασις[y] δημοκρατίας, ἐάν τε καὶ δι' ὅπλων γένηται ἐάν τε καὶ διὰ φόβον[z] ὑπεξελθόντων[a] τῶν ἑτέρων.

Τίνα δὴ[b] οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτοι τρόπον οἰκοῦσι; καὶ ποία τις ἡ τοιαύτη αὖ πολιτεία; δῆλον γὰρ ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ δημοκρατικός τις ἀναφανήσεται. Δῆλον, ἔφη. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν δὴ ἐλεύθεροι, καὶ ἐλευθερίας ἡ πόλις μεστὴ καὶ παῤῥησίας γίγνεται, καὶ ἐξουσία ἐν αὐτῇ ποιεῖν ὅ τί τις βούλεται; Λέγεταί γε[c] δή, ἔφη. Ὅπου δέ γε ἐξουσία, δῆλον ὅτι ἰδίαν ἕκαστος[d] ἂν κατασκευὴν τοῦ αὑτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ, ἥ τις ἕκαστον ἀρέσκοι. Δῆλον. Παντοδαποὶ δὴ[e] ἄν, οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μάλιστα[f] ἐγγίγνοιντο[g] ἄνθρωποι. Πῶς γὰρ οὔ; Κινδυνεύει, ἦν δ' ἐγώ, καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι· ὥς περ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη[h] πᾶσιν ἤθεσι[i] πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο. Τί μήν; ἔφη.[k] Καὶ ἴσως μέν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταύτην,[l] ὥς περ οἱ

βέσθαι om ΘΞ.—[q] ἑαυτῷ ΘΦr.—[r] κατ' αὐτὰ m.—[s] ἑαυτῇ ΘΦr.—[t] γίγνεται om ΘΠDKr.—[u] δ' v.—[v] ἐκβάλλωσι ΞΦKr.—[w] ἀπὸ κλήρων ΑΞΚ: ἀποκλήρων *s.—[x] γίγνωνται ΑΞΠΦDKm: γίγνονται *s.—[y] ἡ κατάστασις αὕτη Θ.—[z] φόβων Α, φόβων ΘΠDKmr.—[a] ἐπεξελθόντων DK.—[b] δὴ om Kqr.—[c] γε om K.—[d] ἑκάστω Ξ, ἕκαστον v.—[e] δὲ δὴ r.—[f] μάλιστ' vm.—[g] ἐγίγνοντο K.—[h] αὐτὴ Φ.—[i] ἄνθεσι q.—

§. 10. ἀπὸ κλήρων] Ita scripsimus pro ἀποκλήρων. Sic c. 5. τὴν ἀπὸ τιμημάτων—πολίτειαν. Etiam Ficinus vertit; *atque ut plurimum in ea sorte magistratus obtingunt*. Verba autem καὶ—γίγνωνται explicationis causa prægressis τοῖς δὲ λοιποῖς ἐξ ἴσου μεταδῶσι—ἀρχῶν annexa sunt: ut καὶ idem fere sit, quod *nempe, scilicet*, vid. Hemsterh. ad Lucian. Somn. c. 7. et Reiz. t. ii. p. 67. Græv. Lect. Hesiod. c. vii. 328. Ast.

φόβον] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. φόβων. Mox Ald. Bas. 1. et Cod. Reg. ἐπεξελθόντων. Ast.

ἐγγίγνοιντο] Ald. Bas. 1. et 2. ἐγγίγνοντο. Ast.

ὥσπερ] Int. *nempe*, quod præsertim ante comparationes solet omitti, ut sæpius jam monuimus. Ast.

ἱμάτιον ποικίλον—πεποικιλμένον] Cf. Jacobs. ad Anthol. Græc. t. i. p. ii. p. 35. Ast.

παῖδές τε καὶ αἱ[m] γυναῖκες τὰ ποικίλα θεώμενοι, καλλίστην
III. i. 402. ἂν πολλοὶ κρίνειαν. Καὶ μάλ', ἔφη. Καὶ ἔστι γε, ὦ
μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, ἐπιτήδειον ζητεῖν ἐν αὐτῇ πολιτείαν.
Τί δή; Ὅτι πάντα γένη πολιτειῶν ἔχει διὰ τὴν ἐξουσίαν,
καὶ κινδυνεύει τῷ βουλομένῳ πόλιν κατασκευάζειν, ὃ νῦν[n]
δὴ[o] ἡμεῖς ἐποιοῦμεν, ἀναγκαῖον εἶναι εἰς δημοκρατουμένην
ἐλθόντι[p] πόλιν, ὃς ἂν αὐτὸν[q] ἀρέσκῃ[r] τρόπος, τοῦτον ἐκλέ-
ξασθαι, ὥς περ εἰς[s] παντοπώλιον ἀφικομένῳ πολιτειῶν, καὶ
ἐκλεξαμένῳ[t] οὕτω κατοικίζειν. Ἴσως γοῦν, ἔφη, οὐκ ἂν
ἀποροῖ[u] παραδειγμάτων. Τὸ δὲ μηδεμίαν ἀνάγκην, εἶπον,
εἶναι ἄρχειν ἐν ταύτῃ[v] τῇ πόλει, μηδ' ἂν ᾖς[w] ἱκανὸς ἄρ-
χειν, μηδὲ αὖ[x] ἄρχεσθαι, ἐὰν μὴ βούλῃ, μηδὲ πολεμεῖν[y]
πολεμούντων, μηδὲ εἰρήνην ἄγειν τῶν ἄλλων ἀγόντων, ἐὰν
μὴ ἐπιθυμῇς[z] εἰρήνης, μηδ' αὖ, ἐάν τις ἄρχειν[a] νόμος σε[b]
διακωλύῃ ἢ δικάζειν, μηδὲν[c] ἧττον καὶ ἄρχειν καὶ δικά-
II. 558. ζειν,[d] ἐὰν αὐτῷ σοι ἐπίῃ,[e] ἆρ' οὐ θεσπεσία[f] καὶ ἡδεῖα ἡ
τοιαύτη[g] διαγωγὴ ἐν τῷ παραυτίκα; Ἴσως, ἔφη, ἔν γε
τούτῳ. Τί δέ;[h] ἡ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομ-
ψή;[i] ἢ οὔπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἀνθρώπων κατα-
ψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν ἧττον αὐτῶν μενόντων
τε[k] καὶ ἀναστρεφομένων ἐν μέσῳ; καὶ ὡς οὔτε φροντίζοντος
III. i. 403. οὔτε ὁρῶντος οὐδενὸς περινοστεῖ[l] ὥς περ ἥρως. Καὶ πολ-

[k] τί μήν; ἔφη] φαίνοιτο γὰρ ἦ δ' ὃς τοιαύτη τις q, φαίνοιτο v: ceteri om.—[l] καὶ ταύτην...ἐγὼ om Θr.—[m] αἱ om v.—[n] νῦν om r.—[o] δ' v.—[p] ἐλθόντα v.—[q] αὐτῷ r.—[r] ἀρέσκῃ ΑΘΞΠΦvm: ἀρέσκοι *s.—[s] εἰς τὸ r.—[t] ἐκλεξαμένων Θ, ἐκλεξαμένων (ο superscr.) pr Π.—[u] ἀπορoίη Θr.—[v] ἐν ταύτῃ ἄρχειν Θ.—[w] εἶς (ῇ superscr.) Kr et pr D.—[x] ἂν v.—[y] πολεμεῖν om q.—[z] ἐπιθυμῇ ΑΠΦDKm et pr Ξ, ἐπιθυμεῖ Θ.—[a] ἄρχῃ m.—[b] σε νόμος Θr.—[c] οὐδὲν Ξ.—[d] ἄρχῃς καὶ δικάζῃς ΑΘΠΦvmr.—[e] ἐπῄει D, ἐπίῃ K.—[f] θεσπέσια (es superscr.) Ξ.—[g] ἡ αὐτὴ ΑΦm.—[h] δαί ΑΦm.—[i] οὐ κομψή...εἶδες om v.—[k] τε om r.—[l] περι-

ἀρέσκῃ] Pro ἀρέσκοι ita scripsimus, quia ἂν ad ὃς pertinet. Ast.

παντοπώλιον—πολιτειῶν] Plutarch. in Dion. p. 981. D. Ast.

ἀγόντων] Cod. Reg. addit εἰρήνην, quo non opus; αὐτὴν, quod centies omittitur, intelligendum. Ast.

ἐν τῷ παραυτίκα] *In præsenti, illico,* h. e. primo adspectu. Ast.

ἐνίων] Suspicor deesse præpositionem κατ' ante ἐνίων. Est autem illa πρᾳότης in ea ipsa re quam statim commemorat. Steph. Præpositione κατὰ non opus est; genitivus est enim objective positus: *clementia erga damnatos;* res satis obvia; qui exempla quærit, is adeat Matthiæ Gr. Gr. p. 431. Ast.

εἶδες—μενόντων] Pro αὐτοὺς μένοντας, genitivo propter præcedentes genitivos posito, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 448. Ast.

λούς[m] γ', ἔφη. Ἡ δὲ συγγνώμη[n] καὶ[o] οὐδ' ὁπωστιοῦν σμικρολογία αὐτῆς, ἀλλὰ καταφρόνησις ἂν ἡμεῖς ἐλέγομεν σεμνύνοντες, ὅτε τὴν πόλιν ᾠκίζομεν,[p] ὡς εἰ μή[q] τις ὑπερβεβλημένην φύσιν ἔχοι, οὔ ποτ' ἂν γένοιτο ἀνὴρ ἀγαθός, εἰ μὴ παῖς ὢν εὐθὺς παίζοι ἐν καλοῖς καὶ ἐπιτηδεύοι τὰ τοιαῦτα πάντα,—ὡς μεγαλοπρεπῶς καταπατήσασ'[r] ἅπαντα ταῦτα[s] οὐδὲν[t] φροντίζει,[u] ἐξ ὁποίων ἄν τις ἐπιτηδευμάτων ἐπὶ τὰ πολιτικὰ ἰὼν πράττῃ,[v] ἀλλὰ τιμᾷ,[w] ἐὰν φῇ μόνον[x] εὔνους[y] εἶναι τῷ πλήθει. Πάνυ γ', ἔφη, γενναία.[z] Ταῦτά[a] τε[b] δή, ἔφην, ἔχοι ἂν καὶ τούτων ἄλλα[c] ἀδελφὰ δημοκρατία,[d] καὶ εἴη ἄν,[e] ὡς ἔοικεν, ἡδεῖα[f] πολιτεία καὶ ἄναρχος[g] καὶ ποικίλη, ἰσότητά τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίσοις διανέμουσα. Καὶ μάλ', ἔφη, γνώριμα λέγεις.

§. 11. Ἄθρει δή, ἦν δ' ἐγώ, τίς ὁ τοιοῦτος ἰδίᾳ. ἢ πρῶτον σκεπτέον, ὥς περ τὴν πολιτείαν ἐσκεψάμεθα, τίνα τρό-

ποτεῖ ὁ καταψηφισθεὶς ὥσπερ v et rc Ξ cum s.—[m] πολύ Θ, πολύς ΠDKt, πολλοί q.—[n] συγγνώμη corr Θ et γρ. Ξ.—[o] οὐ γενναία καὶ Ξs.—[p] οἰκίζομεν v.—[q] καί corr q.—[r] καταπατήσασ' q, καταπατήσας Θ, καταπατήσαντα K : καταπατήσας *s.—[s] αὐτὰ ἅπαντα A, ταῦτα πάντα v.—[t] οὐδὲν ΘΞΠΦDKqvmt : οὐδὲ s.—[u] φροντίζοι Θ [ει] Kt.—[v] πράττοι qt.—[w] τιμῶ v, τιμᾶται t.—[x] μᾶλλον v.—[y] ἔννους Θ.—[z] γενναῖα ΦDKmt.—[a] ταὐτατὰ A.—[b] τε add AΘDKvt.—[c] ἄλλα τούτων v.—[d] δημοκρατικὰ q.—[e] ἂν om AΦ.—[f] ἰδία t et pr Θ.—[g] καὶ ἄναρχος om Θ.—[h] οὖν om Ξm.—[i] δὲ Ξ.

πολλούς γε] Int. εἶδον. Ast.

ἡ δὲ συγγνώμη] Sensus requirit interrogationem, cujus signum posuimus post verba τὰ τοιαῦτα πάντα, ut sequentia sint explicatio prægressorum; ὡς est enim *scilicet*, vid. Schæfer. ad Long. Pastoral. p. 428. Hinc respondetur: πάνυ γε γενναία. Sensus est: 'Hæc clementia erga damnatos (igitur pravos homines) nonne est liberalitas quædam et magnificentia, ab omni μικρολογίᾳ tantopere aliena, ut ea ipsa contemnat, quæ nos ut necessaria et haud contemnenda posuimus, nempe in mores ac studia hominum, qui res ad rempublicam pertinentes tractant, sedulo esse inquirendum?' Pro αὐτῆς Stephanus legi malebat αὖ τις, sed recte habet αὐτῆς (τῆς πόλεως δημοκρατουμένης); nos diceremus, *von ihr*. Ast.

αὐτῆς] Post σμικρολογία libenter αὖ τις fecerim ex αὐτῆς. Hujus autem loci sensum minime videtur assequutus Ficinus: qui vertit, *Indulgentia vero ipsius nimia, et sine ulla observatione negligentia eorum quæ nos dicebamus, rem ipsam honestantes, quando civitatem constituebamus.* Ego autem significari existimo, *Quod talis venia illis detur, id non fieri certa quapiam de causa, omnibus rationum momentis subtiliter expensis, sed ex contemptu eorum quæ dicta fuerunt, etc.* Steph.

εἰ μή] Gravius est, sequente εἰ μή; illud est enim, *non nisi eo excepto, qui excellenti sit ingenio.* Ast.

καταπατήσας ἅπαντα] Scripsi καταπατήσασα πάντα; subjectum est enim ἡ πόλις, quod eruendum ex αὐτῆς prægresso. Ficinus, καταφρόνησις repetens, sic vertit, *ea, inquam, negligentia nihil pensi habet;* ex quo apparet, ipsum καταπατήσασα legisse. Pro οὐδὲ ex Ald. Bas. 1. et 2. οὐδὲν rescripsi. Ast.

του γίγνεται; Ναί, ἔφη. Ἆρ' οὖν[h] οὐχ ὧδε; τοῦ φει-
δωλοῦ ἐκείνου καὶ ὀλιγαρχικοῦ γένοιτ' ἄν, οἶμαι, υἱὸς ὑπὸ
τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἤθεσιν; Τί γὰρ οὔ;
Βίᾳ δὴ[i] καὶ οὗτος ἄρχων τῶν ἐν αὑτῷ ἡδονῶν, ὅσαι ἀναλω-
III. i. 404. τικαὶ μέν, χρηματιστικαὶ[k] δὲ μή· αἳ δὴ οὐκ ἀναγκαῖαι
κέκληνται. Δῆλον, ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα μὴ
σκοτεινῶς διαλεγώμεθα, πρῶτον ὁρισώμεθα[l] τάς τε ἀναγ-
καίους[m] ἐπιθυμίας καὶ τὰς μή; Βούλομαι, ἦ δ' ὅς. Οὐκ-
οὖν ἅς τε[n] οὐκ ἂν οἷοί τ' εἶμεν[o] ἀποστρέψαι,[p] δικαίως
ἀναγκαῖαι[q] καλοῖντο, καὶ ὅσαι ἀποτελούμεναι ὠφελοῦσιν
ἡμᾶς; τούτων γὰρ ἀμφοτέρων ἐφίεσθαι ἡμῶν τῇ φύσει
II. 559. ἀνάγκη.[r] ἢ οὔ; Καὶ μάλα. Δικαίως δὴ[s] τοῦτο ἐπ' αὐ-
ταῖς[t] ἐροῦμεν τὸ ἀναγκαῖον. Δικαίως. Τί δέ;[u] ἅς γέ[v]
τις ἀπαλλάξειεν ἄν,[w] εἰ μελετῴη[x] ἐκ νέου, καὶ πρὸς οὐδὲν
ἀγαθὸν ἐνοῦσαι δρῶσιν, αἱ δὲ καὶ[y] τοὐναντίον, πάσας ταύ-
τας[z] εἰ μὴ ἀναγκαίους[a] φαῖμεν εἶναι,[b] ἆρ' οὐ καλῶς ἂν
λέγοιμεν; Καλῶς μὲν οὖν. Προελώμεθα δή τι παρά-
δειγμα ἑκατέρων, αἵ εἰσιν, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς;

—[k] χρηματικαὶ r.—[l] ὁρισόμεθα Ξ.—[m] ἀναγκαίους ΑΘΠΦυm r, ἀναγκαίας[ous] Ξ: ἀναγκαίας *s.—[n] ὅσας δὲ rc q, om pr.—[o] εἴημεν r, ἦμεν ΞΦυm, ἐσμὲν K.—[p] ἀπο-τρέψαι ΑΞΦm.—[q] ἀναγκαίως K.—[r] ἀνάγκη om r.—[s] καὶ δικαίως ΘΠΚυqt.—[t] αὐτῇ K.—[u] δαὶ A.—[v] τέ qt.—[w] ἂν om r.—[x] μελετῷ Aυm et pr ΘΠ.—[y] δέκα ΠD, δὲ κατὰ K.—[z] πᾶσαι πάντας s.—[a] ἀναγκαίας Aq.—[b] φῶμεν εἶναι υ, εἶναι φαῖμεν q.—

§. 11. ὧδε] Post ὧδε videtur sistenda esse oratio, posita ibi interrogationis nota, non post ἤθεσιν; neque enim satis interrogationi convenire puto particulam οἶμαι. Steph.

ἀναγκαῖαι] Ald. Bas. 1. et 2. ἀναγκαῖα. Ast.

ἀποτρέψαι] *Depellere, propulsare.* Sic Bas. 2. Libri reliqui ἀποστρέψαι. Ceterum Epicurus similiter ac Plato cupiditates partiebatur; v. Cicer. de Finib. i. 13. Ast.

πρὸς οὐδέν'] Vulgo πρὸς οὐδὲν, quod sensu cassum est. Ut ποιεῖν (Xenoph. Mem. iv. 2. 16. Cyrop. i. 6. 31.) et πράττειν (Phædon. p. 113. E.) sic et δρᾷν cum præpositione πρὸς pro simplice accusativo construitur. Ad καὶ repetendum αἱ, et sequens αἱ δὲ est: ὧν καὶ αἱ δὲ i. q. ἔνιαι: *quarum nonnullæ etiam contrarium prorsus erga omnes faciunt* (i. e. omnes damno afficiunt).—Cod. Reg. Bas. 1. et 2. πάσας et pro πάντας Cod. Reg. et Bas. 2. exhibent ταύτας. Sequens ἀναγκαίους respicit nomen femininum ἐπιθυμίας, ut c. 11. sæpius occurrit, de quo jam supra diximus, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 143. Ast.

πᾶσαι πάντας] In præced. edit. πάσας πάντας, quum scribendum sit, ut hic, πᾶσαι πάντας, quamvis multo majoris et occultioris mendi suspectus hic locus fuerit. Nolim autem ἀναγκαίους per errorem huc irrepsisse putet lector (quamvis ἀναγκαῖαι bis scriptum sit in fine pag. præcedentis) quum itidem initio p. 561. ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις et ἀναγκαίους ἡδονὰς legamus: quinetiam p. 572. τὰς δὲ μὴ ἀναγκαίους. Quem locum ideo etiam juvabit cum hoc nostro conferre, quod eadem de re utrobique agatur. Steph.

αἵ εἰσιν] Pro interrogativo τίνες εἰσίν. Sic Menon. 80. D. καὶ νῦν περὶ ἀρετῆς,

Οὐκοῦν χρή. Ἆρ' οὖν[c] οὐχ ἡ τοῦ φαγεῖν μέχρι ὑγιείας[d]
τε καὶ εὐεξίας καὶ αὐτοῦ[e] σίτου τε[f] καὶ ὄψου ἀναγκαῖος[g]
ἂν εἴη; Οἶμαι. Ἡ μέν γέ που τοῦ σίτου κατ' ἀμφότερα
ἀναγκαία, ᾗ[h] τε[i] ὠφέλιμος ᾗ[h] τε παῦσαι[i] ζῶντα[k] δυνατή.
Ναί. Ἡ δὲ ὄψου, εἴ πή τινα ὠφέλειαν πρὸς εὐεξίαν παρ-
έχεται. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ;[l] ἡ πέρα τούτων καὶ
ἀλλοίων ἐδεσμάτων ἢ[m] τοιούτων[n] ἐπιθυμία, δυνατὴ δὲ κο-
λαζομένη ἐκ νέων καὶ παιδευομένη ἐκ τῶν πολλῶν ἀπαλ- III. i. 405.
λάττεσθαι, καὶ βλαβερὰ μὲν σώματι, βλαβερὰ δὲ ψυχῇ
πρός τε φρόνησιν καὶ τὸ σωφρονεῖν, ἆρά γε ὀρθῶς οὐκ ἀναγ-
καία ἂν καλοῖτο; Ὀρθότατα μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ ἀνα-
λωτικὰς φῶμεν εἶναι ταύτας, ἐκείνας δὲ χρηματιστικὰς
διὰ τὸ χρησίμους πρὸς τὰ ἔργα εἶναι; Τί μήν; Οὕ-
τω δὴ καὶ[o] περὶ ἀφροδισίων καὶ τῶν ἄλλων φήσομεν; Οὕ-
τως. Ἆρ' οὖν καὶ ὃν[p] νῦν δὴ[q] κηφῆνα ὠνομάζομεν,[r] τοῦ-

[c] οὖν om m.—[d] μέχρις ὑγείας K.—[e] αὖ τοῦ v et rc q.—[f] τε om Θ.—[g] ἀναγκαῖος AΞΦτm et corr Θ, ἀναγκαία q: ἀναγκαίως s.—[h] ηῒ ΞΦr et corr A.—[i] τε καὶ ΘΞ.—[j] μὴ παῦσαι q: in Φ lacuna est.—[k] Athenæus πεινῶντα legit, quod placet mg Θ.—[l] δαὶ A.—[m] ἡ ΞKr.—[n] τοιούτων AΘΠDKqr: τούτων *s.—[o] καὶ om r.—[p] ὃ v.—[q] ὃν νῦν δὴ AΘΞΠΦmr, ὃν νῦν v: ὃν δὴ νῦν *s.—[r] ὀνομάζομεν ΞΦm.—[s] τοῦτο v.

ὅ ἐστιν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα. Thucyd. i. 137. Xenoph. Cyrop. vi. 1. 46. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 670. Ast.

ἆρ' οὖν οὐχ] Laudat Athen. xii. p. 511. E. Ast.

ἡ τοῦ φαγεῖν] Int. ἐπιθυμία. Ast.

καὶ αὐτοῦ] Rectius fortasse scriberetur καὶ αὖ τοῦ σίτου. Mirum autem videri possit cur, postquam dixit ἡ τοῦ φαγεῖν (ἐπιθυμία) μέχρι ὑγιείας τε καὶ εὐεξίας, addat, καὶ αὐτοῦ (vel αὖ τοῦ) σίτου τε καὶ ὄψου. quum verbo φαγεῖν mentio includeretur (ut ita dicam) τοῦ σίτου καὶ ὄψου: aut saltem σίτου. Videndum igitur an intelligi debeat de iis qui etiam provisa cupiunt habere ea quæ ad victum pertinent: sicut dicebat ille, *sit mihi provisæ frugis copia:* sed addens, in annum. Paulo post autem ἀναγκαίως non dubium est quin mutandum sit in ἀναγκαίων, aut certe in ἀναγκαία. Sed satius fuerit in ἀναγκαίων mutare, cui vicinius est ἀναγκαίως: ut intelligatur, *ex necessariorum numero*. Steph.

αὐτοῦ—σίτου] Est *cibi per se*, ut αὐτὸ δικαιοσύνη, oppositum sequenti: ἡ πέρα τούτων καὶ ἀλλοίων ἐδεσμάτων—ἐπιθυμία. De adverbio ἀναγκαίως cum nomine conjuncto jam exposuimus; Stephanus igitur sine causa corrigebat ἀναγκαία vel ἀναγκαίων. Ast.

ἡ τε—ἡ τε] Scribo ᾗ τε ὠφέλιμος, ᾗ τε etc. Steph.

ᾗ τε—ᾗ τε] Ex Athenæo pro ἡ τε—ἡ τε recepimus; sic et Ficinus vertit: *et quia—et quia*. Idem jam Stephanus conjecerat.—Mox πεινῶντα pro ζῶντα, quod sensui adversatur, scripsimus; liber Venet. enim Athenæi πεινῶντας exhibet, quod Coraius quoque conjecerat (v. Schweighæuseri Animadv. vol. vi. p. 344.). Idem vir doctissimus post σίτου interponi volebat οὐ, quo opus non est, et pro εἴ πη vel ᾗ που vel ᾗ πη malebat, quod vulgata scriptura præstat. Mox Athen. Τί δαὶ pro τί δὲ, solemni harum vocum permutatione, et τοιούτων (ut et Cod. Reg.) pro τούτων.—ἐδέσματα πέρα τούτων edulia quæ ultra necessitatem, igitur immoderate, sumuntur; ἀλλοῖα vero ἢ ταῦτα sunt cibi a necessariis diversi, igitur delicatiores. Ast.

ἆρ' οὖν καὶ] Vulgo ἄρ' οὖν καί. Sequens ita capiendum: ἆρ' οὖν καὶ περὶ τούτου (οὕτως φῶμεν), ὃν δὴ νῦν κηφῆνα ὀνομάζομεν; τοῦτον ἐλέγομεν (hunc in-

τον[s] ἐλέγομεν τὸν τῶν[t] τοιούτων ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν γέ-
μοντα καὶ ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν μὴ ἀναγκαίων[u] τὸν δὲ ὑπὸ
τῶν ἀναγκαίων, φειδωλόν τε καὶ ὀλιγαρχικόν; Ἀλλὰ τί
μήν; [§. 12.] Πάλιν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, λέγωμεν[v] ὡς ἐξ
ὀλιγαρχικοῦ δημοκρατικὸς γίγνεται. Φαίνεται δέ[w] μοι τά
γε[x] πολλὰ ὧδε γίγνεσθαι. Πῶς; Ὅταν νέος τεθραμμένος,
ὡς νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀπαιδεύτως τε[y] καὶ φειδωλῶς γεύσηται
κηφήνων μέλιτος, καὶ ξυγγένηται[z] αἴθωσι[a] θηρσὶ καὶ δει-
νοῖς,[b] παντοδαπὰς ἡδονὰς καὶ ποικίλας καὶ παντοίως[c]
ἐχούσας δυναμένοις[d] σκευάζειν, ἐνταῦθά που οἴου[e] εἶναι
ἀρχὴν αὐτῷ[f] μεταβολῆς ὀλιγαρχικῆς τῆς ἐν ἑαυτῷ εἰς
δημοκρατικήν. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Ἆρ' οὖν, ὥς περ ἡ
III. i. 406. πόλις μετέβαλλε[g] βοηθησάσης τῷ ἑτέρῳ μέρει ξυμμαχίας
ἔξωθεν, ὁμοίας ὁμοίῳ,[h] οὕτω καὶ ὁ νεανίας μεταβάλλει
βοηθοῦντος αὖ εἴδους ἐπιθυμιῶν ἔξωθεν[i] τῷ ἑτέρῳ τῶν[j] παρ'
ἐκείνῳ,[k] ξυγγενοῦς τε καὶ ὁμοίου; Παντάπασι μὲν οὖν.
Καὶ ἐὰν μέν γε,[l] οἶμαι, ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλι-
γαρχικῷ ξυμμαχία, ἤ ποθεν παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ καὶ τῶν
II. 560. ἄλλων οἰκείων, νουθετούντων τε καὶ κακιζόντων, στάσις δὴ
καὶ ἀντίστασις[m] καὶ μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν[n] τότε γίγ-

—[t] τὸν τῶν Av, τὸν ΠDq, τῶν ς.—[u] τὸν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγ. om Θυ.—[v] λέγομεν vm.—[w] δέ om r.—[x] τάδε Θ, τὰ δὲ r.—[y] τε om K.—[z] ξ. ΑΘΞΠΦυmr.—[a] αἴθοσι ΘΞD Kqυ.—[b] καὶ πανούργους δεινοῖς υ.—[c] παντοίας K.—[d] δυναμένας Φr.—[e] που οἴει Kq, πουσίου Π, πλουσίου Θr.—[f] αὐτῷ Ξ.—[g] μετέβαλλε ΑΘΠυm: μετέβαλε *ς.—[h] ὁμοίων υ.—[i] ἔξωθεν εἴδους ἐπιθυμιῶν q.—[j] τοῦ DKq.—[k] ἐκείνου Φr.—[l] γε om A Φm.—[m] καὶ ἀντίστασις om ΘΠDKqr.—[n] ἑαυτὸν Θr.—[o] τὸν ΞDKr.—[p] ὑποχωρῆ-

telligebamus) τὸν—γέμοντα (nos diceremus: *unter diesem verstanden wir den mit dergleichen Lüsten und Begierden erfüllten*).—Τὸν ex Ald. Bas. 1. et 2. revocavimus sensu postulante; opposita sibi sunt τὸν τοιούτων ἡδονῶν—γέμοντα καὶ ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν μὴ ἀναγκαίων et τὸν ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων (ἀρχόμενον).—Ad φειδωλόν τε καὶ ὀλιγαρχικὸν repetendum ἐλέγομεν. Stephanus correxit τῶν, sensu adversante. Ast.

§. 12. αἴθωσι] *Audacibus*, vid. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 390. Ast.

ἐν ἑαυτῷ] Hic ἐν αὐτῷ Fic. legit. Retinendo autem ἐν ἑαυτῷ, scribendum esset ξυμμαχίᾳ, in dandi casu. Steph. qui sic in Not. 'Non dubito quin sequenda sit lectio quam margini adscripsi, τῷ ἐν αὐτῷ ὀλιγαρχικῷ. Non parum autem ad intelligendum hunc locum, qui longe est elegantissimus, conferet quidam locus pag. 550. ubi ἀρχὴν vocare videtur quod hic τὸ ὀλιγαρχικόν: ubi scribit, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ἀρχὴν παρέδωκε τῷ μέσῳ τε καὶ φιλονείκῳ καὶ θυμοειδεῖ. Tali autem loquendi forma dicitur et libro sequente p. 575. circa finem, ἐκεῖνον ὃς ἂν αὐτῶν μάλιστα αὐτὸς ἐν αὐτῷ μέγιστον καὶ πλεῖστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχῃ. Quin etiam p. 577. circa finem, legimus, ἡ τυραννουμένη ψυχή.'

ἐν αὐτῷ] Vulgo ἐν ἑαυτῷ. Ficinus: *quod si quæ suppetiæ ingenio ejus—feruntur*. Ast.

νεται. Τί μήν; Καὶ ποτὲ μέν, οἶμαι, τὸ[o] δημοκρατικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ,[p] καί τινες τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν,[q] αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον αἰδοῦς τινὸς ἐγγενομένης ἐν τῇ τοῦ νέου ψυχῇ, καὶ κατεκοσμήθη πάλιν. Γίγνεται γὰρ ἐνίοτε, ἔφη. Αὖθις δέ, οἶμαι, τῶν ἐκπεσουσῶν ἐπιθυμιῶν ἄλλαι ἐπιτρεφόμεναι[r] ξυγγενεῖς δι' ἀνεπιστημοσύνην τροφῆς[s] πατρὸς πολλαί[t] τε καὶ ἰσχυραὶ ἐγένοντο. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι. Οὐκοῦν εἵλκυσάν τε πρὸς τὰς[u] αὐτὰς ὁμιλίας, καὶ λάθρα ξυγγιγνόμεναι[v] πλῆθος ἐνέτεκον. Τί μήν; Τελευτῶσαι δή,[w] οἶμαι, κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς[x] ψυχῆς ἀκρόπολιν, αἰσθόμεναι κενὴν μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων καλῶν[y] καὶ λόγων ἀληθῶν,[z] οἳ δὴ ἄριστοι φρουροί τε[a] καὶ φύλακες ἐν ἀνδρῶν θεοφιλῶν[b] εἰσὶ διανοίαις. Καὶ πολύ γ', III. i. 407. ἔφη. Ψευδεῖς δὴ[c] καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι ἀντ' ἐκείνων ἀναδραμόντες κατέσχον τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ τοιούτου. Σφόδρα γ', ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ πάλιν τε εἰς ἐκείνους τοὺς Λωτοφάγους ἐλθὼν φανερῶς κατοικεῖ; καὶ ἐὰν παρ' οἰκείων τις βοήθεια τῷ φειδωλῷ αὐτοῦ[d] τῆς ψυχῆς ἀφικνῆται,[e] κλήσαντες[f] οἱ ἀλαζόνες λόγοι[g] ἐκεῖνοι τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ἐν αὐτῷ πύλας οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν, οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων[h] λόγους ἰδιωτῶν εἰσδέχονται, αὐτοί τε κρατοῦσι μαχόμενοι, καὶ τὴν μὲν αἰδῶ[i] ἠλιθιότητα ὀνομάζοντες ὠθοῦσιν ἔξω ἀτίμως[k] φυγάδα, σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντές τε καὶ προ-

[o] σαι τῷ ὀλιγαρχικῷ Θτ, τῷ ὀλιγαρχικῷ ὑποχωρῆσαι Ξ.—[q] ἐφθάρησαν υ.—[r] ὑποτρεφόμεναι ΑΞΦυm, ὑποστρεφόμεναι ΘΠτ, ἐπιστρεφόμεναι DKq.—[s] ἀνεπιστημοσύνης καὶ τροφῆς υ.—[t] πολλά...ἰσχυρὰ Θ.—[u] τὰς om Θ, post αὐτὰς ponit τ.—[v] ξ. ΑΘΠΦ υmτ.—[w] δὴ ΑΘΞΠΦυmτ: δὲ *s.—[x] τὴν τῆς υ.—[y] καλῶν om K.—[z] ἀληθινῶν τ.—[a] δὲ υ.—[b] θεοφιλῶν om ΘΠDKqυτ.—[c] δὲ Kq.—[d] αὐτῆς Θτ.—[e] ἀφικνοῖτο Θ.—[f] κλήσαντες A, κολάσαντες K: κλείσαντες *s.—[g] λόγοι om Θτ.—[h] οὔτε πρέσβεις

ἐπιτρεφόμεναι] In præced. edit. ἐπιστρεφόμεναι, pro ἐπιστρεφόμεναι, vel ὑποστρεφόμεναι, ut in quodam vet. quem hic sequi malim. Steph.

ἐπιτρεφόμεναι] Ald. et Bas. 1. ἐπιστρεφόμεναι, Bas. 2. ὑποτρεφόμεναι. Ficinus: *aliæ coalescentes cognatæ propter inscitiam paternæ educationis multæ vehementesque fiunt*. Ast.

πρὸς τὰς αὐτὰς ὁμιλίας] Ni fallor, corrigendum est αὐταῖς; namque ὁμιλία, ut verbum ὁμιλεῖν, cum dativo construi potest; vid. nostra ad Sympos. p. 262. Ast.

Λωτοφάγους] Od. ix. 94. Ast.

παριᾶσιν] Contracte ex παριέασι, ut apud Thucyd. vi. 86. Xenoph. Mem. ii. 1. 33. Cf. Matthiæ Gr. Gr. p. 268. n. 2. Ast.

αὐτοί τε] Ficinus videtur δὲ legisse, quod præferendum; vertit enim: *sed ipsæ prælio superant*. Ast.

πηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, μετριότητα δὲ καὶ κοσμίαν
δαπάνην ὡς[i] ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες
ὑπερορίζουσι μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν. Σφό-
δρα γε. Τούτων δέ γέ[m] που κενώσαντες καὶ καθήραντες[n]
τὴν τοῦ κατεχομένου τε ὑπ' αὐτῶν καὶ τελουμένου ψυχὴν
μεγάλοισι[o] τέλεσι, τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη ὕβριν καὶ ἀναρχίαν
καὶ ἀσωτίαν[p] καὶ ἀναίδειαν λαμπρὰς[q] μετὰ πολλοῦ χο-
ροῦ κατάγουσιν ἐστεφανωμένας ἐγκωμιάζοντες καὶ ὑπο-
III. i. 408. κοριζόμενοι, ὕβριν μὲν εὐπαιδευσίαν[r] καλοῦντες, ἀναρχίαν
δὲ ἐλευθερίαν, ἀσωτίαν[s] δὲ μεγαλοπρέπειαν, ἀναίδειαν δὲ
II. 561. ἀνδρίαν. ἆρ' οὐχ οὕτω πως, ἦν δ' ἐγώ, νέος ὢν[t] μεταβάλ-
λει ἐκ τοῦ[u] ἀναγκαίοις[v] ἐπιθυμίαις τρεφομένου[w] τὴν[x] τῶν
μὴ ἀναγκαίων καὶ ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρωσίν[y] τε καὶ
ἄνεσιν;[z] Καὶ μάλα[a] γ', ἦ δ' ὅς, ἐναργῶς. Ζῇ δή,[b]
οἶμαι, μετὰ ταῦτα ὁ τοιοῦτος οὐδὲν μᾶλλον εἰς ἀναγκαί-
ους ἢ μὴ ἀναγκαίους[c] ἡδονὰς ἀναλίσκων καὶ χρήματα
καὶ πόνους καὶ διατριβάς· ἀλλ' ἐὰν εὐτυχὴς[d] ᾖ καὶ μὴ
πέρα[e] ἐκβακχευθῇ, ἀλλά τι[f] καὶ πρεσβύτερος γενόμενος[g]
τοῦ πολλοῦ θορύβου παρελθόντος μέρη τε καταδέξηται

οὔτε πρεσβυτέρων v.—[i] αἰδῶ K.—[k] ἀτίμως ἔξω v.—[l] ὡς om DKqr.—[m] γε om DKq.
—[n] καθ' ἄραντες Ξ.—[o] μεγάλοις υς.—[p] ἀσωτείαν Θ.—[q] λαμπρὰ r.—[r] εὐπαιδευ-
σίαν ΑΞΦυm, ἀπαιδευσίαν ΘΠr : παίδευσιν *ς.—[s] ἀσωτείαν Θ.—[t] νέος ὢν ἦν δ' ἐγὼ
οις
Φ.—[u] τοῦ ἐν ΠDKqυ.—[v] ἀναγκαίαις Dm, ἀνάγκαις K, ἀναγκαίαις r.—[w] μεταβαλ-
λομένου Θr, κατεχομένου Ξ.—[x] τὴν ΑΦm : εἰς τὴν *ς.—[y] ἀνελευθέρωσιν Θ.—
[z] ἄνυσιν K.—[a] μάλα ΑΦm : μάλιστά *ς.—[b] δὲ Ξ.—[c] ἀναγκαίας K.—[d] εὐτυχῇ
(omisso ᾗ) ΘDKqr : om etiam Π.—[e] πέραι A, τέρας Θ.—[f] ἀλλ' ἔτι καὶ ς.—[g] γινό-

ὑπερορίζουσι μετὰ—ἐπιθυμιῶν] Mancam esse orationem et sensus docet et Ficini versio prodit, quæ habet: *modestiam quoque — penitus detestantur et fugant, et ipsæ una cum multis futilibusque cupiditatibus invalescunt*. In præcedentibus Cod. Reg. omittit *ὡς*; sed *ὡς* cum participio pro infinitivo positum est, vid. ad i. 1. Ast.

τελουμένου] Quod jam præcedentia *καθήραντες* et *κατεχομένου* manifestant, imago sumta est a mysteriorum initiatione; in sacris enim Eleusiniis post lustrationes privataque sacrificia primum minora mysteria (*μικρὰ τέλη*) tradebantur mystis et post sex menses majora (*τὰ μεγάλα*) contemplanda præbebantur epoptis; vid. Scaliger. ad Euseb. Chron. p. 197. Salmas. ad Spart. Hadrian. c. 12. p. 120. et Bulliald. ad Theon. Mathemat. p. 215. 221. sq. Hinc *λαμπρὰς μετὰ πολλοῦ χόρου κατάγουσιν ἐστεφανωμένας* cet. Epoptis s. perfectis mystis splendidæ ac divinæ visiones exhibebantur spectandæ. Vid. St. Croix de Myster. p. 183. vers. Lenz. et nostra ad Phædr. p. 318. ibique laudatis adde Dion. Chrysostom. Orat. xii. p. 201. C. 211. A. Ast.

ἐν ἀναγκαίοις] Præpositionem *ἐν* e cod. Reg. adjecimus, ubi scriptum est *ἐν ἀνάγκαις ἐπιθυμίαις*. Ast.

ἐκβακχευθῇ] Respectu ad magnorum mysteriorum imaginem. Ast.

τοῦ πολλοῦ θορύβου παρελθόντος] Hæc verba a Ficino male intellecta, bene

τῶν ἐκπεσόντων καὶ τοῖς ἐπεισελθοῦσι μὴ ὅλον ἑαυτὸν[h] ἐνδῷ,[i] εἰς ἴσον δή[k] τι[l] καταστήσας τὰς ἡδονὰς διάγει,[m] τῇ παραπιπτούσῃ ἀεὶ ὥς περ λαχούσῃ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν παραδιδούς, ἕως ἂν πληρωθῇ, καὶ αὖθις ἄλλῃ,[n] οὐδεμίαν ἀτιμάζων ἀλλ' ἐξ ἴσου τρέφων. Πάνυ μὲν οὖν. Καὶ λόγον γ',[o] ἦν δ' ἐγώ, ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος οὐδὲ παριεὶς εἰς τὸ φρούριον, ἐάν τις λέγῃ ὡς αἱ μέν εἰσι τῶν καλῶν τε[p] καὶ ἀγαθῶν ἐπιθυμιῶν ἡδοναί, αἱ δὲ τῶν πονηρῶν, καὶ τὰς μὲν χρὴ ἐπιτηδεύειν καὶ τιμᾶν, τὰς δὲ κολάζειν τε καὶ δουλοῦσθαι· ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις ἀνανεύει τε,[q] καὶ ὁμοίας III. i. 409.
φησὶν ἁπάσας εἶναι καὶ τιμητέας ἐξ ἴσου. Σφόδρα γάρ, ἔφη, οὕτω διακείμενος τοῦτο δρᾷ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν οὕτω χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ, τοτὲ[r] μὲν μεθύων καὶ καταυλούμενος, αὖθις δὲ ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος, τοτὲ δ' αὖ γυμναζόμενος, ἔστι δ' ὅτε ἀργῶν καὶ πάντων ἀμελῶν, τοτὲ δ' ὡς[s] ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίβων· πολλάκις δὲ πολιτεύεται, καὶ ἀναπηδῶν ὅ τι ἂν τύχῃ λέγει τε καὶ πράττει· κἄν ποτέ τινας πολεμικοὺς ζηλώσῃ, ταύτῃ[t] φέρεται, ἢ χρηματιστικούς, ἐπὶ τοῦτ' αὖ.[u] καὶ οὔ τέ τις τάξις οὔτε ἀνάγκη[v] ἔπεστιν[w] αὐτοῦ τῷ βίῳ, ἀλλ' ἡδύν τε δὴ καὶ ἐλευθέριον καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον[x] χρῆται αὐτῷ διὰ παντός. Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, διελήλυθας βίον ἰσονομικοῦ[y] τινὸς ἀνδρός. Οἶμαι δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ παντοδαπόν[z] τε[a] καὶ πλείστων ἠθῶν μεστὸν, καὶ τὸν καλόν[b] τε καὶ ποικίλον,[c] ὥς περ ἐκείνην τὴν πόλιν, τοῦτον τὸν ἄνδρα εἶναι· ὃν πολλοὶ ἂν καὶ πολλαὶ ζηλώσειαν τοῦ βίου, παραδείγματα

μενος v.—[h] ἑαυτοῖ A.—[i] ἐκδῷ Ξs.—[k] δὴ om ΘDKqr, erasit Π.—[l] τε DK.—[m] διάγῃ DK.—[n] ἄλλην Θr.—[o] δὲ v, om Kr.—[p] τε om Φm.—[q] ἀνανεύῃ τε DK, ἀνανεύηται (ε supra) Θ.—[r] τὸ A.—[s] ὡς om v.—[t] καὶ ταύτῃ Θ.—[u] ταυτοῦ v.—[v] οὔτε τις ἀνάγκη (ν supra) Θr.—[w] ἔνεστιν Ξ.—[x] τούτῳ Θr.—[y] ἴσον νομικοῦ DK.—[z] παντοδαπῶν Θr.—[a] γε Kr.—[b] τὸν καλόν ΑΘΞΠDKqvmr, τῶν καλῶν Φ: καλόν s.—[c] ποικίλων Φ.—[d] ἑαυ-

vertit Cornarius sic: *immo etiam ubi senior fit, multo tumultu præterito et depulsarum voluptatum partes admiserit.* Τι post ἀλλὰ est *forte, interdum.* Ast.

ἐνδῷ] E cod. Reg. reposui pro ἐκδῷ: ἐνδοῦναι (i. q. παραδοῦναι) est *se dedere:* Phædr. p. 241. C. εἰ δὲ μή, ἀναγκαῖον εἶναι, ἐνδοῦναι ἑαυτὸν ἀπίστῳ cet. Cf. Ruhuken. ad Tim. p. 101. Ast.

πολιτειῶν τε καὶ τρόπων πλεῖστα ἐν αὐτῷ[d] ἔχοντα. Οὕ-
II. 562. τω[e] γάρ, ἔφη, ἐστίν. Τί οὖν; τετάχθω ἡμῖν κατὰ[f] δημο-
III. i. 410. κρατίαν ὁ τοιοῦτος ἀνήρ, ὡς δημοκρατικὸς ὀρθῶς ἂν προσ-
αγορευόμενος; Τετάχθω, ἔφη.

§. 13. Ἡ[g] καλλίστη δή,[h] ἦν δ' ἐγώ, πολιτεία τε καὶ ὁ κάλλιστος ἀνὴρ λοιπὰ ἂν ἡμῖν εἴη διελθεῖν, τυραννίς τε καὶ τύραννος. Κομιδῆ[i] γ', ἔφη. Φέρε δή, τίς τρόπος τυραννίδος, ὦ φίλε ἑταῖρε, γίγνεται; ὅτι μὲν γὰρ ἐκ δημοκρατίας μεταβάλλει, σχεδὸν δῆλον. Δῆλον. Ἆρ' οὖν τρόπον τινὰ τὸν αὐτὸν ἔκ τε ὀλιγαρχίας δημοκρατία γίγνεται καὶ[k] ἐκ δημοκρατίας τυραννίς; Πῶς; Ὃ προὔθετο,[l] ἦν δ' ἐγώ, ἀγαθόν, καὶ δι' οὗ ἡ[m] ὀλιγαρχία καθίστατο. τοῦτο δ' ἦν ὑπέρπλουτος.[n] ἦ γάρ; Ναί. Ἡ πλούτου τοίνυν ἀπληστία καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια διὰ χρηματισμὸν αὐτὴν[o] ἀπώλλυ.[p] Ἀληθῆ,[q] ἔφη. Ἆρ' οὖν καὶ ὃ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν, ἡ τούτου ἀπληστία καὶ ταύτην καταλύει; Λέγεις δ' αὐτὴν τί ὁρίζεσθαι;[r] Τὴν ἐλευθερίαν, εἶπον. τοῦτο γάρ που ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει ἀκούσαις[s] ἂν ὡς ἔχει τε[t] κάλλιστον καὶ διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ ταύτῃ[u] ἄξιον οἰκεῖν ὅς τις φύσει ἐλεύθερος. Λέγεται γὰρ δή, ἔφη, καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅ περ ἦα νῦν δὴ ἐρῶν, ἡ[v] τοῦ τοιούτου ἀπληστία
III. i. 411. καὶ ἡ τῶν ἄλλων[w] ἀμέλεια καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν μεθίστησί τε καὶ παρασκευάζει τυραννίδος δεηθῆναι; Πῶς; ἔφη. Ὅταν, οἶμαι, δημοκρατουμένη[x] πόλις ἐλευθερίας

τῷ Θr.—[e] οὗτος ΘΠDKqvr.—[f] καὶ K.—[g] ἡ om v.—[h] δὲ Kv.—[i] κομιδῆ...πῶς om Θr.—[k] καὶ om v.—[l] προὔθεντο ΑΦrm.—[m] ἡ om Φm.—[n] δ' ἦν γίγνεσθαι ὑπέρπλουτος Ξs, δ' ἦν ἐπὶ πλοῦτος v.—[o] αὐτὴν om r.—[p] ἀπώλλυ ΑΦDq, ἀπόλλυ Πm, ἀπώλυ K : ἀπόλλυσιν s.—[q] ἀληθῶς q.—[r] αὖ v.—[s] ἀκούεις q.—[t] τὸ DKq.—[u] ταῦτα ΑΘΠDKqvr, τοῦτο Φ, ταύτῃ m : ταύτην s.—[v] ἡ om q.—[w] καλῶν r.—[x] δημοκρα-

§. 13. *τοῦτο δ' ἦν*] δὲ quasi protasin facit, *quod ad bonum illud attinet, quod proponebatur—hoc erat*. Ast.

ὑπέρπλουτος] Non dubito quin scribendum sit *γίγνεσθαι ὑπέρπλουτον*. Steph. Posuimus quod jam Stephanus monuerat. Ast.

ἦα νῦν δὴ ἐρῶν] Leg. ᾖα, quod cum participio futuri more Homerico conjungitur. Cf. Theag. p. 129. A. *ἡνίκα ἀποθανούμενος ᾖει.* Theæt. *ὅπερ ἦα*, iterum *ᾖα, ἐρῶν* p. 180. B. Interdum *ἔρχομαι* ponitur. Ita quoque Dionys. Halicarn. Antiquit. Rom. l. iii. 2. *περὶ ὧν ἔρχομαι λέξων.* Theæt. *ὅταν ἀριθμήσων ἴῃ ὁ ἀριθμητικός*, et *πάλιν ἔρχεται μαθησόμενος* p. 198. E. Faehse.

ὅπερ ἦα—ἐρῶν] *Quod dicturus eram.* Sic Theæt. 180. B. *ὅπερ ᾖα ἐρῶν*, ubi cf. Heind. Vulgo *ἦα*, vitiose. Ast.

διψήσασα κακῶν οἰνοχόων προστατούντων τύχῃ, καὶ πορρωτέρω τοῦ δέοντος ἀκράτου αὐτῆς[y] μεθυσθῇ, τοὺς ἄρχοντας δή,[z] ἂν μὴ πάνυ πρᾶοι ὦσι[a] καὶ πολλὴν παρέχωσι τὴν ἐλευθερίαν, κολάζει αἰτιωμένη ὡς μιαρούς[b] τε καὶ ὀλιγαρχικούς. Δρῶσι γάρ, ἔφη, τοῦτο.[c] Τοὺς δέ γε, εἶπον, τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει ὡς ἐθελοδούλους τε[d] καὶ οὐδὲν ὄντας, τοὺς δὲ ἄρχοντας μὲν[e] ἀρχομένοις,[f] ἀρχομένους δὲ[g] ἄρχουσιν ὁμοίους ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ ἐπαινεῖ τε καὶ τιμᾷ. ἆρ' οὐκ[h] ἀνάγκη ἐν τοιαύτῃ πόλει ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς ἐλευθερίας ἰέναι; Πῶς γὰρ οὔ; Καὶ καταδύεσθαί γε, ἦν δ' ἐγώ, ὦ[i] φίλε, εἴς τε τὰς ἰδίας οἰκίας καὶ τελευτᾶν[k] μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην.[l] Πῶς, ἦ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον[m] λέγομεν; Οἷον, ἔφην, πατέρα μὲν ἐθίζεσθαι παιδὶ ὅμοιον γίγνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι τοὺς υἱεῖς, υἱὸν δὲ πατρί, καὶ μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιέναι τοὺς γονέας, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ᾖ· μέτοικον δὲ ἀστῷ καὶ ἀστὸν[n] II. 563.
μετοίκῳ ἐξισοῦσθαι, καὶ ξένον ὡσαύτως. Γίγνεται γὰρ οὕτως, ἔφη. Ταῦτά τε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ σμικρὰ τοιάδε ἄλλα γίγνεται. διδάσκαλός τε ἐν τῷ τοιούτῳ φοιτητὰς[o] III. i. 412.
φοβεῖται καὶ θωπεύει,[p] φοιτηταί τε διδασκάλων ὀλιγωροῦσιν, οὕτω δὲ καὶ παιδαγωγῶν. καὶ ὅλως οἱ μὲν νέοι πρεσβυτέροις ἀπεικάζονται καὶ διαμιλλῶνται[q] καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις, οἱ δὲ γέροντες ξυγκαθιέντες[r] τοῖς νέοις εὐτραπελίας τε καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπίπλανται,[s] μιμούμενοι τοὺς νέους, ἵνα δὴ[t] μὴ δοκῶσιν ἀηδεῖς εἶναι μηδὲ δεσποτικοί. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τὸ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ,

τυχοῦσα πόλιν Π.—[y] αὐτοῦ ΠDKq: om Θr.—[z] δὴ om r.—[a] πρᾶοι ὦσι πάνυ v.—[b] μιαρούς r, μικροὺς Θ, πικρούς Ξ.—[c] τοῦτο om Φm.—[d] τε om q.—[e] μὲν ἐν Ξ et rc Θ.—[f] ἀρχομένοις om q.—[g] δὲ ἐν Ξ et rc Θ.—[h] οὐκ ἄρα Θr, οὐκ ἄρ' οὐκ ΠDK, ἆρ' οὖν οὐκ q.—[i] ὦ om Θr.—[k] τελευτᾶ v, τελευτῶν r.—[l] φυομένην Θr, εὐφυομένην ΠDK.—[m] τοιοῦτο ΘΠΦKr.—[n] αὐτῷ καὶ αὐτὸν DK.—[o] φοιτήσας ΠKr et pr ΘD.—[p] θεραπεύει v et pr m.—[q] ἁμιλλῶνται ΘΦm et pr Ξ.—[r] ξυγκαθιέντες ΑΘΞΠΦDqrm r, συγκατιέντες K: συγκαθίζοντες s. corrige accentum.—[s] ἐμπίμπλανται K.—[t] δὴ

ἀκράτου αὐτῆς μεθυσθῇ] Similiter Livius xxxix. 26. 'ex diutina siti nimis avide meram haurientes libertatem.' Vid. Plutarch. Probl. Græc. Quæst. 18. Athen. x. p. 433. F. ubi cf. Casaubon. Vid. Gataker. Advers. Miscell. p. 450. Ast.

ἐμφυομένην] Cod. Reg. Ald. et Bas. 1. εὖ φυομένην. Ast.

ἔσχατον, ὦ φίλε, τῆς ἐλευθερίας τοῦ πλήθους, ὅσον γίγνεται ἐν τῇ τοιαύτῃ πόλει, ὅταν δὴ οἱ ἐωνημένοι καὶ αἱ ἐωνημέναι μηδὲν ἧττον ἐλεύθεροι[u] ὦσι τῶν[v] πριαμένων. ἐν γυναιξὶ δὲ πρὸς ἄνδρας καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἡ[w] ἰσονομία καὶ ἐλευθερία γίγνεται, ὀλίγου ἐπελαθόμεθ' εἰπεῖν. Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅ τι νῦν ἦλθ'[x] ἐπὶ στόμα; Πάνυ γε,[y] εἶπον. καὶ ἔγωγε οὕτω λέγω.[z] τὸ μὲν γὰρ τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις ὅσῳ ἐλευθερώτερά[a] ἐστιν ἐνταῦθα[b] ἢ ἐν ἄλλῃ, οὐκ ἄν τις πείθοιτο ἄπειρος. ἀτεχνῶς γὰρ αἵ τε κύνες κατὰ τὴν παροιμίαν οἷαί περ αἱ δέσποιναι γίγνονταί τε δή,[c] καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι πάνυ ἐλευθέρως καὶ σεμνῶς εἰθισμένοι πορεύεσθαι, κατὰ τὰς[d] ὁδοὺς ἐμ-
III. i. 418. βάλλοντες τῷ ἀεὶ ἀπαντῶντι, ἐὰν[e] μὴ ἐξίστηται· καὶ τἆλλα πάντα οὕτω μεστὰ[f] ἐλευθερίας γίγνεται. Τὸ ἐμόν γ',[g] ἔφη, ἐμοὶ λέγεις ὄναρ· αὐτὸς γὰρ εἰς ἀγρὸν πορευόμενος θαμὰ αὐτὸ[h] πάσχω. Τὸ δὲ δὴ κεφάλαιον, ἦν δ' ἐγώ, πάντων τούτων ξυνηθροισμένων[i] ἐννοεῖς, ὡς ἁπαλὴν τὴν ψυχὴν τῶν πολιτῶν ποιεῖ, ὥστε κἂν ὁτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι; τελευτῶντες γάρ που οἶσθ' ὅτι οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι γεγραμμένων ἢ ἀγράφων, ἵνα δὴ μηδαμῇ[k] μηδεὶς αὐτοῖς

οι
om Θr.—[u] ἐλεύθεραι r.—[v] τῶν om υ.—[w] ἡ om Θr.—[x] ἦλθεν ΞΦ.—[y] γ' r.—[z] λέγων ΘΠr.—[a] ἐλευθερώτερόν υ.—[b] ἐν ταύτῃ Ξs.—[c] τε δὴ om υ.—[d] τοὺς υ.—[e] εἰ Θr.—[f] μετὰ Θr.—[g] γ' om s.—[h] τοῦτο r.—[i] ξυνηθροισμένον υ.—[k] μὴ pr Ξ.

ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα] *Quod in buccam venerit*, illustravit P. Victor. Var. Lect. xi. 16. Ast.

ἐλευθερώτερα] Respicit hoc nomen θηρίων, etsi præcedat τὸ τῶν θηρίων. Sic Phileb. 45. E. τὸ δὲ τῶν ἀφρόνων— ἡ σφόδρα ἡδονὴ κατέχουσα περιβοήτους ἀπεργάζεται. De Legg. ii. p. 657. D. τὸ δὲ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν, ἐκείνους αὖ θεωροῦντες, διάγειν ἡγούμεθα πρεπόντως. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 395. Ast.

γίγνονταί τε δὴ καὶ] Malim ita scribere, γίγνονταί τε, καὶ δὴ καὶ ἵπποι. Vel potius, γίγνονται, καὶ δὴ etc. absque vocula τε, quippe quæ præcedat. Steph.

γίγνονταί τε δὴ] Vulgo legitur δέσποιναι, γίγνονταί τε δὴ καὶ cet. quæ Stephanus corrigere tentabat scribendo: γίγνονταί τε καὶ δὴ καὶ vel γίγνονται, καὶ δὴ καί. Lenius esset scribere δὲ δή, quod frequentissimum apud Platonem aliosque scriptores (vid. Lexic. Xenoph. t. i. p. 657. et Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 308.); sed ne hoc quidem opus est; τε post γίγνονται respondet præcedenti, et locus sanatur interpunctione mutata; γίγνονται enim cum adverbiis conjungendum ἐλευθέρως et σεμνῶς, de quo supra monuimus, ut sequentia uberiori inserviant explicationi. Ad præcedens vero αἵ τε κύνες intelligendum est εἰσί. Ast.

τὸ ἐμὸν—ὄναρ] *Meam ipsius sententiam*, v. nostra ad Phædr. p. 392. Ast.

ἀγράφων] νόμος ἄγραφος dicebatur veteribus lex tradita hominibusque in-

ἢ δεσπότης. Καὶ μάλα,[l] ἔφη, οἶδα. [§. 14.] Αὕτη μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ἡ ἀρχὴ οὑτωσὶ καλὴ καὶ νεανική, ὅθεν[m] τυραννὶς φύεται, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Νεανικὴ δῆτα, ἔφη· ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; Ταὐτόν, ἦν δ' ἐγώ, ὅπερ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ νόσημα ἐγγενόμενον ἀπώλεσεν αὐτήν, τοῦτο καὶ ἐν ταύτῃ πλέον τε καὶ ἰσχυρότερον ἐκ τῆς ἐξουσίας ἐγγενόμενον καταδουλοῦται δημοκρατίαν. καὶ τῷ ὄντι τὸ ἄγαν τι ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τοὐναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι, ἐν[n] ὥραις τε καὶ ἐν φυτοῖς καὶ II. 564.
ἐν σώμασι, καὶ δὴ[o] καὶ ἐν[p] πολιτείαις οὐχ ἥκιστα. Εἰκός, ἔφη.[q] Ἡ γὰρ ἄγαν[r] ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτῃ καὶ πόλει. Εἰκὸς γάρ.[s] Εἰκότως τοίνυν, εἶπον, οὐκ ἐξ ἄλλης πολιτείας τυραννὶς καθίσταται ἢ ἐκ δημοκρατίας, ἐξ, III. i. 414.
οἶμαι, τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη τε[t] καὶ ἀγριωτάτη. Ἔχει γάρ, ἔφη, λόγον. Ἀλλ' οὐ τοῦτ' οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, ἠρώτας, ἀλλὰ ποῖον νόσημα ἐν ὀλιγαρχίᾳ τε φυόμενον ταὐτὸν καὶ ἐν δημοκρατίᾳ δουλοῦται αὐτήν. Ἀληθῆ,[u] ἔφη, λέγεις. Ἐκεῖνο τοίνυν, ἔφην,[v] ἔλεγον τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος, τὸ μὲν ἀνδρειότατον, ἡγούμενον αὐτῶν,[w] τὸ δ' ἀνανδρότατον[x] ἑπόμενον· οὓς δὴ ἀφωμοιοῦμεν[y] κηφῆσι, τοὺς μὲν κέντρα ἔχουσι,[z] τοὺς δὲ ἀκέντροις.[a] Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Τούτω[b] τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ,

[l] μάλ' vmr.—[m] ὅθεν...νεανική om ΘΠDKqr.—[n] ἐν ante φυτοῖς om r.—[o] καὶ δὴ om AΦqm.—[p] ἐν ταῖς K.—[q] εἰκός ἔφη om Φ.—[r] ἄγαν om q.—[s] ἔφη Φ.—[t] τε om Φm.—[u] ἀληθῶς K.—[v] ἔφην om DKq.—[w] αὐτὸν αὐτῶν ἡγούμενον Θ, αὐτῶν ἡγούμενον ΠDKqr.—[x] ἀνανδρότερον ΑΘΞΠΦrm.—[y] ἀφομοιοῦμεν ΑΘΠΦDvmr.—
οντας
[z] ἔχουσι D, ἔχοντας Kq.—[a] ἀκέντρους DKqm.—[b] τοῦτο Φ.—[c] ταράττεται r.—

nata, h. e. communis hominum sententia, consuetaque opinio, vid. nostra ad Phædr. p. 238. ibique laudatis adde Artemidor. iv. 2. τῶν δὲ νενομισμένων ἃ μὲν συνθέμενοι ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἑαυτοῖς πράττουσι, καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον ἔθος. ἔστι δὲ, ὡς ἡ φήμη λέγει, νόμος ἄγραφος. ubi v. Reiff. p. 442. Dio Chrysostom. Orat. lxxvi. p. 648. A. ἔστι δὲ τὸ ἔθος γνώμη μὲν τῶν χρωμένων κοινὴ, νόμος δὲ ἄγραφος ἔθνους ἢ πόλεως, δίκαιον δὲ ἑκούσιον, καὶ ταῦτα πᾶσιν ἀρέσκον, εὕρημα δὲ ἀνθρώπων οὐδενὸς, ἀλλὰ βίου καὶ χρόνου. Cf. Sophocl. Antig. 450. Xenoph. Mem. Socr. iv. 4. 19. Diogen. L. iii. p. 238. ed. Casaub. Ast.

§. 14. ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία] Laudat Stob. xli. p. 265. usque ad δημοκρατίας. Ast.

ἐξ, οἶμαι, τ. ἀκροτ. ἐλευθερίας] Tmesis haud infrequens. Sic Demosth. in Leptin. 4. ἐν, οἶμαι, πολλοῖς cet. Ast.

ἀφωμοιοῦμεν] Ald. Bas. 1. et 2. ἀφομοιοῦμεν. Ficin. vero, *comparavimus*. Ast.

ταράττετον[c] ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγινομένω, οἷον περὶ σῶμα
φλέγμα τε καὶ χολή. ὣ δὴ καὶ δεῖ[d] τὸν ἀγαθὸν[e] ἰατρόν
τε καὶ νομοθέτην πόλεως, μὴ ἧττον ἢ σοφὸν μελιτουργόν,[f]
πόῤῥωθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα μὲν ὅπως μὴ ἐγγενήσεσ-
θον,[g] ἂν δὲ ἐγγένησθον,[h] ὅπως[i] ὅτι τάχιστα ξὺν[k] αὐτοῖσι
τοῖς[l] κηρίοις ἐκτετμήσεσθον.[m] Ναὶ μὰ Δία,[n] ἦ δ' ὅς,
παντάπασί γε. [§. 15.] Ὧδε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, λά-
βωμεν, ἵν' εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὃ βουλόμεθα. Πῶς; Τρι-
χῇ[p] διαστησώμεθα[q] τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην πόλιν, ὥς
περ οὖν καὶ ἔχει. ἓν μὲν γάρ που τὸ τοιοῦτον[r] γένος ἐν αὐ-
III. i. 415. τῇ ἐμφύεται δι' ἐξουσίαν, οὐκ ἔλαττον ἢ ἐν τῇ ὀλιγαρχου-
μένῃ. Ἔστιν οὕτως. Πολὺ δέ γε[s] δριμύτερον ἐν ταύτῃ
ἢ ἐν ἐκείνῃ. Πῶς; Ἐκεῖ μὲν διὰ τὸ μὴ ἔντιμον εἶναι,
ἀλλ' ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν ἀγύμναστον καὶ οὐκ ἐῤῥω-
μένον γίγνεται. ἐν δημοκρατίᾳ δὲ τοῦτό που τὸ[t] προεστὸς[u]
αὐτῆς, ἐκτὸς ὀλίγων. καὶ τὸ μὲν δριμύτατον αὐτοῦ λέγει
τε καὶ πράττει, τὸ δ' ἄλλο περὶ τὰ βήματα προσίζον
βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος, ὥστε
πάντα ὑπὸ τοῦ τοιούτου διοικεῖται ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ,
χωρίς τινων ὀλίγων. Μάλα γε, ἦ δ' ὅς. Ἄλλο τοίνυν
τοιόνδε ἀεὶ[v] ἀποκρίνεται ἐκ τοῦ πλήθους. Τὸ ποῖον; Χρη-
ματιζομένων που[w] πάντων οἱ κοσμιώτατοι φύσει ὡς τὸ πο-
λὺ πλουσιώτατοι γίγνονται. Εἰκός. Πλεῖστον δή, οἶμαι,
τοῖς κηφῆσι μέλι[x] καὶ εὐπορώτατον[y] ἐντεῦθεν βλύττει.[z]

[d] δεῖ καὶ Θr.—[e] ἀγαθόν τε Θ.—[f] μελιτουργὸν pr A: μελιττουργὸν s.—[g] ἐγγενήσεσθον ΑΦυm et pr Π, ἐγγίγνησθον q: ἐγγένησθον *s.—[h] ἂν δὲ ἐγγενήσεσθον v, εἰ δ' οὖν K, εἰ δὲ rc Θ, εἰ δὲ μὴ q: om ΠDr et pr Θ.—[i] μή πως Θr, ἢ ὅπως rc D.—[k] ξὺν ΑΘΞΠΦυmr.—[l] αὐτοῖς Θυrs.—[m] ἐκτετμήσεσθον ΑΦrm, ἐκτετμήσθων r: ἐκτετμῆσθον *s.—[n] δί' mr.—[p] τριχῇ δὲ r.—[q] διαστησόμεθα Ξ.—[r] τοιοῦτο Φr.—[s] γε om Θ, δέ om r.—[t] τὸ om K.—[u] προεστὸς Πυ cum pr A et corr Θ: προεστὼς *s.—[v] δὴ v.—[w] που οὐ q.—[x] μέλι post καὶ εὐπορ. ponit Θr.—[y] εὐ-

ὣ δὴ] Ald. et Bas. 1. ᾧ Bas. 2. ὧ. Mox Ald. Bas. 1. 2. μελιττουργόν. Ast.

ὅπως] Post ὅπως ut interponatur ἂν, conjunctivus ἐκτετμῆσθον postulat. Ast.

αὐτοῖς] Ald. Bas. 1. et 2. αὐτοῖσι, quæ forma Ionica, quum sæpius in Platonis occurrat libris, haud scio an immerito a Stephano rejecta fuerit. Mox ἐκτετμῆσθον; *excisa sint*, de qua perfecti vi jam monuimus. Ast.

§. 15. οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος] ἀνέχεσθαι *ferre, pati* cum genitivo constructum, ut Æschin. Axioch. c. 15. τὰ δὲ παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 460. et Addend. p. xxxi.—Pro τοῦ reposuimus encliticum, Ficinum secuti, qui vertit, *si quis alia dixerit*. Ast.

Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὰ[a] ἐχόντων τις[b] βλύ-
σειεν;[c] Πλούσιοι δή, οἶμαι, οἱ τοιοῦτοι καλοῦνται κηφήνων
βοτάνη. Σχεδόν τι, ἔφη. Δῆμος δ' ἂν εἴη τρίτον γένος, II. 565.
ὅσοι αὐτουργοί τε καὶ ἀπράγμονες, οὐ πάνυ πολλὰ κεκτη-
μένοι· ὃ δὴ πλεῖστόν τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατίᾳ,
ὅταν περ ἀθροισθῇ.[d] Ἔστι γάρ, ἔφη. ἀλλ' οὐ θαμὰ[e] ἐθέ- III. i. 416.
λει[f] ποιεῖν τοῦτο, ἐὰν μὴ μέλιτός τι[g] μεταλαμβάνῃ.
Οὐκοῦν μεταλαμβάνει, ἦν δ' ἐγώ, ἀεί, καθ' ὅσον δύνανται
οἱ προεστῶτες, τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι, δια-
νέμοντες τῷ[h] δήμῳ τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχειν. Μεταλαμ-
βάνει γὰρ οὖν, ἦ δ' ὅς, οὕτως. Ἀναγκάζονται δή, οἶμαι,
ἀμύνεσθαι, λέγοντές τε ἐν τῷ δήμῳ καὶ πράττοντες ὅπῃ
δύνανται, οὗτοι ὧν ἀφαιροῦνται. Πῶς γὰρ οὔ; Αἰτίαν
δὴ ἔσχον ὑπὸ τῶν ἑτέρων, κἂν μὴ ἐπιθυμῶσι νεωτερίζειν, ὡς
ἐπιβουλεύουσι τῷ δήμῳ καί εἰσιν ὀλιγαρχικοί. Τί μήν;
Οὐκοῦν καὶ τελευτῶντες, ἐπειδὰν ὁρῶσι τὸν δῆμον οὐχ ἑκόν-
τα, ἀλλ' ἀγνοήσαντά τε καὶ ἐξαπατηθέντα ὑπὸ τῶν δια-
βαλλόντων[i] ἐπιχειροῦντα σφᾶς ἀδικεῖν, τότ' ἤδη, εἴτε βού-
λονται[k] εἴτε μή, ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικοὶ γίγνονται, οὐχ[l]
ἑκόντες, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ κακὸν ἐκεῖνος[m] ὁ κηφὴν ἐντίκ-
τει κεντῶν αὐτούς. Κομιδῇ μὲν οὖν. Εἰσαγγελίαι δὴ[n]
καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ[o] ἀλλήλων γίγνονται. Καὶ
μάλα. Οὐκοῦν ἕνα τινὰ ἀεὶ[p] ὁ[q] δῆμος εἴωθε διαφερόντως[r]
προΐστασθαι ἑαυτοῦ, καὶ τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὔξειν[s] μέ-

τεράτατα K.—[z] βλίττει ΑΦυm et pr Π, βλίττεται Ruhnken. Tim. p. 63.—[a] σμικρὰ ΑΞΦ: σμικρὸν *ς.—[b] τις om Θ, τι Φq et corr Ξ.—[c] βλύσειεν ΘΞDKqr, βλίσειε m, βλύσσειεν (corr in r) Π, βλίσσειεν ΑΦυ.—[d] ὅταν περιαθροισθῇ υ.—[e] ἔφη τὸ ἀλλ' οὐχ ἅμα υ.—[f] ἐθέλειν Φ.—[g] τι om Θr.—[h] τῶ Θr.—[i] διαβαλόντων ς.—[k] εἴτε τι βούλονται υ.—[l] οὐχ...γίγνονται om Θr.—[m] ἐκείνοις Φ, ἐκείνους Ξm.—[n] δὲ DK.—[o] παρὰ Φ.—[p] ὁ δῆμος ἀεὶ Θr.—[q] ὁ om ΑΠΦDKυm.—[r] διαφερόντως εἴωθε Θr.—

σμικρὸν ἐχόντων] Legitur etiam *σμικρὰ ἐχόντων*. Sed quod sequitur *βλύσει*, mutandum fuerit in *βλίσει*, (vel *βλίσειε*) et quod præcedit *βλύττει*, itidem in *βλίττει*, vulgarem scripturam sequendo. Steph.

βλίττεται] Ita pro *βλύττει* cum Schol. p. 187. et Ruhnkenio ad Tim. p. 63. scripsimus. Schol. l. l. *ἀφαιρεῖται τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων*. Sic et Ficinus, exprimitur. Vir doctus in Miscell. Observat. vol. v. t. iii. p. 81. *βλύττει* pro *βλύζει* accipiebat.—Mox Bas. 2. *σμικρὰ ἐχόντων*. Deinde *βλίσειε*, Stephano etiam suadente, pro *βλίσει* scripsimus. Ast.

διανέμοντες] Participium instrumentum indicat: *in opibus populo distribuendis*. Ast.

αἰτίαν—ἔσχον] *αἰτίαν ἔχειν, accusari*, v. nostra ad Phædr. p. 314. et Wernsdorf. ad Himer. p. 211. Ast.

γαν;[t] Εἴωθε γάρ. Τοῦτο μὲν ἄρα,[u] ἦν δ' ἐγώ, δῆλον, ὅτι ὅταν περ φύηται[v] τύραννος, ἐκ προστατικῆς[w] ῥίζης καὶ οὐκ
III. i. 417. ἄλλοθεν ἐκβλαστάνει. Καὶ μάλα δῆλον. Τίς ἀρχὴ οὖν μεταβολῆς ἐκ προστάτου ἐπὶ τύραννον; ἢ δῆλον ὅτι ἐπειδὰν ταὐτὸν ἄρξηται δρᾶν ὁ προστάτης τῷ ἐν τῷ μύθῳ ὃς περὶ τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ[x] τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερὸν λέγεται; Τίς; ἔφη. Ὡς ἄρα ὁ[y] γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγχνου, ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἑνὸς ἐγκατατετμημένου,[z] ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι. ἢ οὐκ ἀκήκοας τὸν λόγον; Ἔγωγε. Ἆρ' οὖν οὕτω καὶ ὃς ἂν δήμου προεστώς,[a] λαβὼν σφόδρα πειθόμενον ὄχλον, μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίου αἵματος, ἀλλ' ἀδίκως ἐπαιτιώμενος οἷα δὴ φιλοῦσιν, εἰς δικαστήρια ἄγων μιαιφονῇ, βίον ἀνδρὸς ἀφανίζων, γλώττῃ τε καὶ στόματι ἀνοσίῳ γευόμενος[b] φόνου ξυγγενοῦς, καὶ
II. 566. ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς[c] ἀναδασμόν, ἆρα τῷ τοιούτῳ[d] ἀνάγκη δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ εἵμαρται ἢ ἀπολωλέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἢ τυραννεῖν καὶ λύκῳ ἐξ ἀνθρώπου[e] γενέσθαι; Πολλὴ ἀνάγκη,[f] ἔφη. Οὗτος δή, ἔφην, ὁ στασιάζων γίγνεται πρὸς τοὺς ἔχοντας τὰς οὐσίας; Οὗτος.[g] Ἆρ' οὖν ἐκπεσὼν μὲν

[s] αὐξεῖν ΘΠ.—[t] μέγα ΞΦmr.—[u] μὲν οὖν ἄρα Θ, μέν γ' ἄρα r.—[v] περιφύηται v.—[w] προστακτικῆς corr q.—[x] τὸ om Θr.—[y] ὁ om v.—[z] ἐγκατατετμημένου ΑΘΞΠΦrm r: ἐγκαταμεμιγμένου s.—[a] προσεστὼς Π.—[b] φθεγγόμενος r.—[c] γῆς τε v.—[d] τῷ τοιούτῳ ἄρα Φ.—[e] ἀνθρώπων DKq.—[f] ἀνάγκη add ΑΞΦrm.—[g] : οὗτος : omnes

αὔξειν μέγαν] Prægnans verbum; est enim *alendo reddere* s. alere, ut fiat magnus, ut διδάσκειν, παιδεύειν, τρέφειν usurpantur. Epist. vii. p. 333. B. *θρέψαι βασιλέα τῆς ἀρχῆς ἄξιον*. Vid. ad iv. 2. p. 421. F. Ast.

Διὸς τ. Λυκαίου] Jupiter Lycæus dictus est a Lycaone, Pelasgi filio, qui ludos Lycæos traditur instituisse. Pausan. viii. 2. t. ii. p. 350. ed. Fac. *Λυκάων δὲ ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Λυκαίου Διὸς βρέφος ἤνεγκεν ἀνθρώπου καὶ ἔθυσε τὸ βρέφος, καὶ ἔσπεισεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ αἷμα· καὶ αὐτὸν αὐτίκα ἐπὶ τῇ θυσίᾳ γενέσθαι λύκον φασὶν ἀντὶ ἀνθρώπου.* Lycææ, Arcadiæ urbe, barbarus ille humanas victimas immolandi mos remansit (v. Böttiger. in Curt. Sprengelii Beitr. z. Gesch. der Medicin. t. i. p. ii. n. 1.). Cf. Boeckh. in Min. p. 55. Attigit etiam Creuzer. Symbol. et Mythol. t. ii. p. 132. Ast.

ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος—ἀνάγκη τούτῳ] Nominativus participii absolute positus, pro ὃς ἐγεύσατο, *si quis gustaverit*. Sic de Legib. iii. p. 686. D. *ἀποβλέψας γὰρ —ἔδοξέ μοι*. vi. 769. C. *ξυννοεῖς ὅτι, θνητὸς ὢν—σμικρόν τινα χρόνον αὐτῷ πόνος παραμενεῖ πάμπολυς*. Vid. Valckenar. ad Eurip. Phœniss. p. 102. ad Ammon. p. 188. Kœn. ad Gregor. p. 32. Matthiæ Gr. Gr. p. 817. et nostra ad Phædr. p. 269. Ast.

γῆς ἀναδασμὸν] Vid. Themist. Orat. vii. p. 91. C. Ast.

οὗτος ἄρ' οὖν] Ficinus videtur legisse Οὗτος. Ἆρ' οὖν cet. Vertit enim: *His quidem adversus opulentos homines seditiosus. Certe. Nonne—tyrannus effectus revertitur.* Quod vulgatæ scrip-

καὶ κατελθὼν βίᾳ τῶν ἐχθρῶν τύραννος ἀπειργασμένος κατέρχεται; Δῆλον. Ἐὰν δὲ[h] ἀδύνατοι ἐκβάλλειν αὐτὸν ὦσιν ἢ ἀποκτεῖναι διαβάλλοντες τῇ πόλει, βιαίῳ δὴ θανάτῳ ἐπιβουλεύουσιν ἀποκτιννύναι λάθρᾳ. Φιλεῖ γοῦν, ἦ δ' ὅς, οὕτω γίγνεσθαι. [§. 16.] Τὸ δὴ τυραννικὸν αἴτημα τὸ πολυθρύλητον[i] ἐπὶ τούτῳ πάντες οἱ εἰς τοῦτο προβεβηκότες ἐξευρίσκουσιν, αἰτεῖν τὸν δῆμον φύλακάς τινας τοῦ σώματος, ἵνα σῶς αὐτοῖς ᾖ ὁ τοῦ δήμου βοηθός. Καὶ μάλ', ἔφη. Διδόασι δή, οἶμαι, δείσαντες μὲν ὑπὲρ ἐκείνου, θαῤῥήσαντες[k] δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν. Καὶ μάλα. Οὐκοῦν τοῦτο ὅταν ἴδῃ ἀνὴρ χρήματα ἔχων καὶ μετὰ τῶν χρημάτων αἰτίαν μισόδημος[l] εἶναι, τότε δὴ οὗτος, ὦ ἑταῖρε, κατὰ τὸν Κροίσῳ γενόμενον χρησμὸν III. i. 418.

πολυψήφιδα[m] παρ' Ἕρμον
φεύγει, οὐδὲ μένει, οὐδ' αἰδεῖται κακὸς εἶναι.

Οὐ γὰρ ἄν, ἔφη, δεύτερον αὖθις αἰδεσθείη. Ὁ δέ γε, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, καταληφθεὶς[n] θανάτῳ δίδοται. Ἀνάγκη. Ὁ δὲ δὴ προστάτης ἐκεῖνος αὐτὸς[o] δῆλον[p] δὴ ὅτι μέγας[q] μεγαλωστὶ οὐ κεῖται, ἀλλὰ καταβαλὼν ἄλλους πολλοὺς ἕστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως, τύραννος ἀντὶ προστάτου ἀποτετελεσμένος.[r] Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη.

præter Θτ, qui οὕτως :—[h] δὴ m.—[i] πολυθρύλητον ΑΠ : πολυθρύλλητον *s.—[k] θαρσήσαντες Φ.—[l] μεσόδημος Φm.—[m] πολυψήφιδα ΑΘΦm, πολυψηφῖδα ΞΚ : πολυψηφῖδα *s.—[n] καταλειφθεὶς ΞΦm.—[o] αὐτὸς ἐκεῖνος υ.—[p] τῆς πόλεως δῆλον Ξs.—

turæ multis præstat nominibus. Monuit id etiam De-Geer. Diatrib. p. 155. not. Ast.

§. 16. πολυψηφῖδα] Vid. Herodot. i. 55. Ast.

καταληφθεὶς] Ald. Bas. 1. et 2. καταλειφθείς; Ficinus vero, *comprehensus fuerit*. Ast.

θανάτῳ δίδοται] Latinorum *leto datur*, v. nostra ad Phædr. p. 385. Ast.

μέγας μεγαλ. οὐ κεῖται] Magnitudine sua et magnificentia contentus nihilque præterea appetens; κεῖσθαι est, ut καθῆσθαι (v. ad iv. 1.) *desidere*. Ast. qui sic in Corrigend. 'Non recte cepi verba μέγας μεγαλωστὶ οὐ κεῖται, quæ ex Homero Il. xvi. 776. sumta sunt, ubi de Cebrione, Hectoris auriga, quem Patroclus prostraverat, ita poeta : ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων. Lenis quædam irrisio in verbis μέγας μεγαλωστὶ κεῖται inest; dicitur enim μέγας μεγαλωστὶ κεῖσθαι, qui in longum (nos Græco convenienter dicimus *die Länge lang*) ita porrectus jacet, ut nullum corporis membrum moveat. Sic etiam Od. xxiv. 39. 40. Apte vero hæc Homerica Plato ad tyrannum accommodavit, qui, postquam alios prostravit, sicuti Patroclus Cebrionem prostraverat (v. 742. ὁ δ' ἄρ' κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου), ipse ἕστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως. Civitatis princeps aurigæ comparatur; hinc τὰς ἡνίας ἔχειν (v. Dorvill. ad Charit. p. 556.) dicitur.' Ast.

καταβαλὼν] *Dejiciens, deturbans*, respectu ad μέγας; proprie enim arces et

Διέλθωμεν δὴ τὴν εὐδαιμονίαν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦ τε ἀνδρὸς
III. i. 419. καὶ τῆς πόλεως ἐν ᾗ ἂν ὁ τοιοῦτος βροτὸς ἐγγένηται; Πά-
νυ μὲν οὖν, ἔφη, διέλθωμεν. Ἆρ' οὖν, εἶπον, οὐ[s] ταῖς μὲν
πρώταις ἡμέραις τε καὶ χρόνῳ προσγελᾷ τε καὶ ἀσπάζε-
ται πάντας, ᾧ ἂν περιτυγχάνῃ; καὶ οὔτε τύραννός φησιν εἶ-
ναι, ὑπισχνεῖταί τε πολλὰ καὶ ἰδίᾳ καὶ[t] δημοσίᾳ, χρεῶν
τε ἠλευθέρωσε, καὶ γῆν διένειμε δήμῳ τε καὶ τοῖς περὶ ἑαυ-
τόν, καὶ πᾶσιν ἵλεώς τε καὶ πρᾷος[u] εἶναι προσποιεῖται;[v]
Ἀνάγκη, ἔφη. Ὅταν δέ γε, οἶμαι,[w] πρὸς τοὺς ἔξω ἐχ-
θροὺς τοῖς μὲν καταλλαγῇ, τοὺς δὲ καὶ διαφθείρῃ, καὶ[x]
ἡσυχία ἐκείνων γένηται, πρῶτον μὲν πολέμους τινὰς ἀεὶ κι-
II. 567. νεῖ, ἵν' ἐν χρείᾳ ἡγεμόνος ὁ δῆμος ᾖ. Εἰκός γε.[y] Οὐκ-
οῦν καὶ ἵνα χρήματα εἰσφέροντες, πένητες γιγνόμενοι,[z] πρὸς
τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγκάζωνται εἶναι καὶ ἧττον αὐτῷ ἐπι-
βουλεύωσιν; Δῆλον.[a] Καὶ ἄν γέ[b] τινας, οἶμαι,[c] ὑποπτεύῃ
ἐλεύθερα φρονήματα ἔχοντας μὴ ἐπιτρέψειν αὐτῷ ἄρχειν,
ὅπως ἂν τούτους[d] μετὰ προφάσεως ἀπολλύῃ,[e] ἐνδοὺς τοῖς
πολεμίοις; τούτων πάντων ἕνεκα τυράννῳ ἀεὶ[f] ἀνάγκη[g] πό-
λεμον ταράττειν; Ἀνάγκη. Ταῦτα δὴ ποιοῦντα ἕτοιμον
μᾶλλον ἀπεχθάνεσθαι τοῖς πολίταις; Πῶς γὰρ οὔ;[h]
Οὐκοῦν καί τινας τῶν ξυγκαταστησάντων καὶ ἐν[i] δυνάμει
III. i. 420. ὄντων παρρησιάζεσθαι καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους,
ἐπιπλήττοντας τοῖς γιγνομένοις, οἳ ἂν τυγχάνωσιν ἀνδρει-

[q] μέγας om q.—[r] ἀντιτετελεσμένος Π, τετελεσμένος ΘDKqt.—[s] οὐχ ὁ τύραννος b, qui hinc ad 142, 18. μεταμπισχόμενος.—[t] καὶ ante ἰδίᾳ om ΘDKqt.—[u] πατρῷος s.—[v] προσποιεῖται εἶναι r.—[w] γε οἶμαι om b.—[x] κἂν v.—[y] εἰκός γε om v.—[z] πένητες γιγνόμενοι om b. τῷ ΑΞΦqm : τὸ *s.—[a] δῆλον om b.—[b] τε v, om b.—[c] οἶμαι om b.—[d] τούτων v.—[e] ἀπολυθῇ v.—[f] ἀεὶ ΑΘΞΠΦ.—[g] ἀνάγκη om b.—[h] Πῶς γὰρ οὔ

quæ alta ac magnifica sunt, *καταβάλλεσθαι*, *dejici*, dicuntur, v. Lambin. ad Horat. Epist. ii. 2. 30. Ast.

ἐπὶ τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως] Sedere dicitur imperans, quoniam *δίφρος* proprie *sedes est aurigæ in curru*; v. ad lib. i. 2. Ast.

πάντας, ᾧ ἂν] Simonides in Platon. Protag. 345. D. *πάντας—φιλέω—ὅστις ἔρδῃ μηδὲν αἰσχρόν.* Aristoph. Nub. 348. *γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται.* Vid. Brunck. ad Soph. Aj. 760. et Matthiæ Gr. Gr. p. 656. Ast.

πρᾷος] Genuinam hanc scripturam, quam et Ficinus expressit vertendo, *mansuetus et mitis esse simulat*, suppeditavit Cod. Reg. Vulgo *πατρῷος*. Ast.

πρὸς τὸ καθ' ἡμέραν—εἶναι] *Quotidianis necessitatibus occupatos esse.* Τὸ *καθ' ἡμέραν* ut τὰ *καθ' ἡμέραν* apud Xenoph. Hier. iv. 9. Εἶναι s. *γίγνεσθαι* vero *πρός τι* vel *πρός τινι* est *aliqua re occupatum esse*; ut lib. x. 6. *γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαι.* Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 21. Boissonad. ad Philostrat. p. 310. De sententia ipsa, cf. Aristotel. Polit. v. 11. (c. 9. §. 5. ed. Schneid.) Ast.

κύντατοι ὄντες; Εἰκός γε.[k] Ὑπεξαιρεῖν[l] δὴ τούτους πάν-
τας δεῖ[m] τὸν τύραννον, εἰ μέλλει ἄρξειν, ἕως ἂν μήτε φίλων
μήτ' ἐχθρῶν[n] λίπῃ μηδένα ὅτου τι ὄφελος. Δῆλον.[o] Ὀξέ-
ως ἄρα δεῖ ὁρᾶν αὐτὸν τίς[p] ἀνδρεῖος, τίς μεγαλόφρων, τίς
φρόνιμος, τίς πλούσιος· καὶ οὕτως εὐδαίμων ἐστὶν ὥστε
τούτοις ἅπασιν ἀνάγκη αὐτῷ, εἴτε βούλεται εἴτε μή, πο-
λεμίῳ εἶναι καὶ ἐπιβουλεύειν ἕως ἂν καθήρῃ τὴν πόλιν.
Καλόν[q] γε,[r] ἔφη, καθαρμόν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, τὸν ἐναντίον[s]
ἢ οἱ ἰατροὶ τὰ σώματα· οἱ μὲν γὰρ τὸ χείριστον ἀφαι-
ροῦντες λείπουσι τὸ βέλτιστον, ὁ δὲ τοὐναντίον. Ὡς[t] ἔοικε
γάρ, αὐτῷ, ἔφη, ἀνάγκη, εἴ περ ἄρξει. [§. 17.] Ἐν
μακαρίᾳ ἄρα, εἶπον ἐγώ, ἀνάγκῃ δέδεται, ἣ προστάττει
αὐτῷ[u] ἢ μετὰ φαύλων[v] τῶν πολλῶν οἰκεῖν, καὶ ὑπὸ τούτων
μισούμενον, ἢ μὴ ζῆν. Ἐν[w] τοιαύτῃ, ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν
οὐχὶ ὅσῳ ἂν μᾶλλον τοῖς πολίταις ἀπεχθάνηται[x] ταῦτα
δρῶν,[y] τοσούτῳ πλειόνων καὶ πιστοτέρων[z] δορυφόρων δεήσε-
ται; Πῶς[a] γὰρ οὔ; Τίνες οὖν οἱ πιστοί; καὶ πόθεν αὐτοὺς
μεταπέμψεται; Αὐτόματοι, ἔφη, πολλοὶ ἥξουσι πετόμε- III. i. 421.
νοι, ἐὰν τὸν μισθὸν διδῷ. Κηφῆνας,[b] ἦν δ' ἐγώ, νὴ[c] τὸν
κύνα, δοκεῖς αὖ[d] τινάς μοι λέγειν ξενικούς τε[e] καὶ παντο-
δαπούς. Ἀληθῆ γάρ, ἔφη, δοκῶ σοι. Τοὺς[f] δὲ αὐτόθεν
ἆρ'[g] οὐκ ἂν[h] ἐθελήσειεν; Πῶς;[i] Τοὺς δούλους ἀφελόμενος

om b.—[j] *καὶ ἐν* ΑΘΠDKqvb : *καὶ τῶν ἐν* *ς.—[k] *εἰκός γε* om b.—[l] *ὑπεξαίρειν* r.—[m] *δεῖ πάντας* Ξ.—[n] *φίλον μήτ' ἐχθρὸν* Θ.—[o] *δῆλος* Θr, om b.—[p] *τίς* ante *φρόνιμος* et *πλούσιος* om b.—[q] *Καλόν...ἐγὼ* om b.—[r] *γ'* m.—[s] *τῶν ἐναντίων* Ξm, *τὸ ἐναντίον* br.—[t] *Ὡς...ἀνάγκη*] *ἀνάγκη γὰρ* b.—[u] *αὐτὸν* Θr.—[v] *φίλων* DK.—[w] *Ἐν...ἂν*] *ὅσῳ οὖν* b.—[x] *ἀπεχθάνεται* b.—[y] *ταῦτα δρῶν* om b.—[z] *ἀπιστοτέρων* Θr.—[a] *Πῶς...ἥξουσι*] *καὶ ἥξουσιν αὐτῷ πολλοὶ* b.—[b] *Κηφῆνας...Καὶ* om b.—[c] *μὰ* r.—[d] *αὖ* om q.—[e] *τε* om Φ.—[f] *τίς* ΑΘΞΦDKvmr, *τί* q.—[g] *ἄρ'* om ΘΞr.—[h] *ἂν* om DKq.—[i] *ἐθε-*

καλόν γε—καθαρμόν] Coutulit hæc cum Ciceron. Epist. ad Attic. vi. 1. Victorius Var. Lect. xxi. 22. Ast.

§. 17. *ἐν μακαρίᾳ—ἀνάγκῃ δέδεται*] *δεῖν* s. *δῆσαι* c. *ἐκ* vel *ἐν* conjungitur, vid. Lexic. Xenophont. vol. i. p. 636. Heind. ad Cratyl. p. 71. Ceterum haud dubie respexit h. l. Cicero Tuscul. Quæst. v. 20. ubi de Dionysio dicit: 'ita propter injustam dominatus cupiditatem in carcerem quodammodo ipse se incluserat.' Vid. P. Victor. Var. Lectt. xi. 13. Ast.

πετόμενοι] *Volantes*, de celeri adventu, illustravit P. Victor. Var. Lect. xxiii. 17. Ast.

ξενικούς τε καὶ παντοδαπούς] Sic Cicero l. l. de Dionysio: 'credebat eorum nemini, sed iis, quos ex familiis locupletum servos delegerat, quibus nomen servitutis ipse detraxerat, et quibusdam convenis et feris barbaris corporis custodiam committebat.' Cf. et Aristotel. Polit. v. 11. (c. 9. §. 6. ed. Schneid.) Ast.

τοὺς πολίτας, ἐλευθερώσας, τῶν[k] περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων ποιήσασθαι. Σφόδρα γε,[l] ἔφη, ἐπεί τοι καὶ πιστότατοι αὐτῷ οὗτοι εἰσίν. Ἦ μακάριον, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τυράν-
II. 568. νου χρῆμα, εἰ τοιούτοις φίλοις τε καὶ πιστοῖς ἀνδράσι χρῆται τοὺς προτέρους ἐκείνους ἀπολέσας. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, τοιούτοις γε χρῆται. Καὶ θαυμάζουσι δή, εἶπον, οὗτοι οἱ ἑταῖροι αὐτὸν[m] καὶ ξύνεισιν οἱ νέοι πολῖται, οἱ δ' ἐπιεικεῖς μισοῦσί τε καὶ φεύγουσιν;[n] Τί[o] δ' οὐ μέλλουσιν; Οὐκ ἐτός, ἦν δ' ἐγώ, ἥ τε τραγῳδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι καὶ ὁ Εὐριπίδης διαφέρων ἐν αὐτῇ. Τί δή; Ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγξατο, ὡς ἄρα σοφοὶ τύραννοί εἰσι τῇ[p] σοφῶν συνουσίᾳ. καὶ ἔλεγε δῆλον ὅτι τούτους εἶναι τοὺς σοφοὺς οἷς ξύνεστιν. Καὶ ὡς ἰσόθεόν γ', ἔφη, τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει, καὶ ἕτερα πολλά, καὶ οὗτος καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. Τοιγάρτοι,[q] ἔφην,[r] ἅτε σοφοὶ ὄντες
III. i. 422. οἱ τῆς τραγῳδίας ποιηταὶ συγγιγνώσκουσιν[s] ἡμῖν τε καὶ ἐκείνοις, ὅσοι ἡμῶν ἐγγὺς πολιτεύονται, ὅτι αὐτοὺς εἰς τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθα ἅτε τυραννίδος ὑμνητάς. Οἶμαι ἔγωγ',[t] ἔφη, ξυγγιγνώσκουσιν[u] ὅσοι πέρ γε αὐτῶν κομψοί. Εἰς δέ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας περιιόντες[v] πόλεις, ξυλλέγοντες τοὺς ὄχλους, καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι, εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας[w] ἕλκουσι τὰς πολιτείας. Μάλα γε. Οὐκοῦν καὶ προσέτι τούτων μισθοὺς λαμβάνουσι καὶ τιμῶνται,

λήσει έπως; Ξ.—[k] τε om Ξ.—[l] γ' vm.—[m] αὐτῶν v.—[n] θαυμάζουσιν οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι καὶ νέοι πολῖται, μισοῦσι δ' οἱ ἐπιεικεῖς καὶ φεύγουσιν b.—[o] Τί...141, 5. ἐξέβημεν om b.—[p] τῶν ΑΘΞΠΦvmr.—[q] Τοιγάρτοι...ποιηταὶ om r.—[r] ἔφη m.—[s] καὶ συγγιγνώσκουσι Ξv.—[t] ἔγωγ' om m.—[u] ξ. ΑΘΞΠΦvmr.—[v] περιόντες v.—[w] δημοκρατίαν v.

σοφοὶ τύραννοι] Versum hunc, qui etiam a Theagis auctore (p. 125. B.) Euripidi adscribitur, alii ex Sophoclis Ajace Locro sumtum esse asserunt, ut Aristides Orat. Platon. ii. p. 288. t. ii. οὐδέ γε Εὐριπίδου φήσομεν, οἶμαι, τὸ ἰαμβεῖον εἶναι τὸ Σοφοὶ—συνουσίᾳ, οὐδ' εἴ τις οὕτω τῶν σοφῶν εἴρηκεν· ἔστι γὰρ ἐξ Αἴαντος Σοφοκλέους, Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. Cf. Aul. Gellii Noct. Attic. xiii. 18. Gataker. Advers. Miscell. i. 1. Sophocl. Fragm. t. ii. p. 198. ed. Musgr. et Eurip. Fragm. t. ii. p. 483. ed. Beck. Vid. Boeckhius de Græc. Tragœd. Principib. p. 247. Ceterum similis est Euripidis versus in Phœn. 527. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. Ast.

παραδεξόμεθα] Quum præcedat συγγινώσκουσιν, scribendum esse dico ὅτι οὐ παραδεχόμεθα. Steph.

μισθωσάμενοι] Mercede conducentes cantores ac musicos. Protagor. 347. D. ὑπὸ ἀπαιδευσίας τιμίας ποιοῦσι τὰς αὐλητρίδας πολλοῦ μισθούμενοι ἀλλοτρίαν φωνὴν τὴν τῶν αὐλῶν. Ast.

μάλιστα μέν, ὥς περ τὸ εἰκός, ὑπὸ τυράννων, δεύτερον δὲ
ὑπὸ δημοκρατίας. ὅσῳ δ' ἂν ἀνωτέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἄναντες
τῶν πολιτειῶν, μᾶλλον ἀπαγορεύει αὐτῶν ἡ τιμή, ὥς περ[x]
ὑπὸ ἄσθματος ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι.[y] Πάνυ μὲν οὖν.
Ἀλλὰ δή, εἶπον, ἐνταῦθα μὲν ἐξέβημεν.[z] λέγωμεν[a] δὲ πά-
λιν ἐκεῖνο τὸ τοῦ τυράννου στρατόπεδον, τὸ καλόν τε καὶ
πολὺ καὶ[b] ποικίλον καὶ οὐδέποτε ταὐτόν, πόθεν[c] θρέψεται.
Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐάν τε ἱερὰ χρήματα ᾖ ἐν τῇ πόλει, ταῦτα
ἀναλώσει, ὅποι[d] ποτὲ ἂν ἀεὶ ἐξαρκῇ[e] τὰ τῶν ἀποδομένων,[f]
ἐλάττους εἰσφορὰς ἀναγκάζων τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Τί
δ' ὅταν δὴ ταῦτα ἐπιλίπῃ;[g] Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐκ τῶν πα-
τρῴων θρέψεται αὐτός τε[h] καὶ οἱ συμπόται[i] τε[k] καὶ ἑταῖ- III. i. 423.
ροι[l] καὶ ἑταῖραι. Μανθάνω, ἦν[m] δ' ἐγώ, ὅτι ὁ δῆμος ὁ γεν-
νήσας τὸν τύραννον θρέψει αὐτόν τε καὶ ἑταίρους.[n] Πολλὴ
αὐτῷ, ἔφη,[o] ἀνάγκη. Πῶς δὲ[p] λέγεις; εἶπον· ἐάν τε[q]
ἀγανακτῇ τε καὶ λέγῃ ὁ δῆμος ὅτι οὔτε δίκαιον τρέφεσθαι
ὑπὸ πατρὸς υἱὸν ἡβῶντα,[r] ἀλλὰ τοὐναντίον ὑπὸ υἱέος πατέρα,
οὔτε[s] τούτου αὐτὸν[t] ἕνεκα ἐγέννησέ τε καὶ κατέστησεν,[u] II. 569.

—[x] ἢ ὥσπερ Av, ἢ ὥσπερ Φm.—[y] πορεύσασθαι r.—[z] λέγωμεν...142, 14. λεγόμενον] θρέψεται δὲ τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τῶν ἱερῶν χρημάτων τῶν ἐν τῇ πόλει. ὅταν δὲ ταῦτα ἐπιλείπῃ, ἐκ τῶν πατρῴων θρέψεται. θρέψει δ' αὐτὸν καὶ τοὺς ἑταίρους ὁ γεννήσας δῆμος. ἐὰν δὲ ἀγανακτῇ ὁ δῆμος, τολμήσει ὁ τύραννος τὸν πατέρα βιάζεσθαι καὶ τύπτειν, ἂν μὴ πείθηται, ἀφελόμενός γε τὰ ὅπλα. καὶ τὸ λεγόμενον b.—[a] λέγομεν m.—[b] καὶ post πολὺ om v.—[c] πότε r.—[d] καὶ ὅποι q.—[e] ἐξαρκοῖ qr.—[f] ἀπολομένων q.—[g] ἐπιλείπῃ ΑΠ, ἐπιλίπῃ K.—[h] τε om m.—[i] συμποται A, συμπολῖται ΞΦ.—[k] τε om Θυr.—[l] καὶ οἱ ἑταῖροι K.—[m] ἔφην ΘΠDKvr.—[n] ἑτέρους ΑΞD.—[o] αὐτοῖ ἔφη ΑΘ, αὐτῶν ἔφη ΠDKr: ἔφη αὐτῷ *s.—[p] δὲ add ΑΘΠΦDKqmr.—[q] ἐὰν δὲ v, ἐάν τι q.—[r] ἡμῶν Kq, om r.—[s] ὥστε r.—[t] αὐτοῦ ΘΠDKqr.—[u] ἔθρεψεν ΘΞr.—

ὑπὸ ἄσθματος] Tragici, multitudini et imperitis blandientes, rerum politicarum acclivitatem (veræ civitatis ideam) assequi nequeunt, et si eam appetere audent, anhelantes progredi non possunt, honoremque, quo augebantur, amittunt. Ast.

ἐάν τε] τε respondet sequenti δὲ, de qua re jam monuimus. Ast.

ὅπου ποτὲ] *Ubicunque, si*; ὅποι i. q. ὅπου, ut usurpari solet. Ast. qui sic in Corrigend. 'Malim vero, id quod reposuimus, ὅπῃ ποτέ: *quomodocunque*, h. e. *prout s. si qua ratione*.'

τὰ τῶν ἀποδομένων] Scribendum puto, τὰ τῶν ἀποδιδομένων, vel τὰ ἐκ τῶν ἀποδιδομένων, ut significentur ea quæ ex venditionibus proveniunt. Quinetiam ὅπῃ ποτὲ paulo ante videtur debere scribi. Steph.

τὰ τῶν ἀποδομένων] ἀποδίδοσθαι passive pro πωλεῖσθαι, *vendi*, rarius est. (vid. Boissonad. ad Philostrat. p. 288. s.) Similiter Thucyd. vi. 62. ἀποδιδόναι significatione medii posuit. In sequentibus ἐς φορᾶς vel εἰσφορᾶς, quod libri editi exhibent, vitiosum est. Ast.

κατέστησεν] Legitur etiam κατέστησε καὶ ἔθρεψεν, ἵνα ἐπειδή, etc. Item αὐ-

ἵνα ἐπειδὴ μέγας γένοιτο, τότε αὐτὸς[v] δουλεύων[w] τοῖς αὐτοῦ δούλοις τρέφοι[x] ἐκεῖνόν τε καὶ τοὺς δούλους μετὰ ξυγκλύδων[y] ἄλλων, ἀλλ' ἵνα ἀπὸ[z] τῶν πλουσίων τε καὶ καλῶν κἀγαθῶν λεγομένων ἐν τῇ πόλει ἐλευθερωθείη[a] ἐκείνου προστάντος· καὶ νῦν κελεύει ἀπιέναι ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ τοὺς ἑταίρους,[b] ὥς περ πατὴρ υἱὸν ἐξ οἰκίας[c] μετὰ ὀχληρῶν ξυμποτῶν[d] ἐξελαύνων. Γνώσεταί γε[e] νὴ Δία,[f] ἦ δ' ὅς, τότ' ἤδη ὁ δῆμος οἷος οἷον θρέμμα γεννῶν ἠσπάζετό τε καὶ ηὖξε,[g] καὶ ὅτι ἀσθενέστερος ὢν ἰσχυροτέρους ἐξελαύνει. Πῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις; τολμήσει[h] τὸν πατέρα βιάζεσθαι, κἂν μὴ πείθηται, τύπτειν, ὁ τύραννος; Ναί, ἔφη, ἀφελόμενός γε τὰ ὅπλα. Πατραλοίαν, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τύραννον καὶ χαλεπὸν γηροτρόφον, καὶ ὡς ἔοικε,
III. i. 424. τοῦτο δὴ ὁμολογουμένη[i] ἂν ἤδη τυραννὶς[k] εἴη, καὶ τὰ λεγόμενον, ὁ δῆμος φεύγων ἂν[l] καπνὸν δουλείας ἐλευθέρων[m] εἰς πῦρ δούλων[n] δεσποτείας ἂν[o] ἐμπεπτωκὼς εἴη, ἀντὶ τῆς πολλῆς ἐκείνης καὶ ἀκαίρου[p] ἐλευθερίας τὴν χαλεπωτάτην τε[q] καὶ πικροτάτην δούλων[r] δουλείαν μεταμπισχόμενος. Καὶ μάλα, ἔφη, ταῦτα οὕτω γίγνεται. Τί οὖν, εἶπον, οὐκ ἐμμελῶς ἡμῖν εἰρήσεται, ἐὰν φῶμεν ἱκανῶς διεληλυθέναι ὡς

[v] αὐτοὺς ΘΠDKr et corr Ξ, αὐτὸν υ.—[w] δουλεύειν ἀναγκάζων corr Ξ, δουλεύειν ἀναγκάζοι r.—[x] τρέφει m, τρέφην υ, καὶ τρέφειν r et corr Ξ.—[y] ξυγκλείδων Φm.—[z] ἀπὸ q: ὑπὸ *s.—[a] ἐλευθερωθῇ Θr.—[b] ἑτέρους Ξ.—[c] οἰκείας m.—[d] ξ. K.—[e] γὰρ K.—[f] δῖ' m.—[g] ἦξεν υ.—[h] τολμήσας K.—[i] τοῦτο ὁμολογημένη υ.—[k] τυραννὶς ἤδη
o
ἂν Φ.—[l] ἂν om Θ.—[m] ἐλευθέραν Θ, ἐλευθέραν Π, ἐλεύθερον DK.—[n] δούλων ΑΞΦqυ bm: δοῦλον s.—[o] ἂν δεσποτείας q.—[p] ἐκείνης καὶ ἀκαίρου om b.—[q] τε om b.—

τοὺς δουλεύειν ἀναγκάζων, pro his, αὐτὸς δουλεύων· quæ tamen lectio retinenda videtur, propter verbum sequens τρέφοι, cui non conveniret ille alter nominativus ἀναγκάζων. Steph.

κατέστησεν] Bas. 2. addit καὶ ἔθρεψεν. Ficinus simpliciter vertit: *neque se ad hoc eum creasse*. Post δουλεύων Bas. 2. adjicit ἀναγκάζων et pro αὐτὸς exhibet αὐτοὺς cum cod. Regio. Ast.

ξυγκλύδων] Valcken. ad Ammon. i. 7. p. 32. corrigebat ξυνηλύδων, sed vid. Fischer. ad Æschin. p. 123. et ad Weller. Gramm. Græc. t. ii. p. 52. Ast. qui sic in Corrigend. 'Adde Bast. ad Gregor. Corinth. p. 918.'

πῶς—λέγεις] Ald. Bas. 1. et 2. λέγοις. Ast.

ἐς πῦρ δοῦλον] Ni fallor, δούλων scribendum est, ut voci ἐλευθέρων respondeat, sicut δεσποτείας voci δουλείας. Nec aliter videtur Ficinus legisse vertens: *utque fertur, populus servitutis liberorum fugiens fumum, in flammam servorum dominationis incidit*. Libanius Epist. 554. p. 269. τί ἄν τις αἰτιῷτο φεύγοντα πῦρ; πυρὸς γὰρ οὐδὲν ἢ τῶν ἐνταῦθα διαφέρει φιλονεικία. Opponitur speciosa servitus (καπνὸς δουλείας) veræ tyrannidi (hoc est πῦρ δεσποτείας). Ast.

μεταβαίνει[s] τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας γενομένη τε[t] οἵα ἐστίν; Πάνυ μὲν οὖν ἱκανῶς, ἔφη.

[r] δούλων om Kv.—[s] μεταβαίνειν Φm.—[t] τε καὶ ΘΠDKr.

γενομένη τε καὶ οἵα] Ita cum Cod. Regio scripsimus; vulgo *καὶ* desideratur. Ast. qui sic in Corrigend. '*Καὶ*, quod cod. Reg. habet, rectius abest. Sic ix. 1. init. *πῶς τε μεθίσταται—γενόμενός τε ποῖός τίς ἐστι.*'

ΠΟΛΙΤΕΙΑ,

Θ.

Steph. II. 571. — Bek. III. i. 425.

§. 1. Αὐτὸς δὴ λοιπός,[a] ἦν δ' ἐγώ, ὁ τυραννικὸς ἀνήρ, σκέψασθαι[b] πῶς τε μεθίσταται ἐκ δημοκρατικοῦ, γενόμενός[c] τε ποῖός τίς ἐστι καὶ τίνα τρόπον ζῇ, ἄθλιον ἢ μακάριον. Λοιπὸς[d] γὰρ οὖν ἔτι οὗτος, ἔφη. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὃ ποθῶ ἔτι; Τὸ ποῖον; Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσίν, οὔ μοι δοκοῦμεν[e] ἱκανῶς διῃρῆσθαι. τούτου δὲ[f] ἐνδεῶς ἔχοντος ἀσαφεστέρα ἔσται ἡ ζήτησις οὗ ζητοῦμεν. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, ἔτι[a] ἐν καλῷ;[b] Πάνυ μὲν οὖν· καὶ σκόπει γ'[c] ὃ ἐν αὐταῖς[d] βούλομαι ἰδεῖν. ἔστι δὲ τόδε. τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν δοκοῦσί τινές μοι εἶναι παράνομοι, αἳ κινδυνεύουσι μὲν ἐγγίγνεσθαι παντί, κολαζόμεναι δὲ ὑπό[e] τε[f] τῶν νόμων καὶ τῶν βελτιόνων ἐπιθυμιῶν

[a] λοιπὸν υτ.—[b] σκέψασθε r.—[c] γένος Θr.—[d] λοιπὸν r.—[e] δοκῶ K.—[f] δὴ ΑΘΞΠ Φυm.—[a] ἔτ' υm.—[b] ἐγκαλῶ DKr.—[c] γ' om r.—[d] αὐτῇ K.—[e] ὑπό om pr Θ.—[f] τε

§. 1. τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν] Admodum frequens est hæc periphrasis pro τὰς ἐπιθυμίας, vid. Duker. ad Thucyd. iv. 54. viii. 177. Markland. ad Lys. t. v. p. 445. ed. Reisk. Wernsdorf. ad Himer. p. 191. Fischer. ad Weller. t. i. p. 335. et Schäfer. Melet. Crit. p. 31. Ast.

διῃρῆσθαι] Rectius, ni fallor, scribitur διειρῆσθαι, quam διῃρῆσθαι. Vid. nostra ad Legg. vii. 14. Ast.

ἡ ζήτησις οὗ ζητοῦμεν] I. e. ἡ ζήτησις τούτου, ὃ ζητοῦμεν. Ast.

ἐν καλῷ] Est Latinorum *in loco*, i. e. commodum s. opportunum. Vid. Lamb. Bos. Ellips. p. 484. ubi cf. Schäfer. Sic ἐς καλὸν ἥκειν, *commode venire*, v. Boissonad. ad Philostrat. p. 614. Vitiose Bas. 2. ἐγκαλῶ. Ast.

τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν] Laudat Stob. Serm. v. p. 75. usque ad ἔνδηλον, ubi μὲν pro μὴ—ἐμοὶ—ἐγγίγνεσθαι μὲν —λέγεις δὴ—λογικὸν (Bas. 2.) σίτου—ζητεῖ (ut Ald. Bas. 1. et 2.) scribitur. Ast.

μετὰ λόγου ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ἢ παντάπασιν ἀπαλλάττεσ- III. i. 426.
θαι ἢ ὀλίγαι[g] λείπεσθαι καὶ ἀσθενεῖς, τῶν δὲ ἰσχυρότεραι
καὶ πλείους. Λέγεις δὲ[h] καὶ[i] τίνας, ἔφη, ταύτας; Τὰς
περὶ τὸν ὕπνον, ἦν δ' ἐγώ, ἐγειρομένας,[k] ὅταν τὸ μὲν ἄλλο
τῆς ψυχῆς εὕδῃ, ὅσον λογιστικὸν[l] καὶ ἥμερον καὶ ἄρχον
ἐκείνου, τὸ δὲ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον, ἢ σίτων[m] ἢ μέθης
πλησθέν, σκιρτᾷ τε καὶ ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον ζητῇ[n] ἰέναι
καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὑτοῦ ἤθη. οἶσθ' ὅτι[o] πάντα ἐν τῷ
τοιούτῳ[p] τολμᾷ ποιεῖν, ὡς ἀπὸ πάσης[q] λελυμένον τε καὶ
ἀπηλλαγμένον αἰσχύνης καὶ φρονήσεως. μητρί τε γὰρ
ἐπιχειρεῖν[r] μίγνυσθαι, ὡς οἴεται, οὐδὲν[s] ὀκνεῖ ἄλλῳ τε ὁτῳ-
οῦν ἀνθρώπων καὶ θεῶν καὶ θηρίων, μιαιφονεῖν τε ὁτιοῦν,
βρώματός τε ἀπέχεσθαι μηδενός· καὶ ἑνὶ λόγῳ οὔτε[t]
ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει οὔτε ἀναισχυντίας. Ἀληθέστατα,
ἔφη, λέγεις. Ὅταν δέ γε,[u] οἶμαι, ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς
αὑτοῦ καὶ σωφρόνως, καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ τὸ λογιστικὸν[v]
μὲν ἐγείρας[w] ἑαυτοῦ καὶ ἑστιάσας λόγων καλῶν[x] καὶ
σκέψεων, εἰς σύννοιαν αὐτὸς αὑτῷ ἀφικόμενος, τὸ ἐπιθυ-
μητικὸν δὲ μήτε[y] ἐνδείᾳ δοὺς[z] μήτε[a] πλησμονῇ, ὅπως ἂν
κοιμηθῇ καὶ μὴ παρέχῃ θόρυβον τῷ βελτίστῳ χαῖρον ἢ III. i. 427.
λυπούμενον, ἀλλ' ἐᾷ[b] αὐτὸ καθ' αὑτὸ μόνον καθαρὸν σκο- II. 572.

om Θ.—[g] ὀλίγω m.—[h] λέγεις δὲ om v.—[i] καὶ add ΑΞΦm.—[k] ἐγγινομένας r.—[l] λογικὸν ΘΞ, λογιστικόν τε r.—[m] σιτῶν Φ.—[n] ζητεῖ K.—[o] οἶσθα δὴ ὅτι rc Θ.—[p] ἐν τῷ τοιούτῳ πάντα r.—[q] ὡς ἀπάσης ΞΦm.—[r] ἐπιχειρεῖ DKvm.—[s] οἴεται καὶ οὐδὲν v.—[t] οὔτ' vmr.—[u] γ' r.—[v] λογικὸν ΘΞ.—[w] ἀγείρας Φm.—[x] κακῶν Ξ.—[y] μήτ' v.—[z] ἔνδους r.—[a] μὴ om Φ.—[b] ἐᾶ ΑΦqvm, ἐὰν ΠD, ἐᾶν Kr: ἐῶν *ς.—

λογιστικὸν] Legitur etiam λογικὸν, itidemque paulo post. Sed et supra, p. 550. eadem scripturæ diversitas fuit annotata. Paulo post pro ἀπὸ πάσης legitur ἀπάσης, in eodem libro vet. Steph.

ἀπὸ πάσης] Bas. 2. ἀπάσης, quod eodem redit. Verba enim solvendi ac liberandi tam cum simplice genitivo quam cum præpositionibus ἐκ et ἀπὸ construuntur (sic Phædon. 65. A. ἀπολύων—ἀπὸ); vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 453. Ast.

ἐπιχειρεῖν] Sic Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. Stobæus vero ἐπιθυμεῖ ac si οὐδὲν ὀκνεῖ absint, quæ Ficinus quoque non expressit vertens, *ut aut cum matre corpus miscere videatur, aut cum quovis alio, vel homine vel deo, sæpe bellua.* De re ipsa cf. Soph. Œd. T. 981. Ast.

αὐτὸς αὑτοῦ] I. q. περὶ αὑτοῦ, ut viii. p. 545. A. πῶς ποτὲ ἡ—δικαιοσύνη—ἔχει εὐδαιμονίας τε πέρι. Verbo ἔχειν cum particulis conditionem indicantibus conjuncto sæpius simplex genitivus apponitur. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 432. Ast.

τὸ λογιστικὸν] Bas. 2. τὸ λογικόν. Ast.

ἑστιάσας] Vid. nostra ad Phædr. p. 221. Mox pro αὑτῷ Cod. Reg. et Stob. αὑτοῦ exhibent. Ceterum expressit h. l. Cicero de divinat. i. 29. respexit Plutarch. de virtut. et vitio p. 101. A. et vertit Chalcid. in Tim. p. 370. t. ii. (Hippolyt. ed. Fabric.) Ast.

πεῖν καὶ ὀρέγεσθαι[c] τοῦ αἰσθάνεσθαι[d] ὃ μὴ οἶδεν, ἤ τι[e] τῶν γεγονότων ἢ ὄντων ἢ καὶ[f] μελλόντων, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ θυμοειδὲς πραΰνας καὶ μή τισιν εἰς ὀργὰς ἐλθὼν[g] κεκινημένῳ τῷ θυμῷ καθεύδῃ, ἀλλ' ἡσυχάσας μὲν τὼ δύο[h] εἴδη, τὸ τρίτον δὲ κινήσας ἐν ᾧ τὸ φρονεῖν ἐγγίγνεται, οὕτως ἀναπαύηται, οἶσθ' ὅτι τῆς τ'[i] ἀληθείας ἐν τῷ τοιούτῳ μάλιστα ἅπτεται καὶ ἥκιστα παράνομοι[k] τότε αἱ ὄψεις[l] φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων; Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη, οἶμαι[m] οὕτως. Ταῦτα μὲν τοίνυν ἐπὶ πλέον ἐξήχθημεν εἰπεῖν· ὃ δὲ βουλόμεθα γνῶναι, τόδ' ἐστίν, ὡς ἄρα δεινόν τι καὶ ἄγριον[n] καὶ ἄνομον[o] ἐπιθυμιῶν εἶδος ἑκάστῳ ἔνεστι, καὶ πάνυ δοκοῦσιν ἡμῶν ἐνίοις μετρίοις[p] εἶναι. τοῦτο δὲ ἄρα ἐν τοῖς ὕπνοις γίγνεται ἔνδηλον.[q] εἰ οὖν τι δοκῶ λέγειν καὶ ξυγχωρεῖς,[r] ἄθρει. Ἀλλὰ ξυγχωρῶ. [§. 2.] Τὸν τοίνυν δημοτικὸν ἀναμνήσθητι οἷον ἔφαμεν εἶναι. ἦν δέ που γεγονὼς ἐκ νέου ὑπὸ φειδωλῷ πατρὶ τεθραμμένος,[s] τὰς χρηματιστικὰς[t] ἐπιθυμίας τιμῶντι μόνας, τὰς δὲ μὴ[u] ἀναγκαίους[v] ἀλλὰ παιδιᾶς τε καὶ καλλωπισμοῦ ἕνεκα γιγνομένας
III. i. 428. ἀτιμάζοντι.[w] ἦ γάρ; Ναί. Συγγενόμενος[x] δὲ κομψοτέροις ἀνδράσι καὶ μεστοῖς ὧν ἄρτι διήλθομεν ἐπιθυμιῶν, ὁρμήσας εἰς ὕβριν τε πᾶσαν καὶ τὸ ἐκείνων εἶδος μίσει τῆς

c ὀρέγεσθαί του ΞΦm et rc A: pr enim om του.—d καὶ αἰσθάνεσθαι ΑΞΦm.—e ἤτοι m.—f καὶ ante μελλόντων om ΞΦm.—g ἐλθὼν Am.—h δύ' v.—i τ' om Θr.—k παρανομεῖ DKqr.—l τότε ὅτε αἱ ὄψεις K, αἴτε ὄψεις τότε q.—m οἶμαι om Θr.—n καὶ ἄγριον post καὶ ἄνομον ponit r.—o ἄγνωμον Ξ, ἀνόμοιον (ον) m.—p μετρίως Φ.—q : ἔνδηλον : K.—r ξ. DK.—s τεθραμμένας Π.—t χρηματιστικὰς ΑΞΦυm: χρηματικὰς *r.—u δὲ δὴ μὴ m.—v ἀναγκαίας K.—w ἀτιμάζοντες K.—x συγγενόμενοι Φ.—

ἐς ὀργὰς] Stob. ὀργήν. Mox τὰ δύο εἴδη et τῆς ἀληθείας. Ast.

§. 2. ἦν—γεγονὼς] Ut c. 8. γεγονὼς ἔσται. Herodot. vi. 65. ἦν ἐχθρὸς—μάλιστα γεγονώς. Solet enim verbum εἰμὶ participio alius verbi ita jungi, ut modi finiti illius verbi circumlocutioni inserviat, ut h. l. ἦν γεγονὼς pro γέγονε positum est. Qui exempla quærit, larga ea manu suppeditata reperiet in Fischeri Anim. in Weller. t. iii. p. ii. p. 4. Ceterum respicitur locus ille lib. viii. c. 10. τοῦ φειδωλοῦ ἐκείνου καὶ ὀλιγαρχικοῦ γένοιτ' ἄν, οἶμαι, υἱὸς, ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἤθεσιν. Ni fallor autem, post γεγονὼς inserendum est καὶ vel τε καὶ, ut ad γεγονὼς ex sequentibus intelligatur φειδωλοῦ πατρός· natus erat patre parco et inde a teneris ab eo educatus. Ast.

τεθραμμένος] Scribendum puto τεθραμμένου. Pro χρηματικὰς autem legitur et χρηματιστικάς. quam lectionem malo, quum etiam quodam p. 558. loco (qui huc pertinet) confirmetur. Stebh.

χρηματιστικὰς] E. Bas. 2. reposuimus pro χρηματικάς. Sic viii. 10. qui locus hic respicitur, χρηματιστικαὶ ἡδοναὶ memorantur.—Mox Cod. Reg. Bas. 1. et 2. ἀναγκαίας. Ast.

τοῦ πατρὸς φειδωλίας, φύσιν[y] δὲ τῶν διαφθειρόντων βελτίω ἔχων, ἀγόμενος ἀμφοτέρωσε κατέστη εἰς μέσον ἀμφοῖν τοῖν τρόποιν, καὶ μετρίως[z] δή, ὡς ᾤετο, ἑκάστων[a] ἀπολαύων[b] οὔτε ἀνελεύθερον οὔτε παράνομον βίον ζῇ, δημοτικὸς[c] ἐξ ὀλιγαρχικοῦ[d] γεγονώς. Ἦν γάρ, ἔφη, καὶ ἔστιν αὕτη ἡ δόξα περὶ τὸν τοιοῦτον. Θὲς τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πάλιν τοῦ τοιούτου ἤδη πρεσβυτέρου γεγονότος νέον υἱὸν ἐν τοῖς τούτου[e] αὖ ἤθεσι τεθραμμένον. Τίθημι. Τίθει τοίνυν καὶ τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν γιγνόμενα ἅ περ[f] καὶ[g] περὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀγόμενόν τε εἰς πᾶσαν παρανομίαν, ὀνομαζομένην δ' ὑπὸ τῶν ἀγόντων ἐλευθερίαν ἅπασαν· βοηθοῦντά τε ταῖς ἐν μέσῳ ταύταις ἐπιθυμίαις πατέρα τε καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, τοὺς δ' αὖ παραβοηθοῦντας· ὅταν δ'[h] ἐλπίσωσιν οἱ δεινοὶ μάγοι τε καὶ τυραννοποιοὶ[i] οὗτοι μὴ ἄλλως τὸν νέον καθέξειν, ἔρωτά τινα αὐτῷ μηχανωμένους ἐμποιῆσαι προστάτην τῶν ἀργῶν καὶ τὰ ἕτοιμα διανεμομένων ἐπιθυμιῶν, ὑπόπτερον καὶ μέγαν[k] κηφῆνά τινα. ἢ τί II. 573.
ἄλλο οἴει εἶναι[l] τὸν τῶν τοιούτων[m] ἔρωτα; Οὐδὲν ἔγωγε, III. i. 420.
ἦ δ' ὅς, ἀλλ' ἢ τοῦτο. Οὐκοῦν ὅταν δὴ[n] περὶ αὐτὸν βομβοῦσαι καὶ[o] αἱ[p] ἄλλαι ἐπιθυμίαι, θυμιαμάτων[q] τε[r] γέμουσαι καὶ μύρων καὶ στεφάνων καὶ οἴνων καὶ τῶν ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις[s] ἡδονῶν ἀνειμένων, ἐπὶ τὸ ἔσχατον αὐξουσαί τε καὶ τρέφουσαι πόθου κέντρον ἐμποιήσωσι τῷ

[y] φύσει Π et pr ΘD.—[z] μετρίων r.—[a] ἕκαστον ΑΦm.—[b] ἀπολάβων Θ.—[c] δημοκρατικὸς K.—[d] ὀλιγάρχου v.—[e] τοιούτοις Ξ.—[f] ὥσπερ r.—[g] καὶ om ΘΞr, καὶ τὰ v.—
οἴει
[h] δ' om ΞΦυmr.—[i] τύραννοι Θ, τύραννοι ὁποῖοι r.—[k] μέγα m.—[l] ἢ εἴ τι ἄλλο εἶναι Θ, καὶ εἴ τι ἄλλο εἶναι r.—[m] τοιοῦτον Kq.—[n] δὴ om ΑΦm.—[o] καὶ om ΑΦm.—[p] αἱ om ΘΠDKq.—[q] θυμιάτων D.—[r] τε om ΞΦKυm.—[s] συνουσίας Π, συννοίαις r.—

τὸν τῶν τοιούτων] Cod. Reg. τὸν τοιοῦτον. Ficinus: numquid aliud amorem talium esse putas? Ast.

πόθου, κέντρον] Vulgo πόθου κέντρον, contra sensum, quem Ficinus perspicue expressit vertendo: coaugent prorsus aluntque desiderium illud, atque ita fuco aculeum addunt. Scilicet participia αὔξουσαι et τρέφουσαι accusativum postulant, qui etsi repeti possit ex antecedente τὸν ἔρωτα, tamen sensus obscuratur quodammodo eo omisso; accedit, quod πόθου κέντρον non recte cum sequentibus conjungitur; namque πόθος s. ἔρως jam inest in fuco, aliis vero cupiditatibus adstipulantibus atque inflammantibus dicitur κέντρον, aculeum, accipere. Postremo πόθου κέντρον (Phaedr. c. 35. p. 253. E.) huc non pertinet, sed κέντρον τοῦ κηφῆνος; fuci enim partim ἄκεντροι sunt, partim δεινὰ κέντρα ἔχοντες, cf. viii. 6. ubi v. not.—οἰστρᾷ, οἶστρος, κέντρον, δῆγμα, de flagrantissima prorsusque furiosa cupiditate solemnia sunt vocabula, v. nostra ad Phaedr. p. 265. Ammon. p. 92. οἶστρος δὲ μανιώδης ἐπιθυμία. Ast.

κηφῆνι, τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρᾷ[t] οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, καὶ ἐάν τινας ἐν αὐτῷ δόξας ἢ ἐπιθυμίας λάβῃ ποιουμένας χρηστὰς καὶ ἔτι ἐπαισχυνομένας,[u] ἀποκτείνει τε καὶ ἔξω ὠθεῖ παρ' αὑτοῦ, ἕως ἂν καθήρῃ σωφροσύνης, μανίας[v] δὲ πληρώσῃ[w] ἐπακτοῦ. Παντελῶς, ἔφη, τυραννικοῦ ἀνδρὸς λέγεις γένεσιν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ πάλαι διὰ τὸ τοιοῦτον[x] τύραννος ὁ Ἔρως λέγεται; Κινδυνεύει, ἔφη. Οὐκοῦν, ὦ φίλε, εἶπον, καὶ μεθυσθεὶς ἀνὴρ τυραννικόν τι φρόνημα ἴσχει; Ἴσχει γάρ. Καὶ μὴν ὅ γε μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς[y] οὐ μόνον[z] ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν. Καὶ μάλ', ἔφη. Τυραννικὸς δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ δαιμόνιε ἀνήρ, ἀκριβῶς[a] γίγνεται, ὅταν ἢ φύσει ἢ ἐπιτηδεύμασιν ἢ ἀμφοτέροις[b] μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικὸς καὶ μελαγχολικὸς γένηται. Παντελῶς μὲν οὖν.

III. i. 430. §. 3. Γίγνεται μέν, ὡς ἔοικεν, οὕτω καὶ[c] τοιοῦτος ἀνήρ· ζῇ δὲ δὴ[d] πῶς; Τὸ τῶν παιζόντων, ἔφη, τοῦτο σὺ καὶ[e] ἐμοὶ ἐρεῖς. Λέγω δή, ἔφην. οἶμαι γάρ, τὸ μετὰ τοῦτο ἑορταὶ γίγνονται παρ' αὐτοῖς καὶ κῶμοι καὶ θάλειαι[f] καὶ ἑταῖραι καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὧν ἂν Ἔρως τύραννος ἔνδον οἰκῶν διακυβερνᾷ[g] τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Ἀνάγκη, ἔφη.[h] Ἆρ' οὖν οὐ πολλαὶ καὶ δειναὶ παραβλαστάνουσιν ἐπιθυμίαι ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἑκάστης, πολλῶν δεόμεναι; Πολλαὶ μέντοι. Ταχὺ ἄρα ἀναλίσκονται ἐάν τινες ὦσι πρόσοδοι.

[t] οἴστρου υ.—[u] ἐπαισχυνόμενος Φ.—[v] σωφρ. καὶ μανίας ΑΦm.—[w] πληρώσας Κ.—[x] τοιοῦτο Θτ.—[y] νενικηκὼς Θτ.—[z] μόνων υ.—[a] ἀκριβῶς om Φ.—[b] ἀμφοτέρων (οις) Θ.—[c] καὶ ΑΠΦDKqυbm, καὶ Θ: ὁ (δ) *ς.—[d] δὴ om Θτ.—[e] καὶ om ΘΞ.—[f] θάλειαι ΑΦm, θαλεῖαι (ει) Ξ, θάλλιαι τ: θαλίαι ς.—[g] διακυβερναῖ ΑΞΦτbm et pr Θ, διακυβερνῶ Π et rc

ποιουμένας]. Vid. ad vii. 16. Olim conjeceram λιπομένας, *relictas*, sed haud necesse est ποιουμένας corrigere. Ast.

ἐπιχειρεῖ] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπιχειρεῖν. De sententia, vid. Bacchylid. xi. 9. in Anthol. Gr. t. i. p. 84. ed. Jacobs. Ast.

§. 3. διακυβερνᾷ] Sic e Bas. 2. reposuimus pro διακυβερνῴη; sensus enim postulat conjunctivum, non optativum, quum ἂν ad ὧν pertineat. Sic Ficinus quoque vertit: *hi, quorum tyrannus Amor, intus animi incolens penetralia, regit omnia.* Ast.

τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα] *Omnia, quæ in animo insunt*, s. universum animum. Sic Theæt. p. 154. D. πάντα τὰ τῶν φρενῶν, ubi vid. Heind. Ast.

Πῶς δ' οὔ; Καὶ μετὰ τοῦτο δὴ δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις.[i] Τί μήν; Ὅταν δὲ δὴ πάντ' ἐπιλίπῃ,[k] ἆρα[l] οὐκ ἀνάγκη τὰς μὲν[m] ἐπιθυμίας βοᾶν πυκνάς τε καὶ σφοδρὰς ἐννενεοττευμένας,[n] τοὺς[o] δ' ὥς περ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους τῶν τε ἄλλων ἐπιθυμιῶν καὶ διαφερόντως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἔρωτος, πάσαις ταῖς ἄλλαις ὥς περ δορυφόροις ἡγουμένου, οἰστρᾶν καὶ σκοπεῖν τίς τι ἔχει,[p] ὃν δυνατὸν ἀφελέσθαι ἀπατήσαντα[q] ἢ βιασάμενον; Σφόδρα γ', II. 574.
ἔφη. Ἀναγκαῖον δὴ πανταχόθεν φέρειν, ἢ μεγάλαις ὠδῖσί τε καὶ ὀδύναις ξυνέχεσθαι; Ἀναγκαῖον. Ἆρ' οὖν, III. i. 431.
ὥς περ αἱ[r] ἐν αὐτῷ ἡδοναὶ ἐπιγιγνόμεναι τῶν ἀρχαίων πλέον[s] εἶχον[t] καὶ τὰ ἐκείνων ἀφῃροῦντο, οὕτω καὶ αὐτὸς ἀξιώσει νεώτερος ὢν πατρός τε καὶ μητρὸς πλέον ἔχειν, καὶ ἀφαιρεῖσθαι, ἐὰν τὸ αὑτοῦ μέρος ἀναλώσῃ, ἀπονειμάμενος τῶν πατρῴων;[u] Ἀλλὰ τί μήν; ἔφη. Ἐὰν[v] δὲ δὴ αὐτῷ μὴ ἐπιτρέπωσιν, ἆρα[w] οὐ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχειροῖ ἂν κλέπτειν[x] καὶ ἀπατᾶν τοὺς γονέας; Πάντως. Ὁπότε δὲ μὴ δύναιτο, ἁρπάζοι ἂν καὶ βιάζοιτο μετὰ τοῦτο; Οἶμαι, ἔφη. Ἀντεχομένων δὴ[y] καὶ μαχομένων, ὦ θαυμάσιε, γέροντός τε καὶ γραός, ἆρ' εὐλαβηθείη[z] ἂν καὶ φείσαιτο μή τι δρᾶσαι[a] τῶν τυραννικῶν;[b] Οὐ πάνυ,[c] ἦ δ' ὅς, ἔγωγε θαρρῶ περὶ τῶν γονέων τοῦ[d] τοιούτου. Ἀλλ', ὦ Ἀδείμαντε, πρὸς Διός, ἕνεκα νεωστὶ φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαίας ἑταίρας γεγονυίας τὴν πάλαι φίλην καὶ ἀναγκαίαν μητέρα, ἢ ἕνεκα ὡραίου νεωστὶ φίλου γεγονότος, οὐκ ἀναγκαίου, τὸν ἄωρόν τε καὶ ἀναγκαῖον πρεσβύτην πατέρα καὶ τῶν

Θ: διακυβερνῴη ς.—[h] γε ἔφη Ξ.—[i] παραινέσεις Πτ et pr Θ.—[k] ἐπιλείπῃ υ et (fortasse corr) Α.—[l] ἆρ' τυm.—[m] τὰς μὲν q: μὲν τὰς *ς.—[n] ἐννενοττευμένας ΘΠ Dτ, ἐννεοττευμένας ΞΚυ, ἐννενεοστευμένας m.—[o] τὸν...ἐλαυνόμενον q.—[p] ἔχοι Φ.—[q] ἐπαντήσαντα Φm et pr Ετ.—[r] ὡς Κ.—[s] πλέον ΑΞΦm: πλεῖον *ς.—[t] ἔχειν Θ.—[u] τὸ πατρῷον Φ, τὸν πατρῷον m.—[v] ἂν ΑΦm.—[w] ἆρ' τmτ.—[x] ἐπιχειρεῖ κλέπτειν τ.
θείη
—[y] δὲ Kq.—[z] εὐλαβητέον Ξ.—[a] δράσαιτο Κττ.—[b] τῶν τυραννικῶν ΑΦυm, τὸ τυραννικὸν ΘΠq: τυραννικόν *ς.—[c] πάνυ γε ἦ Κ.—[d] τῶν Ξ.—[e] δοκοῖ Θτ.—[f] εἰ om

ἐννενεοττευμένας] Ita legendum, non ἐννενοτευμένας, ut in Ald. pro quo ἐννενεοτευμένας in Germ. quod ab illa genuina lectione magis etiam est remotum. Steph.

ἐννενεοττευμένας] Cf. Longin. xliv. §. 7. Ast.

ἁρπάζοι] Ald. Bas. 1. et 2. ἁρπάζει, vitiose. Mox θαρσῶ scripsi pro θαρρῶ, quod recentioris Atticismi est, v. Ducker. ad Thucyd. v. 4. interpp. ad Thom. Mag. p. 435. et Valckenar. ad Eurip. Phœniss. p. 22. Ast.

φίλων ἀρχαιότατον δοκεῖ[e] ἄν σοι ὁ τοιοῦτος πληγαῖς τε δοῦναι καὶ καταδουλώσασθαι ἂν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνοις, εἰ[f] εἰς τὴν[g] αὐτὴν οἰκίαν ἀγάγοιτο; Ναὶ μὰ Δί', ἦ δ' ὅς.
III. i. 482. Σφόδρα γε μακάριον, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικεν εἶναι τὸ τυραννικὸν υἱὸν τεκεῖν. Οὐ[h] πάνυ γε,[i] ἔφη. Τί δ', ὅταν δὴ τὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιλείπῃ[k] τὸν τοιοῦτον, πολὺ δὲ ἤδη ξυνειλεγμένον ἐν αὐτῷ ᾖ[l] τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος, οὐ πρῶτον μὲν οἰκίας τινὸς ἐφάψεται[m] τοίχου ἤ τινος ὀψὲ νύκτωρ ἰόντος τοῦ ἱματίου, μετὰ δὲ ταῦτα ἱερόν τι νεωκορήσει; καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν, ἃς πάλαι εἶχε δόξας ἐκ παιδὸς περὶ καλῶν τε καὶ αἰσχρῶν, τὰς δικαίας[n] ποιουμένας[o] αἱ νεωστὶ ἐκ δουλείας λελυμέναι, δορυφοροῦσαι τὸν Ἔρωτα, κρατήσουσι μετ' ἐκείνου; αἳ πρότερον μὲν ὄναρ ἐλύοντο ἐν ὕπνῳ, ὅτε ἦν αὐτὸς ἔτι[p] ὑπὸ νόμοις τε καὶ πατρὶ δημοκρατούμενος[q] ἐν ἑαυτῷ·[r] τυραννευθεὶς δὲ ὑπὸ Ἔρωτος, οἷος[s] ὀλιγάκις ἐγίγνετο ὄναρ,[t] ὕπαρ τοιοῦτος ἀεὶ γενόμενος,[u] οὔ τε τινος φόνου[v] δεινοῦ ἀφέξεται οὔτε βρώματος οὔτ' ἔργου, ἀλλὰ
II. 575. τυραννικῶς[w] ἐν αὐτῷ ὁ Ἔρως ἐν πάσῃ[x] ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν, ἅτε αὐτὸς ὢν μόναρχος, τὸν ἔχοντά τε αὐτὸν ὥσπερ πόλιν ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν ὅθεν αὐτόν τε καὶ τὸν περὶ αὐτὸν θόρυβον θρέψει, τὸν μὲν ἔξωθεν εἰσεληλυθότα ἀπὸ κακῆς ὁμιλίας, τὸν δ' ἔνδοθεν ὑπὸ τῶν αὐτῶν[y] τρόπων

r.—[g] τὴν om pr Ξ.—[h] οὐ om ΑΦm.—[i] γ' vmr.—[k] ἐπιλείπῃ Αv, ἐπιλείπει Π, ἐπιλείποι (η) K, ἐπιλῆποι Θ, ἐπιλίπῃ ΕΦΠr: ἐπιλείποι s.—[l] ᾖ ἐν αὐτῷ Θr, ἑαυτῷ ᾖ v.—[m] ἐφάψεταί τινος K, τινος ἐφάψαιτο r.—[n] δικαίας A: δίκας *s.—[o] ποιούμενας (ο) v.—[p] ἔτι om r.—[q] δημοκρατούμεναι Ξ.—[r] αὐτῷ Ξ.—[s] οἷς r.—[t] ὄνειρος Φm.—[u] γενόμενος (γιν) ΑΠΦDKqvm, γενόμενος Ξ: γιγνόμενος s.—[v] φόβου Kq et pr D.—[w] τυραννικῶς (οῦ) ΑΘΞΦqπr: τυραννικὸς *s.—[x] πᾶσι v.—[y] αὐτῶν Θ, αὐτοῦ q.—[z] ἀναθέντα Θ.

πληγαῖς δοῦναι] Vid. nostra ad Phædr. p. 335. Ast.

ἐπιλείπῃ] E Cod. Reg. reposuimus pro ἐπιλείποι; adscriptum est enim in Cod. Regio voci ἐπιλείποι verbum ἐπιλείπῃ. Ast.

δορυφοροῦσαι τὸν Ἔρωτα] δορυφορεῖν τινὰ est i. q. δορυφόρον εἶναί τινος, ut apud Thucyd. i. 130. Xenoph. Hier. iv. 3. Ast.

ἀεὶ γιγνόμενος] Ald. Bas. 1. et 2. γενόμενος. Ficinus: *talis semper erit vigilans.* Ast.

τὸν ἔχοντά τε αὐτὸν] Ficinus: *utpote qui solus sit dominus, subjectum sibi hominem — impudenter ad omnia rapiet* — legisse videtur: ἀλόντα, quod e litera χ versa proficiscitur. Fʀᴀᴇʜᴇʀ.

ὑπὸ] Non male videtur legi ἀπὸ, licet non itidem ὑπὸ sed ἀπὸ præcedat. Sᴛᴀʟʟʙ.

καὶ ἑαυτοῦ ἀνεθέντα[a] καὶ ἐλευθερωθέντα. ἢ οὐχ οὗτος ὁ
βίος τοῦ τοιούτου; Οὗτος μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ ἂν μέν γε, III. i. 483.
ἦν δ' ἐγώ, ὀλίγοι οἱ τοιοῦτοι ἐν πόλει ὦσι καὶ τὸ ἄλλο
πλῆθος σωφρονῇ, ἐξελθόντες ἄλλον τινὰ δορυφοροῦσι τύραν-
νον ἢ μισθοῦ ἐπικουροῦσιν, ἐάν που πόλεμος ᾖ· ἐὰν δ' ἐν εἰρή-
νῃ τε[a] καὶ ἡσυχίᾳ γένωνται, αὐτοῦ δὴ ἐν[b] τῇ πόλει κακὰ
δρῶσι σμικρὰ πολλά. Τὰ ποῖα δὴ[c] λέγεις; Οἷα κλέπ-
τουσι, τοιχωρυχοῦσι, βαλαντιοτομοῦσι,[d] λωποδυτοῦσιν, ἱερο-
συλοῦσιν, ἀνδραποδίζονται· ἔστι δ' ὅτε συκοφαντοῦσιν, ἐὰν
δυνατοὶ ὦσι λέγειν, καὶ ψευδομαρτυροῦσι καὶ δωροδοκοῦσιν.
Σμικρά γ' ἔφη, κακὰ λέγεις, ἐὰν ὀλίγοι ὦσιν οἱ τοιοῦτοι.
Τὰ δὲ[e] σμικρά, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὰ μεγάλα σμικρά ἐστι,
καὶ ταῦτα δὴ πάντα πρὸς τύραννον πονηρίᾳ τε καὶ ἀθλιό-
τητι πόλεως,[f] τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἴκταρ βάλλει. ὅταν γὰρ
δὴ πολλοὶ ἐν πόλει γένωνται οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄλλοι οἱ[g] ξυν-
επόμενοι αὐτοῖς καὶ αἴσθωνται ἑαυτῶν τὸ πλῆθος, τότε οὗ-
τοί εἰσιν οἱ τὸν τύραννον γεννῶντες μετὰ δήμου ἀνοίας, ἐκεῖ-
νον ὃς ἂν αὐτῶν μάλιστα αὐτὸς ἐν αὑτῷ μέγιστον καὶ
πλεῖστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχῃ.[h] Εἰκότως γ', ἔφη·
τυραννικώτατος γὰρ ἂν εἴη. Οὐκοῦν ἐὰν μὲν ἑκόντες ὑπεί-
κωσιν· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιτρέπῃ ἡ πόλις, ὥσπερ τότε μητέρα III. i. 484.
καὶ πατέρα ἐκόλαζεν, οὕτω πάλιν τὴν πατρίδα, ἐὰν οἷός τ'
ᾖ, κολάσεται ἐπεισαγόμενος[i] νέους ἑταίρους, καὶ ὑπὸ τού-

—[a] τε om Θr.—[b] αὐτοῦ ἐκεῖ ἐν v.—[c] δὲ vr.—[d] βαλλαντ. ΞΠΦ, βαλαντ. Θ.—[e] pro δὲ scribe γὰρ cum ΑΘΠDKqvr.—[f] πόλεως παραβαλλόμενα τὸ Ξs.—[g] οἱ om m.—

πονηρίᾳ] *Respectu ad pravitatem.* Ast.

οὐδ' ἴκταρ βάλλει] I. e. οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ γίγνεται, ut Eustathius explicat in Odyss. ψ. p. 798. 5. qui adjicit: καὶ τὸ μὲν τοιοῦτον ἴκταρ εὐλόγως τε βαρύνεται, καὶ ἐπίῤῥημά ἐστι ὡς τὸ ὕπαρ. p. 799. v. 3. ὃ καὶ εἰκός ἐστιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴκω. Vulgo enim scribitur ἴκταρ. Laudant h. l. Zenob. v. 55. Moeris Attic. p. 190. Vid. et Schol. Lucian. ad Lexiph. § 21. t. ii. p. 563. ed. Schmied. interpret. ad Thom. Mag. p. 471. et Ruhnken. ad Tim. p. 149. Ast.

πλεῖστον] De hac Platonica loquendi forma lege annotationem, in p. 559. E. Steph.

ἐὰν μὲν] Nihil deesse hic, sed ipse Plato aliquid subaudiendum videtur reliquisse. Plena enim fuerit oratio si post ἐὰν μὲν ἑκόντες ὑπείκωσιν, subaudias, ταῦτα ἔσται, vel γενήσεται, aut tale quid. Ficinus ita, *Nonne facile id erit, si cesserint omnes?* Steph.

ἐὰν μὲν ἑκόντες ὑπείκωσιν;] Apodosis εὖ ἔχει, vel simile quid, ut post εἰ μὲν, εἰ δὲ solet, suppressa est. Sic Thucyd. iii. 3. 44. Plat. Protag. 325. D. καὶ ἐὰν μὲν ἑκὼν πείθηται· εἰ δὲ μή, ὥσπερ ξύλον — εὐθύνουσιν. Cf. Eustath. ad Iliad. α'. p. 50. Observat. Misc. vol. iii. p. 145. Casaub. ad Athen. v. 43. Valckenar. ad Herodot. p. 646. Hermann. ad Viger. 792. et Heind. ad Euthyd. p. 345. Ast.

τοις δὴ δουλεύουσαν τὴν πάλαι φίλην μητρίδα τε,[k] Κρῆτές φασι, καὶ πατρίδα ἕξει[l] τε καὶ θρέψει.[m] καὶ τοῦτο δὴ τὸ τέλος ἂν εἴη τῆς ἐπιθυμίας τοῦ τοιούτου ἀνδρός. Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, παντάπασί γε.[n] [§. 4.] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτοί γε τοιοίδε γίγνονται ἰδίᾳ καὶ πρὶν ἄρχειν;[o] πρῶτον μὲν[p] οἷς ἂν ξυνῶσιν, ἢ κόλαξιν ἑαυτῶν ξυνόντες καὶ πᾶν ἑτοίμοις
II. 576. ὑπηρετεῖν, ἢ[q] ἐάν τού τι[r] δέωνται, αὐτοὶ[s] ὑποπεσόντες, πάντα σχήματα[t] τολμῶντες ποιεῖν ὡς οἰκεῖοι, διαπραξάμενοι δὲ ἀλλότριοι; Καὶ σφόδρα γε. Ἐν παντὶ ἄρα τῷ βίῳ ζῶσι φίλοι μὲν οὐδέποτε οὐδενί, ἀεὶ δέ του δεσπόζοντες[u] ἢ δουλεύοντες ἄλλῳ. ἐλευθερίας δὲ καὶ φιλίας ἀληθοῦς τυραννικὴ φύσις ἀεὶ ἄγευστος. Πάνυ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν οὐκ ὀρθῶς ἂν τοὺς τοιούτους ἀπίστους καλοῖμεν; Πῶς δ' οὔ; Καὶ μὴν ἀδίκους γε ὡς οἷόν τε μάλιστα, εἴ περ ὀρθῶς ἐν τοῖς πρόσθεν[v] ὡμολογήσαμεν περὶ[w] δικαιοσύνης, οἷόν ἐστιν. Ἀλλὰ μήν, ἦ δ' ὅς, ὀρθῶς γε. Κεφαλαιωσώμεθα[x] τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν κάκιστον. ἔστι δέ που, οἷον ὄναρ διήλθομεν,
III. i. 435. ὃς ἂν ὕπαρ τοιοῦτος ᾖ. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν οὗτος γίγνεται ὃς ἂν τυραννικώτατος φύσει ὢν μοναρχήσῃ·[y] καὶ ὅσῳ ἂν πλείω χρόνον ἐν τυραννίδι βιῷ, τοσούτῳ[z] μᾶλλον τοιοῦτος. Ἀνάγκη, ἔφη διαδεξάμενος[a] τὸν λόγον ὁ Γλαύκων.

Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὃς ἂν φαίνηται πονηρότατος, καὶ ἀθλιώτατος φανήσεται; καὶ ὃς ἂν πλεῖστον χρόνον καὶ μάλιστα τυραννεύσῃ,[b] μάλιστά τε καὶ πλεῖστον χρόνον

[h] ἔχοι ΘΞr.—[i] ἐπεισαγαγόμενος ΘΠD.—[k] τε om rm.—[l] ἄξει (ξ) Ξ.—[m] τρέψει v.—[n] δὲ Θr.—[o] πρὶν ἄρχειν post ξυνῶσιν ponit Φ.—[p] μὲν ἂν r.—[q] ἢ om m.—[r] του τι ΘΞKqvr, τουτὶ ΑΦD: πού τι *s.—[s] αὐτῷ v.—[t] πάντα σχήματα ΑΞΦqrm: πάντα τὰ σχήματα *s.—[u] σπουδάζοντες r.—[v] ἐν τοῖς ὀρθῶς πρόσθεν.—[w] περὶ r.—[x] κεφαλαιωσόμεθα rm.—[y] μοναρχούσῃ D, μοναρχήσει mg D, μονάρχης ᾖ r.—[z] τοσοῦτο K.—[a] διαδεξάμενος ΑΦm: δεξάμενος *s.—[b] τυραννήσῃ Ξ.—[c] πολλὰ καὶ ΑΠΦvm, καὶ

ἑταίρους] Ficin. videtur ἑτέρους legisse vertens: *alios inducens juvenes*. Ast.

φίλην μητρίδα] Vid. Plutarch. an seni sit gerenda respubl. p. 792. E. Ast.

Κρῆτες] Deesse videtur particula ὡς, sive ὥσπερ, ante Κρῆτες: quanquam et ita poni φασὶ absque ὡς vel ὥσπερ, existimo. Steph. Particula facile caremus. Ast.

§. 4. τοιοίδε] Ald. et Bas. 1. τοιόνδε. Mox Ald. Bas. 1. et 2. τουτὶ (Cod. Reg. ἐάν του τι) pro τοῦ τι. Ast.

ἀλλότριοι] Repete ὡς, ut Theæt. p. 167. E. χωρὶς μὲν ὡς ἀγωνιζόμενος—χωρὶς δὲ διαλεγόμενος. Ast.

μοναρχήσῃ] Ald. Bas. 1. et 2. μοναρχήσει. Ast.

τοιοῦτος γεγονὼς τῇ ἀληθείᾳ; τοῖς δὲ πολλοῖς πολλὰ καὶ[c] δοκεῖ.[d] Ἀνάγκη, ἔφη, ταῦτα γοῦν οὕτως ἔχειν.[e] Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅ γε[f] τυραννικὸς κατὰ[g] τὴν τυραννουμένην πόλιν ἂν[h] εἴη ὁμοιότητι, δημοτικὸς[i] δὲ κατὰ[k] δημοκρατουμένην, καὶ οἱ ἄλλοι οὕτως; Τί μήν; Οὐκοῦν, ὅ τι πόλις πρὸς πόλιν ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ,[l] τοῦτο καὶ[m] ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα; Πῶς γὰρ οὔ; Τί οὖν ἄρα[n] ἡ τυραννουμένη πόλις πρὸς βασιλευομένην οἵαν τὸ πρῶτον διήλθομεν; Πᾶν τοὐναντίον, ἔφη·[o] ἡ μὲν γὰρ[p] ἀρίστη, ἡ δὲ κακίστη. Οὐκ ἐρήσομαι, εἶπον, ὁποτέραν λέγεις· δῆλον γάρ. ἀλλ' εὐδαιμονίας τε αὖ[q] καὶ ἀθλιότητος[r] ὡσαύτως ἢ ἄλλως κρίνεις; καὶ μὴ ἐκπληττώμεθα πρὸς τὸν[s] τύραννον ἕνα ὄντα βλέποντες, μηδ' εἴ τινες ὀλίγοι περὶ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὡς χρὴ ὅλην τὴν πόλιν εἰσελθόντας θεάσασθαι, καταδύντες[t] εἰς ἅπασαν[u] καὶ ἰδόντες, οὕτω δόξαν ἀποφαινώμεθα.[v] Ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, προκαλεῖ·[w] καὶ δῆλον παντὶ ὅτι τυραννουμένης III. i. 436.

πολλὰ ΘΞτ : om particulam *ς.—[d] δοκῇ DK.—[e] ἔχει q.—[f] ὅτε Φmr.—[g] ἡ κατὰ r.—[h] ἂν om q.—[i] δημοτικὸς ΑΘΞΠΦτ : δημοκρατικὸς *ς.—[k] post κατὰ omisi τὴν cum ΑΘΠΦυτ.—[l] ἀρετὴν καὶ εὐδαιμονίαν υ.—[m] καὶ ante ἀνὴρ add ΑΦυ.—[n] ἄρα m, ἀρετῇ γρ Α : ἆρα *ς.—[o] ἔχει r.—[p] γὰρ om K.—[q] τε αὖ ΑΞΠΦυm, τε Θr : αὖ ς.—[r] ἀθλιότητος υ. quod ς addit πέρι, scripti omnes om.—[s] τὸν om DKq.—[t] κα(τα)δύντες r.—[u] ἅπαν(σαν) υ.—[v] ἀποφαινόμεθα ΦDKm.—[w] προκαλεῖς υ.—[x] οὐκ ἔστιν

τοῖς δὲ πολλοῖς] Bas. 2. καὶ adjicit post πόλλοις. Ast.

ὁμοιότητι] Ita vertit Fic. quasi legerit ὁμοιότατος. Interrogative autem hæc dici puto. Steph.

ὁμοιότητι] Offendit hæc vox, quia κατὰ cum accusativo jam per se similitudinem indicat, v. Hemsterh. ad Aristophan. Plut. p. 331. et Valckenar. ad J. Chrysostom. Orat. i. in Opuscul. philolog. t. ii. p. 204. Ficinus ita vertit ac si legerit ὁμοιότατος, *tyrannicus vir civitati tyrannide oppressæ simillimus.* Fortasse μάλιστα pro ὁμοιότητι vel simile quid in libris suis invenit. Ast.

τί οὖν ἄρα] Sic Ald. Bas. 1. et 2. male scripsit Steph. τί οὖν; ἆρα. Sensus est, *Quænam igitur ratio est civitatis tyranno subjectæ ad civitatem regi subditam?* Similiter Ficinus vertit, *quomodo se habet tyranno subjecta civitas ad eam, quæ regi paret, qualem primo descripsimus?* —Mox ἔχει pro ἔφη Bas. 2. Ast.

ἀθλιότητος] Sic Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. Stephanus tacite scripsit ἀθλιότητος πέρι, quod primum haud necessarium est, propterea quod genitivi absolute capiendi et explicandi sunt: *quod attinet ad felicitatem et miseriam* (v. nostra ad Phædr. p. 351. Sympos. p. 294. Matthiæ Gr. Gr. p. 439.); deinde περὶ, si poneretur, non ad εὐδαιμονίας et ἀθλιότητος, sed ad urbes referri deberet: nam *de urbibus* respectu ad earum felicitatem vel miseriam judicium est faciendum. Ast.

καὶ μὴ ἐκπληττώμεθα] Laudat Stob. xli. p. 265. usque ad εὐδαιμονέστερα. Ast.

ὡς χρὴ] Hæc interposita sunt, ut causam sequentium indicent; ὡς est enim *namque* s. *quoniam.* Mox Stob. ἀποφαινόμεθα. Ast.

μὲν οὐκ ἔστιν ἀθλιωτέρα, βασιλευομένης δὲ οὐκ[x] εὐδαιμονεστέρα. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ περὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ
II. 577. αὐτὰ ταῦτα προκαλούμενος[y] ὀρθῶς ἂν προκαλοίμην, ἀξιῶν κρίνειν περὶ αὐτῶν[z] ἐκεῖνον ὃς δύναται[a] τῇ διανοίᾳ[b] εἰς ἀνδρὸς ἦθος ἐνδὺς[c] διιδεῖν καὶ μὴ καθά περ παῖς ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττηται[d] ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, ἣν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζονται,[e] ἀλλ' ἱκανῶς διορᾷ;[f] εἰ οὖν οἰοίμην δεῖν ἐκείνου πάντας ἡμᾶς ἀκούειν, τοῦ δυνατοῦ μὲν κρῖναι, ξυνῳκηκότος δὲ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ παραγεγονότος ἔν τε ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν, ὡς πρὸς ἑκάστους τοὺς οἰκείους[g] ἔχει, ἐν οἷς μάλιστα γυμνὸς[h] ἂν ὀφθείη τῆς τραγικῆς σκευῆς, καὶ ἐν αὖ τοῖς[i] δημοσίοις κινδύνοις· καὶ ταῦτα πάντα ἰδόντα[k] κελεύοιμι[l] ἐξαγγέλλειν πῶς ἔχει εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος ὁ τύραννος πρὸς τοὺς ἄλλους. Ὀρθότατ' ἄν, ἔφη, καὶ ταῦτα προκαλοῖο. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, προσποιησώμεθα[m] ἡμεῖς εἶναι τῶν[n] δυνατῶν[o] ἂν κρῖναι καὶ ἤδη ἐντυχόντων τοιούτοις, ἵνα ἔχωμεν ὅς τις
III. i. 437. ἀποκρινεῖται[p] ἃ ἐρωτῶμεν; Πάνυ γε. [§. 5.] Ἴθι δή μοι, ἔφην, ὧδε σκόπει. τὴν ὁμοιότητα ἀναμιμνησκόμενος τῆς τε[q] πόλεως καὶ τοῦ ἀνδρός, οὕτω καθ' ἕκαστον ἐν μέρει ἀθρῶν, τὰ παθήματα ἑκατέρου λέγε. Τὰ[r] ποῖα; ἔφη. Πρῶτον μέν,[s] ἦν δ' ἐγώ, ὡς πόλιν[t] εἰπεῖν, ἐλευθέραν ἢ δού-

x.—[y] προσκαλούμενος Θ.—[z] αὐτὸν Kr.—[a] δύναται ΑΘΠΦDKqvmr : ἂν δύνηται Ξs.—[b] ἰδίᾳ ἀνοίᾳ Θ.—[c] ἐνδοὺς v.—[d] ἐκπλήττεται ΑΘΠΦDKqvm, καλύπτεται r : ἐκπλήττηται s.—[e] σχηματίζονται ΑΦvm : σχηματίζεται *s.—[f] διορᾷν v.—[g] οἰκείοις r.—[h] μάλιστά τις γυμνὸς r et rc Ξ cum s.—[i] αὖ τοῖς ΑΘΞΦqmr : αὐτοῖς s.—[k] ἰδόντα om Θ.—[l] κελεύοιμι q, κελεύομεν v : κελεύοιμεν *s.—[m] προσποιησόμεθα DKqr.—[n] τῶν δυνατῶν εἶναι Ξ.—[o] δυνατῶν om Θ.—[p] ἀποκρίνηται v.—[q] τε om m.—[r] : λέγε τὰ ΦDK.—[s] μὲν εἶπον D, μὲν εἰπὼν K.—[t] πόλιν ὡς ἔπος r.—[u] τὴν om m.

ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττηται] Qui splendorem, externamque rei speciem intuetur, rem ipsam perspicere nequit. Similes locos excitavit Wyttenb. Bibl. Crit. vol. iii. p. iv. p. 39. Ast.

τις γυμνὸς] Cod. Reg. τὶς omittit; τὶς vero, quod Ficinus quoque expressit, est vernaculum *man*.—Mox Ald. Bas. 1. et 2. post *τραγικῆς* habent *τε*, quod Stephanus recte exterminavit. Ast.

ἐν αὐτοῖς] Ficinus, ut Heind. ad Sophist. p. 432. bene monuit, haud dubie legit *ἐν αὖ τοῖς δημ. κινδ.* vertit enim: *rursusque popularibus in periculis*: et hæc pro genuina habenda est scriptura. Etenim *αὐτοῖς* sine articulo *τοῖς* nomini jungi non posset, contra *αὖ*, quod hæc verba prægressis, *ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν*, opposita esse indicat, non solum recte habet, verum etiam, si rem e Platonici sermonis indole æstimes, tantum non necessarium est. Ast.

τῶν δυνατῶν] Int. *ὄντων*, vid. ad vii. 4 Ast.

λιν τὴν[u] τυραννουμένην ἐρεῖς; Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μάλιστα δούλην. Καὶ μὴν ὁρᾷς[v] γε ἐν αὐτῇ δεσπότας καὶ ἐλευθέρους. Ὁρῶ, ἔφη, σμικρόν γέ τι τοῦτο· τὸ δὲ ὅλον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐν αὐτῇ καὶ τὸ ἐπιεικέστατον ἀτίμως τε καὶ ἀθλίως δοῦλον. Εἰ οὖν, εἶπον, ὅμοιος ἀνὴρ τῇ πόλει, οὐ καὶ[w] ἐν ἐκείνῳ ἀνάγκη τὴν αὐτὴν τάξιν ἐνεῖναι, καὶ πολλῆς μὲν δουλείας τε[x] καὶ ἀνελευθερίας[y] γέμειν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ταῦτα αὐτῆς τὰ μέρη δουλεύειν ἅ περ ἦν ἐπιεικέστατα, σμικρὸν δὲ καὶ τὸ μοχθηρότατον καὶ μανικώτατον[z] δεσπόζειν; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί οὖν; δούλην ἢ[a] ἐλευθέραν τὴν τοιαύτην φήσεις εἶναι[b] ψυχήν; Δούλην δή που ἔγωγε. Οὐκοῦν ἥ γε αὖ δούλη καὶ τυραννουμένη πόλις ἥκιστα ποιεῖ ἃ βούλεται; Πολύ γε. Καὶ ἡ τυραννουμένη ἄρα ψυχὴ ἥκιστα ποιήσει ἃ ἂν βουληθῇ, ὡς περὶ ὅλης εἰπεῖν ψυχῆς· ὑπὸ δὲ οἴστρου ἀεὶ ἑλκομένη βίᾳ ταραχῆς καὶ μεταμελείας μεστὴ ἔσται. Πῶς γὰρ οὔ; III. i. 438.
Πλουσίαν δὲ ἢ πενομένην ἀνάγκη τὴν τυραννουμένην πόλιν εἶναι; Πενομένην. Καὶ ψυχὴν ἄρα τυραννικὴν πενιχρὰν II. 578.
καὶ ἄπληστον ἀνάγκη ἀεὶ εἶναι. Οὕτως, ἦ δ' ὅς. Τί δέ;[c] φόβου γέμειν ἆρ' οὐκ ἀνάγκη τήν γε[d] τοιαύτην πόλιν τόν τε[e] τοιοῦτον ἄνδρα; Πολλή[f] γε. Ὀδυρμοὺς δὲ[g] καὶ στεναγμοὺς καὶ θρήνους καὶ ἀλγηδόνας οἴει ἔν τινι ἄλλῃ πλείους[h] εὑρήσειν; Οὐδαμῶς. Ἐν ἀνδρὶ δὲ ἡγεῖ[i] τὰ τοιαῦτα ἐν ἄλλῳ τινὶ πλείω εἶναι, ἢ ἐν τῷ μαινομένῳ ὑπὸ ἐπιθυμιῶν τε καὶ ἐρώτων τούτῳ τῷ τυραννικῷ; Πῶς γὰρ ἄν;[k] ἔφη. Εἰς πάντα δή, οἶμαι, ταῦτά τε καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας τήν γε[l] πόλιν τῶν πόλεων

—[u] ὁρῶ q.—[w] καὶ om Φm.—[x] τε om K.—[y] ἐλευθερίας ΘΠr.—[z] μανικώτατον καὶ μοχθηρότατον K.—[a] καὶ m.—[b] εἶναι om DKq.—[c] δαὶ Φ.—[d] τε ΞΦm.—[e] γε ΦKm.—[f] πολλή ΑΘΞΠmr: πολύ *s.—[g] γε v, τε ceteri præter Ξ.—[h] πλέους ΘΠD.—[i] ἡγεῖ (ἢ) v.—[k] ἂν om r.—[l] τε ΘΠΦDKmr.—[m] ταυτὰ ταῦτα ΑΞΦm, ταῦτα ταῦτα Π,

§. 5. ὡς πόλιν εἰπεῖν] Alia invenitur lectio, πόλιν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐλευθ. etc. Sed hæc irrepsisse ex sequentibus videri possunt: ac malim ὡς etiam et εἰπεῖν abesse, quam illis ἔπος interjici. Possunt autem et interrogative hæc legi. Steph.

ὡς πόλιν εἰπεῖν] Connectenda sunt cum antecedentibus, πρῶτον μέν: ut primo de urbe dicamus (deinde vero de viro urbi simili). Bas. 2. πόλιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν. Ast.

ἀθλιωτάτην ἔκρινας. Οὐκοῦν ὀρθῶς; ἔφη. Καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀνδρὸς αὖ τοῦ τυραννικοῦ τί λέγεις εἰς ταὐτὰ ταῦτα[m] ἀποβλέπων; Μακρῷ, ἔφη, ἀθλιώτατον εἶναι τῶν ἄλλων ἁπάντων. Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτ' ὀρθῶς λέγεις. Πῶς; ἦ δ' ὅς.[n] Οὔπω, ἔφην, οἶμαι, οὗτός ἐστιν ὁ τοιοῦτος μάλιστα. Ἀλλὰ τίς[o] μήν; Ὅδε[p] ἴσως σοι ἔτι[q] δόξει εἶναι τούτου[r] ἀθλιώτερος. Ποῖος; Ὃς ἄν, ἦν δ' ἐγώ, τυραννικὸς ὢν μὴ ἰδιώτην βίον καταβιῷ, ἀλλὰ δυστυχὴς[s] ἦ καὶ αὐτῷ ὑπό τινος συμφο-
iii. i. 439. ρᾶς ἐκποRισθῇ ὥστε τυράννῳ γενέσθαι. Τεκμαίρομαί σε, ἔφη, ἐκ τῶν προειρημένων ἀληθῆ[t] λέγειν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ[u] οὐκ οἴεσθαι χρὴ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' εὖ μάλα τῷ τοιούτῳ λόγῳ σκοπεῖν. περὶ γάρ τοι τοῦ[v] μεγίστου ἡ σκέψις, ἀγαθοῦ τε[w] βίου καὶ κακοῦ. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς. Σκόπει δὴ εἰ ἄρα τι λέγω. δοκεῖ[x] γάρ μοι δεῖν ἐννοῆσαι ἐκ τῶνδε περὶ αὐτοῦ σκοποῦντας. Ἐκ τίνων; Ἐξ ἑνὸς

αὐτὰ ταῦτα v: ταῦτα *s.—[n] πῶς ἦδ' ὅς om ΘΠDKr.—[o] τί Φ.—[p] ὅδ' v.—[q] ἔτι σοι Θ.—[r] τούτου om DKq.—[s] præstat fortasse δυστυχήσῃ.—[t] ἀληθῶς q.—[u] ἀλλ' εmr.—[v] τοιούτου v.—[w] τε om D, post βίου ponit K.—[x] δοκῶ DKq.—[y] οἶσθ' vm.—

εἰς ταῦτα] In quodam vet. legitur εἰς ταὐτὰ ταῦτα. Duo autem hæc a Plat. et alibi conjunguntur. Steph.

εἰς ταὐτὰ ταῦτα ἀποβλέπων] E Bas. 2. ita reposuimus pro εἰς ταῦτα ἀποβλέπων, addicente Ficino, ut qui verterit, *quoties eadem hæc animadvertis*. Ast.

τυραννικὸς] Deesse puto negationem ante τυραννικὸς, et locutum de eo qui tyrannico præditus sit ingenio, nunc miseriorem dicere eum qui licet eo non sit præditus, tyrannidem tamen exercere cogatur. Steph. qui sic in Not. 'Ideo existimavi deesse huic loco (nimirum ante τυραννικὸς) negativam particulam, quia postquam illa de tyrannico homine finita est dissertatio, hic non assentitur alteri dicenti illum tyrannicum longe omnium esse miserrimum: sed se alium velle proponere dicit qui illo sit miserior. Interrogatus quisnam ille sit, respondet, esse eum qui quamvis tyrannico ingenio minime præditus sit, tyrannidem exercere cogitur. At si diceret τυραννικὸς ὢν, non autem μὴ τυραννικὸς ὢν, de eodem loqui videretur de quo alter modo loquutus fuerat, quum tamen se de alio loqui velle ostendat. Locus tamen quidam in iis quæ sequuntur, lectionem alteram videri cuipiam possit utcunque defendere: quod si ita est, dicendum fuerit utrumque quidem esse τυραννικὸν, sed discrimen in eo esse quod alter non sponte tyrannidem capessat, sed coactus.' Falso Steph.; sermo est de eo, qui non solum per se et in se ipso tyrannus est, sed tyrannidem etiam exercere cogitur; vid. c. 6. initium. Ast.

εὖ μάλα] Sic Ald. Bas. 1. et 2. Stephanus, Ficinum, ut videtur, secutus, ut qui verterit, *imo vero diligentissime*, μάλιστα scripsit. Ast.

τῷ τοιούτῳ λόγῳ] Melius fortasse τὼ τοιούτω λόγω in duali numero legeretur. Agnoscit tamen et Fic. alteram lectionem. Steph. Stephanus volebat τὼ τοιούτω λόγω. Ficinus vertit, *ratione tali*. Ni fallor, τὸ τοιοῦτον λόγῳ vel τὸν τοιοῦτον λόγον (λόγος de re ipsa, ut sæpenumero) legendum est. Mox Cod. Reg. δοκῶ γάρ μοι pro δοκεῖ, et εἴ τις τῶν θεῶν. De sententia, cf. Seneca de Clement. i. 24. §. 1. Ast.

ἑκάστου τῶν ἰδιωτῶν, ὅσοι πλούσιοι ἐν πόλεσιν ἀνδράποδα πολλὰ κέκτηνται. οὗτοι γὰρ τοῦτό γε προσόμοιον ἔχουσι τοῖς τυράννοις, τὸ πολλῶν ἄρχειν· διαφέρει δὲ τὸ ἐκείνου πλῆθος. Διαφέρει γάρ. Οἶσθα[y] οὖν ὅτι οὗτοι ἀδεῶς ἔχουσι καὶ οὐ φοβοῦνται[z] τοὺς οἰκέτας; Τί γὰρ ἂν φοβοῖντο; Οὐδέν, εἶπον·[a] ἀλλὰ τὸ αἴτιον ἐννοεῖς; Ναί, ὅτι γε πᾶσα ἡ πόλις ἑνὶ ἑκάστῳ βοηθεῖ τῶν ἰδιωτῶν. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. τί δέ; εἴ τις θεῶν[b] ἄνδρα ἕνα, ὅτῳ ἐστὶν ἀνδράποδα πεντήκοντα ἢ καὶ[c] πλείω, ἄρας ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας θείη εἰς ἐρημίαν μετὰ τῆς ἄλλης οὐσίας τε καὶ τῶν οἰκετῶν, ὅπου[d] αὐτῷ μηδεὶς τῶν ἐλευθέρων μέλλοι[e] βοηθήσειν, ἐν ποίῳ ἄν[f] τινι καὶ ὁπόσῳ[g] φόβῳ οἴει γενέσθαι[h] αὐτὸν περί τε αὐτοῦ καὶ
παίδων καὶ γυναικός, μὴ ἀπόλοιντο ὑπὸ τῶν οἰκετῶν; Ἐν III. i. 440.
παντί, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε. Οὐκοῦν ἀναγκάζοιτο ἄν τινας II. 579.
ἤδη θωπεύειν αὐτῶν τῶν δούλων καὶ ὑπισχνεῖσθαι πολλὰ καὶ ἐλευθεροῦν οὐδὲν δεόμενος, καὶ κόλαξ αὐτὸς ἂν θεραπόντων ἀναφανείη; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, αὐτῷ, ἢ ἀπολωλέναι. Τί δ', εἰ καὶ ἄλλους, ἦν δ' ἐγώ, ὁ θεὸς κύκλῳ κατοικίσειε[i] γείτονας πολλοὺς αὐτῷ, οἳ[k] μὴ ἀνέχοιντο εἴ τις ἄλλος ἄλλου[l] δεσπόζειν ἀξιοῖ, ἀλλ' εἴ πού τινα τοιοῦτον λαμβάνοιεν,[m] ταῖς ἐσχάταις τιμωροῖντο τιμωρίαις; Ἔτι ἄν, ἔφη, οἶμαι μᾶλλον ἐν παντὶ κακοῦ[n] εἴη,[o] κύκλῳ

[z] ὠφελοῦνται r.—[a] οὐδέν εἶπον om Θr.—[b] τις τῶν θεῶν K.—[c] καὶ post ἢ om ΑΦm.—[d] ὅποι Ξm.—[e] μέλλει ΘΞKmr.—[f] ἂν om υ.—[g] ἐν πόσῳ Θr, πόσῳ q.—[h] οἴει ἂν γενέσθαι Ξυς.—[i] κατοικίσειεν cum ς qr, κατοικησειεν m, κατοικήσειεν ceteri.—[k] ἢ m, οἳ ἂν Ξς.—[l] ἄλλω υ.—[m] λαμβάνοι, ἂν υ.—[n] κακῷ DKq.—[o] εἰ εἴη ΑΦm et pr Π.

αὐτῶν τῶν] Malim *αὖ τῶν δούλων*. Steph. Quod Stephanus scriptum malebat, id quidem placet, etsi vulgata quoque scriptura sensum commodum præbet. Ast.

οὐδὲν δεόμενος] *Quum supersedere eo posset*. Ficinus vertit, *cum sibi nihil opus sit*. Cornarius vero, *non rogantes*, ac si *δεομένους* legerit. Ast.

κατοικίσειε] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. *κατοικήσειε*, solemni variatione. Ast.

ἐν παντὶ κακοῦ] Scio multos *ἐν παντὶ κακῷ* legendum existimaturos: sed mihi videor et alibi talem genitivum invenisse. Steph.

ἐν παντὶ κακοῦ] Ut *ἐν παντὶ ἀθυμίας* Thucyd. vii. 55. *εἰς πᾶν κακοῦ ἀφικνεῖσθαι* Herodot. vii. 118. Etiam simpliciter dicitur *ἐν παντὶ*, ut Euthydem. 300. E. Sympos. 210. A. Cf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 108. Boissonad. ad Philostrat. p. 608. Cod. Reg. *ἐν παντὶ κακῷ* exhibet. Ast. qui sic in Addend. 'Magis e Platonici sermonis consuetudine esset *ἐν παντί*. Quod quidem nos adduxit, ut *κακοῦ* uncinis includeremus. *Κακοῦ* enim ex interpretatione videtur profectum esse, et simplex *μᾶλλον ἐν παντὶ* prægresso *Ἐν παντί, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε* melius respondet.'

φρουρούμενος[p] ὑπὸ πάντων πολεμίων. Ἆρ' οὖν οὐκ ἐν[q] τοιούτῳ μὲν δεσμωτηρίῳ δέδεται ὁ τύραννος, φύσει ὢν οἷον διεληλύθαμεν,[r] πολλῶν καὶ παντοδαπῶν φόβων καὶ ἐρώτων μεστός; λίχνῳ δὲ ὄντι αὐτῷ τὴν ψυχὴν μόνῳ τῶν[s] ἐν τῇ πόλει οὔτε ἀποδημῆσαι ἔξεστιν οὐδαμόσε οὔτε θεωρῆσαι ὅσων δὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἐλεύθεροι ἐπιθυμηταί εἰσι, καταδεδυκὼς δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ[t] ὡς γυνὴ ζῇ,[u] φθονῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἐάν τις ἔξω ἀποδημῇ καί τι[v] ἀγαθὸν ὁρᾷ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. [§. 6.] Οὐκοῦν τοῖς τοιούτοις κακοῖς πλείω καρποῦται ἀνὴρ[w] ὃς ἂν κακῶς ἐν
III. i. 441. ἑαυτῷ[x] πολιτευόμενος, ὃν νῦν[y] δὴ σὺ ἀθλιώτατον ἔκρινας τὸν τυραννικόν, ὡς μὴ[z] ἰδιώτης καταβιῷ, ἀλλ' ἀναγκασθῇ ὑπό τινος τύχης τυραννεῦσαι[a] καὶ ἑαυτοῦ ὢν ἀκράτωρ ἄλλων ἐπιχειρήσῃ[b] ἄρχειν, ὥσπερ εἴ τις κάμνοντι σώματι καὶ ἀκράτορι ἑαυτοῦ μὴ ἰδιωτεύων ἀλλ' ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα καὶ μαχόμενος ἀναγκάζοιτο[c] διάγειν[d] τὸν βίον; Παντάπασιν, ἔφη, ὁμοιότατά τε[e] καὶ ἀλη-

—[p] κύκλῳ φορούμενος 𝔯 et corr Π, κυκλοφορούμενος K.—[q] ἐν τῷ Θ𝔯.—[r] διεληλύθειμεν 𝔯.—[s] τῷ 𝔪, om 𝔯.—[t] τὰ πολλὰ om 𝔪.—[u] ζῆν ΘΠDK𝔯.—[v] τι 𝔳.—[w] καρ-
β α
ποῦται ἀνὴρ AΦ𝔳𝔪 : καρποῦται ὁ ἀνὴρ *𝔰.—[x] αὐτῷ 𝔳.—[y] νῦν om Θ𝔯.—[z] μη ὡς Θ.
—[a] τυραννῆσαι 𝔳𝔯.—[b] ἐπιχειρήσει 𝔪.—[c] προσαναγκάζοιτο Θ.—[d] διαφεύγειν 𝔯.—

ἆρ' οὖν οὐκ] Laudat Stob. xlvi. p. 350. ubi ἐν τοσούτῳ δεσμωτηρίῳ legitur. Ceterum cum aliis scriptorum locis hæc contulit P. Victor. Var. Lect. xi. 13. Ast.

λίχνῳ] Vid. Xenoph. Hier. i. 11. 12. Ast.

ὡς γυνὴ] Stob. ὥσπερ γυνή. Mox Ald. Bas. 1. ζῆν, deinde Bas. 1. et 2. καί τοι pro καί τι. Ast.

§. 6. τοῖς τοιούτοις] Haud scio an credibile sit scriptum fuisse ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, vel potius πρὸς τοῖς τοιούτοις, id est, *præter hæc:* quum sequatur πλείω. Alioqui tamen nihil est cum quo dativus hic possit cohærere. Steph. qui sic in Not. 'Non esse unde pendeant hi dativi τοῖς τοιούτοις κακοῖς, jam admonui in iis quæ margini adscripsi: ubi etiam dixi videndum esse an legere oporteat ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, vel πρὸς τοῖς τοιούτοις. Nunc autem addo aliam conjecturam, quæ eundem quidem sensum efficit, sed ob majorem mutationem audacior videri queat: ut nimirum legatur, τῶν τοιούτων κακῶν πλείω καρποῦται.'

τοῖς τοιούτοις κακοῖς] Ficinus vertit, *annon hujuscemodi malis plura insuper incurrit vir ille.* Ni fallor, dativi in genitivos mutandi sunt: Nonne hujuscemodi malorum, quæ in hominem tyrannicum cadunt, plura ei contingunt, qui non solum per se, sed etiam in civitate administranda tyrannus est? Verba τὸν τυραννικὸν epexegesi inserviunt ut p. 583. E. ὃ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν εἶναι τὴν ἡσυχίαν. Protag. 313. A. ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγεῖ τὴν ψυχήν. Vid. Heind. ad Gorg. §. 85. Sine causa Stephanus scribi volebat οἷον. Ast.

ὃν νῦν δὴ] Rectius (ut opinor) scriberetur, οἷον νῦν δὴ etc. Loquitur autem de priore illo, de quo dictum fuerat, μακρῷ ἀθλιώτατον εἶναι τῶν ἄλλων: quo alium esse ἀθλιώτερον, dictum postea fuit. Steph.

ὁμοιότατα] Non debent fortassis su-

θέστατα λέγεις, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων, παντελῶς τὸ πάθος ἄθλιον, καὶ τοῦ ὑπὸ σοῦ κριθέντος χαλεπώτατα[f] ζῆν χαλεπώτερον ἔτι ζῇ ὁ τυραννῶν; Κομιδῇ γ', ἔφη. Ἔστιν ἄρα τῇ ἀληθείᾳ, κἂν[g] εἰ μή τῳ δοκῇ, ὁ τῷ ὄντι τύραννος τῷ ὄντι δοῦλος τὰς μεγίστας θωπείας καὶ δουλείας[h] καὶ κόλαξ τῶν πονηροτάτων· καὶ τὰς ἐπιθυμίας[i] οὐδ' ὁπωστιοῦν[k] ἀποπιμπλάς, ἀλλὰ πλείστων ἐπιδεέστατος καὶ πένης τῇ ἀληθείᾳ φαίνεται, ἐάν τις ὅλην ψυχὴν ἐπίστηται θεάσασθαι,[l] καὶ φόβου γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης, εἴπερ τῇ τῆς πόλεως διαθέσει ἧς ἄρχει[m] ἔοικεν. ἔοικε δέ. ἦ[n] γάρ; Καὶ μάλα·[o] ἔφη. Οὐκοῦν καὶ πρὸς τούτοις[p] ἔτι[q] ἀπο- II. 580.
δώσομεν[r] τῷ ἀνδρὶ καὶ ἃ τὸ πρότερον εἴπομεν, ὅτι ἀνάγκη καὶ εἶναι καὶ ἔτι μᾶλλον γίγνεσθαι αὐτῷ ἢ πρότερον διὰ III. i. 442.
τὴν ἀρχὴν φθονερῷ, ἀπίστῳ, ἀδίκῳ, ἀφίλῳ, ἀνοσίῳ καὶ πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ, καὶ ἐξ ἁπάντων τούτων μάλιστα μὲν αὐτῷ δυστυχεῖ εἶναι, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς πλησίον αὐτῷ τοιούτους ἀπεργάζεσθαι. Οὐδείς σοι, ἔφη, τῶν νοῦν[s] ἐχόντων ἀντερεῖ. Ἴθι δή μοι, ἔφην[t] ἐγώ, νῦν ἤδη ὥσπερ ὁ διὰ πάντων κριτὴς ἀποφαίνεται, καὶ σὺ οὕτω, τίς πρῶτος κατὰ τὴν σὴν δόξαν εὐδαιμονίᾳ καὶ[u] τίς δεύτερος, καὶ τοὺς ἄλλους ἑξῆς πέντε ὄντας κρῖναι,[v] βασιλικόν, τιμοκρατικόν, ὀλιγαρχικόν, δημοκρατικόν, τυραννικόν.

[e] τε om K.—[f] χαλεπώτατα ζῆν om q.—[g] κἂν om q.—[h] ὄντι δὲ δοῦλος τὰς μεγίστας δουλείας καὶ θωπείας r.—[i] ἐπιθυμίας καὶ δουλείας ΘΠDKr.—[k] ὁτιοῦν r.—[l] ἐπιστῆται θεάσεσθαι v.—[m] ἄρχειν r.—[n] δέ ἦ om ΘDKqr.—[o] μάλ' r.—[p] τούτους r.—[q] ἔτι om Θr.—[r] ἀποδώσωμεν v.—[s] ναῦν r.—[t] ἔφη r.—[u] καὶ ante τις add AΦ

perlativi ὁμοιότατα et ἀληθέστατα cum πωπτάπασιν jungi. Steph.

τὰς μεγίστας] Nisi putemus subaudiri κατὰ ante hos accusativos, aliquid deesse dicendum erit. Steph.

τὰς μεγίστας θωπείας] Ni fallor, legendum est τῆς μεγίστης θωπείας. Similiter Ficinus vertit, *extremæ adulationi servitutique adstrictus*. Accusativus solummodo intellecta præpositione κατὰ locum habere posset, quanquam aliter de hac re statuere videtur Matth. Gr. Gr. p. 572. De sententia, cf. Seneca de Clement. xiii. §. 2. Ast.

σφαδασμῶν] Expressit h. l. Tacit. Annal. vi. 6. 'Neque frustra præstantissimus sapientiæ firmare solitus est, si recludantur tyrannorum mentes, posse adspici laniatus et ictus, quando, ut corpora verberibus, ita sævitia, libidine, malis consultis animus dilaceretur.' In Etymolog. Magn. p. 737. 18. scribitur διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ. Verbum σφαδάζειν eruditissime, ut solet, illustravit Ruhnken. ad Tim. p. 242. Ast.

Ἴθι δή μοι] Laudat Stob. xli. p. 265. usque ad τῆς πόλεως, ubi scribitur καὶ τίς δεύτερος. Ast.

Ἀλλὰ ῥᾳδία, ἔφη, ἡ κρίσις. καθά περ γὰρ εἰσῆλθον,
ἔγωγε ὥς περ χοροὺς κρίνω,[w] ἀρετῇ καὶ κακίᾳ καὶ εὐδαι-
μονίᾳ καὶ τῷ ἐναντίῳ. Μισθωσώμεθα[x] οὖν κήρυκα, ἦν δ'
ἐγώ,[y] ἢ αὐτὸς ἀνείπω[z] ὅτι ὁ[a] Ἀρίστωνος υἱὸς τὸν ἄριστόν
τε καὶ δικαιότατον εὐδαιμονέστατον ἔκρινε, τοῦτον δ' εἶναι
τὸν βασιλικώτατον καὶ βασιλεύοντα[b] αὑτοῦ, τὸν δὲ κά-
κιστόν τε καὶ ἀδικώτατον ἀθλιώτατον, τοῦτον δὲ[c] αὖ
τυγχάνειν ὄντα ὃς ἂν τυραννικώτατος ὢν ἑαυτοῦ τε ὅτι
μάλιστα τυραννῇ καὶ τῆς πόλεως; Ἀνειρήσθω σοι, ἔφη.
Ἦ[d] οὖν προσαναγορεύω,[e] εἶπον, ἐάν τε λανθάνωσι τοιοῦτοι
III. i. 443. ὄντες ἐάν τε μὴ[f] πάντας ἀνθρώπους τε καὶ θεούς; Προσ-
αναγόρευε,[g] ἔφη.

Εἶεν δή, εἶπον· αὕτη μὲν ἡμῖν[h] ἡ ἀπόδειξις μία ἂν εἴη.
δευτέραν δὲ δεῖ[i] τήνδε, ἐάν τι[k] δόξῃ, εἶναι. Τίς αὕτη;
[§. 7.] Ἐπειδή, ὥς περ πόλις, ἦν δ' ἐγώ, διήρηται κατὰ
τρία εἴδη, οὕτω καὶ ψυχὴ ἑνὸς ἑκάστου τριχῇ, δέξεται,[l] ὡς
ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἑτέραν ἀπόδειξιν. Τίνα ταύτην; Τήνδε.
Τριῶν ὄντων τριτταὶ καὶ ἡδοναί μοι φαίνονται,[m] ἑνὸς ἑκάστου
μία ἰδία·[n] ἐπιθυμίαι τε ὡσαύτως καὶ[o] ἀρχαί. Πῶς λέγεις;
ἔφη. Τὸ μέν, φαμέν,[p] ἦν[q] ᾧ μανθάνει ἄνθρωπος, τὸ δὲ ᾧ θυ-
μοῦται· τὸ δὲ τρίτον διὰ πολυειδίαν ἑνὶ οὐκ ἔσχομεν ὀνό-
ματι προσειπεῖν[r] ἰδίῳ αὐτοῦ, ἀλλὰ ὃ μέγιστον καὶ ἰσχυ-

6

m.—[v] κρῖνε ΞΦΚm.—[w] κρίνων DK.—[x] μισθωσάμεθα υ.—[y] ἦν δ' ἐγὼ κήρυκα q.—[z] ἀνείπω ΑΞΦqmr, ἐνείπω υ: ἂν εἴπω *s.—[a] ὁ om υ.—[b] καὶ τὸν βασ. Ξ.—[c] δ' r.—[d] εἰ υ.—[e] προσαναγορεύω ΑΞr, προαγορεύω Θ: προσαγορεύω *s.—[f] τε καὶ μὴ Ξm.—[g] προσαναγόρευε ΑΘΞΠυr: προσαγόρευε *s.—[h] ἡμῖν om K.—[i] δεῖ δὲ ΑΘΠDυm.—[k] τοι Φ, σοι rc q.—[l] τὸ λογιστικὸν δέξεται Α, λογιστικὸν δέξεται ΘΠΦDm, λογιστικὴ δέξεται q, λογιστικὸν ἐπιθυμητικὸν θυμικὸν δέξεται K.—[m] φαίνεται εἶναι K.—[n] ἴδιαι Α.—[o] καὶ αἱ Φ, αἱ υ.—[p] φαμεν om qυ.—[q] ἦν δ' ἐγὼ Θr.—[r] προσειπεῖν

ἡ κρίσις] Sine articulo Stobæus. Ast.

Ἀρίστωνος υἱὸς τὸν ἄριστον] Paronomasia est, satis frequens illa apud Platonem; vid. nostra ad Phædr. p. 276. Ast.

ἀδικώτατον] Abest a Bas. 2. Ast.

προσαγορεύω] In quodam vet. προσαναγορεύω, itidemque paulo post προσαναγόρευε. quæ vera est lectio: quum τοῦ κήρυκος (cujus officio vult fungi) sit ἀναγορεύειν. Dicit autem προσαναγορεύω, ultra illud videlicet quod ἀνηγόρευσα. Steph.

προσαναγορεύω] Ut sequens προσαναγόρευε, e Bas. 2. recepimus, assentiente Stephano, qui recte monet: 'τοῦ κήρυκος est ἀναγορεύειν: dicit autem προσαναγορεύω, ultra illud videlicet, quod ἀνηγόρευσα.' Ast.

§. 7. διήρηται κατὰ τρία εἴδη] Maxim. Tyr. Dissert. xxii. 5. p. 267. τριῶν δὲ πολιτειῶν τρία τ' αὖ μιμήματα βίων ἴδοις ἂν ἐν ἀνθρώπου ψυχῇ. Vid. Jamblich. apud Stob. xliv. p. 316. Themist. Orat. ii. p. 35. et Alcinoi doctrin. Platon. 33. Ast.

ῥότατον εἶχεν ἐν αὐτῷ, τούτῳ[s] ἐπωνομάσαμεν. ἐπιθυμητι-
κὸν γὰρ αὐτὸ[t] κεκλήκαμεν διὰ σφοδρότητα τῶν[u] περὶ τὴν[v]
ἐδωδὴν[w] ἐπιθυμιῶν καὶ πόσιν καὶ ἀφροδίσια καὶ ὅσα ἄλλα
τούτοις ἀκόλουθα, καὶ φιλοχρήματον δή, ὅτι διὰ χρημά-
των μάλιστα ἀποτελοῦνται αἱ τοιαῦται ἐπιθυμίαι. Καὶ II. 581.
ὀρθῶς γ', ἔφη. Ἆρ' οὖν καὶ τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ καὶ φιλίαν
εἰ φαῖμεν[x] εἶναι τοῦ κέρδους, μάλιστ' ἂν εἰς ἓν κεφάλαιον
ἀπερειδοίμεθα τῷ λόγῳ, ὥς τέ τι ἡμῖν αὐτοῖς δηλοῦν, ὁπότε III. i. 444.
τοῦτο τῆς ψυχῆς τὸ μέρος λέγοιμεν; καὶ[y] καλοῦντες[z] αὐ-
τὸ φιλοχρήματον[a] καὶ φιλοκερδὲς ὀρθῶς[b] ἂν καλοῖμεν;
Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη. Τί δέ; τὸ[c] θυμοειδὲς οὐ πρὸς τὸ
κρατεῖν μέντοι[d] φαμὲν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκιμεῖν ἀεὶ[e] ὅλον
ὡρμῆσθαι; Καὶ μάλα. Εἰ οὖν φιλόνεικον[f] αὐτὸ καὶ φι-
λότιμον προσαγορεύοιμεν,[g] ἦ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; Ἐμμε-
λέστατα μὲν οὖν. Ἀλλὰ μὴν ᾧ γε μανθάνομεν, παντὶ[h]
δῆλον ὅτι[i] πρὸς τὸ εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν ὅπῃ[k] ἔχει[l] πᾶν ἀεὶ
τέταται,[m] καὶ χρημάτων τε καὶ δόξης ἥκιστα τούτων τού-
τῳ μέλει. Πολύ γε. Φιλομαθὲς δὴ[n] καὶ φιλόσοφον
καλοῦντες αὐτὸ κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν; Πῶς γὰρ οὔ;
Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἄρχει ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν[o] μὲν
τοῦτο, τῶν δὲ τὸ ἕτερον ἐκείνων, ὁπότερον ἂν τύχῃ;[p] Οὕτως,
ἔφη. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἀνθρώπων λέγωμεν[q] τὰ πρῶτα
τριττὰ γένη εἶναι, φιλόσοφον, φιλόνεικον,[r] φιλοκερδές; Κο-
μιδῇ γε. Καὶ ἡδονῶν δὴ[s] τρία εἴδη, ὑποκείμενον[t] ἓν[u] ἑκά-
στῳ[v] τούτων; Πάνυ γε. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι εἰ ἐθέ-

ὀνόματι q.—[s] τοῦτῳ (superscript ο) K, τοῦτο rm.—[t] αὐτοῦ r.—[u] post τῶν omisi τε cum ΑΦm et pr Ξ.—[v] τὴν add ΑΘΠΦDKqεmr.—[w] ἡδονὴν DK.—[x] φαμὲν ΘΠDKυr, φῶμεν q.—[y] καὶ (superscript κα) om ΘKqr.—[z] φιλοῦντες m.—[a] αὐτὸ καὶ φιλοχρήματον Θr.—[b] ἆρ' ὀρθῶς q.—[c] τὸ om q.—[d] μέν τι ς.—[e] ἀεὶ ΑΦm, δεῖ ΘΞΠDKq, om υ: δεῖν ς.—[f] φιλόνικον q.—[g] προσαγορεύομεν υ.—[h] παντὶ om Θr.—[i] ἔφη D, ἔφην Kq, om Θr.—[k] ὅποι Ξ.—[l] ἔχοι Φ.—[m] τέταται ΑΘΠDKqr: τέτακται *ς.—[n] δὲ Ξ.—[o] τῶν...τῶν] τὸν...τὸν m.—[p] τύχοι ΘΞΦ, τύχοι (superscript η) K.—[q] λέγωμεν ΑΠ: λέγομεν *ς.—[r] φιλόνικον Ξq.—[s] γε Θυr.—[t] ὑποκείμενα ΞΦm.—[u] ἐνὶ Φ.—[v] ἓν ἕκαστον corr q.—[w] ἐθέλεις Ξ, θέ-

ἐν αὐτῷ] E Cod. Reg. recepimus, et τοῦτο pro τούτῳ. Vid. nostra ad Phaedr. p. 257. Ast.

δεῖν] Ald. Bas. 1. et 2. δεῖ. Mox Ald. et Bas. 1. καλοῦντε. Ast.

τύχῃ] Cod. Reg. τύχοι, superscripto τύχῃ. Ast.

λοις[v] τρεῖς τοιούτους ἀνθρώπους ἐν μέρει ἕκαστον ἀνερωτᾷν[x] τίς τούτων τῶν βίων ἥδιστος, τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστος[y] μάλιστα[z] ἐγκωμιάσεται; ὅ τε[a] χρηματιστικὸς πρὸς τὸ[b] κερδαίνειν
III. i. 445. τὴν τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονὴν ἢ τὴν τοῦ μανθάνειν οὐδενὸς ἀξίαν φήσει εἶναι, εἰ μὴ εἴ τις[c] αὐτῶν ἀργύριον ποιεῖ.[d] Ἀληθῆ, ἔφη. Τί δὲ ὁ φιλότιμος; ἦν δ' ἐγώ· οὐ τὴν μὲν ἀπὸ τῶν[e] χρημάτων ἡδονὴν φορτικήν τινα ἡγεῖται, καὶ αὖ τὴν ἀπὸ τοῦ μανθάνειν, ὅ τι μὴ μάθημα τιμὴν φέρει,[f] καπνὸν καὶ[g] φλυαρίαν;[h] Οὕτως, ἔφη, ἔχει.[i] Τὸν δὲ φιλόσοφον, ἦν δ' ἐγώ, ποιώμεθα τὰς ἄλλας ἡδονὰς νομίζειν[k] πρὸς τὴν τοῦ εἰδέναι τἀληθὲς ὅπῃ[l] ἔχει[m] καὶ ἐν τῷ[n] τοιούτῳ τινὶ ἀεὶ εἶναι μανθάνοντα, τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόρρω καὶ καλεῖν[o] τῷ ὄντι ἀναγκαίας, ὡς[p] οὐδὲν τῶν ἄλλων δεόμενον, εἰ μὴ ἀνάγκη ἦν.[q] Εὖ, ἔφη, δεῖ εἰδέναι. [§. 8.] Ὅτε δὴ οὖν, εἶπον, ἀμφισβητοῦνται[r] ἑκάστου τοῦ εἴδους[s] αἱ ἡδοναὶ καὶ

λοις ΘΦΚτ : θέλοις *ς.—[x] ἐρωτᾷν m.—[y] ἕκαστος τὸν ἑαυτοῦ ἥδιστον υ.—[z] μάλ. ἕκαστος Θτ.—[a] ὅτι υ.—[b] τὸ Κ.—[c] εἴ τι ΘΞΚυτ, pr D, rc ΠΦm, qui pr om εἰ.—[d] ποιεῖν Ξ, ποιοῖ q.—[e] τῶν om υ.—[f] φέρει ΑΠΦDKqυm : φέροι *ς.—[g] καπνὸν καὶ ΑΘΞΠΦqτπτ, καπνὸν δὲ καὶ Κ : καπνὸν δὴ καὶ *ς.—[h] φλυαρίαν οἰόμενος υτ cum rc Ξ et ς, φλυαρίαν ἡγούμενος q.—[i] ἔχει ἔφη Κ.—[k] νομίζειν πρὸς ΑΠΦDKqυm : νομίζειν οὐδὲν πρὸς *ς.—[l] ὅποι τ.—[m] ἔχοι ΘΦ.—[n] τῷ om ΦDKqmτ.—[o] πόρρω τὰς δ' ἄλλας καλεῖν ς.—[p] ἕως υ.—[q] ᾗ τ.—[r] ἀμφισβητοῦσί τε Ξ.—[s] βίου Ξ.—[t] ὅτι om υ.

εἰ μὴ εἴ τις] Sic Gorg. 480. B. εἰ μὴ εἴ τις ὑπολάβοι. Sympos. c. 31. p. 205. E. εἰ μὴ εἴ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ al. Vulgo εἰ μὴ, εἴ τις, quod e Cod. Reg. correximus. Ficinus, *nisi quid forsan ad argentum conferant*. Ast.

ὅτι] Scribo ὅ,τι: et implicita esse verba puto, non aliter intelligens quam si ita collocata essent, καπνὸν δὴ καὶ φλυαρίαν οἰόμενος μάθημα ὅ,τι μὴ τιμὴν φέροι. Sic autem et alibi φλυαρίας appellatione utitur. Steph.

ὅτι μὴ] I. q. *nisi, præterquam*; hæc explicationis causa interposita sunt, quocirca sequentia οἰόμενος καπνὸν cet. trahenda ad prægressum τὴν (ἡδονὴν) ἀπὸ τοῦ μανθάνειν. Ὅτι μὴ satis frequens est, sed nondum ita expositum, ut acquiescere possis. Hermannus ὅτι μὴ ex his, οὐδὲν ὅτι μὴ, *nihil quod non*, ortum esse censet, ad Viger. p. 804. et Heind. ad Phædon. §. 31. distinguit ὅτι μὴ (i. q. καθόσον) et ὅτι μὴ, *nisi*; utrumque haud satis recte. Ni fallor, ὅτι μὴ est proprie *ut non*, h. e. *nisi, præterquam*, ut Xenoph. Anabas. vi. 2. §. 6. μὴ ἀναγκάζειν πόλιν Ἑλληνίδα καὶ φιλίαν, ὅτι μὴ αὐτοὶ ἐθέλοντες διδοῖεν. Phædon. 67. A. ὅτι (sic scribendum, non ὅ,τι) μὴ πᾶσα ἀνάγκη. Crit. 52. B. ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμόν. Ælian. Var. Hist. ii. 10. ὅτι μὴ ἐν τούτοις. Ast.

φέρει] E Cod. Reg. ita reposui pro φέροι. Ceterum minus recte Ficinus vertit: *quia doctrina honorem non affert*; et Stephanus sine causa ὅ, τι μὴ scribi volebat. Ast.

ἀναγκαίας] Contrariam lectionem secutus est etiam Fic. quippe qui vertat itidem, *non necessarias*. Quæ tamen subjunguntur, pro hac nostra facere videntur. Steph.

εἰ μὴ ἀνάγκη] Vid. Phædon. 67. A. Ast.

§. 8. ὅτε δὴ οὖν] Laudat Galen. de Hippocrat. et Plat. Placit. vi. p. 289. v. 49. ubi ὅτι et ἑκάστου εἴδους scribitur. Ast.

αὐτὸς ὁ βίος, μὴ ὅτι[t] πρὸς τὸ κάλλιον[u] καὶ αἴσχιον ζῆν
μηδὲ τὸ χεῖρον καὶ ἄμεινον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ τὸ ἥδιον[v] καὶ
ἀλυπότερον,[w] πῶς ἂν εἰδεῖμεν[x] τίς αὐτῶν[y] ἀληθέστατα λέ- II. 582.
γει;[z] Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔγωγε ἔχω εἰπεῖν.[a] Ἀλλ' ὧδε σκό-
πει. τίνι χρὴ κρίνεσθαι τὰ μέλλοντα καλῶς κριθήσεσθαι;
ἆρ' οὐκ ἐμπειρίᾳ τε καὶ φρονήσει καὶ λόγῳ; ἢ τούτων ἔχοι
ἄν τις βέλτιον κριτήριον; Καὶ πῶς ἄν; ἔφη. Σκόπει δή.
τριῶν ὄντων τῶν ἀνδρῶν τίς ἐμπειρότατος πασῶν ὧν εἴπομεν
ἡδονῶν; πότερον ὁ φιλοκερδής, μανθάνων αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν III. i. 446.
οἷόν ἐστιν, ἐμπειρότερος[b] δοκεῖ σοι εἶναι τῆς ἀπὸ τοῦ εἰδέναι
ἡδονῆς, ἢ ὁ[c] φιλόσοφος[d] τῆς ἀπὸ τοῦ κερδαίνειν; Πολύ,
ἔφη, διαφέρει. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη γεύεσθαι τῶν ἑτέρων ἐκ
παιδὸς[e] ἀρξαμένῳ· τῷ δὲ φιλοκερδεῖ, ὅπῃ πέφυκε τὰ ὄντα
μανθάνοντι,[f] τῆς ἡδονῆς ταύτης, ὡς γλυκεῖά ἐστιν, οὐκ
ἀνάγκη γεύεσθαι οὐδ' ἐμπείρῳ γίγνεσθαι, μᾶλλον δὲ καὶ
προθυμουμένῳ οὐ ῥᾴδιον. Πολὺ ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, διαφέρει
τοῦ γε φιλοκερδοῦς ὁ φιλόσοφος ἐμπειρίᾳ[g] ἀμφοτέρων τῶν
ἡδονῶν. Πολὺ μέντοι. Τί δὲ τοῦ φιλοτίμου; ἆρα μᾶλ-
λον ἄπειρός[h] ἐστι τῆς ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονῆς ἢ ἐκεῖνος
τῆς ἀπὸ τοῦ φρονεῖν; Ἀλλὰ τιμὴ μέν,[i] ἔφη, ἐάν περ ἐξερ-
γάζωνται ἐπὶ ὃ ἕκαστος ὥρμηκε, πᾶσιν αὐτοῖς ἕπεται· καὶ

—[u] κάλλιστον Ξ.—[v] ἴδιον Φ.—[w] ἀλυπότατον Φr.—[x] εἰδείημεν Θr, εἰδοῖμεν q.—[y] αὐτῷ r.—[z] λέγοι Θr.—[a] σκοπεῖν r.—[b] ἐμπειρότατος DK.—[c] ὁ om v.—[d] φιλοσοφώτατος K.—[e] παίδων Ξ.—[f] τὰ ὄντα μανθάνοντι om Θr: τὰ ὄντι μ. Π, τὰ ὄ. μανθάνοντα K.—[g] ἐμπειρίᾳ μὲν K.—[h] ἄπειρός ΑΘΞΠΦγυmr, ἄτιμός DK: ἔμπειρός

μὴ ὅτι] Nostrum *nicht etwa* (proprie: *es ist nicht zu denken, dass*). Post μὴ igitur verbum timendi, cogitandi al. intelligi debet. Exempla vide a Fischero ad Apolog. p. 157. laudata. Ast.

εἰδεῖμεν] Ald. Bas. 1. et 2. ᾔδειμεν. Galenus ᾔδη μέν; et mox Galen. λέγει. Ast.

ἐμπειρότερος] Ald. Bas. 1. et 2. ἐμπειρότατος, sed sensus comparativum efflagitat, quem Ficinus quoque expressit. Ast.

τί δὲ τοῦ φιλοτίμου] Non puto desiderari aut subaudiendam relinqui particulam περί: sed intelligendum esse, τί δὲ τοῦ φιλοτίμου διαφέρει, hoc verbum διαφέρει ex praecedentibus repetendo. Possit autem fortassis et ita legi, τί δέ; τοῦ φιλοτίμου; subaudiendo itidem διαφέρει: quasi dicat τί δέ; πότερον ὥσπερ τοῦ φιλοκερδοῦς, οὕτω καὶ τοῦ φιλοτίμου διαφέρει; Sed tunc ἆρα perinde fuerit ac si diceretur, 'An potius dicendum fuerit?' vel, 'An contra dicendum fuerit?' Steph.

ἔμπειρος] In praeced. edit. ἄπειρος: sed ἔμπειρος agnoscit et Ficinus. Steph.

ἔμπειρος] Ald. Bas. 1. et 2. ἄπειρος et Cod. Reg. ἄτιμός. Ast.

τιμή] In illa Basil. editione pro τιμὴ (quod in Aldina etiam est) legitur τί μήν: sed de altera illa lectione, quin genuina sit, nec precedentia nec sequentia dubitare sinunt. Steph. Bas. 2. τι μην. Ast.

γὰρ ὁ πλούσιος ὑπὸ πολλῶν τιμᾶται καὶ ὁ ἀνδρεῖος καὶ ὁ[k] σοφός, ὥς τε ἀπό γε τοῦ τιμᾶσθαι, οἷόν ἐστι, πάντες τῆς ἡδονῆς ἔμπειροι· τῆς δὲ τοῦ ὄντος θέας, οἵαν ἡδονὴν ἔχει, ἀδύνατον ἄλλῳ γεγεῦσθαι πλὴν τῷ φιλοσόφῳ. Ἐμπειρίας μὲν ἄρα, εἶπον, ἕνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει[l] οὗτος.[m] Πολύ γε. Καὶ μὴν μετά γε φρονήσεως[n] μόνος ἔμπειρος γεγονὼς ἔσται. Τί μήν; Ἀλλὰ μὴν καὶ δι' οὗ
III. i. 447. γε[o] δεῖ ὀργάνου κρίνεσθαι, οὐ τοῦ φιλοκερδοῦς τοῦτο ὄργανον[p] οὐδὲ τοῦ φιλοτίμου, ἀλλὰ τοῦ φιλοσόφου. Τὸ ποῖον;[q] Διὰ λόγων που ἔφαμεν δεῖν κρίνεσθαι. ἢ γάρ; Ναί. Λόγοι δὲ τούτου μάλιστα ὄργανον. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν εἰ μὲν πλούτῳ καὶ κέρδει ἄριστα ἐκρίνετο τὰ κρινόμενα, ἃ ἐπῄνει ὁ φιλοκερδὴς καὶ ἔψεγεν, ἀνάγκη ἂν ἦν ταῦτα ἀληθέστατα εἶναι. Πολλή[r] γε. Εἰ δὲ τιμῇ[s] τε καὶ νίκῃ[t] καὶ ἀνδρίᾳ, ἆρ' οὐχ ἃ ὁ φιλότιμός τε καὶ ὁ φιλόνεικος;[u] Δῆλον. Ἐπειδὴ δ' ἐμπειρίᾳ καὶ φρονήσει καὶ λόγῳ; Ἀνάγκη, ἔφη, ἃ ὁ φιλόσοφός τε καὶ[v] ὁ φιλολόγος[w] ἐπαι-
II. 583. νεῖ, ἀληθέστατα εἶναι. Τριῶν ἄρα[x] οὐσῶν τῶν ἡδονῶν ἡ τούτου τοῦ μέρους τῆς ψυχῆς ᾧ μανθάνομεν ἡδίστη ἂν εἴη, καὶ ἐν ᾧ ἡμῶν τοῦτο[y] ἄρχει, ὁ τούτου βίος ἥδιστος; Πῶς δ' οὐ μέλλει; ἔφη· κύριος γοῦν ἐπαινέτης ὢν ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος. Τίνα δὲ δεύτερον, εἶπον, βίον καὶ τίνα δευτέραν ἡδονήν φησιν ὁ κριτὴς εἶναι; Δῆλον ὅτι τὴν

*s.—[j] τιμὴ μὲν v et corr Θ, τί μὴ corr q, τί μὴν ΑΞΠΦDKmt et pr Θ: τιμὴ s.—[k] ὁ ante σοφὸς om ΘΠDKvt.—[l] rectius videtur κρινεῖ.—[m] οὗτως A.—[n] σωφρονήσεως Ilr et notata prima syllaba Θ, erasa D: τῆς φρονήσεως Φ.—[o] δὲ v.—[p] τοῦτο ὄργανον AΦvm: τοῦτο τὸ ὄργανον *s.—[q] ποῖον δή Φ.—[r] πολύ Φ: πολλή...ἐπαι. α. εἶναι om x.—[s] τιμή ms.—[t] νίκηι καὶ ἀνδρείαι A: νίκη καὶ ἀνδρεία *s.—[u] ὁ φιλόνεικός τε καὶ ὁ φιλότιμος K et (qui cum Ξv φιλόνικός) q. alterum ὁ add etiam ΑΠΦD.—[v] ὁ φιλόσοφός τε καὶ om v.—[w] φιλόλογος A, φιλόλογος ΠΦ.—[x] ἄρ' r, ἆρ' m.—[y] τούτου

τιμή τε καὶ νίκη] Mutandi sunt hi tres nominativi in tres dativos, τιμῇ τε καὶ νίκῃ καὶ ἀνδρείᾳ, repetendo ἐκρίνετο τὰ κρινόμενα: quæ junguntur itidem cum dativis πλούτῳ καὶ κέρδει. STEPH. Recte Steph. AST.

ἀνάγκη ἃ ὁ] Vulgo legitur ἀνάγκη, ἔφη, quum tamen hæc Socratis verba sint, et orationis nexus postulet, ut Ἀνάγκη, ἔφη, ante Τριῶν ἄρα ut responsio ponatur; et ex his Ἀνάγκη, ἔφη illud ἔφη post ἀνάγκη in Socratis oratione sine ulla dubitatione fluxit. Etiam Ficinus in responsione habet, *Liquet.* Socr. *Postquam vero* cet. AST.

κύριος] Suspicari possit quispiam legisse aliter Ficinum; nam et ipse vertit, *nempe philosophus, apud quem vere*

τοῦ πολεμικοῦ τε καὶ φιλοτίμου· ἐγγυτέρω γὰρ αὐτοῦ ἐστὶν ἢ ἡ τοῦ χρηματιστοῦ.[z] Ὑστάτην[a] δὴ[b] τὴν τοῦ φιλοκερδοῦς, ὡς ἔοικεν. Τί μήν; ἦ δ' ὅς.

§. 9. Ταῦτα μὲν τοίνυν οὕτω δύ' ἐφεξῆς ἂν εἴη καὶ δὶς νενικηκὼς ὁ δίκαιος τὸν ἄδικον· τὸ δὲ τρίτον ὀλυμπικῶς τῷ III. i. 448. σωτῆρί τε καὶ τῷ Ὀλυμπίῳ Διί, ἄθρει ὅτι οὐδὲ παναληθής ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου, οὐδὲ καθαρά, ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη[c] τις, ὡς ἐγὼ δοκῶ[d] μοι τῶν σοφῶν τινὸς ἀκηκοέναι. καί τοι τοῦτ' ἂν εἴη μέγιστόν[e] τε καὶ κυριώτατον τῶν πτωμάτων. Πολύ γε· ἀλλὰ πῶς λέγεις; Ὧδ', εἶπον, ἐξευρήσω, σοῦ ἀποκρινομένου ζητῶν ἅμα. Ἐρώτα δή, ἔφη. Λέγε δή, ἦν δ' ἐγώ· οὐκ ἐναντίον φαμὲν λύπην ἡδονῇ; Καὶ μάλα. Οὐκοῦν καὶ τὸ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι εἶναί τι; Εἶναι μέντοι. Μεταξὺ τούτοιν ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ὂν ἡσυχίαν τινὰ περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς; ἢ οὐχ οὕτως[f] αὐτὸ λέγεις; Οὕτως, ἦ δ' ὅς. Ἆρα οὐ[g] μνημονεύεις, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς[h] τῶν καμνόντων λόγους, οὓς λέγουσιν ὅταν κάμνωσιν. Ποίους; Ὡς οὐδὲν ἄρα[i] ἐστὶν ἥδιον τοῦ ὑγιαίνειν, ἀλλὰ σφᾶς ἐλελήθει,[k] πρὶν κάμνειν, ἥδιστον ὄν. Μέμνημαι, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τῶν περιωδυνίᾳ τινὶ ἐχομένων ἀκούεις λεγόντων ὡς οὐδὲν ἥδιον[l] τοῦ παύσασθαι[m] ὀδυνώμενον; Ἀκούω. Καὶ ἐν ἄλλοις γε, οἶμαι,[n] πολλοῖς τοιούτοις αἰσθάνει γιγνομένους τοὺς ἀνθρώπους, ἐν οἷς ὅταν λυπῶνται, τὸ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τὴν III. i. 449.

K.—[z] αὐτῷ ἢ ἡ τοῦ χρηματιστικοῦ v.—[a] ὑστάτου r.—[b] δὴ ΑΘΠDKq: δὲ *s.—[c] ἐσκιατραφημένη Kq.—[d] δοκεῖ Θ.—[e] εἴη τὸ μέγιστόν Φ.—[f] οὗτος Ξ.—[g] ἆρ' οὐ mr, ἆρ' οὖν v.—[h] τοὺς om r.—[i] ἄρ' r.—[k] ἐληλύθει Ξm.—[l] ἴδιον Θ.—[m] παῦσαι Θ.—

judicandi est auctoritas, suam laudat vitam. Steph.

ἢ δῆλον] ἢ inserui, quoniam sermo Platonis efflagitat. De sententia, cf. Philebus. Ast.

§. 9. τὸ δὲ τρίτον—Διί] Tertio, et quidem postremo. Τὸ τρίτον s. τὸν τρίτον κρατῆρα τῷ Σωτῆρι (postremus enim calix Jovi Servatori dicabatur; hinc πλήρωμα vocabatur, vid. Archestrat. apud Athen. i. 52. p. 29. B. xv. p. 675. C. Cf. Diodor. Sic. iv. 3. p. 249. not. Wesseling.) proverbialiter dicitur de re jam perficienda et absolvenda. Schol. ad Charmid. p. 92. τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι ἐπὶ τῶν τελείως τι πραττόντων· τὰς γὰρ τρίτας σπονδὰς καὶ τὸν τρίτον κρατῆρα ἐκίρνων τῷ Διῒ τῷ Σωτῆρι· τέλειος γὰρ ὁ τρίτος ἀριθμός, ἐπειδὴ καὶ ἀρχὴν καὶ μέσην καὶ τέλος ἔχει. Hinc τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι Phileb. 66. D. Charmid. 167. B. Epist. vii. 340. A. Cf. Hesych. v. τρίτος κρατὴρ ibique interpp. Pierson. ad Mœr. p. 72. et Heind. ad Charm. p. 93. Ast.

ἐξευρήσω] Bas. 2. ἐξερευνήσω. Ficinus: *Ita certe inveniam.* Ast.

ἡσυχίαν τοῦ τοιούτου ἐγκωμιάζουσιν ὡς ἥδιστον, οὐ[o] τὸ χαίρειν. Τοῦτο γάρ, ἔφη, τότε ἡδὺ ἴσως καὶ[p] ἀγαπητὸν γίγνεται, ἡσυχία. Καὶ ὅταν παύσηται ἄρα, εἶπον, χαίρων τις, ἡ τῆς ἡδονῆς ἡσυχία λυπηρὸν ἔσται. Ἴσως, ἔφη. Ὁ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν[q] εἶναι, τὴν ἡσυχίαν, τοῦτό ποτε ἀμφότερα ἔσται, λύπη τε καὶ ἡδονή. Ἔοικεν. Ἦ καὶ δυνατὸν τὸ μηδέτερα ὂν ἀμφότερα γίγνεσθαι; Οὔ μοι δοκεῖ. Καὶ μὴν τό γε ἡδὺ ἐν ψυχῇ γιγνόμενον καὶ τὸ λυπηρὸν κίνησίς τις ἀμφοτέρω[r] ἐστόν.[s] ἢ
II. 584. οὔ; Ναί. Τὸ δὲ μήτε[t] λυπηρὸν μήτε ἡδὺ οὐχὶ ἡσυχία μέντοι καὶ ἐν μέσῳ τούτοιν ἐφάνη ἄρτι; Ἐφάνη γάρ. Πῶς οὖν ὀρθῶς ἔστι τὸ[u] μὴ ἀλγεῖν ἡδὺ ἡγεῖσθαι ἢ τὸ μὴ χαίρειν ἀνιαρόν; Οὐδαμῶς. Οὐκ ἔστιν ἄρα τοῦτο, ἀλλὰ φαίνεται, ἦν δ' ἐγώ, παρὰ τὸ ἀλγεινὸν ἡδὺ καὶ παρὰ τὸ ἡδὺ ἀλγεινὸν τότε ἡ ἡσυχία, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς τούτων τῶν φαντασμάτων πρὸς ἡδονῆς ἀλήθειαν, ἀλλὰ γοητεία τις. Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει. Ἰδὲ τοίνυν, ἦν[v] δ'[w] ἐγώ, ἡδονὰς αἳ οὐκ ἐκ λυπῶν εἰσίν, ἵνα μὴ πολλάκις οἰηθῇς[x] ἐν
III. i. 460. τῷ παρόντι οὕτω τούτω[y] πεφυκέναι, ἡδονὴν μὲν παῦλαν λύπης εἶναι, λύπην δὲ ἡδονῆς. Ποῦ δή, ἔφη, καὶ ποίας λέγεις; Πολλαὶ μέν, εἶπον, καὶ ἄλλαι, μάλιστα δ' εἰ θέλεις ἐννοῆσαι τὰς περὶ τὰς ὀσμὰς[z] ἡδονάς. αὗται γὰρ οὐ προλυπηθέντι ἐξαίφνης ἀμήχανοι τὸ μέγεθος γίγνονται, παυσάμεναί τε λύπην οὐδεμίαν καταλείπουσιν. Ἀληθέστατα, ἔφη. Μὴ ἄρα πειθώμεθα καθαρὰν ἡδονὴν[a] εἶ-

[n] γε οἶμαι om r.—[o] ὂν οὐ Ξm, ὂν υr.—[p] καὶ...ἔφη om Θr; καὶ...ἴσως om ΠDKq.—
[q] ἔφαμεν ἀμφοτέρων q.—[r] ἀμφοτέρων ΞΦKm.—[s] ἐστιν Φ, ἐστὶν r.—[t] μήτε λυπηρὸν in mg habet Θ, tanquam ante οὐχ (ita enim scribit) omissa.—[u] ἐστὶ λέγειν τὸ υ.—
[v] ἦν q: ἔφην *s.—[w] δ' om Θr.—[x] οἰηθεὶς m.—[y] τοῦτο ΑΞΦυm.—[z] ὀδμὰς s.—

δ—εἶναι, τὴν ἡσυχίαν] Vid. ad c. 6. Ast.

ἀμφοτέρῳ] Cod. Reg. ἀμφοτέρων, male. Ast.

ὀρθῶς ἐστὶ] Rectius ὀρθόν ἐστι legetur. Sic autem ὀρθῶς pro ὀρθὸν in alio positum esse loco, in harum annotationum principio docui. Steph.

ὀρθῶς] Pro adjectivo positum, de quo jam exposuimus.—Mox ἀλγεῖν pro ἀλγεινὸν Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

γοητεία] De vocis variis significationibus erudite, ut solet, disputavit Sturzius in Nov. Act. Societ. Lat. Jenens. vol. i. p. 75. Ast.

πολλάκις] *Forte*, vid. nostra ad Phædr. p. 260.—Mox τούτῳ Ald. Bas. 1. et 2. vitiose. Ast.

ὀσμὰς] Sic Cod. Reg. Vulgo ὀδμάς. Ast.

καὶ τὴν[b] λύπης ἀπαλλαγήν, μηδὲ λύπην τὴν[c] ἡδονῆς. Μὴ
γάρ. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, αἵ γε[d] διὰ τοῦ σώματος ἐπὶ
τὴν ψυχὴν τείνουσαι καὶ λεγόμεναι ἡδοναί, σχεδὸν αἱ
πλεῖσταί τε καὶ μέγισται,[e] τούτου τοῦ εἴδους εἰσί, λυπῶν
τινὲς ἀπαλλαγαί. Εἰσὶ γάρ. Οὐκοῦν καὶ αἱ περὶ[f]
μελλόντων τούτων ἐκ προσδοκίας γιγνόμεναι προησθήσεις[g]
τε καὶ προλυπήσεις κατὰ ταὐτὰ[h] ἔχουσιν; Κατὰ ταὐτά.[i]
[§. 10.] Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οἷαί εἰσι καὶ ᾧ μάλιστα
ἐοίκασιν; Τῷ; ἔφη. Νομίζεις τι, εἶπον, ἐν τῇ φύσει εἶ-
ναι τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ κάτω, τὸ δὲ μέσον; Ἔγωγε.
Οἴει οὖν ἄν τινα ἐκ τοῦ κάτω φερόμενον πρὸς μέσον[k] ἄλλο
τι οἴεσθαι ἢ ἄνω φέρεσθαι; καὶ ἐν μέσῳ στάντα, ἀφορῶντα
ὅθεν ἐνήνεκται,[l] ἄλλοθί που ἂν ἡγεῖσθαι εἶναι ἢ ἐν τῷ ἄνω,
μὴ ἑωρακότα τὸ ἀληθῶς[m] ἄνω; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε,[n] ἔφη, III. i. 451.
ἄλλως οἶμαι οἰηθῆναι ἂν τὸν τοιοῦτον. Ἀλλ' εἰ πάλιν γ',
ἔφην, φέροιτο, κάτω[o] τ' ἂν οἴοιτο φέρεσθαι καὶ ἀληθῆ οἴοι-
το; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν ταῦτα πάσχοι ἂν πάντα διὰ
τὸ μὴ ἔμπειρος εἶναι τοῦ ἀληθινῶς ἄνω τε ὄντος καὶ ἐν μέ-
σῳ καὶ κάτω; Δῆλον δή. Θαυμάζοις ἂν οὖν εἰ καὶ
ἄπειροι[p] ἀληθείας περὶ πολλῶν τε ἄλλων μὴ ὑγιεῖς δόξας
ἔχουσι,[q] πρός τε ἡδονὴν καὶ λύπην καὶ τὸ μεταξὺ τούτων
οὕτω διάκεινται, ὥστε ὅταν μὲν ἐπὶ τὸ λυπηρὸν φέρωνται,
ἀληθῆ τε οἴονται καὶ τῷ ὄντι λυποῦνται, ὅταν δὲ ἀπὸ λύ- II. 585.
πης ἐπὶ τὸ μεταξύ, σφόδρα μὲν οἴονται πρὸς πληρώσει[r] τε
καὶ ἡδονῇ γίγνεσθαι,[s] ὥς περ δὲ[t] πρὸς μέλαν φαιὸν[u] ἀπο-
σκοποῦντες ἀπειρίᾳ λευκοῦ, καὶ πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω λύ-
πην ἀφορῶντες ἀπειρίᾳ ἡδονῆς ἀπατῶνται; Μὰ Δί', ἦ δ'
ὅς, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον εἰ μὴ οὕτως
ἔχοι.[v] Ὧδε γοῦν,[w] εἶπον, ἐννόει. οὐχὶ πεῖνα[x] καὶ δίψα[y]

[a] καθ. καθ. ἡδ. om v.—[b] τῆς r.—[c] τῆς ΞΦumr.—[d] αἵτε r.—[e] καὶ μέγισταί τε ΠDK s, καὶ μέγισταί γε q, καὶ μέγισται r.—[f] πρὸ ΑΠΦDKqυm.—[g] προησθήσεις ΑΘΠDK υmr: προαισθήσεις *s.—[h] ταῦτα q.—[i] Κατὰ ταυτά om Θr.—[k] πρὸς τὸ μέσον Ξs.—[l] ἐνήνεγκται q.—[m] τὸ ἀληθῶς ΑΘΠΦDKυmr, τὸ ἀληθὲς q: τὸ ὡς ἀληθῶς Ξs.—[n] ἔγωγ' υr.—[o] κάτω bis ponit s.—[p] καὶ οἱ ἄπειροι υ.—[q] ἔχωσι r.—[r] πλήρωσιν...ἡδονὴν DKq et corr Π.—[s] καὶ γίγνεσθαι DK, φέρεσθαι q.—[t] δὲ add q.—[u] φαιὸν μέλαν corr

§. 10. οὕτω] Hæc vox post ὥσπερ est eadem ratione. Ast.

οὐχὶ πεῖνα] Laudat Stob. iv. p. 61. usque ad ἀρετῆς. Ast.

καὶ τοιαῦτα κενώσεις τινές[z] εἰσι τῆς περὶ τὸ σῶμα ἕξεως;
III. i. 452. Τί μήν; Ἄγνοια δὲ καὶ ἀφροσύνη ἆρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ[a] ψυχὴν[b] αὖ[c] ἕξεως; Μάλα γε. Οὐκοῦν πληροῖτ'[d] ἂν ὅ τε τροφῆς μεταλαμβάνων καὶ ὁ νοῦν ἴσχων; Πῶς δ' οὔ; Πλήρωσις δὲ ἀληθεστέρα τοῦ ἧττον ἢ τοῦ μᾶλλον ὄντος; Δῆλον ὅτι τοῦ μᾶλλον. Πότερα οὖν ἡγεῖ τὰ γένη μᾶλλον καθαρᾶς οὐσίας μετέχειν, τὰ[e] οἷον[f] σίτου τε καὶ ποτοῦ καὶ ὄψου καὶ ξυμπάσης τροφῆς, ἢ τὸ δόξης τε ἀληθοῦς εἶδος καὶ ἐπιστήμης καὶ νοῦ καὶ ξυλλήβδην ἁπάσης[g] ἀρετῆς; ὧδε δὲ κρῖνε.[h] τὸ τοῦ ἀεὶ ὁμοίου ἐχόμενον καὶ ἀθανάτου καὶ ἀληθείας, καὶ αὐτὸ[i] τοιοῦτον ὂν[k] καὶ ἐν τοιούτῳ[l] γιγνόμενον, μᾶλλον[m] εἶναί σοι δοκεῖ, ἢ τὸ μηδέποτε ὁμοίου καὶ θνητοῦ, καὶ αὐτὸ[n] τοιοῦτον[o] καὶ ἐν τοιούτῳ[p] γιγνόμενον; Πολύ, ἔφη, διαφέρει τὸ τοῦ ἀεὶ ὁμοίου. Ἦ οὖν ἀεὶ[q] ὁμοίου οὐσία οὐσίας τι μᾶλλον ἢ ἐπιστήμης μετέχει; Οὐδαμῶς. Τί δ', ἀληθείας; Οὐδὲ τοῦτο. Εἰ δὲ[r] ἀληθείας ἧττον, οὐ[s] καὶ οὐσίας; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ὅλως τὰ περὶ τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν γένη τῶν γενῶν αὖ τῶν[t] περὶ τὴν τῆς ψυχῆς θεραπείαν ἧττον ἀληθείας τε καὶ οὐσίας μετέχει;[u] Πολύ γε. Σῶμα δὲ αὐτὸ ψυχῆς[v] οὐκ
III. i. 453. οἴει οὕτως; Ἔγωγε. Οὐκοῦν τὸ τῶν μᾶλλον ὄντων πληρούμενον καὶ αὐτὸ[w] μᾶλλον ὂν ὄντως μᾶλλον πληροῦται, ἢ τὸ τῶν ἧττον ὄντων καὶ αὐτὸ[w] ἧττον ὄν; Πῶς γὰρ οὔ; Εἰ ἄρα τὸ πληροῦσθαι τῶν φύσει[x] προσηκόντων ἡδύ ἐστι, τὸ τῷ ὄντι καὶ τῶν ὄντων πληρούμενον μᾶλλον[y] μᾶλλον

οι
q.—[v] ἔχοι ΘΦr, ἔχει Ξ: ἔχει *s.—[w] γοῦν Φrmr: γε οὖν *s, nisi quod οὖν post εἰ-
a
τον ponit K.—[x] πείνη A, πεῖνα Φ.—[y] δίψα ΑΘΠΦDKqvmr: δίψη s.—[z] τινές om r.—[a] τῆς Ξ, om Θ.—[b] ψυχῆς ΘΞm.—[c] αὖ add ΑΘΞΠr.—[d] οὐκοῦν πληροῖτ' ΑΠΦDKqrm:
a
οὐκοῦν καὶ πληροῖτ' *s.—[e] τὰ om pr A.—[f] οἷον A.—[g] αὖ πάσης ΑΠΦm, αὖ συμπάσης v.—[h] κρῖνε ΑΞKvm.—[i] αὖ τὸ Αφrmr.—[k] ὂν om pr Θ.—[l] ἐν τῷ τοιούτῳ r.—[m] μᾶλλον...γιγνόμενον om Θ.—[n] αὖ τὸ ΑΦDKvm.—[o] τοιοῦτο ΑΦm, τοιοῦτον ὂν r.—[p] ἐν τῷ τοιούτῳ r.—[q] οὖν μὴ ἀεὶ v. δὲ τοῦ μηδέποτε q.—[r] δ' r.—[s] οὐ om qr.—[t] αὐτῶν r.—[u] μετέχει om r.—[v] τῆς ψυχῆς A, ψυχῆς ἧττον v.—[w] αὖ τὸ ΞΦm.—[x] τῇ φύσει r et rc Ξ.—[y] prius μᾶλλον ante ὄντων ponunt Ξs, om ΦKrm.—[z] ὂν q.

ψυχὴν] Inter ψυχὴν et ἕξεως invenitur vocula αὖ in uno vet. libro. STEPH. Scil. Bas. 2. ψυχὴν αὖ. AST.

αὐτὸ τοιοῦτον] In præced. edit. αὖ τὸ pro αὐτό: ac mox vicissim αὐτῶν pro αὖ τῶν. STEPH.

γιγνόμενον] Bas. 2. addit μᾶλλον εἶναι. AST.

ὄντως τε καὶ ἀληθεστέρως χαίρειν ἂν ποιοῖ ἡδονῇ ἀληθεῖ,
τὸ δὲ τῶν ἧττον μεταλαμβάνον ἧττόν τε ἂν ἀληθῶς καὶ
βεβαίως[a] πληροῖτο καὶ ἀπιστοτέρας[b] ἂν ἡδονῆς καὶ ἧττον
ἀληθοῦς μεταλαμβάνοι. Ἀναγκαιότατα, ἔφη. Οἱ ἄρα
φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἄπειροι, εὐωχίαις δὲ καὶ τοῖς τοιού- II. 586.
τοις ἀεὶ ξυνόντες, κάτω, ὡς ἔοικε, καὶ μέχρι πάλιν πρὸς τὸ
μεταξὺ φέρονταί τε καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου, ὑπερ-
βάντες δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀληθῶς[c] ἄνω οὔτε ἀνέβλεψαν
πώποτε οὔτε ἠνέχθησαν, οὐδὲ τοῦ ὄντος τῷ ὄντι ἐπληρώθη-
σαν, οὐδὲ βεβαίου τε καὶ καθαρᾶς ἡδονῆς ἐγεύσαντο, ἀλ-
λὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες καὶ κεκυφότες
εἰς γῆν καὶ εἰς[d] τραπέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ
ὀχεύοντες, καὶ ἕνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες
καὶ[e] κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασί τε καὶ ὁπλαῖς
ἀποκτιννύασι δι' ἀπληστίαν,[f] ἅτε οὐχὶ[g] τοῖς οὖσιν οὐδὲ τὸ III. i. 454.
ὂν οὐδὲ[h] τὸ στέγον ἑαυτῶν πιμπλάντες. Παντελῶς, ἔφη ὁ
Γλαύκων, τὸν τῶν πολλῶν, ὦ Σώκρατες, χρησμῳδεῖς βίον.
Ἆρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις
λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ ἐσκιαγραφημέναις,
ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις, ὥστε σφο-
δροὺς[i] ἑκατέρας φαίνεσθαι καὶ ἔρωτας ἑαυτῶν λυττῶντας
τοῖς ἄφροσιν ἐντίκτειν καὶ περιμαχήτους εἶναι, ὥς περ τὸ
τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι

—[a] καὶ οὐ βεβαίως r.—[b] ἀπυστοτέρας ΘΠ.—[c] ἀληθῶς ΑΘΞΠΦυmr : ἀληθὲς s.—[d] εἰς ante τραπέζας om Ξ.—[e] λακτίζοντές τε καὶ q.—[f] ἀπιστίαν Θ.—[g] οὐδὲ r.—

καὶ βεβαίως] Bas. 2. *καὶ οὐ βεβαίως*. Ast.

οἱ ἄρα φρονήσεως] Laudat Longin. xiii. §. 1. usque ad *ἀπληστίαν*, ubi verba *καὶ μέχρι—μεταξὺ* omissa sunt, *φέρονται* sine *τε* scribitur—*βίου* (Ald. Bas. 1. et 2. *βίον*)—*ὑπερβάντες δὲ τοῦτο* absunt—*πρὸς δὲ τὸ ἀληθὲς—οὔτ' ἀνηνέχθησαν—οὐδὲ τοῦ ὄντος—ἐπληρώθησαν* absunt—*ἀποκτιννύουσι*. Ast.

στέγον] Ficinus videtur legisse *στερεὸν*, nisi malis statuere, ipsum hoc significatu vocem *στέγον* accepisse. *τὸ στέγον* est *solidum, firmum, non mutabile, constans*. Proprie significatur hac voce id, quod aliquid ita continet, ut effluere nequeat, vid. Cratyl. 412. D. de Legg. iv. 714. A. Gorg. 493. C. Tim. 45. C. 78. A. Euripid. apud Plutarch. *περὶ ἀδολεσχ.* p. 502. Straton. Epigr. xxi. 4. Themist. Orat. xxvi. p. 312. D. Porphyr. apud Euseb. Præp. Evang. iv. 8. p. 144. B. Lucian. Dialog. Mortuor. xi. 4. t. i. p. 158. ed. Schmied. Plotin. Ennead. ii. 1. 3. p. 98. D. Ast.

ἀποχραινομέναις] Verbum *ἀποχραινομέναις* in notis ad Legg. vi. 14. explicuimus. Ast.

τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον] Helenam enim veram non fuisse in Troja, sed in Pharo, Ægypti insula, plures tradiderunt, vid. Herodot. ii. 112—119. Philostrat. vit. Apollon. iv. 16. p. 154. Heroic. p. 698. ed. Olear. Sext. Empir.

γενέσθαι[h] περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, τοιοῦτόν[i] τι αὐτὸ[m] εἶναι. [§. 11.] Τί δέ; περὶ τὸ θυμοειδὲς οὐχ ἕτερα τοιαῦτα ἀνάγκη γίγνεσθαι, ὃς ἂν αὐτὸ τοῦτο διαπράττηται ἢ φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν ἢ βίᾳ διὰ φιλονεικίαν[n] ἢ θυμῷ διὰ δυσκολίαν, πλησμονὴν τιμῆς τε καὶ νίκης καὶ θυμοῦ διώκων ἄνευ λογισμοῦ τε καὶ νοῦ; Τοιαῦτα, ἦ δ' ὅς, ἀνάγκη καὶ περὶ τοῦτο εἶναι. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· θαῤῥοῦντες λέγωμεν[o] ὅτι καὶ περὶ τὸ[p] φιλοκερδὲς καὶ τὸ φιλόνεικον[q] ὅσαι ἐπιθυμίαι εἰσίν, αἳ μὲν ἂν[r] τῇ ἐπιστήμῃ καὶ λόγῳ ἑπόμεναι καὶ μετὰ τούτων τὰς ἡδονὰς
III. i. 455. διώκουσαι, ἃς ἂν τὸ φρόνιμον ἐξηγῆται,[s] λαμβάνωσι,[t] τὰς ἀληθεστάτας τε λήψονται, ὡς οἷόν τε αὐταῖς ἀληθεῖς[u] λαβεῖν, ἅτε ἀληθείᾳ ἑπομένων,[v] καὶ τὰς ἑαυτῶν οἰκείας, εἴ περ τὸ βέλτιστον ἑκάστῳ, τοῦτο καὶ οἰκειότατον; Ἀλλὰ μήν, ἔφη, οἰκειότατόν γε. Τῷ φιλοσόφῳ ἄρα ἑπομένης ἁπάσης τῆς[w] ψυχῆς καὶ μὴ στασιαζούσης ἑκάστῳ τῷ μέρει ὑπάρχει εἴς τε τἆλλα τὰ ἑαυτοῦ πράττειν καὶ δικαίῳ εἶναι, καὶ δὴ καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἑαυτοῦ ἕκαστον καὶ τὰς
II. 687. βελτίστας καὶ εἰς τὸ δυνατὸν τὰς ἀληθεστάτας καρποῦσθαι. Κομιδῇ μὲν οὖν. Ὅταν δὲ ἄρα τῶν ἑτέρων τι κρατήσῃ, ὑπάρχει αὐτῷ μήτε τὴν ἑαυτοῦ ἡδονὴν ἐξευρίσκειν τά τε ἄλλα[x] ἀναγκάζειν ἀλλοτρίαν καὶ μὴ ἀληθῆ ἡδονὴν διώκειν. Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν ἃ πλεῖστον[y] φιλοσοφίας τε καὶ λόγου ἀφέστηκε, μάλιστα[z] ἂν τοιαῦτα ἐξεργάζοιτο; Πολύ γε. Πλεῖστον δὲ λόγου ἀφίσταται οὐχ ὅ περ

[h] οὐδὲ ΑΞΦυm : οὔτε *ς.—[i] σφοδρὰς Ξητ.—[k] γίγνεσθαι υ.—[l] τὸ τοιοῦτό Φ, τὸ τοιοῦτόν m.—[m] αὐτο om υ.—[n] φιλονικίαν Ξη.—[o] λέγομεν ΞΦmτ et corr A.—[p] τὸ om Φ.—[q] φιλόνικον corr Ξ.—[r] ἂν om Θτ.—[s] ἃς τὸ φρόνιμον ἐξηγεῖται υ.—[t] λαμβάνουσι ΦD et corr A.—[u] ἀληθὲς τ.—[v] ἑπομένας q, ἑπόμενα υ, ἑπόμεναι ς.—[w] τῆς om τ.—[x] ἀλλ' m.—[y] ἄπληστον K et pr D.—[z] μάλιστ' υmτ.—[a] δηλαδή υ.—[b] δὴ τ.

adv. Logic. vii. §. 181. p. 405. §. 255. p. 421. Eustath. ad Iliad. Γ. p. 301. Ast.

§. 11. τί δὲ περὶ] Malim, τί δέ; περὶ τὸ θυμοειδὲς οὐχ ἕτερα etc. Steph.

τί δὲ; περὶ] Sic Stephanus interpungendum esse jam monuit, etsi et altera ratio, qua scribitur τί δὲ περὶ τὸ θυμοειδὲς, habet, quo se defendat. Ast.

φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν] Dativus causam s. impulsum propiorem, διὰ vero cum accusativo remotiorem indicat, ut apud Thucyd. iv. 36. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀσθενείᾳ σωμάτων διὰ τὴν σιτόδειαν ὑπεχώρουν. Vid. Toup. ad Suid. t. ii. p. 32. et Matthiæ Gr. Gr. p. 544. Ast.

ἑπομένων] Sic Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. Stephanus correxit ἑπομέναι, quod esse deberet ἑπομέναις; sed genitivus, dativo prægresso, ita poni solet, v. ad l. vii. 3. p. 518. A. Ast.

νόμου τε καὶ τάξεως; Δῆλον δή.[a] Ἐφάνησαν δὲ[b] πλεῖσ-
τον ἀφεστῶσαι οὐχ αἱ ἐρωτικαί τε καὶ τυραννικαὶ ἐπιθυ-
μίαι; Πολύ γε. Ἐλάχιστον δὲ αἱ βασιλικαί τε καὶ
κόσμιαι; Ναί. Πλεῖστον δή, οἶμαι, ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ
οἰκείας ὁ τύραννος ἀφεστήξει, ὁ δὲ ὀλίγιστον.[c] Ἀνάγκη. III. i. 456.
Καὶ ἀηδέστατα ἄρα, εἶπον, ὁ τύραννος βιώσεται. ὁ δὲ βα-
σιλεὺς ἥδιστα.[d] Πολλὴ ἀνάγκη. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ,
ὅσῳ ἀηδέστερον ζῇ τύραννος βασιλέως; Ἂν εἴπῃς, ἔφη.
Τριῶν ἡδονῶν,[e] ὡς ἔοικεν, οὐσῶν, μιᾶς μὲν γνησίας, δυεῖν[f] δὲ
νόθοιν,[g] τῶν νόθων[h] εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβὰς ὁ τύραννος, φυ-
γὼν νόμον τε καὶ λόγον, δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς[i]
ξυνοικεῖ, καὶ ὁπόσα[k] ἐλαττοῦται, οὐδὲ πάνυ ῥᾴδιον εἰπεῖν,
πλὴν ἴσως ὧδε. Πῶς; ἔφη. Ἀπὸ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ
τρίτος που ὁ τύραννος ἀφειστήκει·[l] ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῶν[m] ὁ
δημοτικὸς[n] ἦν. Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἡδονῆς τρίτῳ εἰδώλῳ
πρὸς ἀλήθειαν ἀπ' ἐκείνου ξυνοικοῖ[o] ἄν, εἰ[p] τὰ πρόσθεν
ἀληθῆ; Οὕτως. Ὁ δέ γε ὀλιγαρχικὸς ἀπὸ τοῦ βασιλι-
κοῦ αὖ τρίτος, ἐὰν εἰς ταὐτὸν ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλι-
κὸν τιθῶμεν. Τρίτος γάρ. Τριπλασίου ἄρα, ἦν δ' ἐγώ,
τριπλάσιον[q] ἀριθμῷ ἀληθοῦς ἡδονῆς ἀφέστηκε τύραννος.
Φαίνεται. Ἐπίπεδον ἄρ',[r] ἔφην, ὡς ἔοικε τὸ εἴδωλον κατὰ
τὸν τοῦ μήκους ἀριθμὸν ἡδονῆς τυραννικῆς ἂν εἴη. Κομιδῇ
γε. Κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τὴν[s] τρίτην[t] αὔξην, δῆλον δὴ
ἀπόστασιν ὅσην ἀφεστηκὼς[u] γίγνεται. Δῆλον,[v] ἔφη, τῷ III. i. 457.
γε[w] λογιστικῷ. Οὐκοῦν ἐάν τις μεταστρέψας ἀληθείᾳ
ἡδονῆς τὸν βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφεστηκότα λέγῃ, ὅσον

—[c] ὀλιγοστὸν ΘΠDKυτ.—[d] ἥκιστα Θ.—[e] ἡδονῶν post οὐσῶν ponit τ.—[f] δυεῖν Θτ: δυοῖν *ς.—[g] νόθαιν ΘΠDKqυτ, νόθοιν corr ΑΞ.—[h] τὸ νόθον ς.—[i] ἡδοναῖς δορυφόροις
ον ὰ
Θτ.—[k] ὁπόσωι ΑΞΦm, ὁπόσω υ.—[l] ἐφειστήκει K, ἐφειστήκει D.—[m] αὐτῷ ς.—
κρα
[n] δημοτικὸς A, δημοκρατικὸς ΦKm.—[o] ξυνοικοίη Θτ.—[p] εἰς τ.—[q] τριπλασίω qυ.—
[r] ἂν DKq.—[s] τὴν om AΦm.—[t] τρίτου m.—[u] ἀφεστηκὸς q.—[v] δῆλον δή υ.—[w] δὲ

ἀφεστήξει] Futurum est a perfecto formatum, ut Sympos. 220. D. Eurip. Iph. A. 675.—Ald. Bas. 1. et 2. vitiose οἰκίας pro οἰκείας exhibent. Ast.

δυοῖν δὲ νόθοιν] Cod. Reg. νόθαιν, quo non opus est. Mox ἐς τὸ ἐπέκεινα est *ad ulterius*, i. e. ad extremum.—Paulo post Ald. Bas. 1. et 2. pro αὐτῶν exhibent αὐτῷ. Ast.

τριπλασίου ἄρα] De his, ut de sequentibus, vid. Schol. Ruhnken. p. 190. Ast.

ἀφέστηκεν, ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις[x] ἥδιον[y] αὐτὸν ζῶντα εὑρήσει τελεωθείσῃ[z] τῇ πολλαπλασιώσει,[a] τὸν δὲ τύραννον ἀνιαρότερον[b] τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀποστάσει. Ἀμήχανον, ἔφη, λογισμὸν καταπεφόρηκας[c] τῆς διαφορότητος
II. 588. τοῖν ἀνδροῖν, τοῦ τε δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, πρὸς ἡδονήν τε καὶ λύπην. Καὶ μέντοι καὶ ἀληθῆ καὶ προσήκοντά γε, ἦν δ' ἐγώ, βίοις ἀριθμόν, εἴ περ αὐτοῖς προσήκουσιν ἡμέραι καὶ νύκτες καὶ μῆνες καὶ ἐνιαυτοί. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, προσήκουσιν. Οὐκοῦν εἰ[d] τοσοῦτον ἡδονῇ νικᾷ ὁ ἀγαθός τε καὶ δίκαιος τὸν κακόν τε καὶ ἄδικον, ἀμηχάνῳ δὴ[e] ὅσῳ πλέονι[f] νικήσει εὐσχημοσύνῃ τε βίου καὶ κάλλει καὶ ἀρετῇ; Ἀμηχάνῳ μέντοι νὴ Δία,[g] ἔφη.

§. 12. Εἶεν δή, εἶπον· ἐπειδὴ[h] ἐνταῦθα λόγου γεγόναμεν, ἀναλάβωμεν τὰ πρῶτα[i] λεχθέντα, δι' ἃ δεῦρ' ἥκομεν. ἦν δέ που λεγόμενον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν τῷ τελέως μὲν ἀδίκῳ, δοξαζομένῳ δὲ δικαίῳ. ἢ οὐχ οὕτως ἐλέχθη; Οὕτω μὲν οὖν. Νῦν δή, ἔφην, αὐτῷ[k] διαλεγώμεθα, ἐπειδὴ[l] διω-
III. i. 458. μολογησάμεθα, τό τε ἀδικεῖν καὶ τὸ δίκαια πράττειν, ἣν ἑκάτερον ἔχει δύναμιν. Πῶς; ἔφη.[m] Εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ,[n] ἵνα[o] εἰδῇ[p] ὁ ἐκεῖνα λέγων οἷα ἔλεγεν.[q] Ποίαν τινά; ἦ δ' ὅς. Τῶν τοιούτων τινά, ἦν δ' ἐγώ, οἷαι μυθολογοῦνται παλαιαὶ[r] γενέσθαι φύσεις, ἥ τε[s] Χιμαίρας καὶ ἡ[t] Σκύλλης καὶ Κερβέρου,[u] καὶ ἄλλαι τινὲς συχναὶ

Θ.—[x] ἄμεινον οἶμαι εἰπεῖν ἑξακοσιοπλασιάκις, ὡς ἔστι συμβαλεῖν ἀπὸ τῶν ῥηθέντων mg Φ.—[y] ἥδιστον ΘΠDKqr.—[z] τελεωθείσῃ ΘΠDK : τελειωθείσῃ *s.—[a] πολλαπλασιάσει q.—[b] ἀνιαρότερον ΑΘΠ.—[c] καταπεφώρακας vr et corr Ξ.—[d] εἰς ΘΠDKqr.—[e] δὲ q.—[f] πλέονι q, πλείονι v : πλεῖον *s.—[g] δί r.—[h] ἐπειδὰν m.—[i] πρῶτα Ξ.—[k] αὐτῷ ΑΘΞΠΦKqvmr, αὐτῶ D : αὐτὸ s.—[l] hinc b ad 179, 5. τύχῃ.—[m] πῶς ἔφη om b.—[n] πλάσομεν τῆς ψυχῆς τῷ λόγῳ b.—[o] ἵν' m : ἵνα...ἦν δ' ἐγώ om b.—[p] ἴδῃ Θvr.—[q] ἔλεγον ΘDKr.—[r] πολλαὶ K.—[s] εἴτε Θr.—[t] ἡ Θr, καὶ b.—[u] καὶ ἡ κερβέ-

ἥδιον] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. ἥδιστον. Ast.

§. 12. εἶεν δή, εἶπον] Laudat Stob. ix. p. 119. usque ad δηλοῖ γάρ, ἦ δ' ὅς c. 13. Ast.

λόγου] Ald. Bas. 1. et 2. λόγον. Ast.

νῦν δή] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 46. p. 615. C. ubi νῦν δ', ἔφην— αὐτῷ (sic et Stob. et Euseb.) pro αὐτό. Ast.

οἷα] Euseb. οἷαν. Ast.

Κερβέρου] Ald. et Bas. 1. Κερβέρους. Ast.

Χιμαίρας] Chimæra, portentosus ille Typhonis et Echidnæ fœtus, triplici corpore flammisque armatus, vid. Eustath. ad Iliad. Z. p. 491. ed. Bas. et nostra ad Phædr. p. 228. Ast.

Σκύλλα] Scylla et Charybdis, notissimi in freto Siculo loci, nautis pericu-

λέγονται[v] ξυμπεφυκυῖαι[w] ἰδέαι πολλαὶ εἰς ἓν γενέσθαι. Λέγονται γάρ, ἔφη.[x] Πλάττε τοίνυν μίαν μὲν ἰδέαν θηρίου ποικίλου[y] καὶ πολυκεφάλου, ἡμέρων δὲ θηρίων ἔχοντος κεφαλὰς κύκλῳ καὶ ἀγρίων, καὶ δυνατοῦ μεταβάλλειν[z] καὶ φύειν ἐξ αὑτοῦ πάντα ταῦτα.[a] Δεινοῦ πλάστου,[b] ἔφη, τὸ ἔργον· ὅμως δέ, ἐπειδὴ εὐπλαστότερον κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος,[c] πεπλάσθω. Μίαν δὴ[d] τοίνυν ἄλλην ἰδέαν λέοντος, μίαν δὲ ἀνθρώπου· πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον τὸ δεύτερον.[e] Ταῦτα,[f] ἔφη, ῥᾴω· καὶ πέπλασται. Σύναπτε τοίνυν αὐτὰ εἰς ἓν τρία ὄντα, ὥς τέ πῃ ξυμπεφυκέναι[g] ἀλλήλοις. Συνῆπται, ἔφη.[h] Περίπλασον δὴ αὐτοῖς ἔξωθεν ἑνὸς εἰκόνα, τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὥς τε τῷ μὴ δυναμένῳ τὰ ἐντὸς ὁρᾶν, ἀλλὰ τὸ ἔξω μόνον ἔλυτρον ὁρῶντι ἓν ζῶον φαίνεσθαι, ἄνθρωπον. Περιπέπλασ-

ρου ƀ.—[v] λέγονται...γενέσθαι om ΘΠDKr.—[w] ξ. AΞΦvƀm : ξυμπεφυκυῖαν...λέγονται om q.—[x] λέγονται γάρ, ἔφη om ƀ.—[y] ποικίλου θηρίου r.—[z] μεταβαλεῖν ΘDKvr, μεταβαλλεῖν Π.—[a] πάντα ταῦτα AΘΠDKqvƀ : ταῦτα πάντα s.—[b] δεινοῦ πλάστου τὸ ἔργον post λόγος ponit ƀ, omissis ἔφη et ὅμως δὲ et πεπλάσθω.—[c] ὁ λόγος K.—[d] δὲ q.—[e] καὶ δεύτερον· δεύτερον τὸ δεύτερον s.—[f] Ταῦτα...πέπλασται om ƀ.—

losi, naves in gyrum tractas absorbentes (Homer. Od. xii. 235. 260. Virgil. Æn. iv. 420. Lucan. iv. 455.) unde poetæ monstrum finxerunt in delphinum caudas desinens, canibus ex utero subtus prodeuntibus, v. Brunck. ad Tibull. iii. 4. 91. et Heyn. ad Virgil. Eclog. vi. 75. Excurs. iv. t. i. p. 172. Ast.

Κερβέρου] *Cerberus*: in aditu regiæ Plutonis custos, 'cui tres sunt linguæ tergeminumque caput' (v. Tibull. iii. 4. 88.); sed alii aliter eum describunt. Hesiodo Theog. 310. dicitur πεντηκοντακάρηνος. Cf. Apollod. ii. 5. 12. Horat. ii. 13. 34. iii. 11. 17. ubi v. interpp. Ast.

πλάττε τοίνυν] Respexit Galenus de Hippocrat. et Plat. Plac. vi. p. 298. v. 25. t. i. ed. Bas. εἰκάζει δ' οὕτω (τὴν ψυχὴν) τὸ μὲν ἐπιθυμητικὸν θηρίῳ ποικίλῳ τε καὶ πολυκεφάλῳ, τὸ δὲ θυμοειδὲς λέοντι, τὸ δὲ λογιστικὸν ἀνθρώπῳ. Frequenter vero cupiditates cum θηρίοις comparantur, ἃ κατεσθίει τὸν ἄνθρωπον, vid. Cebet. Tab. 9. 22. Lambin. ad Horat. t. ii. p. 207. E. et Casaubon. ad Athen. i. 25. p. 158.—Pro ἐξ αὐτοῦ (sic Euseb. Ald. Bas. 1. et 2.) cum Stephano scripsi ἐξ αὑτοῦ. Ficinus, *ex se*. Ast.

ὅμως δὲ] Ab Euseb. abest δέ. Mox legunt Cod. Reg. et Euseb. ὁ λόγος, sed articulus haud necessarius est. Sic et ii. 15. ὡς ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός. Ceterum hunc locum respexit Cicero de Orator. iii. 'nihil est enim tam tenerum, neque tam flexibile, neque quod tam facile sequatur, quocunque ducas, quam oratio—eam nos, quum jacentia sustulimus e medio, sicut *mollissimam ceram*, ad nostrum arbitrium formamus et fingimus.' Vid. P. Victor. Var. Lect. x. 14. Ast.

καὶ δεύτερον, δεύτερον] Non dubium est quin mendose scriptus sit hic locus. Invenitur autem hæc lectio diversa, πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον, τὸ δεύτερον· quam lectionem sequendo, expungenda fuerit vox δεύτερον quæ est in priore loco. At vero Fic. locum hunc ita vertit, *et amplissimum quidem primum sit, angustius vero secundum atque tertium*. Steph.

καὶ δεύτερον (int. τῷ μεγέθει) τὸ δεύτερον] Sic Cod. Reg. et Stob. exhibent, et Cornarius legendum esse monuit. Vulgo: τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, δεύτερον τὸ δεύτερον. Ast.

ὥστε πῇ] Sic Stob. Vulgo ὥστε πη, in quo bis peccatum. Ast.

III. i. 459. ται, ἔφη.[i] Λέγωμεν[k] δὴ τῷ λέγοντι ὡς λυσιτελεῖ τούτῳ ἀδικεῖν τῷ ἀνθρώπῳ, δίκαια δὲ πράττειν οὐ ξυμφέρει, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φησὶν ἢ λυσιτελεῖν αὐτῷ τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι ποιεῖν ἰσχυρὸν καὶ τὸν λέοντα καὶ τὰ περὶ τὸν
II. 589. λέοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον λιμοκτονεῖν καὶ ποιεῖν ἀσθενῆ, ὥς τε ἕλκεσθαι ὅπῃ[l] ἂν ἐκείνων[m] ὁπότερον ἄγῃ,[n] καὶ μηδὲν ἕτερον ἑτέρῳ ξυνεθίζειν μηδὲ φίλον ποιεῖν,[o] ἀλλ' ἐᾷν αὐτὰ ἐν αὑτοῖς[p] δάκνεσθαί τε καὶ μαχόμενα ἐσθίειν ἄλληλα. Παντάπασι[q] γάρ, ἔφη, ταῦτ' ἂν λέγοι ὁ τὸ ἀδικεῖν ἐπαινῶν. Οὐκοῦν αὖ[r] ὁ τὰ δίκαια λέγων λυσιτελεῖν φαίη ἂν δεῖν[s] ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν,[t] ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ἔσται ἐγκρατέστατος, καὶ τοῦ πολυκεφάλου θρέμματος ἐπιμελήσεται ὥς περ γεωργός, τὰ μὲν ἥμερα τρέφων καὶ τιθασεύων,[u] τὰ δὲ ἄγρια ἀποκωλύων φύεσθαι, ξύμμαχον ποιησάμενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν, καὶ κοινῇ πάντων κηδόμενος, φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ αὑτῷ, οὕτω θρέψει;[v] Κομιδῇ[w] γὰρ αὖ[x] λέγει ταῦτα ὁ τὸ δίκαιον[y] ἐπαινῶν. Κατὰ πάντα τρόπον δὴ ὁ μὲν[z] τὰ δίκαια ἐγκωμιάζων ἀληθῆ ἂν[a] λέγοι, ὁ δὲ τὰ ἄδικα ψεύδοιτο. πρός τε γὰρ ἡδονὴν καὶ πρὸς εὐδοξίαν[b] καὶ ὠφέλειαν
III. i. 460. σκοπουμένῳ ὁ μὲν ἐπαινέτης τοῦ δικαίου ἀληθεύει,[c] ὁ δὲ ψέκτης οὐδὲν ὑγιὲς[d] οὐδ' εἰδὼς ψέγει ὅ τι ψέγει.[e] Οὔ[f]

[g] ὥστ' ἐπιξυμπ. υ.—[h] Συνῆπται ἔφη om ƀ.—[i] Περιπέπλασται ἔφη om ƀ.—[k] λέγομεν ΘΦƀm.—[l] ὅποι K.—[m] ἐκεῖνον m.—[n] ἄγῃ ΑΘΠΦυƀmr : ἄγοι *ς.—[o] φιλονεῖν υ.—[p] ἑαυτοῖς r.—[q] Παντάπασι...ἐπαινῶν om ƀ.—[r] αὖ om K.—[s] δεῖν om DKq.—[t] λέγειν καὶ ταῦτα πράττειν K.—[u] τιθασεύων Aƀm et pr Φ : τιθασσεύων *ς.—[v] ἑαυτῷ θρέψει οὕτως r.—[w] Κομιδῇ...ἐπαινῶν om ƀ.—[x] αὖ om Θr.—[y] τὰ δίκαια Θr.—[z] μὲν om Θr, ante τὰ ponunt ΑΠΦDKqυƀm, post τὰ *ς.—[a] ἀλήθειαν ΑΦƀm.—[b] εὐεξίαν ΘΞr : υ pro his εὐδοξίαν...ἀληθεύει habet δύει.—[c] ἀληθὴς Φ.—[d] ὑγιῶς ƀ.

τούτῳ] Stob. τοῦτο, vitiose. Mox Euseb. διότι φήσει et τὸν λέοντα sine particula καί. Ast.

ὅπῃ ἂν] Sic Euseb. Stob. et libri Platonis editi, Cod. Reg. ὅποι ἄν, quod sensum eundem habet, vid. nostra ad Sympos. p. 196.—Mox ἄγῃ pro ἄγοι ex Euseb. et Stobæo recepimus; ἂν enim ad ὅπῃ pertinet. Ast.

ταῦτ' ἂν λέγοι] Stob. ταῦτα λέγει. Ast.

πράττειν] Omittit Stob. πράττειν. Mox κατὰ πάντα δὴ τρόπον Stob. Ast.

ἐγκρατέστατος] Vide annon scribere satius sit ἐγκρατέστερος. Steph.

πολυκεφάλου θρέμματος] Hoc respexit Galenus l. l. vi. p. 298. v. 56. Cf. Tim. 70. E. Ast.

ὁ μὲν τὰ δίκαια] Sic Cod. Reg. Stob. ὁ μὲν τὸ δίκαιον. Vulgo ὁ τὰ μὲν δίκαια. Mox Ald. Bas. 1. 2. et Stob. ψέγοι. Ast.

ἀληθεύει] Videri queat deesse λέγει post ὑγιές: nisi existimandum sit posse subaudiri, resolvendo ἀληθεύει in ἀληθὲς λέγει. Steph.

οὐδὲν ὑγιὲς] Int. λέγει, quod eliciendum ex prægresso ἀληθεύει i. e. ἀληθὲς λέγει. Ast.

μοι δοκεῖ, ἦ δ' ὅς, οὐδαμῇ γε. Πείθωμεν[g] τοίνυν αὐτὸν πρᾴως, οὐ γὰρ ἑκὼν ἁμαρτάνει, ἐρωτῶντες Ὦ μακάριε, οὐ καὶ τὰ καλὰ καὶ αἰσχρὰ[h] νόμιμα διὰ τὰ τοιαῦτ' ἂν φαῖμεν γεγονέναι; τὰ μὲν καλὰ τὰ ὑπὸ τῷ ἀνθρώπῳ, μᾶλλον δὲ ἴσως τὰ ὑπὸ[i] τῷ θείῳ τὰ θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως, αἰσχρὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἥμερον δουλούμενα; ξυμφήσει,[k] ἢ πῶς; Ἐάν μοι, ἔφη, πείθηται. Ἔστιν οὖν, εἶπον,[l] ὅτῳ λυσιτελεῖ ἐκ τούτου τοῦ λόγου χρυσίον λαμβάνειν ἀδίκως, εἴ περ τοιόνδε τι γίγνεται, λαμβάνων τὸ χρυσίον[m] ἅμα καταδουλοῦται τὸ βέλτιστον ἑαυτοῦ τῷ μοχθηροτάτῳ; ἢ εἰ μὲν λαβὼν χρυσίον υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐδουλοῦτο, καὶ ταῦτ' εἰς ἀγρίων τε[n] καὶ κακῶν ἀνδρῶν, οὐκ ἂν αὐτῷ ἐλυσιτέλει οὐδ' ἂν πάμπολυ[o] ἐπὶ τούτῳ λαμβάνειν·[p] εἰ δὲ τὸ ἑαυτοῦ θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ[q] τε καὶ μιαρωτάτῳ δουλοῦται[r] καὶ μηδὲν ἐλεεῖ, οὐκ ἄρα ἄθλιός ἐστι καὶ πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ ἢ Ἐριφύλη[s] II. 590.
ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὅρμον δεξαμένη; Πολὺ[t] μέν- III. i. 461.
τοι, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων· ἐγὼ γάρ σοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρινοῦμαι. [§. 13.] Οὐκοῦν καὶ τὸ ἀκολασταίνειν οἴει[u] διὰ[v] τοιαῦτα[w] πάλαι[x] ψέγεσθαι,[y] ὅτι ἀνίεται ἐν τῷ τοιούτῳ τὸ δεινόν,[z] τὸ μέγα ἐκεῖνο καὶ πολυειδὲς θρέμμα, πέρα τοῦ

—[e] ὅτι ψέγει ΑΞΠΦDKqυbm𝔯: ὅ, τι ψέγοι ς.—[f] οὐ...γε om b.—[g] πόθω μὲν pr Θ, πείθομεν υ.—[h] καὶ αἰσχρὰ ΑΠDKqrbm: καὶ τὰ αἰσχρὰ *ς.—[i] ἴσως τὰ ὑπὸ om Θ𝔯. ζ —[k] ξυμφήσει...πείθηται om b.—[l] εἶπον om b.—[m] λαμβάνεντο χρυσίον Φ, λαμβάνοντι τὸ χρυσίον DKy.—[n] τε om Ξm𝔯.—[o] ἂν εἰ πάμπολυ q.—[p] λαμβάνειν ΑΠΦbm, λαμβάνων υ, λαμβάνη Θ𝔯: λαμβάνοι *ς.—[q] ἀθλιωτάτῳ K.—[r] δουλοῦτο υ.—[s] ἐριφίλη Ξ.—[t] Πολὺ...ἀποκρινοῦμαι om b.—[u] οἴει om b.—[v] ὅρα υ, δὴ διὰ q. —[w] ταῦτα q.—[x] πάλιν ΘΠDK𝔯, om qb.—[y] λέγεσθαι Φυm, ψέγεται b.—[z] δεινῷ

οὐ καὶ] Stob. οὖ καί. Mox τοιαῦτα φᾶμεν. Ast.

χρυσίον] Sic Stob. et Stephanus; Ald. Bas. 1. et 2. χρυσίου. Ast.

λαμβάνων—καταδουλοῦνται] Int. scilicet s. ita ut; particula explicativa more omissa est. Ast.

καὶ ταῦτ' ἐς ἀγρίων—ἀνδρῶν] Int. οἶκον, ut servi s. οἰκέται fiant.—Verba τὸ ἑαυτοῦ θειότατον illustrant Morgenstern. Commentat. p. 104. et De-Geer. Diatrib. p. 88. Ast.

λαμβάνῃ] λαμβάνοι, quod libri omnes habent, correctione non indiget; cohæret enim cum præteritis ἐδουλοῦτο et ἐλυσιτέλει. Ast.

Ἐριφύλη] Amphiarai uxor, quæ, aureo monili corrupta, maritum latentem prodidit, ut proficisci ad bellum Thebanum cogeretur, vid. Homer. Odyss. λ'. 325. sq. Pindar. Nem. ix. 37. sq. Pausan. x. p. 870. Hygin. Fab. 73. et Heyn. ad Apollodor. iii. 6. 2. Observat. t. ii. p. 245. sq. Ast.

§. 13. τοιαῦτα πάλαι] Stob. τὰ τοιαῦτα πάντα. Mox pro ξυντείνηται, Stob. συγγίγνηται. Ast.

δέοντος; Δῆλον, ἔφη.[a] Ἡ δ' αὐθάδεια[b] καὶ δυσκολία ψέγεται οὐχ ὅταν τὸ λεοντῶδές τε καὶ ὀφεῶδες[c] αὔξηται καὶ συντείνηται[d] ἀναρμόστως; Πάνυ μὲν οὖν.[e] Τρυφὴ δὲ καὶ μαλθακία[f] οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ[g] τούτου χαλάσει τε[h] καὶ ἀνέσει ψέγεται, ὅταν ἐν αὐτῷ δειλίαν ἐμποιῇ; Τί μήν;[i] Κολακεία[k] δὲ καὶ ἀνελευθερία οὐχ ὅταν τις τὸ[l] αὐτὸ τοῦτο, τὸ θυμοειδές, ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ποιῇ, καὶ ἕνεκα χρημάτων καὶ τῆς ἐκείνου ἀπληστίας προπηλακιζόμενον ἐθίζῃ[m] ἐκ νέου ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι; Καὶ μάλα, ἔφη.[n] Βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί, οἴει, ὄνειδος φέρει;[o] ἢ δι' ἄλλο τι φήσομεν ἢ ὅταν τις ἀσθενὲς φύσει ἔχῃ τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος,[p] ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι ἄρχειν τῶν ἐν αὑτῷ θρεμμάτων ἀλλὰ θεραπεύειν ἐκεῖνα, καὶ τὰ θωπεύματα[q] αὐτῶν[r] μόνον δύνηται μανθάνειν; Ἔοικεν, ἔφη.

III. i. 462. Οὐκοῦν ἵνα καὶ ὁ τοιοῦτος ὑφ' ὁμοίου ἄρχηται οἵου περ ὁ βέλτιστος, δοῦλον αὐτόν φαμεν δεῖν εἶναι[s] ἐκείνου[t] τοῦ βελτίστου καὶ[u] ἔχοντος ἐν αὑτῷ[v] τὸ θεῖον ἄρχον, οὐκ ἐπὶ βλάβῃ τῇ τοῦ δούλου οἰόμενοι δεῖν ἄρχεσθαι αὐτόν, ὥς περ[w] Θρασύμαχος ᾤετο τοὺς ἀρχομένους, ἀλλ' ὡς ἄμεινον ὂν παντὶ ὑπὸ θείου καὶ φρονίμου ἄρχεσθαι, μάλιστα μὲν οἰκεῖον ἔχοντος ἐν αὑτῷ, εἰ δὲ μή, ἔξωθεν ἐφεστῶτος, ἵνα εἰς

b, τὸ δεινὸν καὶ s.—[a] Δῆλον ἔφη om b.—[b] αὐθαδία ΘΠDq, αὐθάδεια K.—[c] ὀφιῶδες K.—[d] συντείνειε v.—[e] Πάνυ μὲν οὖν om b.—[f] μαλακία K.—[g] τῇ αὐτοῦ ΑΘΠΦDKqrbmr : τῇ τοῦ αὐτοῦ *s.—[h] τε om r.—[i] Τί μήν om b.—[k] ἡ κολακεία r.—[l] τὸ post τοῦτο om ΘΦr.—[m] ἐρεθίζῃ b.—[n] Καὶ μάλα ἔφη om b.—[o] φέρειν v.—[p] εἶδος om Φm.—[q] θωπευόμενα q.—[r] αὐτὸν ΠKr et pr ΘD, αὐτὰ q.—[s] δεῖν εἶναι ΑΠDKqvbr, δεῖν καὶ Θ : εἶναι δεῖν *s.—[t] καὶ ἐκείνου ΠDKvr.—[u] καὶ om ΑΞΦbm.—[v] ἑαυτῷ bm.—[w] ὥσπερ...ἀρχομένους om b, περ om v.—[x] καὶ om K : καὶ...ἔφη om

τρυφὴ δὲ καὶ] Stob. τρυφὴ μὲν οὖν. Mox αὐτοῦ τούτου, omisso τοῦ. Ast.

αὐτῷ] Scribendum est potius αὑτῷ. Steph.

δύνηται] Quum præcedat, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι, quid verbum δύνηται hic agit? Steph.

δύναται] Etsi referri possit ad ὅταν, tamen orationis nexum interrumpit, quum sensus hæc postrema ex particula ὥστε suspensa esse jubeat. Quocirca suspicor, δύνηται ab eo interpositum esse, qui non δύνασθαι, sed respectu ad ὅταν conjunctivum δύνηται, supplendum esse putasset. Ast.

ὑπὸ ὁμοίου] Stob. ὑφ' ὁμοίου. Sequentia Οἵουπερ (i. e. ὑφ' οἵουπερ ἄρχεται) ὁ βέλτιστος. Ast.

εἶναι δεῖν] Stob. δεῖν εἶναι αὐτῷ (sine præpositione ἐν)—ἄμεινον, omisso ὄν. Ast.

ἔχοντος] Genitivus, etiam dativo παντὶ præcedente (vid. ad vii. p. 518. A.): ita ut vel ipse hoc in se habeat, vel hoc extrinsecus ipsi præpositum s. præfectum sit. Quocirca Stephanum audire non debemus, pro ἐφεστῶτος corrigentem ἐφεστῶτα, sc. ἔχοντος. Ast.

ἐφεστῶτος] Non ἐφεστῶτος sed ἐφεστῶτα scriptum ab ipso autore fuisse

δύναμιν πάντες ὅμοιοι ὦμεν καὶ φίλοι τῷ αὐτῷ κυβερνώμενοι; Καὶ[x] ὀρθῶς γ', ἔφη. Δηλοῖ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ,[y] καὶ ὁ νόμος ὅτι τοιοῦτον βουλεύεται,[z] πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ξύμμαχος ὤν· καὶ ἡ τῶν παίδων ἀρχή, τὸ[a] μὴ ἐᾶν ἐλευθέρους εἶναι, ἕως ἂν[b] ἐν αὐτοῖς[c] ὥς περ ἐν πόλει πολιτείαν
καταστήσωμεν, καὶ τὸ βέλτιστον θεραπεύσαντες τῷ παρ' II. 501.
ἡμῖν τοιούτῳ[d] ἀντικαταστήσωμεν φύλακα ὅμοιον καὶ ἄρχοντα ἐν αὐτῷ· καὶ τότε δὴ ἐλεύθερον ἀφίεμεν. Δηλοῖ[e] γάρ, ἦ δ' ὅς. Πῇ[f] δὴ οὖν φήσομεν, ὦ Γλαύκων,[g] καὶ κατὰ τίνα λόγον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν, ἢ ἀκολασταίνειν ἤ τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ἐξ ὧν πονηρότερος μὲν ἔσται, πλείω δὲ χρήματα ἢ ἄλλην τινὰ δύναμιν κεκτήσεται; Οὐδαμῇ, ἦ δ'
ὅς.[h] Πῇ δ' ἀδικοῦντα λανθάνειν[i] καὶ μὴ διδόναι δίκην III. i. 468.
λυσιτελεῖν;[k] ἢ οὐχὶ[l] ὁ μὲν λανθάνων ἔτι[m] πονηρότερος γίγνεται, τοῦ δὲ μὴ λανθάνοντος καὶ κολαζομένου τὸ μὲν θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται, τὸ δὲ ἥμερον ἐλευθεροῦται, καὶ ὅλη ἡ[n] ψυχὴ εἰς τὴν βελτίστην φύσιν καθισταμένη τιμιωτέραν ἕξιν λαμβάνει, σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως κτωμένη, ἢ σῶμα ἰσχύν τε καὶ κάλλος μετὰ[o] ὑγιείας[p] λαμβάνον, τοσούτῳ[q] ὅσῳ περ ψυχὴ σώματος τιμιωτέρα; Παντάπασι[r] μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὅ γε νοῦν ἔχων πάντα τὰ αὐτοῦ[s] εἰς τοῦτο ξυντείνας[t] βιώσεται, πρῶτον μὲν τὰ μαθήματα τιμῶν ἃ τοιαύτην αὐτοῦ[u] τὴν ψυχὴν ἀπεργάσεται,[v] τὰ δὲ ἄλλα[w] ἀτιμάζων; Δῆ-

ƀ.—[y] γε ἦν δ' ἐγώ om ƀ.—[z] βούλεται υ.—[a] ἀρχὴ καὶ τὸ q.—[b] ἂν om ƀ.—[c] ἑαυτοῖς ƀm.—[d] τοιοῦτον υ.—[e] δηλοῖ...ὅς om ƀ.—[f] ποῖ K.—[g] ὦ Γλαύκων om ƀ.—[h] Οὐδαμῇ ἦ δ' ὅς om ƀ.—[i] μανθάνειν (λ superscr.) Θ.—[k] λυσιτελεῖ ΘΠr.—[l] οὐχ Φ.—[m] ετι Π et pr Θ: ἔτι πονηρότερος r.—[n] ὅλη καὶ ἡ D, ἡ ὅλη q.—[o] μεθ' ƀ.—[p] ὑγιείας ΑΞΦυm.—[q] λαμβάνοντος οὕτω r.—[r] Παντ. ... ἔφη om ƀ.—[s] ἑαυτοῦ υ.—[t] ξυντείνας ΑΞΦυƀm.—

existimo, participium ἔχοντος repeti volente. STEPH.

βούλεται] *Id propositi habet.* Sic e Stobaeo reposui pro βουλεύεται. Passim vero inter se permutata reperiuntur verba βουλεύεσθαι et βούλεσθαι, vid. Wesseling. ad Herodot. i. 165. et vi. 85. AST.

τὸ μὴ ἐᾷν] I. e. τοῦτο, ὅτι μὴ ἐᾷ. Stob. pro ἐᾷν ἐλευθέρους legit ἀπελευθέρους. AST.

ἐν αὐτοῖς] Vulgo αὑτοῖς, contra sensum. Mox τὸ παρ' ὑμῖν Stob. φύλακας Ald. Bas. 1. 2. et Stob. et ἐλευθερίαν pro ἐλεύθερον Stob. AST.

ἀφίεμεν] Se non ἀφίεμεν, sed ἀφῶμεν legisse aut certe legendum putavisse ostendit in sua interpretatione Ficinus. STEPH.

κοιμίζεται] Sic Ald. et Stephan. Bas. 1. 2. et Bip. κομίζεται, haud dubie operarum culpa. Verbum κοιμίζειν illustravit Heusde in Specim. Crit. p. 89. AST.

λον, ἔφη.[x] Ἔπειτά γ', εἶπον,[y] τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καὶ τροφὴν οὐχ ὅπως τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ ἐπιτρέψας ἐνταῦθα τετραμμένος[z] ζήσει,[a] ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ὑγίειαν βλέπων οὐδὲ τοῦτο πρεσβεύων, ὅπως ἰσχυρὸς ἢ ὑγιὴς ἢ καλὸς ἔσται, ἐὰν μὴ καὶ[b] σωφρονήσειν μέλλῃ ἀπ'[c] αὐτῶν· ἀλλ' ἀεὶ τὴν ἐν τῷ σώματι ἁρμονίαν[d] τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ξυμφωνίας ἁρμοττόμενος φαίνηται.[e] Παντάπασι[f] μὲν οὖν, ἔφη, ἐάν περ μέλλῃ τῇ ἀληθείᾳ μουσικὸς εἶναι. Οὐκ-
III. i. 464. οῦν, εἶπον, καὶ τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει ξύνταξίν τε καὶ ξυμφωνίαν; καὶ τὸν ὄγκον τοῦ πλήθους οὐκ ἐκπληττόμενος ὑπὸ τοῦ τῶν πολλῶν μακαρισμοῦ ἄπειρον[g] αὐξήσει, ἀπέραντα κακὰ ἔχων; Οὐκ οἴομαι, ἔφη.[h] Ἀλλ' ἀποβλέπων γε, εἶπον,[i] πρὸς τὴν ἐν αὑτῷ[k] πολιτείαν, καὶ φυλάττων μή τι παρακινῇ αὐτοῦ τῶν ἐκεῖ διὰ πλῆθος[l] οὐσίας ἢ δι' ὀλιγότητα, οὕτω κυβερνῶν προσθήσει καὶ ἀναλώσει τῆς οὐσίας καθ' ὅσον ἂν οἷός τ' ᾖ. Κομιδῇ[m] μὲν οὖν, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν καὶ τιμάς γε, εἰς ταὐτὸν ἀποβλέπων,
II. 592. τῶν μὲν μεθέξει καὶ γεύσεται ἑκὼν ἃς ἂν ἡγῆται ἀμείνω[n]

[u] αὐτῷ ς.—[v] ἀπεργάζεται ΑΞΦbm.—[w] ἀλλ' υ.—[x] δῆλον ἔφη om b.—[y] γ' εἶπον om b.—[z] τεθραμμένος Θυ, τετραμμένως m.—[a] ζωίη Α, ζώῃ q, ζώει b, ζώσῃ ΘΠD, ζήσῃ Κ.—[b] καὶ om Φm.—[c] ὑπ' υ.—[d] ἁρμονίας Φ.—[e] φαίνοιτο q.—[f] Παντάπασι... εἶπον om b.—[g] ἀπείρω Κ.—[h] Οὐκ οἴομαι ἔφη om b.—[i] οἶμαι Θτ, om b.—[k] ἑαυτῷ m.—[l] πλήθους Πυ.—[m] Κομιδῇ...ἔφη om b.—[n] ἀμείνων ς.—[o] Οὐκ...ἐθελήσει] καὶ

οὐχ ὅπως] Proprie, *non dico* s. dicam (ut nos elliptice ponimus: *nicht dass*, sequente: *nicht einmahl*) et sequente negatione *οὐδὲ*, *non dicam, hoc—sed ne id quidem*, h. e. non modo non, sed ne—quidem s. tantum abest, ut,—ut ne—quidem. Vulgo *μόνον* intelligendum esse censent, vid. Ducker. ad Thucyd. iii. 42. Lexic. Xenophont. vol. iii. p. 312. et Schæfer. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 775. Sensus igitur est: 'Tantum abest, ut corporis curam ac nutritionem ferinæ illi ac cœcæ voluptati permittat, ut ne sanitatem quidem ceteraque corporis curæ habeat, nisi ad temperantiam animique harmoniam conducant (faciant).' Sequens ἀλλ'—*φαίνηται* mendosum esse opinor; namque cum præcedentibus conjungi nequit, ubi ad ἀλλ'—*βλέπων* et *πρεσβεύων* intelligendum est ex prægressis *ζήσει*, quocirca etiam in his participium, intellecto *ζήσει*, vel futurum *φανεῖται*, verbo *ζήσει* respondens, desideratur. Sensus mihi videtur postulare *ἵνα—φαίνηται*, et ἀλλὰ illud ex repetitione prioris enatum esse suspicor. Similiter Ficinus vertit, *ita ut corporis harmoniam propter animi consonantiam moderetur*. Ast.

ἐπιτρέψας ἐνταῦθα τετραμμένος] *Ita ut huc se convertat* s. animum applicet, hoc appetat; participium participio, ut solet, explicationis gratia appositum. Ceterum *φαίνεσθαι* cum participio conjunctum est *reperiri* s. *deprehendi, manifeste esse*, vid. Zeune ad Viger. p. 313. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 49. Ast.

μουσικὸς] Cf. Lach. p. 181. D. 188. C. Tim. 339. D. Sext. Empir. adv. Music. vi. §. 13. p. 359. *οἵ τε μέγα δυνηθέντες ἐν φιλοσοφίᾳ, καθάπερ καὶ Πλάτων, τὸν σοφὸν ὅμοιόν φασι εἶναι τῷ μουσικῷ, τὴν ψυχὴν ἡρμοσμένην ἔχοντα*. Cf. Wernsdorf. ad Himer. p. 285. et Wyttenbach. ad Phædon. §. 4. Ast.

αὐτὸν ποιήσειν, ἃς δ' ἂν λύσειν τὴν ὑπάρχουσαν ἕξιν, φεύξεται ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Οὐκ[o] ἄρα, ἔφη, τά γε πολιτικὰ ἐθελήσει πράττειν, ἐάν περ τούτου[p] κήδηται; Νὴ[q] τὸν κύνα,[r] ἦν δ' ἐγώ, ἔν γε[s] τῇ ἑαυτοῦ πόλει καὶ μάλα, οὐ μέντοι ἴσως ἔν γε τῇ πατρίδι, ἐὰν[t] μὴ θεία τις ξυμβῇ τύχη. Μανθάνω, ἔφη· ἐν ᾗ νῦν δὴ[u] διήλθομεν οἰκίζοντες πόλει[v] λέγεις, τῇ ἐν λόγοις κειμένῃ, ἐπεὶ[w] γῆς γε οὐδαμοῦ οἶμαι[x] αὐτὴν εἶναι. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν καὶ ὁρῶντι ἑαυτὸν κατοι- III. i. 465.
κίζειν. διαφέρει δὲ οὐδὲν εἴτε[y] που ἔστιν εἴτε ἔσται· τὰ γὰρ ταύτης μόνης ἂν πράξειεν, ἄλλης δὲ οὐδεμιᾶς. Εἰκός γ', ἔφη.

[o] οὐκ ἐθελήσει τὰ πολιτικὰ 𝔟.—[p] τοῦτο Φ.—[q] Νὴ...πατρίδι om 𝔟.—[r] δία ΘΠDKqt, κύνα δία υ.—[s] τε DK.—[t] εἰ 𝔟.—[u] δὴ DKq: νῦν *ς.—[v] πόλιν υ.—[w] ἐπὶ Θυ.—[x] οἶμαι om K.—[y] ἢ Θt, εἴτ' υ.

νὴ τὸν κύνα] De Socratis jurejurando per canem vid. Schol. Ruhnken. p. 5. et Fischer. ad Apolog. p. 86. Ast.

ἐπεὶ γῆς] Legit et Ficinus ἐπὶ γῆς δὲ οὐδ. sed eleganter jungitur genit. γῆς cum adverb. οὐδαμοῦ, retinendo ἐπεὶ et γε. Steph.

ἐπεὶ γῆς] Ficinus, ut bene Stephanus observavit, videtur legisse ἐπὶ γῆς δὲ οὐδαμοῦ: vertit enim: *in terris vero nusquam.* Ast.

ἐν οὐρανῷ] Respexerunt hoc Athen. xi. p. 508. B. Clemens Alexandr. Strom. iv. p. 543. Sylb. t. i. p. 642. Pott. Origen. c. Cels. v. 43. t. i. p. 611. B. ed. Paris. Gregor. Nazianz. in Julian. i. Theodoret. Therapeut. ix. t. iv. p. 619. B. Vid. Holsten. ad Porphyr. p. 83. ed. Cantabr. et Gataker. ad M. Antonin. ix. §. 29. p. 278. Ast.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ,

Ι.

Steph. II. 595. — Bek. III. i. 466. §. 1. Καὶ μήν,[a] ἦν δ' ἐγώ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα περὶ αὐτῆς ἐννοῶ, ὡς παντὸς ἄρα μᾶλλον ὀρθῶς ᾠκίζομεν τὴν πόλιν, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐνθυμηθεὶς περὶ ποιήσεως λέγω. Τὸ ποῖον; ἔφη. Τὸ μηδαμῇ παραδέχεσθαι[b] αὐτῆς ὅση μιμητική· παντὸς γὰρ μᾶλλον οὐ παραδεκτέα[c] νῦν καὶ ἐναργέστερον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, φαίνεται, ἐπειδὴ χωρὶς ἕκαστα διῄρηται τὰ τῆς ψυχῆς εἴδη. Πῶς λέγεις; Ὡς μὲν[d] πρὸς ὑμᾶς εἰρῆσθαι—οὐ γάρ μου κατερεῖτε[e] πρὸς τοὺς

[a] μὲν om DK*q*.—[b] παρέχεσθαι r.—[c] παραδεκτέον Φm.—[d] με DK.—[e] καρτερεῖτε

§. 1. *καὶ μὴν*] Laudat Procl. in Polit. p. 404. v. 3. infr. Ast.

ᾠκίζομεν] Pro aoristo præterito positum est, ut Tim. p. 35. B. *ἤρχετο—ἀφεῖλε*. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 705. Ast.

αὐτῆς ὅση] Genitivus pendet e pronomine relativo; vid. Matth. Gr. Gr. p. 478.—Mox Procl. *πάντως* et *παραδεκτέον* (sic et Cod. Monac. Nr. 490. quo libri hujus fragmentum continetur).—Ceterum bene observat Morgenstern. Comment. p. 249. ad h. l. 'nunc demum, quum animi humani partes (l. iv.) cupiditatum genera (l. ix.) et sincera voluptas ab adulterinis generibus distinctæ essent, quæ adhuc de poesi dicenda erant, satis clare intelligi poterant. Adeo verum est, quod in præf. dixi, sub confusionis cujusdam specie in libb. de rep. ordinem exquisitissimum latere.' Ast.

εἰρῆσθαι] Non *εἰρῆσθαι*, sed *εἰρῆσθω*, legitur apud Eusebium, afferentem hunc locum: sed ex iis quæ antea protuli exemplis hujus generis loquendi, scribendum esse *εἰρῆσθαι* constat. Neque tamen mirum est interim si depravatum non illic solum sed alibi etiam fuit, utpote multis insolens et peregrinum. Steph.

ὑμᾶς εἰρῆσθαι] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 49. p. 618. C. ubi *εἰρῆσθω* scribitur. Proclus habet *ἡμᾶς*. Mox Procl. *τραγῳδίας* sine articulo—*πάντας* (sic et Euseb.) *τοὺς μιμητικούς*.—Euseb. *τῇ δὲ*—*ἔοικε γάρ*. Simili Ciceronis loco

τῆς[f] τραγῳδίας ποιητὰς καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς[g] μιμητικούς—λώβη ἔοικεν[h] εἶναι πάντα τὰ τοιαῦτα[i] τῆς τῶν ἀκουόντων διανοίας, ὅσοι μὴ ἔχουσι φάρμακον τὸ[k] εἰδέναι αὐτὰ οἷα τυγχάνει ὄντα. Πῇ δή, ἔφη, διανοού- III. i. 467.
μενος λέγεις; Ῥητέον, ἦν δ' ἐγώ. καί τοι φιλία γέ τίς με[l] καὶ αἰδὼς ἐκ παιδὸς ἔχουσα περὶ Ὁμήρου ἀποκωλύει λέγειν. ἔοικε μὲν γὰρ τῶν καλῶν ἁπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν γενέσθαι. ἀλλ' οὐ γὰρ[m] πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνήρ, ἀλλ' ὃ λέγω, ῥητέον. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἄκουε δή, μᾶλλον δὲ ἀποκρίνου. Ἐρώτα. Μίμησιν ὅλως ἔχοις[n] ἄν μοι εἰπεῖν ὅ τί ποτ' ἐστιν; οὐδὲ γάρ τοι[o] αὐτὸς πάνυ τι[p] ξυννοῶ τί[q] βούλεται εἶναι. Ἦ που ἄρ', ἔφη, ἐγὼ[r] ξυννοήσω. Οὐδέν γε, ἦν δ' ἐγώ, ἄτοπον, ἐπεὶ[s] πολλά τοι[t] ὀξύτερον βλεπόντων ἀμβλύτερον ὁρῶντες πρότεροι[u] εἶδον. Ἔστιν, II. 596.
ἔφη, οὕτως·[v] ἀλλὰ σοῦ παρόντος οὐδ' ἂν προθυμηθῆναι οἷός τε εἴην εἰπεῖν εἴ τί[w] μοι καταφαίνεται, ἀλλ' αὐτὸς ὅρα. Βούλει οὖν ἐνθένδε ἀρξώμεθα[x] ἐπισκοποῦντες, ἐκ τῆς εἰωθυίας μεθόδου; εἶδος γάρ πού τι ἓν[y] ἕκαστον εἰώθαμεν[z]

ΘΠD.—[f] τῆς om 𝔪𝔯.—[g] τοὺς om Ξ𝔪.—[h] ὡς ἔοικεν Φ𝔪.—[i] τὰ τοιαῦτα πάντα Θ𝔯.—[k] τοῦ ΘDK𝔳𝔯.—[l] μέ τις γε 𝔯.—[m] γὰρ post γε ponit Θ.—[n] ἔχοις ὅλως Ξ𝔪.—[o] τι ΦDq.—[p] τοι ΘΞK𝔯 et 𝔯c q.—[q] ὅτι 𝔯.—[r] ἐγὼ om 𝔯.—[s] ἐπὶ D.—[t] γε 𝔳.—[u] πρότερον 𝔯.—[v] οὗτος 𝔯.—[w] ὅτι 𝔳.—[x] ἀρξόμεθα 𝔯.—[y] ἓν om DKq.—[z] εἰώθειμεν 𝔯.

illustravit hæc verba P. Victorius Var. Lect. ix. 21. Ast.

ἡγεμὼν] Vocem ἡγεμὼν Gregorius, qui in Hermogen. περὶ μεθ. δεινοτ. p. 959. t. viii. Oratt. Græc. Reisk. hunc locum laudat, interpretatur v. πατήρ. Ast.

ἀλλ' οὐ γὰρ] Laudat Justin. Martyr. Apolog. ii. 3. p. 94. C. Procl. in Polit. p. 407. v. 19. et respexit Ammon. in vit. Aristot. p. 9. et Nunnes. not. p. 106. ed. Lugd. Bat. Apud Justin. scribitur οὔτε γε: Ald. Bas. 1. et 2. πρός γε pro πρὸ, et pro ἀνὴρ Bas. 2. τοῦτο. In his ἀνὴρ sine articulo (etsi proclive scriptu ὁ ἀνὴρ s. ἁνὴρ) recte positum est vi pronominis definiti, idque sensu ironico, ut Phædon. 98. B. ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον, ubi Wyttenbach. plura in hanc rem exempla excitat, sed male ambigit, utrum ἄνδρα pro ἄνδρα τινὰ, an pro τὸν ἄνδρα positum sit. Vide, quæ de voce ἀνήρ, pronominis partes agente ad Phædr. p. 365. exposuimus. Ast.

γάρ τοι] Ald. Bas. 1. et 2. γάρ τι. Ast.

βλεπόντων—ὁρῶντες] Sine articulo posita sunt, quod haud infrequens est, præcipue in neutris, ut v. 21. μὴ ὄντι—ὄντι—οὐκ ὄν. Vid. Matthiæ Gr. Græc. p. 834.—Deinde Cod. Reg. et Bas. 2. πρότεροι, quod idem valet. Ast.

πρότερον] Legitur etiam πρότεροι, eodem sensu. Nihilo autem minus potuit omitti artic. οἱ ante ἀμβλύτερον, quam τῶν ante ὀξύτερον. Steph.

καταφαίνεται] In præced. edit. scriptum est καταμαίνεται: cujus vocabuli quidam sequentes vestigia, substituendum putaverunt καταμανθάνεται: sed multo est aptior vet. exempl. lectio, καταφαίνεται. Steph.

τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλὰ οἷς ταὐτὸν ὄνομα ἐπιφέ-
ρομεν. ἢ οὐ μανθάνεις;[a] Μανθάνω. Θῶμεν δὴ καὶ νῦν ὅ
τι βούλει τῶν πολλῶν. οἷον, εἰ θέλεις, πολλαί πού[b] εἰσι
κλῖναι[c] καὶ τράπεζαι. Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ ἰδέαι γέ που
III. i. 468. περὶ ταῦτα τὰ σκεύη δύο, μία μὲν κλίνης, μία δὲ τραπέ-
ζης. Ναί. Οὐκοῦν καὶ εἰώθαμεν λέγειν ὅτι ὁ δημιουρ-
γὸς ἑκατέρου τοῦ σκεύους πρὸς τὴν ἰδέαν βλέπων οὕτω ποιεῖ
ὁ μὲν τὰς κλίνας, ὁ δὲ τὰς τραπέζας,[d] αἷς ἡμεῖς χρώμεθα,
καὶ τἆλλα κατὰ ταὐτά; οὐ γάρ που τήν γε ἰδέαν αὐτὴν
δημιουργεῖ οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν· πῶς γάρ; Οὐδαμῶς.
Ἀλλ' ὅρα δὴ καὶ τόνδε τίνα καλεῖς τὸν δημιουργόν.
Τὸν[e] ποῖον; Ὃς πάντα ποιεῖ ὅσα περ εἷς ἕκαστος τῶν
χειροτεχνῶν. Δεινόν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα.
Οὔπω γε, ἀλλὰ τάχα[f] μᾶλλον φήσεις. ὁ αὐτὸς γὰρ
οὗτος χειροτέχνης οὐ μόνον πάντα οἷός τε σκεύη ποιῆσαι,
ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα ἅπαντα ποιεῖ καὶ ζῶα
πάντα ἐργάζεται, τά τε ἄλλα καὶ ἑαυτόν, καὶ πρὸς τού-
τοις γῆν[g] καὶ οὐρανὸν καὶ θεοὺς καὶ πάντα τὰ ἐν οὐρανῷ
καὶ τὰ ἐν Ἅιδου ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἐργάζεται. Πάνυ
θαυμαστόν, ἔφη, λέγεις σοφιστήν. Ἀπιστεῖς; ἦν δ' ἐγώ.
καί μοι εἰπέ, τὸ παράπαν οὐκ ἄν σοι δοκεῖ[h] εἶναι τοιοῦτος
δημιουργός, ἢ τινὶ μὲν τρόπῳ γενέσθαι ἂν[i] τούτων ἁπάντων
ποιητής, τινὶ δὲ οὐκ ἄν; ἢ οὐκ αἰσθάνει ὅτι κἂν αὐτὸς οἷός
III. i. 469. τε εἴης πάντα ταῦτα ποιῆσαι τρόπῳ γέ τινι; Καὶ τίς,
ἔφη, ὁ τρόπος οὗτος; Οὐ χαλεπός,[k] ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ
πολλαχῇ καὶ ταχὺ[l] δημιουργούμενος· τάχιστα δέ που,
εἰ θέλεις[m] λαβὼν κάτοπτρον περιφέρειν πανταχῇ, ταχὺ
μὲν ἥλιον ποιήσεις καὶ τὰ ἐν τῷ[n] οὐρανῷ, ταχὺ δὲ γῆν,
ταχὺ δὲ σαυτόν τε καὶ τἆλλα ζῶα καὶ σκεύη καὶ φυτὰ
καὶ πάντα ὅσα νῦν δὴ ἐλέγετο.[o] Ναί, ἔφη, φαινόμενα,[p]

—[a] μανθάνω, ἔφη. θῶμεν r.—[b] που om v.—[c] κλῖναι ΘΞΠΦ: κλίναι *s.—[d] δὲ τραπέζας m.—[e] τὸν om K.—[f] ταῦτα ΘΠDKqr.—[g] καὶ γῆν ΞΦm.—[h] δοκῇ Φ, δοκοῖ qr. —[i] ἂν om Θr.—[k] χαλεπῶς Φvm.—[l] καὶ ταχὺ om q.—[m] θέλοις Π.—[n] τῷ om Θvr.

κατὰ ταυτὰ] Sic bene Stephanus correxit. Ald. Bas. 1. et 2. κατὰ ταῦτα. Ast.

νῦν δὴ ἐλέγομεν] Sic Bas. 2. ut Ficinus vertit, *quaecunque nuper commemoravimus*. Ast.

οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ εἰς δέον ἔρχει[q] τῷ λόγῳ. τῶν τοιούτων γάρ, οἶμαι, δημιουργῶν καὶ ὁ ζωγράφος ἐστίν. ἢ γάρ; Πῶς. γὰρ οὔ; Ἀλλὰ φήσεις οὐκ ἀληθῆ, οἶμαι, αὐτὸν[r] ποιεῖν ἃ ποιεῖ. καί τοι τρόπῳ γέ τινι καὶ ὁ ζωγράφος κλίνην ποιεῖ. ἢ οὔ; Ναί, ἔφη, φαινομένην[s] γε καὶ οὗτος. [§. 2.] Τί δὲ ὁ κλινοποιός; οὐκ ἄρτι μέντοι ἔλεγες ὅτι οὐ[t] τὸ εἶδος ποιεῖ ὃ II. 597.
δή φαμεν εἶναι ὃ ἔστι κλίνη, ἀλλὰ κλίνην τινά; Ἔλεγον[u] γάρ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ὃ ἔστι ποιεῖ,[v] οὐκ ἂν τὸ ὂν ποιοῖ, ἀλλά τι τοιοῦτον[w] οἷον τὸ ὄν, ὂν δὲ[x] οὔ; τελέως δὲ εἶναι ὂν τὸ τοῦ κλινουργοῦ[y] ἔργον ἢ ἄλλου τινὸς χειροτέχνου εἴ τις φαίη, κινδυνεύει οὐκ ἂν[z] ἀληθῆ λέγειν;[a] Οὔκουν, ἔφη, ὥς γ' ἂν[b] δόξειε τοῖς περὶ τοὺς τοιούσδε[c] λόγους διατρίβουσιν. Μηδὲν ἄρα θαυμάζωμεν[d] εἰ καὶ τοῦτο ἀμυδρόν τι τυγχάνει[e] ὂν πρὸς ἀλήθειαν; Μὴ γάρ. Βούλει οὖν, III. i. 470.
ἔφην, ἐπ' αὐτῶν τούτων ζητήσωμεν[f] τὸν μιμητὴν τούτου[g] τίς ποτ' ἐστίν; Εἰ βούλει, ἔφη. Οὐκοῦν τριτταί τινες κλῖναι αὗται γίγνονται, μία μὲν ἡ ἐν[h] τῇ φύσει οὖσα, ἣν φαῖμεν ἄν,[i] ὡς ἐγᾦμαι, θεὸν ἐργάσασθαι.[k] ἢ τίνα[l] ἄλλον;

—[o] ἐλέγομεν Ξ.—[p] φαινόμεθα r.—[q] ἄρχη Kv, κέχρη r.—[r] αὐτὸν οἶμαι v.—[s] φαινομένης Φ.—[t] οὐδὲ Φ.—[u] ἐλέγομεν ΘΠDKqr.—[v] ποιοῖ Φ.—[w] τοιοῦτον ΘΞΠΦDKq
κλιν
mr: τοιοῦτο *s.—[x] ὂν δὲ...ὂν om v.—[y] δημιουργοῦ v, δημιουργοῦ ΘΠDKqr.—[z] ἂν
οὐσδε
om Θ.—[a] λόγον q.—[b] γὰρ v.—[c] τοιούτους Φ.—[d] θαυμάζομεν v.—[e] τε τυγχάνοι Φ.—[f] ζητήσομεν r: ζητήσωμεν post τούτου ponit q.—[g] τοῦτον ΘΞΠΦDmr, τούτων Kv.—[h] ἐν om Am.—[i] ἂν om r.—[k] εἰργάσθαι Dq.—[l] τίν' m.—[m] ναὶ ἔφη om K.—

ἐς δέον] *Ita ut expedit*. Ast.

ἔρχει τῷ λόγῳ] I. q. ἐς s. ἐπὶ τὸν λόγον, *orationem* (i. e. rem, quæstionem propositam) *aggrederis*, i. e. capis. Ast.

§. 2. τούτου] Quidam vet. τούτων. Steph.

μιμητὴν τοῦτον] Sic Cod. Monac. Bas. 2. et Ficinus, qui vertit: *qui imitator iste sit*. Vulgo τούτου. Ast.

ἡ ἐν τῇ φύσει οὖσα] *Quæ in natura*, h. e. per se et revera (φύσει, ut infra: μίαν φύσει αὐτὴν) est. Sic infra μίαν ἐν τῇ φύσει, et αὐτὸ ἐν τῇ φύσει ἕκαστον. Sic et in Parmenide p. 132. D. vel φύσει vel ἐν τῇ φύσει (posterius nunc amplexandum existimo) legendum est. Vid. nostra ad Phædr. p. 314. Ast.

ἢ τίνα ἄλλον] Affertur et alia lectio ἤ τινα ἄλλον: sed alteram, quæ habet interrogationem, retinendam esse ostendit etiam responsio, Οὐδένα. Quamvis autem hæc ἤ τινα ἄλλον et ἢ τίνα ἄλλον, non aliter quam accentu differant, quod ad scripturam attinet, valde tamen diversum sensum efficiunt. Nam ἢ τινὰ ἄλλον esset dubitantis, et alium quempiam non minus existimantis potuisse idem efficere (quod inepte subjungeretur post illa verba, ἣν φαῖμεν ἄν, ὡς ἐγᾦμαι, θεὸν ἐργάσασθαι) at vero ἢ τίνα ἄλλον, est existimantis non debere alium censeri ejus auctorem. Quasi dicat, 'Alioqui enim, quem, nisi deum, illam fecisse diceremus?' Quod si scriberetur, ἢ τινὰ ἄλλον, subjuncta interrogationis nota, sensus esset, 'An alium quempiam?' sub. censes eam fecisse? Steph.

Οὐδένα, οἶμαι. Μία δέ γε ἦν ὁ τέκτων. Ναί, ἔφη.[m] Μία δὲ ἦν[n] ὁ ζωγράφος. ἦ γάρ; Ἔστω.[o] Ζωγράφος δή, κλινοποιός, θεός, τρεῖς οὗτοι ἐπιστάται τρισὶν εἴδεσι κλινῶν. Ναὶ τρεῖς. Ὁ μὲν δὴ θεός, εἴτε οὐκ ἐβούλετο εἴτέ τις ἀνάγκη ἐπῆν μὴ πλέον ἢ μίαν ἐν τῇ φύσει ἀπεργάσασθαι[p] αὐτὸν κλίνην, οὕτως ἐποίησε μίαν μόνην[q] αὐτὴν[r] ἐκείνην[s] ὃ ἔστι κλίνη. δύο δὲ τοιαῦται ἢ πλείους οὔτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φυῶσιν.[t] Πῶς δή;[u] ἔφη. Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, εἰ δύο μόνας ποιήσειε, πάλιν ἂν μία ἀναφανείη ἧς ἐκεῖναι ἂν[v] αὖ ἀμφότεραι τὸ εἶδος ἔχοιεν, καὶ εἴη ἂν ὃ ἔστι κλίνη ἐκείνη, ἀλλ' οὐχ αἱ δύο. Ὀρθῶς, ἔφη. Ταῦτα δή, οἶμαι, εἰδὼς ὁ θεός, βουλόμενος εἶναι ὄντως[w] κλίνης ποιητὴς ὄντως οὔσης, ἀλλὰ μὴ κλίνης τινὸς μηδὲ κλινοποιός τις, μίαν φύσει αὐτὴν ἔφυσεν. Ἔοικεν. Βούλει οὖν τοῦτον[x] μὲν φυτουργὸν τούτου
III. i. 471. προσαγορεύωμεν,[y] ἤ[z] τι τοιοῦτον; Δίκαιον γοῦν, ἔφη, ἐπειδή περ φύσει γε καὶ τοῦτο καὶ τἆλλα πάντα πεποίηκε. Τί δέ; τὸν τέκτονα ἆρ' οὐ δημιουργὸν κλίνης; Ναί. Ἦ καὶ τὸν ζωγράφον δημιουργὸν καὶ ποιητὴν[a] τοῦ τοιούτου; Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ τί αὐτὸν κλίνης φήσεις εἶναι;[b] Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, ἔμοιγε δοκεῖ μετριώτατ'[c] ἂν προσαγορεύεσθαι, μιμητὴς[d] οὗ ἐκεῖνοι δημιουργοί. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν τοῦ τρίτου ἄρα γεννήματος ἀπὸ τῆς φύσεως μιμητὴν καλεῖς;

[n] δὲ οἶμαι ἦν K.—[o] ἔσται Φm.—[p] ἀπεργάζεσθαι ΞΦm.—[q] μόνον ΘΠDKq, μόνον v.—[r] αὐτὸν om v.—[s] ἐκείνην om r.—[t] μὴν φύσει φ.—[u] δ' ΘΠDKqr.—[v] ἂν om q.—[w] οὕτως v.—[x] τὸν K.—[y] προσαγορεύομεν DK.—[z] ὃ q.—[a] ποιητὴν καὶ δημιουργὸν Θ.—[b] εἶναι φήσεις K.—[c] μετριώτερ' r.—[d] μηνυτὴς m, ποιητὴς r.—[e] μὲν om v.—

ἢ τίνα ἄλλον] Ficinus videtur legisse ἤ τινα ἄλλον; vertit enim, *num alium quemquam*; sed rectius habet ἢ τίνα (*quem*) ἄλλον; Ast.

ναί, ἔφη] Hæc absunt a Codd. Reg. et Monac. Ficinus expressit vertendo *plane*. Ast.

ὃ ἔστι κλίνη] Est, *Scilicet* κλίνην *per se* s. κλίνην ὄντως οὖσαν, ut infra. Sic paulo post καὶ εἴη ἂν, ὃ ἔστι κλίνη, ἐκείνη (*ille esset lectus per se et revera existens*, ὄντως ὤν). Neutrum in definitionibus significat generale, ut in αὐτὸ δικαιοσύνη al. vid. ad l. i. 9. τοῦτο ἐφάνη ἡ δικαιοσύνη ὄν.—De sequente οὔτε μὴ φυῶσι (*neque cogitandum eas nascituras esse*, h. e. numquam nascentur) vid. ad i. 15. Ast.

κλίνης] Genitivus absolutus, *quod attinet ad lectum*; v. Matth. Gr. Gr. p. 435. Ast.

τοῦτο] Verbis appellandi sic solet jungi, ut sit *ita* (proprie *hoc nomine*, κατὰ τοῦτο τὸ ὄνομα; vide nostra ad Phædr. p. 258. et Matthiæ Gr. Gr. p. 569.).—Mox ad μιμητὴς int. τούτου, οὗ ἐκεῖνοι δημιουργοί. Ast.

Πάνυ μὲν[e] οὖν, ἔφη. Τοῦτ'[f] ἄρα[g] ἔσται καὶ ὁ τραγῳδο-
ποιός,[h] εἴ περ μιμητής ἐστι, τρίτος τις[i] ἀπὸ βασιλέως καὶ
τῆς ἀληθείας πεφυκώς, καὶ πάντες οἱ ἄλλοι μιμηταί.
Κινδυνεύει. Τὸν μὲν δὴ[k] μιμητὴν ὡμολογήκαμεν· εἰπὲ
δέ μοι περὶ τοῦ ζωγράφου τόδε. πότερα ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ ἐν II. 598.
τῇ φύσει ἕκαστον δοκεῖ σοι ἐπιχειρεῖν[l] μιμεῖσθαι ἢ τὰ τῶν
δημιουργῶν ἔργα; Τὰ τῶν δημιουργῶν, ἔφη. Ἆρα οἷα
ἔστιν ἢ οἷα φαίνεται; τοῦτο γὰρ ἔτι διόρισον. Πῶς λέ-
γεις; ἔφη. Ὧδε. κλίνη, ἐάν τε ἐκ πλαγίου αὐτὴν θεᾷ[m]
ἐάν τε καταντικρὺ ἢ ὁπῃοῦν, μή τι διαφέρει αὐτὴ ἑαυτῆς,
ἢ διαφέρει μὲν οὐδέν,[n] φαίνεται δὲ ἀλλοία;[o] καὶ τἆλλα
ὡσαύτως; Οὕτως, ἔφη· φαίνεται, διαφέρει δ' οὐδέν. Τοῦτο III. i. 472.
δὴ αὐτὸ σκόπει. πρὸς πότερον[p] ἡ γραφικὴ πεποίηται περὶ
ἕκαστον; πότερα[q] πρὸς τὸ ὄν,[r] ὡς ἔχει, μιμήσασθαι, ἢ
πρὸς τὸ φαινόμενον, ὡς φαίνεται, φαντάσματος ἢ ἀληθείας
οὖσα μίμησις; Φαντάσματος, ἔφη. Πόῤῥω που ἄρα[s] τοῦ
ἀληθοῦς ἡ μιμητική ἐστι· καὶ ὡς ἔοικε, διὰ τοῦτο πάντα[t]
ἀπεργάζεται, ὅτι σμικρόν τι ἑκάστου ἐφάπτεται, καὶ τοῦτο
εἴδωλον. οἷον ὁ ζωγράφος, φαμέν, ζωγραφήσει ἡμῖν σκυτο-
τόμον, τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς, περὶ οὐδενὸς τού-
των ἐπαΐων τῶν τεχνῶν· ἀλλ' ὅμως παῖδάς γε[u] καὶ ἄφρο-
νας ἀνθρώπους, εἰ ἀγαθὸς εἴη ζωγράφος, γράψας[v] ἂν[w] τέκ-
τονα καὶ πόῤῥωθεν ἐπιδεικνὺς ἐξαπατῷ[x] ἂν τῷ δοκεῖν ὡς
ἀληθῶς τέκτονα εἶναι. Τί δ' οὔ; Ἀλλὰ γάρ, οἶμαι, ὦ
φίλε, τόδε[y] δεῖ περὶ πάντων τῶν τοιούτων διανοεῖσθαι, ἐπει-

[f] τοῦτ' ΑΘΠΦDKqυ: ταῦτ' *s.—[g] ἄρ' m.—[h] τραγῳδοποιὸς ΑΞΦΚυmr: τραγῳδιοποιὸς *s.—[i] τις τρίτος Θ: τις om r.—[k] δή ΞΦΚrm.—[l] ἐπιχειρεῖ Ξ.—[m] θεῷ Φm, θεῶν v.—[n] αὐτὴν r.—[o] ἄλλῃ ἄλλα Θ.—[p] πρότερον ΘΠ.—[q] πότερον m.—[r] ὂν r.—[s] ἄρα που ΑΞΦrm, που ἄρα που Π.—[t] πάντα ΑΘΞΠDKqυmr, ταῦτα πάντα Φ: ταῦτα s.—[u] γε ΘΠDq: τε *s.—[v] γράψαι m.—[w] ἀγὸν q.—[x] ἐξαπατῷη ΑΘΠΦDqυmr et pr Ξ, ἐξαπατᾶ K: ἐξαπατῴη s.—[y] τότε K.—[z] του ΑΘΠDKqυr: τούτου *s.—

τοῦτ' ἄρα] E cod. Monac. recepimus pro ταῦτ' ἄρα. Deinde ex eodem et Proclo in Polit. p. 405. p. 15. scripsimus τραγῳδοποιὸς, vid. Fischer. ad Sympos. p. 203. Paulo post Proclus τὶς prætermittit et οἱ ἄλλοι πάντες legit. Ast.

εἰπὲ δέ μοι] Cod. Monac. δή μοι. Ficinus: *sed de pictore mihi dicas velim.* Ast.

πάντα] Sic Cod. Reg. quod et Ficinus expressit vertendo, *propterea omnia potest facere*, et sensus requirit. Ast.

περὶ οὐδενὸς—ἐπαΐων] Exspectabas οὐδὲν περὶ τούτων ἐπαΐων τῶν τεχνῶν, et fortasse ita legendum est. Ast.

γράψας ἂν] *Si forte pinxerit fabrum.* Ast.

δάν τις ἡμῖν ἀπαγγέλλῃ περί του,[z] ὡς ἐνέτυχεν[a] ἀνθρώπῳ πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημιουργίας καὶ τἆλλα πάντα, ὅσα εἷς ἕκαστος οἶδεν, οὐδὲν ὅ τι οὐχὶ[b] ἀκριβέστερον ὁτουοῦν[c] ἐπισταμένῳ·[d] ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιούτῳ[e] ὅτι εὐήθης τις ἄνθρωπος, καὶ ὡς ἔοικεν, ἐντυχὼν γόητί τινι καὶ μιμητῇ ἐξηπατήθη, ὥστε ἔδοξεν αὐτῷ πάσσοφος[f] εἶναι, διὰ
III. i. 473. τὸ αὐτὸς μὴ οἷός τ' εἶναι ἐπιστήμην καὶ ἀνεπιστημοσύνην καὶ μίμησιν[g] ἐξετάσαι. Ἀληθέστατα, ἔφη. [§. 3.] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μετὰ τοῦτο ἐπισκεπτέον τήν τε τραγῳδίαν καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῆς Ὅμηρον, ἐπειδή[h] τινων ἀκούομεν ὅτι οὗτοι πάσας μὲν τέχνας ἐπίστανται,[i] πάντα δὲ τἀνθρώπεια[k] τὰ πρὸς ἀρετὴν καὶ κακίαν, καὶ τά γε θεῖα·[l] ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀγαθὸν ποιητήν, εἰ μέλλει, περὶ ὧν ἂν ποιῇ,[m] καλῶς ποιήσειν, εἰδότα[n] ἄρα ποιεῖν ἢ μὴ οἷόν τε[o] εἶναι ποιεῖν. δεῖ δὴ ἐπισκέψασθαι πότερον μιμηταῖς τούτοις[p] οὗτοι ἐντυχόντες ἐξηπάτηνται καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν
II. 599. ὁρῶντες οὐκ αἰσθάνονται τριττὰ ἀπέχοντα τοῦ ὄντος καὶ[q] ῥᾴδια ποιεῖν μὴ εἰδότι[r] τὴν ἀλήθειαν, φαντάσματα γὰρ[s] ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιοῦσιν, ἤ[t] τι καὶ λέγουσι καὶ τῷ ὄντι οἱ[u] ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἴσασι περὶ ὧν δοκοῦσι τοῖς πολλοῖς εὖ λέγειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἐξεταστέον. Οἴει οὖν, εἴ τις ἀμφότερα δύναιτο ποιεῖν, τό τε μιμηθησόμενον καὶ τὸ εἴδωλον,[v] ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων δημιουργίᾳ ἑαυτὸν ἀφεῖναι ἂν σπουδά-

[a] ἔτυχεν m.—[b] οὐχὶ om m.—[c] ὁτωοῦν Φm.—[d] ἐπισταμένου v.—[e] τὸν τοιοῦτον r. —[f] πάσσοφος ΑΠD et pr Θ, πᾶς σοφὸς rt : πάνσοφος *s.—[g] καὶ μίμησιν...τε om Φ, καὶ μίμησιν om q.—[h] ὅμηρον εἰδέναι ἐπειδὴ Φ.—[i] ἐπίστανται om Θ, ἴσασιν r.— [k] τἀνθρώπεια Φvt : τὰ ἀνθρώπεια *s.—[l] θεῖα ἠπίσταντο rc Θ.—[m] ποιοῖ q.—[n] εἰ δ' ὅτε Π et pr Θ, εἰδότ' r.—[o] τ' v.—[p] τούτοις om Φ.—[q] καὶ οὐ Φ.—[r] εἰδότα K.— [s] γὰρ om q.—[t] εἴ ΞΦm.—[u] οἱ om m.—[v] τοῦ εἰδώλου K.—[w] τούτου Π et pr Θ.—

περὶ τούτου] Est i. q. *τοῦτο* s. *τοιοῦτόν τι*. Ast.

τἆλλα πάντα—οὐδὲν ὅτι οὐχὶ] Pro *καὶ τῶν ἄλλων πάντων οὐδὲν ὅ τι οὐ* (*nihil non*, i. e. omnia, vid. nostra ad Sympos. p. 305. Schneider. ad Xenoph. Cyrop. i. 4. 25. Heind. ad Phædon. §. 186. Matth. Gr. Gr. p. 424. et 669. Ast.

§. 3. *οὗτοι*] *Ὅμηρος* et *οἱ τραγικοί*, qui ex Homericorum carminum fonte quasi fluxerunt. Quantum veteres Homero inprimis tribuerint, constat e Strab. i. p. 3. iii. p. 157. A. Gell. vii. 14. Vid. Spalding. ad Quintilian. Orat. Instit. ii. 17. 8. Ast.

ἤ τι] Ald. Bas. 1. et 2. ἢ τὶ exhibent, unde scribendum esse *ἤ τι* apparet. Ἢ est *an*, præcedenti *πότερον* respondens, et *τὶ*, ad *λέγουσι* referendum, notam illam significationem habet: *aliquid dicere*, i. e. *verum* et *grave* quid dicere, quod dignum sit auditu. Sic etiam Ficinus vertit: *an forte nonnihil dicant*. Male Steph. scripsit ἤ τί καὶ λέγουσι. Ast.

ζειν καὶ τοῦτο[w] προστήσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ βίου ὡς βέλτισ-
τον ἔχοντα;[x] Οὐκ ἔγωγε. Ἀλλ' εἴ πέρ γε, οἶμαι, ἐπι-
στήμων εἴη τῇ ἀληθείᾳ τούτων πέρι ἅ περ καὶ μιμεῖται,
πολὺ πρότερον ἐν τοῖς ἔργοις ἂν σπουδάσειεν ἢ ἐπὶ τοῖς μι- III. i. 474.
μήμασι, καὶ πειρῷτο[y] ἂν πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἑαυτοῦ
καταλιπεῖν[z] μνημεῖα, καὶ εἶναι προθυμοῖτ'[a] ἂν μᾶλλον ὁ
ἐγκωμιαζόμενος ἢ ὁ ἐγκωμιάζων. Οἶμαι, ἔφη· οὐ γὰρ
ἐξ ἴσου ἥ τε τιμὴ καὶ ἡ ὠφέλεια.[b] Τῶν μὲν τοίνυν[c] ἄλ-
λων πέρι μὴ ἀπαιτῶμεν λόγον Ὅμηρον ἢ ἄλλον ὁντινοῦν
τῶν ποιητῶν, ἐρωτῶντες, εἰ ἰατρικὸς ἦν τις[d] αὐτῶν ἀλλὰ μὴ[e]
μιμητὴς μόνον ἰατρικῶν λόγων, τίνας ὑγιεῖς[f] ποιητής[g] τις
τῶν παλαιῶν ἢ τῶν νέων λέγεται πεποιηκέναι, ὥς περ Ἀσ-
κληπιός, ἢ τίνας μαθητὰς ἰατρικῆς κατελίπετο,[h] ὥσπερ
ἐκεῖνος τοὺς ἐκγόνους; μηδ' αὖ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας
αὐτοὺς ἐρωτῶμεν, ἀλλ' ἐῶμεν· περὶ δὲ ὧν[i] μεγίστων τε καὶ
καλλίστων ἐπιχειρεῖ λέγειν Ὅμηρος, πολέμων τε πέρι καὶ
στρατηγιῶν καὶ διοικήσεων πόλεων, καὶ παιδείας πέρι ἀν-
θρώπου,[k] δίκαιόν που ἐρωτᾷν αὐτὸν πυνθανομένους Ὦ φίλε
Ὅμηρε, εἴ[l] περ μὴ τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας εἶ ἀρετῆς πέ-

—[x] ὢν q.—[y] πρῶτον ΘΠDKqr.—[z] καταλιπεῖν ἑαυτοῦ Φ, ἑαυτῷ καταλιπεῖν r.—[a] πρόθυμός τ' Φ.—[b] ὠφελία, ut sæpe, ΘΠ.—[c] μέντοι m.—[d] ἦν τις ΑΘΞΠΦqvmr: τις ἦν τις s.—[e] μὴ om Θvr et pr m.—[f] τίνας ὑγιεῖς ΑΠΦDKqm: τίνας γὰρ ὑγιεῖς [e]s.—[g] ποιητής...λέγεται] λέγεται...ποιητὴς q.—[h] κατελείπετο ΞΦvm.—[i] τῶν r.—

ἑαυτοῦ] Ald. Bas. 1. et 2. ἑαυτῷ. Ast.

βέλτιστον] Fortasse βέλτιον scribendum est; nam in superlativo gradu potius βέλτιστα dicturus fuisse videtur. Steph. Equidem desidero articulum τὸ ante βέλτιστον, ut τὸ βέλτιστον respiciat præcedens τοῦτο: quasi optimum haberet s. quasi hoc (simulacra facere) optimum esset. Ast.

πειρῷτο] Cod. Reg. et Bas. 2. πρῶτον. Mox Cod. Monac. πολλάκις καλὰ ἔργα—καταλιπεῖν ἑαυτοῦ μνημεῖα, qui verborum ordo sensui convenientior. Ast.

τῶν μὲν τοίνυν] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 49. p. 618. D. Ast.

ἄλλων] Bas. 2. ἄλλων ὅντινα οὖν (Euseb. ὅν τινα οὖν). Ast.

ἰατρικὸς ἦν] Sic e cod. Monac. reposuimus pro ἰατρικός τις ἦν. In Euseb. τις post ἦν deest et sequentia hoc ordine scribuntur: ἰατρικῶν λόγων μόνον. Mox pro αὐτοὺς, Euseb. αὐτόν. Ast.

περὶ δὲ ὧν] Extat alia lectio apud Eusebium, περὶ δὲ τῶν μεγίστων τε καὶ καλλίστων ὧν ἐπιχειρεῖ λέγειν. Steph.

περὶ δὲ ὧν] Euseb. περὶ δὲ τῶν μεγίστων τε καὶ καλλίστων, ὧν ἐπιχειρεῖ cet. quod nihil nisi analysis est vulgatæ scripturæ; namque ὧν positum est pro τῶν μεγίστων, ἃ ἐπιχειρεῖ λέγειν Ὅμηρος. Mox Euseb. πολέμων πέρι. Ast.

ἀνθρώπου] Apud Euseb. scriptum est ἀνθρώπων: nec dubium est quin ita scribendum sit, quum etiam paulo post dicatur παιδεύειν ἀνθρώπους. Steph.

ἀνθρώπων] Pluralem ἀνθρώπων pro ἄνθρωπον ex Euseb. et Cod. Monac. recepimus. Sic Ficinus quoque, *et hominum disciplinis*. Ast.

ὦ φίλε Ὅμηρε] Laudat Aristid. Orat. iii. Platon. p. 327. t. ii. usque ad οὐχ ἅπτεσθαι. Sequentia Ficinus ita vertit:

ρι εἰδώλου δημιουργός, ὃν δὴ μιμητὴν ὡρισάμεθα, ἀλλὰ καὶ δεύτερος, καὶ οἷός τε ἦσθα γιγνώσκειν ποῖα ἐπιτηδεύματα βελτίους ἢ χείρους[m] ἀνθρώπους ποιεῖ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, λέγε ἡμῖν τίς τῶν πόλεων διὰ σὲ βέλτιον ᾤκησεν,[n] ὥσ-
III. i. 475. περ διὰ Λυκοῦργον Λακεδαίμων καὶ δι' ἄλλους πολλοὺς πολλαὶ[o] μεγάλαι τε καὶ σμικραί; σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται[p] πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι; Χαρώνδαν μὲν γὰρ[q] Ἰταλία καὶ Σικελία, καὶ ἡμεῖς Σόλωνα· σὲ δὲ τίς; ἕξει τινὰ[r] εἰπεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη ὁ Γλαύκων· οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὁμηριδῶν.
II. 600. Ἀλλὰ δή τις[s] πόλεμος ἐπὶ Ὁμήρου ὑπ' ἐκείνου ἄρχοντος ἢ ξυμβουλεύοντος εὖ πολεμηθεὶς μνημονεύεται; Οὐδείς. Ἀλλ' οἷα[t] δὴ τὰ[u] ἔργα σοφοῦ ἀνδρὸς πολλαὶ ἐπίνοιαι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας ἤ τινας ἄλλας[v] πράξεις λέγονται,

[k] ἀνθρώπων Φ.—[l] εἶ ante ἀπὸ ponit Φ.—[m] ἢ χείρους om Ξ.—[n] ᾤκισεν υ.—[o] πόλεις Κ.—[p] αἴτιον ἐπιγράφει ς.—[q] γὰρ om υ.—[r] τίνα Φυm.—[s] τίς ΑΞΦ.—[t] οἷαι Κ.—

fingisne virtutis imaginem, ac si legerit ἀρετῆς εἰδώλου δημιουργὸς sine præpositione περί. Sed rectius est ἀρετῆς πέρι: quod ad virtutem attinet, si virtutem consideramus. Mox Aristid. ὧν et Euseb. δὴ καί. Ast.

ἦσθα] Sic Aristid. Euseb. et Stephan. Ald. Bas. 1. et 2. οἶσθα; imperfectum more Atticorum pervulgato pro præsente positum est. Ast.

ποῖα] Aristid. ὁποῖα—ἀνθρώπους ἢ χείρους. Ast.

ποιεῖ] Ald. Bas. 1. et 2. ποιεῖν. Mox διὰ σὲ Aristid. Euseb. Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

Λακεδαίμων] Aristid. Λακεδαιμόνιοι. Ast.

πόλλαι μεγάλαι] Cod. Reg. πόλεις μεγάλαι, sed vox πόλεις (*civitates,* v. Wernsdorf. ad Himer. p. 261.) eruenda est ex prægressa Λακεδαίμων, nisi malis, πολλαὶ retinens, πόλεις inserere, ut Ficinus videtur legisse vertens: *perque alios multos multæ et parvæ civitates et amplæ.* Ast.

αἰτιᾶται] *Tibi hoc tribuit,* de te prædicat, ut jam exposuimus. Sequens σφᾶς sensu, non grammatice vocem πόλις respicit; intelliguntur enim cives. Ast.

Χαρώνδαν] Charondas notus est Thuriorum legislator, ut Zaleucus Locrorum, vid. Schol. p. 27. Rittershus. ad Porphyr. de Vit. Pythag. p. 27. Bentl. ad Epist. Phalar. p. 365. Wesseling. ad Diodor. xii. 11. p. 485. et Heyn. Opusc. Acad. vol. ii. p. 162. Ast.

τινὰ εἰπεῖν] Ficinus vertit ita, ac si legerit τίνα: *te vero quis prædicabit et qualem?* Sed τὶς indefinitum est, *aliquis,* i. e. insignis et præstans: *te vero quis poterit aliquem,* i. e. insignem nominare, h. e. de te vero quis poterit insigne quid prædicare? Hinc respondetur οὐκ οἶμαι (Euseb. οἴομαι, et Aristid. οἶμαί γε, ἔφη ὁ Λάκων), int. τινὰ ἕξειν αὐτόν τινα εἰπεῖν: *neminem puto de ipso aliquid prædicare posse:* certe nullo modo (οὐκοῦν) tale quid de ipso dicitur, ne ab ipsis quidem Homeridis. Ast.

δή τις] Euseb. δὴ τίς, ut Ficinus vertit: *quod præcipue bellum—commemoratur?* Sed sensus postulat δή τις; namque non interrogatur, quodnam bellum ab Homero bene gestum fuerit, sed universe quæritur, num bellum aliquod ab ipso bene actum fuerit. Ast.

ὑπ' ἐκείνου] Aristid. ἐπ' ἐκείνου, sed Hyp. et Bar. 7. agnoscunt ὑπ' ἐκείνου. Ast.

ἀλλ' οἷα δὴ] Construe: ἀλλὰ πολλαὶ ἐπίνοιαι (αὐτοῦ), οἷα δὴ ἀνδρὸς ἐς τὰ ἔργα (*in rebus technicis*) σοφοῦ, καὶ εὐμήχανοι—λέγονται; Ast.

ἤ τινας ἄλλας] Aristid. ἤ τινας ἄλλαι. Ast.

ὥς περ αὖ Θάλεώ τε πέρι τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀναχάρσιος[w] τοῦ Σκύθου; Οὐδαμῶς τοιοῦτον οὐδέν. Ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ δημοσίᾳ, ἰδίᾳ τισὶν ἡγεμὼν παιδείας αὐτὸς ζῶν[x] λέγεται Ὅμηρος γενέσθαι, οἳ ἐκεῖνον ἠγάπων ἐπὶ συνουσίᾳ καὶ τοῖς ὑστέροις[y] ὁδόν τινα παρέδοσαν βίου Ὁμηρικήν, ὥς περ Πυθαγόρας αὐτός[z] τε[a] διαφερόντως[b] ἐπὶ τούτῳ ἠγαπήθη, καὶ οἱ ὕστεροι[c] ἔτι καὶ νῦν Πυθαγόρειον τρόπον ἐπονομάζοντες[d] τοῦ βίου διαφανεῖς πῃ[e] δοκοῦσιν εἶναι ἐν τοῖς ἄλλοις; Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοιοῦτον οὐδὲν λέγεται. ὁ γὰρ Κρεώφυλος,[f] ὦ Σώκρατες, ἴσως,[g] ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος, τοῦ ὀνόματος ἂν[h] γελοιότερος ἔτι πρὸς παιδείαν φανείη, εἰ τὰ λεγόμενα III. i. 476.
περὶ Ὁμήρου ἀληθῆ.[i] λέγεται γὰρ ὡς πολλή τις ἀμέλεια περὶ αὐτὸν ἦν ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου, ὅτε ἔζη. Λέγεται γὰρ

[u] δὴ τὰ pr A: δὴ εἰς τὰ *s.—[v] τινες ἄλλαι q.—[w] ἀναχάρσιδος m.—[x] ζῶν om Ξ.—[y] ὕστερον Kr.—[z] αὐτὸ v.—[a] τε om vs.—[b] διαφερόνται v.—[c] ὕστερον DKqr.—[d] ἐπονομάζοντες τρόπον Ξm.—[e] πῇ ΑΘΞΠΦυmr: που s.—[f] κρεώφυλος ΑΘΞΠΦυm et pr D: κρεώφιλος s.—[g] ἴσως ὦ σώκρατες K.—[h] ὀνόματος οὐκ ἂν r.—[i] ἀληθῆ περὶ

Θάλεω] Forma Ionica, ut Τήρεω apud Thucyd. ii. 29. Vid. Matth. Gr. Gr. p. 66. Mox Ἀναχάρσιδος e Cod. Monac. et Eusebio recepimus pro Ionico et Dorico, quod vulgo legitur, Ἀναχάρσιος. Ast.

αὐτὸς ζῶν] Recte Ficinus, *ipse, dum viveret*. Euseb. habet ζῆν. Ast.

τοῖς ὑστέροις] Legitur etiam τοῖς ὕστερον: sequitur tamen et paulo post οἱ ὕστεροι. Steph.

τοῖς ὑστέροις] Euseb. τοῖς ὕστερον, ut mox Cod. Reg. οἱ ὕστερον pro ὕστεροι, sed etsi hæc adverbia cum articulo conjungendi ratio, intellecto participio verbi εἰμὶ vel γίγνομαι, satis frequens sit; tamen etiam optimi scriptores sæpenumero adjectiva præoptaverunt adverbiis; vid. Dorvill. ad Charit. p. 206. et Wesseling. ad Diod. Sicul. t. ii. p. 213. Ast.

αὐτός τε] Sic e Cod. Monac. Aristide et Eusebio reposuimus pro αὐτός. Pro διαφερόντως Aristid. habet ὑπερβαλλόντως; deinde Ald. Bas. 1. et 2. ἐπὶ τούτων; Bas. 2. οἱ καὶ ὕστεροι. Aristid. ἔτι νῦν τὸν αὐτὸν τρόπον—διαφανεῖς πῃ (ut Cod. Monac. et Euseb.). Πῇ recepimus pro πού; πού enim esset ni *fallor*, sed πῇ, *aliqua ratione* (ut οὐκ οἶδ' ὄντινα τρόπον s. ὅπως, *nescio quomodo*; vid. nostra ad Phædr. p. 222.) est fortis affirmatio. Ceterum βίος Πυθαγόρειος proverbialiter de vita sancta maximeque frugali ponitur: v. Cebet. Tabul. c. 2. Lucian. Vit. Auct. §. 2. t. i. p. 231. Schol. Ruhnken. p. 194. et Rittershus. ad Porphyr. p. 47. ed. Cantab. Ast.

Κρεώφυλος] (Vulgo Κρεώφιλος; in Heraclid. Fragm. πολιτειῶν vocatur Κρεόφυλος) Samius (Schol. Ruhnken. p. 195. Χῖος vocatur) Homerum dicitur hospitio excepisse carmenque ab eo accepisse Οἰχαλίας ἅλωσιν (Schol. Iliada dicit), vid. Strab. xiv. p. 946. A. et Suid. Cf. Holsten. ad Porphyr. Vit. Pythagor. p. 74. Viger. ad Euseb. p. 59. Bentl. Opp. Crit. p. 503. ubi v. Phot. Ms. Fabric. ad Sext. Empir. adv. Grammat. i. 2. p. 225. sq. et ad Bibl. Græc. i. 4. Heyn. Excurs. ad Homer. Iliad. xxiv. t. viii. p. 807. Ast.

ἴσως] *Profecto*, v. Muncker. ad Antonin. Liber. p. 38. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 188. et Schæfer. ad Long. p. 357. Ab Eusebii libro abest ἴσως. Ast.

τοῦ ὀνόματος] Utpote a κρέας, *caro*, derivandi, ut Κρεωφάγος. Ast.

ἀληθῆ] Euseb. addit ἐστί. Paulo ante Aristides habet παιδιάν. Mox Euseb. λέγεται γάρ που. Ast.

ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου] Verbum αὐτὸν si ad Creophylum, αὐτοῦ vero ἐκείνου ad Homerum traxeris, sensus erit: 'Creophylum valde neglectum fuisse (Home-

οὖν, ἦν δ' ἐγώ. [§. 4.] Ἀλλ' οἴει, ὦ Γλαύκων, εἰ τῷ ὄντι οἷός τ' ἦν παιδεύειν ἀνθρώπους καὶ βελτίους ἀπεργάζεσθαι Ὅμηρος, ἅτε περὶ τούτων οὐ μιμεῖσθαι ἀλλὰ γιγνώσκειν[k] δυνάμενος, οὐκ ἄρα[l] ἂν πολλοὺς ἑταίρους ἐποιήσατο καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ Πρωταγόρας μὲν[m] ἄρα ὁ[n] Ἀβδηρίτης καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος[o] καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται[p] τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι, ἰδίᾳ ξυγγιγνόμενοι,[q] ὡς οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν τὴν αὐτῶν[r] διοικεῖν οἷοί τ' ἔσονται, ἐὰν μὴ σφεῖς αὐτῶν ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας,[s] καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι· Ὅμηρον δ' ἄρα οἱ ἐπ' ἐκείνου, εἴ περ οἷός τ' ἦν

ὁμήρου Ξ.—[k] γινώσκειν ἀλλὰ μιμεῖσθαι K.—[l] ἄρ' v; ἆρ' mr.—[m] μὲν om q.—[n] ὁ post ἄρα om v.—[o] κεῖος A: κῖος *ς.—[p] δύναται K.—[q] ξυγγενόμενοι r.—[r] αὐτὴν K.—[s] αὐτῶν ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας ΑΞΦm, αὐτῶν τῆς παιδείας ἐπιστατήσωσι ΘΠKvr, αὐτοῖς τῆς παιδείας ἐπιστατήσωσι q, αὐτῶν τῆς παιδείας ἐπιστατήσουσι D:

rum nullam ejus curam habuisse), sub ipsius Homeri, dum viveret, auspiciis.' Ἐπὶ cum genitivo, ut constat, de imperio, auspiciis, disciplina al. usurpatur. Heynius in Excurs. ad Iliad. xxiv. t. viii. p. 808. corrigit ἀπ' αὐτοῦ ἐκείνου, *ab ipso Creophylo;* hoc sensu equidem maluerim ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου; nam ἀμελείᾳ ἦν esset: 'Homerum neglectum,' i. e. non honoratum fuisse (hinc sequitur καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτῶν) ab ipso illo, sc. amico suo, Creophylo, quum viveret; igitur, post mortem demum honore affectum esse): quod quidem, ut in sequentibus exponitur, fieri non potuisset, si Creophylum suo ipsius exemplo ac consuetudine erudiisset. Ast.

§. 4. ὁ Κεῖος] Sic Bas. 1. et 2. Euseb. Χεῖος, ubi v. Viger. p. 60. vulgo Κῖος. De crebra vocum Κῖος, Κεῖος et Χεῖος permutatione vid. Potter. ad Clement. Alexandr. Pædag. ii. 10. t. i. p. 236. Fischer. ad Platon. Apolog. p. 78. et De-Geer. Diatrib. p. 6. Ast.

τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν] *Æqualibus suis persuadere* (παριστάναι). Aristid. ἐπ' αὐτῶν, ubi Hyp. et Bar. 7. ὑφ' αὐτῶν, vitiose. Mox Aristid. οὔτε πόλιν οὔτε οἰκίαν.—Euseb. Ald. Bas. 1. et 2. τὴν αὐτῶν. Ast.

διοικεῖν] Euseb. οἰκεῖν, quod idem est ac διοικεῖν, vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 178. Marcland. ad Eurip. Supplic. 1230. Mor. ad Isocrat. Panegyr. p. 11. Rudolph. ad Ocell. Lucan. p. 307. Ast.

σφεῖς] Euseb. σφᾶς, male; namque ἐπιστατεῖν cum genitivo est *præesse, moderari.* Deinde pro solœco ἐπιστατήσουσιν reposui e Cod. Reg. Monac. Euseb. et Aristide ἐπιστατήσωσιν. Mox Euseb. et Aristid. τῆς παιδείας (Aristid. οἰκίας) αὐτῶν. Ast.

ἐπὶ σοφίᾳ] *Propter, nomine,* ut Theæt. 161. C. ὥσπερ θεὸν ἐθαυμάζομεν ἐπὶ σοφίᾳ. Ast.

μονονοὐκ] *Tantum non,* i. e. propemodum, v. Viger. Idiotism. p. 422. Euseb. Ald. Bas. 1. et 2. divisim exhibent μόνον οὐκ. Ast.

ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτούς] Expressit Themist. Orat. xxi. p. 254. A. ὃν ἡμεῖς...μονονοὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν. Similiter Dio Chrysost. Orat. ix. p. 141. A. ὑψηλὸν φερόμενον ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Liban. Epist. 547. p. 266. κἂν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἄρχοντα ἀγαθὸν περιφέροι. Erasm. Adag. Chiliad. iv. Centur. vii. nro 98. p. 794. 'Translatum apparet a matribus ac nutricibus, quæ infantulos cunis impositos capite portant. Simili figura Cicero dixit *oculis ferre* pro vehementer amare, et in sinu ferimus, quos singulari affectu prosequimur.' Ast.

πρὸς ἀρετὴν ὀνῆναι[t] ἀνθρώπους, ἢ Ἡσίοδον ῥαψῳδεῖν ἂν περιιόντας[u] εἴων, καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἂν αὐτῶν ἀντείχοντο ἢ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἠνάγκαζον[v] παρὰ σφίσιν οἴκοι εἶναι, ἢ εἰ μὴ ἔπειθον,[w] αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν ὅπῃ[x] ᾖεσαν,[y] ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν; Παντάπασιν, ἔφη, δοκεῖς μοι, ὦ III. i. 477.
Σώκρατες, ἀληθῆ λέγειν. Οὐκοῦν τιθῶμεν ἀπὸ Ὁμήρου ἀρξαμένους[z] πάντας τοὺς ποιητικοὺς μιμητὰς εἰδώλων[a] ἀρετῆς εἶναι καὶ τῶν ἄλλων περὶ[b] ὧν ποιοῦσι, τῆς δὲ ἀληθείας οὐχ ἅπτεσθαι; ἀλλ' ὥς περ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὁ ζωγράφος σκυτοτόμον ποιήσει δοκοῦντα εἶναι, αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς[c] σκυτοτομίας καὶ τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν, ἐκ τῶν II. 601.
χρωμάτων δὲ[d] καὶ σχημάτων θεωροῦσιν; Πάνυ μὲν οὖν. Οὕτω δή, οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματ'[e] ἄττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν[f] ἐπιχρωματίζειν αὐτὸν[g] οὐκ ἐπαΐοντα, ἀλλ' ἢ[h] μιμεῖσθαι,[i] ὥστε ἑτέροις τοιούτοις ἐκ τῶν λόγων θεωροῦσι δοκεῖν, ἐάν τε περὶ σκυτοτομίας τις[k] λέγῃ ἐν μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ καὶ ἁρ-

ἐπιστατήσουσιν αὐτῶν τῆς παιδείας s.—[t] ὀνῆναι m, ὀνεῖναι Π, ὀνῖναι ΞΦr, ὀνίναι corr A cum *s.—[u] περιόντας Kv.—[v] ἠνάγκατον K.—[w] εἵποντο v.—[x] ὅπου K.—[y] ᾔεισαν v.—[z] ἀρξαμένους ΘΞΠΦDKqmr et fortasse A: ἀρξάμενοι s.—[a] μιμητὰς τῶν εἰδώλων r.—[b] πέρι K.—[c] τῆς om ΘΠΦvmr.—[d] τε Θ, om r.—[e] χρώματ' v.—[f] καὶ τοῖς ῥήμ. ΞΦr.—[g] αὐτὸν...ἐν τοῖς (ita enim AΦm, non ἑτέροις) in mg A.—[h] ἢ

ὀνινάναι] Sic a verbo ὀνίνημι pro ὀνίναι (sic et Aristid. ubi Bar. 7. habet ὀνῆσαι) scribendum esse monuit jam Matthiæ Gr. Gr. §. 243. p. 339. Vid. et Buttmann. Gr. Gr. p. 350. ed. iv. Ast.

ἢ Ἡσίοδον] Aristid. καὶ Ἡσίοδον; deinde οὐ μᾶλλον et τοῦ χρυσοῦ, omisso ἢ. Ast.

ἐπαιδαγώγουν] παιδαγωγεῖν h. l. est *pædagogi more prosequi*, et in universum sectari. Sic Alcibiad. i. fin. οὐ γάρ ἐστιν, ὅπως οὐ παιδαγωγήσω σε ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, σὺ δ' ὑπ' ἐμοῦ παιδαγωγήσει. Ast.

ἀρξάμενοι] In præced. edit. ἀρξαμένους: sed ἀρξάμενοι legitur apud Euseb. et ita cum alii solent loqui, tum ipse Plato. Steph.

ἀρξάμενοι] Sic Euseb. Aristid. et Stephan. vulgo ἀρξαμένους. Est, *inde ab Homero*, vid. nostra ad Alcibiad. i. p. 209. Ast.

περὶ ὧν] Ald. et Bas. 1. πέρι, ὧν, Bas. 2. πέρι ὧν, quod amplectendum esset, si εἶναι expungeretur, ut locus ita constitueretur: ἀρετῆς καὶ τῶν ἄλλων πέρι, ὧν ποιοῦσι, ut c. 3. ἀρετῆς πέρι εἰδώλου δημιουργός. Mox ἄλλ' Ald. Bas. 1. et 2. Vulgo ἀλλ', ὥσπερ—. Ast.

αὐτός τε] Euseb. αὐτὸς δὲ—περὶ σκυτοτομίας. Ast.

ἑκάστων] Euseb. ἑκάστῳ: quocirca Vigerus p. 60. conjicit ἑκάστῃ, sed ἑκάστων τ. τεχνῶν pendet e nomine χρώματα. Mox Bas. 2. τοῖς ῥήμασιν. Sequens ἀλλ' ἢ negatione prægressa est i. q. οὐδὲν ἄλλο ἤ, *præter*, *nisi*, vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. 932. Lexic. Xenoph. t. i. p. 133. Ast.

θεωροῦσι δοκεῖν] Hoc δοκεῖν, quum sequatur πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι, locum habere nequit; ni autem fallor, verba transposita sunt, ita collocanda: θεωροῦσι πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι, ἐάν τε—ἁρμονίᾳ, ἐάν τε cet. Sic etiam Ficinus vertit. Ast.

μονίᾳ, πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι, ἐάν τε περὶ στρατηγίας
ἐάν τε περὶ ἄλλου ὁτουοῦν·[l] οὕτω φύσει αὐτὰ ταῦτα με-
γάλην τινὰ κήλησιν ἔχειν.[m] ἐπεὶ γυμνωθέντα γε[n] τῶν τῆς
μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν, αὐτὰ ἐφ' αὑτῶν λεγό-
μενα,[o] οἶμαί σε εἰδέναι οἷα φαίνεται. τεθέασαι[p] γάρ που.
Ἔγωγ' ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικε τοῖς τῶν ὡραίων
προσώποις, καλῶν δὲ μή, οἷα γίγνεται ἰδεῖν, ὅταν αὐτὰ τὸ
III. i. 478. ἄνθος προλίπῃ;[q] Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς. Ἴθι δὴ τόδε ἄθρει.
ὁ τοῦ εἰδώλου ποιητής, ὁ μιμητής,[r] φαμέν, τοῦ μὲν ὄντος
οὐδὲν ἐπαΐει,[s] τοῦ δὲ φαινομένου. οὐχ οὕτως; Ναί. Μὴ
τοίνυν ἡμίσεως[t] αὐτὸ[u] καταλίπωμεν[v] ῥηθέν, ἀλλ' ἱκανῶς
ἴδωμεν. Λέγε, ἔφη. Ζωγράφος, φαμέν, ἡνίας τε[w] γρά-
ψει καὶ χαλινόν; Ναί. Ποιήσει δέ γε σκυτοτόμος καὶ
χαλκεύς; Πάνυ[x] γε. Ἆρ' οὖν ἐπαΐει οἵας δεῖ[y] τὰς ἡνίας
εἶναι καὶ τὸν χαλινὸν ὁ γραφεύς; ἢ οὐδ' ὁ ποιήσας ὅ τε[z]
χαλκεὺς καὶ ὁ σκυτεύς, ἀλλ' ἐκεῖνος ὅσπερ[a] τούτοις ἐπί-
σταται χρῆσθαι, μόνος ὁ ἱππικός; Ἀληθέστατα. Ἆρ'
οὖν οὐ περὶ πάντα οὕτω φήσομεν ἔχειν; Πῶς; Περὶ ἕκα-
στον ταύτας τινὰς[b] τρεῖς τέχνας εἶναι, χρησομένην, ποιή-
σουσαν, μιμησομένην;[c] Ναί. Οὐκοῦν ἀρετὴ καὶ κάλλος

om ΞΦυm et mg A.—[i] μιμούμενον v.—[k] τι ς.—[l] οὑτονοῦν Θ.—[m] ἔχειν ΘΞΠΦDKqυ
γ ν
m𝔯 : ἔχει ς.—[n] τε υ.—[o] λεγόμενα A.—[p] τεθέαμαι 𝔯.—[q] προάπει υ.—[r] ὁ μιμητὴς om q.—[s] ἐπαΐειν Θ.—[t] ἡμίσεος Θ𝔯 et corr A, ἡμίσεες υ, ἐφ' ἡμισέως q.—[u] αὐτῷ ΘΠ.
ω
—[v] καταλείπωμεν 𝔯, καταλείπομεν υ.—[w] τε om Ξ.—[x] πάνυ...χαλκεὺς om Θ.—[y] δὴ υ.—[z] οὔτε ΠD.—[a] ὥσπερ 𝔯.—[b] τινας om Θ𝔯.—[c] ποιοῦσαν μιμουμένην K.—

τι λέγῃ] Ald. Bas. 1. et 2. τις. Ast.

οὕτω φύσει] Cf. Isocrat. Evagor. §. 8. p. 190. Corai. et Aristotel. Rhetor. iii. 1. Ast.

ἐπεὶ γυμνωθέντα] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπὶ et Euseb. ἐπιγυμνωθέντα. Mox Euseb. τάδε τῶν ποιητῶν—ἐφ' ἑαυτῶν—τεθέασαι γὰρ ἢ οὔ. Ast.

τεθέασαι γάρ που] Alia lectio apud Euseb. τεθέασαι γάρ. ἢ οὔ; Steph.

ἰδεῖν] Specie, adspectu, ut jam exposuimus. Ast.

ὁ μιμητὴς] In præc. edit. ὁ scriptum est ante μιμητής: quam lectionem sequendo, hæc velut per parenthesin dicerentur, ὁ μιμητὴς φαμέν. Locus autem in quo id dictum fuit, est in fine pag. præcedentis, πάντας τοὺς ποιητικοὺς, μιμητὰς εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι. Steph.

ὁ μιμητὴς] Nempe imitator; sic Ald. Bas. 1. et 2.—Φαμὲν, ut solet, interpositum est, indicativo loco infinitivi sequente, v. nostra ad Phædr. p. 394. Ast.

ἡμίσεως] For. ἐξ ἡμίσεως: nisi mutata sede accentus scribi possit ἡμισέως, ut sit adverb. Steph.

ἡμισέως] Sic Stephano monente scripsimus, ut adverbium sit. Ast.

σκυτοτόμος] Bas. 1. et 2. σκυτοτόμων et χαλκεὺς (sic et Ald.). Ast.

ὅσπερ ἐπίσταται] De sententia, vid. Cratyl. Ast.

καὶ ὀρθότης ἑκάστου σκεύους καὶ ζώου καὶ πράξεως οὐ πρὸς ἄλλο τι ἢ τὴν χρείαν ἐστί, πρὸς[d] ἣν ἂν ἕκαστον ᾖ πεποιημένον ἢ πεφυκός; Οὕτως. Πολλὴ ἄρα[e] ἀνάγκη τὸν χρώμενον ἑκάστῳ ἐμπειρότατόν τε εἶναι, καὶ ἄγγελον γίγνεσθαι τῷ ποιητῇ οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ ἐν τῇ χρείᾳ ᾧ χρῆται. οἷον αὐλητής που αὐλοποιῷ ἐξαγγελεῖ[f] περὶ τῶν αὐλῶν[g] οἵ[h] ἂν ὑπηρετῶσιν ἐν[i] τῷ αὐλεῖν, καὶ ἐπιτάξει οἵους δεῖ ποιεῖν· ὁ δ' ὑπηρετήσει.[k] Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν ὁ μὲν εἰδὼς ἐξαγγελεῖ[l] περὶ χρηστῶν καὶ πονηρῶν αὐλῶν, ὁ III. i. 479.
δὲ πιστεύων ποιήσει; Ναί. Τοῦ αὐτοῦ ἄρα σκεύους ὁ μὲν ποιητὴς πίστιν ὀρθὴν ἕξει περὶ κάλλους τε καὶ πονηρίας, ξυνὼν τῷ εἰδότι καὶ ἀναγκαζόμενος ἀκούειν παρὰ τοῦ εἰ- II. 602.
δότος· ὁ[m] δὲ χρώμενος ἐπιστήμην. Πάνυ[n] γε. Ὁ δὲ μιμητὴς[o] πότερον[p] ἐκ τοῦ χρῆσθαι[q] ἐπιστήμην ἕξει ὧν[r] ἂν γράφῃ,[s] εἴτε καλὰ καὶ[t] ὀρθὰ εἴτε μή, ἢ δόξαν ὀρθὴν διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης συνεῖναι τῷ εἰδότι καὶ ἐπιτάττεσθαι οἷα χρὴ γράφειν; Οὐδέτερα. Οὔτε ἄρα εἴσεται οὔτε ὀρθὰ δοξάσει ὁ μιμητὴς περὶ ὧν ἂν μιμῆται[u] πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν. Οὐκ ἔοικεν. Χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ μιμήσει μιμητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ.[v] Οὐ πάνυ. Ἀλλ' οὖν δὴ ὅμως γε μιμήσεται,[w] οὐκ εἰδὼς περὶ ἑκάστου ὅπῃ πονηρὸν ἢ χρηστόν· ἀλλ', ὡς ἔοικεν, οἷον φαίνεται καλὸν εἶναι τοῖς πολλοῖς τε καὶ μηδὲν εἰδόσι, τοῦτο μιμήσεται.

[d] πρὸς om A.—[e] δ' ἄρα K.—[f] ἐξαγγέλῃ Θ, ἐξαγγέλει Ξυ: ἐξαγγέλλει *s.—[g] αὐτῶν K.—[h] οἳ ΑΞΦm: οἷα *s.—[i] ἐν om K.—[k] ὑπηρετήσει ΑΞΦυm, ὑπηρέτης εἰ Π, ὑπηρέτης ᾖ Θr: ὑπηρέτης οὗ s.—[l] libri ἐξαγγέλλει.—[m] ὁ...γε om r.—[n] πάνυ...ἐπιστήμην om DK et (qui in mg hæc ponunt, ναί, ἔφη. ὁ δὲ γράφων ἐπιστήμην) Θ Π: πάνυ γε om q.—[o] ζωγράφος q.—[p] πότερα q: om r.—[q] ἐκ τοῦ χρῆσθαι om qr.—[r] περὶ ὧν ΘΠDKqυr.—[s] γράφοι Ξ.—[t] καὶ om DK.—[u] μιμῆται...γε om Θr.—[v] ποιήσει ΑΞΠΦυm: quod reponendum.—[w] μιμήσηται r.—[x] γε om Ξ.—[y] ἔοικεν

ἐξαγγέλλει] Malim utrobique ἐξαγγελεῖ, ut conveniat cum ἐπιτάξει et cum ποιήσει. Paulo post autem scribendum videtur vel ὁδ' ὑπηρετήσει, vel, ὁδ' ὑπηρέτης. οὔ; Steph.

ἐξαγγέλλει] Stephanus hic et infra malebat ἐξαγγελεῖ, quod placet, quanquam præsens sæpe cum futuro in una oratione ponitur. Etiam Ficinus vertit, *ostendit*.—Mox αὐτῶν pro αὐλῶν Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

ὁ δ' ὑπηρετήσει] Hoc, quod unum sensus efflagitat et Stephanus quoque conjecerat, suppeditavit Cod. Monac. Ficinus: *ille autem ministrum se præbet.* Vulgo ὁ δ' ὑπηρέτης οὔ. Ast.

μιμήσει] Malo ποιήσει. Sic enim et pag. sequente, ἡ διὰ τῆς ποιήσεως μιμητική. et initio pag. 605. ὁ δὴ μιμητικὸς ποιητής. Steph. ποιήσει Bas. 2. et Ficinus, *in effictione imitator*. Ast.

Τί γὰρ ἄλλο; [§. 5.] Ταῦτα μὲν δή, ὥς γε[x] φαίνεται,[y] ἐπιεικῶς ἡμῖν διωμολόγηται, τόν τε μιμητικὸν μηδὲν εἰδέναι ἄξιον λόγου περὶ ὧν μιμεῖται,[z] ἀλλ' εἶναι παιδιάν[a] τινα καὶ οὐ[b] σπουδὴν τὴν μίμησιν, τούς τε τῆς τραγικῆς[c] ποιή-
III. i. 480. σεως ἁπτομένους ἐν ἰαμβείοις καὶ ἐν ἔπεσι πάντας εἶναι μιμητικοὺς ὡς οἷόν τε μάλιστα. Πάνυ μὲν οὖν.

Πρὸς Διός, ἦν δ' ἐγώ, τὸ δὲ δὴ[d] μιμεῖσθαι τοῦτο οὐ περὶ τρίτον μέν[e] τί ἐστιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας; ἢ γάρ; Ναί. Πρὸς δὲ δὴ ποῖόν τί ἐστι τῶν[f] τοῦ[g] ἀνθρώπου ἔχον τὴν δύναμιν ἣν[h] ἔχει; Τοῦ ποίου τινὸς πέρι λέγεις; Τοῦ τοιοῦδε. ταὐτόν που ἡμῖν μέγεθος ἐγγύθεν τε καὶ πόρρωθεν διὰ τῆς ὄψεως οὐκ ἴσον φαίνεται. Οὐ γάρ. Καὶ ταὐτὰ[i] καμπύλα τε[k] καὶ εὐθέα ἐν ὕδατί τε[l] θεωμένοις καὶ ἔξω, καὶ κοῖλά τε δὴ[m] καὶ ἐξέχοντα διὰ τὴν περὶ τὰ χρώματα αὖ πλάνην τῆς ὄψεως, καὶ πᾶσά τις ταραχὴ δήλη ἡμῖν ἐνοῦσα αὕτη[n] ἐν τῇ ψυχῇ· ᾧ[o] δὴ ἡμῶν τῷ παθήματι τῆς φύσεως ἡ σκιαγραφία ἐπιθεμένη γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει, καὶ ἡ θαυματοποιία καὶ ἄλλαι[p] πολλαὶ τοιαῦται μηχαναί. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν οὐ τὸ[q] μετρεῖν καὶ ἀριθμεῖν καὶ ἱστάναι βοήθειαι χαριέσταται[r] πρὸς αὐτὰ[s] ἐφάνησαν, ὥστε[t]

Ξ.—[z] μιμῆται v.—[a] παιδείαν ΞΦm.—[b] οὐ om Kvr et pr m.—[c] στρατηγικῆς r.—[d] δὴ add ΑΞΦv.—[e] τοι Kvr.—[f] τῶ v, τὸ ΘΦΚmr et corr A, om Ξ.—[g] τοῦ om v.—[h] ἣν om pr Θ.—[i] ταυτὰ Aqvm, ταῦτα ΘΠΦDr, τάτε K : τὰ *s.—[k] τε om K.—[l] τε om K.—[m] δὴ om q.—[n] αὐτὴ ΑΞΦv, αὐτῇ m.—[o] ὃ Φm.—[p] καὶ αἱ ἄλλαι ΑΞΦm.—[q] τῷ v.—[r] χαριέστεραι r.—[s] αὐτὴν K.—[t] ὥστε DKqm et nescio an A : ὥς γε *s.

§. 5. περὶ ὧν μιμεῖται] I. e. περὶ τούτων, ἃ μιμεῖται. Ast.

ἐν ἰαμβείοις] Tam iambicos, quam epicos poetas tragicos dicit Plato more consueto. Ast.

τὸ δὲ] Bas. 2. δὲ δή. Sed δὲ δὴ sequitur, et δὲ h. l. rectius est quam δὲ δή, quod concludit. Ast.

οὐ] Videtur expungenda hæc vocula, simulque interrogationis nota: quum sequatur ἢ γάρ; Steph.

οὐ] οὐ ante περὶ cum signo interrogationis expunximus, sensu jubente; idem jam suaserat Stephanus. Ficinus quoque vertit: *imitatio autem hæc tertio gradu distat a veritate. nonne?* Ast.

μέν τι] Cod. Reg. μέντοι, quod esset affirmans, *sane*. Sed τὶ est *fere* (περὶ in numerando *circiter*), et μὲν, etiam δὲ non sequente, sæpissime ponitur. Mox a Bas. 2. male abest τῶν.—ἐστὶ—ἔχον est i. q. ἔχει. Ast.

καὶ τὰ καμπύλα τε καὶ εὐθέα] Int. οὐκ ἴσα s. ταυτὰ ἡμῖν φαίνεται, ἐν ὕδατι τε θεωμένοις καὶ ἔξω: *non eadem*, i. e. alia, *nobis videntur, si in aqua et si extra aquam ea conspicimus*. Ast.

δήλη] Int. ἐστίν: *et hanc universam quandam perturbationem in animo nostro inesse, patet*. Ast.

ἐπιθεμένη] *Adoriens* et quasi insidians captansque. Ast.

καὶ ἄλλαι] Cod. Monac. καὶ αἱ ἄλλαι, ut Ficinus: *reliquaque machinatio*. Haud scio, an vere. Ast.

οὐ τὸ] Bas. 2. οὕτω, vitiose. Ast.

μὴ ἄρχειν ἐν ἡμῖν τὸ φαινόμενον μεῖζον ἢ ἔλαττον ἢ πλέον ἢ βαρύτερον, ἀλλὰ τὸ λογισάμενον καὶ μετρῆσαν ἢ[u] καὶ στῆσαν; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε τοῦ λογιστικοῦ ἂν εἴη τοῦ ἐν ψυχῇ[v] ἔργον. Τούτου[w] γὰρ οὖν. Τούτῳ δὲ[x] πολλάκις μετρήσαντι, καὶ σημαίνοντι[y] μείζω ἄττα III. i. 481.
εἶναι ἢ ἐλάττω[z] ἕτερα ἑτέρων ἢ ἴσα, τἀναντία φαίνεται ἅμα περὶ ταὐτά.[a] Ναί. Οὐκοῦν ἔφαμεν τῷ αὐτῷ ἅμα περὶ ταὐτὰ ἐναντία[b] δοξάζειν ἀδύνατον εἶναι; Καὶ ὀρθῶς γ' ἔφαμεν. Τὸ παρὰ τὰ μέτρα ἄρα δοξάζον τῆς ψυχῆς II. 608.
τῷ κατὰ τὰ[c] μέτρα οὐκ ἂν εἴη ταὐτόν. Οὐ γὰρ οὖν. Ἀλλὰ μὴν τὸ[d] μέτρῳ γε καὶ λογισμῷ πιστεῦον βέλτιστον ἂν εἴη τῆς ψυχῆς. Τί μήν; Τὸ ἄρα τούτῳ ἐναντιούμενον τῶν φαύλων ἄν τι εἴη ἐν ἡμῖν. Ἀνάγκη. Τοῦτο[e] τοίνυν διομολογήσασθαι βουλόμενος ἔλεγον ὅτι ἡ γραφικὴ καὶ ὅλως ἡ μιμητικὴ πόῤῥω μὲν τῆς ἀληθείας οὖσα[f] τὸ αὑτῆς ἔργον ἀπεργάζεται,[g] πόῤῥω δ' αὖ φρονήσεως ὄντι τῷ[h] ἐν ἡμῖν προσομιλεῖ τε καὶ ἑταίρα καὶ φίλη ἐστὶν ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ οὐδ' ἀληθεῖ.[i] Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς. Φαύλη ἄρα φαύλῳ ξυγγιγνομένη φαῦλα γεννᾷ ἡ μιμητική. Ἔοικεν. Πότερον, ἦν[j] δ' ἐγώ, ἡ[k] κατὰ τὴν ὄψιν μόνον,[l] ἢ καὶ[m] ἡ[n] κατὰ τὴν ἀκοήν, ἣν δὴ ποίησιν ὀνομάζομεν; Εἰκός[o] γ', ἔφη, καὶ ταύτην. Μὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τῷ εἰκότι μόνον πιστεύσωμεν[p] ἐκ τῆς γραφικῆς, ἀλλὰ[q] καὶ ἐπ' αὐτὸ αὖ

—[u] ἢ ΘKr, ἢ ΠD.—[v] ἐν ψυχῇ ΑΘΠDKqr: ἐν τῇ ψυχῇ *s.—[w] τοῦτο Φm.—[x] δὲ ΑΠΦDKqm: δὴ *s.—[y] σημάναντι υ, σημήναντι r.—[z] ἢ καὶ ἐλάττω Θr.ꝛ—[a] ταῦτα qr.—[b] τἀναντία περὶ ταυτὰ Θr.—[c] τὰ om DKq.—[d] τῷ qυ.—[e] τούτῳ υ.—[f] ὂν ΑΠΦ DKqυm.—[g] ἀπεργάζεται ΑΘΞΠΦυmr: ἀσπάζεται *s.—[h] οὖσα τοῖς υ, οὖσα τῆς r.—[i] ἀληθῆ Ξ.—[j] ἦν...τοίνυν om r.—[k] ἢ D, om Θ.—[l] μόνον ΑΠΦυm: μόνην *s.—[m] καὶ om pr Α.—[n] ἡ om mei omnes.—[o] εἰκότως K.—[p] πιστεύσομεν r, πιστεύωμεν (ω) q, πιστεύομεν υ.—[q] ἀλλὰ om r et pr Θ.—[r] καὶ Θ, om Ξ.—[s] διὰ τῆς Ξs.—[t] μιμή-

ἔστε] Sic de conjectura scripsimus pro ὅς γε; nec aliter Ficinus videtur legisse vertens: *ne id in nobis prævaleat*. Ast.

τοῦ ἐν τῇ] Bas. 2. τῶν ἐν τῇ. Ast.

περὶ ταυτὰ] Ald. Bas. 1. et 2. ταῦτα, ut et in sequentibus, ubi Bas. 2. τὰ ἐναντία περὶ ταῦτα. Mox περὶ τὰ μέτρα Bas. 1. et 2. deinde Ald. et Bas. 1. κατὰ μέτρα. Ast.

ἀπεργάζεται] Ald. Bas. 1. et Steph. ἀσπάζεται. Ficinus: *suum opus exerceat*. Sequentia ita construe: προσομιλεῖ τῷ ἐν ἡμῖν πόῤῥω φρονήσεως ὄντι, i. e. τούτῳ ἐν ἡμῖν, ὃ πόῤῥω φρονήσεώς ἐστι. Ast.

ἡ κατὰ] Sic Cod. Monac. et Steph. Reliqui libri ἢ exhibent, et ἡ ante κατὰ τὴν ἀκοὴν prætermittunt, ut et Cod. Monac. Ceterum τὴν μιμητικὴν κατὰ τὴν ὄψιν esse picturam, vix est, quod moneamus. Ast.

ἔλθωμεν τῆς διανοίας τοῦτο ᾧ προσομιλεῖ ἡ[r] τῆς[s] ποιήσεως[t]
III. i. 482. μιμητική,[u] καὶ ἴδωμεν,[v] φαῦλον ἢ[w] σπουδαῖόν ἐστιν. Ἀλλὰ χρή. Ὧδε δὴ προθώμεθα· πράττοντας, φαμέν, ἀνθρώπους μιμεῖται ἡ μιμητικὴ βιαίους ἢ[x] ἑκουσίας πράξεις, καὶ ἐκ τοῦ πράττειν ἢ εὖ οἰομένους ἢ κακῶς πεπραγέναι,[y] καὶ ἐν τούτοις δὴ[z] πᾶσιν ἢ[a] λυπουμένους ἢ χαίροντας. μή τι ἄλλο ἦ[b] παρὰ ταῦτα; Οὐδέν. Ἆρ' οὖν ἐν ἅπασι τούτοις ὁμονοητικῶς[c] ἄνθρωπος διάκειται; ἢ ὥς περ κατὰ τὴν ὄψιν ἐστασίαζε καὶ ἐναντίας εἶχεν ἐν ἑαυτῷ δόξας ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν, οὕτω καὶ ἐν ταῖς πράξεσι στασιάζει[d] τε[e] καὶ μάχεται αὐτὸς αὑτῷ; ἀναμιμνήσκομαι δὲ ὅτι τοῦτό γε νῦν οὐδὲν δεῖ ἡμᾶς διομολογεῖσθαι· ἐν γὰρ[f] τοῖς ἄνω λόγοις ἱκανῶς πάντα ταῦτα[g] διωμολογησάμεθα, ὅτι μυρίων τοιούτων ἐναντιωμάτων ἅμα[h] γιγνομένων ἡ ψυχὴ γέμει ἡμῶν. Ὀρθῶς, ἔφη. Ὀρθῶς γάρ,[i] ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὃ τότε ἀπελίπομεν,[k] νῦν μοι δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι διεξελθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἀνήρ, ἦν δ' ἐγώ, ἐπιεικὴς τοιᾶσδε τύχης[l] μετασχών, υἱὸν ἀπολέσας ἤ τι ἄλλο ὧν περὶ πλείστου ποιεῖται, ἐλέγομέν που καὶ τότε ὅτι ῥᾷστα οἴσει τῶν ἄλλων. Πάνυ γε. Νῦν δέ γε τόδε[m] ἐπισκεψώμεθα, πότερον[n] οὐ-

σεως ποιητικὴ K.—[u] ἡ μιμητικὴ Ξ.—[v] ἀλλὰ καὶ ἴδωμεν εἰ r.—[w] καὶ pr Θ, ἢ καὶ s. —[x] εἰ Π.—[y] πεπραγμέναι r.—[z] μὴ Φ.—[a] ἢ ante λυπουμένους om Φm.—[b] ἢ v, om q.—[c] ὁμονοητικὸς v.—[d] στασιάζεται καὶ Θr.—[e] τε om K.—[f] γε v.—[g] πάντα ταῦτα Av: ταῦτα πάντα *s.—[h] ἅμα om s.—[i] γάρ om r.—[k] ἀπελείπομεν Φvm. —[l] ψυχῆς AΞΦm.—[m] τόδ' vmr.—[n] πότε q.—[o] ἀχθέσεται AΞΦm et pr Π: ἀχθεσ-

πράττοντας—πράξεις] Frequentissima hæc est ratio, verbum cum nomine ejusdem originis ac significationis conjungendi, cujus innumera extant exempla, v. Fisch. ad Well. t. iii. p. i. p. 422. Matth. Gramm. Gr. p. 572.—εὖ et κακῶς πεπραγέναι significant πάθος (v. Thom. Mag. v. πράττω) vel conditionem, i. e. secundam vel adversam fortunam, successum al. ut notum est. Ast.

ἦν] Ald. Bas. 1. et 2. ἢ, unde Steph. effinxit ᾖ solœce; namque μὴ cum indicativo interrogativum est (ut v. 479. B. 480. B.): *num aliud quid est* (*quod poesis imitari possit*), *nisi hæc?* ἦν Atticorum more vim præsentis habet. Ast.

ἀνήρ, ἦν δ' ἐγὼ] Laudat Stob. cxxiii. p. 618. Ast.

τύχης] Non τύχης sed ψυχῆς legisse videtur Fic. Steph.

τοιᾶσδε τύχης] Ficinus videtur ψυχῆς legisse, quum vertat, *cum tamen habeat animam*, et constat voces τύχη et ψυχὴ crebro inter se permutatas deprehendi (v. Holsten. ad Demophil. Sentent. p. 112. Dorvill. ad Charit. p. 422. et Schaefer. Melet. Crit. p. 117.) sed rectius habet τύχης; namque τοιᾶσδε nihil haberet, quo referri posset; nisi ad ἐπιεικὴς traheres, quod aliquanto durius foret. Τοιᾶσδε τύχης μετασχὼν—ἀπολέσας est: *cui tale quid accidit, ut filium perdat:* de quo participii usu jam supra exposuimus. Ast.

καὶ τότε] Vid. l. ii. p. 387. D. E.—Mox Stob. νῦν δὲ τόδε ἐπισκεψόμεθα; sed Ficinus quoque, *nunc autem ut id consideremus*. Ast.

δεῖν ἀχθέσεται[o] ἢ τοῦτο μὲν ἀδύνατον, μετριάσει δέ πως πρὸς λύπην. Οὕτω μᾶλλον, ἔφη, τό γε[p] ἀληθές. Τὸ δὲ III. i. 483. II. 604.
νῦν μοι περὶ[q] αὐτοῦ[r] εἰπέ·[s] πότερον μᾶλλον αὐτὸν οἴει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαί τε καὶ ἀντιτενεῖν,[t] ὅταν ὁρᾶται ὑπὸ τῶν ὁμοίων, ἢ ὅταν ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς[u] καθ' αὑτὸν γίγνηται; Πολύ που, ἔφη, διοίσει ὅταν ὁρᾶται. Μονωθεὶς δέ γε, οἶμαι, πολλὰ μὲν τολμήσει[v] φθέγξασθαι, ἃ εἴ τις αὐτοῦ ἀκούοι[w] αἰσχύνοιτ'[x] ἄν, πολλὰ δὲ ποιήσει ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό[y] τινα ἰδεῖν δρῶντα. Οὕτως ἔχει, ἔφη.[z] [§. 6.] Οὐκοῦν τὸ μὲν ἀντιτείνειν διακελευόμενον λόγος καὶ νόμος ἐστί, τὸ δὲ ἕλκον ἐπὶ τὰς λύπας αὐτὸ τὸ πάθος; Ἀληθῆ. Ἐναντίας δὲ ἀγωγῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα δύο τινέ φαμεν[a] ἐν αὐτῷ[b] ἀναγκαῖον[c] εἶναι. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν τὸ μὲν ἕτερον τῷ[d] νόμῳ ἕτοιμον πείθεσθαι, ᾗ ὁ[e] νόμος ἐξηγεῖται; Πῶς; Λέγει που[f] ὁ νόμος ὅτι κάλλιστον ὅτι μάλιστα ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς ξυμφοραῖς καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε[g] καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων, οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον[h] τῷ χαλεπῶς[i] φέροντι, οὔ τέ τι τῶν ἀνθρωπίνων ἄξιον[k] ὂν μεγάλης σπουδῆς, ὅ τε[l] δεῖ[m] ἐν αὐτοῖς ὅτι τάχιστα παρα-

θήσεται *s.—[p] τόδε Θυm, τόδε δὴ q.—[q] πότε q.—[r] αὐτὸν μᾶλλον K.—[s] εἴη r.—[t] ἀντιτενεῖν q: ἀντιτείνειν *s.—[u] αὐτὸς μόνος ἐν ἐρημίᾳ q.—[v] τολμήσας K.—[w] ἀκούει m.—[x] αἰσχύναιτ' Θ.—[y] δέξαιντο K, δύξαιτο v.—[z] ἔχει ἔφη ΑΘΞΠΦKqυ mr: ἔφη ἔχει s.—[a] τινέ φαμεν ἐν q: φαμὲν *s.—[b] αὐτὸ v.—[c] ἀναγκαῖα K.—[d] τὸ τῷ q, om Φ.—[e] οἱ Θr, ᾗ Π.—[f] πῶς λέγεις. ποῦ r.—[g] τε om Θqr.—[h] προβαίνων Φ.—[i] χαλεπῶ Kυ.—[k] ἄξιον om Θr.—[l] ὅτι A, οὔτε v.—[m] δεῖ om v.—[n] ἡμῖν παρα-

ἀχθέσεται] E Cod. Monac. reposui pro ἀχθεσθήσεται. v. Thom. Mag. v. ἀχθέσομαι et Mœr. Atticist. ubi v. Piers. p. 21. Ast.

τόδε] Sic Stob. Vulgo τὸ δέ. Ficin. quoque: *hæc mihi de ipso in præsentia dicas.*—Mox Stob. αὐτὸν μᾶλλον (sic et Cod. Reg.) et μάχεσθαι. Ast.

ἀντιτείνειν] Scribo ἀντιτενεῖν. Steph. Sed vide, quæ viri docti collegerunt de hac diversa tempora conjungendi ratione exempla ad Viger. p. 208. et 734. et Fisch. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 58. Ast.

ἀκούοι] Stob. ἀκούει et οὕτως ἔχει, ἔφη (sic etiam Codd. Reg. et Monac.). Ast.

§. 6. ἐναντίας δὲ δὴ] Sic Stob. vulgo δὴ abest. Mox ἔφαμεν δὴ ἀναγκαῖον, Cod. Reg. ἀναγκαῖα. Ni fallor, ἐν (quod propter postremam præcedentis vocis syllabam εν facile excidere potuit) αὐτῷ legendum verbaque sic capienda sunt: ἅμα δύο ἐν αὐτῷ εἶναί φαμεν ἀναγκαῖον (sc. εἶναι, quod sæpe omittitur apud verb. ἀναγκαῖον). Mox ad ἕτοιμον de more ἐστὶ omissum est. Ast.

λέγει που ὁ νόμος] Laudat hæc Stob. l. l. et cviii. p. 579. Constructio a genitivo ad nominativum προβαῖνον—τι—ἄξιον ὂν et γιγνόμενον transit. Ast.

III. i. 484. γίγνεσθαι ἡμῖν,[n] τούτῳ ἐμποδὼν[o] γιγνόμενον τὸ[p] λυπεῖσθαι. Τίνι, ἦ δ' ὅς, λέγεις; Τῷ βουλεύεσθαι, ἦν δ' ἐγώ, περὶ τὸ γεγονὸς καὶ ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα[q] τίθεσθαι τὰ αὑτοῦ[r] πράγματα, ὅπῃ[s] ὁ λόγος αἱρεῖ[t] βέλτιστ'[u] ἂν ἔχειν, ἀλλὰ[v] μὴ προσπταίσαντας,[w] καθάπερ παῖδας, ἐχομένους τοῦ πληγέντος[x] ἐν τῷ βοᾶν διατρίβειν, ἀλλ' ἀεὶ ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὅτι τάχιστα γίγνεσθαι πρὸς τὸ[y] ἰᾶσθαί τε[z] καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν, ἰατρικῇ τὴν[a] θρηνῳδίαν ἀφανίζοντα. Ὀρθότατα γοῦν ἄν τις,[b] ἔφη, πρὸς τὰς τύχας οὕτω προσφέροιτο.[c] Οὐκοῦν, φαμέν, τὸ μὲν βέλτιστον[d] τούτῳ τῷ[e] λογιστικῷ[f] ἐθέλει[g] ἕπεσθαι. Δῆλον[h] δή. Τὸ δὲ πρὸς τὰς[i] ἀναμνήσεις τε τοῦ πάθους καὶ πρὸς τοὺς ὀδυρμοὺς ἄγον καὶ ἀπλήστως ἔχον αὐτῶν ἆρ' οὐκ[k] ἀλόγιστόν τε φήσομεν[l] εἶναι καὶ ἀργὸν καὶ δειλίας φίλον; Φήσομεν μὲν οὖν. Οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει,[m] τὸ ἀγανακ-

[n] γίγνεσθαι ἡμῖν Θ.—[o] τοῦτο ἐμπόδιον 𝔯.—[p] τὸ Φ.—[q] πεπωκότα υ.—[r] αὐτὰ Κ.—
αἱρεῖ
[s] ὅπῃ om q.—[t] αἱρεῖ Ξqυ, ἔρρει Θ, ἔρρει ΠDK𝔯: ἐρεῖ s.—[u] βέλτιστον ἔχειν 𝔯.—[v] ἀλλὰ...διατρίβειν om Θ.—[w] προσπεσόντας υ.—[x] πλήττοντος Φm et corr A.—[y] πρὸς τῷ q.—[z] ἰᾶσθαι καὶ υ.—[a] ἰατρικῇ τὴν q, ἰατρικὴν Am, ἰατρικὴν καὶ ΘΠΦDKυ𝔯: om *s.—[b] ἄν τις post τύχας ponit K.—[c] προφέροιτο Φ.—[d] βελτιστόν που ΞΦm et rc A.—[e] τῷ om Θ𝔯.—[f] λογισμῷ ΘΠDKq𝔯.—[g] ἐθέλειν q.—[h] δῆλα 𝔯.—[i] τὰς om υ.—[k] ἆρ' οὖν οὐκ υ.—[l] φήσομεν οὖν qυ𝔯.—[m] ἔχει καὶ ποικίλην Θ𝔯.—[n] ἀγανακ-

ἐν πτώσει κύβων] κύβοι s. κύβων πτῶσις tesserarum ludum significant, de quo vid. Polit. ad Eustath. in Iliad. ii. p. 432. t. ii. ed. Florent. Comparatio vitæ humanæ cum tesserarum ludo admodum frequens, v. Terent. Adelph. iv. 7. 42. Plutarch. de Animar. Tranquill. t. ii. p. 467. A. Cf. Gatak. ad M. Antonin. vii. 38. p. 220. Opp. Crit. p. 754. et Jacobs. ad Antholog. Græc. vol. ii. p. iii. p. 247. Ast.

τίθεσθαι] Eximie de calculis ponendis et computatione usurpatur, hinc translate est *componere, constituere*. Vid. Gataker. ad M. Anton. vi. p. 171. B. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 485. Valcken. in Hippol. 718. Wesseling. ad Diodor. Sic. xx. 24. t. ii. p. 432. Ceterum excitat h. l. Plutarch. consol. ad Apollon. p. 112. E. F. Ast.

ἐρεῖ] Scribo αἱρεῖ. Steph. Sic Plutarch. et Stob. p. 124. Ast.

πληγέντος] Legitur etiam πλήττοντος: sed lectionem illam malo, ut intelligat τοῦ πληγέντος μέρους. Steph.

τοῦ πληγέντος] Sic Plutarch. Stob. Ald. Bas. 1. et Steph. Bas. 2. πλήττοντος, ut Ficinus: *circa id quod læsit*. Τοῦ πληγέντος, int. μέρους, ἐχομένους est: *manibus ad læsam partem oppositis*. Ast.

ἰατρικῇ] Sic Plutarch. et Stob. p. 108. et 121. cujus lectionis vestigia in Cod. Reg. et Bas. 2. apparent, ubi ἰατρικὴν καὶ θρηνῳδίαν scribitur; vulgo ἰατρικῇ deest. Ast.

γοῦν ἄν τις] Stob. p. 108. γ' ἂν οὖν ἄν τις, et p. 124. γοῦν τις. Mox λογισμῷ pro λογιστικῷ habet, ut Cod. Reg. et Ficinus vertens, *rationi huic*. Ast.

πρὸς τοὺς ὀδυρμοὺς] Stob. p. 108. πρὸς omittit. Ast.

τητικόν·[n] τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος, παραπλήσιον ὂν ἀεὶ αὐτὸ[o] αὑτῷ, οὔτε ῥᾴδιον μιμήσασθαι οὔτε μιμούμενον[p] εὐπετὲς καταμαθεῖν, ἄλλως τε καὶ πανηγύρει καὶ παντοδαποῖς ἀνθρώποις εἰς θέατρα ξυλλεγομένοις. ἀλλοτρίου γάρ που πάθους ἡ μίμησις αὐτοῖς γίγνεται. Παντάπασι μὲν οὖν. Ὁ δὴ μιμητικὸς ποιητὴς δῆλον ὅτι οὐ II. 605.
πρὸς τὸ τοιοῦτον[q] τῆς ψυχῆς πέφυκέ[r] γε, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ[s] τούτῳ[t] ἀρέσκειν πέπηγεν, εἰ μέλλει[u] εὐδοκιμήσειν ἐν III. i. 485.
ταῖς πολλοῖς· ἀλλὰ πρὸς[v] τὸ ἀγανακτητικόν[w] τε καὶ ποικίλον ἦθος[x] διὰ τὸ εὐμίμητον εἶναι. Δῆλον. Οὐκοῦν δικαίως ἂν αὐτοῦ ἤδη ἐπιλαμβανοίμεθα, καὶ τιθεῖμεν[y] ἀντίστροφον αὐτὸν τῷ ζωγράφῳ; καὶ γὰρ τῷ[z] φαῦλα ποιεῖν πρὸς ἀλήθειαν ἔοικεν αὐτῷ, καὶ τῷ[a] πρὸς ἕτερον τοιοῦτον ὁμιλεῖν τῆς ψυχῆς ἀλλὰ μὴ πρὸς τὸ βέλτιστον, καὶ ταύτῃ ὡμοίωται. καὶ οὕτως ἤδη ἂν ἐν δίκῃ οὐ παραδεχοίμεθα εἰς μέλλουσαν εὐνομεῖσθαι πόλιν, ὅτι τοῦτ᾽ ἐγείρει τῆς ψυχῆς καὶ τρέφει[b] καὶ ἰσχυρὸν ποιῶν[c] ἀπόλλυσι τὸ λογιστικόν, ὥς περ ἐν πόλει ὅταν τις μοχθηροὺς ἐγκρατεῖς ποιῶν παραδιδῷ τὴν πόλιν, τοὺς δὲ χαριεστέρους φθείρῃ·[d] ταὐτὸν καὶ τὸν μιμητικὸν ποιητὴν φήσομεν κακὴν πολιτείαν ἰδίᾳ

τητικὸν ΑΞΦm : ἀγανακτικὸν *ς.—[o] αὐτὸ om ΘΦDKυτ.—[p] μιμουμένου ΘΦDKq.—[q] τοιοῦτο Θτ.—[r] πέφυκέ...πέπηγεν] πέπηγέ...πέφυκεν Valcken. ad Euripid. Phœniss. 923.—[s] αὐτῷ K.—[t] τοῦτο Φm.—[u] μέλλοι Ξ.—[v] πρὸς om q.—[w] ἀγανακτητικὸν ΑΦ : ἀγανακτικόν *ς.—[x] ἔθεσ D, ἔθος Πτ.—[y] τιθεῖμεν ΑΞΦDKqυm, τίθεμεν Π : τιθείημεν *ς.—[z] τὸ υ.—[a] τὸ υ.—[b] στρέφει ς.—[c] ποιῶν ΘΞΠΦqυm, ποιὸν τ : ποιοῦν *ς.—[d] φθείρῃ ΘΞΦ et corr A, φθείρει Πυ : φθείροι *ς.—[e] τὴν ψυχὴν Φm.—

πέπηγεν] Suspectum est verbum istud πέπηγεν: quinetiam negatio deesse videtur. At Fic. ita, *imitatio vero poetæ haud ad hoc intendit ut huic animi naturæ sua sapientia placeat, si vulgo sit placitura*. Steph. qui sic in Not. 'Affertur alia lectio, ἀρέσκειν πέφυκεν: sed parum huic adhibeo fidei, quod jam habeamus πέφυκε, in versu qui proxime præcedit. Alioqui suspectum mihi esse πέπηγεν, non dissimulari in iis quæ jam scripsi.'

πέπηγε—πέφυκεν] Verba hæc, quæ vulgo sic leguntur: πέφυκέ γε—ἀρέσκειν πέπηγεν, transponenda esse, sensus et Ficini versio docet, in qua legimus: *haud ad hoc intendit* (πέπηγε). Idem jam monuit Valckenar. ad Eurip. Phœniss. 923. Ast.

τιθεῖμεν] E cod. Reg. rescripsimus pro τιθείημεν. Vide de hac Atticis familiari forma contracta Maittair. de Dialect. p. 58. Dawes. Misc. Crit. p. 243. Brunck. ad Soph. Œd. T. 1046. ad Aristoph. Ran. 1448. et Toup. ad Suid. i. p. 68. Ast.

στρέφει] Ficinus legit τρέφει: quod substituendum censeo. Steph. Sic Cod. Reg. Ficinus, *alit*. Ast.

φθείρῃ] Sic Bas. 2. vulgo φθείροι; verbum hoc e particula ὅταν pendet; intelligenda est apodosis: *nam sicut si quis—eam corrumpit, sic et cet.* Ast.

ἑκάστου τῇ ψυχῇ[e] ἐμποιεῖν, τῷ ἀνοήτῳ[f] αὐτῆς χαριζόμενον καὶ οὔτε τὰ μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω διαγιγνώσκοντι,[g] ἀλλὰ τὰ αὐτὰ τοτὲ μὲν μεγάλα ἡγουμένῳ, τοτὲ δὲ σμικρά, εἴδωλα[h] εἰδωλοποιοῦντι, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάνυ ἀφεστῶτι.[i] Πάνυ μὲν οὖν.

Οὐ μέντοι πω[k] τό γε[l] μέγιστον κατηγορήκαμεν[m] αὐ-
III. i. 486. τῆς. τὸ γὰρ καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὴν εἶναι λωβᾶσθαι, ἐκτὸς πάνυ τινῶν ὀλίγων, πάνδεινόν που. Τί δ' οὐ μέλλει, εἴπερ γε δρᾷ αὐτό;[n] Ἀκούων σκόπει. οἱ γάρ που βέλτιστοι ἡμῶν ἀκροώμενοι Ὁμήρου ἢ καὶ[o] ἄλλου τινὸς τῶν τραγῳδοποιῶν[p] μιμουμένου[q] τινὰ[r] τῶν ἡρώων ἐν πένθει ὄντα καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς ἢ[s] καὶ ᾄδοντάς τε καὶ κοπτομένους, οἶσθ' ὅτι χαίρομέν τε καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἑπόμεθα, συμπάσχοντές τε[t] καὶ σπουδάζοντες ἐπαινοῦμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν ὃς ἂν ἡμᾶς ὅτι μάλιστα οὕτω διαθῇ; Οἶδα· πῶς δ' οὔ; Ὅταν δὲ οἰκεῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς αὖ ὅτι ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα, ἂν δυνώμεθα ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν, ὡς τοῦτο μὲν ἀνδρὸς ὄν, ἐκεῖνο δὲ γυναικός, ὃ τότε[u] ἐπῃνοῦμεν; Ἐννοῶ, ἔφη. Ἦ καλῶς οὖν,[v] ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ ἔπαινος ἔχει, τὸ ὁρῶντα[w] τοιοῦτον ἄνδρα, οἷον ἑαυτόν τις μὴ ἀξιοῖ εἶναι ἀλλ' αἰσχύνοιτο ἄν, μὴ βδελύττεσθαι ἀλλὰ χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ εὐλόγῳ ἔοικεν.
II. 606. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, εἰ[x] ἐκείνῃ[y] γ' αὐτὸ[z] σκοποίης.[a] Πῇ;[b]

[f] ἀρρήτῳ r.—[g] διαγιγνώσκοντα K.—[h] σμικρὰ καὶ εἴδωλα K.—[i] ἀφεστῶτα ΑΘΠKqr, ἀφεστᾶτα (ῶ sup.) D, ἀφεστῶτος Φm, ἐφεστῶτα r.—[k] πω om v.—[l] τότε v.—[m] κατηγορήσομεν r.—[n] : αὐτοῦ ΘΠDKqr.—[o] καὶ om ΘΠDKqvr.—[p] τραγῳδοποιῶν Φvm.—[q] μιμουμένας K.—[r] τινα...ὄντα...ἀποτείνοντα ΑΘΞΠΦvmr : τινας...ὄντας...ἀποτείνοντας *s.—[s] ἢ om v.—[t] τε om ΑΠDKqvm.—[u] ὅτε γε Φm.—[v] οὖν om Θr.—[w] ὁρῶν r.—[x] καὶ r, om ΑΠ et pr Θ.—[y] ἐκείνῃ ΑΞΠΦmr et pr Θ, ἐκείνης v : κείνῃ *s.—[z] αὐτὸς Φm.—[a] σκοποῖς v.—[b] τί Φm.—[c] τὸ τί DK, om q.—[d] ἐστι τοῦτό ἐστι

μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας] Protag. 329. A. *δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου.* Gorg. 519. E. *συχνοὺς τείνω τῶν λόγων.* Vid. Casaub. ad Theophrast. Charact. c. 15. p. 178. ed. Fisch. Ast.

κοπτομένους] *Se plangentes*, quod in luctu solitum fuisse constat; verbum illustrat Heyn. ad Tibull. i. 7. 28. Ast.

εἰ κείνῃ] In præc. edit. *εἰκείνῃ*. Non caret autem exemplo *κείνῃ* pro *ἐκείνῃ*. Steph.

εἰ 'κείνῃ] Ald. et Bas. 1. *εἰκείνῃ*, et Bas. 2. *ἐν κείνῃ*. Scripsimus *εἰ 'κείνῃ*. Ast. qui sic in Corrigend. 'Apostropho tamen non opus est. Sic enim Legg. i. 4. *κείνως*. xii. 2. p. 944. D. *κείνῃ*.'

[§. 7.] Εἰ ἐνθυμοῖο ὅτι τὸ βίᾳ κατεχόμενον τότε ἐν ταῖς οἰκείαις ξυμφοραῖς καὶ πεπεινηκὸς τοῦ δακρῦσαί τε καὶ III. i. 487. ἀποδύρασθαι ἱκανῶς καὶ ἀποπλησθῆναι, φύσει ὂν τοιοῦτον οἷον τούτων ἐπιθυμεῖν, τότ'[c] ἐστὶ τοῦτο[d] τὸ ὑπὸ τῶν ποιητῶν πιμπλάμενον καὶ χαῖρον· τὸ δὲ φύσει βέλτιστον ἡμῶν, ἅτε οὐχ ἱκανῶς πεπαιδευμένον λόγῳ οὐδὲ ἔθει, ἀνίησι τὴν φυλακὴν τοῦ θρηνώδους τούτου ἅτε ἀλλότρια πάθη θεωροῦν καὶ ἑαυτῷ οὐδὲν αἰσχρὸν ὄν, εἰ ἄλλος ἀνὴρ ἀγαθὸς φάσκων εἶναι ἀκαίρως πενθεῖ,[e] τοῦτον ἐπαινεῖν καὶ ἐλεεῖν· ἀλλ' ἐκεῖνο κερδαίνειν ἡγεῖται, τὴν ἡδονήν, καὶ οὐκ ἂν δέξαιτο[f] αὐτῆς στερηθῆναι καταφρονήσας ὅλου τοῦ ποιήματος. λογίζεσθαι γάρ, οἶμαι, ὀλίγοις τισὶ μέτεστιν ὅτι ἀπολαύειν ἀνάγκη ἀπὸ[g] τῶν ἀλλοτρίων εἰς τὰ οἰκεῖα· θρέψαντα γὰρ ἐν[h] ἐκείνοις ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινὸν οὐ ῥᾴδιον ἐν τοῖς αὑτοῦ πάθεσι κατέχειν. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἆρ' οὖν[i] οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ γελοίου; ὅ τι ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο[k] γελωτοποιῶν, ἐν μιμήσει δὲ κωμῳδικῇ ἢ[l] καὶ[m] ἰδίᾳ ἀκούων, σφόδρα χαρῇς[n] καὶ μὴ μισῇς,[o] ταὐτὸν ποιεῖς[p] ὅπερ ἐν τοῖς ἐλέοις. ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ[q] κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλόμενον γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότ' αὖ ἀνίης,[r] καὶ ἐκεῖ[s] νεανικὸν ποιήσας ἔλαθες πολλά-

K, τοῦτό ἐστι q.—[e] πενθεῖ ΑΘΠΦυmr et mg D, πενθοῖ Ξq, πενθεῖν DK : πενθῇ s.—[f] δέξαιτο v.—[g] αὐτῶν ἐκ pr q, αὐτὸν ἐκ corr.—[h] ἐν om q.—[i] οὖν om ΑΦm et pr Ξ.—[k] αἰσχύνοιο ΑΞDKqυmr, αἰσχύνοις ΘΠ : αἰσχύνῃ s.—[l] ἢ om ΘΠDKqr.—[m] καὶ om DKq.—[n] χαρήσῃ q.—[o] μὴ μισῇς A, μιμήσῃς ΘΠ, μισήσῃς Φ, μὴ μισήσῃς υ, μισήσεις m, οὐ μιμήσεις q, μισήσῃ K : μιμήσῃ *s. adde ὡς πονηρά cum ΑΘΠΦD Kqrmr.—[p] ποιεῖν ΘΞr, ποιῶν q.—[q] οὖν K.—[r] ἂν εἴης A, ἀνείης ΠDK.—[s] ἐκεῖνο v.

§. 7. αἰσχρὸν ὂν] Loco genitivorum propter præcedens ἅτε—θεωροῦν posita sunt. Mox pro πενθῇ scripsi πενθεῖ. Ast.

τὴν ἡδονὴν] τὴν ἡδονὴν epexegesi inservit. Ast.

ἀπολαύειν] Pro ἀπολάνειν quod est in Ald. editione, affertur et alia lectio, ἀπολαμβάνειν. Steph. qui sic in Not. 'Quod margini adscriptum est ἀπολάνειν, scriptum est, licet mendose, ut in Ald. editione. Qua de re moneo, nequis typographicum mendum esse arbitretur.'

ἀπολαβεῖν] Ita de conjectura scripsimus; scilicet Ald. ἀπολάνειν, Bas. 1. ἀπολαύειν, et Bas. 2. ἀπολαμβάνειν, quæ omnia ex uno illo ἀπολαβεῖν fluxisse liquet. Ast.

ὅτι ἂν αὐτὸς] Cum Ald. Bas. 1. et 2. ὅτι ἂν scripsi; Stephanus ὅ,τι ἄν. Ὅτι est *quia, quandoquidem*. Pro αἰσχύνῃ Ald. et Bas. 1. αἰσχύνης, Bas. 2. αἰσχύνοιο. Cod. Reg. αἰσχύνοιτο, et mox ὡς πονηρὰ, ταυτὸν ποιεῖς. Sic et in sequentibus: καὶ περὶ ἀφροδισίων—(int. ὁ αὐτὸς λόγος), ὅτι τοιαῦτα ἡμᾶς ἡ π. μίμησις ἐργάζεται. Ast.

νεανικὸν] *Ingens, vehemens*. vid. Musgr. ad Eurip. Hippol. 1204. Casaubon. et Schweigh. ad Athen. iv. 69. p. 606. Ast.

III. i. 488. κις ἐν τοῖς οἰκείοις ἐξενεχθεὶς ὥστε κωμῳδοποιὸς[t] γενέσθαι. Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ περὶ ἀφροδισίων δὴ καὶ θυμοῦ καὶ περὶ πάντων τῶν[u] ἐπιθυμητικῶν τε καὶ λυπηρῶν καὶ ἡδέων ἐν τῇ ψυχῇ, ἃ δή φαμεν πάσῃ πράξει ἡμῖν[v] ἕπεσθαι, ὅτι τοιαῦτα ἡμᾶς ἡ ποιητικὴ μίμησις[w] ἐργάζεται. τρέφει γὰρ ταῦτα ἄρδουσα δέον αὐχμεῖν, καὶ ἄρχοντα ἡμῖν[x] καθίστησι δέον ἄρχεσθαι αὐτά, ἵνα βελτίους τε καὶ εὐδαιμονέστεροι ἀντὶ χειρόνων καὶ ἀθλιωτέρων γιγνώμεθα. Οὐκ ἔχω ἄλλως φάναι, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅταν Ὁμήρου ἐπαινέταις[y] ἐντύχῃς, λέγουσιν ὡς τὴν Ἑλλάδα πεπαίδευκεν οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ πρὸς διοίκησίν τε καὶ παιδείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἄξιον[z] ἀναλαβόντι[a] μανθάνειν τε καὶ κατὰ τοῦτον τὸν ποιητὴν πάντα τὸν αὑτοῦ

II. 607. βίον κατασκευασάμενον ζῆν, φιλεῖν μὲν χρὴ καὶ ἀσπάζεσθαι ὡς ὄντας βελτίστους εἰς ὅσον δύνανται,[b] καὶ ξυγχωρεῖν Ὅμηρον ποιητικώτατον εἶναι καὶ πρῶτον τῶν τραγῳδοποιῶν,[c] εἰδέναι δὲ ὅτι[d] ὅσον μόνον ὕμνους[e] θεοῖς[f] καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς[g] ποιήσεως παραδεκτέον εἰς πόλιν· εἰ δὲ τὴν ἡδυσ-

III. i. 489. μένην μοῦσαν παραδέξει[h] ἐν μέλεσιν ἢ ἔπεσιν,[i] ἡδονή σοι καὶ λύπη ἐν τῇ πόλει βασιλεύσετον[k] ἀντὶ νόμου τε καὶ τοῦ κοινῇ ἀεὶ δόξαντος[l] εἶναι βελτίστου λόγου. Ἀληθέστατα, ἔφη.

§. 8. Ταῦτα δή, ἔφην,[m] ἀπολελογήσθω[n] ἡμῖν ἀναμνησ-

—[t] κωμῳδοποιὸς ΑΞΦqυmr : κωμῳδιοποιὸς *s.—[u] τῶν om ΞΦm, δὴ τῶν r.—[v] ἡμῖν Ξ.—[w] μιμητικὴ ποίησις r.—[x] ἄρχοντα ἐν ἡμῖν q.—[y] ἐπαινέτης m.—[z] ἄξιος ΘΞΠΦ DKqυmr.—[a] ἀναλαβών τι Φmr, ἀναλαβόντας K, ἀναλαβόντα rc q.—[b] δύναται r.—[c] τραγῳδοποιῶν ΞΦυm : τραγῳδιοποιῶν *s.—[d] μόν Θ : ὅτι...παραδεκτέον om r.—[e] ὕμνους...παραδεκτέον] ὑκτέον Π, ἐκτέον DK, οὐχ ἐκτέον q, om Θ.—[f] καὶ θεοῖς Φ.—[g] τοῖς ἀγαθοῖς Aυ : τῆς ἀγαθῆς *s.—[h] παραδέξει υ.—[i] ἐν ἔπεσιν K.—[k] βουλεύσετον DK, βασιλεύσονται υ.—[l] ἀεὶ δόξαντος ΑΘΠDKqυmr : δόξαντος ἀεὶ s.—[m] ἔφη

ἐξενεχθεὶς] Est *abreptus*, v. Dorvill. ad Charit. p. 187. Mox κωμῳδοποιὸς pro κωμῳδιοποιὸς scripsi, v. Thom. Mag. p. 563. Piers. ad Mœr. Attic. v. κωμῳδοποιοί, et Fisch. ad Apolog. p. 73. Ast.

δεὸν] Absolute, ut ἐξὸν usurpatur: *quum tamen deberent*. Ast.

ἄξιος] E Bas. 2. reposuimus pro ἄξιον, et verba ἀναλαβόντι μανθάνειν ita intelligo: *Homerum pro digno habendum esse, quem sæpius discamus.* Scilicet ἄξιός τινός τινι dicitur is, qui ab aliquo dignus censetur aliqua re, ut honore, pœna. Hinc dativus ἀναλαβόντι, in quo subjectum indefinitum (τινὶ) omissum est. Ἀναλαβεῖν est enim *resumere*, *retractare*, *repetere*, v. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 72. Ast.

βελτίστου, λόγου] Sic distinxi; namque τὸ κοινῇ δόξαν ἀεὶ βέλτιστον εἶναι est ipse λόγος s. λογισμὸς; hinc λόγου epexegesis gratia appositum est, voci νόμου respondens. Ast.

θεῖσι περὶ ποιήσεως, ὅτι[o] εἰκότως ἄρα τότε αὐτὴν ἐκ τῆς πόλεως ἀπεστέλλομεν τοιαύτην[p] οὖσαν· ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ᾕρει. προσείπωμεν δὲ αὐτῇ,[q] μὴ καί τινα σκληρότητα ἡμῶν καὶ ἀγροικίαν καταγνῷ, ὅτι παλαιὰ μέν τις διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ ποιητικῇ·[r] καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπόταν[s] κύων ἐκείνη κραυγάζουσα[t] καὶ μέγας ἐν ἀφρόνων κεναγορίαισι[u] καὶ ὁ τῶν Δία σοφῶν[v] ὄχλος κρατῶν καὶ οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες, ὅτι ἄρα πένονται καὶ ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων. ὅμως δὲ εἰρήσθω ὅτι ἡμεῖς γε, εἴ τινα ἔχοι[w] λόγον εἰπεῖν[x] ἡ[y] πρὸς ἡδονὴν ποιητικὴ[z] καὶ[a] ἡ μίμησις, ὡς χρὴ αὐτὴν εἶναι ἐν πόλει[b] εὐνομουμένῃ, ἄσμενοι ἂν καταδεχοίμεθα,[c] ὡς ξύνισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις ὑπ᾽ αὐτῆς. ἀλλὰ γὰρ τὸ δοκοῦν ἀληθὲς οὐχ ὅσιον προδιδόναι. ἦ γάρ, ὦ φίλε, οὐ κηλεῖ[d] ὑπ᾽ αὐτῆς καὶ σύ,[e] καὶ μάλιστα ὅταν[f] δι᾽ Ὁμήρου θεωρῇς αὐτήν; Πολύ[g] γε. Οὐκοῦν δικαία ἐστὶν οὕτω κατιέναι III. i. 490. ἀπολογησομένη[h] ἢ[i] ἐν μέλει ἤ τινι[k] ἄλλῳ μέτρῳ;[l] Πάνυ μὲν οὖν. Δοῖμεν[m] δέ γέ[n] που[o] ἂν καὶ τοῖς[p] προστάταις αὐτῆς, ὅσοι[q] μὴ ποιητικοὶ φιλοποιηταὶ δέ, ἄνευ μέτρου λό-

μμ
K.—[n] ἀπολελογίσθω AΠ.—[o] ὅτε ΘΠr.—[p] τὴν τοιαύτην Θr.—[q] αὐτὴν r.—[r] ποιητικῇ A.—[s] δεσπόταν AΞΦDKmr, δεσπότα Θ, ʽδέσποτα Π, δεσπόθαν v: δεσπότην s.—[t] φράζουσα v.—[u] κενεαγορίαις K, καινεαγορίαισι m.—[v] δία σοφῶν A, διασοφῶν ΞΦvm: διὰ σοφῶν *s.—[w] ἔχει Θvr.—[x] εἰπεῖν om Φm.—[y] ἣ DK.—[z] ποιητικὴν K.—[a] καὶ om q.—[b] ἐν πόλει εἶναι ΞΦm.—[c] δεχοίμεθα ΞΦm.—[d] κηλεῖ v.—[e] καὶ σὺ om q.—[f] δὲ ὅταν ΞΦv.—[g] ὡς πολύ q.—[h] ἀπολογησαμένη ΘΞΦDqvr, ἀπολογισαμένη Π.—[i] ἢ om ΘΞΠDKqvmr.—[k] ἔτι Π.—[l] τρόπῳ γρ A.—[m] δοίημεν Θq et corr Ξ.—[n] γε δέ Θr.—[o] πως K.—[p] αὐτοῖς v.—[q] ὅσοι om ΠDK et pr Θ, οἳ rc Θ, εἰ qr.—

§. 8. λόγος—ᾕρει] Alia lectio affertur pro ᾕρει, nimirum ᾔτει· sed et alibi ὁ λόγος αἱρεῖ invenitur. In quodam tamen hujus philosophi loco, pro ὁ λόγος αἱρεῖ, legebatur antea ὁ λόγος ἐρεῖ. Quinetiam libro de Leg. ii. p. 663. ubi hæc nostra editio (sicut Aldina et Basil.) habet ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ᾕρηχ᾽ ὁ λόγος ἔχειν, in Lovaniensi eodem errore scriptum est εἴρηχ᾽ ὁ λόγος ἔχειν. Sed λόγος αἱρεῖ, cum accusativo pronominis, ut in isto quo de agitur loco, multo rarius est. Steph.

ᾕρει] Cornarius scribi jubet ᾔτει, sed recte defendit Stephanus vulgatum ᾕρει; λόγος enim αἱρεῖν dicitur, qui evincit (v. Gataker. ad M. Anton. iv. 24. x. 32.), et αἱρεῖν τινὰ, siquid alicui persuadet eumque in partes suas trahit, v. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 8. Ast.

παλαιὰ — διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ ποιητικῇ] Id quod ex iis, quæ de Xenophane, Heraclito, memoriæ prodita sunt et ex Aristophanis comœdiis satis perspicitur. Vid. de Legib. xii. p. 967. C. D. Morgenstern. Comment. p. 263. De-Geer Diatrib. p. 65. Quæ sequuntur, ex comœdiis sumta esse apparet. Cf. Aristophanis Nubes. Ast.

ἢ ἐν μέλει] A Bas. 1. et 2. abest ἢ, et Ald. pro ἐν exhibet εἰ. Ast.

γον ὑπὲρ αὐτῆς εἰπεῖν, ὡς οὐ μόνον ἡδεῖα ἀλλὰ καὶ ὠφελί-
μη πρὸς τὰς πολιτείας καὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινόν ἐστι·
καὶ εὐμενῶς ἀκουσόμεθα. κερδανοῦμεν γάρ που, ἐὰν μὴ
μόνον ἡδεῖα φανῇ ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη. Πῶς δ' οὐ μέλλο-
μεν, ἔφη, κερδαίνειν; Εἰ δέ γε μή, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὥς περ
οἱ ποτέ που[r] ἐρασθέντες, ἐὰν ἡγήσωνται μὴ ὠφέλιμον εἶναι
τὸν ἔρωτα, βίᾳ μέν, ὅμως δὲ ἀπέχονται,[s] καὶ ἡμεῖς οὕτω,
διὰ τὸν ἐγγεγονότα μὲν ἔρωτα τῆς τοιαύτης ποιήσεως ὑπὸ
ii. 608. τῆς[t] τῶν καλῶν[u] πολιτειῶν τροφῆς, εὔνοι μὲν ἐσόμεθα φα-
νῆναι αὐτὴν ὡς βελτίστην καὶ[v] ἀληθεστάτην, ἕως δ' ἂν μὴ
οἵα τ' ᾖ[w] ἀπολογήσασθαι, ἀκροασόμεθ'[x] αὐτῆς ἐπᾴδοντες
ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον ὃν[y] λέγομεν[z] καὶ ταύτην[a]
τὴν ἐπῳδήν, εὐλαβούμενοι πάλιν ἐμπεσεῖν[b] εἰς τὸν παιδικόν[c]
τε[d] καὶ τὸν τῶν[e] πολλῶν ἔρωτα. αἰσθόμεθα[f] δ' οὖν[g] ὡς οὐ[h]
iii. i. 491. σπουδαστέον ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ποιήσει ὡς ἀληθείας τε ἁπτο-
μένῃ καὶ σπουδαίᾳ, ἀλλ' εὐλαβητέον αὐτὴν ὂν[i] τῷ ἀκροω-
μένῳ, περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας δεδιότι, καὶ νομιστέα ἅ-
περ εἰρήκαμεν περὶ ποιήσεως. Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, ξύμ-
φημι. [§. 9.] Μέγας γάρ, ἔφην, ὁ ἀγών, ὦ φίλε
Γλαύκων, μέγας, οὐχ ὅσος δοκεῖ, τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γε-

[r] scribe του cum ΑΘΠΦDKqυmr.—[s] ἀποδέχονται r.—[t] τῆς om K.—[u] κακῶν H.—
ὂν
[v] τε καὶ Φ.—[w] ἦν Φυ.—[x] ἀκροασόμεθα υ, οὐκ ἀκροασόμεθα K.—[y] ὂν υ.—[z] λέγο-
μεν ΑΘΠDKr: ἐλέγομεν *ς.—[a] ταῦτα r.—[b] ἐκπεσεῖν υ.—[c] τῶν παιδικῶν r.—[d] τε
om r.—[e] τὸν τῶν om Θr, τὸν om K.—[f] αἰσθόμεθα ΑΠΦDKυm, εἰσόμεθα q: αἰσθό-
μεθα *ς.—[g] οὖν om ΘΠDKqr.—[h] οὐ om DK.—[i] ὂν om υ.—[k] ὥστε τιμῇ r.—[l] γ

οἵ ποτέ που] Scribendum puto, οἵ ποτέ του ἐρασθέντες. STEPH.

οἵ ποτέ του] Sic Cod. Reg. et Stephanus conjecit. Vulgo οἵ ποτέ που. Etiam Ficinus vertit, *quemadmodum qui quandoque aliquid amaverunt*. AST.

τῶν καλῶν πολιτειῶν] Ironice; namque a vera civitate τροφὴ μιμητικὴ s. ποιητικὴ aliena est, ex Platonis sententia. AST.

εὔνοι μὲν ἐσόμεθα, φανῆναι] *Non invidebimus ipsi, si optima et verissima videatur esse*. AST.

αἰσθώμεθα] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. αἰσθόμεθα: Stephanus correxit αἰσθώμεθα et Ficinus vertit, *sentiemus*. Equidem malim legere ᾐσθόμεθα: *intellectum s. judicatum volumus* (v. Hermann. ad Viger. p. 734.). Verba autem hæc prægressis explicationis causa annexa sunt, quocirca punctum, quod in libris editis comparet, in colon mutavimus. AST. qui sic in Addend. 'Scr. ᾐσθόμεθα, quod si interpreteris *intelleximus* s. *perspeximus*, pro δ' οὖν vide ne γοῦν scribendum sit, ut verba ita se excipiant: ἔρωτα· ᾐσθόμεθα γοῦν; sin explices: *judicatum volumus* s. *sit*, plena interpunctio post ἔρωτα recte habet; tunc enim his verbis conclusio continetur totius orationis prægressæ.'

εὐλαβητέον ὂν] Pro εὐλαβητέον εἶναι (participium pro infinitivo propter αἰσθώμεθα positum est), i. q. εὐλαβεῖσθαι δεῖν αὐτήν. AST.

§. 9. μέγας—ὁ ἀγὼν] Similiter Phæ-

νεσθαι, ὥστε οὔτε τιμῇ[k] ἐπαρθέντα οὔτε χρήμασιν οὔτε ἀρ-
χῇ οὐδεμιᾷ οὐδέ γε ποιητικῇ ἄξιον ἀμελῆσαι δικαιοσύνης
τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς. Ξύμφημί σοι, ἔφη, ἐξ ὧν διε-
ληλύθαμεν· οἶμαι δὲ καὶ ἄλλον ὁντινοῦν.

Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, τά γε[l] μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς
καὶ προκείμενα ἆθλα οὐ διεληλύθαμεν. Ἀμήχανόν τι,
ἔφη, λέγεις μέγεθος, εἰ τῶν εἰρημένων μείζω ἐστὶν ἄλλα.
Τί δ' ἄν, ἦν δ' ἐγώ, ἔν γε[m] ὀλίγῳ χρόνῳ μέγα γένοιτο;
πᾶς[n] γὰρ οὗτός γε ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρεσβύτου χρόνος
πρὸς τὸν[o] πάντα ὀλίγος πού τις ἂν εἴη. Οὐδὲν μὲν οὖν,[p]
ἔφη. Τί οὖν; οἴει ἀθανάτῳ πράγματι ὑπὲρ τοσούτου δεῖν[q]
χρόνου ἐσπουδακέναι, ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ τοῦ παντός; Οἶμαι
ἔγωγ', ἔφη. ἀλλὰ τί τοῦτο λέγεις; Οὐκ ᾔσθησαι, ἦν δ'
ἐγώ, ὅτι ἀθάνατος ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ οὐδέποτε ἀπόλλυται;
Καὶ ὃς ἐμβλέψας[r] μοι καὶ θαυμάσας εἶπε Μὰ Δί' οὐκ III. i. 492.
ἔγωγε· σὺ δὲ τοῦτ'[s] ἔχεις λέγειν; Εἰ μὴ ἀδικῶ γ', ἔφην.[t]
οἶμαι δὲ καὶ σύ· οὐδὲν γὰρ χαλεπόν. Ἔμοιγ',[u] ἔφη· σοῦ
δ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμι τὸ οὐ[v] χαλεπὸν τοῦτο. Ἀκούοις
ἄν, ἦν δ' ἐγώ. Λέγε μόνον, ἔφη.

Ἀγαθόν τι, εἶπον, καὶ κακὸν καλεῖς; Ἔγωγε. Ἆρ'
οὖν ὥσπερ ἐγὼ περὶ αὐτῶν διανοεῖ;[w] Τὸ ποῖον; Τὸ μὲν
ἀπολλύον καὶ διαφθεῖρον πᾶν τὸ κακὸν εἶναι, τὸ δὲ σῷ-
ζον καὶ ὠφελοῦν τὸ[x] ἀγαθόν. Ἔγωγ',[y] ἔφη. Τί[z] δέ;
κακὸν ἑκάστῳ τι καὶ ἀγαθὸν λέγεις; οἷον ὀφθαλμοῖς ὀφ- II. 609.
θαλμίαν καὶ ξύμπαντι τῷ σώματι νόσον, σίτῳ τε ἐρυσίβην,
σηπεδόνα τε[a] ξύλοις, χαλκῷ δὲ καὶ σιδήρῳ ἰόν, καὶ ὅπερ
λέγω, σχεδὸν πᾶσι ξύμφυτον ἑκάστῳ κακόν τε[b] καὶ νόση-

om ΘΞmr.—[m] τε v, om q.—[n] πῶς r.—[o] τὸν add q.—[p] οὖν ΑΘΞΠΦqvmr : γοῦν s.—[q] δὴ v.—[r] ἐπιβλέψας v.—[s] τοῦτ' v.—[t] ἔφην ΑΘΞΠDKqvmr : ἔφη s.—[u] οὔ-
η
μοιγε r.—[v] οὐ om q.—[w] διανοεῖ D, διανόει v.—[x] ὠφελοῦν πᾶν τὸ v.—[y] ἔγωγε τοῦτό γε rc A.—[z] ἔτι v.—[a] τε...τε] γε...γε r.—[b] τι qr, τι om K, post τούτων po-

don. p. 114. C. ubi cf. Wyttenb. Ast.
πᾶς γὰρ οὗτος] Sic vi. 10. ἐς σμικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Ἐς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφην, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα. Cicero ad Attic. xii. 18. 'longum illud tempus, quum non ero, magis me movet, quam hoc exiguum.' Pallad. Epigr. cxliv.—πόσον χρόνον ἐνθάδε μίμνεις, Ὡς πρὸς ἐκεῖνον ὅλον τὸν μετὰ ταῦτα βίον; Cf. Plutarch. ad Apollon. p. 111. C. Senec. Epist. 99. §. 10. Soph. Antig. 74. Ast.

εἰ μὴ ἀδικῶ γε] *Si recte sentio, ni fallor.* Vide supra. Ast.

μαι; Ἔγωγ᾽, ἔφη. Οὐκοῦν ὅταν τῷ τι τούτων προσγένηται, πονηρόν τε ποιεῖ ᾧ προσεγένετο καὶ τελευτῶν ὅλον διέλυσε καὶ ἀπώλεσεν; Πῶς γὰρ οὔ; Τὸ[c] ξύμφυτον ἄρα κακὸν ἑκάστου καὶ ἡ πονηρία ἕκαστον[d] ἀπόλλυσιν, ἢ εἰ μὴ τοῦτο ἀπολεῖ, οὐκ ἂν ἄλλο γε αὐτὸ ἔτι διαφθείρειεν. οὐ γάρ τό γε ἀγαθὸν μή ποτέ τι[e] ἀπολέσῃ, οὐδὲ αὖ τὸ μήτε
III. i. 498. κακὸν μήτε ἀγαθόν.[f] Πῶς γὰρ ἄν; ἔφη. Ἐὰν ἄρα τι εὑρίσκωμεν τῶν ὄντων[g] ᾧ[h] ἔστι μέν τι[i] κακὸν ὃ[k] ποιεῖ αὐτὸ μοχθηρόν, τοῦτο μέντοι οὐχ οἷόν τε αὐτὸ λύειν ἀπολλύον, οὐκ ἤδη εἰσόμεθα ὅτι τοῦ πεφυκότος οὕτως ὄλεθρος[l] οὐκ ἦν; Οὕτως, ἔφη, εἰκός. Τί οὖν; ἦν δ᾽ ἐγώ· ψυχῇ[m] ἆρ᾽ οὐκ ἔστιν ὃ ποιεῖ αὐτὴν κακήν; Καὶ μάλ᾽, ἔφη, ἃ νῦν δὴ[n] διῇμεν πάντα, ἀδικία τε καὶ ἀκολασία καὶ δειλία καὶ ἀμαθία. Ἦ οὖν τι τούτων αὐτὴν διαλύει τε καὶ ἀπόλλυσι; καὶ ἐννόει μὴ ἐξαπατηθῶμεν οἰηθέντες τὸν ἄδικον ἄνθρωπον καὶ ἀνόητον, ὅταν ληφθῇ ἀδικῶν, τότε ἀπολωλέναι ὑπὸ τῆς ἀδικίας, πονηρίας[o] οὔσης ψυχῆς. ἀλλ᾽ ὧδε[p] ποίει·[q] ὥς περ σῶμα[r] ἡ[s] σώματος πονηρία νόσος οὖσα τήκει καὶ διόλλυσι καὶ ἄγει εἰς τὸ μηδὲ σῶμα εἶναι, καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν ἅπαντα ὑπὸ τῆς οἰκείας[t] κακίας, τῷ προσκαθῆσθαι[u] καὶ ἐνεῖναι διαφθειρούσης, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἀφικνεῖται. οὐχ οὕτως; Ναί. Ἴθι δή,[v] καὶ ψυχὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σκόπει. ἆρα ἐνοῦσα[w] ἐν αὐτῇ ἀδικία[x] καὶ ἡ ἄλλη κακία τῷ ἐνεῖναι καὶ προσκαθῆσθαι[y] φθείρει αὐτὴν καὶ

nunt ΘΞr.—[c] τὸ om r.—[d] ἕκαστον...τό γε om Φ.—[e] τι om K.—[f] ἀγαθὸν μήτε κακόν Θr.—[g] εὑρίσκωμεν τῶν ὄντων ΑΘΠDKqυmr: τῶν ὄντων εὑρίσκωμεν *s.—[h] ὃ Dυm.—[i] τι om ΑΘΠDKqυr.—[k] ὃ Φm.—[l] τοῦτο ὄλλυσθαι Ξ, οὗτος ὄλεθρος γρ Ξ: οὗτος etiam mr.—[m] ψυχὴ K, ψυχὴν υ.—[n] δὴ ante νῦν ponunt Θr, om qm.—[o] πονηρᾶς Π et pr Θ.—[p] ἀλλ᾽ εἰ ὧδε υ.—[q] ποιεῖ Kυ, πῃ q.—[r] σῶμα om q.—[s] ἢ D, om q.—[t] ἰδίας r.—[u] προκαθῆσθαι Θr.—[v] δέ K.—[w] ἀνοῦσα υ.—[x] ἡ ἀδικία Θr.—

μή ποτέ τι ἀπολέσῃ] Matthiæ Gr. Gr. p. 728. ἀπολέσει (Atticum esset ἀπολεῖ) corrigi jubet, quia μὴ cum aoristo i. activ. conjunct. construi nequeat, sed vid. Heind. ad Phædon. §. 29. et nostra ad Legg. x. §. 11. Ast.

οὗτος ὄλεθρος] Bas. 2. τοῦτο ὄλλυσθαι. Ast.

ποίει] Verbum ποίει suspectum esse non debet: sed ad ἴθι δή, σκόπει, referri animadvertendum est: hoc modo, ὧδε ποίει· ὥσπερ σῶμα, etc. ἴθι δή, καὶ ψυχὴν σκόπει etc. (interjectis velut per parenthesin illis, οὐχ οὕτω; Ναί.) q. d. 'Hanc inito rationem ad investigandam hujus rei veritatem.' Steph.

ποίει] Ni fallor, νόει pro ποίει legendum est. Ast.

ἃ νῦν δὴ] Sic Bas. 2. et Steph. In Ald. et Bas. 1. deest δή. Ast.

μαραίνει, ἕως ἂν εἰς θάνατον ἀγαγοῦσα τοῦ σώματος χωρίσῃ; Οὐδαμῶς, ἔφη, τοῦτό γε.[z] Ἀλλὰ μέντοι ἐκεῖνό γε ἄλογον, ἦν δ' ἐγώ, τὴν μὲν ἄλλου πονηρίαν ἀπολλύναι III. i. 494.
τι,[a] τὴν δὲ αὑτοῦ μή. Ἄλογον. Ἐννόει γάρ, ἦν δ' ἐγώ,[b] ὦ[b] Γλαύκων, ὅτι οὐδ' ὑπὸ τῆς τῶν σιτίων πονηρίας, ἣ[c] ἂν ᾖ αὐτῶν ἐκείνων, εἴτε παλαιότης εἴτε σαπρότης εἴτε ἡτισοῦν οὖσα, οὐκ οἰόμεθα δεῖν σῶμα ἀπόλλυσθαι· ἀλλ' ἐὰν μὲν ἐμποιῇ ἡ αὐτῶν πονηρία τῶν σιτίων[d] τῷ σώματι σώματος μοχθηρίαν, φήσομεν αὐτὸ δι' ἐκεῖνα ὑπὸ τῆς αὑτοῦ κακίας νόσου οὔσης ἀπολωλέναι· ὑπὸ δὲ σιτίων πονηρίας ἄλλων ὄντων[e] ἄλλο ὂν τὸ σῶμα, ὑπ' ἀλλοτρίου κακοῦ μὴ ἐμποιή- II. 610.
σαντος τὸ ἔμφυτον κακόν, οὐδέποτε ἀξιώσομεν διαφθείρεσθαι. Ὀρθότατα,[f] ἔφη, λέγεις.[g] [§. 10.] Κατὰ τὸν αὐτὸν τοίνυν λόγον, ἦν δ' ἐγώ, ἐὰν μὴ σώματος πονηρία ψυχῇ ψυχῆς πονηρίαν ἐμποιῇ, μή[h] ποτε ἀξιῶμεν ὑπ' ἀλλοτρίου κακοῦ ἄνευ τῆς ἰδίας πονηρίας ψυχὴν[i] ἀπόλλυσθαι, τῷ ἑτέρου[k] κακῷ ἕτερον. Ἔχει γάρ, ἔφη, λόγον. Ἢ τοίνυν ταῦτα ἐξελέγξωμεν[l] ὅτι οὐ καλῶς λέγομεν, ἢ ἕως ἂν ᾖ ἀνέλεγκτα, μή ποτε[m] φῶμεν ὑπὸ πυρετοῦ[n] μηδ' αὖ ὑπ'[o] ἄλλης νόσου μηδ' αὖ ὑπὸ σφαγῆς, μηδ' εἴ τις ὅτι σμικρότατα[p] ὅλον τὸ σῶμα κατατέμοι, ἕνεκα[q] τούτων μηδὲν μᾶλλόν ποτε[r] ψυχὴν ἀπόλλυσθαι, πρὶν ἄν τις ἀποδείξῃ ὡς διὰ ταῦτα τὰ παθήματα τοῦ[s] σώματος αὐτὴ ἐκείνη ἀδικωτέ- III. i. 495.
ρα καὶ ἀνοσιωτέρα γίγνεται. ἀλλοτρίου δὲ κακοῦ ἐν ἄλλῳ[t] γιγνομένου, τοῦ δὲ[u] ἰδίου ἑκάστῳ[v] μὴ ἐγγιγνομένου,

[y] προσκαθεῖσθαι v.—[z] γε om ΘKr.—[a] τι om ΘΞ.—[b] ὁ Π.—[c] ἢ ΑΘΦΚ et corr Ξ, ἡ Π, ἣ οἷα v: ᾗ [*]ς.—[d] τῶν σιτίων add ΑΘΠΦDKqvmr.—[e] ἄλλων ὄντων om q.—[f] libri ὀρθότατ' ἄν.—[g] λέγοις Ξ.—[h] μὴ ἢ q.—[i] ψυχῆι add ΑΘΞΠΦvmr.—[k] ἑτέρῳ K.—[l] ἐλέγξωμεν DK, ἐξελέγξομεν v.—[m] τε Ξm.—[n] ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ ΞΦm.—[o] μηδ' ὑπ' v.—[p] σμικρότατον K.—[q] ἕνεκεν v.—[r] ποτε om Kq.—[s] ante τοῦ omisi τὰ cum ΑΘΠDKqmr.—[t] ἄλλου r.—[u] γε Φ.—[v] ἑκάστῳ ΑΘΠDKqvr: ἑκάστου [*]ς.

ἣ ἂν ᾖ] *Quæ sua s. propria ipsorum (ciborum) pravitas sit, sive vetustas sive putor sive aliud quidquam.* Vulgo ἢ, unde Stephanus scribi volebat ἢ ἣ ἂν ᾖ. Mox δι' ἐκεῖνα causam indicat remotiorem s. exteriorem. Ast.

ὑπ' ἀλλοτρίου κακοῦ] Adjunctum est propter oppositum ἄλλο ὂν τὸ σῶμα. Mox τὸ ἔμφυτον κακὸν, *naturale*, insitum malum est morbus corpori proprius, qui externo malo opponitur, ut ciborum pravitati. Ast.

ὀρθότατ' ἂν] Vel ὀρθότατα absque ἂν, vel ὀρθότατ' αὖ, legendum videtur. Steph. Ita scripsimus. Ast.

§. 10. ἑκάστῳ] Sic Cod. Reg. Vulgo ἑκάστου. Ficinus: *nec proprium cuiquam malum adhæret.* Ast.

μήτε ψυχὴν μήτε[w] ἄλλο μηδὲν ἐῶμεν φάναι[x] τινὰ ἀπόλλυσθαι. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γε οὐδείς ποτε δείξει,[y] ὡς τῶν ἀποθνησκόντων ἀδικώτεραι αἱ ψυχαὶ διὰ τὸν θάνατον γίγνονται. Ἐὰν δέ γέ τις, ἔφην ἐγώ, ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἰέναι καὶ λέγειν ὡς πονηρότερος[z] καὶ ἀδικώτερος γίγνεται ὁ ἀποθνήσκων, ἵνα δὴ μὴ ἀναγκάζηται ἀθανάτους τὰς ψυχὰς ὁμολογεῖν, ἀξιώσομέν[a] που, εἰ ἀληθῆ λέγει ὁ ταῦτα λέγων, τὴν ἀδικίαν εἶναι θανάσιμον τῷ ἔχοντι ὥς περ νόσον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τούτου[b] ἀποκτιννύντος τῇ ἑαυτοῦ φύσει ἀποθνήσκειν τοὺς λαμβάνοντας αὐτό, τοὺς μὲν μάλιστα θᾶττον, τοὺς δὲ[c] ἧττον σχολαίτερον,[d] ἀλλὰ μή, ὥς περ νῦν διὰ τοῦτο[e] ὑπ' ἄλλων[f] δίκην ἐπιτιθέντων[g] ἀποθνήσκουσιν οἱ ἄδικοι. Μὰ Δία,[h] ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄρα πάνδεινον φανεῖται ἡ ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἔσται τῷ λαμβάνοντι· ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν[i] εἴη κακῶν. ἀλλὰ μᾶλλον οἶμαι αὐτὴν φανήσεσθαι πᾶν τοὐναντίον τοὺς ἄλλους ἀποκτιννῦσαν, εἴ περ οἷόν τε· τὸν δ' ἔχοντα καὶ μάλα ζωτικὸν παρέχουσαν,[k] καὶ πρός γ' ἔτι[l] τῷ ζωτικῷ[m] ἄγρυπνον· οὕτω πόρρω
III. i. 496. που, ὡς[n] ἔοικεν, ἐσκήνηται[o] τοῦ θανάσιμος εἶναι. Καλῶς,

—[w] μήτ' r.—[x] πάνυ Φm.—[y] δείξοι r.—[z] τολμηρότερος DKq.—[a] ἀξιώσωμέν v.—[b] τούτου q, om Ξ: τοῦ s.—[c] δ' vm.—[d] σχολαιότερον DKv.—[e] τοῦτο q.—[f] ἀλλήλων K.—[g] ἐπιτιθέντων ΑΦvm: ἐπιθέντων s.—[h] δἴ mr.—[i] ἂν om Ξ.—[k] παρέχουσα m.—[l] γ' ἔτι ΑΞΦvm, γέ τοι K, γε pr Π, τε Θr: γέ τι s.—[m] ζῶντι κακῷ Φm, ζω-

ὁμόσε τῷ λόγῳ—ἰέναι] *ὁμόσε ἰέναι* s. *ἔρχεσθαι, cominus congredi, tendere* s. irruere et adoriri. Euthyphr. c. 2. *οὐδὲν αὐτῶν χρὴ φροντίζειν, ἀλλ' ὁμόσε ἰέναι.* Euthydem. p. 294. D. *τὸ δὲ ἀνδρειότατα ὁμόσε ἴτην τοῖς ἐρωτήμασιν.* Aristoph. Eccles. 894. 907. *ὁμόσε χωρεῖν.* Theæt. 165. E. Plutarch. de Profectu in Virt. Sent. p. 85. C. *ὁμόσε βαδίζειν.* Aristot. Metaphys. xii. 2. Vid. Timæi Lex. p. 191. (ubi *τῷ ἐναντίῳ* pro *ὑπὸ τῶν ἐναντίων* legendum esse, monuerunt Toupius et Bastius Epist. Crit. Append. p. 23.) vid. ibi Ruhnken. qui bene monet, hanc, ut plures alias loquendi rationes Platoni frequentatas, ab Homero petitas esse, cf. Valcken. Opuscul. vol. ii. p. 193. et Boissonad. ad Philostrat. p. 610. Ast.

τῇ αὐτοῦ φύσει] Scripsi pro *τῇ ἑαυτοῦ φύσει*, quod nonnisi ad *ἀποκτιννύντος* referri posset: *ab eo, quod sua ipsum natura perimat*; quum sensus ad *ἀποθνήσκειν* trahi jubeat: *per ipsum hoc perimens et quidem propria ipsius natura mori eos, qui id suscipiant.* Mox ad *μάλιστα* intelligo *λαμβάνοντας*. Ast.

σχολαίτερον] Cod. Reg. *σχολαιότερον.* sed vid. Maittair. de Dialect. p. 43. Ast.

ἀποθνήσκουσιν] Oratio obliqua in rectam transiit. Ast.

οὐκ ἄρα πάνδεινον—ἡ ἀδικία] Sententiam hanc illustrarunt Morgenstern. Commentatt. p. 127. et Wyttenbach. ad Phædon. §. 60. Ast.

πρός γέ τι] Vel *πρός γέ τοι* vel *πρός γ' ἔτι* scribendum videtur. Steph.

πρός γε τῷ ζωτικῷ] Cod. Reg. *πρός γέ τοι τῷ ζωτικόν*, in quo *τοὶ* haud dubie e *τῷ* enatum est, e *τοὶ* vero fluxit *τὶ*, quod in Ald. Bas. 1. 2. et Steph. comparet. Ast.

ἐσκήνηται] *Castra locavit, habitat*, i. e. remota est s. abest. Ast.

ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ὁπότε γὰρ δὴ μὴ ἱκανὴ ἥ γε οἰκεία πονηρία καὶ τὸ οἰκεῖον κακὸν ἀποκτεῖναι καὶ ἀπολέσαι ψυχήν, σχολῇ τό γε ἐπ'[p] ἄλλου[q] ὀλέθρῳ[r] τεταγμένον κακὸν ψυχὴν ἤ τι ἄλλο ἀπολεῖ,[s] πλὴν ἐφ' ᾧ τέτακται. Σχολῇ γ',[t] ἔφη, ὥς γε τὸ εἰκός. Οὐκοῦν ὁπότε μηδ'[u] ὑφ' ἑνὸς ἀπόλλυται[w] κακοῦ, μήτε οἰκείου μήτε ἀλλοτρίου, δῆλον II. 611.
ὅτι ἀνάγκη αὐτὸ ἀεὶ ὂν εἶναι·[x] εἰ[y] δ' ἀεὶ ὄν, ἀθάνατον. Ἀνάγκη, ἔφη.

Τοῦτο μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὕτως ἐχέτω. εἰ δ' ἔχει,[z] ἐννοεῖς[a] ὅτι ἀεὶ[b] ἂν εἶεν αἱ αὐταί. οὔτε γὰρ ἄν που ἐλάττους[c] γένοιντο μηδεμιᾶς ἀπολλυμένης, οὔτε[d] αὖ πλείους· εἰ γὰρ ὁτιοῦν τῶν ἀθανάτων πλέον[e] γίγνοιτο, οἶσθ' ὅτι ἐκ τοῦ θνητοῦ ἂν γίγνοιτο καὶ πάντα ἂν εἴη τελευτῶντα ἀθάνατα; Ἀληθῆ λέγεις. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, μήτε τοῦτο οἰώμεθα,[f] ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐάσει, μή τέ γε[g] αὖ τῇ ἀληθεστάτῃ φύσει τοιοῦτον εἶναι ψυχὴν ὥστε πολλῆς ποικιλίας καὶ ἀνομοιότητός τε καὶ διαφορᾶς[h] γέμειν αὐτὸ πρὸς αὐτό.[i] Πῶς λέγεις; ἔφη. Οὐ ῥᾴδιον, ἦν δ' ἐγώ, ἀΐδιον εἶναι σύνθετόν τε ἐκ πολλῶν καὶ μὴ τῇ καλλίστῃ κεχρημένον συνθέσει, ὡς νῦν ἡμῖν ἐφάνη ἡ ψυχή. Οὔκουν εἰκός γε. Ὅτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον[k] ψυχή,[l] καὶ ὁ ἄρτι λόγος III. i. 497.
καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειαν ἄν· οἷον δ' ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ, οὐ λελωβημένον δεῖ αὐτὸ θεάσασθαι[m] ὑπό τε τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας καὶ ἄλλων κακῶν, ὥς περ νῦν ἡμεῖς θεώμεθα, ἀλλ' οἷόν ἐστι καθαρὸν γιγνόμενον, τοιοῦτον ἱκα-

ταιὸν DK.—[n] τοῦ v.—[o] ἐσκήνηται ΑΦυm : ἐσκήνωται [s]ς.—[p] ὑπ' Φm.—[q] ἄλλων q.—[r] ὀλέθρου Φmr et pr Θ.—[s] εἴ τι ἀπολεῖ ἄλλο r.—[t] γ' om v.—[u] μὴ (omisso δ') DKr.—[w] ἀπόλλυται DK.—[x] εἶναι ἀεὶ ὂν εἶναι Θ, εἶναι ὂν εἶναι Πr, ὂν εἶναι ἀεὶ pr D.—[y] εἰ...ὂν] ὃ ...ὂν r.—[z] ἔχει ΑΞΠΦΚqυmr et pr Θ : ἔχεις corr Θ : ἔχοι ς.—[a] ἐννοεῖν Θ.—[b] ἀεὶ om q.—[c] ἐλάττονες Θr, ἐλάττονας Π.—[d] μήτε Κ, οὔτ' r.—[e] πλεῖον Θr.—[f] οἰόμεθα m : οἰώμεθα ς.—[g] γε om q.—[h] διαφθορᾶς v.—[i] πρὸς αὐτὸ om ΘΠDKqr.—[k] ἀθάνατος

σχολῇ] Ald. Bas. 1. et 2. σχολή. Mox ἄλλον pro ἄλλου Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

πλὴν] Int. τοῦτο, ἐφ' ᾧ τέτακται. Deinde ὥς τε pro ὥς γε Ald. Bas. 1. et 2. et ἀπόλλυται Bas. 1. et 2. Ast.

εἰ δ' ἔχει] Sic Cod. Reg. Vulgo ἔχοι. Ast.

οἰόμεθα] Malim οἰώμεθα, ne existimemus. Itidemque paulo post, arbitremur. Steph. οἰώμεθα Stephano suadente scripsimus. Ast.

νῷς[n] λογισμῷ διαθεατέον,[o] καὶ πολύ γε[p] κάλλιον αὐτὸ εὑρήσει[q] καὶ ἐναργέστερον δικαιοσύνας τε καὶ ἀδικίας διόψεται καὶ πάντα ἃ νῦν διήλθομεν. νῦν δὲ εἴπομεν[r] μὲν ἀληθῆ περὶ αὐτοῦ, οἷον ἐν τῷ παρόντι φαίνεται· τεθεάμεθα μέντοι διακείμενον αὐτὸ[s] ὥς περ οἱ τὸν θαλάττιον[t] Γλαῦκον ὁρῶντες οὐκ ἂν ἔτι ῥᾳδίως αὐτοῦ ἴδοιεν[u] τὴν ἀρχαίαν φύσιν, ὑπὸ τοῦ τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι,[v] τὰ δὲ συντετρῖφθαι καὶ πάντως[w] λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἄλλα δὲ προσπεφυκέναι, ὄστρεά[x] τε καὶ φύκια[y] καὶ πέτρας, ὥστε παντὶ[z] μᾶλλον θηρίῳ ἐοικέναι[a] ἢ οἷος ἦν φύσει. οὕτω[b] καὶ τὴν ψυχὴν ἡμεῖς θεώμεθα διακειμένην ὑπὸ μυρίων κακῶν. ἀλλὰ δεῖ, ὦ Γλαύκων, ἐκεῖσε βλέπειν. Ποῖ;[c] ἦ δ' ὅς. Εἰς τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς, καὶ ἐννοεῖν ὧν ἅπτεται καὶ οἵων ἐφίεται ὁμιλιῶν, ὡς ξυγγενὴς οὖσα τῷ τε[d] θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ
III. i. 498. τῷ[e] ἀεὶ ὄντι, καὶ οἵα ἂν γένοιτο τῷ τοιούτῳ πᾶσα ἐπισπομένη[f] καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου ἐν ᾧ νῦν ἐστί, καὶ περικρουσθεῖσα[g] πέτρας τε καὶ
II. 612. ὄστρεα,[h] ἃ νῦν αὐτῇ, ἅτε γῆν[i] ἑστιωμένῃ, γεηρὰ καὶ πετρώδη πολλὰ καὶ ἄγρια περιπέφυκεν ὑπὸ τῶν εὐδαιμόνων λεγομένων ἑστιάσεων. καὶ τότ' ἄν τις ἴδοι[k] αὐτῆς τὴν ἀληθῆ φύσιν, εἴτε πολυειδὴς εἴτε μονοειδής, εἴτε ὅπῃ ἔχει καὶ ὅπως. [§. 11.] Νῦν δὲ τὰ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πάθη τε καὶ εἴδη, ὡς ἐγῷμαι, ἐπιεικῶς αὐτῆς διεληλύθαμεν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Θr.—[l] ἡ ψυχὴ r.—[m] θεᾶσθαι v.—[n] ἱκανῷ v.—[o] διαθετέον ΑΘΠDr, διευθετέον K, θεατέον Φm, θατέον v.—[p] γε om Am.—[q] εὑρήσεις Θr.—[r] εἴπωμεν D.—[s] αὐτὸν K.—[t] θαλάσσιον r.—[u] αὐτοῦ ἴδοιεν ΑΘΠDKqvmr : ἴδοιεν αὐτοῦ *s.—[v] κεκλάσθαι Am.—[w] πάντα K.—[x] ὄστρεια rc q.—[y] κύφια Θ.—[z] παντὸς Θr.—[a] προσεοικέναι Θr.—[b] αὐτῷ r.—[c] πῇ Θr.—[d] τε om v et pr Ξ.—[e] τῷ ante ἀεὶ add ΑΞΦm.—[f] ἐπιστωμένη ΞΦKvmr et corr Θ.—[g] ἐστὶ περικρ. m.—[h] ὄστρεια DKq.—[i] νῦν m.—[k] ἴδοι

εὑρήσει] Sc. ὁ λογισμὸς, et αὐτὸ, animum. Ast.

θαλάττιον (rectius, ni fallor, θαλάσσιον) Γλαῦκον] Varia traduntur de Glauco marino, vid. Athen. vii. 12. Schol. ad h. l. p. 196. et Moser. in Nonn. p. 237. Respexit h. l. Plotin. Ennead. i. lib. i. p. 6. F. τεθεάμεθα γὰρ αὐτὴν, ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὁρῶντες. Verba ἄλλα δὴ προσπεφυκέναι laudat Athen. iii. 44. p. 362. ubi cf. Schweighæuser. Ast.

ἑστιάσεων] Tropice, ut apud Ciceronem *animi pastus*, vid. nostra ad Phædr. p. 221. Ast.

ἴδοι] Vulgo ἴδῃ, quod linguæ legibus adversatur. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 729. Ast.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα[l] ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπηνέγκαμεν,[m] ὥς περ Ἡσίοδόν[n] τε καὶ Ὅμηρον ὑμεῖς ἔφατε, ἀλλ' αὐτὸ δικαιοσύνην[o] αὐτῇ ψυχῇ ἄριστον εὕρομεν, καὶ ποιητέον εἶναι αὐτῇ τὰ δίκαια, ἐάν τ' ἔχῃ τὸν Γύγου δακτύλιον ἐάν τε μή, καὶ πρὸς τοιούτῳ δακτυλίῳ τὴν Ἅϊδος κυνῆν; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Ἆρ' οὖν, ἦν[p] δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, νῦν ἤδη ἀνεπίφθονόν ἐστι πρὸς ἐκείνοις καὶ τοὺς μισθοὺς τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἀποδοῦναι, ὅσους τε καὶ οἵους τῇ ψυχῇ παρέχει[q] III. i. 499.
παρ' ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν, ζῶντός τε[r] ἔτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπειδὰν τελευτήσῃ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; Τί μάλιστα; Ἔδωκα ὑμῖν[s] τὸν δίκαιον δοκεῖν ἄδικον εἶναι καὶ τὸν ἄδικον δίκαιον. ὑμεῖς γὰρ ἡγεῖσθε,[t] κἂν εἰ μὴ δυνατὸν[u] εἴη[v] ταῦτα[w] λανθάνειν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, ὅμως δοτέον εἶναι τοῦ λόγου ἕνεκα, ἵνα αὐτὴ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν[x] αὐτὴν κριθείῃ. ἢ οὐ μνημονεύεις; Ἀδικοίην μέντ' ἄν, ἔφη, εἰ[y] μή. Ἐπειδὴ τοίνυν[z] κεκριμέναι εἰσίν, ἐγὼ[a] πάλιν ἀπαιτῶ ὑπὲρ[b] δικαιοσύνης, ὥς περ ἔχει δόξης καὶ παρὰ[c] θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ ὑμᾶς[d] ὁμολογεῖν

ΑΘΞΠΦυmr: ἴδῃ *ς.—[l] ἀπελυσάμεθα ΑΘΠDKqυr.—[m] ἐπηνέσαμεν K.—[n] περ καὶ ἡσίοδόν Φm.—[o] αὐτὸ δικαιοσύνην ΘΠDKqυmr, αὐτοδικαιοσύνην ΑΦ: αὐτὴν δικαιοσύνην *ς.—[p] ἦν om Π.—[q] παρέχει om K.—[r] τε om Θr.—[s] ἡμῖν Φ.—[t] ἠτεῖσθε ΑΦ m.—[u] δυνατὰ q.—[v] ἢ Φ.—[w] τοῦτον r.—[x] ἄδικοι ἦμεν τ' Θr et pr D, ἀδικοίημεν (omisso μέντ') υ, ἀδικοῖμεν q.—[y] ἢ m.—[z] ἦν τοίνυν ΑΘΠΦmr, οὖν τοίνυν DKq, τοίνυν ἦν δ' ἐγώ Ξυ et γρ Α.—[a] ἐγώ, ΑΠ: om γρ Α.—[b] ὅπως r.—[c] παρ' υmr.—

§. 11. οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ] Laudat Stob. ix. p. 122. Ast.

ἀπελυσάμεθα] E Stobæo reposuimus pro ἀπεδυσάμεθα: ἀπολύεσθαι est id quod ἀπαλλάττεσθαι, *se liberare, defungi*. Mox Stob. ἀπηνέγκαμεν, contra sensum. Ast.

αὐτὸ δικαιοσύνην] Sic Cod. Reg. et Stob. Vulgo αὐτὴν, quo retento articulus τὴν inserendus esset. Mox αὐτῇ τῇ ψυχῇ Stob. vulgo τῇ desideratur. Ast.

τὴν Ἄϊδος κυνῆν] *Orci galeam* qui impositam haberet, eum cerni non posse veteres credebant (Ἅδης est enim ὁ ἀΐδης s. ἀειδής, v. Cratyl. 403. A. Phurnut. de Nat. Deor. c. 5. 35.) Vid. Homer. Il. v. 845. ubi v. interpp. Ast.

ἀποδώσετέ μοι] Politic. 267. A. καλῶς καὶ καθαπερεὶ χρέως ἀποδέδωκάς μοι τὸν λόγον, προσθεὶς τὴν ἐκτροπὴν οἷον τόκον, καὶ ἀναπληρώσας αὐτόν. Cf. Wyttenbach. Animadv. in Julian. Bibl. Crit. vol. iii. p. ii. p. 58. Ast.

αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη] Stob. ἡ αὐτὴ δικαιοσύνη, libri reliqui αὐτὴ δικαιοσύνη. Ast.

τοίνυν ἦν δ' ἐγὼ] E Stob. et Bas. 2. interposuimus ἦν δ' ἐγώ. Mox Ald. et Stob. κεκριμέναι. Deinde Bas. 1. 2. et Stob. ἡμᾶς pro ὑμᾶς. Ast.

περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτως, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια κομίσηται ἃ[e] ἀπὸ τοῦ δοκεῖν κτωμένη δίδωσι τοῖς ἔχουσιν αὐτήν, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἶναι ἀγαθὰ διδοῦσα ἐφάνη καὶ οὐκ ἐξαπατῶσα τοὺς τῷ ὄντι λαμβάνοντας αὐτήν. Δίκαια, ἔφη, αἰτεῖ.[f] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τοῦτο ἀποδώσετε, ὅτι θεούς γε οὐ λανθάνει ἑκάτερος αὐτῶν οἷός ἐστιν; Ἀποδώσομεν, ἔφη. Εἰ δὲ μὴ λανθάνετον, ὁ μὲν θεοφιλὴς ἂν εἴη, ὁ δὲ θεομισής, ὥς περ καὶ κατ' ἀρχὰς ὡμολογοῦ-
iii. i. 500. μεν.[g] Ἔστι ταῦτα.[h] Τῷ δὲ θεοφιλεῖ οὐχ ὁμολογήσο-
ii. 613. μεν, ὅσα γε[i] ἀπὸ θεῶν[k] γίγνεται, πάντα γίγνεσθαι ὡς οἷόν τε ἄριστα, εἰ μή τι ἀναγκαῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἁμαρτίας ὑπῆρχεν; Πάνυ μὲν οὖν. Οὕτως[l] ἄρα ὑποληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρός, ἐάν[m] τ' ἐν[n] πενίᾳ[o] γίγνηται ἐάν τε[p] ἐν νόσοις ἤ τινι ἄλλῳ τῶν δοκούντων κακῶν, ὡς τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγαθόν τι[q] τελευτήσει ζῶντι ἢ καὶ[r] ἀποθανόντι. οὐ γὰρ δὴ ὑπό γε θεῶν[s] ποτὲ ἀμελεῖται ὃς ἂν προθυμεῖσθαι ἐθέλῃ[t] δίκαιος γίγνεσθαι καὶ[u] ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς ὅσον δυνατὸν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι[v] θεῷ. Εἰκός γ', ἔφη, τὸν τοιοῦτον μὴ ἀμελεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ὁμοίου. Οὐκοῦν περὶ τοῦ ἀδίκου τἀναντία τούτων δεῖ διανοεῖσθαι; Σφόδρα γε. Τὰ μὲν δὴ παρὰ θεῶν τοιαῦτ' ἄττ'[w] ἂν εἴη νικητήρια τῷ δικαίῳ. Κατὰ[x] γοῦν ἐμὴν δόξαν, ἔφη. Τί δέ, ἦν δ' ἐγώ, παρ' ἀνθρώπων; ἆρ' οὐχ ὧδε ἔχει, εἰ δεῖ τὸ ὂν τιθέναι; οὐχ οἱ μὲν δεινοί τε καὶ ἄδικοι δρῶσιν ὅ περ

[d] ἡμᾶς ΑΘΞΠΦυιιτ.—[e] ἃ om ΑΠΦm et pr Θ, ante δίδωσι ponit m et rc Α: [ἃ] ὃ δί-[γ]δωσι υ.—[f] αἰτεῖς q, αὐτῇ υ.—[g] ὁμολογοῦμεν m.—[h] in hac voce desinit Π.—[i] τε Α, τε ΘDKυτ.—[k] ὑπὸ θεῷ K.—[l] hinc b ad θεῷ.—[m] ἀνδρὸς ὅτι ἐάν b.—[n] ἐάν τ' ἐν πενίᾳ om υ.—[o] πενίῃ DKτ.—[p] τ' τbm.—[q] τι om υτ.—[r] καὶ om q.—[s] γε ὑπὸ θεῶν b, ὑπὸ θεῶν γε ΞΦ, ὑπὸ θεοῦ γε m.—[t] ἐθέλοι q.—[u] καὶ q.—[v] ὁμοιωθῆναι τ.—[w] ἅττ'

δοκεῖσθαι οὕτω] Respicit præcedens: ὥσπερ—δόξης (quod ad δόξαν attinet) ἔχει: *ita etiam censeri.* Ast.

αἰτεῖ] Stob. Bas. 1. et 2. αὐτῇ. Vulgo αὐτῇ. Ast.

θεούς γε] Stob. θεούς τε. De sententia, cf. Morgenstern. Commentat. p. 140. Ast.

ὁμοιοῦσθαι θεῷ] Theæt. p. 176. B. διὸ καὶ πειρᾶσθαι χρὴ ἐνθένδε ἐκεῖσε φεύγειν ὅτι τάχιστα· φυγὴ δὲ ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν. De Legg. iv. p. 716. B. C. Cf. Themist. Orat. ii. p. 32. D. Jo. Damascen. Dialect. c. iii. p. 9. B. t. i. ed. Par. Clemens Alex. Strom. ii. 19. t. i. p. 403. c. 22. p. 499. Theodoret. Therapeut. xii. p. 665. B. Arnob. adv. Gent. ii. p. 30. ed. Hamb. v. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 27. Ast.

οἱ δρομῆς,[y] ὅσοι ἂν[z] θέωσιν εὖ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν
ἄνω μή; τὸ μὲν πρῶτον ὀξέως ἀποπηδῶσι, τελευτῶντες δὲ
καταγέλαστοι γίγνονται, τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες
καὶ ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες. οἱ δὲ τῇ ἀληθείᾳ δρομικοὶ
εἰς τέλος[a] ἐλθόντες τά τε ἆθλα λαμβάνουσι καὶ στεφα- III. i. 501.
νοῦνται. οὐχ οὕτω καὶ περὶ τῶν δικαίων τὸ πολὺ ξυμβαί-
νει;[b] πρὸς τέλος[c] ἑκάστης πράξεως καὶ ὁμιλίας καὶ τοῦ
βίου εὐδοκιμοῦσί τε καὶ τὰ ἆθλα παρὰ[d] τῶν ἀνθρώπων
φέρονται; Καὶ μάλα.[e] Ἀνέξει[f] ἄρα λέγοντος ἐμοῦ
περὶ τούτων ἅ περ αὐτὸς ἔλεγες περὶ[g] τῶν ἀδίκων. ἐρῶ
γὰρ δὴ ὅτι οἱ μὲν δίκαιοι, ἐπειδὰν πρεσβύτεροι γένωνται,
ἐν τῇ αὑτῶν πόλει ἄρχουσί τε ἂν βούλωνται τὰς ἀρχάς,
γαμοῦσί τε ὁπόθεν[h] ἂν βούλωνται, ἐκδιδόασί τε εἰς οὓς ἂν
ἐθέλωσι· καὶ πάντα ἃ σὺ περὶ ἐκείνων, ἐγὼ νῦν λέγω περὶ
τῶνδε. καὶ[i] αὖ καὶ[k] περὶ τῶν ἀδίκων, ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν,
καὶ ἐὰν νέοι ὄντες λάθωσιν,[l] ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αἱρε-
θέντες[m] καταγέλαστοί[n] εἰσι καὶ γέροντες γιγνόμενοι
ἄθλιοι προπηλακίζονται ὑπὸ ξένων τε καὶ ἀστῶν, μαστι-
γούμενοι καὶ ἃ[o] ἄγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων,[p]
εἶτα στρεβλώσονται[q] καὶ ἐκκαυθήσονται· πάντα ἐκεῖνα[r]
οἴου καὶ ἐμοῦ ἀκηκοέναι ὡς[s] πάσχουσιν. ἀλλ' ὃ λέγω,
ὅρα εἰ ἀνέξει.[t] Καὶ πάνυ, ἔφη· δίκαια γάρ[u] λέγεις.

Ἃ μὲν[v] τοίνυν,[w] ἦν δ' ἐγώ, ζῶντι τῷ δικαίῳ παρὰ θεῶν
τε καὶ ἀνθρώπων ἆθλά τε καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα γίγνεται II. 614.

om ΑΘΞΦΚmr.—[x] καὶ τὰ r.—[y] δρομῆς A: δρομεῖς ς.—[z] αὖ K.—[a] εἰς τὸ τέλος Θ.—[b] συμβαίνει A, ξυμβαίνει Φυm (ξ superscr.).—[c] πρὸς τέλος ΑΦm: πρὸς τὸ τέλος *ς.—[d] περὶ pr Θ (η superscr.).—[e] μάλα γε q.—[f] ἀνέξει D, ἀνέξει υ.—[g] παρὰ pr Θ.—[h] ὅθεν m.—[i] καὶ post αὖ om K.—[k] καὶ ante περὶ om m.—[l] λανθάνωσιν Kq.—[m] εὑρεθέντες q.—[n] κατα-στεγασται pr Θ.—[o] ἃ καὶ υ.—[p] λέγοντα γρ A: ante εἶναι ponit r.—[q] στρεβλή-σονται rc q.—[r] ἐκεῖνα om Θr.—[s] ὡς om Φm.—[t] ἀνέξει Dυm.—[u] γὰρ om υ.—[v] hinc b ad 229, 21. περιαγειρόμενοι, principio sic mutato: ζῶντι μὲν οὖν τῷ δικαίῳ ἆθλα καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα δίδοται παρὰ θεοῦ· ἃ δὲ αὐτὸν περιμένει τελευτήσαντα, χρὴ ἀκοῦσαι. λέγοις ἂν ἥδιον ἀκούοντι. ἀλλ' ....—[w] τοίνυν om K.—[x] ἵνα...ἀκοῦσαι

ἀνέξει] ἀνέχεσθαι cum genitivo et participio, ut Apolog. p. 31. B. ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων. Eurip. Tro. 101. Androm. 341. Ast.

ἃς ἂν βούλωνται ἀρχὰς] E Stobæo recepi pro ἂν βούλωνται τὰς ἀρχάς. Respicitur vero l. ii. c. 5. Ast.

καὶ αὖ περὶ τ.] Sic Cod. Reg. Vulgo καὶ αὖ καὶ περὶ τ. ἀδ. Ast.

III. i. 502. πρὸς ἐκείνοις τοῖς ἀγαθοῖς οἷς αὐτὴ παρείχετο ἡ δικαιοσύνη, τοιαῦτ' ἂν εἴη. Καὶ μάλ', ἔφη, καλά τε καὶ βέβαια. [§. 12.] Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδέν ἐστι πλήθει οὐδὲ μεγέθει πρὸς ἐκεῖνα ἃ τελευτήσαντα ἑκάτερον περιμένει. χρὴ δ' αὐτὰ ἀκοῦσαι, ἵνα[x] τελέως ἑκάτερος[y] αὐτῶν ἀπειλήφῃ[z] τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα ἀκοῦσαι.[a] Λέγοις ἄν, ἔφη, ὡς[b] οὐ πολλὰ ἄλλ' ἥδιον[c] ἀκούοντι.[d] Ἀλλ' οὐ μέντοι σοι, ἦν δ' ἐγώ, Ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ, ἀλλ' ἀλκίμου μὲν[e] ἀνδρός, Ἠρὸς[f] τοῦ Ἀρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου· ὅς ποτε[g] ἐν πολέμῳ τελευτήσας, ἀναιρεθέντων

om r.—[y] ἑκάτερον AΘqm et pr ΞD.—[z] ἀπειλήφῃ τὰ A, ἀπειλήφει τὰ Φm, ἀπειλή-
δς ἦ
φει τα v, ἀπειληφότα q, ἀπειληφὼς τὰ DK, ἀπειληφὸς ᾖ τὰ Θ, ἀπειληφὼς ᾖ τὰ corr Ξ cum s.—[a] ἀκούσῃ q.—[b] ὡς om pr A.—[c] ἥδιον' K.—[d] ἀκούοντες K.—[e] μὲν om
ευ η
m.—[f] ἦρος Φb, ἥρωος DK.—[g] ποτ' r.—[h] δεκαταίων τῶν om q.—[i] ἀνηρέθη Φ, ἀνευ-

§. 12. ταῦτα τοίνυν] Laudat Euseb. Præp. Evang. xi. 35. p. 562. Ast.

ἀπειληφὼς ᾖ] Bas. 2. ἀπειληφὸς (ut et ἑκάτερον), Euseb. ἀπειλήφῃ. Ast.

ἀκοῦσαι] Non dubito quin ἀκοῦσαι ex præcedente versu irrepserit, expungendumque sit: quum elegans hæc sit simulque ἐντελὴς oratio, ἑκάτερος ἀπειληφὼς ᾖ τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα. Steph.

ἀκοῦσαι] Sane ἀποδοῦναι, non vero ἀκοῦσαι expectasses et facile illud ex hoc enasci potuit. Ast.

ἀλλ' οὐ μέντοι] Laudat Theodoret. Therapeut. xi. p. 635. C. Ast.

Ἀλκίνου ἀπόλογον] Apologus Alcinoi in proverbium abiit de longis fabulosisque narrationibus. Suidas: Ἀπόλογος Ἀλκίνου, ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον. Sumtum esse putant ex Homeri Od. (ι, κ', λ' μ'), ubi Ulysses in convivio Alcinoi, Phæacum regis, fabulas illas de inferis et portentosa commenta de Lotophagis, Læstrygonibus aliis id genus narrat. Vid. Schol. Ruhnk. p. 197. et Erasm. Adag. Chil. ii. Centur. iv. 32. p. 388. Ceterum notandus est lusus in verbis sibi oppositis Ἀλκίνου et ἀλκίμου. Fabulam, quæ sequitur, de Ere Pamphylio, Armenii filio, παλιμβίῳ s. redivivo (vid. de his fabulis Æneas Gaz. in Theophrast. p. 76. et J. C. Wolf. ad Centur. Liban. p. 292.) plurimi respexerunt serioris temporis scriptores, v. Justin. Cohort. ad Gent. p. 101. Clemens Alexandr. Strom. v. p. 598. D. t. ii. p. 710. ubi vid. not. Potter. Origen. contra Cels. ii. 16. t. i. p. 402. ed. Paris. ubi vid. Spencer. Cyrill. contra Julian. vii. p. 250. C. Theodoret. Serm. xi. p. 653. Cf. Valer. Maxim. i. 8. 1. Augustin. de Civit. Dei xxii. 28. Macrob. in Somn. Scip. i. 1. 2. et 6. Cf. P. Leopard. Emendat. ix. 2. Gataker. ad M. Antonin. iv. §. 48. p. 131. et Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 90. *Er* (sic plurimi libri v. c. apud Macrob. l. l. et ipsa Platonis exemplaria Ἠρὸς exhibent, alii *Her* scribunt, ut Procl. in Polit. p. 396. v. 2. infra Ἡρός. *Er* nomen esse orientale, monet Gronov. ad Macrob. i. 1. p. 3.) qui plerumque Armenii filius fertur, dicitur Plutarcho Symposiac. ix. 5. p. 740. B. Harmonii filius: ἐνταῦθα δὴ τὸν αὐτάγγελον τῶν ἐν ᾅδου Πάμφυλον γένος, Ἁρμονίου πατρὸς, Ἥρα (sic pro Ἦρα legendum esse patet) δὲ αὐτὸν ὀνομάζειν, αἰνιττόμενον, ὅτι γεννῶνται μὲν αἱ ψυχαὶ καθ' ἁρμονίαν καὶ συναρμόττονται τοῖς σώμασιν, ἀπαλλαγεῖσαι δὲ συμφέρονται πανταχόθεν εἰς τὸν ἀέρα (quasi Ἥρα), κἀκεῖθεν αὖθις ἐπὶ τὰς δευτέρας γενέσεις τρέπονται. Quæ arguta est serioris temporis interpretatio allegorica. Clemens vero Alexandrinus l. l. Erem Armenii filium fuisse et nomine proprio Zoroastrem vocatum esse scribit. Ast.

ὅς ποτε] In Theodoret. l. l. ποτὲ desideratur, et ἐν τῷ πολέμῳ legitur, mox

δεκαταίων τῶν[h] νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων, ὑγιὴς μὲν ἀνῃρέ-
θη,[i] κομισθεὶς δὲ[k] οἴκαδε, μέλλων[l] θάπτεσθαι, δωδεκαταῖος
ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος ἀνεβίω,[m] ἀναβιοὺς δ' ἔλεγεν ἃ ἐκεῖ
ἴδοι. ἔφη δέ, ἐπειδὴ οὗ[n] ἐκβῆναι τὴν ψυχήν, πορεύεσθαι
μετὰ πολλῶν,[o] καὶ ἀφικνεῖσθαι σφᾶς εἰς τόπον τινὰ δαιμό-
νιον, ἐν ᾧ τῆς τε[p] γῆς δύ'[q] εἶναι[r] χάσματα[s] ἐχομένω ἀλ-
λήλοιν καὶ τοῦ οὐρανοῦ αὖ[t] ἐν τῷ ἄνω ἄλλα[u] καταντικρύ.
δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι, οὕς, ἐπειδὴ διαδι-
κάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς[v] δε-
ξιάν[w] τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ, σημεῖα περιάψαντας
τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν, τοὺς δὲ ἀδίκους τὴν εἰς III. i. 503.
ἀριστεράν[x] τε καὶ κάτω, ἔχοντας καὶ τούτους ἐν τῷ ὄπισ-
θεν σημεῖα πάντων ὧν ἔπραξαν. ἑαυτοῦ δὲ προσελθόντος[y]
εἰπεῖν ὅτι δέοι αὐτὸν ἄγγελον ἀνθρώποις γενέσθαι τῶν ἐκεῖ,
καὶ διακελεύοιντό[z] οἱ ἀκούειν τε καὶ θεᾶσθαι[a] πάντα τὰ

ρέθη v.—[k] δ' v.—[l] καὶ μέλλων r.—[m] ἐνεβίω v.—[n] οὖν AΦbm, οὖν οὗ v, οἱ r.—[o] τῶν πολλῶν r.—[p] τε ΞKqbmr, om v: γε *s.—[q] δύ' ΘΞvbm.—[r] εἶναι ante δύο ponit K.—[s] scribe χάσματε cum q.—[t] αὖ om q.—[u] ἀλλὰ D.—[v] εἰς τὴν K.—[w] δεξιά r.—[x] ἀριστερά r.—[y] ἑαυτὸν δὲ προσελθόντα K.—[z] διακελεύειν τέ Θr, διακελεύειν γέ Ξ, διακελεύοιτό m, διεκελεύοντο b.—[a] θεάσασθαι pr A.—[b] δὲ q.—

δεκαταίων νεκρῶν (Euseb. l. l. τῶν νεκρῶν δεκαταίων) πεφθαρμένων, et εἶδεν pro ἴδοι. Ast.

ἐπειδὴ] Cum infinitivo in oratione obliqua, ut Sympos. p. 174. D. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος. Alcibiad. ii. p. 199. A. ἐπειδὴ εἰρηκέναι ταῦτα. Sic infra οὕς—κελεύειν. Vid. Zeun. ad Viger. p. 401. ed. Herm. Matthiæ Gr. Gr. p. 773.—Pro οὗ Euseb. et Theodor. οἱ. Mox ἤδη addit Theodor. post πορεύεσθαι. Ast.

δύο χάσματα] *Duo ostia*, alterum, per quod animæ descendant in corpora, alterum, per quod e vita redeant. Plutarch. Gen. Socrat. p. 591. C. unum χάσμα ponit, per quod animæ ascendant ac descendant. v. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 114. et ad Phædon. Præf. p. xlii. Vide quæ more suo de his exponit Porphyr. de antro Nympbar. p. 264. 268. 269. ed. Cantab. et S. Petit. de Sibylla ii. p. 231. Ast.

ἐχομένω ἀλλήλοιν] Euseb. ἀλλήλων. Theod. ἐχόμενα. Mox ἐπειδὰν δικάσωσιν. Ast.

τὴν ἐς δεξιὰν] Duas ponebant veteres vias animarum, alteram eamque dextrorsum justarum, alteram sinistrorsum impiarum, vid. Hippolyt. contra Platon. p. 220. ed. Fabric. t. i. Sic et Philemon vel Diphilus apud Clem. Alex. Strom. v. (v. Rittershus. ad Isiodor. Pelus. Epist. iii. 413.): Καὶ γὰρ καθ' ᾅδην δύο τρίβους νομίζομεν, Μίαν δικαίων, ἑτέραν δ' ἀσεβῶν εἶν' ὁδόν. Unde perspicitur, quantopere mythi Græci cum Orientalibus concordent, et quot reperiantur in Platonicis potissimum fabulis vestigia pristinæ cujusdam ac primitivæ orientalium et Græcorum placitorum convenientiæ. Ast.

σημεῖα περιάψαντας] Theodoret. περιρράψαντας. Sic Gorg. 526. B. καὶ τοῦτο κατιδὼν ἀπέπεμψεν εἰς Τάρταρον, ἐπισημηνάμενος, ἐάν τε ἰάσιμος ἐάν τε ἀνίατος δοκῇ εἶναι, ὁ δὲ ἐκεῖσε ἀφικόμενος τὰ προσήκοντα πάσχει. Ast.

σημεῖα πάντων] Theodoret. σημεῖον ἁπάντων. Mox αὐτοῦ Euseb. et Theodor. Cod. Reg. vero αὐτὸν δὲ προσελθόντα. Ast.

διακελεύοιντο οἱ] In Ald. quidem exempl. mendose scriptum est διακελεύοιντό οἱ ἀκούειν τε etc. sed hoc mendum statim in oculos incurrit: at in Basil.

ἐν τῷ τόπῳ. ὁρᾶν δὴ[b] ταύτῃ μὲν καθ' ἑκάτερον[c] τὸ χάσμα τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς[d] γῆς ἀπιούσας[e] τὰς ψυχάς, ἐπειδὴ αὐταῖς[f] δικασθείη,[g] κατὰ δὲ[h] τὼ ἑτέρω[i] ἐκ μὲν τοῦ ἀνιέναι ἐκ τῆς γῆς μεστὰς αὐχμοῦ τε καὶ κόνεως, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου καταβαίνειν ἑτέρας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθαράς. καὶ τὰς ἀεὶ ἀφικνουμένας ὥσπερ ἐκ πολλῆς πορείας φαίνεσθαι ἥκειν, καὶ ἀσμένας[k] εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηνᾶσθαι,[l] καὶ ἀσπάζεσθαί τε ἀλλήλας ὅσαι γνώριμαι,[m] καὶ πυνθάνεσθαι τάς τε ἐκ τῆς γῆς ἡκούσας παρὰ τῶν ἑτέρων[n] τὰ ἐκεῖ καὶ τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ[o] παρ' ἐκείναις. διηγεῖσθαι δὲ ἀλλήλαις τὰς μὲν ὀδυρομένας τε
II. 615. καὶ κλαούσας,[p] ἀναμιμνησκομένας ὅσα τε καὶ οἷα πάθοιεν καὶ ἴδοιεν ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορείᾳ[q]—εἶναι δὲ τὴν πορείαν χιλιετῆ[r]—τὰς δ' αὖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διηγεῖσθαι[s]

c κατὰ θάτερον q.—d τῆς om v.—e ἀπτούσας r.—f αὐταῖς AΦvbm: αὐτοῦ *s.—g δικασθείη Avbm, καταδικασθείη Φ: δικασθεῖεν *s.—h κατὰ δὲ om Θr.—i τὼ ἑτέρω Abm, om Θr: τὸ ἕτερον *s.—k ἀσμένας AΞΦbm: ἀσμένως *s.—l κατεσκηνῶσθαι (αι) K, κατασκηνοῦσθαι v.—m γνώριμοι Φqvbr.—n ἑτέρων K.—o τῶν K, καὶ τὰ Θ.—p κλαούσας q: κλαιούσας *s.—q ὑπωρείᾳ b.—r χιλίετιν A (cf. Anecd. nostr. p.

editione, non minore errore, sed minus (primo saltem aspectu) aperto, est scriptum, *διακελεύειν τὸ οἱ ἀκούειν τε* etc. Qui autem Aldinam lectionem ibi sic mutarunt, duobus modis, dum emendare illam vellent, peccarunt: primum, quod verbo Græcis scriptoribus ignoto uti Platonem voluerint (quamvis enim *κελεύω* dicatur, in compositione tamen non *διακελεύω* sed *διακελεύομαι* est in usu) deinde articulo *τὸ* locum qui nullo modo ei convenire potest dederint. Quanto igitur satius erat Aldinam lectionem retinere, quæ illius quam esse sinceram manifestum est, vestigia retinet? quis enim in lingua Græca aliquantum exercitatus non videat, ex *διακελεύοιν τό οἱ* faciendum esse *διακελεύοιντο οἱ?* Nec vero hic tantum sed aliis plerisque in locis editio illa Basiliensis errores Aldinos, dum emendare vellet, eorum loco alios occultiores ideoque periculosiores substituit. Cæterum quamvis lectio illa vocari in dubium non possit, *διακελεύοιντό οἱ,* tamen quidam ex Aldina et Basiliensi quandam tertiam fecit, *διακελεύειν οἱ,* animadvertens quidem articulum *τὸ* ibi ferri non posse, sed unde irrepsisset, id vero non perspiciens. In eo porro quod dico, *διακελεύειν* apud Græcos scriptores non extare, triviales excipiendos censeo: non quod tamen apud quenquam illorum me id legere meminerim, sed quod puri sermonis Græci consuetudinem illos sæpe negligere aut etiam ignorare non sim nescius. Steph.

διακελεύεσθαι] Sic Euseb. et Theodoret. Vulgo *διακελεύοντο,* quod, e conjunctione *ὅτι* pendens, orationem turbat. Bas. 2. *διακελεύειν το.* Etiam Ficinus *διακελεύεσθαι* et *εἰπεῖν* conjunxit: *illos aiebat respondisse—jussisseque illum audire et intueri.* Mox Euseb. et Theod. pro *οἱ ἀκούειν* exhibet *διακούειν.* Ast.

καθ' ἑκάτερον] Alia invenitur lectio, quam sequendam censeo, vel potius quam sequi necesse est: *ὁρᾶν δὴ ταύτῃ καθ' ἕτερον μὲν τὸ χάσμα* etc. dicet enim mox, *κατὰ δὲ τὸ ἕτερον, ἐκ μὲν τοῦ* etc. Steph.

ἑκάτερον] Recte habet; distinguuntur enim in sequentibus *κατὰ δὲ τὸ ἕτερον* (ostium s. porta terræ) et *ἐκ τοῦ ἑτέρου* (porta cœli). Ast.

ἐς τὸν λειμῶνα] De hac voce vid. nostra ad Phædr. p. 305. Ast.

καὶ θέας ἀμηχάνους τὸ κάλλος. τὰ μὲν οὖν πολλά, ὦ Γλαύκων,[t] πολλοῦ χρόνου διηγήσασθαι· τὸ δ' οὖν κεφά- III. i. 504. λαιον ἔφη τόδε εἶναι, ὅσα πώποτέ τινα ἠδίκησαν[u] καὶ ὅσους[v] ἕκαστοι, ὑπὲρ ἁπάντων δίκην δεδωκέναι ἐν μέρει, ὑπὲρ ἑκάστου δεκάκις. τοῦτο δ' εἶναι κατὰ ἑκατονταετηρίδα ἑκάστην, ὡς βίου ὄντος τοσούτου τοῦ ἀνθρωπίνου, ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκτισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν·[w] καὶ οἷον εἴ τινες[x] πολλῶν[y] θανάτων ἦσαν αἴτιοι, ἢ πόλεις προδόντες[z] ἢ στρατόπεδα καὶ εἰς δουλείας[a] ἐμβεβληκότες,[b] ἤ[c] τινος ἄλλης κακουχίας μεταίτιοι, πάντων τούτων δεκαπλασίας[d] ἀλγηδόνας ὑπὲρ ἑκάστου κομίσαιντο, καὶ αὖ εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες[e] καὶ δίκαιοι καὶ ὅσιοι γεγονότες εἶεν, κατὰ ταὐτὰ[f] τὴν ἀξίαν κομίζοιντο. τῶν δὲ[g] εὐθὺς γενομένων[h] καὶ ὀλίγον χρόνον βιούντων πέρι ἄλλα ἔλεγεν οὐκ ἄξια μνήμης. εἰς δὲ θεοὺς ἀσεβείας τε καὶ εὐσεβείας[i] καὶ γονέας καὶ αὐτόχειρας φόνου μείζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγεῖτο. ἔφη γὰρ δὴ παραγενέσθαι ἐρωτωμένῳ ἑτέρῳ ὑπὸ ἑτέρου[k] ὅπου εἴη[l] Ἀρδιαῖος[m] ὁ μέγας. ὁ δὲ Ἀρδιαῖος οὗτος[n] τῆς Παμφυλίας ἔν τινι πόλει τύραννος ἐγεγόνει, ἤδη

1376.), χιλιέτη b.—[s] ηγεῖσθαι pr Θ.—[t] ὦ Γλαύκων om b.—[u] τινα post ἠδίκησάν ponit Ξ, om r.—[v] οὓς Φbm et corr A.—[w] ἐκτιννύῃ Φ, ἐκτίνυε m, ἐκτείροιεν v.—[x] οἵτινες ΘΞτr.—[y] πολλοὶ ΑΦqvbm, πολλοῖς D.—[z] προδιδόντες Φm.—[a] δουλείαν Φ.—[b] ἐμβεβηκότες v.—[c] ἢ om r.—[d] δεκαπλασίους q.—[e] εὐεργετηκότες ΑΘΞrb.—[f] ταύτην DKqr.—[g] δ' m.—[h] γενωμένων Ξ, γινομένων v.—[i] εὐσεβείας τε καὶ ἀσεβείας r.—[k] ὑπὸ τοῦ ἑτέρου Θr.—[l] ὅπου εἴη ΑΘΦDKqvbmr: ὅπου ἂν εἴη *s.—

πορείαν χιλιετῆ] Respexit Aristid. Orat. Platon. iii. t. ii. p. 326. Cf. nostra ad Phædr. p. 307. Ast.

καὶ οἷον] Vel καὶ ἵνα, vel οἷον sine καὶ scribendum videtur. Steph.

οἷον] Vulgo ante οἷον legitur καὶ, quod Stephano etiam suadente expunximus, propterea quod orationis nexum turbat. Ast.

αὐτόχειρος] Scripsimus pro αὐτόχειρας, quia genitivus requiritur, ut ἀσεβείας—εὐσεβείας—αὐτόχειρος φόνου μισθούς. φόνος αὐτόχειρ (passive) est cædes manu facta. Ast. qui sic in Addend. 'Sed probabilius est, quod reposuimus, αὐτοχειρίας.'

ἔφη γὰρ] Laudat Justin. l. l. ubi γὰρ deest, ἑτέρου pro ἑτέρῳ scribitur et ὅπου εἴη. Pro ὑπὸ ἑτέρου Bas. 2. ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου. Ast.

Ἀρδιαῖος] Non Ἀρδιαῖος sed Ἀρίδαιος vocatur a Justino Martyre, afferente hunc locum. Sic in sequent. Ἀρίδαιος et Ἀρίδαιον. Steph.

Ἀριδαῖος] Sic apud Justin. Clem. et Plutarch. de S. N. V. p. 33. ubi Aridæus quidam, postea Thespius dictus, memoratur ejusque iter ad inferos describitur; vid. ibi Wyttenb. p. 103. Sic et in Xenophonte Græc. Hist. iv. 1. 27. ubi Ariæus memoratur, qui cum Cyro contra Artaxerxem bellum gesserat et Cyri σατράπης erat (v. Xenoph. Anabas. i. 8. Diodor. xiv. 24.) libri fluctuant inter Ἀραῖος, Ἀριδαῖος et Ἀρισταῖος. Vid. Wesseling. ad Diodor. l. l. et Schneid. ad Xenoph. l. l. Cf. ad c. 13. Ast.

χιλιοστὸν ἔτος εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον, γέροντά τε[o] πατέρα
iii. i. 503. ἀποκτείνας καὶ πρεσβύτερον ἀδελφόν, καὶ ἄλλα δὴ πολλά τε καὶ ἀνόσια εἰργασμένος, ὡς ἐλέγετο. ἔφη οὖν τὸν ἐρωτώμενον εἰπεῖν, Οὐχ ἥκει, φάναι, οὐδ' ἂν ἥξοι[p] δεῦρο. [§. 13.] Ἐθεασάμεθα γὰρ οὖν δὴ καὶ τοῦτο τῶν δεινῶν θεαμάτων. ἐπειδὴ ἐγγὺς τοῦ στομίου ἦμεν[q] μέλλοντες ἀνιέναι καὶ τἆλλα πάντα πεπονθότες, ἐκεῖνόν τε κατείδομεν ἐξαίφνης καὶ ἄλλους σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους τυράννους· ἦσαν δὲ καὶ ἰδιῶταί τινες τῶν μεγάλα ἡμαρτηκότων. οὓς οἰομένους ἤδη ἀναβήσεσθαι οὐκ ἐδέχετο τὸ στόμιον, ἀλλ' ἐμυκᾶτο, ὁπότε τις τῶν οὕτως ἀνιάτως ἐχόντων[r] εἰς πονηρίαν ἢ μὴ ἱκανῶς δεδωκὼς δίκην ἐπιχειροῖ[s] ἀνιέναι. ἐνταῦθα δὴ ἄνδρες, ἔφη, ἄγριοι,[t] διάπυροι[u] ἰδεῖν, παρεστῶτες καὶ καταμανθάνοντες τὸ φθέγμα, τοὺς μὲν διαλαβόντες[v] ἦγον, τὸν δὲ Ἀρδιαῖον[w] καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς

δ ῖ
[m] ἀριδαῖος ὁ K, ἀρδίαιος m.—[n] οὗτος δὲ m.—[o] τε om Θr.—[p] ἥξει AΦDKqrbm.—[q] ἦμεν om q.—[r] ἐχόντων ἀνιάτως Φ.—[s] ἐπιχειρεῖ r.—[t] ἔφη ἄνδρες ἄγριοι K, ἄγριοι ἔφη ἄνδρες ΞΦm.—[u] ante διάπυροι omisi καὶ cum AΘΦDKqrbmr.—[v] διαλαβόντες K
δ ι
qrr et pr AΘD: ἰδίᾳ λαβόντες *s.—[w] ἀριδαιον K, ἀρδίαιον b.—[x] κνάπτοντες Φqm,

ἔτος] Accusativi *χιλιοστὸν ἔτος* tempus jam elapsum significant, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 584. Ast.

πολλά τε καὶ ἀνόσια] Notus est hic particulæ *καὶ* usus post *πολλά*. Sic Lys. 253. E. *πολλοὶ καὶ καλοί*. Protag. *καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ σοφοί*. Phædr. 515. B. *πολλὰ δὴ καὶ καλά*. Vid. Herm. ad Viger. p. 797. Brunck. ad Aristoph. Thesm. 351. Nub. 1329. et Jacobs. Animadv. in Athen. p. 79. Ast.

εἰργασμένος] Justin. *ἐργασάμενος*. Ast.

οὐδ' ἂν ἥξοι] (Justin. *ἥξει*. Cod. Reg. *ἥξει*,) modeste et dubitanter pro, *minime huc veniet*. Exempla vid. in Matthiæ Gr. Gr. p. 721. Ast.

§. 13. *αὐτῶν*] Apud Justinum *αὐτοῦ*, quod malo. Steph.

αὐτῶν] Construe *καὶ ἄλλους, σχεδόν τι τοὺς πλείστους αὐτῶν τυράννους* (int. *ὄντας*.) Ast.

ἢ μὴ] Justin. *εἰ μή*. Ficinus vertit: *quoties aliquis eorum, qui vel insanabiles essent, vel nondum purgati, egredi niteretur*. Mox Atticam formam *ἐπιχειροίη* servavit Justin. Vulgo *ἐπιχειροῖ*. Ast.

ἐνταῦθα δὴ] Justin. *δὴ* non habet, etiam *ἔφη* abest a Justin. et Clement. Ast.

ἄγριοι καὶ διάπυροι] *καὶ* abest a Justin. Cohort. ad Græc. p. 102. ed. Oxon. Clement. Strom. v. p. 592. A. t. ii. p. 700. ubi v. not. Potter. Euseb. Præpar. Evang. xiii. 13. p. 669. D. et Theodoret. Therap. xi. p. 647. C. Vocem *διάπυρος* (quam metaphorice legimus usurpatam in Legg. vi. 783. A. *διαπυρωτάτους δὲ τοὺς ἀνθρώπους μανίαις ἀπεργάζεται πάντως ὁ περὶ τὴν τοῦ γενοῦς σπορὰν, ὕβρει πλείστῃ καιόμενος*) a Platone mutuam sumserunt Plutarch. de Virtut. Moral. p. 450. F. 453. B. de Vitand. Ær. Alien. p. 828. F. de Inimic. Utilit. p. 308. de Poet. Lect. 4. p. 72. de profectu in Virtut. Sentiend. p. 290. Longin. xii. §. 2. *πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον*.—*ἰδεῖν*, *specie*, ut supra. Ast.

τὸ φθέγμα] I. e. *φθόγγον* vel *μύκημα*, *mugitum, quem immanis hiatus ediderat*. Viger. ad Euseb. p. 64. Ast.

ἰδίᾳ λαβόντες] Cod. Reg. et Justin. *διαλαβόντες*; Clem. et Euseb. *παραλαβόντες*, Theodor. *παραλαμβάνοντες*. Fi-

τε καὶ πόδας καὶ κεφαλήν, καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες, II. 616.
εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες,[x]
καὶ τοῖς ἀεὶ παριοῦσι[y] σημαίνοντες ὧν ἕνεκά τε[z] ταῦτα
ὑπομένοιεν[a] καὶ ὅτι εἰς[b] τὸν τάρταρον ἐμπεσούμενοι ἄγοιν-
το, ἔνθα δὴ φόβων, ἔφη, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν σφίσι γε-
γονότων τοῦτον[c] ὑπερβάλλειν τὸν φόβον,[d] μὴ γένοιτο ἑκάστῳ
τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαίνοι,[e] καὶ[f] ἀσμενέστατα[g] ἕκαστον III. i. 506.
σιγήσαντος[h] ἀναβῆναι. καὶ τὰς μὲν δὴ δίκας τε καὶ τιμω-
ρίας τοιαύτας τινὰς εἶναι, καὶ αὖ τὰς εὐεργεσίας ταύταις
ἀντιστρόφους· ἐπειδὴ δὲ τοῖς[i] ἐν τῷ λειμῶνι ἑκάστοις ἑπτὰ
ἡμέραι γένοιντο, ἀναστάντας[k] ἐντεῦθεν δεῖν τῇ ὀγδόῃ[l] πορεύ-
εσθαι, καὶ ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους ὅθεν καθορᾶν ἄνωθεν διὰ
παντὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον[m] φῶς εὐθύ, οἷον κίονα,
μάλιστα[n] τῇ ἴριδι προσφερῆ,[o] λαμπρότερον δὲ καὶ καθα-
ρώτερον. εἰς ὃ ἀφικέσθαι προελθόντας[p] ἡμερησίαν ὁδόν, καὶ
ἰδεῖν αὐτόθι κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα

κάμπτοντες DKυ: κνάμπτοντες *s.—[y] παροῦσι υ.—[z] τε om r.—[a] ταῦτα ὑπομένοιεν om ΘΦDKqυbm et pr Ξ.—[b] εἰς ὅ, τι ΑΦbm.—[c] τούτων ΞΦbm.—[d] τὸν φόβον om ΘKq.—[e] μὴ γένοιτο ἑκάστῳ τὸ φθέγμα ὅτε ἀναβαίνοι ΑΘDKqbr: εἰ μυκήσαιτο τὸ στόμιον *s.—[f] μὴ καὶ υ.—[g] ἀσμενέστατον ΘDKqr, ἀσμεναίστατα υ.—[h] σιγήσαντα corr q.—[i] οἷς τοὺς υ.—[k] ἀναστάντες υ.—[l] τὴν ὀγδόην υ.—[m] τεταγμένον Θ. [n] κίονα καὶ μάλιστα Ξ.—[o] προσφερῆ ΑΘΦDKqυbmr: προσφερές *s.—[p] προελθόντες

cinus vertit: *hos seorsum rapiebant*. Ast.

Ἀριδαῖον] Sic et h. l. Justin. Clemens, Euseb. et Theodoret. (ubi Ἀρίδαιον). Vulgo Ἀρδιαῖον. Mox Clem. et Euseb. τοὺς ἄλλους, quod fortasse recipiendum, si intelligas τυράννους, de quibus supra verba fecit. Ast.

ἐπ' ἀσπαλάθων] ἀσπάλαθος, *frutex* admodum spinosus (v. Dioscorid. v. 19. cf. Brodæus ad Theophrast. p. 1026.) quocirca h. l. ejus spinis, tanquam tormento, laniati esse dicuntur improbi. Pro κνάμπτοντες vero scripsimus κνάπτοντες e Clemente. Justinus habet γνάμπτοντες, Euseb. κάμπτοντες, Ms. κνάμπτοντες, ubi vid. Viger. p. 64. Verba κνάπτειν, κνάμπτειν et γνάμπτειν ubique variant. v. Duker. ad Thucyd. iii. 38. Observat. Miscell. vol. ix. t. i. p. 118. Ceterum respexisse videtur h. l. Synes. Epist. p. 182. C. δαίμονές εἰσι καθαρτήριοι, τέχνην ἔχοντες ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς, ἣν οἱ κναφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς πιναροῖς. Ast.

ἀεὶ παριοῦσι] Justin. παροῦσιν, omisso ἀεί. Ast.

μὴ γένοιτο ἑκάστῳ τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαίνοι] Sic Cod. Reg. et Bas. 2. in quo διαβαίνει scribitur. Similiter apud Justin. legitur ὅτε ἀναβαίνοιεν. Vulgo τὸν φόβον (quod a Justino abest), εἰ μυκήσαιτο τὸ στόμιον. Mox Justin. ὡς καὶ ἀσμενέστατον (ut in Cod. Reg.). Ast.

τὰς μὲν δὴ] In Justin. deest δή; mox αὐτὰς pro αὖ τάς. Ast.

ἐπειδὴ δὲ ταῖς] Laudant Clemens Alexandr. Strom. v. 560. B. p. 712. t. ii. Potter. et Euseb. Præp. Evang. xiii. 13. p. 677. A. ubi δεῖν pro δεῖ scribitur. Ast.

φῶς] Hanc luminis columnam per totum cœlum tensam videtur imitatus esse Plutarch. de S. N. V. p. 100. ubi v. Wyttenb. p. 119. Ast.

αὐτοῦ τῶν δεσμῶν[q] τεταμένα· εἶναι[r] γὰρ[s] τοῦτο τὸ φῶς ξύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων,[t] οὕτω πᾶσαν ξυνέχον[u] τὴν[v] περιφοράν· ἐκ δὲ[w] τῶν ἄκρων τεταμένον Ἀνάγκης[x] ἄτρακτον, δι' οὗ πάσας ἐπιστρέφεσθαι τὰς περιφοράς· οὗ τὴν μὲν ἠλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος,[y] τὸν δὲ σφόνδυλον[z] μικτὸν ἔκ τε τούτου καὶ ἄλλων γενῶν. τὴν δὲ τοῦ σφονδύλου φύσιν εἶναι τοιάνδε, τὸ μὲν σχῆμα, οἵα περ[a] ἡ τοῦ ἐνθάδε·[b] νοῆσαι δὲ δεῖ ἐξ ὧν ἔλεγε,[c] τοιόνδε αὐτὸν εἶναι, ὥς περ ἂν εἰ ἐν[d] ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ[e] κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμ-
iii. i. 307. περὲς ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο ἁρμόττων, καθά περ οἱ κάδοι[f] οἱ[g] εἰς ἀλλήλους ἁρμόττοντες· καὶ οὕτω δὴ τρίτον ἄλλον καὶ τέταρτον καὶ ἄλλους τέτταρας. ὀκτὼ γὰρ εἶναι τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους, ἐν ἀλλήλοις ἐγκειμένους, κύκλους[h] ἄνωθεν τὰ χείλη φαίνοντας, νῶτον συνεχὲς ἑνὸς σφονδύλου[i] ἀπεργαζομένους περὶ[k] τὴν ἠλακάτην·[l] ἐκείνην δὲ[m] διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου διαμπερὲς ἐληλάσθαι.[n] τὸν μὲν οὖν πρῶτόν τε καὶ ἐξωτάτω σφόνδυλον πλατύτατον τὸν τοῦ χείλους κύκλον ἔχειν, τὸν δὲ τοῦ ἕκτου[o] δεύτερον, τρίτον δὲ τὸν τοῦ τετάρτου, τέταρτον δὲ τὸν τοῦ ὀγδόου, πέμπτον[p] δὲ τὸν τοῦ ἑβδόμου, ἕκτον δὲ τὸν τοῦ πέμπτου,[q]

ΑΞΦυbm, ἐλθόντας r.—[q] αὐτοῦ τῶν δεσμῶν ΑΘDKqυbm, ἐκ τῶν δεσμῶν r: τῶν δεσμῶν αὐτοῦ *s.—[r] εἶτα ΘDKr.—[s] γὰρ...ὑποζώματα om ΘDKqr.—[t] τριηρῶν ΞΦb m.—[u] ξυνέχον Ξm, συνέχοντα DKq, ξυνεχομένην Φ, συνεχομένην b: συνέχον *s. —[v] τὴν om Φb.—[w] τε Φm, om Ξ.—[x] ἀνάγκη υ.—[y] ἀδάμαντος Ξ.—[z] σπόνδυλον r.—[a] οἷαπερ Θ.—[b] ἐν om r.—[c] ἔλεγον Φ.—[d] ἐν om Θ.—[e] σφονδύλῳ μεγάλῳ υ.—[f] κάδοι ΑΘΞΦbmr: κάδδοι *s.—[g] οἱ om Φ.—[h] κύκλῳ q.—[i] σφονδύλους r.—[k] περὶ om q.—[l] τὴν δ' ἠλακάτην q.—[m] δὲ om DKq.—[n] ἐλήλασθαι bm.—[o] ἕκτου om Θ.—

φῶς ξύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ] In his quoque Platonem antiquiorum philosophorum in primis Pythagoreorum decreta secutum esse, dubitari nequit. Similiter enim Parmenides summum æthera omnia cingentem coronam, Στεφάνην, posuit. Cicero de Nat. Deor. i. 11. 'Stephanen appellat, continente ardore lucis (sic Davisius) orbem, qui cingit cœlum, quem appellat deum.' Etiam quæ sequuntur de verticillorum sibi invicem insertorum convenientia, ad Parmenidis στεφάνας περιπεπλεγμένας ἐπαλλήλους (v. Stob. Eclog. Physic. p. i. p. 482. ed. Heer. et Annal. Litterar. Heidelberg. 1808. Fasc. i. p. 116.) efficta videntur esse. Ἀνάγκη s. Δίκη quoque et κληδοῦχος (Vesta, anima corporis universi, moderans cœli stellantis habenas juxta legem a providentia sanctam) v. Chalcid. p. 269. in Parmenidis fragmentis (v. Stob. l. l. p. 484. et Fragm. ed. Fulleborn. p. 42.) reperiuntur. Ast.

εἰ, ἐν] Ald. Bas. 1. et 2. εἶεν. Ast.

νῶτον ξυνεχὲς ἑνὸς σφονδύλου] Explicavit hoc Plutarch. Symposiac. ix. p. 745. F. et respexit Themist. Orat. xxxii. p. 356. B. C. Ast.

πέμπτου] Bas. 2. δευτέρου. Ceterum quod ad res a Platone propositas attinet,

ἕβδομον δὲ τὸν τοῦ τρίτου, ὄγδοον δὲ τὸν τοῦ δευτέρου. καὶ τὸν μὲν τοῦ μεγίστου ποικίλον, τὸν δὲ τοῦ ἑβδόμου λαμπρότατον, τὸν δὲ τοῦ ὀγδόου τὸ[r] χρῶμα ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔχειν προσλάμποντος, τὸν δὲ τοῦ δευτέρου καὶ πέμπτου II. 617.
παραπλήσια[s] ἀλλήλοις, ξανθότερα ἐκείνων, τρίτον δὲ λευκότατον χρῶμα ἔχειν, τέταρτον δὲ ὑπέρυθρον, δεύτερον δὲ λευκότητι τὸν ἕκτον[t] ὑπερβάλλειν.[u] κυκλεῖσθαι δὲ[v] δὴ[w] στρεφόμενον τὸν ἄτρακτον ὅλον μὲν τὴν αὐτὴν φοράν· ἐν δὲ τῷ[x] ὅλῳ περιφερομένῳ τοὺς μὲν ἐντὸς[y] ἑπτὰ κύκλους τὴν ἐναντίαν τῷ ὅλῳ ἠρέμα περιφέρεσθαι, αὐτῶν δὲ τούτων[z] τά- III. i. 508.
χιστα μὲν ἰέναι τὸν ὄγδοον, δευτέρους δὲ καὶ[a] ἅμα ἀλλήλοις τόν τε ἕβδομον καὶ ἕκτον καὶ πέμπτον· τὸν[b] τρίτον δὲ

[p] πέμπτον...τρίτου om K.—[q] δευτέρου Θqr et pr D.—[r] τὸ om m.—[s] παραπλήσιον K, παραπλησίως r.—[t] τῶν ἕκτων Φm.—[u] ὑπερβάλλειν om ΑΘΦDKqυbr.—[v] δὲ om Θυr.—[w] δὴ ΑΘΞΦKυm, μὴ r: δεῖ ς.—[x] τῷ om υ.—[y] ἐκτὸς K.—[z] αὐτὸν δὲ τοῦτον

admodum difficile est certi quidquam de iis statuere, quum astronomicis nitantur rationibus, quas, quum interioris essent philosophiæ partes, ut ne profanæ fierent, de industria videntur veteres inde a Pythagoreorum temporibus allegorico involucro obtegisse. Decreta hæc erant non scriptionibus, sed traditione propagata, quæ serioribus demum temporibus litteris illustrare et communi hominum intelligentiæ aperire conati sunt philosophi, idque frustra; nam ut, vita ipsa divina amissa, philosophi frustra eam indagare et quasi reducere student, et ab humana opinione ducti in diversas discedunt sententias: sic etiam, genuina antiquæ sapientiæ intelligentia opinionibus obscurata, quæ illis temporibus sapientes divino animo contemplabantur, ea nobis solummodo opinari et conjecturis artificiosis assequi licet. Adeat v. c. qui hæc indagare gestit, Procli Commentarios, Ficini explicationes et Foxii Commentar. p. 411. et videbit, quantum distet opinio a scientia, ut cum Platone meo loquar. Hoc unum apparet, *octo verticillos* (*σφονδύλους*) significare octo corporum cœlestium orbes, quos summum cœlum, Zodiacus (*Ἀνάγκη*, suprema corporum cœlestium lex, quæ eorum motionem cursumque moderatur, quocirca fuso, *ἀτράκτῳ*, comparatur, cui affixi sint octo verticilli ita, ut unum efficiant) complectitur. Apuleius de mundo p. 58. ed. Elmenh. 'Septem vero Deorum nominibus illustres, totidem orbibus affixæ sunt et gradatim sibimet superlatæ, ut superior inferiore sit major, ac vicissim mutuis adhæsionibus nexæ, complexu illius orbis, qui inerrabilis (orbis stellarum fixarum) dicitur, continentur.' Corpora cœlestia ipsa sunt 1. Saturnus, *Φαίνων* dictus, qui extremus est et latissimum habere dicitur circulum; 2. Jupiter, *Φαέθων*; 3. Mars, *Πυρόεις*; 4. Mercurius, *Στίλβων*; 5. Venus, *Ἑωσφόρος*; 6. Sol, *Ἥλιος*; 7. Luna, *Σελήνη*, et 8. Terra (vid. Tim. 38. C. D. Epinom. 987. B. Apulei. de Mund. l. l. Achill. Tat. p. 98.). Alii solem pro centro habuerunt, *ὡς ἐν τόπῳ καρδίας ἱδρυμένον* (v. Procl. in Tim. iii. p. 171. et Chalcid. c. 71. p. 255. Cf. Macrob. in Somn. Scip. i. c. 21. p. 112. ed. Bip.) et inter Martem ac Venerem posuerunt; Pythagorei vero, denarium numerum colentes, (ni fallor, etiam in his mythicam et symbolicam traditionem sequentes; namque novem Musæ cum Apolline *Μουσαγέτῃ* haud dubie astronomicam habent significationem; corporum nempe cœlestium cursum antiqui choro comparabant saltantium ad lyræ cantus, v. nostra ad Phædr. p. 297. Hinc infra Sirenes dicuntur orbibus insidere) addiderunt ignem centralem et antichthona, v. Aristotel. Metaphys. 1. 5. de Cœl. ii. 13. Cf. Harles. ad Fabric. vol. i. p. 180. Ast.

φορᾷ ἰέναι, ὡς σφίσι φαίνεσθαι, ἐπανακυκλούμενον τὸν τέταρτον· τέταρτον δὲ τὸν τρίτον καὶ πέμπτον τὸν δεύτερον. στρέφεσθαι δὲ αὐτὸν ἐν τοῖς τῆς Ἀνάγκης γόνασιν. ἐπὶ δὲ τῶν κύκλων αὐτοῦ ἄνωθεν ἐφ' ἑκάστου βεβηκέναι Σειρῆνα συμπεριφερομένην, φωνὴν μίαν ἱεῖσαν,[c] ἕνα τόνον·[d] ἐκ πασῶν δὲ ὀκτὼ οὐσῶν μίαν ἁρμονίαν ξυμφωνεῖν. ἄλλας δὲ καθημένας[e] πέριξ δι' ἴσου τρεῖς, ἐν θρόνῳ ἑκάστην, θυγατέρας τῆς Ἀνάγκης, Μοίρας, λευχειμονούσας, στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐχούσας, Λάχεσίν τε καὶ Κλωθὼ καὶ Ἄτροπον, ὑμνεῖν πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἁρμονίαν, Λάχεσιν μὲν τὰ γεγονότα,[f] Κλωθὼ δὲ τὰ[g] ὄντα,[h] Ἄτροπον δὲ τὰ μέλλοντα.[i] καὶ τὴν μὲν Κλωθὼ τῇ[k] δεξιᾷ χειρὶ ἐφαπτομένην[l] συνεπιστρέφειν τοῦ ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφοράν, διαλείπουσαν

Φbmr et pr Θ.—[a] καὶ post δὲ om ΘDKqr.—[b] τὸν om q.—[c] ἰοῦσαν m.—[d] ἕνα τόνον ΑΦvbm, ἀνὰ τόνον ΘDKqr et corr Ξ: ἀνάτονον s.—[e] καθειμένας r.—[f] μέλλοντα q.—[g] τὰ ὄντα...τῇ om ΘDKr.—[h] παρόντα q.—[i] γεγονότα q.—[k] κλωθὼ δὲ q.—[l] ἐφα-

Σειρῆνα] Cf. Plutarch. Sympos. ix. p. 745. C. D. Heraclid. Pont. Allegor. Homer. c. 12. Procl. Theolog. Platon. vi. 23. Schol. ad Homer. Il. i. 46. Macrobius in Somn. Scip. ii. 3. 'Hinc Plato in republica sua, quum de sphærarum cœlestium volubilitate tractaret, singulas ait Sirenas singulis orbibus insidere, significans, sphærarum motu cantum numinibus exhiberi; nam Siren Dea canens Græco intellectu valet. Theologi quoque novem Musas octo sphærarum musicos cantus et unam maximam concinentiam, quæ confit ex omnibus, esse voluere.' Vide de concentu sphærarum cœlestium, quem Pythagorei statuebant, Aristot. de Cœl. ii. 9. Cicero Somn. Scip. 5. Plin. Hist. Nat. ii. 22. Nicomach. Harm. i. 3. Macrob. in Somn. Scip. ii. 2. Lindenbrog. ad Censorin. de Die Natal. c. 13. p. 58. Ast.

ἀνάτονον] Proclus in Polit. p. 367. v. 5. infra: κινεῖ δὲ τὰς Σειρῆνας ᾄδειν μίαν φωνὴν ἱείσας ἕνα τόνον. Heraclid. vero l. l. exhibet ἔνατον, quod ex Platone emendandum esse, monuit P. Leopard. Emendat. xix. 15. Idem Heracl. scriptum exhibet ἔτι δὲ, quod Leopardus vulgatæ scripturæ ἐπὶ δὲ præfert; deinde ἁπασῶν pro ἐκ πασῶν. Olim pro ἀνάτονον legendum esse opinabar διάτονον; μέλος enim διάτονον vel διατονικὸν est *cantus simplicissimis tonorum intervallis constans* (v. Jamblich. Pythag. c. 15.). Macrobius in Somn. Scipion. ii. 4. p. 135. 'quia, quum sint melodiæ musicæ tria genera, enarmonium (ἐναρμονικὸν), diatonum et chromaticum (χρωματικὸν), primum quidem propter nimiam sui difficultatem ab usu recessit, tertium est infame mollitie: unde medium, id est, diatonum mundanæ musicæ doctrina Platonis adscribitur.' Sed propter φωνὴν nunc acquiesco in vulgata lectione. Ast.

Μοίρας] V. Plutarch. de Fato p. 568. D. E. Sympos. ix. p. 745. B. Tres Parcæ, Clotho, Lachesis, et Atropos, aliis diversas temporis partes significant (et quidem Atropos præteritum tempus, Clotho præsens, et Lachesis futurum, v. Aristot. de Mundo c. 7. Stobæi Eclog. Physic. p. i. p. 190. ed. Heer. et p. 180. et Diogenian. apud Euseb. Præp. Evang. vi. 8. p. 268. C. D. Conferendæ sunt Nornæ mythologiæ Scandinavicæ, *Urda*, *Verandi* et *Sculda*), aliis Atropos est sphæra ἀπλανὴς fixarum, Clotho perplexus Planetarum cursus et Lachesis res sub luna fragiles significat, v. Voss. de Idolatr. ii. 44. et Taffin. de anno Secular. c. 10. Thesaur. Græv. t. viii. p. 59. Ast.

τοῦ ἀτράκτου τ. ἔ. π.] Illustrat Plutarch. Sympos. ix. p. 745. F. Ast.

χρόνον,[m] τὴν δὲ Ἄτροπον τῇ ἀριστερᾷ τὰς ἐντὸς αὖ[n] ὡσ-
αύτως· τὴν δὲ Λάχεσιν ἐν μέρει ἑκατέρας ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ
ἐφάπτεσθαι. [§. 14.] Σφᾶς οὖν, ἐπειδὴ ἀφικέσθαι, εὐθὺς
δεῖν ἰέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν. προφήτην οὖν τινὰ σφᾶς πρῶ-
τον μὲν ἐν τάξει διαστῆσαι, ἔπειτα λαβόντα ἐκ τῶν τῆς
Λαχέσεως γονάτων κλήρους τε καὶ βίων παραδείγματα, III. i. 509.
ἀναβάντα ἐπί τι βῆμα ὑψηλὸν εἰπεῖν Ἀνάγκης θυγατρὸς
κόρης Λαχέσεως λόγος.[o] Ψυχαὶ ἐφήμεροι, ἀρχὴ ἄλλης[p]
περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου,[q] οὐχ ὑμᾶς[r] δαίμων
λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἱρήσεσθε. πρῶτος δ' ὁ λα-
χὼν πρῶτος[s] αἱρείσθω βίον, ᾧ συνέσται ἐξ ἀνάγκης. ἀρετὴ
δὲ ἀδέσποτον, ἣν[t] τιμῶν καὶ ἀτιμάζων πλέον καὶ ἔλαττον
αὐτῆς ἕκαστος ἕξει.[u] αἰτία ἑλομένου· θεὸς ἀναίτιος. Ταῦ-
τα εἰπόντα ῥῖψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ'
αὑτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὗ· ἓ δὲ[v] οὐκ
ἐᾶν.[w] τῷ δὲ ἀνελομένῳ δῆλον εἶναι ὁπόστος εἰλήχειν.[x]
μετὰ δὲ τοῦτο αὖθις τὰ[y] τῶν βίων παραδείγματα εἰς τὸ II. 618.

πτομένω Φ.—[m] χρόνῳ Φm.—[n] μὲν r.—[o] λόγους DK, λόγοι q.—[p] ἄλλη q.—[q] θανατηφόροι K.—[r] ἡμᾶς v.—[s] λαχὼν πρῶτον q.—[t] ἦν. r.—[u] ἕξει ἕκαστος ΞΦm.—[v] ᾧδε Kq, ἔδει b : in r lacuna est.—[w] ἐᾶ DKq.—[x] δῆλον εἶναι ὁπόστος εἰλήχειν A, δῆλον εἶναι ὁπόσος εἴληχε ΞΦvbm, δηλονότι ὁ παιστὸς ἤλεγχε ΘDKr, δηλονότι ὁ

§. 14. *προφήτην οὖν*] Respexit h. l. Clemens Alexandr. Strom. i. 15. p. 303. D. t. i. p. 356. Potter. Ast.

οὐχ ὑμᾶς] Respexit et explicavit h. l. Porphyr. apud Stob. Eclog. Ethic. p. ii. p. 366. ed. Heer. Ast.

πρῶτος δ' ὁ λαχὼν] Cf. Plotin. Ennead. iii. 4. 3. p. 284. Clemens Alexandr. Strom. i. p. 271. 311. ii. 393. iv. 535. v. 613. B. vii. 705. et 711. ed. Sylb. (t. ii. p. 731. Potter. ubi v. not.) et Theodoret. Therapeut. vi. p. 572. D. Cf. Wyttenbach. ad Plat. Phædon. §. 60. Ast.

ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον] Nobilissima hæc est sententia, quam respexerunt Nemes. p. 306. Aristid. Quintil. de Music. iii. p. 163. vol. ii. ed. Meibom. Apollon. Tyan. Epist. xv. p. 390. et Epicteti Enchir. apud Stob. Serm. i. p. 6. *οὐδεὶς δοῦλος, τὴν προαίρεσιν ὑπάρχων ἐλεύθερος.* Alcibiad. i. p. 135. C. *ἐλευθεροπρεπὲς δὲ ἡ ἀρετή.* Cf. de Legib. x. p. 904. B. C. D. in his Theodoretus *τὶς* addit post *τιμῶν* et *ἢ* pro *καὶ* ante *ἔλαττον*, omissis *αὐτῆς ἕκαστος.* Ast.

αἰτία ἑλομένου—θεὸς ἀναίτιος] Laudant vel respiciunt Lucian. de Merced. Conduct. t. i. p. 323. Schmied. Maxim. Tyr. Dissert. xli. 5. p. 491. Justin. Martyr. Apolog. i. p. 86. Oxon. Clemens Alexandr. Pædagog. i. p. 117. A. t. i. p. 139. ubi v. Potter. not. Origenes Philosoph. §. 9. t. i. p. 890. ubi v. Wolf. Nemes. p. 306. Euseb. Præp. Evang. v. adv. Hierocl. p. 542. A. 544. D. Gregor. Nazianz. Orat. iii. p. 68. A. Colon. Theodoret. Serm. de Provident. vi. p. 95. Nazianz. Stelit. i. p. 25. Clementin. Homil. xv. c. 8. *καὶ γὰρ εἴρηταί τινι Ἑλλήνων σοφῷ· αἰτία ἑλομένου, θεὸς ἀναίτιος.* Arnobius contra Gentes ii. p. 52. 'Sortem vitæ eligendi nulli est, inquit Plato, Deus causa, neque alterius voluntas adscribi potest cuiquam recte, quum voluntatis libertas in ipsius sit posita libertate, qui voluit;' vid. ibi Elmenhorst. p. 60. Cf. Porphyr. apud Stob. l. l. Ast.

τὰ τῶν βίων παραδείγματα] Vid. Por-

πρόσθεν σφῶν θεῖναι ἐπὶ τὴν γῆν, πολὺ πλείω τῶν παρόντων. εἶναι δὲ παντοδαπά· ζώων[z] τε[a] γὰρ[b] πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους ἅπαντας. τυραννίδας τε γὰρ ἐν αὐτοῖς εἶναι, τὰς μὲν διατελεῖς, τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας καὶ εἰς πενίας τε καὶ φυγὰς καὶ εἰς[c] πτωχείας τελευτώσας· εἶναι δὲ καὶ δοκίμων ἀνδρῶν βίους, τοὺς μὲν ἐπὶ εἴδεσι καὶ κατὰ κάλλη[d] καὶ τὴν ἄλλην ἰσχύν τε καὶ ἀγωνίαν, τοὺς δ' ἐπὶ γένεσι[e] καὶ προγόνων ἀρεταῖς,[f] καὶ[g]
III. i. 510. ἀδοκίμων[h] κατὰ ταὐτά·[i] ὡσαύτως δὲ[k] καὶ γυναικῶν. ψυχῆς δὲ τάξιν οὐκ ἐνεῖναι διὰ τὸ ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλον ἑλομένην βίον ἀλλοίαν γίγνεσθαι· τὰ δ'[l] ἄλλα ἀλλήλοις τε καὶ πλούτοις καὶ πενίαις, τὰ δὲ νόσοις, τὰ δὲ[m] ὑγιείαις μεμίχθαι, τὰ δὲ καὶ μεσοῦν[n] τούτων. ἔνθα δή, ὡς ἔοικεν, ὦ φίλε Γλαύκων,[o] ὁ πᾶς κίνδυνος ἀνθρώπῳ,[p] καὶ διὰ ταῦτα μάλιστα ἐπιμελητέον ὅπως ἕκαστος[q] ἡμῶν τῶν ἄλλων μαθημάτων ἀμελήσας τούτου τοῦ μαθήματος καὶ ζητητὴς καὶ μαθητὴς ἔσται, ἐάν ποθεν[r] οἷός τ' ᾖ μαθεῖν καὶ ἐξευρεῖν τίς αὐτὸν ποιήσει δυνατὸν καὶ ἐπιστήμονα. βίον καὶ χρηστὸν καὶ πονηρὸν διαγιγνώσκοντα,[s] τὸν βελτίω ἐκ τῶν δυνατῶν ἀεὶ[t] πανταχοῦ αἱρεῖσθαι, ἀναλογιζόμενον πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα καὶ ξυντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα πρὸς ἀρετὴν βίου πῶς ἔχει· καὶ[u] εἰδέναι τί κάλλος πενίᾳ ἢ πλούτῳ κραθὲν καὶ μετὰ ποίας τινὸς ψυχῆς ἕξεως κακὸν ἢ ἀγαθὸν ἐργάζεται, καὶ τί εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι καὶ ἰδιωτεῖαι καὶ ἀρχαὶ καὶ ἰσχύες καὶ ἀσθένειαι καὶ εὐμαθίαι καὶ δυσμαθίαι,[v] καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα[w] τῶν φύσει

πεττὸς ἤλεγχε q, δῆλον εἶναι ὁπόστος εἴληφε s.—[y] τὰ om q.—[z] ζώων...ἅπαντας om q.—[a] τε om r.—[b] γὰρ om v.—[c] εἰς ante πτωχείας om q.—[d] μετὰ κάλλους K, κάλλει v.—[e] ἐπιγένεσιν r.—[f] ἀρετὰς r.—[g] καὶ om q.—[h] ἀδοκίμων ΑΦrbm : εὐδοκίμων *s.—[i] καὶ κατὰ ταυτὰ ΞΦ, καὶ καταυτὰ m.—[k] δὲ om q.—[l] δὴ v.—[m] δ' rbm.—[n] μεσοῦν ΑΦbm : μέσον *s.—[o] ὦ φίλε Γλαύκων om b.—[p] ἀνθρώπων Φm.—[q] ἕκαστον m.—[r] ποθ' r.—[s] διαγιγνώσκειν καὶ τὸν Θr.—[t] ἀεὶ om Θr.—[u] καὶ om ΑΦ vbm.—[v] εὐμάθειαι καὶ δυσμάθειαι q.—[w] τοιαῦτα om Θ.—[x] ὥστ' v.—[y] αὐτὸν r.—

phyr. l. l. p. 372. Ast.

καὶ εὐδοκίμων] Nec καὶ ante genitivum εὐδοκίμων, nec post illum κατὰ ταῦτα agnoscit hic. Steph.

ἀλλήλοις τε καὶ] Ficinus videtur legisse: τὰ δ' ἄλλα ἀλλήλοις τὰ μὲν πλούτοις καὶ πενίαις, τὰ δὲ νόσοις καὶ ὑγιείαις μεμίχθαι; vertit enim: *cetera vero invicem partim divitiis et paupertatibus esse commixta, partim morbis et sanitate.* Prægressa vero καὶ εὐδοκίμων κατὰ ταῦτα non expressit. Ast.

περὶ ψυχὴν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτήτων τί ξυγκεραννύμενα
πρὸς ἄλληλα ἐργάζεται, ὥστε[x] ἐξ ἁπάντων αὐτῶν[y] δυνα- III. i. 511.
τὸν εἶναι συλλογισάμενον αἱρεῖσθαι, πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς
φύσιν ἀποβλέποντα, τόν τε χείρω καὶ τὸν ἀμείνω βίον,
χείρω μὲν καλοῦντα ὃς αὐτὴν ἐκεῖσε[z] ἄξει εἰς τὸ ἀδικωτέ-
ραν γίγνεσθαι, ἀμείνω δὲ ὅς τις εἰς τὸ δικαιοτέραν, τὰ δὲ[a]
ἄλλα πάντα χαίρειν ἐᾶν·[b] ἑωράκαμεν γὰρ ὅτι ζῶντί τε[c]
καὶ τελευτήσαντι αὕτη[d] κρατίστη αἵρεσις. ἀδαμαντίνως δὴ II. 619.
δεῖ[e] ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα[f] εἰς Ἅιδου ἰέναι, ὅπως ἂν ᾖ
καὶ ἐκεῖ ἀνέκπληκτος ὑπὸ πλούτων τε καὶ τῶν τοιούτων
κακῶν, καὶ μὴ ἐμπεσὼν εἰς τυραννίδας καὶ[g] ἄλλας τοιαύ-
τας πράξεις πολλὰ μὲν ἐργάσηται καὶ ἀνήκεστα κακά,
ἔτι δὲ αὐτὸς μείζω[h] πάθῃ, ἀλλὰ γνῷ τὸν μέσον ἀεὶ τῶν
τοιούτων[i] βίον[k] αἱρεῖσθαι καὶ φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα
ἑκατέρωσε[l] καὶ ἐν τῷδε τῷ βίῳ κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἐν
παντὶ τῷ ἔπειτα· οὕτω[m] γὰρ εὐδαιμονέστατος γίγνεται
ἄνθρωπος. [§. 15.] Καὶ δὴ οὖν καὶ τότε ὁ[n] ἐκεῖθεν ἄγ-
γελος ἤγγελλε[o] τὸν μὲν προφήτην οὕτως[p] εἰπεῖν, Καὶ τε-
λευταίῳ[q] ἐπιόντι, ξὺν[r] νῷ[s] ἑλομένῳ,[t] συντόνως ζῶντι,[u] κεῖ-
ται[v] βίος ἀγαπητός, οὐ κακός. μήτε ὁ ἄρχων αἱρέσεως
ἀμελείτω μήτε ὁ τελευτῶν ἀθυμείτω. εἰπόντος δὲ ταῦτα
τὸν πρῶτον λαχόντα ἔφη εὐθὺς ἐπιόντα τὴν μεγίστην τυ-
ραννίδα ἑλέσθαι, καὶ ὑπὸ[w] ἀφροσύνης τε καὶ λαιμαργίας
οὐ πάντα ἱκανῶς ἀνασκεψάμενον ἑλέσθαι, ἀλλ' αὐτὸν λα- III. i. 512.
θεῖν ἐνοῦσαν εἱμαρμένην, παίδων αὑτοῦ βρώσεις καὶ ἄλλα
κακά·[x] ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι,[y] κόπτεσθαί
τε καὶ ὀδύρεσθαι τὴν αἵρεσιν, οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προρρη-

[z] ἐκεῖ m.—[a] δ' bm.—[b] ἐάσει ΑΦDKqbm, ἐάσειν Θr.—[c] τε om ΦK.—[d] αὐτὴ v.—[e] δὴ δεῖ ΑΘΞbmr, δὲ δεῖ v: δεῖ δὴ *s.—[f] ἔχοντι Φ.—[g] τε καὶ Θr.—[h] μείζω αὐτὸς v.—[i] τὸν τοιοῦτον D.—[k] βίων ΞΦKmr.—[l] ἑκατέρως v.—[m] τούτῳ v.—[n] ὡς ὁ q.—[o] ἤγγειλε Φm, ἤγγελε Ξv.—[p] οὕτως om q.—[q] τελευταῖον DK, τῷ τελευταῖον q.—[r] ξὺν ΑΘΞΦvbmr, om q.—[s] τῷ DK, om q et pr A.—[t] ἑλομένῳ om q.—[u] ζωὴν ζῶντι v, ζητοῦντι q.—[v] καλεῖται r.—[w] καὶ ὑπὸ...ἑλέσθαι om Φ.—[x] πολλά r.—

τῶν ἐπικτήτων] Bas. 2. κατὰ τ. ἐπικτήτων. Ast.

ἀδαμαντίνως] Laudat Olympiod. in Phædon. apud Wyttenbach. ad Phædon. §. 13. Ast.

ἐργάσηται] Bas. 1. et 2. ἐργάζηται.

Mox τὸν τοιοῦτον Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

§. 15. βρώσεις] Hoc et quæ sequuntur, appositioni ad εἱμαρμένην inserviunt. Ast.

οὐκ ἐμμένοντα] *Haud servantem*, i. e.

θεῖσιν ὑπὸ τοῦ προφήτου· οὐ γὰρ ἑαυτὸν αἰτιᾶσθαι τῶν κα-
κῶν, ἀλλὰ τύχην τε καὶ δαίμονας καὶ πάντα μᾶλλον ἀνθ'
ἑαυτοῦ. εἶναι δὲ αὐτὸν[z] τῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἡκόντων,[a] ἐν
τεταγμένῃ πολιτείᾳ ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ βεβιωκότα, ἔθει[b]
ἄνευ φιλοσοφίας ἀρετῆς μετειληφότα. ὡς δὲ καὶ εἰπεῖν,
οὐκ ἐλάττους εἶναι ἐν[c] τοῖς τοιούτοις ἁλισκομένους[d] τοὺς
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἥκοντας, ἅτε πόνων ἀγυμνάστους· τῶν δ'
ἐκ τῆς γῆς τοὺς πολλούς, ἅτε αὐτούς τε πεπονηκότας ἄλ-
λους τε ἑωρακότας, οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς τὰς αἱρέσεις ποιεῖσ-
θαι. διὸ δὴ καὶ μεταβολὴν τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν[e]
ταῖς πολλαῖς τῶν ψυχῶν γίγνεσθαι, καὶ διὰ τὴν τοῦ κλή-
ρου τύχην. ἐπεὶ εἴ τις ἀεί, ὁπότε εἰς τὸν ἐνθάδε βίον ἀφικ-
νοῖτο,[f] ὑγιῶς φιλοσοφοῖ[g] καὶ ὁ κλῆρος αὐτῷ τῆς αἱρέσεως
μὴ ἐν τελευταίοις[h] πίπτοι,[i] κινδυνεύει ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγ-
γελλομένων οὐ μόνον ἐνθάδε εὐδαιμονεῖν ἄν, ἀλλὰ καὶ[k]
III. i. 513. τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν οὐκ ἂν χθονίαν[l]
καὶ τραχεῖαν[m] πορεύεσθαι,[n] ἀλλὰ λείαν τε καὶ οὐρανίαν.
ταύτην[o] γὰρ δή, ἔφη, τὴν[p] θέαν ἀξίαν εἶναι ἰδεῖν, ὡς ἕκα-
II. 620. σται[q] αἱ ψυχαὶ ᾑροῦντο τοὺς βίους· ἐλεεινήν[r] τε γὰρ ἰδεῖν
εἶναι καὶ γελοίαν καὶ θαυμασίαν. κατὰ συνήθειαν γὰρ
τοῦ προτέρου βίου τὰ πολλὰ αἱρεῖσθαι. ἰδεῖν μὲν γὰρ
ψυχὴν ἔφη τήν ποτε Ὀρφέως γενομένην κύκνου βίον αἱρου-
μένην, μίσει τοῦ γυναικείου γένους διὰ τὸν ὑπ' ἐκείνων θά-

[y] σκέψαιτο q, σκέπταιτο K, om m.—[z] τὸν K et, τῶν in mg posito, D.—[a] ἥκοντα K.—[b] ἔθει (η superscr.) K.—[c] ἐν om Θr.—[d] ἁλισκόμενον r.—[e] τῶν ante ἀγαθῶν om v.—[f] ἀφικνεῖται (οῖ, ο superscr.) K.—[g] φιλοσοφεῖ ΘΦDKq.—[h] μὴ ἐν τελευταίοις ΑΦυbm, μὴ τελευταίοις Θr: μὴ τελευταῖος *s. videtur fuisse μὴ ἐν τοῖς τελευταῖος.—[i] πίπτει ΦDKq.—[k] καὶ post ἀλλὰ om m.—[l] χρονίαν Φm.—[m] ταχεῖαν m.—[n] πορεύσεσθαι ΞΦ.—[o] ταύτην...228, 5. μίγνυσθαι om q.—[p] τὴν om Θ et pr Ξ.—[q] ἕκαστοι m.—[r] ἐλεεινὸν

negligentem. Ast.

ἐπεὶ] *Quanquam, alioqui.* v. Albert. Observ. in N. T. p. 341. et Fischer. ad Euthyphr. Ast.

χθονίαν καὶ τραχεῖαν] Laudat hæc Suidas t. iii. p. 673. Küster. Ficta sunt ad nobiles illos Hesiodi versus, de quibus vid. l. i. 2. Ast.

ἰδεῖν μὲν γὰρ] Laudat Euseb. Præpar. Evang. xiii. 16. p. 589. A. ubi scribitur ἰδεῖν μὲν γάρ, ἔφη. Ast.

Ὀρφέως γενομένην] Respexit Theodoret. Therapeut. xi. p. 653. B. et Turnebus Adversar. x. 22. Nota est fabula, Orpheum, quod Thraces puerilem amorem primus docuerit, Bistonides mulieres discerpsisse, v. Phanocl. in Anthol. Græc. t. i. p. 204. Pausan. ix. 30. Conon. Narrat. p. 41. ed. Teuch. et Ovid. Metamorph. xi. init.—Pro βίου Ald. Bas. 1. et 2. βίον. Ast.

νατον οὐκ ἐθέλουσαν ἐν γυναικὶ γεννηθεῖσαν γενέσθαι· ἰδεῖν
δὲ τὴν Θαμύρου ἀηδόνος ἑλομένην· ἰδεῖν δὲ καὶ κύκνον[s]
μεταβάλλοντα[t] εἰς ἀνθρωπίνου βίου αἵρεσιν, καὶ ἄλλα
ζῶα μουσικὰ ὡσαύτως, ὡς[u] τὸ εἰκός. τὴν δὲ λαχοῦσαν
ψυχὴν ἑλέσθαι λέοντος βίον· εἶναι δὲ τὴν[v] Αἴαντος τοῦ
Τελαμωνίου,[w] φεύγουσαν ἄνθρωπον γενέσθαι, μεμνημένην
τῆς τῶν ὅπλων κρίσεως. τὴν δ᾽ ἐπὶ τούτῳ[x] Ἀγαμέμνο-
νος· ἔχθρᾳ[y] δὲ καὶ ταύτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ
τὰ πάθη ἀετοῦ διαλλάξαι βίον. ἐν μέσοις δὲ λαχοῦσαν
τὴν Ἀταλάντης ψυχήν, κατιδοῦσαν μεγάλας τιμὰς ἀθλη-
τοῦ ἀνδρός, οὐ δύνασθαι παρελθεῖν ἀλλὰ λαβεῖν. μετὰ δὲ
ταύτην ἰδεῖν τὴν Ἐπειοῦ τοῦ Πανοπέως εἰς τεχνικῆς γυναι-
κὸς ἰοῦσαν φύσιν· πόρρω δ᾽ ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν τὴν τοῦ γελω- III. i. 514.
τοποιοῦ Θερσίτου πίθηκον ἐνδυομένην. κατὰ τύχην δὲ τὴν
Ὀδυσσέως, λαχοῦσαν πασῶν ὑστάτην, αἱρησομένην ἰέναι·
μνήμῃ δὲ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας[z] λελωφηκυῖαν
ζητεῖν[a] περιιοῦσαν[b] χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου
ἀπράγμονος,[c] καὶ μόγις[d] εὑρεῖν κείμενόν πού καὶ παρημε-

r.—[s] κύκνου Φm.—[t] μεταβάλλουσαν Φ, μεταβαλλόντα v.—[u] τῷ Θ, om ΑΦΚυbm et pr D.—[v] τοῦ DK.—[w] τελαμωνιάδαο r.—[x] τούτῳ τοῦ r.—[y] ἔχθραι ΑΞΦbm.—[z] φιλοτιμίαν v.—[a] ζητεῖν post πολὺν ponunt Θr.—[b] περιοῦσαν ΞΦDm.—[c] ἰδιώτου καὶ

Θαμύρου] Thamyras (ut in Parthenii Narrat. 29.) vel Thamyris, Philammonis filius (v. Apollodor. Biblioth. i. 3. 3. Schol. ad Hom. Odyss. T. 432.) cum Musis dicitur certamen iniisse (Iliad. ii. 595.) victusque excæcatus esse. Ast.

δὲ λαχοῦσαν] In quodam vet. inter δὲ et λαχοῦσαν scriptus est accusativus δευτέραν: quem tamen Eusebius non agnoscit. Steph.

τὴν δὲ λαχοῦσαν] Vid. Plutarch. Sympos. ix. p. 739. E. F. 740. A. E. Vid. Viger. ad Euseb. Præp. Evang. l. l. p. 66. Ast.

τῆς τῶν ὅπλων κρίσεως] Nobile est de armis Achillis certamen inter Ajacem Telamonium et Ulyssem, v. Homeri Od. λ'. 542. sq. Pindar. Nem. vii. 37. viii. 39. Ovid. Metam. xiii. init. Quint. Calab. v. 180. Ast.

Ἀγαμέμνονος] Euseb. τοῦ Ἀγαμέμνονος. Mox ἐχθρὰν cum genitivo conjunctum v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 399. Ast.

Ἀταλάντης ψυχὴν] Atalanta, Schœnei filia, velocissimos viros cursu superasse traditur, v. Schol. ad Theocr. iii. 40. ad Apollon. i. 769. Serv. ad Virgil. Æn. iii. 113. Ovid. Metam. x. 560. sq. et Hygin. Fab. 185. Ast.

Ἐπειοῦ] Epeus celeber est equi Trojani architectus, v. Serv. ad Virgil. Æn. ii. 264. Hygin. Fab. 108. Ast.

Θερσίτου] Qui satis notus est ex Il. ii. 212. Vid. Æneas Gaza in Theophrast. p. 15. et Hemsterh. ad Lucian. t. ii. p. 528. Bip. Ast.

ἰδιώτου ἀπράγμονος] Non ἰδιώτου ἀπράγμονος, sed ἰδιώτου καὶ ἀπράγμονος apud Eusebium legitur: quæ mihi lectio multo magis arridet. Steph.

καὶ ἀπράγμονος] Particulam καὶ ex Eusebio recepimus, ut et μόγις; vulgo enim μόλις scribitur, quod Atticistæ reprobant, vid. Phot. in Hellad. Chrestomath. p. 1580. (ed. Hellad. Meurs.), interpp. ad Thom. Mag. p. 619. Dorvill. ad Charit. p. 409. ed. Lips. Hem-

λημένον ὑπὸ τῶν ἄλλων, καὶ εἰπεῖν ἰδοῦσαν ὅτι τὰ αὐτὰ ἂν ἔπραξε καὶ πρώτη λαχοῦσα, καὶ ἀσμένην ἑλέσθαι. καὶ ἐκ τῶν ἄλλων δὴ θηρίων ὡσαύτως εἰς ἀνθρώπους ἰέναι καὶ εἰς ἄλληλα, τὰ μὲν ἄδικα εἰς τὰ ἄγρια, τὰ δὲ δίκαια εἰς τὰ ἥμερα μεταβάλλοντα, καὶ πάσας μίξεις μίγνυσθαι. ἐπειδὴ δ' οὖν πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ᾑρῆσθαι,[e] ὥς περ ἔλαχον, ἐν τάξει προσιέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν· ἐκείνην δ' ἑκάστῳ ὃν εἵλετο δαίμονα, τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου καὶ ἀποπληρωτὴν τῶν αἱρεθέντων. ὃν πρῶτον μὲν ἄγειν αὐτὴν πρὸς τὴν Κλωθὼ ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρά τε καὶ ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης, κυροῦντα ἣν λαχὼν εἵλετο μοῖραν· ταύτης δ' ἐφαψάμενον αὖθις ἐπὶ τὴν τῆς Ἀτρόπου[f]
III. i. 515. ἄγειν[g] νῆσιν, ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα[h] ποιοῦντα·[i]
II. 621. ἐντεῦθεν δὲ[k] δὴ ἀμεταστρεπτὶ[l] ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἰέναι θρόνον. καὶ δι' ἐκείνου[m] διεξελθόντα, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι διῆλθον, πορεύεσθαι ἅπαντας εἰς τὸ τῆς Λήθης πεδίον διὰ καύματός τε καὶ πνίγους δεινοῦ· καὶ γὰρ[n] εἶναι αὐτὸ κενὸν δένδρων τε καὶ ὅσα γῆ[o] φύει. σκηνᾶσθαι[p] οὖν σφᾶς ἤδη

ἀπράγμονος r.—[d] μόγις ΑΞΦrbm : μόλις s.—[e] εἰρῆσθαι m.—[f] ἀτράκτου r.—[g] ἄγειν Ξvm.—[h] ἐπικυκλωθέντα v, ἐπικλωθέντα ms.—[i] ποιοῦντα Φ (οὖσαν superscr.), ποιοῦσαν b (οὖντα superscr.).—[k] δὲ om Θ.—[l] ἀμεταστρεπτεὶ v.—[m] ἐκεῖνον m.—[n] γὰρ om K.—[o] ὅσα ἡ γῆ r.—[p] σκη-

sterh. ad Lucian. Judic. Voc. 4. Ast.

τὰ αὐτὰ ἂν] Euseb. ταῦτ' ἄν; deinde μεταβαλόντα. Ast.

ἐπειδὴ] Non hic solum invenitur ἐπειδὴ cum infinitivo (ne quis hunc locum mendi suspectum habeat) sed aliquot aliis locis: ex quibus unum exhibebit dialogus qui Symposium est inscriptus, p. 174. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος, etc. Steph.

ἐπειδὴ δ' οὖν] V. Clemens Alexandr. Strom. v. p. 592. C. t. ii. p. 701. ubi cf. Potter. not. Euseb. Præp. Evang. xiii. 13. p. 670. B. Apud Clem. δ' οὖν abest; mox προεῖναι Clem. Euseb. cod. Joan. προϊέναι; deinde Euseb. εἰς. Ast.

δαίμονα—φύλακα] Qui Menandro (apud Stob. Eclog. Phys. i. 9.) μυσταγωγὸς τοῦ βίου dicitur. Cf. Wyttenbach. ad Phædon. §. 59. Censorinus de Die Natal. c. 3. 'Genius autem ita nobis assiduus observator appositus est, ut ne puncto quidem temporis longius abscedat, sed ab utero matris exceptos ad extremum vitæ diem comitetur.' Vid. ibi Lindenbrogii not. p. 14.—Verba ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρα et quæ sequuntur, respexit Porphyr. apud Stob. l. l. p. 370. Voce ἀμετάστροφα significatur nominis Ἄτροπος etymon, v. Stob. Eclog. Phys. p. i. p. 180. et 190. Ast.

ποιοῦντα] Legit et Ficinus ποιοῦσαν, non ποιοῦντα. Steph.

τὰ ἐπικλωθέντα ποιοῦντα] Ficinus videtur ποιοῦσαν legisse, quum vertat quæ immutabilia stamina reddat. Ast.

Λήθης πεδίον] Vid. Æschin. Axioch. §. 20. Plutarch. Sympos. ix. p. 749. D. Cf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 115. Proclus ad Tim. v. p. 3[illegible] legit ποταμὸν, haud dubie locum infra sequentem respiciens. Πεδίον est Empedocleum λειμών, v. Sturz. ad Empedocl. Fragm. p. 456. sq. et nostra ad Phædr. p. 305. Ast.

ἑσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν, οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον[q] οὐδὲν στέγειν.[r] μέτρον μὲν οὖν τι τοῦ ὕδατος πᾶσιν ἀναγκαῖον εἶναι[s] πιεῖν, τοὺς[t] δὲ φρονήσει μὴ σωζομένους πλέον πίνειν τοῦ μέτρου· τὸν δὲ ἀεὶ πιόντα[u] πάντων ἐπιλανθάνεσθαι. ἐπειδὴ δὲ κοιμηθῆναι καὶ μέσας νύκτας γενέσθαι, βροντήν τε καὶ σεισμὸν γενέσθαι, καὶ ἐντεῦθεν ἐξαπίνης ἄλλον ἄλλῃ φέρεσθαι ἄνω[v] εἰς τὴν γένεσιν, ἄττοντας ὥς περ ἀστέρας. αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν· ὅπῃ μέντοι καὶ ὅπως εἰς[w] τὸ σῶμα ἀφίκοιτο, οὐκ[x] εἰδέναι, ἀλλ' ἐξαίφνης ἀναβλέψας ἰδεῖν[y] ἕωθεν[z] αὐτὸν ἤδη[a] κείμενον ἐπὶ[b] τῇ πυρᾷ.

Καὶ οὕτως,[c] ὦ Γλαύκων, μῦθος[d] ἐσώθη καὶ οὐκ[e] ἀπώλετο· καὶ ἡμᾶς ἂν σώσειεν,[f] ἂν[g] πειθώμεθα αὐτῷ, καὶ τὸν τῆς Λήθης ποταμὸν εὖ διαβησόμεθα, καὶ τὴν ψυχὴν οὐ μιανθησόμεθα. ἀλλ' ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα, νομίζοντες ἀθάνατον τὴν[h] ψυχὴν καὶ δυνατὴν πάντα μὲν[i] κακὰ[k] ἀνέχεσθαι, III. i. 516. πάντα δὲ ἀγαθά, τῆς ἄνω ὁδοῦ ἀεὶ ἑξόμεθα καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως παντὶ τρόπῳ ἐπιτηδεύσομεν, ἵνα καὶ[l] ἡμῖν αὐτοῖς[m] φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς,[n] αὐτοῦ τε[o] μένοντες ἐνθάδε, καὶ ἐπειδὰν τὰ ἆθλα αὐτῆς κομιζώμεθα, ὥς περ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιετεῖ[p] πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν.[q]

νῦσθαι K.—[q] ἀγγείου υs.—[r] στέγειν ΑΘΞΦυbmr: στέγει *s.—[s] εἶναι om pr Ξ.—[t] τοὺς...μέτρου om ΘDKqr.—[u] πίνοντα υr.—[v] ἄνωθεν Φ.—[w] πρὸς q.—[x] οὐκ ΑΞΦrbm, οὐδὲ Θr: οὐδὲν *s.—[y] ἤδη Θ, ἴδοι DKq.—[z] ἄνωθεν υ et γρ A.—[a] ἤδη om ΘΞDKqr et pr A.—[b] ἐν r.—[c] οὕτως ΞΦυbm.—[d] ὁ μῦθος K.—[e] ἀλλ' οὐκ ΘΦKqυbm r.—[f] σώσει q.—[g] ἐὰν Φm.—[h] τὴν om ΘDKqυr.—[i] μὲν κακὰ om q.—[k] καλὰ K.—[l] καὶ om Θr.—[m] αὐτοῖς om K.—[n] τῷ θεῷ b.—[o] γε m.—[p] χιλιέτι (ι quidem corr) A.—[q] πράττοντες DKq.

ἀγγείου] Aut ἀγγεῖον aut ἀγγείων scribendum videtur. Steph.

ἀγγεῖον] Sic Cod. Reg. Vulgo ἀγγείου. Ceterum cf. Iamblich. de Myster. iii. 20. p. 86. Ast.

μῦθος ἐσώθη] Vid. nostra ad Sympos. p. 255. Ast.

ἂν ἐμοὶ] Ne hanc quidem loquendi formam, ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα, exemplo apud hunc scriptorem carere scio; ideoque minime suspectam habeo. Steph.

ἐν τῇ χιλιετεῖ πορείᾳ] Vid. nostra ad Phædr. p. 309. Ast.

εὖ πράττωμεν] Cod. Reg. εὖ πράττοντες, quo haud opus est, quum, ut solet, ante ὥσπερ particula vel conjunctio explicativa omissa sit: ut scilicet vel ita ut. Verba οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι laudat Suidas t. iii. p. 80. Ast.

ΤΙΜΑΙΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΤΙΜΑΙΟΣ,
ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ.

ARGUMENTUM.

Thesis sive scopus disputationis est, De Universi Natura: complectitur enim doctrinam sententiamque Platonis de Rerum natura, id est, de Universi et omnium ipsius partium creatione, causis, et facultatibus. Ita disputationis subjectum est Physices explicatio. Docet enim philosophus, quo principio atque primordio Universum singulæque ipsius partes et exstiterint, et subsistant etiamnum, atque conserventur: eccujus potentia atque virtute: nimirum et creatum esse mundum a Deo, et ab eodem, eadem illa sua, qua ipsum crearat atque condiderat, vi atque efficacia, potenter contineri, Naturæ causis ad illum finem ab ipso creatis atque ordinatis. Itaque nec fortuito, nulla causa antegressa, neque per se, Mundum exstitisse ab æterno: sed certo initio incepisse exsistere, certo quidem Dei decreto, efficacique potentia: qui videlicet in mente sua delineatam Mundi imaginem stato tempore creavit atque condidit, ita ut revera certo quodam et firmo modo exsisteret. Explicat præterea mirabilem vim Naturæ, vires, effecta: illam siquidem creatam a Deo docet, et primum quoque rerum omnium creatarum πάθος, Tempus, ab eodem illo architecto creatum; ut convellantur fundamenta profanæ philosophiæ, ex temporis æternitate mundum æternum constituentis, ad opificis opprobrium. Universim autem explicata Naturæ vi atque efficacia, de Homine tum agit singulatim, omnium animantium præstantissimo, et potissima proinde mundi parte: cujus opificium, et corporis et animi, diligenter persequitur.

ΤΙΜΑΙΟΣ.

§. 1. Εἷς, δύο, τρεῖς. ὁ δὲ δὴ[a] τέταρτος ἡμῖν, ὦ φίλε Τίμαιε, ποῦ, τῶν χθὲς μὲν[b] δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ᾽ ἑστιατόρων; Steph. III. 17. — Bek. III. ii. 3.

ΤΙ. Ἀσθένειά τις αὐτῷ ξυνέπεσεν,[c] ὦ Σώκρατες·[d] οὐ γὰρ ἂν ἑκὼν τῆσδε[e] ἀπελείπετο[f] τῆς ξυνουσίας.

ΣΩ. Οὐκοῦν σὸν τῶνδέ τε[g] ἔργον καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ[h] ἀπόντος ἀναπληροῦν μέρος;

ΤΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ κατὰ δύναμίν γε[i] οὐδὲν ἐλλείψομεν· οὐδὲ γὰρ ἂν εἴη[k] δίκαιον χθὲς ὑπὸ σοῦ ξενισθέντας οἷς ἦν πρέπον ξενίοις μὴ οὐ προθύμως σὲ τοὺς λοιποὺς ἡμῶν ἀντεφεστιᾶν.[l]

CODICES QUINDECIM,

ΑΘΞΣΥFSY*qsxegor*, ab initio *a*.

[a] δὴ om ΘΥSY*sxegr* et pr Σ*a*.—[b] μὲν om ΣΥS*sxaegr*.—[c] ξ. F.—[d] ὦ φίλε σώκρατες *s*.—[e] τῇδε pr Υ.—[f] ἀπελίπετο Ξ*q*.—[g] τ᾽ *sa*.—[h] αὐτοῦ F.—[i] γε μὲν οὖν F*q*.

§. 1. ἀντεφεστιᾶν] Plat. scripsisse puto ἀνθεστιᾶν: ut ἑστιατόρων paulo ante dictum est, ἀπὸ τοῦ ἑστιᾶν. Steph. qui sic in Not. ‘ Mirum est hanc vocem ἀντεφεστιᾶν tamdiu omnium consensu hic servatam fuisse: adeo ut etiam in vulg. Lex. hinc afferatur, tanquam de ea minime sit dubitandum. Mirum est, inquam: quum nominis ἐφέστιος significatio talis non sit ut si verbum ἐφεστιᾶν ex eo facere libuisset, significare posset convivio excipere, vel *epulis*: cui præfixa præpositione ἀντὶ, diceretur ἀντεφεστιᾶν pro *vicissim convivio accipere*, sive *epulis*. Neque vero initio dialogi dixerat ἐφεστιατόρων, sed ἑστιατόρων. Quoniam tamen ex vet. exempl. emendatum illud verbum non inveni, nequaquam ἀνθεστιᾶν ex conjectura in locum illius substitui, sed tantum margini adscripsi. Cæterum metaphorice hic dicitur ἀνθεστιᾶν, pro *vicem nobis in disputando reddere*, vel *disputationem parem reddere*, quasi *paribus disputationis epulis excipere*. Pergit enim in metaphora qua in principio usus est, δαιτυμόνας quidem,

ΣΩ. Ἆρ' οὖν μέμνησθε ὅσα ἡμῖν[m] καὶ περὶ ὧν ἐπέταξα[n] εἰπεῖν;

III. ii. 4. ΤΙ. Τὰ μὲν μεμνήμεθα, ὅσα δὲ μή, σὺ παρὼν ὑπομνήσεις. μᾶλλον δέ, εἰ μή τί σοι χαλεπόν, ἐξ ἀρχῆς διὰ βραχέων πάλιν ἐπάνελθε[o] αὐτά, ἵνα βεβαιωθῇ μᾶλλον[p] παρ' ἡμῖν.[q]

ΣΩ. Ταῦτ' ἔσται. χθές που τῶν ὑπ' ἐμοῦ ῥηθέντων λόγων περὶ πολιτείας ἦν τὸ κεφάλαιον, οἵα τε καὶ ἐξ οἵων ἀνδρῶν ἀρίστη κατεφαίνετ' ἄν[r] μοι γενέσθαι.

ΤΙ. Καὶ μάλα γε ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, ῥηθεῖσα πᾶσι κατὰ νοῦν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ τὸ τῶν γεωργῶν, ὅσαι τε ἄλλαι τέχναι, πρῶτον ἐν αὐτῇ[s] χωρὶς διειλόμεθα ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ[t] τῶν προπολεμησόντων;[u]

ΤΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ κατὰ φύσιν δὴ δόντες[v] τὸ καθ' αὑτὸν ἑκάστῳ πρόσφορον ἓν μόνον ἐπιτήδευμα καὶ μίαν ἑκάστῳ τέχνην,[w]

—[k] εἶναι A.—[l] ἀνταφεστιᾶν sxeg.—[m] ἡμῖν ax: scribe ὑμῖν cum *s.—[n] ὑπέταξα (ιν) pr Ξ.—[o] ἐπάνελθε A.—[p] πάλιν ΘΞΥΣΥxtαegr.—[q] ἡμῶν t.—[r] καταφαίνεταί μοι o.—[s] αὐτοῖς e.—[t] τοῦ om F.—[u] πολεμησόντων ΞΣxtegr.—[v] διδόντες (supra positis rc γε δή) A, διδόντες corr Ξ, δηλοῦντες o.—[w] ἐπιτήδευμα μίαν ἑκάστη τέχνην o, ἐπιτήδευμα μίαν ἑκάστην τέχνην γρ A, ἐπιτήδευμα καὶ ἀφ' ἑκάστου τῆς τέχνης AF et

id est convivas, appellans eos qui fuerant disputationis auditores: ἑστιάτορας autem, id est convivatores, eos qui disputationi præerant. Eademque de re dicit, metaphora itidem utens, χθὲς ὑπὸ σοῦ ξενισθέντας οἷς ἦν πρέπον ξενίοις, quasi disputatio illa, hospitalium munerum (respiciendo ad Timæum, qui hospes erat) loco fuerit. Ubi observandum etiam est verbum ἀνθεστιᾷν longius quam ad epulas extendi; quum enim his verbis, χθὲς ὑπὸ σοῦ ξενισθέντας οἷς ἦν πρέπον ξενίοις, subjungat ἀνθεστιᾷν, de iis quos vicem vult reddere, idemque officium præstare, perinde est ac si diceret ἀντιξενίζειν. Sicut et p. 20. iterum dicetur, ἀνταποδώσειν μοι τὰ τῶν λόγων ξένια. Item p. 27. in principio, σκόπει δὴ τῶν ξενίων σοι διάθεσιν. Solet alioqui Plato de jucundis disputantium sermonibus, tanquam de epulis quibus auditorum animi pascantur, loquens, uti verbo ἑστιᾷν, interdum et εὐωχεῖν: itidemque eorum passivis ἑστιᾶσθαι et εὐωχεῖσθαι; quinetiam verbali ἑστίασις: ut aliquanto post de eadem re dicitur, τελέως τε καὶ λαμπρῶς ἔοικα ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἑστίασιν. Legimus vero apud eundem initio Phædri, τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἱστία. Et de Rep. l. ix. ἑστιᾷν λόγων καλῶν καὶ σκέψεων. Et in Gorgia, εἰ τοιούτους εἱστιάκασιν, εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν. Rursum illius operis de Rep. l. i. εὐωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαῤῥῶν, καὶ τὰ λοιπά μοι τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον. Imitatus autem est Cicero locis aliquot istud Platonis metaphoricum loquendi genus. Cæterum sicut ἀνθεστιᾷν scribendum esse dixi, non ἀντεφεστιᾷν, sic etiam dicendum, ut opinor, fuerit, ἡμᾶς pro ἡμῶν substitui debere. Nam τοὺς λοιποὺς ἡμῶν, sonaret, *eos e nobis qui reliqui sunt*: non videtur autem ita loquuturus fuisse quum unus tantum abesset.'

μᾶλλον] γρ. πάλιν παρ' ἡμῖν. Steph.

τούτους[x] οὓς πρὸ πάντων ἔδει[y] πολεμεῖν εἴπομεν,[z] ὡς ἄρα αὐτοὺς δέοι φύλακας εἶναι μόνον[a] τῆς πόλεως, εἴ τέ τις ἔξωθεν ἢ[b] καὶ τῶν ἔνδον[c] ἴοι κακουργήσων, δικάζοντας μὲν πράως[d] τοῖς ἀρχομένοις ὑπ' αὐτῶν ἅτε[e] φύσει[f] φίλοις οὖ- III. 18.
σι, χαλεποὺς δὲ ἐν ταῖς μάχαις τοῖς ἐντυγχάνουσι τῶν ἐχθρῶν γιγνομένους.

ΤΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Φύσιν γάρ[g] οἶμαί[h] τινα τῶν φυλάκων τῆς ψυχῆς ἐλέγομεν ἅμα μὲν θυμοειδῆ, ἅμα δὲ φιλόσοφον δεῖν εἶναι III. ii. 5.
διαφερόντως, ἵνα πρὸς ἑκατέρους δύναιντο[i] ὀρθῶς πρᾶοι καὶ χαλεποὶ γίγνεσθαι.

ΤΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαί[j] τροφήν;[k] ἆρ' οὐ γυμναστικῇ καὶ μουσικῇ μαθήμασί τε, ὅσα[l] προσήκει τούτοις,[m] ἐν ἅπασι τεθράφθαι;[n]

ΤΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τοὺς δέ γε οὕτω τραφέντας ἐλέχθη που μήτε χρυσὸν[o] μήτε ἄργυρον μήτε ἄλλο ποτὲ μηδὲν κτῆμα ἑαυτῶν[p] ἴδιον νομίζειν δεῖν, ἀλλ' ὡς ἐπικούρους μισθὸν λαμβάνοντας τῆς φυλακῆς παρὰ τῶν σωζομένων ὑπ' αὐτῶν, ὅσος σώφροσι μέτριος, ἀναλίσκειν τε δὴ[q] κοινῇ καὶ ξυνδιαιτωμένους μετ' ἀλλήλων ζῆν, ἐπιμέλειαν ἔχοντας ἀρετῆς διὰ παντός, τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ἄγοντας σχολήν.

ΤΙ. Ἐλέχθη καὶ[r] ταῦτα ταύτῃ.

§. 2. ΣΩ. Καὶ[s] μὲν δὴ καὶ περὶ[t] γυναικῶν ἐπεμνήσθημεν,[u] ὡς τὰς φύσεις[v] τοῖς ἀνδράσι παραπλησίας εἴη[w] ξυναρμοστέον καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα[x] πάντα κοινὰ κατά τε πόλεμον καὶ κατὰ τὴν ἄλλην δίαιταν δοτέον πάσαις.

ΤΙ. Ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο.

ΣΩ. Τί δὲ[y] δὴ[z] τὸ περὶ τῆς[a] παιδοποιίας; ἢ τοῦτο μὲν

corr Θ: ἐπιτήδευμα ἑκάστῃ τέχνῃ *s. in Υ hæc ἑκάστῃ τέχνῃ τούτους οὓς sunt in litura.—[x] τούτων o.—[y] ᾔδει r.—[z] ὕπομεν s.—[a] μόνον om Σ.—[b] εἰ Θ et pr Σ, om ΥSYxaegr.—[c] ἔνδοθεν Ao.—[d] πρᾳέως s.—[e] καὶ F.—[f] καὶ o.—[g] μὲν γὰρ Yqoar.—[h] εἶναί r.—[i] δύναιτο s.—[j] δὲ ΞΣΥFSYxaegor.—[k] διατροφὴν F, τροφὴ o.—[l] ὅσα AF, οἷα o: ὅσοις *s.—[m] τούτους ΞSYqaeg.—[n] τετράφθαι Yeg.—[o] χαλκὸν r.—[p] ἑαυτοῖς F, ἑαυτὸν g.—[q] δὴ om F.—[r] καὶ ἐλέχθη καὶ a.—[s] καὶ ante περὶ om o.—[t] περὶ om q.—[u] ἐμνήσθημεν s.—[v] φύσει s.—[w] εἴη...πάντα in litura Υ.—[x] τὰ ἐπιτηδεύματα AΞΣΥFxego et rc Θ (qui pr lacunam habet pro his ἐον...πάντα), τὰ ἐπιτηδευμάτων r et pr o, τῶν ἐπιτηδευ-

διὰ τὴν ἀήθειαν τῶν λεχθέντων εὐμνημόνευτον, ὅτι κοινὰ τὰ
III. ii. 6. τῶν γάμων[b] καὶ τὰ[c] τῶν παίδων πᾶσιν ἁπάντων ἐτίθεμεν, μηχανώμένοις[d] ὅπως μηδείς ποτε τὸ[e] γεγενημένον[f] αὐτῷ[g] ἰδίᾳ γνώσοιτο,[h] νομιοῦσι[i] δὲ πάντες πάντας αὑτοὺς ὁμογενεῖς,[k] ἀδελφὰς μὲν καὶ ἀδελφοὺς ὅσοι περ ἂν τῆς πρεπούσης ἐντὸς[l] ἡλικίας γίγνωνται, τοὺς δ' ἔμπροσθεν καὶ ἄνωθεν[m] γονέας τε καὶ γονέων προγόνους, τοὺς δὲ[n] εἰς τὸ κάτωθεν ἐκγόνους παῖδάς τ'[o] ἐκγόνων;

ΤΙ. Ναί, καὶ ταῦτα εὐμνημόνευτα ᾗ λέγεις.

ΣΩ. Ὅπως δὲ δὴ[p] κατὰ δύναμιν εὐθὺς γίγνοιντο ὡς ἄριστοι τὰς φύσεις, ἆρ' οὐ μεμνήμεθα ὡς τοὺς ἄρχοντας ἔφαμεν καὶ τὰς ἀρχούσας δεῖν εἰς τὴν τῶν γάμων σύνερξιν[q] λάθρᾳ μηχανᾶσθαι κλήροις τισὶν ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἵ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἑκάτεροι ξυλλήξονται,[r] καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται, τύχην ἡγουμένοις[s] αἰτίαν τῆς ξυλλήξεως;[t]

ΤΙ. Μεμνήμεθα.

III. 19. ΣΩ. Καὶ μὴν ὅτι γε[u] τὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν θρεπτέον ἔφαμεν εἶναι, τὰ δὲ τῶν φαύλων[v] εἰς τὴν ἄλλην λάθρᾳ

μάτων s: τὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων *ς.—[y] δαὶ corr A.—[z] δὴ om ς.—[a] τῆς add AFo. —[b] γάμων...παίδων] παίδων...γάμων o.—[c] τὰ om SYsar et pr Θ.—[d] μηχανωμένοις (οι) Buttmannus, μηχανώμενοι so cum ς, μηχανώμένους xa: ceteri μηχανωμένους.—[e] τὸν (ν) Θo.—[f] γεγεννημένον Ξqg, γεγενημένον ΥS.—[g] αὐτῶν Ao.—[h] γνώσαιτο ς. —[i] νομιοῦσι ΑΘFSYqsaor: νομίσωσι *ς.—[k] ὁμογόνους o.—[l] πρεπούσης αὐτῶν ἐντὸς x.—[m] ἄνω F.—[n] δ' sxaegor.—[o] τε καὶ παῖδας Ξς.—[p] δὴ om x.—[q] σύνειρξιν r. —[r] ξυλλήξονται ΑΘΞΣΥFΥxaegr, συλλήξωνται Sso, ξυλλέξωνται q: ξυλλέξονται ς. —[s] ἡγούμενος (οι) Fe, ἡγουμένους mg F.—[t] συλλήξεως so, ξυλλέξεως qς.—[u] γε om Υs

§. 2. μηχανώμενοι] Sicut μηχανώμενοι pro μηχανωμένους positum a me fuit, ita etiam fortasse γνώσαιτο mutandum erat in γνώσοιτο. Neque enim ut γνώσομαι dicitur, unde est γνώσοιτο, ita etiam ἐγνωσάμην in usu esse puto, unde esset γνώσαιτο. Fortasse tamen rectius etiam legeretur γνώσεται, retinendo νομιοῦσι: ut in modo indicativo utrumque verbum esset. Steph. Sine justa causa. At γνώσοιτο firmat Cod. Tub. Bip.

ξυλλέξονται] Huic verbo ξυλλέξονται et statim post nomini ξυλλέξεως mendum subesse videri posset atque unum idem, positæ nimirum utrobique literæ ε pro η: et illic quidem, ξυλλήξονται, pro *simul sortientur*, hic vero ξυλλήξεως pro *sortitionis simul factæ*, legendum esse: sed locus ad quem hic respicitur lectionem nostram suspicione liberat: quum ibi scriptum sit, κλῆροι δή τινες, οἶμαι, ποιητέοι κομψοί, ὥστε τὸν φαῦλον ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι ἐφ' ἑκάστης συνέρξεως τύχην, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἄρχοντας. Omnino enim hic σύνερξιν quod illic ξύλλεξιν appellari videmus. Steph.

τῶν φαύλων] Cod. Tub. τῶν κακῶν. At Ficinus, τῶν ἄλλων. vertit enim, *aliorum vero alios, etc.* Bip.

διαδοτέον πόλιν; ἐπαυξανομένων[w] δὲ σκοποῦντας ἀεὶ[x] τοὺς III. ii. 7.
ἀξίους[y] πάλιν[z] ἀνάγειν δεῖν,[a] τοὺς δὲ παρὰ σφίσιν ἀναξίους εἰς τὴν τῶν ἐπανιόντων χώραν μεταλλάττειν;[b]

ΤΙ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν δὴ[c] διεληλύθαμεν ἤδη, καθά περ χθές, ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελθεῖν;[d] ἢ ποθοῦμεν[e] ἔτι[f] τι[g] τῶν ῥηθέντων,[h] ὦ φίλε Τίμαιε, ἀπολειπόμενον;[i]

ΤΙ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτ' ἦν[k] τὰ λεχθέντα, ὦ Σώκρατες.

§. 3. ΣΩ. Ἀκούοιτ' ἂν ἤδη τὰ μετὰ ταῦτα περὶ τῆς πολιτείας ἣν διήλθομεν, οἷόν τι πρὸς αὐτὴν πεπονθὼς[l] τυγχάνω. προσέοικε δὲ[m] δή τινί μοι τοιῷδε τὸ πάθος, οἷον εἴ τις ζῷα καλά που θεασάμενος, εἴτε ὑπὸ γραφῆς εἰργασμένα εἴτε καὶ ζῶντα ἀληθινῶς, ἡσυχίαν δὲ ἄγοντα, εἰς ἐπιθυμίαν ἀφίκοιτο θεάσασθαι κινούμενά τε[n] αὐτὰ καί τι τῶν τοῖς σώμασι δοκούντων προσήκειν κατὰ τὴν ἀγωνίαν ἀθλοῦντα. ταὐτὸν[o] καὶ ἐγὼ[p] πέπονθα πρὸς τὴν πόλιν ἣν διήλθομεν· ἡδέως γὰρ ἄν του λόγῳ διεξιόντος ἀκούσαιμ' ἄν, ἄθλους οὓς πόλις ἀθλεῖ, τούτους αὐτὴν[q] ἀγωνιζομένην πρὸς πόλεις ἄλλας, πρεπόντως εἴς τε[r] πόλεμον ἀφικομένην[s] καὶ

ar.—[v] κακῶν ΑΘFSYqsaor.—[w] ἐπαυξανομένων ΑΘο, ἐπαυξομένων *s.—[x] ἀεὶ ΑΘΣΥ : αἰεὶ s.—[y] πάλιν om F.—[z] πάλιν...ἀναξίους om SYsar.—[a] δεῖ ΞΥxeg et pr Θ.—[b] διαλλάττειν A.—[c] δὴ add ΑΘΥxego.—[d] ἐπαλλάττειν a.—[e] ποθοῦμεν ΑΘFSYqao r, ποθοῦ s, πόθεις corr Σ : ποθοίης cum s Ξ et corr Υ.—[f] τι Ssr.—[g] τι add ΑΞΣΥΥ qxaeo, τε o.—[h] ῥηθ. ἔτι r.—[i] ὡς ἀπολειπόμενον Fe et rc a, ὡς ἀπολιπόμενον o, ἀπολειπόμενος q.—[k] ἀλλὰ ταῦτ' ἦν ΘΞΣΥSYsxaegr, ἀλλὰ τοιαῦτ' ἦν o, ἀλλὰ ταυτὰ ταῦτα ἦν A.—[l] πεπονθὼς πρὸς αὐτὴν F.—[m] δὲ om o.—[n] τε κινούμενα F.—[o] ταυτὸ s.—[p] κἀγὼ o.—[q] αὐτὸν g.—[r] γε AF : om *s.—[s] ἀφικουμένην xr.—[t] ἀποδιδοῦσα

ποθοίης ἔτι] Particulam τὶ participio ἀπολειπόμενον adjectam fuisse puto : fortasse igitur non ποθοίης ἔτι, sed ποθοίης τὶ, scriptum fuit. Nisi potius suspicemur ἤ τι ποθοίης depravatum fuisse in ἢ πεποθοίης, ut legitur in præced. editionibus. Aliquid certe deesse quod jungatur illi participio ἀπολειπόμενον, dicamus necesse est. Ideo autem τὸ ἀπολειπόμενον, aut τὸ λειπόμενον legendum nequaquam dixerim, quod hæc oratio non esset interrogantis an aliquid præterea desideret quod deesse et addi debere putet iis quos summatim recensuit sermonibus, pridie de republ. habitis : sed deesse quidem fatentis, an autem addi velit rogantis. Atque hic considera quam diversum duæ monosyllabæ particulæ sensum efficiant, quarum utraque alioqui locum hic habere prima fronte videri possit. Steph.

ποθοίης ἔτι] Locus quidem hic mendo non laborat, sed quum Cod. Tub. aliam offerat hic lectionem ποθοῦ μέν τι loco vulgaris ποθοίης ἔτι, emendatione facta, ποθοῦμεν τι, elegantior Platoni eidemque familiaris lectio restituitur. Cf. de Legg. x. p. 89. Idem Codex ante ἀπολειπόμενον hic inscrit particulam ὡς haud contemnendam. Lindau.

ἐν τῷ πολεμεῖν τὰ προσήκοντα ἀποδιδοῦσαν[t] τῇ παιδείᾳ καὶ τροφῇ[u] κατά τε τὰς ἐν τοῖς[v] ἔργοις πράξεις καὶ κατὰ[w] τὰς ἐν τοῖς[x] λόγοις διερμηνεύσεις πρὸς ἑκάστας τῶν πόλεων. ταῦτ' οὖν, ὦ Κριτία καὶ Ἑρμόκρατες, ἐμαυτοῦ μὲν αὐτὸς κατέγνωκα μή ποτ' ἂν δυνατὸς γενέσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ τὴν πόλιν ἱκανῶς ἐγκωμιάσαι. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν οὐδὲν θαυμαστόν· ἀλλὰ[y] τὴν αὐτὴν δόξαν εἴληφα καὶ περὶ τῶν
III. ii. 8. πάλαι γεγονότων καὶ[z] τῶν νῦν ὄντων ποιητῶν, οὔ τι[a] τὸ ποιητικὸν ἀτιμάζων γένος, ἀλλὰ παντὶ δῆλον ὡς τὸ μιμητικὸν ἔθνος,[b] οἷς ἂν ἐντραφῇ, ταῦτα μιμήσεται ῥᾷστα καὶ ἄριστα, τὸ δ' ἐκτὸς τῆς τροφῆς ἑκάστοις[c] γιγνόμενον χαλεπὸν μὲν ἔργοις,[d] ἔτι δὲ χαλεπώτερον[e] λόγοις[f] εὖ μιμεῖσθαι. τὸ δὲ τῶν σοφιστῶν γένος αὖ[g] πολλῶν μὲν λόγων καὶ καλῶν[h] ἄλλων[i] μάλα ἔμπειρον ἥγημαι, φοβοῦμαι δὲ μή πως,[k] ἅτε πλανητὸν ὂν κατὰ πόλεις οἰκήσεις τε ἰδίας[l] οὐδαμῇ διῳκηκός, ἄστοχον ἅμα[m] φιλοσόφων ἀνδρῶν ᾖ καὶ πολιτικῶν,[n] ὅσ'[o] ἂν οἷά τε ἐν πολέμῳ καὶ μάχαις πράττοντες ἔργῳ καὶ λόγῳ[p] προσομιλοῦντες ἑκάστοις πράττοιεν

pr Υ.—[u] καὶ τῇ τροφῇ q.—[v] τοῖς om Fr et pr α.—[w] καὶ τὰ κατὰ F.—[x] τοῖς om Υ.—[y] ἀλλὰ...γεγονότων om s.—[z] καὶ περὶ Α.—[a] οὗτοι Ξ.—[b] ἔθος r, γένος Ss.—[c] ἑκάστης (λο) sr.—[d] ἔργοις S, λόγοις qs.—[e] δὲ χαλεπώτερον μὲν Υ.—[f] ἔργοις SΥqs, μὲν ἔργοις Or, om O.—[g] αὖ γένος O, γένος ἂν Υreg.—[h] καλλῶν se.—[i] ἄλλων add ΑΘΤΡΥqsxaegor et rc Ξ.—[k] μή πως om r.—[l] ἰδίας om pr Θ.—[m] ἅμα καὶ s.—[n] πολιτῶν O.—[o] ὅσ' Α : ὅσα *s.—[p] καὶ λόγῳ om xeg.—[q] ἂν F.—[r] ὑμετέρας ΑΘΞΤΡeg

§. 3. ἑκάστης] Pro ἑκάστης scribendum vel ἑκάστοις vel ἑκάστῳ censeo: quorsum enim cum τροφῆς adderet ἑκάστης, quum τροφὴν generaliter dicat (sicut et antea, quum dixit, παιδείᾳ καὶ τροφῇ) non autem varias ejus species constituat? Quinetiam aliquem μιμεῖσθαι οἷς ἂν ἐντραφῇ, et μιμεῖσθαι τὸ ἐκτὸς τῆς τροφῆς γιγνόμενον, ab eo opponi videmus. *Sed omnibus* (inquit) *manifestum est, imitatricem nationem ea in quibus educata fuerit, facillime et optime esse imitaturam: quod autem unicuique a sua educatione est alienum, id illi difficile est factis, sed difficilius etiam verbis bene imitari.* Quum vero dixisset τὸ ποιητικὸν γένος de eodem addit τὸ μιμητικὸν ἔθνος. Steph. Recte Steph. Atque ita plane, nempe ἑκάστοις, exhibet Tub. assentiente quoque Ficino: *Longeque ab eorum educatione remota.* Bip.

πολιτικῶν] Locus hic procul dubio jam pridem contraxit corruptelam, quam Ficinus quoque, verba ἐν πολέμῳ καὶ μάχαις, *tam bello quam pace* vertens, senseritne solum nescio an ductus sit alia quadam lectione. Sed verba quoque φιλοσόφων—καὶ πολιτικῶν mendo nobis videntur laborare. Quae si comparas cum loco qui est p. 18. A. ubi philosophus, quales rem publicam magistratus bello domique tueantur, vocibus θυμοειδεῖς et φιλοσόφους bene distinxit, videtur hic rescribendum πολεμικῶν loco τοῦ πολιτικῶν. Cui textus correctioni ut cetera respondeant, vocem μάχαις, quae hic omnino abundat, in ἀρχαῖς aut δίκαις, quo referatur τὸ λέγειν, mutandam esse arbitramur. Lind.

καὶ λέγοιεν. καταλέλειπται δὴ[q] τὸ τῆς ὑμετέρας[r] ἕξεως III. 20.
γένος, ἅμα ἀμφοτέρων φύσει καὶ τροφῇ μετέχον. Τίμαιός τε γὰρ ὅδε, εὐνομωτάτης[s] ὢν πόλεως τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρίδος, οὐσίᾳ καὶ γένει οὐδενὸς[t] ὕστερος ὢν τῶν[u] ἐκεῖ, τὰς μεγίστας μὲν ἀρχάς τε καὶ τιμὰς τῶν ἐν τῇ πόλει μετακεχείρισται,[v] φιλοσοφίας δ' αὖ[w] κατ' ἐμὴν δόξαν ἐπ' ἄκρον ἁπάσης[x] ἐλήλυθε· Κριτίαν δέ που πάντες οἱ τῇδ' ἴσμεν[y] οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ὧν λέγομεν· τῆς δ' Ἑρμοκράτους αὖ πέρι φύσεως καὶ τροφῆς, πρὸς ἅπαντα[z] ταῦτ' εἶναι[a] ἱκανῆς[b] πολλῶν μαρτυρούντων πιστευτέον. διὸ καὶ χθὲς ἐγὼ δι- III. ii. 9.
ανοούμενος ὑμῶν δεομένων τὰ περὶ τῆς πολιτείας διελθεῖν προθύμως ἐχαριζόμην, εἰδὼς ὅτι τὸν ἑξῆς λόγον οὐδένες ἂν ὑμῶν[c] ἐθελόντων ἱκανώτερον ἀποδοῖεν· εἰς γὰρ πόλεμον πρέποντα καταστήσαντες τὴν πόλιν ἅπαντ'[d] αὐτῇ τὰ προσήκοντα[e] ἀποδοῖτ'[f] ἂν μόνοι τῶν νῦν. εἰπὼν δὴ τἀπιταχθέντα[g] ἀντεπέταξα ὑμῖν ἃ καὶ νῦν λέγω. ξυνωμολογήσατ'[h] οὖν κοινῇ σκεψάμενοι[i] πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς[k] εἰς νῦν ἀνταποδώσειν μοι τὰ τῶν λόγων ξένια, πάρειμί τε οὖν δὴ κεκοσμημένος ἐπ' αὐτὰ καὶ πάντων ἑτοιμότατος ὢν[l] δέχεσθαι.

§. 4. ΕΡ. Καὶ μὲν δή, καθά περ εἶπε Τίμαιος ὅδε, ὦ Σώκρατες, οὔτε ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδὲν οὔτ' ἔστιν οὐδεμία πρόφασις ἡμῖν τοῦ[m] μὴ δρᾶν ταῦτα, ὥστε καὶ χθὲς εὐθὺς ἐνθένδε, ἐπειδὴ παρὰ[n] Κριτίαν πρὸς τὸν ξενῶνα, οὗ καὶ[o] καταλύομεν, ἀφικόμεθα,[p] καὶ ἔτι πρότερον καθ'[q] ὁδὸν αὖ[r] ταῦτα ἐσκοποῦμεν. ὁ[s] δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ

ὁ
et corr Σ, ἡμετέρας x: ἡμετέρας *s.—[s] εὐδαιμονεστάτης r.—[t] οὐθενὸς A.—[u] τῶν ante ἐν add A.—[v] κατακεχείρισται F.—[w] ἂν Υxeg.—[x] πάσης ΘΞΣΥSYsxaeg.—[y] ἴσμεν...ἐρ om s.—[z] ἅπαντας a.—[a] ταῦτ' εἶναι A, εἶναι ταῦτα *s.—[b] ἱκανὴν F,
ῶ
ἱκανῶς s.—[c] ὑμιν F.—[d] ἅπαντ' A, ἅπαντες F: πάντ' *s.—[e] προσήκοντ' xor.—[f] ἀποδοίητ' r, ἀποδοῖντ' F.—[g] τἀπιταχθέντα AF: τὰ ἐπιταχθέντα *s.—[h] ξυναμο-
ω
λογήσατ' ΘΞΣΥSYqsxaegor et pr A, ξυνομολογήσατε Υ, ξυνομολογήσατ' s.—[i] σκεψάμενοι s.—[k] πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς om r.—[l] ὢν add A.—[m] τὸ ΘΞΣΥSYsxegr.—[n] περὶ s.—[o] καὶ om FSsxego.—[p] ἀφικοίμεθα A.—[q] καὶ καθ' x.—[r] αὖ om r, delet Σ: ἂν

ἡμετέρας] Scribendum esse ὑμετέρας, ostendunt quæ sequuntur. STEPH.

ξυνομολογήσατ'] Scribendum est ξυνωμολογήσατ' οὖν. non enim jubet illos ξυνομολογεῖν, sed dicit ξυνωμολογῆσαι. STEPH.

παλαιᾶς ἀκοῆς· ὃν[s] καὶ νῦν λέγε, ὦ[t] Κριτία, τῷδε, ἵνα ξυνδοκιμάσῃ πρὸς τὴν ἐπίταξιν εἴτ' ἐπιτήδειος εἴτ' ἀνεπιτήδειός ἐστιν.[u]

ΚΡ. Ταῦτα χρὴ[v] δρᾶν, εἰ καὶ τῷ τρίτῳ[w] κοινωνῷ[x] Τιμαίῳ ξυνδοκεῖ.

III. ii. 10. ΤΙ. Δοκεῖ μήν.[y]

ΚΡ. Ἄκουε δή, ὦ Σώκρατες, λόγου μάλα μὲν[z] ἀτόπου,[a] παντάπασί γε μὴν[b] ἀληθοῦς, ὡς ὁ[c] τῶν ἑπτὰ σοφώτατος[d] Σόλων ποτ'[e] ἔφη.[f] ἦν μὲν οὖν οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος ἡμῖν[g] Δρωπίδου[h] τοῦ προπάππου, καθά περ λέγει πολλαχοῦ[i] καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ποιήσει· πρὸς δὲ Κριτίαν τὸν[k] ἡμέτερον πάππον εἶπεν,[l] ὡς ἀπεμνημόνευεν αὖ[m] πρὸς ἡμᾶς ὁ γέρων, ὅτι μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τῆσδ' εἴη παλαιὰ ἔργα τῆς πόλεως ὑπὸ χρόνου καὶ φθορᾶς ἀνθρώπων ἠφανισ-
III. 21. μένα, πάντων δὴ ἓν μέγιστον, οὗ νῦν ἐπιμνησθεῖσι[n] πρέπον ἂν ἡμῖν εἴη σοί τε ἀποδοῦναι χάριν καὶ τὴν θεὸν ἅμα ἐν τῇ πανηγύρει δικαίως τε[o] καὶ ἀληθῶς οἷόν περ ὑμνοῦντας ἐγκωμιάζειν.

ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δὴ ποῖον ἔργον τοῦτο Κριτίας οὐ λεγόμενον μέν, ὡς δὲ πραχθὲν ὄντως ὑπὸ τῆσδε τῆς πόλεως ἀρχαῖον διηγεῖτο[p] κατὰ τὴν Σόλωνος ἀκοήν;

ΚΡ. Ἐγὼ φράσω παλαιὸν ἀκηκοὼς λόγον οὐ[q] νέου ἀνδρός. ἦν μὲν γὰρ δὴ τότε Κριτίας, ὡς ἔφη, σχεδὸν ἐγγὺς

ΥΣΥaxeg et pr Θ, αὐτὰ o et corr a.—[s] ὃ g.—[t] ὦ om o.—[u] ἐστιν εἴτε καὶ μὴ Ξ.—[v] δὴ A.—[w] τῷ τέως τῷ SYsar, τῷ τρίτῳ τῷ q.—[x] κοινῷ pr a.—[y] μέν es.—[z] μὲν μάλα Ξ.—[a] ἀποτόμου Fq.—[b] μὴν pr a, μὲν Y, δὲ Sst.—[c] ὁ AFo et corr Θ: δὴ *s. [d] ἑπτὰ σοφώτατος Ao: ἑπτὰ σοφῶν σοφώτατος *s.—[e] ποτὲ om g, ante σόλων ponunt SYsar.—[f] ἔφυ Ξ et corr Σ.—[g] ἡμῖν post οἰκεῖος ponit o et corr F.—[h] δροπίδου ar.—[i] πανταχοῦ Ssar et (adscripto πολλαχοῦ) Y.—[k] που τὸν rc A.—[l] εἰπεῖν A.—[m] ἂν Θ, οὖν s.—[n] ἐπιμνησθεὶς SYsr et pr a.—[o] τε add A.—[p] διηγεῖτο AΣFo: διηγεῖται *s.—[q] οὐ om Υxeg.—[r] ἐνενήκοντα AΞΣΥSYsxaego et pr Θ: ἐννενήκοντα

ἀτόπου] In prioribus editionibus ἀποτόμου. Steph.

§. 4. ἀποτόμου] In Græcis legendum, ἄκουε δὴ, ὦ Σώκρατες, λόγου μάλα μὲν ἀτόπου. Vulgati codices ἀποτόμου habent pro ἀτόπου. Cornar.

ἡμῖν] Scribendum puto ἡμῶν, ut jungatur cum προπάππου. At in præced. edit. interpung. post ἡμῖν. Steph. qui sic in Not. 'Potest etiam fortassis aliter emendari locus hic: retinendo nimirum ἡμῖν, sed suam illi sedem mutando, ita, ἦν μὲν οὖν οἰκεῖος ἡμῖν, καὶ σφόδρα φίλος Δρωπίδου etc.' Sed locus sanus videtur. Supple ὄντος. Bip.

ὡς ἀπεμνημόνευεν αὖ πρὸς ἡμᾶς ὁ γέρων] Ficinus: *ut ipse nobis senex postea referebat*. Legit igitur αὐτὸς pro αὖ. Ultima syllaba excidit ob vicinam similem. Faehse.

ἤδη τῶν ἐνενήκοντα[r] ἐτῶν, ἐγὼ δέ πη μάλιστα δεκέτης.[s] ἡ δὲ
Κουρεῶτις[t] ἡμῖν οὖσα ἐτύγχανεν Ἀπατουρίων. τὸ δὴ[u] τῆς
ἑορτῆς σύνηθες ἑκάστοτε καὶ τότε ξυνέβη τοῖς παισίν· ἆθλα III. ii. 11.
γὰρ ἡμῖν οἱ πατέρες ἔθεσαν ῥαψῳδίας. πολλῶν μὲν οὖν δὴ[v]
καὶ πολλὰ ἐλέχθη ποιητῶν ποιήματα, ἅτε δὲ[w] νέα κατ'
ἐκεῖνον τὸν χρόνον[x] ὄντα[y] τὰ Σόλωνος πολλοὶ τῶν παίδων
ᾔσαμεν. εἶπεν οὖν δή[z] τις τῶν φρατόρων,[a] εἴτε δὴ δοκοῦν
αὐτῷ τότε εἴτε καὶ χάριν τινὰ τῷ Κριτίᾳ φέρων, δοκεῖν
οἱ τά τε ἄλλα σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα[b] καὶ κατὰ
τὴν ποίησιν αὖ τῶν ποιητῶν πάντων ἐλευθεριώτατον.[c] ὁ δὴ[d]
γέρων, σφόδρα γὰρ οὖν μέμνημαι, μάλα τε ἥσθη καὶ δια-
μειδιάσας[e] εἶπεν Εἴ γε, ὦ Ἀμύνανδρε, μὴ παρέργῳ τῇ
ποιήσει κατεχρήσατο, ἀλλ' ἐσπουδάκει καθά περ ἄλλοι,
τόν τε λόγον ὃν ἀπ' Αἰγύπτου δεῦρο ἠνέγκατο[f] ἀπετέλεσε,
καὶ μὴ[g] διὰ τὰς στάσεις ὑπὸ κακῶν τε ἄλλων, ὅσα εὗρεν
ἐνθάδε ἥκων, ἠναγκάσθη καταμελῆσαι, κατά γ' ἐμὴν[h] δό-
ξαν οὔτε Ἡσίοδος οὔτε[i] Ὅμηρος οὔτε[k] ἄλλος οὐδεὶς ποιη-
τὴς[l] εὐδοκιμώτερος ἐγένετο ἄν ποτε αὐτοῦ.[m] Τίς δ' ἦν ὁ
λόγος, ἦ δ' ὅς, ὦ Κριτία; Ἦ[n] περὶ μεγίστης, ἔφη, καὶ
ὀνομαστοτάτης πασῶν δικαιότατ' ἂν[o] πράξεως οὔσης, ἣν[p]
ἥδε ἡ πόλις ἔπραξε μέν, διὰ[q] δὲ χρόνον καὶ φθόραν τῶν ἐρ-
γασαμένων οὐ διήρκεσε δεῦρο ὁ λόγος. Λέγε ἐξ ἀρχῆς,
ἦ δ' ὅς, τί τε καὶ πῶς καὶ παρὰ[r] τίνων ὡς ἀληθῆ διακηκοὼς III. ii. 12.
ἔλεγεν ὁ Σόλων. [§. 5.] Ἔστι τις κατ' Αἴγυπτον, ἦ δ'
ὅς,[s] ἐν τῷ Δέλτα, περὶ ὃ[t] κατὰ κορυφὴν σχίζεται τὸ τοῦ Νεί-
λου ῥεῦμα, Σαϊτικὸς[u] ἐπικαλούμενος νομός, τούτου δὲ τοῦ
νομοῦ μεγίστη πόλις Σάις, ὅθεν δὴ καὶ Ἄμασις ἦν ὁ βασι-
λεύς· οἷς[v] τῆς πόλεως θεὸς[w] ἀρχηγός τίς[x] ἐστιν, Αἰγυπ-

r *s.—s δεκέτης Y, δεκαέτης a.—t κουρεώτης q.—u δὴ ΑΘΥFSYqxegor: δὲ *s.—v δὴ om F.—w δὲ om F.—x καιρὸν o.—y ὄντα om SYqsar.—z δή add A.—a φρατέρων A, quod vellem recepissem.—b τὸν σόλωνα SYqsar.—c ἐλευθερώτατον Ssar.—d δὲ s.—e μειδιάσας F.—f ἠνέγκατο δεῦρο o.—g καὶ εἰ μὴ A.—h κατά γε ἐμὴν A, κατὰ ἐμὴν ceteri: κατὰ τὴν ἐμὴν Ξs.—i οὔθ' o.—k οὔτ' a.—l οὐδεὶς τῶν ποιητῶν Ξs.—m ποτε ἀντ' αὐτοῦ F.—n Ἡ add A.—o ἂν om o.—p ὧν Sss.—q ἐπράξαμεν, διὰ ΘΞΣΥSYaxaegr.—r περὶ Ssrs.—s ἦ δ' ὃς om F.—t ὂν o et corr Θ.—u σαταϊκὸς F et γρ Θ, σαϊτικὸς s, ἀττικὸς o.—v οἷς ΑΘFSsao et pr Υ, ἧ corr Ξ, οἷ cum *s corr

περὶ τίνων] Cod. Tub. meliorem obtulit lectionem παρὰ τίνων loco τοῦ, περὶ τίνων. Lind.

§. 5. οἷ τῆς] Rectius fortasse scribe-

τιστὶ[y] μὲν[x] τοὔνομα Νηΐθ,[a] Ἑλληνιστὶ δέ, ὡς ὁ[b] ἐκείνων λόγος, Ἀθηνᾶ· μάλα δὲ[c] φιλαθήναιοι[d] καί τινα τρόπον οἰκεῖοι τῶνδ' εἶναί φασιν. οἷ δὴ Σόλων ἔφη[e] πορευθεὶς σφόδρα τε γενέσθαι παρ' αὐτοῖς ἔντιμος, καὶ δὴ[f] καὶ τὰ παιii. 22. λαιὰ ἀνερωτῶν τοὺς[g] μάλιστα περὶ[h] ταῦτα τῶν ἱερέων ἐμπείρους σχεδὸν οὔτε αὑτὸν οὔτε ἄλλον Ἕλληνα οὐδένα οὐδὲν[i] ὡς ἔπος εἰπεῖν εἰδότα περὶ τῶν τοιούτων ἀνευρεῖν. καί ποτε προαγαγεῖν[k] βουληθεὶς αὐτοὺς περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους, τῶν τῇδε[l] τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖν, περὶ Φορωνέως[m] τε[n] τοῦ πρώτου λεχθέντος καὶ Νιόβης,[o] καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν αὖ περὶ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας ὡς διεγένοντο μυθολογεῖν, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν[p] γενεαλογεῖν, καὶ τὰ τῶν[q] ἐτῶν ὅσα ἦν οἷς ἔλεγε πειρᾶσθαι διαμνημονεύων τοὺς χρόνους[r] ἀριθμεῖν· καί τινα εἰπεῖν τῶν ἱερέων εὖ μάλα παλαιόν,[s] Ὦ Σόλων,[t] Σόλων, Ἕλληνες ἀεὶ

III. ii. 13. παῖδές ἐστε, γέρων δὲ Ἕλλην οὐκ ἔστιν. Ἀκούσας οὖν, Πῶς[u] τι τοῦτο λέγεις; φάναι. Νέοι ἐστέ, εἰπεῖν,[v] τὰς ψυχὰς πάντες· οὐδεμίαν γὰρ ἐν αὐταῖς ἔχετε[w] δι' ἀρχαίαν ἀκοὴν παλαιὰν δόξαν οὐδὲ μάθημα χρόνῳ πολιὸν[x] οὐδέν. τὸ δὲ τούτων αἴτιον τόδε. πολλαὶ καὶ[y] κατὰ πολλὰ

Y.—[w] θεὸς post ἐστὶν v. inf. ponit F cum rc Θ: pr enim om.—[x] τὶς add A.—[y] αἰγυπτιαστὶ Fo et corr Θ.—[z] μὲν om Σ et pr Ξ.—[a] νήϊθι o.—[b] ὁ om pr Θ.—[c] δὴ o.—[d] φιλαθήναιος Yαr.—[e] ἔφη om F.—[f] καὶ δὴ om F.—[g] ἀνερωτῶντός ποτε τοὺς A.—[h] παρὰ F.—[i] οὐδὲν om F.—[k] παραγαγεῖν r.—[l] τῇδε τῇ πόλει o.—[m] φορωνέως ΑΘΣΤSYsκαegor, φορωνέος F, φορονέως Ξ: Φωρωνέως s.—[n] τε om F.—[o] νεόβης Ao.—[p] ἑαυτῶν Ssαr.—[q] τῶν om e.—[r] τοῖς χρόνοις F.—[s] παλαιὸν AFex et corr Σ: παλαιῶν *s.—[t] alterum Σόλων om pr Θ.—[u] πρὸς F.—[v] νέοι γε ἐστὲ εἶπε o.—[w] αὐταῖς εἰπεῖν ἔχετε r.—[x] παλαιὸν (adscripto πολιὸν) F.—[y] καὶ om o.—[z] ἃ ἐν

tur ἡ quam οἱ. Steph.

οἷ τῆς πόλεως θεὸς] Ubi vocem οἷ Stephanus quidem jam emendabat rescribens ᾗ. At quum verba, quæ præcedunt, τούτου δὲ τοῦ νομοῦ, usque ad vocem βασιλεὺς a glossatore injecta videantur, primum propterea quod Solon rege illo antiquior non poterat dicere, ὅθεν καὶ Ἄμασις ἦν, tum quia, si vocem ὅθεν refers, uti decet, ad verba proxima πόλις Σάϊς, auctor mentitur, teste Herodoto ii. 172. Nobis hic appositius rescribi videtur ᾧ aut οὗ, jungendum protinus voci antecedenti ἐπικαλούμενος. Lind.

οὔτε αὑτὸν οὔτε ἄλλον] Quæ verba quum apta sint ex antecedentibus Σόλων ἔφη, rescribe hic mecum οὔτε αὐτὸν, οὔτε ἄλλον. Lind.

ἱερέων εὖ μάλα παλαιῶν] Ficinus quidem illa vertens, *tunc e sacerdotibus quendam grandem natu dixisse*, videtur legisse παλαιὸν, quam lectionem, nisi ea falsa est, certe falso vertit Italus. Lind.

πῶς τί τοῦτο] Duplicem esse interrogationem puto: ut ita legatur, πῶς; τί τοῦτο λέγεις; Steph.

πολιὸν οὐδὲν] Cod. Tub. παλαιὸν οὐδέν. Minus bene, propter illa, νέοι ἐστὲ etc. Bip.

φθοραὶ γεγόνασιν ἀνθρώπων καὶ ἔσονται, πυρὶ μὲν καὶ ὕδατι
μέγισται, μυρίοις δὲ[z] ἄλλοις ἕτεραι βραχύτεραι. τὸ γὰρ
οὖν καὶ παρ' ὑμῖν[a] λεγόμενον, ὥς ποτε Φαέθων Ἡλίου παῖς
τὸ τοῦ πατρὸς ἅρμα ζεύξας διὰ τὸ μὴ δυνατὸς[b] εἶναι
κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ὁδὸν ἐλαύνειν τά τ' ἐπὶ γῆς ξυνέκαυσε
καὶ αὐτὸς κεραυνωθεὶς διεφθάρη, τοῦτο μύθου μὲν[c] σχῆμα
ἔχον λέγεται, τὸ δ' ἀληθές ἐστι τῶν[d] περὶ γῆν καὶ κατ'
οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις[e] καὶ διὰ μακρῶν χρόνων γινο-
μένη[f] τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ πολλῷ φθορά.[g] τότε οὖν ὅσοι κατ'
ὄρη καὶ ἐν ὑψηλοῖς τόποις καὶ ἐν ξηροῖς οἰκοῦσι, μᾶλλον
διόλλυνται τῶν ποταμοῖς καὶ θαλάττῃ προσοικούντων· ἡμῖν
δὲ ὁ[h] Νεῖλος εἴς τε τἆλλα σωτὴρ καὶ τότε ἐκ ταύτης τῆς
ἀπορίας σώζει λυόμενος.[i] ὅταν δ' αὖ[k] οἱ[l] θεοὶ τὴν γῆν
ὕδασι[m] καθαίροντες κατακλύζωσιν, οἱ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι
διασώζονται βουκόλοι νομεῖς τε, οἱ δ' ἐν ταῖς παρ' ὑμῖν[n]
πόλεσιν εἰς τὴν θάλατταν ὑπὸ τῶν ποταμῶν φέρονται· κατὰ
δὲ τήνδε[o] τὴν[p] χώραν οὔτε τότε οὔτε ἄλλοτε ἄνωθεν ἐπὶ III. ii. 14.
τὰς ἀρούρας ὕδωρ ἐπιῤῥεῖ, τὸ δ' ἐναντίον κάτωθεν[q] ἐπανιέ-
ναι[r] πέφυκεν. ὅθεν καὶ δι' ἃς αἰτίας τἀνθάδε[s] σωζόμενα
λέγεται παλαιότατα. τὸ δὲ[t] ἀληθές, ἐν[u] πᾶσι τοῖς τόποις

F.—[a] ἡμῖν SYsar.—[b] δυνατὸν s.—[c] μὲν σχῆμα μύθου F, μὲν μύθου σχῆμα r.—[d] ἐστι καὶ τῶν a.—[e] παράταξις r.—[f] γινομένων χρόνων (adscripto γινομένη) F.—[g] φθορᾷ Ξ.—[h] ὁ om F.—[i] ῥυόμενος xgo et rc a.—[k] ἂν ΥYegr.—[l] οἱ om Ao.—[m] ὕδατι SYqsar.—[n] ὑμῶν ΥYaegr et pr Σ, ἡμῶν x.—[o] τήνδε om o et pr Ξ.—[p] τὴν om pr A.—[q] κάτωθεν πᾶν corr A.—[r] ὑπανιέναι Ξ.—[s] τανῦν δὲ r.—[t] δ' g.—[u] ἐν om

μυρίοις δὲ ἄλλοις] De hac lectione minime dubitandum est, quum hi dativi *μυρίοις ἄλλοις* ponantur pro διὰ *μυρίων ἄλλων*, sicut præcessit *πυρὶ καὶ ὕδατι*, pro *διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος*. *Multi* (inquit) *interitus hominum et contigerunt et contingent: per ignem quidem et aquam* (id est, ex conflagrationibus et inundationibus, sive eluvionibus) *maximi: per alia autem infinita alii, illis minores.* Steph.

σώζει λυόμενος] Quoquo hic sensu intelligis vocem *λυόμενος*, sive intellecta voce *ἡμᾶς*, *nos tanquam solvens e captivitate*, sive per antithesin adjectam verbo *σώζει*, tanquam *semetipse e vinculis exsolvens*, legentis ea quidem animo blanditur, sed quum cetera hujusce narrationis sint simplicissima, dignior illa videtur poetis, quam hujusmodi scriptore. Quid si scriptum erat, *πληθυνόμενος* sive *πληθυόμενος*. Ut Herodot. ii. 24. *φράσω, διότι μοι δοκέει πληθύεσθαι ὁ Νεῖλος τοῦ θέρεος.* Nisi forte malueris, *δεύων ἡμᾶς* aut etiam *λούων ἡμᾶς*. Causam autem illius fluvii diluvii nec senex hic bene explicat, nec Herodotus l. l. locorum reique nimirum illo tempore ignari, quum contra, qui nostris temporibus in Æthiopiam altius sunt peregrinati, pluviam fere continuam, quæ circa Tropicum tempore solstitii quotannis habetur, solemnis illius veram Nili diluvii causam esse probaverint. Lind.

τὸ δὲ ἀληθὲς] Supra quidem eadem de aliorum opinione ratio judicandi indicatur verbis *τὸ δὲ ἀληθές ἐστι τῶν περὶ γῆν κ. τ. λ.* ubi senex vulgarem sibi videtur refellere opinionem Græcorum:

ὅπου μὴ χειμὼν ἐξαίσιος ἢ καῦμα ἀπείργει,[v] πλέον,[w] τοτὲ[x]
III. 23. δὲ ἔλαττον ἀεὶ[y] γένος ἐστὶν ἀνθρώπων· ὅσα δὲ ἢ[z] παρ' ὑμῖν[a] ἢ τῇδε ἢ καὶ[b] κατ' ἄλλον τόπον[c] ὧν[d] ἀκοῇ[e] ἴσμεν, εἴ πού τι καλὸν ἢ μέγα γέγονεν ἢ καί τινα διαφορὰν ἄλλην ἔχον, πάντα γεγραμμένα ἐκ παλαιοῦ τῇδ' ἐστὶν ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ σεσωσμένα.[f] τὰ δὲ παρ' ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις ἄρτι κατεσκευασμένα ἑκάστοτε τυγχάνει γράμμασι καὶ ἅπασιν ὁπόσων πόλεις δέονται, καὶ πάλιν δι' εἰωθότων[g] ἐτῶν ὥς περ νόσημα ἥκει[h] φερόμενον αὐτοῖς ῥεῦμα οὐράνιον καὶ τοὺς ἀγραμμάτους τε[i] καὶ ἀμούσους[k] ἔλιπεν ὑμῶν,

pr A.—[v] *ἀπείργοι* SYqar.—[w] *τοτὲ μὲν πλέον* F et corr Θ cum s.—[x] *ποτὲ* ΘΞΣΥS Ysxaegr.—[y] *ἀεὶ* om Ss et pr F.—[z] *ἢ* om SYr.—[a] *ἡμῖν* s.—[b] *καὶ* om ΘSr.—[c] *τόπον* om r.—[d] *ὧν* ΑΘΞΣΥFxego: *ὃν* *s.—[e] *ἀκοὴν* ΑΘΥxeg et pr Σ.—[f] *σεσωσμένα* x. —[g] *διελθόντων* o et corr a.—[h] *οἴκοι* Sr.—[i] *τε* add ΑΘΣΥSYsxaegor.—[k] *ἀνίσους*

sed hic quum ejusmodi refutatio, quo referatur, non habeat, ipsaque ea, tanquam falsa atque commentitia, Platoni nequeat tribui, locus hic in nobis suspicionem movit glossatoris. Etenim ubicunque, uti hic dicitur, constans manet loci temperies, ibi et generis humani æqua fere multitudo reperitur. Lind.

παρ' ἡμῖν] Scribendum *παρ' ὑμῖν*, ut patet *ex annotatione nostra quæ proximam* sequitur, et ex eo quod paulo post dicit *οὔτε τῶν τῇδε, οὔτε τῶν παρ' ὑμῖν*. Steph. Cod. Tub. clare legit *παρ' ὑμῖν*: quod et Serranus in versione dedit. Bip.

ὃν ἀκοῇ ἴσμεν] Rectius fortasse scriberetur, manente eodem sensu, *ὧν ἀκοῇ ἴσμεν*: id est, *ἐκείνων* (videlicet *τόπων*) *οὓς ἀκοῇ ἴσμεν*: sicut paulo post dicitur, *πασῶν ὁπόσων νῦν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἡμεῖς ἀκοὴν παρεδεξάμεθα*. At Fic. ita vertit quasi legerit *ἃ ἀκοῇ ἴσμεν*. Steph.

ὃν ἀκοῇ ἴσμεν] Præclare Tub. *ὧν ἀκοῇ ἴσμεν*, sc. *τόπων*. Ficinus habuisse videtur, *ἃ ἀκοῇ ἴσμεν*. Bip.

ὑμῖν] In præced. edit. est *ἡμῖν*: sed *ὑμῖν* scribendum esse constat, quum hic qui loquitur opponat ei quod fieri dixit ab Ægyptiis, id quod fit a Græcis. *Quum* (inquit) *regio nostra nec illuvionibus nec deflagrationibus sit obnoxia, et sacerdotes nostri diligenter omnia perscribant quæ præclare gesta fuerint apud vos, aut hic aut in alia plaga earum quas auditione accepimus, hinc fit ut incolumis apud nos rerum præteritarum maneat memoria, utpote mandata scriptis, quæ in ipsis templis servantur: at res vestræ aliorumque populorum* (post *τοῖς ἄλλοις* interpungendo) *non sunt a longo tempore instructæ literis et aliis quæ urbibus necessaria sunt: et rursum consuetis annis* (id est, statis annorum spatiis) *illata eis e cœlo illuvies, tanquam morbus, ingruit, et ex vobis eos tantum relinquere solet qui a literis musisque sunt alieni. Juvenes itaque de integro efficimini, quum nihil sciatis eorum quæ vel apud nos vel apud vos olim gesta fuerint.* Verum hæc verba *καὶ τοὺς ἀγραμμάτους καὶ ἀμούσους ἔλιπεν ὑμῶν*, longe aliter Fic. interpretatur, et quidem alium sensum ex iis eliciens quam ferre possint. Vertit enim, *Ideo qui succedunt, et literis et musis orbati sunt.* Perinde videlicet ac si scriptum esset, *καὶ ἀγραμμάτους καὶ ἀμούσους ἔλιπε τοὺς ἐξ ὑμῶν.* Ne tamen nostram illam lectionem suspectam habeam, facit is paginæ præcedentis locus, ubi dixit, ‘ supervenientibus aquarum illuvionibus pastores quidem et armentarios qui montes incolunt, servari: homines vero qui urbes habitant, fluminum impetu in mare abripi?’ Ex eo enim loco *τοὺς ἀγραμμάτους καὶ ἀμούσους ὑμῶν* intelligere possumus (ut opinor) *περὶ τῶν βουκόλων καὶ νομέων.* Idem interpres adverbium *ἄρτι*, quod ad sequentia pertinere dico, jungit præcedentibus, et vim certe ibi quoque iis quæ hic legimus verbis affert: ita locum illum reddens, *apud vos quidem et alias gentes, res gestæ nuper, literis monumentisque traduntur.* Steph.

ὥστε πάλιν ἐξ ἀρχῆς οἷον νέοι[l] γίγνεσθε,[m] οὐδὲν εἰδότες
οὔτε τῶν τῇδε οὔτε τῶν παρ' ὑμῖν,[n] ὅσα ἦν ἐν τοῖς παλαιοῖς
χρόνοις. τὰ γοῦν νῦν[o] δὴ[p] γενεαλογηθέντα, ὦ Σόλων, περὶ
τῶν παρ' ὑμῖν ἃ διῆλθες, παίδων[q] βραχύ τι διαφέρει[r] μύ-
θων, οἳ πρῶτον μὲν ἕνα γῆς κατακλυσμὸν μέμνησθε πολλῶν
ἔμπροσθεν γεγονότων, ἔτι δὲ τὸ κάλλιστον καὶ ἄριστον γέ-
νος ἐπ' ἀνθρώπους ἐν τῇ χώρᾳ παρ'[s] ὑμῖν οὐκ ἴστε[t] γεγο- III. ii. 15.
νός, ἐξ ὧν σύ τε καὶ πᾶσα ἡ πόλις ἔστι τὰ νῦν ὑμῶν[u] περι-
λειφθέντος[v] ποτὲ σπέρματος βραχέος,[w] ἀλλ' ὑμᾶς λέληθε
διὰ τὸ[x] τοὺς περιγενομένους[y] ἐπὶ πολλὰς γενεὰς γράμμα-
σι τελευτᾶν ἀφώνους. ἦν γὰρ δή ποτε, ὦ Σόλων, ὑπὲρ τὴν
μεγίστην φθορὰν ὕδασιν ἡ νῦν Ἀθηναίων οὖσα πόλις ἀρίστη
πρός τε τὸν[z] πόλεμον καὶ κατὰ πάντα εὐνομωτάτη διαφε-
ρόντως· ᾗ[a] κάλλιστα ἔργα καὶ πολιτεῖαι γενέσθαι λέγον-
ται κάλλισται[b] πασῶν, ὁπόσων[c] ὑπὸ[d] τὸν οὐρανὸν ἡμεῖς
ἀκοὴν[e] παρεδεξάμεθα. [§. 6.] Ἀκούσας οὖν ὁ Σόλων
ἔφη θαυμάσαι καὶ πᾶσαν προθυμίαν σχεῖν,[f] δεόμενος τῶν
ἱερέων πάντα δι' ἀκριβείας οἱ[g] τὰ περὶ τῶν πάλαι[h]
πολιτῶν[i] ἑξῆς διελθεῖν. τὸν οὖν ἱερέα φάναι Φθόνος οὐδείς,
ὦ Σόλων, ἀλλὰ σοῦ τε ἕνεκα ἐρῶ καὶ τῆς πόλεως ὑμῶν,
μάλιστα[k] δὲ[l] τῆς θεοῦ χάριν, ἣ τήν τε[m] ὑμετέραν καὶ[n]
τήνδ' ἔλαχε καὶ ἔθρεψε καὶ ἐπαίδευσε, προτέραν μὲν τὴν
παρ' ὑμῖν ἔτεσι χιλίοις, ἐκ Γῆς τε[o] καὶ Ἡφαίστου τὸ
σπέρμα παραλαβοῦσα ὑμῶν, τήνδε[p] δὲ ὑστέραν.[q] τῆς δὲ
ἐνθαδὶ[r] διακοσμήσεως παρ' ἡμῖν[s] ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν
ὀκτακισχιλίων ἐτῶν[t] ἀριθμὸς γέγραπται. περὶ δὴ[u] τῶν

SYαɛ et pr a.—l ἐξ ἀρχῆς οἷον νέοι A, ἐξ ἀρχῆς νέοι o : νέοι ἐξ ἀρχῆς *ς.—m γίγνεσθαι [e] Te, γίγνεσθαι [î] Θq.—n ὑμῶν Y, ὑμῶν r.—o νῦν om s.—p δὴ om Fαr.—q post παίδων interpungunt ΞΣFS.—r βραχύτητι διαφ. r.—s τῇ παρ' ΘΞΣΤSYqsxaegrς.—t ἔσται s.—u ἡμῶν r.—v περιληφθέντος F.—w βραχέος σπέρματος ΞΣ.—x δὲ Y [εγ] αr.—y περιγενομένους A, περιγινομένους r.—z τὸν om ΞΣsς.—a ἣ γὰρ r.—b κάλλισται om SYqαr et pr Fa, post λέγονται ponunt Ao et rc a, ante λέγονται *ς.—c post ὁπόσων cum Aso omisi νῦν deletum etiam in S.—d ὑπὲρ s.—e ἀκοῇ SYqsαor.—f ἔχειν A.—g οἱ om F.—h πάλαι πολιτῶν om g.—i πολιτειῶν A. item v. 21.—k γε s.—l post δὲ omisi καὶ cum AFqo.—m τήνδε x.—n τήν τε ἡμετέραν καὶ τὴν [ὑ] ἡμετέραν γρ A.—o γε S.—p τὴν or.—q ὕστερον s.—r ἐνθάδε A : ἐνθάδε *ς.—s [ἡ] ὑμῶν F.—t ἐτῶν om r.—u δὴ AF : δὲ *ς.—v ἐνακισχίλια Sso et pr A : ἐννακισ-

ἐνακισχίλια[v] γεγονότων ἔτη[w] πολιτῶν σοι δηλώσω διὰ
βραχέων νόμους τε[x] καὶ τῶν ἔργων αὐτοῖς ὃ κάλλιστον
III. 24. III. ii. 16. ἐπράχθη· τὸ δ' ἀκριβὲς περὶ πάντων ἐφεξῆς εἰσαῦθις κατὰ
σχολήν, αὐτὰ τὰ γράμματα λαβόντες, διέξιμεν. τοὺς μὲν
οὖν νόμους[y] σκόπει πρὸς τοὺς τῇδε·[z] πολλὰ γὰρ παραδείγ-
ματα τῶν τότε παρ'[a] ὑμῖν[b] ὄντων ἐνθάδε νῦν ἀνευρήσεις,
πρῶτον μὲν τὸ τῶν ἱερέων γένος ἀπὸ τῶν ἄλλων χωρὶς ἀφω-
ρισμένον,[c] μετὰ δὲ τοῦτο τὸ τῶν δημιουργῶν, ὅτι καθ' αὑτὸ
ἕκαστον ἄλλῳ[d] δὲ οὐκ ἐπιμιγνύμενον[e] δημιουργεῖ, τό[f] τε
τῶν[g] νομέων καὶ τὸ[h] τῶν θηρευτῶν τό τε τῶν γεωργῶν. καὶ
δὴ καὶ[i] τὸ μάχιμον γένος ᾔσθησαί που τῇδε ἀπὸ πάντων
τῶν γενῶν κεχωρισμένον, οἷς οὐδὲν ἄλλο πλὴν τὰ περὶ τὸν
πόλεμον[k] ὑπὸ[l] τοῦ νόμου προσετάχθη μέλειν. ἔτι δὲ ἡ τῆς
ὁπλίσεως αὐτῶν σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων, οἷς ἡμεῖς[m]
πρῶτοι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν ὡπλίσμεθα, τῆς θεοῦ, καθά-
περ ἐν ἐκείνοις[n] τοῖς τόποις, παρ' ὑμῖν πρώτοις[o] ἐνδειξαμέ-
νης.[p] τὸ δ' αὖ περὶ τῆς φρονήσεως, ὁρᾷς που τὸν νόμον[q]
τῇδε[r] ὅσην ἐπιμέλειαν ἐποιήσατο εὐθὺς κατ' ἀρχὰς περί τε
τὸν κόσμον ἅπαντα, μέχρι μαντικῆς καὶ ἰατρικῆς πρὸς[s]
ὑγίειαν, ἐκ τούτων θείων ὄντων εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἀνευρών,[t]
ὅσα τε ἄλλα τούτοις ἕπεται μαθήματα, πάντα κτησάμε-
νος. ταύτην οὖν δὴ[u] τότε ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ
III. ii. 17. σύνταξιν ἡ θεὸς[v] προτέρους ὑμᾶς[w] διακοσμήσασα κατῴκι-

χίλια *s.—[w] γεγονότων ἔτη Ao: ἔτη γεγονότων *s.—[x] τε om o.—[y] νόμω g.—
[z] τῆσδε Ar.—[a] παρ' om Ssr, pro γρ habet Y.—[b] ἡμῖν (ὑ) Y.—[c] ἀφωρισμένων x.—
[d] ἄλλο ΘYa.—[e] ἐπιγνύμενον S.—[f] τά a.—[g] τῶν om x.—[h] τὸ add A.—[i] καὶ post
δὴ add AFo.—[k] τοῦ πολέμου r, πολέμ(ονου) a.—[l] ὑπὲρ s.—[m] ὑμεῖς (ἡ) Y.—[n] ἐκείνης q.
—[o] πρώτης (οις) Y, πρώτης sa.—[p] ἐνδειξαμένοις eg.—[q] τῶν νόμων Yar.—[r] τῇδε om
ar.—[s] τὸ πρὸς rc Σ.—[t] ἐξανευρὼν s.—[u] δὴ om r.—[v] ἡ θεὸς ante διακοσμήσασα

§. 6. κεχωρισμένον] Cod. Tub. ἀφωρισμένον, quod et paulo ante Plato adhibuit. Bip.

πρώτοις ἐνδειξαμένης] Cod. Tub. πρώτης ἐνδ. quod æque ferri potest. Bip.

παρ' ὑμῖν πρώτοις] Falso hic dicitur πρώτοις, sed loco medetur Cod. Tub. lectione πρώτης sc. τῆς θεοῦ. Lind.

πάντα κτησάμενος] Legitur etiam πάντα καταστησάμενος: quæ lectio mihi multo magis placet. Paulo ante autem inter κόσμον et ἅπαντα posita fuit interpunctio, quæ ostenderet ἅπαντα jungi cum ἐξανευρών. Videtur autem κόσμον appellare quod statim post vocat διακόσμησιν: licet quidam significari putent legem omnes mundi partes esse perscrutatam. Steph.

σεν, ἐκλεξαμένη[x] τὸν τόπον ἐν ᾧ γεγένησθε,[y] τὴν εὐκρασίαν τῶν ὡρῶν[z] ἐν αὐτῷ[a] κατιδοῦσα, ὅτι φρονιμωτάτους ἄνδρας οἴσοι.[b] ἅτ' οὖν φιλοπόλεμός τε καὶ φιλόσοφος[c] ἡ θεὸς οὖσα τὸν προσφερεστάτους[d] αὐτῇ μέλλοντα οἴσειν τόπον ἄνδρας, τοῦτον ἐκλεξαμένη[e] πρῶτον κατῴκισεν.[f] ᾠκεῖτε δὴ οὖν[g] νόμοις τε[h] τοιούτοις[i] χρώμενοι καὶ ἔτι μᾶλλον εὐνομούμενοι πάσῃ τε πάντας[k] ἀνθρώπους ὑπερβεβηκότες[l] ἀρετῇ, καθάπερ εἰκὸς γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν ὄντας. πολλὰ μὲν οὖν ὑμῶν[m] καὶ μεγάλα ἔργα[n] τῆς πόλεως τῇδε[o] γεγραμμένα θαυμάζεται, πάντων μὴν[p] ἓν ὑπερέχει μεγέθει καὶ[q] ἀρετῇ· λέγει γὰρ[r] τὰ γεγραμμένα, ὅσην ἡ πόλις ὑμῶν ἔπαυσέ ποτε[s] δύναμιν ὕβρει πορευομένην ἅμα ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ἔξωθεν ὁρμηθεῖσαν ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους. τότε γὰρ πορεύσιμον ἦν[t] τὸ ἐκεῖ πέλαγος· νῆσον γὰρ πρὸ[u] τοῦ στόματος εἶχεν, ὃ καλεῖτε,[v] ὥς φατε ὑμεῖς, Ἡρακλέους[w] στήλας· ἡ δὲ νῆσος ἅμα Λιβύης ἦν καὶ[x] Ἀσίας μείζων, ἐξ ἧς ἐπιβατὸν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότ' ἐγίγνετο πορευομένοις, ἐκ δὲ τῶν νήσων ἐπὶ τὴν καταντικρὺ πᾶσαν ἤπειρον τὴν περὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκεῖνον πόντον. τάδε μὲν γάρ,[y] ὅσα ἐντὸς τοῦ στόμα- III. 25.

ponit F.—[w] ἡμᾶς ΘΥsat et pr Σ, ἡμᾶς Υ.—[x] καὶ ἐκλεξ. a.—[y] γεγένησθε ΞΣΥxgo, γεγένηται Υar.—[z] ὁρῶν ς.—[a] αὐτοῦ s.—[b] οἴσοι ΑΥa et pr ΘΞ: οἴσει *ς.—[c] ἀφιλόσοφος ΤΥegr et pr a.—[d] προσφερεστάτους x, προφερέστατον a: προφερεστάτους *ς.—[e] ante πρῶτον cum Ao omisi τό.—[f] κατῴκησεν S.—[g] δὴ οὖν A: οὖν δὴ *ς.—[h] τε om o.—[i] τούτοις ar.—[k] τε παρὰ πάντας Ao.—[l] ὑπερβεβληκότες ΘFSYqsaor.—[m] ὑμῶν om r.—[n] ἔργα post γεγραμμένα ponunt ΘΞΣΤSΥqsxaegrς.—[o] τῆσδε F.—[p] γε μὴν rc A, μὲν F.—[q] μεγέθει τε καὶ o.—[r] δὲ g.—[s] τότε pr A.—[t] ἦν om pr A.—[u] πρὸ om pr Ξ.—[v] καλεῖται ΞΣΤFSΥqsxaegor.—[w] ἡρακλείους r.—[x] ἦν ἅμα

ὁρῶν] Non dubito quin ὀρῶν mutandum sit in ὡρῶν, ut *temperiem temporum anni* dicat non *temperiem montium*. Lectio tamen illa in quadam etiam Parisiensi hujus dialogi editione extat. STEPH.

προφερεστάτους] Vocabulis interdum utitur Plato quæ poetica sunt, aut minus saltem orationi solutæ quam carmini conveniunt: sed non omnibus sine discrimine uti illum existimandum est; atque hinc fit ut non προφερεστάτους (quod plane poeticum est) sed προσφερεστάτους illum hic scripsisse credam: præsertim quum multo aptior sit huic loco istius quam illius nominis significatio. *Dea igitur* (inquit) *quum belli simul et sapientiæ studiosa esset, eum primum delegit locum quem incolendum daret, qui simillimos ipsi homines laturus esset*. STEPH.

πάσῃ τε πάντας] Cod. Tub. hic habet πάσῃ τε παρὰ πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβληκότες ἀρετῇ, quam lectionem, ne abjecta quidem vocula παρὰ, alteri magis poeticæ arbitramur præferendam. LIND.

ὑπερβεβηκότες] Tub. πάσῃ τε παρὰ πάντας ἀν. ὑπεβεβληκότες, doctius, modo corr. ὑπερβεβληκότες. BIP.

τος οὗ λέγομεν, φαίνεται λιμὴν στενόν τινα ἔχων εἴσπλουν·[z]
III. ii. 18. ἐκεῖνο δὲ[a] πέλαγος ὄντως ἥ τε περιέχουσα αὐτὸ[b] γῆ παν-
τελῶς ἀληθῶς[c] ὀρθότατ' ἂν λέγοιτο ἤπειρος. ἐν δὲ δὴ[d] τῇ
'Ατλαντίδι[e] νήσῳ ταύτῃ[f] μεγάλη συνέστη[g] καὶ θαυμαστὴ
δύναμις βασιλέων, κρατοῦσα μὲν ἁπάσης τῆς νήσου, πολ-
λῶν δὲ ἄλλων νήσων[h] καὶ μερῶν τῆς ἠπείρου· πρὸς δὲ τού-
τοις ἔτι τῶν ἐντὸς τῇδε Λιβύης μὲν ἦρχον μέχρι[i] πρὸς
Αἴγυπτον, τῆς δὲ[k] Εὐρώπης μέχρι[l] Τυῤῥηνίας.[m] αὕτη[n]
δὴ[o] πᾶσα ξυναθροισθεῖσα εἰς ἓν ἡ δύναμις τόν τε παρ' ὑμῖν[p]
καὶ τὸν παρ' ἡμῖν[q] καὶ τὸν ἐντὸς τοῦ στόματος πάντα τό-
πον μιᾷ ποτ' ἐπεχείρησεν ὁρμῇ δουλοῦσθαι.[r] τότε οὖν ὑμῶν,
ὦ Σόλων,[s] τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους
διαφανὴς ἀρετῇ τε καὶ ῥώμῃ ἐγένετο· πάντων γὰρ[t] προ-
στᾶσα εὐψυχίᾳ καὶ τέχναις ὅσαι κατὰ πόλεμον, τὰ μὲν
τῶν Ἑλλήνων ἡγουμένη, τὰ δ' αὐτὴ μονωθεῖσα ἐξ ἀνάγκης
τῶν[u] ἄλλων ἀποστάντων, ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους ἀφικομένη
κινδύνους, κρατήσασα μὲν τῶν ἐπιόντων τρόπαια[v] ἀνέστησε,[w]
τοὺς δὲ μή πω δεδουλωμένους διεκώλυσε δουλωθῆναι, τοὺς
δ' ἄλλους, ὅσοι κατοικοῦμεν ἐντὸς ὅρων[x] Ἡρακλείων, ἀφ-
θόνως[y] ἅπαντας ἠλευθέρωσεν. ὑστέρῳ δὲ[z] χρόνῳ σεισμῶν
ἐξαισίων καὶ κατακλυσμῶν γενομένων, μιᾶς ἡμέρας καὶ
νυκτὸς χαλεπῆς ἐλθούσης,[a] τό τε παρ' ὑμῶν[b] μάχιμον
πᾶν ἀθρόον[c] ἔδυ κατὰ γῆς, ἥ τε 'Ατλαντὶς νῆσος ὡσαύτως
III. ii. 19. κατὰ τῆς θαλάττης[d] δῦσα ἠφανίσθη· διὸ[e] καὶ νῦν ἄπο-
ρον καὶ ἀδιερεύνητον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ

καὶ Yar.—[y] γὰρ om ΞTSYsxaegr.—[z] ἔχων εἴσπλουν A: εἴσπλουν ἔχων *s.—[a] δὲ om eg.—[b] αὐτὸν ΘΞTFSYsxaegor et pr Σ.—[c] ἀληθῶς erasit A.—[d] δὴ add AFo.—[e] ἀτλαντίδη Ξ.—[f] ταύτῃ νήσῳ Ξs.—[g] συνέσται r.—[h] ἄλλων τε νήσων v.—[i] μέχρι AΘΞΣYxego, om F: ἄχρι *s.—[k] τῆσδε pr o.—[l] ἄχρι r.—[m] τυρρηνίας o.—[n] αὐτὴ Fo.—[o] δὴ AΣYseg: δὲ *s.—[p] ἡμῖν Θ: ὑμῖν καὶ τὸν παρ' om e.—[q] ὑμῖν Θ.—[r] δου-λώσασθαι Ss. (γὰρ)—[s] ὦ σόλων ὑμῶν o.—[t] δὲ Ysax, δὲ g.—[u] αὐτῶν S.—[v] τρόπαιον o.—[w] ἔστησε Ao.—[x] ὁρῶν Y, om ΞΣ.—[y] ἀφόνως s.—[z] δ' ἐν F.—[a] ἐπελθούσης rc A.—[b] ὑμῖν ΞTSYqsxaegor, ἡμῖν F.—[c] ἀθρόως F.—[d] θαλάττης So: θαλάσσης *s.—

ἄχρι] μέχρι Cod. Tub. male. Bip.

ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ] Cod. Tub. offert ὑστέρῳ δ' ἐν χρόνῳ, quæ lectio altera videtur elegantior. Paulo post τό τε παρ' ὑμῶν μάχιμον πᾶν, ἀθρόον ἔδυ κατὰ γῆς, ubi Cod. Tub. longe rectius legit: τό τε παρ' ὑμῖν μάχιμον πᾶν, ἀθρόως ἔδυ, κ. τ. λ. Lind.

παρ' ὑμῶν] γρ. παρ' ὑμῖν. Steph. Cod. Tub. παρ' ὑμῖν ἀθρόως. Bas. 2. παρ' ἡμῖν. Bip.

κάρτα βαθέος[f] ἐμποδὼν ὄντος, ὃν ἡ νῆσος ἱζομένη[g] παρέσ-
χετο.

§. 7. Τὰ μὲν δὴ ῥηθέντα, ὦ Σώκρατες, ὑπὸ τοῦ πα-
λαιοῦ Κριτίου κατ' ἀκοὴν τὴν[h] Σόλωνος, ὡς συντόμως εἰ-
πεῖν, ἀκήκοας· λέγοντος δὲ δὴ χθὲς σοῦ περὶ πολιτείας τε
καὶ τῶν[i] ἀνδρῶν οὓς[k] ἔλεγες, ἐθαύμαζον ἀναμιμνησκόμενος
αὐτὰ[l] ἃ νῦν λέγω,[m] κατανοῶν[n] ὡς δαιμονίως[o] ἔκ τινος τύ-
χης οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ξυνηνέχθης τὰ πολλὰ οἷς Σόλων εἶ-
πεν. οὐ μὴν ἐβουλήθην[p] παραχρῆμα εἰπεῖν· διὰ χρόνου III. 26.
γὰρ οὐχ ἱκανῶς ἐμεμνήμην. ἐνενόησα οὖν ὅτι χρεὼν εἴη με
πρὸς ἐμαυτὸν πρῶτον ἱκανῶς πάντα ἀναλαβόντα λέγειν
οὕτως. ὅθεν ταχὺ ξυνωμολόγησά σοι τἀπιταχθέντα[q] χθές,[r]
ἡγούμενος, ὅ περ[s] ἐν ἅπασι τοῖς τοιοῖσδε μέγιστον ἔργον,
λόγον τινὰ πρέποντα[t] τοῖς βουλήμασιν ὑποθέσθαι, τούτου
μετρίως ἡμᾶς[u] εὐπορήσειν.[v] οὕτω δή, καθά περ ὅδ' εἶπε,
χθές τε εὐθὺς ἐνθένδε ἀπιὼν πρὸς τούσδε ἀνέφερον[w] αὐτὰ
ἀναμιμνησκόμενος, ἀπελθών τε σχεδόν τι[x] ἅπαντα[y] ἐπι-
σκοπῶν τῆς[z] νυκτὸς ἀνέλαβον.[a] ὡς δή τοι[b] τὸ λεγόμενον,
τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει[c] τι[d] μνημεῖον! ἐγὼ
γὰρ ἃ μὲν χθὲς ἤκουσα, οὐκ ἂν οἶδ'[e] εἰ δυναίμην ἅπαντα
ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν·[f] ταῦτα δὲ ἃ πάμπολυν χρόνον
διακήκοα, παντάπασι θαυμάσαιμ'[g] ἂν εἴ τί με αὐτῶν δια- III. ii. 20.
πέφευγεν. ἦν μὲν οὖν μετὰ πολλῆς ἡδονῆς καὶ παιδικῆς[h]

[e] διὸ ἔτι rc A.—[f] κάρτα βαθέος A, κατὰ βραχέος Ye et (κάρτα in mg apposito) F, καταβραχέως x: καταβραχέος *s, Ξ quidem corr.—[g] ἑζομένη e.—[h] τοῦ xegr.
οὓς
—[i] τῶν om Ξs.—[k] ὡς A.—[l] ταῦτα o.—[m] λέγων ΞYaxaegr.—[n] κατανοῶ ΘΞYxaeg r.—[o] δαιμονίου a.—[p] ἐβουλήθη a.—[q] τἀπιταχθέντα F: τὰ ἐπιταχθέντα *s.—
εὐ
[r] χθὲς δὲ s.—[s] ὅ περ om q.—[t] πρέποντα om a.—[u] ὑμᾶς r.—[v] ἀπορήσειν F.—[w] ἀνέφερον πρὸς τούσδε F.—[x] τοι r.—[y] πάντα Ao.—[z] τῆς om ΞΣYxeg.—[a] ἀνέλα-
ν
βεν egr.—[b] τοι ΑΘΞΣYSYxaego: τι *s.—[c] ἔχει o.—[d] τὸ r.—[e] οἶδ' Ao: οἶδα *s.—[f] λαβεῖν πάλιν F, πάντα λαβεῖν r.—[g] θαυμάσαις F.—[h] παιδιᾶς o et rc A.

καταβραχέος] γρ. κάρτα βραχέος. Steph. Nimirum in Bas. 2. Bip.

§. 7. βουλήμασιν] For. προβλήμασιν. et Fic. *propositæ rei*. Intell. autem ἡγούμενος εὐπορήσειν τούτου, videlicet λόγου πρέποντος, quum id sit μέγιστον ἔργον etc. Steph.

καὶ παιδικῆς] Ita vertit Fic. ac si scriptum esset καὶ παιδιᾶς: ejus enim verba sunt, *ea quippe cum voluptate et joco audiebam*. Non dubito tamen quin genuina sit nostra lectio, et quin *voluptas puerilis* ideo vocetur, quod pueri valde iis narrationibus delectentur quæ magnam admirationem movent, fabulosas esse non animadvertentes. Steph.

τότε ἀκουόμενα,[i] καὶ τοῦ πρεσβύτου[k] προθύμως με διδάσκοντος,[l] ἅτ' ἐμοῦ πολλάκις ἐπανερωτῶντος,[m] ὥστε οἷον[n] ἐγκαύματα[o] ἀνεκπλύτου[p] γραφῆς[q] ἔμμονά μοι γέγονε. καὶ δὴ καὶ τοῖσδε εὐθὺς ἔλεγον ἕωθεν αὐτὰ ταῦτα, ἵνα[r] εὐποροῖεν[s] λόγων μετ' ἐμοῦ. νῦν οὖν,[t] οὗ περ ἕνεκα[u] πάντα[v] εἴρηται, λέγειν εἰμὶ ἕτοιμος,[w] ὦ Σώκρατες, μὴ μόνον[x] ἐν κεφαλαίοις ἀλλ' ὥς περ ἤκουσα καθ' ἕκαστον. τοὺς δὲ πολίτας[y] καὶ τὴν πόλιν ἣν χθὲς ἡμῖν ὡς ἐν μύθῳ διῄεισθα[z] σύ,[a] μετενεγκόντες[b] ἐπὶ τἀληθὲς δεῦρο θήσομεν ὡς ἐκείνην τήνδε οὖσαν,[c] καὶ τοὺς πολίτας οὓς[d] διενοοῦ φήσομεν ἐκείνους τοὺς ἀληθινοὺς εἶναι προγόνους ἡμῶν οὓς[e] ἔλεγεν ὁ ἱερεύς· πάντως ἁρμόσουσι, καὶ οὐκ ἀπασόμεθα[f] λέγοντες αὐτοὺς εἶναι τοὺς ἐν τῷ τότε ὄντας χρόνῳ.[g] κοινῇ δὲ διαλαμβάνοντες ἅπαντες[h] πειρασόμεθα[i] τὸ[k] πρέπον εἰς δύναμιν οἷς ἐπέταξας ἀποδοῦναι. σκοπεῖν οὖν[l] δὴ χρή,[m] ὦ Σώκρατες, εἰ κατὰ νοῦν ὁ[n] λόγος ἡμῖν[o] οὗτος, ἤ τινα ἔτ'[p] ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ζητητέον.

III. ii. 21. ΣΩ. Καὶ τίν' ἄν,[q] ὦ Κριτία, μᾶλλον ἀντὶ τούτου μεταλάβοιμεν, ὃς τῇ τε παρούσῃ τῆς θεοῦ θυσίᾳ διὰ τὴν

—[i] ἄκουσμα Ss.—[k] πρεσβυτέρου F.—[l] προθύμως μεταδιδάσκοντος r.—[m] ἐπερωτῶντος (ταυε) g.—[n] οἷον om pr Ss.—[o] ἐγκαύματι Θ. additum in ς μοι omisi cum ΑΘΞΣΥΓxx ego; delet id S.—[p] ἀνέκπλυτα a.—[q] βαφῆς o et corr a.—[r] ἵν' r.—[s] ἀποροῖεν (ξ) q.—[t] οὖν om s.—[u] εἵνεκα S, εἵνεκα ς.—[v] πάντα ταῦτα A, ταῦτα o.—[w] ἑτοιμός εἰμι F.—[x] μόνος q.—[y] πολιτείας s.—[z] διῄεις SYaxaegor.—[a] σύ add AF et (qui pr lacunam habebat pro his a σὺ) Θ. lacuna vero etiam in ΣΥSY est ante μετενεγκόντες.—[b] νῦν μετενεγκόντες so et rc ASa, τὰ νῦν μετενεγκόντες xeg.—[c] τὴν δέουσαν (corr fortasse) o.—[d] οὓς om r et pr a: τε οὓς so.—[e] τοὺς Y.—[f] ἀπαισόμεθα corr A, ἀπαῑσόμεθα (α) o, ἀπωσόμεθα S, ἀπωπασώμεθα s, ἀποσώμεθα Σ et pr Θ: ἀπωσόμεθα *ς.—[g] χρόνῳ ὄντας o.—[h] ἅπαντες A: πάντες *ς.—[i] τοὺς ἀνθρώπους πειρασόμεθα A.—[k] τι o.—[l] οὖν om Θ.—[m] δὴ χρὴ Aaor, δὴ Θ, χρὴ Ss: δεῖ *ς.—[n] ὁ om ΥSYxx aegr et pr Θ.—[o] ἡμῖν ante ὁ ponit F.—[p] ἔστ' g.—[q] ἂν hic posui cum A: post

ἔμμονά μοι] Vel pronomen μοι in hoc posteriore loco sive in priore expungendum est, vel per pleonasmum talem qualis est voculæ ἂν repetitæ, poni dicendum est. STEPH. Tub. μοι omittit post ἐγκαύματα, hocque tenere malim. BIP.

ἀπωσόμεθα] Mendo carere non puto hoc verbum ἀπωσόμεθα: parva autem mutatione aliud, longe diversam significationem habens, fieri ex eo poterit, scribendo ἀπᾳσόμεθα, quod huic loco aptissimum est, et aliis ejusmodi ab eo adhibitum. Perinde autem erit ac si dictum esset, οὐδὲν ἀπῳδὸν λέξομεν, Latine (reddendo verbum verbo) *nihil absonum dicemus;* id est, nihil absurdum, nihil quod rationi non sit consentaneum. Si autem significare voluisset, *non rejiciemur*, dicendum fuisset οὐκ ἀπωσθησόμεθα. STEPH. Cod. Tub. habet ἀπεσόμεθα, et Fic. vertit, *neque ab re fuerit*. BIP.

οἰκειότητα ἂν πρέποι[r] μάλιστα, τό τε μὴ πλασθέντα μῦθον ἀλλ᾽ ἀληθινὸν λόγον εἶναι πάμμεγά που. πῶς γὰρ καὶ πόθεν ἄλλους ἀνευρήσομεν[s] ἀφέμενοι τούτων; οὐκ ἔστιν, ἀλλ᾽ ἀγαθῇ τύχῃ χρὴ λέγειν μὲν[t] ὑμᾶς, ἐμὲ δὲ ἀντὶ τῶν χθὲς λόγων νῦν ἡσυχίαν ἄγοντα[u] ἀντακούειν.[v] III. 27.

§. 8. ΚΡ. Σκόπει δὴ τὴν τῶν ξενίων[w] σοι διάθεσιν, ὦ Σώκρατες, ᾗ διέθεμεν.[x] ἔδοξε γὰρ ἡμῖν Τίμαιον μέν, ἅτε ὄντα[y] ἀστρονομικώτατον ἡμῶν καὶ περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον, πρῶτον λέγειν ἀρχόμενον[z] ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, τελευτᾶν[a] δὲ εἰς ἀνθρώπων[b] φύσιν· ἐμὲ δὲ μετὰ τοῦτον,[c] ὡς παρὰ μὲν τούτου δεδεγμένον ἀνθρώπους τῷ λόγῳ γεγονότας, παρὰ σοῦ δὲ πεπαιδευμένους διαφερόντως[d] αὐτῶν τινάς, κατὰ δὲ τὸν Σόλωνος λόγον[e] τε[f] καὶ νόμον εἰσαγαγόντα[g] αὐτοὺς ὡς[h] εἰς δικαστὰς ἡμᾶς[i] ποιῆσαι πολίτας τῆς πόλεως τῆσδε ὡς ὄντας τοὺς τότε Ἀθηναίους, οὓς ἐμήνυσεν ἀφανεῖς ὄντας[k] ἡ τῶν ἱερῶν γραμμάτων φήμη, τὰ λοιπὰ δὲ ὡς περὶ πολιτῶν καὶ[l] Ἀθηναίων ὄντων ἤδη ποιεῖσθαι τοὺς λόγους.[m]

ΣΩ. Τελέως τε[n] καὶ[o] λαμπρῶς ἔοικα[p] ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἑστίασιν. Σὸν οὖν ἔργον λέγειν III. ii. 22.
ἂν[q] εἴη,[r] ὦ Τίμαιε, τὸ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐπικαλέσαντα[s] κατὰ νόμον[t] θεούς.

ΤΙ. Ἀλλ᾽, ὦ Σώκρατες, τοῦτό γε δὴ πάντες ὅσοι καὶ[u] κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν, ἐπὶ παντὸς[v] ὁρμῇ καὶ σμικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος θεὸν ἀεί που καλοῦσιν· ἡμᾶς δὲ τοὺς περὶ τοῦ[w] παντὸς λόγους ποιεῖσθαί πῃ[x] μέλλοντας, ᾗ[y] γέγονεν ἢ καὶ[z] ἀγενές[a] ἐστιν, εἰ μὴ[b]

μεταλάβοιμεν ponunt *ς.—[r] πρέποι ἂν ο.—[s] ἀνευρήσομεν ΑΘΣ, ἂν εὑρήσομεν ΞSYs xaegr, ἂν εὕροιμεν corr Υ, ἀνερευνήσομεν F: εὑρήσομεν *ς.—[t] μὲν om g et pr Υ.—[u] ἀνάγοντα s.—[v] ἀντακούειν Aqsxaegor: ἀκούειν *ς.—[w] ξένων Ξ.—[x] διέθημεν g.—[y] ὄντα add ΑΘΥFSYsxaegor.—[z] ἀρχόμενον om r.—[a] τελευτᾷν ΑΘFSYqsaor et corr Σ, τελευταῖον Υxeg, τελευτῶντα Ξς.—[b] ἀνθρώπου F.—[c] μετ᾽ αὐτὸν ο, μετὰ τούτων Α.—[d] διαφερόντως πεπαιδευμένους Ssar.—[e] λόγων...νόμων g.—[f] τε om a.—[g] εἰσάγοντα ο.—[h] ὡς om s.—[i] ὑμᾶς Sqs.—[k] ὄντας om ο.—[l] καὶ om Θ.—[m] λοιποὺς ο.—[n] τε om r.—[o] καὶ om Y.—[p] ἔοικας Υseg.—[q] ἂν om r.—[r] εἴη om Aor, post ὦ τίμαιε ponit F.—[s] καλέσαντα omnes præter A.—[t] κατὰ τὸν νόμον Ξ.—[u] καὶ om ο.—[v] παντὸς AFο et rc Θ, qui pr πάντα: πάσῃ cum *ς corr Υ.—[w] τοῦ add A

δεδεγμένον] Cod. Tub. δεδειγμένον. Bip.

παντάπασι[c] παραλλάττομεν,[d] ἀνάγκη[e] θεούς τε καὶ θεὰς ἐπικαλουμένους εὔχεσθαι πάντα[f] κατὰ νοῦν ἐκείνοις μὲν μάλιστα, ἑπομένως δὲ[g] ἡμῖν[h] εἰπεῖν. καὶ τὰ μὲν περὶ θεῶν ταύτῃ παρακεκλήσθω· τὸ δ' ἡμέτερον παρακλητέον, ᾗ ῥᾷστ' ἂν ὑμεῖς μὲν[i] μάθοιτε,[k] ἐγὼ δὲ ᾗ διανοοῦμαι μάλιστ' ἂν[l] περὶ τῶν προκειμένων ἐνδειξαίμην.

§. 9. Ἔστιν οὖν δὴ[m] κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε. τί[n] τὸ ὂν ἀεί,[o] γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον, καὶ τί τὸ γιγνό-
III. 28. μενον μὲν ἀεί,[p] ὂν δὲ οὐδέποτε; τὸ μὲν δὴ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὄν,[q] τὸ δ' αὖ[r] δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου δοξαστὸν γιγνόμενον καὶ ἀπολλύ-

o.—[x] πη om s.—[y] ἧι ΑΣSqs, (ἧ) ἡ Y, ἡ ΞΥFxegor : εἰ *s.—[z] ἢ μὴ καὶ s.—[a] ἀγεννές (μὴ) ego.—[b] ἢ S.—[c] πάντας or et pr A.—[d] verbi παραλλάττομεν litteram o a correctore (ὑ) habet A.—[e] ἀνὰ s.—[f] πάντας Ξs.—[g] δ' st.—[h] ἡμῖν Y, ὑμῖν q.—[i] μὲν om S et pr F.—[k] μάθητε Saxegr.—[l] ἂν om ΘSYst.—[m] δὴ om FSs.—[n] hinc b ad 268, 10. γεννηθέντων.—[o] ὂν μὲν ἀεὶ qxaegtr.—[p] ἀεὶ add AF et rc Θ.—[q] ταυτὸν s.—[r] ἂν pr Θ.

ἀλόγου] Dicendus esset Cicero aliter legisse, nimirum ἄλογον, si hæc ejus interpretatio mendi suspecta non esset, *Alterum, quod affert opinionem per sensus, rationis expers, quod totum opinabile est, id gignitur et interit, etc.* Sed rationi consentaneum est ut eum potius aliter hæc sua scripsisse quam aliam apud Platonem sequutum esse lectionem dicamus: scripsisse inquam, *quod affert opinionem per sensus rationis expertes,* pro his *τὸ δ' αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου.* Sed audebone et aliam de hoc Ciceronis loco suspicionem meam afferre? audendum esse puto, quum id sine ullius injuria et absque pertinacia futurum sit. Suspicor igitur aliud quoddam ei mendum subesse, et Ciceronem *quod affert opinio*, scripsisse. Si enim est *δόξῃ περιληπτὸν*, id est (reddendo verbum verbo) *opinione comprehensibile*, id certe nobis affertur ab opinione, sive, id nobis affert ipsa opinio, potius quam affert opinionem: veluti si Cicero in priore membro eadem interpretationis uti forma voluisset, pro his, *νοήσει περιληπτὸν*, dicendum illi fuisset, *Quorum alterum intelligentia et ratio affert*, vel, *ab intelligentia et ratione affertur:* non autem, *Intelligentiam et rationem affert.* Neque enim dubium cuiquam esse debet quin eodem interpretandi genere utrobique Cicero uti potuerit, et *δόξῃ* jungatur non cum *δοξαστὸν* (ideoque ante hoc adjectivum interpunxi) sed cum *περιληπτὸν*, quod est ex priore membro repetendum. Eadem enim orationis forma hæc duo dicuntur, quæ alioqui opposita sunt: prius, *νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν*, posterius, *δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου περιληπτόν.* Quod siquis cum dativo *δόξῃ* repetendum esse *περιληπτὸν* neget, et cum *δοξαστὸν* jungendum esse contendat (ut certe jungitur ab iis qui interpretantur, *quod autem opinabile est opinione* (vel, opinatione) *cum sensu rationis experte*) is a me alio ipsius Platonis convincetur loco, *τὰ δὲ αἰσθητά, δόξῃ περιληπτὰ μετὰ αἰσθήσεως, γιγνόμενα καὶ γεννητὰ ἐφάνη.* Ubi etiam animadvertendum est Ciceronem eadem de re opinationem quam opinionem dicere maluisse, (nisi forte putemus et in illo priore loco ita eum scripsisse,) ita reddentem illa, *Sensus autem moventia quæ sunt, eadem in opinatione consistunt* (vel potius, *consistunt*) *quæ ortum habere gignique diximus:* ubi omittit interpretationem illarum vocum, *μετὰ αἰσθήσεως.* Animadvertendum est præterea, nomini *περιληπτὸν* neutram priorum interpretationum adhibuisse, sed tertiam invenisse.

μενον, ὄντως δὲ[s] οὐδέποτε ὄν. πᾶν δὲ αὖ τὸ γιγνόμενον ὑπ' αἰτίου τινὸς ἐξ ἀνάγκης γίγνεσθαι· παντὶ γὰρ ἀδύνατον III. ii. 28.
χωρὶς αἰτίου γένεσιν σχεῖν. ὅτου[t] μὲν οὖν[u] ἂν ὁ δημιουρ-

—[s] δὲ post ὄντως om SYst.—[t] ὅπου s.—[u] οὖν om b.—[v] τὸ ἀεὶ κατὰ o.—[w] ταυτὸν

Quod autem ad illum de quo nunc agitur locum attinet, in duobus ejus membris duas interpretationes Ciceronianas diversas non solum nominis *περιληπτὸν* sed etiam præpositionis *μετὰ* videmus: quum alioqui hujus quoque eadem omnino sit vis utrobique: quum enim dicat Plato *νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν*, ita vertit Cicero ac si dixisset *νοήσει καὶ λόγῳ περιληπτόν*: (hujus enim hæc sunt verba, *intelligentia et ratione comprehenditur*:) et quum idem eodem loquens modo addat, *τὸ δ' αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου* (*περιληπτὸν*) non aliter hæc reddit quam si scriptum a Platone esset, *τὸ δ' αὖ δόξῃ δι' αἰσθήσεως ἀλόγου* (*περιληπτὸν*) vel *δι' αἰσθήσεως ἀλόγων*; sequendo illam lectionem, *per sensus rationis expertes*. Ego tamen (quod tanti viri pace dictum sit) eadem interpretationis forma utrobique utendum potius fuisse arbitror: non improbans alioqui quod *νοήσει μετὰ λόγου* ita verterit ac si scriptum esset *νοήσει καὶ λόγῳ*: quoniam ipse postea Plato dicit, *λόγῳ καὶ φρονήσει περιληπτὸν*, eadem de re loquens, et *φρόνησιν* quod antea vocarat *νόησιν*, appellans. Ubi etiam verba ista, *κατὰ ταυτὰ ἔχον*, (quibus fortasse præponendum vel postponendum esset adverbium *ἀεὶ*) quamvis alioqui similia iis quæ habemus in illo principio, *ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὄν*, non eodem tamen modo sed longe liberius vertit, his utens verbis, *atque immutabili æternitate continetur*. Neque tamen illa *ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὄν*, ita est interpretatus ut plane verbum de verbo expresserit: quum non dixerit, *quod semper eodem modo est*, sed *quod unum atque idem semper est*. Cæterum antequam ab hoc loco discedam, addam et hoc obiter, *γινόμενα μὲν, ὄντα δὲ οὐδέποτε*, a Platone vocari corpora, ut etiam docet Sextus philosophus, rationem simul reddens, *διὰ τὴν λεγομένην συνεχῆ ῥύσιν αὐτῶν*, (videlicet *τῶν σωμάτων*) *ὡς μηδὲ τὴν τότε δεῖξιν ἐπιδέχεσθαι, μηδὲ εἶναι νομίζεσθαι. παρὸ καὶ ὁ Πλάτων γινόμενα μὲν, ὄντα δὲ οὐδέποτε καλεῖ τὰ σώματα*. Steph.

δοξαστὸν] Si Proclum sequamur, non fuerit interpungendum ante *δοξαστόν*: jungit enim hoc nomen cum *δόξῃ*. Ejus verba sunt, *εἰσὶν οὖν οἱ ἀποδοθέντες ὁρισμοί, τοιοῦτοι τινές· Ἀεὶ ὂν ἐστὶ τὸ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν· Γιγνόμενον ἐστὶ τὸ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου δοξαστόν*. Et paulo ante dixerat, *Τὸ μὲν δὴ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὄν, ἐστὶ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν· τὸ δὲ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν, δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου δοξαστόν* (ubi etiam addit, idem valere illa, *γιγνόμενον μὲν, οὐδέποτε δὲ ὄν*, et ista, *γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν*): sed tamen in præcedente annotatione, ex alio ipsius Platonis loco aperte ostendi, non cum *δοξαστὸν* jungi dativum *δόξῃ*, sed cum *περιληπτὸν*, quod sit ex priori membro repetendum. Quin etiam Ciceronis interpretationem esse talem videmus, ut ex ea pateat illum minime *δόξῃ* cum *δοξαστὸν* junxisse, sed intellexisse dici a Platone, id quod sit *δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου περιληπτὸν*, censendum esse *δοξαστὸν*, id est, esse opinabile (sive, in opinatione consistere, ut postea loquitur) atque ejusmodi quod gignatur et intereat, nec unquam esse vere possit. Quod autem ad illa verba attinet, *γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον*, sic a Platone in aliquot Parmenidis locis copulantur *γίγνεται καὶ ἀπόλλυται*, et *γίγνεσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι*: et in eorum uno (qui est p. 163.) dicitur nihil aliud esse *γίγνεσθαι* quam *οὐσίας μεταλαμβάνειν*: sicut *ἀπόλλυσθαι* nihil aliud quam *ἀπολλύναι τὴν οὐσίαν*. Inveniuntur autem apud Proclum (in textu ejus commentariis inserto) hæc verba, *καὶ τοῦ γιγνομένου*, inter *ὂν* et *δόξῃ*, pro his videlicet, *τὸ δ' αὖ*: sed illius lectionis nullam esse habendam rationem puto, quum mendosam esse verisimile sit, et ab ipso Proclo nihil tale agnoscatur. Steph.

ἐξ ἀνάγκης] Miror apud Proclum quoque legi *ἐξ ἀνάγκης γίγνεσθαι*, quum sermonis Græci consuetudo poscat ut dicatur, *πᾶν δὲ αὖ τὸ γιγνόμενον, ὑπ' αἰτίου τινὸς ἀνάγκη γίγνεσθαι* (ut Cicero legisse videtur) vel ita, *ὑπ' αἰτίου τινὸς ἐξ ἀνάγκης γίγνεται*. Steph. Posteriorem rationem Ficinus secutus esse videtur, vertendo, *Ex aliqua causa necessario gignitur*. Bip.

παντὶ γὰρ] Cic. *Nullius enim causa remota, reperiri origo potest*. Steph.

γὸς πρὸς τὸ κατὰ[v] ταὐτὰ[w] ἔχον βλέπων ἀεί, τοιούτῳ τινὶ προσχρώμενος παραδείγματι, τὴν ἰδέαν αὐτοῦ[x] καὶ δύναμιν[y] ἀπεργάζηται, καλὸν ἐξ ἀνάγκης οὕτως ἀποτελεῖσθαι πᾶν· οὗ δ' ἂν εἰς τὸ[z] γεγονός, γεννητῷ[a] παραδείγματι προσχρώμενος, οὐ καλόν. ὁ δὴ πᾶς οὐρανὸς ἢ κόσμος ἢ καὶ ἄλλο ὅ τί ποτε ὀνομαζόμενος μάλιστ' ἂν δέχοιτο,[b] τοῦθ' ἡμῖν ὠνομάσθω—, σκεπτέον δ' οὖν[c] περὶ αὐτοῦ πρῶτον,[d] ὅπερ ὑπόκειται περὶ παντὸς ἐν ἀρχῇ δεῖν[e] σκοπεῖν, πότερον ἦν ἀεί, γενέσεως ἀρχὴν ἔχων οὐδεμίαν, ἢ γέγονεν, ἀπ' ἀρχῆς τινὸς ἀρξάμενος. γέγονεν·[f] ὁρατὸς[g] γὰρ ἁπτός τέ ἐστι καὶ σῶμα ἔχων, πάντα[h] δὲ τὰ τοιαῦτα αἰσθητά,[i] τὰ δὲ αἰσθητά, δόξῃ[k] περιληπτὰ μετὰ[l] αἰσθήσεως, γιγνόμενα καὶ γεννητὰ[m] ἐφάνη. τῷ δ' αὖ γενομένῳ φαμὲν ὑπ' αἰτίου τινὸς ἀνάγκην[n] εἶναι γενέσθαι. τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ

s.—[x] αὐτοῦ add q et (post δύναμιν positum) AFbo.—[y] καὶ τὴν δύναμιν o.—[z] ὃ Sr, om o.—[a] γεννητῷ F et pr A: γενητῷ *s.—[b] ἂν δέχοιτο om o.—[c] δ' οὖν Ab, δὴ οὖν ΘΞΣΥxeg, δὴ o: οὖν δὴ *s.—[d] πρῶτον περὶ αὐτοῦ ΞΣΥxeg, περὶ αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ πρῶτον s.—[e] δεῖ o, om pr Ξ.—[f] γέγονεν om xeg.—[g] ὁρατὰ r.—[h] ἅπαντα Fo.—[i] τὰ δὲ αἰσθητά om Ξ.—[k] καὶ δόξῃ rc Σ.—[l] τὰ δὲ μετ' SYs.—[m] γεννητὰ Feg et pr A:

καὶ δύναμιν] Scribe mecum *κατὰ δύναμιν*: *quantum potest*. Lind.

ἢ γέγονεν] Cic. *An ortus sit ab aliquo temporis principatu*. Steph.

πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα] Cic. *Omnia talia sensum movent; sensusque moventia quæ sunt, eadem in opinatione considunt.* Steph.

γενομένῳ] Sequendo locum qui est initio hujus paginæ, scribendum hic esset *γιγνομένῳ* et *γίγνεσθαι*: nec aliter vertit Ficinus quam si ita hic quoque legisset. Ipse etiam Cicero tempus præsens, sicut in illo altero loco, agnoscit. Steph.

ποιητὴν] Videri possit Cicero aliter hunc locum legisse, aut certe aliter hunc suæ interpretationis locum scriptum reliquisse; nam *ποιητὴν* in ea non habemus, et ante *πατέρα* addi *οἷον* videmus: id est, ita verti hunc locum ac si ita legisset, *τὸν μὲν οὖν οἷον πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς* etc. Quinetiam dubitari possit an *ἀδύνατον* legerit, quum vertat, *nefas*. Si enim ita legit, non autem, *οὐ θεμιτὸν*, in una hujus loci parte suam interpretationem verbo Platonis valde adstrinxit, in altera non parva libertate usus est. Valde enim libera esse videtur interpretatio qua *ἀδύνατον* redditur *nefas*: (neque enim credibile est, eum quum dixit *indicare nefas*, voluisse significare *non posse indicari*: aut aliud intellexisse, quam in aliis duobus hujus dialogi locis, ubi quum Plato dicat *οὐ θέμις*, ipse fas non esse dicit) vicissim autem nimium se adstringit (meo quidem judicio) Platonis verbo, quum *εὑρεῖν* non aliter exponit quam *invenire*: quum aliud sub hac voce intelligendum esse constet: ac fortasse pro *περιλαμβάνειν* accipere oporteat (sicut dixit *νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν*) id est *mente complecti*. Facit certe Proclus ut magis accuratam hujus verbi expositionem a Cicerone requiram: quippe qui sub illa inveniendi appellatione aliquid valde reconditum inveniri putat: dicens *εὑρεῖν* esse *τὸ ἐντυχεῖν αὐτῷ, τὸ ἑνωθῆναι, τὸ μόνην μόνῳ συγγενέσθαι, τὸ τῆς αὐτοφανείας τυχεῖν, ἀπὸ πάσης ἄλλης ἐνεργείας εἰς ἐκεῖνον ἁρπάσασαν ἑαυτήν*, loquens *περὶ τῆς ψυχῆς*. Quod autem sequitur, *εὑρόντα, εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν*, duobus modis ab illo explicatur: quorum prior pro Ciceronis interpretatione facere videri potest: ut nimirum ad morem Pythagoreorum respici dicamus, qui *τοὺς περὶ τῶν θείων λόγους ἀποῤῥήτους εἶχον* (nam quæ

πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον[o] λέγειν· τόδε δ' οὖν[p] πάλιν ἐπισκεπτέον[q] περὶ αὐτοῦ, πρὸς πότερον τῶν[r] παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος[s] αὐτὸν ἀπειργάζετο, πότερον πρὸς τὸ κατὰ ταὐτὰ[t] III. 29.
καὶ ὡσαύτως ἔχον ἢ πρὸς τὸ γεγονός.[u] εἰ μὲν δὴ καλός III. ii. 24.
ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος ὅ τε δημιουργὸς ἀγαθός, δῆλον ὡς πρὸς τὸ ἀΐδιον ἔβλεπεν· εἰ δέ, ὃ μηδ' εἰπεῖν τινὶ θέμις, πρὸς τὸ[v] γεγονός. παντὶ δὴ[w] σαφὲς ὅτι[x] πρὸς τὸ ἀΐδιον· ὁ μὲν γὰρ κάλλιστος[y] τῶν γεγονότων, ὁ δ' ἄριστος τῶν αἰτίων. οὕτω δὴ[z] γεγενημένος πρὸς τὸ[a] λόγῳ καὶ φρονήσει περιληπτὸν καὶ[b] κατὰ ταὐτὰ[c] ἔχον δεδημιούργηται. τούτων δὲ ὑπαρχόντων αὖ πᾶσα[d] ἀνάγκη τόνδε τὸν κόσμον εἰκόνα τινὸς εἶναι. μέγιστον[e] δὴ παντὸς ἄρξασθαι κατὰ φύσιν ἀρχήν·

γεννητὰ *s.—[n] ἀνάγκη o, ἀνάγκην τινὰ b.—[o] ἀδυνάτως s.—[p] οὐ e, αὖ qb cum rc F et s.—[q] σκεπτέον pr Υ.—[r] πότερον ἄρα τῶν o.—[s] τεκτηνάμενος o.—[t] καταυτὰ o.—[u] τὸ μὴ γεγονὸς αὐτό γρ A.—[v] τὸ om A.—[w] δὲ s.—[x] ὅτι οὐ Ss et rc o.—[y] κάλλιστον q.—[z] δὲ q.—[a] τῷ ΘSΥt cum pr Υ.—[b] καὶ ante κατὰ om A.—[c] ταυτὸν s.—[d] αὖ πᾶσα AΣFqbo, αὖ καὶ πάσῃ e, αὖ καὶ πᾶσα *s.—[e] μεγίστου Υegt.—[f] οὖν om

sunt ἀπόῤῥητα, ea vulgare est nefas) καὶ μὴ πρὸς πάντας διελέγοντο περὶ αὐτῶν. Sed posterior explicatio magis ei placet, ut intelligamus 'divinitatem esse rem ejusmodi ad quam indicandam nulla verba idonea reperiri possint.' Cæterum quamvis in textu hujus enarratoris commentariis inserto legatur εἰς ἅπαντας ἀδύνατον λέγειν, ab ipso tamen in uno loco dicitur, ὅτι τὸν εὑρόντα λέγειν ὡς ἔδει πρὸς τινὰς ἀδύνατον. Observatione autem dignum est hoc quoque in Ciceronis interpretatione, ab eo εἰς πάντας sive εἰς ἅπαντας reddi *in vulgus*: quasi εἰς πάντας valeret idem quod εἰς τοὺς πολλούς. STEPH.

τόδε δ' αὖ πάλιν] Tub. et Bas. 2. τόδε δ' οὖν π. BIP.

τεκταινόμενος] Apud Proclum legitur τεκτηνάμενος, ibi quoque ubi ad ipsam verborum expositionem accedit: sed hæc diversa lectio sensum loci non immutat. STEPH.

ἔχον] Propemodum ausim affirmare desiderari hic particulam ἀεί: de qua omissione dicam paulo post. STEPH. Ficinus: *Quod idem semper et simile est.* BIP.

ἔβλεπεν] Cod. Tub. vocem ἔβλεπεν hic non agnoscit. Quæ ratio videtur altera elegantior. Intelligenda enim loco ejus ex antecedentibus vox ἀπειργάζετο. LIND.

εἰ δὲ] Aut deesse hic voculam μὴ post εἰ δὲ, dicamus necesse est, aut εἰ δὲ pro εἰ δὲ μὴ alibi etiam inveniri. STEPH.

κατὰ] Si in primo hujus paginæ versu particulam μὴ omissam esse putemus, idem de hoc loco existimandum erit. Poterit vero vel ante κατὰ vel alibi poni. Ne autem dubitem quin utrobique sit omissa, facit non solum Ciceronis interpretatio *simulacrum esse æternum alicujus æterni*, et hujus sermonis principium, ubi illam tali loco adhibitam esse videmus, sed etiam ea quæ fit τοῦ ἀϊδίου mentio. Fateor alioqui ne apud Proclum quidem legi, in textu commentariis ejus inserto. STEPH.

τινὸς] Post τινὸς desiderari genitivum ἀϊδίου dicemus si Ciceronis interpretationem sequamur. STEPH.

μέγιστον δὴ παντὸς] Locum hunc multum negotii mihi facessere mirari desii postquam ex iis quæ a Proclo de illo dicuntur, aliis etiam multum exhibuisse intellexi. Dicit enim esse qui post παντὸς interpungant: ut sensus sit, *Omnium maximum est, facere ut quod secundum naturam est principium, ipsius etiam sermonis principium sit.* Alios malle interpungere post μέγιστον δὴ, ut

ὧδε οὖν[f] περί τε εἰκόνος καὶ περὶ[g] τοῦ παραδείγματος αὐτῆς[h] διοριστέον, ὡς ἄρα τοὺς λόγους, ὧν πέρ εἰσιν[i] ἐξηγηταί, τούτων αὐτῶν καὶ ξυγγενεῖς ὄντας. τοῦ μὲν οὖν μονίμου καὶ βεβαίου καὶ μετὰ νοῦ καταφανοῦς μονίμους καὶ ἀμεταπτώτους, καθ'[k] ὅσον τε[l] ἀνελέγκτοις[m] προσήκει λόγοις εἶναι καὶ ἀκινήτοις, τούτου δεῖ[n] μηδὲν ἐλλείπειν· τοὺς δὲ τοῦ[o] πρὸς μὲν[p] ἐκεῖνο ἀπεικασθέντος, ὄντος δὲ εἰκόνος[q] εἰκότας[r] ἀνὰ λόγον[s] τε ἐκείνων ὄντας· ὅ τί[t] περ[u] πρὸς γένεσιν[v] οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια. ἐὰν οὖν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων[w] περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντῃ πάντως[x]
III. ii. 25. αὐτοὺς αὐτοῖς[y] ὁμολογουμένους[z] λόγους καὶ ἀπηκριβωμένους[a] ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσῃς,[b] ἀλλ' ἐὰν ἄρα μηδενὸς

Ss.—[g] περὶ post καὶ add ΑΘFSYqsbor.—[h] αὐτῆς ΑΘΞΣΥSYxbego, αὐτοῖς r, αὐτοῦ s: αὖ *ς.—[i] ἐστιν s.—[k] καὶ καθ' ΞΣΥqxeg et rc o.—[l] ὅσον οἷόν τε AFqbo et corr Σ, ὅσον γε x.—[m] ἀνελέγκτους...λόγους...ἀκινήτους qb.—[n] δὴ ΘFxe et pr o, δὲ b.—
ois ω
[o] τοῦ om Ss.—[p] μὲν om s et pr Υ.—[q] ἐκείνων F.—[r] εἰκότας x, εἰκότως r.—[s] ἀνὰ
δ
λόγον pr o.—[t] ὡς ὅ, τι SYs.—[u] γὰρ cum ς fortasse b: om xg.—[v] πρὸς γένεσιν F.—[w] εἰπόντων om Abo.—[x] πάντας rc A.—[y] αὐτοὺς αὐτοῖς Ao, αὐτοὺς ἑαυτοῖς b, αὖ τοὺς αὐτοῖς Υg et pr Θ, αὖ τοὺς αὐ αὐτοῖς e, αὖ τοῖς αὐτοῖς Σ, ἂν τοὺς αὐτοὺς s, ἂν
δ
τους αὐτοῖς ceteri: ἂν τοὺς αὐτοὺς αὐτοῖς ς.—[z] ὡμολογημένους ΘFSYqser, ὡμολο-
ου ὁ η η
γημένους Σ, ὁμολογουμένους Υ, ὡμολογουμένους xo.—[a] καὶ ἀπηκριβωμένους λόγους

παντὸς jungatur sequentibus: et sit sensus, *μέγιστόν ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ φύσιν ἀρχῆς ἄρξασθαι παντός*: (ita enim scripsisse Proclum puto, non *τοῦ παντός*:) et quosdam hoc a Platone dici propter illa quæ præcedunt, quosdam ad sequentia referri existimare. Ex duabus autem istis lectionibus posterior magis placet (præsertim quum in priore subauditio illa genitivi *λόγων*, aut alius ejusmodi, audacula videri possit); sed utramlibet quis sequatur, necessarium esse dico articulum *τὴν* post *ἄρξασθαι*: quum alioqui juncturus sit aliquis hæc verba *κατὰ φύσιν*, cum *ἄρξασθαι*, ut iis significetur *secundum naturam* (id est, sicut naturæ consentaneum est, vel, ut natura postulat) et accusativum *ἀρχὴν* vacare existimaturus. Ipse Cicero perinde hunc locum vertit (si fides ejus exemplaribus derogand anon est) ac si aliud potius quam *κατὰ φύσιν* legisset: hæc enim sunt ejus verba, *difficillimum autem est in omni conquisitione rationis exordium.* At vero Fic. quandam sibi peculiarem viam sequens, ita vertit, *rationem vero originis naturaliter explicare difficillimum est*. Steph.

αὖ] *γρ. αὐτῆς*. Steph. Scil. in Bas. 2. *αὐτῆς*. Bip.

καθ' ὅσον] Alia lectio est apud Proclum, *καθ' ὅσον οἷόν τε ἀνελέγκτους προσήκει λόγους εἶναι*: sed vel ante *καθ' ὅσον* vel ante *ἀνελέγκτους* particula *καὶ* opus esset. Steph.

ἀκινήτοις] Præclare Cod. Tub. *ἀνικήτους*. Ficinus: *Et, quam maxime fieri potest, inexpugnabiles orationes esse oportet*. Bip.

ὅ,τι γὰρ] Ita vertit Cicero quasi legerit non *ὅ,τι*, sed *ὅσον*, neque *τοῦτο*, sed *τοσοῦτον*: vel certe quasi hæc quæ legit *ὅ,τι* et *τοῦτο*, idem quod illa valere existimaverit. Steph.

ἧττον παρεχώμεθα εἰκότας,[c] ἀγαπᾶν χρή, μεμνημένον[d] ὡς ὁ λέγων ἐγώ[e] ὑμεῖς τε οἱ κριταὶ φύσιν ἀνθρωπίνην ἔχομεν, ὥστε περὶ τούτων[f] τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους πρέπει τούτου μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν.

ΣΩ. Ἄριστα,[g] ὦ Τίμαιε, παντάπασί τε ὡς κελεύεις ἀποδεκτέον. τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως[h] ἀπεδεξάμεθά σου, τὸν δὲ δὴ[i] νόμον[k] ἡμῖν ἐφεξῆς πέραινε.

§. 10. ΤΙ. Λέγωμεν[l] δὴ δι' ἥν τινα[m] αἰτίαν γένεσιν καὶ τὸ πᾶν τόδε ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησεν.[n] ἀγαθὸς ἦν, ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόνος· τούτου δ' ἐκτὸς ὢν πάντα ὅτι μάλιστα γενέσθαι ἐβουλήθη[o] παραπλήσια ἑαυτῷ.[p] ταύτην δὴ[q] γενέσεως καὶ[r] κόσμου μάλιστ' ἄν τις ἀρχὴν κυριωτάτην παρ' ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος ὀρθότατα ἀποδέχοιτ' ἄν.[s] βουλη- III. 30.
θεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον[t] δὲ μηδὲν[u] εἶναι κατὰ δύναμιν,[v] οὕτω δὴ[w] πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβὼν οὐχ ἡσυχίαν ἄγον ἀλλὰ κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν[x] ἐκ τῆς ἀταξίας,

ους
r.—[b] θαυμάσῃ τις, supra posito rc o, A.—[c] εἰκότως xgr.—[d] μεμνημένον A, μεμνημένους o.—[e] ἐγὼ add Asbo et mg S.—[f] τούτου add AΘTSYqsxbdegor et, qui post πέρα ponit, F.—[g] ἄριστε r, ἄριστον rc F : ἄριστα...πέραινε om b.—[h] θαυμαστῶς o.—[i] δὴ om xg.—[k] λόγον q et corr A et (in mg posito νόμον) F.—[l] λέγω μὲν q.—[m] ἥντιν' o, ἥν τινα AΘFb, ἣν τὴν SYqst, ἣν *s.—[n] ξυνεστήσατο q.—[o] γενέσθαι ἐβουλήθη Ab: ἐβουλήθη γενέσθαι *s.—[p] ἑαυτοῖ Ab, αὐτῷ *s.—[q] δὲ Axbgs.—[r] καὶ add Abo et rc F.—[s] ἂν ἀποδέχοι, addito rc το, Θ.—[t] φαῦλον o.—[u] δ' οὐδὲν SYqo.—[v] κατὰ τὴν δύναμιν Ξ.—[w] δὴ om Θ.—[x] ἦγεν o.—[y] ἐκείνου τοῦτο xg.—

μεμνημένον] Legisse Ciceronem μεμνημένους colligi potest ex eo quod ἀγαπᾷν χρὴ vertit, numero plurali utens, *contenti esse debetis*: invenio quidem certe et apud Proclum illam lectionem. Verum et μὴ θαυμάσητε videtur scribendum paulo ante, si hic μεμνημένους legamus. Steph.

μηδὲν] Genitivum τούτου ante μηδὲν addere possumus ex Proclo. Steph.

πρέπει] Quam post vocem πρέπει Cod. Tub. et Proclus hic adjiciunt, vox τούτου sc. τοῦ εἰκότος μύθου, propterea placet, quod ea res magis definitur. Lind.

τὸν δὲ δὴ νόμον] Bene Cod. Tub. τὸν δὲ δὴ λόγον, concinente Ficino: *Sed, age, disputationem deinceps perage*. Bip.

νόμον] Et Ficinus hic vertens *disputationem* legit τὸν λόγον loco τοῦ, τὸν νόμον, et Cod. Tub. ea lectio confirmatur, nisi forte νόμον intelligas *partem disputationis*, quæ Timæo in operis distributione contigerat. Lind.

§. 10. δι' ἣν αἰτίαν] Cod. Tub. δι' ἥν τινα αἰτίαν, non male. Bip.

ταύτην δὲ γενέσεως κόσμου] Cod. Tub. ταύτην δὴ γενέσεως καὶ κόσμου. recte. Sic supra distinxit γένεσιν καὶ τὸ πᾶν. Bip.

γενέσεως κόσμου] Cod. Tub. veram hic lectionem offert, γενέσεως καὶ κόσμου. Etenim voces γένεσις, φύσις, κόσμος, τὸ πᾶν, ὕλη, οὐσία, quum apud ceteros ejusmodi scriptores, tum etiam apud Platonem sensu usurpantur synonymo. Lind.

ἤγαγεν] Legitur etiam ἦγεν: sicut sequuntur εὕρισκεν et ξυνετεκταίνετο,

ἡγησάμενος ἐκεῖνο τούτου[y] πάντως[z] ἄμεινον. θέμις δὲ[a]
III. ii. 26. οὔτ' ἦν οὔτ' ἔστι[b] τῷ ἀρίστῳ δρᾷν ἄλλο[c] πλὴν τὸ κάλλιστον· λογισάμενος οὖν εὕρισκεν ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν[d] οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ὅλον ὅλου[e] κάλλιον ἔσεσθαί ποτ' ἔργον, νοῦν δ' αὖ χωρὶς ψυχῆς ἀδύνατον παραγενέσθαι τῳ.[f] διὰ δὴ τὸν λογισμὸν[g] τόνδε[h] νοῦν[i] μὲν ἐν ψυχῇ, ψυχὴν δὲ[k] ἐν[l] σώματι ξυνιστὰς[m] τὸ πᾶν ξυνετεκταίνετο, ὅπως ὅτι κάλλιστον εἴη κατὰ φύσιν ἄριστόν τε ἔργον ἀπειργασμένος. οὕτως οὖν δὴ κατὰ λόγον τὸν εἰκότα δεῖ λέγειν τόνδε τὸν[n] κόσμον ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν.

§. 11. Τούτου δ' ὑπάρχοντος αὖ τὰ τούτοις ἐφεξῆς ἡμῖν λεκτέον,[o] τίνι τῶν ζώων αὐτὸν[p] εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε. τῶν μὲν οὖν ἐν μέρους εἴδει πεφυκότων μηδενὶ[q] καταξιώσωμεν·[r] ἀτελεῖ γὰρ ἐοικὸς οὐδέν[s] ποτ' ἂν γένοιτο καλόν· οὗ δ'[t] ἔστι τἆλλα ζῶα καθ' ἓν καὶ κατὰ γένη μόρια, τούτῳ πάντων[u] ὁμοιότατον αὐτὸν[v] εἶναι[w] τιθῶμεν.[x]

[z] πάντων q.—[a] δ' be.—[b] ἔσται b et rc A.—[c] ἄλλο τι F, om x.—[d] ὁρατὸν q.—[e] ὅλου om s.—[f] πω xg.—[g] τοῦ λογισμοῦ r.—[h] τοῦδε r et pr Θ.—[i] νοῦ pr Π.—[k] δ' sxgr.—[l] ἐν om o.—[m] ξ. AFb.—[n] τὸν post λόγον om x.—[o] λεκταῖον g, ῥητέον r.—[p] αὐτῶν r.—[q] μηδὲν pr F.—[r] καταξιώσομεν r.—[s] οὐδέ Fxeg.—[t] οὐδ' sex.—[u] τούτων πάντων AFqxb et rc S cum γρ Θ, τοῦτο πάντων o (ω superscr.), τοῦτο πάντων s, τούτων πάντων γρ F: pronomen om *s. πρὸ πάντων Θ. in Υ lacuna est ante πάντων.—[v] αὐτὸν Ab, αὐτὸ o (ν superscr.), αὐτῷ Πsr: ceteri αὐτό.—[w] οἶμαι q.—[x] θῶμεν Υr et pr S.—[y] αὐτοῦ

quæ sunt præteriti imperfecti. Steph.

§. 11. *ἐν μέρους εἴδει*] Hunc locum aliter legit, aut liberius vertere (sicut alios quosdam) sibi permisit Cicero: quæ enim habemus hic verba, sonant, 'non debere nos existimare, conditum esse mundum ad exemplar particulare certi cujusdam animalis, sed ad exemplar universale et perpetuum, quod reliqua exemplaria in se complectatur.' Existimat autem Proclus verba hæc *ἐν μέρους εἴδει* ita posse accipi ac si dictum esset *ἐν μέρους τάξει*: sed addit, Iamblicho placuisse addi particulam *ὡς* ante *ἐν εἴδει*, ut legatur *ἐν μέρους ὡς ἐν εἴδει*. quæ lectio non video quomodo ferri possit: nec dubito quin mendose hæc apud ipsum Proclum scripta sint, quum aliam lectionem ipsemet paulo ante agnoscat: ubi scribit quod dixi, *ἐν μέρους εἴδει* posse intelligi dictum pro *ἐν μέρους τάξει*. Fortasse igitur scripserit Proclus placuisse Iamblicho ut adderetur *ὡς* ante *ἐν μέρους*, et legeretur *ὡς ἐν μέρους εἴδει*. Steph.

καταξιώσωμεν] Quandam sententiam inter eam quæ clauditur verbo *καταξιώσωμεν*, et illam quæ incipit a nomine *ἀτελεῖ*, aut legit Cicero, aut de suo adjecit: hanc videlicet, *Sunt enim omnia in quædam genera partita, aut inchoata, nulla ex parte perfecta*. atque ideo non *γὰρ* sed *δὲ* legit post *ἀτελεῖ*. Cæterum quod ad illos Ciceronianæ interpretationis locos attinet qui margini sunt adscripti, multa in iis esse depravata docere te possunt meæ in Ciceronem castigationes, ubi sunt in hunc etiam librum emendationes quas magna ex parte probare se et sequi Lambinus non dissimulavit. Earum certe una pro istis quæ

τὰ γὰρ δὴ νοητὰ ζῶα πάντα ἐκεῖνο ἐν ἑαυτῷ[y] περιλαβὸν
ἔχει, καθά περ[z] ὅδε ὁ κόσμος ἡμᾶς ὅσα τε ἄλλα θρέμ-
ματα ξυνέστηκεν[a] ὁρατά. τῷ γὰρ τῶν νοουμένων καλλίστῳ
καὶ κατὰ πάντα τελέῳ μάλιστ' αὐτὸν ὁ[b] θεὸς ὁμοιῶσαι[c] III. ii. 27.
βουληθεὶς ζῶον ἓν ὁρατόν, πάνθ' ὅσα αὐτοῦ κατὰ φύσιν[d]
ξυγγενῆ[e] ζῶα ἐντὸς ἔχον ἑαυτοῦ,[f] ξυνέστησε. Πότερον III. 31.
οὖν[g] ὀρθῶς ἕνα οὐρανὸν προσειρήκαμεν, ἢ πολλοὺς καὶ ἀπεί-
ρους λέγειν ἦν[h] ὀρθότερον; ἕνα, εἴ περ κατὰ[i] τὸ παράδειγ-
μα δεδημιουργημένος ἔσται. τὸ γὰρ περιέχον πάντα ὁπό-
σα νοητὰ ζῶα, μεθ' ἑτέρου δεύτερον οὐκ ἄν ποτ' εἴη· πά-
λιν γὰρ ἂν ἕτερον εἶναι τὸ περὶ ἐκείνω[k] δέοι ζῶον, οὗ μέρος
ἂν εἴτην[l] ἐκείνω, καὶ[m] οὐκ ἂν ἔτι ἐκείνοιν ἀλλ' ἐκείνῳ τῷ
περιέχοντι τόδ' ἂν ἀφωμοιωμένον λέγοιτο ὀρθότερον. ἵνα
οὖν τόδε κατὰ[n] τὴν μόνωσιν ὅμοιον ᾖ τῷ παντελεῖ ζώῳ,
διὰ ταῦτα οὔτε δύο οὔτ' ἀπείρους ἐποίησεν ὁ ποιῶν κόσμους,
ἀλλ' εἷς ὅδε μονογενὴς οὐρανὸς γεγονὼς[o] ἔστι τε[p] καὶ ἔτ'
ἔσται.[q] Σωματοειδὲς δὲ[r] δὴ καὶ ὁρατὸν ἁπτόν τε δεῖ τὸ
γενόμενον εἶναι. χωρισθὲν δὲ[s] πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε[t] ὁρατὸν
γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν ἄνευ τινὸς στερεοῦ, στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ
γῆς·[u] ὅθεν ἐκ πυρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος[v]

sor.—[z] καὶ καθάπερ x.—[a] ξ. Abo: συνέστησαν s.—[b] ὁ om ϛ.—[c] ὁμοιῶσαι ante ὁ ponit F.—[d] αὐτοῦ κατὰ φύσιν Ab, κατὰ φύσιν αὐτοῦ *ϛ.—[e] ξ. omnes.—[f] αυτοῦ o.
—[g] ὧν g.—[h] ἦν om e.—[i] εἴπερ ἂν κατὰ o.—[k] ἐκείνωι A, ἐκεῖνο F, ἐκεῖνο ΘΥΣΥxeg r et pr o.—[l] εἴτην Ab et pr o, εἴη q: ἤτην *ϛ.—[m] καὶ...ἐκείνῳ om SYst.—[n] τόδε καὶ κατὰ o.—[o] γεγονὼς om F.—[p] τε om o et pr A.—[q] ἔτ' ἔσται Abo, ἔσται ἔτι Fq et corr Θ, ἔσται Ss et corr Σ: ἔσεται *ϛ.—[r] δὲ add ΑΘΣΤΣΥqsxbegor.—[s] δὲ Aqo, τε b: δέ τε *ϛ.—[t] ποτ' ἂν x.—[u] γῆς οὐδὲν xego.—[v] ἀρχόμενον e.—[w] ξ. A.—

habes e regione hujus loci verbis, *sive in diverso genere cernatur*, substituit, *sive in universo genere cernatur*. quam meam conjecturam non ille solum sed omnes probarunt: quum hæc *sive in universo genere*, opponantur illis, *sive in singulis*: pro hisce Platonis, *καθ' ἓν καὶ κατὰ γένη*. Steph.

καθάπερ] Ita hunc locum vertit Cicero quasi legerit, *καθάπερ ὅδε ὁ κόσμος ἡμᾶς, καὶ τὰ θρέμματα, ὅσά τε ἄλλα συνέστηκεν ὁρατά*. Steph.

συνέστηκεν] Scribendum nobis hic videtur loco inepti *συνέστηκεν*, quod melius congruat præcedentibus *περιλαβὸν ἔχει*, verbum *συνέσχηκεν*, sensu quo *συνέχει*, nisi forte prætulcris *ξυνέστη ἔχων*. Lind.

περὶ ἐκείνῳ] Ferri non potest hæc lectio, sed *περὶ ἐκεῖνο* scribendum est, ut legitur apud Proclum: vel potius *περιέχον ἐκεῖνο*, ut legisse Ciceronem manifestum est. Steph. Περὶ ἐκεῖνο habet quoque Cod. Tub. Idem pro *ἤτην* legit *εἴην*, male. Bip.

οὐρανὸς] Non *οὐρανὸς* sed *κόσμος* agnoscit Ciceronis interpretatio. Steph. Ficinus quoque vertit, *Unus mundus—factus est*. Bip.

χωρισθὲν δέ τε] Legendum potius, *χωρισθὲν δὲ πυρὸς*, ut apud Proclum: qui paulo ante habet *σωματοειδὲς δὲ δή*. Steph.

ξυνιστάναι[w] σῶμα ὁ θεὸς ἐποίει. δύο[x] δὲ μόνω καλῶς[y] ξυν-
ίστασθαι τρίτου χωρὶς οὐ δυνατόν· δεσμὸν γὰρ ἐν μέσῳ
δεῖ τινὰ ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίγνεσθαι.[z] δεσμῶν δὲ[a] κάλ-
III. ii. 28. λιστος ὃς ἂν αὑτὸν καὶ[b] τὰ ξυνδούμενα[c] ὅτι μάλιστα[d] ἓν
ποιῇ.[e] τοῦτο δὲ πέφυκεν ἀναλογία κάλλιστα[f] ἀποτελεῖν·
ὁπόταν γὰρ ἀριθμῶν τριῶν εἴτε ὄγκων εἴτε δυνάμεων ὡντι-
III. 32. νωνοῦν ᾖ τὸ μέσον, ὅ τί περ τὸ πρῶτον πρὸς αὐτό, τοῦτο[g]
αὐτὸ πρὸς τὸ ἔσχατον, καὶ πάλιν αὖθις ὅ τι τὸ ἔσχατον
πρὸς τὸ μέσον, τοῦτο[h] τὸ[i] μέσον πρὸς τὸ πρῶτον, τότε τὸ[k]
μέσον μὲν πρῶτον καὶ ἔσχατον γιγνόμενον, τὸ δ᾽ ἔσχατον
καὶ τὸ πρῶτον αὖ μέσα ἀμφότερα, πάνθ᾽ οὕτως ἐξ ἀνάγ-
κης ταὐτὰ εἶναι[l] ξυμβήσεται, ταὐτὰ[m] δὲ γενόμενα ἀλ-
λήλοις ἓν πάντα ἔσται. εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μέν, βάθος δὲ
μηδὲν ἔχον ἔδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ παντὸς σῶμα, μία μεσό-
της ἂν ἐξήρκει τά τε μεθ᾽ αὐτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτήν·[n] νῦν
δέ—στερεοειδῆ[o] γὰρ αὐτὸν[p] προσῆκεν εἶναι, τὰ δὲ στερεὰ

[x] δύω ΘΣΥ, δύο (ω) SY.—[y] καλῶς add ΑΘΣΥFSYqxrbegor.—[z] ξυναγωγεῖν γίνεται s.—[a] δὲ ΑΘFbo, δ᾽ ὁ *s. in Υ hæc ν δ᾽ ὁ rc sunt.—[b] τε καὶ rc A.—[c] τάξιν δεσμούμενα s.—[d] ὅτι μάλ. om r.—[e] ποιοῖ q.—[f] κάλλιστον s.—[g] τοῦτ᾽ o.—[h] τοῦτο om Ao.—[i] τὸ post τοῦτο om pr Σ.—[k] τὸ om q et pr A.—[l] ταυτὰ εἶναι ΘΗFSegor, τὰ αὐτὰ εἶναι Ab: ταῦτα εἶναι *s.—[m] libri τὰ αὐτα.—[n] ἑαυτῆς FYsbr.—[o] στερεοειδῆ Fo, στεροειδῆ (adscripto in mg σφαι) A, σφαιροειδῆ r: στερεὸν *s.—[p] αὐτὸ Hs.—

δύο δὲ μόνω ξυνίστασθαι] Cod. Tub. δύο δὲ μόνω καλῶς ξυνίστασθαι, inserto καλῶς, quod agnoscit quoque Ficinus: *Sed duo sola absque tertio commode cohærere non possunt*. Bip.

ταῦτα] Male hic ταῦτα, sicut in præced. editionibus, pro ταὐτὰ vel τὰ αὐτὰ, ut apud Proclum legitur: qui in sequenti versu post ἓν non habet πάντα: ac certe minime necessarium est, quum ex proxime præcedentibus repeti possit. A Cicerone tamen hic ponitur *omnia*, id est πάντα: verum ideo quod in illo priore loco non posuerit. Steph.

ἐπίπεδον] Cic. *Planum et æquabile explicaretur, neque in eo quicquam esset requisitum*. Steph.

στερεὸν] Apud Proclum legimus, στεροειδῆ γὰρ αὐτὸν προσῆκεν εἶναι. verum ad στεροειδῆ quidem quod attinet, non est quod adjectivum hoc in locum accusativi στερεὸν quem habemus hic, substituendum esse putemus: quum sequatur τὰ δὲ στερεὰ, et vocem utrobique eandem esse oporteat: quod autem et αὐτὸν habet, non αὐτὸ, sicut στεροειδῆ, non στεροειδὲς, magis mirarer, nisi et Ciceronem mutasse substantivum viderem. Quum enim τὸ τοῦ παντὸς σῶμα interpretatus esset *universitatis corpus*, et quod subjungitur pronomen αὐτὸ, positum post στερεὸν γὰρ, referat illud τὸ τοῦ παντὸς σῶμα, vel πᾶν solum, ideoque dicere debuerit, *sed quum soliditas illi quæreretur*, mutavit substantivum, uti dixi: et, perinde ac si scriptum esset, στερεὸν γὰρ τὸν κόσμον προσῆκεν εἶναι, vertit, *Sed quum soliditas mundo quæreretur*. Cæterum paulo post hunc locum pro συναρμόττουσιν apud eundem Proclum scriptum est προσαρμόττουσιν. Steph.

στερεὸν γὰρ αὐτὸ] Proclus hic et Cod. Tub. habent στεροειδῆ γὰρ αὐτὸν etc. unde reponendum ducimus στερεῷ δὴ γὰρ αὐτῷ πρ. ἑ. eodem modo, quo supra p. 29. B. eleganter dicitur: καθ᾽ ὅσον τε ἀνελέγκτοις προσήκει λόγοις εἶναι καὶ ἀκινήτοις. Lind.

μία μὲν οὐδέποτε, δύο δὲ ἀεὶ[q] μεσότητες ξυναρμόττουσιν·[r] οὕτω δὴ πυρός τε καὶ γῆς ὕδωρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θείς, καὶ πρὸς ἄλληλα καθ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἀνὰ[s] τὸν αὐτὸν λόγον ἀπεργασάμενος, ὅ τί περ[t] πῦρ πρὸς ἀέρα, τοῦτο ἀέρα[u] πρὸς ὕδωρ, καὶ ὅ τι ἀὴρ[v] πρὸς ὕδωρ, τοῦτο[w] ὕδωρ πρὸς γῆν, ξυνέδησε καὶ ξυνεστήσατο[x] οὐρανὸν ὁρατὸν καὶ ἁπτόν. καὶ διὰ ταῦτα ἔκ τε δὴ τούτων[y] τοιούτων καὶ[z] τὸν ἀριθμὸν[a] τεττάρων τὸ τοῦ κόσμου σῶμα ἐγεννήθη[b] δι' ἀναλο- III. ii. 29.
γίας ὁμολογῆσαν,[c] φιλίαν τε[d] ἔσχεν ἐκ τούτων, ὥστ' εἰς ταὐτὸν αὑτῷ[e] ξυνελθὸν[f] ἄλυτον ὑπό του ἄλλου[g] πλὴν ὑπὸ τοῦ ξυνδήσαντος γενέσθαι. Τῶν δὲ δὴ τεττάρων ἓν ὅλον ἕκαστον εἴληφεν ἡ τοῦ κόσμου ξύστασις.[h] ἐκ γὰρ πυρὸς παντὸς ὕδατός τε καὶ ἀέρος καὶ γῆς ξυνέστησεν αὐτὸν ὁ ξυνιστάς, μέρος οὐδὲν οὐδενὸς οὐδὲ δύναμιν ἔξωθεν[i] ὑπολιπών,[j] τάδε διανοηθείς, πρῶτον μὲν ἵνα ὅλον ὅτι μάλιστα ζῷον τέλεον ἐκ τελέων τῶν μερῶν εἴη, πρὸς δὲ τούτοις[k] ἕν,[l] ἅτε οὐχ III. 33.
ὑπολελειμμένων ἐξ ὧν ἄλλο τοιοῦτον γένοιτ' ἄν,[m] ἔτι δὲ ἵνα[n] ἀγήρων καὶ ἄνοσον[o] ᾖ, κατανοῶν ὡς[p] ἃ[q] ξυνιστᾷ[r] τὰ

[q] ἀεὶ om F, post *μεσότητες* ponit o.—[r] ξ. Ab.—[s] ἅμα Θgr.—[t] περ add Abo. in hoc περ ipsum πῦρ mutavit corr F, addito πῦρ post ἀέρα.—[u] ἀέρα...πρὸς ὕδωρ om pr F.—[v] ἀέρα...τοῦτο om SYst.—[w] τοῦτο om AFb: τοῦτο δ' ΞSYxos.—[x] ἀνεστήσατο Θ.—[y] τούτων om SYst.—[z] καὶ τοιούτων b et rc A.—[a] τῶν ἀριθμῶν F.—[b] ἐγενήθη ΘΣTSYsxbego, διεγεννήθη F.—[c] δ' ὁμολογῆσαν rc F.—[d] τ' st.—[e] αὐτῶ AF: αὐτῷ *s.—[f] ξυνελθεῖν Ab.—[g] του ἄλλου Ab: τῶν ἄλλων *s.—[h] ξ. AFbo.—[i] ἔξω F.—κατα

[j] ὑπολιπὼν A, καταλείπων b, ὑπολιπὼν Fq: ὑπολείπων *s.—[k] τοῖς pr Σ.—[l] ἓν om pr A: ἕνα τὲ οὐχ ὑπολελειμμένον a.—[m] γένοιτ' ἂν Ab, ἂν γένοιτο *s.—[n] ἵν' b.—[o] ἄφθαρτον Fq et γρ Θ.—[p] ἃ om AΘTSYsxbegot, corr habet Σ.—[q] ὡς ἃ ξυνιστᾷ om F.—[r] ξυνιστὰς Ab, ξυνιστᾶν ΘTYxegr, ξυνιστᾶ o et corr Σ, ξυνιστάντα Ss.—

πρὸς ἄλληλα] Suspicatus sum aliquando προσάλληλα conjuncte scribendum hic esse. STEPH.

ἔκ τε δὴ τούτων] Apud Proclum legitur, ἐκ δὲ τούτων καὶ τοιούτων, absque illis verbis quæ hic præcedunt, καὶ διὰ ταῦτα. Verum diversus est horum verborum usus διὰ ταῦτα et ἔκ τε τούτων. nam διὰ ταῦτα dicens intelligit, Propter analogiam illam supradictam: addens autem ἐκ τούτων, intelligit de materia quæ est ex quatuor elementis. STEPH.

δι' ἀναλογίας] Diversa hic quoque invenitur apud eum lectio, quæ majoris quàm præcedens est momenti, ac mihi certe placet, δι' ἀναλογίας δὲ ὁμολογήσαν, φιλίαν τε ἔσχεν etc. Hæc lectio, structuram orationis potius quam sensum immutans, mihi placet, inquam, quamvis eam Cicero non sequatur. STEPH.

παντὸς] Agnoscit et Proclus hic παντὸς (non πάντως) et quidem ita ut cum ὕδατος etiam subaudiat. STEPH.

ἵνα—ᾖ] Scribe hic ἵνα—εἴη ob antecedens ξυνέστησε, unde cuncta pendent. LIND.

ἃ ξυνιστᾷ τὰ] Fort. ἃ ξυνίσταται σώματα, τὰ θερμὰ etc. STEPH. qui sic in Not. 'Quam adscripsi margini lectionem, ἃ ξυνίσταται σώματα, genuinam esse puto, et eam sequutum esse Ciceronem: quod enim dicit *omnis coagmen-*

σώματα,[s] ψυχρὰ καὶ θερμὰ[t] καὶ πάνθ' ὅσα δυνάμεις ἰσχυρὰς ἔχει, περιιστάμενα[u] ἔξωθεν καὶ προσπίπτοντα ἀκαίρως λύει[v] καὶ νόσους γῆράς τε ἐπάγοντα[w] φθίνειν ποιεῖ. διὰ δὴ[x] τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν τόνδε ἓν ὅλον ὅλων[y] ἐξ ἁπάντων τέλεον καὶ ἀγήρων[z] καὶ ἄνοσον[a] αὐτὸν[b] ἐτεκτήνατο. Σχῆμα[c] δὲ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ πρέπον καὶ τὸ[d] ξυγγενές. τῷ δὲ[e] τὰ πάντ' ἐν αὐτῷ[f] ζῶα περιέχειν μέλλοντι ζώῳ πρέπον ἂν εἴη σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὐτῷ πάντα ὁπόσα[g] σχήματα. διὸ καὶ σφαιροειδές, ἐκ μέσου πάντῃ
III. ii. 30. πρὸς τὰς τελευτὰς ἴσον ἀπέχον, κυκλοτερὲς[h] αὐτὸ ἐτορνεύσατο, πάντων τελεώτατον[i] ὁμοιότατόν τε αὐτὸ ἑαυτῷ σχημάτων,[k] νομίσας μυρίῳ κάλλιον ὅμοιον ἀνομοίου. Λεῖον δὲ δὴ[l] κύκλῳ πᾶν ἔξωθεν αὐτὸ ἀπηκριβοῦτο,[m] πολλῶν χάριν. ὀμμάτων τε[n] γὰρ ἐπεδεῖτο[o] οὐδέν, ὁρατὸν γὰρ οὐδὲν ὑπελείπετο[p] ἔξωθεν, οὐδ'[q] ἀκοῆς, οὐδὲ γὰρ ἀκουστόν· πνεῦμά

[s] τῷ σώματι ΑΘΤFΥxϐegor, τὰ σώματα corr Σ, σώματι Ss.—[t] ψυχρὰ καὶ θερμὰ o, ψυχρὰ καὶ θερμὰ καὶ ξηρὰ καὶ ὑγρὰ q, θερμὰ καὶ ψυχρὰ καὶ ὑγρὰ F: θερμὰ καὶ ψυχρὰ *ς. inversus est ordo me invito.—[u] περιιστάμεναι A, περιιστάναι ϐ.—[v] λύπας ϐ, λύττας corr A.—[w] ἐπείγοντα q.—[x] δὲ g: om pr Ξ.—[y] ὅλων add ΑΘΤFSΥqaxϐego r.—[z] ἀγήρω o.—[a] ἄφθαρτον q.—[b] αὐτὸ Θϐ: om Ssr.—[c] ante σχῆμα cum AFϐo omisi καί.—[d] τὸ post καὶ add Aϐo.—[e] δὲ ΑΘFΥqsϐo: γὰρ *ς.—[f] ἑαυτῷ xe.—[g] ὅσα ϐ.—[h] ἀπέχον καὶ κυκλοτερὲς ς.—[i] πάντων τελεώτατον om s.—[k] σχημάτων om r.—[l] δὴ om F.—[m] κατηκριβοῦτο ϐ.—[n] μὲν x.—[o] ἐπιδεῖται q.—[p] ὑπέλειπτο A.

tatio corporis, non aliud hic est quam *omne coagmentatum corpus*. Apud Proclum autem mendose scriptum est, ὡς ξυνιστὰν τῷ σώματι.'

ὡς ἃ ξυνιστῇ] Codex quidem Tub. verba ὡς ἃ ξυνιστῇ τὰ non agnoscit, sed protinus ibi legitur κατανοῶν τῷ σώματι. Proclus autem contra habet κατανοῶν ὡς ξυνιστὰν τῷ σώματι. Stephanus quidem, uti dicit, sequens Ciceronem, qui hic vertit, *omnis coagmentatio corporis* etc. locum emendare conatus est rescribens: ὡς, ἃ ξυνίσταται, σώματα. Quasi solida omnino essent, quæ non essent composita. Nos contra, et vestigium prementes Ciceronis, et Procli Tubingensisque varias lectiones attente intuiti, locum sic ducimus restituendum: Κατανοῶν, ὡς, ἅτε ξυσταντὶ, τῷ σώματι τὰ θερμὰ—περιϊστάμενα καὶ προσπίπτοντα ἀκαίρως λύει sc. αὐτὸ, ubi dativos illos ξυσταντὶ, τῷ σώματι, vides bene necti cum sequentibus περιϊστ. καὶ προσπίπτ. καὶ ἐπάγοντα. Lind.

ἓν ὅλον ἐξ ἁπάντων] Cod. Tub. ἓν ὅλον ὅλων ἐξ ἁπάντων, addicente Ficino: *Unum totum ex omnibus totis et perfectis perfectum*. Unde patet, eum omnino legisse, ἓν ὅλον ὅλων ἐξ ἁπάντων, καὶ τελέων τέλεον. Bip.

ἓν ὅλον] Ubi Cod. Tub. offert ἓν ὅλον ὅλων ἐξ ἁπάντων—αὐτὸ sc. σχῆμα ἐτεκτήνατο. Quin etiam Ficinus hic vertens, *Unum totum ex omnibus totis et perfectis perfectum*, videtur legisse ἓν ὅλον ὅλων ἐξ ἁπάντων καὶ τελέων τέλεον, quæ cuncta in textum ut admittam, illorum adducor auctoritate. Lind.

ἐτορνεύσατο] Proclus offert aliam lectionem ἐτορνώσατο, quæ nobis quidem videtur altera præstantior. Lind.

ἀκοῆς] Nihil deest neque post ἀκοῆς, neque post ἀκουστόν: sed post ἀκοῆς repeti debet (id est subaudiri repetitum) verbum ἐπεδεῖτο: post ἀκουστὸν autem debent repeti illa, οὐδὲν ὑπελείπετο ἔξωθεν. Steph.

τε οὐκ ἦν περιεστὸς[r] δεόμενον ἀναπνοῆς. οὐδ' αὖ τινὸς ἐπιδεὲς[s] ἦν ὀργάνου σχεῖν, ᾧ τὴν μὲν εἰς ἑαυτὸ[t] τροφὴν δέξοιτο, τὴν δὲ πρότερον[u] ἐξικμασμένην ἀποπέμψοι[v] πάλιν· ἀπῄει τε γὰρ οὐδὲν οὐδὲ προσῄειν[w] αὐτῷ ποθέν· οὐδὲ[x] γὰρ ἦν. αὐτὸ γὰρ ἑαυτῷ[y] τροφὴν τὴν ἑαυτοῦ φθίσιν[z] παρέχον καὶ πάντα ἐν ἑαυτῷ[a] καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ[b] πάσχον καὶ δρῶν ἐκ τέχνης γέγονεν· ἡγήσατο γὰρ αὐτὸ[c] ὁ ξυντιθεὶς[d] αὔταρκες ὂν ἄμεινον ἔσεσθαι μᾶλλον[e] ἢ προσδεὲς ἄλλων. χειρῶν δέ,

—[q] οὐ g.—[r] περιεστὸς Fxe et pr A : περιεστὼς *s.—[s] ἀναπνοῆς r.—[t] ἑαυτὸν Θ.—
η
[u] προτέραν s.—[v] ἀποπέμψοιτο Fq et rc Θ.—[w] προσῄειν A, προσεῖεν Θ, προσῆκεν F, προσῆιεν Y : προσῄει cum *s corr Υ.—[x] ποθεν οὐδὲ Abo, πόθεν οὐδὲν οὐδὲ r : ποθὲν οὐδὲν οὐ *s.—[y] ἑαυτὸ g.—[z] φύσιν q.—[a] ἑαυτῶι Ab, αὐτῷ *s.—[b] ὑφ' ἑαυτοῦ Ab, ὑπ' αὐτοῦ F, ἀφ' αὐτοῦ Sst, ὑφ' αὐτοῦ *s.—[c] γὰρ αὐτὸ om pr Θ.—[d] ξυντιθεὶς qb,
τι
ξυνθεὶς A, ξυνθεὶς ΘΥFSYaxegor : συνθεὶς *s.—[e] μᾶλλον om pr F.—[f] αὖ AFYqbo

δεόμενον ἀναπνοῆς] Amphiboliam ut hic evites, scribe mecum, ὡς δεόμενον ἀναπνοῆς scil. ζῶον, nisi forte malis ὡς δεομένῳ ἀ. eo, quo supra modo usurpatur verbum περιίστασθαι. Lind.

σχεῖν] Abesse hinc malim infinitivum σχεῖν: quem si retinere oporteat, tanquam non irreptitium, dicendum fuerit pendere ab ὥστε subaudito: ut intelligamus, *Neque vero indigebat quopiam instrumento, ut haberet quo acciperet in se alimentum, etc.* Sed satis erat, οὐδ' αὖ τινὸς ἐπιδεὲς ἦν ὀργάνου ᾧ etc. id est, *Neque vero quopiam instrumento indigebat quo acciperet, etc.* Maluit autem ita loqui quam ventris et intestinorum mentionem facere. Quidam autem putant gustum mundo hic detrahi (sicut in proxime præcedentibus olfactum) quia sensus ille tributus sit animantibus alimenti gratia. Cæterum in iis quæ proxime præcedunt, Cicero his verbis, πνεῦμά τε οὐκ ἦν περιεστὼς, a se addit, *extrema mundi*: a se, inquam, addit, sive de suo; neque enim eum in exemplari ullo invenisse illa puto, sed ex istis quæ proxime præcedunt, οὐδὲν περιελείπετο ἔξωθεν, ubi περὶ τοῦ ὁρατοῦ loquitur, occasionem hæc addendi sumpsisse: perinde ac si hic quoque subaudiendum esset τὰ ἔξωθεν τοῦ κόσμου. quamvis illa ejus verba, *extrema mundi*, videri possint magis sonare τὰ ἔσχατα τοῦ κόσμου. Steph.

ἐπιδεὲς ἦν ὀργάνου σχεῖν] Nisi ὀργάνου mutas in ὄργανον, aut σχεῖν explicas μετασχεῖν, cujus mihi quidem usus haud suppetunt exempla, vox σχεῖν omnino abundat, nisi forte in ea delituerit vox, quam supra adhibuit, σχῆμα, hic post longum verborum decursum consilio repetita. Lind.

ἀποπέμψοι πάλιν] Cod. Tub. offert meliorem lectionem ἀποπέμψοιτο πάλιν. Lind.

ἡγήσατο γὰρ κ. τ. λ.] Vel aliter legisse hunc locum Ciceronem, vel aliter vertisse crediderim quam ostendant ejus exemplaria. Sed aliter ab eo versum fuisse, mihi magis fit verisimile. alioqui certe dormitasse dicendus esset, si verba illa (neque enim aliam invenisse lectionem facile mihi persuaserim) ita esset interpretatus: quum enim hic sit verborum Platonis sensus, *Ratus est enim qui condidit, si ipse contentus se esset, præstantiorem* (vel, *meliorem*) *fore quam si aliis indigeret*: Cicero contra ita exponit, *Sic enim ratus est ille qui ista junxit et condidit, ipsum se contentum esse mundum, neque egere altero.* Qui autem putarunt hunc locum, quibusdam interjectis, et posita particula *quam* pro *neque*, ita posse mutari, *ipsum se contentum esse mundum, satius esse* (vel *præstare*) *quam egere*, non animadverterunt non legi αὔταρκες εἶναι, sed αὔταρκες ὄν: aut, si animadverterunt, sed participium hic tanquam pro infinitivo positum posse accipi arbitrati sunt, non satis ubi hic participii usus locum haberet, intellexerunt. Est autem proprie προσδεὴς τινὸς *qui insuper indiget aliqua re.* Steph.

χειρῶν] Scribendum esse dicerem χεῖρας, pro χειρῶν, ut haberet infinitivus

αἷς οὔτε λαβεῖν οὔτε αὖ[f] τινὰ ἀμύνασθαι χρεία τις ἦν,[g]
μάτην[h] οὐκ[i] ᾤετο δεῖν αὐτῷ[k] προσάπτειν· οὐδὲ ποδῶν οὐδὲ
III. 34. ὅλως τῆς περὶ τὴν[l] βάσιν ὑπηρεσίας. κίνησιν γὰρ ἀπένειμεν
αὐτῷ[m] τὴν τοῦ σώματος οἰκείαν, τῶν ἑπτὰ τὴν περὶ[n] νοῦν καὶ
III. ii. 81. φρόνησιν μάλιστα οὖσαν. διὸ δὴ κατὰ ταὐτὰ ἐν τῷ αὐτῷ
καὶ ἐν ἑαυτῷ[o] περιαγαγὼν αὐτὸ ἐποίησε κύκλῳ κινεῖσθαι
στρεφόμενον, τὰς δὲ[p] ἓξ ἁπάσας κινήσεις[q] ἀφεῖλε καὶ
ἀπλανὲς ἀπειργάσατο ἐκείνων. ἐπὶ[r] δὲ τὴν περίοδον ταύτην
ἅτ' οὐδὲν ποδῶν δέον ἀσκελὲς καὶ[s] ἄπουν αὐτὸ[t] ἐγέννησεν.

§. 12. Οὗτος[u] δὴ[v] πᾶς ὄντος[w] ἀεὶ λογισμὸς θεοῦ περὶ τὸν ποτὲ ἐσόμενον θεὸν λογισθεὶς λεῖον καὶ[x] ὁμαλὸν πανταχῇ τε ἐκ[y] μέσου ἴσον[z] καὶ[a] ὅλον καὶ τέλεον ἐκ[b] τελέων σωμάτων σῶμα ἐποίησε. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὶς διὰ παντός τε ἔτεινε καὶ ἔτι[c] ἔξωθεν[d] τὸ σῶμα αὐτῇ περιεκάλυψε ταύτῃ,[e] καὶ κύκλῳ[f] δὴ κύκλον στρεφόμενον οὐρανὸν ἕνα μόνον ἔρημον κατέστησε, δι' ἀρετὴν δὲ[g] αὐτὸν[h] αὐτῷ δυνάμενον ξυγγίγνεσθαι καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον, γνώριμον δὲ καὶ φίλον ἱκανῶς αὐτὸν αὐτῷ. διὰ πάντα δὴ ταῦτα εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο.

Τὴν δὲ δὴ ψυχὴν οὐχ ὡς νῦν ὑστέραν ἐπιχειροῦμεν λέγειν, οὕτως ἐμηχανήσατο καὶ[i] ὁ θεὸς νεωτέραν· οὐ

et corr Θ: ἄν *s.—[g] τις οὖν ἦν s.—[h] μόνην Υxeg, om Sst: lacuna in pr Θ.—[i] οὐδ' r.—[k] αὖ αὐτῷ F.—[l] τὴν om Ss.—[m] αὐτῷ ἀπένειμεν r.—[n] τῇ περὶ q.—[o] ἑαυτοῦ Ab et corr F: αὐτῷ *s.—[p] δ' sor.—[q] κινήσεις om Ssx, ante ἁπάσας ponit F.—[r] πρὸς o.—[s] καὶ om q.—[t] αὐτὸ om r.—[u] οὕτω Ss.—[v] ἀεὶ x.—[w] ὄντος ΘΞΣΥFΥqxbt: ὄντως *s.—[x] καὶ om Ξ.—[y] τε καὶ ἐκ o.—[z] ἴσως s.—[a] καὶ ante τέλεον om Θ.—[b] καὶ ἐκ A.—[c] ἔτι om g.—[d] ἔξωθεν Ab et corr F: ἔξω *s.—[e] ταύτῃ add A.—[f] κύκλῳ g.—[g] δὲ add Abo.—[h] αὐτὸν om pr Ξ.—[i] καὶ om o.—[k] ξ. ΘFo.—[l] πολλοὶ

προσάπτειν casum qui ipsi jungi posset: sed quum apud me considero sequi itidem ποδῶν, aliam quampiam huic loco depravationem subesse dico: et lectorem expendere mecum volo annon credibile sit, duos quidem istos genitivos scriptos fuisse χειρῶν et ποδῶν, sed non etiam τῆς ὑπηρεσίας, verum τὴν ὑπηρεσίαν: ut dicat Plato, οὐκ ᾤετο δεῖν προσάπτειν αὐτῷ τὴν ὑπηρεσίαν χειρῶν, οὐδὲ ποδῶν, οὐδὲ ὅλως τὴν περὶ τὴν βάσιν. Posset vero fortassis et accusativus pluralis locum habere, ut legeretur, τὰς περὶ τὴν βάσιν ὑπηρεσίας. Steph.

οὔτε ἂν] Malim scribere οὔτε αὖ, ut apud Proclum legitur. Steph.

οὔτε ἄν τινα] Liber Tub. optimam huc affert lectionem οὔτε αὖ τινα etc. sicuti p. 35. A. καὶ τρία λαβὼν αὖ τὰ ὄντα, ubi ille præclare legit αὐτὰ ὄντα. Quæ res etiam confirmatur a Ficino. Lind.

§. 12. ὁμαλὸν, πανταχῇ] Cicero vult πανταχῇ pertinere ad ὁμαλόν. vertit enim, *Lævem eum effecit, et undique æquabilem, et a medio ad summum, parem et perfectum.* Legit igitur, aut legendum putavit, λεῖον καὶ ὁμαλὸν πανταχῇ, καὶ ἐκ μέσου ἴσον, καὶ ὅλον, etc. Steph.

γὰρ ἂν ἄρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου ξυνέρξας[k] εἴα-
σεν· ἀλλά πως ἡμεῖς πολὺ[l] μετέχοντες τοῦ προστυχόντος
τε[m] καὶ εἰκῇ ταύτῃ πῃ καὶ[n] λέγομεν, ὁ δὲ καὶ γενέσει III. ii. 32.
καὶ ἀρετῇ προτέραν καὶ πρεσβυτέραν ψυχὴν σώματος, ὡς
δεσπότιν[o] καὶ ἄρξουσαν ἀρξομένου, ξυνεστήσατο[p] ἐκ τῶνδέ
τε καὶ τοιῷδε[q] τρόπῳ. τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ[r] κατὰ ταὐ- III. 35.
τὰ[s] ἐχούσης οὐσίας καὶ τῆς αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομέ-
νης[t] μεριστῆς,[u] τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ξυνεκεράσατο[v]
οὐσίας[w] εἶδος, τῆς τε ταὐτοῦ φύσεως αὖ πέρι καὶ τῆς θα-
τέρου,[x] καὶ[y] κατὰ ταῦτα[z] ξυνέστησεν ἐν μέσῳ[a] τοῦ τε ἀμε-
ροῦς αὐτῶν καὶ τοῦ κατὰ τὰ σώματα μεριστοῦ. καὶ τρία
λαβὼν αὐτὰ[b] ὄντα συνεκεράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν,
τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον οὖσαν εἰς ταὐτὸν[c] ξυναρμόττων βίᾳ. μιγνὺς δὲ μετὰ τῆς[d] οὐσίας καὶ ἐκ τριῶν[e] ποιησάμενος ἓν πάλιν ὅλον τοῦτο[f] μοίρας ὅσας[g] προσῆκε διένειμεν, ἑκάστην δὲ[h] ἔκ τε[i] ταὐτοῦ καὶ θατέρου καὶ τῆς οὐσίας μεμιγμένην. ἤρχετο[k] δὲ διαιρεῖν ὧδε. μίαν ἀφεῖλε τὸ πρῶτον ἀπὸ παντὸς[l] μοῖραν, μετὰ δὲ ταύτην ἀφῄρει διπλασίαν ταύτης, τὴν δ' αὖ τρίτην ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας, τριπλασίαν δὲ τῆς[m] πρώτης, τετάρτην δὲ τῆς δευτέρας διπλῆν, πέμπτην[n] δὲ τριπλῆν τῆς τρίτης, τὴν δ' ἕκτην τῆς

xe.—[m] τε om SYsx.—[n] καὶ post πῃ om S.—[o] δεσπότην e.—[p] ξ. ΑΣFb.—[q] τοιούτῳ F.—[r] ἀεὶ om pr F.—[s] καταυτὸ s.—[t] γενομένης SYs.—[u] μεριστῆς om pr T.—[v] ξ. Ab.—[w] οὐσίας...συνεκεράσατο om pr F.—[x] θατέρου F, τοῦ ἑτέρου *s.—[y] καὶ om Fo.—[z] ταῦτα ΑΘΞΣΤΥqxeg, ταυτὰ *s.—[a] ἐν μέσον γρ o.—[b] αὐτὰ ΑΣFsb, αὖ τὰ *s.—[c] ταυτὸν Abo, ταυτὸ *s.—[d] τῆς om F.—[e] ἐκ τῶν τριῶν xeg.—[f] τούτω b.—[g] εἰς ἃς mg F.—[h] δὲ τούτων o, om b.—[i] τε om F.—[k] ἤρξατο o: ἤρχετο...267, 24. φερομένους] πολλαχῶς καὶ ποικίλως συγκερασάμενός τε καὶ διελὼν b.—[l] τοῦ παντὸς rc A.—[m] τῆς ante πρώτης om x.—[n] πέμπτην...τὴν δ' ἕκτην] ἕκτην...πέμπτην

τῆς τε ταὐτοῦ φύσεως αὖ περὶ καὶ τῆς τοῦ ἑτέρου] Quæ verba quamvis pius pater Eusebius P. E. xiii. p. 696. illo modo attulerit, totam tamen istam phrasin *τῆς τε ταὐτοῦ φύσεως αὖ περὶ καὶ τῆς τοῦ ἑτέρου* aut ab aliena manu adscriptam abundare existimamus, aut puncto post *μερίστης* sublato voculas *αὖ περὶ*, quæ sensu hic carentes, rerum seriem perturbant, mutandas in *διάφερον*. Etenim quæ mixta res est atque duabus ex aliis diversisque composita, ea ab alterutra differt quoque, si singulis eam comparas. Lind.

αὖ τὰ ὄντα] Cod. Tub. *αὐτῷ ὄντα*, quod agnoscere videtur Ficinus. Bip.

μοίρας] Legendum videtur *εἰς μοίρας*: quamvis nec apud Proclum extet hæc præpositio. Steph. qui sic in Not. 'Deesse videtur præpositio *εἰς* ante accus. *μοίρας*, et tamen alios inveniri scio hujus scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Cæterum cum *ὅλον τοῦτο* aptius fortasse *μίγμα* subaudietur extrinsecus (ex iis quæ proxime præcedunt) quam *ἕν*, ad quod tamen illa refert Cicero.'

τοῦτο μοίρας ὅσας] Non male quidem Stephanus: at nobis potius videtur rescribendum *τοῦτο μοίρας, εἰς ὅσας*. Lind.

τριπλῆν τῆς τρίτης] Scribe hic aut

πρώτης ὀκταπλασίαν, ἑβδόμην δὲ ἑπτακαιεικοσαπλασίαν[o]
III. ii. 33. τῆς πρώτης. μετὰ δὲ ταῦτα ξυνεπληροῦτο[p] τά τε διπλά-
III. 35. σια καὶ[q] τριπλάσια διαστήματα,[r] μοίρας ἔτι ἐκεῖθεν ἀποτέμνων καὶ τιθεὶς εἰς τὸ μεταξὺ τούτων, ὥστε ἐν ἑκάστῳ διαστήματι δύο εἶναι μεσότητας, τὴν μὲν ταὐτῷ μέρει τῶν ἄκρων αὐτῶν ὑπερέχουσαν καὶ ὑπερεχομένην, τὴν[s] δ' ἴσῳ μὲν κατ' ἀριθμὸν ὑπερέχουσαν, ἴσῳ δὲ ὑπερεχομένην. ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων ἐκ τούτων τῶν δεσμῶν ἐν ταῖς πρόσθε[t] διαστάσεσι, τῷ τοῦ

δὲ corr Θ.—[o] ἑπτακαιεικοσιπλασίαν ΣΥΥφαε et corr Α.—[p] συνεπληροῦτο ΑFο, συνεπλήρου (ρου) ΘSYφsgτ, ξυνεπλήρωσε Ξ: ξυνεπλήρωσε *τ.—[q] καὶ τὰ τρ. Θ.—[r] διάστημα pr Θ, διαστόματα Ξ.—[s] τὴν...ὑπερεχομένην om SYστ.—[t] πρόσθε F, πρότερον

τριπλῆν τῆς δευτέρης, aut διπλῆν τῆς τρίτης, quæ res eodem redit. Agitur enim hic de diagrammate tetrachordi, quod auctor Pythagoreorum in modum vario numerorum exposuit complicitoque progressu, ita ut a numero incipiens nono, septem ille tonos integros illa componat serie 9. 18. 27. 36. 54. 72. 216. In quibus conspiciuntur, sicuti auctor voluit, tria dupli totidemque tripli diastemata: veluti 9-18-36-72. tum 9-27-18-54-72-216. Numerus autem postremus est sex antecedentium hujusce diagrammatis terminorum summa. Etenim p. 36. B. loco τῶν, ἓξ καὶ πεντήκοντα, illorum facta numerorum computatione, scribatur necesse est ἑκκαίδεκα. Hujusce autem si vis, uti jubet philosophus, diagrammatis replere diastemata τοῖς ἐπογδόοις, ἡμιολίοις καὶ ἐπιτρίτοις, efficietur inde illa series numerorum 9. 12. 16. 18. 24. 27. 36. 48. 54. 72. 81. 96. 108. 216. Quamquam non omnia ibi vides intervalla, uti præscripsit philosophus, binis repleri numeris posse intermediis, ὥστε ἐν ἑκάστῳ διαστήματι δύο εἶναι μεσότητας, etiamque illud inter numeros 54. et 72. intervallum omnino vacare. Quo rationis animadverso defectu, diagramma Proclus incepit deducere a primo numero 384. quo facto, res prospere finitur. Etenim secundum Procli explicationem diagrammate illo, ubi progressui geometrico arithmeticoque conjuncto etiam progressus intexitur harmonicus, adhibitis illis ἐπογδόοις, ἐπιτρίτοις καὶ ἡμιολίοις, triplicem auctor animi mundani naturam indicat, ita ut progressus harmonicus numerorum, qualis est 3. 4. 6. 8. 12. ad animi ταυτότητα, arithmeticus autem, qualis est ille 3. 6. 9. 12. ad ejusdem ἑτερότητα pertineat; geometricus denique, qualis est 3. 6. 12. 24. ad τὴν οὐσίαν τῶν ψυχῶν mixtam ἐκ τῆς ταυτότητος καὶ ἐκ τῆς ἑτερότητος. Voces enim ταυτότης et ἑτερότης nihil aliud exprimunt quam naturam sibi oppositorum, quorum e junctione existit harmonia. Quam rem auctor postea etiam magis putavit explicandam per literam X, in quam complicuit scalam, septem tonos integros continentem cum ceteris, quæ intervalla eorum replere debent, quam antea dimidias in partes in longitudinem nos dividere jubet, ita ut utraque parte postea in formam literæ X, sive crucis juncta, utrinque primus extremusque sibi opponantur tonus. Quam literam sive crucem, postea utrinque magis incurvatam in formam abire jubet ∞, quo nostri temporis mathematici signo utuntur infiniti. Cf. fig. 8. Denique circulos illos extra junctos, alterum inscribas alteri, ita ut ambo circuli eodem puncto maneant juncti, veluti fig. 9. communesque habentes harmoniæ partes, imaginem exhibeant universi.—Qualem vero hic philosophus musicorum sequatur doctrinam, parum liquet. Etenim si ἡμιόλιον illud cum nostro confers ἡμιτονίῳ, quomodo illud, si abest, duobus aliis possit compensari breviori tempore tonis, quales sunt οἱ ἐπόγδοοι et οἱ ἐπίτριτοι, animus quidem intelligit, sed dubito, an tantam tam celeremque sonorum successionem et vox et manus et pedes nostratium possint exprimere. Lind.

ἐπογδόου διαστήματι τὰ ἐπίτριτα πάντα ξυνεπληροῦτο, λείπων[u] αὐτῶν ἑκάστου μόριον, τῆς τοῦ[v] μορίου ταύτης διαστάσεως λειφθείσης[w] ἀριθμοῦ πρὸς ἀριθμὸν ἐχούσης τοὺς ὅρους ἓξ[x] καὶ πεντήκοντα καὶ διακοσίων πρὸς τρία καὶ τετταράκοντα καὶ διακόσια. καὶ δὴ τὸ[y] μιχθὲν ἐξ οὗ ταῦτα κατέτεμνεν,[z] οὕτως ἤδη πᾶν[a] καταναλώκει.[b] ταύτην οὖν[c] τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας,[d] μέσην πρὸς μέσην ἑκατέραν ἀλλήλαις οἷον[e] χῖ[f] προσβαλὼν κατέκαμψεν εἰς κύκλον,[g] ξυνάψας αὑταῖς[h] τε καὶ ἀλλήλαις ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς προσβολῆς,[i] καὶ τῇ κατὰ ταὐτὰ[k] καὶ[l] ἐν ταὐτῷ[m] περιαγομένῃ κινήσει πέριξ αὐτὰς[n] ἔλαβε, καὶ τὸν[o] μὲν ἔξω, τὸν δ' ἐντὸς ἐποιεῖτο τῶν κύκλων. τὴν μὲν οὖν ἔξω φορὰν ἐπεφήμισεν[p] εἶναι τῆς ταὐτοῦ φύσεως, III. ii. 34. τὴν δ' ἐντὸς τῆς[q] θατέρου. τὴν μὲν δὴ ταὐτοῦ κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ περιήγαγε, τὴν δὲ θατέρου[r] κατὰ διάμετρον ἐπ' ἀριστερά. κράτος[s] δ' ἔδωκε[t] τῇ[u] ταὐτοῦ καὶ ὁμοίου περιφορᾷ· μίαν γὰρ αὐτὴν ἄσχιστον εἴασε, τὴν δ' ἐντὸς σχίσας ἑξαχῇ[v] ἑπτὰ κύκλους ἀνίσους κατὰ τὴν τοῦ διπλασίου καὶ τριπλασίου διάστασιν ἑκάστην,[w] οὐσῶν ἑκατέρων τριῶν, κατὰ τἀναντία μὲν ἀλλήλοις προσέταξεν ἰέναι τοὺς κύκλους, τάχει δὲ τρεῖς μὲν ὁμοίως,[x] τοὺς δὲ τέτταρας ἀλλήλοις καὶ[y] τοῖς[z] τρισὶν ἀνομοίως,[a] ἐν λόγῳ δὲ[b] φερομένους.[c]

§. 13. Ἐπεὶ δὲ κατὰ νοῦν τῷ ξυνιστάντι πᾶσα ἡ τῆς

o, πρόταις Ss: πρόσθεν *ς.—[u] λεῖπον o et pr Υ.—[v] τῆς δὲ τοῦ ΘΥFSYsxegr et rc
η
Ao: in Ξ erasum nonnihil ante τοῦ.—[w] λειφθείσης x, ληφθείσης ΞFgor, λειφθείσαν e.—[x] ἐξ corr o.—[y] καὶ δὴ καὶ τὸ AF: καὶ τὸ o.—[z] κατέτεμεν o et corr Ξ.—[a] τὸ πᾶν Ss, πάντ' A.—[b] καταvηλώκει ΘΞΣΥFxeg, κατηναλώκει o, ἀπανηλώκει SYqsr et pr Ξ, ἀναλώκει A: ἀπηναλώκει ς.—[c] οὖν om pr Θ.—[d] μείσας s.—[e] οἷον...ἀλλήλαις om e.—[f] οὐχὶ r.—[g] εἰς ἓν κύκλῳ o et (adscriptis εἰς κύκλον) A: ἐς κύκλον r.—[h] αὐταῖς ς.—[i] προβολῆς Ssr.—[k] ταυτὸ s.—[l] καὶ om Fo.—[m] ταυτῶι A: τῷ αὐτῷ *ς.—[n] αὐτῆς A.—[o] τὸ...τὸ...ἐποίει pr Ξ.—[p] ἐπεφήμησεν xeg.—[q] τὴν S, τοῦ s.—[r] θατέρα q.—[s] καὶ κράτος o.—[t] δέδωκε o, δὲ δέδωκε xe.—[u] τοῦ S.—[v] ἐξαρχῇ g.—[w] ἑκατέρα q.—[x] ὁμοίους qr et rc A.—[y] τε καὶ o.—[z] τοῖς om s.—[a] ἀνομοίους rc A.

καταvηλώκει] Vulgo habetur ἀπηναλώκει pro καταvηλώκει. Quæ vero sit ratio horum intervallorum et numerorum ad numeros, in sequentibus, Ecloga decima, circa ipsum Timæi Locrensis librum considerabimus. CORNAR.

τὴν δ' ἐντὸς, τῆς θατέρου] Cod. Tub. τῆς δ' ἐντὸς, τοῦ θατέρου. BIP.

§. 13. ἐπεὶ] Hic quoque utrum Ciceronem aliam sequi lectionem an male verba Platonis interpretari dicemus? Quæ enim hic legimus verba, ἐπεὶ δὲ

ψυχῆς ξύστασις ἐγεγένητο,[d] μετὰ τοῦτο πᾶν[e] τὸ σωματοειδὲς ἐντὸς αὐτῆς[f] ἐτεκταίνετο καὶ μέσον μέσῃ ξυναγαγὼν[g] προσήρμοττεν.[h] ἡ δ' ἐκ μέσου πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντῃ διαπλακεῖσα[i] κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα, αὐτή τε[k] ἐν αὑτῇ στρεφομένη, θείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον. καὶ τὸ μὲν δὴ σῶμα ὁρατὸν οὐρανοῦ γέγονεν, αὐτὴ[l]
III. 37. δὲ ἀόρατος μέν, λογισμοῦ δὲ[m] μετέχουσα καὶ ἁρμονίας
III. ii. 35. ψυχὴ τῶν νοητῶν ἀεί τε ὄντων, ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἀρίστη γενομένη τῶν γεννηθέντων.[n] ἅτε οὖν ἐκ τῆς[o] ταὐτοῦ καὶ τῆς θατέρου φύσεως ἔκ τε οὐσίας τριῶν τούτων συγκραθεῖσα μοιρῶν, καὶ ἀνὰ λόγον[p] μερισθεῖσα καὶ ξυνδεθεῖσα, αὐτή τε ἀνακυκλουμένη πρὸς αὑτήν, ὅταν οὐσίαν σκεδαστὴν ἔχοντός τινος ἐφάπτηται καὶ ὅταν ἀμέριστον, λέγει[q] κινουμένη[r] διὰ πάσης ἑαυτῆς, ὅτῳ τ' ἄν τι ταὐτὸν ᾖ καὶ ὅτου[s] ἂν[t] ἕτερον, πρὸς ὅ τί τε[u] μάλιστα καὶ ὅπῃ[v] καὶ ὅπως καὶ ὁπότε ξυμβαίνει[w] κατὰ[x] τὰ γιγνόμενά[y] τε πρὸς ἕκαστον

ους
—[b] δὲ om pr A.—[c] φερομένων F.—[d] γεγένητο xr.—[e] πάλιν Θ.—[f] ἐντὸς τῆς αὐτῆς ΞΣ.—[g] ξυναγαγὼν A, ξυνάγον eg, ξυνάγων *ς.—[h] συνήρμοττεν SYst.—[i] διαπλεκεῖσα AΘδ.—[k] τε om ΣFηxbego.—[l] αὕτη g.—[m] αὐτὴ δὲ λογισμοῦ Ss.—[n] γεννηθέντων Sqaxb et corr Σ.—[o] τῆς add Ao : ἐν ταυτῷ r.—[p] ἀνὰ λόγον pr o, ἀναλόγως s: ἀνάλογον ς.—[q] λέγῃ qgor, λέγει λόγῳ s, λόγῳ S.—[r] κινουμένης S, κοινουμένης s, κειμένη F, κινούμενον er et γρ Υ.—[s] ὅτῳ FSqao.—[t] πρὸς o.—[u] τὸ xe.—[v] ὅσῃ SYr. —[w] ξυμβαίνῃ, corr in ultima, A: ξ habent etiam ΘΞΣΥFSYaxegor: συμβαίνῃ q.

κατὰ νοῦν τῷ ξυνιστάντι πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς ξύστασις ἐγεγένητο, constat significare, *Quum autem a coagmentatore tota animi coagmentatio ex sententia effecta esset*. Vel, *Quum ejus desiderio satisfecisset*; (nam sicut apud alios, ita etiam apud Platonem non uno in loco τοῦτο κατὰ νοῦν ἐμοὶ γέγονε, sonat, *Hoc contigit mihi ex sententia*, vel, *Hoc factum est ex animi mei sententia*: sive *Hoc mihi satisfecit*, vel, *Hoc animo meo satisfecit*: vel, *desiderio*: vel, *Hoc voto meo respondit*) at Cicero vertit, *Quum animum ex sua mente et divinitate genuisset*. Sed ne tantum virum tam crassæ ignorantiæ aut turpis saltem oscitantiæ (si hoc uti verbo licet) accusare cogamur, dicendum censeo illum nimis properantem ita vertisse hunc locum quasi legisset, ἐπεὶ δὲ τῷ ξυνιστάντι πᾶσα ἡ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ νοῦν τῆς ψυχῆς ξύστασις ἐγεγένητο. Quo autem minus hæc lectio a nostra discedit, (quum magna pars mutationis in verborum sit ordine) eo verisimilius fuerit illam in ejus oculos παροφθῶντας incurrisse. STEPH.

θείαν] Ciceronis interpretatio θείαν non agnoscit, sed ejus loco θεῖον legit. STEPH.

ἐκ ταὐτοῦ] Scribendum esse censebam ἐκ τῆς ταὐτοῦ: meæque postea sententiæ fidem a Proclo fieri comperi. STEPH.

ὅτου ἂν] Locum hunc diverse legi (quod ad interpungendi rationem attinet) docet Proclus. Scriptum est autem ita apud eum illius principium, ὅτῳ τε ἄν τι ταυτὸν ᾖ, καὶ ὅτῳ ἄν τι ἕτερον. cum qua lectione non est cur nostram commutemus. Apud eundem scriptum est διὰ πάσης αὐτῆς. STEPH.

συμβαίνει] Videtur scribendum συμ-

ἕκαστα εἶναι καὶ πάσχειν· καὶ πρὸς τὰ κατὰ ταὐτὰ ἔχοντα ἀεί. λόγος δὲ ὁ κατὰ[z] ταὐτὸν[a] ἀληθὴς γιγνόμενος, περί τε[b] θάτερον ὢν[c] καὶ περὶ τὸ ταὐτόν, ἐν τῷ κινουμένῳ ὑφ' αὑτοῦ[d] φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν[e] γίγνηται[f] καὶ ὁ τοῦ θατέρου κύκλος ὀρθὸς ὢν[g] εἰς πᾶσαν αὐτοῦ[h] τὴν ψυχὴν διαγγείλῃ, δόξαι καὶ πίστεις[i] γίγνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς· ὅταν δὲ αὖ[k] περὶ τὸ[l] λογιστικὸν ᾖ[m] καὶ ὁ τοῦ[n] ταὐτοῦ κύκλος εὔτροχος

—x καὶ s.—y γενόμενα xq.—z ὁ κατὰ πρὸς ΘΣΤSΥ ex egr.—a αὐτὸν Sso.—b τε o.—c ὂν AF.—d ὑπ' αὐτοῦ Fq.—e αἰσθητικὸν r.—f γένηται g.—g ὢν ΑΘΤFSY : ἰὼν (ὰ) cum *s corr Ξ.—h αὐτοῦ Ξ.—i πύστεις q.—k ἂν e, αὐτὸς q, αὐτὸν s et Y, qui hæc ὅταν...ᾖ pr om.—l ὅταν δὲ αὖ περὶ τὸ] lacuna in r et pr Y.—m ᾖ om Ss.—n τοῦ

βαίνῃ, ut, quemadmodum supra dictum ᾖ, pendeat a λέγει κινουμένη sc. ἡ ψυχή. Lind.

περί τε θάτερον ὢν] Ita locum hunc vertit Cicero ac si in priori etiam ejus parte legerit κατὰ θάτερον cum κατὰ ταυτὸν, et ἀληθὴς post λόγος δὲ posuerit: deinde post θάτερον non agnoverit participium ὤν; ac si denique eum hoc aut simili modo scriptum legerit, λόγος δὲ ἀληθὴς, ὁ κατὰ ταυτὸν καὶ κατὰ θάτερον γιγνόμενος, περί τε θάτερον καὶ περὶ τὸ ταυτὸν ἐν τῷ κινουμένῳ ὑφ' αὑτοῦ φερόμενος. ejus enim hæc sunt verba, *Ratio autem vera quæ versatur in iis quæ sunt semper eadem et in iis quæ mutantur, quum in eodem et in altero movetur ipsa per se sine voce et sine ullo sono.* Dixi autem, hoc aut simili modo scriptum, quoniam et alia mihi venit in mentem lectio, quæ paulo quidem magis diversa fuerit a nostra, sed ad illam ejus interpretationem propius accesserit, λόγος δὲ ἀληθὴς, ὁ κατὰ ταυτὸν ἀεὶ ὂν καὶ κατὰ θάτερον γιγνόμενον ὢν, περί τε θάτερον etc. et ita participium ὢν retineri poterit. Ficinus autem qui θάτερον reddit *alterum* (ut certe reddi solet) lectionem nostram sequitur, nisi quod addit καὶ ante ἀληθής. vertit enim, *Ratio porro ad ipsum quod idem vergens, atque veridica, tam circa alterum quam circa idem versata.* Nisi potius dicamus in eo etiam dissensisse a nostra lectione quod γιγνόμενος (si hoc participium agnovit) legerit ante καὶ ἀληθής. Quidam certe lectionem nostram retinendo ita etiam interpr. hunc locum, *Ratio autem quæ eodem tempore vera gignitur, quum in altero et in eodem versatur, atque in eo quod movetur a seipso volvitur absque voce et sono, etc.* Inter has autem diversas expositiones hoc interim constat, male interpungi in præced. edit. sicut et hic, post ὤν, quum hypostigme quæ ibi est ponenda sit post ταυτόν: ut legamus περί τε θάτερον ὢν καὶ περὶ τὸ ταυτὸν, deinde ἐν τῷ κινουμένῳ ὑφ' αὑτοῦ φερόμενος etc. Cæterum quod ad vocem λόγος attinet (quid enim obstat quominus hoc obiter addam?) eam quidem cum Cicerone plerique de ratione intelligunt, ut a Platone vis quædam animi statuatur quæ res sensibus objectas judicare possit: (atque adeo Plutarchus et Proclus rationem istam putant esse interiorem quandam potestatem quæ sensui et intelligentiæ juncta sit) sed existimatur etiam posse intelligi de eo sermone qui λόγος ἐνδιάθετος vocatur ad differentiam τοῦ προφορικοῦ: ut significet Plato animo mundi nihil opus esse illo sermone externo, sed satis ei esse sermonem internum, qui nulla voce nulloque sono indiget. Steph.

λόγος δὲ ὁ κατὰ ταὐτὸν ἀληθὴς γιγνόμενος] Interpretes hujus operis Latini Cicero Ficinusque longe concinniorem loci præbent structuram: λόγος δὲ ὁ κατὰ ταὐτὸν καὶ κατὰ θάτερον καὶ ἀληθὴς γιγνόμενος. Lind.

ὀρθὸς ἰὼν] Scribe ὀρθῶς ἰὼν, quibus verbis sequentia καὶ ὁ ταὐτοῦ κύκλος εὔτροχος ὢν bene respondent invito Cod. Tub. qui verba εὔτροχος ὢν non agnoscit. Lind.

λογιστικὸν] Mirum si Plato vel hic vel alibi λογιστικὸν non activa sed passiva significatione dixit, quum hæc terminatio significationi actionis conveniat: atque ita utatur hac voce cum alibi tum

ἂν[o] αὐτὰ μηνύσῃ, νοῦς ἐπιστήμη τε ἐξ ἀνάγκης ἀποτελεῖται. τούτω[p] δὲ ἐν ᾧ τῶν ὄντων ἐγγίγνεσθον,[q] ἄν ποτέ τις αὐτὸ ἄλλο πλὴν ψυχὴν εἴπῃ,[r] πᾶν μᾶλλον ἢ τἀληθὲς[s] ἐρεῖ.

III. ii. 36. §. 14. Ὡς[t] δὲ κινηθὲν αὐτὸ[u] καὶ ζῶν[v] ἐνενόησε[w] τῶν ἀϊδίων θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ,[x] ἠγάσθη τε καὶ εὐφρανθεὶς ἔτι δὴ[y] μᾶλλον ὅμοιον πρὸς τὸ παράδειγμα ἐπενόησεν ἀπεργάσασθαι. καθάπερ οὖν αὐτὸ τυγχάνει ζῶον ἀΐδιον, καὶ[z] τόδε τὸ πᾶν οὕτως εἰς δύναμιν ἐπεχείρησε τοιοῦτον ἀποτελεῖν. ἡ μὲν οὖν[a] τοῦ[b] ζώου φύσις ἐτύγχανεν οὖσα αἰώνιος. καὶ τοῦτο[c] μὲν δὴ[d] τῷ γεννητῷ[e] παντελῶς προσάπτειν οὐκ ἦν δυνατόν· εἰκὼ[f] δ' ἐπινοεῖ[g] κινητόν[h] τινα αἰῶνος ποιῆσαι, καὶ διακοσμῶν ἅμα[i] οὐρανὸν[k] ποιεῖ μένοντος[l] αἰῶνος ἐν ἑνὶ κατ' ἀριθμὸν ἰοῦσαν αἰώνιον εἰκόνα, τοῦτον ὃν δὴ[m] χρόνον ὠνομάκαμεν. ἡμέρας γὰρ[n] καὶ νύκτας καὶ μῆνας καὶ ἐνιαυτοὺς οὐκ ὄντας πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι,[o] τότε ἅμα ἐκείνῳ ξυνισταμένῳ τὴν γένεσιν αὐτῶν[p]

add Ao.—[o] εὔτροχος ὢν om pr F.—[p] τοῦτο Fo.—[q] ἐγγίγνεσθαι e.—[r] εἴπαι q.—[s] ἀληθὲς F.—[t] ὡς...ἀποτελεῖν habet b.—[u] κινηθέν τε αὐτὸ ΞTs.—[v] ζῶον corr F.—[w] ἐνόησε AFago, ἀνενόησε Ξ.—[x] γεννήσας μὲν πατὴρ x.—[y] δὲ x, καὶ g.—[z] ὂν καὶ o.—[a] οὖν om F.—[b] τοῦ add Ao.—[c] τοῦτω [ο] S, τούτω or.—[d] δὴ om F.—[e] τὸ γεννητὸν [ῶ] S, τῷ γεννητῷ ΘΣΤΥaxegr.—[f] εἰκὼ ΑΘΞ[η]ΣFq, εἰκῶ SYaxegor: εἰκόνα s.—[g] ἐπενόει Ao.—[h] κινητόν ΘΤFSYaxegor, κινητὸν A: κινητὴν cum s corr Σ.—[i] ἅρα Ξ, ἅμα μὲν o.—[k] οὐρανοῦ corr A.—[l] μέλλοντος S.—[m] δὴ ὂν Ss.—[n] δὲ g.—[o] ante τότε omisi καὶ cum AFqo.—[p] αὐτοῦ Θ.—[q] μέρη AFSYqsor et corr Σ, μέ[ρ]λη Θ:

Polit. l. iv. p. 441. ubi scribit, *οὐκοῦν τῷ μὲν λογιστικῷ ἄρχειν προσήκει, σοφῷ ὄντι, καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς προμήθειαν.* ut *λογιστικὸν* sit quod ratiocinandi facultate præditum est, atque adeo ratiocinatione uti solet; q. d. *ratiocinativum.* Et tamen ille de quo agitur locus significatione activa opus habet, si Ciceroni et aliis credimus. ita enim hic, *Quum autem in illis rebus vertitur, quæ manentes semper eædem, non sensu sed intelligentia continentur* (si tamen *continentur* eum hic scripsisse credendum est) alii vero, *Quod intelligentia comprehenditur,* vel *ratiocinatione.* Videndum igitur annon *λογιστὸν* scribendum sit, ita interpretando. Neque tamen ignoro Proclum hanc vocem *λογιστικὸν* (quamvis in textu commentariis ejus inserto scriptum sit *λογικὸν*) non solum agnoscere, sed etiam defendere: admonentem, *τὸ λογιστικὸν* non significare *τὸ λογιζόμενον* (ut aliquis putaret) sed *τὸ νοητόν*: quoniam hoc opposuit *τῷ αἰσθητῷ.* Et videtur (inquit) ita dixisse *τὸ λογιστικὸν,* ut postea *τὸ αἰσθητὸν* vocabit *αἰσθητικόν.* Sed vereor (quod Procli pace dixerim) ne hoc dicere, sit incertum per incertius velle confirmare, ut vulgo loquimur. Steph.

μηχανᾶται. ταῦτα δὲ πάντα μέρη[q] χρόνου,[r] καὶ τό τ'[s] ἦν[t]
τό τ' ἔσται, χρόνου γεγονότα[u] εἴδη, ἃ δὴ[v] φέροντες λανθά-
νομεν ἐπὶ τὴν ἀΐδιον οὐσίαν οὐκ ὀρθῶς. λέγομεν γὰρ δὴ[w]
ὡς ἦν ἔστι τε καὶ ἔσται, τῇ δὲ[x] τὸ ἔστι μόνον κατὰ τὸν
ἀληθῆ λόγον προσήκει, τὸ δὲ ἦν τό τ' ἔσται περὶ τὴν ἐν[y] III. 38.
χρόνῳ γένεσιν ἰοῦσαν πρέπει[z] λέγεσθαι· κινήσεις γάρ ἐστον,[a]
τὸ δὲ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχον ἀκινήτως οὔτε πρεσβύτερον
οὔτε νεώτερον προσήκει γίγνεσθαι διὰ χρόνου οὐδὲ γενέσθαι[b] III. ii. 37.
ποτὲ[c] οὐδὲ[d] γεγονέναι[e] νῦν οὐδ' εἰσαῦθις ἔσεσθαι, τὸ παρά-
παν τε[f] οὐδὲν ὅσα γένεσις[g] τοῖς ἐν αἰσθήσει φερομένοις προσ-
ῆψεν, ἀλλὰ χρόνου ταῦτα αἰῶνά[h] τε[i] μιμουμένου καὶ
κατ' ἀριθμὸν κυκλουμένου γέγονεν εἴδη. καὶ πρὸς τούτοις
ἔτι τὰ τοιάδε, τό τε γεγονὸς εἶναι[k] γεγονὸς καὶ τὸ γιγνό-
μενον εἶναι γιγνόμενον, ἔτι δὲ[l] τὸ γενησόμενον εἶναι γενησό-
μενον καὶ τὸ μὴ ὂν μὴ ὂν εἶναι, ὧν οὐδὲν[m] ἀκριβὲς[n] λέγο-
μεν. περὶ μὲν οὖν τούτων τάχ' ἂν οὐκ εἴη καιρὸς πρέπων
ἐν τῷ παρόντι διακριβολογεῖσθαι,[o] χρόνος[p] δ' οὖν[q] μετ'
οὐρανοῦ γέγονεν, ἵνα[r] ἅμα γεννηθέντες[s] ἅμα καὶ λυθῶσιν,
ἄν ποτε λύσις τις αὐτῶν γίγνηται,[t] καὶ[u] κατὰ τὸ παρά-
δειγμα τῆς αἰωνίας[v] φύσεως, ἵν' ὡς ὁμοιότατος[w] αὐτῷ[x]
κατὰ δύναμιν ᾖ· τὸ μὲν γάρ[y] δὴ παράδειγμα πάντα[z]
αἰῶνά ἐστιν ὄν, ὁ δ' αὖ[a] διὰ τέλους[b] τὸν ἅπαντα χρόνον
γεγονώς τε καὶ[c] ὢν[d] καὶ ἐσόμενος. ἐξ[e] οὖν λόγου καὶ δια-
νοίας θεοῦ τοιαύτης πρὸς χρόνου γένεσιν, ἵνα γεννηθῇ[f] χρό-

ου
[q] μέρος *s.—[r] χρόνων F: ante πάντα ponit r.—[s] τε om pr Ξ.—[t] ἦν καὶ A.—[u] γεγονότα AFqo et corr Θ: γεγονότος *s.—[v] ἃ δὴ add Ao et rc F.—[w] λέγομεν οὐκ ὀρθῶς περὶ τῆς ἀϊδίου οὐσίας b, qui hinc ad εἴδη paulo inf.—[x] τῇδε δὲ F.—[y] ἐν τινὶ A.—[z] ἰοῦσαν πρέπει γένεσιν b.—[a] ἔστι s.—[b] διὰ χρόνου οὐδὲ γενέσθαι add AFqb, quorum q διὰ τὸν χρόνον, F διὰ χρόνον.—[c] ποτε om o.—[d] οὐδ' εἰ r.—[e] γέγονε TY xegr et pr ΘΣ.—[f] δὲ eo: om pr F, delevit Θ.—[g] γένεσιν o.—[h] αἰῶνάς ΥSYsxegr.—[i] τε om Ab.—[k] εἶναι γεγονὸς om o.—[l] δὲ καὶ F, τε A, om o.—[m] οὐδὲν ante λέγομεν ponit o.—[n] ἀκριβὲς AFo: ἀκριβῶς *s.—[o] ἀκριβολογεῖσθαι SYsr.—[p] hinc b ad 272, 13. παράσχοι.—[q] γοῦν Yqr.—[r] ἵν' br.—[s] γεννηθέντες Sqsbgor et corr Σ.—[t] γίγνηται ΑΘΣΤFSYqsxegor: γένηται *s.—[u] καὶ om Ss.—[v] αἰωνίας ΘΞΣΤFYqsxbegr, διαιωνίας Ao: αἰωνίου s.—[w] ὁμοιότατον e.—[x] αὐτὸς αὐτῷ mg F.—[y] γὰρ om F.—[z] τὸν πάντα rc Σ.—[a] ἂν SYsxegr, αὖ γε o.—[b] διατελεῖ Σ.—[c] alteram καὶ om ΞΣ.—[d] γεγονός τε καὶ ὂν ΣYr.—[e] ἐσόμενος ἐξ Aqbo cum pr F et corr ΘΣ, ἔστι μόνος ἐξ ΞΥSsxeg cum pr ΘΣ, ἔστι μόνως ἐξ Yr: ἐσόμενός ἐστι μόνος ἐξ s.—[f] γενη-

§. 14. γεγονότος] In textu inserto τα. Steph.
Procli commentariis legitur γεγονό-

νος, ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα, ἐπίκλην[g] ἔχοντα πλανητά,[h] εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ἀριθμῶν[i] χρόνου γέγονε. σώματα δὲ αὐτῶν ἑκάστων ποιήσας ὁ θεὸς ἔθηκεν εἰς τὰς περιφορὰς ἃς ἡ θατέρου περίοδος ᾔειν,[k] ἑπτὰ
III. ii. 38. οὔσας ὄντα ἑπτά,[l] σελήνην μὲν εἰς τὸν περὶ γῆν πρῶτον, ἥλιον δ' εἰς τὸν δεύτερον ὑπὲρ γῆς, ἑωσφόρον δὲ καὶ τὸν ἱερὸν Ἑρμοῦ[m] λεγόμενον εἰς τοὺς[n] τάχει μὲν ἰσόδρομον ἡλίῳ[o] κύκλον[p] ἰόντας,[q] τὴν δ' ἐναντίαν εἰληχότας αὐτῷ δύναμιν· ὅθεν[r] καταλαμβάνουσί τε καὶ καταλαμβάνονται[s] κατὰ ταὐτὰ[t] ὑπ' ἀλλήλων ἥλιός τε καὶ[u] ὁ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἑωσφόρος.[v] τὰ δ' ἄλλα οἷ[w] δὴ καὶ δι' ἃς[x] αἰτίας ἱδρύσατο,[y] εἰ[z] τις ἐπεξίοι πάσας, ὁ λόγος πάρεργος ὢν πλέον ἂν ἔργον ὧν ἕνεκα λέγεται[a] παράσχοι. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως τάχ' ἂν κατὰ[b] σχολὴν ὕστερον τῆς ἀξίας[c] τύχοι διηγήσεως· ἐπειδὴ δὲ[d] οὖν εἰς τὴν ἑαυτῷ πρέπουσαν ἕκαστον[e] ἀφίκετο

θῇ ΘΣΤΥqsbgor.—[g] ἐπίκλησιν Fq cum corr Σ.—[h] πλανητὰ AFb, πλανῆται o: πλάνητες *s.—[i] ἀριθμῶν om r et pr F.—[k] ᾔειν AΘ, ᾔιεν corr F, εἴη r, ἦγεν o, ἴν' γρ A : ᾔει *s.—[l] ἑπτὰ ὄντα o.—[m] Ἑρμῇ corr Θ et pr F.—[n] τὸν AΘFbo et pr T,
οὓς ον
τὸν Y.—[o] ἡλίῳ om Ss.—[p] κύκλῳ ΣΤΥr et pr Θ, κύλων g.—[q] ἰόντα...εἰληχότα corr F.—[r] ὅθεν καὶ s.—[s] ante κατὰ omisi καὶ cum Fqbo et corr Σ.—[t] ταυτὸν s.—[u] alteram καὶ om pr ΣF.—[v] ἑωσφόρως AΘΤxbego et pr ΣF : ὁ ἑωσφόρος *s.—[w] οἷς Ξ, οἷα pr o.—[x] διαστὰς corr o, δι' ἄλλας F.—[y] ἱδρύσαντο ΘΣΤSΥxeor et pr F.—[z] ἐάν F.—[a] λέγοιτο F.—[b] ἂν καὶ κατὰ F.—[c] τῆς ἀξίας ὕστερον F.—[d] δ' g.—[e] ἕκαστον

ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες] Cod. Tub. variam hic offerente lectionem ἐπίκλησιν ἔχοντα πλανῆται, locum hoc modo putamus emendandum, ut rescribatur, ἐπίκλησιν ἔχοντα πλανήτων sive etiam πλανήτας. Lind.

Σελήνην μὲν] Cic. *Ita vim suam natura convertit, ut terram Lunæ cursus proxime ambiret, eique supra terram Solis circumvectio esset.* Steph.

ἱερὸν] Cum ἱερὸν legit ἀστέρα vel subaudiendum putavit Cicero. Verum quod attinet ad illa, εἰς τοὺς ἰόντας et εἰληχότας, quid cum illis subaudiri dicemus? an κύκλους? non potest certe, quum habeamus τοὺς τάχει μὲν ἰσόδρομον Ἡλίῳ κύκλον ἰόντας. Scribendum igitur puto εἰς τὸν pro εἰς τοὺς: itidemque ἰόντα et εἰληχότα pro ἰόντας et εἰληχότας. (ut intelligamus, *Collocavit in circulo eunte pari celeritate cursus cum Sole, sed contrariam ei naturam habente*). Nisi malimus, retinendo τοὺς, et ἰόντας ac εἰληχότας, mutare duo illa singularis numeri nomina in pluralia: ita scribendo, εἰς τοὺς τάχει μὲν ἰσοδρόμους Ἡλίῳ κύκλους ἰόντας, etc. quam scripturam Fic. sequutum esse puto. Verum aptior est singularis numerus, quum præcedat etiam bis εἰς τὸν, quæ alio quam ad vocem κύκλον quæ sequitur referri posse non videntur. Steph.

Ἑρμοῦ] Cod. Tub. hic habet Ἑρμῆν, quo non opus est, quum sequatur paulo post ὁ τοῦ Ἑρμοῦ sc. πλανήτης. Sed plus difficultatis est in verbis εἰς τοὺς τάχει μὲν ἰσόδρομον Ἡλίῳ κύκλον ἰόντας—εἰληχότας. An forte intelligendum κύκλους; at quomodo κύκλοι bene dicantur ἰσόδρομον Ἡ. κύκλον ἰόντες, equidem non video. Quid! si scriberetur, εἰς τοὺς τάχει μὲν ἴσον δρόμον Ἡλίῳ κύκλους ἰόντας, τὴν δ' ἐναντίαν εἰληχότας αὐτῷ δύναμιν. Lind.

καὶ] Inter καταλαμβάνονται et κατὰ ταῦτα otiosa esse videtur vocula καί. Steph.

φορὰν τῶν ὅσα ἔδει ξυναπεργάζεσθαι χρόνον,[f] δεσμοῖς τε
ἐμψύχοις σώματα δεθέντα ζῶα ἐγεννήθη[g] τό τε προσταχ-
θὲν[h] ἔμαθε, κατὰ δὴ[i] τὴν θατέρου φορὰν πλαγίαν οὖσαν III. 39.
διὰ τῆς ταὐτοῦ φορᾶς[k] ἰούσης[l] τε καὶ κρατουμένης,[m] τὸ
μὲν μείζω[n] αὐτῶν, τὸ δὲ ἐλάττω[o] κύκλον[p] ἰόν, θᾶττον μὲν
τὰ τὸν[q] ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζω[r] βραδύτερον περιῄειν.[s]
τῇ[t] δὴ[u] ταὐτοῦ φορᾷ τὰ[v] τάχιστα περιιόντα ὑπὸ τῶν βρα-
δύτερον[w] ἰόντων[x] ἐφαίνετο καταλαμβάνοντα καταλαμβά-
νεσθαι. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἕλι-
κα,[y] διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι, τὸ[z] βρα- III. ii. 39.
δύτατα ἀπιὸν[a] ἀφ' αὐτῆς[b] οὔσης ταχίστης ἐγγύτατα
ἀπέφαινεν. ἵνα δὲ[c] εἴη μέτρον ἐναργές τι πρὸς ἄλληλα
βραδυτῆτι καὶ τάχει καὶ τὰ[d] περὶ τὰς ὀκτὼ φορὰς πο-
ρεύοιτο, φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν[e] δευτέρᾳ[f] τῶν
περιόδων, ὃ δὴ νῦν[g] κεκλήκαμεν ἥλιον, ἵνα ὅτι[h] μάλιστα
εἰς ἅπαντα φαίνοι[i] τὸν οὐρανὸν μετάσχοι[k] τε ἀριθμοῦ τὰ
ζῶα, ὅσοις[l] ἦν προσῆκον, μαθόντα παρὰ[m] τῆς ταὐτοῦ[n] καὶ

ω
om Ss, ante εἰς ponit e.—[f] χρόνον Y, χρόνω Ss.—[g] ἐγεννήθη ΞFx et pr A: ἐγε-
νήθη *s.—[h] πραχθὲν g et γρ x.—[i] κατὰ γὰρ δὴ o.—[k] φορᾶς AFxεo: φύσεως *s.
—[l] ἰούσης AΘFSaxεgo: ἰοῦσαν cum *s corr Ξ et in litura Υ.—[m] κρατουμένης AΘ
FSaxεgo cum pr Υ: κρατουμένην cum *s corr Ξ. totum hoc ἰούσης τε καὶ κρατουμέ-
νης in litura rc habet Y, om ŗ.—[n] libri μείζονα.—[o] ἐλάττονα o.—[p] κύκλῳ Θŗ.—
[q] τὸν ante ἐλάττω om x.—[r] μείζω AFSYqoŗ: μείζονα *s.—[s] περιῄειν A, περιῄει
ἐν o, περιφέρει mg F, περιιὸν pr Θ, περιιόντων q: περιϊόντα *s.—[t] τῇ...περιιόντα om
Υε et pr Ξ.—[u] δὴ Ao: δὲ *s.—[v] τὰ om A.—[w] βραδυτέρων A et pr Θ.—[x] περιιόν-
των FSYqsoŗ.—[y] ἕλικη s.—[z] τὰ o.—[a] ἀπιόντα o.—[b] ἀπ' αὐτῆς FSYqsŗ.—[c] καὶ s.
—[d] τὰ om x.—[e] γῆν, in ν corr, Θ.—[f] δεύτερον q.—[g] νῦν om pr Ξ.—[h] ὅταν s.
—[i] φαίνῃ oŗ, φαίνοιτο g.—[k] μετέχοι Fq, μετάσχῃ ŗ.—[l] ὅσα s.—[m] περὶ s.—[n] ταυ-

ἰοῦσάν τε] Invenitur et alia lectio, *ἰούσης τε καὶ κρατουμένης*, item *φορᾶς* pro *φύσεως*, quod proxime præcedit: sed nostra lectio recta est, eamque agnoscit et Cicero. Steph.

διὰ τῆς ταὐτοῦ φύσεως ἰοῦσαν τε καὶ κρατουμένην] Ordo verborum hic, nescio quomodo, aliquantum turbatus. Cod. quidem Tub. legit ab initio, *διὰ τῆς ταὐτοῦ φορᾶς ἰούσης τε καὶ κρατουμένης*, sed, quæ uncis inclusimus, (*περιϊόντα, τῇ δὲ ταὐτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιϊόντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον*), non agnoscit. Restituendum inde sic locum arbitramur: *ἔμαθε, κατὰ δὴ τὴν θατέρου φορὰν, πλαγίαν οὖσαν, διὰ τῆς ταὐτοῦ φορᾶς ἰοῦσαν τε καὶ κρατουμένην, τὰ μὲν, μείζω, αὐτῶν, τὰ δὲ, ἐλάττω κύκλον ἰόντα θᾶττον μὲν, τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζω, βραδύτερον· τὰ δὲ τῇ ταὐτοῦ φορᾷ, τὰ τάχιστα περιϊόντα, ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνοντα καταλαμβάνεσθαι.* Lind.

μέτρον ἐναργές τι] Scribe hic mecum *μέτρον ἐναργὲς τῇ πρ. ἀ. βρ. κ. τ. καθ' ὃ τὰ περὶ τὰς ὀ. φ. π.* ac nisi *δευτέρᾳ* intelligis de magnitudine orbitæ, scribendum hic est *τρίτῃ*, ratione habita spatii, quo solis terræque orbitæ apparent separatæ. Lind.

μετάσχοι] Verborum series ut sit concinnior, cum Cod. Tub. videtur præferenda lectio *μετέχοι* loco τοῦ, *μετάσχοι*, sicuti paulo ante *φαίνοι*. Lind.

ὁμοίου περιφορᾶς.[o] νὺξ μὲν οὖν ἡμέρα τε γέγονεν οὕτω καὶ διὰ ταῦτα, ἡ τῆς μιᾶς[p] καὶ φρονιμωτάτης κυκλήσεως περίοδος· μεὶς δὲ[q] ἐπειδὰν σελήνη περιελθοῦσα τὸν ἑαυτῆς κύκλον ἥλιον ἐπικαταλάβῃ,[r] ἐνιαυτὸς δὲ ὁπόταν[s] ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθῃ[t] κύκλον. τῶν δ' ἄλλων τὰς περιόδους οὐκ ἐννενοηκότες ἄνθρωποι, πλὴν ὀλίγοι τῶν πολλῶν, οὔτε[u] ὀνομάζουσιν οὔτε πρὸς ἄλληλα[v] ξυμμετροῦνται[w] σκοποῦντες ἀριθμοῖς, ὥστε ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐκ ἴσασι χρόνον ὄντα τὰς τούτων πλάνας, πλήθει μὲν ἀμηχάνῳ χρωμένας, πεποικιλμένας δὲ θαυμαστῶς. ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατὸν ὡς[x] ὅ γε τέλεος[y] ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλεον ἐνιαυτὸν[z] πληροῖ τότε, ὅταν ἁπασῶν τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰ πρὸς
III. ii. 40. ἄλληλα ξυμπερανθέντα[a] τάχη[b] σχῇ κεφαλὴν τῷ[c] τοῦ[d] ταὐτοῦ[e] καὶ ὁμοίως ἰόντος ἀναμετρηθέντα κύκλῳ. κατὰ ταῦτα[f] δὴ καὶ[g] τούτων ἕνεκα ἐγεννήθη[h] τῶν ἄστρων ὅσα δι' οὐρανοῦ πορευόμενα ἔσχε τροπάς, ἵνα τόδ' ὡς[i] ὁμοιότατον ᾖ τῷ τελέῳ[k] καὶ νοητῷ ζώῳ πρὸς τὴν τῆς διαιωνίας[l] μίμησιν φύσεως.

τοῦ om x.—[o] μεταφορᾶς ο.—[p] ἡ τῆς μιᾶς om xο.—[q] μὴν δ' ο.—[r] ἐπικαταλάβῃ ΑΘ FSYqsgor : ἐπικαταλάβοι *s.—[s] ὁπότε Y.—[t] περιέλθῃ Αθsgor et corr Σ : περιέλθοι *s.—[u] οὔτ' s.—[v] ξ. ΑΘΣΤFSYxxego.—[w] μετροῦνται r.—[x] ὥστε F.—[y] ὅτε τέλος x.—[z] ἀριθμὸν FSYsr.—[a] ξυμμεταθέντα F, συμπερασθέντα mg F, ξυμπεραθέντα sg.—[b] τάχει Txeg, τάχους s.—[c] τὰ corr ο.—[d] τοῦ om F.—[e] ταυτῷ Ξ, αὐτοῦ SYq r.—[f] ταῦτα ΑΣΤSYxegr cum corr F et pr Θ, ταυτὸ s : ταυτὰ *s.—[g] καὶ add Aq et rc F.—[h] ἐγενήθη ΑΣΤSqxeg.—[i] τελέως ο.—[k] τελέῳ A : τελεωτάτῳ *s.—[l] ἀρμο-

ἐπικαταλάβοι] Scribe cum Cod. Tub. ἐπικαταλάβῃ. Lind.

πρὸς ἄλληλα] Non solum Proclus sed Plutarchus etiam hic legit προσάλληλα conjuncte (si eorum exemplaria fidem merentur) sic autem in alio quodam loco videri mihi legendum, antea admonui. Post κεφαλὴν autem est interpungendum. At in præced. edit. male scriptum est τάχει, et male post ipsum posita est hypostigme. Male in iisdem τῷ τοῦτ' αὐτῷ. Steph.

τόδ'] Cicero cum τόδ' an legerit an de suo addiderit quod habet ejus interpretatio, incertum est: sed addidisse illum, utpote quod subaudiri deberet, magis est verisimile: eadem certe et a Ficino ponuntur. Sed suspecta mihi est exemplarium Ciceronis fides in hoc ipso loco, *ut hoc omne animal quod videmus, etc.* nam *omne* quidem fortasse dixerit pro *totum*, subaudiens τὸ πᾶν: at vero *animal* quorsum adjecerit? Si enim περὶ τοῦ παντὸς (quod vertit alicubi *totum*, alicubi *omnia*, aliquot locis *universitatem*, alibi *universam naturam*, alibi *mundum*) animal esse dicere voluisset, videtur potius aliter loquuturus fuisse, quam ita, *hoc omne animal*. Quis enim illis verbis, *hoc totum*, vel *hoc universum*, quod est animal, significari putet? Suspicor itaque aliquem qui *hoc omne* sine adjectione dici miraretur, quum non intelligeret qua significatione diceretur, adjecisse substantivum illud *animal*. Simul autem perpendendum lectori relinquam annon *renovatione* pro *revocatione* hoc ipso in loco scribendum sit. Steph.

§. 15. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἤδη[m] μέχρι χρόνου γενέσεως ἀπείργαστο εἰς ὁμοιότητα ᾧ περ[n] ἀπεικάζετο, τῷ[o] δὲ μήπω τὰ πάντα ζῶα ἐντὸς αὐτοῦ γεγενημένα περιειληφέναι,[p] ταύτῃ ἔτι εἶχεν[q] ἀνομοίως. τοῦτο δὴ τὸ κατάλοιπον ἀπειργάζετο αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν. ᾗ περ οὖν νοῦς ἐνούσας ἰδέας τῷ ὅ[r] ἔστι ζῶον, οἷαί τε ἔνεισι[s] καὶ ὅσαι,[t] καθορᾷ,[u] τοιαύτας καὶ τοσαύτας διενοήθη δεῖν καὶ τόδε σχεῖν. εἰσὶ δὲ[v] τέτταρες, μία μὲν οὐράνιον[w] θεῶν γένος, ἄλλη δὲ πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον,[x] τρίτη III. 40.
δὲ[y] ἔνυδρον εἶδος, πεζὸν δὲ καὶ χερσαῖον τέταρτον. τοῦ μὲν οὖν θείου τὴν πλείστην ἰδέαν ἐκ πυρὸς ἀπήρξατο,[z] ὅπως ὅτι λαμπρότατον ἰδεῖν τε[a] κάλλιστον εἴη, τῷ δὲ παντὶ προσεικάζων εὔκυκλον ἐποίει,[b] τίθησί τε εἰς τὴν τοῦ κρατίστου φρόνησιν ἐκείνῳ ξυνεπόμενον, νείμας περὶ πάντα κύκλῳ[c] τὸν οὐρανόν, κόσμον ἀληθινὸν αὐτῷ[d] πεποικιλμένον III. ii. 41.
εἶναι καθ' ὅλον.[e] κινήσεις δὲ[f] δύο προσῆψεν ἑκάστῳ, τὴν μὲν ἐν ταὐτῷ[g] κατὰ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τὰ αὐτὰ[h] ἑαυτῷ διανοουμένῳ, τὴν δὲ εἰς τὸ πρόσθεν ὑπὸ τῆς ταὐτοῦ καὶ ὁμοίου περιφορᾶς κρατουμένῳ·[i] τὰς δὲ πέντε κινήσεις ἀκίνητον καὶ ἑστός,[k] ἵν' ὅτι μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον[l] γένοιτο ὡς ἄριστον. ἐξ ἧς δὴ τῆς αἰτίας γέγονεν ὅσ'[m] ἀπλανῆ τῶν ἄστρων ζῶα θεῖα ὄντα καὶ ἀΐδια καὶ κατὰ ταὐτὰ[n] ἐν ταὐτῷ στρεφόμενα ἀεὶ μένει·[o] τὰ δὲ τρεπόμενα καὶ πλάνην τοιαύτην ἴσχοντα, καθά περ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐρρήθη,

ει
νίας xeg.—[m] ἤδη ΑΘSYqsego et mg F, ἤδη Ξ, ἤδη Υ: εἴδη *s.—[n] ὥσπερ Υxe.—[o] τὸ 0.—[p] περιειληφέναι γεγενημένα Θ.—[q] εἶχον s.—[r] ᾧ s.—[s] ἔνεστιν s.—[t] ὅσα x.—[u] καθορᾶν Θ, καθορᾶται Υxeg, καθορῶν Ysx, καθαραὶ 0: καθορᾷ cum *s corr Ξ.—[v] δὴ ΑΘΤSΥsxeor.—[w] οὐρανίων F.—[x] πτηνῶν καὶ ἀεροπόρων corr F.—[y] δ' r.—[z] ἀπήρξατο Α: ἀπειργάζετο *s.—[a] κα qx, τε καὶ rc F, om Y, post κάλλιστον ponit s.—[b] ἐποίει om s.—[c] κύκλον g.—[d] αὐτῷ S, αὐτῷ 0, ἐπ' αὐτῷ F.—[e] ὅλου qeo.—[f] τε S.—[g] ταυτὸν s.—[h] ταυτὸν mg F, om q.—[i] κρατουμένων Α.—[k] ἑστὸς Α: ἑστὼς *s.—[l] ἑκάτερον xg.—[m] ὅσ' ΑSYsx.—[n] ἀΐδια καὶ κατὰ ταυτὰ Α, διὰ ταῦτα

§. 15. εἴδη] Cod. Tub. pro εἴδη, quod videtur hic abundare, offert ἤδη, nisi non multo post sequentibus, ᾗ περ οὖν νοῦς ἐνούσας ἰδέας τῷ ὅ ἐστι ζῶον—καθορᾷ, illa confirmantur. In postremis tamen verbis τῷ ὅ ἐστι ζῶον aut expungendum videtur τῷ, aut rescribendum τούτῳ ὅ ἐστι ζῶον. Lind.

οὐράνιον] Est etiam alia lectio, οὐρανίων, quæ apud Proclum extat. Steph.

πτηνὸν] Legitur itidem πτηνῶν et ἀεροπόρων apud eundem Proclum: sed tamen reliqua tria eodem quo hic modo: quum potius debere itidem sequi videantur hi genitivi, ἐνύδρων, et πεζῶν, et χερσαίων. Steph.

κατ' ἐκεῖνα[p] γέγονε. γῆν[q] δὲ τροφὸν μὲν ἡμετέραν, εἱλλομένην[r] δὲ[s] περὶ[t] τὸν διὰ παντὸς[u] πόλον τεταμένον[v] φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτός τε[w] καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο, πρώτην καὶ πρεσβυτάτην θεῶν[x] ὅσοι ἐντὸς οὐρανοῦ γεγόνασι. χορείας δὲ τούτων αὐτῶν καὶ παραβολὰς ἀλλήλων, καὶ περὶ τὰς τῶν κύκλων πρὸς[y] ἑαυτοὺς ἐπανακυκλήσεις[z] καὶ προσχωρήσεις,[a] ἔν τε ταῖς ξυνάψεσιν[b] ὁποῖοι τῶν θεῶν κατ'[c] ἀλλήλους γιγνόμενοι καὶ ὅσοι καταντικρύ, μεθ' οὕς τινάς τε[d] ἐπίπροσθεν ἀλλήλοις ἡμῖν τε κατὰ[e] χρόνους οὕς τινας ἕκαστοι κατακαλύπτονται καὶ πάλιν ἀναφαινόμενοι φό-
III. ii. 42. βους[f] καὶ σημεῖα τῶν μετὰ ταῦτα γενησομένων τοῖς[g] δυναμένοις λογίζεσθαι πέμπουσι, τὸ[h] λέγειν ἄνευ διόψεως[i] τούτων αὖ τῶν μιμημάτων μάταιος ἂν εἴη πόνος, ἀλλὰ ταῦτά τε ἱκανῶς ἡμῖν ταύτῃ καὶ τὰ περὶ θεῶν ὁρατῶν καὶ γεννητῶν[k] εἰρημένα φύσεως ἐχέτω τέλος.

καὶ s: διὰ ταῦτα *s.—[o] διαμενεῖ rc F.—[p] ἐκεῖνο s.—[q] hinc b ad 276, 13. τέλος.—[r] εἰλλομένην A, εἱλλομένην b, ἰλλομένην mg F et corr Σ, ἰλλομένην o, εἰλομένην F, ἠλλομένην q et (adscripto vulgato εἰλουμένην) Ξ, εἰλουμένην s.—[s] δὲ om r.—[t] τὴν περὶ Ab.—[u] διὰ τοῦ παντὸς b.—[v] τεταγμένον Σxe et pr Θ.—[w] δὲ Θ.—[x] θεῶν ὅσοι ...γεγόνασιν AΘΥFSY: σωμάτων ὅσα...γέγονε cum *s corr Ξ.—[y] κύκλων αὐτῶν πρὸς o.—[z] ἐπανακλήσεις ΘΣΥxe et pr S.—[a] προχωρήσεις pr Θ.—[b] ξ. AΘΥFSYxzde gor.—[c] ὑπ' b et rc A.—[d] τε om o.—[e] καὶ Ss.—[f] φόβον xe.—[g] τοῖς οὐ A.—[h] τοῦ r.—[i] δι' ὄψεως eg, δ' ὄψεως o.—[k] γενητῶν ΘΞΣSYsxegor.—[l] δαιμονίων A.—[m] ἐγ-

εἰλουμένην] Aliud particip. videlicet ἰλλομένην, habet Proclus: quo ait declarari σφιγγομένην et συνεχομένην, non autem κινουμένην, ut putavit Aristoteles. Dixerat autem Proclus paulo ante, περὶ τὸν ἄξονα τοῦ παντὸς συνέχεται καὶ συσφίγγεται. Steph.

σωμάτων] Aliam et hic Proclus scripturam habet, cum Ciceronis interpretatione convenientem, πρεσβυτάτην θεῶν ὅσοι ἐντὸς οὐρανοῦ γεγόνασι. Apud eundem scriptum est προχωρήσεις· quæ vox melius respondere videtur Cicer. interpretationi, *antecessiones*: quum προσχωρήσεις, sonet potius *accessiones*. Steph. qui sic in Not. ‘Non σωμάτων agnoscit interpretatio Ciceronis, sed θεῶν: ideoque ὅσοι etiam et γεγόνασι, non ὅσα et γέγονε.’

περὶ τὰς] Quamvis περὶ τὰς ibidem legatur, ut hic, mendosum esse persuasum habeo: ac videndum esse dico annon in περιττὰς mutari possit. Steph. qui sic in Not. ‘Suspicor pro περὶ τὰς scribendum esse περιττάς: alioqui enim deesset accusativus post τάς: quum intelligendum sit, ἐπανακυκλήσεις τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτούς: et non possit ἐπανακυκλήσεις jungi etiam cum περὶ τάς. Cæterum quum hic pro χορείας exemplaria Ciceronianæ interpretationis haberent partim *flexiones*, partim *fusiones*, ego primus *lusiones* inter alias aliorum locorum castigationes annotavi: atque hanc meam conjecturam Lambino postea nonnullisque aliis doctissimis viris placere comperi.’

περιττὰς] Hanc Stephani emendationem præ se fert Ficini versio. Bip.

περὶ τὰς] Stephanus recte impugnavit voculas περὶ τάς, sed quam ipse proposuit, emendatio περιττάς, perfacilis quidem, loco tamen inepta, ἐν τῷ κόσμῳ οὐδενὸς ὄντος περιττοῦ. Nobis contra videtur rescribendum: ἔκ τε περάτων τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτοὺς ἐπανακυκλήσεις καὶ προσχωρήσεις, quæ emendatio rerum natura commendatur. Lind.

Περὶ δὲ τῶν ἄλλων δαιμόνων[l] εἰπεῖν καὶ γνῶναι τὴν
γένεσιν μεῖζον ἢ καθ' ἡμᾶς, πειστέον δὲ τοῖς εἰρηκόσιν ἔμ-
προσθεν, ἐκγόνοις[m] μὲν θεῶν οὖσιν, ὡς ἔφασαν, σαφῶς δέ[n]
που τούς γε[o] αὐτῶν προγόνους εἰδόσιν·[p] ἀδύνατον οὖν[q] θεῶν
παισὶν ἀπιστεῖν, καίπερ ἄνευ τε εἰκότων καὶ ἀναγκαίων
ἀποδείξεων λέγουσιν, ἀλλ' ὡς οἰκεῖα φάσκουσιν[r] ἀπαγγέλ-
λειν[s] ἑπομένους τῷ νόμῳ πιστευτέον. οὕτως οὖν κατ' ἐκεί-
νους ἡμῖν ἡ γένεσις περὶ[t] τούτων τῶν θεῶν[u] ἐχέτω καὶ λε-
γέσθω. Γῆς τε καὶ Οὐρανοῦ παῖδες Ὠκεανός τε καὶ Τη-
θὺς ἐγενέσθην, τούτων[v] δὲ Φόρκυς[w] Κρόνος τε[x] καὶ Ῥέα καὶ III. 41.
ὅσοι μετὰ τούτων, ἐκ δὲ Κρόνου καὶ[y] Ῥέας Ζεὺς Ἥρα τε
καὶ πάντες[z] ὅσους ἴσμεν πάντας ἀδελφοὺς λεγομένους αὐ-
τῶν, ἔτι τε[a] τούτων ἄλλους[b] ἐκγόνους.

§. 16. Ἐπεὶ[c] δ' οὖν[d] πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φα-
νερῶς[e] καὶ ὅσοι φαίνονται καθ' ὅσον ἂν ἐθέλωσι θεοὶ[f] γένε-
σιν ἔσχον, λέγει[g] πρὸς αὐτοὺς ὁ τόδε τὸ πᾶν γεννήσας III. ii. 43.
τάδε·[h] Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατήρ τε ἔργων, ἃ[i]
δι'[k] ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα[l] ἐμοῦ γ'[m] ἐθέλοντος.[n] τὸ μὲν

γένεσις o.—[n] γέ o.—[o] γε om s.—[p] εἰδότων o.—[q] δὲ Ss.—[r] φασκόντων Ao.—[s] ἐπαγγέλλειν Yxe.—[t] γένεσις περὶ AΘFo, γένεσις ἡ περὶ Sqsx: γένεσις καὶ περὶ *s.—[u] τῶν θεῶν om Sex: in Y lacuna est.—[v] τούτων AΘFYqsor, ἐν τούτῳ x: ἐκ τούτων *s.—[w] φόρκυν gx.—[x] κρόνος τε Ao: τε καὶ κρόνος *s.—[y] κρόνου τε καὶ o.—[z] πάντας o.—[a] post τε omisi τοὺς cum AΘYSFYqsxegor.—[b] ἄλλους τούτων pr Ξ.—[c] hinc b ad 283, 10. ἀπόρρυτον.—[d] δ' οὖν AΘFSYqsbr, δὲ o: οὖν *s.—[e] ἀφανῶς bo.—[f] ἐθέλωσιν οἱ θεοί Ab.—[g] λέγει δὲ (η) F, λέγει δὴ o.—[h] τάδε om x.—[i] ἃ om o.—[k] τάδε γρ A.—[l] γενομένων πάντα ταῦτα ἄλυτα o.—[m] γε μὴ A, τε s.—[n] ἐθέλοντος

§. 16. ἐπεὶ οὖν] Apud Proclum legitur Ἐπεὶ δὲ πάντες. Vide et paulo post δὲ pro οὖν, ex eodem. Steph.

ἐπεὶ οὖν πάντες] Proclus offert ἐπεὶ δέ: Cod. Tub. contra, ἐπεὶ δ' οὖν, quod præstat. Lind.

ἐμοῦ γε θέλοντος] Alia lectio est apud Athenæum, et Athenagoram, et quosdam alios, ἐμοῦ γε μὴ θέλοντος: quam sequutus est Cicero: quippe qui verterit, *me invito*. (In hanc enim lectionem plura consentiunt exempl. quam in alteram, *nutu meo*.) Sed eadem propemodum videtur effici sententia ex his verbis, *Indissolubilia sunt, quia indissolubilia esse volo*: et ex istis, *Indissolubilia sunt, si quidem dissolvi nolim*. Steph. qui sic in Not. 'Locus Athenagoræ qui lectionem margini a me adscriptam habet, (quam et apud Athenæum extare docui) est in ejus libello qui vocatur Πρεσβεία περὶ Χριστιανῶν pag. 9. sed quædam hujus loci pars apud eundem depravata est: quum ita legatur, θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατήρ τε ἔργων, ἀδύνατα ἐμοῦ μὴ θέλοντος. τὸ μὲν οὖν δεθὲν πᾶν, λυτόν. Videtur autem, sive cum negatione legamus hunc locum, sive absque illa, idem esse sensus, dummodo cum ἐμοῦ γε θέλοντος subaudiamus ἄλυτα (ex proxime præcedentibus repetitum) cum infinitivo εἶναι: at cum ἐμοῦ γε μὴ θέλοντος intelligamus διαλυθῆναι: quoniam ἄλυτα, quod præcedit, idem valet quod οὐ δυνατὰ λυθῆναι. Cæterum convenit hic locus cum isto pag.

οὖν δὴ[o] δεθὲν πᾶν λυτόν, τό γε[p] μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν κακοῦ. δι᾽ ἃ καὶ ἐπεί περ γεγένησθε,[q] ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ οὐδ᾽ ἄλυτοι τὸ[r] πάμπαν, οὔ[s] τι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας, τῆς ἐμῆς βουλήσεως μείζονος ἔτι δεσμοῦ καὶ κυριωτέρου λαχόντες ἐκείνων οἷς ὅτ᾽ ἐγίγνεσθε[t] ξυνεδεῖσθε.[u] νῦν οὖν ὃ λέγω πρὸς ὑμᾶς ἐνδεικνύμενος, μάθετε. θνητὰ ἔτι γένη[v] λοιπὰ τρί᾽ ἀγέννητα.[w] τούτων οὖν[x] μὴ γενομένων οὐρανὸς ἀτελὴς ἔσται· τὰ γὰρ ἅπαντα[y] ἐν[z] αὑτῷ[a] γένη ζῴων οὐχ ἕξει, δεῖ δέ, εἰ μέλλει τέλεος[b] ἱκανῶς εἶναι. δι᾽ ἐμοῦ δὲ ταῦτα γενόμενα καὶ βίου μετασχόντα[c] θεοῖς ἰσάζοιτ᾽ ἄν. ἵν᾽[d] οὖν θνητά τε ᾖ τό τε πᾶν τόδε[e] ὄντως[f] ἅπαν ᾖ,[g] τρέπεσθε κατὰ φύσιν ὑμεῖς ἐπὶ τὴν τῶν[h] ζῴων δημιουργίαν, μιμούμενοι τὴν ἐμὴν δύναμιν περὶ τὴν ὑμετέραν[i] γένεσιν,[k] καὶ καθ᾽ ὅσον μὲν αὐτῶν[l] ἀθανάτοις ὁμώνυμον εἶναι προσήκει, θεῖον[m] λεγόμενον ἡγεμονοῦν τ᾽ ἐν αὐτοῖς τῶν[n] ἀεὶ δίκῃ καὶ ὑμῖν

Abg: θέλοντος *s.—[o] δὴ om SY*qsgr* et pr F.—[p] τὸ δέ γε b.—[q] ἐγένεσθε Photius Biblioth. p. 900, 6. Rothom.—[r] τὸ om FS*qs* cum Photio.—[s] οὔ...γε] οὔτοι γε μὴν λυθήσεσθε Photius.—[t] γίγνεσθαι Υ et pr Θ: ceterorum ἐγίγνεσθε corr habet Σ.—[u] ξ. Ab.—[v] γένη post λοιπὰ ponit b, post τρία F: γένη τρία γένη τὰ λοιπὰ o.—[w] ἀγέννητα Ab et γρ F, om FS*q*r: γεννητά s.—[x] δὲ AFbo.—[y] ἅπαντ᾽ b.—[z] ὡς x.—[a] ἑαυτῷ xeg.—[b] τέλεος AFb, τελέως o: τέλειος *s.—[c] μετασχόντος Y.—[d] ἵν᾽... ἅπαν om ΣΥSaxegr et pr ΘΥ.—[e] τόδε add ΑΘF*q*bo.—[f] δεόντος F (adscripto ὄντως) et mg Θ.—[g] ᾖ S et corr Υ.—[h] τῶν om F.—[i] ὑμετέραν Abo: ὑμῶν *s.—[k] ἐμὴν

ων ον θεὸν

γένεσιν ΥSYaxegr.—[l] αὐτον S, αὐτων Y, αὐτὸν r.—[m] θεῖον F.—[n] τὸν Y, αὐτὸν Ss.

32. ἄλυτον ὑπὸ τῶν ἄλλων, πλὴν ὑπὸ τοῦ ξυνδήσαντος, γενέσθαι.'

ἔργων (ἃ δι᾽ ἐμοῦ γενόμενα) ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος] Primum, quæ uncis inclusimus, a Cod. quidem Tub. non agnoscuntur; tum Athenæus locum hunc laudans habet *ἐμοῦ γε μὴ θέλοντος* sc. *διαλυθῆναι ἄν*, quod Cicero vertit: *me invito*. Ficinus denique eundem locum vertens, *dii orti ex diis, quorum opifex ego et pater sum, hæc attendite: quæ a me facta sunt, me ita volente, indissolubilia sunt*, de se videtur huc adjecisse istud *hæc attendite*, nisi forte hic jam respexit illud, quod infra sequitur, *μάθετε*. Loco bene considerato videmur nobis optimam hanc afferre medelam scribentes: *Θεοί, θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατήρ τε, ἔργον, οἷον τὰ δι᾽ ἐμοῦ γενόμενα, ἄλυτον, ἐμοῦ γε μὴ θέλοντος*. Qui verborum ordo cum sequentibus bene conspirat: nam interjectis omnibus, quibus illius *ἔργου ἄλυτον* causa explicatur, cum illis *ἐμοῦ γε μὴ θέλοντος* optime junguntur sequentia, *νῦν οὖν ὃ λέγω—μάθετε*. Lind.

οὔτι μὲν δὴ] Scribe *οὔτοι μὲν δή*. Lind.

γεννητὰ] Apud Proclum *ἀγέννητα*. Cic. autem neutrum interpr. Apud eundem Proclum post *τούτων* pro *οὖν* est *δέ*: quod magis convenit. Steph.

τρία γεννητὰ] Proclus hic offert lectionem præclaram *ἀγέννητα* loco τοῦ, *γεννητά*. Lind.

περὶ τὴν] Potius scripsit (ut opinor) *τὴν περὶ τὴν ὑμῶν γένεσιν*. Steph.

δίκῃ καὶ ὑμῖν] Aliam sequutus esse lectionem videtur Cicero: hanc videlicet, *τῶν ἀεὶ ὑμῖν δίκῃ καὶ νόμῳ ἐθελόντων ἕπεσθαι*: nisi dicamus eum pro uno Græco nomine *δίκῃ* duobus Latinis esse

ἐθελόντων ἕπεσθαι, σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώ- III. ii. 44.
σω· τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς, ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνοντες,[o] ἀπεργάζεσθε ζῶα καὶ γεννᾶτε τροφήν τε διδόντες αὐξάνετε[p] καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε.

§. 17. Ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε,[q] τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο[r] μίσγων[s] τρόπον μέν τινα τὸν αὐτόν, ἀκήρατα δ'[t] οὐκέτι κατὰ ταὐτὰ[u] ὡσαύτως, ἀλλὰ δεύτερα καὶ τρίτα. ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις ἔνειμέ θ' ἑκάστην πρὸς ἕκαστον, καὶ ἐμβιβάσας ὡς[v] ἐς[w] ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἔδειξε, νόμους τε τοὺς εἱμαρμένους εἶπεν αὐταῖς,[x] ὅτι γένεσις πρώτη μὲν[y] ἔσοιτο[z] τεταγμένη μία πᾶσιν, ἵνα μή τις ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ, δέοι δὲ σπαρείσας αὐτὰς εἰς τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἕκαστα ὄργανα χρόνου[a] φῦναι ζώων[b] τὸ

—[o] προσυμφαίνοντες Υ, προσεμφαίνοντες xer et corr Υ.—[p] αὐξάνεσθαι ΥSxe, αὐξάνεσθε Υ, αὐξάνατε g.—[q] ἐσμίγη Ξ.—[r] καὶ κατεχεῖτο r, κατέχει τὸ o.—[s] σμίγων ΘΤSΥegr, μίσγον o.—[t] δ' om e.—[u] ταῦτα SΥ.—[v] ὡς om s.—[w] ἐς A: εἰς *s.—
ου
[x] αὐτῇ g.—[y] μὲν πρώτη F.—[z] ἐσοῖτο e.—[a] χρόνων F, χρόνον be: χρόνων *s.—

usum. Quidam vero scribendum censent apud Ciceronem, non, *vobisque jure et lege volentes pareant*, sed, *nobisque, et juri ac legi pareant*. Quod tamen ad pronomen attinet, Ficinus non primam sed secundam itidem personam agnoscit, atque ita in Aldina editione legitur. Steph.

§. 17. κρατῆρα] Dubitari potest an Cicero κρατῆρα legerit, quum *superiorem temperationem* in ejus interpretatione habeamus: κρατὴρ autem non ipsam temperationem significet, sed vas in quo ea fit: ut etiam ostendunt hæc quæ subjunguntur, ἐν ᾧ κεραννὺς ἔμισγε. Ego illum quidem, κρατῆρα legisse, sed locum hunc aliter scriptum reliquisse puto; ac fieri quidem posse dico ut verba illa *superiorem temperationem* scripserit, sed aliqua inter *revertit* et *in qua* interjecerit; præsertim quum non satis apte dicatur, *temperationem in qua temperans*, quum non temperemus in temperatione, sed in vase quod a temperatione nomen habet: talis enim est κρατῆρος appellatio qua Plato utitur. Dicens autem Deum reversum esse ad eundem craterem, ostendit, eum creationi animi hominis eosdem numeros et modulos easdemque proportiones adhibuisse quibus in temperando universitatis animo usus fuerit. Steph.

ἑκάστοις] Pro ἑκάστοις non dubitabam quin ἑκάσταις scribendum esset, quia tamen nusquam adhuc lectionem hanc inveneram, substituere in alterius locum non audebam: at postea apud Proclum inveni. Est autem interpungendum post genitivum χρόνων, qui apud eundem est omissus. Hanc porro lectionem agnoscens Fic. locum hunc ita vertit, *Satis autem et quasi sparsis animis per singula singulis convenientia temporum instrumenta, fore ut animal nasceretur, etc.* At Cicero aliam quandam lectionem sequutus esse videtur: quippe qui hunc locum ita reddat, *Satis autem et quasi sparsis animis, fore uti certis temporum intervallis oriretur animal quod esset ad cultum deorum aptissimum.* Ubi non habemus interpretationem illorum verborum, εἰς τὰ προσήκοντα ἑκάσταις ἕκαστα ὄργανα. at vero pro χρόνων suspicor illum διὰ χρόνων legisse: quæ verba jungens sequentibus, sit interpretatus, *Certis temporum intervallis.* Habebimus autem et pagina

III. 42. θεοσεβέστατον, διπλῆς δὲ οὔσης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ κρεῖττον τοιοῦτον εἴη γένος,[c] ὃ καὶ ἔπειτα κεκλήσοιτο[d] ἀνήρ. ὁπότε δὴ[e] σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν ἐξ ἀνάγκης, καὶ τὸ μὲν προσίοι, τὸ δ' ἀπίοι τοῦ σώματος αὐτῶν, πρῶτον μὲν
III. ii. 45. αἴσθησιν ἀναγκαῖον εἴη μίαν πᾶσιν ἐκ[f] βιαίων παθημάτων[g] ξύμφυτον γίγνεσθαι, δεύτερον δὲ ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένον ἔρωτα, πρὸς δὲ τούτοις φόβον καὶ θυμὸν ὅσα τε ἑπόμενα αὐτοῖς καὶ ὁπόσα ἐναντίως[h] πέφυκε διεστηκότα·[i] ὧν εἰ[j] μὲν κρατήσειαν,[k] ἐν[l] δίκῃ βιώσοιντο, κρατηθέντες δὲ ἀδικίᾳ. καὶ ὁ μὲν εὖ τὸν προσήκοντα[m] βιοὺς χρόνον,[n] πάλιν εἰς τὴν τοῦ ξυννόμου[o] πορευθεὶς οἴκησιν ἄστρου, βίον εὐδαίμονα καὶ συνήθη[p] ἔξοι·[q] σφαλεὶς δὲ τούτων εἰς γυναικὸς φύσιν[r] ἐν τῇ δευτέρᾳ[s] γενέσει μεταβαλοῖ·[t] μὴ παυό-

[b] ζῷον sxor.—[c] τοιοῦτον εἴη γένος Ab : εἴη γένος τοιοῦτον *s.—[d] κεκλήσεται Ss.—[e] δὲ g.—[f] ἐκ Abo et mg F : ἐκεῖ *s.—[g] μαθημάτων Y. π—[h] ἐναντίω pr Π, ἐναντία Ss.—[i] διεστηκότα ΑΘΥFSYqsxbegor : διεστῶτα *s.—[j] ἢ s.—[k] κρατήσειεν ΘΠΥFS Ysxegor, κρατήσοιεν Aqb, κρατήσαιεν (in αι corr) Σ.—[l] ἐν om Ab.—[m] τὸν προσήκοντα εὖ o.—[n] χρόνον βιοὺς Ab.—[o] ξ. Abo.—[p] καὶ συνήθη add Ab.—[q] ἕξει ΠΣΤxe gor.—[r] φύσιν om s.—[s] δευτέρᾳ om SYst.—[t] μεταβαλοῖ A, μεταβάλοι ΘΥSYqbegor, μεταβαλεῖ corr Σ : μεταβάλλοι *s. post hoc verbum quæ habet s, χιλιοστῷ δὲ ἔτει ἀμφότεραι ἀφικνούμεναι ἐπὶ κλήρωσιν καὶ αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βίου αἱροῦνται ὃν ἂν ἐθέλῃ βίον ἑκάστη· ἔνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀφικνεῖται, ea rc in mg proxime sequente, circa finem, ὄργανα χρόνου. Steph.

ζῷον] Apud Proclum ζώων. Steph.

ἑκάστοις—ζῷον] Proclus et rectiorem lectionem ἑκάσταις præbet, et elegantiorem ζώων. Lind.

πᾶσιν ἐκεῖ βιαίων] Dicendum fuisset πάσαις, intelligendo ψυχαῖς, nisi jam non ut de animis sed ut de ipsis hominibus loqueretur. Cæterum pro ἐκεῖ βιαίων scribendum puto ἐκ τῶν βιαίων. sed et retinendo ἐκεῖ, opus esset illa præpositione ἐκ: ut certe Ficinus eam agnoscit, retinens ἐκεῖ: quo tamen nihil opus esse videtur: Cicero autem non agnoscit illud adverbium ἐκεῖ: apud quem sequendam potius esse dico priorum editionum quam posteriorum lectionem, id est, legendum potius, *vehementiore motu excitatum conjunctumque naturæ*, quam *vehementiore motu excitato conjunctoque naturæ*. Ac miror certe, tertiam etiam quandam ex conjectura afferri, ut nimirum scribatur quidem *excitato*, sed tamen *conjunctumque*, non *conjunctoque*: quum eundem utrobique esse casum oporteat. Fortasse autem *a vehementiore motu* scriptum reliquerat Cicero, sequente utrobique accusativo. Verba enim Platonis (siquis verbum verbo reddat) sonant, *Primum quidem sensum necesse esset unum omnibus ex violentis* (vel *vehementibus*) *motibus ingenitum esse*. Quamvis autem apud Ciceronem habeamus *necesse erat*, non tamen εἴη post ἀναγκαῖον mutandum est in ἦν: quum præcedat itidem εἴη in priore orationis parte, post κρεῖττον. Steph.

ὧν εἰ μὲν κρατήσειαν] Cum Cod. Tub. lege κρατήσοιεν. Lind.

μεταβάλλοι] Legerim lubenter μεταβαλοῖ, in optativi futuro, sicut præcedunt βιώσοιντο et ἕξοι. Steph. Ita plane exhibet Tub. Cornarius tamen legendum suadet μεταβάλλει. Bip.

χιλιοστῷ δὲ ἔτει κ. τ. λ.] Aldinus et impressi codices Græcique codices habent hoc modo, χιλιοστῷ δὲ ἔτει ἀμφότεραι ἀφικνούμεναι ἐπὶ κλήρωσιν καὶ αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βίου, αἱροῦνται ὃν ἂν ἐθέλῃ βίον ἑκάστη, ἔνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀφικνεῖται, id est,

μενος δὲ[u] ἐν τούτοις ἔτι κακίας, τρόπον ὃν κακύνοιτο, κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς τοῦ[v] τρόπου γενέσεως εἴς τινα τοιαύτην ἀεὶ μεταβαλοῖ[w] θήρειον[x] φύσιν, ἀλλάττων[y] τε οὐ πρότερον

habent ΞY, om ceteri: et illi quidem ἐθέλοι.—[u] τε Abo.—[v] τοῦ om Fax.—[w] μεταβαλοῖ A, μεταβάλοι Sbo, μεταβάλλοι (οι supra) pr Θ, μεταβάλλει s, μεταβάλλει ΞΥFYxegr

millesimo porro anno ambæ animæ ad sortem et electionem secundæ vitæ devenientes, eligunt vitam, quam unaquæque voluerit, ubi etiam ad bestiæ vitam humana anima devenit. Sed manuscriptus codex hæc verba non habet, et ex margine in contextum irrepserunt, transscripta ex sententia decimi de Republica dialogi, et declarantia ea quæ deinceps sequuntur. Hæc ergo est lectio recta, ut, his omissis, legatur, σφαλεὶς δὲ τούτων, εἰς γυναικὸς φύσιν ἐν τῇ δευτέρᾳ γενέσει μεταβάλλει· μὴ παυόμενος δὲ τούτοις κ. λ. Cornar.

χιλιοστῷ δὲ ἔτει] Verba hæc χιλιοστῷ δὲ ἔτει, etc. quæcunque sunt inter μεταβάλλοι et μὴ παυόμενος, non extant in vet. cod. et a Cicerone non vertuntur, sicut nec a Ficino. Credibile est autem ex margine irrepsisse, ubi ex alio Platonis loco essent descripta. Steph.

κακίας] In præced. edit. non post κακίας sed post τρόπον est hypostigme: quum tamen manifestum sit melius procedere structuram orationis, si ea intersistat post hæc verba μὴ παυόμενος κακίας, quam si addamus τρόπον: quum alioqui minime novum sit τρόπον ὃν pro ὃν τρόπον, subaudiendo præpos. κατά: quam eo etiam magis relinquere subaudiendam oportuit, quod sequatur statim: quum nimis alioqui dura esset futura illius repetitio. Hujus autem loci totius (in quo Plato apertissime πυθαγορίζει, præsertimque in fine) hæc est mea interpretatio, multo magis quam Ciceroniana, verbis Platonicis adstricta (incipiendo ab illo quem paulo ante emendavi loco, πρῶτον μὲν αἴσθησιν ἀναγκαῖον εἴη μίαν πᾶσιν ἐκ τῶν βιαίων παθημάτων ξύμφυτον γίγνεσθαι) *Primum quidem sensum necesse esset unum omnibus ex violentis* (vel *vehementibus*) *motibus ingenitum nasci, deinde voluptate et dolore temperatum amorem: insuper timorem et iracundiam, et quæcunque ista consequuntur, vel ab istis utpote contraria, dissita sunt. Atque, si quidem superiores his evaderent, juste victuri essent: sin superati essent, injuste: et qui recte justeque temporis spatio sibi conveniente vixisset, rursum in contubernalis sideris domicilium profectus, beatam habiturus vitam esset: at qui re illa* (id est vitæ justitia) *excidisset,* (qui vitæ justitiam, id est integritatem, assequi non potuisset) *in mulieris naturam ortu secundo transiturus esset: millesimo autem post anno utræque animæ venientes ad sortitionem et delectum secundæ vitæ, deligunt quam velit vitam quisque: ubi ad bruti etiam animalis vitam humanus animus devenit. Quod si ne hic quidem finem improbe vivendi faceret, tum vero, pro eo improbitatis genere quod illi inesset, ex similitudine morum ingeneratorum, in aliquam talem bruti animalis naturam mutandus semper esset.* Hæc est mea loci hujus magis adstricta verbis Platonis magisque familiaris interpretatio: in qua sunt etiam tres lineæ (ut vulgo vocantur) a Cicerone, et, quod magis miror, a Ficino quoque prætermissæ. Hoc quoque miror, eum suam interpretationem Ciceronianæ magis quam verbis Platonis adstrinxisse, et quidem ibi etiam ubi Plato verbis observatione valde dignis utitur; veluti ubi dicit συννόμου ἄστρου: quod enim pace Ciceronis pariter et Ficini dictum sit, Platonem, si voluisset significare *astri* quocum aptus fuerit, vel, quocum accommodatus, alia quam illa usurum voce fuisse arbitror. Possumus autem fortasse et substantivo *contubernium* uti, nimirum οἴκησιν τοῦ συννόμου ἄστρου interpretando *contubernium sideris*: et addere, (explicandi gratia,) quod initio attributum illi a deo fuerat. Cæterum ubi reddidi, *at qui re illa excidisset,* rationem pluralis τούτων habendam non putavi: nec certe absimile vero est σφαλεὶς δὲ τούτου scriptum fuisse: ut intelligamus, τῆς τοῦ βίου ὀρθότητος, non secus quam si, non εὖ βιοὺς sed ὀρθῶς βιοὺς præcessisset. At vero participium προσήκοντα non dubito quidem quin Plato ita intellexerit ut Cicero vertit: sed quoniam minus libere quam ille vertens, nihil extrinsecus addere, ad illud interpretandum, volebam, eo quod vides verbo sum usus. Steph.

πόνων λήξοι,[z] πρὶν τῇ[a] ταὐτοῦ καὶ ὁμοίου[b] περιόδῳ τῇ ἐν αὑτῷ ξυνεπισπώμενος[c] τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσφύντα ἐκ πυρὸς καὶ[d] ὕδατος καὶ ἀέρος καὶ γῆς, θορυβώδη καὶ ἄλογον[e] ὄντα λόγῳ κρατήσας εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἕξεως. Διαθεσμοθετήσας[f] δὲ πάντα[g] αὐτοῖς ταῦτα,[h] ἵνα τῆς[i] ἔπειτα εἴη κακίας ἑκάστων ἀναίτιος, ἔσπειρε τοὺς μὲν εἰς γῆν,[k] τοὺς δ' εἰς σελήνην, τοὺς δ' εἰς τἆλλα[l] ὅσα ὄργανα χρόνου. τὸ δὲ[m] μετὰ τὸν
III. ii. 46. σπόρον τοῖς νέοις παρέδωκε θεοῖς σώματα πλάττειν θνητά,[n] τό τε ἐπίλοιπον ὅσον ἔτ' ἦν[o] ψυχῆς ἀνθρωπίνης δέον προσγενέσθαι, τοῦτο[p] καὶ πάνθ' ὅσα ἀκόλουθα ἐκείνοις[q] ἀπεργασαμένους[r] ἄρχειν, καὶ κατὰ δύναμιν ὅτι κάλλιστα καὶ ἄριστα τὸ θνητὸν διακυβερνᾷν ζῶον, ὅ τι μὴ κακῶν[s] αὐτὸ ἑαυτῷ γίγνοιτο αἴτιον.

§. 18. Καὶ ὁ μὲν δὴ ἅπαντα ταῦτα[t] διατάξας ἔμενεν

et pr Ξ: μεταβαλεῖ s.—[x] θήρειον AFb, θηρίων o, θηρίον pr Θ: θηρίου *s.—[y] ἀλλ' ἥττων SY.—[z] λήξοι ΑΘΞΤFSYsbr: λήξει cum *s corr Ξ.—[a] τῇ τοῦ Ss.—[b] ὁμοίω g.—[c] ξυνεπισπόμενος SYs et pr Θ, ξυνεπισπωμένη xe.—[d] καὶ post πυρὸς om pr Υ.—[e] λόγον S, λόγον (ω supra) Ysr.—[f] διαθεσμοθετήσας Fq.—[g] πάντα om r.—[h] ταῦτα αὐτοῖς r.—[i] τῆς ΑΘFSYqsbgor: τοῖς *s.—[k] γῆν ΑΘΤFSYsxbegor: ἥλιον cum *s corr Ξ.—[l] τἆλλα Abx: τὰ ἄλλα *s.—[m] τότε δὲ F, τὸν δὲ s.—[n] ὀνητὰ o.—[o] ἔτι ἦν AFqbo, om Ss: ἐστὶ *s.—[p] τούτω g.—[q] ἔτι ἦν ἐκείνους o.—[r] ἀπεργασαμένους ΑΘΞΤFSYq sxbegor (ὁ supra) et corr Ξ: ἀπεργασαμένοις s.—[s] κακων g, κακὸν Yxer.—[t] ἅπαντα ταῦτα

ξυνεπισπόμενος] In præced. editionibus, et quidem Aldina etiam, est ξυνεπισπάμενος: quo nihil significari potest. In Paris. autem quadam, quæ Timæum habet seorsum, non ξυνεπισπόμενος pro eo substitutum fuit, sed ξυνεπιστάμενος, cujus significatio ab hoc loco est aliena. Legendum igitur dico ξυνεπισπόμενος, id est *sequutus*. Steph. Eandem lectionem expressit Ficinus, *Similisque naturæ conversionem secutus ipse, etc.* Bip.

τοῖς ἔπειτα] Non dubito quin scribendum sit τῆς ἔπειτα κακίας. Steph. Stephani quam conjecturam firmat Cod. Tub. Bip.

τοὺς μὲν εἰς Ἥλιον] Longe aliam sequutus hic est lectionem Cicero, (quum ejus interpretatio habeat, *alios in terram, alios in lunam;*) longe aliam, inquam, nimirum, τοὺς μὲν εἰς γῆν, non autem τοὺς μὲν εἰς ἥλιον. Habemus vero et apud Proclum lectionem illam, non hanc: atque adeo ex iis quæ disserit, agnoscendam esse illam perspicuum est. Apud eundem scriptum est, εἰς τὰ ἄλλα χρόνου ὄργανα. Steph.

ἐστὶ] Omnino necesse est ut lectionem quæ apud Proclum extat pro hac substituamus, tempus imperfectum ἦν pro præsenti ἐστίν: loquitur enim de eo quod tum temporis reliquum erat. Verum et ἔτι habet idem ante ἦν: ex quo ἔτι natus est fortassis error, mutato videlicet in ἐστί. Steph.

ὅσον ἐστὶ ψυχῆς] Cod. Tub. optimam hic lectionem exhibet: ὅσον ἔτι ἦν ψυχῆς ἀνθρωπίνης δέον προσγενέσθαι. Lind.

ἀπεργασαμένοις] Habet ἀπεργασαμένους Proclus: quod malim, nequis ἀπεργασαμένοις cum ἐκείνοις cohærere putet. Alioqui retineri posse videtur et ἀπεργασαμένοις, ponendo hypostigmen post ἐκείνοις. Steph.

ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει· μένοντος δὲ νοήσαντες οἱ[u] παῖδες τὴν[v] τοῦ πατρὸς τάξιν ἐπείθοντο αὐτῇ,[x] καὶ λαβόντες ἀθάνατον ἀρχὴν θνητοῦ ζώου, μιμούμενοι τὸν σφέτερον δημιουργόν, πυρὸς καὶ γῆς[y] ὕδατός τε καὶ ἀέρος ἀπὸ τοῦ
κόσμου δανειζόμενοι[z] μόρια ὡς ἀποδοθησόμενα πάλιν, εἰς III. 43.
ταὐτὸν[a] τὰ[b] λαμβανόμενα ξυνεκόλλων, οὐ τοῖς ἀλύτοις[c] οἷς αὐτοὶ ξυνείχοντο δεσμοῖς, ἀλλὰ διὰ[d] σμικρότητα[e] ἀοράτοις, πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες, ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον, τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπίῤῥυτον σῶμα καὶ ἀπόῤῥυτον. αἱ δὲ[f] εἰς ποταμὸν ἐνδεθεῖσαι πολὺν οὔτ᾽ ἐκράτουν οὔτ᾽ ἐκρατοῦντο, βίᾳ δ᾽ ἐφέροντο καὶ ἔφερον, ὥστε τὸ μὲν ὅλον κινεῖσθαι ζῷον,
ἀτάκτως μὴν ὅπῃ[g] τύχοι[h] προϊέναι[i] καὶ ἀλόγως, τὰς ἓξ III. ii. 47.
ἁπάσας κινήσεις ἔχον· εἴς τε γὰρ τὸ πρόσθε[k] καὶ ὄπισθεν καὶ πάλιν εἰς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κάτω τε καὶ ἄνω καὶ πάντῃ κατὰ τοὺς ἓξ τόπους πλανώμενα προῄειν.[l] πολλοῦ γὰρ ὄντος τοῦ κατακλύζοντος καὶ ἀποῤῥέοντος κύματος, ὃ τὴν τροφὴν παρεῖχεν, ἔτι μείζω θόρυβον ἀπειργάζετο τὰ τῶν[m] προσπιπτόντων[n] παθήματα[o] ἑκάστοις, ὅτε πυρὶ[p] προσκρούσειε τὸ σῶμά τινος ἔξωθεν ἀλλοτρίῳ περιτυχὸν ἢ καὶ[q] στερεῷ[r] γῆς ὑγροῖς τε ὀλισθήμασιν ὑδάτων, εἴτε ζάλῃ πνευμάτων ὑπ᾽ ἀέρος φερομένων[s] καταληφθείη, καὶ ὑπὸ πάντων τούτων διὰ τοῦ σώματος αἱ κινήσεις ἐπὶ τὴν ψυχὴν φερόμεναι προσπίπτοιεν· αἳ[t] δὴ καὶ ἔπειτα διὰ ταῦτα ἐκλήθησάν τε καὶ νῦν

Ab, πάντα ταῦτα Se, ταῦτα πάντα ταῦτα Y: ταῦτα πάντα *s.—[u] δὲ οἱ x.—[v] τῇ... τάξει SYst, τὴν...πρόσταξιν 0, τὴν...ἐπίταξιν corr Σ, τὴν...διάταξιν b et corr A.—[x] ταύτῃ F.—[y] γῆς καὶ ὕδατός 0.—[z] δανειζόμενος e, δανειζόμενα g.—[a] ταυτὸν AΘF Yqbot: ταυτὸ *s.—[b] τὰ om s.—[c] αὐτοῖς 0.—[d] διὰ om pr Ξ.—[e] σμικρότατα r.—[f] δ᾽ 0.—[g] ὅποι Sqs.—[h] τύχοι AFSYqs0 et corr Θ: τύχῃ *s.—[i] προσιέναι A.—[k] πρόσθε A: πρόσθεν *s.—[l] προήιειν Θ et pr A: προῄει *s.—[m] τὰ τῶν om TSYex egr et γρ Ξ, τῶν om F.—[n] προσπίπτοντα F.—[o] παθημάτων TSxegr et γρ Ξ.—[p] πῦρ r.—[q] καὶ om pr Ξ.—[r] στερρῷ r.—[s] φερομένου A et corr Σ, φερομένῳ Θ, φε-

§. 18. λαμβανόμενα] Scribendum potius τὰ λαμβανόμενα. Steph.

τόπους] Invenitur et apud Proclum hic accusativus τόπους: eumque et Fic. agnoscit, qui vertit, *per sex loci differentias*. Alioqui videri posset aptior esse accusativus τρόπους, ut intelligeremus κατὰ τοὺς ἓξ τρόπους κινήσεως, sicut præcessit τὰς ἓξ κινήσεις. Steph.

κατακλύζοντος] Legitur ἀποκλύζοντος apud Proclum. Steph.

στερεῷ γῆς] Apud Proclum legitur στερεῷ γῆς πάγῳ. Steph. qui sic in Not. ‘Retinendo lectionem nostram articulo videtur esse opus ante στερεῷ: potius enim τὸ στερεὸν γῆς vel τὸ τῆς γῆς στερεὸν substantive diceretur pro soliditate terræ, quam absque articulo.’

ἔτι αἰσθήσεις ξυνάπασαι[u] κέκληνται. καὶ δὴ καὶ τότε ἐν τῷ παρόντι πλείστην καὶ μεγίστην παρεχόμεναι κίνησιν, μετὰ[v] τοῦ ῥέοντος ἐνδελεχῶς ὀχετοῦ κινοῦσαι[w] καὶ σφοδρῶς σείουσαι[x] τὰς τῆς ψυχῆς περιόδους, τὴν μὲν ταὐτοῦ παντάπασιν ἐπέδησαν ἐναντία[y] αὐτῇ ῥέουσαι, καὶ ἐπέσχον ἄρχουσαν καὶ ἰοῦσαν, τὴν δ' αὖ θατέρου διέσεισαν, ὥστε τὰς τοῦ διπλασίου καὶ τριπλασίου τρεῖς ἑκατέρας ἀποστάσεις καὶ τὰς τῶν ἡμιολίων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων μεσότητας καὶ ξυνδέσεις, ἐπειδὴ παντελῶς λυταὶ[z] οὐκ ἦσαν
HI. ii. 48. πλὴν[a] ὑπὸ τοῦ ξυνδήσαντος,[b] πάσας μὲν στρέψαι στροφάς, πάσας δὲ κλάσεις καὶ διαφορὰς[c] τῶν κύκλων ἐμποιεῖν, ὁσαχῇ περ ἦν δυνατόν, ὥστε μετ' ἀλλήλων μόγις ξυνεχομένας[d] φέρεσθαι μέν, ἀλόγως δὲ φέρεσθαι, τοτὲ μὲν ἀντίας,[e] τοτὲ δὲ[f] πλαγίας, τοτὲ δ'[g] ὑπτίας, οἷον ὅταν τις ὕπτιος ἐρείσας τὴν κεφαλὴν μὲν ἐπὶ γῆς, τοὺς δὲ πόδας ἄνω προσβαλὼν[h] ἔχῃ πρός τινι, τότε ἐν τούτῳ τῷ πάθει τοῦ τε πάσ-

ων
ρομένοις SYεr, φερομένοις F. καταλειφθείη Θε.—[t] ἃ ο.—[u] ξύμπασαι ο: ceteri ξυνάπασαι: συνάπασαι ς.—[v] καὶ μετὰ F.—[w] κιλίουσαι (adscripto κινοῦσαι) Θ.—[x] ἰοῦσαι ο.—[y] ἐναντία...ἄρχουσαν om ΘΥΞεxegr cum pr ΣΥ: καὶ ἐπέσχον ἄρχουσαν rc Ξ.—[z] λυταὶ A: αὗται *ς.—[a] πλὴν AFο, καὶ πλὴν ΘΥSYεxegr, om q: καὶ πρὶν cum *ς corr Ξ.—[b] δήσαντος xg.—[c] δὲ καὶ διαφθορὰς ο.—[d] ξ. ASε.—[e] ἀντίας ΘΥF SYεxegor et pr A: ἐναντίας *ς.—[f] ἄλλοτε δὲ Aο, τοτὲ g.—[g] δ' add ΑΘΣΥFSYεxe gor et rc Ξ.—[h] ἄνω προσβαλὼν ΑΘFSYqεor: προσβαλὼν ἄνω *ς.—[i] τὰ F.—[k] θαν-

ἐν τῷ παρόντι] Scribe hic mecum, *ἐν τῷ παθόντι*, invito Ficino, qui istud *ἐν τῷ παρόντι*, quod abundat, vertit *statim ab initio*. Nostram autem emendationem refer ad supra dicta *τῶν προσπιπτόντων παθήματα ἑκάστοις*, quæ non multo post appellat *αἰσθήσεις*. Eodem modo paulo post dicitur *αἱ περιφοραὶ πάσχουσαι* sc. *ταῖς ἔξωθεν προσπιπτούσαις αἰσθήσεσιν* et p. 64. C. *ἀναίσθητον παρέσχε τὸ παθόν*. Lind.

ἐναντία] Pro *ἐναντία* videri posset scribendum esse *ἐναντίαι*: alioqui adverbialiter dictum fuerit *ἐναντία*. At vero in textu commentariis Procli inserto scriptum est, *ἐναντίαν αὐτῇ ῥέουσαν*: quæ scriptura ferri non potest. Steph.

αὗται] Magno errore *αὗται* hic pro *λυταὶ* scriptum est (sicut pag. 60. *αὐτῷ* pro *λυτῷ*, in cujus loci emendatione, hujus sum recordatus) ita ut genuina hujus loci lectio sit ista, *ἐπειδὴ παντελῶς λυταὶ οὐκ ἦσαν πλὴν ὑπὸ τοῦ ξυνδήσαντος*· quamvis *αὗται* sit et apud Proclum, in textu commentariis ejus inserto: item *πλὴν τοῦ ὑποσυνδήσαντος*, pro *πλὴν ὑπὸ τοῦ συνδήσαντος*. Steph. *Πλὴν ὑπὸ τοῦ ξυνδήσαντος* habet jam Cod. Tub. *λυταὶ* vero suppeditavit cum *πλὴν ὑπὸ τ. ξ.* Ficini versio, *Quæ dissolvi a nullo, nisi ab eo, qui conjunxit, possent*, quam secutus Cornar. l. l. emendandum censebat: *ἐπειδὴ παντελῶς ἀδιάλυτοι ἦσαν, πλὴν ὑπὸ τοῦ ξυνδήσαντος*. Bip.

οὐκ ἦσαν] Apud Proclum scriptum est, *οὐκ ἦσαν πλὴν τοῦ ὑποσυνδήσαντος*. In qua lectione placet *πλήν*: quod et Fic. videtur legisse, non præcedente vocula *καί*. Sed idem ita vertit quasi cum *οὐκ ἦσαν* vocem aliquam legerit significantem *dissolubiles*. Steph.

ἐμποιεῖν] Quum præcedat *στρέψαι*, videtur debere sequi *ἐμποιῆσαι*, quod apud Proclum extat. Steph.

χοντος καὶ τῶν ὁρώντων τά τε[i] δεξιὰ ἀριστερὰ καὶ τὰ ἀρι-
στερὰ δεξιὰ ἑκατέροις τὰ ἑκατέρων φαντάζεται.[k] ταὐτὸν[l]
δὴ τοῦτο καὶ τοιαῦτα[m] ἕτερα αἱ περιφοραὶ πάσχουσαι
σφοδρῶς, ὅταν γέ[n] τῳ τῶν ἔξωθεν τοῦ ταὐτοῦ γένους ἢ τοῦ[o] III. 44.
θατέρου περιτύχωσι, τότε ταὐτόν[p] τῳ[q] καὶ θάτερόν του τἀ-
ναντία τῶν ἀληθῶν προσαγορεύουσαι ψευδεῖς καὶ ἀνόητοι
γεγόνασιν, οὐδεμία τε ἐν αὐταῖς[r] τότε περίοδος ἄρχουσα
οὐδ' ἡγεμών ἐστιν· ἂν δ' αὖ[s] ἔξωθεν αἰσθήσεις τινὲς φερό-
μεναι καὶ προσπεσοῦσαι ξυνεπισπάσωνται καὶ τὸ τῆς ψυ-
χῆς ἅπαν κύτος, τόθ' αὗται[t] κρατούμεναι κρατεῖν δοκοῦσι.
καὶ[u] διὰ δὴ[v] ταῦτα πάντα[w] τὰ[x] παθήματα[y] νῦν κατ'
ἀρχάς τε[z] ἄνους ψυχὴ γίγνεται τὸ πρῶτον, ὅταν εἰς σῶ-
μα[a] ἐνδεθῇ θνητόν.[b] ὅταν δὲ τὸ τῆς αὔξης καὶ τροφῆς III. ii. 49.
ἔλαττον ἐπίῃ ῥεῦμα, πάλιν δὲ αἱ περίοδοι λαμβανόμεναι
γαλήνης τὴν ἑαυτῶν[c] ὁδὸν ἴασι καὶ καθιστῶνται μᾶλλον
ἐπιόντος τοῦ χρόνου, τότε ἤδη πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ἰόντων
σχῆμα ἑκάστων τῶν κύκλων αἱ περιφοραὶ κατευθυνόμεναι,
τό τε θάτερον καὶ τὸ ταὐτὸν[d] προσαγορεύουσαι κατ' ὀρθόν,
ἔμφρονα τὸν ἔχοντα αὐτὰς γιγνόμενον ἀποτελοῦσιν. ἂν[e]
μὲν οὖν δὴ[f] καὶ[g] ξυνεπιλαμβάνηταί[h] τις ὀρθὴ τροφὴ[i] παι-
δεύσεως, ὁλόκληρος ὑγιής τε[k] παντελῶς, τὴν μεγίστην ἀπο-
φυγὼν νόσον, γίγνεται· καταμελήσας δέ, χωλὴν τοῦ βίου
διαπορευθεὶς ζωήν, ἀτελὴς καὶ ἀνόνητος[l] εἰς Ἅιδου πάλιν

μάζεται r.—[l] ταυτὸν ΑΘFYqor : ταυτὸ *s.—[m] τοιαῦθ' r.—[n] τέ A, δέ e.—[o] ἢ F.—[p] ταυτὸ s et eraso ν S.—[q] τε e.—[r] ἑαυταῖς A, αὐτοῖς g.—[s] αἷς δ' ἂν ΑΘFo.—[t] τότ' αὗται o.—[u] καὶ om o.—[v] δὴ add ΑΘΣΤFSYqsxegor.—[w] ταῦτα πάντα AFq : πάντα ταῦτα *s.—[x] τὰ om ΣΤSYxegr.—[y] παθήματα A : πάθη *s.—[z] τε om s.—[a] εἰς σῶμα AFqo et (præpositione rc addita) ΘΣ, σῶμα SYsxegor et post erasum aliquid T : σώματι *s.—[b] θνητὸν ἐνδεθῇ FSYqsr : ἐνδεθῇ θνητῷ Ξs.—[c] ἑαυτῶν Ao, αὐτὴν Fqs : αὐτῶν *s.—[d] ταυτὸν FYor : ταυτὸ *s.—[e] hinc b ad 286, 1. ἔρχεται.—[f] δὴ om br.—[g] καὶ om b.—[h] ξ. AFbgo.—[i] ὀρθῇ τροφῇ ΘΤSYqsxegor.—[k] τε καὶ Ss.—

γένους] Legitur γένει apud Proclum. Steph.

ἂν δ' αὖ] Cod. Tub. elegantiorem loco affert lectionem αἷς δ' ἂν sc. περιφοραῖς, de quibus supra dicitur. Cui dativo bene jungitur vox προσπεσοῦσαι. Lind.

προσπεσοῦσαι] Vide an malis προσπίπτουσαι, quod habet idem. Steph.

τις ὀρθὴ τροφὴ παιδεύσεως, ὁλόκληρος] Videtur nobis scribendum : τις ὀρθῇ τροφῇ παίδευσις, οὕτως ὁλόκληρος. Lind.

ἀνόνητος] Serran. *vesanus*. Istam interpretationem sequendo, scribendum esset ἀνόητος : quum ἀνόνητος non *vesanum* sed *inutilem* significet. Steph. qui sic in not. ‘ Non dubito quin ἀνόητος scribendum sit, ut legitur apud eundem. Sic in principio hujus paginæ, ψευδεῖς καὶ ἀνόητοι. Fic. tamen alteram lectionem ἀνόνητος agnoscit : qui vertit, *Tanquam mancus et omnino inutilis, rursus ad inferos decidit.* Existimant autem

ἔρχεται. ταῦτα μὲν οὖν ὕστερά ποτε γίγνεται· περὶ δὲ[m] τῶν νῦν προτεθέντων δεῖ[n] διελθεῖν ἀκριβέστερον. τὰ δὴ[o] πρὸ τούτων, περὶ σωμάτων κατὰ μέρη τῆς γενέσεως καὶ περὶ ψυχῆς, δι' ἅς τε αἰτίας καὶ προνοίας γέγονε θεῶν,[p] τοῦ μάλιστα εἰκότος[q] ἀντεχομένοις, οὕτω[r] καὶ κατὰ ταῦτα[s] πορευομένοις διεξιτέον.

§. 19. Τὰς μὲν δὴ[t] θείας περιόδους δύο οὔσας, τὸ τοῦ παντὸς σχῆμα ἀπομιμησάμενοι περιφερὲς ὄν, εἰς σφαιροειδὲς σῶμα ἐνέδησαν,[u] τοῦτο ὃ νῦν[v] κεφαλὴν ἐπονομάζομεν, ὃ θειότατόν τ'[w] ἐστὶ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν.[x] ᾧ
III. ii. 50. καὶ πᾶν τὸ σῶμα παρέδοσαν ὑπηρεσίαν αὐτῷ ξυναθροίσαντες θεοί, κατανοήσαντες ὅτι πασῶν ὅσαι κινήσεις ἔσοιντο μετέχοι·[y] ἵν' οὖν μὴ κυλινδούμενον ἐπὶ γῆς ὕψη τε καὶ βάθη παντοδαπὰ ἐχούσης ἀποροῖ[z] τὰ μὲν ὑπερβαίνειν, ἔνθεν[a] δὲ[b] ἐκβαίνειν,[c] ὄχημ'[d] αὐτῷ τοῦτο καὶ εὐπορίαν ἔδοσαν. ὅθεν δὴ[e] μῆκος τὸ σῶμα ἔσχεν, ἐκτατά[f] τε κῶλα καὶ καμπτὰ[g] ἔφυσε τέτταρα[h] θεοῦ μηχανησαμένου πορεῖα,[i] οἷς[k] ἀντιλαμβανόμενον καὶ ἀπερειδόμενον[l] διὰ πάντων τό-
III. 45. πων πορεύεσθαι δυνατὸν γέγονε[m] τὴν τοῦ θειοτάτου καὶ ἱερωτάτου φέρον[n] οἴκησιν ἐπάνωθεν ἡμῶν. σκέλη μὲν οὖν χεῖρές τε ταύτῃ καὶ διὰ ταῦτα προσέφυ πᾶσι·[o] τοῦ[p] δ' ὄπισθεν τὸ πρόσθεν τιμιώτερον καὶ ἀρχικώτερον νομίζοντες θεοὶ ταύτῃ τὸ πολὺ τῆς πορείας ἡμῖν[q] ἔδοσαν. ἔδει δὴ διωρισ-

[l] ἀνόητος Fbo et corr (apparente etiam nunc ν) A.—[m] δὲ om o.—[n] δεῖ om o.—[o] δε (η supra) A: δὲ *ς.—[p] θεῶ SYst.—[q] εἰκότως Y.—[r] οὐχ οὕτω Yst.—[s] ταυτὰ Fs.—[t] δὴ ΑΘFSYqsor: οὖν *ς.—[u] ἐνέδησαν s.—[v] ὃ νῦν ΑΘFSYqsor: ὃ δὴ νῦν *ς.—[w] τε om F.—[x] δεσποτιοῦν s.—[y] μετέχειν SYst, μέτοχοι F.—[z] ἀπορῇ SYsgr et corr o.—[a] ἐνθένδε corr A.—[b] δ' o.—[c] ἔνθεν δὲ ἐκβαίνειν om g.—[d] σχῆμα (ο supra) A.—[e] δὴ om SYst.—[f] ἔγκατα Θ.—[g] καμπὰ xer.—[h] τέτταρα ΘΞYF SYsxegor et corr Σ: τέσσαρα ς.—[i] πορεῖα q cum pr Ξ et corr Σ: πορείαν *ς.—[k] ᾗς SYst.—[l] ἀπερειδόμενον (ντ supra) A.—[m] γεγονέναι TYsxegr.—[n] φέρων x.—[o] προσέφυ πᾶσι A, προσέφυ SYser, πᾶσιν ἔφυ F: πᾶσι προσέφυ ς.—[p] τοῦτο r.—[q] ἡμῖν om r.

quidam significari his verbis, immergi rursum materiæ et mundo huic inferiori. Cæterum in iis quæ proxime præcedunt, videri possit Proclus pro ζωὴν legisse ὁδόν; quippe qui scribat, οὗτος δέ ἐστιν ὁ τὰ κάτω βλέπων, ἀφεὶς τὴν ἑαυτοῦ γνῶσιν, χωλὴν τοῦ βίου διαπορευθεὶς ὁδὸν, ὡς κατὰ θάτερα μόνον προκόψας, etc. Alioqui in textu commentariis ejus inserto habemus ζωήν.'

§. 19. χεῖρες] Hic sine ulla dubitatione scribendum χεῖρε aut χεῖρας. Quæ posterior lectio magis placet, quod patet latius. Lind.

μένον ἔχειν[r] καὶ ἀνόμοιον τοῦ σώματος[s] τὸ πρόσθεν ἄνθρω-
πον. διὸ[t] πρῶτον μὲν περὶ τὸ τῆς κεφαλῆς κύτος, ὑποθέν-
τες αὐτόσε[u] τὸ πρόσωπον, ὄργανα ἐνέδησαν[v] τούτῳ[w] πάσῃ
τῇ[x] τῆς ψυχῆς προνοίᾳ, καὶ διετάξαντο[y] μέτοχον[z] ἡγεμο-
νίας τοῦτ' εἶναι τὸ κατὰ φύσιν πρόσθεν. τῶν δὲ ὀργάνων
πρῶτον μὲν φωσφόρα ξυνετεκτήναντο[a] ὄμματα, τοιᾷδε ἐν-
δήσαντες[b] αἰτίᾳ. τοῦ πυρὸς ὅσον τὸ μὲν κάειν[c] οὐκ ἔσχε, III. ii. 51.
τὸ δὲ παρέχειν φῶς ἥμερον, οἰκεῖον ἑκάστης ἡμέρας, σῶμα[d]
ἐμηχανήσαντο[e] γίγνεσθαι. τὸ γὰρ ἐντὸς ἡμῶν ἀδελφὸν ὂν
τούτου πῦρ εἰλικρινὲς ἐποίησαν διὰ τῶν ὀμμάτων ῥεῖν[f] λεῖον
καὶ πυκνὸν ὅλον μέν, μάλιστα δὲ τὸ μέσον ξυμπιλήσαντες
τῶν ὀμμάτων, ὥστε τὸ μὲν ἄλλο ὅσον παχύτερον στέγειν
πᾶν, τὸ[g] τοιοῦτον[h] δὲ μόνον[i] αὐτὸ[k] καθαρὸν διηθεῖν. ὅταν
οὖν[l] μεθημερινὸν[m] ᾖ[n] φῶς περὶ τὸ τῆς ὄψεως ῥεῦμα, τότε[o]
ἐκπῖπτον ὅμοιον πρὸς ὅμοιον, ξυμπαγὲς γενόμενον, ἓν σῶμα
οἰκειωθὲν ξυνέστη κατὰ τὴν τῶν ὀμμάτων εὐθυωρίαν, ὅπῃ περ[p]
ἂν[q] ἀντερείδῃ τὸ προσπῖπτον ἔνδοθεν πρὸς[r] ὃ τῶν[s] ἔξω ξυνέ-
πεσεν. ὁμοιοπαθὲς δὴ δι'[t] ὁμοιότητα πᾶν γενόμενον, ὅτου
τε[u] ἂν[v] αὐτό ποτε[w] ἐφάπτηται καὶ ὃ ἂν[x] ἄλλο ἐκείνου,
τούτων[y] τὰς κινήσεις διαδιδὸν εἰς ἅπαν τὸ σῶμα μέχρι τῆς
ψυχῆς αἴσθησιν παρέσχετο ταύτην, ᾗ δὴ[z] ὁρᾶν φαμέν.

[r] ἔχειν om x.—[s] τοῦ σώματος τὸ πρόσθεν Ao : τὸ πρόσθεν τοῦ σώματος *s.—[t] διὸ δὴ corr A, δεῖ δὲ r.—[u] αὐτό γε F.—[v] ἐνέδησε ΘΥ.—[w] ἐν τούτῳ o.—[x] τῇ om pr A. —[y] διέταξαν τὸ A.—[z] μετέχον ΑΘΣΥFxeg et pr Ξ.—[a] ξ. A.—[b] ἐνδύσαντες o.—
υμ
[c] κάειν ΞΣΥSYqsxegor : καίειν *s.—[d] σωμα A, om SYsr.—[e] ἐμηχανήσατο Ξ.—[f] ῥέειν Yr.—[g] τὸ om s.—[h] τοιοῦτον ΑΘFYqor : τοιοῦτο *s.—[i] μόνον δὲ o.—[k] αὐτὸ om xeg.—[l] ὅταν μὲν οὖν e.—[m] μεσημέρινον s.—[n] ἦν r.—[o] τότ' sxgor.—[p] ὅπερ Ss.—[q] ἂν om A.—[r] πῦρ πρὸς o.—[s] τῶν A : τὸ cum *s corr Θ.—[t] πρὸς r.—[u] γε o.—[v] ἐὰν A.—[w] ποτε om r.—[x] ἂν om xg.—[y] τούτων ΘΞΣΥFYSsxegr : τού-

φῶς ἥμερον] Cod. Tub. hic habet ἡμέτερον; possit quispiam hic cogitare ἡμερινόν. Sed ἥμερον consilio opponitur τῷ κάειν, tanquam lene vehementi, neque intercidendum post ἡμέρας, ut οἰκεῖον—σῶμα jungantur. Lind.

οἰκεῖον] Alii interpung. post οἰκεῖον. Steph.

ἐμηχανήσαντο] Altera lectio, quæ habet sing. numerum, ἐμηχανήσατο, non convenit cum præcedentibus. Steph.

ξυμπιλήσαντες] In illa Basil. editione legitur ξυμπλήσαντες: quod esse puto alicujus διόρθωσιν cui novum esset illud ξυμπιλήσαντες. Est tamen non infrequens Platoni hoc ipso in libro istud vocabulum. Legimus enim p. 47. ἐκ δὲ τούτων ἔτι μᾶλλον ξυμπιλουμένων, quum antea dixisset πυκνούμενον. Necnon p. 61. ξυμπεπιλημένα. Item p. 76. ξυνεπιλήθη; ubi etiam verbale πιλήσει præcedit, quod extat et in p. 58. Sed et πιλητὰ legimus p. 74. Steph.

μεσημερινὸν] Cur hic dicatur μεσημερινὸν, nec solum ἡμερινὸν, non intelligitur. Lind.

ἀπελθόντος[a] δὲ εἰς νύκτα τοῦ ξυγγενοῦς[b] πυρὸς ἀποτέτμηται· πρὸς γὰρ ἀνόμοιον ἐξιὸν ἀλλοιοῦταί τε αὐτὸ καὶ κατασβέννυται, ξυμφυὲς[c] οὐκέτι τῷ πλησίον ἀέρι γιγνόμενον, ἅτε πῦρ οὐκ ἔχοντι.[d] παύεταί τε[e] οὖν ὁρῶν, ἔτι τε[f] ἐπαγωγὸν γίγνεται ὕπνου·[g] σωτηρίαν γὰρ ἣν οἱ θεοὶ τῆς[h] ὄψε-
III. ii. 52. ως ἐμηχανήσαντο, τὴν τῶν βλεφάρων φύσιν, ὅταν ταῦτα ξυμμύσῃ,[i] καθείργνυσι τὴν τοῦ πυρὸς ἐντὸς[k] δύναμιν, ἡ δὲ διαχεῖ τε[l] καὶ ὁμαλύνει τὰς ἐντὸς κινήσεις, ὁμαλυνθεισῶν δὲ ἡσυχία γίγνεται, γενομένης δὲ[m] πολλῆς μὲν[n] ἡσυχίας βραχυόνειρος ὕπνος ἐμπίπτει,[o] καταλειφθεισῶν[p] δέ τινων κινήσεων μειζόνων, οἷαι καὶ ἐν οἵοις ἂν τόποις λείπωνται,
III. 46. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παρέσχοντο[q] ἀφομοιωθέντα ἐντὸς ἔξω τε ἐγερθεῖσιν ἀπομνημονευόμενα φαντάσματα.[r] τὸ δὲ περὶ[s] τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιίαν, καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεῖα, κατιδεῖν οὐδὲν ἔτι χαλεπόν· ἐκ γὰρ τῆς ἐντὸς ἐκτός[t] τε τοῦ πυρὸς ἑκατέρου κοινωνίας ἀλλήλοις, ἑνός τε αὖ περὶ τὴν λειότητα ἑκάστοτε[u] γενομένου[v] καὶ πολλαχῇ μεταρρυθμισθέντος,[w] πάντα[x] τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀνάγκης ἐμφαίνεται,[y] τοῦ περὶ τὸ[z] πρόσωπον πυρὸς τῷ περὶ τὴν ὄψιν

τῷ *s.—[a] ἤδη δὲ e.—[a] ἀπελθόντες Ξ.—[b] ξ. AFo.—[c] συμφυὲς rs.—[d] ἔχοντα s.—[e] τε AFo, om Θr: δὲ *s.—[f] τε ΑΘΣΥFYsxegor: δὲ *s.—[g] ὕπνου γίγνεται A.—[h] θεοὶ τῆς A: θεοὶ ἕνεκα τῆς *s.—[i] ξυμβύσῃ SYst, ξυμβήσῃ pr Θ.—[k] ἐντὸς ΑΘFSY qsor, ἔντον x: ἔνδον *s.—[l] διαχεῖ τε ΑΘΞΣΥSYsxegr et corr o: διαχεῖται *s.—[m] γενομένης δὲ] τινῶν κινήσεων μειζόνων F.—[n] μὲν om o.—[o] βραχεῖ ὄνειρος ὕπνῳ ξυμπίπτει o.—[p] καταληφθ. s.—[q] παρέσχοντο AFo: παρέσχετο *s.—[r] τὰ φαντ. o.—[s] περὶ δὲ F.—[t] ἐντὸς ἐκτός ΑΘFYqor: ἐκτὸς ἐντός *s.—[u] ἑκάστου F.—[v], γενομένου o.—[w] μεταρρυθμισθέντος ΑΞΣΥqegor, μεταρρυθμιθέντος Θ, μεταρρυθμησθέντος F: μεταῤῥυθμηθέντος *s.—[x] πάντῃ Yst.—[y] ἐγένετο ἐμφαίνεται r.—[z] τὸ S.—

ᾗ δὴ] Cod. Tub. lectionem ἧς offert æque falsam vulgari. Scribendum videtur ἣν, quum ἡ αἴσθησις non possit significare instrumentum. Lind.

νύκτα—πυρὸς] Non post νύκτα, sed post πυρὸς demum videtur incidendum. ἀποτέτμηται sc. τὸ εἰλικρινὲς τῆς ὄψεως πῦρ. Ut p. 60. B. τὸ ξυμπαγὲν ὕδωρ ὅταν ἐν τῇ ξυμμίξει κοπῇ. Lind.

τὴν τῶν βλεφάρων φύσιν] Expectes hic ἡ τῶν βλεφάρων φύσις, ut, quod subsequitur, verbum καθείργνυσι habeat, quo referatur. Sed memor sis locutionis Latinæ: *Urbem quam statuo vestra est.* Lind.

διαχεῖται] Scribendum puto διαχεῖ τε. Steph.

μεταῤῥυθμισθέντος] In Græcis hic legitur μεταριθμηθέντος falso pro μεταρρυθμισθέντος, id est, *adaptato*. Cornar.

μεταῤῥυθμηθέντος] In præced. edit. μεταριθμηθέντος, tanquam a μεταριθμοῦμαι: quod verbum si esset in usu, ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ deductum esset: sed scribendum esse constat μεταῤῥυθμηθέντος, (quod est ἀπὸ τοῦ ῥυθμοῦ: ut πολλαχῇ μεταῤῥυθμηθέντος intelligamus *multis modis commutato*) vel μεταῤῥυθμισθέντος, ut in quodam vet. legitur, a μεταῤῥυθμίζομαι sicut illud a μεταῤῥυθμοῦμαι. Steph.

πυρὶ περὶ τὸ λεῖον καὶ λαμπρὸν[a] ξυμπαγοῦς[b] γιγνομένου·[c]
δεξιὰ δὲ φαντάζεται τὰ[d] ἀριστερά, ὅτι τοῖς[e] ἐναντίοις μέ-
ρεσι τῆς ὄψεως περὶ τἀναντία[f] μέρη γίγνεται ἐπαφὴ παρὰ
τὸ καθεστὸς[g] ἔθος τῆς προσβολῆς· δεξιὰ δὲ τὰ δεξιὰ καὶ[h]
τὰ ἀριστερὰ[i] ἀριστερὰ τοὐναντίον, ὅταν μεταπέσῃ ξυμπη-
γνύμενον ᾧ ξυμπήγνυται φῶς· τοῦτο δέ, ὅταν ἡ τῶν κα- III. ii. 53.
τόπτρων λειότης, ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὕψη λαβοῦσα, τὸ δεξιὸν
εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος ἀπώσῃ τῆς ὄψεως καὶ θάτερον[k] ἐπὶ
θάτερον. κατὰ δὲ τὸ[l] μῆκος στραφὲν[m] τοῦ προσώπου ταὐ-
τὸν[n] τοῦτο[o] ὕπτιον ἐποίησε πᾶν φαίνεσθαι, τὸ κάτω πρὸς τὸ
ἄνω τῆς αὐγῆς τό τ'[p] ἄνω πρὸς τὸ κάτω πάλιν ἀπῶσαν.
ταῦτ' οὖν πάντ' ἔστι τῶν ξυναιτίων, οἷς θεὸς ὑπηρετοῦσι
χρῆται τὴν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ δυνατὸν ἰδέαν ἀποτελῶν·
δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων οὐ ξυναίτια ἀλλ' αἴτια
εἶναι τῶν πάντων, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα πηγνύντα[q] τε
καὶ διαχέοντα καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀπεργαζόμενα. λόγον δὲ
οὐδένα οὐδὲ νοῦν εἰς οὐδὲν δυνατὰ ἔχειν[r] ἐστί. τῶν γὰρ ὄν-
των ᾧ[s] νοῦν μόνῳ[t] κτᾶσθαι προσήκει, λεκτέον ψυχήν· τοῦτο
δὲ ἀόρατον, πῦρ δὲ καὶ ὕδωρ καὶ ἀὴρ καὶ γῆ[u] σώματα
πάντα ὁρατὰ γέγονε. τὸν δὲ νοῦ[v] καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν
ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώ-
κειν, ὅσαι δὲ ὑπ' ἄλλων[w] μὲν[x] κινουμένων, ἕτερα δ' ἐξ
ἀνάγκης κινούντων γίγνονται, δευτέρας.[y] ποιητέον δὴ[z] κατὰ
ταῦτα[a] καὶ ἡμῖν·[b] λεκτέα μὲν[c] ἀμφότερα τὰ τῶν αἰτιῶν[d]
γένη, χωρὶς δ' ὅσαι μετὰ νοῦ καλῶν καὶ ἀγαθῶν δημιουρ- III. ii. 54.
γοὶ καὶ ὅσαι μονωθεῖσαι φρονήσεως τὸ τυχὸν ἄτακτον[e]

[a] τὸ λεῖον καὶ λαμπρὸν om S, καὶ om Yr.—[b] ξύμπαν ὄμμα γρ A.—[c] ξυμπαγοῦς γιγνομένου ο et corr Σ, ξυμπαγεῖ γιγνομένῳ *ς.—[d] κατὰ τὰ Aο.—[e] ἐν τοῖς F.—[f] ταναντία ΑΘΣΥFSYsxegor : τὰ ἐναντία *ς.—[g] καθεστὸς A : καθεστὼς *ς.—[h] ἢ καὶ rc A.—[i] ἀριστερὰ τὰ r.—[k] καὶ καθάπερ x.—[l] τὸ om ο.—[m] στραφέντος ο.—[n] ταυτὸ Ss.—[o] τούτῳ F.—[p] καὶ τὸ SYqsr.—[q] πηγνύοντά ο.—[r] δυνατὸν ἔχον r.—[s] ὃν r.—[t] μόνον FSYsr.—[u] γῆ καὶ ἀὴρ A.—[v] νοῦν Yr.—[w] ἀλλήλων A.—[x] μὲν om Aο.—[y] δεύτερα ο.—[z] . ποιητέον δὴ ΑΘΣΥFSsxgeo : ποιητέον . καὶ δὴ cum *ς corr r.—[a] ταυτὰ s.—[b] ante λεκτέα interpunxi cum ΘΞΣΥFSY : λεκτέον ο.—[c] δὴ ο.—[d] αἰτιῶν ΘΣΥFSsxeg : αἰτίων *ς.—[e] ἄτακτοι F.—[f] ἐργάζονται Ssr.—[g] vocis ὀμμά-

ξυμπαγεῖ γιγνομένῳ] Locus apparet corruptus: cui malo sic medeamur, ut scribamus ξυμπαγοῦς γιγνομένου, nisi forte integra ista phrasis ab aliena adscripta manu erat, ut proxime antecedentia explicatius repeteret. Lind.

τὰ ἀριστερὰ] Quidni continuo dicitur: καὶ τὰ ἀριστερὰ, δεξιὰ, uti paulo post. Lind.

ἑκάστοτε ἐξεργάζονται.[f] [§. 20.] Τὰ μὲν οὖν τῶν ὀμ-
μάτων[g] ξυμμεταίτια[h] πρὸς τὸ σχεῖν[i] τὴν δύναμιν ἣν νῦν
εἴληχεν εἰρήσθω· τὸ δὲ μέγιστον αὐτῶν εἰς ὠφέλειαν ἔργον,
III. 47. δι' ὃ θεὸς[k] αὔθ'[l] ἡμῖν δεδώρηται, μετὰ τοῦτο ῥητέον. ὄψις
δὴ[m] κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας
γέγονεν ἡμῖν, ὅτι τῶν νῦν λόγων περὶ τοῦ παντὸς λεγομένων
οὐδεὶς ἄν ποτε[n] ἐῤῥήθη μήτε ἄστρα μήτε ἥλιον μήτ' οὐρα-
νὸν ἰδόντων.[o] νῦν δ' ἡμέρα τε καὶ νὺξ ὀφθεῖσαι[p] μῆνές τε
καὶ ἐνιαυτῶν περίοδοι μεμηχάνηνται[q] μὲν ἀριθμόν,[r] χρόνου
δὲ[s] ἔννοιαν[t] περί τε[u] τῆς[v] τοῦ παντὸς φύσεως[w] ζήτησιν ἔδο-
σαν· ἐξ ὧν ἐποριςάμεθα φιλοσοφίας[x] γένος,[y] οὗ μεῖζον
ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔθ' ἥξει[z] ποτὲ τῷ[a] θνητῷ γένει δωρηθὲν
ἐκ θεῶν.[b] λέγω δὴ[c] τοῦτο ὀμμάτων μέγιστον ἀγαθόν·
τἆλλα δέ, ὅσα ἐλάττω, τί ἂν ὑμνοῖμεν; ὧν ὁ μὴ φι-
λόσοφος τυφλωθεὶς ὀδυρόμενος ἂν θρηνοῖ μάτην. ἀλλὰ
τοῦτο[d] λεγέσθω παρ' ἡμῶν, αὕτη ἐπὶ ταῦτα αἰτία,[e]
θεὸν ἡμῖν[f] ἀνευρεῖν[g] δωρήσασθαί τε ὄψιν,[h] ἵνα τὰς ἐν οὐρα-
νῷ κατιδόντες τοῦ νοῦ[i] περιόδους χρησαίμεθα ἐπὶ[k] τὰς πε-
III. ii. 55. ριφορὰς τὰς[l] τῆς παρ' ἡμῖν διανοήσεως. ξυγγενεῖς[m] ἐκεί-
ναις οὔσας,[n] ἀταράκτοις τεταραγμένας, ἐκμαθόντες δὲ
καὶ[o] λογισμῶν[p] κατὰ φύσιν ὀρθότητος μετασχόντες, μι-

των primæ syllabæ absunt in lacuna Y.—[h] ξύμμετρά τινα Ss, ξυμμεταίτινα Y.—[i] ἔχειν A.—[k] διὸ ὁ θεὸς g.—[l] αὐθ' Σ, αὐθ' Ξ, αὐτὰ Sso et mg F : αὐθ' *s.—[m] δὲ g.—[n] ποτ' st.—[o] ἰδόντα g.—[p] ὀφθεῖσα st et pr Θ.—[q] περίοδοι καὶ ἰσημερία καὶ τροπαὶ μεμηχ. o.—[r] ἀριθμῷ Υxeg, ἀριθμῶν Y.—[s] τε x.—[t] ἔνια Yst.—[u] τε om r.—[v] τῆς om ΘΣΥFSYsxeg.—[w] φύσεως om Ss.—[x] σοφίας o : hinc b ad 291, 2. κατα-στησαίμεθα.—[y] γένος οὗ om b.—[z] οὔθ' ἧκεν r.—[a] τῷ om F.—[b] θεοῦ S.—[c] δὲ F.—[d] τούτου Ab.—[e] αὕτη ἐπὶ ταῦτα αἰτία Ab, αὐ τὴν ἐπὶ ταύτῃ αἰτίαν Sst, αὐ τῇ ἐπὶ ταύτῃ αἰτία ΘΥFYxeg et pr Σ, αὐτὴν ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτία o, αὐ τῇ ἐπὶ ταῦτα αἰτία q et corr Σ, αὐ τὰ ἐπὶ ταύτῃ τῇ αἰτία Ξ : αὐτὰ ἐπὶ ταύτῃ τῇ αἰτίᾳ s.—[f] ἡμῖν om F.—[g] εὑρεῖν Ab.—[h] ὄψει Y.—[i] κατιδόντες τοῦ νοῦ Yr, τοῦ νοῦ κατιδόντες ΞΥFSbego : τοῦ νοῦ κατιδόντος *s.—[k] περὶ o.—[l] τὰς ante τῆς om o.—[m] ξ. AΘFbo.—[n] οὔσαις ΥFY.—[o] καὶ τῶν o.—[p] λογισμῶν Aqbo et corr S : λογισμὸν *s.—[q] πάντων r.—

§. 20. ὁ θεὸς—δεδώρηται] In quibus verbis, nisi forte vox θεὸς e margine est immissa, mutanda videtur in θεῷ aut θεοῖς, qui numeri ab auctore promiscue adhibentur. Uti infra p. 47. B. δωρηθὲν ἐκ θεῶν et c. παρὰ θεῶν δεδωρῆσθαι. Lind.

κατιδόντος] Cod. Tub. κατιδόντες περιόδους. Recte, et firmat Ficini versio, *Ut mentis circuitus intuiti etc.* Bip.

κατιδόντος] Scribe hic cum Cod. Tub. κατιδόντες. Lind.

λογισμὸν] Legendum videtur λογισμοῦ, vel λογισμῶν. Steph. qui sic in Not. ‘ Valde usitata est apud hunc etiam scriptorem constructio verbi μετέχειν (unde est μετασχόντες) cum genitivo, quæ et hic esset, si λογισμοῦ vel λογισμῶν legeretur, ut margini adscripsi: atque adeo ipse Plato, in iis quæ præ-

μούμενοι τὰς τοῦ θεοῦ πάντως[q] ἀπλανεῖς[r] οὔσας, τὰς ἐν ἡμῖν πεπλανημένας καταστησαίμεθα.[s] Φωνῆς τε δὴ καὶ ἀκοῆς πέρι πάλιν ὁ[t] αὐτὸς λόγος, ἐπὶ ταὐτὰ[u] τῶν αὐτῶν ἕνεκα παρὰ[v] θεῶν δεδωρῆσθαι. λόγος τε γὰρ ἐπ' αὐτὰ[w] ταῦτα τέτακται, μεγίστην[x] ξυμβαλλόμενος[y] εἰς αὐτὰ μοῖραν, ὅσον τ' αὖ[z] μουσικῆς φωνῆς[a] χρήσιμον, πρὸς ἀκοὴν ἕνεκα ἁρμονίας ἐστὶ δοθέν· ἡ δὲ ἁρμονία, ξυγγενεῖς ἔχουσα φορὰς[b] ταῖς[c] ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις, τῷ μετὰ νοῦ προσχρωμένῳ Μούσαις[d] οὐκ ἐφ' ἡδονὴν ἄλογον, καθά περ νῦν, εἶναι δοκεῖ χρήσιμος, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γεγονυῖαν ἐν ἡμῖν ἀνάρμοστον ψυχῆς περίοδον εἰς κατακόσμησιν καὶ συμφωνίαν[e] ἑαυτῇ[f] ξύμμαχος[g] ὑπὸ[h] Μουσῶν δέδοται· καὶ ῥυθμὸς αὖ διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν[i] καὶ χαρίτων ἐπιδεᾶ γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ἕξιν ἐπίκουρος ἐπὶ ταῦτα[k] ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐδόθη.

§. 21. Τὰ μὲν οὖν παρεληλυθότα τῶν εἰρημένων, πλὴν
βραχέων,[l] ἐπιδέδεικται τὰ διὰ νοῦ δεδημιουργημένα· δεῖ
δὲ καὶ τὰ δι' ἀνάγκης γιγνόμενα τῷ λόγῳ παραθέσθαι. III. H. 56.
μεμιγμένη γὰρ οὖν ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσις ἐξ ἀνάγ- III. 48.
κης τε καὶ νοῦ συστάσεως ἐγεννήθη·[m] νοῦ δὲ ἀνάγκης ἄρχοντος τῷ πείθειν αὐτὴν τῶν γιγνομένων τὰ πλεῖστα ἐπὶ τὸ βέλτιστον ἄγειν, ταύτῃ κατὰ[n] ταῦτά τε[o] δι' ἀνάγκης ἡττωμένης ὑπὸ πειθοῦς ἔμφρονος οὕτω[p] κατ' ἀρχὰς ξυνίστατο[q] τόδε τὸ πᾶν. εἴ τις οὖν ᾗ[r] γέγονε, κατὰ ταῦτα[s]

αι
[r] πλανεῖς x.—[s] καταστησομεθα Y.—[t] ὁ om ΘΥΥxegr et pr S.—[u] ταυτὰ A et corr Σ: ταῦτα *s.—[v] παρὰ...ἕνεκα om g.—[w] εἰς δύο γρ A.—[x] τὴν μεγίστην A.—[y] ξυμβαλλόμενος ΑΘΣΥΒΥqsxeor: ξυμβαλόμενος *s.—[z] ἂν ΥΥer et pr Θ.—[a] φωνῇ Fs et pr A.—[b] συμφορὰς s, om Yr et (apposito in mg ξυμφορὰς) S.—[c] τὰς...περιόδους r.—[d] μούσας r.—[e] ξ. F.—[f] ἑαυτῆς o.—[g] ξύμμαχον e, ξύμμαχος ἡ τω Y.—[h] ἀπὸ Θ.—[i] ἐν ἡμῖν διὰ τὴν ἄμετρον FSYsr.—[k] ταυτὰ A.—[l] βραχέα ὧν r.—[m] ἐγεννήθη ΞFor et pr A: ἐγενήθη *s.—[n] καὶ κατὰ rc Σ.—[o] ταῦτά τε A, ταῦτα pr Ξ: ταυτὰ *s.—[p] οὕτω τε rc Σ.—[q] ξυνίσταται FYr.—[r] ἡ Yor.—[s] ταῦτα ΑΘΣ: ταυτὰ *s.—

cedunt, *μετέχουσα* cum illo ipso genitivo *λογισμοῦ* junxit. Interim tamen non ignoro, inveniri accusativo etiam junctum apud Atticos scriptores: ideoque contingere poterit ut apud hunc quoque in alio quopiam loco inveniatur.'

λογισμὸν] Scribe hic cum Cod. Tub. *λογισμοῦ* quod pendet a voce *ὀρθότητος* nexa e voce *μετασχόντες*. Lind.

φωνῆς] Cod. Tub. habet hic variam lectionem *φωνῇ*. Unde locum sic putamus scribendum: *ὅσον τ' αὖ μουσικῆς φωνῇ χρήσιμον πρὸς ἀκοὴν ἕνεκα ἁρμονίας, ἐστὶ δοθέν*. Lind.

ὄντως[t] ἐρεῖ, μικτέον καὶ τὸ τῆς πλανωμένης εἶδος αἰτίας, ᾗ[u] φέρειν πέφυκεν. ὧδε οὖν πάλιν ἀναχωρητέον, καὶ λαβοῦσιν αὐτῶν τούτων προσήκουσαν[v] ἀρχὴν ἑτέραν[w] αὖθις αὖ, καθάπερ περὶ τῶν τότε, νῦν οὕτω περὶ τούτων πάλιν ἀρκτέον ἀπ'[x] ἀρχῆς. τὴν δὴ[y] πρὸ τῆς οὐρανοῦ γενέσεως πυρὸς ὕδατός τε καὶ ἀέρος καὶ γῆς φύσιν θεατέον[z] αὐτὴν καὶ τὰ πρὸ τούτου[a] πάθη. νῦν γὰρ οὐδείς πω γένεσιν αὐτῶν μεμήνυκεν, ἀλλ' ὡς εἰδόσι πῦρ ὅ τί ποτε[b] ἔστι καὶ ἕκαστον αὐτῶν λέγομεν ἀρχὰς αὐτὰ τιθέμενοι στοιχεῖα τοῦ παντός, προσῆκον αὐτοῖς οὐδ' ὡς[c] ἐν συλλαβῆς εἴδεσι μόνον εἰκότως[d] ὑπὸ τοῦ καὶ βραχὺ φρονοῦντος ἀπεικασθῆναι. νῦν δὲ οὖν τό γε παρ' ἡμῶν ὧδε[e] ἐχέτω· τὴν[f] μὲν περὶ ἁπάντων εἴτε ἀρχὴν εἴτε ἀρχὰς εἴτε ὅπῃ δοκεῖ τούτων πέρι,[g] τὸ[h] νῦν οὐ ῥητέον,
III. ii. 57. δι' ἄλλο μὲν οὐδέν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι κατὰ τὸν παρόντα τρόπον τῆς διεξόδου δηλῶσαι τὰ δοκοῦντα. μήτ' οὖν[i] ὑμεῖς οἴεσθε δεῖν ἐμὲ λέγειν, οὔτ' αὐτὸς αὖ[k] πείθειν ἐμαυτὸν εἴην ἂν[l] δυνατὸς ὡς ὀρθῶς[m] ἐγχειροῖμ'[n] ἂν τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος[o] ἔργον. τὸ δὲ κατ' ἀρχὰς ῥηθὲν διαφυλάττων, τὴν τῶν εἰκότων λόγων δύναμιν, πειράσομαι μηδενὸς ἧττον εἰκότα,[p] μᾶλλον δὲ καὶ ἔμπροσθεν ἀπ' ἀρχῆς περὶ ἑκάστων[q] καὶ ξυμπάντων λέγειν. θεὸν δὴ[r] καὶ νῦν ἐπ' ἀρχῇ τῶν λεγομένων σωτῆρα ἐξ ἀτόπου καὶ ἀήθους[s] διηγήσεως πρὸς τὸ τῶν εἰκότων δόγμα διασώζειν ἡμᾶς ἐπικαλεσάμενοι πάλιν ἀρχώμεθα[t] λέγειν.

§. 22. Ἡ δ' οὖν αὖθις ἀρχὴ περὶ τοῦ παντὸς ἔστω[u] μειζόνως τῆς πρόσθεν διῃρημένη.[v] τότε μὲν γὰρ δύο εἴδη

[t] οὕτως Ss et corr Y.—[u] ᾗι ΑΥFSaxegr, ἡ Θ et corr Y, ᾗς ἡ o: οἷ cum ᾗς corr Σ.—[v] προσήκουσαν om F.—[w] ἑτέραν ἀρχὴν AFo.—[x] ἐξ r.—[y] δὲ s.—[z] θετέον F.—[a] τούτων corr Σ.—[b] ποτ' o.—[c] οὐδαμῶς A.—[d] εἰκότος g.—[e] ὧδ' sor, τόδ' F.—[f] τὸ F.—[g] τούτων ἡμῖν πέρι o.—[h] τὸ om x.—[i] μὴ γοῦν F.—[k] ἂν pr Θ, om SYst.—[l] ἂν os om F.—[m] ὀρθῶς αὐτὸς o.—[n] ἐγχειροῖμεν e.—[o] ἐπιβαλλόμενον Ss.—[p] εἰκότα F, εἰκότος r.—[q] ἑνὸς ἑκάστου o.—[r] δὲ ss.—[s] ἀληθοῦς A.—[t] ἀρχόμεθα Ar: ἀρχώμεθα

§. 21. μικτέον] Scribe hic aut μηνυτέον, ut paulo infra est: νῦν γὰρ οὐδεὶς πω γένεσιν αὐτῶν μεμήνυκεν: aut λεκτέον. Lind.

μᾶλλον δὲ καὶ] Ne dubita mecum hic rescribere, μᾶλλον δὲ ἢ καὶ ἔμπροσθεν. Ut dicitur paulo infra: ἔστω μειζόνως τῆς πρόσθεν διῃρημένη. Lind.

ἀρχόμεθα] Magis mihi placeret ἀρχώμεθα. Steph. Nempe Ficinus, exordiamur. Bip.

διειλόμεθα, νῦν δὲ τρίτον ἄλλο γένος ἡμῖν δηλωτέον.[w] τὰ
μὲν γὰρ δύο ἱκανὰ ἦν ἐπὶ[x] τοῖς ἔμπροσθεν λεχθεῖσιν,[y] ἓν
μὲν[z] ὡς παραδείγματος εἶδος ὑποτεθέν, νοητὸν καὶ ἀεὶ κατὰ
ταὐτὰ ὄν,[a] μίμημα[b] δὲ[c] παραδείγματος δεύτερον, γένεσιν III. 49.
ἔχον καὶ ὁρατόν. τρίτον δὲ τότε μὲν οὐ διειλόμεθα, νομί-
σαντες τὰ δύο ἕξειν ἱκανῶς· νῦν δὲ ὁ λόγος ἔοικεν εἰσαναγ-
κάζειν χαλεπὸν καὶ ἀμυδρὸν εἶδος ἐπιχειρεῖν λόγοις ἐμ-
φανίσαι. τίνα[d] οὖν ἔχον δύναμιν κατὰ[e] φύσιν αὐτὸ ὑπο- III. ii. 58.
ληπτέον; τοιάνδε[f] μάλιστα, πάσης εἶναι γενέσεως ὑποδο-
χὴν αὐτό,[g] οἷον τιθήνην. εἴρηται μὲν οὖν τἀληθές,[h] δεῖ δ'
ἐναργέστερον εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ. χαλεπὸν δὲ ἄλλως τε καὶ[i]
διότι προαπορηθῆναι περὶ πυρὸς καὶ τῶν μετὰ πυρὸς ἀναγ-
καῖον[k] τούτου χάριν· τούτων γὰρ εἰπεῖν ἕκαστον,[l] ὁποῖον
ὄντως ὕδωρ χρὴ λέγειν μᾶλλον[m] ἢ πῦρ καὶ ὁποῖον ὁτιοῦν
μᾶλλον ἢ καὶ ἅπαντα[n] καθ' ἕκαστόν[o] τε, οὕτως ὥς τέ[p]
τινι πιστῷ καὶ βεβαίῳ[q] χρήσασθαι[r] λόγῳ, χαλεπόν. πῶς
οὖν δὴ[s] τοῦτ' αὐτὸ καὶ πῇ καὶ τί περὶ αὐτῶν εἰκότως δια-
πορηθέντες ἂν λέγοιμεν;[t] πρῶτον[u] μὲν ὃ δὴ νῦν ὕδωρ ὠνο-
μάκαμεν, πηγνύμενον, ὡς δοκοῦμεν, λίθους καὶ γῆν γιγνό-
μενον ὁρῶμεν, τηκόμενον δὲ[v] καὶ διακρινόμενον αὖ[w] ταὐτὸν
τοῦτο[x] πνεῦμα καὶ ἀέρα, ξυγκαυθέντα[y] δὲ ἀέρα[z] πῦρ,[a]

*s.—[u] ἔσται F.—[v] διηρημένης e.—[w] δηλότερον Yr.—[x] ἐν xe, om S.—[y] ῥηθεῖσιν r.—[z] μὲν γὰρ o.—[a] ταυτὸν o.—[b] τμῆμα xeg, corr Υ, post lacunam r: μῆμα post lituram Y.—[c] δὴ s.—[d] τίν' o.—[e] κατὰ A: καὶ *s.—[f] τοιόνδε g, ποιάνδε x, τρία δὲ (adscripto in mg τήνδε) F.—[g] αὐτὴν Ao, αὐτῶν ΘΥSYsxegr, om F: αὐτὸ cum *s corr Σ.—[h] ἀληθὲς A.—[i] καὶ om Υxeg.—[k] ἀναγκαίων F.—[l] ἕκαστος ΥYer.—[m] μᾶλλον om F.—[n] ἅπαν s.—[o] ἑκάστων s.—[p] ὡς ὅτε g.—[q] πιστῷ καὶ βεβαίῳ AFqo: πιστῶς καὶ βεβαίως *s.—[r] χρήσασθαι A: χρῆσθαι *s.—[s] δή που A.—[t] ἂν λέγοιμεν A, λέγομεν ΣΥFqxegor: λέγωμεν *s.—[u] hinc b ad 294, 6. γένεσιν.—[v] δὲ om Υxe.—[w] καὶ διακρινόμενον αὖ ΑΘFSYqsbr, καὶ διακρινόμενον καὶ διακρῖνον αὖ o: αὖ καὶ διακρινόμενον *s.—[x] ταυτὸ ΞFSsbo.—[y] ξ. S: ξυγκαφθέντα s.—[z] δὲ ἀέρα ΑΣFSqsx begor, δὲ καὶ ἀέρα ΘΣΥYq (Σ quidem additis in mg tanquam omissis διακριθέντα

§. 22. ὁρατὸν] Nonne hic scribendum, ὁρατὸν ὄν. Lind.

τοιάνδε] Vocabulum τοιάνδε cum voc. ὑποδοχὴν jungi posse non videtur, sed ad præcedentia δύναμιν et φύσιν referri: ut interrogationi factæ per τίνα respondeat: q. d. *Hanc, quam dicturus jam sum, nimirum esse receptaculum, etc.* Vel, *Talem, qualem etc.* Ponenda igitur post μάλιστα fuerit hypostigme. At vero particip. ἔχον infinitivi ἔχειν non male habere locum hic videtur. Steph. Cod. Tub. habet τρία δὲ μάλιστα. At Stephani ratio comparet in Ficini versione, *Hanc utique, generationis etc.* Bip.

τοιάνδε] Male. Junge enim τοιάνδε antecedentibus δύναμιν καὶ φύσιν, nisi præstat scribi τοιάσδε. Lind.

πιστῶς καὶ βεβαίως] Scribe cum Cod. Tub. πιστῷ καὶ βεβαίῳ. Lind.

συγκαυθέντα] Sequendo hanc interpretationem, *Si exarserit, ignem,* scri-

ἀνάπαλιν δὲ πῦρ[b] συγκριθὲν[c] καὶ κατασβεσθὲν[d] εἰς ἰδέαν
τε ἀπιὸν[e] αὖθις[f] ἀέρος,[g] καὶ πάλιν ἀέρα ξυνιόντα καὶ πυκ-
νούμενον[h] νέφος καὶ ὁμίχλην, ἐκ δὲ τούτων ἔτι μᾶλλον[i]
ξυμπιλουμένων[k] ῥέον ὕδωρ, ἐξ ὕδατος δὲ γῆν καὶ λίθους αὖ-
θις, κύκλον τε οὕτω διαδιδόντα εἰς ἄλληλα, ὡς φαίνεται,
τὴν γένεσιν. [§. 23.] Οὕτω δὴ τούτων οὐδέποτε τῶν αὐ-
III. ii. 59. τῶν ἑκάστων φανταζομένων, ποῖον αὐτῶν[l] ὡς ὂν ὁτιοῦν τοῦτο
καὶ οὐκ ἄλλο[m] παγίως δισχυριζόμενος οὐκ αἰσχυνεῖταί[n]
τις ἑαυτόν;[o] οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἀσφαλέστατον[p] μακρῷ περὶ
τούτων τιθεμένους ὧδε λέγειν· ἀεὶ ὃ καθορῶμεν ἄλλοτε
ἄλλῃ[q] γιγνόμενον, ὡς πῦρ, μὴ[r] τοῦτο ἀλλὰ τὸ[s] τοιοῦτον
ἑκάστοτε προσαγορεύειν πῦρ, μηδὲ ὕδωρ τοῦτο ἀλλὰ τὸ
τοιοῦτον ἀεί, μηδὲ ἄλλο ποτὲ μηδὲν ὥς τιν' ἔχον βεβαιό-
τητα, ὅσα δεικνύντες τῷ ῥήματι τῷ τόδε[t] καὶ τοῦτο[u]
προσχρώμενοι δηλοῦν ἡγούμεθά τι· φεύγει[w] γὰρ οὐχ ὑπο-
μένον τὴν τοῦ τόδε καὶ τὴν[x] τούτου[y] καὶ τὴν[z] τῷδε[a] καὶ
πᾶσαν ὅση μόνιμα ὡς ὄντα αὐτὰ ἐνδείκνυται[b] φάσις.[c] ἀλ-
λὰ ταῦτα μὲν ἕκαστα μὴ λέγειν, τὸ δὲ τοιοῦτον ἀεὶ περι-
φερόμενον ὅμοιον ἑκάστου πέρι καὶ ξυμπάντων οὕτω καλεῖν·
καὶ δὴ καὶ πῦρ τὸ διὰ παντὸς τοιοῦτον,[d] καὶ ἅπαν ὅσον-
περ ἂν ἔχῃ[e] γένεσιν. ἐν ᾧ δὲ ἐγγιγνόμενα ἀεὶ[f] ἕκαστα

ἔτι): δὲ τὸν ἀέρα *s.—[a] ante πῦρ omisi καὶ cum AΘΣΥFSYsb.—[b] alterum πῦρ add Ab, deleto quod v. inf. post ἀέρος inferebatur.—[c] συγκραθὲν ο.—[d] e κατασκευασθὲν.—[e] ἀπιὼν Y.—[f] αὖθις δὲ b et rc A.—[g] ἀέρα s.—[h] πηγνύμενον (ut videtur) pr Υ, πηχνύμενον s.—[i] μεγάλα e.—[k] ξυμπιλούμενον corr F.—[l] αὐτῶν om x.—[m] οὐ μᾶλλον x.—[n] αἰσχυνεῖται AFq: αἰσχυνεῖ γε cum *s corr ο.—[o] ἑαυτὸν A: αὐτῶν Θ Ygr et corr ο: αὐτὸν *s.—[p] ἀσφαλέστατα Aο, ἀσφαλέστατ' ἂν ΘΥFSYsxegr: ἀσφαλέστατον ἂν *s.—[q] ἄλλο e.—[r] καὶ e.—[s] τὸ om F.—[t] τῷδε τὸ pr ο.—[u] καὶ τῷ τοῦτο Σ, καὶ τούτῳ Fr.—[w] φεύγειν x.—[x] τὴν om A.—[y] τοῦτο Θ et pr Yο.—[z] τὴν om pr ο.—[a] τόδε r.—[b] ἐνδείκνυνται ΞΥ, ἐνδεικνύμενος s.—[c] φάσις F: om s.—[d] τοιοῦτο Ss.—[e] ἔχοι SYqsgr, om xe.—[f] ἀεὶ add A.—[g] φαίνεται ο.—[h] αὖ AFο et

bendum esset συγκαυθὲν δὲ, πῦρ: referendo et hoc ad ὕδωρ. Steph.

συγκαυθέντα δὲ] Scribe hic cum Serrano [Stephano] συγκαυθὲν δὲ (scil. τὸ ὕδωρ), πῦρ, atque expungas mecum vocem πῦρ, quæ mox sequitur post ἀέρος. Lind.

§. 23. τούτου καὶ τὴν τῷδε] Locus satis corruptus, cui emendando Cod. Tub. solum habens variam lectionem τοῦτο καὶ τὴν τόδε parum affert auxilii. Opinamur igitur hic scribendum: φεύγει γὰρ οὐχ ὑπομένον τὴν τοῦ τόδε, καὶ τὴν τοῦ τοῦτο, καὶ τὴν τοῦ ᾧδε, καὶ πᾶσαν ὅση ὡς μόνιμα ὄντα αὐτὰ ἐνδείκνυται φάσις. Ut infra τῷ τε τοῦτο καὶ τῷ τόδε προσχρωμένους ὀνόματι; Unde efficitur, ut etiam supra concinnius rescribatur τῷ τόδε καὶ τῷ τοῦτο προσχρώμενοι. Lind.

ὅμοιον] Scribatur hic necesse est ἀνόμοιον, atque incidendum post τοιοῦτον. Lind.

αὐτῶν φαντάζεται[g] καὶ πάλιν ἐκεῖθεν ἀπόλλυται, μόνον
ἐκεῖνο αὖ[h] προσαγορεύειν τῷ τε τοῦτο καὶ τῷ τόδε προσ- III. 50.
χρωμένους ὀνόματι, τὸ δὲ ὁποιονοῦν τι, θερμὸν ἢ λευκὸν ἢ
καὶ ὁτιοῦν τῶν[i] ἐναντίων, καὶ πάνθ' ὅσα ἐκ τούτων, μηδὲν[j]
ἐκεῖνο αὖ[k] τούτων καλεῖν. ἔτι δὲ σαφέστερον αὐτοῦ[l] πέρι[m] III. ii. 60.
προθυμητέον αὖθις[n] εἰπεῖν. εἰ γὰρ πάντα τις[o] σχήματα
πλάσας ἐκ χρυσοῦ μηδὲν μεταπλάττων παύοιτο[p] ἕκαστα
εἰς ἅπαντα, δεικνύντος δή τινος αὐτῶν ἓν καὶ προσερομένου[q]
τί ποτ'[r] ἐστι, μακρῷ πρὸς ἀλήθειαν[s] ἀσφαλέστατον[t] εἰ-
πεῖν ὅτι χρυσός,[u] τὸ δὲ τρίγωνον ὅσα τε ἄλλα σχήματα
ἐνεγίγνετο, μηδέποτε λέγειν ταῦτα ὡς ὄντα, ἅ γε μεταξὺ
τιθεμένου μεταπίπτει, ἀλλ' ἐὰν ἄρα καὶ τὸ τοιοῦτον[v] μετ'[w]
ἀσφαλείας ἐθέλῃ δέχεσθαί[x] τινος, ἀγαπᾶν. ὁ[y] αὐτὸς δὴ
λόγος καὶ περὶ τῆς τὰ πάντα δεχομένης σώματα φύσεως·
ταὐτὸν[z] αὐτὴν[a] ἀεὶ προσρητέον· ἐκ γὰρ τῆς ἑαυτῆς τὸ πα-
ράπαν οὐκ ἐξίσταται δυνάμεως. δέχεταί τε[b] γὰρ ἀεὶ
τὰ πάντα, καὶ μορφὴν οὐδεμίαν ποτὲ οὐδενὶ τῶν εἰσιόν-
των ὁμοίαν εἴληφεν οὐδαμῇ οὐδαμῶς· ἐκμαγεῖον γὰρ φύ-
σει παντὶ κεῖται, κινούμενόν τε καὶ διασχηματιζόμενον[c]
ὑπὸ[d] τῶν εἰσιόντων.[e] φαίνεται δὲ[f] δι' ἐκεῖνα ἄλλοτε[g] ἀλ-
λοῖον. τὰ δὲ εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα τῶν ὄντων ἀεὶ[h] μι-
μήματα, τυπωθέντα[i] ἀπ'[k] αὐτῶν τρόπον τινὰ δύσφρα-

corr Θ: ἂν *s.—[i] τι τῶν ο.—[j] μηδὲν...τούτων om ο.—[k] αὖ AF: ἂν *s.—[l] αὐτῶν ο.—[m] πέρι om ϱ.—[n] αὖθις om ο.—[o] τι Υ.—[p] παύοι ϒ.—[q] καὶ ἐρομένου Αο: om SYπ.—[r] ποτ' οϒ.—[s] ἀλήθεια s.—[t] ἀσφαλέστατα ϒxeg.—[u] ὅτι χρυσὸς εἰπεῖν ο.—[v] τοιοῦτο Ssxegr.—[w] μετ' ΘFS.—[x] γενέσθαι Ss.—[y] ὃ om ΘΞΥFSqsxegoϒ.—[z] ταὐτὸν...δυνάμεως om pr ϒ.—[a] αὐτὴν om F.—[b] τε om FSYqogr.—[c] σχηματιζ. s.—[d] ὑπὲρ s.—[e] σιόντων x.—[f] δὴ g.—[g] ἄλλοτ' s.—[h] ἀεὶ ὄντα A, qui in mg ἄλλων ἀεὶ

μόνον ἐκεῖνο ἂν προσαγορεύειν] Hæc et ea, paulo post, *μηδὲν ἐκεῖνο ἂν τούτων καλεῖν*, cuncta pendent a remoto illo *ἀσφαλέστατον ἂν* sc. *εἴη*, ita ut, quam Cod. Tub. utrobique offert, varia lectio *αὖ* hic locum non habeat: *ἐκεῖνο* sc. *τὸ τόδε ἢ τὸ τοῦτο ἢ τὸ ὧδε*: quare, quum plura sint, præstare videtur *ἐκείνως*. Lind.

ἐκμαγεῖον γὰρ φύσει παντὶ κεῖται] Sequens verba, quæ paulo antecedunt, *περὶ τῆς τὰ πάντα δεχομένης σώματα φύσεως*, (ubi fortasse præstat scribere *σχήματα* loco τοῦ *σώματα*, cui opinioni suffragantur quæ infra sunt, p. 51. A. *ἀλλ' ἀόρατον εἶδός τι καὶ ἄμορφον, πανδεχές*,) rescribe hic nobiscum: *ἐκμαγεῖον γὰρ φύσις παντὶ* (sc. *σχήματι*) *κεῖται*, ita ut voces *κινούμενόν τε καὶ διασχηματιζόμενον* referantur ad vocem *ἐκμαγεῖον*. Unde efficitur, ut male hic verterit Ficinus: *Omnis sane natura fictioni subjecta est.* Lind.

τυπωθέντα ὑπ' αὐτῶν] Cod. Tub. hic offert lectionem *ἀπ' αὐτῶν*, quæ videtur longe altera elegantior; siquidem hic agitur de *rerum imitamentis*. Ut non multo post eadem fere ratione dicitur: *τὸ δ' ὅθεν ἀφομοιούμενον φύεται τὸ γιγνόμενον*. Lind.

στον καὶ θαυμαστόν, ὃν εἰσαῦθις μέτιμεν. [§. 24.] Ἐν
δ' οὖν τῷ παρόντι χρὴ γένη διανοηθῆναι[j] τριττά, τὸ
μὲν γιγνόμενον, τὸ δ' ἐν ᾧ γίγνεται, τὸ δ' ὅθεν ἀφο-
III. ii. 61. μοιούμενον φύεται τὸ γιγνόμενον. καὶ δὴ καὶ προσεικάσαι
πρέπει τὸ μὲν[m] δεχόμενον μητρί, τὸ δ' ὅθεν πατρί, τὴν δὲ
μεταξὺ τούτων φύσιν ἐκγόνῳ,[n] νοῆσαί τε ὡς οὐκ ἂν ἄλλως
ἐκτυπώματος ἔσεσθαι μέλλοντος ἰδεῖν ποικίλου[o] πάσας
ποικιλίας τοῦτ' αὐτὸ ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται,[p] γένοιτ'
ἂν παρεσκευασμένον[q] εὖ, πλὴν ἄμορφον ὂν ἐκείνων ἁπασῶν
τῶν ἰδεῶν ὅσας[r] μέλλοι[s] δέχεσθαί ποθεν. ὅμοιον γὰρ ὂν
τῶν ἐπεισιόντων τινὶ τὰ[t] τῆς ἐναντίας τά τε τῆς τὸ[u] παρά-
παν ἄλλης φύσεως, ὁπότ' ἔλθοι,[v] δεχόμενον κακῶς ἂν
ἀφομοιοῖ, τὴν αὑτοῦ παρεμφαῖνον[w] ὄψιν. διὸ καὶ πάντων
ἐκτὸς[x] εἰδῶν εἶναι χρεὼν τὸ τὰ πάντα ἐκδεξόμενον[y] ἐν
αὑτῷ γένη, καθάπερ περὶ[z] τὰ ἀλείμματα, ὁπόσα εὐώδη,
τέχνῃ[a] μηχανῶνται πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ὑπάρχον, ποιοῦσιν
ὅτι μάλιστα ἀνώδη τὰ δεξόμενα ὑγρὰ[b] τὰς ὀσμάς· ὅσοι
τε ἔν τισι τῶν μαλακῶν σχήματα ἀπομάττειν[c] ἐπιχει-
ροῦσι, τὸ παράπαν σχῆμα οὐδὲν ἔνδηλον[d] ὑπάρχειν ἐῶσι,[e]
προομαλύναντες[f] δὲ ὅτι λειότατον[g] ἀπεργάζονται. ταὐτὸν
III. 51. οὖν καὶ τῷ τὰ τῶν πάντων ἀεί[h] τε ὄντων κατὰ[i] πᾶν ἑαυτοῦ
πολλάκις ἀφομοιώματα καλῶς μέλλοντι δέχεσθαι πάν-
III. ii. 62. των[k] ἐκτὸς αὐτῷ[l] προσήκει πεφυκέναι τῶν εἰδῶν. διὸ δὴ[m]

μιμητά.—[i] κεῖται τυπωθ. o.—[k] ἐπ' g, ὑπ' xos.—[j] διανοηθῆναι γένη r.—[m] τὸν μὲν Yxe.—[n] ἐγγόνῳ Fo.—[o] ποικίλας gr.—[p] ἐνίστανται o.—[q] παρασκευασάμενον o.—[r] ὅσας γε o.—[s] μέλλοι ΑΘ: μέλλει *s.—[t] τά τε o.—[u] τὸ add A.—[v] ἔλθῃ r.—[w] παρεμφαῖνον (ον superscr.) ΑΞΣΥSYqxgor et corr Θ, παρεμφαίνων F, παρεμφαῖναι e, παρεμφαίνων *s.—[x] πάντων ἄρ' ἐκτὸς o.—[y] ἐκδεξόμενον ΑΘΣΥFSYsxg, εἰσδεχόμενον o: ἐνδεξόμενον *s.—[z] περὶ om g.—[a] τέχνῃ....ἀνώδη add Aqo et mg Θ, sed Ao et mg Θ εὐώδη.—[b] ὑγρὰς o.—[c] ἀπομάττειν σχήματα xe.—[d] ἔκδηλον r.—[e] ἐῶσιν ὑπάρχειν o.—[f] προομαλύνοντες e.—[g] λειότατα q et corr Σ.—[h] τῶν ἀεὶ o.—[i] τὸ κατὰ o.—[k] πάντα g.—[l] αὐτῶι A: αὐτῶν *s.—[m] δὴ add A.—[n] πάντως ΘΞΥFSYqexeor:

§. 24. καθάπερ περὶ τὰ ἀλείμματα] Scribe nobiscum: καθάπερ τὰ ἀλείμματα, ὁπόσα εὐώδη, ἢ τὰ δεξόμενα ὑγρὰ τὰς ὀσμὰς sc. πάντων ἐκτὸς εἰδῶν εἶναι χρεών, quæ intelligas ex antecedentibus. Lind.

ὁπόσα εὐώδη] Plenius hic Tub. atque sic quidem: ὁπόσα εὐώδει τέχνῃ μὴ χαμῶνται (corr. μηχανῶνται) πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ὑπάρχον ποιοῦσιν ὅτι μάλιστα εὐώδη τὰ δεξόμενα ὑγρὰ τὰς ὀσμάς. Atque ita fere Ficinus legisse videtur. Bip.

αὐτῶν] Mutandum puto αὐτῶν in αὐτό. Steph.

πάντων ἐκτὸς αὐτῶν] Quem locum, nequaquam intellectum, male habuit Stephanus proponeus conjecturam πᾶν ἐκτὸς αὐτό. Etenim si ταὐτὸν explicas

τὴν τοῦ γεγονότος ὁρατοῦ καὶ πάντως[n] αἰσθητοῦ μητέρα καὶ ὑποδοχὴν μήτε γῆν μήτε[o] ἀέρα μήτε πῦρ μήτε ὕδωρ λέγωμεν, μήτε ὅσα ἐκ τούτων μήτε ἐξ ὧν ταῦτα γέγονεν· ἀλλ' ἀνόρατον[p] εἶδός τι καὶ ἄμορφον, πανδεχές, μεταλαμβάνον δὲ ἀπορώτατά[q] πῃ[r] τοῦ νοητοῦ καὶ δυσαλωτότατον αὐτὸ λέγοντες οὐ ψευσόμεθα. καθ' ὅσον δὲ[s] ἐκ τῶν προειρημένων δυνατὸν ἐφικνεῖσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ, τῇδ' ἄν τις ὀρθότατα λέγοι, πῦρ μὲν ἑκάστοτε αὐτοῦ τὸ πεπυρωμένον μέρος φαίνεσθαι, τὸ δὲ ὑγρανθὲν ὕδωρ, γῆν δὲ[t] καὶ ἀέρα, καθ' ὅσον ἂν μιμήματα[u] τούτων[v] δέχηται. [§. 25.] Λόγῳ δὲ[w] δὴ μᾶλλον τὸ τοιόνδε διοριζομένοις[x] περὶ αὐτῶν διασκεπτέον· ἆρ' ἔστι τι[y] πῦρ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ, καὶ πάντα περὶ ὧν ἀεὶ λέγομεν οὕτως αὐτὰ καθ' αὑτὰ[z] ὄντα ἕκαστα,[a] ἢ ταῦτα ἅπερ καὶ βλέπομεν ὅσα τε ἄλλα διὰ τοῦ σώματος αἰσθανόμεθα, μόνα[b] ἐστὶ τοιαύτην ἔχοντα ἀλήθειαν, ἄλλα δὲ οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτα οὐδαμῇ οὐδαμῶς, ἀλλὰ μάτην ἑκάστοτε εἶναί τί φαμεν[c] εἶδος ἑκάστου νοητόν, τὸ δὲ οὐδὲν ἄρ' ἦν πλὴν λόγος. οὔτε οὖν δὴ[d] τὸ παρὸν ἄκριτον καὶ ἀδίκαστον ἀφέντα[e] ἄξιον φάναι διισχυριζόμενον ἔχειν οὕτως, οὔτ' ἐπὶ λόγου μήκει[f] πάρεργον ἄλλο μῆκος III. ii. 62.
ἐπεμβλητέον· εἰ δέ τις ὅρος ὁρισθεὶς μέγας διὰ βραχέων φανείη, τοῦτο μάλιστα καιριώτατον[g] γένοιτ' ἄν. ὧδε οὖν

παντὸς *s.—[o] μήτ' o.—[p] ἀνόρατον ΑΘFSYqsgr : ἀόρατον *s.—[q] τὰ πορρωτάτω corr A.—[r] τι corr F.—[s] δ' sxegor.—[t] γῆν τε A, γῆν xe.—[u] μιμητὰ s.—[v] τούτων... διασκ. om g.—[w] δὲ om Ss.—[x] διοριζομένους AFo.—[y] τι om r.—[z] ἑαυτὰ g.—[a] ἕκαστα om pr Y, post ὄντα ponit A, ante ὄντα *s.—[b] μόνον r.—[c] φαμέν τι εἶναι r.—[d] δὴ om Ss.—[e] φανέντα r.—[f] λόγου μήκει ΑΘΣΤFSYqsxego, λόγου μήκη r : μήκει λόγου s.—[g] ἐγκαιριώτατον AF, ἐγκαιρότατον o, καὶ κυριώτατον Θ, κυριώτα-

κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, loco nulla opus est mutatione, nisi forte malueris pro αὐτῶν hic rescribere αὐτῷ referendum per analepsin ad præcedens τῷ μέλλοντι δέχεσθαι. Lind.

αὐτοῦ] Malim hoc pronomen αὐτοῦ (mutata quæ in præcedent. edit. est interpunctione post ipsum) referre ad μέρος: ut non dicamus, *ejus ignem*, sed *ignem, partem ejus ignitam, etc.* Steph.

αὐτοῦ] Stephanus quidem vocem αὐτοῦ referens ad ignem, mirum in modum fallitur, quum ea pertineat ad vocem non multo antecedentem ἀόρατον εἶδός τι καὶ ἄμορφον, πανδεχὲς, quo ibi modo auctor eo consilio designavit φύσιν, ut mox posset dicere, καθόσον δὲ ἐκ τῶν προειρημένων δυνατὸν ἐφικνεῖσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ, ingratum ob concursum nolens dicere τῆς φύσεως αὐτῆς aut etiam τῆς φύσεως τῆς φύσεως. Lind.

§. 25. ἆρ' ἐστὶ] Interrog. notam non apposui, quod ἆρα videatur pendere a διασκεπτέον; ideo malim, *Utrum ignis aliquis sit.* Paulo post, *Ipsa singula per se sint. An hæc quæ conspicimus etc.* Et in sequentibus eodem modo. Steph.

τήν γ' ἐμὴν αὐτὸς τίθεμαι ψῆφον·[b] εἰ μὲν νοῦς καὶ δόξα
ἀληθής ἐστον[i] δύο γένη, παντάπασιν εἶναι καθ'[k] αὑτὰ
ταῦτα, ἀναίσθητα ὑφ' ἡμῶν εἴδη,[l] νοούμενα μόνον· εἰ δ'
ὥς τισι φαίνεται, δόξα ἀληθὴς νοῦ διαφέρει τὸ μηδέν,[m]
πάνθ' ὁπόσα[n] αὖ διὰ τοῦ σώματος αἰσθανόμεθα,[o] θετέον
βεβαιότατα. δύο δὴ λεκτέον ἐκείνω, διότι χωρὶς γεγόνατον ἀνομοίως τε ἔχετον. τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν διὰ[p] διδαχῆς,
τὸ δ' ὑπὸ πειθοῦς ἡμῖν ἐγγίγνεται· καὶ τὸ μὲν ἀεὶ μετὰ[q]
ἀληθοῦς λόγου, τὸ δὲ ἄλογον· καὶ τὸ μὲν ἀκίνητον πειθοῖ,
τὸ δὲ μεταπειστόν·[r] καὶ τοῦ μὲν πάντα ἄνδρα μετέχειν
φατέον,[s] νοῦ[t] δὲ θεούς, ἀνθρώπων δὲ γένος βραχύ τι.
[§. 26.] Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων ὁμολογητέον[u] ἓν[v] μὲν[w]
III. 52. εἶναι τὸ κατὰ ταὐτὰ εἶδος ἔχον,[x] ἀγέννητον,[y] καὶ ἀνώλεθρον, οὔτε εἰς ἑαυτὸ εἰσδεχόμενον ἄλλο ἄλλοθεν[z] οὔτε
αὐτὸ εἰς ἄλλο ποι[a] ἰόν, ἀόρατον δὲ[b] καὶ ἄλλως ἀναίσθητον, τοῦτο ὃ δὴ νόησις[c] εἴληχεν ἐπισκοπεῖν· τὸ δὲ ὁμώνυμον
III. ii. 64. ὅμοιόν τε ἐκείνῳ δεύτερον, αἰσθητόν,[d] γεννητόν,[e] πεφορημένον[f] ἀεί, γιγνόμενόν τε[g] ἔν τινι τόπῳ καὶ πάλιν ἐκεῖθεν
ἀπολλύμενον, δόξῃ μετ' αἰσθήσεως περιληπτόν· τρίτον δὲ
αὖ[h] γένος ὂν τὸ τῆς χώρας ἀεί, φθορὰν οὐ προσδεχόμενον,[i]

τον e.—[h] αὐτὸς τίθεμαι ψῆφον AFo, ψῆφον τίθεμαι αὐτὸς SYsgr, ψῆφον αὐτὸς τίθεμαι q: τίθεμαι ψῆφον αὐτὸς *s.—[i] ἐστι F.—[k] τὰ καθ' rc Σ.—[l] ἤδη go.—[m] διαφέροιτο μηδὲν gs.—[n] ὁπόσ' o.—[o] αἰσθανόμεθα AFYor et pr Θ: αἰσθανόμεθα *s.—[p] διὰ om Ss.—[q] μετὰ τοῦ ἀλ. r.—[r] μετάπειστον ΘΞFY, μετ' ἄπειστον T.—[s] φαμὲν r.—[t] τοῦ o.—[u] hinc b ad 299, 6. εἶναι.—[v] ἓν add Aqbo et (qui habet μὲν ἓν μὲν) F.—[w] μὲν om b.—[x] εἶδος ἔχον Abo: ἔχον εἶδος *s.—[y] ἀγένητον ΑΘΣΤSYsxbeg.—[z] ἄλλοτε ἄλλο F, ἄλλοσε ἄλλο γρ Θ.—[a] πῃ Fr et corr o.—[b] δὲ om F.—[c] νοήσεις o.—[d] αἰσθητον ante πεφορημένον ponunt ΣTqsrg.—[e] γεννητὸν ΘTFx et pr A Σ: γενητὸν *s.—[f] πεφωνημένον A.—[g] τε add ΑΘΣTFSYsxegor.—[h] αὐτὸ ΘTFSYsxegor et pr Σ, αὖ τὸ q et corr Σ.—[i] προσδοκώμενον F.—[k] ἔχειν Ξ.—[l] πᾶσαν s.—

εἴδη] Malim εἴδη ad præcedentia etiam referre, expuncta hypostigme post ἡμῶν: ut illa dicantur esse εἴδη ἀναίσθητα ὑφ' ἡμῶν, et νοούμενα μόνον. Steph.

εἴδη] Locus hic gravi laborat mendo, cui, intercidens post εἴδη, ne Stephanus quidem attulit medelam. Videtur autem nobis, ut res antistrophice respondeant sequentibus, sic scribendum: παντάπασιν εἶναι καθ' αὑτὰ ταῦτα, ἃ, ἀναίσθητα ὑφ' ἡμῶν, εἴδει νοοῦμεν μόνον. Lind.

διαφέροιτο] Non dubito quin scribendum sit διαφέροι, quum passiva hujus verbi vox aliam habeat significationem. Steph.

διὰ διδαχῆς] Cod. Tub. διὰ διαδοχῆς. Mox pro ἀκίνητον, Tub. ἀεὶ κίνητον. Bip.

§. 26. ὁμολογητέον μὲν] Cod. Tub. probam huc affert lectionem ὁμολογητέον ἓν μὲν εἶναι τὸ κατὰ ταὐτὰ ἔχον, cui, quæ postea sunt, τὸ δὲ ὁμώνυμον, ὅμοιόν τε ἐκείνῳ δεύτερον αἰσθητόν, atque etiam inferius, τρίτον δὲ αὖ γένος, optime respondent. Lind.

δεύτερον] Videtur interpungendum esse inter δεύτερον et αἰσθητόν. Steph.

ἕδραν δὲ παρέχον ὅσα ἔχει[k] γένεσιν πᾶσιν,[l] αὐτὸ δὲ μετ' ἀναισθησίας ἁπτὸν λογισμῷ τινὶ νόθῳ, μόγις πιστόν, πρὸς ὃ δὴ[m] καὶ ὀνειροπολοῦμεν βλέποντες καί φαμεν ἀναγκαῖον εἶναί που τὸ ὂν ἅπαν ἔν τινι τόπῳ καὶ[n] κατέχον[o] χώραν[p] τινά, τὸ δὲ μήτε ἐν γῇ μή τέ που κατ' οὐρανὸν οὐδὲν εἶναι. ταῦτα δὴ[q] πάντα καὶ τούτων[r] ἄλλ' ἀδελφὰ καὶ περὶ τὴν ἄϋπνον καὶ ἀληθῶς φύσιν ὑπάρχουσαν ὑπὸ ταύτης τῆς[s] ὀνειρώξεως οὐ δυνατοὶ γιγνόμεθα ἐγερθέντες διοριζόμενοι τἀληθὲς[t] λέγειν, ὡς εἰκόνι μέν,[u] ἐπεί περ οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ἐφ' ᾧ γέγονεν[v] ἑαυτῆς ἐστίν, ἑτέρου δέ τινος ἀεὶ φέρεται φάντασμα, διὰ ταῦτα ἐν ἑτέρῳ[w] προσήκει τινὶ γίγνεσθαι,[x] οὐσίας ἀμῶς[y] γέ πως ἀντεχομένην, ἢ μηδὲν τὸ παράπαν αὐτὴν εἶναι, τῷ δὲ ὄντως ὄντι βοηθὸς ὁ δι'[z] ἀκριβείας ἀληθὴς λόγος, ὡς ἕως ἄν τι τὸ μὲν ἄλλο ᾖ, τὸ δὲ ἄλλο, οὐδέτερον ἐν οὐδετέρῳ ποτὲ γεγενημένον[a] ἓν ἅμα ταὐτὸν[b] καὶ δύο γενήσεσθον.[c] [§. 27.] Οὗτος μὲν οὖν III. ii. 65.
δὴ[d] παρὰ τῆς ἐμῆς[e] ψήφου λογισθεὶς ἐν κεφαλαίῳ δε-

[m] δὴ ΑΘΞΣΤFSYaxbegor: δὲ *s.—[n] καὶ om F.—[o] κατέχειν F.—[p] μοῖράν o.—[q] δὴ ΑΘΞΣΤFSYaxegor: δὲ *s.—[r] καὶ τούτων ΑΘFSYqsgor: καὶ τὰ τούτων *s. ἄλλ' add ΑΘFSYqsgor.—[s] τῆς om x.—[t] τἀληθῆ F.—[u] μέντοι προσχρώμεθα o, μὲν προσχρώμεθα s et rc S.—[v] γέγωνεν x.—[w] ἑτέρῳ τινὶ A.—[x] φέρεσθαι r.—[y] ἀμῶς ΑΘFY.—[z] δ' F (et adscripta pro γρ δι') A.—[a] γενόμενον A.—[b] ταυτὸ Sag.—[c] γενήσεσθαι g.—[d] οὖν δὴ ΑΘFYqsgor et corr S (pr enim om οὖν), τοι οὖν x: δὴ οὖν *s.

ἀναγκαῖον] Legendum puto, ἀναγκαῖον, εἶναί που τὸ ὂν ἅπαν, ἔν τινι τόπῳ, καὶ κατέχειν etc. Steph.

λέγειν] Ita potius interpungendus esse videtur hic locus, ut post λέγειν sit stigme τελεία, at post μὲν sit duntaxat hypostigme: necnon post φάντασμα, et post εἶναι sit quod vocamus punctum superius: quod ostendat, hæc, εἰκόνι, et τῷ ὄντως ὄντι, sibi opponi. Tunc autem ὡς accipietur pro *nam*: ut sit hic loci hujus sensus, (mutando etiam ἑαυτῆς in αὐτῆς) *Nam imagini quidem, quoniam neque hoc ipsum in quo facta est, ipsius est, sed alius cujuspiam semper fertur simulacrum, ideo convenit ut in alio quodam sit, substantiam aliquatenus usurpans, aut nihil sit omnino: at vero ei quod revera est, suffragatur quæ exacte vera est ratio, etc.* Ut intelligamus, imaginem non habere naturam a se, sed aliunde: ideoque per se non posse constare, sed adminiculo materiæ opus habere. Sed ἐφ' ᾧ γέγονεν videndum annon possit et aliter reddi: videlicet, *propter quod extitit*, sive *cujus causa extitit*. Quod autem ad particulam ὡς attinet, nihil prohibet fortasse quominus et pro ὅτι eam accipiamus, jungendo cum λέγειν: sed alter ille ejus usus mihi magis placet. Steph.

τῷ δὲ ὄντως ὄντι] Hæc respondent antecedentibus ὡς εἰκόνι μὲν—βοηθὸς ὁ δι' ἀκριβείας ἀληθὴς λόγος, ubi melius legit Ficinus: ὁ δι' ἀκριβείας καὶ ἀληθὴς λόγος. Lind.

ἀκριβείας ἀληθὴς] Ita hæc vertit Ficinus ac si legerit, ὁ δι' ἀκριβείας καὶ ἀληθὴς λόγος, et ὁ δι' ἀκριβείας idem valeat quod ὁ ἀκριβής. Vide autem et supra περὶ τοῦ ἀληθοῦς λόγου, p. 87. Steph.

δόσθω[f] λόγος, ὄν[g] τε καὶ[h] χώραν καὶ γένεσιν εἶναι, τρία τριχῇ, καὶ πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι· τὴν δὲ[i] γενέσεως[k] τιθήνην ὑγραινομένην καὶ πυρουμένην καὶ τὰς γῆς τε καὶ ἀέρος μορφὰς δεχομένην,[l] καὶ ὅσα τούτοις ἄλλα πάθη[m] ξυνέπεται πάσχουσαν, παντοδαπὴν[n] μὲν[o] ἰδεῖν φαίνεσθαι, διὰ δὲ τὸ μήθ'[p] ὁμοίων δυνάμεων μήτ' ἰσορρόπων[q] ἐμπίπλασθαι[r] κατ' οὐδὲν αὐτῆς[s] ἰσορροπεῖν, ἀλλ' ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην[t] σείεσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων αὐτήν, κινουμένην δ' αὖ[u] πάλιν ἐκεῖνα[v] σείειν· τὰ δὲ κινούμενα ἄλλα ἄλλοσε ἀεὶ φέρεσθαι διακρινόμενα, ὥς περ τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάνων[w] τε καὶ ὀργάνων τῶν περὶ τὴν[x] τοῦ σίτου κάθαρσιν σειόμενα
III. 53. καὶ ἀναλικνώμενα[y] τὰ μὲν πυκνὰ καὶ βαρέα ἄλλῃ,[z] τὰ δὲ μανὰ καὶ κοῦφα εἰς ἑτέραν ἵζει φερόμενα ἕδραν· τότε οὕτω τὰ τέτταρα γένη σειόμενα ὑπὸ τῆς δεξαμενῆς,[a] κινουμένης αὐτῆς οἷον ὀργάνου σεισμὸν παρέχοντος, τὰ μὲν ἀνομοιότατα πλεῖστον αὐτὰ ἀφ'[b] αὑτῶν ὁρίζειν, τὰ δ' ὁμοιότατα μάλιστα[c] εἰς ταὐτὸν[d] ξυνωθεῖν, διὸ δὴ καὶ χώραν ταῦτα ἄλλα ἄλλην ἴσχειν,[e] πρὶν καὶ τὸ πᾶν ἐξ

—[e] ἐμοῦ g.—[f] δεδόσθαι Θgr, δεδόσθω rc S.—[g] ὢν Υ.—[h] καὶ om g.—[i] δὴ A, δὲ δὴ o.—[k] γενέσεως ΑΘΥFSYqsxegor, γενήσεως Ξ: γεννήσεως ς.—[l] εἰσδεχομένην μορφὰς F.—[m] ἄλλα τούτοις πάθη A, ἄλλα πάθη τούτοις F.—[n] παντοδαπὸν r, παντοδαπὰ sg.—[o] μὲν om pr Ξ.—[p] μὴ F.—[q] ἰσορρόπως o.—[r] ἐμπίμπλασθαι A.—[s] αὐτῆς ΑΘΞΣΥFSYsxeo, αὐτὰς g: αὐτοῖς *ς.—[t] κινουμένων o.—[u] αὖ om F.—[v] ἐκείνας F.—[w] πλοχάνων (corr in littera χ) A, κάνων g, πλοκάμων sxς.—[x] τὴν om F.—[y] ἀναλικνώμενα ΣΥe et pr ΑΘ, ἀνικνώμενα F, ἀνικμώμενα o, ἀναλισκώμενα x, ἀναλισκόμενα Yqgr et γρ o, ἀνακυκλώμενα s, ἀνακλώμενα mg S: ἀναλικμώμενα *ς.—[z] ἄλλα g.—[a] δεξαμένης ΘFq.—[b] ἀφ' ΑΘΞΥFSYaxegor: ὑφ' *ς.—[c] μάλιστα AFYqso: πάλιν cum *ς in litura Υ.—[d] ταυτὸν ΑΘFYgor:

§. 27. καὶ πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι] Hæc verba Fic. quoque præcedentibus jungit. Ut autem sequentibus jungi possent, (sicut in hac interpretatione) scribendum esset, τὴν δὲ, καὶ πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι, γεννήσεως τιθήνην. Steph.

γεννήσεως] Scribe γενέσεως. Lind.

πλοκάμων] In Ald. edit. πλοκάνων legitur: quod alibi extare vix putem: at πλοκάμων (a nominativo singul. non πλόκαμος, sed πλόκαμον) confirmant cum alii aliorum loci, tum quidam Theophrasti: vel maxime autem quidam hujus ipsius scriptoris, in sequentibus, τὰ μὲν οὖν ἔνδον ἐκ πυρὸς συνεστήσατο τοῦ πλοκάμου ἅπαντα, τὰ δ' ἐγκύρτια καὶ τὸ κύτος, ἀεροειδῆ. Alioqui certe ex verbo πλέκω non minus πλόκανον quam πλόκαμον deductionem admitteret. Steph.

πυκνὰ καὶ βαρέα] Tub. πυκνὰ καὶ ἀραιά. Bip.

πάλιν] Cod. Tub. loco τοῦ πάλιν, quod, nisi falsum, certe hic est ambiguum, habet lectionem μάλιστα, quæ præcedenti πλεῖστον magis convenit. Præterea vero leges grammatices hic desiderant ὁρίζεσθαι et ξυνωθεῖσθαι, itidemque αὐτὰ ἀφ' αὑτῶν loco τοῦ αὐτὰ ἀφ' αὐτῶν. Namque hic agitur de mutua dissimilium ultro facta separatione similiumque rursus attractu. Lind.

αὐτῶν διακοσμηθὲν γενέσθαι. καὶ τὸ μὲν δὴ πρὸ τούτου
πάντα ταῦτ' ἔχειν[f] ἀλόγως[g] καὶ ἀμέτρως· ὅτε δ' ἐπεχει- III. ii. 66.
ρεῖτο[h] κοσμεῖσθαι τὸ πᾶν, πῦρ[i] πρῶτον καὶ ὕδωρ καὶ γῆν
καὶ ἀέρα,[k] ἴχνη μὲν ἔχοντα αὐτῶν[l] ἄττα,[m] παντάπασι
μὴν[n] διακείμενα ὥς περ εἰκὸς ἔχειν ἅπαν ὅταν ἀπῇ τινὸς
θεός, οὕτω δὴ[o] τότε πεφυκότα ταῦτα πρῶτον διεσχηματί-
σατο εἴδεσί τε[p] καὶ ἀριθμοῖς. τὸ δὲ ᾗ[q] δυνατὸν ὡς κάλ-
λιστα ἄριστά[r] τε ἐξ οὐχ οὕτως ἐχόντων τὸν θεὸν[s] αὐτὰ
ξυνιστάναι, παρὰ[t] πάντα ἡμῖν ὡς ἀεὶ τοῦτο λεγόμενον
ὑπαρχέτω. νῦν δ'[u] οὖν τὴν διάταξιν αὐτῶν ἐπιχειρητέον
ἑκάστων καὶ γένεσιν ἀήθει[v] λόγῳ[w] πρὸς ὑμᾶς[x] δηλοῦν.
ἀλλὰ γὰρ ἐπεὶ μετέχετε τῶν κατὰ παίδευσιν ὁδῶν, δι' ὧν[y]
ἐνδείκνυσθαι[z] τὰ λεγόμενα ἀνάγκη, ξυνέψεσθε.[a]

§. 28. Πρῶτον μὲν δὴ πῦρ καὶ γῆ καὶ ὕδωρ καὶ ἀὴρ ὅτι σώματά ἐστι, δῆλόν που καὶ παντί. τὸ δὲ τοῦ σώματος εἶδος[b] πᾶν καὶ βάθος ἔχει. τὸ δὲ βάθος αὖ[c] πᾶσα[d] ἀνάγκη[e] τὴν ἐπίπεδον περιειληφέναι φύσιν.[f] ἡ δὲ ὀρθὴ τῆς ἐπιπέδου βάσεως ἐκ τριγώνων ξυνέστηκε.[g] τὰ δὲ τρίγωνα πάντα[h] ἐκ δυεῖν[i] ἄρχεται[k] τριγώνοιν,[l] μίαν μὲν ὀρθὴν ἔχον-

ταυτὸ *ς.—[e] ἴσχει SYgr.—[f] εἶχεν o.—[g] ἄλλως Ygr.—[h] ἐπεχείρει τὸ o, ἐπειχείρει τῶ (ω) ς, ἐπεχείρει το S, ἐπιχειρεῖ τὸ Ygr, ἐπιχειροῖ F.—[i] πῶς e.—[k] καὶ ὕδωρ καὶ γῆν καὶ ἀέρα ΑΘ, καὶ ὕδωρ γῆν καὶ ἀέρα F, καὶ γῆν καὶ ἀέρα (omissis illis καὶ ὕδωρ) pr Υ: καὶ γῆν καὶ ἀέρα καὶ ὕδωρ ς.—[l] αὐ'τῶν S: ς αὐτῶν.—[m] αὐτὰ ΑΘΥFSYαxegor: ἄττα cum *ς corr Σ.—[n] γε μὴν A, μὲν Ξ.—[o] δὴ ΑΘΞΣΥFSYαxegor: δὲ *ς.—[p] τε add A.—[q] ἡ Y.—[r] ἄριστά τε AFo: τε καὶ ἄριστα *ς.—[s] τῶν θεῶν or.—[t] παρὰ ΑΘ ΣΥFSYφαxeor: περὶ *ς.—[u] δ' om x.—[v] ἀληθεῖ pr o et corr A, ἀήθη Ygr.—[w] λόγων (e) Ygr.—[x] ἡμᾶς Ysgr.—[y] δι' ὧν om pr o.—[z] ἐνδείκνυσθαι Υ, ἐνδείκνυσθε FSYxer et corr o, ἐδείκνυσθε g.—[a] ξυνέψεσθε A, συνέψεσθαι ΥYxegr cum pr S et corr o.—[b] εἴδους ΘΣΥe.—[c] ἂν e, om F.—[d] πᾶν SYsr, om g.—[e] ἀνάγκη om SYsgr.—[f] φύσιν πᾶσα ἀνάγκη sgr.—[g] ξ. Σx.—[h] πάντα A: ἅπαντα *ς.—[i] δυεῖν S: δυοῖν *ς.—[k] ἄρχεται ΑΘFSYqsgor: ἄρχονται *ς.—[l] τριγώνοιν add AFqo et mg ΘS, τριγώνων

παντάπασι μὴν διακείμενα] I. e. *διεσκεδασμένα*: *omnino tamen dispersa* sive potius *sparsim jacentia*, nisi forte malueris legere *διακεκιρνημένα*, quod tamen altero est fortius. LIND.

τὸν θεὸν] Ferri non potest genitivus pluralis *τῶν θεῶν*, qui est in præced. edit. STEPH.

περὶ πάντα] Cod. Tub. huc attulit *παρὰ πάντα*, quod videtur sane præferendum. LIND.

§. 28. *ἐπίπεδον*] Scribendum hic videtur *ἐπιπέδου*. LIND.

ἡ δὲ ὀρθὴ] Videtur *χώρη* scribendum loco inepti hic *ὀρθή*. Etenim a plano quadrangulari usque ad polygonum infinitum, qualis circulus est, omnia ea e triangulis orta, in eademque possunt resolvi. LIND.

ἐκ δυοῖν ἄρχονται] Cod. Tub. melius videtur legere *ἐκ δυοῖν ἄρχεται τριγώνοιν*, qua lectione res ipsa subtilius definitur. LIND.

τος ἑκατέρου γωνίαν, τὰς δὲ[m] δύο[n] ὀξείας· ὧν τὸ μὲν ἕτε-
ρον ἑκατέρωθεν ἔχει μέρος γωνίας ὀρθῆς πλευραῖς ἴσαις διῃ-
III. ii. 67. ρημένης, τὸ δὲ[o] ἕτερον ἀνίσοις[p] ἄνισα μέρη νενεμημένης.
ταύτην δὴ[q] πυρὸς ἀρχὴν καὶ τῶν ἄλλων σωμάτων ὑποτι-
θέμεθα[r] κατὰ τὸν μετ' ἀνάγκης εἰκότα λόγον πορευόμενοι·
τὰς δ' ἔτι[s] τούτων ἀρχὰς ἄνωθεν θεὸς οἶδε[t] καὶ ἀνδρῶν ὃς
ἂν ἐκείνῳ φίλος ᾖ. Δεῖ δὴ λέγειν ποῖα κάλλιστα σώμα-
τα[u] γένοιτ' ἂν τέτταρα, ἀνόμοια μὲν[v] ἑαυτοῖς, δυνατὰ δὲ
ἐξ ἀλλήλων αὐτῶν ἄττα[w] διαλυόμενα γίγνεσθαι. τούτου
γὰρ τυχόντες ἔχομεν[x] τὴν ἀλήθειαν γενέσεως πέρι γῆς τε[y]
καὶ πυρὸς τῶν τε ἀνὰ λόγον[z] ἐν μέσῳ· τότε[a] γὰρ οὐδενὶ[b]
συγχωρησόμεθα[c] καλλίω τούτων ὁρώμενα σώματα εἶναί
που καθ' ἓν γένος ἕκαστον ὄν. τοῦτ'[d] οὖν προθυμητέον, τὰ
διαφέροντα κάλλει[e] σωμάτων τέτταρα γένη[f] συναρμόσασ-
θαι καὶ φάναι τὴν τούτων ἡμᾶς φύσιν ἱκανῶς εἰληφέναι.
III. 54. τοῖν δὴ[g] δυοῖν τριγώνοιν τὸ μὲν ἰσοσκελὲς μίαν εἴληχε φύ-
σιν, τὸ δὲ πρόμηκες ἀπεράντους. προαιρετέον[h] οὖν αὖ τῶν
ἀπείρων τὸ κάλλιστον, εἰ μέλλομεν[i] ἄρξεσθαι[k] κατὰ τρό-
πον. ἂν οὖν τις ἔχῃ[l] κάλλιον ἐκλεξάμενος εἰπεῖν εἰς τὴν
τούτων ξύστασιν, ἐκεῖνος οὐκ ἐχθρὸς ὢν[m] ἀλλὰ φίλος κρα-
τεῖ·[n] τιθέμεθα δ' οὖν[o] τῶν πολλῶν τριγώνων κάλλιστον ἕν,
III. ii. 68. ὑπερβάντες τἄλλα, ἐξ οὗ[p] τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον ἐκ τρί-
του[q] συνέστηκε. διότι δέ, ὁ[r] λόγος πλείων· ἀλλὰ τῷ τοῦτο[s]

s.—[m] δὲ om F.—[n] δύο om A.—[o] δ' ο.—[p] ἀνίσῃ x.—[q] δὲ ϛ.—[r] ὑποτιθέμεθα Aο : ὑποτιθώμεθα *ϛ.—[s] δ' ἔτι ΑΘFqο, δέ τοι Ξr et in diphthongo corr Σ : δέ τι *ϛ.—[t] εἶδεν s.—[u] σώματα κάλλιστα ο.—[v] μὲν αὐτὰ ἑαυτοῖς ο.—[w] ἄττα καὶ F, αὐτὰ ο. —[x] ἔχομεν ΑΘΣΤxeο, ἔχοιμεν F : ἔχοιμεν *ϛ.—[y] τε add Aο.—[z] ἀναλόγων pr s.—[a] τόδε A et pr ο.—[b] οὐδὲν Ξ.—[c] συγχωρησώμεθα ΣΤe.—[d] τοῦτ' Υaxgοr : ceteri τοῦτο.—[e] κάλλη Fο.—[f] γένει pr Θ, γένει Υ.—[g] δὴ ΑΘΞΣΤFSΥsxgοr : δὲ *ϛ.—[h] προδιαιρετέον ο.—[i] μέλλοιμεν Ag.—[k] ἄρξασθαι x et pr οr, αὔξεσθαι g.—[l] ἔχοι Ξ Υ.—[m] ἐχθρὸς οὐκ Θ.—[n] κρατοῖ ϛ : r utrum habeat non liquet.—[o] δὴ Ss.—[p] τὰ μεταξὺ g.—[q] τρίτου ΑΘΣΤFSΥsxgeοr : τρίτων ϛ.—[r] δέ ὁ om in litura A : ὁ om pr

δέ τι] For. δ' ἔτι, aut δέ τοι. Steph.

ἀνάλογον] Cod. Tub. meliorem suppeditat scriptionem ἀναλόγων. Cf. p. 32. A. ubi quatuor elementorum analogia exhibetur, intelligenda analogiæ geometricæ varia constitutione, qualis est: 3 : 6 : 12.—12 : 6 : 3.—6 : 3 :: 12 : 6. Lind.

τοῖν δὲ δυοῖν τριγώνοιν, κ. τ. λ] Cf. Fig. 1. 2. simulque p. 53. D. ubi rerum incipit explicatio. Lind.

κρατοῖ] Perperam κρατεῖ in præced. edit. Steph.

ἐξ οὗ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον ἐκ τρίτων συνέστηκε] Fig. 3. attente considerata, expunge mecum prius istud ἐξ et

ἐλέγξαντι[t] καὶ ἀνευρόντι δὴ μὴ[u] οὕτως ἔχον κεῖται[v] φιλία[w] τὰ ἆθλα. προῃρήσθω[x] δὴ[y] δύο τρίγωνα, ἐξ ὧν τό τε τοῦ πυρὸς καὶ τὰ τῶν ἄλλων σώματα μεμηχάνηται, τὸ μὲν ἰσοσκελές, τὸ δὲ τριπλῆν κατὰ δύναμιν ἔχον τῆς ἐλάττονος τὴν μείζω[z] πλευρὰν ἀεί. Τὸ δὴ[a] πρόσθεν ἀσαφῶς[b] ῥηθὲν νῦν[c] μᾶλλον διοριστέον. τὰ γὰρ τέτταρα γένη[d] δι' ἀλλήλων εἰς ἄλληλα ἐφαίνετο πάντα γένεσιν ἔχειν,[e] οὐκ ὀρθῶς φανταζόμενα. γίγνεται μὲν γὰρ ἐκ τῶν τριγώνων ὧν προῃρήμεθα[f] γένη τέτταρα, τρία μὲν ἐξ ἑνὸς τοῦ τὰς πλευρὰς ἀνίσους ἔχοντος, τὸ δὲ τέταρτον ἓν μόνον ἐκ τοῦ ἰσοσκελοῦς τριγώνου ξυναρμοσθέν. οὔκουν δυνατὰ[g] πάντα εἰς ἄλληλα διαλυόμενα ἐκ πολλῶν σμικρῶν ὀλίγα μεγάλα καὶ τοὐναντίον γίγνεσθαι, τὰ δὲ τρία οἷόν τε· ἐκ γὰρ ἑνὸς ἅπαντα πεφυκότα, λυθέντων[h] τε τῶν μειζόνων πολλὰ σμικρὰ[i] ἐκ τῶν αὐτῶν[k] ξυστήσεται, δεχόμενα τὰ[l] προσήκοντα ἑαυτοῖς[m] σχήματα, καὶ σμικρὰ[n] ὅταν[o] αὖ πολλὰ κατὰ τρίγωνα[p] διασπαρῇ, γενόμενος εἷς ἀριθμὸς ἑνὸς ὄγκου μέγα ἀποτελέσειεν ἂν[q] ἄλλο εἶδος ἕν.[r] [§. 29.] Ταῦτα μὲν

o.—[s] τὸ τούτω Θ, τῷ τούτῳ ΣΥF.—[t] ἐκλέξαντι o.—[u] δὴ μὴ Ξ, δὴ ΑΘΣΥFSYqsxeg or: δὲ μὴ ς.—[v] κεῖται om r.—[w] φιλία Ag: φίλια *ς.—[x] προειρήσθω Fo, προῃρείσθω Ξr.—[y] δὴ ΑΘΞΣΥSYqsxegr et rc o (pr enim om): δὲ ς.—[z] μίαν ς.—[a] δὲ ς.—[b] ἀσαφῶς AFo et corr Θ, ἀσφαλῶς ΣΥSY et (ut videtur) pr Θ: οὐκ ἀσφαλῶς *ς.—[c] νῦν δὴ o.—[d] γένη om g.—[e] ἔχειν om pr Ξ.—[f] προειρήμεθα Υe, προῃράμεθα g.—[g] δύναται o.—[h] λεχθέντων s.—[i] πολλὰ καὶ σμικρὰ gr.—[k] αὐτῶν corr o.—[l] τὲ gr.—[m] ἑαυτοῖς σχήματα ΑΘFSYqsgor: σχήματα ἑαυτοῖς *ς.—[n] καὶ οὐ σμικρὰ A.—[o] ὄντα x.—[p] κατὰ τὰ τρίγωνα ΘFSYqr.—[q] ἂν ΑΘSYsxgo, om Fr: αὖ *ς.—[r] ἓν

rescribe inde: ὁποίου τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον ἐκ τριττυαῖν ξυνέστηκε, quæ loci emendatio re ipsa confirmatur, et loco qui infra est, ubi est ξύνδυο δὲ τούτων κατὰ διάμετρον ξυντιθέμενων, ubi præstat scribi, ξυντεθειμένων, καὶ τρὶς τούτου γενομένου. Ita ut sensus hujus loci sit; *cujusmodi duobus e ternionibus triangulum oritur æquilaterum.* Lind.

διότι] Post διότι δὲ suspendenda per interpunctionem oratio, quum relinquatur verbum subaudiendum: hoc sensu, *Cur autem id a me dicatur, sermonis longioris fuerit.* Potest vero et ipsum συνέστηκε repetitum subaudiri. Paulo post pro τὴν μίαν legitur etiam τὴν μείζω, item οὐκ ἀσαφῶς, pro οὐκ ἀσφαλῶς. Steph.

τὴν μίαν] Certiorem hic lectionem offert Cod. Tub. qui habet τὴν μείζω scil. τὴν ὑποτείνουσαν loco τοῦ, τὴν μίαν. Sed etiam antea scribendum τὸ δὲ διπλῆν loco τοῦ, τὸ δὲ τριπλῆν, ut postea recte dicitur στοιχεῖον δ' αὐτοῦ τὸ τὴν ὑποτείνουσαν τῆς ἐλάττονος πλευρᾶς διπλασίαν ἔχον. Eodem mendo liberandus locus est in fragmento Timæi Locrensis p. 98. A. Nam Fig. 2. in triangulo æquilatero AxC, quod per lineam AD in duas partes dividitur æquas, unde triangulum ABC existat, quod a Platone hic appellatur πρόμηκες, $BC = \frac{AC}{2}$. Quæ res poterat et trigonometrice demonstrari. Lind.

πλευρὰν] Ita legitur et in aliis edit. non ἐξ ἑνὸς ὄγκου. Steph.

III. ii. 69. οὖν λελέχθω περὶ τῆς εἰς ἄλληλα γενέσεως. Οἷον δὲ ἕκα-
στον αὐτῶν γέγονεν εἶδος καὶ ἐξ ὅσων[s] ξυμπεσόντων ἀριθ-
μῶν, λέγειν ἂν ἑπόμενον εἴη. ἄρξει δὴ[t] τό τε πρῶτον εἶδος
καὶ σμικρότατον ξυνιστάμενον. στοιχεῖον δ᾽ αὐτοῦ[u] τὸ τὴν
ὑποτείνουσαν τῆς ἐλάττονος πλευρᾶς διπλασίαν ἔχον μή-
κει· ξύνδυο δὲ τοιούτων[v] κατὰ διάμετρον ξυντιθεμένων καὶ
τρὶς τούτου γενομένου, τὰς διαμέτρους καὶ τὰς βραχείας
πλευρὰς εἰς ταὐτὸν ὡς[w] κέντρον ἐρεισάντων, ἓν ἰσόπλευρον
τρίγωνον ἐξ ἓξ τὸν ἀριθμὸν[x] ὄντων γέγονε· τρίγωνα δὲ ἰσό-
πλευρα ξυνιστάμενα τέτταρα κατὰ σύντρεις ἐπιπέδους
III. 55. γωνίας μίαν[y] στερεὰν γωνίαν ποιεῖ, τῆς ἀμβλυτάτης[z] τῶν
ἐπιπέδων γωνιῶν ἐφεξῆς γεγονυῖαν· τοιούτων δὲ ἀποτελεσ-
θεισῶν τεττάρων πρῶτον εἶδος[a] στερεόν, ὅλου περιφεροῦς
διανεμητικὸν εἰς ἴσα μέρη καὶ ὅμοια, ξυνίσταται. δεύτερον
δὲ ἐκ μὲν τῶν[b] αὐτῶν τριγώνων, κατὰ δὲ ἰσόπλευρα τρίγωνα
ὀκτὼ ξυστάντων,[c] μίαν ἀπεργασαμένων στερεὰν γωνίαν ἐκ
τεττάρων[d] ἐπιπέδων· καὶ[e] γενομένων ἓξ τοιούτων τὸ δεύτε-
ρον αὖ σῶμα οὕτως ἔσχε τέλος. τὸ δὲ τρίτον ἐκ δὶς ἑξή-
κοντα τῶν στοιχείων ξυμπαγέντων, στερεῶν δὲ γωνιῶν δώ-
δεκα, ὑπὸ πέντε ἐπιπέδων τριγώνων ἰσοπλεύρων περιεχομένης
III. ii. 70. ἑκάστης, εἴκοσι βάσεις[f] ἔχον[g] ἰσοπλεύρους τριγώνους[h] γέ-

om o.—[s] ὅσων A: ὧν *s.—[t] δὲ s.—[u] αὖ τοῦτο o.—[v] τοιούτων AFo: τούτων *s.—[w] εἰς g.—[x] τῶν ἀριθμῶν s.—[y] μίαν μὲν στ. x.—[z] τῆς δ᾽ ἀμβλ. e.—[a] πρῶτον μὲν εἶδος F.—[b] τῶν μὲν o.—[c] ξυνιστάντων ΞΣΥFSYqxegr, συνιστάντων s.—[d] ἔκ τε τεττάρων S.—[e] ἑκάστην καὶ o.—[f] βάσει F.—[g] ἔχον ΑΘΞΣΥFSYsxegor: ἔχων *s.

§. 29. *καὶ σμικρότατον ξυνιστάμενον*] Ficino hic vertente, *prima species, quæ ex paucissimis composita fuerit*, videtur hic rescribendum: *καὶ ἐκ σμικροτάτων ξυνιστάμενον*, et vertendum, *e minimis composita*. Lind.

τούτων—ξυντιθεμένων] Videtur hic non id solum scribendum, quod supra jam diximus, *ξυντεθειμένων* sive *ξυγκειμένων*, sed etiam *τοιούτων* loco τοῦ, *τούτων*, ac locutio, quæ subsequitur, *καὶ τρὶς τούτου γενομένου*, inserenda demum post vocem *ἐρεισάντων*. Lind.

τρίγωνα δὲ ἰσόπλευρα ξυνιστάμενα κ. τ. λ.] Cf. Fig. 4. unde apparet, provenire pyramidem basi triangulari impositam, quæ res infra p. 56. B. verbis *τὸ μὲν τῆς πυραμίδος στερεὸν γεγονὸς εἶδος, πυρὸς στοιχεῖον καὶ σπέρμα*, satis probatur. Lind.

ἐκ μὲν τῶν αὐτῶν τριγώνων κ. τ. λ.] Cf. Fig. 5. Hæc altera pyramis intelligitur conjugata, erectis missisque erigendis atque mittendis, junctisque apicibus. Lind.

ἔχων ἰσοπλεύρους] Græce legendum, *εἴκοσι βάσεις ἔχον τριγώνους ἰσοπλεύρους γέγονε*. Sic citat Galenus libro octavo de dogmatibus Hippocratis et Platonis. In vulgatis codicibus deficit vox *τριγώνους*. Cornar.

ἔχων] Scribendum est *ἔχον* (quamvis altera lectio sit et in præced. edit.) quia referri oportet ad *σῶμα*. Steph.

ὑπὸ πέντε—βάσεις ἔχων ἰσοπλεύρους] *ἔχων* jam correxit Cornarius scribens

γονε. καὶ τὸ μὲν ἕτερον ἀπήλλακτο τῶν στοιχείων ταῦτα γεννῆσαν,[i] τὸ δὲ ἰσοσκελὲς τρίγωνον ἐγέννα τὴν τοῦ[k] τετάρτου φύσιν, κατὰ[l] τέτταρα ξυνιστάμενον, εἰς τὸ κέντρον τὰς ὀρθὰς γωνίας συνάγον, ἓν ἰσόπλευρον τετράγωνον ἀπεργασάμενον·[m] ἓξ δὲ τοιαῦτα ξυμπαγέντα[n] γωνίας ὀκτὼ στερεὰς ἀπετέλεσε, κατὰ τρεῖς ἐπιπέδους ὀρθὰς ξυναρμοσθείσης ἑκάστης· τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ξυστάντος[o] σώματος γέγονε κυβικόν, ἓξ ἐπιπέδους τετραγώνους ἰσοπλεύρους βάσεις[p] ἔχον. ἔτι δὲ οὔσης ξυστάσεως μιᾶς[q] πέμπτης, ἐπὶ τὸ πᾶν ὁ θεὸς αὐτῇ κατεχρήσατο ἐκεῖνο[r] διαζωγραφῶν. [§. 30.] Ἃ δή[s] τις εἰ[t] πάντα λογιζόμενος ἐμμελῶς[u] ἀποροῖ[v] πότερον ἀπείρους χρὴ κόσμους εἶναι λέγειν ἢ πέρας ἔχοντας, τὸ μὲν ἀπείρους ἡγήσαιτ᾽ ἂν ὄντως[w] ἀπείρου τινὸς εἶναι δόγμα ὧν[x] ἔμπειρον χρεὼν εἶναι, πότερον δὲ ἕνα

—[h] τριγώνους add AFo et mg Θ.—[i] ταῦτα γεννῆσαν A: γεννῆσαν ταῦτα *ς.—[k] τοῦ om Ss.—[l] καὶ SYεx.—[m] ἀπειργασάμενον Ξ, ἀπεργαζόμενον o.—[n] ξ. AΞΣF.—[o] ξυνιστάντος ΣΥxe et pr Ξ.—[p] βάσεις ἰσοπλεύρους Fx.—[q] ξυστ. λοιπῆς μιᾶς o.—[r] ἐκεῖνο A: ἐκεῖνα *ς.—[s] ἃ δὴ corr o.—[t] εἰς Σxeg et corr Υ.—[u] ἀμελῶς γρ Θ.—[v] ἀποροῖ (ἀ supra) AΘΣΥago, εὐπορῇ F: ἀπορεῖ *ς.—[w] ὄντως om Ss.—[x] ὧ pr Θ.—[y] λέγειν

ἔχον quod confirmatur a Cod. Tub. et a Galeno viii. de Dogmm. Hippocr. Sed scribe etiam ὑπὸ δὶς πέντε. ἰσόπλευρα hic appellantur triangula, quorum latèra sibi respondentia sunt æqua. Ex hoc igitur dodecaëdro existit tertia pyramis eademque conjugata habens viginti bases triangulares. Cf. Fig. 6. Sed manet error atque inconstantia Platonis, in illa analogia sibi non constantis, de qua supra dicitur p. 53. E. Lind. qui sic in Præfat. 'Erroris quidem atque inconstantiæ accusavimus Platonem; tentemus vero emendationem, qua ille descriptorum potius culpæ error tribuatur. Loco enim analogiæ illius geometricæ 3. 6. 12. statuamus hic, quum non tam quanta, quam quot sint, triangula, referat, analogiam arithmeticam vel 4-8-12. vel 4-6-8. quarum alterautra recepta, sive triangulorum compingendorum, unde bases proveniant, numerum respexeris, sive angulorum solidorum, in locum verborum, quæ ibi vulgo leguntur, τὸ δὲ τρίτον, ἐκ δὶς ἑξήκοντα τῶν στοιχείων ξυμπαγέντων, στερεῶν δὲ γωνιῶν δώδεκα, ὑπὸ πέντε ἐπιπέδων τριγώνων ἰσοπλεύρων περιεχομένης ἑκάστης, εἴκοσι βάσεις ἔχον τριγώνους ἰσοπλεύρους γέγονεν, rescribendum videtur: τὸ δὲ τρίτον, ἐκ δὶς ἓξ τῶν αὐτῶν στοιχείων ξυμπαγὲν, ὀκτὼ στερεῶν δὲ γωνιῶν, ὑπὸ πλήθους ἐπιπέδων sc. γωνιῶν, τριγώνων ἴσου πλήθει περιεχομένης ἑκάστης, δώδεκα εἰκότως βάσεις ἔχον τριγώνους ἰσοπλεύρους γέγονεν. Quo facto, non illa solum duplici in analogia efficitur auctoris constantia, sed etiam triangulorum in similitudine æquilaterorum, qua hic imprimis opus est. Hexagonum enim vides inde provenire regulare, quo duplicato in formamque pyramidis conjugatæ extento, octaëdrum illud existit, quod quærebamus.'

τὸ δὲ ἰσόπλευρον τρίγωνον κ. τ. λ.] Quod terræ elementum est. Cf. Fig. 7. Juvat hic adimere mendum loco, qui est in fragmento, quod vulgo fertur, Timæi Locrensis, p. 98. C. ubi est: τὸ γὰρ τετράγωνον ἐκ τουτέων, ἐκ τεττάρων ἡμιτετραγώνων συντεθειμένον, ubi, septima figura comparata, rescribe ἡμιτριγώνων in locum τοῦ, ἡμιτετραγώνων. Lind.

§. 30. ἀπορεῖ] Lege hic cum Cod. Tub. ἀποροῖ. Lind.

ἢ πέντε αὐτοὺς ἀληθείᾳ πεφυκότας λέγειν[y] προσήκει, μᾶλλον ἂν[z] ταύτῃ στὰς[a] εἰκότως διαπορήσαι.[b] τὸ μὲν οὖν δὴ παρ' ἡμῶν ἕνα αὐτὸν κατὰ τὸν εἰκότα λόγον πεφυκότα μηνύει,[c] ἄλλος δὲ εἰς ἄλλα πῃ[d] βλέψας[e] ἕτερα[f] δοξάσει. Καὶ τούτων μὲν μεθετέον, τὰ δὲ γεγονότα νῦν τῷ λόγῳ
III. ii. 71. γένη διανείμωμεν εἰς πῦρ καὶ γῆν καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα. γῇ μὲν δὴ[g] τὸ κυβικὸν εἶδος δῶμεν. ἀκινητοτάτη γὰρ τῶν τεττάρων γενῶν γῆ καὶ τῶν σωμάτων[h] πλαστικωτάτη, μάλιστα δὲ ἀνάγκη γεγονέναι τοιοῦτον[i] τὸ τὰς βάσεις[k] ἀσφαλεστάτας ἔχον· βάσις δὲ ἥ τε[l] τῶν κατ' ἀρχὰς τριγώνων ὑποτεθέντων ἀσφαλεστέρα κατὰ φύσιν, ἡ τῶν ἴσων πλευρῶν,[m] τῆς τῶν ἀνίσων, τό τε ἐξ ἑκατέρου[n] ξυντεθὲν[o] ἐπίπεδον ἰσόπλευρον[p] ἰσοπλεύρου, τετράγωνον τριγώνου,[q] κατά τε[r] μέρη καὶ καθ' ὅλον[s] στασιμωτέρως[t] ἐξ ἀνάγκης
III. 56. βέβηκε. διὸ γῇ μὲν τοῦτο ἀπονέμοντες τὸν εἰκότα λόγον διασώζομεν,[u] ὕδατι δ' αὖ τῶν λοιπῶν[v] τὸ δυσκινητότατον εἶδος, τὸ δ' εὐκινητότατον πυρί, τὸ δὲ μέσον ἀέρι·[w] καὶ τὸ[x] μὲν σμικρότατον σῶμα πυρί, τὸ δ' αὖ μέγιστον ὕδατι, τὸ δὲ μέσον ἀέρι· καὶ τὸ μὲν ὀξύτατον αὖ πυρί, τὸ δὲ δεύτερον

ποτὲ Αο, λέγειν πότερον ΘΥ.—[z] ἂν Αοr, αὖ *s: om cum ipso ταύτῃ pr Θ.—[a] ἱστὰς Θ, πᾶς ο.—[b] διαπορῆσαι xeg.—[c] μηνύει θεὸς AF et rc Θ, μηνύει θεὸν ο.—[d] ποι g.—[e] βλέψας ΑΘΥFSYqxegor: ceteri ἀποβλέψας.—[f] ἕτερος xe.—[g] δὴ add AFo et rc Θ: γὰρ addit s.—[h] σωμάτων Αο: σωματικῶν *s.—[i] τοιοῦτο Ss.—[k] βάσεις ΘΥS Yer.—[l] ἥτε om xe.—[m] ἴσων πλευρῶν ΑΘFSYqsgor: ἰσοπλεύρων *s.—[n] ἑκατέρων F.—[o] ξυντιθὲν Fr.—[p] ἀνισοπλεύρου mg F.—[q] τετραγώνου g.—[r] τε om r.—[s] καθόλου F.—[t] στασιμώτερος F.—[u] σώζομεν S, σώζωμεν s.—[v] αὖ τῶν λοιπῶν τὸ ΑΘΣFYqs gr, αὐτῶν λοιπὸν τὸ ο: αὖ τὸ *s.—[w] τὸ δὲ μέσον ἀέρι om F.—[x] καὶ τὸ...ἀέρι om gr.

δόγμα] In præced. edit. male interpungitur post δόγμα: quum intelligendum sit, εἶναι δόγμα τινὸς ἀπείρου ἐκείνων ὧν ἔμπειρων χρεὼν εἶναι. Ludit autem in duplici nominis ἄπειρος significatione, quæ quidem unica Latina voce itidem repræsentari non potest. Neque vero alius quam hic est sensus, *Mundos esse infinitos, sententiam esse existimet hominis vere eorum imperiti quorum peritum esse oportet*. Steph.

γῇ μὲν τὸ] Rectius hic legit Cod. Tub. γῇ μὲν δὴ τὸ κυβ. Lind.

καὶ τῶν σωματικῶν] Sc. γενῶν, πλαστικωτάτη. Non est igitur opus lectione Cod. Tub. qui habet σωμάτων. Lind.

ἡ τῶν ἰσοπλεύρων, τῆς τῶν ἀνίσων] Scribendum videtur ἡ τῶν ἴσων πλευρῶν, τῆς τῶν ἀνίσων. Ubi trianguli rectanguli intelliguntur catheti, quæ aut æquæ possunt esse, aut iniquæ. Tum τό τε ἐξ ἑκατέρου ξυντεθὲν ἐπίπεδον, ἰσόπλευρον ἰσοπλεύρου τετράγωνον τριγώνου—στασιμωτέρως—βέβηκε: quum quadratum nobis hic ortum sit e quatuor triangulis rectangulis simulque isoscelibus, cf. fig. 7. triangulum autem æquilaterum e sex triangulis rectangulis quidem, at non isoscelibus, cf. fig. 3. scribendum hic apparet: τοῖν τε ἐξ ἑκατέρου ξυντεθέντοιν ἐπιπέδοιν, ἰσόπλευρον ἰσοπλεύρου τετράγωνον τριγώνου—στασιμωτέρως—βέβηκε i. e. basin habet firmiorem. Lind.

ἀέρι, τὸ δὲ τρίτον ὕδατι. ταῦτ' οὖν δὴ[y] πάντα, τὸ μὲν ἔχον ὀλιγίστας[z] βάσεις εὐκινητότατον ἀνάγκη πεφυκέναι τμητικώτατόν τε ὀξύτατον[a] ὂν πάντῃ πάντων, ἔτι[b] τε ἐλαφρότατον, ἐξ ὀλιγίστων ξυνεστὸς[c] τῶν αὐτῶν μερῶν· τὸ δὲ[d] δεύτερον δευτέρως τὰ αὐτὰ ταῦτ' ἔχειν, τρίτως δὲ τὸ τρίτον. ἔστω δὴ[e] κατὰ τὸν ὀρθὸν[f] λόγον καὶ κατὰ τὸν εἰκότα τὸ μὲν τῆς πυραμίδος στερεὸν γεγονὸς εἶδος πυρὸς στοιχεῖον III. ii. 72. καὶ σπέρμα· τὸ δὲ δεύτερον κατὰ γένεσιν εἴπωμεν[g] ἀέρος, τὸ δὲ τρίτον ὕδατος. πάντα οὖν δὴ[h] ταῦτα δεῖ[i] διανοεῖσθαι σμικρὰ οὕτως, ὡς καθ' ἓν ἕκαστον μὲν τοῦ[k] γένους ἑκάστου διὰ σμικρότητα οὐδὲν ὁρώμενον ὑφ' ἡμῶν, ξυναθροισθέντων[l] δὲ πολλῶν τοὺς ὄγκους[m] αὐτῶν ὁρᾶσθαι. καὶ δὴ καὶ[n] τὸ τῶν ἀναλογιῶν[o] περί τε τὰ πλήθη[p] καὶ τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἄλλας δυνάμεις, πανταχῇ τὸν θεόν, ὅπῃ[q] περ ἡ τῆς ἀνάγκης ἑκοῦσα[r] πεισθεῖσά τε[s] φύσις ὑπεῖκε,[t] ταύτῃ πάντῃ δι' ἀκριβείας ἀποτελεσθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ξυνηρμόσθαι[u] ταῦτα ἀνὰ λόγον.

§. 31. Ἐκ δὴ[v] πάντων ὧν περὶ τὰ γένη προειρήκαμεν, ὧδ' ἂν κατὰ τὸ[w] εἰκὸς μάλιστ'[x] ἔχοι.[y] γῆ μὲν ξυντυγχάνουσα πυρὶ διαλυθεῖσά τε[z] ὑπὸ τῆς ὀξύτητος αὐτοῦ φέροιτ' ἄν, εἴτ' ἐν αὐτῷ πυρὶ λυθεῖσα εἴτ' ἐν ἀέρος εἴτ' ἐν ὕδατος ὄγκῳ τύχοι, μέχρι[a] περ ἂν[b] αὐτῆς πῃ ξυντυχόντα τὰ μέρη, πάλιν ξυναρμοσθέντα αὐτὰ[c] αὐτοῖς,[d] γῆ γένοιτο·

—y δὲ s.—z ὀλίγας τὰς AFq.—a τε καὶ ὀξ. Ao.—b ἔστι o.—c ξυνεστὸς pr A, ἐνεστὸς xe: ξυνεστὼς *s.—d δὴ τὸ r.—e δὲ s.—f τὸν αὐτὸν ὀρθὸν Ξ.—g εἴπομεν ΑΘSYgor.—h δὴ [εἶ] ΑΘΞΣΤΥego, δη F, om r: δεῖ *s.—i δεῖ add Ao.—k μὲν ἐπὶ τοῦ r.—l ξ. A.—m οἴκους s.—n καὶ post δὴ add AFo.—o ἀναλογικῶν x.—p πάθη o.—q ὅποι [η] S, ὅποι [ξ] g.—r ἑκοῦσα om Ss.—s τε om SYsgr.—t ὑπεῖκεν ΑΘΣΥFSxeor, ὑπεῖκε Ξ, ὑπῆκε Ys, ὑπῆγε g: ὑπεῖξε s.—u ξυνάρμοσθαι Θ.—v δὴ...ὧν] δὲ...τῶν s.—w τὸ om Ss.—x μάλιστ' ἂν A.—y ἔχει o.—z δὲ o.—a ὁ μέχρι A.—b ἂν add A.—c αὐτῷ ΘΣΥ

ταῦτ' οὖν δὲ] Aptius ταῦτ' οὖν δὴ scriberetur: (sunt autem accusativi pro genitivis, τούτων οὖν δὴ πάντων: ac talis et in aliis hujus libri locis usus accusativi extat.) At paulo post particula hæc δὲ post οὖν, locum verbi δεῖ occupat in præced. edit. Mox in iisdem edit. est εἴπομεν, pro εἴπωμεν. STEPH. At jam Ficin. tribuamus. BIP.

ξυνηρμόσθαι] Fortasse ξυναρμόσαι: ut referatur ad τὸν θεόν. Paulo post autem non dubito quin pro τῶν scribendum sit ὧν: videlicet post πάντων. STEPH. Immo ξυνηρμόσθαι spectat ad proximum ὑπ' αὐτοῦ, ita ut accusat. τὸν θεὸν Plato penitus neglexerit. Quæ sermonis anacoluthia in ejus libris satis obvia est. BIP.

§. 31. αὐτὰ αὐτοῖς] Scribe αὐτὰ αὐ-

οὐ γὰρ εἰς ἄλλο γε εἶδος ἔλθοι ποτ' ἄν. ὕδωρ δὲ ὑπὸ πυ-
ρὸς μερισθέν, εἴτε καὶ ὑπ' ἀέρος, ἐγχωρεῖ γίγνεσθαι ξυστάν-
τα ἓν μὲν πυρὸς σῶμα, δύο δὲ ἀέρος. τὰ δὲ ἀέρος τμή-
ματα ἐξ ἑνὸς μέρους διαλυθέντος[e] δύ'[f] ἂν γενοίσθην σώμα-
III. ii. 73. τα πυρός. καὶ πάλιν, ὅταν ἀέρι πῦρ[g] ὕδασί[h] τε ἤ[i] τινι γῇ
περιλαμβανόμενον, ἐν πολλοῖς ὀλίγον, κινούμενον ἐν φερομέ-
νοις,[k] μαχόμενον καὶ νικηθὲν[l] καταθραυσθῇ,[m] δύο πυρὸς
σώματα εἰς ἓν ξυνίστασθον εἶδος ἀέρος· καὶ κρατηθέντος
ἀέρος κερματισθέντος[n] τε ἐκ δυεῖν[o] ὅλοιν καὶ ἡμίσεος[p]
ὕδατος εἶδος ἓν ὅλον[q] ἔσται ξυμπαγές. ὧδε γὰρ δὴ λογι-
σώμεθα αὐτὰ πάλιν, ὡς ὅταν ἐν πυρὶ λαμβανόμενον τῶν
III. 57. ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ τι γένος τῇ τῶν γωνιῶν καὶ κατὰ τὰς
πλευρὰς ὀξύτητι τέμνηται,[r] ξυστὰν[s] μὲν εἰς τὴν ἐκείνου
φύσιν πέπαυται τεμνόμενον· τὸ γὰρ ὅμοιον καὶ ταὐτὸν
αὑτῷ γένος ἕκαστον οὔ[t] τέ τινα μεταβολὴν ἐμποιῆσαι δυ-
νατὸν οὔ τέ τι παθεῖν ὑπὸ τοῦ[u] κατὰ ταὐτὰ ὁμοίως τε[v]
ἔχοντος·[w] ἕως δ'[x] ἂν εἰς ἄλλο τι γιγνόμενον ἧττον ὂν[y]

Yxe.—[d] αὐτοῖς ΑΞΣ: αὑτοῖς *ς.—[e] διαλυθέντος om Ss.—[f] δύο δ' F, τέσσαρα Yq, τέτταρα gr.—[g] παρ' Yxe.—[h] ὕδασιν ΑΘΣΥFSYsxeo: ὕδατί ς.—[i] τ' ἐν o.—[k] ἐμφερομένοις Fst, ἐν μφερομένοις q.—[l] κινηθὲν Fgr.—[m] καταθραυθῇ g.—[n] τερματισθέντως gr.—[o] δυεῖν S: δυοῖν *ς.—[p] ἡμίσεος ΣΥSYqsxegor et corr ΑΘF: ἡμίσεως *ς.—[q] ὅλον om Ss.—[r] τέτμηται o.—[s] ξυνιστὰν ΘΣΥFSYst, ξυνιστᾶν xeg.—[t] οὔ... δυνατὸν om ΞΣΥSYsxegr.—[u] ὑπ' αὐτοῦ Ss.—[v] τε om o.—[w] post ἔχοντος quæ infert ς, οὔτε τι δρᾶσαι δύναται, omisi cum ΑΘΣΥFSYqsxegor.—[x] δ' om ΞΣΥxe.—

τοῖς. Lind.

ὕδωρ δὲ ὑπὸ πυρὸς μερισθὲν] Facta, uti decet, interpunctione, loco mendum unum adimendum videtur; veluti, Ὕδωρ δὲ, ὑπὸ πυρὸς μερισθὲν εἴτε καὶ ὑπ' ἀέρος, ἐγχωρεῖ γίγνεσθαι ξυστὰν, ἓν μὲν πυρὸς σῶμα, δύο δὲ ἀέρος. Eadem res dicitur p. 57. A. sed in universum. Lind.

ξυστάντα] Hujus orationis structuram turbat vox ξυστάντα: ideoque videndum annon mutanda sit in ξυνίσταται, vel potius in ξυνιστᾷ. Ficinus tamen locum hunc ita vertit ut pro hoc verbo ξυνιστᾷ aliud quodpiam subaudisse vel legisse dici possit, et ex ξυστάντα conatus esse sensum aliquem elicere, ita enim eum vertit, *Aqua prælerea ab igni vel aere divisa in partes, unum, partibus suis reconciliatis, ignis corpus, aeris duo facit.* Quamvis autem vertat, *Ab igni* vel *ab aere divisa*, non aliter eum puto legisse quam γίγνεσθαι; sed intellexisse (ut certe intelligi debet) γίγνεσθαι τοῦτο, videlicet τὸν μερισμόν: quod perinde est ac si dictum esset ἐγχωρεῖ μερίζεσθαι. Steph.

ἡμίσεως ὕδατος] Non debui hic præcedentium editionum interpunctionem sequi, sed eam sicut in aliis propemodum innumeris locis mutare. Neque enim ὕδατος cum ἡμίσεως jungi debet, sed cum sequentibus: ita interpungendo hunc locum, κερματισθέντος τε ἐκ δυοῖν ὅλοιν καὶ ἡμίσεως, ὕδατος εἶδος ἓν ὅλον etc. Steph.

τὸ γὰρ ὅμοιον] Verba hæc, τὸ γὰρ ὅμοιον, et quæ proxime sequuntur, quorum ultimum est δύναται, aptissime notis parentheseωs includentur. Sed et αὑτῷ scribendum est, ut sit pro ἑαυτῷ. Steph.

ἔχοντος κ. τ. λ.] In Græcis legendum est, τὸ γὰρ ὅμοιον καὶ ταυτὸν αὑτῷ γένος ἕκαστον, οὔτέ τινα μεταβολὴν ἐμποιῆσαι

κρείττονι μάχηται,[z] λυόμενον οὐ παύεται.[a] τά τε αὖ σμικρότερα ὅταν ἐν τοῖς μείζοσι, πολλοῖς περιλαμβανόμενα[b] ὀλίγα, διαθραυόμενα κατασβεννύηται,[c] ξυνίστασθαι μὲν ἐθέλοντα εἰς τὴν τοῦ κρατοῦντος ἰδέαν πέπαυται κατασβεννύμενα γίγνεταί τε ἐκ πυρὸς ἀὴρ ἐξ[d] ἀέρος τε[e] ὕδωρ· ἐὰν[f] δ' εἰς[g] αὐτὰ ἴῃ[h] καὶ τῶν ἄλλων τι[i] ξυνιὸν[k] γενῶν μάχηται, λυόμενα οὐ παύεται, πρὶν ἢ παντάπασιν ὠθούμενα καὶ διαλυθέντα[l] ἐκφύγῃ[m] πρὸς τὸ ξυγγενές, ἢ νικηθέντα,[n] ἓν[o]
ἐκ πολλῶν ὅμοιον τῷ κρατήσαντι γενόμενον, αὐτοῦ ξύνοικον[p] III. ii. 74.
μείνῃ. καὶ δὴ καὶ κατὰ ταῦτα τὰ[q] παθήματα διαμείβεται τὰς χώρας ἅπαντα· διέστηκε μὲν γὰρ τοῦ γένους[r] ἑκάστου τὰ πλήθη κατὰ τόπον ἴδιον διὰ τὴν τῆς δεχομένης κίνησιν,[s] τὰ δὲ ἀνομοιούμενα ἑκάστοτε[t] ἑαυτοῖς, ἄλλοις δὲ ὁμοιούμενα φέρεται διὰ τὸν σεισμὸν πρὸς τὸν ἐκείνων οἷς ἂν ὁμοιωθῇ τόπον.

Ὅσα μὲν οὖν ἄκρατα καὶ πρῶτα σώματα, διὰ τοιούτων αἰτιῶν[u] γέγονε· τοῦ[v] δ' ἐν τοῖς εἴδεσιν αὐτῶν ἕτερα ἐμπεφυκέναι γένη τὴν ἑκατέρου τῶν στοιχείων αἰτιατέον ξύστασιν, μὴ μόνον ἓν[w] ἑκατέραν[x] μέγεθος ἔχον τὸ τρίγωνον φυτεῦσαι κατ' ἀρχὰς ἀλλὰ ἐλάττω τε καὶ μείζω, τὸν ἀριθ-

[y] ἂν q.—[z] μάχεται e, μάχεσθαι r.—[a] παύηται Ξr.—[b] περιλαμβανόμενον o.—[c] κατασβέννυται Fsr, κατασβεννύται x.—[d] ἢ ἐξ rc A.—[e] τε add q.—[f] ἐὰν A : ἂν *ς.—[g] οἷς q.—[h] αὐτὰ ἴῃι A, ταυτὰ ᾗ o, ταῦτα ᾗ Yqxegr : ταῦτα ᾗ *ς.—[i] τι Aqo et mg S : τινὶ *ς.—[k] ξυνιὼν Ygr, ξυνιόντα s et (adscripto ξυνιὼν) S.—[l] καὶ διαλυθέντα A, διαλυτὰ ὄντα λυθέντα o, διάλυτα ὄντα ΘΣΤFSY, διαλύοντα s, διαλυτὰ ὄντα ς.—[m] ἐκφύγῃι ΑΘFo : ἐκφύγοι *ς.—[n] κινηθέντα (adscripto in mg νικηθέντα) F.—[o] ἓν om o.—[p] ξ. ΑΘΤFSYsxegor.—[q] τὰ add ΑΘΞΣΤFSYsxegor.—[r] τοῦ γένους om e.—[s] κινήσεως Y.—[t] ἑκάστοτε ἑαυτοῖς, ἄλλοις δὲ ὁμοιούμενα add Ao.—[u] αἰτιῶν ΤFSYsxegor : αἰτίων *ς.—[v] τὸ Ao.—[w] ἐν A.—[x] ἑκατέραι corr A, ἑκατέρα F.—[y] δ' ἀριθ-

δυνατὸν, οὔτέ τι παθεῖν ὑπὸ τοῦ κατὰ ταυτὰ ὁμοίως τε ἔχοντος· ἕως δ' ἂν εἰς ἄλλό τι γιγνόμενον ἧττον ὂν, κρείττονι μάχηται, λυόμενον οὐ παύεται. In vulgatis redundant verba οὔτέ τι δρᾶσαι δύναται. Et ἕως ἂν habetur pro ἕως δ' ἂν, et μάχεσθαι pro μάχηται. CORNAR.

οὔτέ τι δρᾶσαι δύναται] Hæc verba non extant in vet. cod. (unde etiam sumpta sunt hæ lectiones, ἕως δ' ἂν pro ἕως ἂν, et μάχηται pro μάχεσθαι) et Fic. ea legisse non videtur: quippe qui non sit interpretatus. STEPH. Vet. Cod. est Cornar. l. l. qui hæc vocabula tanquam redundantia delenda censebat. Cod. Tub. quoque ea omisit. BIP.

ἑκατέρου] γρ. ἑκατέραν. STEPH.

ἔχον] Affertur et alia lectio pro ἔχον, videlicet ἔχουσαν, ut pertineat ad ξύστασιν: sed nihil videtur habiturum nomen μέγεθος cum quo cohæreat. Fic. autem interpr. *cum magnitudine*, locum hunc ita vertens, *Quod autem in eorum speciebus alia quoque innata sunt genera, causa est elementi utriusque constitutio: quæ non solum ab initio unum cum magnitudine triangulum peperit, sed etiam majora et minora.* STEPH.

μὸν[y] δὲ ἔχοντα τοσοῦτον ὅσα[z] περ ἂν ᾖ τὰν τοῖς εἴδεσι[a]
γένη. διὸ δὴ[b] ξυμμιγνύμενα[c] αὐτά τε πρὸς αὐτὰ[d] καὶ
πρὸς ἄλληλα τὴν ποικιλίαν ἐστὶν ἄπειρα· ἧς δὴ[e] δεῖ θεω-
ροὺς γίγνεσθαι τοὺς μέλλοντας περὶ φύσεως εἰκότι λόγῳ
χρήσεσθαι.[f]

§. 32. Κινήσεως οὖν στάσεώς[g] τε πέρι, τίνα τρόπον καὶ
μεθ' ὧν τινῶν γίγνεσθον, εἰ μή τις διομολογήσεται, πόλλ'
ἂν εἴη ἐμποδὼν τῷ κατόπισθεν λογισμῷ.[h] τὰ μὲν οὖν ἤδη[i]
περὶ αὐτῶν εἴρηται, πρὸς δὲ ἐκείνοις ἔτι τάδε, ἐν μὲν ὁμα-
III. ii. 75. λότητι μηδέποτε[k] ἐθέλειν κίνησιν[l] ἐνεῖναι.[m] τὸ γὰρ κινη-
σόμενον ἄνευ τοῦ κινήσοντος[n] ἢ τὸ κινῆσον ἄνευ τοῦ κινησο-
μένου χαλεπόν, μᾶλλον δὲ ἀδύνατον εἶναι· κίνησις δὲ οὐκ
ἔστι τούτων ἀπόντων·[o] ταῦτα δὲ ὁμαλὰ εἶναί ποτε ἀδύνα-
τον. οὕτω δὴ[p] στάσιν μὲν ἐν ὁμαλότητι, κίνησιν δὲ εἰς ἀνω-
III. 58. μαλότητα[q] ἀεὶ τιθῶμεν. αἰτία δὲ ἡ[r] ἀνισότης[s] αὖ τῆς ἀνω-
μάλου φύσεως. ἀνισότητος δὲ γένεσιν μὲν[t] διεληλύθαμεν·
πῶς δέ ποτε[u] οὐ κατὰ γένη διαχωρισθέντα ἕκαστα πέπαυ-
ται τῆς δι' ἀλλήλων κινήσεως καὶ[v] φορᾶς,[w] οὐκ εἴπομεν.
ὧδε[x] οὖν πάλιν ἐροῦμεν. Ἡ[y] τοῦ παντὸς περίοδος, ἐπειδὴ
συμπεριέλαβε τὰ γένη, κυκλοτερὴς οὖσα καὶ πρὸς αὑτὴν
πεφυκυῖα βούλεσθαι ξυνιέναι, σφίγγει πάντα καὶ κενὴν[z]

μὸν r, ἀριθμὸν δ' sg.—[z] ὅσον ο.—[a] ὕδασι r.—[b] διὸ δὴ ΑΘΞΣΥFSYxegor : δύο δὲ ss.—[c] ξ. Ss.—[d] πρὸς αὐτὰ om Sεgr : in Y lacuna est.—[e] ἧς δὴ δεῖ ΑΘΞΣΥFεgor, ἧς δεῖ δὴ SYsg, ἧς δὴ q : ἧς γε δεῖ *s.—[f] χρῆσθαι F, χρήσασθαι g.—[g] στάσεώς A : ξυστάσεώς *s.—[h] λόγῳ gr et γρ ΣΥ.—[i] εἴδη Σ.—[k] μηδέποτ' sgr.—[l] τὴν κίνησιν SY sgr.—[m] ἐνεῖναι A : εἶναι *s.—[n] κινήσαντος Y.—[o] ἀπόντων ΑΞFo : ἀπάντων *s.—[p] δὲ s.—[q] ἀνομαλότητα Y.—[r] ἡ om A.—[s] ἀνισότητος...διεληλύθαμεν om pr o.—[t] μὲν om Θ.—[u] ποτε om e.—[v] τε καὶ F.—[w] φθορᾶς s.—[x] ὧδ' o.—[y] hinc ad § 345,

δύο δὲ] Cod. Tub. διὸ δή. Ficino addicente: *Quapropter mixta hæc, etc.* Bip.

δύο δὲ συμμιγνύμενα] Ficinus vertit hic: *Quapropter hæc etc.* Propterea cum Cod. Tub. rescribe, διὸ δὲ ξυμμιγν. Lind.

§. 32. λογισμῷ] γρ. λόγῳ. Steph.

κινησόμενον—κινησομένου] An utrobique rescribendum κινηθησόμενον—κινηθησομένου; Lind.

οὐκ ἔστι τούτων] Græce legendum, κίνησις δὲ οὐκ ἔστιν ἄνευ τούτων ἀπάντων. In vulgatis deest vox ἄνευ. Cornar.

οὐκ ἔστι τούτων] Invenitur alia lectio, οὐκ ἔστιν ἄνευ τούτων. Steph.

οὐκ ἔστι τούτων] Non male quidem Cornarius, sed nobis facilior videtur nostra emendatio: κίνησις δὲ οὐκ ἔστι, τούτων ἀπόντων. Lind.

πῶς δέ ποτε (οὐ)] Expunge hic cum Cod. Tub. istud οὐ hic ineptum, quod, si omnia genera i. e. elementa, uti Plato postea dicit explicatius, separatim manerent, motus non esset. Lind.

καὶ καινὴν χώραν] Cod. Tub. καὶ κενὴν χώραν. Ficinus, *Locumque vacuum etc.* Bip.

καινὴν] Scribe hic cum Cod. Tub. κενὴν loco τοῦ, καινήν. Lind.

χώραν οὐδεμίαν ἐᾷ λείπεσθαι. διὸ δὴ πῦρ μὲν εἰς ἅπαντα[a]
διελήλυθε μάλιστα, ἀὴρ δὲ δευτέρως,[b] ὡς λεπτότητι δεύτε-
ρος[c] ἔφυ,[d] καὶ τἆλλα ταύτῃ. τὰ γὰρ ἐκ μεγίστων μερῶν
γεγονότα μεγίστην κενότητα[e] ἐν τῇ ξυστάσει παραλέλοιπε,
τὰ δὲ σμικρότατα[f] ἐλαχίστην. ἡ δὴ[g] τῆς πιλήσεως ξύνοδος
τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα[h] ξυνωθεῖ. σμι-
κρῶν οὖν παρὰ μεγάλα[i] τιθεμένων καὶ τῶν ἐλαττόνων τὰ
μείζονα διακρινόντων, τῶν δὲ μειζόνων ἐκεῖνα συγκρινόντων,
πάντ᾽ ἄνω κάτω[k] μεταφέρεται[l] πρὸς τοὺς ἑαυτῶν τόπους· III. ii. 76.
μεταβάλλον[m] γὰρ τὸ μέγεθος ἕκαστον καὶ τὴν τῶν τόπων
μεταβάλλει στάσιν. οὕτω δὴ[n] διὰ ταῦτά τε ἡ τῆς ἀνωμα-
λότητος διασωζομένη γένεσις ἀεὶ[o] τὴν ἀεὶ κίνησιν τούτων
οὖσαν ἐσομένην τε[p] ἐνδελεχῶς παρέχεται.[q]

§. 33. Μετὰ δὴ ταῦτα δεῖ νοεῖν ὅτι πυρός τε γένη πολλὰ γέγονεν, οἷον φλὸξ τό τε ἀπὸ τῆς φλογὸς ἀπτόν,[r] ὃ κάει[s] μὲν οὔ,[t] φῶς[u] δὲ τοῖς ὄμμασι παρέχει, τό τε φλογὸς

2. ἔφυσαν.—[z] κενὴν ΑΘΞΣΥFSYsxbegor: καινὴν *s.—[a] ἅπαντα Ab: πάντα *s.—[b] δεύτερον AFbo, δεύτερος ΘSYqsgr.—[c] δεύτερον ΑΘFSYqsxbegor.—[d] ἔφη Σ.—[e] καινότητα o.—[f] σμικρότητα x.—[g] δὲ go.—[h] διάκενα πάλιν o.—[i] μεγάλων Τxegr.—[k] ἄνω κάτω o et pr A: ἄνω καὶ κάτω *s.—[l] φέρεται Fr.—[m] μεταβαλὸν pr A, μεταβάλλων o, μεταβάλον S.—[n] δὲ s.—[o] prius ἀεὶ om sb, alterum om F.—[p] τε ΑΘFSqbgor, γε s: τε καὶ *s.—[q] παραδέχεται F, παράγεται s: om r.—[r] ἄπτον ΤΘYe.—[s] οὐκ ἀεὶ x.—[t] post οὔ interpunxi cum A.—[u] σαφῶς F.

ὡς—δεύτερος] Intercidendum post δεύτερος, nisi ὡς malueris mutare in ὅς. Lind.

ἔφυ] Retinendum videtur ἔφυ, non mutandum in ἔθη. Hoc enim verbum nec sermonis Græci consuetudini nec hujus loci sensui satis aptum habere usum videtur: at vero ἔφυ optime convenit: ut totum locum ita interpretemur, *Itaque in omnia pervasit ignis quidem maxime, secundo autem loco aer, sicut ita natura est comparatus ut secundum ab eo locum in tenuitate obtineat.* Steph.

§. 33. ἀπτὸν] In Græcis legendum, τό, τε ἀπὸ τῆς φλογὸς ἀπιὸν, ὃ καίει μὲν οὔ, φῶς δὲ τοῖς ὄμμασι παρέχει· τό, τε φλογὸς ἀποσβεσθείσης ἐν τοῖς διαπύροις καταλειπόμενον αὐτοῦ. Vulgati codices ἄπτον falso habent pro ἀπιὸν, et alioqui verba male distincta sunt. Sic autem, ut ego reddidi, citat et exponit Galenus libro septimo de dogmatibus Hippocratis et Platonis. Facit enim tria ignis genera, *flammam*, *splendorem*, et *prunam*. Cornar.

ἀπτὸν] Pro ἀπτὸν (in præced. autem editionibus ἄπτον, quod nihil significare potest) invenitur etiam ἀπιόν: quod mihi multo magis probatur: præsertim si negativa particula præcedentibus jungatur, ita totum locum legendo, τό, τε ἀπὸ τῆς φλογὸς ἀπιόν· ὃ κάει μὲν οὔ, φῶς δὲ etc. ut hic sit loci hujus sensus, alteri plane contrarius, *Veluti flamma, atque id quod e flamma exit, quod minime quidem urit, sed lucem oculis exhibet.* Hoc autem de splendore seu fulgore intelligetur. Alteram vero lectionem retinendo, non satis aptum habet locum negatio: potiusque dicendum fuisset, φῶς δὲ τοῖς ὄμμασιν οὐ παρέχει. Multo quidem certe concinnior atque usitatior collocatio fuisset. Steph. qui sic in Not. 'Conjecturam meam margini adscriptam, postea Galeni auctoritate confirmari comperi, locum hunc ita legentis.'

ἀποσβεσθείσης ἐν τοῖς[v] διαπύροις καταλειπόμενον αὐτοῦ.
κατὰ ταὐτὰ[w] δὲ ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον ἐπίκλην αἰθὴρ
καλούμενος, ὁ δὲ θολερώτατος[x] ὁμίχλη[y] τε καὶ σκότος,
ἕτερά τε ἀνώνυμα εἴδη[z] γεγονότα διὰ τὴν[a] τῶν[b] τριγώνων
ἀνισότητα. τὰ δὲ ὕδατος διχῇ μὲν πρῶτον, τὸ μὲν ὑγρόν,
τὸ δὲ χυτὸν γένος αὐτοῦ. τὸ μὲν οὖν ὑγρὸν διὰ τὸ μετέχον
εἶναι τῶν γενῶν[c] τῶν ὕδατος,[d] ὅσα σμικρά, ἀνίσων ὄντων,
κινητὸν[e] αὐτό τε καθ' αὑτὸ καὶ ὑπ' ἄλλου διὰ τὴν ἀνωμαλότητα[f] καὶ τὴν τοῦ σχήματος ἰδέαν γέγονε· τὸ δ' ἐκ
μεγάλων καὶ ὁμαλῶν στασιμώτερον μὲν ἐκείνου καὶ βαρὺ
πεπηγὸς ὑπὸ[g] ὁμαλότητός ἐστιν, ὑπὸ δὲ πυρὸς ἐσιόντος[h]
καὶ διαλύοντος αὐτὸ τὴν ὁμαλότητα ἀπολέσαν[i] μετίσχει
III. ii. 77. μᾶλλον κινήσεως, γενόμενον[j] δὲ εὐκίνητον, ὑπὸ τοῦ πλησίον[k]
ἀέρος ὠθούμενον καὶ κατατεινόμενον ἐπὶ γῆν, τήκεσθαι μὲν
τὴν τῶν ὄγκων καθαίρεσιν, ῥοὴν[l] δὲ[m] τὴν κατάστασιν[n] ἐπὶ
γῆν ἐπωνυμίαν ἑκατέρου τοῦ πάθους ἔλαβε. πάλιν δὲ ἐκ-
III. 59. πίπτοντος αὐτόθεν τοῦ πυρός, ἅτε οὐκ εἰς κενὸν ἐξιόντος,
ὠθούμενος ὁ πλησίον ἀὴρ εὐκίνητον ὄντα ἔτι[o] τὸν ὑγρὸν ὄγκον εἰς τὰς τοῦ πυρὸς ἕδρας ξυνωθῶν[p] αὐτὸν αὐτῷ ξυμμίγ-

—[v] ἐντὸς g.—[w] ταῦτα sxεοr.—[x] ὁ δὲ θολερώτατον o.—[y] ὁμίχλη, ut solet, S.
—[z] ἤδη ς.—[a] τὴν om F.—[b] τῶν om g.—[c] γενεῶν s.—[d] τῶν ὕδατος ΑΘΤFSYxεg
οr: τοῦ ὕδατος ς.—[e] κινητικὸν ATSYxεgor et pr Θ, κινητικῶν s.—[f] ὁμαλότητα Y.
—[g] καὶ g.—[h] εἰσιόντος A.—[i] ὁμαλότητα ἀποβάλλει· ταύτην δὲ ἀπολέσαν corr A.
—[j] γενόμενον...ἀέρος om pr o.—[k] πλησίου x.—[l] ὀρθὴν o.—[m] δὴ ς.—[n] an κατάτα-

ἤδη] Remansit ex præced. editionibus ἤδη pro εἴδη. Idem vero error ex alio sublatus fuit loco, qui est in fine p. 68. nam ibi δύο αἰτίας εἴδη διορίζεσθαι, præcedentes editiones habent ἤδη. STEPH.

ἤδη] Cod. Tub. ἕτερά τε ἀνώνυμα εἴδη. Recte. Ficinus: *Aliasque species sine nomine*. BIP.

ἤδη] Cod. Tub. loco τοῦ, ἤδη offert εἴδη. Quemadmodum Ficinus quoque vertit: *aliasque species sine nomine.* Quorum cedimus in sententiam. LIND.

τὸ δ' ἐκ μεγάλων καὶ ὁμαλῶν] Nonne huc adjiciendum ὄν; ut infra p. 62. C. τὸ δὲ ἐκ τετραγώνων ὂν βασέων. LIND.

τῶν ὄγκων καθαίρεσιν] Ficinus vertens hic, *molis purgatio*, utrum male intellexerit vocem καθαίρεσιν, *quæ molis deminutionem sive disjectionem significans*, sola hic apta est, an legerit κάθαρσιν, non ausim dirimere. LIND.

κατάστασιν] Reponendum est κατάτασιν, quum præcedat κατατεινόμενον: præterea δὲ post ῥοὴν aptius scribetur, quod respondeat τῷ μέν: quamvis ne sic quidem procedat structura orationis. STEPH. Ita plane exhibet Cod. Tub. BIP.

αὐτῷ] Malim αὑτῷ: sic supra αὐτά τε πρὸς αὑτά: item paulo post, πρὸς αὑτὴν πεφυκυῖα βούλεσθαι ξυνιέναι: perperam, hic pro πρὸς αὑτήν, illic pro πρὸς αὑτά: estque et alibi animadvertendus idem error. Sed et statim post hunc locum qui est e regione, habemus ταυτὸν αὐτῷ, ubi rectius αὑτῷ scriptum iri videtur. STEPH. qui sic in Not. 'In præced. edit. αὐτῷ, pro quo, tanquam hic servato, illud αὑτῷ margini fuit adscriptum.'

νουσιν· ὁ δὲ ξυνωθούμενος[p] ἀπολαμβάνων τε τὴν ὁμαλότητα πάλιν, ἅτε τοῦ[q] τῆς ἀνωμαλότητος δημιουργοῦ πυρὸς ἀπιόντος,[r] εἰς ταὐτὸν αὐτῷ[s] καθίσταται. καὶ τὴν μὲν τοῦ πυρὸς ἀπαλλαγὴν ψύξιν, τὴν δὲ ξύνοδον ἀπελθόντος ἐκείνου[t] πεπηγὸς εἶναι γένος προσεῤῥήθη. Τούτων δὴ πάντων ὅσα χυτὰ προσείπομεν ὕδατα, τὸ μὲν ἐκ[u] λεπτοτάτων καὶ ὁμαλωτάτων πυκνώτατον[v] γιγνόμενον, μονοειδὲς γένος, στίλβοντι καὶ ξανθῷ χρώματι κοινωθέν,[w] τιμαλφέστατον κτῆμα[x] χρυσὸς ἠθημένος[y] διὰ πέτρας ἐπάγη. χρυσοῦ δὲ ὄζος διὰ πυκνότητα σκληρότατον ὂν καὶ μελανθέν, ἀδάμας ἐκλήθη.[z] τὸ δ' ἐγγὺς[a] μὲν χρυσοῦ τῶν μερῶν, εἴδη δὲ πλείω ἑνὸς[b] ἔχον, πυκνότητι μὲν[c] χρυσοῦ πυκνότερον ὄν, καὶ γῆς μόριον ὀλίγον καὶ λεπτὸν μετασχόν, ὥστε σκληρότερον εἶναι, τῷ[d] δὲ μεγάλα[e] ἐντὸς αὐτοῦ διαλείμματα III. ii. 78.
ἔχειν κουφότερον, τῶν λαμπρῶν πηκτῶν[f] τε ἓν γένος ὑδάτων χαλκὸς ξυσταθεὶς γέγονε. τὸ δ' ἐκ γῆς αὐτῷ[g] μιχθέν, ὅταν παλαιουμένω διαχωρίζησθον πάλιν ἀπ' ἀλλήλων, ἐκφανὲς[h] καθ' αὐτὸ γιγνόμενον ἰὸς λέγεται. τἆλλα δὲ τῶν τοιούτων οὐδὲν ποικίλον ἔτι[i] διαλογίσασθαι[k] τὴν τῶν εἰκότων μύθων μεταδιώκοντα ἰδέαν, ἣν[l] ὅταν τις[m] ἀναπαύσεως ἕνεκα τοὺς περὶ τῶν ὄντων ἀεὶ καταθέμενος λόγους, τοὺς γενέσεως πέρι διαθεώμενος[n] εἰκότας ἀμεταμέλητον ἡδονὴν κτᾶται, μέτριον ἂν ἐν τῷ βίῳ παιδιὰν[o] καὶ φρόνιμον

σιν ?—[o] ὄντα ἔτι Aθ : ἔτι ὄντα *ς.—[p] ξ. A.—[q] τοῦ om F.—[r] ἀπ. αὖθις εἰς θ.—[s] αὐτὸ Fθ.—[t] ἀπελθόντος ἐκείνου AFθ : ἐκείνου ἀπελθόντος *ς.—[u] μὲν λοιπὸν ἐκ A.—[v] πυκνότατον Ξ : πυκνότατον *ς.—[w] κινωθὲν s.—[x] χρῆμα SYsgr.—[y] ἠθισμένος F, ἠνθημένος xegr et correctus fortasse θ.—[z] ἐκλήθη om A.—[a] ἐντὸς F.—[b] πλείω q, πλείονα Sθ : πλέον *ς.—[c] πυκνότητι δὲ τῆι μὲν A, πυκνότητι τῇ μὲν F.—[d] τὸ θ.—[e] μέγα Θ, μεγάλου r.—[f] πηκτῶν A (τ over π), τηκτὸν θ.—[g] αὐτὸ ς.—[h] ἐνφανὲς g.—[i] ἔτι A, om θ : ἐστὶ *ς.—[k] λογίσασθαι θ.—[l] ἵν' θ.—[m] τῆς gr.—[n] διαθέμενος s.

χρυσὸς, ἠθημένος] Mirum in modum ea vertit Ficinus: *aurum florescens per petram compactum est*, quasi legisset ἀνθημα ὂν aut tale quid, quod hic quidem ineptum. Cf. infra διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθημένα, ubi *stillans* recte vertit Ficinus. Lind.

πλέον] Aptius esset πλέονα, sive πλέω, aut πλείω. Steph.

μόριον ὀλίγον καὶ λεπτὸν μετασχὸν] Corrige, καὶ γῆς μορίου ὀλίγου καὶ λεπτοῦ μετασχόν. Subinde in verbis, τὸ δὲ μεγάλα ἐντὸς αὐτοῦ διαλείμματα ἔχειν corrigendum τῷ δὲ μέγαλα. Denique in verbis τόδ' ἐκ γῆς αὐτὸ μιχθὲν, rescribe cum Cod. Tub. αὐτῷ. Lind.

τὸ δ'—αὐτὸ] Vel τὸ in τῷ, vel αὐτὸ in αὐτῷ mutandum est. Præterea autem accusativum absolutum pro genitivo absoluto hic esse puto. Steph.

ποιοῖτο. ταύτῃ δὴ καὶ τὰ νῦν ἐφέντες[p] τὸ μετὰ τοῦτο τῶν
αὐτῶν[q] πέρι τὰ ἑξῆς εἰκότα δίιμεν τῇδε. [§. 34.] Τὸ
πυρὶ μεμιγμένον ὕδωρ,[r] ὅσον λεπτὸν ὑγρόν τε διὰ τὴν κί-
νησιν καὶ τὴν ὁδὸν ἣν[s] κυλινδούμενον ἐπὶ γῆς ὑγρὸν[t] λέγε-
ται, μαλακόν τε αὖ τῷ[u] τὰς βάσεις ἧττον ἑδραίους[v] οὔ-
σας ἢ τὰς[w] γῆς ὑπείκειν,[x] τοῦτο δ'[y] ὅταν πυρὸς ἀποχω-
ρισθὲν ἀέρος τε μονωθῇ, γέγονε μὲν ὁμαλώτερον, ξυνέωσται
III. ii. 79. δὲ[z] ὑπὸ τῶν ἐξιόντων εἰς αὐτό, παγέν τε οὕτω τὸ μὲν ὑπὲρ
γῆς μάλιστα παθὸν ταῦτα χάλαζα, τὸ δ' ἐπὶ γῆς κρύ-
σταλλος,[a] τὸ δὲ[b] ἧττον ἡμιπαγές τε ὂν ἔτι, τὸ μὲν ὑπὲρ
γῆς αὖ χιών, τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγέν, ἐκ δρόσου γενόμε-
νον, πάχνη λέγεται. τὰ δὲ δὴ[c] πλεῖστα ὑδάτων[d] εἴδη με-
μιγμένα ἀλλήλοις, ξύμπαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς
III. 60. φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι· διὰ δὲ τὰς μίξεις ἀνο-
μοιότητα ἕκαστοι[e] σχόντες[f] τὰ μὲν ἄλλα πολλὰ ἀνώνυμα
γένη παρέσχοντο, τέτταρα[g] δὲ ὅσα ἔμπυρα[h] εἴδη, διαφανῆ
μάλιστα γενόμενα εἴληφεν ὀνόματα αὐτῶν, τὸ[i] μὲν τῆς
ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος θερμαντικὸν οἶνος, τὸ δὲ λεῖον
καὶ[k] διακριτικὸν ὄψεως διὰ ταῦτά τε[l] ἰδεῖν λαμπρὸν καὶ
στίλβον λιπαρόν τε φανταζόμενον ἐλαιηρὸν εἶδος, πίττα[m]
καὶ κίκι[n] καὶ ἔλαιον αὐτὸ ὅσα τ' ἄλλα τῆς αὐτῆς δυνά-
μεως· ὅσον δὲ διαχυτικὸν μέχρι φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα

ὕδωρ
—[o] παιδείαν A.—[p] ἀφέντες AO.—[q] λοιπῶν O.—[r] εἶδος r.—[s] ἣν ΣΥ.—[t] ὑγρὸν A.—[u] αὖ τὸ ΞΣΥxe, αὐτῶι A.—[v] ἑδραίους A et pr O: ἑδραίας *s.—[w] τῆς pr O, τὰς τῆς rc O.—[x] ὑπείβειν e.—[y] δ' om A.—[z] δὲ x.—[a] κρύσταλος ΞF.—[b] δ' sqr.—[c] δὴ om F.—[d] τῶν ὑδάτων A.—[e] ἕκαστος O.—[f] σχόντες A, ἴσχοντες SO: ἔχοντες *s.—[g] τέσσαρα s.—[h] ἔμπειρα xe, om Y et pr S.—[i] τὸ...οἶνος om s.—[k] τε καὶ O.—[l] δὲ

ἐφέντες] Vide num reponendum sit particip. ἀφέντες, jungendo ei quod sequitur: ut intell. ταύτῃ τῇ παιδιᾷ ἀφέντες τὸ μετὰ τοῦτο, δίιμεν τῇδε τῶν αὐτῶν πέρι, etc. Alioqui ἐφέντες retinendo, absolute positum videri possit, tanquam neutrum: veluti quum pro *indulgere* accipitur. Steph. Ficinus vertit: *His utique nunc ita concessis etc.* Bip.

§. 34. λεπτὸν ὑγρόν τε, κ. τ. λ.] Opinamur hic scribendum: ὅσον λεπτὸν ὑαλόεν τε, διὰ τὸ κινήσει καὶ ξυνόδῳ εἶναι κυλινδούμενον ἐπὶ γῆς, ὑγρὸν λέγεται. Lind.

εἰς αὐτὸ] Fic. *Et alienis expressis cogitur in seipsum.* Legit igitur, εἰς αὑτὸ, quod probum. Animadverte hic quoque voculæ ὑπὸ usum: nam celerorum ex aqua exitus efficit, ut illa compingatur. Lind.

ἐλαιηρὸν] Græce legitur, ἐλαιηρὸν εἶδος, πίττα καὶ κίκι καὶ ἔλαιον αὐτό. Videtur itaque κίκι dixisse τὸ κίκινον ἔλαιον. Aliqui codices κόμμι, id est, gummi, pro κίκι habent. Sed hoc ad quartam deinceps sequentem liquorum speciem magis pertinere videtur. Cornar.

ξυνόδων, ταύτῃ τῇ δυνάμει γλυκύτητα παρεχόμενον, μέλι
τὸ κατὰ πάντων μάλιστα[nn] πρόσρημα ἔσχε· τὸ δὲ τῆς
σαρκὸς διαλυτικὸν τῷ[o] κάειν[p] ἀφρῶδες γένος, ἐκ πάντων
ἀφορισθὲν τῶν[q] χυμῶν, ὀπὸς ἐπωνομάσθη.

§. 35. Γῆς δὲ εἴδη, τὸ μὲν ἠθημένον δι' ὕδατος τοιῷδε
τρόπῳ γίγνεται σῶμα λίθινον. τὸ ξυμμιγὲς[r] ὕδωρ ὅταν ἐν
τῇ ξυμμίξει κοπῇ, μετέβαλεν[s] εἰς ἀέρος ἰδέαν· γενόμενος
δὲ ἀὴρ εἰς τὸν ἑαυτοῦ τόπον ἀναθεῖ. κενὸν δ' ὑπῆρχεν[t] αὐ-
τῶν[u] οὐδέν· τὸν οὖν πλησίον ἔωσεν ἀέρα. ὁ δέ, ἅτε ὢν[w] βα- III. ii. 80.
ρύς, ὠσθεὶς καὶ περιχυθεὶς τῷ τῆς γῆς ὄγκῳ[x] σφόδρα ἔθλι-
ψε ξυνέωσέ τε αὐτὸν εἰς τὰς ἕδρας ὅθεν ἀνῄειν[y] ὁ νέος ἀήρ.
ξυνωσθεῖσα δὲ ὑπ'[z] ἀέρος ἀλύτως[a] ὕδατι γῆ ξυνίσταται
πέτρα, καλλίων μὲν ἡ τῶν ἴσων καὶ ὁμαλῶν διαφανὴς με-
ρῶν, αἰσχίων δὲ ἡ ἐναντία. τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς τάχους[b] τὸ

F.—[m] πίττα x, πίττη (η) g.—[n] τῆκι ΘFY, τήκει pr A, κῆκι xgo: κίκι cum *ς corr Υ.—[nn] μάλιστα om SYegr.—[o] τὸ x.—[p] καίειν A.—[q] εἰ g.—[r] ξυμμιγὲς A, ξυμμιγὲν F (παγὲν) et γρ Θ, ξυμμιγὲν o: ξυμπαγὲν *ς.—[s] μετέβαλλεν ΞF.—[t] δ' ὑπερεῖχεν pr Ao, δὲ οὐ περιεῖχεν corr A.—[u] αὐτὸν corr A.—[w] ἅτε ὢν Ao, αὖ ἦ ΞΣΥx, αὖ ᾖ e: ἂν ᾖ *ς.—[x] οἴκῳ xe.—[y] ἀνῄειν Θ et pr Υ. ἀνῄει A, ἀνήει ΞΣFSYqxexegr cum corr Υo: ἂν εἴη (ἵ) ς.—[z] ὑπ' ΥSxxeor: ὑπὸ ς.—[a] ἀλύτως A.—[b] τάχους ΑΘΞΣΥqxxeo et corr (ut vi-

κατὰ πάντων] Cod. Tub. hic offert lectionem κατὰ πάντα. Scribendum igitur videtur: μέλιτος κατὰ πάντα μάλιστα πρόσρημα ἔσχε. Lind.

§. 35. τὸ ξυμπαγὲν ὕδωρ] Scribe cum Cod. Tub. τὸ ξυμμιγὲν ὕδωρ propter sequentem vocem ξύμμιξις. Lind.

αὐτῶν] Probam hic lectionem Cod. Tub. offert αὐτῷ loco τοῦ, αὐτῶν. Lind.

ὅθεν ἂν εἴη ὁ νέος ἀὴρ] Fic. *unde novus ascenderat aër, conducit*. Male. Legens ille quidem suo in libro αὐτὸν, debuit profecto corrigere αὐτὸν scil. ὄγκον τῆς γῆς. Etenim hic agitur de structione lapidis. Præterea verbis ὅθεν ἂν εἴη offendimur, præsertim quum Ficinus verterit, *unde novus ascenderat aër*. Maluerim igitur hic rescribere, ὅθεν ἂν ἀνῇ, primum quod verba ἔθλιψε, ξυνέωσε, significatu fere præsentium adhibentur, tum quod non multo ante sensu prope eodem dictum est: γενομένος δὲ ὁ ἀὴρ εἰς τὸν ἑαυτοῦ τόπον ἀναθεῖ. Lind.

πυρὸς τάχους] Græce legendum, τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς πάχος τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν καὶ κραυρότερον ἐκείνου ξυστὰν, ὃ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν, τοῦτο γέγονε. Cretam itaque diximus κέραμον Platoni nominatum plerumque in multis locis. Est enim κέραμος in summa omnis *cretæ* genus, cujus multæ species a Plinio recensentur. Dicitur itaque κέραμος etiam ea, quæ infra in Critia κεραμὶς appellatur, et in octavo de Legibus κεραμῖτις γῆ, id est, *creta*, sive *terra figlina*, et omnis vasorum figlinorum materia. Et in Critia quidem de Atheniensium terra prisca dicit, quod aquam pluvialem multam susceperit per cretam figlinam continentem ac conservantem; in octavo vero de Legibus, aquam quærendam esse dicit fodiendo terram, usque ad cretam, sive terram figlinam. Aristoteles lib. quarto Μετεωρολογικῶν sæpe simpliciter κέραμον habet, et semel atque iterum κέραμον ὀπτώμενον, id est, *cretam figlinam quæ torretur*. Sed interpretes fere *lateres*, et *lateres coctiles*, ubi converterunt. Cornar.

πάχους] Alia est lectio, quæ habet

νοτερὸν[c] πᾶν[d] ἐξαρπασθὲν καὶ κραυρότερον[e] ἐκείνου ξυστάν, ᾧ[f] γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν,[g] τοῦτο[h] γέγονεν. ἔστι[i] δὲ[k] ὅτε νοτίδος ὑπολειφθείσης χυτὴ γῆ[l] γενομένη διὰ πυρός, ὅταν[m] ψυχθῇ, γέγονε[n] τὸ μέλαν χρῶμα ἔχον[o] λίθος. τῷ[p] δ' αὖ κατὰ ταὐτὰ[q] μὲν ταῦτα ἐκ ξυμμίξεως ὕδατος[r] ἀπομονουμένῳ[s] πολλοῦ,[t] λεπτοτέρων δὲ[u] ἐκ γῆς μερῶν ἁλμυρῷ τε ὄντι, ἡμιπαγεῖ[v] γενομένῳ καὶ λυτῷ[w] πάλιν ὑφ'[x] ὕδατος, τὸ μὲν ἐλαίου καὶ γῆς καθαρτικὸν γένος λίτρον,[y] τὸ δ' εὐάρμοστον ἐν ταῖς κοινωνίαις ταῖς περὶ τὴν τοῦ[z] στό-

detur) S, πάχης g: πάχους s.—[c] τονώτερον o.—[d] πᾶσαν r.—[e] καυρότερον x, κρατέστερον γρ A et ipse, ut videtur, pr A.—[f] τῷ s.—[g] ἐπωνόμακε Ygr.—[h] τοῦτο ἢ pr o.—[i] ἔτι Ξ.—[k] δ' o.—[l] γῇ om s.—[m] ὅταν om x.—[n] γίγνεται A.—[o] ἔχων A.—[p] τὸ or.—[q] τὰ A.—[r] ὕδατος om o.—[s] ἀπομονουμένων (deletis post tertiam syllabam litteris duabus) A, ἀπομονουμένου gr, ἀπολιθουμένω o.—[t] πολλῶν o.—[u] λεπτοτέρω τε F.—[v] ἡμιπαχεῖ x.—[w] λυτῷ Stephanus: libri αὐτῷ.—[x] ἐφ' ΣΤΥqxegr.—[y] λίτρον A: νίτρον *s.—[z] τοῦ om e.—[a] στόματος ΑΘΞΣΤSYaxεor: σώματος

πάχος, et paulo post, ὃ γένει κέραμον etc. Sed post ὃ retinere malim τῷ: et genitivum πάχους aptiorem esse puto, aut certe τάχους. Fic. vertit, *ignis acumine*. Steph.

πυρὸς πάχους] Cod. quidem Tub. offert hic lectionem τάχους loco τοῦ, πάχους. Ficinus autem verba ὑπὸ πυρὸς πάχους vertit *ignis acumine*. Cornarius denique proposuit scribendum πάχος—ὃ γένει. Nos autem et Ficinum sequentes et rei naturam, locum illo modo putamus resarciendum: τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς ὀξύτητος νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν—ὅτῳ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν, τοῦτο γέγονεν, uti est p. 61. E. ὀξέως τὸ προστυχὸν ἀεὶ τέμνει. In quibus verbis animadvertendus est insolitus verborum ἐξαρπάζεσθαι loco τοῦ στερεῖσθαι, et ἐπωνομάζειν usus, cui posteriori similis est p. 62. B. τῇ δὴ μάχῃ καὶ τῷ σεισμῷ τούτῳ τρόμος καὶ ῥῖγος ἐτέθη. Lind.

τῷ δ' αὖ κατὰ μὲν ταῦτα κ. τ. λ.] καὶ αὐτῷ jam Stephanus bene correxit scribens καὶ λυτῷ, uti idem mendum ab eodem corrigitur p. 43. D. Sed illa correctio loco perquam corrupto non suffecit. Nobis jam dudum visum est rescribi: τῷ δ' αὖ, κατὰ μὲν ταὐτὰ ἐκ ξυμμίξεως ὕδατος ἀπομονουμένῳ πολλοῦ, λεπτοτέρων δὲ ἐκ γῆς μερῶν ἁλμυρῶν τε ἡμιπαγεῖ γενομένῳ, καὶ λυτῷ πάλιν ὑφ' ὕδατος, τὸ μὲν νίτρον—τὸδ'—ἁλῶν θεοφιλὲς σῶμα ἐγένετο. Quam Cornarius hisce in verbis proposuit emendationem, στόματος loco τοῦ, σώματος, confirmatur iis, quæ infra sunt p. 65. C. παθήματα περὶ τὴν γλῶτταν, ibidemque, e, φερόμενά τε ὑπὸ κουφότητος ἄνω πρὸς τὰς τῆς κεφαλῆς αἰσθήσεις. Lind.

αὐτῷ] For. λυτῷ. Steph. qui sic in Not. 'De lectione quam margini ex conjectura adscripsi, λυτῷ pro αὐτῷ, dubitandum esse non puto: quamvis Ficinus nec αὐτῷ nec λυτῷ, sed tertium quiddam legisse aut legendum censuisse videri possit: si quidem hunc suæ interpretationis locum ita scriptum reliquit, *Quando vero idipsum similiter ex commixtione multo privatur humore, sed tenuioribus terræ partibus constat, salsumque est et semiglaciale fit, perque aquam emergit, partim quidem olei terræque purgatorium genus, etc.* Alioqui sic etiam λυταὶ pro αὐταὶ substituendum esse, annotavi in pag. 43.'

τὸ δ' εὐάρμοστον] Græce legendum, τὸ δ' εὐάρμοστον ἐν ταῖς κοινωνίαις, ταῖς περὶ τὴν τοῦ στόματος αἴσθησιν, ἁλῶν κατὰ λόγον νόμου θεοφιλὲς σῶμα ἐγένετο. In vulgatis σώματος pro στόματος habetur. De salis autem in sacris usu, Plutarchus libro quinto Symposiacon agit. De ejusdem vero præstantia præclare Plinius dixit, 'Ex ejus enim qualitatibus hic commodissimos usus et summa utilitas nascitur, ut hominibus nullus cibus, nulla esca, alimenta nulla, conservari is

ματος[a] αἴσθησιν ἀλῶν, κατὰ λόγον νόμου, θεοφιλὲς σῶμα
ἐγένετο. Τὰ δὲ κοινὰ ἐξ ἀμφοῖν ὕδατι[b] μὲν οὐ λυτά,
πυρὶ δὲ διὰ τὸ τοιόνδε οὕτω ξυμπήγνυται.[c] γῆς ὄγκους
πῦρ μὲν ἀήρ τε οὐ τήκει· τῆς[d] γὰρ ξυστάσεως τῶν διακέ-
νων αὐτῆς σμικρομερέστερα πεφυκότα,[e] διὰ πολλῆς εὐρυ-
χωρίας ἰόντα, οὐ βιαζόμενα, ἄλυτον αὐτὴν[f] ἐάσαντα III. ii. 81.
ἄτηκτον παρέσχε· τὰ δὲ ὕδατος ἐπειδὴ μείζω πέφυκε
μέρη, βίαιον ποιούμενα τὴν διέξοδον,[g] λύοντα αὐτὴν τήκει.
γῆν μὲν[h] ἀξύστατον ὑπὸ βίας οὕτως[i] ὕδωρ μόνον λύει, ξυν- III. 61.
εστηκυῖαν δὲ πλὴν πυρὸς οὐδέν· εἴσοδος γὰρ οὐδενὶ πλὴν
πυρὶ λέλειπται. τὴν δὲ ὕδατος αὖ[k] ξύνοδον τὴν μὲν βιαιο-
τάτην πῦρ μόνον, τὴν δὲ ἀσθενεστέραν[l] ἀμφότερα, πῦρ τε
καὶ ἀήρ, διαχεῖτον, ὁ μὲν κατὰ τὰ διάκενα, τὸ δὲ καὶ κα-
τὰ τὰ τρίγωνα. βίᾳ δὲ ἀέρα ξυστάντα οὐδὲν λύει πλὴν
κατὰ τὸ στοιχεῖον, ἀβίαστον δὲ κατατήκει μόνον πῦρ.[m] τὰ
δὲ δὴ[n] τῶν ξυμμίκτων ἐκ γῆς τε καὶ ὕδατος σωμάτων, μέχρι
περ ἂν ὕδωρ αὐτοῦ τὰ τῆς γῆς διάκενα[o] καὶ βίᾳ ξυμπε-
πιλημένα[p] κατέχῃ,[q] τὰ μὲν ὕδατος ἐπιόντα ἔξωθεν εἴσοδον
οὐκ ἔχοντα μέρη περιῤῥέοντα τὸν ὅλον ὄγκον ἄτηκτον εἴασε,
τὰ δὲ πυρὸς εἰς τὰ τῶν ὑδάτων διάκενα εἰσιόντα, ὅ περ
ὕδωρ γῆν, τοῦτο δὲ[r] πῦρ ἀέρα ἀπεργαζόμενα,[s] τηχθέντι τῷ

[a] s.—[b] ὕδασι r.—[c] ξυμπηγνύναι corr (ut videtur) A.—[d] τῆς...τήκει in mg ponit g.—[e] σμικρ. φαίνεται πεφυκότα A.—[f] ἑαυτὴν ΘΞΣΤSYαxego.—[g] ἔξοδον F.—[h] μὲν γὰρ ΞΣΤSYqsxegor et pr Θ, μὲν γὰρ οὖν F et rc Θ.—[i] οὕτως AFSqo, οὐ τὸ
ἔραν
Ξ: οὕτω s.—[k] ἂν SYsr.—[l] ἀσθενεστάτην S, ἀσθενεστάτην sor.—[m] πυρὶ A.—[n] τὰ δὲ δὴ A, τὰ δὴ o: τὰ δὲ *s.—[o] διακείμενα F.—[p] ξυμπεπλησμένα r.—[q] κατέχοι sg,

futuri temporis usum possint, nisi salis conditura rite perennare et durare temporis spatium aliquod discerent. Putent omnia vel uno die asservata, rancescunt, marcida fiunt, olida, in summa a putredine vindicari vix possint, si non exhiberet nobis hanc commoditatem fossile hoc præstantissimum sal. Sole et sale nihil melius in vita.' Cornar.

σώματος] Pro σώματος legitur etiam στόματος: quæ lectio non displicet. Steph.

λυτὰ] Græce legendum, τὰ δὲ κοινὰ ἐξ ἀμφοῖν, ὕδατι μὲν λυτά. Vulgo habetur οὐ λυτά. Cornar.

οὐ λυτὰ] Quidam cod. vet. non habet hic negativam particulam. Steph.

οὕτω ὕδωρ] Græce legendum, γῆν μὲν γὰρ ἀξύστατον ὑπὸ βίας οὕτω ὕδωρ μόνον λύει. Vulgo habetur οὐ τὸ falso pro οὕτω. Cornar.

οὕτω] In præced. edit. male οὐ τὸ, pro οὕτω. Steph.

ἀβίαστον] Uti paulo ante ἀξύστατον in verbis, γῆν μὲν ἀξύστατον ὑπὸ βίας. Atqui quum aer non compactus nequeat resolvi nisi igni, inde efficitur, ut, quum aer compactus nihilo possit in elementa resolvi, post verba οὐδὲν λύει rescribendum sit, πάλιν κατὰ τὸ στοιχεῖον; i. e. κατὰ τὰ τρίγωνα, sicuti supra voculam πάλιν auctor junxit voci λυτῷ. Lind.

κοινῷ σώματι ῥεῖν[t] μόνα αἴτια ξυμβέβηκε.[u] τυγχάνει δὲ ταῦτα ὄντα, τὰ μὲν ἔλαττον ἔχοντα[v] ὕδατος ἢ γῆς τό τε περὶ τὴν ὕαλον γένος[w] ἅπαν[x] ὅσα τε λίθων χυτὰ εἴδη καλεῖται, τὰ δὲ πλέον ὕδατος αὖ πάντα ὅσα κηροειδῆ[y] καὶ θυμιατικὰ[z] σώματα ξυμπήγνυται.

III. ii. 83. §. 36. Καὶ[a] τὰ μὲν δὴ σχήμασι κοινωνίαις τε καὶ μεταλλαγαῖς εἰς ἄλληλα πεποικιλμένα[b] εἴδη[c] σχεδὸν ἐπιδέδεικται, τὰ δὲ παθήματα αὐτῶν δι' ἃς αἰτίας γέγονε πειρατέον ἐμφανίζειν.[d] πρῶτον μὲν οὖν ὑπάρχειν αἴσθησιν δεῖ τοῖς λεγομένοις ἀεί. σαρκὸς δὲ[e] καὶ τῶν περὶ σάρκα γένεσιν, ψυχῆς τε ὅσον θνητόν, οὔπω διεληλύθαμεν. τυγχάνει δὲ οὔτε ταῦτα χωρὶς τῶν περὶ τὰ παθήματα ὅσα αἰσθητικά, οὔτ' ἐκεῖνα ἄνευ τούτων δυνατὰ[f] ἱκανῶς λεχθῆναι· τὸ δὲ ἅμα σχεδὸν οὐ δυνατόν. ὑποθετέον δὴ πρότερον θάτερα, τὰ δ' ὕστερα[g] ὑποτεθέντα[h] ἐπάνιμεν αὖθις. ἵνα οὖν ἑξῆς τὰ παθήματα λέγηται τοῖς γένεσιν, ἔστω πρότερα[i] ἡμῖν[k] τὰ περὶ σῶμα[l] καὶ ψυχὴν ὄντα. Πρῶτον μὲν οὖν ᾗ πῦρ θερμὸν λέγομεν,[m] ἴδωμεν ὧδε σκοποῦντες,[n] τὴν διάκρισιν καὶ τομὴν[o] αὐτοῦ περὶ τὸ σῶμα ἡμῶν γιγνομένην ἐννοηθέντες. ὅτι μὲν γὰρ[p] ὀξύ τι[q] τὸ πάθος, πάντες[r] σχεδὸν αἰσ-

κατέχει r.—[r] δὴ Sso, delet A.—[s] ἀπεργαζόμενον o.—[t] σώμ. τοῦ ῥεῖν o.—[u] ξυμβ. εἶναι o.—[v] ἔχοντα ἔλαττον x.—[w] ὕελον Yo.—[x] ἅπαν γένος ἅπαν F.—[y] κηριοειδῆ Y[μι]q.—[z] θυμιατικὰ F.—[a] Καὶ add Ao.—[b] συμπεποικ. s.—[c] ἤδη ASsgor.—[d] post ἐμφανίζειν cum Ao omisi ἡμᾶς.—[e] τε x.—[f] δύναιτ' ἂν q: δύναται *s.—[g] ὕστερον r et rc o, om A et pr o.—[h] ὑποτιθέντα Fg.—[i] πρότερα ἔστω o.—[k] ἡμῖν...πρῶτον om pr Θ.—[l] περὶ τὸ σῶμα Ξs.—[m] θερμὸν οὖν λέγομεν Θr et rc Σ.—[n] προσκοποῦντες F.—[o] τιμὴν xer.—[p] γὰρ om g.—[q] ὀξύτητι F.—[r] πάντες om pr Ξ.—[s] πλευρῶν καὶ

πῦρ] Non video cur non abesse hinc debeat πῦρ potius quam adesse. Alioqui deesse aliquid quod huic nomini jungatur dixerim. Steph.

ταῦτα ὄντα] Potius scribendum ducimus τοιαῦτα ὄντα, quod vertens *quemadmodum*, significavit Ficinus. Lind.

§. 36. ἡμᾶς] Amphiboliam ut evitaret, quod debuit, ἡμῖν non adhibuit auctor. Lind.

λεγομένοις] Græce legendum, πρῶτον μὲν οὖν ὑπάρχειν αἴσθησιν δεῖ τοῖς γενομένοις. Vulgo λεγομένοις legitur pro γενομένοις. Cornar.

λεγομένοις] Alia est lectio γενομένοις. Steph.

λεγομένοις] Male hic Cornarius corrigebat γενομένοις loco veri λεγομένοις. Etenim, quam sensibus rem non perceperis, de eadem ne dicere quidem quidquam possis. Si quid mutetur necesse est, videtur λεγομένοις in λεχθησομένοις. Lind.

δύναται] Videtur hic scribendum δυνατὰ loco τοῦ, δύναται, ut vox ea utramque ad propositionem pertinens, pendeat a τυγχάνει. Mox τὰ δ' ὕστερα ὑποτεθέντα mutandum videtur in τὰ δ' ὕστερον ὑποτεθέντα, uti præcedit ὑποθετέον δὴ πρότερον. Lind.

θανόμεθα· τὴν δὲ λεπτότητα τῶν πλευρῶν[s] καὶ γωνιῶν ὀξύτητα τῶν τε μορίων σμικρότητα καὶ τῆς φορᾶς τὸ[t] τάχος,[u] οἷς πᾶσι σφοδρὸν ὂν[v] καὶ τομὸν ὀξέως[w] τὸ προστυχὸν ἀεὶ τέμνει, λογιστέον ἀναμιμνησκομένοις[x] τὴν τοῦ σχήματος III. ii. 83.
αὐτοῦ γένεσιν, ὅτι μάλιστα ἐκείνη καὶ οὐκ ἄλλη φύσις III. 62.
διακρίνουσα ἡμῶν κατὰ σμικρά τε τὰ σώματα κερματίζουσα, τοῦτο ὃ νῦν θερμὸν λέγομεν, εἰκότως τὸ πάθημα καὶ τοὔνομα[y] παρέσχε. Τὸ δ' ἐναντίον τούτῳ[z] κατάδηλον μέν, ὅμως δὲ μηδὲν ἐπιδεὲς ἔστω λόγου. τὰ γὰρ δὴ τῶν[a] περὶ τὸ[b] σῶμα ὑγρῶν μεγαλομερέστερα εἰσιόντα, τὰ σμικρότερα ἐξωθοῦντα, εἰς τὰς ἐκείνων οὐ δυνάμενα[c] ἕδρας ἐνδῦναι,[d] ξυνωθοῦντα ἡμῶν τὸ νοτερόν,[e] ἐξ ἀνωμάλου κεκινημένου τε[f] ἀκίνητον[g] δι' ὁμαλότητα καὶ[h] τὴν[i] ξύνωσιν ἀπεργαζόμενα πήγνυσι· τὸ δὲ παρὰ[k] φύσιν ξυναγόμενον μάχεται κατὰ φύσιν αὐτὸ ἑαυτὸ[l] εἰς τοὐναντίον ἀπωθοῦν. τῇ δὴ[m] μάχῃ καὶ τῷ σεισμῷ τούτῳ τρόμος καὶ ῥῖγος ἐτέθη, ψυχρόν τε τὸ πάθος ἅπαν τοῦτο καὶ τὸ δρῶν αὐτὸ ἴσχει ὄνομα. Σκληρὸν δέ, ὅσοις ἂν ἡμῶν ἡ σὰρξ[n] ὑπείκῃ·[o] μαλακὸν δέ, ὅσα ἂν τῇ σαρκί· πρός ἄλληλά τε[p] οὕτως. ὑπείκει δὲ ὅσον ἐπὶ σμικροῦ βαίνει· τὸ δὲ ἐκ τετραγώνων ὂν βάσεων, ἅτε βεβηκὸς σφόδρα, ἀντιτυπώτατον εἶδος, ὅ τί τε ἂν εἰς πυκνότητα ξυνιὸν πλείστην ἀντίτονον ᾖ[q] μάλιστα. [§. 37.] Βαρὺ δὲ καὶ κοῦφον μετὰ τῆς κάτω[r] φύσεως ἄνω τε λεγομένης ἐξεταζόμενον ἂν δηλωθείη σαφέστατα. III. ii. 84.
φύσει γὰρ δή[s] τινας τόπους δύο[t] εἶναι διειληφότας δίχῃ τὸ πᾶν, ἐναντίους,[u] τὸν[v] μὲν[w] κάτω, πρὸς[x] ὃν[y]

γωνιῶν A: γωνιῶν καὶ πλευρῶν *ς.—[t] τὸ add Ao.—[u] πάχος r.—[v] ἐν x.—[w] εὐθέως Ss.—[x] ἀναμιμνησκομένους FSYqsgr.—[y] τοῦ νόμου ΘΣΥYxegr.—[z] τούτων A.—

[a] τῶν om pr o.—[b] περὶ τὸ om g.—[c] δυνάμεθα F.—[d] ἐμμεῖναι o.—[e] τονώτερον pr o. (ν supra) —[f] τὸ e.—[g] ἀκίνητα ΘΞΣSaxegr et corr Υ.—[h] ἀεὶ γρ A.—[i] τὴν om s.—[k] κατὰ mg F, περὶ s.—[l] ἑαυτὸ Ao, αὑτὸ ΞSY, om g: αὑτῷ *ς.—[m] δὲ F.—[n] ἡ σὰρξ ἡμῶν Fo.

—[o] ὑπείκει (ει supra) F, ὑπήκει (οι supra) Θ, ὑπείκοι SYsgr.—[p] γε A.—[q] ἂν Ss.—[r] τῆς τοῦ κάτω AΘ Fo, τῆς τῆς (τ supra) κάτω Υ, τὴν τῆς κάτω xer et corr Υ.—[s] δεῖ SYr.—[t] δύ' s.—[u] ἐναντίως pr F.—[v] τὸ Y.—[w] μὲν γὰρ F.—[x] κάτω τὸν δὲ ἄνω πρὸς e.—[y] ὁ r.—[z] θ' s.—

ἀκίνητον] Ferri non potest ἀκίνητα, quod præcedentes edit. habent pro hoc ἀκίνητον. Steph.

τῇ δὴ] Fic. legisse videtur ἐν τῇ δὴ etc. Steph.

φέρεται πάνθ᾽[x] ὅσα τινὰ ὄγκον σώματος[a] ἔχει, τὸν δ᾽ ἄνω,
πρὸς ὃν ἀκουσίως ἔρχεται πᾶν, οὐκ ὀρθὸν οὐδαμῇ[b] νομί-
ζειν.[c] τοῦ γὰρ παντὸς οὐρανοῦ[d] σφαιροειδοῦς ὄντος, ὅσα
μὲν ἀφεστῶτα ἴσον τοῦ μέσου[e] γέγονεν ἔσχατα, ὁμοίως
αὐτὰ[f] χρὴ ἔσχατα πεφυκέναι, τὸ δὲ μέσον[g] τὰ αὐτὰ μέ-
τρα τῶν ἐσχάτων ἀφεστηκὸς[h] ἐν τῷ καταντικρὺ νομίζειν
δεῖ πάντων εἶναι.[i] τοῦ δὴ κόσμου ταύτῃ[k] πεφυκότος τί
τῶν εἰρημένων[l] ἄνω τις ἢ κάτω τιθέμενος[m] οὐκ ἐν δίκῃ δό-
ξει[n] τὸ μηδὲν προσῆκον ὄνομα λέγειν; ὁ μὲν γὰρ μέσος[o]
ἐν αὐτῷ τόπος οὔτε κάτω[p] πεφυκὼς οὔτε ἄνω λέγεσθαι δί-
καιος,[q] ἀλλ᾽ αὐτὸ[r] ἐν μέσῳ· ὁ δὲ πέριξ οὔτε δὴ μέσος οὔτ᾽
ἔχων διάφορον[s] αὐτοῦ μέρος[t] ἕτερον θατέρου μᾶλλον πρὸς
τὸ μέσον ἤ τι[u] τῶν καταντικρύ. τοῦ δὲ ὁμοίως[v] πάντῃ πε-
φυκότος ποῖά τις ἐπιφέρων ὀνόματα αὐτῷ[w] ἐναντία[x] καὶ
πῇ καλῶς ἂν[y] ἡγοῖτο λέγειν; εἰ γάρ τι καὶ στερεὸν εἴη
III. 63. κατὰ μέσον τοῦ παντὸς[z] ἰσοπαλές, εἰς οὐδὲν ἄν ποτε τῶν
ἐσχάτων ἐνεχθείη διὰ τὴν πάντῃ[a] ὁμοιότητα αὐτῶν· ἀλλ᾽
III. ii. 85. εἰ καὶ περὶ αὐτὸ πορεύοιτό τις ἐν κύκλῳ, πολλάκις ἂν[b] στὰς
ἀντίπους ταὐτὸν αὐτοῦ κάτω καὶ ἄνω προσείποι. τὸ μὲν
γὰρ[c] ὅλον, καθά περ εἴρηται νῦν δή, σφαιροειδὲς ὂν τόπον
τινὰ κάτω, τὸν δὲ ἄνω λέγειν ἔχειν οὐκ ἔμφρονος· ὅθεν δὲ[d]
ὠνομάσθη ταῦτα καὶ ἐν οἷς ὄντα εἰθίσμεθα δι᾽ ἐκεῖνα καὶ
τὸν οὐρανὸν ὅλον οὕτω διαιρούμενοι λέγειν, ταῦτα διομο-
λογητέον ὑποθεμένοις τάδ᾽ ἡμῖν. εἴ τις ἐν τῷ[e] τοῦ παντὸς
τόπῳ καθ᾽ ὃν ἡ τοῦ πυρὸς εἴληχε μάλιστα φύσις, οὗ καὶ
πλεῖστον ἂν ἠθροισμένον εἴη πρὸς ὃ φέρεται,[f] ἐπαναβὰς[g]

[a] ὄγκον σώματος ΑΘFSqegr, ὄγκον σωμάτων o: σώματος ὄγκον *ς.—[b] οὐ Y.—[c] νομίζειν om Y, φροντίζειν xe et γρ Υ, φροντίζον r.—[d] ἀνθρώπου g.—[e] ἴσον τοῦ μέσου om Y.—[f] αὐτὰ om Σ.—[g] vocis μέσον extremas litteras et quæ inferuntur, τὰ αὐτὰ om Y, cui desunt versuum quattuordecim partes extremæ.—[h] ὑφεστηκὸς r.—[i] πάντων εἶναι om Y.—[k] πάντῃ F.—[l] τί τῶν εἰρημένων ΑΘΣΥFSaxegop, τῶν εἰρημένων τί Ξ: τῶν τι εἰρημένων *ς.—[m] ω τιθέμενος om Y.—[n] δόξῃ Θ, δόξοι SYπ.—[o] μέσος om Y.—[p] κάτω ΣSY et (qui prius κάτω mutavit in ἄνω) Θ.—[q] αιος ἀλλ᾽
s
αὖ om Y.—[r] αὖ τὸ ΞΥFxegr, αὐτὸν o.—[s] διάφορον ἔχων F.—[t] μέρος om Y.—[u] ὅτι g.—[v] ὁμοίου F, om Y.—[w] αὐτῶν pr F.—[x] ἐναντία om Y.—[y] ἂν om A.—[z] σον τοῦ παντὸς om Y.—[a] πάντων r: ντῃ ὁμοιότητα om Y.—[b] ἀκις ἂν om Y.—[c] ν γὰρ om Y.—[d] ὅθεν δὴ F.—[e] τῷ om g.—[f] προσφέρεται pr o.—[g] ἐπεμβὰς Ao et mg F.—

§. 87. καὶ ἐν οἷς ὄντα] Ficinus ea legisset, καὶ ἐν οἷς ἰδόντες loco τοῦ, καὶ vertit: *et in quibus ea intuiti*. Quasi ἐν οἷς ὄντα. Lind.

ἐπ' ἐκεῖνο[h] καὶ δύναμιν εἰς τοῦτο ἔχων, μέρη τοῦ πυρὸς ἀφαιρῶν[i] ἱσταίη τιθεὶς[k] εἰς[l] πλάστιγγας, αἴρων τὸν ζυγὸν καὶ τὸ πῦρ ἕλκων εἰς ἀνόμοιον ἀέρα βιαζόμενος,[m] δῆλον ὡς τοὔλαττόν που τοῦ μείζονος ῥᾷον βιᾶται·[n] ῥώμῃ γὰρ μιᾷ[o] δυεῖν[p] ἅμα μετεωριζομένοιν τὸ μὲν ἔλαττον μᾶλλον, τὸ δὲ πλέον ἧττον ἀνάγκη που κατατεινόμενον ξυνέπεσθαι τῇ βίᾳ, καὶ τὸ μὲν πολὺ[q] βαρὺ καὶ κάτω φερόμενον κληθῆναι,[r] τὸ δὲ σμικρὸν ἐλαφρὸν καὶ ἄνω. ταὐτὸν[s] δὴ τοῦτο[t] δεῖ φωρᾶσαι[u] δρῶντας ἡμᾶς περὶ τόνδε τὸν τόπον. ἐπὶ γὰρ γῆς βεβῶτες, γεώδη[v] γένη διιστάμενοι[w] καὶ γῆν[x] ἐνίοτε αὐτὴν ἕλκομεν εἰς ἀνόμοιον ἀέρα βίᾳ καὶ παρὰ φύσιν, ἀμφότερα τοῦ ξυγγενοῦς ἀντεχόμενα, τὸ δὲ σμικρότερον ῥᾷον III. ii. 88.
τοῦ μείζονος βιαζομένοις[y] εἰς τὸ ἀνόμοιον πρότερον ξυνέπεται· κοῦφον οὖν αὐτὸ προσειρήκαμεν, καὶ τὸν τόπον εἰς ὃν[z] βιαζόμεθα[a] ἄνω, τὸ δ' ἐναντίον τούτοις πάθος βαρὺ καὶ κάτω. ταῦτ' οὖν δὴ[b] διαφόρως ἔχειν αὐτὰ πρὸς[c] αὑτὰ[d] ἀνάγκη διὰ τὸ τὰ πλήθη τῶν γενῶν τόπον ἐναντίον ἄλλα ἄλλοις[e] κατέχειν· τὸ γὰρ ἐν ἑτέρῳ κοῦφον ὂν τόπῳ τῷ[f] κατὰ τὸν ἐναντίον τόπον ἐλαφρῷ[g] καὶ[h] τὸ βαρὺ τῷ βαρεῖ[i] τῷ τε κάτω τὸ κάτω καὶ τὸ ἄνω τῷ ἄνω[k] πάντ' ἐναντία καὶ πλάγια καὶ πάντως διάφορα[l] πρὸς ἄλληλα ἀνευρεθη-

[h] ἐκείνῳ SYxe et pr F.—[i] πυρὸς καὶ ἀφαιρῶν F.—[k] ἱσταίη τιθεὶς AF, ἱστᾷ ἡττηθεὶς (βια) r: ἱστᾷ· ἡ τιθεὶς *s.—[l] εἰς om s.—[m] λογιζόμενος F.—[n] βιάζεται o.—[o] μιᾷ om pr Yo.—[p] δυεῖν Yq: δυοῖν *s.—[q] πολὺ add Ao.—[r] κλιθῆναι o.—[s] ταυτὸν AΘFYgor: ταυτὸ *s.—[t] τούτῳ F.—[u] δεῖ φωρᾶσαι AFo: φωράσαι δεῖ *s.—[v] γαιώδη F.—[w] διιστάναι e.—[x] γῆς gr.—[y] βιαζομένης g.—[z] ὃ S.—[a] βιαζόμεθ' sgor.—[b] δὴ add ΑΣΥFSYxego et rc Ξ.—[c] πρὸς om x.—[d] αὐτὰ ΑΞ, om x: αὑτὰ *s.—[e] ἄλλα ἄλλοις AFqo et (qui ἄλλα in mg ponit) Θ, ἄλλοις ΣΥSexgr: ἀλλήλοις *s.—[f] τὸ ΞΥ (τὸ) exe, τῷ S, τὸν (adscripto in mg τῷ) F.—[g] ἐλαφρὸν s.—[h] καὶ...τὸ κάτω om F.—[i] τῷ βαρεῖ τὸ βαρὺ AΘSYqsgor.—[k] τῷ ἄνω τὸ ΘFSYqgor.—[l] πανδιάφορα s, πάντα διά-

οὗ καὶ πλεῖστον ἂν ἠθροισμένον εἴη] Verba huc injecta, *οὗ καὶ πλεῖστον ἂν ἠθροισμένον εἴη*, suspicionem in nobis excitarunt glossatoris, quum et verborum seriem perturbent, nec Ficinus ea agnoscat, nisi forte ejus rei inveneris vestigium in voce *undique*, quæ est in ejusdem verbis, *ad quem undique fertur*. Præterea malimus legere hic *φέρεσθαι* loco τοῦ *φέρεται*, quo pendeat melius a præcedenti *εἵλκε*. Sed nova quædam difficultas suboritur in verbis quæ sequuntur, *ἐπαναβὰς ἐπ' ἐκεῖνο*; utrum hic *πῦρ* intelligendum, an illud neutro genere dictum, *πρὸς ὃ φέρεται*, an etiam, *illo consilio*; uti simili fere modo sequitur, *καὶ δύναμιν εἰς τοῦτο ἔχων*, *potestatem habens eam in rem*. Lind.

πρότερον] Istud *πρότερον* videtur expungendum tanquam glossa τοῦ, *ῥᾷον*. Lind.

σεται[m] γιγνόμενα καὶ[n] ὄντα· τόδε[o] γε μὴν ἕν τι διανοητέον περὶ[p] πάντων αὐτῶν, ὡς ἡ μὲν πρὸς τὸ ξυγγενὲς ὁδὸς ἑκάστοις οὖσα βαρὺ μὲν τὸ φερόμενον[q] ποιεῖ,[r] τὸν δὲ τόπον εἰς ὃν τὸ τοιοῦτον[s] φέρεται κάτω, τὰ δὲ τούτοις ἔχοντα ὡς ἑτέρως[t] θάτερα. περὶ δὴ τούτων αὖ[u] τῶν παθημάτων[v] ταῦτα αἴτια εἰρήσθω. Λείου δ' αὖ[w] καὶ τραχέος παθήματος αἰτίαν πᾶς που κατιδὼν καὶ ἑτέρῳ δυνατὸς ἂν εἴη λέ-
III. 64. γειν· σκληρότης γὰρ ἀνωμαλότητι μιχθεῖσα, τὸ δ' ὁμαλότης πυκνότητι παρέχεται.

§. 38. Μέγιστον δὲ[x] καὶ λοιπὸν τῶν κοινῶν περὶ ὅλον
III. ii. 87. τὸ σῶμα παθημάτων τὸ τῶν ἡδέων καὶ τῶν ἀλγεινῶν αἴτιον ἐν οἷς διεληλύθαμεν καὶ ὅσα διὰ τῶν τοῦ σώματος μορίων αἰσθήσεις[y] κεκτημένα καὶ λύπας ἐν αὑτοῖς[z] ἡδονάς θ' ἅμα ἑπομένας[a] ἔχει. ὧδ' οὖν κατὰ παντὸς αἰσθητοῦ καὶ ἀναισθήτου παθήματος[b] τὰς αἰτίας λαμβάνωμεν,[c] ἀναμιμνησκόμενοι τὸ[d] τῆς εὐκινήτου τε[e] καὶ δυσκινήτου φύσεως ὅτι διειλόμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν·[f] ταύτῃ γὰρ δὴ[g] μεταδιωκτέον πάντα ὅσα ἐπινοοῦμεν ἑλεῖν.[h] τὸ μὲν[i] γὰρ[k] κατὰ φύσιν εὐκίνητον, ὅταν καὶ[l] βραχὺ πάθος εἰς αὐτὸ ἐμπίπτῃ,[m] διαδίδωσι κύκλῳ μόρια ἕτερα[n] ἑτέροις ταὐτὸν ἀπεργαζόμενα, μέχρι περ ἂν ἐπὶ τὸ φρόνιμον ἐλθόντα ἐξαγγείλῃ[o] τοῦ ποιήσαντος τὴν δύναμιν· τὸ δ' ἐναντίον ἑδραῖον ὂν κατ' οὐδένα τε κύκλον ἰὸν πάσχει μόνον, ἄλλο δὲ οὐ κινεῖ τῶν πλησίον,[p] ὥστε οὐ διαδιδόντων[q] μορίων μορίοις ἄλλων[r] ἄλλοις τὸ[s] πρῶτον πάθος ἐν αὐτοῖς[t] ἀκίνητον εἰς τὸ πᾶν ζῶον γενόμενον ἀναίσθητον παρέσχε τὸ παθόν.

φορα gr.—[m] ἀνευρεθήσεται corr Σ: ἂν εὑρεθήσεται *s.—[n] τε καὶ o.—[o] τό pr A.—[p] καὶ περὶ Θ.—[q] φαινόμενον Ygr.—[r] ποι g.—[s] τοιοῦτο ΣΥFSYqsxg.—[t] ἑτέροις F.—[u] αὖ ΑΘFSYqso et pr Υ: οὖν *s.—[v] μαθημάτων Y.—[w] αὖ που o.—[x] δὴ o, om x.—[y] αἰσθήσει pr o.—[z] αὐτοῖς ΑΘΞΣΥFSY.—[a] ἑνεπομένας s.—[b] πάθους F.—[c] λαμβάνομεν ΣΥFxeo.—[d] τε τὸ o.—[e] τε add ΑΘΣΥFSYsxegt et rc Ξ.—[f] πρόσθε o.—[g] δὴ add A.—[h] ἐπινοοῦμεν ἑλεῖν ΑΘΞFSYqsxegot: ἑλεῖν ἐπινοοῦμεν *s.—[i] μὲν add ΑΘΣΥFSYsxegot.—[k] γὰρ om ϖ.—[l] καὶ om Ss.—[m] εἰς αὐτὸ ἐμπίπτῃ A: ἐμπίπτῃ εἰς αὐτὸ *s.—[n] ἕτερα om r.—[o] ἐξαγγέλῃ F, ξυναγγείλῃ r.—[p] πλησίων s.—[q] διδόντων F.—[r] ἄλλον ΣΥY.—[s] τὸ om F.—[t] ἐν ἑαυτοῖς F, ἐν ἄλλῳ ἐν

ἂν εὑρεθήσεται] Non habet hic locum particula ἂν, ideoque legendum puto ἀνευρεθήσεται. Steph.

τῶν πλησίων] Cod. Tub. elegantiorem hic offert lectionem πλησίον. Land.

ταῦτα δὲ περί τε ὀστᾶ καὶ τρίχας[u] ἐστὶ καὶ ὅσα ἄλλα[v] γήϊνα τὸ πλεῖστον ἔχομεν ἐν ἡμῖν μόρια·[w] τὰ δὲ ἔμπροσθεν περὶ[x] τὰ τῆς ὄψεως καὶ ἀκοῆς μάλιστα, διὰ τὸ πυρὸς ἀέρος τε ἐν αὐτοῖς δύναμιν ἐνεῖναι[y] μεγίστην. τὸ[z] δὴ[a] τῆς III. ii. 88.
ἡδονῆς καὶ λύπης ὧδε δεῖ[b] διανοεῖσθαι.[c] τὸ μὲν[d] παρὰ[e] φύσιν καὶ βίαιον γιγνόμενον ἀθρόον[f] παρ'[g] ἡμῖν πάθος ἀλγεινόν, τὸ δ' εἰς φύσιν ἀπιὸν πάλιν ἀθρόον ἡδύ, τὸ[h] δὲ ἠρέμα καὶ κατὰ σμικρὸν ἀναίσθητον, τὸ δ' ἐναντίον[i] τούτοις ἐναντίως. τὸ δὲ μετ' εὐπετείας γιγνόμενον ἅπαν αἰσθητὸν μὲν ὅτι μάλιστα, λύπης[j] δὲ καὶ ἡδονῆς οὐ μετέχον, οἷον τὰ περὶ τὴν ὄψιν αὐτὴν παθήματα, ἣ[k] δὴ σῶμα[l] ἐν τοῖς πρόσθεν[m] ἐῤῥήθη καθ' ἡμέραν ξυμφυὲς ἡμῶν γίγνεσθαι. ταύτῃ γὰρ τομαὶ μὲν καὶ καύσεις καὶ ὅσα ἄλλα πάσχει[n] λύπας οὐκ ἐμποιοῦσιν, οὐδὲ ἡδονὰς πάλιν ἐπὶ ταὐτὸν ἀπιούσης εἶδος,[o] μέγισται δὲ αἰσθήσεις καὶ σαφέσταται καθότι τ'[p] ἂν πάθῃ[q] καὶ ὅσων[r] ἂν αὐτή[s] πῃ[t] προσβάλλουσα[u] ἐφάπτηται· βία γὰρ τὸ πάμπαν[v] οὐκ ἔνι τῇ διακρίσει τε αὐτῆς καὶ συγκρίσει. τὰ δὲ[w] ἐκ μειζόνων μερῶν σώματα μόγις εἴκοντα[x] τῷ δρῶντι, διαδιδόντα δὲ[y] εἰς ὅλον τὰς κινήσεις, ἡδονὰς ἴσχει καὶ λύπας, ἀλλοτριούμενα μὲν[z] λύπας, καθιστάμενα δὲ[a] εἰς ταὐτὸν[b] πάλιν[c] ἡδονάς. ὅσα III. 65.
δὲ κατὰ σμικρὸν τὰς ἀποχωρήσεις ἑαυτῶν καὶ κενώσεις εἴληφε, τὰς δὲ πληρώσεις ἀθρόας καὶ κατὰ μεγάλα, κε-

αὐτοῖς rc Θ.—[u] καὶ τὰς τρίχας A, καὶ περὶ τρίχας x.—[v] ἄλλα ὅσα F.—[w] μόριον r.—[x] τὰ περὶ F.—[y] ἐνεῖναι ΘFSYqsgor: εἶναι *s.—[z] τὸ...διανοεῖσθαι om F.—[a] δὲ g r.—[b] δὴ SYgr, om s.—[c] διανοείσθω SYr.—[d] μὲν γὰρ o.—[e] περὶ s.—[f] ἀθρόον (ut sæpe) A, ἀθρόως F: ἄθρόον *s.—[g] παρ' om r.—[h] τὸ...ἀναίσθητον add AFqo et mg Θ, quorum Ao soli habent καί.—[i] ἐναντίον F.—[j] λύπην...ἡδονὴν s.—[k] ἣ corr A: ᾗ *s.—[l] σώματα xe.—[m] πρόσθεν Ao: ἔμπροσθεν *s.—[n] ἄλλα πάθη πάσχει s.—[o] εἶδον r.—[p] τ' om Fxe: καθ' ὅτ' e.—[q] πάθοι g, πάσχῃ r.—[r] ὅσῳ Ξ, ὅσον Fo.—[s] αὐτῇ Fo: αὕτη s.—[t] ποι g.—[u] προσβαλοῦσα A, προσβαλλοῦσα F, προβάλλουσα r.—[v] τὸ παράπαν g: οὐκ ἔνι τὸ πάμπαν οὐκ ἐν τῇ o.—[w] δ' sxegor.—[x] ἥκοντα SYgr, εἴκοντα pr o.—[y] δὲ om r.—[z] μὲν om pr o.—[a] δὲ πάλιν SYs.—[b] ταυτὸ FYsgr: τὸ

ἡδύ· τὸ δ' ἐναντίον] Cod. Tub. inter ἡδὺ et τὸ δ' ἐναντίον integram habet insertam phrasin illam: τὸ δὲ ἠρέμα κατὰ σμικρὸν, sc. εἰς φύσιν ἀπίον πάλιν, ἀναίσθητον. At videtur nobis eadem melius inseri post ἐναντίως, quod nunc phrasis, τὸ δὲ μετ' εὐπετείας etc. quæ statim subsequitur, melius illi respondet. Lind.

ἡμῶν] In verbis ξυμφυὲς ἡμῶν γίγνεται, mutandum in ἡμῖν, quum non possit pertinere ad σῶμα, quæ vox hic significat rem extra nos positam, quæ visui nostro die jungi dicitur. Res autem illa est lux. Lind.

III. ii. 89. νώσεως μὲν ἀναίσθητα, πληρώσεως δὲ αἰσθητικὰ γιγνόμενα, λύπας μὲν οὐ παρέχει τῷ θνητῷ τῆς ψυχῆς, μεγίστας δὲ ἡδονάς· ἔστι δ' ἔνδηλα[d] περὶ τὰς[e] εὐωδίας. ὅσα δὲ ἀπαλλοτριοῦται μὲν ἀθρόα, κατὰ σμικρὰ[f] δὲ μόγις τε εἰς[g] ταὐτὸν[h] πάλιν ἑαυτοῖς καθίσταται, τοὐναντίον τοῖς ἔμπροσθεν πάντα ἀποδίδωσι· ταῦτα[i] δ' αὖ περὶ τὰς καύσεις καὶ τομὰς τοῦ σώματος γιγνόμενά ἐστι[k] κατάδηλα.

§. 39. Καὶ[l] τὰ μὲν δὴ κοινὰ τοῦ σώματος παντὸς παθήματα, τῶν τε[m] ἐπωνυμιῶν ὅσαι τοῖς δρῶσιν αὐτὰ γεγόνασι, σχεδὸν εἴρηται· τὰ δ' ἐν ἰδίοις μέρεσιν ἡμῶν γιγνόμενα, τά τε πάθη καὶ τὰς αἰτίας τῶν[n] δρώντων αὐτά,[o] πειρατέον εἰπεῖν, ἄν πῃ δυνώμεθα.[p] Πρῶτον μὲν[q] οὖν[r] ὅσα τῶν χυμῶν πέρι λέγοντες ἐν τοῖς πρόσθεν ἀπελίπομεν,[s] ἴδι'[t] ὄντα παθήματα περὶ τὴν γλῶτταν, ἐμφανιστέον ᾗ δυνατόν. φαίνεται δὲ καὶ ταῦτα, ὥς περ οὖν καὶ τὰ[u] πολλά, διὰ συγκρίσεών τέ τινων καὶ διακρίσεων γίγνεσθαι,[v] πρὸς δὲ αὐταῖς κεχρῆσθαι μᾶλλόν τι τῶν ἄλλων τραχύτησί τε καὶ λειότησιν. ὅσα μὲν γὰρ εἰσιόντα περὶ τὰ φλέβια,[w] οἷόν[x] περ[y] δοκιμεῖα[z] τῆς γλώττης τεταμένα ἐπὶ τὴν καρδίαν, εἰς τὰ νοτερὰ τῆς σαρκὸς καὶ ἁπαλὰ ἐμπίπτοντα γήϊνα[a] μέρη[b] κατατηκόμενα ξυνάγει
III. ii. 90. τὰ φλέβια καὶ ἀποξηραίνει, τραχύτερα μὲν ὄντα στρυφνά, ἧττον δὲ τραχύνοντα αὐστηρὰ φαίνεται.[c] τὰ δὲ[d] τούτων

αὐτὸ *ς.—[e] πάλιν om Ys.—[d] ἐνδῆλον s.—[e] τῆς s.—[f] σμικρὸν F.—[g] μόγις τε καὶ εἰς A: μόγις εἰς *ς.—[h] ταυτὸ ΑΘΞΣΥFSYsegor.—[i] ταῦτα Fe: ταυτὰ *ς.—[k] ἐστι om r.—[l] καὶ add AFo.—[m] τ' sxgor.—[n] αὐ÷τῶν A, αὐτῶν (omissis τῶν δρώντων) g.—[o] αὐτὰ om Ao.—[p] δυναίμεθα r.—[q] μὲν om A.—[r] οὖν om SYsgr.—[s] ἀπελείπομεν A.—[t] ἴδια A, ἤδη ΘYsgr, εἴδη S.—[u] τὰ add Ao.—[v] τε γίγνεσθαι g.—[w] φλέβια ΣΥ cum pr Ξ et hoc loco et plerumque: φλεβία *ς.—[x] τὰ οἷον xe.—[y] τι r.—[z] δοκιμεῖα A: δοκίμια *ς.—[a] γῆϊα x.—[b] μέρη ΑΘFq: μέσα cum *ς corr Υ.—[c] φαίνεν-

§. 39. ὅσα μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Græce legendum, ὅσα μὲν γὰρ εἰσιόντα περὶ τὰ φλεβία, οἷόν περ δοκίμια τῆς γλώττης, τεταμένα ἐπὶ τὴν καρδίαν, εἰς τὰ μανότερα τῆς σαρκὸς καὶ ἁπαλὰ ἐμπίπτοντα, γήϊνά τινα μέρη κατατηκόμενα, ξυνάγει τὰ φλεβία καὶ ἀποξηραίνει, τραχύτερα μὲν ὄντα, στρυφνά, ἧττον δὲ τραχύνοντα, αὐστηρὰ λέγεται. Cornar.

νοτερὰ] Non opus videtur esse conjectura Cornarii, qua μανότερα pro νοτερὰ, et γήϊνά τινα μέρη proposuit loco τῶν, γήϊνα μέσα. Primum enim νότερα bene respondet voci γήϊνα: tum μέσα bene refertur ad præcedens ἐμπίπτοντα, quamvis infra quoque dicatur τοῖς ἐνοῦσιν αὐτόθι μέρεσι γεώδεσι. At voce κατατηκόμενα impugnata, malimus κατατήκοντα. Lind.

τε[e] ῥυπτικὰ καὶ πᾶν τὸ περὶ τὴν γλῶτταν ἀποκλύνοντα πέρα μὲν τοῦ μετρίου τοῦτο δρῶντα καὶ προσεπιλαμβανόμενα, ὥστε ἀποτήκειν αὐτῆς τῆς[f] φύσεως, οἷον ἡ τῶν λίτρων[g] δύναμις, πικρὰ πάνθ' οὕτως ὠνόμασται· τὰ δὲ ὑποδεέστερα τῆς λιτρώδους[h] ἕξεως ἐπὶ τὸ μέτριόν τε τῇ ῥύψει[i] χρώμενα ἁλυκὰ ἄνευ πικρότητος τραχείας καὶ φίλα μᾶλλον ἡμῖν φαντάζεται. τὰ δὲ τῇ τοῦ στόματος[k] θερμότητι κοινωνήσαντα καὶ λειαινόμενα[l] ὑπ' αὐτοῦ, ξυνεκπυρούμενα[m] καὶ[n] πάλιν αὐτὰ ἀντικάοντα τὸ διαθερμῆναν, φερόμενά τε[o] ὑπὸ κουφότητος ἄνω πρὸς τὰς τῆς κεφαλῆς αἰσθήσεις, τέμνοντά τε[p] πάνθ' ὁπόσοις[q] ἂν προσπίπτῃ,[r]
διὰ[s] ταύτας τὰς[t] δυνάμεις δριμέα[u] πάντα τὰ τοιαῦτα III. 66.
ἐλέχθη. τῶν δὲ αὐτῶν προλελεπτυσμένων μὲν ὑπὸ σηπεδόνος, εἰς δὲ τὰς[v] στενὰς φλέβας ἐνδυομένων, καὶ[w] τοῖς ἐνοῦσιν αὐτόθι μέρεσι γεώδεσι καὶ ὅσα ἀέρος ξυμμετρίαν ἔχοντα, ὥστε κινήσαντα περὶ[x] ἄλληλα ποιεῖν κυκᾶσθαι, κυκώμενα δὲ περιπίπτειν τε καὶ εἰς ἕτερα ἐνδυόμενα ἕτερα κοῖλα ἀπεργάζεσθαι, περιτεινόμενα τοῖς εἰσιοῦσιν· ἃ δὴ[y]

ται ɛε.—[d] δὲ post τούτων ponit F.—[e] τε add A.—[f] αὐτῆς τί τῆς ɛεs.—[g] λίτρων A: νίτρων *s.—[h] λιτρώδους A: νιτρώδους *s.—[i] ῥίψει SY.—[k] σώματος S, σώμα^{στο}τος s.—[l] λεαινόμενα ɛε.—[m] ξ. AFYr.—[n] καὶ...τε om s.—[o] τε om SYgr.—[p] τε om ΘΞΣΤFSYsgr.—[q] ὁπόσοις A: ὅσοις *s.—[r] προσπίπτοι Ssg, προσπίπτει Y, προσπίπτει^{οι} o.—[s] καὶ διὰ o.—[t] τὰς om Y.—[u] δρυμέα Ξ.—[v] τὰς om F.—[w] ἐν Θ.—

πικρότητος] In præced. editionibus est πυκνότητος, quod ita mendosum est ut sit ambiguum et velut medium inter πικρότητος et πυκνότητος. Sed πυκνότητος quidam substituendum putarunt, quum illis in mentem non veniret (ut opinor) altera lectio πικρότητος, quam et vet. exempl. habet, et Fic. agnoscit. Steph.

διὰ ταύτας] Alii hæc verba, διὰ ταύτας τὰς δυνάμεις, jungunt sequentibus, posita interpunctione post προσπίπτῃ. Steph. Nimirum Ficinus, *Propter hujusmodi vires acuta vocantur*. Bip.

προσπίπτῃ] Ficinus recte *incidit* post προσπίπτῃ, sequentia jungens subsequentibus. Lind.

δριμέα] Sic et Fic. δριμέα hic interpr. *acuta*, non *acria*, quod tamen malim: vel *acida*. Steph.

τῶν δὲ αὐτῶν προλελεπτυσμένων] Genitivos hos post longam verborum anacoluthiam jungendos esse apparet cum illis verbis, τὸ δὲ τούτων αἴτιον τῶν παθημάτων, ὀξὺ προσρηθῆναι. Dativos autem illos καὶ τοῖς ἐνοῦσιν αὐτόθι μέρεσι γεώδεσι ceteris non bene junxeris aliter nisi, interciso post ἀέρος, vocem ἔχοντα mutaveris in ἐχόντων, ita ut infinitivi illi γενέσθαι, περιστῆναι, κληθῆναι, pendeant quidem ab illo ὥστε κινήσαντα, vox autem προσρηθῆναι ab intellectu δεῖ aut ἀναγκὴ, ut p. 67. C. Sed restant etiam verba illa: ἃ δὴ νοτίδος περὶ ἀέρα κοίλης περιταθείσης τότε μὲν γεώδους, τότε δὲ καὶ καθαρᾶς νοτερὰ ἀγγεῖα ἀέρος ὕδατα κοῖλα περιφερῆ τε γενέσθαι, ubi aut νοτερὰ ἀγγεῖα abundant, aut ὕδατα κοῖλα περιφερῆτε, altero explicante alterum. Lind.

νοτίδος περὶ ἀέρα κοίλης περιταθείσης,[z] τοτὲ μὲν γεώδους,
III. ii. 91. τοτὲ δὲ[a] καὶ[b] καθαρᾶς, νοτερὰ[c] ἀγγεῖα ἀέρος ὕδατα[d] κοῖλα περιφερῆ[e] τε γενέσθαι, καὶ τὰ μὲν τῆς καθαρᾶς διαφανεῖς περιστῆναι, κληθείσας ὄνομα πομφόλυγας,[f] τὰ δὲ τῆς γεώδους, ὁμοῦ κινουμένης τε[g] καὶ αἰρομένης,[h] ζέσιν τε καὶ ζύμωσιν ἐπίκλην λεχθῆναι,[i] τὸ δὲ τούτων αἴτιον τῶν παθημάτων ὀξὺ προσρηθῆναι. ξύμπασι δὲ τοῖς περὶ ταῦτα εἰρημένοις πάθος ἐναντίον ἀπ' ἐναντίας ἐστὶ προφάσεως, ὁπόταν[k] ἡ τῶν εἰσιόντων ξύστασις[l] ἐν ὑγροῖς, οἰκεία τῇ τῆς γλώττης ἕξει πεφυκυῖα, λειαίνῃ[m] μὲν ἐπαλείφουσα τὰ τραχυνθέντα,[n] τὰ δὲ παρὰ φύσιν ξυνεστῶτα[o] ἢ[p] κεχυμένα τὰ μὲν ξυνάγῃ,[q] τὰ δὲ χαλᾷ, καὶ πάνθ' ὅτι μάλιστα ἱδρύῃ[r] κατὰ φύσιν· ἡδὺ καὶ προσφιλὲς παντὶ πᾶν[s] τὸ τοιοῦτον ἴαμα τῶν βιαίων παθημάτων[t] γιγνόμενον κέκληται γλυκύ.

§. 40. Καὶ τὰ μὲν δὴ[u] ταύτῃ ταῦτα·[v] περὶ δὲ δὴ[w] τὴν[x] τῶν μυκτήρων δύναμιν εἴδη μὲν οὐκ ἔνι. τὸ γὰρ[y] τῶν ὀσμῶν πᾶν ἡμιγενές, εἴδει δὲ οὐδενὶ ξυμβέβηκε ξυμμετρία[z] πρὸς τό τινα σχεῖν[a] ὀσμήν. ἀλλ' ἡμῶν[b] αἱ περὶ ταῦτα[c] φλέβες πρὸς μὲν τὰ γῆς ὕδατός τε γένη στενώτεραι ξυνέστησαν, πρὸς δὲ τὰ πυρὸς ἀέρος τε εὐρύτεραι, διὸ τούτων οὐδεὶς οὐδενὸς ὀσμῆς πώποτε ᾔσθετό τινος, ἀλλ' ἀεὶ[d] βρε-
III. ii. 92. χομένων ἢ σηπομένων ἢ τηκομένων ἢ θυμιωμένων γίγνονταί τινων· μεταβάλλοντος γὰρ ὕδατος εἰς ἀέρα ἀέρος τε εἰς ὕδωρ ἐν τῷ μεταξὺ τούτων γεγόνασιν, εἰσί[e] τε[f] ὀσμαὶ ξύμπασαι καπνὸς ἢ ὁμίχλη.[g] τούτων δὲ τὸ μὲν ἐξ ἀέρος εἰς ὕδωρ

[z] πρὸς rc A.—[y] δὲ e.—[z] περιτεθείσης F.—[a] δὲ om F.—[b] καὶ om s.—[c] νοτερὰ... 326, 8. καθαρᾶς om e.—[d] ὕδατι pr Θ, ὕδατος corr.—[e] περιφανῆ τε Yxgr et γρ o, περιφανεῖται s.—[f] παμφόλυγας Θ.—[g] τε add ΑΘΣΥFSsxegor et rc Ξ.—[h] αἰρομένης g.—[i] λεχθῆναι ΑΘFSYqsxgor et γρ Υ: κληθῆναι *s.—[k] ὡς ὁπόταν rc Θ, ὁπότε δὲ xe.—[l] ξ. A.—[m] λειάνῃ o, λεαίνει xeg.—[n] τραχυθέντα es, πραϋνθέντα r.—[o] ξυνεστῶσα Ξ.—[p] τε καὶ r.—[q] ξυνάγει ΞFYxegr.—[r] ἱδρύει ΞFYxegr: post φύσιν ponit e.—[s] πᾶν om Σ.—[t] μαθημάτων Y.—[u] δὴ om A.—[v] ταυτὶ ταῦτα F, ταῦτα ταύτῃ Ss.—[w] δὴ add ΑΘΥFxeo.—[x] τὴν om ΘF.—[y] δὲ r et corr o.—[z] ξυμμετρία A, μετρία r: συμμετρία *s.—[a] ἔχειν (supra posito σχεῖν) A.—[b] ἡμῶν s.—[c] ταῦτα ΑΘFSYqsxgor: τὰ τοιαῦτα *s.—[d] ἢ A.—[e] ἐστίν s.—[f] δὲ A.—[g] ὀμίχλη Ξ.—[h] ὃ o.

αἴτιον] Non jungitur *αἴτιον* cum *ὀξὺ*, ut dicatur *causa acida*: sed *aciditas* vocari id quod harum passionum sit causa; sive, harum affectionum. STEPH.

ἰὸν ὁμίχλη,[g] τὸ δὲ[h] ἐξ ὕδατος εἰς ἀέρα καπνός. ὅθεν λεπτότεραι μὲν ὕδατος, παχύτεραι δὲ ὀσμαὶ ξύμπασαι γεγόνασιν ἀέρος.[i] δηλοῦνται δέ, ὁπόταν τινὸς ἀντιφραχθέντος[l] περὶ τὴν ἀναπνοὴν ἄγῃ τις[m] βίᾳ τὸ πνεῦμα εἰς αὐτόν·[n] τότε γὰρ ὀσμὴ μὲν[o] οὐδεμία ξυνδιηθεῖται,[p] τὸ δὲ πνεῦμα τῶν ὀσμῶν ἐρημωθὲν αὐτὸ[q] μόνον ἕπεται. δύ'[r] οὖν ταῦτα ἀνώνυμα τὰ τούτων ποικίλματα γέγονεν, οὐκ ἐκ πολλῶν οὐδ' III. 67.
ἁπλῶν εἰδῶν ὄντα,[s] ἀλλὰ διχῇ τό θ'[t] ἡδὺ καὶ τὸ λυπηρὸν αὐτόθι μόνω[u] διαφανῆ λέγεσθον, τὸ μὲν τραχῦνόν τε καὶ βιαζόμενον τὸ κύτος ἅπαν, ὅσον ἡμῶν μεταξὺ κορυφῆς τοῦ τε ὀμφαλοῦ κεῖται, τὸ δὲ ταὐτὸν[v] τοῦτο καταπραῦνον καὶ πάλιν ᾗ πέφυκεν ἀγαπητῶς ἀποδιδόν.

§. 41. Τρίτον δὲ αἰσθητικὸν ἐν ἡμῖν μέρος[w] ἐπισκοποῦσι τὸ περὶ τὴν ἀκοήν, δι' ἃς αἰτίας[x] τὰ περὶ αὐτὸ[y] ξυμβαίνει παθήματα, λεκτέον. ὅλως μὲν οὖν φωνὴν θῶμεν τὴν δι' ὤτων[z] ὑπ' ἀέρος ἐγκεφάλου τε καὶ αἵματος[a] μέχρι ψυχῆς III. ii. 93.
πληγὴν διαδιδομένην, τὴν δὲ ὑπ' αὐτῆς κίνησιν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μὲν ἀρχομένην, τελευτῶσαν[b] δὲ περὶ τὴν τοῦ ἥπατος ἕδραν, ἀκοήν· ὅση δ' αὐτῆς ταχεῖα, ὀξεῖαν,[c] ὅση δὲ

τινος
—[i] ἀέρος γεγόνασι SYsgr. ἀέρος F: id τινος in mg ponit Θ.—[l] ἀντιπραχθέντος ΘΣΥFSYsxegor.—[m] τι r.—[n] αὐτόν Υ, αὐτό SYqsgr et correctus o: αὐτὸν s.—[o] μὲν om F.—[p] ξυνδιηθεῖται AFo, συνδιηθῆται Ξ.—[q] αὐτῷ ΞΣΥxe.—[r] δύ' ΑΘΞΣΥ FSY et corr o, δύο sxegr: διὰ *s.—[s] ὄντων ΘΣSsxegr.—[t] θ' add A.—[u] μόνα F.—[v] ταυτὸν ΑΘΥgor: ταυτὸ *s.—[w] μένος pr Θ.—[x] δ' αἰτίας A.—[y] αὐτὸ corr A:
ὄμματος
αὐτὰ *s.—[z] τήνδ' ὤτων r.—[a] αἵματος S.—[b] τελευτῶντας r.—[c] ὀξεῖα SYqgr.—

§. 40. διὰ οὖν ταῦτα] Cod. Tub. δύο οὖν ταῦτα. Ficinus: *Duæ igitur hæ*, Btp.

§. 41. αὐτὰ] Reponendum puto αὐτό: videlicet τὸ αἰσθητικὸν μέρος. Steph.

τὴν δι' ὤτων κ. τ. λ.] Quorum verborum illa series est: τὴν ἐγκεφάλου τε καὶ αἵματος μέχρι ψυχῆς πληγὴν ὑπ' ἀέρος δι' ὤτων. Unde Ficinum hic male interpretari efficitur dicentem: *pulsationem quandam ab aëre per aures cerebrumque et sanguinem usque ad animam penetrantem*, dum debuit potius explicari: *pulsationem quandam ab aëre per aures factam cerebri et sanguinis, quæ usque ad animum penetravit*. Lind.

ὅση δ' αὐτῆς ταχεῖα, ὀξεῖαν] Ficinus quidem vertit: *motio quidem velox, acuta provenit.* At cujus tandem motio; Serranus autem: *ejus vero motionem, hujusmodi quæ sit velox, acutam: quæ tardior, graviorem efficere etc.* Quæ cuncta si quis me melius intelligit, cedam ei operæ præmium. Primum hic apparet, omnes illos accusativos, quales sunt, ὀξεῖαν, βαρυτέραν etc. pendere a præcedenti voce θῶμεν, unde efficitur, ibi intelligi φωνήν. Vox autem ὅση non potest rectius referri alio quam ad vocem ante adhibitam κίνησιν, sicuti αὐτῆς ad πληγὴν τῆς φωνῆς. Quo facto, in locum τῶν, ὅση δὲ βραδυτέρα, βαρυτέραν, rescribendum est ὅση δὲ βραδεῖα, βαρεῖαν. Quod vitium ortum est culpa librarii, qui illud ὅση δ' αὐτῆς intellexit, quasi scriptum esset, ὅσον δ' αὐτῆς. Quod si

βραδυτέρα,[d] βαρυτέραν· τὴν δὲ ὁμοίαν[e] ὁμαλήν τε καὶ λείαν,[f] τὴν δ' ἐναντίαν τραχεῖαν· μεγάλην δὲ τὴν πολλήν, ὅση[g] δ'[h] ἐναντία,[i] σμικράν. τὰ[k] δὲ περὶ[l] ξυμφωνίας αὐτῶν ἐν τοῖς ὕστερον λεχθησομένοις ἀνάγκη ῥηθῆναι.

§. 42. Τέταρτον δὴ[m] λοιπὸν ἔτι γένος ἡμῖν[n] αἰσθητικόν, ὃ διελέσθαι δεῖ συχνὰ ἐν ἑαυτῷ ποικίλματα κεκτημένον, ἃ ξύμπαντα μὲν χρόας ἐκαλέσαμεν, φλόγα τῶν σωμάτων ἑκάστων[o] ἀποῤῥέουσαν, ὄψει ξύμμετρα[p] μόρια ἔχουσαν πρὸς αἴσθησιν· ὄψεως δὲ ἐν τοῖς πρόσθεν αὐτῶν[q] περὶ τῶν αἰτίων[r] τῆς γενέσεως[s] ἐῤῥήθη.[t] τῇδ' οὖν τῶν χρωμάτων[u] πέρι μάλιστα εἰκὸς πρέποι τ'[v] ἂν ἐπιεικεῖ[w] λόγῳ διεξελθεῖν, τὰ φερόμενα ἀπὸ τῶν ἄλλων μόρια[x] ἐμπίπτοντά[y] τε[z] εἰς τὴν ὄψιν τὰ μὲν ἐλάττω, τὰ δὲ μείζω,[a] τὰ δ'[b] ἴσα τοῖς[c] αὐτῆς[d] τῆς[e] ὄψεως μέρεσιν εἶναι, τὰ μὲν οὖν ἴσα ἀναίσθητα, ἃ δὴ καὶ διαφανῆ λέγομεν, τὰ δὲ μείζω καὶ[f] ἐλάττω, τὰ[g] μὲν συγκρίνοντα, τὰ δὲ διακρίνοντα αὐτήν, τοῖς περὶ τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς[h] καὶ τοῖς περὶ
III. ii. 94. τὴν γλῶτταν στρυφνοῖς καὶ ὅσα θερμαντικὰ ὄντα δριμέα ἐκαλέσαμεν ἀδελφὰ εἶναι, τά τε λευκὰ καὶ τὰ μέλανα, ἐκείνων παθήματα γεγονότα ἐν ἄλλῳ γένει[i] ταὐτά,[k] φαν-

βαρυ

[d] βραχυτέρα A et pr o, βαρυτέρα Sr, βραδυτέραν Θg, ὀξυτέραν Y, ὀξυβραδυτέραν F.

λει

—[e] ὁμοίαν Ao: μίαν *s.—[f] μίαν Y.—[g] ὅσην FYqgr.—[h] δ' om g.—[i] ἐναντίαν FS Ygr.—[k] τὰ FSq et pr o: τὰς *s.—[l] περὶ ΑΘFSYqs et pr Υo: πέριξ *s.—[m] γὰρ δὴ ΘSYqsr.—[n] ἡμῖν om r.—[o] ἑκάστων σωμάτων Ss.—[p] ξ. ΑΘΣΥFSYxregor.—[q] αὐτὸ Ao, αὐτῷ ΘFYgr.—[r] αἰτιῶν r.—[s] τῆς γενέσεως om Σ—[t] ὀλίγα ἐῤῥήθη mg A.—[u] χρημάτων r.—[v] γ' S, γε s.—[w] τὸν ἐπιεικῆ A, ἐπιεικῆ F.—[x] μόρια Ao: μορίων *s.—[y] ἐκπίπτοντα g.—[z] τε A, γε o: δὲ *s.—[a] τὰ δὲ μείζω...καὶ om S.—[b] τὰ δ'...καὶ om s.—[c] τῆς F.—[d] αὐτοῖς ΣΥxe.—[e] τῆς om F.—[f] καὶ AFqo et rc Θ, om ΣΥ Yxegr et pr Θ: ἢ *s.—[g] τὰ ante μὲν om Ss.—[h] ψυχροῖς καὶ θερμοῖς or.—[i] γένη

re vera esset, scribendum continuo esset, ταχίων, ὀξυτέραν, cui rectus sensus profecto deesset. Lind.

§. 42. κεκτημένον] Non potest ferri κεκτημένῳ, quod habent præced. editiones. Illa autem ὄψεως δὲ etc. ferri possunt: non aliter intelligendo quam si verba ita essent collocata, περὶ δὲ αὐτῶν τῶν αἰτίων τῆς γενέσεως ὄψεως ἐῤῥήθη ἐν τοῖς πρόσθεν. Steph. Cod. Tub. quoque κεκτημένον: at pro ἐν ἑαυτῷ habet ἐν ἑαυτοῖς. Bip.

μορίων] Cod. Tub. hic loco τοῦ μορίων offert μόρια, quæ ratio rem magis definit. Lind.

μέλανα] Sic etiam in præced. edit. post μέλανα est hypostigme: ut non interpretemur, *albas et nigras affectiones*, (sive passiones) sed *alba et nigra*, quæ sunt affectiones illorum. Intell. autem, illorum quorum modo mentionem fecit: videlicet calidorum et frigidorum, acerborum et acrium. Steph.

ἐκείνων κ. τ. λ.] Locus duobus mendis laborat, quibus ei ademptis, sensus facilior erit intellectu. Scribe igitur:

ταζόμενα δὲ ἄλλα διὰ ταύτας τὰς αἰτίας. οὕτως οὖν αὐτὰ προσρητέον, τὸ μὲν διακριτικὸν τῆς ὄψεως λευκόν, τὸ δ' ἐναντίον αὐτοῦ μέλαν, τὴν δ' ὀξυτέραν φορὰν[l] καὶ γένους πυρὸς[m] ἑτέρου προσπίπτουσαν καὶ διακρίνουσαν τὴν ὄψιν μέχρι τῶν ὀμμάτων, αὐτάς τε τῶν ὀφθαλμῶν τὰς διεξόδους βίᾳ διωθοῦσαν καὶ τήκουσαν, πῦρ μὲν[n] καὶ ὕδωρ ἀθρόον,[o] III. 68.
ὃ δάκρυον καλοῦμεν, ἐκεῖθεν ἐκχέουσαν,[p] αὐτὴν δὲ οὖσαν πῦρ, ἐξ ἐναντίας ἀπαντῶσαν, καὶ τοῦ μὲν ἐκπηδῶντος[q] πυρὸς[r] οἷον ἀπ'[s] ἀστραπῆς, τοῦ δ' εἰσιόντος καὶ περὶ τὸ νοτερὸν κατασβεννυμένου, παντοδαπῶν ἐν τῇ κυκήσει[t] ταύτῃ γιγνομένων χρωμάτων, μαρμαρυγὰς μὲν τὸ πάθος προσείπομεν,[u] τὸ δὲ τοῦτο[v] ἀπεργαζόμενον λαμπρόν τε καὶ στίλβον ἐπωνομάσαμεν. τὸ δὲ τούτων αὖ[w] μεταξὺ πυρὸς γένος,[x] πρὸς μὲν[y] τὸ τῶν ὀμμάτων ὑγρὸν ἀφικνούμενον καὶ κεραννύμενον αὐτῷ,[z] στίλβον δὲ οὔ, τῇ[a] δὲ διὰ τῆς νοτίδος αὐγῇ[b] τοῦ πυρὸς μιγνυμένῃ[c] χρῶμα ἔναιμον παρασχομένῃ,[d] τοὔνομα ἐρυθρὸν[e] λέγομεν. λαμπρόν τε ἐρυθρῷ λευκῷ[f] III. ii. 96.
τε μιγνύμενον ξανθὸν γέγονε· τὸ δ' ὅσον μέτρον ὅσοις, οὐδ' εἴ τις εἰδείη, νοῦν ἔχει[g] τὸ[h] λέγειν, ὧν μή τέ τινα ἀνάγκην

g.—[k] ταυτόν s.—[l] ὀξοτέραν (q) φοράν (q) S.—[m] πυρετοῦ F.—[n] μὲν οὖν F.—[o] καὶ ὕδωρ ἀθρόον S, ἀθρόον καὶ ὕδωρ A, καὶ ὕδωρ καὶ ἀθρόον t: καὶ ὕδωρ ἀθρόον s.—[p] ἐκχέουσαν ἐκεῖθεν F.—[q] ἐκ ποδῶν τοῦ g.—[r] τοῦ πυρὸς F.—[s] ἀπ' om pr Θ, ἐπ' g.—[t] κυήσει (ν) F.—[u] προσείπωμεν ΞSYsg.—[v] ταῦτα t.—[w] ἂν SYsgt.—[x] γενόμενος F.—[y] μὲν om pr Ξ.—[z] αὐτὸ (ῷ) SY.—[a] τῆς e.—[b] αὐτηῖ (apposito in mg γ) A.—[c] μιγνυμένη (ου) S, προσμιγνυμένου (η) o.—[d] χρῶμά τε παρασχομένη ἔναιμον (ἔναιμον rc) o.—[e] ἐρυθρὸν t.—[f] λευκόν ΘΣTSYsxegt.—[g] ἔχει ΘΣTFSYqsxegt, ἔχει (ν) A: ἔχοι s.—[h] τὸ om s.

τά τε λευκὰ καὶ τὰ μέλανα, ἐκείνοις (sc. τοῖς θερμοῖς, ψυχροῖς, στρυφνοῖς, δρίμεσι) παθήματα γεγονότα ἐν μὲν ὅλῳ γένει ταὐτὰ (sc. τῷ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν) φανταζόμενα δὲ ἄλλα διὰ ταύτας τὰς αἰτίας (ὅτι αὐτὰ συγκρίνει καὶ διακρίνει τὴν ὄψιν). Quam causam discriminis solum cogitati mox amplius explicat. cf. p. 57. D. οὐ καλὸν ὅλον τὸ ζῶον, p. 89. B. τοῦ τε γένους ξύμπαντος. Lind.

φορὰν (καὶ γένους πυρὸς ἑτέρου)] Non mirarer, si quis, quæ uncis inclusimus, nobiscum haberet aliena a manu adscripta, non quod falsa sunt, sed quia, quod e præmissis demum intelligitur, iisdem hic jam præmittitur. Etiamque καὶ γένους videntur abundare. Lind.

μιγνυμένῃ] Repono μιγνυμένου. Intell. enim, πυρὸς μιγνυμένου τῇ αὐγῇ. Steph.

παρασχομένῃ] Videtur hic, ut rerum verborumque series legitime procedat, rescribendum μιγνύμενον—παρασχόμενον aut παρεχόμενον, quæ referuntur ad πυρὸς γένος. Quo facto, quam sit huic loco inepta Stephani conjectura scribentis μιγνυμένου, statim intelligitur. Lind.

λαμπρὸν] Post λαμπρὸν aptior esset particula δέ. Steph.

μήτε τὸν εἰκότα λόγον καὶ μετρίως ἄν τις εἰπεῖν εἴη δυνατός. ἐρυθρὸν δὲ[i] *δὴ μέλανι λευκῷ τε κραθὲν*[k] *ἁλουργοῦν·*[l] *ὄρφνινον*[m] *δέ, ὅταν*[n] *τούτοις μεμιγμένοις*[o] *καυθεῖσί τε μᾶλλον συγκραθῇ*[p] *μέλαν. πυῤῥὸν δὲ*[q] *ξανθοῦ τε*[r] *καὶ φαιοῦ κράσει γίγνεται, φαιὸν δὲ λευκοῦ τε καὶ μέλανος, τὸ δὲ ὠχρὸν λευκοῦ*[s] *ξανθῷ μεμιγμένου.*[t] *λαμπρῷ*[u] *δὲ λευκὸν*[v] *ξυνελθὸν καὶ εἰς μέλαν*[w] *κατακορὲς ἐμπεσὸν κυανοῦν*[x] *χρῶμα ἀποτελεῖται, κυανοῦ δὲ λευκῷ*[y] *κεραννυμένου γλαυκόν, πυῤῥοῦ δὲ μέλανι πράσιον.*[z] *τὰ δὲ ἄλλα ἀπὸ τούτων σχεδὸν δῆλα, αἷς ἂν ἀφομοιούμενα μίξεσι διασῴζοι τὸν εἰκότα μῦθον.* Εἰ *δέ τις τούτων*[a] *ἔργῳ σκοπούμενος βάσανον λαμβάνοι,*[b] *τὸ τῆς ἀνθρωπίνης καὶ θείας φύσεως ἠγνοηκὼς ἂν εἴη διάφορον, ὅτι θεὸς*[c] *μὲν τὰ πολλὰ εἰς ἓν ξυγκεραννύναι*[d] *καὶ*[e] *πάλιν ἐξ ἑνὸς εἰς πολλὰ διαλύειν ἱκανὸς ὡς*[f] *ἐπιστάμενος ἅμα καὶ δυνατός,*[g] *ἀνθρώπων δὲ οὐδεὶς οὐδέτερα τούτων ἱκανὸς οὔτε*[h] *ἔστι νῦν οὔτ' εἰσαῦθίς ποτ' ἔσται.*

§. 43. Ταῦτα *δὴ πάντα*[i] *τότε ταύτῃ πεφυκότα ἐξ ἀνάγκης ὁ τοῦ καλλίστου τε καὶ ἀρίστου δημιουργὸς ἐν*
III. ii. 96. *τοῖς γιγνομένοις παρελάμβανεν, ἡνίκα τὸν αὐτάρκη τε καὶ τὸν*[k] *τελεώτατον θεὸν ἐγέννα, χρώμενος μὲν ταῖς περὶ ταῦτα αἰτίαις ὑπηρετούσαις, τὸ δὲ εὖ τεκταινόμενος ἐν πᾶσι τοῖς γιγνομένοις αὐτός.*[l] *διὸ δὴ χρὴ δύ'*[m] *αἰτίας εἴδη*[n] *διορίζεσθαι, τὸ μὲν ἀναγκαῖον, τὸ δὲ θεῖον, καὶ*[o] *τὸ μὲν θεῖον ἐν ἅπασι ζητεῖν κτήσεως ἕνεκα εὐδαίμονος*[p] *βίου, καθ' ὅσον*
III. 69. *ἡμῶν*[q] *ἡ φύσις ἐνδέχεται, τὸ δὲ ἀναγκαῖον ἐκείνων χάριν,*

—[i] δὲ om FSYsgr.—[k] κρανθὲν TSYxe, κρατηθὲν F.—[l] ἁλουργὸν FSso.—[m] ὀρφνειὸν F, ὀρφνειον Ξ, ὀρφνινὸν r.—[n] ὅταν ἄν τις Σxegr et pr Υ.—[o] τούτοις μὲν μεμ. o.—
δν
[p] συγκρασθῇ s, συγκαυθῇ r.—[q] τε e.—[r] τε om r.—[s] λευκοῦ F.—[t] μιγνυμένου Ao,
ον
μιγνυμένου F.—[u] λαμπρωῖ AFqo : λαμπρὸν *s.—[v] λευκὸν ΘFSYqo, λαμπρὸν A : λευκῷ *s.—[w] μέλανα Σ.—[x] κυανοῦ ΘΣΥFSYsxegor.—[y] λευκοῦ s.—[z] πράσινον S,
ει
πράσειον ΞΣΥSYegr, πλάσιον x.—[a] τοῦτον r.—[b] λαμβάνοι F, λάβοι SYsg, λάθη r.
ὁ
—[c] ὁ θεὸς Ξ.—[d] ξυγκεραννύμενος o.—[e] βίαι γρ A.—[f] ἱκανῶς A, ἱκανῶς Fo, ἱκανῶς
ὁ
ὡς Θ, ἱκανῶς ὡς Ysgr.—[g] δυνατῶς F.—[h] οὔτ' sgr.—[i] ταῦτα δὴ πάντα A et b, qui hinc ad 330, 22. αὐτός : πάντα δὴ ταῦτα *s.—[k] τὸν om F.—[l] αὐτοῖς o.—[m] διὸ δὴ χρὴ δύ' A, διὸ χρὴ δύ' o, διὸ χρὴ δύο s, δύο δὴ χρὴ δύο ΣΥYegr, δύο δὲ χρὴ Θ : διὸ δὴ χρὴ δύο *r.—[n] ἤδη Ξ, om Ss.—[o] καὶ om Θ.—[p] ἕνεκα καὶ εὐδ. r.—[q] ἡμῖν SYsg

λογιζομένους[r] ὡς ἄνευ τούτων οὐ δυνατὰ αὐτὰ[s] ἐκεῖνα, ἐφ' οἷς σπουδάζομεν, μόνα[t] κατανοεῖν οὐδ' αὖ λαβεῖν οὐδ' ἄλλως πως μετασχεῖν.

Ὅτ'[u] οὖν δὴ τὰ νῦν οἷα[v] τέκτοσιν ἡμῖν ὕλη[w] παράκειται τὰ τῶν αἰτίων[x] γένη διυλασμένα,[y] ἐξ ὧν τὸν ἐπίλοιπον λόγον δεῖ ξυνυφανθῆναι, πάλιν ἐπ' ἀρχὴν ἀνέλθωμεν[z] διὰ βραχέων[a] ταχύ τε εἰς ταὐτὸν[b] πορευθῶμεν ὅθεν δεῦρο ἀφικόμεθα, καὶ τελευτὴν ἤδη κεφαλήν τε τῷ μύθῳ πειρώμεθα ἁρμόττουσαν ἐπιθεῖναι τοῖς πρόσθεν.[c] [§. 44.] Ὥς περ[d] γὰρ[e] οὖν καὶ[f] κατ' ἀρχὰς ἐλέχθη,[g] ταῦτα[h] ἀτάκτως ἔχοντα ὁ θεὸς ἐν ἑκάστῳ τε αὑτῷ[i] πρὸς αὑτὸ[k] καὶ πρὸς ἄλληλα συμμετρίας ἐνεποίησεν, ὅσας[l] τε καὶ ὅπῃ δυνατὸν ἦν ἀνάλογα καὶ σύμμετρα εἶναι. τότε γὰρ οὔτε τούτων III. ii. 97. ὅσον[m] μὴ τύχῃ[n] τι μετεῖχεν, οὔτε τὸ παράπαν ὀνομάσαι τῶν νῦν ὀνομαζομένων ἀξιόλογον ἦν οὐδέν, οἷον πῦρ[o] καὶ ὕδωρ καὶ εἴ[p] τι τῶν ἄλλων. ἀλλὰ πάντα ταῦτα[q] πρῶτον διεκόσμησεν, ἔπειτα[r] ἐκ τούτων πᾶν τόδε ξυνεστήσατο, ζῶον ἓν ζῶα[s] ἔχον[t] ἅπαντα[u] ἐν αὑτῷ[v] θνητὰ[w] ἀθάνατά τε. καὶ τῶν μὲν θείων αὐτὸς γίγνεται δημιουργός, τῶν δὲ θνητῶν τὴν γένεσιν τοῖς ἑαυτοῦ γεννήμασι δημιουργεῖν προσέταξεν. οἱ δὲ μιμούμενοι, παραλαβόντες ἀρχὴν ψυχῆς ἀθάνατον,[x] τὸ μετὰ τοῦτο[y] θνητὸν σῶμα αὐτῇ[z] περιετόρνευσαν ὄχημά

et corr Θ.—[r] λογιζόμενον Aο, λογιζόμενος ΣΥFSYxegr.—[s] ταῦτα ο.—[t] μόνα om pr Ξ.—[u] ὅτι x.—[v] οἷα om F.—[w] ἡ ὕλη F.—[x] αἰτιῶν ο, om x.—[y] διυλισμένα Sso, διυφισμένα corr A, δι λι λασμένα r.—[z] ἐπανέλθωμεν ο.—[a] διὰ βραχέων om F.—[b] ταυτὸν ΑΘFYgor.—[c] ἔμπροσθεν ο.—[d] hinc b ad 349, 17.—[e] γὰρ om bο.—[f] καὶ om F.—[g] ἠλέχθη Σ.—[h] αὐτὰ τὰ A.—[i] αὐτὸ FSYaxgr.—[k] αὐτὸν F.—[l] ὅλας r.—[m] ὅσων b.—[n] τύχῃ S, τύχοι s.—[o] πῦρ AFqbo et corr Θ: περ *s.—[p] εἴ add Ab.—[q] ταῦτα πάντα F.—[r] ἔπειτ' bo.—[s] ζῶον xg.—[t] ἔχοντα Ab.—[u] πάντα A, τὰ παντοδαπὰ ο: legendum igitur ἔχον τὰ πάντα.—[v] ἑαυτῷ b.—[w] post θνητὰ omisi τε cum ΑΘΥFSYqxbegor.—[x] ἀθανάτου Ssgor et γρ x.—[y] ταῦτα b.—[z] αὐτοὶ s.—

§. 43. δυνατὰ] Potest aliquis vocem δυνατὰ impugnare, præferens δυνατὸν aut δυνατοί: sed lectioni vulgari opem fert locus qui est de Legg. ix. p. 867. B. διὸ χαλεπὸν διορίζειν οἱ τῷ θυμῷ πραχθέντες φόνοι, πότερον ἑκουσίους αὐτοὺς ἤ τινας ὡς ἀκουσίους νομοθετητέον,. in quibus verbis solum corrigatur χαλεποί. Lind.

§. 44. οἷόν περ καὶ ὕδωρ] Scribe hic cum Ficino et Cod. Tub. οἷον πῦρ καὶ ὕδωρ etc. Lind.

σῶμα αὐτοὶ] Potest quispiam αὐτοὶ explicare μόνοι, i. e. *sine deo opifice*; at nobis videtur melius scribi αὐτῇ i. e. ψυχῇ, quo hic dativo magis opus est. Lind.

τε πᾶν[a] τὸ σῶμα[b] ἔδοσαν ἄλλο τε εἶδος ἐν αὐτῷ[c] ψυχῆς[d]
προσῳκοδόμουν[e] τὸ θνητόν, δεινὰ καὶ ἀναγκαῖα ἐν ἑαυτῷ[f]
παθήματα ἔχον, πρῶτον μὲν ἡδονήν, μέγιστον κακοῦ[g] δέ-
λεαρ, ἔπειτα λύπας, ἀγαθῶν φυγάς, ἔτι δ' αὖ θάῤῥος
καὶ φόβον, ἄφρονε ξυμβούλω, θυμὸν δὲ[h] δυσπαραμύθητον,
ἐλπίδα δ'[i] εὐπαράγωγον· αἰσθήσει τε[j] ἀλόγῳ καὶ ἐπιχει-
ρητῇ[k] παντὸς ἔρωτι·[l] ξυγκερασάμενοί τ' αὐτὰ[m] ἀναγκαίως
τὸ θνητὸν γένος ξυνέθεσαν. καὶ διὰ ταῦτα δὴ σεβόμενοι
μιαίνειν τὸ θεῖον, ὅ τι μὴ[n] πᾶσα ἦν ἀνάγκη, χωρὶς ἐκείνου
κατοικίζουσιν εἰς ἄλλην τοῦ σώματος οἴκησιν τὸ θνητόν,
III. ii. 98. ἰσθμὸν καὶ ὅρον διοικοδομήσαντες τῆς τε[o] κεφαλῆς καὶ τοῦ
στήθους,[p] αὐχένα μεταξὺ τιθέντες, ἵνα[q] εἴη χωρίς. ἐν δὴ[r]
τοῖς στήθεσι καὶ τῷ καλουμένῳ θώρακι τὸ τῆς ψυχῆς θνη-
τὸν γένος ἐνέδουν. καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ
χεῖρον πεφύκει,[s] διοικοδομοῦσι τοῦ[t] θώρακος αὖ τὸ[u] κύτος,
III. 70. διορίζοντες οἷον[v] γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν,
τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. τὸ
μετέχον οὖν τῆς ψυχῆς ἀνδρείας καὶ θυμοῦ, φιλόνεικον[x] ὄν,
κατῴκισαν[y] ἐγγυτέρω τῆς κεφαλῆς μεταξὺ τῶν φρενῶν τε
καὶ αὐχένος, ἵνα τοῦ λόγου κατήκοον ὂν κοινῇ μετ' ἐκείνου
βίᾳ τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν κατέχοι[z] γένος, ὁπότ' ἐκ τῆς ἀκροπό-
λεως τῷ[a] ἐπιτάγματι καὶ λόγῳ μηδαμῇ[b] πείθεσθαι ἑκὸν
ἐθέλοι.[c] [§. 45.] Τὴν δὲ δὴ[d] καρδίαν ἅμμα[e] τῶν φλε-
βῶν καὶ πηγὴν τοῦ περιφερομένου κατὰ πάντα τὰ μέλη
σφοδρῶς αἵματος εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατέστησαν,

[a] πᾶν ΑΘΤFSYqsxbegor : ἅπαν s.—[b] σῶμα...θνητὸν om pr e.—[c] αὐτῷ Sb.—[d] ψυχῆς ante ἐν ponit b.—[e] προσῳκοδόμουν τὸ ΑΘFq : προσῳκοδομοῦντο *s.—[f] ἑαυτῷ Abo : αὑτῷ *s.—[g] κακοῦ ΑΘΣΤFSYqsxbegor : κακῶν *s.—[h] δὲ Abo : τε *s.—[i] δ' AFbo : τ' *s.—[j] δὲ AFbo.—[k] ἐπιχειρητικῇ Θ.—[l] ἔρωτος Θ.—[m] ταῦτα ΑΘΣΤFSY qxegor : τ'...διὰ om s.—[n] μὴ om e.—[o] τε add ΑΘΣΤFSYsxbegor.—[p] στήθους καὶ αὐχένα *s.—[q] θέντες ἵν' b.—[r] δὲ F.—[s] πέφυκε SYsr, ἐπεφύκει AFqbo.—[t] τὸ τοῦ b et rc A.—[u] αὐτὸ Ab.—[v] ὅρον F.—[x] φιλόνικον s.—[y] κατῴκησαν Y.—[z] κατέχῃ g.—[a] τῷ τ' ΘΤFYqxbegor.—[b] μηδαμοῦ r.—[c] θέλοι Ssg, θέλει r.—[d] δὴ om g.—[e] ἅμμα ATb, ἀρχὴν ἅμα q et rc F : ἅμα corr o cum *s.—[f] ἵν' o.—[g] ὁπότε o, ὅταν

§. 45. ἅμα] Pro adverbio ἅμα (cui commodum hic locum non video) reponendum suspicor nomen ἅμμα. Steph.

τὴν δὲ δὴ καρδίαν ἅμα τῶν φλεβῶν] Cod. quidem Tub. aliam hic offert lectionem ἅμμα, sed pariter inutilem vulgari ἅμα. Scribe mecum νᾶμα, quod et re ipsa commendatur, et statim sequenti voce πηγήν. Cf. Fragm. Tim. Locr. p. 102. A. τροφὰ δὲ πᾶσα, ἀπὸ ῥίζας μὲν τᾶς καρδίας, παγᾶς δὲ τᾶς κοιλίας, ἐπάγεται τῷ σώματι. Lind.

ἵνα,[f] ὅτε[g] ζέσειε τὸ τοῦ θυμοῦ γένος[h] τοῦ λόγου παραγγείλαντος ὥς τις[i] ἄδικος περὶ αὐτὰ γίγνεται πρᾶξις ἔξωθεν ἤ καί τις ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν ἐπιθυμιῶν, ὀξέως διὰ πάντων τῶν[k] στενωπῶν πᾶν,[l] ὅσον αἰσθητικὸν[m] ἐν τῷ σώματι,[n] τῶν τε παρακελεύσεων[o] καὶ ἀπειλῶν αἰσθανόμενον γίγνοιτο ἐπήκοον[p] καὶ ἕποιτο πάντῃ καὶ τὸ βέλτιστον[q] οὕτως ἐν αὐτοῖς πᾶσιν ἡγεμονεῖν[r] ἐῴη.[s] Τῇ δὲ δὴ πηδήσει[t] τῆς καρδίας ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ III. ii. 90.
ἐγέρσει, προγιγνώσκοντες[u] ὅτι διὰ πυρὸς ἡ[v] τοιαύτη πᾶσα ἔμελλεν[w] οἴδησις[x] γίγνεσθαι τῶν θυμουμένων,[y] ἐπικουρίαν αὐτῇ μηχανώμενοι τὴν τοῦ πλεύμονος[z] ἰδέαν ἐνεφύτευσαν[a] πρῶτον μὲν μαλακὴν καὶ ἄναιμον,[b] εἶτα σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν οἷον σπόγγου κατατετρημένας, ἵνα τό τε πνεῦμα καὶ τὸ πῶμα[c] δεχομένη, ψύχουσα,[d] ἀναπνοὴν καὶ ῥᾳστώνην ἐν τῷ καύματι παρέχοι.[e] διὸ δὴ[f] τῆς[g] ἀρτηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πλεύμονα[h] ἔτεμον, καὶ περὶ τὴν καρδίαν αὐτὸν[i] περιέστησαν οἷον ἅλμα[k] μαλακόν, ἵνα[l] ὁ θυμὸς ἡνί-

F.—[h] μένος Ab.—[i] ὥς τις A et pr Θ (qui rc ὅ τε), ὥς τε F, ὅστις Y : εἴτις (εἰ) cum *s corr To.—[k] τῶν om Ab.—[l] πᾶν om F.—[m] αἰσθητικὸν b et corr A : αἰσθητὸν *s.—[n] στόματι (δ) r.—[o] παρακλήσεων r.—[p] ἐπήκοον S.—[q] βελτιον (στ) s.—[r] ἡγεμονεῖν corr A, ἡγεμόνι νέωι γρ A.—[s] ἐωῖ AΘb et pr Y, ἐφκει e.—[t] δὴ πη δεήσει r.—[u] προσγ. o.—[v] ἡ om g.—[w] ἔμελλε πᾶσα SYsx, πᾶσιν ἔμελλεν r : π. om g.—[x] οἴκησις AΘXY FSYsxbegor.—[y] τῶν δὲ θυμ. x.—[z] πλεύμονος Ab, πνεύματος xr : πνεύμονος *s.—[a] ἐνεφύτευσε r.—[b] ἄνεμον r.—[c] πῶμα pr A : πόμα *s.—[d] ψυχουσα (η) b.—[e] παρέχῃ r.—[f] δὴ add Ab.—[g] τῆς Ab : τὰς *s.—[h] πλεύμονα Ab : πνεύμονα *s.—[i] αὐτὸν cum *s corr in ō A.—[k] ἅμμα b et corr A.—[l] ἵν' sxbegr et corr o.—[m] ἡνίκ' sgr.—

μένος] Græce legendum, ἵνα ὅτε ζέσειε τὸ τοῦ θυμοῦ μένος τοῦ λόγου παραγγείλαντος. Vulgo γένος habetur pro μένος. Cornar.

γένος] Pro γένος scribendum potius μένος: ut τὸ τοῦ θυμοῦ μένος intelligamus *furorem iræ*, aut simpliciter *impetum*. Steph. qui sic in Not. 'Quin pro γένος scribendum sit μένος nemini dubium (ut opinor) esse debet. Alioqui γένος alicubi talem usum habere qualem haberet hic, si retineretur, minime negaverim: quum vel p. 74. legamus, τὸ τῶν νεύρων καὶ τὸ τῆς σαρκὸς γένος.'

ὀξέως—ἐπήκοον] Ut p. 75. B. ἅμα τε αὐτοῖς ὀξυήκοον αἴσθησιν. Mox πάντῃ nobiscum muta in πανταχοῖ. Sequens autem Ficinum, qui vertit, *atque ita obediat*, fortasse præferat hic quispiam ὑπήκοον, cui tamen mutationi præmissum illud ὀξέως videtur refragari. Lind.

ἡγεμονεῖν] Ita legendum est pro ἡγεμονήν. Cornar.

ἡγεμονεῖν] In præced. editionibus est ἡγεμονήν. Steph.

διάπυρος] In Græcis legendum, προγινώσκοντες ὅτι διάπυρος ἡ τοιαύτη πᾶσα ἔμελλεν οἴκησις γίγνεσθαι τῶν θυμουμένων. In vulgatis falso διὰ πυρὸς, et οἴδησις, legitur. Cornar.

διὰ πυρὸς] Rectius fortasse διάπυρος conjuncte legeretur. Steph.

κα[m] ἐν αὐτῇ ἀκμάζοι,[n] πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον καὶ ἀναψυχομένη, πονοῦσα ἧττον μᾶλλον τῷ λόγῳ μετὰ θυμοῦ δύναιτο ὑπηρετεῖν. [§. 46.] Τὸ δὲ δὴ σίτων τε καὶ ποτῶν[o] ἐπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς καὶ ὅσων[p] ἔνδειαν διὰ τὴν τοῦ σώματος ἴσχει[q] φύσιν, τοῦτο εἰς τὰ[r] μεταξὺ τῶν τε φρενῶν καὶ τοῦ πρὸς τὸν ὀμφαλὸν ὅρου κατῴκισαν, οἷον φάτνην[s] ἐν ἅπαντι τούτῳ τῷ τόπῳ τῇ τοῦ σώματος τροφῇ τεκτηνάμενοι· καὶ[t] κατέδησαν δὴ τὸ τοιοῦτον[u] ἐνταῦθα ὡς θρέμμα ἄγριον, τρέφειν δὲ[v] ξυνημμένον ἀναγκαῖον, εἴπερ τι μέλ-
III. ii. 100. λοι ποτὲ[w] θνητὸν ἔσεσθαι[x] γένος. ἵν'[y] οὖν ἀεὶ νεμόμενον πρὸς φάτνῃ[z] καὶ ὅτι πορρωτάτω τοῦ βουλευομένου[a] κατοικοῦν, θόρυβον καὶ βοὴν ὡς[b] ἐλαχίστην παρέχον, τὸ κρά-
III. 71. τιστον καθ' ἡσυχίαν περὶ τοῦ πᾶσι κοινῇ ξυμφέροντος[c] ἐῷ[d] βουλεύεσθαι,[e] διὰ ταῦτ' ἐνταῦθα[f] ἔδοσαν αὐτῷ τὴν τάξιν. Εἰδότες δὲ[g] αὐτὸ[h] ὡς λόγου μὲν οὔτε ξυνήσειν[i] ἔμελλεν, εἴ τέ πῃ καὶ μεταλαμβάνοι[k] τινὸς αὖ τῶν[l] αἰσθήσεων,[m] οὐκ ἔμφυτον αὐτῷ τὸ μέλειν τινῶν ἔσοιτο λόγων, ὑπὸ δὲ εἰδώλων καὶ φαντασμάτων[n] νυκτός τε καὶ μεθ' ἡμέραν μάλιστα ψυχαγωγήσοιτο, τούτῳ[o] δὴ θεὸς[p] ἐπιβουλεύσας αὐτῷ[q] τὴν τοῦ[r] ἥπατος ἰδέαν ξυνέστησε καὶ ἔθηκεν εἰς τὴν ἐκείνου κατοίκησιν, πυκνὸν καὶ λεῖον καὶ λαμπρὸν καὶ γλυκὺ καὶ πικρότητα ἔχον μηχανησάμενος, ἵν' ἐν αὐτῷ τῶν διανοημάτων ἡ[s] ἐκ τοῦ νοῦ[t] φερομένη δύναμις, οἷον ἐν κατόπτρῳ

[n] ἀκμάζοι ΑΘFSYqsbgo: ἀκμάζῃ *ς.—[o] πολλῶν g.—[p] ὅσων Ab et rc q: ὅσον *ς.—[q] ἴσχει Ao, ἔχοι Ygr: ἔχει *ς.—[r] τὸ o.—[s] φάτνῃ SYr, φατηλ e.—[t] καὶ om Ss.—[u] τοιοῦτο F.—[v] δὲ Ab, δὲ δεῖ S: δὲ δὴ *ς.—[w] τὸ A, om o.—[x] ἔσται Yr.—[y] ψ (ευ) r.—[z] πρὸς τῇ φάτνῃ Ss.—[a] βουλομένου ΣYsegr et corr Υ, βουλομένου F.—[b] ὡς om r.—[c] ÷ ÷ ξυμφέροντος A et absque illis notis qb, καὶ διαξυμφέροντος Θ, διαξυμφέροντος FY et (in mg appositis καὶ ἰδίᾳ) S, καὶ ἰδία διαξυμφέροντος s: ξυνδιαφέροντος cum *ς corr Yo.—[d] ἐάῃ Sso, ἐπι b.—[e] ante διὰ omisi καὶ cum Asbo.—[f] ἐνταῦθ (ω) b, ταύτην F.—[g] δὲ om Yqsr.—[h] αὐτὸ Y.—[i] ξυνοίσειν S, qui in mg συνείην ἢ συνήσειν.—[k] μεταλαμβάνει SYser.—[l] αὐτῶν Asbo.—[m] αἰσθήσεως Ao.—[n] ψυχαγωγήσαιτο SYsgr.—[o] τοῦτο FSx et pr o.—[p] δὴ ὁ θεὸς o.—[q] αὐτῶι Ab, αὖ pr o: αὐτοῦ *ς.—[r] τοῦ om b et pr o.—[s] ἡ om F.—[t] νεοῦ g.—[u] φοβοῖ ΑΘSYqsbgr, φοβεῖ F:

ἀκμάζῃ] Cum Cod. Tub. scribe ἀκμάζοι propter subsequens δύναιτο. Lind.

§. 46. κοινῇ ξυνδιαφέροντος] Vox κοινῇ nos adducit ut præferamus lectionem Cod. Tub. ξυμφέροντος. Lind.

τῶν αἰσθήσεων] Cod. Tub. haud contemnendam offert lectionem αὐτῶν loco τοῦ, αὖ τῶν, cujus lectionis auxilio scribendum hic arbitramur: τινὸς αὐτοῦ sc. λόγου, αἰσθήσεως. Lind.

δεχομένῳ τύπους καὶ κατιδεῖν εἴδωλα παρέχοντι, φοβοῖ[u]
μὲν αὐτό, ὁπότε μέρει[v] τῆς πικρότητος χρωμένη ξυγγενεῖ,
χαλεπὴ[w] προσενεχθεῖσα ἀπειλῇ,[x] κατὰ πᾶν ὑπομιγνῦσα
ὀξέως τὸ ἧπαρ χολώδη χρώματα[y] ἐμφαίνοι,[z] ξυνάγουσά
τε πᾶν ῥυσὸν[a] καὶ τραχὺ[b] ποιοῖ,[c] λοβὸν[d] δὲ[e] καὶ δοχὰς[f]
πύλας[g] τε τὸ μὲν ἐξ ὀρθοῦ κατακάμπτουσα καὶ ξυσπῶσα,
τὰ[h] δ' ἐμφράττουσα συγκλείουσά τε, λύπας καὶ ἄσας[i] πα- III. ii. 101.
ρέχοι,[k] καὶ ὅτ' αὖ[l] τὰ ἐναντία[m] φάσματα[n] ἀποζωγραφοῖ[o]
πραότητός τις[p] ἐκ διανοίας ἐπίπνοια, τῆς μὲν πικρότητος
ἡσυχίαν παρέχουσα τῷ[q] μήτε κινεῖν[r] μήτε προσάπτεσθαι
τῆς ἐναντίας ἑαυτῇ[s] φύσεως ἐθέλειν, γλυκύτητι[t] δὲ τῇ κατ'
ἐκεῖνο[u] ξυμφύτῳ[v] πρὸς αὐτὸ[w] χρωμένη καὶ πάντα[x] ὀρθὰ
καὶ λεῖα αὐτοῦ[y] καὶ ἐλεύθερα ἀπευθύνουσα ἵλεών[z] τε καὶ
εὐήμερον[a] ποιοῖ[b] τὴν περὶ τὸ ἧπαρ ψυχῆς μοῖραν κατῳκισ-
μένην,[c] ἔν τε τῇ νυκτὶ διαγωγὴν[d] ἔχουσαν[e] μετρίαν, μαν-
τείᾳ[f] χρωμένην[g] καθ' ὕπνον, ἐπειδὴ λόγου καὶ φρονήσεως

φοβῇ *s.—[v] μέρη x, μέρους r.—[w] χαλεπῇ SYsgr.—[x] ἀπειλὴ o, ἀπειλεῖ b.—[y] χρώματι Θ.—[z] ἐμφαίνοι ΑΘΞΣΤFxbeg, ἐμφαίνη Ss: ἐμφαίνει *s.—[a] ῥυσὸν AFbo: οἷ ῥυσσὸν *s.—[b] ταχὺ Yr.—[c] ποιοῖ ΑΘΞΣΤxbeg, ποιεῖ F, ποιεῖ SYsor: ποιῇ *s.—[d] λαβὸν F.—[e] τε SYxgor.—[f] δοχὰς Abo, λόχας Θ, λόχονας F et γρ Θ, λόχον S Y: χας λόχον cum *s corr Τ.—[g] πύλαις r.—[h] τὰ o.—[i] ἄτας o, ἄτας xg, ὅσας F.—[k] παρέχει ser.—[l] ὅτ' αὖ AFbo: ὅταν *s.—[m] τἀναντία bo.—[n] φαντάσματα sb.—[o] ἀποζωγραφοῖ ΑΘFSYsbo, ἀναζωγραφῇ g: ἀποζωγραφῇ *s.—[p] τε e, τέ τις x.—[q] τὸ o.—[r] μήτε κινεῖν om pr Ξ: μηκέτι κινεῖν r, μήτε κοινῇ g.—[s] ἑαυτὴν r.—[t] γλυκύτητος b.—[u] ἐκείνω ΣΤeo et pr Θ.—[v] ξυμφύτῳ om pr Σ.—[w] ἑαυτὸ Ab.—[x] καὶ πάντα...χρωμένην om pr g.—[y] ἑαυτοῦ F.—[z] ἵλεών Aqbo et corr Θ: ἵλεώ *s.—[a] εὖ ἥμερον r.—[b] ποιοῖ ΑΘFbo, om x: ποιεῖ *s.—[c] κατῳκημένην r.—[d] διαγωγίαν x.—[e] ἔχουσα FYqr et pr Θ.—[f] μαντείαν s.—[g] χρωμένη ΞΤFYqxbeg et pr Θ.

φοβῇ] Scribendum censeo φοβοῖ, itidemque ποιοῖ aliquanto post: quæ conveniunt cum sequente παρέχοι. Quinetiam ἀπειλεῖ, ut ἐμφαίνει, vel ἐμφαίνῃ, ut ἀπειλῇ, debere scribi arbitror: simulque particulam καὶ poni ante κατά. Steph.

ἐμφαίνει] Scribendum hic cum Cod. Tub. ἐμφαίνοι, uti antea cum eodem φοβοῖ loco τοῦ, φοβῇ, ac postea ποιοῖ loco vulgaris ποιῇ, quod omnia ea, sicuti remotum illud παρέχοι, pendent a vocibus ἔθηκεν—μηχανησάμενος. At vocem ἀπειλῇ non esse hic verbum, sed nomen, ideoque antea rescribendum χαλεπῇ, miramur non vidisse Stephanum, cujus ideo nec τῷ καί, nec τῷ ἀπειλεῖ opus est. Lind.

λόχον] Non λόχον, sed χόλον Plat. scripsisse puto, in significatione χολῆς: in qua tamen rarum est, et fortasse ποιητικώτερον: ideoque videndum an χολὴν potius reponi debeat. Fic. certe interpr. *bilem*. Steph.

λοβὸν δὲ καὶ λόχον, πύλας τε] Stephanus quidem recte succensebat voci λόχον quæ loci sensum perturbat: sed quod ille proposuit scribendum, χόλον sive χολὴν, etiam magis. Quid si rescribitur μοχλὸν, cui inveniendo adjecta vox πύλας viam aperuit. Quæ res verbis subsequentibus τάδ' ἐμφράττουσα συγκλείουσά τε videtur confirmari. Lind.

οὐ μετεῖχε.[h] [§. 47.] Μεμνημένοι γὰρ τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς[i] οἱ ξυνιστάντες[k] ἡμᾶς, ὅτε τὸ θνητὸν ἐπέστελλε γένος[l] ὡς ἄριστον εἰς δύναμιν ποιεῖν, οὕτω δὴ κατορθοῦντες καὶ τὸ φαῦλον ἡμῶν, ἵνα[m] ἀληθείας πῃ προσάπτοιτο, κατέστησαν ἐν τούτῳ τὸ μαντεῖον.[n] ἱκανὸν δὲ[o] σημεῖον ὡς μαντικὴν ἀφροσύνῃ θεὸς ἀνθρωπίνῃ δέδωκεν· οὐδεὶς γὰρ ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου[p] καὶ ἀληθοῦς, ἀλλ' ἢ καθ' ὕπνον τὴν τῆς φρονήσεως πεδηθεὶς δύναμιν ἢ διὰ νόσον ἤ τινα[q] ἐνθουσιασμὸν παραλλάξας. ἀλλὰ ξυννοῆσαι μὲν ἔμφρονος τά[r] τε ῥηθέντα ἀναμνησθέντα ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ[s] τῆς[t] μαντικῆς[u] τε[v] καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως,
III. ii. 102. III. 72. καὶ ὅσα ἂν φάσματα[w] ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι, ὅπῃ τι σημαίνει καὶ ὅτῳ μέλλοντος ἢ παρελθόντος ἢ παρόντος κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ· τοῦ δὲ μανέντος ἔτι[x] τε ἐν τούτῳ μένοντος οὐκ ἔργον τὰ φανέντα[y] καὶ[z] φωνηθέντα ὑφ' ἑαυτοῦ κρίνειν, ἀλλ' εὖ καὶ πάλαι λέγεται τὸ πράττειν καὶ γνῶναι τά τε αὑτοῦ[a] καὶ ἑαυτὸν[b] σώφρονι μόνῳ[c] προσήκειν. ὅθεν δὴ καὶ τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐν-

—[h] μετέχει sb.—[i] ἐπιτολῆς Fb.—[k] ξυνιστάντες Ξ, ξυστάντες ΘΣΥSYsxegr, ξυστήσαντες AFbo : συνιστάντες *s.—[l] ἐπέστελλε γένος AΘbo, ἐπέτελλε γένος F : γένος ἐπέστελλεν *s.—[m] ἵν' sber.—[n] τὸ μαντεῖον S, τῷ μαντείῳ Y, τῷ μαντείῳ s.—[o] τε FSYsr.—[p] ἐνθέους Ξ.—[q] ἢ διά τινα b.—[r] τὰ δὲ F.—[s] ἀπὸ g.—[t] τῆς om F.—[u] τοιμαντικῆς r.—[v] τε om F.—[w] φαντάσματα AΞFSYqsxbgr cum γρ ΣΥ.—[x] ἔτι... μένοντες om r.—[y] φωνηθέντα...φανέντα b.—[z] καὶ AΘFSYqsbgor, καὶ ἢ ΞΣ et rc Υ:

οὐ μετεῖχε] Fic. quoque negativam particulam hic non agnoscit: cum qua tamen et sequentia consentire videntur. Steph.

§. 47. συνίσταντες] Cod. quidem Tub. variam hic offert lectionem ξυστήσαντες loco vulgaris συνίσταντες, quam tamen defenderim propterea, quod rem facientes meminerunt, non autem re facta. Sed in locum τῶν, ἐπιστολῆς et ἐπέστελλεν nonne scribendum videtur ἐπιτολῆς et ἐπέτειλεν, quamvis voces eæ significatu non multum discrepent. Subsequuntur: οὕτω δὴ κατορθοῦντες καὶ τὸ φαῦλον ἡμῶν, (sic enim nobis videtur incidendum) ἵνα ἀληθείας πῃ προσάπτοιτο. Quæ verba postrema suadent, ut in verbis antecedentibus, ἐπειδὴ λόγου καὶ φρονήσεως οὐ μετεῖχε, Ficini amplectamur rationem, qui vocem ibi οὐ non agnoscit. Lind.

ἔτι τε] In Græcis legendum, τοῦ δὲ μανέντος, ἔτι τε ἐν τούτῳ μένοντος, οὐκ ἔργον τὰ φανέντα ἢ φωνηθέντα ὑφ' ἑαυτοῦ κρίνειν. Vulgati codices εἴτι habent pro ἔτι, et κλίνειν pro κρίνειν. Cornar.

ἔτι] Non εἴτι, nec εἴτε, sed ἔτι, vera est lectio: quam et Fic. sequitur. Steph.

προφητῶν] Persuadere mihi non possum Platonem hic scripsisse προφητῶν, nec paulo post προφῆται. Quid igitur ab eo scriptum fuisse suspicor? genitivum ὑποφητῶν: itidemque nominativum ὑποφῆται illic: quum et aptissimam loco isti significationem habeat, et facilis fuerit lapsus ex vocabulo ὑποφῆται, parum noto, in προφῆται, quod notissimum est atque frequentissimum. Confirmat autem meam emendationem et ὑποκριταί, quum de iisdem utrumque dicat; at vero προφῆται quomodo ἀπὸ τῶν μάντεων distinguerentur? deinde cur post προφῆται

θέοις μαντείαις κριτὰς ἐπικαθιστάναι νόμος· οὓς μάντεις αὐτοὺς[d] ἐπονομάζουσί[e] τινες, τὸ πᾶν ἠγνοηκότες ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν[f] οὗτοι φήμης[g] καὶ φαντάσεως[h] ὑποκριταί, καὶ οὔ τι[i] μάντεις, προφῆται δὲ μαντευομένων δικαιότατα[k] ὀνομάζοιντ' ἄν.[l] ἡ μὲν οὖν φύσις τοῦ[m] ἥπατος διὰ[n] ταῦτα τοιαύτη τε καὶ ἐν τόπῳ ᾧ λέγομεν πέφυκε, χάριν μαντικῆς. καὶ[o] ἔτι μὲν δὴ ζῶντος ἑκάστου τὸ τοιοῦτον[p] σημεῖα ἐναργέστερα[q] ἔχει,[r] στερηθὲν δὲ[s] τοῦ ζῆν γέγονε τυφλὸν καὶ τὰ[t] μαντεῖα ἀμυδρότερα[u] ἔσχε τοῦ τι σαφὲς σημαίνειν. Ἡ δ' αὖ τοῦ γείτονος αὐτῷ[v] ξύστασις καὶ ἕδρα σπλάγχνου γέγονεν ἐξ ἀριστερᾶς χάριν ἐκείνου, τοῦ παρέχειν αὐτὸ λαμπρὸν ἀεὶ[w] καὶ καθαρόν, οἷον κατόπτρῳ παρεσκευασμένον καὶ ἕτοιμον ἀεὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. διὸ δὴ καὶ ὅταν τινὲς ἀκαθαρσίαι[x] γίγνωνται διὰ νόσους[y] III. ii. 108.
σώματος περὶ[z] τὸ ἧπαρ, πάντα ἡ σπληνὸς καθαίρουσα αὐτὰ δέχεται μανότης, ἅτε κοίλου καὶ ἀναίμου ὑφανθέντος·[a] ὅθεν πληρούμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ ὕπουλος[b] αὐξάνεται, καὶ πάλιν, ὅταν καθαρθῇ τὸ σῶμα, ταπεινούμενος εἰς ταὐτὸν[c] ξυνίζει.

ἡ s.—[a] ἑαυτοῦ ΘFbr, ἑαὐτοῦ Y.—[b] ἑαυτῷ F.—[c] μόνον F.—[d] αὐτοὺς add Ao.—[e] ὀνομάζουσιν bo.—[f] αἰνιγμάτων o.—[g] φήμας g.—[h] φαντασίας bo.—[i] τι ΑΣΥFxbe go, τε SYsr : τοι *s.—[k] δικαιότατ' Θo.—[l] ἂν ὀνομάζοιντο Θ.—[m] τοῦ om Ab.—[n] δὲ s.—[o] καὶ om Θ.—[p] τὸ τοιοῦτον AFbo : τῶν τοιούτων *s.—[q] ἐνεργέστερα Ab g.—[r] ἔχειν ΘΣΥYxegr.—[s] δὲ om s.—[t] τὰ add AF.—[u] ἀμυδρότερα s.—[v] αὐτοῦ F.—[w] ἀεὶ λαμπρὸν SYqsr.—[x] αἱ καθαρσίαι g.—[y] νόσους AFqbo, νόσου ΘΞΣΥSYsxeg r: νόσον *s.—[z] περὶ τὸ ἧπαρ om Ss.—[a] φανθέντος ΘΣΥYxer, φανέντος g.—[b] ὕπαυλος b.—[c] ταυτὸ Ss.—[d] περὶ ψυχῆς ΑΘΣΥFSYqsxbegor : περὶ τῆς ψυχῆς s.

genitivus ille τῶν μαντευομένων adderetur? Quidam autem προφήτας posse hic reddi *pronuntiatores* existimarunt. STEPH.

εἰσὶ κριταὶ] Græce legendum, ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν οὗτοι φήμης καὶ φαντάσεως εἰσὶ κριταί, καὶ οὔτι μάντεις. Vulgo habetur ὑποκριταὶ pro εἰσὶ κριταί, et οὗτοι pro οὔτι. CORNAR.

οὗτοι] Pro οὗτοι Fic. etiam legit οὔτοι: sive οὔ τοι quis disjuncte scribere malit. STEPH.

τοιαύτη δὲ] Reponendum puto τε pro δέ. STEPH.

τῶν τοιούτων, σημεῖα] Scribe hic cum Cod. Tub. καὶ ἔτι μὲν δὴ ζῶντος ἑκάστου, τὸ τοιοῦτο σημεῖα ἐναργέστερα ἔχει. LIND.

τοῦ τὶ] In præcedent. edit. τουτὶ, pro τοῦ τὶ, perperam legitur: jungitur enim τοῦ cum ἀμυδρότερα. Id est, *Vaticinationes exiliores quam ut aliquid apertum significet*; vel *significent*, hæ videlicet. Videndum etiam ne μαντείας ἀμυδροτέρας reponendum sit: aut μαντείαν ἀμυδροτέραν. STEPH.

ἐξ ἀριστερᾶς, χάριν ἐκείνου] Scribe nobiscum ἐξ ἀριστερᾶς ἐκείνου, χάριν τοῦ παρέχειν αὐτὸ—ὅμοιον κατόπτρῳ. LIND.

διὰ νόσον] Maluerim hic scribere διὰ νόσων loco vulgaris διὰ νόσον. LIND.

ὕπουλος] Græce legendum, ὅθεν πληρούμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ ὕπουλος αὐξάνεται. Vulgo ὕποψος falso pro ὕπουλος legitur. CORNAR.

§. 48. Τὰ μὲν οὖν περὶ ψυχῆς,[d] ὅσον θνητὸν ἔχει καὶ ὅσον θεῖον, καὶ ὅπῃ, καὶ μεθ' ὧν, καὶ δι' ἃ χωρὶς ᾠκίσθη, τὸ[e] μὲν ἀληθές, ὡς εἴρηται, θεοῦ ξυμφήσαντος τότ' ἂν οὕτω[f] μόνως διισχυριζοίμεθα· τό γε μὴν εἰκὸς ἡμῖν[g] εἰρῆσθαι, καὶ νῦν καὶ ἔτι μᾶλλον ἀνασκοποῦσι διακινδυνευτέον[h] τὸ[i] φάναι καὶ πεφάσθω. Τὸ δ' ἑξῆς δὴ[k] τούτοισι[l] κατὰ ταὐτὰ[m] μεταδιωκτέον· ἦν δὲ τὸ τοῦ[n] σώματος ἐπίλοιπον ᾗ γέγονεν. ἐκ δὴ λογισμοῦ τοιοῦδε[o] ξυνίστασθαι μάλιστ' ἂν αὐτὸ πάντων[p] πρέποι.

Τὴν ἐσομένην ἐν ἡμῖν ποτῶν καὶ ἐδεστῶν[q] ἀκολασίαν ᾔδεσαν οἱ ξυντιθέντες ἡμῶν τὸ γένος, καὶ ὅτι τοῦ μετρίου καὶ ἀναγκαίου διὰ μαργότητα πολλῷ χρησοίμεθα[r] πλέονι·[s] ἵν' οὖν μὴ φθορὰ διὰ νόσους[t] ὀξεῖα γίγνοιτο καὶ ἀτε-
III. 73. λὲς τὸ γένος εὐθὺς τὸ θνητὸν τελευτῴη,[u] ταῦτα προορώμε-
III. ii. 104. νοι τῇ τοῦ περιγενησομένου[v] πώματος ἐδέσματός τε ἕξει
τὴν ὀνομαζομένην[w] κάτω κοιλίαν ὑποδοχὴν ἔθεσαν, εἵλιξάν τε πέριξ τὴν τῶν ἐντέρων[x] γένεσιν, ὅπως μὴ ταχὺ διεκπερῶσα ἡ τροφὴ ταχὺ πάλιν τροφῆς ἑτέρας δεῖσθαι τὸ σῶμα ἀναγκάζοι,[y] καὶ παρέχουσα[z] ἀπληστίαν διὰ γαστριμαργίαν ἀφιλόσοφον καὶ ἄμουσον[a] πᾶν[b] ἀποτελοῖ[c] τὸ γένος, ἀνυπήκοον τοῦ θειοτάτου[d] τῶν παρ' ἡμῖν.

§. 49. Τὸ δὲ ὀστῶν καὶ σαρκῶν καὶ τῆς τοιαύτης φύ-

—[e] τὸ...πεφάσθω] κατὰ τὸ εἰκὸς εἴρηται 𝔟.—[f] τούτῳ 𝔬.—[g] ἡμῖν om F𝔯.—[h] διακινδ....μετα] pro his lacuna in s.—[i] add A𝔬 et rc S.—[k] ἤδη 𝔯, om 𝔟𝔬.—[l] ταύτοισιν AΘ ΞΥFSYeg𝔯, om 𝔟: τουτοισὶ s.—[m] ταῦτα ΞΥY.—[n] τοῦτο 𝔟.—[o] τοῦδε Θ.—[p] πάντως 𝔬.—[q] ἐδετῶν 𝔤.—[r] χρησόμεθα pr 𝔬.—[s] πλέονι A𝔟: πλείονι *s.—[t] νόσον Ξ.—[u] τελευτῷ AY𝔮𝔟𝔬 et pr Θ, τελευτῶν F𝔯.—[v] γενησομένου 𝔟.—[w] ὀνομαζομένην AΘ FSY𝔮s𝔟𝔤𝔬𝔯: ὠνομασμένην s.—[x] ἑτέρων 𝔤.—[y] ἀναγκάζοι AΘΞΣΥF𝔮𝔟𝔤𝔬, ἀναγκάσαι (πᾶν) 𝔯, ἀναγκάζει xe: ἀναγκάσοι s.—[z] παρέχοι 𝔬.—[a] ἄνισον F.—[b] ἂν S, πᾶν ἂν s, ἂν Y𝔮𝔯 et corr 𝔬.—[c] ἀποτελοι AΘF𝔤𝔬, ἀποτελοῖτο 𝔟 et corr A, ἀποτελεῖ ΣΥxe, ἀποτελεῖν (ῆ) Ξ, ἀποτελεῖν 𝔯: ἀποτελῇ s.—[d] τὸ θειότατον 𝔯.—[e] διαδιδούμενοι x𝔤.—[f] γιγνε-

§. 48. τό γε] Reponendum puto ὅγε. Steph.

ἦν δὲ] Post δὲ interpung. quia ἦν δὲ non jungitur cum ἐπίλοιπον, sed cum τὸ ἑξῆς, quod præcedit. Steph.

τὴν ὠνομασμένην] Prætulerim hic lectionem, quam offert Cod. Tub. τὴν ὀνομαζομένην. Lind.

γαστριμαργίαν] Nisi dicamus ipsam γαστριμαργίαν vocari ἀφιλόσοφον et ἄμουσον, interpunctione utrinque intercipiendo verba illa, διὰ γαστριμαργίαν ἀφιλόσοφον καὶ ἄμουσον, videri poterit deesse copula καὶ ante ἀνυπήκοον. Aptius etiam esset ἀποτελοῖ, servato eodem modo: et ἀναγκάζοι fortasse melius quam ἀναγκάσοι legeretur. Steph.

ρεως πέρι πάσης ὧδε ἔσχε. τούτοις ξύμπασιν ἀρχὴ μὲν ἡ
τοῦ μυελοῦ γένεσις· οἱ γὰρ τοῦ βίου δεσμοὶ τῆς ψυχῆς
τῷ σώματι ξυνδουμένης ἐν τούτῳ διαδούμενοι[e] κατερρίζουν
τὸ θνητὸν γένος· αὐτὸς δὲ ὁ μυελὸς γέγονεν[f] ἐξ ἄλλων.
τῶν γὰρ τριγώνων ὅσα πρῶτα ἀστραβῆ καὶ λεῖα ὄντα πῦρ
τε καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα καὶ γῆν δι' ἀκριβείας μάλιστα ἦν
παρασχεῖν δυνατά,[g] ταῦτα ὁ θεὸς ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν ἕκαστα
γενῶν[h] χωρὶς ἀποκρίνων,[i] μιγνὺς δ' ἀλλήλοις[k] σύμμετρα,[l]
πανσπερμίαν παντὶ θνητῷ γένει[m] μηχανώμενος, τὸν μυε-
λὸν ἐξ αὐτῶν ἀπειργάσατο, καὶ μετὰ ταῦτα δὴ φυτεύων
ἐν αὐτῷ κατέδει τὰ τῶν ψυχῶν γένη, σχημάτων τε ὅσα[n]
ἔμελλεν[o] αὖ σχήσειν[p] οἷά τε καθ' ἕκαστα εἴδη, τὸν μυε-
λὸν αὐτὸν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διῃρεῖτο σχήματα εὐθὺς[q] III. ii. 105.
ἐν τῇ διανομῇ[r] τῇ[s] κατ' ἀρχάς. καὶ τὴν μὲν τὸ θεῖον
σπέρμα, οἷον ἄρουραν, μέλλουσαν ἕξειν ἐν αὑτῇ[t] περιφερῆ
πανταχῇ[u] πλάσας, ἐπωνόμασε τοῦ μυελοῦ ταύτην τὴν μοῖ-
ραν ἐγκέφαλον, ὡς ἀποτελεσθέντος ἑκάστου ζώου τὸ περὶ
τοῦτο[v] ἀγγεῖον κεφαλὴν γενησόμενον· ὃ δ' αὖ[w] τὸ λοιπὸν
καὶ θνητὸν τῆς ψυχῆς ἔμελλε καθέξειν, ἅμα στρογγύλα
καὶ προμήκη διῃρεῖτο[x] σχήματα, μυελὸν δὲ πάντα ἐπεφή-
μισε,[y] καὶ καθάπερ ἐξ ἀγκυρῶν βαλλόμενος[z] ἐκ τούτων
πάσης ψυχῆς δεσμοὺς περὶ τοῦτο[a] ξύμπαν ἤδη[b] τὸ σῶμα
ἡμῶν ἀπειργάζετο, στέγασμα μὲν αὐτῷ[c] πρῶτον ξυμπηγ-
νὺς περὶ ὅλον[d] ὀστεΐνον. [§. 50.] Τὸ δὲ ὀστοῦν ξυνίστη-
σιν ὧδε. γῆν διαττήσας[e] καθαρὰν καὶ λείαν ἐφύρασε[f] καὶ

ὧν

τω s.—[g] δυνατόν s.—[h] γενῶν ἕκαστα Sqst, γε::εων ἕκαστα Y.—[i] ἀποκρίνει FSYqs r et corr Θ.—[k] ἄλληλα x.—[l] ξ. xgeo.—[m] γένει θνητῷ b.—[n] τε ὅσα τε o.—[o] ἤμελλεν Yqst.—[p] ἂν σχήσειν Θ, αὐχήσειν b.—[q] σχ. καὶ εὐθὺς x.—[r] διατομῇ r.—[s] τῇ om g.—[t] ἑαυτῇ r.—[u] πένταχα γρ A.—[v] τοιοῦτο F, τοῦτ' b.—[w] αὖ ΑΘΣΥ Fxbego: ἂν s.—[x] διῃρεῖτο (in ει corr) A, διηρῆτο q.—[y] ἐπ' εὐφήμισε F et pr Y.—

δ

[z] βαλλόμενος ΘSYsb.—[a] τοῦτο Abo, ταυτὸ ΘFSYqs, αὐτῷ e: αὐτὸ cum *s corr Y.—[b] ἤδη (adscripto in mg ἤδη) F.—[c] αὐτὸ FSYsbor.—[d] περίβολον Valckenar. ad Eur. Phœniss. 1085.—[e] διαττήσας ΑΘFSYsbo et pr Y, διατρέσας g: διατρήσας *s.

§. 49. μυελοῦ] Græce legendum, ἐπωνόμασε τοῦ μυελοῦ ταύτην τὴν μοῖραν, ἐγκέφαλον. In vulgatis deest vox μυελοῦ. Cornar.

ἂν] Partic. ἂν puto] mutandam in αὖ. Steph. Ita plane habet Cod. Tub. Bip.

αὐτὸ] Videtur αὐτὰ legisse Fic. At si αὐτὸν legatur, ad μυελὸν referetur. Steph.

ἔδευσε μυελῷ, καὶ μετὰ τοῦτο[g] εἰς πῦρ αὐτὸ ἐντίθησι, μετ'
ἐκεῖνο δὲ εἰς ὕδωρ βάπτει, πάλιν δὲ[h] εἰς πῦρ αὖθίς τε εἰς
ὕδωρ· μεταφέρων δ'[i] οὕτω[k] πολλάκις εἰς[l] ἑκάτερον ὑπ'
ἀμφοῖν ἄτηκτον ἀπειργάσατο. καταχρώμενος δὴ τούτῳ
περὶ μὲν τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ σφαῖραν περιετόρνευσεν
ὀστείνην, ταύτῃ[m] δὲ στενὴν διέξοδον κατελίπετο·[n] καὶ περὶ
III. 74. τὸν διαυχένιον[o] ἅμα καὶ νωτιαῖον μυελὸν ἐξ αὐτοῦ σφονδύ-
III. ii. 106. λους[p] πλάσας ὑπέτεινεν[q] οἷον στρόφιγγας, ἀρξάμενος ἀπὸ
τῆς κεφαλῆς, διὰ παντὸς τοῦ κύτους. καὶ τὸ πᾶν δὴ σπέρ-
μα διασώζων οὕτω λιθοειδεῖ[r] περιβόλῳ ξυνέφραξεν, ἐμποιῶν
ἄρθρα, τῇ θατέρου[s] προσχρώμενος ἐν αὐτοῖς ὡς μέσῃ ἐνι-
σταμένῃ δυνάμει, κινήσεως καὶ κάμψεως ἕνεκα. Τὴν δ'
αὖ τῆς[t] ὀστείνης φύσεως ἕξιν ἡγησάμενος τοῦ δέοντος κραυ-
ροτέραν[u] εἶναι καὶ ἀκαμπτοτέραν,[v] διάπυρόν τ' αὖ[w] γιγ-
νομένην καὶ πάλιν ψυχομένην σφακελίσασαν ταχὺ δια-
φθερεῖν[x] τὸ σπέρμα ἐντὸς αὐτῆς, διὰ ταῦτα οὕτω τὸ[y] τῶν
νεύρων καὶ τὸ τῆς σαρκὸς γένος ἐμηχανᾶτο,[z] ἵνα τῷ μὲν
πάντα τὰ[a] μέλη ξυνδήσας ἐπιτεινομένῳ καὶ ἀνιεμένῳ περὶ
τοὺς[b] στρόφιγγας[c] καμπτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκτεινόμενον
παρέχοι, τὴν δὲ σάρκα προβολὴν[d] μὲν καυμάτων,[e] πρό-
βλημα δὲ χειμώνων, ἔτι δὲ πτωμάτων οἷον τὰ πιλητὰ
ἔσεσθαι κτήματα,[g] σώμασι μαλακῶς καὶ πρᾴως ὑπείκου-
σαν, θερμὴν δὲ νοτίδα ἐντὸς ἑαυτῆς[h] ἔχουσαν θέρους μὲν

— [f] ἐφύρασε Ab : ἀνεφύρασε *s.— [g] μετὰ ταῦτα o.— [h] πάλιν δὲ S, πάλιν τε (τε) Fo.— [i] δὲ Abg.— [k] οὕτω ΘΞΣΤSY : οὕτως s.— [l] εἰς om r.— [m] ταύτην Y, ταῦτα s.— [n] κατελείπετο AFsbor, κατελιπετο (ει) Y.— [o] αὐχένιον Θ.— [p] σπονδύλους Yxεgor.— [q] ὑπέτινεν g.— [r] λιθοειδῆ F.— [s] θατέρῳ F.— [t] αὐτῆς xe.— [u] καυροτέραν x, καυστέραν r.— [v] καμπτοτέραν F : καὶ ἀκαμπτοτέραν om o.— [w] ἂν pr Θ.— [x] διαφθείρειν o.— [y] τὸ add AFbo.— [z] ἐμηχανᾶτο AFSYsbor : ἐμηχανήσατο *s.— [a] πάντα τὰ AFq, ἅπαντα τὰ b, τἄλλα πάντα r, πάντα o : πάντα τἄλλα s.— [b] περὶ τοὺς στρόφιγγας καὶ (καὶ) ἀνιεμένῳ Θ.— [c] στρόφυγγας F.— [d] προσβολὴν F et pr Θ.— [e] καμάτων SYgr, καμμάτων (υ) s, καμάτων F, ἐκκαυμάτων Σ.— [f] πηλιτὰ F.— [g] σώμασιν ἔσεσθαι κτήματα

§. 50. διατρήσας] Loco vulgaris hic lectionis διατρήσας Cod. Tub. habet διαττήσας, quæ sola convenit. Eodem modo infra loco vulgaris κατελίπετο meliorem idem exhibet lectionem κατέλιπε. Lind.

διὰ ταῦτα οὕτω] For. διὰ ταῦτα αὖ τὸ τῶν ν. Steph.

κτήματα] Suspecta mihi est hoc in loco vox κτήματα. Steph.

σώμασι—ὑπείκουσαν] Junge τὸ σώμασι, τῷ ὑπείκουσαν: quo facto, erro[r] vitatur Ficini, qui τὰ πιλητὰ—κτήματα

ἀνιδίουσαν[i] καὶ νοτιζομένην ἔξωθεν ψύχος κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρέξειν[k] οἰκεῖον, διὰ χειμῶνος δὲ πάλιν αὖ τούτῳ τῷ πυρὶ τὸν προσφερόμενον ἔξωθεν καὶ περιιστάμενον πάγον ἀμυνεῖσθαι μετρίως. [§. 51.] Ταῦτα ἡμῶν διανοηθεὶς ὁ κηροπλάστης, ὕδατι μὲν καὶ πυρὶ καὶ γῇ ξυμμίξας[l] καὶ III. ii. 107. ξυναρμόσας,[m] ἐξ[n] ὀξέος[o] καὶ ἁλμυροῦ ξυνθεὶς[p] ζύμωμα καὶ[q] ὑπομίξας αὐτοῖς, σάρκα ἔγχυμον[r] καὶ μαλακὴν ξυνέστησε·[s] τὴν δὲ[t] τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν[u] μέσην[v] δυνάμει[w] ξυνεκεράσατο, ξανθῷ χρώματι προσχρώμενος. ὅθεν συντονωτέραν μὲν[x] καὶ γλισχροτέραν σαρκῶν, μαλακωτέραν δὲ ὀστῶν ὑγροτέραν τε[y] ἐκτήσατο δύναμιν νεῦρα· οἷς ξυμπεριλαβὼν ὁ θεὸς ὀστᾶ καὶ μυελόν, δήσας πρὸς ἄλληλα νεύροις, μετὰ ταῦτα σαρξὶ[z] πάντα αὐτὰ κατεσκίασεν[a] ἄνωθεν. ὅσα μὲν οὖν ἐμψυχότατα τῶν[b] ὀστῶν ἦν, ὀλιγίσταις[c] ξυνέφραττε σαρξίν, ἃ δ' ἀψυχότατα ἐντός,[d] πλείσταις καὶ πυκνοτάταις. καὶ δὴ κατὰ[e] τὰς ξυμβολὰς τῶν ὀστῶν, ὅπῃ μή τινα ἀνάγκην ὁ λόγος ἀπέφαινε δεῖν αὐτὰς εἶναι, βραχεῖαν σάρκα ἔφυσεν, ἵνα μήτε ἐμποδὼν ταῖς καμπαῖσιν[f] οὖσαι δύσφορα τὰ[g] σώματα ἀπεργάζοιντο, ἅτε δυσκίνητα[h] γιγνόμενα, μήτ' αὖ πολλαὶ καὶ πυκναὶ[i] σφόδρα τε[k] ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπιλημέναι, διὰ[l] στεῤῥότητα[m] ἀναισθησίαν ἐμποιοῦσαι, δυσμνημονευτότερα καὶ κωφότερα[n] τὰ περὶ τὴν διάνοιαν ποιοῖεν.[o] διὸ δὴ τό τε τῶν μηρῶν καὶ κνημῶν[p] καὶ

o.—[h] ἑαυτῆς ΑΘFSYsbo: αὐτῆς *ς.—[i] ἀνιδίουσαν ΑΘS et γρ Ξ, ἀνιδίουσαν s, ἀνοιδίουσαν corr A, ἀνιδιοῦσαν Yr, ἰδίουσαν Fq, ἀνοιδοῦσαν b: ἀνιδροῦσαν *ς.—[k] παρέχειν F, ἕξειν o.—[l] ξ. ΑΘΞΤSYsxbegor.—[m] ξ. ΑΘΞΤFSYsxbeor.—[n] ἐξ om F.—[o] ὀξέως Fsxg.—[p] ξυνθεὶς om F.—[q] καὶ om AFb et pr o.—[r] εὔχυμον F.—[s] ὑπέστησε r.—[t] δὲ δὴ (ἐξ) o.—[u] ξυναμφοῖν A, ἐξ ἀμφοτέρων o.—[v] μέσουν (ην) Y, μέση o.—[w] δύναμιν (ξ) Fq et corr Θ.—[x] μὲν om F.—[y] τ' sx, om xe et pr A.—[z] σαρκὶ Θ.—[a] κατεσκίασεν o.—[b] τῶν...ἀψυχότατα om SYsr.—[c] ὀλίγαις F, ὀλίγιστά γε o.—[d] post ἐντός interpunxi cum AF.—[e] καὶ δὴ καὶ κατὰ Fqo, καὶ δὴ καὶ τὰ Ξ.—[f] καμπαῖσιν ΑΘΤFYqsxegr, καμπέσιν b, κάμψεσιν o: καμπαῖς cum ς corr Ξ.—[g] δυσφορώτατα F, διάφορα e.—[h] δυσκίνητοι γιγνόμεναι o.—[i] μηδ' αὖ πυκναὶ καὶ πολλαὶ F.—[k] τε om g.—[l] καὶ διὰ g.—[m] στεῤῥότητα F, στεῤῥότητος r: στερεότητα *ς.—[n] κωφότερα

vertit, *externa corporis fulcimenta*, quod nemo profecto intelligit. LIND.

§. 51. *σάρκα*] In præced. edit. jungitur accus. *σάρκα* cum *ὑπομίξας*, quum feratur ad *ξυνέστησε*. STEPH.

κουφότερα] Scribe mecum *κωφότερα*. Ut infra p. 88. B. *τὸ δὲ τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ δυσμαθὲς ἀμνῆμόν τε ποιοῦσαι*. LIND.

III. 75. τὸ[q] περὶ τὴν τῶν ἰσχίων[r] φύσιν τά τε τῶν[s] βραχιόνων ὀστᾶ
καὶ τὰ τῶν[t] πήχεων, καὶ ὅσα ἄλλα ἡμῶν ἄναρθρα,[u] ὅσα
III. ii. 108. τε ἐντὸς ὀστᾶ δι' ὀλιγότητα ψυχῆς ἐν μυελῷ κενά ἐστι
φρονήσεως, ταῦτα πάντα[v] ξυμπεπλήρωται[w] σαρξίν, ὅσα δ'
ἔμφρονα, ἧττον, εἰ μή πού τινα αὐτὴν καθ' αὑτὴν αἰσθή-
σεων[x] ἕνεκα[y] σάρκα οὕτω ξυνέστησεν,[z] οἷον τὸ τῆς γλώττης
εἶδος. τὰ δὲ πλεῖστα ἐκείνως· ἡ γὰρ ἐξ ἀνάγκης γιγνομένη
καὶ ξυντρεφομένη[a] φύσις οὐδαμῇ προσδέχεται πυκνὸν ὀστοῦν
καὶ σάρκα πολλὴν ἅμα τε αὐταῖς ὀξυήκοον[b] αἴσθησιν.
μάλιστα γὰρ ἂν[c] αὐτὰ πάντων ἔσχεν ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν[d]
ξύστασις,[e] εἴπερ ἅμα ξυμπίπτειν ἠθελησάτην, καὶ τὸ τῶν
ἀνθρώπων γένος σαρκώδη ἔχον ἐφ'[f] ἑαυτῷ[g] καὶ νευρώδη
κρατεράν[h] τε[i] κεφαλὴν βίον ἂν διπλοῦν καὶ πολλαπλοῦν
καὶ ὑγιεινότερον καὶ ἀλυπότερον τοῦ νῦν κατεκτήσατο· νῦν
δὲ τοῖς[k] περὶ τὴν ἡμετέραν γένεσιν δημιουργοῖς, λογιζομέ-
νοις[l] πότερον πολυχρονιώτερον χεῖρον ἢ βραχυχρονιώτερον[m]
βέλτιον ἀπεργάσαιντο γένος, ξυνέδοξε τοῦ πλείονος βίου
φαυλοτέρου[n] δὲ τὸν ἐλάττονα ἀμείνονα[o] ὄντα παντὶ πάν-
τως αἱρετέον,[p] ὅθεν δὴ μανῷ[q] μὲν ὀστῷ, σαρξὶ δὲ καὶ νεύ-
ροις κεφαλήν, ἅτε[r] οὐδὲ[s] καμπὰς[t] ἔχουσαν,[u] οὐ[v] ξυνεστέ-
γασαν. κατὰ πάντ' οὖν[w] ταῦτα εὐαισθητοτέρα μὲν[x] καὶ
φρονιμωτέρα, πολὺ δὲ ἀσθενεστέρα παντὸς ἀνδρὸς προσετέθη
III. ii. 109. κεφαλὴ σώματι. τὰ δὲ νεῦρα διὰ ταῦτα καὶ οὕτως ὁ θεὸς
ἐπ' ἐσχάτην τὴν κεφαλὴν περιστήσας κύκλῳ περὶ τὸν τρά-
χηλον ἐκόλλησεν[y] ὁμοιότητι, καὶ τὰς σιαγόνας ἄκρας[z] αὐ-

Ab: κουφότερα *s.—[o] ἐμποιοῖεν Fq.—[p] μνημῶν Ξ.—[q] τὸ om F.—[r] ἰσχύων FY.—[s] τε περὶ τὰ τῶν Ab, τε περὶ τῶν Fo.—[t] τῶν post τὰ om F.—[u] ἄρθρα F, τά τε ἄρθρα γρ A.—[v] ταῦτα πάντα Ab: πάντα ταῦτα *s.—[w] ξυμπεπλήρωνται b.—[x] τὴν αἰσθ. g.—[y] εἵνεκα r.—[z] ξυνέστησαν o.—[a] γεγεννημένη καὶ συστρεφομένη b.—[b] ὀξύηκοον Θ, ξυνήκοον F.—[c] ἂν om SYsr.—[d] τῆς κεφαλῆς F.—[e] ξ. ΑΘΤFSYxcbdegor.—[f] ἐν rs.—[g] ἑαυτὸν x.—[h] κρατερόν F.—[i] τὴν g.—[k] τοῖς om e.—[l] ἀναλογιζομένοις Ab.—[m] χεῖρον ἢ βραχ. om gr.—[n] φαυλότερον Fxegr et corr Υ.—[o] ἄμεινον sb.—[p] αἱρετὸν F.—[q] τᾶι μανᾶι A.—[r] ἅτ' o.—[s] δε F.—[t] καμπτὰς Y.—[u] οὐκ ἔχουσαν rc F.—[v] οὐ delet A, om b: οὐδὲ r.—[w] ἦν g.—[x] τε r.—[y] ἐκώλυσεν ΣΥYeg et pr Θ.—

παντὶ πάντως] Scribendum puto πάντη πάντως: item προαιρετέον, quum praecedat genitivus. Alioqui ante illum particula ἀντὶ vel πρὸ opus esset, ut diceretur αἱρετέον ἀντὶ τοῦ πλείονος, vel πρὸ τοῦ πλείονος. Steph.

ὁμοιότητι] Auctore dicente p. 77. F. ἐπειδὴ νεύροις οὐκ ἦν κύκλῳ κατὰ κορυφὴν διειλημμένη, vox ὁμοιότητι, quam Ficinus vertit *quadam similitudine*, quasi

τοῖς ξυνέδησεν ὑπὸ τὴν φύσιν τοῦ προσώπου· τὰ δ' ἄλλα εἰς ἅπαντα τὰ μέλη διέσπειρε,[a] ξυνάπτων ἄρθρον ἄρθρῳ. [§. 52.] Τὴν δὲ δὴ τοῦ στόματος ἡμῶν δύναμιν[b] ὀδοῦσι καὶ γλώττῃ καὶ χείλεσιν ἕνεκα τῶν ἀναγκαίων καὶ τῶν ἀρίστων διεκόσμησαν[c] οἱ διακοσμοῦντες, ᾗ νῦν διατέτακται, τὴν μὲν εἴσοδον τῶν ἀναγκαίων μηχανώμενοι[d] χάριν, τὴν δὲ[e] ἔξοδον τῶν ἀρίστων· ἀναγκαῖον μὲν γὰρ πᾶν ὅσον εἰσέρχεται τροφὴν διδὸν[f] τῷ σώματι, τὸ[g] δὲ λόγων νᾶμα ἔξω ῥέον καὶ ὑπηρετοῦν φρονήσει κάλλιστον[h] καὶ ἄριστον πάντων ναμάτων. [§. 53.] Τὴν δ' αὖ κεφαλὴν οὔτε μόνον ὀστεΐνην ψιλὴν δυνατὸν ἐᾶν ἦν διὰ τὴν ἐν ταῖς ὥραις ἐφ' ἑκάτερον ὑπερβολήν,[i] οὔτ' αὖ ξυσκιασθεῖσαν κωφὴν[k] καὶ ἀναίσθητον διὰ τὸν[l] τῶν σαρκῶν ὄχλον περιιδεῖν γιγνομένην. τῆς δὴ[m] σαρκοειδοῦς φύσεως οὐ[n] καταξηραινομένης λέμμα[o] μεῖζον περιγιγνόμενον ἐχωρίζετο, τὸ νῦν λεγόμενον δέρμα.[p] τοῦτο δὲ[q] διὰ τὴν[r] περὶ τὸν ἐγκέφαλον III. 76.
νοτίδα ξυνιὸν αὐτὸ πρὸς αὐτὸ καὶ βλαστάνον κύκλῳ περιημφιέννυ[s] τὴν κεφαλήν. ἡ δὲ νοτὶς ὑπὸ τὰς ῥαφὰς ἀνιοῦσα ἦρδε[t] καὶ συνέκλεισεν[u] αὐτὸ[v] ἐπὶ[w] τὴν κορυφήν, οἷον ἅμμα[x] III. ii. 110.
ξυναγαγοῦσα.[y] τὸ δὲ τῶν ῥαφῶν παντοδαπὸν[z] εἶδος γέγονε διὰ τὴν τῶν περιόδων δύναμιν καὶ τῆς τροφῆς,[a] μᾶλλον μὲν ἀλλήλοις μαχομένων τούτων πλείους, ἧττον δὲ ἐλάττους. τοῦτο δὴ[b] πᾶν τὸ δέρμα κύκλῳ κατεκέντει πυρὶ[c] τὸ θεῖον,

[z] ἄκρως o.—[a] διέσπειραν r.—[b] αἴσθησιν o.—[c] διεκόσμησεν omissis οἱ διακοσμοῦντες b.—[d] μηχανησάμενοι b.—[e] δ' sxbegor.—[f] διδοῦν o.—[g] τῶν Σ.—[h] κάλλ. ... κεφα-
ὑπερ
λὴν om s.—[i] μεταβολὴν F.—[k] κωφῆς corr Υ, κεφαλὴν F.—[l] τὸ ΥYgr.—[m] δὲ Ygr,
ἡ
δὲ S, δὲ δὴ s.—[n] οὐ om bgr.—[o] λέμμα Asbo et corr S: λεῖμμα *s.—[p] ἐχώριζε τὸ δέρμα τὸ νῦν λεγόμενον AFbr, ἐχώριζε τὸ τὸ νῦν λεγόμενον δέρμα SY, διεχωρίζετο δέρμα τὸ νῦν λεγόμενον o et γρ S.—[q] δὲ add Asbo.—[r] διὰ τὴν om pr Σ.—[s] περιημφιέννυεν AFSsbo, περιημφίεννε ΣΥYe, περιημφίενε x, περιημφίαινε g, πέριημφίεσε r.—[t] ἦν δὲ g.—[u] συνέκλεισεν ΘΞΣΥFSYqsxbegr: συνέκλειεν *s.—[v] αὐτῷ o.—[w] ὑπὸ r.—[x] ἅμα ΘΣΥFYxegor.—[y] ξυνάγουσα o, ξυναγωγοῦσα g.—[z] παντοδαπῶν
περὶ
pr A.—[a] στροφῆς o.—[b] δὲ g.—[c] πυρὶ S.—[d] τρηθέντος Coraës Hippocrat. de aëre

significatu vocis συμμέτρως, glossæ speciem præ se fert τοῦ κύκλῳ, nisi forte in ea delituit aliud quoddam, cui illam auctor nervorum circum collum plicationem comparavit. Quid si scriptum erat οἷον ἅμμα τι aut ὅμοια ἅμματι? Quemadmodum eandem ille adhibet vocem p. 76. A. Lind.

§. 53. ὀστεΐνην ψιλὴν] Videtur scribendum ὀστεΐνην ψιλήν τε. Lind.

τρηθέντος[d] δὲ καὶ τῆς ἰκμάδος ἔξω δι' αὐτοῦ φερομένης τὸ μὲν ὑγρὸν καὶ θερμὸν ὅσον εἰλικρινὲς ἀπῄειν,[e] τὸ δὲ μικτὸν ἐξ ὧν καὶ τὸ δέρμα ἦν, αἰρόμενον μὲν[f] ὑπὸ τῆς φορᾶς ἔξω μακρὸν ἐτείνετο, λεπτότητα ἴσην ἔχον τῷ κατακεντήματι, διὰ δὲ βραδυτῆτα[g] ἀπωθούμενον[h] ὑπὸ[i] τοῦ περιεστῶτος ἔξωθεν πνεύματος πάλιν ἐντὸς[k] ὑπὸ τὸ[l] δέρμα εἱλλόμενον[m] κατερριζοῦτο, καὶ κατὰ ταῦτα δὴ τὰ πάθη τὸ τριχῶν γένος[n] ἐν τῷ δέρματι πέφυκε, ξυγγενὲς μὲν ἱμαντῶδες ὂν αὐτοῦ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῇ πιλήσει τῆς ψύξεως, ἣν[o] ἀποχωριζομένη δέρματος ἑκάστη θρὶξ ψυχθεῖσα ξυνεπιλήθη.[p] τούτῳ[q] δὴ λασίαν[r] ἡμῶν ἀπειργάσατο τὴν κεφαλὴν ὁ ποιῶν, χρώμενος μὲν αἰτίοις τοῖς εἰρημένοις, διανοούμενος δὲ ἀντὶ σαρκὸς αὐτὸ[s] δεῖν εἶναι στέγασμα τῆς περὶ τὸν ἐγκέφαλον ἕνεκα ἀσφαλείας κοῦφον καὶ θέρους χειμῶ-
III. ii. 111. νός τε ἱκανὸν σκιὰν καὶ σκέπην[t] παρέχειν, εὐαισθησίας[u] δὲ[v] οὐδὲν διακώλυμα ἐμποδὼν γενησόμενον. [§. 54.] Τὸ δὲ ἐν τῇ περὶ τοὺς δακτύλους καταπλοκῇ τοῦ νεύρου καὶ τοῦ δέρματος ὀστοῦ τε, ξυμμιχθὲν[w] ἐκ τριῶν, ἀποξηρανθὲν ἓν κοινὸν ξυμπάντων σκληρὸν γέγονε δέρμα,[x] τοῖς[y] μὲν ξυναιτίοις τούτοις δημιουργηθέν, τῇ δ' αἰτιωτάτῃ διανοίᾳ τῶν ἔπειτα ἐσομένων ἕνεκα εἰργασμένον· ὡς[z] γάρ ποτε ἐξ ἀνδρῶν γυναῖκες καὶ τἆλλα θηρία γενήσοιντο,[a] ἠπίσταντο οἱ ξυνιστάντες ἡμᾶς, καὶ δὴ καὶ τῆς[b] τῶν ὀνύχων χρείας ὅτι[c] πολλὰ τῶν θρεμμάτων καὶ ἐπὶ πολλὰ δεήσοιτο[d] ᾔδεσαν, ὅθεν ἐν[e] ἀνθρώποις εὐθὺς γιγνομένοις ὑπετυπώσαντο τὴν τῶν ὀνύχων γένεσιν. τούτῳ δὴ τῷ λόγῳ καὶ ταῖς προφάσεσι ταύ-

υ
et locis tom. ii. p. 242. τρωθέντος ΑΘΣΥFSYsbegor, τρωθέντος Ξ, τροθέντος x: τρυθέντος ς.—[e] ἀπῄειν ΥΥxegr et pr ΑΞ: ἀπῄει *ς.—[f] μὲν om x.—[g] βραχύτητα F.—[h] ἀποθούμενον Υ.—[i] ἀπὸ Α.—[k] ἐντὸς om pr o.—[l] τὸ om Υr et, qui ὑπόδερμα,
λ
g.—[m] εἰλόμενον Θ, εἰλλόμενον Υ et mg S, εἱλόμενον F, εἱλούμενον Ssgor et mg F. —[n] τὸ τριχῶν γένος ΑΘΥxbeg, τὸ τῶν τριχῶν γένος ΣFo, τῶν τριχῶν γένος pr Ξ: τῶν τριχῶν τὸ γένος *ς.—[o] ἣ corr Α.—[p] συνεπιλήφθη e.—[q] τούτων o.—[r] δασεῖαν o.—[s] αὐτῷ o.—[t] καὶ σκέπην om ΣΥxe: καὶ σκέπειν g.—[u] αἰσθησίας x.—[v] δ' sgor. —[w] ξ. Θ: συμμιχθέντος o.—[x] δέρμα om x.—[y] τοῖς...τῇ δ' [αἰτιωτάτῃ] τῇ ἀρτιωτάτῃ b.—[z] ὡς...ἡμᾶς om b.—[a] γενήσοιντο ΑΥFSYqsxegor, γεννήσοιντο Θ, γενή-
ν
σοιτο Σ: γενήσοιτο *ς.—[b] καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς so et mg S, καὶ δὴ τῆς Υr.—[c] ὅτι om SYsr et pr Θ: ὅτι...γένεσιν om b.—[d] δεήσοιτο ΘΥFSYsxegor: δεήσοιντο *ς.—[e] ἐν

ταις δέρμα, τρίχας ὄνυχάς[f] τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κώλοις
ἔφυσαν.[g]

§. 55. Ἐπειδὴ[h] δὲ πάντ' ἦν τὰ τοῦ θνητοῦ ζώου ξυμ-
πεφυκότα μέρη καὶ μέλη, τὴν δὲ ζωὴν ἐν πυρὶ καὶ πνεύ- III. 77.
ματι ξυνέβαινεν ἐξ ἀνάγκης[i] ἔχειν αὐτῷ,[k] καὶ διὰ ταῦτα[l]
ὑπὸ τούτων τηκόμενον κενούμενόν τε ἔφθινε, βοήθειαν αὐτῷ
θεοὶ μηχανῶνται. τῆς γὰρ ἀνθρωπίνης ξυγγενῆ φύσεως φύ-
σιν ἄλλαις ἰδέαις καὶ αἰσθήσεσι κεραννύντες, ὥσθ' ἕτερον
ζῶον εἶναι,[m] φυτεύουσιν· ἃ δὴ[n] νῦν ἥμερα δένδρα καὶ φυτὰ
καὶ σπέρματα παιδευθέντα[o] ὑπὸ γεωργίας τιθασῶς[p] πρὸς
ἡμᾶς ἔσχε,[q] πρὶν[r] δ' ἦν[s] μόνα τὰ τῶν ἀγρίων γένη, πρεσ- III. ii. 112.
βύτερα τῶν ἡμέρων ὄντα. πᾶν[t] γὰρ οὖν,[v] ὅ τί περ ἂν με-
τάσχῃ[w] τοῦ ζῆν, ζῶον μὲν ἂν ἐν δίκῃ λέγοιτο ὀρθότατα·
μετέχει γε μὴν τοῦτο ὃ νῦν λέγομεν τοῦ τρίτου ψυχῆς[x]
εἴδους, ὃ μεταξὺ[y] φρενῶν ὀμφαλοῦ τε ἱδρύσθαι λόγος, ᾧ
δόξης μὲν λογισμοῦ τε καὶ νοῦ μέτεστι τὸ μηδέν, αἰσθή-
σεως δὲ ἡδείας[z] καὶ ἀλγεινῆς μετὰ ἐπιθυμιῶν. πάσχον
γὰρ διατελεῖ πάντα,[a] στραφέντι δ' αὐτῷ ἐν ἑαυτῷ[b] περὶ
ἑαυτό,[c] τὴν μὲν ἔξωθεν ἀπωσαμένῳ κίνησιν, τῇ δ' οἰκείᾳ
χρησαμένῳ, τῶν αὑτοῦ[d] τι λογίσασθαι κατιδόντι φύσιν[e]

om o.—[f] τρίχες ὀνυχές b.—[g] ἐφύτευσαν (ut videtur) pr A.—[h] ἐπειδὴ A: ἐπεὶ *s.—[i] ἀνω r.—[k] αὐτῷ AΘFSYqsor et pr Υ: αὐτὸ s.—[l] τ' sor, om A.—[m] εἶναι om o.—[n] δὴ add AΘFSYsgor.—[o] παιδευθέντα A: φυτευθέντα *s.—[p] τιθασῶς AΘΥFo et pr Ξ.—[q] ἔσχε πρὸς ἡμᾶς s.—[r] πλὴν F.—[s] δὴ ΘΞΥFSYaxegr.—[t] πάντα ΞFSYx r.—[v] οὖν add AΘΞΥFSYqaxegor.—[w] μετάσχοι SYagr.—[x] τῆς ψυχῆς r.—[y] μεταξύ τε F.—[z] εἰδυίας r.—[a] πάντοτε s et pr So.—[b] ἐν ἑαυτῷ add AΘΥFSYqaxegor.—[c] ταυτὸ o: αὐτὸ s.—[d] αὑτοῦ AΘΞΥF.—[e] φύσει AΘΥSqaxgo et corr F, φύσεως (ω superscr.) Ξ,

§. 55. φυτευθέντα] Cod. quidem Tub. elegantiorem offert lectionem παιδευθέντα loco vulgaris φυτευθέντα, quæ, quum antecesserit proxime vox φυτὰ, omnino languet. Cf. huic locus apud Hippocrat. π. ἀ. ὑ. κ. cap. 75. LIND.

τῇ δ' οἰκείᾳ χρησαμένῳ] Loci omnibus partibus bene consideratis primum videtur, in locum vulgaris τῇ δ' οἰκείᾳ χρησαμένῳ, quod, tametsi adjeceris, quod abest, μὴ, ineptum loco, si quidem, moveaturne planta necne, non pendet ex ejus arbitrio, scribendum τὴν δ' οἰκείαν μὴ κτησαμένῳ, cui, quæ infra sunt verba, διὰ τὸ τῆς ὑφ' ἑαυτοῦ κινήσεως ἐστερῆσθαι, optime congruunt. Tum verba, ἐστὶ δὲ οὐχ ἕτερον ζώου, habent quod animum legentis fastidit, cui ne mutatio quidem τοῦ δὲ in τε medetur. Etenim primum eo modo perditur elegans ille duplicis adversativæ usus solemnis Platoni. Ut p. 68. B. πυρὸς γένος, πρὸς μὲν τὸ—ὑγρὸν ἀφικνούμενον—στίλβον δὲ οὐ—τῇ δὲ—αὐγῇ τοῦ πυρὸς etc. Tum, cur planta non differat ab animali, non intelligitur, siquidem motus spontanei caret facultate, quo gaudet animal. Non pudet igitur me olim conjecisse ἐστὶ δὲ οὐχ ἑρπετὸν ζῶον, cui conjecturæ non ea solum quæ subsequuntur, bene respondent, sed etiam locus opitulatur Epinomidis p. 981. D. cujus operis auctor

οὐ παραδέδωκεν[f] ἡ γένεσις.[g] διὸ δὴ ζῇ μὲν ἔστι τε[h] οὐχ ἕτερον ζώου, μόνιμον δὲ[i] καὶ[k] κατερριζωμένον πέπηγε[l] διὰ τὸ τῆς ὑφ' ἑαυτοῦ κινήσεως[m] ἐστερῆσθαι.

§. 56. Ταῦτα δὴ τὰ γένη πάντα[n] φυτεύσαντες οἱ κρείττους τοῖς ἥττοσιν ἡμῖν τροφήν, τὸ[o] σῶμα αὐτὸ ἡμῶν διωχέτευσαν τέμνοντες οἷον ἐν κήποις ὀχετούς, ἵν'[p] ὥς περ[q] ἐκ νάματος[r] ἐπιόντος ἄρδοιτο. καὶ πρῶτον μὲν ὀχετοὺς κρυφαίους[s] ὑπὸ τὴν ξύμφυσιν τοῦ δέρματος καὶ τῆς σαρκὸς δύο φλέβας ἔτεμον νωτιαίας,[t] διδύμας,[u] ὡς τὸ σῶμα ἐτύγχανεν δεξιοῖς τε[v] καὶ ἀριστεροῖς ὄν. ταύτας δὲ καθῆκαν[w]
III. ii. 113. παρὰ[x] τὴν ῥάχιν, καὶ τὸν γόνιμον μεταξὺ λαβόντες μυελόν, ἵνα οὗτός τε ὅτι μάλιστα θάλλοι, καὶ ἐπὶ τἆλλα[y] εὔρους[z] ἐντεῦθεν ἅτ' ἐπὶ κάταντες[a] ἡ ἐπίχυσις γιγνομένη παρέχοι[b] τὴν ὑδρείαν[c] ὁμαλήν. μετὰ δὲ ταῦτα σχίσαντες περὶ τὴν κεφαλὴν τὰς φλέβας καὶ δι' ἀλλήλων ἐναντίας πλέξαντες[d] διεῖσαν·[e] τὰς μὲν ἐκ τῶν δεξιῶν ἐπὶ[f] τἀριστερὰ τοῦ σώματος, τὰς δ' ἐκ τῶν[g] ἀριστερῶν[h] ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίναντες, ὅπως δεσμὸς ἅμα τῇ κεφαλῇ πρὸς τὸ σῶμα εἴη μετὰ τοῦ δέρματος, ἐπειδὴ νεύροις οὐκ ἦν κύκλῳ κατὰ κορυφὴν περιειλημμένη,[i] καὶ δὴ καὶ[k] τὸ

φύσιν (superscr. τι) Y.—[f] παρέδωκεν F.—[g] γεῦσις corr F.—[h] τε ΑΘFSYst : δὲ *s.—[i] δὲ om r.—[k] καὶ add AFo et rc Θ.—[l] πέφυκε r.—[m] κρισεως (superscr. κινή) S.—[n] πάντα add ΑΘFSYegor.—[o] τὸ σῶμα αὐτὸ ΑΘΣΥFSYqexego, τὸ σῶμα ἡμῶν αὐτὸ r : τῷ σώματι s.—[p] ἵν'... ὀχετοὺς om pr F.—[q] περ om mg F.—[r] πνεύματος SYst et corr o, qui pr νεύματος.—[s] κρυφαίως (superscr. ου) A, κρυφίους s.—[t] νοτιαίους Θ.—[u] διδύμους corr A, διδύμοις F.—[v] τε om F.—[w] καθῆκεν Ξ.—[x] περὶ Fs, πρὸς r.—[y] τἆλλα vel τἄλλα ΘΣΥFSYaxegor : τὰ ἄλλα *s.—[z] εὔρρους Y.—[a] ἀντεπικα ταντες corr o.—[b] παρέχῃ ΞΣΥeg.—[c] ὑδρίαν r.—[d] πλέξαντες...νεύροις in lacuna rc suppleta Υ.—[e] διίστασαν γρ A.—[f] ἀπὸ o.—[g] τῶν om Ss.—[h] τἀριστερὰ A : τὰ ὀριστερὰ *s.—[i] περιειλημμένη AFq, περιειλημ-

quisquis est, locum nostrum significans dicit, καὶ ὅσα πορεύσιμα, καὶ ὅσα μόνιμα καὶ διειλημμένα ῥίζαις. At hæc nunc retractantem subiit lenior loci mutatio. Quid si scriberetur, ἐστὶ δὲ οὐχ ἑταῖρον ζώων, quæ res sensus facilitate minus, quam vocum similitudine commendatur, siquidem voces ἑταῖρος et ἕτερος persæpe, etiam in Platonis libris, commutatæ reperiuntur. Cf. Plat. Phædr. p. 207. ed. Heind. Sympos. p. 183. C. Lind.

τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ] Apud Galenum, τῆς ἔξω ἑαυτοῦ κινήσεως. Steph.

§. 56. πλέξαντες] Cod. Tub. πέξαντες. Forte πήξαντες. Bip.

διειλημμένη] Cod. Tub. περιειλημμένη, quod videtur præstare. Sequitur ἵν'—ᾖ διαδιδόμενον. Scribe hic εἴη loco τοῦ ᾖ, quod sicuti præcedens ὅπως—εἴη— pendet ab antecedentibus διεῖσαν—κλίναντες. Lind.

τῶν αἰσθήσεων πάθος ἵν' ἀφ' ἑκατέρων τῶν μερῶν εἰς ἅπαν τὸ σῶμα εἴη[l] διαδιδόμενον.[m] τὸ δ' ἐντεῦθεν ἤδη τὴν ὑδραγωγίαν[n] παρεσκεύασαν τρόπῳ τινὶ τοιῷδε, ὃν κατο- III. 78.
ψόμεθα ῥᾷον προδιομολογησάμενοι τὸ τοιόνδε, ὅτι πάντα ὅσα[o] ἐξ ἐλαττόνων ξυνίσταται[p] στέγει[q] τὰ μείζω, τὰ δ' ἐκ μειζόνων τὰ σμικρότερα[r] οὐ δύναται, πῦρ δὲ πάντων γενῶν σμικρομερέστατον, ὅθεν δι' ὕδατος καὶ γῆς ἀέρος τε καὶ ὅσα ἐκ τούτων ξυνίσταται[s] διαχωρεῖ[t] καὶ στέγειν οὐδὲν αὐτὸ δύναται. ταὐτὸν[u] δὴ καὶ περὶ τῆς παρ' ἡμῖν κοιλίας διανοητέον, ὅτι σιτία μὲν καὶ ποτὰ ὅταν εἰς αὐτὴν ἐμπέσῃ στέγει,[v] πνεῦμα δὲ καὶ πῦρ σμικρομερέστερα[w] ὄντα III. ii. 114.
τῆς αὐτῆς ξυστάσεως οὐ δύναται. [§. 57.] Τούτοις οὖν κατεχρήσατο ὁ θεὸς εἰς τὴν ἐκ τῆς κοιλίας ἐπὶ τὰς φλέβας ὑδρείαν, πλέγμα ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς οἷον οἱ κύρτοι[x] ξυνυφηνάμενος, διπλᾶ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐγκύρτια ἔχον,[y] ὧν θάτερον αὖ[z] πάλιν διέπλεξε[a] δίκρουν· καὶ ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων δὴ διετείνατο[b] οἷον σχοίνους κύκλῳ διὰ παντὸς πρὸς τὰ ἔσχατα τοῦ πλέγματος. τὰ μὲν οὖν ἔνδον ἐκ πυρὸς ξυνεστήσατο[c] τοῦ πλοκάνου[d] ἅπαντα, τὰ δ' ἐγκύρτια καὶ τὸ κύτος[e] ἀεροειδῆ.[f] καὶ λαβὼν αὐτὸ[g] περιέστησε[h] τῷ[i] πλασθέντι ζώῳ τρόπον τοιόνδε.[j] τὸ[k] μὲν τῶν ἐγκυρτίων εἰς τὸ

(περι) μένῳ o, διειλημμένη S, διειλημμένην ΥΥxegt : διειλημμένη ϛ.—[k] καὶ post δὴ add (ηλ) ASqo.—[l] εἴη ASYqsgot : ᾖ ϛ.—[m] διδόμενον Ξ, διδὸν Θ, διαδιδὸν F, διαδιδὸν A, διάδηλον o : διαδιδόμενον cum *ϛ corr Υ.—[n] ὑδραγωγείαν st.—[o] ὅσα om g.—[p] ξ. (ξ) AFsxo, σ. S.—[q] στέργει g.—[r] σμικρομερέστερον o.—[s] ξ. ΑΘΣΥΥxego.—[t] διαχαρίζει A.—[u] ταυτὸν ΑΘFot : ταυτὸ *ϛ.—[v] στέγῃ Ξ, στέργειν g.—[w] σμικρομερέστερα ASsxo, μικρομερέστατα F : μικρομερέστερα *ϛ.—[x] οἷον οἱ κύρτοι ΘΞΣΥSqsxeg ot, οἷον ἡ κύρτη F : οἷοι κύρτοι *ϛ.—[y] ἔχον qo, ἐχόντων s : ἔχοντος *ϛ.—[z] αὖ add A.—[a] διέπλεξαν ΘSYst, διέπλεξαν (e) F.—[b] διετείνετο Ξ.—[c] ξ. ΑΞΣ.—[d] πλοχάνου (corr in χ) A, πλοκάμου (νου) o, πλομάνου e.—[e] κῦτος (ut semper) ΞΥ, (ut plerumque) F : κύρτος s.—[f] ἀεροειδές o.—[g] αὐτὸ ΑΘFSYs et pr Υ : αὐτὰ *ϛ.—[h] περιέστησαν (ε) F.—[i] ante τῷ omisi ἐν cum A.—[j] τρόπον τοιόνδε ΑΘFSYqs et pr Υ : τρόπῳ τοιῷδε

§. 57. οἷοι κύρτοι] Quisque videt, cum Cod. Tub. primum scribendum hic esse οἷον οἱ κύρτοι loco vulgaris οἷοι κύρτοι: tum ἔχον loco ἔχοντος, quod pertinet ad πλέγμα. Subsequuntur verba: ὧν sc. ἐγκυρτίων, θάτερον scil. superius, πάλιν διέπλεξε δίκρουν. Ut infra est, διπλοῦ δὲ ὄντος αὐτοῦ τόδ', i. e. τῶν ἐγκυρτίων, εἰς τὴν κοιλίαν. Lind.

στόμα μεθῆκε, διπλοῦ δὲ ὄντος αὐτοῦ κατὰ μὲν τὰς ἀρτη-
ρίας εἰς τὸν πλεύμονα[l] καθῆκε θάτερον, τὸ δ' εἰς τὴν κοι-
λίαν παρὰ[m] τὰς ἀρτηρίας· τὸ δ' ἕτερον σχίσας τὸ μέρος
ἑκάτερον κατὰ τοὺς ὀχετοὺς τῆς ῥινὸς ἀφῆκε κοινόν, ὥσθ'
ὅτε μὴ κατὰ στόμα ἴοι θάτερον, ἐκ τούτου πάντα καὶ[n] τὰ
ἐκείνου ῥεύματα ἀναπληροῦσθαι. τὸ δ' ἄλλο κύτος[o] τοῦ
κύρτου[p] περὶ τὸ σῶμα[q] ὅσον κοῖλον ἡμῶν περιέφυσε, καὶ
πᾶν δὴ τοῦτο τοτὲ[r] μὲν εἰς τὰ ἐγκύρτια ξυῤῥεῖν[s] μαλα-
κῶς, ἅτε ἀέρα ὄντα, ἐποίησε, τοτὲ δὲ[t] ἀναῤῥεῖν μὲν τὰ ἐγ-
III. ii. 115. κύρτια, τὸ δὲ πλέγμα, ὡς ὄντος τοῦ σώματος μανοῦ, δύεσ-
θαι εἴσω δι' αὐτοῦ καὶ πάλιν ἔξω, τὰς δ' ἐντὸς τοῦ πυρὸς
ἀκτῖνας διαδεδεμένας[u] ἀκολουθεῖν ἐφ' ἑκάτερα ἰόντος τοῦ
ἀέρος, καὶ τοῦτο, ἕως[v] περ ἂν[w] τὸ θνητὸν ξυνεστήκῃ[x] ζῶον,
μὴ διαπαύεσθαι γιγνόμενον. τούτῳ[y] δὲ[z] δὴ[a] τῷ γένει τὸν
τὰς ἐπωνυμίας θέμενον ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν λέγομεν[b] θέσ-
θαι τοὔνομα. πᾶν δὲ δὴ τό τ' ἔργον καὶ τὸ πάθος τοῦθ'
ἡμῶν τῷ σώματι γέγονεν ἀρδομένῳ καὶ ἀναψυχομένῳ τρέ-
φεσθαι καὶ ζῆν· ὁπόταν γὰρ ἔσω[c] καὶ ἔξω τῆς ἀναπνοῆς
ἰούσης[d] τὸ πῦρ ἐντὸς ξυνημμένον[e] ἕπηται, διαιωρούμενον[f] δὲ
III. 79. ἀεὶ διὰ τῆς κοιλίας εἰσελθὸν τὰ σιτία καὶ ποτὰ λάβῃ,[g]
τήκει δή,[h] καὶ κατὰ σμικρὰ διαιροῦν, διὰ τῶν ἐξόδων ᾗ περ
πορεύεται διάγον, οἷον ἐκ κρήνης ἐπ' ὀχετοὺς ἐπὶ τὰς φλέ-
βας ἀντλοῦν αὐτά,[i] ῥεῖν[k] ὥς περ δι'[l] αὐλῶνος[m] τοῦ[n] σώ-
ματος[o] τὰ τῶν φλεβῶν ποιεῖ ῥεύματα.

*s.—[k] τὸ post εἰς om F.—[l] πλεύμονα, ut semper, A: πνεύμονα *s.—[m] περὶ Σxeg r cum pr Ξ et corr Υ.—[n] καὶ om F.—[o] κύρτος Yst.—[p] ὑποκυρτίου o.—[q] στόμα Fr.—[r] ὅτὲ FSYqst et rc o.—[s] συρρεῖ pr o.—[t] δὲ om g.—[u] διαδεδομένας xg, διαδεμένας eo.—[v] ὣς *s.—[w] αὐτὸ Υ, om x.—[x] τὸ θνητὸν ξυνεστήκῃ ΑΘFSYqsgor, τὸ θνητὸν ξυνεστήκει gr, ξυνεστήκει τὸ θνητὸν Ξxe, ξυνεστήκει θνητὸν Υ: ξυνεστήκῃ τὸ θνητὸν *s.—[y] τοῦτο g.—[z] δὲ om Θ.—[a] δὴ om Ysgr.—[b] λέγωμεν F.—[c] εἴσω ΑΘFSYsor.—[d] οὔσης A.—[e] ξυνημένον g.—[f] διαιρούμενον ΣΥsxegr et pr ΑΞ.—[g] λάβῃ ΑΘFSYsxeor: λάβοι *s.—[h] δὲ g.—[i] αὐτὰς FSYsor.—[k] ῥεῖν om x.—[l] δι' add FS

διαδεδεμένας ἀκολουθεῖν] Præter Ficinum etiam Serranus illud διαδεδεμένας ἀκολουθεῖν vertit, *copulatos subsequi*. Num διαδεῖσθαι significat *copulari*; et, ut significet, quo tandem hic modo consiliove *copulatos*. Atqui verba ἐφ' ἑκάτερα ἰόντος ἀέρος nonne dicta loco ἐξιόντος καὶ εἰσιόντος πάλιν τοῦ ἀέρος; quem *huc illucque* motum quum etiam radii ignis, aerem sequentes, faciant, quomodo poterat melius exprimi nisi voce διαδεδεγμένας, quam olim conjecisse etiam nunc non pœnitet? In verbis denique ὥσπερ ἂν ξυνεστήκῃ rescribatur necesse est ἕωσπερ ἂν etc. LIND.

λάβοι] Cum Cod. Tub. scribe λαβῇ. LIND.

αὐλῶνος] Fortasse præpositio διὰ ante

§. 58. Πάλιν δὲ τὸ τῆς ἀναπνοῆς ἴδωμεν πάθος, αἷς χρώμενον αἰτίαις[p] τοιοῦτον[q] γέγονεν οἷόν περ τὰ νῦν ἐστίν. ὧδ' οὖν. ἐπειδὴ κενὸν[r] οὐδέν ἐστιν εἰς ὃ τῶν φερομένων δύναιτ' ἂν εἰσελθεῖν τι, τὸ δὲ πνεῦμα φέρεται παρ' ἡμῶν ἔξω, τὸ μετὰ[s] τοῦτο ἤδη παντὶ δῆλον ὡς οὐκ εἰς κενόν, ἀλλὰ τὸ πλησίον ἐκ τῆς ἕδρας ὠθεῖ· τὸ δὲ[t] ὠθούμενον ἐξελαύνει[u] III. ii. 116.
τὸ πλησίον ἀεί,[v] καὶ[w] κατὰ ταύτην τὴν ἀνάγκην πᾶν περιελαυνόμενον εἰς τὴν ἕδραν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ πνεῦμα, εἰσιὸν[x] ἐκεῖσε καὶ ἀναπληροῦν αὐτὴν ξυνέπεται[y] τῷ πνεύματι, καὶ τοῦτο ἅμα πᾶν οἷον τροχοῦ περιαγομένου γίγνεται διὰ τὸ κενὸν μηδὲν εἶναι. διὸ δὴ τὸ τῶν στηθῶν καὶ τὸ[z] τοῦ πλεύμονος ἔξω μεθιὲν τὸ πνεῦμα πάλιν ὑπὸ τοῦ περὶ τὸ σῶμα ἀέρος, εἴσω διὰ μανῶν τῶν σαρκῶν δυομένου καὶ περιελαυνομένου, γίγνεται πλῆρες· αὖθις δὲ ἀποτρεπόμενος ὁ ἀὴρ καὶ διὰ τοῦ σώματος[a] ἔξω ἰὼν εἴσω τὴν ἀναπνοὴν περιωθεῖ κατὰ τὴν τοῦ στόματος καὶ τὴν[b] τῶν μυκτήρων δίοδον. [§. 59.] Τὴν δὲ[c] αἰτίαν τῆς ἀρχῆς αὐτῶν θετέον τήνδε. πᾶν ζῷον αὐτοῦ[d] τἀντὸς[e] περὶ τὸ αἷμα καὶ τὰς φλέβας θερμότατα[f] ἔχει, οἷον ἐν ἑαυτῷ[g] πηγήν τινα ἐνοῦσαν πυρός· ὃ δὴ καὶ προσηκάζομεν[h] τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι, κατὰ μέσον διατεταμένον ἐκ πυρὸς πεπλέχθαι πᾶν, τὰ δὲ ἄλλα, ὅσα ἔξωθεν,[i] ἀέρος. τὸ θερμὸν δὴ[k] κατὰ φύσιν εἰς τὴν αὐτοῦ χώραν

Ys et rc Θ.—[m] αὐλῶν Ss, αὐλῶνας o.—[n] ante τοῦ omisi διὰ cum SYsr.—[o] στόματος o.—[p] αἰτίοις s.—[q] τοιοῦτο Saxe.—[r] καινὸν Ss.—[s] τὸ δὴ μετὰ o.—[t] δ' sxeor.—[u] ἐξελαύνειν F.—[v] ἀεὶ om r.—[w] καὶ om S.—[x] εἰσιὼν Ξ.—[y] ξυνέπεσε r.—[z] τὸ post καὶ om FSYsgr.—[a] στόματος Ss.—[b] τὴν ante τῶν om Fgo.—[c] δ' g.—[d] αὐτοῦ Ss, ἑαυτοῦ corr A.—[e] τἀντὸς Fq et corr Θ, τὰ ἐντὸς o, παντὸς ΣTSYsxegr : πάντως *s.—[f] θερμότατα ΣTYsor : θερμότητα *s.—[g] ἑαυτωῖ A : αὐτῷ s.—[h] προσηικάζομεν pr

genitivum αὐλῶνος, sicut et ante σώματος, a Plat. scripta fuit. Steph.

αὐλῶνος διὰ τοῦ σώματος] Stephanus quidem voculam διὰ inserens ante αὐλῶνος neglexit locum illi ratione persimilem, qui est p. 91. D. κάτα δρέψαντες ὡς εἰς ἄρουραν, τὴν μήτραν, mutato tantum præpositionis loco. Ut de Legg. x. p. 905. B. κάτα, ὡς ἐν κατόπτροις, αὐτῶν ταῖς πράξεσιν ἡγήσω καθεωρακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Lind.

§. 59. πᾶν ζῷον αὐτοῦ πάντως] *Omne hujus universi animal in venis et sanguine calorem possidet.* Sic vertit Ficinus. An legit ille τούτου τοῦ πάντος, quod non male, siquidem et πάντως hic abundat, nec αὐτοῦ intelligitur? Lind.

πεπλέχθαι] Merito suspectum habeat quispiam hunc locum, quum προσεικάζομεν non apte jungatur infinitivo πεπλέχθαι: nisi cogitet προσεικάζομεν accipiendum pro προσεικάζοντες ἐλέγομεν: perinde ac si dixisset, ὃ δὴ καὶ προσεικάζοντες τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι, ἐλέγομεν κατὰ μέσον διατεταμένον, ἐκ πυρὸς πεπλέχθαι πᾶν. Steph.

ἔξω πρὸς τὸ[l] ξυγγενὲς ὁμολογητέον ἰέναι.[m] δυεῖν[n] δὲ ταῖν[o]
διεξόδοιν οὔσαιν, τῆς μὲν κατὰ τὸ σῶμα[p] ἔξω, τῆς δὲ[q] αὖ
κατὰ τὸ[r] στόμα καὶ τὰς ῥῖνας, ὅταν μὲν ἐπὶ θάτερα[s] ὁρ-
III. ii. 117. μήσῃ, θάτερα περιωθεῖ·[t] τὸ δὲ περιωσθὲν εἰς τὸ πῦρ ἐμπῖπ-
τον θερμαίνεται, τὸ δ' ἐξιὸν ψύχεται. μεταβαλλούσης[u]
δὲ τῆς θερμότητος καὶ τῶν[v] κατὰ τὴν ἑτέραν ἔξοδον θερμο-
τέρων[w] γιγνομένων πάλιν ἐκείνῃ ῥέπον αὖ[x] τὸ θερμότερον[y]
μᾶλλον,[z] πρὸς τὴν αὑτοῦ φύσιν φερόμενον, περιωθεῖ τὸ κα-
τὰ[a] θάτερα· τὸ δὲ τὰ αὐτὰ[b] πάσχον καὶ τὰ αὐτὰ ἀντα-
ποδιδὸν[c] ἀεί, κύκλον[d] οὕτω σαλευόμενον ἔνθα καὶ ἔνθα
ἀπειργασμένον[e] ὑπ' ἀμφοτέρων τὴν ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν[f]
γίγνεσθαι παρέχεται.

§. 60. Καὶ δὴ καὶ τὰ[g] τῶν περὶ τὰς ἰατρικὰς σικύας
III. 80. παθημάτων αἴτια καὶ τὰ τῆς καταπόσεως[h] τά τε τῶν ῥιπ-
τουμένων,[i] ὅσα ἀφεθέντα μετέωρα καὶ ὅσα ἐπὶ γῆς φέρεται,
ταύτῃ[k] διωκτέον, καὶ ὅσοι φθόγγοι ταχεῖς καὶ[l] βραδεῖς
ὀξεῖς τε καὶ βαρεῖς φαίνονται, τοτὲ μὲν ἀνάρμοστοι φε-
ρόμενοι δι' ἀνομοιότητα τῆς[m] ἐν ἡμῖν ὑπ' αὐτῶν κινή-
σεως, τοτὲ δὲ ξύμφωνοι δι' ὁμοιότητα. τὰς γὰρ τῶν προτέ-
ρων καὶ θαττόνων οἱ βραδύτεροι[n] κινήσεις ἀποπαυομένας
ἤδη τε[o] εἰς ὅμοιον ἐληλυθυίας, αἷς[p] ὕστερον αὐτοὶ προσφε-
ρόμενοι κινοῦσιν ἐκείνας,[q] καταλαμβάνουσι,[r] καταλαμβά-
III. ii. 118. νοντες δὲ οὐκ ἄλλην ἐπεμβάλλοντες ἀνετάραξαν[s] κίνησιν,
ἀλλ' ἀρχὴν βραδυτέρας φορᾶς κατὰ τὴν τῆς θάττονος

A: προσεικάζομεν *s.—[i] ἔξωθεν om o.—[k] δὴ om r.—[l] τὸ om x.—[m] ἱέναι F.—[n] δυεῖν SYst: δυοῖν s.—[o] τοῖν o.—[p] στόμα r.—[q] δ' o.—[r] τὸ om Ξ.—[s] θάτερον... θάτερον s.—[t] περιωθὲν gr.—[u] μεταβαλλούσης ΘΣΥFSYqxegr: μεταβαλούσης *s.—[v] τῶν om r.—[w] θερμοτέραν ΣΥ.—[x] ἣν Ss. τὸ om F.—[y] θερμότερον αὐτὸ ῥέπον o.—[z] αὖ SYs, οὖν r.—[a] τὰ κατὰ F.—[b] κατὰ ταυτὰ o.—[c] ἀποδιδὸν g.—[d] κύκλον

εἰς

A: κύκλῳ *s.—[e] ἀπειργασμένων x.—[f] ἐκπνοὴν S, εἰς ἐκπνοὴν s.—[g] κατὰ Σ, om pr Υ.—[h] καταπόσεως Aso et corr S: πόσεως *s.—[i] ῥιπτομένων g.—[k] ταυτὶ F.—[l] ταχεῖς τε καὶ A.—[m] τῆς om g.—[n] αἱ βραδύτεραι o.—[o] τε om e.—[p] ἐς mg F.—[q] ἐκείνας καὶ F.—[r] καταλαμβάνουσι om r.—[s] ἀνετάραξαν ΑΘFo: ἐνετάραξαν *s.—

ἔνθα καὶ ἔνθα ἀπειργασμένον ὑπ' ἀμφοτέρων] Hæc verba glossema videntur esse proximorum ἀνταποδιδὸν ἀεὶ κύκλῳ οὕτω σαλευόμενον. LIND.

§. 60. κατὰ τὴν τῆς] In Græcis legendum, ἀλλ' ἀρχὴν βραδυτέρας φορᾶς, κατὰ τελευτὴν τῆς θάττονος. Vulgo τὴν habetur pro τελευτήν. CORNAR.

κατὰ τὴν] Pro artic. τὴν affertur alia lectio, videlicet τελευτήν: quum tamen legendo τελευτήν, possit etiam retineri ille articulus, ut et præfigatur. Fic. autem cum hoc artic. subaudit nomen ἀρχήν, repetitum ex præced. vertit enim,

ἀπολληγούσης δὲ ὁμοιότητα προσάψαντες μίαν ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας ξυνεκεράσαντο[t] πάθην, ὅθεν ἡδονὴν μὲν τοῖς ἄφροσιν, εὐφροσύνην δὲ τοῖς ἔμφροσι[u] διὰ τὴν τῆς θείας ἁρμονίας μίμησιν ἐν θνηταῖς γενομένην φοραῖς παρέσχον. Καὶ δὴ καὶ τὰ τῶν ὑδάτων πάντα[v] ῥεύματα, ἔτι δὲ τὰ[w] τῶν κεραυνῶν πτώματα καὶ τὰ θαυμαζόμενα ἠλέκτρων πέρι τῆς ἕλξεως καὶ τῶν Ἡρακλείων λίθων, πάντων τούτων ὁλκὴ μὲν οὐκ ἔστιν οὐδενί ποτε, τὸ[x] δὲ κενὸν εἶναι μηδὲν περιωθεῖν τε αὐτὰ ταῦτα εἰς ἄλληλα, τό[x] τε διακρινόμενα καὶ συγκρινόμενα πρὸς τὴν αὐτῶν διαμειβόμενα[y] ἕδραν ἕκαστα ἰέναι πάντα,[z] τούτοις τοῖς παθήμασι πρὸς ἄλληλα συμπλεχθεῖσι τεθαυματουργημένα τῷ κατὰ τρόπον ζητοῦντι φανήσεται.

§. 61. Καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς ἀναπνοῆς, ὅθεν ὁ λόγος ὥρμησε, κατὰ ταῦτα[a] καὶ διὰ τούτων[b] γέγονεν, ὥς περ ἐν τοῖς πρόσθεν εἴρηται, τέμνοντος μὲν τὰ σιτία τοῦ πυρός, αἰωρουμένου[c] δὲ ἐντὸς[d] τῷ πνεύματι ξυνεπομένου, τὰς φλέβας δὲ ἐκ τῆς κοιλίας τῇ[e] ξυναιωρήσει[f] πληροῦντος τῷ τὰ τετμημένα αὐτόθεν[g] ἐπαντλεῖν καὶ διὰ ταῦτα δὴ καθ' ὅλον τὸ[h] σῶμα πᾶσι τοῖς ζώοις τὰ τῆς τροφῆς νά- III. ii. 119.
ματα οὕτως ἐπίρρυτα γεγονέναι.[i] νεότμητα[k] δὲ καὶ ἀπὸ[l] ξυγγενῶν ὄντα, τὰ μὲν καρπῶν, τὰ δὲ χλόης, ἃ θεὸς ἐπ' αὐτὸ τοῦθ' ἡμῖν ἐφύτευσεν, εἶναι τροφήν, παντοδαπὰ μὲν χρώματα ἴσχει διὰ τὴν ξύμμιξιν, ἡ δ' ἐρυθρὰ πλείστη περὶ αὐτὸ χρόα διαθεῖ,[m] τῆς τοῦ πυρὸς τομῆς τε[n] καὶ ἐξομόρξεως ἐν ὑγρῷ δεδημιουργημένη φύσις· ὅθεν τοῦ κατὰ

[t] ξ. ΑΘΣΥSΥxegor.—[u] εὖ φρονοῦσι o.—[v] πάντα om o.—[w] τὰ post δὲ add AFo.—[x] τῷ s cum corr S et mg F.—[y] διαμειβόμενοι r.—[z] πάντῃ S.—[a] ταυτὰ A.—[b] τοῦτο Ss, τούτου F.—[c] αἰρουμένου pr Ξ.—[d] ὄντος x.—[e] τε A.—[f] ξυνεωρίσῃ Θ.—[g] αὐτόθεν om g.—[h] τῷ S.—[i] γέγονε o.—[k] νεότμημα Θ.—[l] ἀπὸ τῶν ξ. s.—[m] διαθρεῖ x.

Sed tardioris lationis initium secundum principium velocioris inducunt. STEPH.

τὸ δὲ κενὸν] Repono τῷ δὲ κενὸν etc. itidemque paulo post, τῷ τε διακρινόμενα etc. ut hic τῷ cum ἰέναι, illic cum εἶναι, jungatur, id est, διὰ τὸ εἶναι, et διὰ τὸ ἰέναι. STEPH.

§. 61. ἐπαντλεῖν] Cod. Tub. præferendam vulgari offert lectionem ἀπαντλεῖν. LIND.

διαθεῖ] *Sed plurimus in his rubens prævalet color.* Sic Ficinus. Quasi ille legisset διαφέρει, nisi forte διαθεῖ ad motum simul referendum est sanguinis. LIND.

τὸ σῶμα ῥέοντος τὸ χρῶμα ἴσχεν οἵαν ὄψιν διεληλύθαμεν, ὃ καλοῦμεν αἷμα, νομὴν[o] σαρκῶν[p] καὶ ξύμπαντος
III. 81. τοῦ σώματος, ὅθεν ὑδρευόμενα ἕκαστα πληροῖ τὴν τοῦ κενουμένου[q] βάσιν.[r] ὁ δὲ τρόπος τῆς πληρώσεως ἀποχωρήσεώς τε γίγνεται, καθά περ ἐν τῷ παντὶ παντὸς ἡ φορὰ γέγονεν, ἣν τὸ ξυγγενὲς πᾶν φέρεται πρὸς ἑαυτό. τὰ μὲν γὰρ[s] δὴ περιεστῶτα ἐκτὸς ἡμᾶς[t] τήκει τε ἀεὶ καὶ διανέμει πρὸς ἕκαστον εἶδος τὸ ὁμόφυλον ἀποπέμπον, τὰ δὲ ἔναιμα αὖ, κερματισθέντα ἐντὸς παρ' ἡμῖν καὶ περιειλημμένα ὥς περ ὑπ' οὐρανοῦ ξυνεστῶτος ἑκάστου τοῦ ζώου, τὴν τοῦ[u] παντὸς ἀναγκάζεται μιμεῖσθαι[v] φοράν· πρὸς τὸ ξυγγενὲς οὖν φερόμενον ἕκαστον τῶν[w] ἐντὸς μερισθέντων τὸ κενωθὲν τότε πάλιν ἀνεπλήρωσεν. ὅταν μὲν δὴ πλέον τοῦ ἐπιῤῥέον-
III. ii. 120. τος ἀπίῃ, φθίνει πᾶν, ὅταν δὲ ἔλαττον, αὐξάνεται. [§. 62.]

Νέα μὲν οὖν ξύστασις τοῦ παντὸς ζώου, καινὰ[x] τὰ[y] τρίγωνα οἷον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα τῶν γενῶν,[z] ἰσχυρὰν μὲν τὴν ξύγκλεισιν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται, ξυμπέπηγε δὲ ὁ πᾶς ὄγκος αὐτῆς ἁπαλός,[a] ἅτε[b] ἐκ μυελοῦ μὲν νεωστὶ γεγονυίας, τεθραμμένης[c] δὲ ἐν γάλακτι· τὰ δὴ[d] περιλαμβανόμενα ἐν αὐτῇ[e] τρίγωνα ἔξωθεν ἐπεισελθόντα, ἐξ[f] ὧν ἂν ᾖ τά τε σιτία καὶ ποτά, τῶν ἑαυτῆς τριγώνων παλαιότερα ὄντα[g] καὶ ἀσθενέστερα καινοῖς[h] ἐπικρατεῖ τέμνουσα, καὶ μέγα ἀπεργάζεται τὸ ζῶον τρέφουσα ἐκ πολλῶν[i] ὁμοίων. ὅταν δ' ἡ[k] ῥίζα[l] τῶν τριγώνων χαλᾷ διὰ

—[n] τε om F.—[o] νομὴ pr o.—[p] σαρκὸς FSqs: om g.—[q] κενοῦ g.—[r] μετάβασιν o.—[s] γὰρ om e.—[t] ἡμᾶς ἐκτὸς r.—[u] τοῦ delet A.—[v] μιμεῖται r.—[w] τῶν om Θ.—[x] κενὰ (αι) Yr, κενὰ S.—[y] τὰ om pr A.—[z] γενῶν A et pr o, γενῶν (ρ) Θ, γερῶν (ν) F, γερῶν (ρ) S, γέρρων s: γερῶν cum *s corr Υ.—[a] ἁπαλῶς F.—[b] ἅτ' o.—[c] τεθραμμένη Ξ, τεθραμμένος g.—[d] δὴ (μὲν) S, μὲν δὴ s, δὲ o.—[e] ἑαυτῆς A, ἐν αὐτῇ o, αὐτῶν s: αὐτῆς *s.—[f] δὲ ἐξ A.—[g] ὄντα om pr Θ, ante καινοῖς ponit rc.—[h] καὶ ἐν οἷς o.—[l] om o.—

ἔναιμα] In præc. edit. est ἄναιμα: sed ἔναιμα agnoscit et Fic. qui itidem *sanguinea* interpretatur. Steph.

ὑπ' οὐρανοῦ ξυνεστῶτος ἑκάστου τοῦ ζώου] *Ut par est in quolibet animali fieri sub cœlo constituto.* Sic Ficinus. Scribendum igitur videtur ὑπ' οὐρανῷ, ut evitetur amphibolia. Lind.

§. 62. γερῶν] Pro voce γερῶν (cui nullus esse hic locus potest, et rarissima etiam est) apte repositum iri videtur μερῶν, sed jungendo cum sequentibus hoc modo, καινὰ τὰ τρ. οἷον ἐκ δρ. ἔτι ἔχουσα, τῶν μερῶν ἰσχυρὰν μὲν τὴν ξύγκλεισιν etc. Steph.

ῥίζαν] Sic quidam vet. ῥίζαν: at legendo ῥίζα (ut in præc. edit.) neutram signif. habebit verbum χαλᾷ. Steph.

τὸ πολλοὺς ἀγῶνας ἐν πολλῷ χρόνῳ πρὸς πολλὰ ἠγωνίσθαι,[m] τὰ μὲν τῆς τροφῆς εἰσιόντα οὐκέτι δύναται τέμνειν[n] εἰς ὁμοιότητα ἑαυτοῖς,[o] αὐτὰ δὲ ὑπὸ τῶν ἔξωθεν ἐπεισιόντων εὐπετῶς διαιρεῖται· φθίνει δὴ πᾶν ζῶον ἐν τούτῳ κρατούμενον, γῆράς τε ὀνομάζεται τὸ πάθος. τέλος δέ, ἐπειδὰν τῶν περὶ τὸν μυελὸν τριγώνων οἱ ξυναρμοσθέντες μηκέτι ἀντέχωσι[p] δεσμοὶ[q] τῷ πόνῳ διεστάμενοι,[r] μεθιᾶσι τοὺς τῆς ψυχῆς αὖ δεσμούς, ἡ δὲ λυθεῖσα κατὰ φύσιν[s] μεθ' ἡδονῆς ἐξέπτατο·[t] πᾶν[u] γὰρ[v] τὸ μὲν[w] παρὰ φύσιν ἀλγεινόν, τὸ δ' ᾗ[x] πέφυκε γιγνόμενον ἡδύ. καὶ θάνατος[y] III. ii. 121.
δὴ κατὰ ταὐτὰ[z] ὁ μὲν κατὰ νόσους καὶ[a] ὑπὸ τραυμάτων[b] γιγνόμενος ἀλγεινὸς καὶ βίαιος, ὁ δὲ μετὰ[c] γῆρας ἰὼν ἐπὶ τέλος[d] κατὰ φύσιν ἀπονώτατος τῶν θανάτων καὶ μᾶλλον μεθ' ἡδονῆς γιγνόμενος ἢ λύπης.

§. 63. Τὸ δὲ τῶν νόσων ὅθεν[e] ξυνίσταται, δῆλόν που καὶ παντί. τεττάρων γὰρ ὄντων γενῶν ἐξ ὧν συμπέπηγε τὸ III. 82.
σῶμα, γῆς πυρὸς ὕδατός τε καὶ ἀέρος, τούτων ἡ[f] παρὰ φύσιν[g] πλεονεξία καὶ ἔνδεια καὶ τῆς χώρας μετάστασις[h] ἐξ οἰκείας ἐπ' ἀλλοτρίαν γιγνομένη, πυρός τε αὖ καὶ τῶν ἑτέρων, ἐπειδὴ γένη πλείονα ἑνὸς ὄντα τυγχάνει, τὸ μὴ προσῆκον ἕκαστον ἑαυτῷ[i] προσλαμβάνειν,[k] καὶ πάνθ' ὅσα

[k] δ' ἡ ASso, δὴ[e] F: δὴ *s.—[l] ῥίζα AΘSso: ῥίζαν *s.—[m] ἡγωνῆσθαι[σι] ΣΥF et pr Ξ.—[n] μένειν Ξ.—[o] ἑαυτοῖς AΘSYsor: ἑαυτῆς *s.—[p] ἀντέχωνται Υ.—[q] δεσμοὶ om[ι] o.—[r] διεσταμένοι A: διϊστάμενοι *s.—[s] λυθεῖσα κατὰ φύσιν A, κατὰ φύσιν λυθεῖσα q cum pr o et corr Θ: κατὰ φύσιν λαθοῦσα *s.—[t] ἐξίπτατο xr.—[u] hinc b ad 354, 10. παρέξεται.—[v] γὰρ om b: μὲν γὰρ ΘSs.—[w] μὲν om pr Θ.—[x] δὴ ΞΥegr et corr Υ.—[y] ἀθάνατος x.—[z] ταυτὰ A: ταῦτα *s.—[a] ἤδε Ss, ὁ δὲ FΥr.—[b] ὑπὸ τραυμάτων AFbo, ὁ ὑπὸ τραυμάτων corr Θ, τραυμάτων ΣΥSYsxegr: τραύματα *s.—[c] κατὰ g r.—[d] τέλους SYsr, τέλει b.—[e] ὅθεν AΘΞΣΥFSYsbegor, om x: ὃ s.—[f] ἡ om s.—[g] παρὰ φύσιν ΘΣΥFSYqxbegor, περὶ φύσιν s: παρὰ τὴν φύσιν s.—[h] ἡ μετάστασις[ει] o.—[i] σαυτῷ r.—[k] προσλαμβάνειν Ab, προσλαμβάνον o: προσλαμβάνει s.—[l] νό-

ὅταν δὴ ῥίζαν] Cod. Tub. hic offerente ὅταν ἡ ῥίζα, videtur nobis rescribendum ὅταν δ' ἡ ῥίζα—χαλᾷ. Lind.

λαθοῦσα] Cod. Tub. præclaram hic exhibet lectionem λυθεῖσα loco vulgaris λαθοῦσα. λυθεῖσα i. e. ἀπὸ τοῦ σώματος. Lind.

τραύματα γιγνόμενος] I. e. θάνατος. Cod. Tub. longe meliorem hic habet lectionem καὶ ὑπὸ τραυμάτων loco vulgaris καὶ τραύματα i. e. κατά. Lind.

§. 63. ὃ ξυνίσταται] Veram lectionem esse puto, ὅθεν ξυνίσταται. Dictum autem fuerit ὅθεν τὸ τῶν νόσων ξυνίσταται, pro ὅθεν αἱ νόσοι ξυνίστανται. Steph. Ὅθεν præfert Cod. Tub. cum Bas. 2. Bip.

προσλαμβάνει] Scribe hic mecum

τοιαῦτα στάσεις καὶ νόσους[l] παρέχει·[m] παρὰ φύσιν γὰρ
ἑκάστου γιγνομένου καὶ μεθισταμένου θερμαίνεται μὲν
ὅσα περ ἂν[n] πρότερον ψύχηται, ξηρὰ δὲ ὄντα ἐς[o] ὕστερον[p]
γίγνεται νοτερά, καὶ κοῦφα δὴ[q] καὶ βαρέα, καὶ πάσας
πάντῃ μεταβολὰς δέχεται. μόνον[r] γὰρ δή, φαμέν, ταὐτὸ[s]
ταὐτῷ[t] κατὰ ταὐτὸ καὶ ὡσαύτως καὶ ἀνὰ λόγον προσ-
γιγνόμενον καὶ ἀπογιγνόμενον ἐάσει[u] ταὐτὸν ὂν αὑτῷ[w]
σῶν[x] καὶ ὑγιὲς μένειν·[y] ὃ δ' ἂν πλημμελήσῃ[z] τι[a] τούτων
ἐκτὸς[b] ἀπιὸν ἢ προσιόν, ἀλλοιότητας παμποικίλας[c] καὶ
III. ii. 122. νόσους φθοράς τε ἀπείρους παρέξεται. Δευτέρων δὴ[d]
ξυστάσεων αὖ[e] κατὰ φύσιν ξυνεστηκυιῶν δευτέρα κατα-
νόησις νοσημάτων[f] τῷ βουλομένῳ γίγνεται[g] ξυννοῆσαι.
μυελοῦ[h] γὰρ ἐξ ἐκείνων ὀστοῦ τε καὶ σαρκὸς καὶ νεύρου
ξυμπαγέντος, ἔτι τε[i] αἵματος ἄλλον μὲν[k] τρόπον, ἐκ δὲ
τῶν αὐτῶν γεγονότος, τῶν μὲν ἄλλων τὰ πλεῖστα ᾗ περ τὰ
πρόσθεν, τὰ δὲ μέγιστα τῶν νοσημάτων τῇδε χαλεπὰ
ξυμπέπτωκεν. ὅταν ἀνάπαλιν ἡ γένεσις τούτων πορεύηται,[l]
τότε ταῦτα διαφθείρεται. κατὰ φύσιν γὰρ σάρκες μὲν[m]
καὶ νεῦρα ἐξ αἵματος γίγνεται,[n] νεῦρον μὲν ἐξ ἰνῶν διὰ
τὴν ξυγγένειαν,[o] σάρκες δὲ ἀπὸ τοῦ παγέντος, ὃ πήγνυται
χωριζόμενον ἰνῶν· τὸ δὲ ἀπὸ τῶν νεύρων καὶ σαρκῶν ἀπιὸν
αὖ γλίσχρον καὶ λιπαρὸν ἅμα μὲν τὴν σάρκα κολλᾷ[p]
πρὸς τὴν τῶν ὀστῶν φύσιν αὐτό τε τὸ[q] περὶ τὸν μυελὸν
ὀστοῦν τρέφον αὔξει, τὸ δ' αὖ διὰ τὴν πυκνότητα τῶν
ὀστῶν διηθούμενον καθαρώτατον γένος τῶν τριγώνων λειό-

σους καὶ στάσεις Ss.—[m] παρέχον o.—[n] περ ἂν q: ἂν περ *s.—[o] εἰς AΘSYr.—[p] σύστασιν r.—[q] δὲ SYgr: om s.—[r] μόνως ΘΞΣΥSYbor.—[s] ταυτὸν b.—[t] θ' αὐτῷ corr F.—[u] ἰάσει ΞΣΥYegr.—[w] ταυτῶ o.—[x] σῶον o.—[y] μένει gr.—[z] πλημμελὲς ᾖ b.—[a] τι add AΘFSo: τε ΥYxegr.—[b] ἐκτὸς AFqbo et corr Θ: ἕκαστον *s.—[c] παμποικίλους Ssgr.—[d] δὴ Aqo, δὲ Θ, om F: αὖ *s.—[e] αὖ add AΘFYqor.—[f] νοσημάτων (ω superscr.) F.—[g] γίγνεται AFSqso et corr Θ: γίγνεσθαι *s.—[h] μυελου Y, μυελῷ r.—[i] ἔτι δὲ x.—[k] ἄλλον μὲν AFo: μὲν ἄλλον *s.—[l] φθείρεται F.—[m] μὲν add AΘΥFSYsxegor.—[n] γίγνονται o.—[o] ξ. AΣ.—[p] κολλᾷ AFqo et corr Θ: πολλὰ *s.—

προσλαμβάνειν. Etenim τὸ προσλαμβάνειν, sicuti ἡ πλεονεξία καὶ ἐνδεία καὶ ἡ μετάστασις—γιγνομένη, καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα, παρέχει στάσεις καὶ νόσους. Lind.

ἕκαστον] In locum vocis ἕκαστον Cod. Tub. offert ἐκτὸς, quod solum loco commodum videtur. Idemque postea in verbis γίγνεσθαι ξυννοῆσαι probam lectionem γίγνεται nobis conservavit. Lind.

πολλὰ] Ineptum istud πολλὰ recta lectione Cod. Tub. κολλᾷ ejicitur. Lind.

τατόν τε καὶ λιπαρώτατον, λειβόμενον ἀπὸ τῶν ὀστῶν καὶ
στάζον, ἄρδει τὸν μυελόν. [§. 64.] Καὶ κατὰ ταῦτα[r]
μὲν γιγνομένων ἑκάστων ὑγίεια[s] ξυμβαίνει τὰ πολλά·
νόσοι[t] δέ, ὅταν ἐναντίως. ὅταν γὰρ τηκομένη σὰρξ ἀνά-
παλιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδόνα ἐξιῇ,[u] τότε μετὰ III. ii. 123.
πνεύματος αἷμα πολύ τε καὶ παντοδαπὸν ἐν ταῖς[v] φλεψὶ
χρώμασι καὶ πικρότησι[w] ποικιλλόμενον,[x] ἔτι δὲ ὀξείαις
καὶ ἁλμυραῖς δυνάμεσι, χολὰς καὶ ἰχῶρας καὶ φλέγμα-
τα ἴσχει παντοῖα·[y] παλιναίρετα[z] γὰρ πάντα γεγονότα
καὶ διεφθαρμένα τό τε αἷμα αὐτὸ πρῶτον διόλλυσι, καὶ
αὐτὰ οὐδεμίαν τροφὴν ἔτι[a] τῷ σώματι παρέχοντα φέρεται III. 83.
πάντῃ[b] διὰ τῶν φλεβῶν, τάξιν τῶν κατὰ φύσιν οὐκέτ'
ἴσχοντα[c] περιόδων, ἐχθρὰ μὲν αὐτὰ αὑτοῖς διὰ τὸ μηδε-
μίαν ἑαυτῶν ἀπόλαυσιν[d] ἔχειν, τῷ ξυνεστῶτι δὲ τοῦ σώμα-
τος καὶ μένοντι κατὰ χώραν πολέμια, διολλύντα καὶ
τήκοντα. ὅσον μὲν οὖν ἂν[e] παλαιότατον[f] ὂν τῆς σαρκὸς
τακῇ, δύσπεπτον γιγνόμενον μελαίνει[g] μὲν ὑπὸ παλαιᾶς

[q] τὸ om ΞΣ.—[r] ταυτὰ s.—[s] ὑγίεια ΑΘο: ὑγιαίνειν cum *ς corr Υ.—[t] νόσοι ΑΘ FSYso, νοσεῖν Ξq: νοσεῖ cum *ς corr Υ.—[u] ἐξίῃ ς cum plerisque.—[v] ἐν ταῖς om ο.—[w] πυκνότησι ς.—[x] ποικιλλόμενον ΑΘΣΥFSYsxgor, ποικιλλούμενον e: ποικιλούμενον *ς.—[y] παντοῖα ἴσχει Α.—[z] πάλιν αἱρετὰ Ξ, πάλιν αἵρεται ΘΣΥFSYsxeg or.—[a] ἐπὶ Α.—[b] φέρετη g.—[c] οὐκέτι σχόντα Α, οὐκέτ' ἔχοντα ΘFqo, οὐκ ἔχοντα ΞΣΥSYsxegr: ἔχοντα ς.—[d] ἀπόλαυσιν ἑαυτῶν Α, ἑαυτῆς ἀπόλαυσιν e.—[e] ἂν ΑΘFS qgor, ἂν Υ, om Ξ: αὖ ς.—[f] παλαιότερον ο.—[g] μελαίνει (in αι corr) Α.—[h] πικρὸν

§. 64. ἑκάστων, ὑγιαίνειν—νοσεῖ] In locum τῶν, ἑκάστων, ὑγιαίνειν, νοσεῖ Cod. quidem Tub. rectas substituit lectiones, ἑκάστῳ, ὑγίεια, νόσοι, sed vulgaris quoque potest servari, mutatis solum ἑκάστων in ἑκάστῳ incisione facta post γιγνομένων, atque voce νοσεῖ in νοσεῖν. Lind.

πυκνότησι] Invenitur et πικρότησι. Fic. autem vertit *amaritudine*, tanquam legens πικρότητι, in singul. Habes hanc vocem bis in iis quæ paulo post sequuntur. Steph. qui sic in Not. 'Vide annotationem in p. 65. ubi pro πικνότητος male substitutum fuit πυκνότητος, quum substituendum esset πικρότητος.'

πυκνότησι ποικιλούμενον] Cod. Tub. loco huic laboranti subvenit lectione καὶ πικρότησι ποικιλλόμενον, quarum vox πικρότησι tam versione Ficini, qui hic habet *amaritudine*, quam sequentibus confirmatur. Lind.

φέρεται πάντῃ—ἔχοντα] φέρεται i. e. τὰ παλιναίρετα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα πάντῃ. Nonne vox πάντῃ mutanda videtur in πανταχοῖ? Denique Cod. Tub. vocem sensui necessariam οὐκέτ' inserit ante ἔχοντα. Bas. 2. οὐκ ἔχοντα. Cui tamen rei nolim assentiri, quod illa corrupta nunquam poterant habere ordinem e natura periodorum, illaque vox adscripta videtur ab eo, qui jam invenit vocem τάξιν, in cujus locum velim sufficere τάραξιν, aut ἀταξίαν, quo facto voce οὐκέτι jam non est opus. Lind.

ὑπὸ παλαιᾶς] In Græcis legendum, ὅσον μὲν οὖν αὖ παλαιότατον ὂν τῆς σαρκὸς τακῇ, δύσπεπτον γιγνόμενον, μελαίνει μὲν ὑπὸ πολλῆς ξυγκαύσεως. Cornar.

ὑπὸ παλαιᾶς] Extat et alia lectio, ὑπὸ πολλῆς ξυγκαύσεως. Steph.

ξυγκαύσεως, διὰ δὲ τὸ πάντῃ διαβεβρῶσθαι πικρὸν[h] ὂν παντὶ[i] χαλεπὸν προσπίπτει τοῦ σώματος, ὅσον ἂν[k] μήπω διεφθαρμένον ᾖ.[l] καὶ τοτὲ μὲν ἀντὶ τῆς πικρότητος ὀξύτητα ἔσχε τὸ μέλαν χρῶμα, ἀπολεπτυνθέντος μᾶλλον τοῦ πικροῦ· τοτὲ[m] δὲ ἡ πικρότης αὖ[n] βαφεῖσα αἵματι χρῶμα ἔσχεν ἐρυθρώτερον,[o] τοῦ δὲ μέλανος τούτῳ[p] ξυγκεραννυμένου χολῶδες·[q] ἔτι[r] δὲ ξυμμίγνυται ξανθὸν χρῶμα μετὰ
III. ii. 124. τῆς πικρότητος,[s] ὅταν νέα ξυνταχῇ σὰρξ ὑπὸ τοῦ περὶ τὴν φλόγα πυρός. καὶ τὸ μὲν κοινὸν ὄνομα πᾶσι τούτοις ᾗ[t] τινες ἰατρῶν που χολὴν ἐπωνόμασαν[u] ἢ καί τις ὢν δυνατὸς εἰς πολλὰ μὲν καὶ ἀνόμοια βλέπειν, ὁρᾶν δ' ἐν[v] αὐτοῖς ἓν[w] γένος ἐνὸν[x] ἄξιον ἐπωνυμίας[y] πᾶσι· τὰ δ' ἄλλα ὅσα χολῆς εἴδη λέγεται, κατὰ τὴν χρόαν ἔσχε λόγον αὐτῶν ἕκαστον ἴδιον. ἰχὼρ δέ, ὁ μὲν αἵματος ὀρὸς[z] πρᾶος, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς[a] ὀξείας τε ἄγριος, ὅταν ξυμμιγνύηται[b] διὰ θερμότητα[c] ἁλμυρᾷ δυνάμει· καλεῖται δὲ ὀξὺ φλέγμα τὸ τοιοῦτον.[d] τὸ δ' αὖ μετὰ ἀέρος τηκόμενον ἐκ νέας καὶ ἁπαλῆς σαρκός, τούτου[e] δὲ ἀνεμωθέντος[f] καὶ ξυμπεριληφθέντος ὑπὸ ὑγρότητος, καὶ πομφολύγων ξυστασῶν ἐκ[g] τοῦ πάθους τούτου καθ' ἑκάστην[h] μὲν ἀοράτων[i] διὰ σμικρότητα, ξυναπασῶν δὲ τὸν ὄγκον[k] παρεχομένων ὁρατόν,[l] χρῶμα ἐχουσῶν διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ γένεσιν ἰδεῖν λευκόν, ταύτην πᾶσαν[m] τηκεδόνα ἁπαλῆς[n] σαρκὸς μετὰ

χ
ς.—[i] πανταχῆ F, πάντα corr Θ.—[k] αὖ Sε.—[l] ηἶ A: εἴη cum *ς corr ο.—[m] ποτὲ Sε.—[n] ἂν SYεt.—[o] ἐρυθράτερον pr AΘ, ἐρυθρὸν ο: ἐρυθρότερον *ς.—[p] τούτου Σ.—[q] χλοῶδες F et γρ Θ.—[r] ἔστι g.—[s] ψυχρότητος r.—[t] ἣ SYr, οἷ Ξ, ἣν corr A.—[u] ἐπωνόμασαν AFο: ὠνόμασαν *ς.—[v] ἐν om Sεt.—[w] ἓν om r.—[x] ὂν F.—[y] ἐπωνυμίας μιᾶς π. ο.—[z] ὀρὸς Aο (qui ita ubique) et pr Θ, ἐρρὸς g: ὀρρὸς *ς.—[a] χολῆς om e.—[b] ξυμμίγνυνται ο.—[c] θερμότητος Θ.—[d] τοιοῦτον AΘFο: τοιοῦτο *ς.—[e] τοῦ
ε ὑπὸ
pr ο.—[f] ἀναναιωθέντος corr (ut videtur) A, ἀναιμωθέντος Θ, ἀναιμωθέντος F.—[g] ἐκ Ξ, ὑπὸ SYqst.—[h] ἕκαστον FYr.—[i] ἀοράτου s et corr S.—[k] τῶν ὄγκων ς.—[l] ὁρα-
ῶν
τὸν Υ, ὁρατῶν ΣYqxgt.—[m] πᾶσαν ταύτην Θ, ταύτην πᾶσαν τὴν Sεe.—[n] ἁπλῆς F.

χλοῶδες] *Herbaceum*; ita legendum est pro χολῶδες, id est, *biliosum*. Cornar.

χολῶδες] Legitur etiam χλοῶδες. Steph. qui sic in Not. 'Lectionem quæ in ipso est textu (ut vulgo vocamus) comprobat locus hic pag. 86. in fine, καὶ ὅσοι πικροὶ καὶ χολώδεις χυμοὶ κατὰ τὸ σῶμα πλανηθέντες.'

τῶν ὄγκων] Non dubito quin scribendum sit τὸν ὄγκον, qui accus. jungatur cum ὁρατόν. Steph. Veram hanc emendationem firmat Cod. Tub. Bip.

πνεύματος ξυμπλακεῖσαν[o] λευκὸν εἶναι φλέγμα φαμέν. φλέγματος δ' αὖ[p] νέου[q] ξυνισταμένου ὀρὸς ἱδρὼς καὶ δάκρυον, ὅσα τε ἄλλα τοιαῦτα σῶμα[r] τὸ καθ' ἡμέραν χεῖται καθαιρόμενον. [§. 65.] Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πάντα νόσων ὄργανα γέγονεν, ὅταν αἷμα μὴ[s] ἐκ τῶν σιτίων III. ii. 125.
καὶ ποτῶν πληθύσῃ[t] κατὰ φύσιν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίων τὸν ὄγκον[u] παρὰ τοὺς τῆς φύσεως λαμβάνῃ νόμους.[v] διακρινομένης[w] μὲν οὖν ὑπὸ νόσων[x] τῆς σαρκὸς ἑκάστης, μενόντων δὲ τῶν πυθμένων αὐταῖς ἡμίσεια τῆς ξυμφορᾶς[y] ἡ δύναμις· ἀνάληψιν γὰρ ἔτι μετ' εὐπετείας ἴσχει. τὸ δὲ δὴ σάρκας[z] ὀστοῖς ξυνδοῦν[a] ὁπότ' ἂν[b] νοσήσῃ, καὶ μηκέτι αὖ III. 84.
τὸ[c] ἐξ ἰνῶν[d] αἷμα[e] καὶ νεύρων[f] ἀποχωριζόμενον ὀστῷ μὲν τροφή,[g] σαρκὶ δὲ πρὸς ὀστοῦν γίγνηται δεσμός, ἀλλ' ἐκ λιπαροῦ καὶ λείου καὶ γλίσχρου τραχὺ καὶ ἁλμυρὸν αὐχμῆσαν ὑπὸ κακῆς διαίτης γένηται,[h] τότε ταῦτα πάσχον πᾶν τὸ[i] τοιοῦτον[k] καταψήχεται[l] μὲν αὐτὸ πάλιν ὑπὸ τὰς σάρκας καὶ τὰ νεῦρα, ἀφιστάμενον ἀπὸ τῶν ὀστῶν, αἱ δ' ἐκ[m] τῶν ῥιζῶν ξυνεκπίπτουσαι[n] τά τε νεῦρα γυμνὰ

—[o] ξυμπλεκεῖσαν AYs.—[p] αὖ add AΣΤSYsxegor: ἄνευ γρ A.—[q] νέον Θ.—[r] σώματα...καθαιρόμενα o et corr A.—[s] μηκέτι r.—[t] πληθύσῃ A, πληθὺς ᾖ Fo, ᾗ πληθὺς ΘΣΤYsxegr, ἡ πληθὺς S, ἡ πλῆθον q: ᾗ πληθύον s.—[u] τῶν ὄγκων r.—[v] λαμβανημένους x.—[w] διακρινομένης A: διακειρομένης *s.—[x] ὑπὸ νόσων add AFo et mg Θ.
ξ
—[y] ξ. ΘSY, σ. Ξ.—[z] σάρκα F.—[a] ξ. sr: ἐνδοῦν xe.—[b] ἂν om s.—[c] αὐτὸ o, αὐτῶν xe, αὖ τῶν ΣΤ.—[d] ἰνῶν Ao: ἐκείνων *s.—[e] αἷμα AΘΣΤFSYsxegor et γρ Ξ: ἄμμα *s.—[f] νεῦρον F.—[g] τροφὴ q et corr A, τροφὸν FYsor: τροφὴν *s.—[h] γίνηται Fs.—[i] τὸ om ΣΤSYsxegr.—[k] τοιοῦτο ΞΣΤSsrg.—[l] καταψήχεται A et pr Θ: καταψύχεται *s.—[m] ἐκ om Fo.—[n] ξυνεκπίπτουσαι AΘΣΤFSYsxegor: ξυνεμπίπτουσαι *s.

ὅσα τε] Ante *ὅσα* deesse puto præpos. *εἰς*, ut intell. *ἱδρὼς καὶ δάκρυον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰς ὅσα σῶμα χεῖται.* Steph.

ὅσα τε] Stephanus quidem ante *ὅσα* inserendam bene existimavit voculam *εἰς*: quæ res Ficini versione, *in quæ corpus quotidie resolvitur*, satis confirmatur. Sed etiam deest vocibus, *ὀῤῥὸς, ἱδρὼς καὶ δάκρυον* verbum, quo referantur, quale nec antecedit nec sequitur. Quid, si in verbis *δὲ νέου* delituit *δ' ἐγένετο*, ut sit *φλέγματος δ' ἐγένετο ξυνισταμένου ὀῤῥὸς, ἱδρὼς* etc. *εἰς ὅσα τε* etc. Lind.

§. 65. *διακειρομένης μὲν οὖν*] Cod. Tub. post voculam *οὖν* non male inserta habet *ὑπὸ νόσων*. Subsequitur statim: *μενόντων δὲ τῶν πυθμένων αὐταῖς*. Scribendum videtur *αὐτῆς* sc. *τῆς σαρκὸς* loco vulgaris *αὐταῖς*, quam vocem quo rite referam equidem non habeo. Lind.

ὁπότε νοσήσῃ] Primum hic *ὁπότε* mutandum est in *ὁπόταν* propter verba *νοσήσῃ* et *γίγνηται*, quo illud pertinet: tum cum Cod. Tub. scribendum *αἷμα* loco vulgaris *ἄμμα*: denique assentiendum Stephano, qui *τροφὴν* mutavit in *τροφή*. Quæ omnia probe vertit Ficinus, *et sanguis*, inquiens, *ex illis ac nervis defluens, haud amplius nutrit ossa carnemve revinxit*. Videtur igitur ille legisse *γένηται* loco vulgaris *γίγνηται*. Lind.

τροφὴν] Mutandus est hic accus. in nomin. *τροφή*, qui jungatur cum *γίγνηται*, sicut *δεσμός*. Steph.

καταλείπουσι καὶ μεστὰ[o] ἅλμης, αὗται[p] δὲ πάλιν εἰς τὴν[q] αἵματος φορὰν ἐμπεσοῦσαι τὰ πρόσθεν ῥηθέντα νοσήματα[r] πλείω ποιοῦσι. χαλεπῶν δὲ τούτων περὶ τὰ σώματα παθημάτων[s] γιγνομένων μείζω ἔτι γίγνεται τὰ πρὸ τούτων, ὅταν ὀστοῦν διὰ πυκνότητα σαρκὸς ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνον ἱκανήν,[t] ὑπ' εὐρῶτος θερμαινόμενον, σφακελίσαν μήτε τὴν τροφὴν καταδέχηται πάλιν τε[u] αὐτὸ εἰς ἐκείνην ἐναντίως ἴῃ[v] ψηχόμενον,[w] ἡ δ' εἰς σάρκας, σὰρξ δὲ εἰς
III. ii. 126. αἷμα ἐμπίπτουσα τραχύτερα πάντα[x] τῶν πρόσθεν τὰ νοσήματα ἀπεργάζηται.[y] τὸ δ' ἔσχατον πάντων, ὅταν ἡ τοῦ μυελοῦ φύσις ἀπ'[z] ἐνδείας ἤ τινος ὑπερβολῆς[a] νοσήσῃ, τὰ μέγιστα καὶ κυριώτατα[b] πρὸς θάνατον τῶν νοσημάτων ἀποτελεῖ,[c] πάσης ἀνάπαλιν τῆς τοῦ σώματος φύσεως ἐξ ἀνάγκης ῥυείσης. [§. 66.] Τρίτον δ'[d] αὖ[e] νοσημάτων εἶδος τριχῇ δεῖ[f] διανοεῖσθαι γιγνόμενον, τὸ μὲν ὑπὸ πνεύματος, τὸ δὲ φλέγματος, τὸ δὲ[g] χολῆς. ὅταν μὲν γὰρ ὁ τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίας πλεύμων μὴ καθαρὰς παρέχῃ τὰς διεξόδους[h] ὑπὸ ῥευμάτων φραχθείς, ἔνθα μὲν[i] οὐκ ἰόν, ἔνθα δὲ πλέον ἢ[j] τὸ προσῆκον πνεῦμα εἰσιὸν τὰ μὲν οὐ[k] τυγχάνοντα ἀναψυχῆς[l] σήπει, τὰ δὲ τῶν φλεβῶν[m] διαβιαζόμενον[n] καὶ ξυνεπιστρέφον αὐτὰ τηκόν τε τὸ

—[o] μεστὰ ΑΘΣο : μετὰ *ς.—[p] αὗται ς.—[q] post τὴν omisi τοῦ cum ΑΘΤFSYqξreg or.—[r] νομίσματα r.—[s] παθημάτων περὶ τὰ σώματα r.—[t] ἱκανὴν om pr Ξ.—[u] τὸ Θ.—[v] εἴη ΣΥξxeor, ὠσθῇ γρ Α.—[w] ψηχόμενον pr Θ et γρ Α, τηκόμενον ο : ψυχόμενον *ς.—[x] πάντων s.—[y] ἀπεργάζεται FSYsor.—[z] ὑπ' FSYqsg et corr ο, μετ' r.—
αι
[a] ὑπερβολῇ r.—[b] κυριώτατα F.—[c] ἀποτελῇ ο.—[d] δ' om SYsr.—[e] οὖν s.—[f] δεῖ om pr Ξ.—[g] τὸ δὲ ante χολῆς om SYs.—[h] παρέχῃ τὰς διεξόδους Α : τὰς διεξόδους παρέχῃ *ς.—[i] lacunam habet r litterarum 8 vel 9. πλεῖον Α.—[j] ἢ xegr.—[k] οὖν g.—[l] ἀναπνοῆς r.—[m] φλεβίων ο.—[n] διαβιαζομένων Α, βιαζόμενον Ss, διαβιβαζόμενον F

[r] πλείω] Ante πλείω deesse arbitror particulam καί. Steph. Nempe Fic. vertit, *Numero etiam plures reddit*. Bip.

τὰ πρὸ τούτων] Scribe hic nobiscum μείζω ἔτι γίγνεται ἢ τὰ πρὸ τούτων. Lind.

ἡ δ' εἰς σάρκας] I. e. ἡ τροφή. Mox legitur: ὅταν ἡ τοῦ μυελοῦ φύσις ἀπ' ἐνδείας ἤ τινος ὑπερβολῆς νοσήσῃ. Scribe hic ὑπ' ἐνδείας in locum vulgaris ἀπ' ἐνδείας. Mox refer verba τὰ μὲν οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς, σήπει, ad τὸ πνεῦμα —ἔνθα μὲν οὐκ ἰόν. Lind.

§. 66. τὰ δὲ τῶν φλεβῶν διαβιαζόμενον] Cod. quidem Tub. longe aliam hic obtulit lectionem τὰ δὲ τῶν φλεγμῶν διαβιβαζόμενον, unde recepta voce διαβιβαζόμενον in locum vulgaris διαβιαζόμενον cum Ficino, qui hic vertit, *per venas traductum*, scribendum judicamus: τὰ δὲ διὰ τῶν φλεβῶν διαβιβαζόμενον, cui respondent sequentia, καὶ ξυνεπιστρέφον αὐτὰ i. e. partes carnis corporis humani. Lind.

σῶμα εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ διάφραγμά τε ἴσχον[o] ἐναπολαμβάνεται, καὶ μυρία δὴ[p] νοσήματα ἐκ τούτων ἀλγεινὰ μετὰ πλήθους ἱδρῶτος[q] ἀπείργασται. πολλάκις δ' ἐν τῷ σώματι διακριθείσης σαρκὸς πνεῦμα ἐγγενόμενον[r] καὶ ἀδυνατοῦν ἔξω πορευθῆναι τὰς αὐτὰς τοῖς ἐπεισεληλυθόσιν[s] ὠδῖνας[t] παρέσχε, μεγίστας δέ, ὅταν περὶ τὰ νεῦρα καὶ τὰ ταύτῃ φλέβια[u] περιστὰν[v] καὶ ἀνοιδῆσαν τούς τε ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῆ νεῦρα οὕτως εἰς τὸ ἐξόπισθεν III. ii. 127.
κατατείνῃ τούτοις· ἃ δὴ καὶ ἀπ' αὐτοῦ[w] τῆς ξυντονίας τοῦ παθήματος τὰ νοσήματα[x] τέτανοί τε καὶ ὀπισθότονοι προσεῤῥήθησαν.[y] ὧν καὶ τὸ φάρμακον χαλεπόν· πυρετοὶ γὰρ οὖν δὴ τὰ τοιαῦτα ἐγγιγνόμενοι[z] μάλιστα λύουσι.[a] τὸ δὲ λευκὸν φλέγμα διὰ τὸ τῶν πομφολύγων πνεῦμα III. 85.
χαλεπὸν ἀποληφθέν,[b] ἔξω δὲ[c] τοῦ σώματος ἀναπνοὰς ἴσχον ἠπιώτερον μέν, καταποικίλλει δὲ τὸ σῶμα λεύκας[d] ἀλφούς τε καὶ τὰ τούτων ξυγγενῆ νοσήματα[e] ἀποτίκτον. μετὰ χολῆς δὲ μελαίνης κερασθὲν ἐπὶ τὰς περιόδους τε τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ[f] θειοτάτας οὔσας ἐπισκεδαννύμενον[g] καὶ ξυνταράττον αὐτάς, καθ' ὕπνον μὲν ἰὸν πραότερον,[h] ἐγρηγορόσι δὲ[i] ἐπιτιθέμενον δυσαπαλλακτότερον· νόσημα δὲ ἱερᾶς ὂν φύσεως ἐνδικώτατα ἱερὸν λέγεται. φλέγμα δὲ[k] ὀξὺ καὶ ἁλμυρὸν πηγὴ πάντων νοσημάτων ὅσα γίγνεται καταῤῥοϊκά· διὰ δὲ τοὺς τόπους εἰς οὓς ῥεῖ παντοδαποὺς

xe.—[o] τί σχὸν A, τ' ἴσχον o.—[p] δὲ o.—[q] ἱδρῶτος πολλάκις Ao, ἱδρῶτας g.—[r] ἐκγενόμενον o.—[s] ἐπεισελθοῦσιν Ξ.—[t] ὠδῖνας AΘFo: ὀδύνας *s.—[u] φλέβια ΞΣΥΥ: φλεβία s.—[v] περιστὰν Ao et pr Ξ: περιυστὰν s.—[w] ὑπ' αὐτῆς o.—[x] τὰ νοσήματα om pr Υ.—[y] προσερεισθησαν (η supra) Υ.—[z] ἐγγιγνόμενοι AΘFqx, ἐπιγιγνόμενοι o: γιγνόμενοι *s.—[a] λύουσι μάλιστα r.—[b] ἀποληφθὲν Υ, ἀπολειφθὲν (ει supra) Σ, ἀπολειφθὲν (η supra) SYqax egr.—[c] δὲ om r.—[d] λευκοὺς Ξxegr et corr Υ, λευκὰς q.—[e] παθήματα (νοσ supra) Υ.—[f] φυλακῆ sr.—[g] ἔτι σκεδαννύμενον ΞΣΥSsgr.—[h] πραότερον qeg: πραΰτερον s.—[i] δ' e.—

νοσήματα] Pro νοσήματα reponendum puto ὀνόματα: et τελείαν stigmen quæ in præced. est post τούτοις, collocandam post τείνῃ: ut τούτοις jungatur sequentibus: simul etiam mutando ἃ in ἅτε, id est utpote, ut nimirum totus hic ita legatur locus, τούτοις, ἅτε δὴ καὶ ἀπ' αὐτοῦ τῆς ξυντονίας τοῦ παθήματος, τὰ ὀνόματα, τέτανοί τε etc. Sic autem et paulo post νοσήματα pro ὀνόματα irrepsisse manifestum est. Hic autem retinendo νοσήματα, tollendus esset artic. τά: et dicendum ἃ jungi cum νοσήματα: quæ tamen trajectio dura esset. Steph.

ὄντας παντοῖα ὀνόματα[l] εἴληφεν. ὅσα δὲ φλεγμαίνειν λέγεται τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ κάεσθαί τε καὶ φλέγεσθαι διὰ χολὴν[m] γέγονε πάντα. [§. 67.] Λαμβάνουσα μὲν οὖν ἀναπνοὴν ἔξω παντοῖ' ἀναπέμπει φύματα[n] ζέουσα, καθειργνυμένη[o] δ' ἐντὸς πυρίκαυτα νοσήματα πολλὰ ἐμ-
III. ii. 128. ποιεῖ, μέγιστον δέ, ὅταν αἵματι καθαρῷ ξυγκερασθεῖσα[p] τὸ τῶν ἰνῶν γένος ἐκ τῆς ἑαυτῶν διαφορῇ τάξεως, αἳ διεσπάρησαν μὲν[q] εἰς αἷμα, ἵνα συμμέτρως λεπτότητος[r] ἴσχοι[s] καὶ πάχους καὶ μήτε διὰ θερμότητα ὡς ὑγρὸν ἐκ μανοῦ τοῦ σώματος ἐκρέοι, μήτ' αὖ πυκνότερον δυσκίνητον ὂν μόγις[t] ἀναστρέφοιτο[u] ἐν ταῖς φλεψί. καιρὸν δὴ τούτων[v] ἶνες τῇ τῆς φύσεως γενέσει φυλάττουσιν· ἃς ὅταν τις καὶ τεθνεῶτος[w] αἵματος ἐν ψύξει[x] τε ὄντος πρὸς ἀλλήλας[y] ξυναγάγῃ,[z] διαχεῖται πᾶν τὸ λοιπὸν αἷμα, ἐαθεῖσαι δὲ ταχὺ μετὰ τοῦ περιεστῶτος[a] αὐτὸ[b] ψύχους ξυμπηγνύασι. ταύτην δὴ[c] τὴν δύναμιν ἐχουσῶν ἰνῶν ἐν αἵματι χολὴ φύσει παλαιὸν αἷμα γεγονυῖα καὶ πάλιν ἐκ τῶν σαρκῶν ἐς[d] τοῦτο τετηκυῖα, θερμὴ καὶ ὑγρὰ κατ' ὀλίγον τὸ πρῶτον

[k] δ' αxegor.—[l] ὀνόματα AFqo : νοσήματα *s.—[m] χολῆς s.—[n] φύματα AFo : φυσήματα *s.—[o] καθειργμένη Ssgr.—[p] ξυγκερασθεῖσα A, συγκραθεῖσα F : συγκερασθεῖσα *s.—[q] μὲν add Ao.—[r] λεπτότητα s.—[s] ἴσχῃ αxor.—[t] libri μόλις.—[u] ἀναστρέφοιτο AFo : ἀντιστρέφοιτο *s.—[v] τοῦτον AFo.—[w] τεθνεῶτος ΑΘΞΤFSYαxego[x]r : τεθνεότος s.—[x] ψύξει A, ψύχη x, φυχῇ pr o : ψύχει s.—[y] ἄλληλα eg.—[z] ξυναγάγῃ ΘFSYagor, συναγάγῃ A : ξυναγάγοι *s.—[a] προεστῶτος ΞΣΤSYαxegr et pr Θ.—[b] αὐτοῦ F, αὐτῷ go.—[c] δὴ ΑΘΣΤFSYαxeor : δὲ *s.—[d] εἰς ΑΞΣΤFSY.—[e] πλέον

ὀνόματα] Græce legendum, *διὰ δὲ τοὺς τόπους, εἰς οὓς ῥεῖ παντοδαποὺς ὄντας, παντοῖα ὀνόματα εἴληφεν.* Vulgo *νοσήματα* legitur pro *ὀνόματα.* Et mox in Græcis *ἀναστρέφοιτο* legendum est pro *ἀντιστρέφοιτο,* et *περιεστῶτος* pro *προεστῶτος,* et *ἐμπίπτουσα* pro *ἐκπίπτουσα.* Et mox legendum est, *ὅταν δ' ἐλάττων ᾖ, τό, τε σῶμα ἀντίσχῃ τηκόμενον.* Cornar.

νοσήματα] Hic quoque *νοσήματα* pro *ὀνόματα* positum est, ut in proxime præced. annot. admonui. Steph.

παντοῖα νοσήματα εἴληφεν] Hunc locum, neglecto vocis *εἴληφεν* significatu, vertit in universum Ficinus, *quoniam* vero inquiens, *plurima loca illabitur, malas gignit valetudines plurimas.* Etenim hic agitur de morbis, qui universo quidem nomine possunt appellari *καταῤῥοϊκοί,* sed variis a locis, per quos fluit acida illa et salsa pituita, varia quoque tulere morborum nomina. Itaque in locum vulgaris lectionis *νοσήματα* non tam scribendum est cum Cornario *ὀνόματα,* quam *νόσων ὀνόματα.* Lind.

§. 67. *ἀντιστρέφοιτο*] Legitur etiam *ἀναστρέφοιτο,* et melius fortasse. Steph.

τῇ τῆς φύσεως γενέσει] Videtur hic recribendum *τῷ τῆς φύσεως γένει.* Quanquam simili, sed modo inverso, dicitur p. 90. A. *ὅθεν ἡ πρώτη τῆς ψυχῆς γένεσις ἔφυ.* Lind.

περιεστῶτος] Loco vulgaris *προεστῶτος* bene correxit Cornarius sc. *αἵματος, αὐτὸ ψύχους ξυμπηγνύασι.* Præmissis illis, corrigatur extremis in verbis *αὐτὰς,* sc. *τὰς ἶνας, ψύχει ξυμπηγνύασι.* Quam emendationem veram esse et res ipsa probat, et præcedens vocula *μετά.* Lind.

ἐμπίπτουσα πήγνυται διὰ τὴν τῶν ἰνῶν δύναμιν, πηγνυμένη δὲ καὶ βίᾳ κατασβεννυμένη χειμῶνα καὶ τρόμον ἐντὸς παρέχει. πλείων[e] δ'[f] ἐπιῤῥέουσα, τῇ παρ' αὐτῆς θερμότητι κρατήσασα τὰς ἶνας εἰς ἀταξίαν ζέσασα διέσεισε,[g] καὶ ἐὰν μὲν ἱκανὴ διὰ τέλους κρατῆσαι[h] γένηται, πρὸς τὸ τοῦ μυελοῦ διαπεράσασα[i] γένος κάουσα ἔλυσε τὰ τῆς ψυχῆς[k] αὐτόθεν οἷον νεὼς πείσματα μεθῆκέ[l] τε ἐλευθέραν, ὅταν δ'
ἐλάττων ᾖ τό τε σῶμα ἀντίσχῃ τηκόμενον, αὐτὴ[m] κρατη- III. ii. 129.
θεῖσα ἢ κατὰ[n] πᾶν τὸ σῶμα ἐξέπεσεν,[o] ἢ διὰ τῶν φλεβῶν εἰς τὴν κάτω ξυνωσθεῖσα[p] ἢ τὴν ἄνω κοιλίαν, οἷον φυγὰς ἐκ πόλεως στασιασάσης ἐκ τοῦ σώματος ἐκπίπτουσα, διαῤ-
ῥοίας καὶ δυσεντερίας καὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα πάντα III. 86.
παρέσχετο. τὸ μὲν οὖν ἐκ πυρὸς ὑπερβολῆς μάλιστα[q] νοσῆσαν σῶμα ξυνεχῆ καύματα καὶ πυρετοὺς ἀπεργάζεται, τὸ δ'[r] ἐξ ἀέρος ἀμφημερινούς,[s] τριταίους δ'[t] ὕδατος διὰ τὸ νωθέστερον ἀέρος καὶ πυρὸς αὐτὸ εἶναι· τὸ[u] δὲ γῆς, τετάρτως ὂν νωθέστατον[v] τούτων, ἐν[w] τετραπλασίαις περιόδοις χρόνου καθαιρόμενον, τεταρταίους[x] πυρετοὺς ποιῆσαν ἀπαλλάττεται[y] μόγις.[z]

§. 68. Καὶ τὰ μὲν περὶ τὸ σῶμα νοσήματα ταύτῃ ξυμβαίνει γιγνόμενα, τὰ δὲ περὶ ψυχὴν διὰ σώματος ἕξιν τῇδε. νόσον[a] μὲν δὴ ψυχῆς ἄνοιαν ξυγχωρητέον,[b] δύο δ' ἀνοίας γένη, τὸ μὲν μανίαν, τὸ δ' ἀμαθίαν. πᾶν οὖν ὅ τι πάσχων τις πάθος ὁπότερον αὐτῶν ἴσχει, νόσον προσρητέον.

σεισε
F.—[f] δ' om g.—[g] διέσεισε so, διέσωσε FS: διέσωσε r.—[h] κρατήσασα o.—[i] διαπεράσασα x.—[k] ψυχῆς om pr H.—[l] μεθεῖκέ F.—[m] αὐτῇ ΘΗΣΤFYqegr, αὕτη A.—[n] κατὰ...κοιλίαν om in lacuna s.—[o] ἐξέπεσεν corr o.—[p] ξυνωθοῦσα r.—[q] μάλιστα om F, ante ὑπερβολῆς ponunt SYqer.—[r] δι' F.—[s] αὐθημερινοὺς F, ἀμφημερινὸν S, ρινον post deleta καὶ πυρὸς s, ἀφημερινοὺς r.—[t] δι' Sxg, om e.—[u] τῆς F.—[v] νωθέστερον o.—[w] δ' ἐκ corr A.—[x] τετάρτης F.—[y] ἀπαλλακτέον a.—[z] μόλις cum s

διέσωσε] Vocem hic διέσωσε ineptam esse ac desiderari aliam quisque videt, quæ antecedenti πήγνυται opponatur. Recipiendum igitur etiam nunc duco, quod olim proposueram, διέωσε, nisi forte, sensu aliquantum leniori, malueris διέσεισε. Ut infra p. 88. A. ὡς, ὅταν τε ἐν αὐτῷ ψυχὴ κρείττων οὖσα σώματος περιθύμως ἴσχῃ, διασείουσα πᾶν αὐτὸ ἔνδοθεν, νόσων ἐμπίπλησι. LIND.

τὸ δὲ γῆς] Sc. ὑπέρβαλον, propter sequentia, τετάρτως ὂν νωθέστατον τούτων.—ἐν τετραπλασίαις περιόδοις χρόνου καθαιρόμενον—ἀπαλλάττεται. Nisi hic in locum vulgaris καθαιρόμενον, rescribitur καθαιρομένου, quod referatur ad supra dictum νοσῆσαν σῶμα, vox hæc huic loco inepta videtur expectesque potius καθαιρούμενον. LIND.

ἡδονὰς δὲ καὶ λύπας ὑπερβαλλούσας[c] τῶν νόσων μεγίστας θετέον τῇ ψυχῇ· περιχαρὴς γὰρ ἄνθρωπος ὢν ἢ καὶ τἀναντία ὑπὸ λύπης πάσχων, σπεύδων τὸ μὲν ἑλεῖν ἀκαίρως
III. ii. 130. τὸ δὲ φυγεῖν, οὔτε[d] ὁρᾶν[e] οὔτε[f] ἀκούειν ὀρθὸν οὐδὲν δύναται, λυττᾷ δὲ καὶ λογισμοῦ μετασχεῖν ἥκιστα τότε δὴ δυνατός.[g] τὸ δὲ σπέρμα ὅτῳ[h] πολὺ καὶ ῥυῶδες[i] περὶ τὸν μυελὸν γίγνεται, καὶ καθαπερεὶ δένδρον πολυκαρπότερον τοῦ ξυμμέτρου πεφυκὸς[k] ᾖ, πολλὰς μὲν καθ' ἕκαστον ὠδῖνας,[l] πολλὰς δ' ἡδονὰς κτώμενος ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα τόκοις, ἐμμανὴς τὸ πλεῖστον γιγνόμενος τοῦ βίου διὰ τὰς μεγίστας ἡδονὰς καὶ λύπας, νοσοῦσαν καὶ ἄφρονα ἴσχων ὑπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν, οὐχ ὡς νοσῶν ἀλλ' ὡς ἑκὼν κακὸς[m] κακῶς δοξάζεται. τὸ δὲ ἀληθές, ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκολασία κατὰ[n] τὸ πολὺ μέρος διὰ τὴν ἑνὸς γένους ἕξιν ὑπὸ μανότητος ὀστῶν ἐν σώματι ῥυώδη[o] καὶ ὑγραίνουσαν[p] νόσος ψυχῆς γέγονε. καὶ σχεδὸν δὴ πάντα ὁπόσα ἡδονῶν ἀκρατία[q] καὶ ὄνειδος ὡς ἑκόντων λέγεται τῶν κακῶν, οὐκ ὀρθῶς ὀνειδίζεται· κακὸς μὲν γὰρ[r] ἑκὼν οὐδείς, διὰ δὲ πονηρὰν ἕξιν τινὰ τοῦ σώματος καὶ ἀπαίδευτον[s] τροφὴν ὁ κακὸς γίγνεται κακός, παντὶ δὲ ταῦτα ἐχθρὰ[t] καὶ κακόν τι[u] προσγίγνεται. καὶ[v] πάλιν δὴ τὸ[w] περὶ τὰς λύπας ἡ ψυχὴ κατὰ ταὐτὰ[x] διὰ σῶμα
III. ii. 131. πολλὴν ἴσχει κακίαν. ὅπου[y] γὰρ ἂν οἱ[z] τῶν ὀξέων καὶ

plerique.—[a] hinc b ad 372.—[b] ξ. Ab.—[c] ὑπερβαλούσας Ξ.—[d] οὐδ' b: om s.—[e] ὁρᾶν om s.—[f] οὐδὲν om xe.—[g] δυνατός ἐστι b.—[h] οὕτω xe.—[i] ῥοῶδες Fqb et corr Θ: ῥυῶδες cum *s corr o.—[k] πεφυκὼς Ss.—[l] ὠδῖνας AΘFSYqsbo et pr Υ: ὀδύνας *s.—[m] κακὸς om ΘΣΥFSYsxegor, κακῶς om AΞb.—[n] καὶ τὸ κατὰ Υr.—[o] ῥυώδει SYsr.—[p] ὑγραίνουσα sr.—[q] ἀκρατεία S.—[r] γὰρ om xg.—[s] ἀπαιδευτότερον s.—[t] ἔχθρα A, αἰσχρὰ Fr.—[u] ἄκοντι o.—[v] ἢ g.—[w] τῷ SYqsr.—[x] ταὐτὰ AΞb: $\overset{\pi}{\text{ταῦτα}}$ *s.—[y] ὅτου ΘΞΥFSYsxegor, ὅτου A.—[z] ἢ AΘ, ᾗ ΞΣΥFSYsrbegor.—[a] τῶν

§. 68. σπέρμα ὅτῳ] Ald. Bas. 1. 2. οὕτω. male. ὅτῳ Cornario debetur. Ficinus, *qui vero—abundat semine*. Bip.

ἑκὼν κακὸς, κακῶς] Petitum et hoc a Cornario. Edd. vett. tenent, ἑκὼν κακὸς, omisso κακῶς, quod et Ficinus expressit, *falso putatur*. Bip.

ἄκοντι] Græce legendum, παντὶ δὲ ταῦτα ἐχθρὰ, καὶ ἄκοντι προσγίγνεται. Vulgo κακόν τι pro ἄκοντι. Cornar.

καὶ κακόν τι προσγίγνεται] Multo magis placet hæc lectio, καὶ ἄκοντι προσγίγνεται: ut opponatur hoc ei quod existimare quosdam dixit, τοὺς κακοὺς, ἑκόντας εἶναι κακούς. Nam et pron. ταῦτα ostendit quæ ibi dixit, πάντα ὁπόσα etc. Alteram tamen lectionem sequutus est et Fic. sed quod hanc (ut opinor) ignoraret. Steph.

τῶν[a] ἁλυκῶν φλεγμάτων καὶ ὅσοι πικροὶ καὶ χολώδεις
χυμοὶ κατὰ τὸ σῶμα πλανηθέντες ἔξω μὲν μὴ λάβωσιν
ἀναπνοήν, ἐντὸς δὲ εἱλλόμενοι[b] τὴν ἀφ'[c] αὑτῶν[d] ἀτμίδα[e]
τῇ[f] τῆς ψυχῆς φορᾷ ξυμμίξαντες[g] ἀνακερασθῶσι, παντο- III. 87.
δαπὰ νοσήματα ψυχῆς ἐμποιοῦσι, μᾶλλον καὶ ἧττον, καὶ
ἐλάττω καὶ πλείω· πρός τε τοὺς τρεῖς τόπους[h] ἐνεχθέντα
τῆς ψυχῆς, πρὸς ὃν ἂν ἕκαστ'[i] αὐτῶν προσπίπτῃ,[k] ποικίλ-
λει[l] μὲν εἴδη δυσκολίας καὶ δυσθυμίας[m] παντοδαπά,[n] ποι-
κίλλει[l] δὲ θρασύτητός[o] τε[p] καὶ δειλίας, ἔτι δὲ λήθης[q] ἅμα
καὶ δυσμαθίας.[r] πρὸς δὲ τούτοις, ὅταν οὕτω κακῶς παγέν-
των[s] πολιτεῖαι κακαὶ[t] καὶ λόγοι κατὰ[u] πόλεις ἰδίᾳ καὶ[v]
δημοσίᾳ λεχθῶσιν, ἔτι δὲ μαθήματα μηδαμῇ τούτων ἰατι-
κὰ[w] ἐκ νέων μανθάνηται, ταύτῃ κακοὶ[x] πάντες οἱ κακοὶ
διὰ δύο ἀκουσιώτατα γιγνόμεθα. ὧν αἰτιατέον μὲν τοὺς
φυτεύοντας ἀεὶ[y] τῶν φυτευομένων μᾶλλον καὶ τοὺς τρέφον-
τας τῶν τρεφομένων, προθυμητέον μήν,[z] ὅπῃ τις δύναται,
καὶ διὰ τροφῆς καὶ δι' ἐπιτηδευμάτων μαθημάτων τε φυ-
γεῖν μὲν κακίαν,[a] τοὐναντίον δὲ ἑλεῖν. ταῦτα μὲν οὖν[b] δὴ[c]
τρόπος ἄλλος λόγων.

§. 69. Τὸ δὲ τούτων ἀντίστροφον αὖ, τὸ περὶ τὰς[d] τῶν
σωμάτων καὶ διανοήσεων θεραπείας, αἷς αἰτίαις σώζεται, III. ii. 132.
πάλιν εἰκὸς καὶ πρέπον ἀνταποδοῦναι· δικαιότερον γὰρ τῶν
ἀγαθῶν πέρι μᾶλλον ἢ τῶν κακῶν ἴσχειν[e] λόγον. πᾶν δὴ
τὸ ἀγαθὸν καλόν, τὸ δὲ καλὸν οὐκ ἄμετρον· καὶ ζῶον οὖν
τὸ τοιοῦτον ἐσόμενον ξύμμετρον θετέον. ξυμμετριῶν[f] δὲ τὰ
μὲν σμικρὰ διαισθανόμενοι ξυλλογιζόμεθα, τὰ δὲ κυριώ-

post καὶ om Sso.—[b] εἰλλόμενοι A, εἰλλόμενοι b, εἰλόμενοι pr ΘΥ: εἰλούμενοι *ς.—[c] ἀμφ' ΞΥFSYqsxegr.—[d] αὐτὸ Ss.—[e] ἀμπίδα F, om Ss.—[f] τῇ om r.—[g] ξ. ΑΘΞΥFSYsrbegor.—[h] τρόπους r.—[i] ἕκαστ' ΑΘb: ἕκαστον *ς.—[k] ἐκπίπτῃ SYqsr.—[l] ποικίλλῃ ς.—[m] δυσφημίας F: καὶ δυσθυμίας...ἔτι δὲ om pr o.—[n] παντοδαπὰς Υ SYxegor.—[o] θρασύτητάς b et corr (ut videtur) A.—[p] τε om g.—[q] λήθας A, λήθας b.—[r] δυσμαθείας ΞΞΥSYsxer.—[s] πάντων pr Θ.—[t] κακαὶ om pr Ξ.—[u] καὶ SYsgr.—[v] τε καὶ bo.—[w] ἰατρικὰ Fxgor.—[x] κακοὶ om pr S.—[y] δεῖ o.—[z] μὴν om o.—[a] φεύγειν κακίαν μὲν o.—[b] οὖν om o.—[c] δὴ καὶ r.—[d] τὰς om r.—[e] ἴσχει ΞFr.—[f] ξυμμετριῶν ΑΥ, ξυμμετρίων ΘFbo: ξυμμέτρων cum *ς corr Υ.—[g] γὰρ om F.—

ποικίλλῃ] Videtur hæc vox tam hic quam in proxime sequente loco mutanda esse in ποικίλα, vel potius in ποικίλλει: ut sit pro ποικίλλον ποιεῖ, sive μετὰ ποικίλσεως: vel ποικίλως ποιεῖ. STEPH.

ποικίλλῃ μὲν—ποικίλλῃ δὲ] Utrobique cum Cod. Tub. rescribe ποικίλλει. LIND.

τατα καὶ μέγιστα ἀλογίστως ἔχομεν. πρὸς γὰρ[g] ὑγιείας καὶ νόσους ἀρετάς τε[h] καὶ κακίας οὐδεμία ξυμμετρία καὶ ἀμετρία μείζων ἢ ψυχῆς αὐτῆς πρὸς σῶμα αὐτό· ὧν οὐδὲν[i] σκοποῦμεν,[k] οὐδ᾽ ἐννοοῦμεν[l] ὅτι ψυχὴν ἰσχυρὰν καὶ πάντη μεγάλην ἀσθενέστερον καὶ[m] ἔλαττον εἶδος ὅταν ὀχῇ,[n] καὶ ὅταν αὖ τοὐναντίον ξυμπαγῆτον[o] τούτω, οὐ καλὸν ὅλον τὸ ζῶον—ἀξύμμετρον γὰρ ταῖς μεγίσταις ξυμμετρίαις[p]—, τὸ δ᾽ ἐναντίως ἔχον πάντων θεαμάτων τῷ δυναμένῳ καθορᾷν κάλλιστον καὶ ἐρασμιώτατον. οἷον οὖν ὑπερσκελὲς ἢ καί τινα ἑτέραν ὑπέρεξιν[q] ἄμετρον ἑαυτῷ τι σῶμα ὂν ἅμα μὲν[r] αἰσχρόν, ἅμα δ᾽ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν πόνων πολλοὺς μὲν κόπους, πολλὰ δὲ[s] σπάσματα καὶ διὰ τὴν παραφορότητα πτώματα παρέχον μυρίων[t] κακῶν αἴ-
III. ii. 183. τιον ἑαυτῷ, ταὐτὸν[u] δὴ διανοητέον καὶ περὶ τοῦ ξυναμφοτέρου, ζῶον[v] ὃ καλοῦμεν, ὡς ὅταν τε[w] ἐν αὐτῷ ψυχὴ κρείτ-
III. 88. των[x] οὖσα σώματος περιθύμως[y] ἴσχῃ, διασείουσα πᾶν αὐτὸ ἔνδοθεν νόσων ἐμπίπλησι, καὶ ὅταν εἴς τινας μαθήσεις καὶ ζητήσεις[z] εὐτόνως[a] ἴῃ,[b] κατατήκει, διδαχάς τ᾽ αὖ καὶ μάχας ἐν λόγοις ποιουμένη δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ δι᾽[c] ἐρίδων[d] καὶ φιλονεικίας[e] γιγνομένων διάπυρον[f] αὐτὸ ποιοῦσα λύει,[g] καὶ ῥεύματα ἐπάγουσα, τῶν λεγομένων ἰατρῶν ἀπατῶσα τοὺς[h] πλείστους, τἀναντία[i] αἰτιᾶσθαι ποιεῖ· σῶμά τε ὅταν αὖ μέγα καὶ ὑπέρψυχον[k] σμικρᾷ[l] ξυμφυὲς ἀσθενεῖ τε διανοίᾳ γένηται, διττῶν ἐπιθυμιῶν οὐσῶν φύσει κατ᾽ ἀνθρώπους, διὰ σῶμα μὲν τροφῆς, διὰ δὲ τὸ θειότατον τῶν ἐν ἡμῖν φρονήσεως, αἱ τοῦ[m] κρείττονος κινήσεις κρατοῦσαι[n] καὶ τὸ

[h] τε post ὑγιείας omisi cum ΑΘSYqsbor.—[i] ὧν οὐδὲν s, om pr S.—[k] ἐσκοποῦμεν A F.—[l] οὐδ᾽ ἐνοῦμεν s, οὐδὲ νοοῦμεν g, οὐδὲν νοοῦμεν xe.—[m] καὶ Abo : ἢ *s.—[n] σχῇ Ab.—[o] ξυμπαγῆ sgr.—[p] ἀξυμμετρίαις o.—[q] ὑπερέξιν Θq : ὑπὲρ ἕξιν *s.—[r] γὰρ r.—[s] δὲ om g.—[t] μετρίων gr, οὐ μετρίων s.—[u] ταυτὸν ΑΘFYqbor : ταυτὸ s.—[v] ζώου ζητῇ F.—[w] μὲν Θ, om pr Ξ.—[x] κρεῖττον ΘΞΣΥ, κρείττων τε r.—[y] προθύμως r.—[z] κινήσεις Y, κινῆσεις r.—[a] αὐτόνως A, ξυντόνως b, συντόμως ΘΞΣΥSYsxegr : συντόνως Σ.—[b] εἴη e.—[c] μετὰ o.—[d] ὀνείδων Σ.—[e] φιλονεικίας ΑΘFSYqbo, φιλονεικείας s, φιλονεικειῶν Ξ, φιλονικειῶν x : φιλονεικῶν cum *s corr Υ.—[f] διάπειρον g.—[g] σαλεύει b et γρ A.—[h] τε r.—[i] τὰ ἀναίτια o.—[k] ὑπέρψυχον ΑΘFSYs : ὑπέρψυχρον cum *s corr Υ.—[l] σμικρῷ s.—[m] αὐτοῦ Υ, αὐτοῦ SYxegr.—[n] κρατῆσαι g.—[o] αὐ-

§. 69. ἢ καί τινα ἑτέραν ὑπὲρ ἕξιν] Quem locum ut sanemus, rescribendum videtur : ἢ κατά τινα ἑτέραν ὑπερέχουσαν ἕξιν ἄμετρον ἑαυτῷ τι σῶμα ὄν. LIND.

μὲν σφέτερον αὔξουσαι,[o] τὸ δὲ τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ δυσμαθὲς ἀμνῆμόν[p] τε ποιοῦσαι τὴν μεγίστην νόσον ἀμαθίαν ἐναπεργάζονται. μία δὴ[q] σωτηρία πρὸς ἄμφω, μήτε τὴν ψυχὴν ἄνευ σώματος κινεῖν μήτε σῶμα ἄνευ ψυχῆς, ἵνα ἀμυνομένω γίγνησθον[r] ἰσοῤῥόπω καὶ ὑγιῆ.[s] τὸν δὴ μαθηματικὸν[t] ἤ τινα ἄλλην σφόδρα μελέτην διανοίᾳ κατεργαζόμενον καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀποδοτέον κίνησιν, γυμναστικῇ III. ii. 134.
προσομιλοῦντα, τόν τε αὖ σῶμα ἐπιμελῶς πλάττοντα[u] τὰς τῆς ψυχῆς ἀποδοτέον[v] κινήσεις, μουσικῇ καὶ πάσῃ φιλοσοφίᾳ προσχρώμενον, εἰ μέλλει[w] δικαίως τις ἅμα μὲν καλός,[x] ἅμα δὲ ἀγαθὸς ὀρθῶς κεκλήσεσθαι.[y] [§. 70.] Κατὰ δὲ ταὐτὰ[z] ταῦτα καὶ τὰ μέρη θεραπευτέον, τὸ τοῦ παντὸς ἀπομιμαύμενον εἶδος. τοῦ γὰρ σώματος ὑπὸ τῶν εἰσιόντων καομένου τε ἐντὸς καὶ ψυχομένου, καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν ἔξωθεν ξηραινομένου καὶ ὑγραινομένου καὶ τὰ[a] τούτοις ἀκόλουθα πάσχοντος ὑπ᾽[b] ἀμφοτέρων τῶν[c] κινήσεων, ὅταν μέν τις ἡσυχίαν ἄγον[d] τὸ σῶμα παραδιδῷ ταῖς κινήσεσι, κρατηθὲν διώλετο,[e] ἐὰν[f] δὲ ἣν[g] τροφὸν καὶ τιθήνην τοῦ παντὸς προσείπομεν[h] μιμῆταί τις, καὶ[i] τὸ σῶμα μάλιστα μὲν μηδέποτε ἡσυχίαν ἄγειν ἐᾷ, κινῇ[k] δὲ καὶ σεισμοὺς ἀεί τινας[l] ἐμποιῶν αὐτῷ[m] διὰ παντὸς τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἀμύνηται κατὰ φύσιν κινήσεις, καὶ μετρίως σείων[n] τά τε περὶ τὸ σῶμα πλανώμενα παθήματα καὶ μέρη κατὰ ξυγ-

ξουσι F.—[p] ἀμνημόν b.—[q] δὴ Abo, δ᾽ ἡ ΘFs, τε ἡ r: δὲ ς.—[r] γίγνησθον AFqbo, γίγνηται (σθον) Θ, γίγνηται ΥSYsxegr, γίγνονται Σ, γίγνωνται (ηται) Ξ: γίγνωνται *ς.—
[s] ὑγιῆ AΘΥFSsbo, ὑγιη Y, ὑγιεῖ xegr et corr Ξ: ὑγιᾶ (εῖ) cum ς corr Σ.—[t] μαθητικὸν SYqo.—[u] πράττοντα SYsr.—[v] ἀνταποδοτέον ΥFYqsxbegor.—[w] μέλλει AΘΥFxbe g, μέλει (ὁ) S, ἀμέλει (omisso εἰ) Ysr: μέλλοι *ς.—[x] καλῶς F.—[y] κεκλήσεσθαι F: κεκλῆσθαι *ς.—[z] ταυτὰ Abo: τὰ αὐτὰ ς.—[a] τὰ om pr o.—[b] ἐπ᾽ SYsr.—[c] ἀμφοτέρων (ον) τε τῶν ΘΣΥSYsxegr.—[d] ἄγων S, ἄγων FYr, ἄγωνον s.—[e] κρατηθὲν τὸ λοιπὸν διώλετο o.—[f] ἐπὰν r.—[g] ἣν τε AFbo.—[h] προσείπωμεν F.—[i] κατὰ Σxegr et corr Υ.—[k] κινεῖ xeg.—[l] ἀεί τινας AΘFSYsbor: τινας ἀεὶ ς.—[m] αὐτὸ F.—[n] οἷον

ἵνα ἀμυνομένω γίγνωνται] Cod. Tub. qua hic opus est, lectionem offert γίγνησθον loco vulgaris γίγνωνται. Lind.

ὑγιᾶ] Legitur etiam ὑγιῆ. Steph.

σφόδρα] For. aptius σφοδρᾷ legeretur, vocibus eleganter implicatis. Steph.

ἀποδοτέον] Cod. Tub. elegantem hic exhibet lectionem ἀνταποδοτέον. Lind.

γενείας εἰς τάξιν κατακοσμῇ πρὸς ἄλληλα, κατὰ τὸν πρόσθεν λόγον ὃν περὶ τοῦ παντὸς ἐλέγομεν,[o] οὐκ ἐχθρὸν
III. ii. 135. παρ᾽ ἐχθρὸν τιθέμενον ἐάσει πολέμους ἐντίκτειν[p] τῷ σώματι καὶ νόσους, ἀλλὰ φίλον[q] παρὰ φίλον τεθὲν[r] ὑγίειαν
III. 89. ἀπεργαζόμενον[s] παρέξει. τῶν δ᾽ αὖ κινήσεων ἡ ἐν ἑαυτῷ[t] ὑφ᾽[u] ἑαυτοῦ[w] ἀρίστη κίνησις—μάλιστα γὰρ τῇ διανοητικῇ καὶ τῇ[x] τοῦ παντὸς κινήσει ξυγγενής—, ἡ[y] δὲ ὑπ᾽ ἄλλου χείρων· χειρίστη δὲ ἡ κειμένου τοῦ σώματος καὶ ἄγοντος ἡσυχίαν δι᾽ ἑτέρων αὐτὸ κατὰ μέρη κινοῦσα. διὸ δὴ τῶν καθάρσεων καὶ ξυστάσεων τοῦ[z] σώματος[a] ἡ μὲν διὰ τῶν γυμνασίων[b] ἀρίστη, δευτέρα δὲ ἡ διὰ τῶν αἰωρήσεων κατά τε τοὺς πλοῦς καὶ ὅπῃ[c] περ ἂν ὀχήσεις ἄκοποι γίγνωνται· τρίτον δὲ εἶδος κινήσεως σφόδρα ποτὲ ἀναγκαζομένῳ χρήσιμον, ἄλλως δὲ οὐδαμῶς τῷ νοῦν[d] ἔχοντι προσδεκτέον,[e] τὸ τῆς φαρμακευτικῆς καθάρσεως γιγνόμενον ἰατρικόν. τὰ γὰρ νοσήματα ὅσα μὴ μεγάλους ἔχει κινδύνους, οὐκ ἐρεθιστέον[f] φαρμακείαις.[g] πᾶσα[h] γὰρ ξύστασις νόσων[i] τρόπον τινὰ τῇ τῶν ζώων φύσει προσέοικε. καὶ[k] γὰρ ἡ τούτων ξύνοδος ἔχουσα τεταγμένους τοῦ βίου γίγνεται χρόνους τοῦ

SYεt.—[o] λέγομεν A.—[p] ἐντίκτη s.—[q] παρὰ φίλον om g.—[r] τιθέμενον o.—[s] ἐργαζόμενον pr S.—[t] ἑαυτῶι Abo: αὐτῷ s.—[u] ἀφ᾽ Ss.—[w] ἑαυτῆς F. αὑτοῦ A.—[x] καὶ τῇ add ΑΘΣΥFSYqεxbegot.—[y] εἰ r.—[z] τοῦ add Abo.—[a] σώματα [os] Υ, σῶμα FYεt, σώματι q.—[b] γυμνασιῶν ΥSYεxεg.—[c] ὅπου Sεt, ὅποι Y.—[d] νῦν r.—[e] προσδεκτέον [κτη] [s] A.—[f] αἰρεθιτέον x.—[g] φαρμακείαι A: φαρμακείαις οὐκ ἐρεθ. o.—[h] πᾶσαν Ξ.—[i] νό-

§. 70. τοῦ παντὸς κινήσει] Ficinus vertens: *Nam et mentis, et totius ipsius motioni*, legit καὶ τῇ τοῦ παντὸς etc. quod confirmatur a Cod. Tub. Lind.

ξυστάσεων] Ita quidem habent codices Græci omnes, διὸ δὴ τῶν καθάρσεων καὶ ξυστάσεων σώματος, ἡ μὲν διὰ τῶν γυμνασίων, ἀρίστη. Verum mihi valde suspecta est lectio vocis ξυστάσεων, et corrupte ipsam legi pro ἐξεράσεων voce suspicor, ut ex purgationibus et evacuationibus corporis, eam, quæ per exercitia fit, optimam esse accipiamus. Sunt enim ἐξεράσεις, *evacuationes*, hoc est, κενώσεις, a verbo ἐξεράσαι, medicis omnibus in frequenti usu. Sed nihil hic immutavi, et de hoc admonuisse satis esse duxi. Et fortassis ξυστάσεις accipiendæ sunt, velut *quæ corpus constituunt ac compingunt*, quod sane præstant exercitia, sicut eadem etiam purgant. Cornar.

ξυστάσεων] Stephanus quidem hic impugnans vocem ξυστάσεων, cujus in locum proposuit scribendum ἐξεράσεων, magnopere fallitur, quum, quod significat ἡ ἐξέρασις, latius patenti voce κάθαρσις jam exprimatur. Longe melius conjecisset ξυντάσεων: sed vulgaris lectio, altera sensu etiam fortior, defenditur loco apud Hippocratem περὶ ἀέρ. etc. c. 41. ὁκόσα δὲ sc. ὕδατά, ἐστι ἀτέραμνα καὶ σκληρὰ καὶ ἥκιστα ἕψειν ἀγαθὰ, ταῦτα δὲ ξυνίστησι μᾶλλον τὰς κοιλίας καὶ ξηραίνει. Ibid, c. 63. ὁκόταν—τὸ σῶμα μὴ ξυνίστηται. Lind.

τε γένους ξύμπαντος, καὶ καθ' αὐτὸ[l] τὸ ζῶον εἱμαρμένον ἕκαστον ἔχον[m] τὸν βίον φύεται, χωρὶς τῶν ἐξ ἀνάγκης παθημάτων· τὰ γὰρ[n] τρίγωνα εὐθὺς κατ' ἀρχὰς ἑκάστου[o] δύναμιν ἔχοντα[p] ξυνίσταται[q] μέχρι τινὸς χρόνου δυνατὰ III. ii. 126.
ἐξαρκεῖν, οὗ βίον[r] οὐκ ἄν ποτέ τις εἰς τὸ πέραν ἔτι βιῴη. τρόπος οὖν ὁ[s] αὐτὸς καὶ τῆς περὶ τὰ νοσήματα ξυστάσεως· ἣν[t] ὅταν τις παρὰ τὴν εἱμαρμένην τοῦ χρόνου φθείρῃ[u] φαρμακείαις, ἅμα ἐκ σμικρῶν[v] μεγάλα καὶ πολλὰ ἐξ ὀλίγων νοσήματα φιλεῖ γίγνεσθαι. διὸ παιδαγωγεῖν δεῖ[w] διαίταις[x] πάντα τὰ τοιαῦτα, καθ' ὅσον ἂν ᾖ τῳ σχολή, ἀλλ' οὐ φαρμακεύοντα[y] κακὸν δύσκολον ἐρεθιστέον. [§. 71.] Καὶ περὶ[z] μὲν τοῦ κοινοῦ ζώου καὶ τοῦ[a] κατὰ τὸ[b] σῶμα αὐτοῦ μέρους, ᾗ τις ἂν καὶ διαπαιδαγωγῶν[c] καὶ διαπαιδαγωγούμενος ὑφ' αὑτοῦ μάλιστ' ἂν κατὰ λόγον ζῴη, ταύτῃ[d] λελέχθω. τὸ δὲ δὴ παιδαγωγῆσον[e] αὐτὸ μᾶλλόν που καὶ πρότερον παρασκευαστέον εἰς δύναμιν ὅτι κάλλιστον καὶ ἄριστον εἰς τὴν[f] παιδαγωγίαν εἶναι. δι' ἀκριβείας μὲν οὖν περὶ τούτων διελθεῖν ἱκανὸν ἂν γένοιτο αὐτὸ καθ' αὑτὸ μόνον ἔργον· τὸ δ' ἐν παρέργῳ κατὰ τὰ[g] πρόσθεν ἑπόμενος ἄν τις οὐκ ἀπὸ τρόπου τῇδε σκοπῶν ὧδε τῷ λόγῳ διαπεράναιτ' ἄν. καθάπερ εἴπομεν πολλάκις ὅτι τρία τριχῇ ψυχῆς[h] ἐν ἡμῖν εἴδη κατῴκισται, τυγχάνει δ' ἕκαστον κινήσεις ἔχον, οὕτω κατὰ ταὐτὰ[i] καὶ νῦν ὡς διὰ

σων om Ss.—[k] καὶ...χρόνους om x.—[l] κα÷τ' αὐτὸ A.—[m] ἕκαστον ἔχον AΘSYsbg
ον
or, ἕκαστον ἔχειν F : ἔχον ἕκαστον *s.—[n] γὰρ om s.—[o] ἑκάστου AΘFSYqsbor : ἑκάστων cum *s corr Υ.—[p] ἔχοντος r.—[q] ξυνίστ. καὶ μ. o.—[r] βίου Ξ.—[s] ὁ add A be.—[t] ἣν ASqsbor et mg F, ἦν ceteri : ἦν ἃ *s.—[u] φθείροι SYq.—[v] σμικρῶν AΘFSYsbor : μικρῶν s.—[w] δεῖ ante παιδαγωγεῖν ponit F, om Ss.—[x] διαίτας g.—[y] φαρμακεύοντα AΘFq et pr Υ : φαρμακεύοντας *s.—[z] τὰ r.—[a] καὶ τοῦ om x.—[b] τὸ om Ξs.—[c] παιδαγωγῶν F, διὰ παιδαγωγῶν ΣΥΥ.—[d] ταῦτα s.—[e] παιδαγωγῆσαι s.—[f] τὴν om Ξ.—[g] τὸ Ab, om pr Ξ.—[h] τριχῆι ψυχῆς AΘFSYsbo et pr Υ : ψυ-

ἐξ ἀνάγκης] Non ea solum, quæ præcedunt, εἱμαρμένον ἔχον ἕκαστον τὸν βίον, sed etiam subsequentia suadent legenti, ut verba ἐξ ἀνάγκης mutet in ἐκτὸς ἀνάγκης, quum hic mala *fortuita* opponantur *fatalibus*. LIND.

δυνατὰ] Expunge istud δυνατὰ, quod nullo pacto hic potest ferri, tanquam glossa τῶν, δύναμιν ἔχοντα, nisi forte δυνατὰ hic loco τοῦ εὖ sive καλῶς. LIND.

φθείρῃ] Nonne hic scribendum videtur ἐρεθίσῃ loco vulgaris φθείρῃ? Uti supra B. τὰ γὰρ νοσήματα ὅσα μὴ μεγάλους ἔχει κινδύνους, οὐκ ἐρεθιστέον φαρμακείαις, et D. ἀλλ' οὐ φαρμακεύοντας κακὸν δύσκολον ἐρεθιστέον. LIND.

§. 71. ζώου] In Græcis deficit vox ζώου. Legendum enim est, καὶ περὶ μὲν τοῦ κοινοῦ ζώου κ. λ. CORNAR.

III. ii. 187. βραχυτάτων ῥητέον ὅτι τὸ μὲν αὐτῶν ἐν ἀργίᾳ διάγον καὶ τῶν ἑαυτοῦ κινήσεων ἡσυχίαν ἄγον ἀσθενέστατον ἀνάγκη γίγνεσθαι, τὸ δ' ἐν γυμνασίοις ἐρρωμενέστατον· διὸ
III. 90. φυλακτέον ὅπως ἂν ἔχωσι τὰς κινήσεις πρὸς ἄλληλα[k] συμμέτρους.[l] τὸ δὲ δὴ[m] περὶ τοῦ[n] κυριωτάτου[o] παρ'[p] ἡμῖν ψυχῆς εἴδους διανοεῖσθαι δεῖ τῇδε, ὡς ἄρα αὐτὸ[q] δαίμονα θεὸς ἑκάστῳ δέδωκε, τοῦτο[r] ὅ δή φαμεν οἰκεῖν[s] μὲν ἡμῶν[t] ἐπ' ἄκρῳ τῷ σώματι, πρὸς δὲ τὴν ἐν οὐρανῷ ξυγγένειαν[u] ἀπὸ γῆς ἡμᾶς αἴρειν[v] ὡς ὄντας φυτὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλ' οὐράνιον, ὀρθότατα[w] λέγοντες·[x] ἐκεῖθεν γὰρ ὅθεν ἡ πρώτη τῆς ψυχῆς γένεσις[y] ἔφυ, τὸ θεῖον τὴν κεφαλὴν καὶ ῥίζαν ἡμῶν[z] ἀνακρεμαννὺν[a] ὀρθοῖ πᾶν τὸ[b] σῶμα. τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς[c] ἐπιθυμίας[d] ἢ φιλονεικίας τετευτακότι[e] καὶ ταῦτα διαπονοῦντι σφόδρα πάντα τὰ δόγματα ἀνάγκη θνητὰ ἐγγεγονέναι,[f] καὶ παντάπασι καθ' ὅσον μάλιστα δυνατὸν θνητῷ[g] γίγνεσθαι,[h] τούτου μηδὲ σμικρὸν ἐλλείπειν,[i] ἅτε τὸ[k] τοιοῦτον ηὐξηκότι· τῷ[l] δὲ περὶ φιλομάθειαν[m] καὶ περὶ[n] τὰς τῆς ἀληθείας[o] φρονήσεις ἐσπουδακότι καὶ ταῦτα[p] μάλιστα

χῆς τριχῇ s.—[i] ταῦτα F.—[k] ἀλλήλας s.—[l] συμμέτρους AFbo et pr Υ : συμμέτρως (ῶ) *s.—[m] δὴ om Ab.—[n] περὶ τοῦ om Ss.—[o] κυριώτατον s.—[p] ἐν SYqsx.—[q] αὐτὸ Ξ, αὐτῷ (ω) F.—[r] τούτῳ S.—[s] οἰκεῖα egx.—[t] ἡμῶν om S.—[u] ξ. ΑΘΥFSYaxbegox.—[v] αἴρει Yr.—[w] ὀρθότητα g.—[x] λέγοντας ΘΞΣΥSYxegr.—[y] ψυχῆς ἡμῶν γέν. r.—[z] ὑμῶν e.—[a] ἀνακρεμανὸν ΞΣΥe, ἀνακρεμὰν νῦν F, ἀνακεραννὺν g.—[b] τὸ o.—[c] περὶ τὰς (ἐπὶ) om r.—[d] προθυμίας ἢ περὶ A.—[e] τετευτακότι Ab, τετευκότι ΘΣΥFSYs, τετακότι e, τετακότι (ευχ) x, τετευχότι Ξgor : τετηκότι s.—[f] γεγονέναι SYsx.—[g] θνητῶν x.—[h] γενέσθαι g.—[i] ἐλλείπειν ΑΞFbo et corr Θ : ἐλλιπεῖν *s.—[k] τὸ om pr o.—[l] τὸ F.—[m] φιλομαθίαν b et pr A, φιλομαθίας Θ, φιλομαθίας (εί) F, φιλομαθείας Yo.—[n] περὶ o.

αὐτὸ] Aptius esset αὐτήν: potest alioqui cum αὐτὸ intelligi εἶδος, ex præcedente genitivo εἴδους. Steph.

ἐν οὐρανῷ] Primum hic videtur expungenda vocula ἐν, quod verbis sequentibus, ὡς ὄντας φυτὸν οὐκ ἔγγειον, ἀλλ' οὐράνιον confirmatur. Tum juvat hic repetere emendationem olim a me factam loci huicce similis in fragmento Timæi Locrensis, ubi est p. 99—100. ἑκάτερον δὲ περὶ τὰν κεφαλὰν ἵδρυται μένον, ὡς τἄλλα μέρεα τᾶς ψυχᾶς καὶ τῶ σώματος ὑπηρετέεν τούτῳ καθάπερ ὑπ' αὐτῶ τῶ σκάνεος ἄπαντος, ubi procul dubio corrigendum ὑπάτῳ loco τῶν, ὑπ' αὐτῶ. Lind.

τετηκότι] Græce legendum est, τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετηκότι, hoc est, *qui circa cupiditates, aut contentiones, intabuit*. Vulgati codices falso habent τετευχότι, Ms. τετευκότι. Et mox legendum in Græcis, τῷ δὲ περὶ φιλομάθειαν, καὶ περὶ τὰς τῆς ἀληθείας φρονήσεις ἐσπουδακότι κ. λ. Cornar. Cod. Tub. τετευτακότι. Bip.

τῶν αὐτοῦ γεγυμνασμένῳ φρονεῖν μὲν ἀθάνατα καὶ θεῖα, ἄν[q] περ ἀληθείας ἐφάπτηται, πᾶσα ἀνάγκη που, καθ' ὅσον δ'[r] αὖ[s] μετασχεῖν ἀνθρωπίνη φύσις[t] ἀθανασίας ἐνδέχεται, III. ii. 138.
τούτου μηδὲν[u] μέρος ἀπολείπειν,[v] ἅτε δὲ[w] ἀεὶ θεραπεύοντα[x] τὸ θεῖον[y] ἔχοντά τε αὐτὸν εὖ μάλα[z] κεκοσμημένον τὸν δαίμονα ξύνοικον ἐν[a] αὑτῷ διαφερόντως εὐδαίμονα εἶναι. θεραπεία δὲ δὴ[b] παντὶ[c] παντὸς[d] μία, τὰς οἰκείας ἑκάστῳ τροφὰς καὶ κινήσεις ἀποδιδόναι. τῷ δ' ἐν ἡμῖν θείῳ ξυγγενεῖς[e] εἰσὶ[f] κινήσεις αἱ τοῦ παντὸς διανοήσεις καὶ περιφοραί. ταύταις δὴ ξυνεπόμενον ἕκαστον δεῖ, τὰς περὶ τὴν γένεσιν ἐν τῇ κεφαλῇ[g] διεφθαρμένας ἡμῶν περιόδους ἐξορθοῦντα[h] διὰ τὸ καταμανθάνειν τὰς τοῦ[i] παντὸς ἁρμονίας τε καὶ περιφοράς, τῷ κατανοουμένῳ τὸ κατανοοῦν[k] ἐξομοιῶσαι κατὰ[l] τὴν ἀρχαίαν φύσιν, ὁμοιώσαντα δὲ τέλος ἔχειν τοῦ προτεθέντος ἀνθρώποις ὑπὸ θεῶν[m] ἀρίστου βίου πρός τε τὸν παρόντα καὶ τὸν[n] ἔπειτα χρόνον.

§. 72. Καὶ δὴ καὶ τὰ νῦν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς παραγγελθέντα διεξελθεῖν περὶ τοῦ παντὸς μέχρι γενέσεως ἀνθρωπίνης σχεδὸν ἔοικε τέλος ἔχειν. τὰ γὰρ ἄλλα ζῶα ᾗ γέγονεν αὖ, διὰ βραχέων ἐπιμνηστέον, ὅ[o] μή τις ἀνάγκη μηκύνειν·[p] οὕτω γὰρ ἐμμετρώτερός[q] τις ἂν[r] αὑτῷ δόξειε περὶ[s] τοὺς τούτων λόγους εἶναι. τῇδ' οὖν[t] τὸ τοιοῦτον ἔστω λε- III. ii. 139.
γόμενον.[u] Τῶν γενομένων ἀνδρῶν ὅσοι δειλοὶ καὶ τὸν βίον ἀδίκως διῆλθον, κατὰ λόγον τὸν[v] εἰκότα γυναῖκες μετεφύοντο ἐν τῇ δευτέρᾳ γενέσει. καὶ[w] κατ'[x] ἐκεῖνον δὴ τὸν χρό- III. 91.
νον διὰ ταῦτα[y] θεοὶ τὸν τῆς[z] ξυνουσίας ἔρωτα ἐτεκτήναντο,

— [p] τὰς ἀληθεῖς Abo.— [p] καὶ περὶ ταῦτα o.— [q] ἐάν o.— [r] δ' om b.— [s] ἂν or.— [t] φύσει so.— [u] μὴ δὲ F, μηδ' ἂν s.— [v] ἀπολείπειν Ab : ἀπολιπεῖν *s.— [w] δὴ r.— [x] θεραπευτέον SYst.— [y] τὸ θεῖον om g.— [z] μάλα om Abo.— [a] ἐν om o.— [b] δὴ om x.—
[c] παντὶ ΑΘFYbor, πάντῃ Υ, om Ss : πάντη *s.— [d] πάντως b.— [e] ξυγγενεῖ ΣΥxe.— [f] ἐστὶν s.— [g] ταῖς κεφαλαῖς r.— [h] ἐξορθοῦσθαι r.— [i] τοῦ o.— [k] κατὰ νοῦν pr Ξ.— [l] διὰ r.— [m] θεοῦ SYgr.— [n] τὸν post καὶ om F.— [o] ὅτι o, εἰ Fq et corr Θ.— [p] μηνύειν ΣΥSYsxegr.— [q] ἐμμετρώτερος A et pr Ξ, ἂν ἐμμετρότερους o, ἐμμετρότερος F : εὐμετρότερος *s.— [r] ἂν add ΑΘΣΥFSYsxbegr.— [s] παρὰ r.— [t] οὖν ΑΘΥFSYsxbegor : αὖ s.— [u] λέγομεν Yst.— [v] τὸν ante εἰκότα om pr Ξ.— [w] καὶ om o.— [x] μετ' r.— [y] τὸν et διὰ ταῦτα om F.— [z] τῆς om x.— [a] ἐν om pr A, suffecto rc ἂν.— [b] post

ἀνθρωπίνη] Videri posset legendum, καθ' ὅσον δ' αὖ μετασχεῖν ἀνθρωπίνην φύσιν ἀθανασίας ἐνδέχεται : sed puto et alibi talem cum hoc aut tali verbo usum nominativi extare. STEPH.

ζῶον τὸ μὲν ἐν[a] ἡμῖν, τὸ δ' ἐν ταῖς γυναιξὶ συστήσαντες
ἔμψυχον, τοιῷδε[b] τρόπῳ ποιήσαντες ἑκάτερον. τὴν τοῦ πο-
τοῦ διέξοδον, ᾗ[c] διὰ τοῦ πλεύμονος[d] τὸ πῶμα[e] ὑπὸ τοὺς
νεφροὺς εἰς τὴν κύστιν ἐλθὸν καὶ τῷ πνεύματι[f] θλιφθὲν[g]
ξυνεκπέμπει δεχομένη,[h] ξυνέτρησαν[i] εἰς τὸν ἐκ τῆς κεφα-
λῆς κατὰ τὸν αὐχένα καὶ διὰ[k] τῆς ῥάχεως μυελὸν ξυμ-
πεπηγότα, ὃν δὴ σπέρμα ἐν τοῖς πρόσθεν λόγοις εἴπομεν·
ὁ δέ, ἅτ' ἔμψυχος ὢν καὶ λαβὼν ἀναπνοὴν τοῦθ'[l] ᾗπερ
ἀνέπνευσε, τῆς ἐκροῆς ζωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐμποιήσας αὐτῷ[m]
τοῦ γεννᾶν ἔρωτα ἀπετέλεσε. διὸ[n] δὴ τῶν μὲν ἀνδρῶν τὸ
περὶ τὴν τῶν αἰδοίων[o] φύσιν ἀπειθές[p] τε καὶ αὐτοκρατὲς
γεγονός, οἷον ζῶον ἀνυπήκοον τοῦ λόγου, πάντων δι' ἐπιθυ-
μίας οἰστρώδεις ἐπιχειρεῖ κρατεῖν· αἱ δ' ἐν ταῖς γυναιξὶν
αὖ μῆτραί τε[q] καὶ ὑστέραι λεγόμεναι διὰ ταὐτὰ ταῦτα,
ζῶον ἐπιθυμητικὸν ἐνὸν τῆς παιδοποιίας, ὅταν ἄκαρπον
παρὰ[r] τὴν ὥραν χρόνον πολὺν γίγνηται, χαλεπῶς ἀγανακ-
III. ii. 140. τοῦν φέρει, καὶ πλανώμενον πάντῃ κατὰ τὸ σῶμα, τὰς τοῦ
πνεύματος διεξόδους ἀποφράττον, ἀναπνεῖν οὐκ ἐῶν εἰς
ἀπορίας[s] τὰς[t] ἐσχάτας ἐμβάλλει καὶ νόσους παντοδαπὰς
ἄλλας παρέχεται,[u] μέχρι περ ἂν ἑκατέρων[v] ἡ ἐπιθυμία
καὶ ὁ ἔρως ἐξαγαγόντες[w] οἷον ἀπὸ δένδρων[x] καρπὸν κάτα
δρέψαντες,[y] ὡς[z] εἰς ἄρουραν τὴν μήτραν[a] ἀόρατα ὑπὸ
σμικρότητος καὶ ἀδιάπλαστα ζῶα κατασπείραντες, καὶ
πάλιν διακρίναντες, μεγάλα ἐντὸς ἐκθρέψωνται καὶ μετὰ
ταῦτα[b] εἰς φῶς ἀγαγόντες ζώων ἀποτελέσωσι γένεσιν.
[§. 73.] Γυναῖκες μὲν οὖν καὶ τὸ[c] θῆλυ πᾶν οὕτω γεγο-

τοιῷδε omisi δὲ cum AΣFo et pr Ξ: ejus loco τῳ b, δὴ r.—[c] τὴν ἣ Ss.—[d] πλεύμονος b.—[e] πῶμα Fr: πόμα *s.—[f] post πνεύματι cum Ab omisi τὸ.—[g] θλιβὲν o, λιφθὲν x.—[h] δεχόμενοι s.—[i] ξυνεκπίπτει go.—[k] διὰ om o.—[l] ταῦθ' mg F.—[m] ἑαυτῷ o.—[n] δὶς s.—[o] αἰδοίων om x.—[p] ἀπιθές x.—[q] τε om Ss.—[r] περὶ s.—[s] ἀπορίας τε ἄλλας τὰς s et γρ Ξ.—[t] τὰς om r.—[u] παρέχει bo.—[v] ἂν ἑκατέρων om s.—[w] ξυναγαγόντες AFo, ξυνδιαγαγόντες b.—[x] δένδρου s.—[y] καταδρέψαντες ΘFS Yqsor, ἀποδρέψαντες b.—[z] ὡς om s.—[a] μητέρα SY.—[b] τοῦτο AFbo.—[c] τὸ om s.

§. 72. διὰ τοῦ πνεύμονος—δεχόμενοι] Ita correxit hunc locum Cornarius. Ald. cum rel. διὰ τοῦ πνεύματος—δεχομένη. Jam Ficinus, *Quo per pulmones etc.* Bip.

καὶ λαβὼν ἀναπνοὴν τοῦθ' ᾗπερ ἀνεπνευσε] *Ac respirans, qua parte spirat.* Ficin. Videtur igitur hic rescribendum ταύτῃ sive ταῦθ'. Lind.

δι' ἐπιθυμίας οἰστρώδεις] *Furiosarum libidinum violentia.* Ficin. An legit ille casu altero δι' ἐπιθυμίας οἰστρώδους? ut, quo id instrumento fiat, potius quam rei causam significet. Lind.

νε· τὸ δὲ τῶν ὀρνέων φῦλον μετερρυθμίζετο, ἀντὶ τριχῶν πτερὰ φύον, ἐκ τῶν ἀκάκων[d] ἀνδρῶν, κούφων δέ, καὶ μετεωρολογικῶν[e] μέν, ἡγουμένων δὲ[f] δι' ὄψεως τὰς περὶ τούτων ἀποδείξεις βεβαιοτάτας εἶναι δι' εὐήθειαν. τὸ δ' αὖ πεζὸν καὶ θηριῶδες γέγονεν[g] ἐκ τῶν μηδὲν[h] προσχρωμένων φιλοσοφίᾳ μηδὲ ἀθρούντων τῆς[i] περὶ τὸν οὐρανὸν[k] φύσεως[l] πέρι μηδέν, διὰ τὸ μηκέτι ταῖς[m] ἐν τῇ κεφαλῇ χρῆσθαι περιόδοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τὰ στήθη τῆς[n] ψυχῆς ἡγεμόσιν ἕπεσθαι μέρεσιν. ἐκ τούτων οὖν τῶν ἐπιτηδευμάτων τά τ' ἐμπρόσθια[o] κῶλα καὶ τὰς κεφαλὰς εἰς γῆν ἑλκόμενα ὑπὸ III. ii. 141.
ξυγγενείας ἤρεισαν, προμήκεις τε καὶ παντοίας ἔσχον τὰς κορυφάς,[p] ὅπῃ[q] συνεθλίφθησαν[r] ὑπὸ ἀργίας[s] ἑκάστων αἱ III. 92.
περιφοραί. τετράπουν τε[t] τὸ γένος αὐτῶν ἐκ ταύτης ἐφύετο καὶ πολύπουν τῆς προφάσεως, θεοῦ βάσεις ὑποτιθέντος[u] πλείους τοῖς[v] μᾶλλον ἄφροσιν, ὡς μᾶλλον ἐπὶ γῆν ἕλκοιντο. τοῖς δ' ἀφρονεστάτοις αὐτῶν τούτων καὶ παντάπασι πρὸς γῆν πᾶν τὸ[w] σῶμα κατατεινομένοις ὡς οὐδὲν[x] ἔτι ποδῶν χρείας οὔσης, ἄποδα αὐτὰ καὶ ἰλυσπώμενα[y] ἐπὶ γῆς ἐγέννησαν. τὸ δὲ τέταρτον γένος ἔνυδρον γέγονεν ἐκ τῶν μάλιστα ἀνοητοτάτων καὶ ἀμαθεστάτων, οὓς οὐδ' ἀναπνοῆς καθαρᾶς ἔτι[z] ἠξίωσαν οἱ μεταπλάττοντες, ὡς τὴν ψυχὴν ὑπὸ πλημμελείας πάσης[a] ἀκαθάρτως ἐχόντων, ἀλλ' ἀντὶ λεπτῆς καὶ καθαρᾶς ἀναπνοῆς ἀέρος εἰς ὕδατος θολερὰν καὶ βαθεῖαν ἔωσαν ἀνάπνευσιν· ὅθεν ἰχθύων ἔθνος[b] καὶ τὸ τῶν ὀστρέων ξυναπάντων τε ὅσα ἔνυδρα γέγονε, δίκην ἀμαθίας ἐσχάτης ἐσχάτας[c] οἰκήσεις εἰληχότων. καὶ κατὰ ταῦτα δὴ πάντα τότε[d] καὶ νῦν διαμείβεται τὰ ζῶα εἰς ἄλληλα, νοῦ καὶ ἀνοίας[e] ἀποβολῇ καὶ κτήσει μεταβαλλόμενα.

—[d] ἀτέχνων o.—[e] μετεωρολογιῶν F.—[f] δὲ om x.—[g] γίνεται s.—[h] μηδὲ Θ.—[i] τῆς ΑΞΣΥFSYqaxbegor: τῶν ς.—[k] τῶν οὐρανῶν xbe.—[l] φύσεως add AFqbo et mg Θ.—[m] τῆς Ygr.—[n] τῆς add Ab.—[o] τ' ἐμπρόσθια Ab: τε πρόσθια *ς.—[p] ἔχοντας κορ. o.—[q] ὅποι Yr, ὅπου s.—[r] συνεθλίβησαν xe.—[s] ἀργείας Ξ.—[t] δὲ x.—[u] ὑποτιθέντος pr Υ.—[v] γῆς FS.—[w] τὸ om g.—[x] οὐδὲ o.—[y] ἰλυσπώμενα Υ.—[z] ἔτι om Ss et qui ἐπηξίωσαν habent ΘFYr.—[a] ἁπάσης FSYqsr.—[b] ἔθνος Abo: γένος *ς.—

§. 73. δίκην ἀμαθίας] Sic Cornarius; Edd. habent δίκαια. Bip.

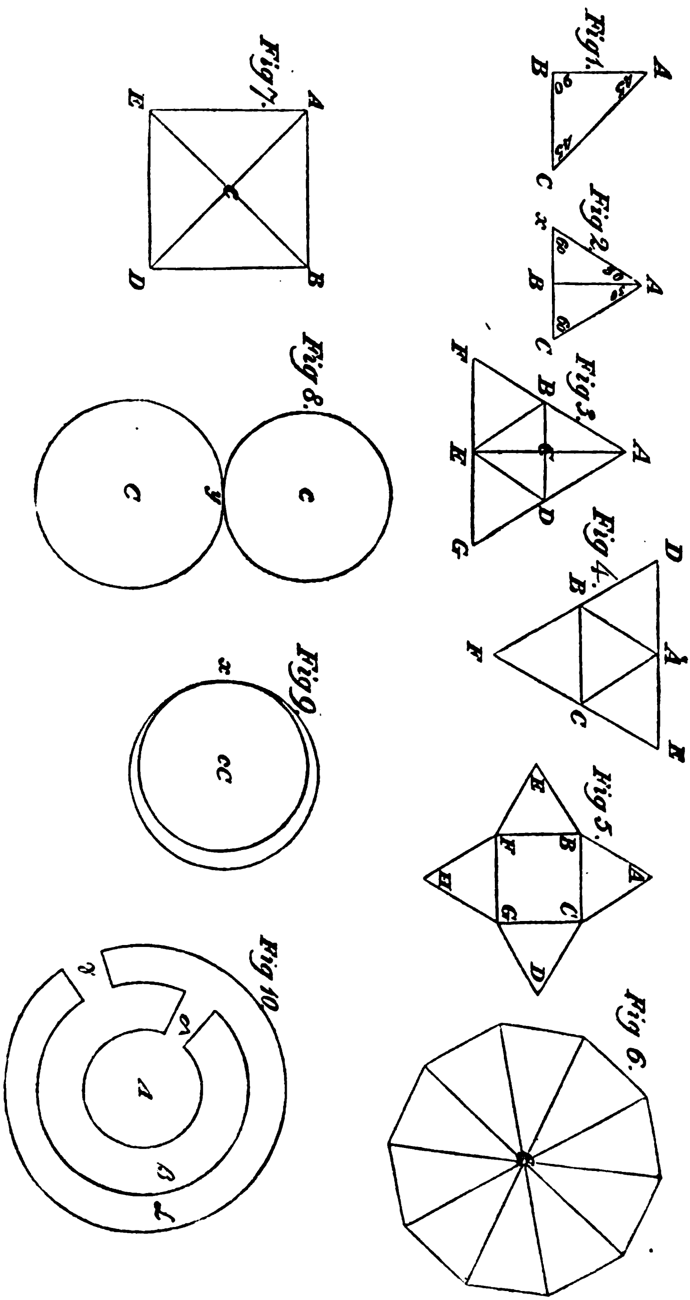
Καὶ δὴ καὶ τέλος περὶ τοῦ παντὸς νῦν ἤδη τὸν λόγον
III. ii. 142. ἡμῖν φῶμεν[f] ἔχειν· θνητὰ γὰρ καὶ ἀθάνατα ζῶα λαβὼν καὶ ξυμπληρωθεὶς ὅδε ὁ[g] κόσμος, οὕτω ζῶον ὁρατὸν τὰ ὁρατὰ[h] περιέχον,[i] εἰκὼν τοῦ νοητοῦ[k] θεὸς[l] αἰσθητός, μέγιστος[m] καὶ ἄριστος[n] κάλλιστός τε καὶ τελεώτατος[o] γέγονεν, εἷς οὐρανὸς ὅδε, μονογενὴς ὤν.

[c] ἐσχάτας om ο.—[d] πάντοτε ο.—[e] διανοίας ο.—[f] ἡμῖν φῶμεν Ab: φῶμεν ἡμῖν *ς.—[g] ὁ om ΞΣF.—[h] ἀόρατα b.—[i] περιέχον Y.—[k] ποιητοῦ Ab.—[l] θεὸς ΑΘFSYabo cum pr Υ et γρ Ξ: θεοῦ *ς.—[m] μέγιστός τε ο.—[n] ἀόριστος ΣΥΒΥ xegr, ἄριστος cum *ς corr Θ.—[o] τελεώτερος Θ.

νοητοῦ θεοῦ] In præced. editionibus, εἰκὼν τοῦ νοητοῦ, θεὸς αἰσθητός: et post τελεώτατος non habent γέγονεν. Steph.

νοητοῦ θεοῦ, αἰσθητὸς] Ald. Bas. 1. 2. νοητοῦ, θεὸς αἰσθητός. Pravam hanc interpunctionem sustulit jam Cornarius. Bip.

TABULA IN PLATONIS TIMÆUM ET CRITIAM.

ΚΡΙΤΙΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΙΜΑΙΟΣ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ.

ARGUMENTUM.

Est hic dialogus, Timæi majoris appendix, de prisci mundi historia. Est ergo omnis hujus disputationis sermo plane historicus: cujus finis et subjectum est primævi illius seculi commemoratio. De Atheniensibus autem nominatim agit, qui se omnium Græcorum antiquissimos ferebant, tributa sibi αὐτοχθόνων augusta appellatione, ut se suas sedes constanter tenuisse testarentur: quod quidem ad domesticam Atheniensium laudem pertinebat maxime: idcirco a Platone patriæ suæ amante hoc accuratissime perscriptum est; verisimile tamen est, hanc omnem narrationem ex Ægyptiorum monumentis fuisse desumtam, qui præter ceteras nationes antiquitatis jus atque dignitatem sibi arrogabant.

ΚΡΙΤΙΑΣ.

§. 1. Ὡς ἄσμενος, ὦ Σώκρατες, οἷον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν οὕτως[a] ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας[b] ἀγαπητῶς[c] ἀπήλλαγμαι! τῷ[d] δὲ πρὶν μὲν πάλαι ποτ' ἔργῳ, νῦν[e] δὲ λόγοις ἄρτι θεῷ γεγονότι προσεύχομαι, τῶν ῥηθέντων ὅσα μὲν ἐῤῥήθη μετρίως, σωτηρίαν ἡμῖν αὐτὸν[f] αὐτῶν διδόναι, παρὰ μέλος δὲ εἴ τι περὶ αὐτῶν[g] ἄκοντες εἴπομεν, δίκην τὴν πρέπουσαν ἐπιτιθέναι. δίκη δὲ ὀρθὴ τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν· ἵν' οὖν τὸ λοιπὸν τοὺς περὶ θεῶν γενέσεως ὀρθῶς λέγωμεν[h] λόγους, φάρμακον ἡμῖν αὐτὸν τελεώτατον καὶ ἄριστον φαρμάκων ἐπιστήμην εὐχόμεθα διδόναι. προσευξάμενοι δὲ παραδίδομεν κατὰ τὰς ὁμολογίας Κριτίᾳ τὸν ἑξῆς λόγον. Steph. III. 106. Bek. III. ii. 145.

ΚΡΙ. Ἀλλ', ὦ Τίμαιε, δέχομαι μέν, ᾧ[i] δὲ καὶ σὺ κατ' ἀρχὰς ἐχρήσω συγγνώμην αἰτούμενος ὡς περὶ μεγάλων μέλλων λέγειν, ταὐτὸν καὶ νῦν ἐγὼ τοῦτο παραιτοῦ- III. ii. 146.

CODICES DECEM,

ΑΞΣυzbceio.

[a] ὄντως ις.—[b] διαπορίας ΞΣυzbceio.—[c] ἀγαπητὸς υb.—[d] τὸ zbce.—[e] νὴ b.—[f] αὐτὸν om pr Ξ.—[g] αὐτὸν zbce.—[h] λέγωμεν Αο, λέγομεν zbe: λέγοιμεν τcίς et corr Σ.—[i] μὲν ᾧ δὲ καὶ σὺ Α, μὲν ὧδε ὃ σὺ zbce: μὲν ὧδε ᾧ σὺ *ς.—[k] αὐτὸς υ.—

§. 1. τῷ δὲ] Recte post δὲ poneretur hypostigme quæ ostenderet τῷ δὲ non jungi cum ἔργῳ. Steph.

δέχομαι] Videndum annon ita emendari possit hic locus, δέχομαι μέν· ᾧ δὲ σὺ κατ' ἀρχὰς ἐχρήσω, etc. Vel, δέχομαι μὲν τόνδε· ᾧ δὲ σὺ etc. Steph.

III. 107. μαι, μειζόνως δὲ αὐτοῦ[k] τυχεῖν ἔτι μᾶλλον ἀξιῶ περὶ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι. καί τοι σχεδὸν μὲν οἶδα παραίτησιν εὖ μάλα φιλότιμον καὶ τοῦ δέοντος ἀγροικοτέραν μέλλων παραιτεῖσθαι, ῥητέον δὲ ὅμως. ὡς μὲν γὰρ οὐκ εὖ τὰ παρὰ σοῦ λεχθέντα εἴρηται, τίς ἂν ἐπιχειρήσειεν ἔμφρων λέγειν; ὅτι δὲ τὰ ῥηθησόμενα πλείονος συγγνώμης δεῖται χαλεπώτερα ὄντα, τοῦτο πειρατέον πῃ διδάξαι. περὶ θεῶν γάρ, ὦ Τίμαιε, λέγοντά τι πρὸς ἀνθρώπους δοκεῖν ἱκανῶς λέγειν ῥᾷον ἢ περὶ θνητῶν πρὸς[l] ἡμᾶς.[m] ἡ γὰρ ἀπειρία καὶ σφόδρα[n] ἄγνοια[o] τῶν ἀκουόντων περὶ ὧν ἂν οὕτως ἔχωσι πολλὴν εὐπορίαν παρέχεσθον τῷ μέλλοντι λέγειν τι περὶ αὐτῶν·[p] περὶ δὲ δὴ θεῶν ἴσμεν ὡς ἔχομεν. ἵνα δὲ σαφέστερον ὃ λέγω δηλώσω, τῇδέ μοι συνεπισπέσθε.[q] μίμησιν μὲν[r] γὰρ δὴ[s] καὶ ἀπεικασίαν τὰ παρὰ πάντων ἡμῶν ῥηθέντα χρεών που γενέσθαι· τὴν δὲ τῶν γραφέων εἰδωλοποιίαν περὶ τὰ θεῖά τε καὶ τὰ[t] ἀνθρώπινα σώματα γιγνομένην ἴδωμεν ῥᾳστώνης τε πέρι καὶ χαλε-
III. ii. 147. πότητος[u] πρὸς τὸ[v] τοῖς ὁρῶσι δοκεῖν ἀποχρώντως μεμιμῆσθαι,[w] καὶ κατοψόμεθα ὅτι γῆν μὲν καὶ ὄρη καὶ ποταμοὺς καὶ ὕλην οὐρανόν τε ξύμπαντα καὶ[x] τὰ περὶ αὐτὸν[y] ὄντα καὶ ἰόντα πρῶτον μὲν ἀγαπῶμεν ἄν τίς τι[z] καὶ

[l] θνητῶν ἢ πρὸς vce: θνητῶν ᾖ πρὸς Ξzbis.—[m] ὑμᾶς Σios.—[n] σφόδρα Aτzbceio: σφοδρὰ *s.—[o] ἄνοια Ξxceis.—[p] θεῶν e.—[q] συνεπισπέσθαι ΞΣυzbceio.—[r] μὲν add A.—[s] δὴ om Σ.—[t] τὰ post καὶ add A.—[u] λεπτότητος Ξυxceis.—[v] τὸ om Ξcis.—[w] μεμιμῆσθαι Σo, μεμιμεῖσθαι vb, μεμνῆσθαι A: μὲν μιμεῖσθαι Ξxceis.—[x] τε καὶ

θνητῶν ᾖ] Scribe hic εἴη loco vulgaris ᾖ. LINDAU.

ἀνοία] Scribendum autem ἀγνοία loco vulgaris ἀνοία quæ vox hic omnino inepta. LIND.

τὴν δὲ τῶν γραφέων κ. τ. λ.] In Græcis legendum, τὴν δὲ τῶν γραφέων εἰδωλοποιΐαν περὶ τὰ θεῖά τε καὶ οὐράνια σώματα γιγνομένην. Vulgo ἀνθρώπινα habetur pro οὐράνια· sed falso. Nam de humanis deinde sequitur: et clarum evadit etiam in similitudinis adoptatione, ubi rursus θεῖα et οὐράνια conjunguntur. CORNAR.

ἀνθρώπινα] Affertur alia lectio, θεῖά τε καὶ οὐράνια σώματα, quam sequentia confirmant: quamvis et Fic. non hanc sed illam sequatur. STEPH.

ἀνθρώπινα σώματα κ. τ. λ.] Locus mirum quantum corruptus, nec sufficit præclara Cornarii emendatio, qui loco vulgaris ἀνθρώπινα proposuit scribendum οὐράνια, nec quæ Stephanus conjiciebat, πρὸς τὸ τοῖς ὁρῶσι δοκεῖν μεμιμῆσθαι. Nos scribendum judicamus, recepta Cornarii emendatione, sic: ἐὰν δὲ—ἴδωμεν, —πρὸς τῷ τοῖς ὁρῶσι δοκεῖν ἀποχρώντως μεμιμῆσθαι, καὶ κατοψόμεθα ὅτι—ἀγαπῶμεν, ἄν τις, εἰ καὶ βραχὺ, δυνατὸς ᾖ. LIND.

πρὸς τοῖς ὁρῶσι] Non improbatum iri puto istam meam de hujus loci emendatione conjecturam, πρὸς τὸ τοῖς ὁρῶσι δοκεῖν ἀποχρώντως μεμιμῆσθαι. Sic vero et particip. μεμιμημένα alibi passiva significatione. STEPH.

βραχὺ πρὸς ὁμοιότητα αὐτῶν ἀπομιμεῖσθαι δυνατὸς ᾖ,[a] πρὸς δὲ τούτοις, ἅτε οὐδὲν εἰδότες ἀκριβὲς περὶ τῶν τοιούτων, οὔτε ἐξετάζομεν οὔτε ἐλέγχομεν τὰ γεγραμμένα, σκιαγραφίᾳ δὲ ἀσαφεῖ καὶ ἀπατηλῷ χρώμεθα περὶ αὐτά· τὰ δὲ ἡμέτερα ὁπόταν τις ἐπιχειρῇ σώματα ἀπεικάζειν, ὀξέως αἰσθανόμενοι τὸ παραλειπόμενον διὰ τὴν ἀεὶ ξύνοικον κατανόησιν χαλεποὶ κριταὶ γιγνόμεθα τῷ μὴ πάσας πάντως τὰς ὁμοιότητας ἀποδιδόντι. ταὐτὸν[b] δὴ καὶ κατὰ τοὺς λόγους ἰδεῖν δεῖ γιγνόμενον, ὅτι τὰ μὲν οὐράνια καὶ θεῖα ἀγαπῶμεν καὶ σμικρῶς εἰκότα λεγόμενα, τὰ[c] δὲ θνητὰ καὶ ἀνθρώπινα[d] ἀκριβῶς ἐξετάζομεν. ἐκ δὴ τοῦ παραχρῆμα νῦν λεγόμενα, τὸ πρέπον ἂν μὴ δυνώμεθα πάντως ἀποδιδόναι, συγγιγνώσκειν χρεών· οὐ γὰρ ὡς ῥᾴδια τὰ θνητὰ ἀλλ' ὡς χαλεπὰ πρὸς δόξαν[e] ὄντα ἀπεικάζειν δεῖ διανοεῖσθαι. ταῦτα δὴ[f] βουλόμενος ὑμᾶς[g] ὑπομνῆσαι, καὶ τὸ τῆς συγγνώμης οὐκ ἔλαττον ἀλλὰ μεῖ- III. 108.
ζον αἰτῶν περὶ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι, πάντα ταῦτα εἴρηκα, ὦ Σώκρατες. εἰ δὴ[h] δικαίως αἰτεῖν φαίνομαι[i] τὴν III. ii. 148.
δωρεάν, ἑκόντες δίδοτε.

§. 2. ΣΩ. Τί δ' οὐ μέλλομεν, ὦ Κριτία, διδόναι; καὶ πρός γ' ἔτι[k] τρίτῳ δεδόσθω[l] ταὐτὸν τοῦτο Ἑρμοκράτει παρ' ἡμῶν. δῆλον γὰρ[m] ὡς ὀλίγον ὕστερον, ὅταν αὐτὸν δέῃ λέγειν, παραιτήσεται καθά περ ὑμεῖς· ἵν' οὖν ἑτέραν ἀρχὴν ἐκπορίζηται καὶ μὴ τὴν αὐτὴν ἀναγκασθῇ λέγειν, ὡς ὑπαρχούσης αὐτῷ συγγνώμης εἰς τότε οὕτω[n] λεγέτω. προλέγω γε μὴν ὦ φίλε Κριτία σοι τὴν τοῦ θεάτρου διά-

ξόμπαντα A.—[z] αὐτῶν c.—[a] τίς τι Ao, τις εἰ b, τεις εἰ v: τισι *s.—[a] ἦν c.—[b] ταυτὸ vb.—[c] τὰ...λεγόμενα om c.—[d] ἀνθρώπινα Avzbo: τἀνθρώπινα *s.—[e] δόξα Ξ.—[f] δεῖ τb.—[g] ἡμᾶς Σ: ὑμᾶς *s.—[h] εἰ δὴ AΞτzbeo, εἰ δὲ Ξ: εἰ δὲ δὴ cis.—[i] φαίνομεν i.—[k] γέ τι Ξτceio.—[l] δεδόσθω Σo: διδόσθω *s.—[m] δῆλον γὰρ om o.
καὶ
—[n] εἰς τότε οὕτω A, ἴστω τε οὕτω vzbce, ἴστω τε οὕτω o, ἴστω τε καὶ οὕτω Σ, ἴστω

ἀπατηλῷ] Dubitari possit an ea etiam terminatio quam habet ἀπατηλὸς, fœminino quoque generi Attico more servire queat, et annon potius scribendum hic sit ἀπατηλῇ. Steph.

εἰκότα] Videtur scribendum εἰκότως loco vulgaris εἰκότα. Lind.

λεγόμενα] Videtur hic scribendum λεγομένῳ aut λεγομένοις loco vulgaris λεγόμενα, nisi præstat λεχθησομένῳ aut λεχθησομένοις, cui respondent quæ sequuntur, περὶ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι. Lind.

αἰτεῖν] Nonne præstat hic scribi αἰτῶν loco vulgaris αἰτεῖν? Lind.

νοιαν, ὅτι θαυμαστῶς[o] ὁ πρότερος εὐδοκίμηκεν[p] ἐν αὐτῷ ποιητής, ὥστε τῆς συγγνώμης δεήσει τινός σοι παμπόλλης, εἰ μέλλεις αὐτὰ δυνατὸς γενέσθαι παραλαβεῖν.

ΕΡ. Ταὐτὸν μήν, ὦ Σώκρατες, κἀμοὶ παραγγέλλεις ὅπερ τῷδε. Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὔπω τρόπαιον ἔστησαν, ὦ Κριτία· προϊέναι τε οὖν ἐπὶ τὸν λόγον ἀνδρείως χρή, καὶ τὸν Παίωνά[q] τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον τοὺς παλαιοὺς πολίτας ἀγαθοὺς ὄντας ἀναφαίνειν τε καὶ ὑμνεῖν.

ΚΡ. Ὦ φίλε Ἑρμόκρατες, τῆς ὑστέρας[r] τεταγμένος, ἐπίπροσθεν ἔχων ἄλλον ἔτι θαῤῥεῖς. τοῦτο μὲν οὖν οἷόν ἐσ-
III. ii. 149. τιν, αὐτό[s] σοι τάχα δηλώσει· παραμυθουμένῳ δ᾽ οὖν καὶ παραθαῤῥύνοντί σοι πειστέον, καὶ πρὸς οἷς θεοῖς εἶπες, τούς τε ἄλλους κλητέον καὶ δὴ καὶ[t] τὰ μάλιστα Μνημοσύνην.[u] σχεδὸν γὰρ τὰ μέγιστα ἡμῖν τῶν λόγων ἐν ταύτῃ τῇ θεῷ πάντ᾽ ἐστί· μνησθέντες γὰρ ἱκανῶς καὶ ἀπαγγείλαντες τά ποτε ῥηθέντα ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ δεῦρο ὑπὸ Σόλωνος κομισθέντα, σχεδὸν οἶδ᾽[v] ὅτι τῷδε[w] τῷ θεάτρῳ δόξομεν τὰ προσήκοντα μετρίως ἀποτετελεκέναι. τοῦτ᾽ οὖν αὐτό[x] ἤδη δραστέον, καὶ μελλητέον οὐδὲν ἔτι.

§. 3. Πάντων δὴ πρῶτον μνησθῶμεν ὅτι τὸ κεφάλαιον ἦν ἐνάκις χίλια ἔτη[y] ἀφ᾽ οὗ[z] γεγονὼς ἐμηνύθη πόλεμος τοῖς θ᾽[a] ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦσι καὶ τοῖς ἐντὸς πᾶσιν· ὃν δεῖ[b] νῦν διαπεραίνειν. τῶν μὲν οὖν ἥδε ἡ πόλις ἄρξασα[c] καὶ πάντα τὸν πόλεμον διαπολεμήσασα ἐλέγετο, τῶν δ᾽ οἱ τῆς Ἀτλαντίδος νήσου βασιλεῖς, ἣν δὴ Λιβύης καὶ Ἀσίας μείζω νῆσον οὖσαν ἔφαμεν εἶναί ποτε, νῦν δὲ ὑπὸ σεισμῶν[d] δῦσαν ἄπορον[e] πηλὸν τοῖς ἐνθένδε[f] ἐκ-

οὕτω τε Ξis.—[o] θαυμαστὸς Ξzbci.—[p] εὐδοκίμησιν ΞΣvzbceios.—[q] παιᾶνά ΞΣs.—[r] ὑστεραίας iidem.—[s] αὐτός Ξs.—[t] καὶ post δὴ om is.—[u] τὴν μνημοσύνην ΞΣvzbceios.—[v] οἶσθ᾽ Ξzceis.—[w] ὅτι καὶ τῷδε ΞΣs.—[x] αὐτὸς zbcei.—[y] ἐννάκις ἔτη χίλια ΞΣvzbceios.—[z] ἀφ᾽ οὗ om pr Σ.—[a] τῆς δὲ i.—[b] δὴ Σio.—[c] ἄρχουσα ΞΣczbceios.

§. 2. εἰ μέλλεις αὐτὰ] Scribendum videtur: εἰ μὴ μέλλεις αὐτὸν sc. τὸν πρότερον—ποιητήν, δυνατὸς γενέσθαι παραλαβεῖν. Lind.

αὐτὸς] Fortasse scribendum est αὐτό: ut dicitur αὐτὸ δείξει. Steph.

αὐτός σοι τάχα δηλώσει] Stephanus quidem in locum vulgaris αὐτὸς proposuit αὐτὸ, quod quo referam non habeo. Quid si rescriberetur, αὐτὸς σὺ τάχα δηλώσεις. Lind.

§. 3. πηλὸν τοῖς δ᾽ ἐνθένδε] Scribe

πλέουσιν ἐπὶ τὸ πᾶν πέλαγος, ὥστε μηκέτι πορεύεσθαι, κω- III. 109.
λυτὴν παρασχεῖν, τὰ μὲν δὴ πολλὰ ἔθνη βάρβαρα, καὶ ὅσα Ἑλλήνων ἦν γένη τότε,[g] καθ' ἕκαστα ἡ τοῦ λόγου διέξοδος οἷον ἀνειλλομένη,[h] τὸ προστυχὸν ἑκασταχοῦ δη- III. ii. 150.
λώσει· τὸ δὲ Ἀθηναίων τε τῶν τότε καὶ τῶν ἐναντίων, οἷς[i] διεπολέμησαν, ἀνάγκη κατ' ἀρχὰς διελθεῖν πρῶτα, τήν τε δύναμιν ἑκατέρων καὶ τὰς πολιτείας. αὐτῶν δὲ τούτων τὰ τῆδε ἔμπροσθεν προτιμητέον εἰπεῖν.

§. 4. Θεοὶ γὰρ ἅπασαν γῆν ποτὲ[j] κατὰ τοὺς τόπους διελάγχανον, οὐ κατ' ἔριν· οὐ γὰρ ἂν ὀρθὸν ἔχοι λόγον θεοὺς ἀγνοεῖν τὰ πρέποντα ἑκάστοις αὐτῶν, οὐδ' αὖ γιγνώσκοντας τὸ μᾶλλον ἄλλοις[k] προσῆκον τοῦτο ἑτέρους[l] αὐτοῖς δι' ἐρίδων[m] ἐπιχειρεῖν κτᾶσθαι.[n] δίκης δὴ[o] κλήροις τὸ φίλον[p] λαγχάνοντες κατῴκιζον τὰς χώρας, καὶ κατοικίσαντες, οἷον νομῆς[q] ποίμνια, κτήματα καὶ θρέμματα[r] ἑαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον, πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθά περ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες,[s] ἀλλ' ᾗ[t] μάλιστα εὔστροφον[u] ζῶον, ἐκ πρύμνης ἀπευθύνοντες οἷον οἴακι[v] πειθοῖ ψυχῆς ἐφαπτόμενοι κατὰ τὴν αὐτῶν διάνοιαν, οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν πᾶν[w] ἐκυβέρνων. ἄλλοι μὲν οὖν κατ' ἄλλους τόπους κληρουχήσαντες θεῶν ἐκεῖνα ἐκόσμουν, Ἥφαιστος δὲ κοινὴν καὶ Ἀθηνᾶ[x] φύσιν ἔχοντες, ἅμα μὲν

—[d] σεισμὸν τzbc.—[e] δύσαν ἄπορον υzbco, οὖσαν ἄπορον c, δυσανάπορον Ξis.—[f] τοῖς δ' ἔνθεν τzbeo et pr Σ, τοῖς δ' ἐνθένδε Ξcis.—[g] τότε γένη ΞΣs.—[h] ἀνελομένη e, ἀνειλουμένη ΞΣcios.—[i] οἷς A : ὡς *s.—[j] ποτε om e.—[k] ἄλλοις om pr z.—[l] ἑτέρ(τ)οις A.—[m] διερείδων zb.—[n] ἡττᾶσθαι o, ἡττᾶσθαι Σ.—[o] δὲ tis.—[p] τὸ φίλον Arzbe, τὸ φῦλον Σo : τὰ φίλων Ξcis.—[q] νομῆς ΞΣυzbcio et pr A, νομεῖς es.—[r] ποίμνια κτήματα καὶ θρέμματα A, ποίμνια καὶ κτήματα καὶ θρέμματα Στzbeo, κτήματα καὶ ποίμνια καὶ θρέμματα Ξcis.—[s] μένοντες υ.—[t] ηῖ A : ἡ *s.—[u] εὔστροφον...αὐτῶν om Ξis.—[v] ὄακι b, ὄκι υ.—[w] ἅπαν Ξcis.—[x] ἀθηνᾶν zbe.—[y] ἀδελφὴν om τb.—

nobiscum δυσανάπορον πηλὸν τοῖς ἐνθένδε ἐκπλέουσιν—κωλυτὴν παρασχεῖν. Lind.

ὡς διεπολέμησαν] Scribe hic οἷς loco inepti hic ὡς. Lind.

προτιμητέον] Mallem προθυμητέον. Steph.

προτιμητέον] Non recepta Stephani hic facta conjectura προθυμητέον loco vulgaris probæque lectionis προτιμητέον, mutandum videtur solum δὲ in δή. Lind.

§. 4. ἀλλ' ἡ μάλιστα] Hæc aliter scripta et plura etiam habuisse hic videtur Fic. in suo exemplari. Steph.

ἀλλ' ἡ μάλιστα] Locus admodum corruptus apparet, cui, rescribens, ἀλλ' ᾗ μάλιστα διάνοιαν ἑκοντὶ sive ἑκουσίως ἄγοντες etc. ne attuleris quidem medelam, quum desideretur potius ἑκοῦσαν. Servata igitur vulgari lectione οὕτως, quæ comparationem quandam significat, videmur nobis haud inconsulto proponere : ἀλλ', οἷον ὄχημα κελευσταί, διάνοιαν οὕτως ἄγοντες—διεκυβέρνων. Lind.

ἀδελφὴν[y] ἐκ ταὐτοῦ πατρὸς, ἅμα δὲ φιλοσοφίᾳ φιλοτεχ-
III. ii. 151. νίᾳ[z] τε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐλθόντες, οὕτω μίαν ἄμφω λῆξιν τήνδε
τὴν χώραν εἰλήχατον ὡς οἰκείαν[a] καὶ πρόσφορον ἀρετῇ καὶ
φρονήσει πεφυκυῖαν, ἄνδρας δὲ ἀγαθοὺς ἐμποιήσαντες αὐ-
τόχθονας ἐπὶ νοῦν ἔθεσαν τὴν τῆς πολιτείας τάξιν· ὧν τὰ
μὲν ὀνόματα σέσωται,[b] τὰ δὲ ἔργα διὰ τὰς τῶν παραλαμ-
βανόντων φθορὰς καὶ τὰ μήκη[c] τῶν χρόνων ἠφανίσθη. τὸ
γὰρ περιλειπόμενον ἀεὶ γένος, ὥς περ καὶ πρόσθεν ἐῤῥήθη,[d]
κατελείπετο ὄρειον[e] καὶ ἀγράμματον,[f] τῶν ἐν τῇ χώρᾳ δυ-
ναστῶν τὰ ὀνόματα ἀκηκοὸς[g] μόνον καὶ βραχέα πρὸς αὐ-
τοῖς τῶν ἔργων. τὰ μὲν οὖν ὀνόματα τοῖς ἐκγόνοις[h] ἐτίθεν-
το ἀγαπῶντες, τὰς δὲ ἀρετὰς καὶ τοὺς νόμους τῶν ἔμπροσ-
θὲν οὐκ εἰδότες, εἰ μὴ σκοτεινὰς περὶ ἑκάστων τινὰς ἀκοάς,
ἐν ἀπορίᾳ δὲ τῶν ἀναγκαίων ἐπὶ πολλὰς γενεὰς ὄντες καὶ[i]
αὐτοὶ καὶ παῖδες, πρὸς οἷς ἠπόρουν τὸν νοῦν ἔχοντες, τού-
III. 110. των πέρι καὶ τοὺς λόγους ποιούμενοι, τῶν ἐν τοῖς πρόσθεν
καὶ πάλαι ποτὲ γεγονότων ἠμέλουν· μυθολογία γὰρ ἀνα-
ζήτησίς τε τῶν παλαιῶν μετὰ σχολῆς ἅμ' ἐπὶ τὰς πόλεις
ἔρχεσθον,[k] ὅταν ἴδητόν τισιν ἤδη τοῦ βίου τἀναγκαῖα[l] κα-
τεσκευασμένα, πρὶν δὲ οὔ. ταύτῃ δὴ[m] τὰ τῶν παλαιῶν ὀνό-
III. ii. 152. ματα ἄνευ τῶν ἔργων διασέσωται.[n] λέγω δὲ αὐτὰ τεκ-
μαιρόμενος ὅτι Κέκροπός τε καὶ Ἐρεχθέως καὶ[o] Ἐριχθο-
νίου καὶ Ἐρυσίχθονος[p] τῶν τε ἄλλων τὰ[q] πλεῖστα, ὅσα
περ καὶ Θησέως τῶν ἄνω περὶ τῶν ὀνομάτων ἑκάστων[r] ἀπο-
μνημονεύεται, τούτων ἐκείνους τὰ πολλὰ ἐπονομάζοντας[s]
τοὺς ἱερέας Σόλων ἔφη τὸν τότε[t] διηγεῖσθαι πόλεμον, κατὰ[u]

[z] φιλοτεκνίᾳ Ξzceis.—[a] οἰκίαν i.—[b] σέσωται pr A : σέσωσται °s.—[c] τῷ μήκει Ξvz bceis.—[d] ἐρρέθη o.—[e] ὀρίων v, ῥαων Ξzcei et corr Σ, ὁ ῥείων b.—[f] ἀγραμμάτων ΞΣvzbc, γραμμάτων i.—[g] ἀκηκοὼς Ξ.—[h] ἐγγόνοις Σvbo.—[i] καὶ post ὄντες om o.—[k] ἔχεσθον v.—[l] τἀναντία Σeo.—[m] δὲ e.—[n] διασέσωται pr A : διασέσωσται °s.—[o] καὶ post Ἐρεχθέως om o.—[p] ἐρισίχθονος Ξzceis.—[q] τὰ om v.—[r] ἑκάστων om Σ,

φιλοτεκνίᾳ τε] Sic omnes antea editiones ferunt. Miror autem Serranum, qui locum vertit: *tum quod philosophiæ artiumque communi quodam studio ad res easdem aspirarent*, nondum corrigentem, vulgarem φιλοτεκνίᾳ mutasse in φιλοτεχνίᾳ. Lind.

ὄρειον] In Græcis legendum, τὸ γὰρ περιλειπόμενον ἀεὶ γένος, ὥσπερ καὶ πρόσθεν ἐῤῥήθη, κατελείπετο ὄρειον καὶ ἀγράμματον. Vulgata lectio penitus corrupta est. Habet enim καταλείπετο ῥάων καὶ γραμμάτων, unde nulla sententia colligi potest. Cornar.

ἐτίθεντο] In locum ineptæ hic vocis ἐτίθεντο videtur scribendum λειφθέντα, aut σωθέντα. Lind.

τῶν γυναικῶν κατὰ ταυτά.[v] καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς θεοῦ σχῆμα καὶ ἄγαλμα, ὡς κοινὰ τότ' ἦν τὰ ἐπιτηδεύματα ταῖς τε[w] γυναιξὶ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὰ περὶ τὸν πόλεμον, οὕτω κατ' ἐκεῖνον τὸν νόμον[x] ὡπλισμένην τὴν θεὸν[y] ἀνάθημα εἶναι τοῖς τότε, ἔνδειγμα ὅτι πάνθ' ὅσα ξύννομα[z] ζῶα θήλεα[a] καὶ ὅσα ἄῤῥενα, τὴν προσήκουσαν ἀρετὴν ἑκάστῳ γένει πᾶν κοινῇ δυνατὸν ἐπιτηδεύειν πέφυκεν. [§. 5.] Ὤικει δὲ δὴ[b] τότ' ἐν τῇδε τῇ χώρᾳ τὰ μὲν ἄλλα ἔθνη τῶν πολιτῶν περὶ τὰς δημιουργίας ὄντα καὶ τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφήν, τὸ δὲ μάχιμον ὑπ' ἀνδρῶν θείων κατ' ἀρχὰς ἀφορισθὲν ᾤκει χωρίς, πάντα εἰς τροφὴν καὶ παίδευσιν τὰ προσήκοντα ἔχον, ἴδιον μὲν αὐτῶν οὐδεὶς οὐδὲν κεκτημένος, ἅπαντα δὲ πάντων κοινὰ νομίζοντες αὑτῶν,[c] πέρα δὲ ἱκανῆς τροφῆς οὐδὲν ἀξιοῦντες παρὰ τῶν ἄλλων δέχεσθαι πολιτῶν, καὶ III. ii. 158.
πάντα δὴ τὰ χθὲς λεχθέντα[d] ἐπιτηδεύματα ἐπιτηδεύοντες, ὅσα περὶ τῶν ὑποτεθέντων[e] ἐῤῥήθη φυλάκων. Καὶ δὴ καὶ[f] τὸ περὶ τῆς χώρας ἡμῶν πιθανὸν καὶ ἀληθὲς ἐλέγετο, πρῶτον μὲν τοὺς ὅρους αὐτὴν ἐν τῷ τότε[g] ἔχειν ἀφωρισμένους πρὸς τὸν Ἰσθμὸν καὶ τὸ κατὰ τὴν ἄλλην ἤπειρον μέχρι τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ Πάρνηθος[h] τῶν ἄκρων, καταβαίνειν δὲ τοὺς ὅρους[i] ἐν δεξιᾷ τὴν Ὠρωπίαν ἔχοντας, ἐν ἀριστερᾷ δὲ πρὸς θαλάττης[k] ἀφορίζοντας τὸν Ἀσωπόν, ἀρετῇ[l] δὲ πᾶσαν γῆν ὑπὸ[m] τῆς ἐνθάδε ὑπερβάλλεσθαι, διὸ καὶ δυνατὴν[n] εἶ-

ἑκάστῳ vb.—[s] ἐπονομάζοντες Ξzc.—[t] τόδε i.—[u] κᾆτα A: καὶ τὰ *s.—[v] κατὰ τὰ αὐτά A, κατὰ ταῦτα Σo: καὶ ταῦτα Ξvzbceis.—[w] τε om ΞΣis.—[x] νόμων A, πόνον Σvzbceio: χρόνον Ξs.—[y] θεὸν Σo et corr A, θέαν zc: θεὰν *s.—[z] ὅσα τοῖς τότε ξύννομα Σo.—[a] θήλεια Σ, θῆλυ ze.—[b] δὴ add A.—[c] αὐτὸν z.—[d] ταχθέντα v.—[e] ὑποθέντων i.—[f] καὶ post δὴ add AΣo.—[g] τότ' vzbceo.—[h] καὶ τοῦ πάρνηθος Σo, καὶ πάρναθος i.—[i] τοῦ ὅρους i et corr Ξ.—[k] θαλάττης A: θαλάσσῃ *s.—[l] ἀρετῆς e.—[m] ὑπὲρ ΞΣvzbeios.—[n] δυνατὸν e.—[o] τῶν A, τὸ e, τῶν τὸν vb, τῶν τὸ z, τὸ

καὶ ταῦτα] Loco postremorum καὶ ταῦτα videtur scribendum, κατὰ ταὐτά. Lind.

χρόνον] Græce legendum, οὕτω κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Vulgo πόνον legitur pro χρόνον. Cornar.

χρόνον] Loco vocis χρόνον, quæ textui immissa est ex emendatione Cornarii, antea legebatur πόνον, quod sane ineptum. At mihi quidem magis placeret, si scriptum hic esset: κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, unde quomodo lectio πόνον orta sit, magis apparet. Lind.

πᾶν κοινῇ] Scribe nobiscum: παγκοίνῃ δυνατὰ—πέφυκεν. Lind.

§. 5. ἔθνη] Nonne hic scribendum, τὰ μὲν ἄλλα γένη? Lind.

ἀφορίζοντος τὸν Ἀσωπὸν] Scribe ἀφορίζοντας sc. τοὺς ὅρους, τῷ Ἀσωπῷ. Lind.

ὑπὲρ τῆς ἐνθάδε] Scribe mecum ὑπὸ loco vulgaris ὑπέρ. Lind.

και τότε τρέφειν τὴν χώραν στρατόπεδον πολὺ τῶν[o] περὶ τὴν γῆν ἀργὸν ἔργων.[p] μέγα δὲ τεκμήριον ἀρετῆς· τὸ[q] γὰρ νῦν αὐτῆς λείψανον ἐνάμιλλόν ἐστι πρὸς ἥντινοῦν τῷ
III. 111. πάμφορον εὔκαρπόν τε εἶναι καὶ τοῖς ζώοις πᾶσιν εὔβοτον. τότε δὲ πρὸς τῷ κάλλει καὶ παμπλήθη[r] ταῦτα ἔφερε. πῶς οὖν δὴ τοῦτο πιστόν, καὶ κατὰ τί λείψανον τῆς τότε γῆς ὀρθῶς ἂν λέγοιτο; πᾶσα ἀπὸ τῆς ἄλλης ἠπείρου μακρὰ προτείνουσα[s] εἰς τὸ πέλαγος οἷον ἄκρα κεῖται· τὸ δὴ[t] τῆς θαλάττης[u] ἀγγεῖον περὶ αὐτὴν τυγχάνει πᾶν ἀγχιβαθὲς[v] ὄν. πολλῶν οὖν γεγονότων καὶ μεγάλων κατα-
III. ii. 154. κλυσμῶν ἐν τοῖς ἐνακισχιλίοις[w] ἔτεσι, τοσαῦτα γὰρ πρὸς τὸν[x] νῦν ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου γέγονεν ἔτη, τὸ τῆς γῆς ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις καὶ πάθεσιν ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀπορρέον οὔτε χῶμα, ὡς ἐν ἄλλοις τόποις, προχοῖ[y] λόγου ἄξιον ἀεί τε κύκλῳ περιρρέον εἰς βάθος ἀφανίζεται· λέλειπται δή, καθά περ ἐν ταῖς μακραῖς[z] νόσοις,[a] πρὸς τὰ τότε τὰ νῦν οἷον νοσήσαντος σώματος[b] ὀστᾶ, περιερρυηκυίας τῆς γῆς ὅση πίειρα[c] καὶ μαλακή, τοῦ λεπτοῦ σώματος τῆς χώρας μόνου λειφθέντος.[d] τότε δὲ ἀκέραιος οὖσα τά τε ὄρη γηλόφους[e] ὑψηλοὺς εἶχε, καὶ τὰ Φελλέως νῦν ὀνομασθέντα πεδία πλήρη γῆς πιείρας[f] ἐκέκτητο, καὶ πολλὴν[g] ἐν τοῖς ὄρεσιν ὕλην εἶχεν, ἧς καὶ νῦν ἔτι[h] φανερὰ τεκμήρια· τῶν γὰρ ὀρῶν ἔστιν ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίτταις μόναις τροφήν,[i] χρόνος δ' οὐ πάμπολυς ὅτε δένδρων[k] αὐτόθεν εἰς οἰκοδομή-

τῶν Ξcs.—[p] περὶ τὴν γῆν ἀργὸν ἔργων Σο, περὶ τὴν γ' ἄρ ὂν ἔργωρ vb, περὶ τὴν γ' ἄρ ὂν ἔργων zce, περιοίκων As, περι ante lacunam Ξ.—[q] τὸ zbceo.—[r] παμπληθῆ Σ vbo, παμπληθεῖ Ξzi, παμπληθεὶ ces.—[s] μακρά πω τείνουσα e.—[t] δὲ e.—[u] θαλάττης Σzbceo, θαλάσσης *s.—[v] ἀγχίβαθες Ξzc.—[w] ἐνακισχιλίοις Ξeo: ἐννακισχιλίοις *s. —[x] τὸ Ξzceis.—[y] προχεῖ Σeo, προσχοῖ i.—[z] μικραῖς vel σμικραῖς libri omnes.—[a] νόσοις corr A: νήσοις *s.—[b] σώματα e.—[c] πιερὰ ΞΣvzbceo, πιηρὰ i.—[d] ληφθέντος Ξb.—[e] λόφους v.—[f] πιηρᾶς vzb, πιερᾶς cei.—[g] πολὺν Ξzc.—[h] ἔτι om i.—

παμπληθεὶ] Videtur hic scribendum παμπληθῆ loco vulgaris παμπληθεί. Lind.

ἀγγεῖον] Scribendum videtur: τὸ δὲ τῆς θαλάττης ἄγχι ὄν, περὶ αὐτὴν τυγχάνει πᾶν ἀγχιβαθὲς ὄν, rescripta voce μὲν post antecedentem πᾶσα. Lind.

προχοῖ] Scribe hic mecum: προέχον sive προὖχον, quod refer ad τότε γῆς, loco vulgaris ineptique hic προχοῖ. Lind.

τά τε ὄρη γηλόφους τε ὑψηλοὺς] Videtur scribendum hic τὰ ὄρη γηλόφους τε οὐ ψιλοὺς, invitis iis quæ postea adjiciuntur, καὶ πολλὴν ἐν τοῖς ὄρεσιν ὕλην εἶχε, quod solum pertinet ad τὰ Φελλέως —πεδία, expressa simul lignorum specie. Lind.

δένδρων] Videntur deesse quædam inter ὅτε et δένδρων, vel inter μεγίστας et ἐρεψίμων. Steph.

σεις[l] τὰς μεγίστας ἐρεψίμων[m] τμηθέντων στεγάσματ' ἐστὶν ἔτι σᾶ.[n] πολλὰ δ' ἦν ἄλλ'[o] ἥμερα ὑψηλὰ δένδρα, νομὴν δὲ βοσκήμασιν ἀμήχανον[p] ἔφερε. καὶ δὴ καὶ[q] τὸ κατ' ἐνιαυτὸν ὕδωρ ἐκαρποῦτο ἐκ Διός, οὐχ ὡς νῦν ἀπολλῦσα ῥέον[r] ἀπὸ ψιλῆς τῆς γῆς εἰς θάλατταν, ἀλλὰ πολλὴν ἔχουσα καὶ εἰς αὐτὴν καταδεχομένη, τῇ κεραμίδι στεγούσῃ γῇ[s] διαταμιευομένη[t] καὶ[u] τὸ καταποθὲν ἐκ τῶν ὑψη- iii. ii. 155.
λῶν ὕδωρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφιεῖσα,[v] κατὰ πάντας τοὺς τόπους παρείχετο ἄφθονα κρηνῶν καὶ ποταμῶν νάματα, ὧν καὶ νῦν ἔτι ἐπὶ ταῖς πηγαῖς πρότερον[w] οὔσαις ἱερὰ λελειμμένα ἐστὶ σημεῖα ὅτι[x] περὶ[y] αὐτῆς[z] ἀληθῆ λέγεται τὰ νῦν. [§. 6.] Τὰ μὲν οὖν τῆς ἄλλης χώρας φύσει τε οὕτως εἶχε, καὶ διεκεκόσμητο ὡς εἰκὸς ὑπὸ γεωργῶν μὲν ἀληθι-

[i] τροφὴν μόνον e.—[k] δένδρον zc.—[l] οἰκοδομήσεις A, οἰκοδομῆς εἰς υzbe, οἰκοδομὴν εἰς °ς.—[m] ἐρεψήμων Ξ.—[n] σᾶ A: σῶα °ς.—[o] ἀλλ' zc.—[p] δ' ἀμήχανον Ηυzbce.—[q] καὶ om Ηzceiς.—[r] ῥέον add ΑΞzbceo.—[s] γῆι A, τῇ Ξυzbceio, καὶ Ης.—[t] διαταμιευομένῃ ς.—[u] καὶ om omnes.—[v] ἀφιεῖσαν Ηc.—[w] ταῖς πρότερον Ηzceiς.—[x] διότι ΗΞυzbceioς.—[y] περ zbcei.—[z] ταύτης Ηυzbceiς.—[a] μετριότητα υb, μετριώτατον Ηz

στεγάσματ' ἐστὶν] In Ald. editione, στεγάσμετ' ἐστὶν, ex qua vitiosa lectione qui illi Basiliensi editioni præfuerunt faciendum putarunt, στεγὰς μέτεστιν: quum illa lectio Aldina unius tantum literæ mutatione opus haberet, scribendo στεγάσματ', ut est in vet. exempl. Steph. At Bas. 2. στεγάσματ' ἐστὶν. Bip.

στεγάσματ' ἐστιν] Locus ita corruptus, ut de ejus medela Stephanus nimirum desperaret. Scribendum autem nobis quidem videtur:—εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων στεγάσματ' ἔστη ἔτι σῶα. Quæ vocis ἐστὶν in ἔστη mutatio a præcedenti vocula ἔτε postulatur. Lind.

ἥμερα ὑψηλὰ δένδρα] Miror neminem illis in verbis hæsisse: ἥμερα enim δένδρα appellantur ea, quorum fructus ita mitescunt, ut a hominibus quoque comedantur. Tum, quum antea dicatur de altis arboribus in materiam ædificiorum utilibus, illis ea ligna, quæ hic memorantur, debebant opponi. Ausim igitur hic rescribere: πολλὰ δ' ἦν ἄλλ' ἀνήμερα οὐδ' ὑψηλὰ δένδρα, quibus sequens vocula δὲ optime respondet. Lind.

ἀπολλῦσα] Nec ἀπολλῦσα nec ψιλῆς agnoscit Ficini interpretatio. Illud quidem certe participium ἀπολλῦσα mendo carere dici non potest, ut opinor. Post πολλὴν autem deesse substantivum, aut ex ipso faciendum esse substantivum dico: an autem id esse possit ἰλὺν, aliorum judicio relinquo. Steph.

ἀπολλῦσα ἀπὸ ψιλῆς] Invito Ficino, qui voces ἀπολλῦσα—ψιλῆς non agnoscit, primum videtur nobis hic rescribendum: οὐχ, ὡς νῦν, ἁπλῆς οὔσας i. e. ἄνευ κεραμίδος, ἀφ' ὑψηλῶν τῆς γῆς εἰς θάλατταν. Quæ res et sequenti voce κεραμὶς videtur confirmari et procul antecedentibus πεδία πλήρη γῆς πιείρας. Tum hic scribe mecum secundum Aldinam, quæ habet, στεγούσῃ τῇ διαταμιευομένῃ: ἀλλὰ πολλὴν ἔχουσα καὶ εἰς αὐτὴν καταδεχομένη τὴν κεραμίδα στεγνοῦσαν αὐτὴν καὶ διαταμιευομένη—cui vulgaris lectionis στεγούσῃ in nostram mutationi subvenitur loco Hippocratis π. α. κ. τ. c. 93. ubi est: ταῦτα δὲ i. e. οἰκήματα, καὶ στεγνὰ πρὸς ὕδωρ καὶ πρὸς χιόνα καὶ πρὸς τὰ πνεύματα. Quæ vox hic usurpatur sensu inverso. In vocis denique καταποθὲν locum, quam quidem Ficini versio ambibens agnoscit, nos tamen non miraremur, si absque illo orationis lenocinio, quod animo poëtas legentis blanditur magis quam convenit hujusmodi scriptori, aliquis liber aliam quandam lectionem obtulisset, veluti, καταποδοθὲν aut καταποτεθέν. Lind.

νῶν καὶ πραττόντων αὐτὸ τοῦτο, φιλοκάλων δὲ καὶ εὐφυῶν,
γῆν δὲ ἀρίστην καὶ ὕδωρ ἀφθονώτατον ἐχόντων καὶ ὑπὲρ
τῆς γῆς ὥρας μετριώτατα[a] κεκραμένας· τὸ δ' ἄστυ κα-
τῳκισμένον ὧδ' ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ. πρῶτον[b] μὲν τὸ τῆς
ἀκροπόλεως εἶχε τότε οὐχ ὡς τὰ νῦν ἔχει. νῦν μὲν γὰρ
III. 112. μία γενομένη νὺξ ὑγρὰ διαφερόντως γῆς[c] αὐτὴν ψιλὴν περι-
τήξασα πεποίηκε, σεισμῶν[d] ἅμα καὶ πρὸ τῆς ἐπὶ[e] Δευ-
καλίωνος φθορᾶς τρίτου πρότερον ὕδατος ἐξαισίου[f] γενομέ-
νου·[g] τὸ δὲ πρὶν ἐν ἑτέρῳ χρόνῳ μέγεθος μὲν ἦν πρὸς τὸν
Ἠριδανὸν καὶ τὸν Ἰλισὸν[h] ἀποβεβηκυῖα καὶ περιειληφυῖα
ἐντὸς τὴν Πύκνα[i] καὶ τὸν Λυκαβηττὸν[k] ὅρον ἐκ τοῦ κα-
ταντικρὺ τῆς[l] Πυκνὸς[m] ἔχουσα, γεώδης δ' ἦν πᾶσα καὶ
πλὴν ὀλίγων[n] ἐπίπεδος ἄνωθεν. ᾠκεῖτο[o] δὲ τὰ μὲν ἔξωθεν,
ὑπ' αὐτὰ τὰ πλάγια αὐτῆς, ὑπὸ τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν
III. ii. 156. γεωργῶν ὅσοι πλησίον ἐγεώργουν· τὰ δ' ἐπάνω τὸ μάχι-
μον αὐτὸ καθ' αὑτὸ μόνον γένος[p] περὶ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς
Ἡφαίστου τε ἱερὸν κατῳκήκειν,[q] οἷον μιᾶς οἰκίας κῆπον
ἑνὶ περιβόλῳ προσπεριβεβλημένοι.[r] τὰ γὰρ πρὸς βορρᾶ[s]
αὐτῆς ᾤκουν οἰκίας κοινὰς[t] καὶ ξυσσίτια χειμερινὰ κατε-
σκευασμένοι[u] καὶ πάντα ὅσα πρέποντα ἦν[v] τῇ κοινῇ πολι-

ceis.—[b] πρῶτον...χρόνῳ om A.—[c] γῆν s.—[d] σεισμὸν Ξzceis.—[e] ἐπὶ om Ξuzbceis.—[f] ἐξαισίων v.—[g] γενομένου om zceis.—[h] ἰλισὸν Σvbo et pr A: ἰλισσὸν Ξs.—[i] πύκνα A, πυκνὰ ΞΣυzbceo: πνύκα *s.—[k] λυκαβηττὸν A, λυκαβηττῶν Σo, λυκαβττὸν vb: λυκαβητὸν *s.—[l] τῆς add ASbo.—[m] πυκνὸς A, πυκνῶς ΞΣvzbceio: πνυκὸς s.—[n] ὀλίγον Ξzbce.—[o] ᾠκεῖτο AΣo: ᾤκητο *s.—[p] μόνον γένος AΣvzbeo: γένος μόνον *s.—[q] κατῳκήκειν Ai: κατῳκήκει *s.—[r] προσπεριβεβλημένη b, προσπεριβεβλημένος e.—[s] βορρᾶ A: βοῤῥᾶν *s.—[t] οἰκίαις κοιναῖς A, οἰκίας κενὰς Σ, οἰκίας τινὰς vb.—[u] κατασκευασάμενοι AΣυzbceo.—[v] κατὰ vb.—[w] οἰκοδομήσεων A,

§. 6. *γῆν αὐτὴν*] Scribendum hic videtur: *νῦν μὲν γὰρ μία γενομένη νὺξ ὑγρὰ διαφερόντως, γῆν αὐτῇ* (i. e. *τῇ ἀκροπόλει*) *περιτήξασα.* Lind.

τρίτου πρότερον] Nisi vox *τρίτου* inhæsit ab aliena manu adscripta, fortasse hominis Christiani, qui sacrum illud Noæ diluvium meminerat, quod si verum esset, vox *πρότερον* mutanda esset in *προτέραν* atque referenda ad intellectam vocem *φθορὰν*, falsa certe videtur esse retentoque illo *πρότερον* mutanda in *περιττόν*. Lind.

Πυκνὸς] Græce legendum, *καὶ περιειληφυῖα ἐντὸς τὴν Πνύκα, καὶ τὸν Λυκαβηττὸν ὅρος ἐκ τοῦ καταντικρὺ πνυκὸς ἔχουσα.* Vulgo *πυκνῶς* habetur pro *πνυκός*. Fuit autem Athenis *forum judiciarium* Πνὺξ appellatum. Unde est genitivus casus Πνυκὸς, quem per metathesin Πυκνὸς Aristophanes dixit. Appellatio inde facta esse videtur, quod frequentes isthic viri convenirent: aut quod lapidum frequentia eo loci esset, aut similis materiæ congeries. Cornar.

ὅρον] Legitur etiam *ὅρος*, id est *montem*: et *Λυκαβητὸν* jungitur sequentibus, hoc modo, *καὶ τὸν Λυκαβηττὸν ὅρος ἐκ τοῦ καταντ.* Steph.

κῆπον—προσπεριβεβλημένοι] Mutandum hic aut *κῆπον* in *κῆπος*, aut *προσπεριβεβλημένοι* in *προσπεριβεβλημένον*. Lind.

τεῖα δι[v] οἰκοδομήσεων[w] ὑπάρχειν[x] αὐτῶν καὶ τῶν ἱερῶν,
ἄνευ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· τούτοις γὰρ οὐδὲν οὐδαμό-
σε προσεχρῶντο,[y] ἀλλὰ τὸ μέσον ὑπερηφανίας[z] καὶ ἀνε-
λευθερίας μεταδιώκοντες[a] κοσμίας ᾠκοδομοῦντο οἰκήσεις,
ἐν αἷς αὐτοί τε καὶ ἐκγόνων ἔκγονοι καταγηρῶντες[b] ἄλλοις
ὁμοίοις[c] τὰς αὐτὰς ἀεὶ παρεδίδοσαν·[d] τὰ δὲ πρὸς νότου
κήπους καὶ γυμνάσια συσσίτιά τε ἀνέντες οἷα θέρους κα-
τεχρῶντο ἐπὶ ταῦτα αὐτοῖς. κρήνη δ' ἦν μία κατὰ τὸν τῆς
νῦν ἀκροπόλεως τόπον, ἧς ἀποσβεσθείσης ὑπὸ[e] τῶν σεισμῶν
τὰ νῦν νάματα[f] σμικρὰ κύκλῳ καταλέλειπται, τοῖς δὲ
τότε πᾶσι παρεῖχεν ἄφθονον ῥεῦμα, εὔκρας[g] οὖσα πρὸς
χειμῶνά τε καὶ θέρος. τούτῳ δὴ κατῴκουν τῷ σχήματι,
τῶν μὲν αὐτῶν[h] πολιτῶν φύλακες, τῶν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων
ἡγεμόνες ἑκόντων, πλῆθος δὲ διαφυλάττοντες ὅτι μάλιστα
ταὐτὸν[i] ἑαυτῶν[k] εἶναι πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀνδρῶν καὶ γυ- III. ii. 157.
ναικῶν, τὸ δυνατὸν πολεμεῖν ἤδη καὶ τὸ ἔτι,[l] περὶ δύο μά-
λιστα ὄντες[m] μυριάδας.

§. 7. Οὗτοι μὲν οὖν δὴ τοιοῦτοί τε ὄντες[n] αὐτοὶ καί
τινα τοιοῦτον ἀεὶ τρόπον τήν τε ἑαυτῶν καὶ τὴν Ἑλλάδα
δίκῃ διοικοῦντες, ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν κατά τε
σωμάτων κάλλη καὶ κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν παντοίαν ἀρε-
τὴν ἐλλόγιμοί τε ἦσαν καὶ ὀνομαστότατοι πάντων τῶν[o]
τότε· τὰ δὲ[p] δὴ τῶν ἀντιπολεμησάντων αὐτοῖς οἷα αὖ[q] ἦν

οἰκοδομῆς ἐῶν vzbceo et (accentibus rc additis) Σ, οἰκοδομῆς ἐὰν Ξ: οἰκοδομῆς ὧν χρεὼν is.—[x] ὑπάρχει i.—[y] χρῶντο Σ.—[z] ὑπερηφανείας ze.—[a] μεταδιώκοντες ΑΣvz bceo: διώκοντες *s.—[b] κατηγορῶντες vb, κατηγοροῦντες Ξzce.—[c] ὁμοίως z.—[d] ἀεί περ ἐδίδοσαν A.—[e] ἀπὸ Σ.—[f] νάματα A et corr Σ, ἅμα τὰ Ξvzbceo et pr Σ, ἃ μετὰ i: ὕδατα *s.—[g] εὐκρὰς A.—[h] αὐτῶν A.—[i] τοῦτον e.—[k] ἑαυτὸν Ξ.—[l] καὶ τὸ ἔτι Ξvzbceio, καὶ τότε ἔτι ΑΣ: κατὰ τὰ ἔτη s.—[m] ὄντες A: ὄντας *s.—[n] ὄντες om A.—[o] τῶν om v.—[p] δὲ A, τε ΞΣvzbceio: γε s.—[q] ἂν A: om *s.—[r] ὡς A.— (ois written above ΑΣvz)

ὕδατα] Græce legendum, ἧς ἀποσβεσθείσης ὑπὸ τῶν σεισμῶν τὰ νῦν ὕδατα σμικρὰ κύκλῳ καταλέλειπται. Vulgati codices habent ἃ μετὰ pro voce ὕδατα. Cornar.

κατὰ τὰ ἔτη] In Græcis legendum, πλῆθος δὲ διαφυλάττοντες ὅτι μάλιστα ταὐτὸν ἑαυτοῦ εἶναι πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τὸ δυνατὸν πολεμεῖν ἤδη κατὰ τὰ ἔτη περὶ δύο μάλιστα ὄντας μυριάδας. In vulgatis καὶ τὸ ἔτι legitur falso pro κατὰ τὰ ἔτη. Cornar.

κατὰ τὰ ἔτη] Non sufficit hic præclara Cornarii emendatio, qua in locum vulgaris lectionis καὶ τὰ ἔτι restituta videtur vera lectio κατὰ τὰ ἔτη. Locus ut expediatur omnino, videtur hic etiam scribendum: τῶν δυνατῶν πολεμεῖν ἤδη κατὰ τὰ ἔτη περὶ δύο μάλιστα ὄντων μυριάδας, nisi forte prætuleris τούς τε δυνατοὺς—ὄντας, ut nectantur ea verba a voce διαφυλάττοντες. Lind.

ὥς τε ἀπ' ἀρχῆς ἐγένετο, μνήμης ἂν μὴ στερηθῶμεν ὧν[r] ἔτι παῖδες ὄντες[s] ἠκούσαμεν, εἰς τὸ μέσον αὐτὰ νῦν ἀποδώσομεν ὑμῖν τοῖς φίλοις εἶναι κοινά.

III. 113. Τὸ δ' ἔτι βραχὺ πρὸ τοῦ λόγου δεῖ δηλῶσαι, μὴ πολλάκις ἀκούοντες Ἑλληνικὰ βαρβάρων ἀνδρῶν ὀνόματα θαυμάζητε· τὸ γὰρ αἴτιον αὐτῶν πεύσεσθε. Σόλων ἅτ'[t] ἐπινοῶν εἰς τὴν αὑτοῦ ποίησιν καταχρήσασθαι τῷ λόγῳ, διαπυνθανόμενος τὴν τῶν ὀνομάτων δύναμιν, εὗρε τούς τε Αἰγυπτίους τοὺς πρώτους ἐκείνους αὐτὰ γραψαμένους εἰς τὴν αὑτῶν φωνὴν μετενηνοχότας, αὐτός τε αὖ πάλιν ἑκάστου τὴν διάνοιαν ὀνόματος ἀναλαμβάνων εἰς τὴν ἡμετέραν ἄγων φωνὴν ἀπεγράφετο. καὶ ταῦτά γε δὴ τὰ γράμματα παρὰ τῷ πάππῳ τ' ἦν καὶ ἔτ' ἐστὶ παρ' ἐμοὶ νῦν διαμεμελέτη-
III. ii. 158. ταί τε ὑπ' ἐμοῦ[u] παιδὸς ὄντος. ἂν οὖν ἀκούητε τοιαῦτα οἷα καὶ τῇδε ὀνόματα, μηδὲν ὑμῖν[v] ἔστω θαῦμα· τὸ γὰρ αἴτιον αὐτῶν[w] ἔχετε. μακροῦ δὲ δὴ[x] λόγου τοιάδε τις[y] ἦν ἀρχὴ τότε.

§. 8. Καθάπερ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέχθη περὶ τῆς τῶν θεῶν λήξεως, ὅτι κατενείμαντο γῆν πᾶσαν ἔνθα μὲν μείζους λήξεις,[z] ἔνθα δὲ καὶ ἐλάττους, ἱερὰ θυσίας τε αὑτοῖς κατασκευάζοντες, οὕτω δὴ καὶ τὴν νῆσον Ποσειδῶν τὴν Ἀτλαντίδα λαχὼν[a] ἐκγόνους ἑαυτοῦ[b] κατῴκισεν[c] ἐκ θνητῆς γυναικὸς γεννήσας ἔν τινι τόπῳ τοιῷδε[d] τῆς νήσου. πρὸς θαλάττης[e] μέν, κατὰ δὲ μέσον πάσης πεδίον ἦν, ὃ δὴ πάντων πεδίων[f] κάλλιστον ἀρετῇ τε ἱκανὸν γενέσθαι λέγεται. πρὸς τῷ πεδίῳ δ' αὖ κατὰ μέσον σταδίους ὡς πεντήκοντα ἀφεστὸς[g] ἦν ὄρος βραχὺ πάντῃ. τούτῳ[h] δ' ἦν ἔνοικος τῶν ἐκεῖ κατὰ[i] ἀρχὰς ἐκ γῆς ἀνδρῶν γεγονότων Εὐήνωρ μὲν τοὔνομα,[k] γυναικὶ δὲ συνοικῶν Λευκίππῃ· Κλειτὼ δὲ μο-

[s] παιδευθέντες (appositis in mg παῖδες ὄντες) A.—[t] ἅτ' AΣzbeo, τ' Ξci et, qui ἐσλεωνά habet, z: om particulam ς.—[u] αὐτοῦ A.—[v] ἡμῖν zi.—[w] αὐτῶν om o.—[x] δεῖ e.—[y] τοιάδε τις ἦν A, τοιάδε τις ἡ Σvzbeo: ἡ Ξcis.—[z] μίξεις Ξvzbci, μίξεις e.—[a] λαλῶν zce.—[b] αὐτοῦ A.—[c] κατῴκησεν A, κατῴκισαν ze.—[d] τοιῷδε τῆς νήσου AΣvzbeo, τῆς νήσου τοιῷδε *ς.—[e] θαλάττης AΣvzbeo, θαλάττῃ *ς.—[f] πεδίων o et corr (ut videtur) A, πεδίου i: πεδίον *ς.—[g] ἀφεστὸς Avzbc, ἀφεστὼς *ς.—[h] τούτῳ

§. 8. λήξεις] Græce legendum, ἔνθα μὲν μείζους λήξεις, ἔνθα δὲ καὶ ἐλάττους. Vulgo μίξεις pro λήξεις. CORNAR.

πεδίων κάλλιστον] Scribendum videtur πεδίων loco vulgaris πεδίον. LIND.

νογενῆ θυγατέρα ἐγεννησάσθην. ἤδη δ' εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκούσης τῆς κόρης ἥ τε μήτηρ τελευτᾷ καὶ ὁ πατήρ, αὐτῆς[l] δὲ[m] εἰς ἐπιθυμίαν Ποσειδῶν ἐλθὼν ξυμμίγνυται,[n] καὶ τὸν γήλοφον,[o] ἐν ᾧ κατῴκιστο,[p] ποιῶν εὐερκῆ[q] περιῤῥήγνυσι κύκλῳ, θαλάττης γῆς τε ἐναλλὰξ ἐλάττους μείζους τε περὶ ἀλλήλους ποιῶν τροχούς,[r] δύο μὲν γῆς, θαλάττης[s] III. ii. 109
δὲ τρεῖς οἷον τορνεύων ἐκ μέσης τῆς νήσου, πάντῃ ἴσον ἀφεστῶτας, ὥστε ἄβατον ἀνθρώποις[t] εἶναι· πλοῖα γὰρ καὶ τὸ πλεῖν οὔπω τότ' ἦν. αὐτὸς δὲ τήν τε ἐν μέσῳ νῆσον οἷα δὴ θεὸς εὐμαρῶς διεκόσμησεν, ὕδατα μὲν διττὰ ὑπὸ γῆς ἄνω πηγαῖα κομίσας,[u] τὸ μὲν θερμόν, ψυχρὸν δὲ[v] ἐκ κρήνης ἀποῤῥέον ἕτερον, τροφὴν δὲ παντοίαν καὶ ἱκανὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδούς· παίδων[w] δὲ ἀῤῥένων πέντε γενέσεις[x] διδύμους γεννησάμενος ἐθρέψατο, καὶ τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δέκα μέρη[y] καταγείμας τῶν μὲν πρεσβυτάτων[z] τῷ προτέρῳ γενομένῳ τήν τε μητρῴαν οἴκησιν καὶ τὴν κύκλῳ III. 114.
λῆξιν, πλείστην καὶ ἀρίστην[a] οὖσαν, ἀπένειμε, βασιλέα τε τῶν ἄλλων[b] κατέστησε, τοὺς δὲ ἄλλους ἄρχοντας, ἑκάστῳ δὲ ἀρχὴν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τόπον[c] πολλῆς χώρας ἔδωκεν.[d] ὀνόματα δὲ πᾶσιν ἔθετο, τῷ μὲν πρεσβυτάτῳ καὶ

Ξzbci.—[k] κατ' beo.—[k] ὄνομα ΑΞυzbceo.—[l] αὐτῇ Ξο.—[m] δ' o, om υzbce.—[n] ξ. A.—[o] γηλόφον Ξ.—[p] κατῴκιστο ΑΣο, κατῴκισται *s.—[q] εὐερκῷ Ξzc.—[r] προχοὺς υ.—[s] τῆς θαλάττης Σ.—[t] ἀνθρώποις om pr Ξ.—[u] κομίσας A : κοσμήσας *s.—[v] τὸ δὲ ψυχρὸν c.—[w] παίδων ΑΞυzbeo, πέντε *s.—[x] γεννήσεις is.—[y] τῶν μὲν πρεσβυτάτων A, τῷ μὲν πρεσβυτάτῳ *s.—[z] μέρει i.—[a] καὶ ἀρίστην om pr Ξ.—[b] ἄλλων ΑΞυz

τροχοὺς] Cf. Fig. 10. ubi secundum hanc non totius Atlantidis, sed unius ejus partis, quam supra πάντων πεδίων κάλλιστον appellavit, descriptionem, *rotas*, ut ita dicam, *terrestres* α et β concentricis vides inclusas circulis, qui maris significant orbes et ambitus. Cetera patent ex ipsa figura, in qua etiam τὰς διώρυχας γ et δ descripsimus, de quibus agitur p. 115. D. Mirum igitur quantum erravit Cl. Schneiderus, qui vocem τροχὸς, hic usurpatam, explicabat *terræ in mare prominentem partem* vel *maris in illam partem insinuatam*. Cf. Lex. Græc. v. τροχός. Lind.

γεννήσεις] γρ. γεννέσεις. Steph. Ita Bas. 2. Bip.

δέκα μέρη] Putet quispiam deesse præpositionem εἰς ante δέκα: sed alii apud hunc scriptorem sunt loci huic similes. Cæterum verba illa τῷ προτέρῳ γενομένῳ non immerito supervacanea esse dicentur: quæ ex pag. sequent. irrepsisse crediderim: quum aliquis e regione illius nominis πρεσβυτάτῳ scripsisset illa, quod idem valerent. De pluribus tamen quam duobus τῷ πρώτῳ γενομένῳ dicendum est, non τῷ προτέρῳ γενομένῳ. Steph.

τῷ προτέρῳ] An non scribendum τῷ μὲν πρεσβυτάτῳ τῶν πρότερον γενομένων, i. e. πρότερον ἢ κατένειμε γενομένων. Lind.

τῶν ὅλων] Ficinus vertit τῶν ὅλων, *reliquorum*. An legit ille τῶν ἄλλων? Utrumvis certe potest hic ferri. Lind.

βασιλεῖ τοῦτο[e] οὗ δὴ καὶ πᾶσα ἡ νῆσος τό τε πέλαγος ἔσχεν ἐπωνυμίαν, Ἀτλαντικὸν λεχθὲν ὅτι τοὔνομ' ἦν τῷ πρώτῳ βασιλεύσαντι τότε Ἄτλας· τῷ δὲ διδύμῳ μετ' ἐκεῖνόν τε[f] γενομένῳ, λῆξιν δὲ ἄκρας τῆς νήσου πρὸς Ἡρακλείων στηλῶν εἰληχότι ἐπὶ τὸ τῆς[g] Γαδειρικῆς νῦν χώρας
III. ii. 160. κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ὀνομαζομένης, Ἑλληνιστὶ μὲν Εὔμηλον, τὸ δ' ἐπιχώριον Γάδειρον· ὅ πέρ τ' ἦν ἐπίκλην, ταύτῃ[h] ὄνομα παράσχοι. τοῖν[i] δὲ δευτέροιν γενομένοιν[k] τὸν μὲν Ἀμφήρη, τὸν δὲ Εὐαίμονα[l] ἐκάλεσε· τρίτοις[m] δέ, Μνησέα μὲν[n] τῷ προτέρῳ γενομένῳ, τῷ[o] δὲ μετ' αὐτὸν[p] Αὐτόχθονα· τῶν δὲ τετάρτων Ἐλάσιππον μὲν τὸν πρότερον, Μήστορα δὲ τὸν ὕστερον· ἐπὶ δὲ τοῖς πέμπτοις[q] τῷ μὲν ἔμπροσθεν Ἀζάης[r] ὄνομα ἐτέθη,[s] τῷ δ'[t] ὑστέρῳ Διαπρεπής. [§. 9.] Οὗτοι δὴ πάντες αὐτοί τε καὶ[u] ἔκγονοι τούτων ἐπὶ γενεὰς πολλὰς[v] ᾤκουν ἄρχοντες μὲν πολλῶν ἄλλων κατὰ τὸ πέλαγος νήσων, ἔτι δέ, ὥς περ καὶ πρότερον ἐῤῥήθη, μέχρι τε Αἰγύπτου καὶ Τυῤῥηνίας[w] τῶν ἐντὸς δεῦρο[x] ἐπάρχοντες. Ἄτλαντος δὴ πολὺ μὲν ἄλλο καὶ τίμιον γίγνεται γένος, βασιλεὺς δὲ ὁ πρεσβύτατος ἀεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν ἐκγόνων παραδιδοὺς ἐπὶ γενεὰς πολλὰς τὴν βασιλείαν διέσωζον,[y] πλοῦτον[z] μὲν κεκτημένοι πλήθει τοσοῦτον ὅσος οὔ τέ πω πρόσθεν ἐν δυναστείαις τισὶ βασιλέων[a] γέγονεν οὔ τέ ποτε ὕστερον[b] γενέσθαι ῥᾴδιος, κατεσκευασμένα δὲ πάντα ἦν αὐτοῖς ὅσα ἐν πόλει καὶ ὅσα κατὰ τὴν ἄλλην χώραν ἦν ἔργον κατασκευάσασθαι.[c] πολ-

beo, ὅλων *ς.—[c] τόπον add A.—[d] ἔθηκεν i.—[e] τοῦτο AΣvbo: τούτῳ *ς.—[f] τε A: τότε *ς.—[g] τῆς om i.—[h] τ' ἦν ἐπίκλην ταυτῇ A: ἂν τὴν ἐπίκλησιν ταύτην *ς.
οἷν δ
—[i] τὴν z.—[k] γενομένην z.—[l] ευαίμονα Avbo, εὐαίμονα Σ: εὐδαίμονα *ς.—[m] τρίτοις A, τριτοῖς e: τριττοῖς *ς.—[n] μὲν om b.—[o] τὸ zb.—[p] μετὰ τοῦτον A.—[q] τῆς πέμπτης Ξvzbceis.—[r] ἀζάης Σ.—[s] ἐτέχθη e.—[t] δὲ Ξvzbceis.—[u] καὶ om Σo.—[v] παμπόλλας vo, πάμπολυς ze, πάνπολυς b, πάμπολ c, παμπόλλους ΞΣis.—[w] τυ-
y
ραννίας Ξvzbc.—[x] δευτέροι (apposito in mg δεῦρο) A.—[y] διέσωζεν e.—[z] πλῆτοσοῦτον A.—[a] βασιλέως A.—[b] ὕστερον etiam post ῥᾴδιος habet e.—[c] ἦν ἔργον κατεσ-

τριττοῖς δὲ, κ. τ. λ.] Scribe mecum: τρίτοιν δὲ, Μνησέα μὲν, τὸν πρότερον γενομένον· τὸν δὲ μετ' αὐτὸν, Αὐτόχθονα. Subsequitur τῶν δὲ τετάρτων. Rescribe τοῖν δὲ τετάρτοιν. Lind.

§. 9. βασιλεὺς δὲ] Scribendum hic videtur βασιλεῖς δὲ, ὁ πρεσβύτατος ἀεὶ—παραδιδοὺς—διέσωζον ubi vocula ἀεὶ vicem tenet vocis ἕκαστος, nisi prætuleris τοῦ πρεσβυτάτου ἀεὶ παραδιδόντος. Lind.

λὰ[d] μὲν γὰρ[e] διὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς προσῄειν[f] ἔξωθεν, πλεῖστα δὲ ἡ νῆσος αὐτὴ[g] παρείχετο εἰς τὰς τοῦ βίου κατασκευάς, πρῶτον μὲν ὅσα ὑπὸ μεταλλείας ὀρυττόμενα στερεὰ καὶ III. ii. 161.
ὅσα τηκτὰ γέγονε· καὶ τὸ[h] νῦν[i] ὀνομαζόμενον μόνον,[k] τότε δὲ πλέον ὀνόματος[l] ἦν τὸ γένος ἐκ γῆς ὀρυττόμενον ὀρειχάλκου[m] κατὰ τόπους πολλοὺς τῆς νήσου,[n] πλὴν χρυσοῦ τιμιώτατον ἐν τοῖς τότε ὄν· καὶ ὅσα ὕλη πρὸς τὰ τεκτόνων διαπονήματα παρέχεται, πάντα φέρουσα ἄφθονα, τά τε αὖ περὶ τὰ[o] ζῶα ἱκανῶς ἥμερα καὶ ἄγρια τρέφουσα. καὶ δὴ καὶ ἐλεφάντων ἦν ἐν αὐτῇ γένος πλεῖστον· νομὴ γὰρ τοῖς τε ἄλλοις ζώοις, ὅσα καθ' ἕλη καὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς ὅσα τ' αὖ κατ' ὄρη καὶ ὅσα ἐν τοῖς πεδίοις νέμεται, III. 115.
ξύμπασι παρῆν ἄδην,[p] καὶ τούτῳ[q] κατὰ ταὐτὰ τῷ ζώῳ, μεγίστῳ πεφυκότι καὶ πολυβορωτάτῳ. πρὸς δὴ[r] τούτοις, ὅσα εὐώδη τρέφει που γῆ τὰ νῦν, ῥιζῶν ἢ χλόης ἢ ξύλων ἢ χυλῶν στακτῶν[s] εἴτε[t] ἀνθῶν εἴτε[u] καρπῶν, ἔφερέ τε ταῦτα καὶ ἔφερβεν[v] εὖ. ἔτι δὲ τὸν ἥμερον[w] καρπόν, τόν τε ξηρὸν ὃς ἡμῖν τροφῆς[x] ἕνεκά ἐστι,[y] καὶ ὅσοις χάριν τοῦ σίτου προσχρώμεθα—καλοῦμεν δὲ αὐτοῦ τὰ μέρη ξύμπαντα[z] ὄσπρια—καὶ τὸν ὅσος ξύλινος, πώματα[a] καὶ βρώματα καὶ ἀλείμματα φέρων, παιδιᾶς τε ὃς[b] ἕνεκα ἡδονῆς τε[c] γέγονε δυσθησαύριστος ἀκροδρύων καρπός, ὅσα τε παραμύθια[d] πλησμονῆς μεταδόρπια ἀγαπητὰ κάμνοντι τίθεμεν, ἅπαντα[e] ταῦτα III. ii. 162.

κευάσθαι Σc, ἦν ἔργον κατασκευάσθαι vzbeo, om Ξi: τῶν πρὸς χρῆσιν ζητουμένων ἐστὶ s.—[d] πολλὰ...ἀρχὴν om Ξi.—[e] καὶ πολλὰ μὲν s.—[f] προσῄειν A: προσῄει *s.—[g] αὐτὴ A, αὕτη Συzbeo: αὐτοῖς s.—[h] τὸν Ξυzbci.—[i] νοῦν i.—[k] μόνον om s.—[l] ὀνόματος A, ceteri ὀνομαστὸς: ὀνομαστὸν s.—[m] ὄρει χαλκοῦ vb, ὀρεὶ χάλκου accentu recenti o, ὄρη χαλκοῦ zce, ὀρῆχαλκον Ξ: ὀρείχαλκον is.—[n] νόσου bc.—[o] περὶ τὰ Σrbo, τὰ περὶ τὰ A: περιττὰ *s.—[p] ἄδην A: ἀλλ' ἦν *s.—[q] τοῦτο Ξυzbceis.—[r] δὲ bo.—[s] ἢ στακτῶν Ξcis.—[t] εἴτε (in ει corr) A.—[u] ἢ A.—[v] ἔτρεφεν AΣvbo.—[w] ἡμέτερον A.—[x] ἡμῖν τῆς τροφῆς Συzbeo.—[y] ἐστι ante τροφῆς ponunt Ξci s.—[z] ξύμπαντα om A.—[a] πώματα Συzbceo: πόματα s.—[b] παιδείας τέως ΞΣυzbceo.—[c] ἡδονῆς τε A, καὶ ἡδονῆς eis: ceteri om particulam.—[d] παραμυθία bo.—[e] τιθέ-

χώραν—αὐτοῖς] Quæ habes inter *χώραν* et *αὐτοῖς*, in præced. editionibus desiderantur: ea tamen et Fic. agnoscit. STEPH. Debentur vero illa ingenio Cornarii, Ecl. p. 112. 'In Græcis deficit integer versus, prioris periodi finem, et posterioris initium, continens. Sic ergo integra lectio reponenda est, *κατεσκευασμένα δὲ πάντα ἦν αὐτοῖς, ὅσα ἐν πόλει, καὶ ὅσα κατὰ τὴν ἄλλην χώραν τῶν πρὸς χρῆσιν ζητουμένων ἐστι· καὶ πολλὰ μὲν διὰ τὴν ἀρχὴν, αὐτοῖς προσῄει ἔξωθεν κ. λ.*' BIP.

πλέον ὀνομαστὸν] Secundum Ficini versionem habentis, *quodve nunc nominatur solum, tunc certe plurimum effodiebatur*, videtur nobis hic scribendum: *τότε δὲ πλέον ἢ ὀνομαστόν*. LIND.

ἡ τότε[f] ποτὲ οὖσα ὑφ' ἡλίῳ νῆσος ἱερὰ καλά τε καὶ θαυμαστὰ καὶ πλήθεσιν ἄπειρα ἔφερε. ταῦτα οὖν λαμβάνοντες πάντα παρὰ τῆς γῆς κατεσκευάζοντο τά τε ἱερὰ καὶ τὰς βασιλικὰς οἰκήσεις καὶ τοὺς λιμένας καὶ τὰ νεώρια καὶ ξύμπασαν τὴν ἄλλην χώραν, τοιᾷδε ἐν τάξει διακοσμοῦντες.

§. 10. Τοὺς τῆς θαλάττης τροχούς, οἳ περὶ τὴν ἀρχαίαν ἦσαν[g] μητρόπολιν, πρῶτον μὲν ἐγεφύρωσαν, ὁδὸν ἔξω καὶ ἐπὶ τὰ βασίλεια ποιούμενοι. τὰ δὲ βασίλεια ἐν ταύτῃ τῇ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν προγόνων κατοικήσει[h] κατ' ἀρχὰς ἐποιήσαντο εὐθύς, ἕτερος δὲ παρ' ἑτέρου δεχόμενος, κεκοσμημένα κοσμῶν, ὑπερεβάλλετο[i] εἰς δύναμιν ἀεὶ τὸν ἔμπροσθεν,[k] ἕως εἰς ἔκπληξιν μεγέθεσι κάλλεσί τε ἔργων ἰδεῖν τὴν οἴκησιν ἀπειργάσαντο. διώρυχα μὲν γὰρ ἐκ τῆς θαλάττης ἀρχόμενοι τρίπλεθρον[l] τὸ πλάτος, ἑκατὸν δὲ ποδῶν βάθος, μῆκος δὲ πεντήκοντα σταδίων, ἐπὶ τὸν[m] ἐξωτάτω τροχὸν συνέτρησαν, καὶ τὸν ἀνάπλουν ἐκ τῆς θαλάττης ταύτῃ[n] πρὸς ἐκεῖνον ὡς εἰς[o] λιμένα ἐποιήσαντο, διελόντες στόμα ναυσὶ ταῖς μεγίσταις ἱκανὸν εἰσπλεῖν. καὶ δὴ καὶ τοὺς τῆς γῆς τροχούς, οἳ τοὺς τῆς θαλάττης
III. ii. 163. διεῖργον, κατὰ[p] τὰς γεφύρας διεῖλον ὅσον μιᾷ τριήρει διέκπλουν[q] εἰς ἀλλήλους, καὶ κατεστέγασαν ἄνωθεν, ὥστε τὸν ὑπόπλουν κάτωθεν εἶναι· τὰ γὰρ τῶν τῆς γῆς τροχῶν χείλη βάθος εἶχεν ἱκανὸν ὑπερέχον[r] τῆς θαλάττης.[s] ἦν δὲ ὁ μὲν μέγιστος τῶν τροχῶν, εἰς ὃν ἡ θάλαττα συνετέτρητο,[t] τριστάδιος τὸ πλάτος, ὁ δ' ἑξῆς τῆς γῆς ἴσος ἐκείνῳ· τοῖν δὲ δευτέροιν ὁ μὲν ὑγρὸς δυοῖν σταδίοιν πλάτος, ὁ δὲ ξηρὸς ἴσος αὖ πάλιν[u] τῷ πρόσθεν ὑγρῷ· σταδίου[v] δὲ ὁ περὶ αὐ-
III. 116. τὴν τὴν[w] ἐν μέσῳ νῆσον περιθέων. ἡ δὲ νῆσος ἐν ᾗ τὰ βασίλεια ἦν, πέντε σταδίων τὴν διάμετρον εἶχε. ταύτην δὴ κύ-

μενα πάντα ΞΣzceiοs, τιθέμεθα πάντα vb.—[f] ποτὲ om o.—[g] οὖσαν A.—[h] κατοικήσεις Ξzbe.—[i] ὑπερβάλλετο i, ὑπερβάλετο e.—[k] ἀεὶ τὸν ἔμπροσθεν A, τὸν ἔμπροσθεν ἀεὶ Σo, ἀεὶ τοῦ ἔμπροσθεν vzbceiς.—[l] τρίπλεω e.—[m] τῶν Ξ.—[n] ταύτης ΞΣς.—[o] εἰς om i.—[p] καὶ κατὰ e.—[q] ἔκπλουν A.—[r] ὑπερέχοντα Ξvzbceiς.—[s] θάλασσα Ξzceiς.—[t] συντέτρηται e, συνετέτρηται v.—[u] πάλιν om Σ.—[v] σταδίων i.—[w] τὴν αὐτὴν Ξ

§. 10. τοῦ ἔμπροσθεν] Vel τὸν vel τοὺς legendum est, quum ὑπερβάλλεσθαι jungatur accusativo. Steph.

κλῳ καὶ τοὺς τροχοὺς καὶ τὴν γέφυραν πλεθριαίαν[x] τὸ πλάτος οὖσαν ἔνθεν καὶ[y] ἔνθεν λιθίνῳ περιεβάλλοντο[z] τείχει, πύργους καὶ πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν κατὰ τὰς τῆς θαλάττης διαβάσεις[a] ἑκασταχόσε ἐπιστήσαντες. τὸν δὲ λίθον ἔτεμνον ὑπὸ τῆς νήσου κύκλῳ τῆς ἐν[b] μέσῳ καὶ ὑπὸ τῶν τροχῶν ἔξωθεν καὶ ἐντός, τὸν μὲν λευκόν, τὸν δὲ μέλανα, τὸν δὲ ἐρυθρὸν ὄντα· τέμνοντες δὲ ἅμα[c] ἀπειργάζοντο νεωσοίκους κοίλους διπλοῦς ἐντός, κατηρεφεῖς αὐτῇ τῇ πέτρᾳ. καὶ τῶν οἰκοδομημάτων τὰ μὲν ἁπλᾶ, τὰ δὲ μιγνύντες τοὺς λίθους ποικίλα ὕφαινον παιδιᾶς[d] χάριν, ἡδονὴν III. ii. 164.
αὐτοῖς[e] ξύμφυτον ἀπονέμοντες· καὶ τοῦ μὲν περὶ τὸν ἐξωτάτω[f] τροχὸν τείχους χαλκῷ περιελάμβανον[g] πάντα τὸν περίδρομον, οἷον ἀλοιφῇ προσχρώμενοι, τοῦ δ' ἐντὸς καττιτέρῳ περιέτηκον, τὸν δὲ περὶ αὐτὴν τὴν[h] ἀκρόπολιν ὀρειχάλκῳ μαρμαρυγὰς ἔχοντι πυρώδεις. [§. 11.] Τὰ δὲ δὴ τῆς ἀκροπόλεως ἐντὸς βασίλεια κατεσκευασμένα ὧδ' ἦν. ἐν μέσῳ μὲν[i] ἱερὸν ἅγιον αὐτόθι τῆς τε Κλειτοῦς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἄβατον ἀφεῖτο, περιβόλῳ χρυσῷ περιβεβλημένον, τοῦτ' ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἐφίτυσαν καὶ[k] ἐγέννησαν τὸ[l] τῶν δέκα βασιλειδῶν[m] γένος· ἔνθα καὶ κατ' ἐνιαυτὸν ἐκ πασῶν τῶν δέκα λήξεων ὡραῖα αὐτόσε ἀπετέλουν ἱερὰ ἐκείνων ἑκάστῳ. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος αὐτοῦ[n] νεὼς ἦν, σταδίου μὲν μῆκος, εὖρος δὲ τρισὶ πλέθροις, ὕψος δ' ἐπὶ τούτοις σύμμετρον ἰδεῖν, εἶδος δέ τι βαρβαρικὸν ἔχοντος. πάντα δὲ

ξεis.—[x] πλεθριδίαν Σvzbeo.—[y] καὶ ἔνθεν om pr Ξ.—[z] περιεβάλλοντο e, περιέβαλλον Σo.—[a] διαβάσεις τῆς θαλάσσης Σo : τῆς om vb.—[b] τοῖς ἐν s.—[c] ἅμα om A.—[d] παιδείας ΞΣvzbceio.—[e] αὐτοῖς A.—[f] ἐξωτάτωι A.—[g] περιελαμβάνοντο ΞΣs.—[h] τὴν om pr Ξ.—[i] μὲν om i.—[k] ἐφίτυσαν καὶ AΣbo, ἐφοίτησαν καὶ corr Σ, ἐφύτευσαν καὶ mg v, ἐφῖταν καὶ v, ἔφιπαν καὶ ze, ἔφιπ καὶ c, ἐφι Ξ : ἐφικτὸν is.—[l] ἐγέννησαν τὸ Σo : ἐγεννήσαντο *s.—[m] βασιλίδων ΞΣvzbceios.—[n] αὐτὸς v.—

τοῖς ἐν μέσῳ] Scribe nobiscum τῆς ἐν μέσῳ quæ pertinent ad τῆς νήσου, atque τοῖν τροχοῖν. Lind.

αὐτοῖς] Nonne hic scribendum αὑτοῖς loco vulgaris αὐτοῖς? Lind.

§. 11. ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἐφικτὸν] Serranus quidem vertit, *in eo, quum ab initio devium esset*, vocem ἐφικτὸν opponens antecedenti ἄβατον. Ficinus autem ea interpretatur illo modo: *illuc a principio convenientes*. Nobis autem videtur rescribendum: ἐν ᾧ οἱ κατ' ἀρχὰς ἔποικοι ἐγεννήσαντο etc. i. e. Neptunus Clitoque. Lind.

τρισιπλέθροις] Non τρισὶ πλέθροις, sed τριῶν πλέθρων dicendum hic esset: neutro tamen modo scriptum fuisse puto, sed τρίπλεθρος. Paulo post autem ἔχοντος stare posse non videtur, sed vel in ἔχον, vel potius ἔχων, mutari debere, quod referatur ad νεώς. Steph.

ἔξωθεν περιήλειψαν τὸν νεὼν ἀργύρῳ, πλὴν τῶν ἀκρωτηρίων,
τὰ δὲ ἀκρωτήρια χρυσῷ. τὰ δὲ ἐντός, τὴν μὲν ὀροφὴν ἐλε-
φαντίνην ἰδεῖν πᾶσαν χρυσῷ[o] καὶ ὀρειχάλκῳ πεποικιλμέ-
νην, τὰ δὲ ἄλλα πάντα τῶν τοίχων τε καὶ κιόνων καὶ ἐδά-
φους ὀρειχάλκῳ περιέλαβον. χρυσᾶ δὲ ἀγάλματα ἐνέ-
στησαν, τὸν μὲν θεὸν ἐφ' ἅρματος ἑστῶτα ἓξ[p] ὑποπτέρων
III. ii. 165. ἵππων[q] ἡνίοχον, αὐτόν τε[r] ὑπὸ μεγέθους τῇ κορυφῇ τῆς
ὀροφῆς ἐφαπτόμενον, Νηρῇδας δὲ ἐπὶ δελφίνων[s] ἑκατὸν κύ-
κλῳ· τοσαύτας γὰρ ἐνόμιζον αὐτὰς οἱ τότε εἶναι. πολλὰ
δ' ἄλλα[t] ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. περὶ δὲ
τὸν[u] νεὼν ἔξωθεν εἰκόνες ἁπάντων ἕστασαν[v] ἐκ χρυσοῦ, τῶν
γυναικῶν καὶ αὐτῶν ὅσοι τῶν δέκα ἐγεγόνεσαν[w] βασιλέων,
καὶ πολλὰ ἕτερα[x] ἀναθήματα μεγάλα τῶν τε βασιλέων
καὶ ἰδιωτῶν ἐξ αὐτῆς τε τῆς πόλεως καὶ τῶν ἔξωθεν ὅσων
III. 117. ἐπῆρχον.[y] βωμός τε δὴ ξυνεπόμενος ἦν τὸ μέγεθος καὶ τὸ
τῆς ἐργασίας ταύτῃ τῇ κατασκευῇ, καὶ τὰ βασίλεια κα-
τὰ ταὐτὰ[z] πρέποντα μὲν τῷ τῆς ἀρχῆς μεγέθει, πρέποντα
δὲ τῷ περὶ τὰ ἱερὰ κόσμῳ. [§. 12.] Ταῖς δὲ δὴ κρή-
ναις, τῇ τοῦ ψυχροῦ καὶ τῇ τοῦ θερμοῦ νάματος, πλῆθος
μὲν ἄφθονον ἐχούσαις, ἡδονῇ δὲ καὶ ἀρετῇ τῶν ὑδάτων πρὸς
ἑκατέρου τὴν χρῆσιν θαυμαστοῦ πεφυκότος, ἐχρῶντο περι-
στήσαντες οἰκοδομήσεις καὶ δένδρων φυτεύσεις πρεπούσας
ὕδασι,[a] δεξαμενάς τε αὖ τὰς[b] μὲν ὑπαιθρίους, τὰς δὲ χειμε-
ρινὰς τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ὑποστέγους[c] περιτιθέντες, χωρὶς
μὲν βασιλικάς, χωρὶς δὲ ἰδιωτικάς, ἔτι δὲ γυναιξὶν ἄλλας

[o] post χρυσῷ cum A omisi καὶ ἀργύρῳ.—[p] ἐξ ΑΞΣzce.—[q] ἵππον Ξc.—[r] δὲ A.—[s] δελφικῶν Ξzce.—[t] δ' ἐντὸς ἄλλα ΞΣrzbceios.—[u] τῶν i.—[v] ἵστασαν e, ἔστασαν c, ἔστησαν b.—[w] ἐγεγόνεισαν Σο.—[x] ἕτερα om Σ.—[y] ὑπῆρχον i.—[z] ταυτὰ o, ταῦτα Σ, τὰ αὐτὰ *s.—[a] ὕδατι is.—[b] αὐτὰς i, θερμὰς s.—[c] ὑπὸ στέγους Σ.—[d] ἐπεξυ-

§. 12. θερμὰς] In Græcis legendum, δεξαμενάς τε θερμὰς μὲν ὑπαιθρίους, τὰς δὲ χειμερινὰς τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ὑπὸ στέγους περιτιθέντες. Cornar.

θερμὰς μὲν] Sic quidam liber vet. non αὐτὰς μὲν ὑπαιθρίους: (fortasse tamen non male τὰς μὲν ὑπαιθρίους legeretur). In eodem ὑπὸ στέγους disjuncte. Steph.

δεξαμένας τε θερμὰς μὲν κ. τ. λ.] Ibi vox ὑποστέγους est ex emendatione Cornarii loco vulgaris ὑπὸ στέγους. At locus etiam laborat: δεξαμένας enim quomodo ad præcedentes referam οἰκήσεις et φυτεύσεις, equidem non video. Quid si scriptum fuisset: ταξάμενοί τε τὰς θερινὰς μέν, ὑπαιθρίοις, τὰς δὲ χειμερινὰς θερμάς, λουτρῶσι ὑπὸ στεγοὺς παρατεθεῖσι, ubi ὑπαιθρίοις refer ad sequens λουτρῶσι, sicuti θερινὰς ad sequens θερμάς, cui voci junge denique, quæ sequuntur, χωρὶς μέν, βασιλικὰς etc.? Lind.

καὶ ἑτέρας ἵπποις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποζυγίοις,[d] τὸ πρόσφορον τῆς κοσμήσεως ἑκάστοις ἀπονέμοντες. τὸ δὲ ἀπορρέον ἦγον III. ii. 166.
ἐπὶ τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἄλσος, δένδρα παντοδαπὰ[e] κάλλος ὕψος τε δαιμόνιον ὑπὸ[f] ἀρετῆς τῆς γῆς ἔχοντα,[g] καὶ ἐπὶ τοὺς ἔξω κύκλους δι' ὀχετῶν κατὰ τὰς γεφύρας ἐπωχέτευον.[h] οὗ δὴ πολλὰ μὲν ἱερὰ καὶ πολλῶν θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ[i] γυμνάσια ἐκεχειρούργητο,[k] τὰ μὲν ἀνδρῶν, τὰ δὲ ἵππων χωρὶς ἐν ἑκατέρᾳ τῇ τῶν τροχῶν νήσῳ, τά τε ἄλλα καὶ κατὰ μέσην τὴν μείζω τῶν νήσων[l] ἐξῃρημένος ἱππόδρομος ἦν αὐτοῖς,[m] σταδίου τὸ πλάτος ἔχων, τὸ δὲ μῆκος περὶ τὸν κύκλον ὅλον ἀφεῖτο εἰς ἅμιλλαν τοῖς ἵπποις. δορυφορικαὶ δὲ περὶ αὐτὸν ἔνθεν[n] τε καὶ ἔνθεν οἰκήσεις ἦσαν τῷ πλήθει τῶν δορυφόρων· τοῖς δὲ πιστοτέροις ἐν τῷ σμικροτέρῳ τροχῷ καὶ πρὸς[o] τῆς ἀκροπόλεως μᾶλλον ὄντι διετέτακτο ἡ φρουρά, τοῖς δὲ πάντων διαφέρουσι πρὸς πίστιν ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως περὶ τοὺς βασιλέας αὐτοὺς ἦσαν οἰκήσεις δεδομέναι.[p] τὰ δὲ νεώρια τριήρων μεστὰ ἦν καὶ σκευῶν ὅσα τριήρεσι προσήκει, πάντα δὲ[q] ἐξηρτυμένα[r] ἱκανῶς. Καὶ τὰ μὲν δὴ περὶ τὴν τῶν βασιλέων οἴκησιν οὕτω κατεσκεύαστο· διαβάντι δὲ τοὺς λιμένας ἔξω τρεῖς ὄντας ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς θαλάττης ᾔειν ἐν[s] κύκλῳ τεῖχος, πεντήκοντα σταδίους τοῦ μεγίστου τροχοῦ τε καὶ λιμένος III. ii. 167.
ἀπέχον πανταχῇ, καὶ συνέκλειεν εἰς ταὐτὸν[t] πρὸς[u] τὸ τῆς διώρυχος στόμα τὸ πρὸς[v] θαλάττης.[w] τοῦτο δὴ πᾶν συνῳκεῖτο[x] μὲν ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν οἰκήσεων, ὁ δὲ ἀνάπλους καὶ ὁ μέγιστος λιμὴν ἔγεμε πλοίων καὶ ἐμπόρων ἀφικνουμένων πάντοθεν, φωνὴν καὶ θόρυβον παντοδαπὸν κτύπον τε[y] μεθ' ἡμέραν καὶ διὰ νυκτὸς ὑπὸ πλήθους παρεχομένων.

γίοις vb.—[e] δένδρα δὲ παντ. Ξis.—[f] ὑπ' i.—[g] ἔχοντος A.—[h] ἐποχετεῦον Ξzcei.—[i] post καὶ cum A omisi πολλὰ.—[k] κεχειρούργητο pr Ξ, ἐκεχειρουργεῖτο zb.—[l] μειζόνων (ω) νήσων A.—[m] αὐτωῖ A.—[n] καὶ ἔνθεν om i.—[o] πρὸ ΞΣs.—[p] δεδομημέναι corr A.—[q] δὲ om Aρ.—[r] ἐξηρτημένα z, ἐξηρτευμένα (υ) v, ἐξηρτημένα Ξbceis.—[s] ἦν ΞΣvzbc tios.—[t] ταυτὸ Ξzceis.—[u] πρὸ Σ.—[v] τὸ πρὸς τὸ Ξczbcis.—[w] θάλατταν Σο, τῇ θα-

συνῴκει τὸ] Scribe mecum συνῳκεῖτο loco vulgaris συνῴκει τό. Lind.

§. 13. Τὸ μὲν οὖν ἄστυ καὶ τὸ περὶ τὴν ἀρχαίαν[z]
οἴκησιν σχεδὸν ὡς τότ' ἐλέχθη, νῦν διεμνημόνευται·[a] τῆς δ'
III. 118. ἄλλης χώρας ὡς ἡ φύσις[b] εἶχε καὶ τὸ τῆς διακοσμήσεως
εἶδος ἀπομνημονεῦσαι πειρατέον. πρῶτον μὲν οὖν ὁ τόπος
ἅπας ἐλέγετο σφόδρα τε ὑψηλὸς καὶ ἀπότομος ἐκ θαλάτ-
της, τὸ δὲ περὶ τὴν πόλιν πᾶν πεδίον, ἐκείνην μὲν περιέχον,
αὐτὸ δὲ κύκλῳ[c] περιεχόμενον ὄρεσι μέχρι πρὸς τὴν θάλατ-
ταν καθειμένοις,[d] λεῖον καὶ ὁμαλές,[e] πρόμηκες δὲ πᾶν, ἐπὶ
μὲν θάτερα τρισχιλίων σταδίων, κατὰ δὲ μέσον ἀπὸ θα-
λάττης ἄνω δισχιλίων. ὁ δὲ τόπος οὗτος ὅλης τῆς νήσου
πρὸς νότον ἐτέτραπτο, ἀπὸ τῶν ἄρκτων[f] κατάβοῤῥος. τὰ
δὲ περὶ αὐτὸν[g] ὄρη τότε ὑμνεῖτο[h] πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ
κάλλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι, πολλὰς μὲν[i]
III. ii. 168. κώμας καὶ πλουσίας περιοίκων ἐν ἑαυτοῖς ἔχοντα, ποτα-
μοὺς δὲ καὶ λίμνας καὶ λειμῶνας τροφὴν τοῖς πᾶσιν ἡμέ-
ροις καὶ ἀγρίοις ἱκανὴν θρέμμασιν, ὕλην δὲ[k] καὶ πλήθει
καὶ γένεσι ποικίλην ξύμπασί τε τοῖς ἔργοις καὶ πρὸς ἕκα-
στα ἄφθονον. ὧδε οὖν τὸ πεδίον φύσει καὶ ὑπὸ βασιλέων
πολλῶν ἐν πολλῷ χρόνῳ διεπεπόνητο. τετράγωνον μὲν αὔθ'[l]
ὑπῆρχε τὰ πλεῖστ' ὀρθὸν καὶ πρόμηκες· ὅ τι δ' ἐνέλειπε,[m]
κατεύθυντο[n] τάφρου κύκλῳ περιορυχθείσης. τὸ δὲ[o] βάθος
καὶ πλάτος τό τε μῆκος αὐτῆς ἄπιστον μὲν τὸ[p] λεχθέν,
ὡς χειροποίητον ἔργον, πρὸς τοῖς ἄλλοις διαπονήμασι[q] το-
σοῦτον εἶναι, ῥητέον δὲ ὅ γε ἠκούσαμεν· πλέθρου μὲν γὰρ
βάθος ὀρώρυκτο,[r] τὸ δὲ πλάτος ἁπάντῃ[s] σταδίου, περὶ δὲ
πᾶν τὸ[t] πεδίον ὀρυχθεῖσα[u] συνέβαινεν εἶναι τὸ μῆκος στα-

λάττη e.—[x] συνῴκει τὸ Ξυzbceis.—[y] τε καὶ Ξcis.—[z] ἀρχαίας i.—[a] διαμνημονεύε-
ται e.—[b] ὡς φύσεως Σο.—[c] ante κύκλῳ cum pr A omisi ἐν.—[d] καθημένοις vbis.—
[e] ὁμαλόν e.—[f] ἄρκτω vb, ἄκρων is.—[g] αὐτῶν i.—[h] ὑμνεῖ τὸ vb, ὕμνει τὸ ΑΞzceis.
—[i] μὲν οὖν Σο.—[k] δὲ add A.—[l] αὔθ' A: αὐτὸ *s.—[m] ἐνέλιπε e, ἐνελείπετο Ξcis.
—[n] κατεύθυντο A, κατ' εὐθὺν τὸ z, κατ' εὐθὴν τὸ b, κατ' εὐθὺν τῷ v, κατευθυ(ὺ/ὴ) τὸ
o, κατ' εὐθὺ τὸ ΞΣcei: κατ' εὐθὺ τῷ s.—[o] δὲ ΞΣzbceo.—[p] τὸ add A.—[q] ἄλλοις
καὶ πονήμασι A.—[r] ὡρώρυκτο Σeo.—[s] ἁπάντη vbo, ἅπαν e, ἁπάντων Ξzcis.—[t] τὸ

§. 13. ὕμνει τὸ πλῆθος] Scribe mecum ὑμνεῖται πλῆθος. Lind.

ὅτι—κατ' εὐθὺ] Fortasse ὅ,τι et κατευθὺ τῷ τάφρου scribendum potius fuerit: licet ne sic quidem orationis structura satis expedita fore videatur. Steph.

ὅτι δ' ἐνελείπετο κατ' εὐθὺ] Scribe ὅ, τι δ' ἐνελείπετο κατευθὺ τῆς τάφρου κ. π. Lind.

ἄπιστον μὲν λεχθὲν] Videtur scribendum ἄπιστον μὲν λεχθῆναι—ὡς—τοσούτοις εἶναι. Lind.

δίων μυρίων. τὰ δ' ἐκ τῶν ὀρῶν καταβαίνοντα ὑποδεχομένη
ῥεύματα καὶ περὶ τὸ πεδίον κυκλωθεῖσα, πρὸς τὴν πόλιν
ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν ἀφικομένη, ταύτῃ πρὸς θάλατταν[w] μεθεῖτο ἐκρεῖν. ἄνωθεν δὲ ἀπ' αὐτῆς τὸ πλάτος μάλιστα
ἑκατὸν[x] ποδῶν διώρυχες[y] εὐθεῖαι τετμημέναι κατὰ τὸ πεδίον πάλιν εἰς τὴν τάφρον τὴν πρὸς θαλάττης[z] ἀφεῖντο,
ἑτέρα δὲ ἀφ' ἑτέρας αὐτῶν σταδίους ἑκατὸν ἀπεῖχεν· ᾗ
δὴ[a] τήν τ'[b] ἐκ τῶν ὀρῶν ὕλην κατῆγον εἰς τὸ ἄστυ καὶ III. ii. 169.
τἆλλα δὲ ὡραῖα πλοίοις κατεκομίζοντο, διάπλους[c] ἐκ τῶν
διωρύχων εἰς ἀλλήλας τε πλαγίας[d] καὶ πρὸς τὴν πόλιν
τεμόντες.[e] καὶ δὶς δὴ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν[f] ἐκαρποῦντο,
χειμῶνος μὲν τοῖς ἐκ Διὸς ὕδασι χρώμενοι, θέρους δὲ ὅσα
γῆ φέρει, τὰ ἐκ τῶν διωρύχων ἐπάγοντες νάματα. [§. 14.]
Πλῆθος δέ, τῶν μὲν ἐν τῷ πεδίῳ χρησίμων πρὸς πόλεμον[g]
ἀνδρῶν ἐτέτακτο τὸν κλῆρον ἕκαστον παρέχειν ἄνδρα ἡγεμόνα, τὸ δὲ τοῦ κλήρου μέγεθος εἰς δέκα δεκάκις ἦν στά- III. 119.
δια, μυριάδες δὲ ξυμπάντων τῶν κλήρων ἦσαν ἕξ· τῶν δὲ
ἐκ τῶν ὀρῶν καὶ τῆς ἄλλης χώρας ἀπέραντος μὲν ἀριθμὸς
ἀνθρώπων ἐλέγετο, κατὰ δὲ τόπους καὶ κώμας εἰς τούτους
τοὺς κλήρους πρὸς τοὺς ἡγεμόνας ἅπαντες[h] διενενέμηντο.
τὸν οὖν ἡγεμόνα ἦν τεταγμένον εἰς τὸν πόλεμον παρέχειν
ἕκτον μὲν ἅρματος πολεμιστηρίου[i] μόριον εἰς μύρια[k] ἅρματα, ἵππους δὲ δύο καὶ ἀναβάτας, ἔτι δὲ ξυνωρίδα χωρὶς δίφρου καταβάτην[l] τε σμικρασπίδα[m] καὶ τὸν ἀμφοῖν
μετ' ἐπιβάτην[n] τοῖν ἵπποιν ἡνίοχον ἔχουσαν, ὁπλίτας δὲ[o]
δύο καὶ τοξότας σφενδονήτας[p] τε ἑκατέρους δύο, γυμνῆτας[q]
δὲ λιθοβόλους καὶ ἀκοντιστὰς τρεῖς ἑκατέρους,[r] ναύτας δὲ

τῶν Ξυzbceis.—[v] ὀρυχθεῖσαν υs.—[w] θάλατταν...αὐτῆς add AΣo.—[x] ἐκ τῶν i.—[y] διορυχὲς z, διορυχθὲν υb.—[z] θάλατταν ze, θάλασσαν Ξcis.—[a] ᾗ δὴ A: ἤδη *s.—[b] τ' om υ.—[c] διπλοῦς Ξzbc, διπλοῖς υeis.—[d] πλατείας A.—[e] τέμνοντες ΞΣυzbceio s.—[f] τὴν γῆν om Σ.—[g] πολέμων i.—[h] ἅπαντας bis.—[i] ἅρματος πολεμιστήριον Ξzcei, ἁρμάτων πολεμιστηρίων s.—[k] εἰς μύρια A: εἰς τὰ μύρια *s.—[l] καταβάτα e, καταβά^τ z, καταβάτας Ξcis.—[m] τε σμικρασπίδα Συbo, τε μικρασπίδα A, τ' ἐσμι^α κρασπίδα ze, τ' ἐς μικρασπίδα cs, τ' ἐς μικρασπίδα i.—[n] μετεπιβάτην Σzco.—[o] τε

§. 14. ἁρμάτων] Vel ἅρματος πολεμιστηρίου: sed numerum pluralem agnoscit Ficinus: qui etiam μικρὰν ἀσπίδα paulo post legit. Steph. Quod vix puto. Bip.

τέτταρας εἰς πλήρωμα διακοσίων καὶ χιλίων νεῶν. τὰ μὲν
III. ii. 170. οὖν πολεμιστήρια οὕτω διετέτακτο τῆς βασιλικῆς πόλεως,
τῶν δὲ ἐννέα ἄλλα ἄλλως, ἃ μακρὸς ἂν χρόνος εἴη λέγειν.
[§. 15.] Τὰ δὲ τῶν ἀρχῶν καὶ[s] τιμῶν ὧδ' εἶχεν ἐξ ἀρ-
χῆς διακοσμηθέντα. τῶν δέκα βασιλέων εἷς ἕκαστος ἐν μὲν
τῷ καθ' αὑτὸν μέρει κατὰ τὴν αὑτοῦ πόλιν τῶν ἀνδρῶν καὶ
τῶν πλείστων νόμων ἦρχε, κολάζων καὶ ἀποκτιννὺς[t] ὃν τιν'
ἐθελήσειεν· ἡ δὲ ἐν[u] ἀλλήλοις ἀρχὴ καὶ κοινωνία κατὰ
ἐπιστολὰς[v] ἦν τὰς τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς ὁ νόμος αὐτοῖς παρ-
έδωκε, καὶ γράμματα ὑπὸ τῶν πρώτων ἐν στήλῃ γεγραμ-
μένα ὀρειχαλκίνῃ,[w] ἣ κατὰ μέσην τὴν νῆσον ἔκειτο ἐν ἱερῷ
Ποσειδῶνος, οἷ[x] δὴ[y] δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου, τοτὲ[z] δὲ ἐναλ-
λὰξ ἕκτου,[a] ξυνελέγοντο,[b] τῷ τε ἀρτίῳ καὶ τῷ περιττῷ
μέρος ἴσον ἀπονέμοντες, ξυλλεγόμενοι δὲ περί τε τῶν κοινῶν
ἐβουλεύοντο καὶ ἐξήταζον εἴ τίς τι παραβαίνοι,[c] καὶ ἐδί-
καζον. ὅτε δὲ δικάζειν μέλλοιεν,[d] πίστεις ἀλλήλοις τοιάσ-
δε ἐδίδοσαν πρότερον. ἀφέτων[e] ὄντων ταύρων ἐν τῷ τοῦ
Ποσειδῶνος ἱερῷ μόνοι γιγνόμενοι δέκα ὄντες, ἐπευξάμενοι
τῷ θεῷ τὸ[f] κεχαρισμένον αὐτῷ θῦμα ἑλεῖν,[g] ἄνευ σιδήρου
ξύλοις καὶ βρόχοις ἐθήρευον, ὃν δὲ ἕλοιεν τῶν ταύρων, πρὸς
τὴν στήλην προσαγαγόντες κατὰ κορυφὴν αὐτῆς ἔσφατ-
III. ii. 171. τον κατὰ τῶν γραμμάτων. ἐν δὲ τῇ στήλῃ πρὸς τοῖς νό-
μοις ὅρκος ἦν μεγάλας ἀρὰς ἐπευχόμενος τοῖς ἀπειθοῦσιν.
ὅτ' οὖν κατὰ τοὺς αὑτῶν νόμους θύσαντες καθαγίζοιεν[h]
III. 120. πάντα τοῦ[i] ταύρου τὰ μέλη, κρατῆρα κεράσαντες ὑπὲρ
ἑκάστου θρόμβον ἐνέβαλλον[k] αἵματος, τὰ δ' ἄλλ'[l] εἰς τὸ
πῦρ ἔφερον, περικαθήραντες τὴν στήλην· μετὰ δὲ τοῦτο

Σ.—[p] σφενδονίτας i.—[q] γυμνίτας i.—[r] ἑκατέρους om Σο.—[s] καὶ om Ξis.—[t] ἀποκτιννύων (in ιν corr) A.—[u] ἐν om i.—[v] κατὰ τὰς ἐπιστολὰς Ξcis.—[w] ὀρειχαλκινῇ Ξ.—[x] οἱ s.—[y] δὴ corr A: δὲ *s.—[z] τότε A: τὸ *s.—[a] ἐκ τοῦ zc, ἐκ τούτου e.—[b] ξ. A.—[c] παραβαίνει Ξzce.—[d] μέλλει Ξc.—[e] ἀφετῶν zbcei.—[f] τὸ add A.—[g] ἑλεῖν A.—[h] καθαρίζοιεν ΞΣbceo, καθαρίζοιε z.—[i] τοῦ om i.—[k] ἐνέβαλον e.—[l] τὸ δ' ἄλλο

§. 15. ἀρχῶν τιμῶν] Scribe ἀρχῶν καὶ τιμῶν. Lind.

τῶν πλείστων νόμων ἦρχε] Ficinus quidem vertit: *legibus dominabatur*. Serranus autem: *et suis hominibus et legibus summa quadam auctoritate præerat*. Sed si comparas verba, quæ subsequuntur κατὰ τὰς ἐπιστόλας sive ἐπιστόλας—τὰς τοῦ Ποσειδῶνος, quibus, qualis inter eos imperii communio esset, erat præscriptum, illis verbis videtur mendum inhæsisse. Quid si scriberetur: κατὰ τὸν δεσποτῶν νόμον? Lind.

χρυσαῖς φιάλαις ἐκ τοῦ κρατῆρος ἀρυτόμενοι,[m] κατὰ τοῦ πυρὸς σπένδοντες ἐπώμνυσαν δικάσειν[n] τε κατὰ τοὺς ἐν τῇ στήλῃ νόμους καὶ κολάσειν εἴ[o] τίς τι πρότερον παραβεβηκὼς εἴη, τό τε αὖ μετὰ τοῦτο μηδὲν τῶν γραμμάτων ἑκόντες παραβήσεσθαι, μηδὲ ἄρξειν μηδὲ ἄρχοντι πείσεσθαι πλὴν κατὰ τοὺς τοῦ πατρὸς ἐπιτάττοντι νόμους. ταῦτα[p] ἐπευξάμενος ἕκαστος αὐτῶν αὑτῷ[q] καὶ τῷ ἀφ' αὑτοῦ[r] γένει, πιὼν καὶ ἀναθεὶς[s] τὴν φιάλην εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ, περὶ τὸ δεῖπνον καὶ τἀναγκαῖα διατρίψας, ἐπειδὴ[t] γίγνοιτο[u] σκότος[v] καὶ τὸ πῦρ ἐψυγμένον τὸ περὶ τὰ θύματα εἴη, πάντες οὕτως ἐνδύντες ὅτι καλλίστην[w] κυανῆν στολήν, ἐπὶ τὰ τῶν ὁρκωμοσιῶν[x] καύματα χαμαὶ καθίζοντες, νύκτωρ, πᾶν τὸ περὶ τὸ ἱερὸν ἀποσβεννύντες[y] πῦρ, ἐδικάζοντό τε καὶ ἐδίκαζον, εἴ τίς τι παραβαίνειν αὐτῶν αἰτιῷτό τινα· III. ii. 172.
δικάσαντες δὲ τὰ δικασθέντα, ἐπειδὴ φῶς γένοιτο, ἐν χρυσῷ πίνακι γράψαντες μετὰ τῶν στολῶν μνημεῖα ἀνετίθεσαν. νόμοι δὲ πολλοὶ μὲν ἄλλοι περὶ τὰ γέρα[z] τῶν βασιλέων ἑκάστων ἦσαν ἴδιοι, τὰ δὲ μέγιστα μή τέ ποτε ὅπλα ἐπ' ἀλλήλους[a] οἴσειν βοηθήσειν τε[b] πάντας, ἄν πού τις αὐτῶν ἔν τινι πόλει τὸ βασιλικὸν καταλύειν[c] ἐπιχειρῇ γένος, κοινῇ δέ, καθά περ οἱ πρόσθεν, βουλευόμενοι τὰ δόξαντα περὶ πολέμου καὶ τῶν ἄλλων πράξεων, ἡγεμονίαν ἀποδιδόντες τῷ Ἀτλαντικῷ γένει. θανάτου[d] δὲ τὸν βασιλέα τῶν συγγενῶν μηδενὸς εἶναι κύριον, ὃν ἂν[e] μὴ τῶν δέκα τοῖς ὑπὲρ ἥμισυ[f] δοκῇ.

§. 16. Ταύτην[g] δὴ τοσαύτην καὶ τοιαύτην δύναμιν ἐν ἐκείνοις τότε οὖσαν τοῖς τόποις ὁ θεὸς[h] ἐπὶ τούσδε αὖ τοὺς[i] τόπους ξυντάξας ἐκόμισεν ἔκ τινος τοιᾶσδε, ὡς[k] λόγος, προ-

Σ.—[m] ἀρυόμενοι Ξτzbceiς.—[n] δικάζειν i.—[o] κολάσειν τε εἴ ΞΣς.—[p] post ταῦτα cum A omisi δὲ.—[q] αὐτοὶ A: ἑαυτῷ *ς.—[r] ἑαυτοῦ i.—[s] διαναθεὶς et corr δὴ ἀναθεὶς A.—[t] διέτριψεν ἐπεὶ δὲ ς.—[u] ἐγίγνοιτο τ, ἐγίγνετο Ξzbceiς.—[v] κόπος Ξτzbcei.—[w] κάλλιστον Σ.—[x] ὁρκωμοσίων o, ὁρκομωσίων τb.—[y] ἀποσβεννύντες πῦρ om Σ.—[z] γέρα A: ἱερὰ *ς.—[a] ἀλλήλοις Ξς.—[b] δὲ Σo.—[c] καταλύει ἐπιχειρεῖν z.—[d] θανάτω e.—[e] ὃν ἂν AΣeo, ὃν ἂν Ξτzbc, ἂν iς.—[f] ὑπὲρ ἥμισυ AΣzbeo, ὑπερήμισυ ciς.—[g] ταύτῃ ΞΣς.—[h] θετὸς b.—[i] αὐτοὺς iς.—[k] ὁ e.—[l] post θεῖον cum A omisi ὃν.—

σκότος] In Græcis legendum, ἐπεὶ δὲ ἐγίγνετο κόπος κ. λ. CORNAR.

φύσεως. ἐπὶ πολλὰς μὲν γενεάς, μέχρι περ ἡ τοῦ θεοῦ φύσις αὐτοῖς ἐξήρκει, κατήκοοί τε ἦσαν τῶν νόμων καὶ πρὸς τὸ ξυγγενὲς θεῖον[l] φιλοφρόνως εἶχον· τὰ γὰρ φρονήματα ἀληθινὰ καὶ πάντῃ μεγάλα ἐκέκτηντο, πρᾳότητι μετὰ φρονήσεως πρός τε τὰς ἀεὶ ξυμβαινούσας τύχας καὶ
III. ii. 173. πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι, διὸ πλὴν ἀρετῆς πάντα ὑπερορῶντες σμικρὰ ἡγοῦντο τὰ παρόντα, καὶ ῥᾳδίως ἔφερον οἷον
III. 121. ἄχθος τὸν τοῦ χρυσοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων ὄγκον, ἀλλ' οὐ μεθύοντες ὑπὸ τρυφῆς[m] διὰ πλοῦτον ἀκράτορες αὑτῶν ὄντες ἐσφάλλοντο,[n] νήφοντες δὲ ὀξὺ καθεώρων ὅτι καὶ ταῦτα πάντα ἐκ[o] φιλίας τῆς κοινῆς μετὰ ἀρετῆς αὐξάνεται, τῇ δὲ τούτων σπουδῇ καὶ[p] τιμῇ φθίνει ταῦτά τε αὐτὰ κἀκείνη ξυναπόλλυται τούτοις. ἐκ δὴ λογισμοῦ τε τοιούτου καὶ φύσεως θείας παραμενούσης πάντ' αὐτοῖς[q] ηὐξήθη ἃ[r] πρὶν διήλθομεν. ἐπεὶ δ' ἡ[s] τοῦ θεοῦ μὲν[t] μοῖρα ἐξίτηλος ἐγίγνετο ἐν αὐτοῖς πολλῷ τῷ θνητῷ καὶ πολλάκις ἀνακεραννυμένη, τὸ δὲ ἀνθρώπινον ἦθος ἐπεκράτει, τότε ἤδη τὰ παρόντα φέρειν ἀδυνατοῦντες[u] ἠσχημόνουν, καὶ τῷ δυναμένῳ μὲν ὁρᾷν[v] αἰσχροὶ κατεφαίνοντο, τὰ κάλλιστα ἀπὸ τῶν τιμιωτάτων ἀπολλύντες, τοῖς δὲ ἀδυνατοῦσιν ἀληθινὸν πρὸς εὐδαιμονίαν βίον ὁρᾷν τότε δὴ μάλιστα πάγκαλοι μακάριοί τε[w] ἐδοξάζοντο εἶναι, πλεονεξίας ἀδίκου καὶ δυνάμεως ἐμπιπλάμενοι.[x] θεὸς δὲ ὁ θεῶν Ζεὺς ἐν νόμοις βασιλεύων, ἅτε δυνάμενος καθορᾷν τὰ τοιαῦτα, ἐννοήσας γένος ἐπιεικὲς ἀθλίως διατιθέμενον,[y] δίκην αὐτοῖς
III. ii. 174. ἐπιθεῖναι βουληθείς,[z] ἵνα γένοιντο ἐμμελέστεροι σωφρονισ-

[m] τροφῆς ΞΣvzbce.—[n] διὰ πλοῦτον ἀκράτορες αὑτῶν ὄντες ἐσφάλλοντο A, διὰ πλοῦτον ἐσφάλλοντο ἀκράτορες αὑτῶν ὄντες Σο, διπλοῦ τοῦ ἀκράτου δὲ αὐτὸν ὄντες ἐσφάλλοντο Ξ et omisso δὲ c, διπλοῦ τοῦ ἀκράτορες αὐτὸν ὄντες ἐσφάλλοντο vb, διπλοῦ τοῦ ἄκρατος δὲ αὐτὸν ὄντες ἐσφάλοντο e (et qui ἐσφάλλοντο habet) z: οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἀμβλυώττοντες ἐσφάλλοντο i cum s.—[o] post ἐκ cum AΣvbo omisi τῆς.—[p] post καὶ cum AΣο omisi τῇ.—[q] αὐτῆς Ξvzbceis.—[r] τὰ AΣvzbceio.—[s] δὴ zce.—[t] μὲν om o.—[u] ἀδυναμοῦντες Ξis.—[v] ὁρᾷν μὲν ΞΣs.—[w] πάγκαλοί τε A.

§. 16. ἀβλυώττοντες] Sic alibi ἀβλυώττειν, non ἀμβλυώττειν: sed (puto) utrobique ex errore. Steph.

ἐννόμοις] Scribendum puto ἐννόμως. Steph.

θέντες, ξυνήγειρε θεοὺς πάντας εἰς τὴν τιμιωτάτην αὐτῶν[a] οἴκησιν, ἣ δὴ κατὰ μέσον παντὸς τοῦ[b] κόσμου βεβηκυῖα καθορᾷ πάντα ὅσα γενέσεως μετείληφε, καὶ ξυναγείρας εἶπεν. . . . . .

—[x] ἐμπιμπλάμενοι A.—[y] διατιθεμένοις A.—[z] βουλευθεὶς A.—[a] αὐτῷ Σ.—[b] τοῦ om Ξ.

ΝΟΜΟΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΚΛΕΙΝΙΑΣ ΚΡΗΣ,
ΜΕΓΙΛΛΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ.

ARGUMENTA.

LIB. I.

De legibus acturus Plato, accommodate incipit ab illarum causa et firmamento. Duplicem illarum causam notat: primariam quidem atque summam, Deum; secundam vero et intermediam, virtutem: non aliquam quidem illius partem, sed universam ipsam, omnibus suis partibus perfectam atque absolutam. quo uno nempe vinculo generis humani societas potest contineri. Docet item hominis naturam legum esse subjectum, corruptam quidem illam et variis vitiis contaminatam: ut ratio ipsa tot habeat hostes, quot sunt in homine cupiditates, quarum veluti pugnam expressis imaginibus describit. Quod quidem facit in eum finem, ut intelligat legislator, quantam diligentiam quantumque judicium in ferendis legibus, in quibus videlicet vesana illa humanarum cupiditatum intemperies coërceatur, adhibere debeat. Hujus igitur dialogi thesis est, Legum causæ, Subjectum, et Finis: qui quidem finis hujusmodi notatur, ut et cives et respublica ex illo virtutum temperamento componantur, ac proinde illis vera constet felicitas.

LIB. II.

Substrato legum fundamento, illarum quoque subjectum notarat Plato, nempe hominis naturam: cujus adeo maximam habere rationem debeat legislator in legibus instituendis. et quoniam ex cupiditatibus humanis duæ potissimum dominantur, dolor et voluptas, idcirco docuit in iis adhibendam esse diligentem cautionem, ne vel nimia sit licentia, vel nimia severitas: propterea que naturarum variarum circumstantias esse considerandas, ut ex illarum ratione leges prudenter accommodari possint. Quam quæstionem, in primo libro inchoatam, hoc secundo diligenter persequitur, de legum videlicet ex personarum circumstantiis accommodandarum ratione. Docet igitur, quantum habeat momentum disciplina, et in ipsorum quidem puerorum animis: omnium autem ætatum decoram quandam esse harmoniam, quasi rhythmum, choream, melos: ita quidem, ut et animi et corporis varii habitus inde conformentur.

LIB. III.

Constituto legum fundamento, nunc agit de illarum origine: ac docet, quando, et quo tempore, et quibus de causis, inceperint homines leges ponere. Earum incunabula deducit ab eo tempore, quod exstitit post universum quoddam diluvium, cum hominum societas, universo terrarum orbe aquis circumfuso atque obruto, pæne deleta, instauranda esset ex iis hominum reliquiis, quæ in editioribus montium cacuminibus ab ea vastitate fuissent conservatæ. Illo igitur mundi quasi renascentis primordio, simplicitatem quandam et æquitatem fuisse pro sanctissima lege, cum nec penuria ad injuriam inferendam quemquam incitaret, nec copia et ubertas ad avaritiam. Crescente vero in dies genere humano, cœpisse adhiberi leges, tanquam vincula, ut et potentiorum intemperies cohiberetur, et tenuiores in officio continerentur. Ita necessitatem statuit causam legum componendarum et politiæ constituendæ: varias autem occasiones, variarum et legum et politiarum dedisse primordia.

LIB. IV.

Pergit in explicanda præfatione, quam ad quinti dialogi pæne medium persequitur. Ut autem veram constantemque Reipublicæ ὕπαρξιν repræsentaret, de industria coloniam quandam in agro Cretensi sibi proponit, ad quam legibus exornandam leges eæ, quas tradit, accommodari queant. In summa præfationis illius, quam ab ipso disputationis initio instituit, illustria quædam capita explicat in hoc dialogo: nimirum, De situ civitatis oppórtuno (maritimum autem non probat, ut commerciorum versutiis magis expositum:) De quærendarum sedum occasionibus: De reipublicæ forma, et de Dei ac parentum cultu. Tractat etiam præclarissimos locos, De legum vi et auctoritate: De præfationum ante legitimam principemque legum constitutionem necessitate, et quibus illæ regulis debeant circumscribi.

LIB. V.

Prima hujus dialogi pars complectitur nonnulla, quæ ad præfationem absolvendam restabant, et tractat pulcherrimum locum, De vero animi cultu, id est, quanto studio et labore versari debeat bonus civis in animo suo colendo, et quinam sit verus et genuinus illius colendi modus: atque adeo, quantum corpori, quantum pecuniæ, et iis omnibus rebus externis sit ab eo tribuendum. Ita verum veræ legum institutionis fundamentum substernit Plato. Frustra enim leges instituerentur, neque ullam efficaciam exsererent, nisi ejus, cui ponuntur, animus recte prius fuerit informatus, ut ipse sibi sit lex. Inde ad ipsam νομοθεσίαν accedit, quæ est horum duodecim librorum altera pars.

LIB. VI.

Hic sextus liber, seu dialogus, agit de præstantissima politiæ parte, nimirum de magistratuum creatione. Frustra enim legibus muniretur respublica, nisi legum exstaret effectio: quæ ex magistratuum providentia tota pendet. Copiose igitur et singulatim agit de omnium magistratuum creatione, summorum, mediorum, infimorum: quorum, et pace, et bello, in urbe, et in agris, operæ et officia varie versantur. Et quoniam matrimonium est fundamentum societatis humanæ, idcirco de illo hic agit accurate, et certas etiam leges præscribit, De modo contrahendi matrimonii, de procreatione liberorum, de jure dotium, de divortiis. Emendat autem fœdam illam uxorum κοινωνίαν, qua præclaram de republica disputationem contaminavit: qui nævus ex hoc loco emendandus est. Agit etiam quædam de servitutibus, quæ sunt maxima pars χρηματιστικῆς, ac proinde magni momenti in republica.

LIB. VII.

Postquam egit de matrimonio, cujus beneficio liberi prodeunt in lucem, postulabat recta docendi ratio, ut de illorum institutione et educatione modo disputaret, quod et ad paternæ caritatis officium pertinet, et interest reipublicæ, ut juventus, quæ est ipsius seminarium, recte excolatur. De liberorum igitur educatione hic agit accurate, quantum et ad corpus et ad animum spectat: quibus duobus nimirum illa continetur, sicuti ex disputatione ipsa constare potest. Docet igitur, quando, quomodo, quibus artibus sint civium liberi instituendi. Cur autem tam sollicite hic disserat de Musica et chorea, cum de his etiam alibi egisset copiose, hæc causa præcipua esse videtur, quod nimirum apud Græcos illarum usus et auctoritas maxime invaluisset, ut plane necesse esset, hujus rei habere rationem, ad eamque definiendam certas leges adhiberi.

LIB. VIII.

Agit hoc libro de Religione, cujus primo loco solemnes quosdam festorum ludorumque ritus commemorat, ex sui nimirum temporis superstitione. Ludorum etiam istorum ad bellicas exercitationes usum, quatenus et pueri et puellæ in his debeant institui, prolixe docet. Et quoniam durum et insolens videbatur, quod mulieres ad bellicæ rei exercitationem asscisceret, explicat, quorsum et quatenus id mandet: ut videlicet ad omnes necessitates et in extremis reipublicæ temporibus, cum pro aris et focis, pro patria et liberis dimicandum est, ita sint institutæ mulieres, ne vecordi consternatione viros ab officio revocent, sed potius ipsis in carissimarum communiumque rerum defensione communem operam præstent. Ludis explicatis, accedit ad potissimam vim Religionis, quæ nimirum est potentissima illa conscientiæ lex: quam quidem ait esse ἄγραφον, sed cujus tamen vis et efficacia omnem animum domet, et cum metu omnino cogat parere positis legibus. Illam et nobiscum nasci docet, et in omni vitæ curriculo versari, et per omnes omnium hominum ordines illius auctoritatem pervadere. Inde ad bellum cupiditatibus indicendum homines hortatur, et præclaram victoriam consecuturam ait. Inprimis autem damnat adulteria, scortationes; et ante omnia venerem masculam, ut horribile monstrum et præter naturam, detestatur.

LIB. IX.

Duorum horum librorum, noni et decimi, communis est thesis, De judiciis. Primum autem generalia quædam præcepta tradit de ratione judiciorum bene constituendorum: non quidem ut de singulis criminibus agat, sed de maximis, sacrilegiis nimirum, Majestatis sive perduellionis, cædium, vulnerum. Quodnam judicis, et legislatoris sit officium, docet: videlicet ut hic leges, quantum fieri poterit, accurate tradat, ex honesti æquique formula, criminumque discriminibus expensis, supplicia quoque varia constituat pro criminis merito: ille leges ad facta applicet atque accommodet, factorum circumstantias prudenter et sobrie notet, et ex illa factorum ἀντισυγκρίσει, ex legum præscripto et mandato describat sententias. Porro constituendorum judiciorum regulas tradit generales, quas ex ipsius contextus lectione commodius perspicere est.

LIB. X.

Hujus disputationis thesis notata est in nono: hic vero tractat pulcherrimum locum adversus impietatem, quam et sacrilegii nomine designat. Ut autem illam ab ipsis radicibus convellat atque exstirpet, impiorum hominum de Deo profane loquentium, et tamen infelicis cujusdam eruditionis specie atque obtentu instituentium cum ratione insanire, objectiones affert et refutat. Noster igitur philosophus, omni animi contentione adversus impietatem invehitur, ut non modo suppliciorum severitate e Republica, sed ex animis hominum, solidis rationibus eam exterminet. Et ne hæc orationis copia prolixitatis damnetur, causam, cur in eo sermone diutius immoretur, docet. His ita constitutis, supplicia adversus impietatem legibus latis constituit: et distinctis impietatis quibusdam discriminibus, varias quoque pœnas illi indicit: meræ impietati, ut capitali sceleri, capitales quoque pœnas sancit. Reliqua ex ipsa disputatione petantur.

LIB. XI.

Communis est duorum istorum librorum, undecimi videlicet et duodecimi, thesis, De pactis, sive contractibus: quo generali vocabulo ea omnia intelligit, quæ ad communem vitæ usum spectant, mutuo consensu inter aliquos convenientia, sive nuda illa sint conventa, quæ certo carent nomine; sive certo nomine designentur, ut testamentum, tutela, emtio, venditio. Primum autem agit hoc undecimo de privatis contractibus: de publicis duodecimo. Ita autem his de rebus tradit, ut fontes naturalis æquitatis, quæ verarum legum est firmamentum, aperiat: ac proinde non tantum legibus cogat, sed rationibus suadeat, et animos hominum informet ad virtutis et honestatis obsequium: quæ quidem est vera verarum legum ἐντελέχεια, qua leges orbatæ, veri juris germanæque justitiæ solidam et expressam effigiem nullam tenent, et ex optimis naturæ principiis desciscunt.

LIB. XII.

Hujus disputationis thesin notavimus in undecimo. Prima igitur dialogi parte agit de variis contractibus, qui in publicorum negotiorum rationem quandam cadunt, videlicet De legationibus, de militari disciplina, de magistratuum censura, de jurejurando, de publicis peregrinationibus, de tribus judiciorum subselliis sive gradibus, de jure sepulcrorum, et sepulturæ modo, et nonnullis aliis, sicuti ex ipsa lectione perspicuum erit. Illud vero illustrissimum, quod de sacro quodam collegio, cujus fidei et curæ legum universæque reipublicæ custodiam demandat, copiose exponit: frustra enim positæ essent leges sine effectione. Huic incommodo remedium est prudens et accurata custodia: cujus curam demandat cœtui cuidam e probatissimis et optimis viris constituto, cujus formam, auctoritatem, utilitatem luculenter describit: et ita viam sibi sternit ad Epinomidem, quæ est universæ disputationis pulcherrima clausula.

ΝΟΜΟΙ,

Α.

---

§. 1. Θεὸς ἤ τις ἀνθρώπων ὑμῖν, ὦ ξένοι, εἴληφε τὴν αἰτίαν τῆς τῶν νόμων διαθέσεως; Steph. II. 624. — Bek. III. ii. 179.

Πλάτωνος Νόμοι] Sic laudat hos de Legibus dialogos Aristot. de Republ. ii. 9. p. 198. Casaub. Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις. Ita quoque Strab. x. p. 459. Bas. Diog. L. iii. 35. νόμοι ἢ περὶ νομοθεσίας. v. ib. p. 78. Menag. Euseb. Præp. Ev. xii. 16. ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν νόμων Πλάτωνος, et alibi. Mœris v. Συγγενήσεσιν Πλάτων ἐν Νόμοις. Cicero de Legg. i. 5. 'ut ille Cretensis Clinias cum Lacedæmonio Megillo—de institutis rerum publicarum ac de optimis legibus disputat.' Id. l. ii. 6. 'Plato, qui princeps de republica conscripsit, idemque separatim de Legibus ejus.' L. ii. 27. 'video Platonem idem fecisse omnemque rationem de Legibus peroratam esse uno æstivo die.'—Platonis libros de Legibus examinat Aristot. l. ii. reip. c. 6. p. 191. 'libri de legibus maxima ex parte leges sunt.' Plutarch. t. ii. p. 328. 'pauci leges Platonis legunt.' Athenæus (l. xi. p. 508.) Platonem carpit, quod leges hominibus, quales mente et cogitatione sit complexus, scripserit. Seneca Ep. xciv. non probat, quod Platonis legibus adjecta principia sunt. Gottl. in Nov. Act. Eruditor. A. 1771. mens. Novembr. p. 530. Ast.

Difficillimum et corruptissimum de Legibus opus habet quidem nonnulla, quibus discrepet abs ceteris Platonis dialogis, neque tamen quæ tanti sint momenti, ut propter ea abjudicari nostro philosopho possit, cui jam Aristoteles in Politicis diserte tribuit. Immo in prioribus libris agnosco absolutam Platonis artem, non illam in rotunda orationis conformatione, aut in adumbrandis colloquentium ingeniis sitam, sed in peculiari et propria sententiarum compositione, qua licet a diversissimis egressos ad eundem lectores finem deducit, et veluti scenicus poeta, varias quasi fabulæ partes ita conjungit, ut non solum ob externam operum formam, sed etiam ob universam singulorum librorum compagem, sicut Shakspearius a nonnullis systematicus poeta est appellatus, ita Plato possit dramaticus philosophus vocari. Ab illius autem artis intelligentia omnis fere *indagatio* pendet *finis et scopi operis et singularum partium tam inter se quam cum communi scopo nexus:* quæ res quoniam in Legibus, ut in plerisque Platonis scriptis, haud est facillima, nunc a nobis tangetur potius, quam excutietur.

Tria potissimum, inquit Aristoteles Polit. iv. 1. p. 217. politici interest nosse: πολιτείαν τὴν ἀρίστην, τίς ἐστι, καὶ ποία τις ἂν οὖσα μάλιστ' εἴη κατ' εὐχὴν, μηδενὸς ἐμποδίζοντος τῶν ἐκτός; deinde τὴν ἐκ τῶν ὑποκειμένων ἀρίστην, h. e. quæ optima sit certis civitatibus, pro sua quibusque conditione; postremo

ΚΛ. Θεός, ὦ ξένε,[a] θεός, ὥς γε τὸ δικαιότατον εἰπεῖν· παρὰ μὲν ἡμῖν Ζεύς, παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις, ὅθεν ὅδ' ἐστίν, οἶμαι φάναι τούτους Ἀπόλλωνα. ἢ γάρ;

τὴν ἐξ ὑποθέσεως πολιτείαν, h. e. civitates, quales vulgo sunt, optima forma multum inferiores. Δεῖ γάρ, addit, καὶ τὴν δοθεῖσαν δύνασθαι θεωρεῖν, ἐξ ἀρχῆς τε πῶς ἂν γένοιτο, καὶ γενομένη τίνα τρόπον ἂν σώζοιτο πλεῖστον χρόνον. λέγω δέ, οἷον εἴ τινι πόλει συμβέβηκε μήτε τὴν ἀρίστην πολιτεύεσθαι πολιτείαν, ἀχορήγητόν τε εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, μήτε τὴν ἐνδεχομένην ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἀλλά τινα φαυλοτέραν. Et paullo post: διὸ πρὸς τοῖς εἰρημένοις καὶ ταῖς ὑπαρχούσαις πολιτείαις δεῖ δύνασθαι βοηθεῖν τὸν πολιτικόν, καθάπερ ἐλέχθη καὶ πρότερον. Eadem reipublicæ genera Plato Legg. v. p. 739. A—E. quamquam minus definite recenset, eorumque primam tractavit in Politia, in qua de perfecta civitate et perfecta justitia quærit, quas secundum Platonis doctrinam non posse dirimi, mirum est fuisse, qui non intelligeret admonitus. Hæc respublica optima simpliciter, quum insitas civium animis leges haberet, latis extrinsecus non indigebat: alteri vero eatenus tantum optimæ, quatenus nationis indoles, natura soli, terræ situs et alia ad civitatem pertinentia sinerent, legislatione maxime opus erat, nec tamen ea prorsus absoluta, sed quæ aliquid bene eruditorum civium arbitrio permitteret: quam rempublicam descripsit in opere de Legibus, in quo permulta singulorum recto judicio ac voluntati relinqui significatur haud semel. Commode igitur Aristoteles Polit. ii. 4. p. 77. Τῶν δὲ Νόμων τὸ μὲν πλεῖστον μέρος νόμοι τυγχάνουσιν ὄντες, ὀλίγα δὲ περὶ τῆς πολιτείας εἴρηκε· καὶ ταύτην βουλόμενος κοινοτέραν ποιεῖν ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πάλιν πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Commode etiam Appuleius de habit. doctr. Plat. ii. p. 27. Elm. postquam de Politia exposuerat, 'Ejusmodi civitatem,' inquit, 'nullis extrinsecus latis legibus indigere: regia quippe prudentia et ejusmodi institutis ac moribus, quibus dictum est, fundata ceteras leges non requirat. Et hanc quidem, ut figmentum aliquod veritatis, exempli causa per se compositam vult esse Rempublicam. Est et alia optima quidem et satis justa, et ipsa quidem specie et dicis causa civitas fabricata, non ut superior sine evidentia, sed jam cum aliqua substantia. In hac non suo nomine de statu et de commodis civitatis requirens originis ejus principia et fundamenta disponit, sed eo tendit, quemadmodum civilis gubernator ejusmodi locum conventusque multitudinum nactus, juxta naturam præsentium rerum et convenarum debeat facere civitatem plenam bonarum legum et morum bonorum.' Cf. Procl. in Polit. p. 350. At prave sentiunt, qui Leges præstare Reipublicæ opinantur et hujus in illis nævos scilicet emendare Platonem voluisse: cujusmodi laudatoribus responsurus fuisset, quod Solon apud Procl. in Tim. i. p. 25. fertur dixisse πρὸς τὸν εἰπόντα, ὅτι καλλίστους ἔθηκε νόμους· οὐ γὰρ καλλίστους θεῖναι, ἀλλὰ τοὺς δυνατούς, ἔφη, εἰδέναι δὲ τοὺς κρείττους. Præterea tertium de civili disciplina librum promisit Plato Legg. l. c. E. διὸ δὴ παράδειγμά γε πολιτείας οὐκ ἄλλῃ χρὴ σκοπεῖν, ἀλλ' ἐχομένους ταύτης τὴν ὅτι μάλιστα τοιαύτην ζητεῖν κατὰ δύναμιν. ἣν δὲ νῦν ἡμεῖς ἐπικεχειρήκαμεν, εἴη τε ἂν γενομένη πως ἀθανασίας ἐγγύτατα. καὶ ἡ μὲν δευτέρως· τρίτην δὲ μετὰ ταῦτα, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ, διαπερανούμεθα. Hæc tertia civitas non est alia, quam Aristotelis illa ἐξ ὑποθέσεως, et emendationis et talis legislationis indiga, quæ nihil infinitum relinquat, omnia legibus constitutis adstringat. Cf. Legg. ix. p. 876. A—E. Sed morte præpeditus nec hoc politicum opus scripsit, et neutrum adeo eorum, quæ supersunt, absolvit. Legibus enim addere voluit libellum aliquem, qualis est Epinomis ab aliena manu adjecta, qua de re mox dicetur: Rempublicam continuavit quidem in Timæo et Critia, qui et ipse est imperfectus; at quartum dialogum, in quo, ut in prioribus Socrates, Timæus, Critias, sic Hermocrates quoque verba faceret (v. Critias p. 108. A.) quo minus componeret, Parca prohibuit. Quodsi hæc perfecisset, multo accuratius de civili ipsius doctrina judicare possemus, quam nunc possumus, et miræ accusationes, quæ in eum conjectæ sunt, obticuissent fortasse.

Redeo ad Leges, quarum causa suscepta est tota disputatio de civilibus scriptis Platonis. Nunc enim, cognitis utriusque operis finibus, non difficile est perspicere, consilio scriptorem propo-

ΜΕ. Ναί.

ΑΘ. Μῶν οὖν καθ' Ὅμηρον λέγεις, ὡς τοῦ Μίνω φοι-

sitæ in Republica civitati nullam certam sedem, qua condi fingeretur, assignasse, quod sit optima simpliciter; at ei, de qua dicit in Legibus, concessisse Cretæ quandam regionem, quam describit iv. p. 704. B. Magnetum civitatem appellat viii. p. 848. D. ix. p. 860. E. xi. p. 919. D. xii. p. 946. B. p. 969. A. sed postremo loco ita, ut fictum nomen esse facile intelligas. Olim tamen Magnetas in Creta habitasse, qui posthac migrarunt in Asiam minorem et condiderunt Magnesiam ad Mæandrum, colligere licet ex collatis locis Plat. Legg. xi. p. 919. D. xii. p. 946. B. Strab. xiv. p. 943. Schol. Apollon. Argon. i. 584. Schol. Plat. Ruhnk. p. 234. quod fefellit Meursium in Creta sua. Locum, quem illi deseruerunt, Plato concedit huic reipublicæ. V. Legg. iv. p. 704. C. De hac igitur civitate ita disserit, ut duæ operis partes distingui possint, altera *generalis*, de universa reipublicæ institutione, usque ad v. p. 734. E. altera *specialis*, in qua singulæ leges recensentur; utraque habet quandam confusionis speciem, sed in qua confusione, quod aiunt, τάξις ἄτακτος καὶ ἀταξία ποιάν τινα περιλαμβάνει τάξιν. Et in prioribus quidem libris, quos nunc solos curamus, disputatur de variis civitatum institutis secundum ordinem virtutum, ad quas pertinent: itaque primi libri parte priore de iis, quæ ad *fortitudinem*, inde usque ad finem l. ii. de iis, quæ ad *temperantiam*, et l. iii. de iis, quæ ad *prudentiam* spectant, exponitur: quod fortasse difficilius erat invenire, nisi ipse Plato i. p. 632. E. significasset. Jam de *personis* equidem nihil certi reperio, et videntur Cliniæ et Megilli nomina ficta potius quam vera esse, ac propter id tantum assumpta, quod aptum ad rem Platoni videbatur Cretensem et Laconem de legibus loquentes inducere: quapropter etiam ἠθοποιΐα prope omnis neglecta est, exceptis paucis iisque tectioribus, quibus quodammodo pinguntur Laconis mores et indoles. Sic i. p. 626. C. in verbis Megilli, πῶς γὰρ ἂν ἄλλως ἀποκρίναιτο, ὦ θεῖε, Λακεδαιμονίων γε ὁστισοῦν; non solum ὦ θεῖε Laconismum redolet, de quo v. Schol. h. l. Menon. p. 99. D. de Virt. p. 379. D. Aristot. Eth. Nicom. vii. 1. sed et Λακεδαιμονίων ὁστισοῦν: certe idem i. p. 633. B. ἔγωγ' εἴποιμ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων ὁστισοῦν. Mox p. 642. C. Laco inquit: ὡς ἡ πόλις ὑμῶν, ὦ Μέγιλλε, ἔφασαν, ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἔῤῥεξεν: in quo Laconicorum puerorum scommate illud οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἔῤῥεξεν, prorsus abhorret ab Attico usu, notante etiam H. Stephano Thes. L. Gr. t. iii. p. 672. F. Ῥέζειν καλῶς, κακῶς, καλὰ, κακὰ etc. Homericum et Pindaricum est. V. Il. Γ. 354. Od. Ξ. 15. Ψ. 56. Pindar. Olymp. ix. 142. Pyth. ix. 171. Quare prorsus persuasum habeo, e Laconico Dorismo illud Platonem arripuisse. Scabrum, confusum, maxime brevem passim Megilli sermonem esse taceo. Sed hoc utut est, rectissime de Platone dicit Basilius M. Epist. clxvii. Opp. t. iii. p. 187. D. Ὅπου δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις, τῆς μὲν εὐκρινείας ἕνεκεν τῶν πραγμάτων κέχρηται τοῖς προσδιαλεγομένοις· οὐδὲν δὲ ἕτερον ἐκ τῶν προσώπων ἐπεισκυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσιν· ὅπερ ἐποίησεν ἐν τοῖς Νόμοις. Postremo *hospes Atheniensis* quinam sit, a multis est quæsitum. In scholio collectionis Ruhnk. p. 214. quod referendum est, ni fallor, ad Georgium Gemistum, ex cujus Commentario Ms. in Legg. i. excerptas arbitror esse uberiores in eum librum annotationes, in illo igitur scholio e Legg. v. p. 739. B. colligitur esse Platonem, quod ibi a se jam antea Rempublicam scriptam hospes dicat esse: absurdius commentum, quam in quo refutando ponam operam. Attamen esse Platonem ipsum idcirco arbitreris, quod si alius quicunque significaretur, nominatim productus esset probabiliter: sin inducere sese ipsum volebat, melius id fiebat suppresso nomine. Nobiscum facit Cicero Legg. i. 5. contra Aristoteles Polit. ii. 4. p. 77. et recentiorum plerique Socratem vocant; quod mero fit errore: quippe in Creta colloquium agitur, quam nunquam Socrates viserat; nec ulla causa fingi aut excogitari potest, cur Socratis personam toties suo nomine proditam nunc celaverit. Ceterum lepidissimum omnium est, quod Fabricius B. Gr. t. iii. p. 101. ed. Harl. Salvianum Socrati Leges ait tribuere: quem de colloquente in Republica Socrate dicere, ei qui legit Platonem, primo liquet adspectu.

Quo minus autem colloquentes inter se personæ sunt definitæ, eo minus de certo quodam *tempore*, quo *peroratos* de Legibus dialogos *finxerit*, est cogitan-

τῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἑκάστοτε συνουσίαν δι' ἐνάτου[b] ἔτους καὶ κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου φήμας ταῖς πόλεσιν ὑμῖν[c] θέντος τοὺς νόμους;

CODICES SEPTEM,
ΑΞΩυfђr.

[a] ξένοι υ.—[b] ἐννάτου r.—[c] ἡμῖν r.—[d] δ' υfђr.—[e] ἐν τοῖς τοιούτοις f.—[f] νομικοῖς

dum: quod video facere Hemsterhusium ad Lucian. Timon. t. i. p. 347. Bip. Et vereor, ut quidquam reperias, unde tempus illud exputes: nisi quod paucis diebus ante æstivum solstitium, qui dies est viii. Julii, agi colloquium dicitur iii. p. 683. C. quod cur statueret, plures haud dubie erant causæ, quas exquirere fortasse non fuerit nostrum. Multo tamen gravior quæstio est, *quando scriptum* opus sit: quam certioribus rationibus licet complecti. Etiamsi enim Aristoteles Polit. ii. 4. p. 76. post Rempublicam compositum non tradidisset, tamen comparata utriusque libri indole clare agnosceretur: quippe illa amplo, copioso, ornato, hoc modico, subtili, temperato, humili genere scriptum est; illam poema quam prosarium opus potius dixeris, vel certe mediam inter poesin et pedestrem sermonem: hoc habet quidem succum aliquem, ut Cicero ait, neque tamen plurimum sanguinis, et integram valetudinem, nec tamen juvenilem sed eam, qua senectus gaudeat vegeta. Orationis et sententiarum tenor in hoc summissior, etsi passim assurgit paullulum; humi tamen serpit, quum in divina Republica auctor *sublimi feriat sidera vertice.* Cur autem in Legibus jam non cœlum tangat, requiris? Ipse respondet ii. p. 657. D. dicens, ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρὸν ἐκλείπει νῦν: ac minime dubito, quod senex passim Atheniensis hospes dicatur esse, (vid. i. p. 625. B. p. 634. D. iii. p. 685. A. iv. p. 715. D. vi. p. 769. A.) inde venisse, quod ipse Plato, quum scriberet, esset senex: id quod etiam Plutarch. de Isid. et Osir. p. 370. E. testatur. Quid mirum igitur, si graviore, ut senem decet, stilo leges suas exaraverit, veluti si quis æreis tabulis insculpat? Quid mirum, si ea ætate artem philosophandi potius quam verborum elegantias consectatus sit? Ipse ait i. p. 627. C. καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ἐμοί τε καὶ ὑμῖν, ἐν τούτῳ ὀνόματα θηρεύειν (ita enim legendum docebo), ὅτι νικώντων μὲν τῶν πονηρῶν ἥ τε οἰκία καὶ ἡ ξυγγένεια αὕτη πᾶσα ἥττων αὑτῆς λέγοιτ' ἄν, κρείττων δὲ ἡττωμένων. οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα τανῦν σκοπούμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον, ἀλλ' ὀρθότητός τε καὶ ἁμαρτίας πέρι νόμων, ἥτις ποτέ ἐστι φύσει. Jam vero ut accuratius definiam tempus, post Ol. cvi. 1. demum, h. e. post annum ætatis lxxiv. Leges compositæ sunt, ut apparet e memorata (i. p. 638. A.) Syracusiorum, h. e. Dionysii minoris victoria de Locrensibus. Cf. Bentlei. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep. Quæ ratio eo est firmior, quo probabilius est, repetitam recensionem, quam alias in scriptis suis exercuisse Platonem, animadvertit Wolf. Prolegg. ad Hom. p. cliii. non esse adhibitam huic libro: plura enim vestigia licet deprehendere moventia suspicionem, nec absolutum esse nec expolitum, nec ultimam ei a scriptore manum admotam. Quid quod ne editum quidem a Platone, sed ab amico ejus ac discipulo, Opuntio Philippo transscriptum e ceris et publicatum tradunt veteres apud Diog. L. iii. 37. Suidam v. φιλόσοφος et inde Eudociam p. 425.? Nam apud Suidam voci φιλόσοφος præfigenda verba Φίλιππος Ὀπούντιος: quæ posteaquam perierunt, totum caput, quod multo olim superiorem locum tenuisse necesse est, ut servaretur ordo alphabeticus, sede sua videtur motum esse. Sed de hoc saltem ex parte ab aliis est monitum. Ipsam autem illam famam non habeo cur in dubium revocem: quamquam certo scio falsum esse, quod ab eodem Philippo primum in libros Platonis Leges divisas esse ibidem Suidas narrat. Non multo tamen post Platonis obitum editas esse Leges, verisimile est ex iis, quæ disputavit Schneiderus Præf. ad Cyrop. p. xiv.

Huc quoniam semel deveni, pauca dicam de Epinomide, quam additam ab Opuntio Philippo tradunt Diog. L. et Suid. ll. cc. Sane ea est illius dialogi a Platonis ingenio et indole discrepantia, ut non modo Franc. Patritius Discuss.

ΚΛ. *Λέγεται γὰρ οὕτω παρ' ἡμῖν· καὶ δὴ καὶ τὸν ἀδελφόν γε αὐτοῦ Ῥαδάμανθυν, ἀκούετε γὰρ τὸ ὄνομα,* III. ii. 180.

Perip. p. 225. et p. 251. ac Sallierius Hist. Ac. Inscr. t. iii. p. 143. sed ipse Anglus interpres Taylorus, cetera minime criticus, Vers. Opp. Plat. t. ii. p. 387. spuriam judicarint. Quamquam Sallierius fallit, quum perfectum de Legibus opus et superfluam Epinomida censet esse: nam ejusmodi scripturu ipse Plato promittit Legg. vii. p. 818. E. nec absoluta est disputatio de institutione *τοῦ νυκτερινοῦ συλλόγου*, quæ ipsa institutio pertractatur in Epinomide: ut dubium non sit, ex Platonis consilio esse additam, sive illud e Legg. l. c. auctor cognoverit, sive ex ipsius ore philosophi, cujus amicus fuit, coram exceperit. Egregie etiam argumentum Epinomidis convenit cum Philippi scriptis, quorum indicem Suidas servavit: nam illi insunt plurima geometrice, arithmetice, harmonice, astronomice, physice dicta; in hoc autem recensentur libri *περὶ τῆς ἀποστάσεως ἡλίου καὶ σελήνης, περὶ χρόνου, περὶ ἐκλείψεως καὶ περὶ μεγέθους ἡλίου καὶ σελήνης καὶ γῆς α'*, quod respicit Stob. Ecll. Phys. p. i. t. ii. p. 558. Heeren. *περὶ ἀστραπῶν, περὶ πλανητῶν, Ἀριθμητικὰ, περὶ πολυγόνων ἀριθμῶν, Ὀπτικῶν β', Ἐνοπτικῶν β', Κυκλιακὰ, Μεσότητες.* Et eximium mathematicum fuisse testatur etiam Proclus in Euclid. ii. p. 19. *Φίλιππος δὲ ὁ μεταῖος Πλάτωνος ὢν μαθητὴς καὶ ὑπ' ἐκείνου προτραπεὶς εἰς τὰ μαθήματα, καὶ τὰς ζητήσεις ἐποιεῖτο κατὰ τὰς Πλάτωνος ὑφηγήσεις, καὶ ταῦτα προὔβαλεν ἑαυτῷ ὅσα ᾤετο τῇ Πλάτωνος φιλοσοφίᾳ συντελεῖν. οἱ μὲν οὖν τὰς ἱστορίας ἀναγράψαντες μέχρι τούτου προάγουσι τὴν τῆς ἐπιστήμης ταύτης τελείωσιν.* Corruptus est *ὁ μεταῖος* iste: reponendus *ὁ Ὀπούντιος*. Quæ emendatio si cui videatur audacior, is mendosissimum librum cogitet esse. Ita in eadem pag. legitur *ὁ Κυζικῖνος Ἀθηναῖος*: at Proclus scripsit *ὁ Κυζικηνὸς Τιμόλαος*, qui memoratur apud Diog. L. iii. 46. Et ibidem post verba *Οἰνοπίδης ὁ Χῖος* delenda sunt hæc, *ὁ τὸν τοῦ μηνίσκου τετραγωνισμὸν εὑρὼν καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηναῖος*, repetita ex seqq. Hæc, ut dixi, in eadem pagina; ne leviora enumerem. Quid autem si ne Proclus quidem Epinomida ad Platonem retulit? qui in Euclid. i. p. 12. *πάλιν ἐκεῖνα θεωρήσομεν*, ait, *ὅπως ὁ Πλάτων θριγκὸν τῶν μαθημάτων ἐν Πολιτείᾳ τὴν διαλεκτικὴν προσείρηκε, καὶ ὅστις ὁ σύνδεσμος αὐτῷ νοητὴν ἐπινομήδη συνθεὶς καὶ παραδίδωσι.* Locus corruptissimus, quamobrem jam Sim. Grynæus asterisco notavit. Emendo certissime: *καὶ ὅστις ὁ σύνδεσμος αὐτῶν, ὃν ὁ τὴν Ἐπινομίδα συνθεὶς καὶ παραδίδωσι.* Illud *αὐτῶν* plane est necessarium. Sic paullo post: *πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα διήκει διὰ πάντων, ὡς εἰπεῖν, τὰ καθ' αὑτὰ ὑπάρχοντα τῇ κοινῇ φύσει τῶν μαθημάτων. ἀλλ' ὡς ἡμεῖς ἂν φαῖμεν, προσεχὴς μέν ἐστιν αὐτῶν σύνδεσμος κ. τ. λ.* Respicitur Epinom. p. 991. E. *Ἀνάγκη γὰρ τό γε τοσοῦτον φράζειν· πᾶν διάγραμμα ἀριθμοῦ τε σύστημα καὶ ἁρμονίας σύστασιν ἅπασαν, τῆς τε τῶν ἄστρων περιφορᾶς τὴν ὁμολογίαν, οὖσαν μίαν ἁπάντων ἀναφανῆναι δεῖ τῷ κατὰ τρόπον μανθάνοντι. ἀναφανήσεται δὲ, ἄν, ὃ λέγομεν, ὀρθῶς τις εἰς ἓν βλέπων μανθάνῃ. δεσμὸς γὰρ πεφυκὼς πάντων τούτων εἷς ἀναφανήσεται διανοουμένοις.* Nec in editis Procli scriptis laudatam usquam Epinomida reperi, etsi alias permagni habetur ab recentioribus Platonicis, ut a Ficino, Serrano, Tayloro, aliis. At externa, fateor, hæc argumenta sunt, quibus ejus infirmare auctoritatem studui: tamen ex ipso petita dialogo non prætermisi, quod suppetebant nulla; sed quod opportuno magis loco censui reservanda.

Magna pars hominum non uniuscujusque rei dignitatem præstantia et utilitate metiuntur, sed ducuntur splendido aliquo titulo, raraque inprimis consectantur. Videlicet quæ merces magno numero venales sunt, quamvis pretiosæ, viles habentur copia sua: at si qua pauca e multis, quæ periere dudum, supersunt, iis desiderio eorum, quæ periere, cumulus accedit gratiæ. Tali commendatione Plato non indiget; tamen nescio an de Legibus opus propter id ipsum sit cupidius amplectendum, quod nihil quidquam id genus, eo excepto, e Græca antiquitate servatum integre sit, unum omnium de lege librorum ætatem tulerit. Neque enim quisquam, credo, erit, qui nulla præterea putet de re gravissima scripta condidisse Græcos: qui, ut summos habuerunt legislatores, ita rem civilem inde a Pythagora philosophis rationibus comprehendere conati sunt, et multo etiam ante peregrinas terras peragrarunt, ut varias gentium consuetudines et instituta vitæ cognoscerent. Non in-

ii. 625. δικαιότατον γεγονέναι. τοῦτον οὖν φαῖμεν ἂν ἡμεῖς γε οἱ Κρῆτες ἐκ τοῦ τότε διανέμειν τὰ περὶ τὰς δίκας ὀρθῶς τοῦτον τὸν ἔπαινον αὐτὸν εἰληφέναι.

commodum autem videtur recensere eos de lege scriptores, quorum ad nos pervenit notitia: unde conjectura fieri possit de universa mole natorum in Græcia voluminum, quæ non modo ad civilem doctrinam, sed speciatim ad leges pertinerent. Et primum quidem *philosophos ea de re libros*, ex quibus præstantissimum est indubie hoc Platonicum, quamobrem etiamnum est in manibus, deinde vero *historica commentaria*, ordine temporum commemorabo; quæ quidem ipso nomine significent, se non tam ad respublicas spectare, ut v. c. Aristotelis et Pontici Heraclidæ Politiæ, quam ad instituta legesque populorum et civitatum.

Primus philosophorum, qui de lege scripsit, quantum equidem sciam, est Ocellus Lucanus περὶ νόμω καὶ βασιλήïας apud Archytam sive quisquis est auctor epistolæ apud Diog. L. viii. 80. ex quo libro fragmentum recitat Stob. Ecll. Phys. p. i. t. i. p. 338. quod nollem Heerenio p. ii. t. ii. p. 206. suspicionem movisset, Ocellum in eo de lege naturæ disputasse; neque enim additum καὶ βασιλήïας eam conjecturam admittit. Democriti autem νομικὰ αἴτια apud Diog. L. ix. 49. dubium est ad legislationem an physicam doctrinam pertinuerint. Sequuntur Archytas περὶ νόμω καὶ δικαιοσύνας apud Stob. Ecll. Eth. xli. p. 267. p. 268. xliv. p. 314. ad quod scriptum Menagius male refert Archytæ modo laudatum locum: item Crito et Simon Socratici περὶ νόμου apud Diog. L. ii. 121. 122. Antisthenes Cynicus περὶ νόμου ἢ πολιτείας et περὶ νόμου ἢ περὶ καλοῦ καὶ δικαίου ib. vi. 16. Speusippus Academicus περὶ νομοθεσίας ib. iv. 5. Xenocrates, ejus successor, περὶ δυνάμεως νόμου ib. 12. Aristotelis memorantur τὰ ἐκ τῶν Νόμων Πλάτωνος γ′ apud Diog. L. v. 22. vel saltem β′, ut tradit Anonymus in vita ejus; præterea Νόμων δ′ apud Diog. l. c. 26. quamquam Anonymus habet Νομίμων. Ex hoc opere videntur esse singulares Aristotelis leges, quotquot passim citantur: ut νόμοι συμποτικοὶ apud Athen. v. p. 186. B. si modo genuini erant; νόμοι ἀνδρὸς καὶ γαμετῆς apud Anonym. συσσιτικὸς sc. νόμος apud Procl. in Polit. p. 350. unde quidam Convivium Aristotelis exsculpsit. Gnathænæ meretricis νόμον συσσιτικὸν affert Athen. xiii. p. 585. B. Corrigendi autem ex his locis videntur Diogenes et Anonymus, qui νόμον συστατικὸν habent. Cf. Conring. in Aristot. Polit. p. 575. Accedunt Heraclidæ Pontici περὶ νόμων apud Diog. L. v. 87. ix. 50. Cic. Legg. iii. 6. quem locum male intellexit Ernesti Clav. Cic. v. Heraclides; Theophrasti Νόμων κατὰ στοιχεῖον κδ′ apud Diog. L. v. 44. quod opus videtur mixti ex philosopho et historico argumenti fuisse, et citatur frequentissime, v. c. Cic. Finn. v. 4. Digest. i. 3. 3. 6. Stob. Ecll. Eth. iii. p. 40. xxxvii. p. 220. xlii. p. 280. lxx. p. 441. Procl. in Polit. p. 350. Poll. viii. 52. x. 19. Harpocr. et Suid. multis locis. Adde quæ habet præterea Menag. ad Diog. l. c. Ibidem Laertius meminit ejusdem Νόμων ἐπιτομῆς ι′, et περὶ νόμων α′, περὶ παρανόμων α′ ib. 47. Apud Schol. Plat. Ruhnk. p. 242. laudatur Θεόφραστος ἐν Ἑπτανόμῳ. Aristoxeni δεκάτη παιδευτικῶν νόμων citatur apud Diog. L. viii. 15. πολιτικῶν νόμων ὄγδοος apud Athen. xiv. p. 648. D. ac fortasse ejusdem σύμμικτοι συμποτικοὶ apud Athen. l. c. p. 632. A. et ipsi sunt νόμοι. Jam vero Demetrius Phalereus non solum ipse plura scripsit huc spectantia, ut περὶ νόμων α′ et περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας ε′ apud Diog. L. v. 80. ubi v. Menag. et apud Suid. v. παράστασις et σκαφηφόρος, Cic. Legg. ii. 25. iii. 6. Finn. v. 19. qui libri mixti argumenti erant, ni fallor, ut Theophrasti; sed et Ptolemæo Soteri auctor fuit civilium scriptorum colligendorum, unde origo repetenda Alexandrinæ bibliothecæ. V. Plutarch. Apophth. Regg. p. 189. D. Is. Casaub. ad Diog. L. v. 78. Periz. ad Ælian. V. H. iii. 17. Catalogos legum in ea servatarum confecit Callimachus. V. Fragmm. Callim. p. 353. ed. Græv. Ultimo loco apponendi Stoici. Zeno Cittieus περὶ νόμου est apud Diog. L. vii. 4. ex quo libro indubie sunt illa apud Cic. N. D. i. 14. 'Zeno autem—naturalem legem divinam esse censet, eamque vim obtinere recta imperantem prohibentemque contraria:' unde etiam Legg. i. 6. Cicero profecit. Eadem fere Græce habent Clem. Alex. Stromm. i. p. 151. 37. et Stob. Ecll. Eth. xlii. p. 278. 38. sine auctore. Sequuntur Perseus, qui edidit πρὸς τοὺς Πλάτωνος Νόμους

ΑΘ. Καὶ καλόν γε τὸ κλέος υἱεῖ τε Διὸς μάλα πρέπον. ἐπειδὴ δὲ[d] ἐν τοιούτοις[e] ἤθεσι τέθραφθε νομικοῖς[f] σύ

ἔπτα Diog. L. vii. 36. Herillus, cujus Νομοθέτης memoratur ib. 166. Cleanthes περὶ νόμων ib. 175. Sphærus περὶ νόμου ib. 178. Chrysippus περὶ νόμου apud Plutarch. de Stoicc. Repp. p. 1037. F. Digest. i. 3. 2. Ejusdem Νόμους laudat Epiphan. Compend. fid. nescio an ab illo libro diversos. Agmen claudat nobilis homo, Diogenes Babylonius, cujus πρῶτον τῶν Νόμων excitat Athen. xii. p. 526. D. Nam prætermitto recentiores Sophistas, v. c. Dionem Chrysostomum, qui declamationes de lege composuerunt.

De historicis super legibus gentium commentariis, quæ ut plurimum Νόμιμα vocantur, egit Wower. de Polym. c. ix. emendatus ab Jonsio S. H. P. i. 16. p. 49. Nos quoque pauca de iis nunc dicemus, etsi non solum leges et instituta populorum, sed omnino omnem vitæ sectam et rationem descriptam in iis esse scimus; addemus autem etiam alios nonnullos, qui quidem huc spectant, scriptores. Primus ejusmodi scriptor Hellanicus est Lesbius, cujus βαρβαρικὰ νόμιμα citant Porphyrius apud Euseb. Præp. Ev. x. p. 466. B. Suid. et Etym. M. v. Ζάμολξις. Cf. Sturz. Fragmm. Hell. p. 13. et p. 63. qui occupavit quidquid commentatus eram in rem eam. Is potest notari pro exemplo impudentissimi plagiarii, qui ne ab æquævis quidem abstinuit fraudulentas manus. Aristotelis νόμιμα βαρβαρικὰ laudant Varro de L. L. vi. p. 76. Scalig. Apollon. Dysc. Mir. Hist. c. 11. et Anonymus in vit. Aristot. apud Menag. ad Diog. cujus operis partes fuisse probabile est νόμιμα Ῥωμαίων apud eundem et Τυῤῥηνῶν νόμιμα apud Athen. i. p. 23. D. Theophrastus edidit νομοθετῶν γ′ apud Diog. L. v. 45. ex quo libro indubie hausta illa sunt apud Cic. Legg. ii. 6. Dioscorides, Isocratis discipulus, scripsit περὶ νομίμων (v. Schol. Aristoph. Av. 1283. Suid. v. σκυτάλη) et περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ νόμων (Suid. v. Ὅμηρος coll. Athen. i. p. 8. E. ubi v. Casaub.) Videtur tamen in Suidæ loco reponendum esse νομίμων, ut τὰ παρ' Ὁμήρῳ νόμιμα sint pars operis Dioscoridei περὶ νομίμων. Theodectæ, qui fuit Aristotelis æqualis, νόμιμα βαρβαρικὰ affert Suid. v. Θεοδέκτης; Callimachi idem v. φάσηλος, Apollodori περὶ νομοθετῶν β′ Diog. L. i. 58. Hermippi Callimachii Smyrnæi, de cujus ætate v. Voss. H. Gr. i. 16. libros περὶ νομοθετῶν Athen. iv. p. 154. D. xiii. p. 555. C. xiv. p. 619. B. ubi est l. vi. Joseph. c. Apion. i. 22. Orig. c. Cels. i. p. 13. Porphyr. de Abst. iv. 22. Sequuntur, ne quem omittam, Judæus Aristobulus, Peripateticus, qui de populi sui legibus Græce scripsit ad Ptolemæum Philometorem (v. Clem. Alex. Stromm. i. p. 148. v. p. 254. vi. p. 268. Euseb. Præp. Ev. vii. p. 323. viii. p. 375. ix. p. 410. D. xiii. p. 663.) et ultimus certæ ætatis in hoc genere scriptor Telephus, Grammaticus Pergamenus, Hadriani temporibus, qui commentatus est περὶ τῶν Ἀθήνησι νόμων καὶ ἐθῶν. V. Suid. v. Τήλεφος. Nam quod Cleanthes et Posidonius ab Wowerio habentur in numero scriptorum Νομίμων, merus error est. Incerta autem ætas est Harmodii Lepreatæ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων apud Athen. iv. p. 148. F. x. p. 442. B. xi. p. 465. E. p. 479. D. Nymphodori Amphipolitani, cujus Νόμιμα Ἀσίας laudat Clem. Stromm. i. p. 139. et inde Euseb. Præp. Ev. x. p. 499. D. βαρβαρικὰ νόμιμα vero Clem. Protr. p. 19. et Schol. Soph. Œd. C. 329. et hic quidem librum xiii. postremo Pyrgionis, cujus Κρητικὰ νόμιμα excitat Athen. iv. p. 143. E.

Non dubito fore, qui Græcorum in hoc litterarum genere auctorum notitiam aut omittendam plane, aut siquidem commodus locus fuerit, certe majori tum eruditione tum diligentia conquirendam, et delineantium universum ejus doctrinæ apud Græcos progressum luminibus sententiarum censeant illustrandam fuisse. Ii cogitent, pro inchoata rem a nobis, non pro absoluta haberi; verumtamen satius esse visum, non absolvisse eam, quam non inchoasse. Tametsi plura, quæ forsan desiderabuntur, brevitatis causa delevi dudum perscripta in schedis meis. Sed jam diutius commoratus sum in iis, quæ sunt quasi præfaminis loco: quibus jam excussis, age in tribus prioribus libris ejus, quod dixi, Platonici operis experiamur emendatricem criticam: saltem ut potissima de iis menda tollantur: nam omnia, quæ quidem animadverterimus, etiam levissima et minutissima corrigere, tam hic quam in Minoe plane est alienum ab nostro proposito. Boeckh. p. 64—83.

§. 1. ὑμῖν] Legitur etiam ἡμῖν: sed

τι καὶ ὅδε, προσδοκῶ οὐκ ἂν ἀηδῶς ἡμᾶς[g] περί τε[h] πολιτείας τὰ νῦν καὶ νόμων τὴν διατριβὴν λέγοντάς τε καὶ

rectius ὑμῖν, quod hic sonat *vestro judicio*. Steph. Ἡμῖν legit Bas. 2. quod utique præferam. Nam hic quæritur, quis legum *humano omnino generi* ferendarum auctoritatem sibi vindicaverit. Stephani certe explicatio nimis longe petita videtur. Bip.

ὑμῖν] Sic Ald. et Lovan. assentiente Ficino, qui vertit: *Deumne an aliquem hominum, o hospites, condendarum legum causam existimatis?* (Fallitur Gottleber l. l. Ficinum dicens vertere *apud nos*; confundit enim ὑμῖν h. l. cum sequente παρὰ ἡμῖν). Bas. 1. et 2. exhibent ἡμῖν, quod recte Steph. reprobat; spectat enim ὑμῖν ad Cliniam Cretensem et Megillum Lacedæmonium; quocirca sequitur: παρὰ μὲν ἡμῖν (i. e. apud Cretenses) et παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις, ὅθεν ὅδ' ἐστίν (Megillus). Ast.

ὑμῖν εἴληφε κ. τ. λ.] *Apud vos gloriam consecutus est legum conditoris* s. vos legum auctorem perhibetis. Nota sunt αἰτιᾶσθαι et αἰτίαν ἔχειν, etiam in bonam partem usurpari solita (vid. Wernsdorf. ad Himer. p. 211. sq. Valckenar. ad Herodot. p. 492. et nostra ad Platonis Polit. iv. 11. p. 435. E.). Ita enim λαμβάνειν τὴν αἰτίαν (proprie *insimulari*, ut apud Thucyd. ii. 18. αἰτίαν δὲ οὐκ ἐλαχίστην Ἀρχίδαμος ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ. vi. 60. ὑπόπτης ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν τὴν αἰτίαν λαβόντας.) sæpenumero est: *auctorem alicujus rei dici* s. censeri, adjuncta laudis et gloriæ cujusdam significatione (sic Himerius Sophist. xiv. 1. p. 608. τῆς μὲν οὖν Φιλοκτήτου νίκης—Ὀδυσσεὺς ἐλάμβανε τὴν αἰτίαν παρ' Ἕλλησι). Quemadmodum enim h. l. εἴληφε τὴν αἰτίαν legitur, sic infra Minos dicitur τοῦτον τὸν ἔπαινον εἰληφέναι. Ast.

παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις] Post hæc verba, quæ excipere debebat Ἀπόλλων, ὡς οἶμαι, orationis structura mutatur, perinde ac si præcesserit κατὰ δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους (*quod vero ad Lacedæmonios attinet*). Ast.

θεὸς—θεὸς] De repetitione (ἐπιζεύξει) vid. Dorvill. ad Charit. p. 311. et nostra ad Platon. Phædr. p. 273. ibique citatis addere potes, si tanti putes, hæc: Æschyl. Prom. 338. Αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ. Gorg. Encom. Helen. t. viii. p. 101. ed. Reisk. ἦλθε γὰρ, ἦλθε (ἔρως) τύχης ἀγρεύμασιν, οὐ γνώμης βουλεύμασι. Demosth. Olynth. ii. p. 20. t. i. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀδικοῦντα—δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. Philipp. i. p. 43. πότ' οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πότε, ἃ χρὴ, πράξετε; p. 45. εἰσὶ γὰρ, εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ. 53. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ἕνα ἄνδρα ἂν δυνηθῆναί ποτε ταῦθ' ὑμῖν πρᾶξαι ἅπανθ', ὅσα βούλεσθε. De Chersones. p. 104. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι τῶν ἔξω τῆς πόλεως ἐχθρῶν κρατῆσαι. Philipp. iii. p. 120. ἦν τι τότ', ἦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Philipp. iv. p. 137. καὶ ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι—οὕτως αὖ ἐκεῖνος φροντίσαι κ. τ. λ. p. 146. ἀνάγκη γὰρ, ἀνάγκη πολλὰ λυπηρὰ ἐκ τοῦ πολέμου γίγνεσθαι. Philostrat. Heroic. p. 64. δρῶνται δὴ—δρῶνται ἔτι. p. 194. γέγονε γὰρ, ξένε, γέγονε ποιητὴς Ὅμηρος. Ast.

φάναι] Ante vel post φάναι opus est particula ἂν, ut significare possit *dicturos esse*. Steph. Scilicet Ficinus vertit: *Apollinem dicturos istos existimo*. Sed ἂν non opus esse censeo; solent enim Græci post verba judicandi, cupiendi, dicendi, sperandi al. etiam aoristum et præsens tempus simpliciter ponere, ubi futurum exspectabas; vid. Thom. Mag. p. 159. sq. Sensus est: *Lacedæmonii vero, ni fallor, Apollinem dicunt* (legum suarum auctorem perhibent).—Ceterum Apollo dicitur legum auctor Lacedæmoniis fuisse, sicuti Jupiter Cretensibus (vid. c. 6. p. 632. D.) propterea quod Lycurgus, Lacedæmoniorum legis lator, leges suas auctoritate Apollinis Delphici confirmavit: (vid. Herodot. i. 65. sq. Polyb. x. 2. Strabo x. t. iv. p. 291. xvi. t. vi. p. 363. ed. Tzschuck. Plutarch. vit. Lycurg. p. 42. B. Euseb. Præp. Ev. v. p. 224. Cicero de Divinat. i. 43. Valer. Maxim. i. 2. extern. Justin. iii. 3. Cf. Meurs. Miscell. Lacon. ii. 5. in Gronov. Thesaur. Gr. Ant. t. v. p. 2367. sq.) Minos autem Jovis Cretensis (Nemesius de Nat. Hom. c. 39. καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἐθνῶν θεοὺς ἐπιγράφεται νομοθέτας· ὡς Κρῆτες μὲν τὸν Δία, Λακεδαιμόνιοι δὲ Ἀπόλλωνα). Hanc ob causam c. 7. Minos vocatur ὁ Διὸς νομοθέτης et Lycurgus ὁ Πυθικός. Ast.

καθ' Ὅμηρον] Respicitur Odyss. xix. 178. Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις, ἔνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής. Qui quidem locus explicatur a Minois dialogi auctore p. 319. D. ubi subjicitur: ἐφοίτα οὖν δι'

ἀκούοντας, ἅμα κατὰ τὴν πορείαν ποιήσεσθαι. πάντως δ' ἥ γε[i] ἐκ Κνωσοῦ[k] ὁδὸς εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον καὶ ἱερόν,

τέθραφθε r.—[g] ἡμᾶς om A.—[h] τε om A.—[i] δή γε s.—[k] ἐκ κνωσοῦ f, ἐκνωσοῦ r:

ἐνάτου ἔτους εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁ Μίνως τὰ μὲν μαθησόμενος, τὰ δὲ ἀποδειξόμενος, ἃ τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι (ἐμεμαθήκει) παρὰ τοῦ Διός. De re ipsa Strabo x. t. iv. p. 243. ed. Tzsch. τοῦτον (τὸν Ῥαδάμανθυν) δὲ μιμούμενος καὶ ὁ Μίνως δι' ἐννέα ἐτῶν, ὡς ἔοικεν, ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον καὶ διατρίβων ἐνθάδε ἀπῄει συντεταγμένα ἔχων παραγγέλματά τινα, ἃ ἔφασκεν εἶναι τοῦ Διὸς προστάγματα. xvi. t. vi. p. 362. καὶ ὁ Μίνως παρὰ τοῖς Κρησὶν—δι' ἐννέα ἐτῶν, ὥς φησι Πλάτων, ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ ἄντρον τοῦ Διὸς καὶ παρ' ἐκείνου τὰ προστάγματα λαμβάνων καὶ παρακομίζων εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Liban. Epist. xx. p. 9. ἐννοείτω τὸν βασιλέα Κρητῶν τὸν παῖδα τοῦ Διὸς, ὃς εἰς τὸ ἄντρον δι' ἐνάτου πορευόμενος ἔτους, οὓς ἐτεθείκει νόμους, οὐκ ᾐσχύνατο κινῶν, οὓς κρεῖττον ἦν μὴ κινεῖσθαι. Cf. Diodor. Sic. v. 78. p. 394. ubi v. Wesseling. Dio Chrysostom. Orat. iv. de Regno p. 65. C. Maxim. Tyr. Dissert. xxii. Clem. Alexandr. Strom. i. p. 152. 19. Theódoret. Therap. ix. p. 608. C. Etymol. M. v. Ἐννέωροι. Wolf. ad Liban. Epist. p. 632. Atque memorabile est Lactantii (de Div. Instit. i. 22. §. 3.) de hac re judicium: 'videlicet astutiam Minois voluit imitari (Numa), qui se in antrum Jovis recondebat et ibi diu moratus leges, tanquam sibi a Jove traditas, afferebat, ut homines ad parendum non modo imperio, sed etiam religione constringeret.' Ast.

λέγεις] Sequitur, ut solet, ὡς cum secundo nominis et participii casu pro: τὸν Μίνω φοιτᾶν καὶ θεῖναι τοὺς νόμους. C. 12. p. 644. B. καὶ μὴν πάλαι γε ξυνεχωρήσαμεν ὡς ἀγαθῶν μὲν ὄντων τῶν δυναμένων ἄρχειν αὑτῶν, κακῶν δὲ τῶν μή. C. 13. p. 645. B. καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος ἂν εἴη. iv. 12. p. 722. E. σημαίνει ὡς ὄντος. x. 2. p. 887. A. νομοθετοῦντες ὡς ὄντων θεῶν. xii. 12. p. 964. E. Δῆλον ὡς αὐτῆς μὲν τῆς πόλεως οὔσης τοῦ κύτους cet. Cf. nostra ad Polit. i. 1.—Ceterum μῶν (*num*) cum οὖν, unde formatum est (μῶν est enim i. q. μὴ οὖν) frequenter conjunctum reperitur, ut l. ii. 3. p. 656. A. c. 4. p. 657. D. iii. 1. p. 676. B. x. 7. 895. E. c. 11. 902. A. xii. 13. 966. B. Eurip. Androm. 81. Μῶν οὖν δοκεῖς σοῦ φροντίσαι τίν' ἄγγελον; Ast.

ξυνουσίαν] Ita pro συνουσίαν scripsimus, in his, ut in aliis id genus, Atticum sermonem secuti, quod, etiamsi ab aliis discesseris rationibus, jam constantia postulat. Nam si pluribus in locis ξυνουσία reperitur, velut infra τῶν ξυνουσιῶν, c. 2. ξυσσίτια, ξυμπότας et ξυμπόσια p. 639. D. hoc ipsum nobis documento esse debet, vulgares illas formas συνουσία, συμπόσια, a librariis esse profectas. Sic v. c. l. vi. 23. ξυλλεγόμεναι legimus, et statim post in libris editis scribitur συλλεχθεῖσαι, l. vii. 7. p. 797. E. ξυνήθη et paulo post συνήθη. Quam inconstantiam quis ipsi scriptori tribuat? Hac vero de re monuisse semel satis est. Ast.

δι' ἐνάτου ἔτους] Est *nono quoque anno*, non, ut alii explicant (Davis. in Maxim. Tyr. p. 630. et Boeckhius in Min. p. 60. etiam Ficinus *per novennium* vertit et Cornarius *per novem annos*) *novem per annos*, quod et sermonis usui et veterum narrationi adversatur; διὰ est enim, ubi tempus indicatur, *post*, vid. Perizon. ad Ælian. V. H. xiii. 43. et Fischer. ad Weller. Gr. Græc. t. iii. p. ii. p. 167. Igitur est *nono post anno*, h. e. nono quoque anno. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 847. Deinde veteres Minoem tradunt nono quoque anno ad Jovem patrem accessisse. Sic Valer. Maxim. i. 2. 'Minos Cretensium rex *nono quoque anno* in quoddam præaltum et vetusta religione consecratum specus secedere solebat, et in eo moratus tanquam a Jove, quo se ortum ferebat, traditas sibi leges prærogabat.' Idcirco ἑκάστοτε appositum (artificiosa enim Boeckhii interpretatio admodum vereor, ut cuipiam placeat), et in Minoe l. l. ἃ τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι (ἐμεμαθήκει Wesseling. ad Diod. Sic. p. 394. addit, Cod. Paris. exhibet μεμάθηκες; sed nondum persanatum esse locum judico; quid enim sibi vult ἀποδειξόμενος? Excidit, ni fallor, præter verbum ἐμεμαθήκει infinitivus, velut διαπεπρᾶχθαι, ut sensus sit: *ostensurus se perfecisse* s. exegisse, quæ superiore colloquio a Jove didicisset) παρὰ τοῦ Διός. Eadem ratione hunc locum jam ceperunt Casaubon. ad Strab. x. p. 730. et Steph. ad Min. l. l. Cf. Spanh.

ὡς ἀκούομεν, ἱκανή, καὶ ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδόν, ὡς εἰκός, πνίγους ὄντος τὰ νῦν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσίν εἰσι

ad Callimach. in Dian. 193. p. 259. et Davis. ad Cicer. Tusc. Quæst. ii. 13. Ceterum pro ἐννάτου scripsimus ἐνάτου, ut in Minoe legitur; vid. Wass. in præfat. Duker. ad Thucyd. p. 316. Ast.

κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου φήμας] *Secundum ipsius responsa* s. oracula; vid. Spanhem. ad Julian. Cæsar. p. 39. et Wesseling. ad Diodor. Sic. xiv. 56. t. i. p. 686. Sic Phædon. p. 111. B. ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι καὶ φήμας καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν. Tim. p. 72. B. οὓς μάντεις ἐπονομάζουσί τινες τὸ πᾶν ἠγνοηκότες, ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν οὗτοι φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταί. Ast.

πόλεσιν ὑμῖν] Ne suspectus sit hic locus facit alius in hoc ipso libro, [p. 634.] ubi legitur, ὑμῖν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσιν. Steph.

ὑμῖν] Dativus pro genitivo positus est, quæ structuræ ratio frequentissima; quocirca mirari debemus, Stephanum aliquoties ea offensum esse. Sic c. 5. p. 629. A. καί μοι τῷ λόγῳ ξυνακολουθήσατε. C. 7. p. 634. A. λέγωμεν τοίνυν πάλιν ἐπιτηδεύματα ποῖα ἔσθ' ὑμῖν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσιν. c. 10. p. 638. E. ἐπειδὴ καὶ μυρία ἐπὶ μυρίοις ἔθνη περὶ αὐτῶν ἀμφισβητοῦντα ἡμῖν πόλεσι δυοῖν τῷ λόγῳ διαμάχοιτ' ἄν. ii. 4. 658. E. τὸ ἦθος ἡμῖν τῶν νέων. c. 12. τοῖς ᾄδοις ἡμῖν. iii. 12. ἡμῖν σκέψιν. iv. 5. τῇ πόλει σοι. c. 11. ἐν τῇ πόλει μοι. vi. 1. τῇ πόλει σοι. c. 13. τοῖς πολίταις αὐτῷ. vii. 4. p. 793. C. σοὶ δεῖ τὴν πόλιν—ξυνδεῖν. c. 13. μητέρων αὐταῖς. ix. 9. p. 869. D. ὃ δὲ περὶ τῆς ἀφέσεως εἴρηται φόνου πατρὶ cet. xi. 4. p. 918. C. πᾶσι ταῖς χρείαις. c. 7. p. 923. E. ᾗ τινὶ ἂν ἐθέλῃ. Similiter Phædon. p. 62. B. ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἓν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Theæt. p. 143. E. οἵῳ ἡμῖν τῶν πολιτῶν μειρακίῳ ἐντετύχηκα. Sophist. 216. E. τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθανοίμην. Hipp. Min. p. 363. B. ὅτι ἡ Ἰλιὰς κάλλιον εἴη ποίημα τῷ Ὁμήρῳ ἢ ἡ Ὀδύσσεια. Cf. Abresch. Auct. Diluc. p. 240. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 247. Matthiæ ad Hom. Hymn. p. 6. et Gr. Gr. p. 527. Heind. ad Theæt. §. 5. et Sophist. p. 272. Ast.

τὸν ἀδελφόν γε αὐτοῦ] Homer. Il. Ξ. 311. Φοίνικος κούρης, Ἡ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν. Cf. Odyss. Δ. 564. Pindar. Olymp. ii. 137. Pyth. ii. 133. Gorg. 525. E. Strab. x. p. 458. Ast.

ἀκούετε] Significationem præteriti habet, ut infra ὡς ἀκούομεν; e præterito enim et præsente conflatum est. Namque ἀκούω est ἀκούσας ἐπίσταμαι vel οἶδα: *audivi* ideoque *novi* vel *scio* (idcirco præsens tempus). Gorg. 503. C. Θεμιστοκλέα οὐκ ἀκούεις ἄνδρα ἀγαθὸν γεγονότα. Theæt. 198. C. ἀκούεις γάρ που τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις. Demosthen. Olynth. iii. p. 34. καὶ γὰρ τοὺς ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν λέγοντας ἀκούω—τούτῳ τῷ ἤθει καὶ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας χρῆσθαι. Philipp. i. p. 46. καὶ πρότερόν ποτ' ἀκούω ξενικὸν τρέφειν—τὴν πόλιν—καὶ οἶδα ἀκούων, ὅτι cet. Philipp. ii. p. 68. ἀκούει. iii. p. 123. adv. Aristocrat. p. 657. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 592. Amst. et Boissonad. ad Philostrat. p. 397. Similiter Latini *audio* usurpant, ut Cicero pro Rosc. Amer. 6. 'quorum alterum—possidere audio.' Ad Attic. i. 1. 'ut audio.' Liv. xlv. 22. 'ut audimus.' Ast.

αὐτὸν] In ἔπαινόν αὐτον (vulgo scribitur ἔπαινον αὐτὸν), prægresso τοῦτον, redundat αὐτὸν, ut iii. 6. p. 684. D. τοῖς νομοθέταις—αὐτοῖς. x. 11. p. 902. D. Ἰατρῷ δὲ—ἔξει ποτὲ καλῶς αὐτῷ τὸ πᾶν; xii. 6. p. 952. A. μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα τὰ περὶ νόμους αὐτοῖς φαίνεσθαι καὶ ἀσαφῆ. Cf. Sturz. Lexic. Xenophont. t. i. p. 483. et Heind. ad Gorg. §. 84. Ast.

ἐπειδὴ δὲ] Francof. lib. τε, male; recte exempla reliqua δὲ, etiam Bas. 2. in quo Gottleber scriptum esse τε male contendit.—ἐν ἤθεσι νομικοῖς, ut l. vi. 1. p. 751. D. τετράφθαι ἐν ἤθεσι νόμων. De re vid. Srabo x. p. 459. Ast.

κατὰ τὴν] Scribendum puto καὶ τὴν pro κατὰ τὴν: et paulo post δ' ἥγε pro ἥγε. Steph. Verborum structura hæc est: προσδοκῶ οὐκ ἂν ἀηδῶς ἡμᾶς ποιήσεσθαι, *existimo, nos rem vobis haud ingratam facturos, si inter eundum* (κατὰ τὴν πορείαν) *de constituenda civitate et legibus disseramus.* Bip.

κατὰ τὴν πορείαν] Steph. scriptum malebat καὶ τὴν, sine causa. Etiam Ficin. vertit: *inter eundum*, et Cornar. *in hac profectione*. Ast.

πάντως] Est *omnino*, etiam si ab hoc discesseris, h. e. præterea, præsertim etiam (*auch abgesehen davon, überdies,*

σκιαραί,[l] καὶ ταῖς ἡλικίαις πρέπον ἂν ἡμῶν εἴη τὸ διαναπαύεσθαι πυκνὰ ἐν[m] αὐταῖς λόγοις τε ἀλλήλους παραμυθουμένους τὴν ὁδὸν ἅπασαν οὕτω μετὰ ῥᾳστώνης διαπεράναι.

ΚΛ. Καὶ μὴν ἔστι γε,[n] ὦ ξένε, προϊόντι κυπαρίττων τε[o] ἐν τοῖς ἄλσεσιν ὕψη καὶ κάλλη θαυμάσια, καὶ λειμῶνες ἐν οἷσιν ἀναπαυόμενοι διατρίβοιμεν ἄν.

§. 2. ΑΘ. Ὀρθῶς λέγεις.

ἐκ κνωσσοῦ *s.—[l] σκιεραὶ r.—[m] καὶ ἐν v.—[n] γε om v.—[o] τε om r.—[p] ἴωμεν v.—

besonders auch). Sic Theæt. 143. A. ἀλλὰ τί κωλύει νῦν ἡμᾶς διελθεῖν; πάντως ἔγωγε καὶ ἀναπαύσασθαι δέομαι ὡς ἐξ ἀγροῦ ἥκων. p. 162. A. πάντως καὶ δή νυν μάλ' ἐμμελῶς σοι ἐφαίνετο ὑπακούειν. Cf. Heind. ad Theæt. §. 3. Mox δ' ἥ γε e Cod. Voss. pro δή γε reposuimus; idem jam Steph. conjecerat, approbantibus Gottlebero et Heind. (ad Theæt. l. l.). Ast.

Κνωσοῦ] Ita pro Κνωσσοῦ scripsimus; Κνωσοῦ, quod, ut antiquiorem scripturam, numi et inscriptiones commendant, servarunt liber Lovan. et Ficinus, cujus versio genuina habet *a Gnoso*. Sic l. vi. p. 752. sq. semper Κνωσὸς et Κνώσιοι scribitur. Cf. Tzschucke ad Strab. x. t. iv. p. 236. Similiter infra Μεσήνη et Μεσήνιος scripsimus, quod Codd. Thucyd. vi. 48. et vi. 74. habent. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 90. Ast.

ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν] Vertunt interpretes *sub altis arboribus*, sed ἐν est *ad, prope* s. *juxta*, vid. Wesseling. ad Diodor. Sicul. xvii. 10. xix. 58. Dorvill. ad Charit. p. 206. et Hemsterhus. ad Lucian. t. ii. p. 395.—De Jovis antro Schol. Ruhnken. p. 216. οὗ τὰ μέγιστα τῶν τοῦ Διὸς μυστηρίων καὶ τῶν Κουρήτων ἐνιερᾶσθαι ἐλέγετο. Cf. Strabo x. p. 458. 464. Ast.

λόγοις — διαπερᾶναι] C. 7. παραμύθια ποιήσασθαι τῆς ὁδοῦ. iii. 6. ἀλλὰ μὴν δεῖ γε ἡμᾶς—διελθεῖν τὴν ὁδὸν ἀλύπως, ὡς ἔφαμεν, ἡνίκα ἠρχόμεθα πορεύεσθαι. Similia sunt illa Virgilii Æn. viii. 309. 'varioque viam sermone levabat.' Heliodori Æthiop. iii. τὸν πόνον ὁδοιπορίας ἐπικουφίζων καὶ τῷ διηγήματι παραπέμπων. Minucii Felic. Octav. p. 22. 'iter fabulis fallentibus legebamus;' ubi v. Ouzel. Ast.

καὶ μὴν ἔστι γε κ. τ. λ.] Cicero de Legib. i. 5. 'Visne igitur, ut ille Crete cum Clinia et cum Lacedæmonio Megillo æstivo, quemadmodum describit, die in cupressetis Cnosiorum et spatiis sylvestribus crebro insistens, interdum acquiescens de institutis rerum publicarum ac de optimis legibus disputat—.' Ast.

ἐν οἷσιν] Platonem scripsisse credo ἐν οἷς συναναπαυόμενοι. Sed et δρόμοισι paulo post non immerito suspectum fuerit. Steph. Verumtamen formæ illæ Ionicæ etiam Atticis frequentantur, ut l. iii. 10. p. 690. E. ἐν τοῖσι δήμοις. vi. 22. p. 783. A. ἀγωνίοισι θεοῖς. c. 23. p. 785. A. ἐν ἱεροῖσι πατρῴοις. vii. 1. p. 789. A. τοῖς κυομένοισι. c. 4. p. 794. A. ἐλευθέροισι. c. 5. p. 795. A. ἐν οἷσι μαθεῖν δυνατόν. c. 13. p. 806. D. οἷσι. viii. 10. τοῖσι. ix. 12. ἐφ' οἷσι, ut p. 878. E. xii. 9. p. 957. E. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 237. et Schäfer. ad Gregor. Corinth. de Dialect. p. 375. Ast.

δρόμοισι] Quare Stephanus in corruptelæ suspicionem vocaverit, causam non video. Nam δρόμους statim disertius exponit τὴν τῶν πεζῇ δρόμων ἄσκησιν. Bip.

ὀρθῶς λέγεις κ. τ. λ.] Misere depravata hæc leguntur in libris editis: Ὀρθῶς λέγεις. ΚΛΕΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ἰδόντες (Steph. adjecit δὲ, haud dubiè Cornarium secutus, qui vertit: *sed conspicati magis id dicemus*), μᾶλλον φήσομεν. ἀλλ' ἴωμεν ἀγαθῇ τύχῃ. ΑΘΗΝ. Ταῦτ' εἴη. καί μοι λέγε cet. In quibus verba affirmantia Πάνυ μὲν οὖν inepte Cliniæ adscripta vides. Et universa oratio Ὀρθῶς—τύχῃ magis in Atheniensem properantem fere, quam in Cliniam quadrat. Etiam μᾶλλον φήσομεν, quum nihil nisi verba ὀρθῶς λέγεις possit respicere, illa Ὀρθῶς λέγεις—φήσομεν uni et eidem personæ tribui jubet. Servavit genui-

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν· ἰδόντες δὲ μᾶλλον φήσομεν. ἀλλ' ἴωμεν[p] ἀγαθῇ τύχῃ.

III. ii. 181. ΑΘ. Ταῦτ' εἴη. καί μοι λέγε, κατὰ τί τὰ ξυσσίτιά τε ὑμῖν συντέταχεν[q] ὁ νόμος καὶ τὰ γυμνάσια καὶ τὴν τῶν ὅπλων ἕξιν;

ΚΛ. Οἶμαι μέν, ὦ ξένε, καὶ παντὶ ῥᾴδιον ὑπολαβεῖν εἶναι τά γε[r] ἡμέτερα. τὴν γὰρ τῆς χώρας πάσης Κρήτης φύσιν ὁρᾶτε,[s] ὡς οὐκ ἔστι, καθάπερ ἡ τῶν Θετταλῶν, πεδιάς. διὸ δὴ καὶ τοῖς μὲν ἵπποις ἐκεῖνοι χρῶνται μᾶλλον,[t] δρόμοισι δὲ ἡμεῖς· ἥδε γὰρ ἀνώμαλος αὖ καὶ πρὸς τὴν

[q] τέταχεν pr Ω.—[r] τε ḫ.—[s] ὁρᾶς ẜ.—[t] μόνον f, om ẜ.—[u] πεζοδρόμων f.—[v] ἐν τῷ

nam orationis dispositionem Ficinus, qui vertit: Athen. *Recte nimium* (πάνυ μὲν οὖν) *loqueris; verum* (δὲ) *hæc magis affirmabimus, cum viderimus. Sed eamus jam bona fortuna comite.* Cli. *Fiat.* Athen. *Sed dic mihi oro cet.* Ast.

§. 2. καί μοι λέγε] καὶ adhortationi inservit, ut c. 5. καί μοι τῷ λόγῳ ξυνακολουθήσατε. ii. 7. Vid. Viger. de Idiot. p. 524. ed. Herm. Ast.

τὴν τῶν ὅπλων ἕξιν] Schol. Ruhnk. σχέσιν ἢ περιβολὴν ἢ ἁπλῶς ὅπλισιν, παρὰ τὸ ἔχειν. Est potius *armorum tractatio.* Similiter Isocrates in Busir. Laud. p. 225. A. ed. Steph. ubi Lacedæmonios plura dicit ab Ægyptiis accepta tenuisse: καὶ γὰρ τὸ μηδένα τῶν μαχίμων ἄνευ τῆς τῶν ἀρχόντων γνώμης ἀποδημεῖν καὶ τὰ συσσίτια καὶ τὴν τῶν σωμάτων ἄσκησιν—μηδ' ἐπὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις διατρίβειν, ἀλλὰ τοῖς ὅπλοις καὶ ταῖς στρατείαις προσέχειν τὸν νοῦν, ἐκεῖθεν ἅπαντα ταῦτα εἰλήφασι. Ceterum Cretenses primi dicuntur gymnasia instituisse, v. Polit. v. 3. ubi v. not. et Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 9.—Convivia publica (ξυσσίτια) Lacedæmoniis φιδίτια (quasi φιλίτια a φιλία, vel φειδίτια a φειδὼ, parsimonia) dicebantur, et Cretensibus ἄνδρια vel ἀνδρεῖα (vid. Tzschucke ad Strab. x. t. iv. p. 277.). Cf. Aristotel. Polit. ii. 7. (c. 6. §. 3. ed. Schneid.) et Meurs. Miscell. Lacon. i. 9. De his conviviis cf. Polit. iii. 22. et Legg. vi. 21. p. 780. B. ubi eorum origo explicatur. Vid. Manso in Sparta t. i. p. i. p. 156. sq. p. ii. p. 188. sq. t. iii. p. i. p. 271. sq. Ast.

τὴν γὰρ—φύσιν ὁρᾶτε] Pro ὁρᾶτε, ὡς ἡ φύσις, ut infra ἀνευρήσεις οὕτω σκοπῶν τὸν Κρητῶν νομοθέτην, quo nihil frequentius. Sic v. 5. 733. D. διανοεῖσθαι τοὺς βίους ἡμῶν, ὡς ἐν τούτοις ἐνδεδεμένοι πεφύκασι. vii. 2. 790. C. τὴν τιθήνησιν καὶ κίνησιν—, ὡς ἔστι ξύμφορος ἅπασι. x. 13. p. 905. C. οὐκ εἰδὼς αὐτῶν τὴν ξυντέλειαν, ὅπῃ ποτὲ τῷ παντὶ ξυμβάλλεται. xii. 3. 946. E. τὰς δ' εὐθύνας αὐτῶν τούτων ἀκούειν χρή, τίνες ἔσονται καὶ τίνα τρόπον. al. Cf. Taylor. ind. Græcit. Lys. t. vi. p. 917. ed. Reisk. et Coray ad Isocrat. p. 14. Ast.

πεδιὰς] *Campestris*, plana, i. q. πεδινὴ (a πέδον, πεδίον), quocirca recte scribitur πεδιάς; Bas. 1. et 2. male exhibent πεδειάς. De Creta, insula montosa et sylvestri, vid. Strabo x. t. iv. p. 227. sq. Thessalia contra, campestris et pascua regio, equos ferebat generosissimos, quocirca re equestri maxime valuit. Meno init. πρὸ τοῦ μὲν Θετταλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἕλλησι καὶ ἐθαυμάζοντο ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλούτῳ. Hipp. Maj. 284. A. Ὁ οὖν κάλλιστ' ἐπιστάμενος ἱππικὴν παραδιδόναι, ἆρ' οὐκ ἂν ἐν Θετταλίᾳ τῆς Ἑλλάδος μάλιστα τιμῷτο καὶ πλεῖστα χρήματα λαμβάνοι, καὶ ἄλλοθι ὅπου τοῦτο σπουδάζοιτο; Cf. Valckenar. in Oratt. Valcken. et Hemsterhus. p. 258. Ceterum haud male adnotat Schol. Ruhnk. ἀπολογεῖται διὰ τὴν τῶν τόξων χρῆσιν· καὶ γὰρ ὄνειδος ἦν, ὡς τό τοξότα λωβητήρ· οὐ γὰρ ἀγχέμαχοι, ἀλλὰ πόρρωθεν βάλλουσιν οἱ τοξόται. αἰτιᾶται οὖν τὸν τόπον. Atque Cretenses constat sagittarios fuisse præstantissimos; vid. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 289. Bip. Ast.

ἥδε—αὖ] *Hæc* (nostra terra, Creta) *contra* (αὖ) *inæqualis est et ad cursus*

τῶν πεζῇ δρόμων[u] ἄσκησιν μᾶλλον σύμμετρος. ἐλαφρὰ δὴ τὰ ὅπλα ἀναγκαῖον ἐν τῷ τοιούτῳ[v] κεκτῆσθαι καὶ μὴ βάρος ἔχοντα θεῖν· τῶν δὴ[w] τόξων καὶ τοξευμάτων ἡ κουφότης ἁρμόττειν δοκεῖ. ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτυται,[x] καὶ πάνθ' ὁ νομοθέτης, ὥς γ' ἐμοὶ φαίνεται, πρὸς τοῦτο βλέπων συνετάττετο, ἐπεὶ καὶ τὰ ξυσσίτια κινδυνεύει ξυναγαγεῖν[y] ὁρῶν ὡς πάντες, ὁπόταν[z] στρατεύωνται, τόθ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἀναγκάζονται φυλακῆς αὑτῶν ἕνεκα ξυσσιτεῖν τοῦτον τὸν χρόνον. ἄνοιαν δή μοι δοκεῖ καταγνῶναι τῶν πολλῶν ὡς οὐ[a] μανθανόντων ὅτι πόλεμος ἀεὶ πᾶσι διὰ βίου ξυνεχής ἐστι πρὸς ἁπάσας τὰς πόλεις· εἰ δὴ πολέμου γε ὄντος φυλακῆς ἕνεκα[b] δεῖ[c] ξυσσιτεῖν καί τινας ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους διακεκοσμημένους εἶναι φύλακας αὐτῶν, τοῦτο καὶ ἐν εἰ- II. 626.
ρήνῃ δραστέον· ἣν γὰρ καλοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων III. ii. 182.
εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δ' ἔργῳ πάσαις πρὸς πάσας τὰς πόλεις ἀεὶ πόλεμον ἀκήρυκτον[d] κατὰ φύσιν

τοιούτῳ ἀναγκαῖον r.—[w] δὲ f.—[x] ἐξήρτηται Εh, ἐξήρτηται f.—[y] ξ. Ωofhr.—[z] ὅταν Ηr.—[a] οὐ om r.—[b] γεκα f.—[c] δεῖ om r.—[d] κήρυκτον f.—[e] εὑρήσεις υ, ἂν εὑρήσεις

pedestris exercitationem magis apta. Ficin. non satis perspicue vertit: *inæqualitas hæc locorum ad pedestrem exercitationem cursumque est aptior.* Ast.

ἐν τῷ τοιούτῳ] *Hoc in casu, tunc.* Sic l. ii. 4. p. 657. C. καὶ μὴν ἔν γε τῷ τοιούτῳ χαίροντες ἡσυχίαν οὐ δυνάμεθα ἄγειν. c. 12. p. 671. B. πᾶς δέ γε αὐτὸς αὑτοῦ κουφότερος αἴρεται—ἐν τῷ τοιούτῳ. Polit. iii. 6. Ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ, ὡς ἔοικεν, οὗτός τε καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ διὰ μιμήσεως τὴν διήγησιν ποιοῦνται. vi. 6. ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ. Cf. Lexic. Xenophont. t. iii. p. 341. Ast.

ἐξήρτυται] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibent ἐξήρτηται, idque Cornar. expressit vertendo: *hæc igitur omnia ad bellum nobis appensa sunt.* Ficin. contra vertit: *hæc igitur omnia ad bellum nobis accommodata sunt;* quem Steph. haud dubie secutus sine ulla admonitione ἐξήρτυται scripsit. Ast.

δραστέον] Hæc ex legis latoris sententia disputata sunt; quocirca intelligi debet εἶναι: *videtur mihi judicasse* (ex καταγνῶναι eruendum est γνῶναι; et καταγνῶναί τινος ἄνοιαν est: *de insipientia aliquem accusare,* pro stulto habere, v. Fischer. ad Euthyphr. p. 7. Pro ἄνοια vero videndum est, annon scribi oporteat ἄγνοια; vid. ad iii. 9.) *si convivia in bello custodiæ causa habere oporteant, idem etiam in pace faciendum esse.* Hinc sequitur τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα (int. *ipsius sententia mihi videtur fuisse*).—Pro εἰ δὴ e Cod. Voss. recepimus εἰ δὲ, quod argumentatio postulat. Ast.

ἣν γὰρ καλοῦσιν] Hæc usque ad νικώντων γίγνεσθαι laudat Stob. Serm. xlviii. p. 353. v. 24. ubi scribitur τῶν ἀνθρώπων οἱ πλεῖστοι—πάσας ἀεὶ τὰς πόλεις—ἂν εὑρήσεις—ξυνετάξατο. Ast.

ἀκήρυκτον] Schol. Ruhnk. μὴ ἁπλῶς ἔκ τινος περιστάσεως γιγνόμενον καὶ δεόμενον κήρυκος τοῦ διεγείροντος τοὺς ἀπείρους φύσει πάντας ἐπὶ τοῦτον παρεσκευάσθαι. Bellum ἀκήρυκτον, quod non legitime indicitur, plerumque ponitur de sævo, implacabili, internecivo, vel de perpetuo, ut h. l. Sic Xenoph. Anab. iii. 3. 5. καὶ ἐκ τούτου ἔδοξε τοῖς στρατηγοῖς βέλτιον εἶναι δόγμα ποιήσασθαι, τὸν πόλεμον ἀκήρυκτον εἶναι, ἕς τε ἐν τῇ

εἶναι. καὶ σχεδὸν ἀνευρήσεις[e] οὕτω σκοπῶν τὸν Κρητῶν νομοθέτην, ὡς εἰς τὸν πόλεμον ἅπαντα δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ τὰ νόμιμα ἡμῖν ἀποβλέπων συνετάξατο, καὶ κατὰ ταῦτα οὕτω φυλάττειν παρέδωκε τοὺς νόμους, ὡς τῶν ἄλλων οὐδενὸς οὐδὲν ὄφελος ὄν, οὔτε κτημάτων οὔτ' ἐπιτηδευμάτων, ἂν μὴ τῷ πολέμῳ ἄρα κρατῇ τις· πάντα δὲ τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τῶν νικώντων γίγνεσθαι.

§. 3. ΑΘ. Καλῶς γε, ὦ ξένε, φαίνει[f] μοι γεγυμνάσθαι πρὸς τὸ διειδέναι τὰ Κρητῶν νόμιμα. τόδε δέ μοι φράζε ἔτι σαφέστερον· ὃν γὰρ ὅρον ἔθου τῆς εὖ πολιτευο-

πολεμίᾳ εἶεν. Demosthen. pro Coron. p. 314. ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος. Æschin. de Fals. Legat. t. iii. p. 222. ἐξ εἰρήνης πόλεμος ἀκήρυκτος. p. 258. ἀσπόνδους καὶ ἀκηρύκτους τοὺς πολέμους ποιήσετε. Plutarch. Pericl. Vit. p. 168. E. ἐπεὶ δ' ὁ πεμφθεὶς κήρυξ Ἀνθεμόκριτος αἰτίᾳ τῶν Μεγαρέων ἀποθανεῖν ἔδοξε, γράφει ψήφισμα κατ' αὐτῶν Χαρῖνος, ἄσπονδον μὲν εἶναι καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν. Hinc ἀκηρυκτεὶ πολεμεῖν apud Dion. Cass. Fragm. 148. ἄσπονδα καὶ ἀκήρυκτα πάντα Lucian. Piscat. c. 36. t. i. p. 266. ed. Schmied. Philo Jud. de Somn. p. 581. B. Ast.

κατὰ ταῦτα] *Propterea*, vid. Viger. de Idiotism. p. 632. Mox ὡς (*quia*)—οὐδὲν ὄφελος ὂν accusativi sunt absoluti, ut vii. 21. p. 819. C. ix. 1. p. 853. C. τιθέναι ἐπ' αὐτοῖς νόμους, ὡς ἐσομένους, ὅπερ εἶπον, αἰσχρὸν μέν τινα τρόπον. c. 6. p. 862. A. c. 8. p. 866. B. xi. 12. p. 933. C. ὡς πρῶτον μὲν τὸν ἐπιχειροῦντα φαρμάττειν οὐκ εἰδότα, τί δρᾷ κ. τ. λ. Cf. Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 15. sq. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 387. et Matthiæ Gramm. Græc. p. 820. Ast.

γίγνεσθαι] Mutandum est fortasse γίγνεσθαι in γίγνεται: nisi φιλεῖ, vel εἴωθε, vel aliud quodpiam verbum ante illum infinitivum omissum esse dicamus: nam quod ex præcedentibus subaudiri queat nihil video. Imo vero (dicet fortasse quispiam) subaudiri potest ἀνευρήσεις, ex longiculo intervallo repetitum. At ego ne repeti possit obstare puto quæ interjecta sunt, mutata etiam facie orationis: præsertim quum hæc, πάντα δὲ τὰ τῶν νικωμένων etc. cum proxime præcedentibus cohæreant, et veluti ex illis pendeant: perinde ac si dictum esset, ὡς τῶν ἄλλων οὐδενὸς οὐδὲν ὄφελος ὄν, (etc.) ἂν μὴ τῷ πολέμῳ ἄρα κρατῇ τις· πάντα δὲ τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ, τῶν νικώντων, γιγνόμενα: pro ὡς πάντων γιγνομένων, sicut οὐδὲν ὂν pro οὐδενὸς ὄντος, præcessit: atque adeo hæc lectio (si a nostra discedamus) non minus quam illæ a me in principio hujus annotationis propositæ, recipi posse videtur. Tale porro hujus loci examen lectori ad alios etiam quaplurimos proderit. Steph.

γίγνεσθαι] Recte habet infinitivus, ut in prægressis. Arctius conjunxit hæc cum prægressis Ficinus ita vertens: *quasi ceterarum rerum nulla esset utilitas, non possessionum, non artium, nisi quis bello superet, cum omnia bona eorum, qui victi* (ed. 1491. exhibet *invicti*) *sunt, ad victores ilico transeant.* Ast.

§. 3. ἔτι σαφέστερον] Sic Bas. 2. Ald. Bas. 1. et Lovan. ἐπισαφέστερον, vitiose. Ast.

ὃν γὰρ ὅρον ἔθου] Sensus est: *nam secundum eam, quam posuisti, bene institutæ civitatis definitionem dicere mihi videris, ita eam ordinatam s. institutam esse oportere, ut ceteras bello superet*, h. e. ita mihi videris bene institutam civitatem definire, ut dicas, eam oportere ceteras bello vincere. Ficinus vertit: *recte dispositam civitatem tunc demum dicere visus es, cum sic instituta est, ut ceteras bello vincere possit.* Οἰκεῖν, *habitare*, etiam *administrare* (v. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 178. et Rudolphi ad Ocell. Lucan. p. 307. Sic vi. 20. p. 779. C.) sensu passivo vel neutro de ipsa urbe usurpatur, ut sit habitari, institutam esse, vel simpliciter esse. Sic Legg. iii. 16. p. 702. A. πῶς ποτ' ἂν πόλις ἄριστα οἰκοίη. ix. 1. p. 853. B. 12. init. ἐν κακῶς οἰκούσαις πόλεσι. Similiter κατοικεῖν usurpatur, vid. iii. 4. p. 682. c. 11. p. 693. A. Xen. Hist. Græc. iv. 8. 5. καὶ ἄλλα γε χωρία δύνανται οἰ-

μένης πόλεως, δοκεῖς μοι λέγειν οὕτω κεκοσμημένην οἰκεῖν δεῖν ὥστε πολέμῳ νικᾷν τὰς ἄλλας πόλεις. ἦ γάρ;

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν· οἶμαι δὲ καὶ τῷδε οὕτω ξυνδοκεῖν.

ΜΕ. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως ἀποκρίναιτο, ὦ θεῖε, Λακεδαιμονίων γε ὁστισοῦν;

ΑΘ. Πότερ'[g] οὖν δὴ πόλεσι μὲν πρὸς πόλεις ὀρθὸν τοῦτ' ἐστί, κώμῃ δὲ πρὸς κώμην ἕτερον;

ΚΛ. Οὐδαμῶς. III. ii. 183.

ΑΘ. Ἀλλὰ ταὐτόν;

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Τί δέ; πρὸς οἰκίαν οἰκίᾳ τῶν ἐν τῇ κώμῃ, καὶ πρὸς ἄνδρα ἀνδρὶ ἑνὶ πρὸς ἕνα, ταὐτὸν ἔτι;

ΚΛ. Ταὐτόν.

ΑΘ. Αὐτῷ[h] δὲ πρὸς αὑτὸν πότερον ὡς πολεμίῳ πρὸς πολέμιον διανοητέον, ἢ πῶς ἔτι λέγομεν;[i]

r, ἂν εὕρεις ɧ.—[f] φαίνει pr Ω.—[g] πότερον ɧs.—[h] αὐτῷ vf.—[i] λέγομεν r et corr A:

κεῖν οὐχ ὑπήκοα ὄντα βασιλέως. vii. 5. 5. καὶ εἴ τινες δὴ πόλεις, διὰ τὸ σμικραί τε εἶναι καὶ ἐν μέσαις ταύταις οἰκεῖν, ἠναγκάζοντο. Verba videlicet habitandi ab incolis ad urbes et loca transferuntur, velut κατοικίζειν (vid. ad iii. 4.). Ast.

ὦ θεῖε] Schol. Ruhnk. p. 217. ἡ ἀπόκρισις ἔνδειξιν ἔχει τοῦ Λακωνικοῦ τρόπου, σύντομος οὖσα καὶ συνεστραμμένη, ἅμα δὲ καὶ κατὰ τὴν λέξιν τραχύτητα ὑποφαίνουσα· καὶ τὸ ὦ θεῖε Λακωνικόν, πλὴν ὅτι τὸ θ ἐνήλλακται· Σεῖε γὰρ τὸ θεῖε παρ' αὐτοῖς. Meno p. 99. D. καὶ οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος ἀνήρ, φασίν, οὗτος. Ubi Casaubonus ad Athen. viii. 16. p. 631. scriptum malebat σεῖος ἀνήρ, citans Aristotel. Ethic. Nicom. vii. 1. καθάπερ οἱ Λάκωνες εἰώθασι προσαγορεύειν, ὅταν ἀγασθῶσι σφόδρα του, Σεῖος ἀνήρ, φασίν· (Cf. dialog. de Virtut. p. 379. D.) Attamen quum Lacedæmonii σεῖορ pro θεῖος dixerint (vid. Meurs. Miscell. Lacon. ii. 8. et Maittaire de Dialect. p. 196. ed. Sturz.), Platonem verisimilius est vocis θεῖος usum apud Laconas tantummodo significare voluisse eamque sua dialecto exhibuisse, non Laconica. Ast.

Λακεδαιμονίων γε ὁστισοῦν] Sic c. 7. p. 633. B. ἔγωγε εἴποιμ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων ὁστισοῦν; unde Böckhius hanc quoque loquendi formulam, etsi frequentissima apud Platonem est, Laconismum redolere opinabatur. Ast.

πότερ' οὖν] Sic Ald. Lovan. Bas. 1. 2. et cod. Paris. Sine causa Steph. scripsit πότερον οὖν; πότερα enim idem est magisque Atticum. Sic infra πότερα φῶμεν. C. 4. πότερα δ' ἀπολομένων—δέξαιτ' ἂν τις μᾶλλον. C. 7. πότερα λέγομεν. ii. 1. alia innumera. Ast.

ταυτόν ἐστι] Sic Cod. Voss. Interrogationis vero signum post Τί δὲ, quod in Stephan. reperitur, cum Ald. Lov. Bas. 1. et 2. delevimus, et Bas. 2. secuti post ἀνδρὶ posuimus comma. Ceterum in verbis πρὸς ἄνδρα—πρὸς ἕνα Chiasmus inest, ut iii. 12. p. 696. A. πενίᾳ καὶ πλούτῳ καὶ βασιλείᾳ καὶ ἰδιωτείᾳ. ix. 9. p. 868. B. τὴν διπλασίαν χρημάτων τε καὶ τῶν ἄλλων πράξεων ἀναγκαζέτω πράττειν τε καὶ ἐκτίνειν. Sic et vi. 1. p. 751. D. Ast.

αὐτῷ δὲ πρὸς αὑτὸν κ. τ. λ.] Laudat hæc Euseb. Præp. Evang. xii. 27. p. 600. B. et respexit Themist. Orat. x. p. 229. Euseb. pro αὑτὸν exhibet ἑαυτὸν, Ald. vero, Bas. 1. 2. et Lov. αὐτόν. Verba ipsa αὐτῷ δὲ πρὸς αὑτὸν commate se-

ΚΛ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε—οὐ γάρ σε Ἀττικὸν ἐθέλοιμ' ἂν προσαγορεύειν· δοκεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι· τὸν γὰρ λόγον ἐπ' ἀρχὴν ὀρθῶς ἀναγαγὼν σαφέστερον ἐποίησας, ὥστε ῥᾷον ἀνευρήσεις ὅτι νῦν δὴ ὑφ' ἡμῶν ὀρθῶς ἐρρήθη τὸ πολεμίους εἶναι πάντας πᾶσι δημοσίᾳ τε καὶ[k] ἰδίᾳ ἑκάστους αὐτοὺς σφίσιν αὐτοῖς.

ΑΘ. Πῶς εἴρηκας, ὦ θαυμάσιε;

paravimus a sequentibus, quia dativus *αὐτῷ* non e verbo *διανοητέον* pendet, sed propter prægressos dativos, e vocibus *ὀρθὸν* et *ταυτὸν* pendentes, positus est; et propter *αὐτῷ* sequitur *ὡς πολεμίῳ*, quanquam *διανοητέον* genitivum postulabat: *πότερον ὡς πολεμίου ὄντος πρὸς πολέμιον διανοητέον*; post *διανοεῖσθαι* enim *ὡς* cum genitivo ponitur, qui accusativi cum infinitivo partes agit, v. ad Polit. i. p. 327. C. et Böckh. Igitur sensus est: *quod vero ad unumquemque attinet ejusque ad semet ipsum rationem, utrum hostem adversus hostem* (h. e. sibimet ipsi adversarium) *esse existimare debemus?* Ficin. vertit: *Quid porro de viro quolibet ad se ipsum est dicendum? Utrum quemlibet ad se ipsum quasi hostem ad hostem affici dicemus, an aliter?* Explicatur hic locus c. 8. *ταύτῃ γάρ, ὡς πολέμου ἐν ἑκάστοις ἡμῶν ὄντος πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, σημαίνει.* Ast.

ἢ πῶς ἔτι λέγομεν] Sic Codd. Voss. et Paris. Vulgo *λέγωμεν*, quod peculiari verbi *λέγειν* usui adversatur; ponitur enim *λέγειν* ita, ut id, quod orationem antecedit, significet, judicium vel sententiam. Igitur verba illa ita capienda sunt: *an quomodo sentimus*, non, *quomodo dicimus*: tunc enim *λέγωμεν* vel *φῶμεν* (quomodo præterea *dicamus*:) sensus posceret. Sic i. 15. p. 649. A. *πότερον ἔστι πόμα; ἢ πῶς λέγομεν.* viii. 6. p. 837. D. *ἢ πῶς λέγομεν, ὦ φίλε Μέγιλλε*; ubi vulgo *λέγωμεν*. Itaque etiam lib. ii. 4. init. scripsimus *Ἆρ' οὖν θαρσοῦντες λέγομεν*, quia *λέγειν* non simpliciter est *dicere* (i. q. *φάναι*), sed potius *sentire*, *contendere*, ut ii. 1. p. 652. B. Gorg. 455. A. Hipp. Maj. 296. A. (ubi Heind. non satisfacit explicans: *quid si quale sit id, quod dicimus*, quum *λέγειν* sit *asserere* s. contendere). Et sic frequentissime occurrunt *οὕτω λέγειν, ita sentire*, *ὥς γε ἐγὼ λέγω, ut equidem existimo*. Ast.

οὐ γάρ σε Ἀττικὸν] Schol. Ruhnk. p. 218. *οὔ σέ φημι ἀπὸ ἀνθρώπου ἔχειν τὴν ἐπωνυμίαν Ἀτθίδος ἤ τινος τοιούτου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς θεοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπιστήμονά σε καὶ φρόνιμον οὕτως διατιθέντα τοὺς λόγους.* Dictæ videlicet sunt Athenæ, ut veteres tradunt, ab *Ἀθήνῃ* s. Minerva, cui Amphictyon urbem consecraverat (v. Justin. ii. 6. Isidor. Orig. xv. 1. Hinc *Παλλάδος πόλις* Æschylo dicitur Pers. 347. Cf. Valer. Flacc. v. 647. Petrus. c. 5.). Lycurg. Orat. adv. Leocrat. p. 136. t. iv. *καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν τὴν Ἀθηνᾶν* (*τιμῶντες*?), *ὡς τὴν χώραν εἰληχυῖαν, ὁμώνυμον αὐτῇ τὴν πατρίδα προσηγόρευσαν Ἀθήνας.* Cf. Platon. Tim. p. 23. D. et Meurs. de Fortun. Athen. c. ii. Ast.

ἐπωνυμίας] Propter *ἄξιος*, quod genitivum efflagitat, *τῆς ἐπωνυμίας* positum est pro *τῇ ἐπωνυμίᾳ*; dicitur enim aliquid *ἐπονομάζεσθαι τῇ ἐπωνυμίᾳ τινός*, ut Phæd. c. 51. *ἐπονομάζοντες αὐτὰ τῇ ἐκείνου ἐπωνυμίᾳ.* Grammatica igitur ratio hoc postulabat: *δοκεῖς γάρ μοι ἄξιος εἶναι μᾶλλον* (*τοῦ*) *ἐπονομάζεσθαι τῇ τῆς θεοῦ ἐπωνυμίᾳ.* Ast.

ἀνευρήσεις] Euseb. *ἂν εὑρήσεις* et *ὀρθῶς ἐρρέθη ὑφ' ἡμῶν.* Ast.

καὶ ἑκάστους] Particulam *καὶ* e Cod. Voss. interposuimus, addicente Ficino, qui vertit: *hostes videlicet omnes omnibus esse tam publice quam privatim, et singulos sibi ipsis.* Stephanus observat legi quoque: *ἰδίᾳ ἑκάστους, καὶ αὐτοὺς σφίσιν αὐτοῖς.* Ceterum vox *δημοσίᾳ* spectat ad bella civitatis, *ἰδίᾳ* ad inimicitias vicorum ac domorum, et *ἑκάστους αὐτοὺς σφίσιν αὐτοῖς* ad animi discordiam, h. e. ad conflictionem rationis (*τοῦ κρείττονος*) cum cupiditate (*τῷ χείρονι*). Hinc *τὸ νικᾶν αὐτὸν ἑαυτὸν* est se ipsum regere, rationem sequi, contra *τὸ ἡττᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ*, cupiditati obsequi. Vide quæ Plato hac de re disputavit Polit. iv. 8. ubi cf. not. Ast.

ΚΛ. Κἀνταῦθα, ὦ ξένε, τὸ νικᾶν αὐτὸν αὐτὸν πασῶν νικῶν πρώτη τε καὶ ἀρίστη, τὸ δὲ ἡττᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ πάντων αἴσχιστόν τε ἅμα καὶ κάκιστον. ταῦτα γὰρ ὡς[l] πολέμου ἐν ἑκάστοις ἡμῶν ὄντος πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σημαίνει.

ΑΘ. Πάλιν τοίνυν τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν. ἐπειδὴ
γὰρ εἷς ἕκαστος ἡμῶν ὁ μὲν κρείττων αὑτοῦ, ὁ δὲ ἥττων III. ii. 184.
ἐστί, πότερα φῶμεν οἰκίαν τε καὶ κώμην καὶ πόλιν[m] ἔχειν II. 627.
ταὐτὸν[n] τοῦτο ἐν αὐταῖς ἢ μὴ φῶμεν;

ΚΛ. Τὸ κρείττω τε[o] αὑτῆς εἶναι λέγεις[p] τινά, τὴν δ' ἥττω;

ΑΘ. Ναί.

ΚΛ. Καὶ τοῦτο ὀρθῶς ἤρου· πάνυ γὰρ ἔστι καὶ σφόδρα τὸ τοιοῦτον, οὐχ ἥκιστα, ἐν ταῖς πόλεσιν. ἐν ὁπόσαις μὲν γὰρ οἱ ἀμείνονες νικῶσι τὸ πλῆθος καὶ τοὺς χείρους, ὀρθῶς ἂν αὕτη κρείττων τε αὑτῆς λέγοιθ' ἡ πόλις ἐπαινοῖτό τε ἂν δικαιότατα τῇ τοιαύτῃ[q] νίκῃ· τοὐναντίον δέ, ὅπου τἀναντία.

ΑΘ. Τὸ μὲν τοίνυν εἴ ποτ' ἐστί που τὸ χεῖρον κρεῖτ-

λέγωμεν *ς.—[k] καὶ om Ξ.—[l] ὡς om υ.—[m] πόλιν καὶ κώμην Υ.—[n] ταυτὸ ḫΥ.—[o] δὲ

κἀνταῦθα] Sensus est: *etiam in singulo homine se ipsum vincere optimum est, turpissimum contra a se ipso vinci;* hæc autem verba *vincere* et *vinci* bellum in nobis inesse significant. Idcirco unumquemque sibimet ipsum adversarium esse posui.—De ὡς cum genitivo nominis et participii vid. ad c. 1. Ast.

ὁ μὲν—ὁ δὲ] Pro ὁ μὲν—ὁ δὲ scripsimus, quia ὁ, hoc sensu positum, accentu carere nequit. Ast.

τὴν δ' ἥττω] τὴν δ' positum est, ac si τὴν μὲν præcesserit, ut c. 5. p. 629. D. τοὺς δ' ἐφεξῆς τῶν ἀνδρῶν. vii. 21. p. 819. C. οἱ δὲ καὶ ὅλας πως διαδιδόντες. Alia collegerunt exempla Hermann. ad Viger. p. 699. Heusd. Spec. Crit. in Plat. p. 76. et Heind. ad Gorg. §. 24. Ast.

τὸ μὲν τοίνυν] Stephanus malebat τὸ μέντοι νῦν, haud dubie Ficinum respiciens, ut qui verterit: *Sed utrum quod pejus est, meliore aliquando superius et potentius sit, ad præsens prætermittatur.* Sed nulla opus est correctione, et recte habet τὸ μὲν (i. q. τοῦτο μὲν), cui respondet τὸ δ' ὑπὸ σοῦ λεγόμενον. Ceterum cum Ald. Bas. 1. 2. et Lov. scripsimus ἔστι (*revera est* s. reperitur) pro ἐστί. De re ipsa, Schol. Ruhnk. p. 129. ἐπειδὴ κρεῖττον οὐ μόνον λέγεται τὸ βέλτιον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπικρατέστερον, ἐπειδὰν τὸ χεῖρον νικᾷ, καὶ κρεῖττόν ἐστιν· ὃ καὶ αἰνίγματι ἔοικεν, εἶναι τὸ χεῖρον κρεῖττον. ἀλλ' ἔστι τὸ χεῖρον κρεῖττον οὐχ ὡς βέλτιον, ἀλλ' ὡς ἐπικρατέστερον ὂν τηνικαῦτα. Scilicet ὁμωνυμία est in vocis κρεῖττον usu et contradictio, de qua paulo post exponitur, propterea quod etiam deterius, si vincit (κρατεῖ), κρεῖττον, i. e. superius est vel potentius; tunc vero deterius κρεῖττον erit meliore (τοῦ ἀμείνονος), id quod fieri non potest, quia nonnisi id, quod melius est, κρεῖττον dici potest. Distinguenda igitur esse τὸ κρατοῦν et τὸ κρεῖττον Atheniensis monet: ut τὸ κρατοῦν etiam τὸ χεῖρον esse possit, τὸ κρεῖττον vero sensu proprio τὸ ἄμεινον vel βέλτιον sit. Ast.

τον τοῦ ἀμείνονος ἐάσωμεν· μακροτέρου γὰρ λόγου· τὸ δὲ ὑπὸ σοῦ λεγόμενον μανθάνω νῦν, ὥς ποτε πολῖται ξυγγενεῖς καὶ τῆς αὐτῆς πόλεως γεγονότες ἄδικοι καὶ πολλοὶ ξυνελθόντες[r] δικαίους ἐλάττους ὄντας βιάσονται δουλούμενοι, καὶ ὅταν μὲν κρατήσωσιν, ἥττων ἡ πόλις αὑτῆς ὀρθῶς αὕτη λέγοιτ' ἂν ἅμα καὶ κακή, ὅπου δ' ἂν ἡττῶνται, κρείττων τε καὶ ἀγαθή.

ΚΛ. Καὶ μάλα ἄτοπον, ὦ ξένε, τὸ νῦν λεγόμενον· ὅμως δ' ὁμολογεῖν οὕτως ἀναγκαιότατον.

III. ii. 185. §. 4. ΑΘ. Ἔχε δή. καὶ τόδε πάλιν ἐπισκεψώμεθα. πολλοὶ ἀδελφοί που γένοιντ'[s] ἂν ἑνὸς ἀνδρός τε καὶ μιᾶς υἱεῖς, καὶ δὴ καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν τοὺς πλείους[t] μὲν ἀδίκους αὐτῶν[u] γίγνεσθαι, τοὺς δὲ ἐλάττους δικαίους.

ΚΛ. Οὐ γὰρ οὖν.

s.—[p] λέγειν f.—[q] αὐτῇ r.—[r] ξ. Ωvfþr.—[s] γένοιτ' Ξ.—[t] πλείους Αþr, πλείστους *s.

ὥς ποτε] Malim ex vet. ὡς εἴποτε πολῖται cet. simulque expungi velim καὶ paulo post ante ὅταν. Steph. Sine causa hæc verba tentantur, etsi negari nequit, sententiam magis perspicue potuisse exponi; sed orationem in his libris aliquanto obscuriorem ac perplexiorem esse, quam in ceteris libris Platonicis, quævis fere pagina docet.—Pro ἄδικοι Ald. Lov. et Bas. 1. exhibent ἄδικα. Ast.

καὶ μάλα ἄτοπον] Id in eo cernitur, quod civitas, si deterior eaque major ipsius pars (ἄδικοι καὶ πολλοὶ) vincat, ἥττων ἑαυτῆς dicenda erit, contra si pars illa vincatur, κρείττων; ex quo sequeretur, civitatem vincentem s. superiorem esse inferiorem vel deteriorem appellandam, victam vero s. deteriorem, superiorem. Posuerat enim Clinias, τὸ νικᾶν αὐτὸν esse τὸ κρεῖττον, τὸ ἡττᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ vero τὸ χεῖρον. Atque his Atheniensis viam sibi munit ad sententiam suam probandam, bonam civitatem non hanc esse, in qua oppositio quædam et conflictio cernatur melioris partis cum deteriore, sed eam, quæ in se perfecta sit atque concors; civitatis igitur præstantiam non ex illa duarum partium conflictione et pugna æstimandam esse, sed ex interiore virtute ac concordia. Quæ quidem contra Cretensium inprimis civitatem disputata esse, in qua omnia ad bellum, non ad virtutem spectabant, neminem potest fugere. Ast.

§. 4. ἔχε δή] Est *agedum*. Sic c. 10. p. 639. D. Gorg. 460. A. Protagor. 349. D. Theæt. 186. B. Cratyl. 435. E. Io. 535. B. Etiam simplex ἔχε sic usurpatur, ut Alcibiad. i. p. 109. B. et cum οὖν conjunctum, Alcib. i. p. 129. B. Heind. ad Gorg. §. 35. et ad Protag. p. 608. explicat, *subsiste*. Ast.

μιᾶς] Suppl. γυναικὸς, vid. L. Bos. Ellips. p. 93. ed. Schäf. Deinde pro υἱεῖς Atticam formam υἱῆς substituimus, de qua vid. Eustath. ad Il. A. p. 38. Hemsterhus. ad Plut. 808. et Matthiæ Gr. Gr. p. 97. Ast.

πλείστους] Legitur etiam πλείους. Steph. Nimirum in Ficini versione. At vero, quod πλεῖστοι τοῖς ἐλαττόσι, (superlativ. comparativo) opponantur, morari vix quemquam debet. Bip.

πλείους] Hoc pro πλείστους suppeditarunt Cod. Voss. et Ficinus, qui vertit: *si plures eorum injusti erunt.* Sæpenumero quidem superlativus comparativi locum obtinet, quod Atticorum proprium esse dicit Gregor. Corinth. p. 41. (cf. Wesseling. ad Herodot. vii. 16. p. 517. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 514.); attamen propter oppositum τοὺς δὲ ἐλάττους comparativus rectius h. l. habet. Ast.

ΑΘ. Καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ἐμοί τε καὶ ὑμῖν τοῦτο θηρεύειν, ὅτι νικώντων μὲν τῶν πονηρῶν ἥ τε οἰκία καὶ ἡ ξυγγένεια αὕτη πᾶσα ἥττων αὑτῆς λέγοιτ' ἄν, κρείττων δὲ ἡττωμένων· οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα τὰ νῦν σκοπούμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον, ἀλλ' ὀρθότητός τε καὶ ἁμαρτίας πέρι νόμων, ἥ τίς ποτ' ἐστὶ φύσει.

τοῦτο θηρεύειν κ. τ. λ.] Ut nunc legitur, hoc Atheniensis dicto significat, concedente mox etiam Cretensi, sibi sententiam, quam hic protulerat p. 627. A. indignam videri, quæ ab ipsis prematur, ut quæ ad rem, quam tractent, nihil magnopere faciat, sed tantum elegantia verborum quadam et acumine commendetur. Sed omnia sunt contraria. Etenim sententiam ipsam nec Atheniensis hospes, nec Clinias improbat: sed partim uterque in hoc sermone ejus sensum sibi verissimum videri ostendit, partim eam ipse Plato agnoscit i. p. 645. B. ubi, postquam docuerat, duobus hominem quasi filis in diversa trahi, quorum meliori optimus quisque debeat obsequi, deinceps infert: Καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος ἂν εἴη· καὶ τὸ κρείττω ἑαυτοῦ καὶ ἥττω εἶναι, τρόπον τινὰ φανερὸν ἂν γίγνοιτο μᾶλλον ὃ νοεῖ κ. τ. λ. Sola verba primo adspectu et antequam in eorum sensum accuratius inquisieris, ridicula videri et *παράδοξα*, tum Clinias ait p. 627. C. *καὶ μάλα ἄτοπον, ὦ ξένε, τὰ νῦν λεγόμενον, ὅμως δ' ὁμολογεῖν οὕτως ἀναγκαιότατον*: tum enucleatius exponit Socrates Platonicus Rep. iv. p. 430. E. Οὐκοῦν τὸ μὲν κρείττω αὑτοῦ, γελοῖον; ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρείττων καὶ ἥττων δήπου ἂν αὑτοῦ εἴη, καὶ ὁ ἥττων κρείττων. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν ἅπασι τούτοις προσαγορεύεται. Τί δ' οὔ; Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, φαίνεταί μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος, ὡς δυεῖν ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἔνι, τὸ δὲ χεῖρον, καὶ ὅταν μὲν τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος ἐγκρατὲς ᾖ, τοῦτο λέγειν τὸ κρείττω αὑτοῦ (ἐπαινεῖ γοῦν)· ὅταν δὲ ὑπὸ τροφῆς κακῆς ἤ τινος ὁμιλίας κρατηθῇ ὑπὸ πλήθους τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὄν, τοῦτο δὲ ὡς ἐν ὀνείδει ψέγειν τε καὶ καλεῖν ἥττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκόλαστον τὸν οὕτω διακείμενον. Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη. Ἀπόβλεπε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πόλιν, καὶ εὑρήσεις ἐν αὐτῇ τὸ ἕτερον τούτων ἐνόν. κρείττω γὰρ αὐτὴν αὑτῆς δικαίως φήσεις προσαγορεύεσθαι· εἴπερ οὗ τὸ ἄμεινον τοῦ χείρονος ἄρχει, σῶφρον κλητέον καὶ κρεῖττον αὑτοῦ. Ἀλλ' ἀποβλέπω, ἔφη, καὶ ἀληθῆ λέγεις. Quid itaque? Etiamnum integrum putaveris locum, quo enuncietur, illud premere non convenire iis, quos rem quam verba potius spectare oporteat? Immo dicendum erat, nihil esse, quod sententiam per se verissimam, ob verborum inconcinnitatem, ubi e vulgari usu æstimaveris, secum pugnantium et sibi contraria pronunciantium, eam igitur sententiam quod debeant idcirco repudiare: decere sese, ut senes, uni intentos rei esse, ideoque accipere illam, nec in illa verba aucupari. Quid multa? Lege: Καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ἐμοί τε καὶ ὑμῖν, ἐν τούτῳ ὀνόματα θηρεύειν— Fic. *Nec mihi modo neque vobis decorum est in hoc verba aucupari, in quo dicitur—* Gorg. p. 489. B. *εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνει, τηλικοῦτος ὤν, ὀνόματα θηρεύων, καὶ ἐάν τις ῥήματι ἁμάρτῃ, ἕρμαιον τοῦτο ποιούμενος;* Boeckh. p. 83—85.

τοῦτο θηρεύειν] *Hoc captare* (ut videlicet impugnes), quod vulgo dicitur, domum, si pravi vincant, se ipsa inferiorem esse, igitur ipsa majoris partis victoria fieri inferiorem, contra illius clade superiorem. Verbum *θηρεύειν* spectat ad vulgares illas loquendi formulas: *κρείττω* et *ἥττω αὑτοῦ εἶναι*, in quibus absurdi quid et contrarii inesse, jam supra Clinias observavit: cf. Plat. Polit. iv. p. 430. E. Et vulgares illas loquendi rationes respici, non rem ipsam reprobari, docent et appositum *ὅτι λέγοιτο ἄν*, et quæ infra sequuntur *πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον*. Quocirca non est, cur cum Böckhio scribamus *ἐν τούτῳ ὀνόματα θηρεύειν*, licet Ficin. verterit, *in hoc verba aucupari*. Haud dubie enim Ficin. illius *ὀνόματα θηρεύειν* in Gorg. 489. B. memor, perspicuitatis gratia apposuit *verba*. Ast.

ΚΛ. Ἀληθέστατα, ὦ ξένε, λέγεις.

ΜΕ. Καλῶς μὲν οὖν, ὥς γε καὶ[w] ἐμοὶ ξυνδοκεῖν τό γε τοσοῦτον τὰ νῦν.

ΑΘ. Ἴδωμεν δὴ καὶ τόδε. τούτοις τοῖς ἄρτι λεγομένοις ἀδελφοῖς γένοιτ' ἄν πού τις δικαστής;

ΚΛ. Πάνυ γε.

ΑΘ. Πότερος οὖν ἀμείνων; ὅς τις τοὺς μὲν ἀπολέσειεν αὐτῶν ὅσοι κακοί, τοὺς δὲ βελτίους ἄρχειν αὐτοὺς αὐτῶν προστάξειεν, ἢ ὅδε[x] ὃς ἂν τοὺς μὲν χρηστοὺς ἄρχειν, τοὺς
III. ii. 186. χείρους δ' ἐάσας ζῆν ἄρχεσθαι ἑκόντας ποιήσειε; τρίτον δέ[y] που δικαστὴν πρὸς ἀρετὴν εἴπωμεν, εἴ τις εἴη τοιοῦτος, ὅς τις παραλαβὼν συγγένειαν[z] μίαν διαφερομένην μήτε
II. 628. ἀπολέσειε μηδένα, διαλλάξας δὲ εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον

—[v] αὐτῶν ἀδίκους υ.—[v] ποτ' υ.—[w] καὶ om Afhr.—[x] ὅδ' ϧ.—[y] δὴ υ.—[z] ξ. ϧ—

πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον] Hæc, quæ vulgo male explicant (Ficinus enim vertit, *quod multi facere solent*, et Cornar. *juxta multorum consuetudinem*), opposita sunt sequentibus, ἥτις ποτέ ἐστι φύσει. Melius sensum expressit Serranus vertendo: *non enim in eo nunc versamur, ut perspiciamus, quam consentanee aut dissentanee vocabula illa ex vulgi usu atque consuetudine usurpentur.* Sensus universæ orationis est: *non verba spectamus eorumque rectum ac convenientem usum, sed rem* (leges) *ejusque naturam.* Opposita sibi sunt εὐσχημοσύνης (qui est conveniens rectusque usus) et ὀρθότητος—ἀσχημοσύνης (et hic est perversus verborum usus, qui contrarii ideoque absurdi quid atque ridiculi continet) et ἁμαρτίας; ῥημάτων—νόμων; πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον—ἥτις ποτέ ἐστι φύσει.—In sequentt. post δικαστής interrogationis signum delevimus. Ast.

μήτε ἀπολέσειε] Steph. pro μήτε particula volebat μήποτε; nihil enim esse, quod τῷ μήτε apte subjungatur. Nempe nesciebat aut oblitus erat, τῷ μήτε subjungi δὲ, ut p. 639. C. ὁ δὲ μήθ' ἑωρακὼς εἴη ποτ' ὀρθῶς αὐτὴν αὐτῇ κοινωνοῦσαν μετ' ἀρχόντων, ἀεὶ δὲ ἄναρχον ἢ μετὰ κακῶν ἀρχόντων ξυνοῦσαν. Nec aliter sibi respondent τε et δέ. P. 641. B. γενόμενοι δὲ τοιοῦτοι τά τ' ἄλλα πράττοιεν καλῶς, ἔτι δὲ κἂν νικῷεν τοὺς πολεμίους μαχόμενοι. Add. p. 649. B. ii. p. 664. B. Menon. p. 93. C. Alcib. pr. p. 104. B. Sympos. p. 186. E. Idem reducendum Legg. iv. p. 715. A. ἀρχῶν περιμαχήτων γενομένων οἱ νικήσαντες τά τε πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὕτως ἀσφετέρισαν σφόδρα, ὥστε ἀρχῆς μηδ' ὁτιοῦν μεταδιδόναι τοῖς ἡττηθεῖσι, μήτε αὐτοῖς μήτε ἐκγόνοις· παραφυλάττοντες δ' ἀλλήλους ζῶσιν— Ita Steph. de sola conjectura edidit. At recte Ald. Bas. utraque et cod. Leid. τά τε πράγμ. cui respondent illa παραφυλάττοντες δὲ κ. τ. λ. Eodem se modo excipiunt καὶ et δὲ, ut Eryx. p. 393. E. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἄριστα πράττοιεν, ὅσοιπερ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τὰ δὲ πλεῖστα κατορθοῖεν. Menex. p. 235. E. ἀλλ' ἥπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἀπεῖργασται ῥήτορας, ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα—ubi pessime Gottleb. Animadvertent autem lectores, non in omnibus pariter frequens, sed in certis quibusdam locutionibus frequentius esse hoc dicendi genus, v. c. in illo τά τε ἄλλα, ἔτι δὲ, vel ὡσαύτως δὲ, μάλιστα δὲ etc. Boeckh. p. 86—87.

μήτε] Particulam μήτε in μήποτε mutandam censeo, quum nihil sit, quod illi apte subjungatur. Steph. Miror, virum Græce doctissimum non advertisse, δὲ respondere prægresso μήτε, quum hoc passim occurrat. Vid. Brunck. ad Eurip. Orest. 295. et Matthiæ Gr. Gr. p. 898. Ast.

νόμους αὐτοῖς θεὶς πρὸς ἀλλήλους παραφυλάττειν δύναιτο, ὥστε εἶναι φίλους.

ΚΛ. Μακρῷ ἀμείνων γίγνοιτ' ἂν ὁ τοιοῦτος δικαστής τε καὶ νομοθέτης.

ΑΘ. Καὶ μὴν τοὐναντίον γε ἢ πρὸς πόλεμον ἂν βλέπων αὐτοῖς τοὺς νόμους διανομοθετοῖ.

ΚΛ. Τοῦτο μὲν ἀληθές.

ΑΘ. Τί δ' ὁ τὴν πόλιν ξυναρμόττων; πρὸς πόλεμον αὐτῆς[a] ἂν τὸν ἔξωθεν βλέπων τὸν βίον κοσμοῖ μᾶλλον, ἢ πρὸς πόλεμον τὸν ἐν αὐτῇ γιγνόμενον ἑκάστοτε, ἣ δὴ καλεῖται στάσις; ὃν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλοιτο μήτε γενέσθαι ποτὲ ἐν ἑαυτοῦ πόλει γενόμενόν τε ὡς τάχιστα ἀπαλλάττεσθαι.

δύναιτο] Ald. Bas. 1. et 2. secuti, comma delevimus, quia verba πρὸς ἀλλήλους conjungi oportet cum φίλους εἶναι, qua verborum trajectione nihil frequentius, velut ii. 12. p. 671. D. μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀθορύβων. iii. 11. p. 693. C. καὶ ἄλλα δὴ πολλὰ ὑμᾶς τοιαῦτα ἂν γίγνηται ῥήματα μὴ διαταραττέτω. c. 13. p. 697. C. εἰρήσθω ταῦτα, ἢ πῶς, ἡμῖν; Ibid. ἡ Περσῶν περὶ διάσκεψις τῆς πολιτείας. iv. 5. p. 711. E. ὡσαύτως δὲ καὶ ξυμπάσης δυνάμεως ὁ αὐτὸς πέρι λόγος. c. 8. p. 717. A. βέλη δὲ αὐτοῦ καὶ οἷον ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις. vi. 1. 752. B. περὶ τί βλέπων καὶ ποῖ μάλιστα αὐτὸ εἴρηκας τανῦν; c. 8. 760. A. πόλεως μὲν οὖν αἱ φρουραὶ πέρι ταύτῃ γιγνέσθωσαν. c. 23. 784. A. τοῖς ἄρχουσιν ὁπόσας ἂν δοκῇ προστάττειν τε καὶ ὁπόταν. vii. 3. p. 792. C. Τοῦτ' οὐκέτ' ἂν ἐγὼ, Κλεινία, ξυνακολουθήσαιμ' ἄν, ὦ θαυμάσιε. c. 18. p. 815. D. τὸ μὲν ἐκ πόνων τινῶν αὐτοῦ καὶ κινδύνων διαπεφευγότων εἰς ἀγαθά. c. 23. p. 824. B. τούτων δὴ πάντων ἔπαινος μὲν πέρι cet. viii. 4. p. 834. D. θηλείας δὲ περὶ τούτων νόμοις μὲν καὶ ἐπιτάξεσιν οὐκ ἄξια βιάζεσθαι τῆς κοινωνίας. Sic et ix. 14. p. 876. B. x. 4. 890. E. xi. 12. 934. A. c. 14. p. 937. A.—Etiam post θεὶς comma expunximus, quia verba νόμους αὐτοῖς θεὶς arte cohærent cum παραφυλάττειν: legibus enim scribendis judex curat ac prospicit, ut cives concorditer vivant. Ast.

βλέπων] Bas. 2. βλέπον, vitiose. Mox διανομοθετοίη scripsimus pro διανομοθετοῖ; sic et κοσμοίη. Ast.

στάσις] Polit. v. 16. 470. B. Φαίνεταί μοι, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα τὰ ὀνόματα, πόλεμός τε καὶ στάσις, οὕτω καὶ εἶναι δύο, ὄντα ἐπὶ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖν· λέγω δὲ τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκεῖον καὶ ξυγγενὲς, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. Ast.

γενόμενόν τε] Hæc verba hanc debent continere sententiam: *Quod bellum quivis cupiet in sua civitate quum maxime ne existere quidem, sin autem exstiterit, exstingui quam citissime.* Legendum igitur certissime ὃν μάλιστα μὲν ἅ. ἂν β. μηδὲ γενέσθαι ποτὲ ἐ. ἑ. π. γενόμενον δὲ ὡ. τ. ἀ. cf. vi. p. 758. C. καὶ δὴ καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἑκάστοτε νεωτερισμῶν ἕνεκα παντοδαπῶν εἰωθότων ἀεὶ γίγνεσθαι· ὅπως ἂν μάλιστα μὲν μὴ γίγνωνται, γενομένων δὲ ὅτι τάχιστα αἰσθομένης τῆς πόλεως ἰαθῇ τὸ γενόμενον. Rep. viii. p. 564. B. τούτω τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ταράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένω, οἷον περὶ σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή· ὦ δὴ καὶ δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἰατρόν τε καὶ νομοθέτην πόλεως μὴ ἧττον ἢ σοφὸν μελιτουργὸν πόρρωθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα μὲν ὅπως μὴ ἐγγένησθον, ἂν δὲ ἐγγένησθον, ὅπως ὅτι τάχιστα σὺν αὐτοῖς τοῖς κηρίοις ἐκτετμῆσθον. Aristot. Polit. vii. 17. p. 502. ὅλως μὲν οὖν αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς πόλεως ὥσπερ ἄλλο τι δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξορίζειν —μάλιστα μὲν οὖν ἐκ τῶν νέων, ὅπως μήτε λέγωσι μήτε ἀκούωσι μηδὲν τοιοῦτον· ἐὰν δέ τις φαίνηταί τι λέγων ἢ πράττων τῶν ἀπηγορευμένων, τὸν μὲν

ΚΛ. Δῆλον ὅτι πρὸς τοῦτον.

ΑΘ. Πότερα δ'[b] ἀπολομένων αὖ τῶν ἑτέρων εἰρήνην τῆς στάσεως γενέσθαι, νικησάντων δὲ ποτέρων,[c] δέξαιτ' ἄν τις μᾶλλον ἢ φιλίας τε καὶ εἰρήνης ὑπὸ διαλλαγῶν γενομένης οὕτω τοῖς ἔξωθεν πολεμίοις προσέχειν ἀνάγκην εἶναι[d] τὸν νοῦν;

III. ii. 187. ΚΛ. Οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ κείνως περὶ τὴν αὑτοῦ γίγνεσθαι πόλιν.

ΑΘ. Οὐκοῦν καὶ νομοθέτης ὡσαύτως;

ΚΛ. Τί μήν;

ΑΘ. Ἆρ' οὖν οὐ τοῦ ἀρίστου ἕνεκα πάντα ἂν τὰ νόμιμα τιθείη πᾶς;

ΚΛ. Πῶς δ' οὔ;

ΑΘ. Τό γε μὴν ἄριστον οὔτε ὁ πόλεμος οὔτε ἡ στάσις, ἀπευκτὸν δὲ τὸ δεηθῆναι τούτων, εἰρήνη δὲ πρὸς ἀλλήλους ἅμα καὶ φιλοφροσύνη. καὶ δὴ καὶ τὸ νικᾶν, ὡς ἔοικεν, αὐτὴν αὑτὴν πόλιν οὐκ ἦν τῶν ἀρίστων ἀλλὰ τῶν ἀναγκαίων, ὅμοιον ὡς εἰ κάμνον σῶμα ἰατρικῆς καθάρσεως τυχὸν ἡγοῖ-

[a] αὑτοῖς υ.—[b] δ' om pr Ξ.—[c] τῶν ἑτέρων ς.—[d] ἀνάγκην εἶναι προσέχειν Ξ.—

ἐλεύθερον, μήπω δὲ κατακλίσεως ἠξιωμένον ἐν τοῖς συσσιτίοις, ἀτιμίαις κολάζειν καὶ πληγαῖς, τὸν δὲ πρεσβύτερον τῆς ἡλικίας ταύτης, ἀτιμίαις ἀνελευθέροις, ἀνδραποδωδίας χάριν. Qui locus adhuc a nemine intellectus est. Etenim vulgo ita accipiunt, ut a verbis ἐὰν δέ τις nova plane periodus incipiat, et illa μάλιστα μὲν οὖν ἐκ τῶν νέων vertant: *Maxime igitur ab adolescentibus obscœnitatem verborum oportet legislatorem exterminare, ne aliquid dicant vel audiant hujussemodi*; ideoque post v. νέων commate interpungunt. Sed falsa omnia; vera interpunctio est, quam restituimus nos, et verus sensus hic: *Omnino igitur exterminari ex civitate* αἰσχρολογία *debet, et prospici, ut maxime quidem nihil omnino ejusmodi inde a pueris cives dicant vel audiant: sin autem quis deprehendatur, qui vetitum quid dicat aut faciat, is ut puniatur.* Boeckh. p. 87—88. Sed primum illud *quam maxime* de suo orationi intulit vir doctus, deinde non μηδὲ, *nequidem*, sed μήτε legitur, cui respondet τε post γενόμενον. Etiam Ficin. vulgatam expressit scripturam vertendo: *quæ minime omnium esse in civitate sua quivis eligat, et, si accidant, quam ocius fieri potest, sedari cupiat.* Ast.

κείνως] Sic etiam alibi κείνως, pro ἐκείνως. Steph.

αὖ τῶν] Bas. 2. αὐτῶν, et mox cum Bas. 1. κεῖνος. Ionicum illud κείνως facile removeri posset scribendo ἢ 'κείνως, si necesse esset. Sic etiam lib. ii. 2. p. 654. C. ἢ κεῖνος. xii. 3. p. 944. D. κείνῃ τῇ γενέσει. Demosthen. π. συμμορ. p. 187, 28. Reisk. Cf. Lexic. Xenophont. Ast.

οὐκοῦν] Vide annon potius scribendum sit οὔκουν. Steph. Mihi magis idoneum videtur vulgatum, quod et Ficinus expressit. Bip.

τό γε μὴν ἄριστον] Laudat Clemens Alexandr. Strom. ii. 5. p. 369. B. Sylb. t. i. p. 441. Pott. ubi legimus Τὸ δὲ οὐθ' ὁ πόλεμος—ἀπευκτὸν γὰρ—φιλοφροσύνη τὸ κράτιστον. Ast.

ὅμοιον ὡς] Supplenda est particula, (*scilicet, nimirum*), quæ ante enuntiationes et comparativas et explicationi

τό[e] τις ἄριστα πράττειν τότε, τῷ δὲ[f] μηδὲ τὸ παράπαν δεηθέντι σώματι μηδὲ προσέχοι[g] τὸν νοῦν. ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν ἢ καὶ ἰδιώτου διανοούμενος οὕτω τις οὔτ' ἄν ποτε πολιτικὸς[h] γένοιτο ὀρθῶς, πρὸς τὰ ἔξωθεν πολεμικὰ ἀποβλέπων μόνον καὶ πρῶτον,[i] οὔτ' ἂν νομοθέτης ἀκριβής, εἰ μὴ χάριν εἰρήνης τὰ πολέμου νομοθετοῖ[k] μᾶλλον ἢ τῶν πολεμικῶν ἕνεκα τὰ τῆς εἰρήνης.

§. 5. ΚΛ. Φαίνεται μέν πως ὁ λόγος οὗτος, ὦ ξένε,

[e] ἡγεῖτο v.—[f] δὲ om f.—[g] προσέχειν Ξ.—[h] πολεμικὸς Ξ.—[i] πρῶτον καὶ μόνον t.

inservientes omitti solet. Sic i. 11. 641. E. Ἀλλὰ χρὴ ποιεῖν οὕτως, (*scilicet*) ὑμᾶς τε ἐπὶ τὸ μαθεῖν καὶ ἐμὲ ἐπὶ τὸ δηλῶσαι πειρώμενον ἀμφοτέρως ξυντεῖναι τὸν λόγον. 642. A. ὁρᾶτε οὖν, τί ποιῶμεν, (*nempe*) εἰ ταῦτα μὲν ἐάσαιμεν ἐν τῷ παρόντι, μετεκβαῖμεν δ' εἰς ἕτερόν τινα νόμων πέρι λόγον. ii. 5. p. 659. E. iii. 6. p. 685. C. vi. 9. 762. D. ix. 1. 853. D. c. 10. p. 879. E. Cf. ad Polit. ii. 11. p. 370. E. vi. 11. 497. B. c. 18. p. 508. C. et Heind. ad Theæt. §. 76. Deinde particula δὲ post ὡσαύτως illata est, sicuti, prægresso ὥσπερ, solet οὕτως δὲ sequi. Vid. Bast. Epist. Crit. p. 227. et Heind. ad Phædon. §. 46. Ast.

προσέχοι] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. προσέχειν; sensus vero postulat προσέχοι, ut Steph. correxit; nec aliter Ficin. legit, quum verterit: *simile est, ac si quis optime cum ægrotante agi putet, dum curatur, nec de illo omnino quicquam cogitet, qui nunquam ægrotaverit.* Ast.

πολιτικὸς] Vox ista πολιτικὸς ex vet. exempl. sumpta est: a quibus tamen fortasse dissentiendum potius hoc in loco fuit, retinendo πολεμικός. Quinetiam post ὀρθῶς, quam ante, malim interpungere. Steph.

πολιτικὸς] Sic pro πολεμικὸς, quod Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibent, Cornar. correxit et Steph. reposuit. Etiam Ficin. vertit, *nec civilis revera unquam vir erit.* Steph. postea retentum malebat πολεμικὸς, eique assentitur Gottleb. in Act. Erudit. p. 537. falso. Etenim non de πολεμικῷ, sed de πολιτικῷ civitatem instituente sermo est (supra, Τί δ' ὁ τὴν πόλιν ξυναρμόττων; Quem excipit νομοθέτης: Οὐκοῦν καὶ νομοθέτης ὡσαύτως;) quem Atheniensis monet, si verus πολιτικὸς esse velit, non externa bella potissimum oportere respicere (in quo ipso Cretensium civitatem vituperaverat), sed interiorem civium concordiam. Ineptus vero sensus esset, si πολεμικὸς diceretur non vere πολεμικὸς esse, si externa potissimum bella respiceret: quasi, his sublatis, πολεμικὸς esse possit. Accedit, quod πολιτικὸς et νομοθέτης semper fere sic conjunguntur, ut bene Boeckhius observavit. Crebro autem πολεμικὸς et πολιτικὸς permutata reperiuntur, ut l. xi. 5. p. 922. Ast.

ὀρθῶς—ἀποβλέπων] Inepte adverbium ὀρθῶς trahi ad participium ἀποβλέπων, viderunt Ficin. Cornar. Steph. qui post illud ὀρθῶς interpungendum censent. Sed ne hoc quidem placet. Leg. πολιτικὸς γένοιτο ὀρθὸς, ut respondeat νομοθέτῃ ἀκριβεῖ. Πολιτικὸς substantive dicitur. v. p. 742. D. τοῦ νοῦν ἔχοντος πολιτικοῦ. Sunt, qui putent ob nexum sententiarum reducendam postliminio esse pristinam lectionem πολεμικὸς, quod confundi cum v. πολιτικὸς, multis docet Dorvill. ad Chariton. p. 680. Lips. At falluntur. Semper enim conjunguntur πολιτικὸς et νομοθέτης. Vide quæ dixi ad iii. p. 688. A. Add. ii. p. 657. A. Aristot. Polit. vii. 2. p. 423. Boeckh. p. 88—89.

ὀρθὸς] Ita scripsimus, quod et sensus et sequentia νομοθέτης ἀκριβὴς postulant. Præterea post ὀρθὸς comma posui, quod in Steph. male post γένοιτο comparet. Ald. Lov. Bas. 1. et 2. sine ulla distinctione scribunt γένοιτο ὀρθῶς πρὸς τὰ ἔξωθεν cet. Ast.

τὰ πολέμου] Ni fallor, propter χάριν εἰρήνης pro τὰ τοῦ πολέμου (notissimo illo, de quo v. quæ Fischer. ad Weller. t. i. p. 335. congessit) positum est. Similiter x. 8. init. τὰ ψυχῆς, et c. 10. Τούτοις μὲν τοίνυν ἡμῖν τὸ λόγων τέλος ἐχέτω. Ast.

III. 8. 188. ὀρθῶς εἰρῆσθαι, θαυμάζω γε μὴν εἰ τά τε παρ' ἡμῖν[l] νόμιμα καὶ ἔτι τὰ περὶ Λακεδαίμονα μὴ πᾶσαν τὴν σπουδὴν τούτων ἕνεκα πεποίηται.

II. 629. ΑΘ. Τάχ' ἂν ἴσως· δεῖ δ' οὐδὲν σκληρῶς ἡμᾶς αὐτοὺς[m] διαμάχεσθαι τὰ νῦν, ἀλλ' ἠρέμα ἀνερωτᾶν, ὡς μάλιστα περὶ ταῦτα ἡμῶν τε καὶ ἐκείνων[n] σπουδαζόντων. καί μοι τῷ λόγῳ ξυνακολουθήσατε. προστησώμεθα[o] γοῦν Τύρταιον,[p] τὸν φύσει μὲν Ἀθηναῖον, τῶνδε[q] δὲ πολίτην γενόμενον, ὃς δὴ μάλιστα ἀνθρώπων περὶ ταῦτα ἐσπούδακεν εἰπὼν ὅτι

οὔτ' ἂν μνησαίμην οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην

—[l] νομοθετεῖ f.—[l] ἡμῶν v.—[m] libri αὐτοὺς.—[n] κἀκείνων h.—[o] προσθησώμεθα h.

§. 5. *θαυμάζω γε μὴν*] Sensus est: *tamen mirum mihi videtur, ni leges et nostræ et Lacedæmoniæ omnem, quam in civitate constituenda posuerunt, operam huic rei dicaverint*, h. e. ni omnium maxime bellum respexerint: tamen dubito, leges Creticas et Lacedæmonias ad aliud quid spectare.—Γὲ *μὴν* est *at vero, attamen*, ut iv. 1. 705. A. *πρόσοικος γὰρ θάλασσα χώρᾳ τὸ μὲν παρ' ἑκάστην ἡμέραν ἡδὺ, μάλα γε μὴν ὄντως ἁλμυρὸν καὶ πικρὸν γειτόνημα.* vi. 5. p. 757. D. *ἀναγκαῖόν γε μὴν καὶ τούτοις παρωνυμίοισί ποτε προσχρήσασθαι πόλιν ἅπασαν.* c. 14. 769. B. *χρησόμεθά γε μὴν τῷ νῦν παρατυχόντι* cet. c. 19. p. 777. E. *κολάζειν γε μὴν ἐν δίκῃ δούλους δεῖ.* vii. 10. 803. B. *ἀναγκαῖον γε μὴν σπουδάζειν, τοῦτο δὲ οὐκ εὐτυχές.* xi. 4. p. 919. E. *τὸ δ' ἐλευθερικὸν καὶ ἀνελεύθερον ἀκριβῶς μὲν οὐ ῥᾴδιον νομοθετεῖν, κρινέσθω γε μὴν ὑπὸ τῶν τὰ ἀριστεῖα εἰληφότων.*—*τούτων ἕνεκα*, int. *τῶν πολεμικῶν*, i. e. *τοῦ πολέμου.* Ast.

τάχ' ἂν ἴσως] Int. *τούτων ἕνεκα πεποίηται*: *fortasse hoc verum est* (omnia in civitatibus illis ad bellum spectare); *attamen nos non acerbe inter nos contendere, sed leniter hac de re quærere decet.* Τάχα et *ἴσως* posita sunt *ἐκ παραλλήλου*, quod dicitur, ut c. 10. p. 640. E. iii. 1. 676. C. c. 7. p. 686. D. iv. 1. v. 13. 744. A. vii. 8. 709. E. ix. 5. p. 859. C. x. 10. 900. C. Cf. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 235. et Heind. ad Euthydem. p. 304. Similia sunt *οὕτω* et *ταύτῃ* iii. 4. *ταῦτα—οὕτω* c. 15. iv. 6. 714. D. vi. 2. 753. C. *κατὰ ταῦτα—ταύτῃ* vi. 11. p. 765. B. vii. 12. p. 807. A. C. Cf. x. 4. 889. C. xi. 2. 914. E. c. 9. p. 929. C. xii. 3. p. 947. D.—*εἰς δύναμιν* et *ὅτι μάλιστα* iv. 8. v. 10. vi. 12.—*ἐκ τοῦ παραχρῆμα* et *ἐξαίφνης* ix. 8. p. 867. A.—*ὀρθῶς* et *μετὰ δίκης* ix. 9.—*παντάπασι* et *πάντως* Epinom. 4. Vide quæ de hac, quæ Atticis præcipue placuit, verborum redundantia collegerunt Maittaire in Græc. ling. dialect. p. 97. et Faehse in Syllog. Lect. Platon. p. 357.—Pro *ἀνερωτᾶν* Cod. Voss. *ἂν ἐρωτᾶν*, vitiose. Ast.

μάλιστα ἀνθρώπων] *Quam maxime* (magis quam alius ullus homo). Ἀνθρώπων enim superlativis ita apponitur, ut eorum significationem augeat. Sic *μάλιστ' ἀνθρώπων* Xenoph. Cyrop. vii. 2. 8. Anab. i. 3. 15. Memor. i. 2. 62. *ἄριστά γ' ἀνθρώπων* Theæt. 148. B. *κάλλιστα ἀνθρώπων* leg. i. 9. p. 636. E. Euthyphr. c. 16. p. 13. E. *ἀκριβέστατα ἀνθρώπων* Hipp. Maj. 285. C. *ἥδιστ' ἀνθρώπων* Lys. Orat. p. 63. t. v. *οἰκειότατ' ἀνθρώπων* ib. p. 828. *ἀναισχυντότατ' ἀνθρώπων* Demosth. contra Aphob. i. p. 819. *ὠμότατ' ἀνθρώπων* id. p. 821. Cf. Boissonad. ad Philostrat. p. 571. Similiter *ἐξ ἀνθρώπων* et *ἐν ἀνθρώποις* adjectivis vel substantivis adjuncta eminens quid et immensi significant, vid. Abresch. ad Æschyl. t. i. p. 140. et 651. Bernard. et Hemsterhus. ad Thom. Mag. Addend. p. 359. Taylor. ad Lys. p. 494. ed. Reisk. et Wesseling. ad Herodot. p. 176. Ast.

οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ] Ante omnia in Tyrtæi loco corrigendum οὔτ'

οὔτ' εἴ τις πλουσιώτατος ἀνθρώπων εἴη,[r] φησίν, οὔτ' εἰ πολλὰ ἀγαθὰ κεκτημένος, εἰπὼν σχεδὸν ἅπαντα, ὃς μὴ περὶ τὸν πόλεμον ἄριστος γίγνοιτ' ἀεί. ταῦτα γὰρ ἀκήκοας που καὶ σὺ τὰ ποιήματα· ὅδε μὲν γάρ, οἶμαι, διακορὴς αὐτῶν ἐστίν.

ΜΕ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΛ. Καὶ μὴν καὶ παρ' ἡμᾶς ἐλήλυθε κομισθέντα[s] ἐκ Λακεδαίμονος.

ΑΘ. Ἴθι νῦν[t] ἀνερώμεθα[u] κοινῇ τουτονὶ τὸν ποιητὴν οὐ-

—[p] τυρταῖον r.—[q] των r.—[r] ἀνθρ. εἴη πλουσ. f.—[s] νομισθέντα h.—[t] νῦν pr A, δὴ

εἴ τις πλ. et οὐδ' εἰ πολλ. e lege sermonis. Cf. Tyrt. Fragm. p. 108. Πολλὰ ἀγαθὰ et ἅπαντα ἀγαθὰ habent fere proverbialem usum. Eupolis Marica apud Schol. Plat. Ruhnk. p. 7. Καὶ πόλλ' ἀγάθ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγὼ 'Ατόπως καθίζων, κοὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν. Ubi scribe πολλά γ' ἀγάθ', evincente metro. Usitatissima formula est πάντα ἀγαθὰ s. καλὰ κεκτῆσθαι. ii. p. 653. A. τέλειος δ' οὖν ἔστιν ἄνθρωπος ταῦτα καὶ τὰ ἐν τούτοις πάντα κεκτημένος ἀγαθά. p. 660. E. οὔτ' ἂν μνησαίμην, φησὶν ὑμῖν ὁ ποιητής, εἴπερ ὀρθῶς λέγει, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, ὃς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ κτῷτο. p. 661. C. τὸν ξύμπαντα χρόνον ἀθάνατον ὄντα καὶ κεκτημένον πάντα τὰ λεγόμενα ἀγαθά. Euthyd. p. 280. D. εἴ τις κεκτημένος εἴη πλοῦτόν τε καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν πάντα τὰ ἀγαθά. Idem reponendum Politic. p. 273. B. παρὰ μὲν γὰρ τοῦ ξυνθέντος πάντα καλὰ κέκληται. Recte Bas. utraque κέκτηται, quod qui damnavit, istum non refutabimus. Agnoscunt Fic. *possidet*, Plutarch. t. ii. p. 1015. C. Clem. Alex. Strom. iii. p. 186. 31. Procl. in Tim. ii. p. 114. Non male etiam Plutarch. et Clem. πάντα τὰ καλά. Boeckh. p. 89—90.

οὔτ' ἂν μνησαίμην] Legitur hic versus etiam l. ii. p. 660. E. et apud Stob. Serm. xlix. p. 353. 50. ubi scribitur τιθείην pro τιθείμην, sed rectius habet τιθείμην; dicitur enim ἐν λόγῳ τίθεσθαι (*rationem habere, æstimare*), non τιθέναι (v. Valcken. ad Herod. ii. p. 172.) ut bene jam Gottleber observavit. Deinde οὐδ'—οὐδ' pro οὔτ'—οὔτ' scripsimus, quod et sensus postulat et in Tyrtæi Fragm. legitur, v. Stob. l. l. et Tyrt. edit. p. 108. Ast.

ἅπαντα] πάντα ἀγαθὰ s. καλὰ κεκτῆσθαι proverbialiter fere dici, observavit et exemplis illustravit Boeckh. c. 6. ἅπαντα γὰρ τὰ ἀγαθὰ πορίζουσι. iv. 5. p. 711. D. μυρία καὶ πάντ' ἐν πόλει ἀγαθὰ ἀπεργάζεται, ἐν ᾗ ποτ' ἂν ἐγγένηται. Ast.

ἴθι νῦν δή, ἀνερώμεθα] Passim νῦν δὴ et δὴ νῦν a librariis confundi, notum est ex aliis Platonis locis, ut Gorg. p. 448. A. Charmid. p. 156. D. Alcib. pr. p. 132. C. ubi conferendæ codd. lectiones. Non mirum igitur erit, si tale quid hic quoque acciderit. Et certe ita est: legendum ἴθι δὴ νῦν; nusquam enim ἴθι νῦν δή, ubivis est ἴθι δὴ νῦν, et sic etiam in ceteris exhortandi formulis. Sophist. p. 224. C. ἴθι δὴ νῦν, συναγάγωμεν αὐτό. Apol. p. 24. D. ἴθι δὴ νῦν, εἰπὲ τούτοις. Alcib. pr. p. 114. D. ἴθι δὴ νῦν, ἐπειδὴ τοῦ αὐτοῦ φαίνεται πολλούς τε καὶ ἕνα πείθειν, ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδεῖξαι— Legg. iii. p. 693. D. Ἀκοῦσον δὴ νῦν. Homer. Od. B. 25. 161. 229. Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅ,ττι κεν εἴπω. Eurip. Hec. 814. Ἄκουε δὴ νῦν, τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς. Phœn. 918. Ἄκουε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibid. 1436. Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά. Aristoph. Nub. 496. εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοδί. Ibid. 745. εἰπὲ δὴ νῦν μοι— Thesm. 795. φέρε δὴ νῦν, εἰ κακόν ἐσμεν, Τί γαμεῖθ' ἡμᾶς; Boeckh. p. 90—91.

ἴθι, νῦν δὴ ἀνερώμεθα] Vulgo scribitur Ἴθι νῦν δὴ ἀνερώμεθα. Boeckhius vero legendum esse censebat ἴθι δὴ νῦν; sed observasse mihi videor, particulam νῦν, si ad imperativum pertineat, δὴ sibi præpositum habere, ut ἴθι δή νυν (pro δὴ νῦν enim tunc δή νυν scribendum est, vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 918. et 1418.

τωσί πως, "Ω Τύρταιε,[v] ποιητὰ θειότατε· δοκεῖς γὰρ δὴ
σοφὸς ἡμῖν εἶναι καὶ ἀγαθός, ὅτι τοὺς μὲν ἐν τῷ[w] πολέμῳ
III. ii. 189. διαφέροντας διαφερόντως ἐγκεκωμίακας· ἤδη οὖν τυγχά-
νομεν ἐγώ τε[x] καὶ ὅδε καὶ Κλεινίας ὁ Κνώσιος οὑτοσὶ[y]
ξυμφερόμενοί σοι περὶ τούτου σφόδρα, ὡς δοκοῦμεν· εἰ δὲ
περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν ἀνδρῶν ἢ μή, βουλόμεθα σαφῶς
εἰδέναι. λέγε οὖν ἡμῖν, ἆρα εἴδη δύο πολέμου, καθά περ
ἡμεῖς, ἡγεῖ[z] καὶ σὺ σαφῶς; ἢ πῶς; Πρὸς ταῦτα, οἶμαι,
κἂν πολὺ[a] φαυλότερος εἴποι Τυρταίου τις τἀληθές, ὅτι
δύο, τὸ[b] μὲν ὃ καλοῦμεν ἅπαντες στάσιν, ὃς δὴ πάντων
πολέμων χαλεπώτατος, ὡς ἔφαμεν ἡμεῖς νῦν δή· τὸ δ'
ἄλλο πολέμου θήσομεν, οἶμαι, γένος ἅπαντες ᾧ πρὸς τοὺς
ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους χρώμεθα διαφερόμενοι, πολὺ
πρᾳότερον ἐκείνου.

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Φέρε δή, ποτέρους καὶ πρὸς πότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον οὕτως ὑπερεπήνεσας,[c] τοὺς δ' ἔψεξας τῶν ἀνδρῶν;

νῦν t: νῦν δὴ *s.—[u] ἐρώμεθα pr Ω.—[v] τυρταῖε t.—[w] τῷ om pr Ξ.—[x] γε (τ) A.—[y] οὑτωσὶ pr ΞΩ.—[z] ἡγεῖ t et pr Ω, ἡγειῇ v.—[a] πάνυ v.—[b] τὰ f.—[c] οὕτως τοὺς μὲν

Fischer. ad Weller. t. i. p. 262. Est enim νῦν, particula temporis, νυν vero encliticum *igitur*), ut ἄκουε δή νυν: contra si νῦν est *nunc*, δὴ ipsi subjici, ut vii. 7. p. 797. E. ὅ τί περ εἶπον νῦν δή. c. 8. p. 800. A. καθάπερ ἐῤῥήθη νῦν δή. Gorg. 462. B. καὶ νῦν δή, τούτων ὁπότερον βούλει, ποίει, ἐρώτα ἢ ἀποκρίνου. et sic sexcenties occurrit. Nostro in loco νῦν δὴ aperte est *nunc* et ad ἀνερώμεθα pertinet, ἴθι vero, agedum, usitata illa est adhortandi formula; quocirca post ἴθι comma posui. Vernacula hujus loci translatio hæc est: *Wohlan, wir wollen jetzt gemeinsam diesen Dichter befragen*; contra Ἴθι δή νυν ἀνερώμεθα esset: *Wohlan nun, wir wollen gemeinsam diesen Dichter befragen.* Ast. qui sic in Addend. 'Correctio, quam Boeckhius proposuit, usu illo, quo imperativo ἴθι particula δὴ subjicitur, valde commendatur. Sic Protag. 332. D. ἴθι δὴ—ἀναλογισώμεθα. 333. B. ἴθι δὴ—μὴ ἀποκάμωμεν. D. ἴθι δὴ—ἐξ ἀρχῆς μοι ἀπόκριναι. Cf. Phileb. 27. D. 29. A. 66. D. Politic. 305. B. Politia ix. 580. B. Simile est illud Sophist. 239. B. εἶα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα, ubi δή νυν scribendum esse censeo, ut in Apolog. 24. C. (c. 12.) ubi vulgo legitur ἴθι δὴ νῦν εἰπὲ τούτους.'

οὕτως τοὺς μὲν ὑπερεπῄνεσας κ. τ. λ.] Voculas τοὺς μὲν, quæ absunt ab omnibus libris, Steph. male addidit de suo. Ellipsin satis usitatam illustrat Heusd. Spec. Crit. in Plat. p. 76. Interpolationem arguit etiam illud οὕτως ante τοὺς positum: pro quo Stephano certe οὕτω scribendum erat. V. Hesych. Etym. M. Thom. M. p. 664. quamquam apud Plat. in hoc sæpius est peccatum. Jungenda verba sunt πρὸς πότερον τὸν πόλεμον, *ad quodnam bellum respiciens.* Ita enim dicitur πότερος et ὁπότερος ὁ. V. Rep. ix. p. 585. B. Cratyl. p. 433. E. Hipparch. p. 227. C. Menon. p. 87. B. de Just. p. 375. A. Sensus interrogationis est: *Quosnam tu viros ita laudasti et quosnam vituperasti, in quonam belli genere?* Ad quam interrogationem duplici modo poterat responderi, aut *eos, qui in bello cum exteris nationibus dimicarunt*, aut *id bellum, quod adversus ex-*

ἔοικας μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἐκτός· εἴρηκας γοῦν ὧδε ἐν τοῖς ποιήμασιν, ὡς οὐδαμῶς τοὺς τοιούτους ἀνεχόμενος, Οἳ μὴ τολμήσωσι[d] μὲν[e]

ὁρᾶν φόνον αἱματόεντα,
καὶ δηΐων ὀρέγοιντ'[f] ἐγγύθεν ἱστάμενοι.

ὑπερεπῄνεσας r.—[d] τολμησωσι (ου supra) Ωυ: τολμήσουσι Ξr.—[e] μὲν delet Ξ.—[f] ὀρέγοιντ' r.

teros geritur. At nunc respondetur neutrum horum, sed aliquid aliud: ἔοικας μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἐκτός. Hoc manifeste est corruptum. Reponendum igitur aut τοὺς πρὸς τοὺς ἐκτὸς sc. πολεμίους πολεμοῦντας: aut πρὸς τὸν πρὸς τοὺς ἐκτὸς sc. πολεμίους πόλεμον; ut paullo ante: τὸ δ' ἄλλο πολέμου θήσομεν, οἶμαι, γένος ἅπαντες, ᾧ πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους χρώμεθα διαφερόμενοι. Posterius verum est. Etenim ab illo πρὸς τὸν librarii oculi aberrabant ad seq. πρὸς τούς: unde illud excidit. Boeckh. p. 91—92.

οὕτως ὑπερεπῄνεσας] Sic Ald. Bas. 1. 2. Cod. Voss. et Paris. Steph. de suo interposuit τοὺς μὲν post οὕτως, sine causa; τοὺς δὲ enim positum est, ac si τοὺς μὲν praecesserit, vid. ad c. 2. Ast.

πρὸς πότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον] *Respectu utrius belli generis eos laudans*, h. e. utrum belli genus (externum an internum) respiciens. Ceterum ne forte quispiam suspicetur, τῶν πολέμων scribendum esse, haud abs re esse puto monere, post πότερος et ὁπότερος substantivum cum articulo sequi eodem et numero et casu. Exempla collegit Boeckhius Praefat. ad Simon. Socrat. p. viii. Ast.

τοὺς πρὸς τὸν ἐκτὸς] Sic de conjectura scripsimus pro, πρὸς τοὺς ἐκτὸς, quod sensu caret; esset enim: respexisse videris *exteros*, igitur hostes, ut in praegressis οἱ ἐκτός. Duplex interrogatio ποτέρους et πρὸς πότερον τὸν πόλεμον postulat duplicem responsionem, et haec insit in verbis τοὺς πρὸς τὸν ἐκτὸς (πόλεμον), quae in sequentibus accuratius explicantur: σὺ μὲν ἐπαινεῖς, ὡς ἔοικας, μάλιστα τοὺς πρὸς τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν πόλεμον γιγνομένους ἐπιφανεῖς. Concise vero dictum est τοὺς πρὸς τὸν ἐκτὸς, pro τοὺς πρὸς τὸν ἐκτὸς πόλεμον γιγνομένους ἐπιφανεῖς ἐπαινεῖν; τοὺς enim praegresso ποτέρους respondet, et πρὸς τὸν ἐκτὸς verbis antecedentibus πρὸς πότερον τὸν πόλεμον ἐπαινῶν. Similiter Ficin. et Cornar. verterunt; et ille quidem sic: *videris enim eos laudasse, qui externa magno animo bella gerant;* hic vero ita: *videris equidem eos, qui adversus externos bella gerunt, laudasse.* Ex Ficini verbis colligere possis, adjectivum fuisse appositum verbis τοὺς πρὸς τὸν ἐκτὸς, e. g. ἐπιφανεῖς (ut in sequentibus) vel ἐκπρεπεῖς (int. ὄντας vel γιγνομένους); et tale quid si in libris bonae notae inveniretur, non est controversia, quin recipiendum esset; verba enim τοὺς πρὸς τὸν ἐκτὸς, etsi ratione indicata commode possunt explicari, tamen artificiosi nescio quid et arguti habent. Ceterum Boeckhius scribi volebat aut τοὺς πρὸς τοὺς ἐκτὸς (int. πολεμίους πολεμοῦντας, quod quidem postremum e nomine praegresso πόλεμον eruendum esset), aut πρὸς τὸν πρὸς τοὺς ἐκτὸς (sc. πολεμίους πόλεμον), quod si Atheniensis dicere voluisset, et brevius et sine ullis salebris ita exhibere potuisset πρὸς τὸν ἐκτὸς, ut in sequentibus dixit πρὸς τὸν ἔξωθεν πόλεμον. Praegressa vero illa πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους haud dubie in causa fuerunt, ut locus depravaretur; librarii enim, illius memores, sequentia vero, τοὺς πρὸς τὸν ἔξωθεν πόλεμον ἐπιφανεῖς negligentes, facile verba τοὺς πρὸς τὸν ἐκτὸς in πρὸς τοὺς ἐκτὸς mutare poterant, scilicet ut scriptor secum constaret.—In iis, quae sequuntur, Plato Tyrtaei versus ad suam accommodavit orationem; et observanda est modorum enallage in τολμήσουσι et ὀρέγοιντο, de qua v. Boeckh. in Mino. p. 62. Ast.

μὲν ὁρᾶν] Redundat vocula μὲν in hoc versu. Apud alios, ita, Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φ. et in seq. versu ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος· qui numerus singul. convenit cum iis quae praecedunt apud ipsum Tyrtaeum. Steph. Si a Platonis libris standum est, scribendum utique: Οἳ μὴ τολμῶσι μὲν ὁρᾶν φόνον αἱματόεντα, Καὶ δηΐων ὀρέγοιντ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι. ut οἳ ad omnes referatur, quus

Οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα εἴποιμεν ἂν ἡμεῖς ὅτι Σὺ μὲν ἐπαινεῖς, ὡς ἔοικας, ὦ Τύρταιε,[g] μάλιστα τοὺς πρὸς τὸν
III. ii. 190. ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν πόλεμον γιγνόμενον[h] ἐπιφανεῖς. Φαίη ταῦτ' ἄν που καὶ ὁμολογοῖ;

ΚΛ. Τί μήν;

ΑΘ. Ἡμεῖς δέ γε ἀγαθῶν ὄντων τούτων ἔτι φαμὲν
II. 630. ἀμείνους εἶναι καὶ πολὺ τοὺς ἐν τῷ μεγίστῳ πολέμῳ γιγνομένους ἀρίστους διαφανῶς. ποιητὴν δὲ καὶ ἡμεῖς μάρτυρα ἔχομεν, Θέογνιν, πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων, ὅς φησι

πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

τοῦτον δή φαμεν ἐν πολέμῳ χαλεπωτέρῳ ἀμείνονα[i] ἐκεί-

—[g] τυρταῖε τ.—[h] γιγνόμενον πόλεμον Ξς.—[i] ἀμείνον Ξ.—[k] τυρταῖος τ.—[l] : ποῖ Ω.

sigillatim in antec. recensuit poeta. Sed præstat altera lectio, quam ipsam Plato affert l. ii. de Legg. p. 75. καὶ δὴ καὶ δηΐων, τοιοῦτος ὢν, ὀρέγοιτο ἐγγύθεν ἱστάμενος. Bip.

οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα] Laudat hæc Euseb. Præp. Ev. xii. 2. p. 574. B. Ast.

γιγνόμενον πόλεμον ἐπιφανεῖς] Non dicitur, opinor, ἐπιφανὴς πρὸς πόλεμον, sed ἐπιφανὴς γιγνόμενος πρὸς πόλεμον. Ita fere p. 630. A. ἡμεῖς δέ γε, ἀγαθῶν ὄντων τούτων, ἔτι φαμὲν ἀμείνους εἶναι καὶ πολὺ τοὺς ἐν τῷ μεγίστῳ πολέμῳ γιγνομένους ἀρίστους διαφανῶς. Itaque lego: πρὸς τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν γιγνομένους πόλεμον ἐπιφανεῖς. De qua emendatione dubitare non sinit Euseb. Præp. Ev. xii. p. 574. legens πόλεμον γενομένους. Πόλεμος ὁ ἔξωθεν sæpe dicitur, omisso participio γιγνόμενος. P. 628. A. πρὸς πόλεμον αὐτῆς ἂν τὸν ἔξωθεν βλέπων. B. τοῖς ἔξωθεν πολεμίοις. D. πρὸς τὰ ἔξωθεν πολεμικὰ ἀποβλέπων μόνον καὶ πρῶτον. viii. p. 829. A. γενομένῃ μὲν ἀγαθῇ, βίος εἰρηνικός· πολεμικὸς δὲ ἔξωθέν τε καὶ ἔνδοθεν, ἂν ᾖ κακή. Rep. iii. p. 414. B. τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φίλων. p. 417. B. πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους. iv. p. 442. B. καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτῳ ἂν κάλλιστα φυλάττοι. Boeckh. p. 92.

γιγνομένους] Sic jam propter ea, quæ sequuntur, τοὺς ἐν τῷ μεγίστῳ πολέμῳ γιγνομένους ἀρίστους διαφανῶς, deberet scribi, etiam si Eusebius γενομένους non præberet; namque verbis τὸν ἔξωθεν πόλεμον (int. ὄντα) primum non opus est ut adjiciatur aliquid (ponuntur enim, ut constat, adverbia hujus generis cum articulo pro adjectivis, veluti supra c. 4. p. 628. A. πρὸς πόλεμον—τὸν ἔξωθεν βλέπων); deinde ne posset quidem dici ὁ ἔξωθεν γιγνόμενος πόλεμος in hac sententiarum cohærentia. Gottleber in Act. Erudit. p. 277. nihil mutandum esse judicabat, Boeckhius vero γιγνομένους esse recipiendum recte censuit. Ceterum verborum quoque collocationem mutavimus, quum vulgo legeretur γιγνόμενον πόλεμον; Eusebius enim exhibet πόλεμον γενομένους, et Cod. Voss. cum Par. πόλεμον γιγνόμενον. Ast.

ὁμολογοῖ] Invenitur etiam ὁμολογοῖ sequente interrogationis nota. Steph.

ὁμολογοίη] Vulgo ὁμολογοῖ. Deinde pro puncto, quod in Ald. Lov. et Steph. est, Bas. 1. 2. et Ficinus interrogationis notam habent. Ficinus enim vertit, *Concedet ista Tyrtæus?* Ast.

πιστὸς ἀνὴρ] Leguntur hæc in Theognidis sententiis (v. 78.) Πιστὸς est, ut Gottleber jam monuit, ex Platonis mente δίκαιος; fides est enim justitiæ fundamentum (Cicer. de Offic. i. 7.). Ast.

ἀντερύσασθαι] Apud Theodoret. de curand. Græc. affect. i. p. 13. scribitur vitiose ἀνταρύσασθαι.—Sensus est: *vir fidus in seditione dignior est, qui custodiatur* s. asservetur, *quam aurum et ar-*

νου πάμπολυ γίγνεσθαι, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρόνησις εἰς ταὐτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρίας. πιστὸς μὲν γὰρ καὶ ὑγιὴς ἐν στάσεσιν οὐκ ἄν ποτε γένοιτο ἄνευ ξυμπάσης ἀρετῆς· διαβάντες δ' εὖ καὶ μα-

gentum, h. e. auro et argento pretiosior s. præstantior est.—Mox Euseb. Τοῦτον δέ φαμεν et ταυτὸ pro ταυτόν. Ast.

εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας] Ex proxime sequentibus verbis, πιστὸς μὲν γὰρ καὶ ὑγιὴς ἐν στάσεσιν οὐκ ἄν ποτε γένοιτο, ἄνευ ξυμπάσης ἀρετῆς, apparet fidum hominem secundum Platonem universam virtutem tenere, quum is, qui in bello adversus exteros fortis est, unam habeat fortitudinem. Platonis igitur hæc sententia est, *eum, quem Tyrtæus* [*Theognis*] *fidum appellat, tantum forti præstare, quantum fortitudinem excellit universa virtus, h. e. justitia et temperantia et prudentia conjuncta fortitudini.* Jam nostro loco dicit, tantum præstare πιστὸν ἀνδρείῳ, quantum δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρόνησις, εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρίας (ita enim scribendum ubivis substantivum). Posterius nonnulli ita intelligunt, ut sit: *Tanto meliorem esse fidum forti, quanto justitia et temperantia et prudentia comparatæ cum fortitudine.* At *comparare cum re* Græce non est εἰς ταυτὸν ἐλθεῖν; nec ille sensus scriptoris menti convenit. Δικαιοσύνη καὶ σωφρ. κ. φρόν. εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρίας nihil aliud est quam *justitia, temperantia, prudentia cum fortitudine conjunctæ.* Sed hæc nullum omnino sensum habent. Ut igitur ea, quam Platonis unice dixi esse, sententia evadat, scribendum erit, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικ. κ. σωφρ. κ. φρόν. εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρίας, αὐτῆς μόνης ἀνδρίας. Ultima tria verba vides qui exciderint; verumtamen et Fic. habuit, exponens: *Hunc itaque dicimus in gravissimo bello tanto illo esse meliorem, quanto sola fortitudine melior est justitia, temperantia, sapientia, fortitudini conjuncta,* et agnoscit ex parte quidem Euseb. l. c. legens μετ' ἀνδρίας, αὐτῆς ἀνδρίας, plane autem ut emendavimus, Proclus in Polit. p. 402. Eusebii lectio non satisfacit, quamquam et nudum αὐτὸς passim est *solus*: v. Zeun. ad Xenoph. Cyrop. viii. 4. 2. Longe præstat alterum αὐτῆς μόνης ἀ. Quid sit αὐτὸς μόνος, docebit Heindorf. ad Charmid. p. 64. ne plures nominem. Procl. habet etiam ἀμείνω et ἐλθοῦσαι etc. Boeckh. p. 93, 94.

αὐτῆς μόνης τῆς ἀνδρίας] Hæc verba vulgo desiderantur, quo fit, ut sensus sit mancus; etenim hoc dicere vult Plato, hominem fidum tanto ei præstare, qui fortis sit, quanto virtutem universam (justitiam, temperantiam et sapientiam, cum fortitudine illas conjunctas) soli fortitudini. Verba αὐτῆς μόνης ἀνδρίας servavit Proclus in Polit. p. 402. et similiter apud Euseb. legitur αὐτῆς ἀνδρίας. Etiam Ficinus ea vertit. Articulum τῆς propter prægressum αὐτῆς adjiciendum esse duximus. Ceterum αὐτὸς (*per se*) voci μόνος ita solet adjungi, ut significationem ejus augeat. Sic ii. 10. ἢ τοῦτο αὐτὸ μόνον—αὐτοῦ τούτου μόνου ἕνεκα. Vid. Toup. ad Longin. Fragm. v. §. 8. p. 526. Weisk. Heind. ad Gorg. §. 119. et Schaefer ad L. Bos. Ellips. p. 308.—ἐλθοῦσαι pro ἐλθοῦσα itidem Proclo debemus. Ast.

πιστὸς μὲν γὰρ] Citant hæc Clemens Alexandr. Strom. ii. 5. t. i. p. 441. Pott. (369. A. Sylb.) et Theodoret. de curand. Græc. affect. i. p. 13. Apud Clement. pro ποτὲ scribitur που—ἐν πολέμῳ—μισθοφόρων εἶναι—ὧν πλεῖστοι—ἄδικοι ὑβρισταί τε καὶ ἄφρονες, ἐκτὸς δή.—Ceterum ὑγιὴς est *integer, probus,* vid. Observatt. in Pindar. in Beck. Comment. Societ. Philol. Lips. v. ii. p. i. p. 21. Ast.

διαβάντες] Ne miretur lector istud vocabulum, ipsum quoque Tyrtæi esse sciat, canentis, Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι, Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών. Utitur vero idem poeta illo participio solo etiam (id est, absque particula εὖ) ubi canit, Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ, Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ Νωλεμέως. Steph.

διαβάντες δ' εὖ] In duobus Tyrtæi fragmentis, sicut in Lycurgi Orat. p. 214. ed. Reisk. εὖ additum legitur, Gottlebero jam observante. Εὖ διαβὰς dicitur miles, qui gradum composuit et alterum pedem protendit ad pugnandum impetumque adversarii excipiendum, cf. Homer. Il. xii. 458. Casaubon. ad Theophrast. Charact. 3. Salmas. ad Solin.

χόμενοι ἐθέλοντες ἀποθνήσκειν ἐν τῷ πολέμῳ, φράζει Τυρ- ταῖος,[k] τῶν μισθοφόρων εἰσὶ πάμπολλοι, ὧν οἱ πλεῖστοι γίγνονται θρασεῖς καὶ ἄδικοι καὶ ὑβρισταὶ καὶ ἀφρονέστατοι σχεδὸν ἁπάντων, ἐκτὸς δή τινων μάλα ὀλίγων. ποῖ[l] δὴ τελευτᾷ νῦν ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος, καὶ τί φανερόν ποτε ποιῆσαι βουληθεὶς λέγει ταῦτα; δῆλον[m] ὅτι τόδε, ὡς παντὸς μᾶλλον καὶ ὁ τῆδε παρὰ Διὸς νομοθέτης, πᾶς τε οὗ καὶ σμικρὸν ὄφελος, οὐκ ἄλλο ἢ πρὸς τὴν μεγίστην ἀρε-

p. 663. et Wesseling. ad Diodor. Sic. i. 98. p. 111.—Euseb. διαβάντες δὲ καὶ εὖ μαχόμενοι. Ast.

ἐθέλοντες ἀποθνήσκειν] *Libenter et sua sponte mortem oppetentes.* Ἐθέλειν est enim sæpenumero *exoptare, cupere, libenter et sponte quid facere*, v. Dorvill. ad Charit. p. 541. et Heind. ad Theæt. §. 4. Ceterum in Tyrtæi Carm. legimus, ψυχὴν καὶ θυμὸν παρθέμενος; vid. Klotz. p. 84. Ast.

φράζει] Legitur etiam φράζοι, quod fuerit pro φράζοι ἄν. Steph. Scilicet Ficinus vertit, *quod non negabit Tyrtæus.* Φράζοι illud probabat vir doctus in Miscell. Observatt. v. i. t. i. p. 127. Sed nulla opus est correctione; Plato enim poetæ dictum sua ratione interpretatur; quocirca φράζει est, *dicere vult*, h. e. existimat, contendit.—De sententia vero, mercenarios, fortiter pugnantes, esse feroces, injuriosos ac contumeliosos, vid. Diodor. Sic. v. 11. et Appian. Bell. Civil. iv. p. 1885. Ast.

τελευτᾷ] τελευτᾷν de sermone usurpatum est *redire*, ut Clitoph. p. 408. A. καὶ τελευτᾷ δὴ καλῶς ὁ λόγος οὗτός σοι. Ipsa vero interrogatio orationem animat; quocirca in his libris frequens est, ut ii. 1. 5. iii. 11. 691. C. c. 16. 701. C. iv. 12. 722. D. vi. 21. 780. A. viii. 12. 848. B. x. 6. 894. A. Sic et Protag. 343. B. τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι οὗτος ὁ τρόπος cet. Lysias t. v. p. 457. τοῦ δ' ἕνεκα ταῦτα λέγω ὑμῖν; ἵν' εἰδῆτε, ὅτι cet. Demosthen. Philipp. i. p. 40. τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω; ἵν' εἰδῆτε cet. iv. p. 133. τοῦ χάριν δὴ ταῦτα λέγω καὶ διεξέρχομαι; Vid. D. Heinsius ad Maxim. Tyr. p. 65. Ast.

ποτε ποιῆσαι] Euseb. ποιῆσαί ποτε et ὁ παρὰ Διός.—παντὸς μᾶλλον, ut iv. 7. p. 722. D. c. 12. p. 723. B. xi. 4. p. 919. C. Vid. nostra ad Phædr. p. 225. Ast.

οὐκ ἄλλο ἢ] Nisi dicamus scribendum οὐ πρὸς ἄλλο ἢ πρὸς τὴν μεγίστην cet. in uno eodemque loco duæ erunt participii constructiones. Sed præpositionem πρὸς idem jungit paulo etiam post, inferius autem præpositioni εἰς. Steph. Etiam Ficinus vertit, *ut non ad aliud quam ad —respiciat.* Heind. vero ad Theæt. §. 141. pro ἄλλο reponi jubebat ἄλλοσε, sicut in Theæteto legatur: ἢ οἴει ἄλλοσέ ποι βλέποντα ταῦτα εἰπεῖν τὸν εἰπόντα, ἃ λέγομεν; Speciosior hæc conjectura est quam verior. Primum enim, οὐκ ἄλλοσε præcedente, sequi non posset μάλιστα βλέπων; namque is, qui ad nihil aliud spectat, nisi ad virtutem, eam non maxime respicit (hoc enim faceret, si alia simul respiceret, quod tamen negatur), sed unam solam. Deinde similiter legimus c. 4. p. 628. A. καὶ μὴν τοὐναντίον γε ἢ πρὸς πόλεμον ἂν βλέπων αὐτοῖς τοὺς νόμους διανομοθετοίη; quemadmodum nostro in loco, ἄλλο prægresso, sequitur πρὸς—βλέπων, sic ibi τοὐναντίον præcedit, et πρὸς—βλέπων subjicitur. Quocirca, si ἄλλο corrigi velles, etiam τοὐναντίον in c. 4. sollicitandum esset. Satius autem erit, utrumque, ἄλλο et τοὐναντίον, retinere, eaque interpretando tueri. Etenim ut οὐδὲν ἄλλο ἢ absolute quasi poni solet (verbum ποιεῖν supplent, ut in Latinorum locutione *nihil aliud quam*, vid. ad Polit. iv. 1. οὐδὲν ἄλλο ἢ φρουροῦντες), sic etiam τοὐναντίον ἢ et οὐκ ἄλλο ἢ, nihil obstat, quominus hac ratione intelligantur. Οὐδὲν ἄλλο ἢ adverbialiter fere usurpatur et sonat *tantummodo* (nihil aliud facit, quam—legit, est enim: omni studio vel tantummodo legit). Sic etiam οὐκ ἄλλο ἢ est: *non aliter s. nihil aliud faciens, quam summam potissimum virtutem respiciens*, est, omni studio vel unam solam virtutem respiciens. Contra τοὐναντίον ἢ— est, *omnia alia faciens, quam*—, h. e. omnium minime. Illa ποιεῖ s. πράττει, ποιῶν, al. quæ, ut oratio expleatur, intel-

ἣν μάλιστα βλέπων ἀεὶ θήσει τοὺς νόμους· ἔστι[n] δέ, ὥς III. ii. 191.
φησι Θέογνις, αὕτη πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς, ἥν τις δικαιο-σύνην ἂν[o] τελέαν[p] ὀνομάσειεν. ἣν δ' αὖ Τύρταιος[q] ἐπήνεσε μάλιστα, καλὴ μὲν καὶ κατὰ καιρὸν κεκοσμημένη τῷ ποιητῇ, τετάρτη μέντοι[r] ὅμως ἀριθμῷ τε καὶ δυνάμει τοῦ τιμία εἶναι λέγοιτ' ἂν ὀρθότατα.

§. 6. ΚΛ. Ὦ ξένε, τὸν νομοθέτην ἡμῶν ἀποβάλλομεν εἰς τοὺς πόῤῥω νομοθέτας;

ΑΘ. Οὐχ ἡμεῖς γε, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτούς, ὅταν οἰώμεθα πάντα[s] τά τ' ἐν Λακεδαίμονι καὶ τὰ τῇδε πρὸς τὸν πόλεμον μάλιστα βλέποντας Λυκοῦργόν τε καὶ Μίνω τίθεσθαι τὰ νόμιμα.

—[m] : δῆλον Ω.—[n] ἔτι Ωυfr.—[o] ἣν δικαιοσύνην ἄν τις Ξs.—[p] τελείαν f.—[q] τυρ-

ligere debemus, consuetudinis vi, ut solet, ita videntur paulatim oblitterata esse, ut loquendi illæ formulæ οὐδὲν ἄλλο—οὐκ ἄλλο ἤ, tandem adverbialiter fere usurparentur. Similiter lib. x. 7. p. 895. D. μῶν ἄλλο ἤ—ὁμολογητέον, ubi ἄλλο proprie pro ἄλλο τι ποιητέον positum est, sed notionem fere adverbii ἄλλως habet. Præterea libri editi vitiose ἀεὶ cum βλέπων conjungunt, quum ad θήσει pertineat; sensus est enim: *legis lator quotiescunque leges scribet, præ omnibus reliquis virtutem respiciet.* Ceterum cf. Clemens Alexandr. l. l. p. 441. Potter. Ast.

πιστότης] Non assentior viro præstantissimo conjicienti πιστότης τις. Universam virtutem Plato non πιστότητά τινα, sed πιστότητα appellat generatim dictam. Ita et veteres accepere. Clem. Alex. Stromm. ii. p. 159. 17. εἰ δὴ ταῦτα ὀρθῶς λέγεται, πᾶς νομοθέτης, οὗ καὶ σμικρὸν ὄφελος, παρὰ τὴν μεγίστην ἀρετὴν ἀποβλέπων μάλιστα σταθήσεται (l. θήσεται) τοὺς νόμους. αὕτη δέ ἐστι πιστότης. Quod correxi θήσεται non θήσει, etiam medium de legislatore est. Plat. Legg. i. p. 630. D. iii. p. 695. C. p. 702. C. iv. p. 714. C. Epist. vii. p. 336. E. Aristot. Polit. iii. 8. p. 188. vii. 10. p. 462. Nicol. Dam. p. 20. ed. Crag. Cf. Kuster. de V. M. p. 131. ed. Woll. Sed ut revertar ad rem, cf. Apulei. de habit. doctr. Plat. ii. p. 15. Elm. 'Hanc ille heros justitiam modo nominat, nunc universæ virtutis nuncupatione complectitur, et vere fidelitatis vocabulo nuncupat.' Procl. in Polit. p. 402. τῆς ὅλης ἀρετῆς, ἣν δὴ πιστότητα κέκληκεν, ἡγεμόνα καὶ σύμβουλον. Et, ὁ μὲν γὰρ τὴν πιστότητα τὴν ἐκ τῶν ἀρετῶν ἅπασαν (l. ἁπασῶν) συμπεπληρωμένην ἀποδέχεται. Theol. Plat. i. 26. p. 62. εἰ δὲ βούλει, καὶ πρὸ τούτων ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὴν συναγωγὸν τῶν διαφερομένων ἀρετὴν καὶ τῶν μεγίστων πολέμων ἀναιρετικήν, λέγω δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι στάσεων, πιστότητα προσείρηκεν. Boeckh. p. 94, 95.

πιστότης] Heindorf. in Specim. Conjectur. in Platon. p. 29. legi malebat πιστότης τις, quod bene rejecit Boeckh.—Mox Euseb. et Cod. Par. ἥν τις δικ. ἂν τελ. Vulgo ἣν δικ. ἄν τις. Ald. Bas. 1. et 2. τετάρτη, vitiose. De sententia, vide sequentt. Ast.

§. 6. νομοθέτας] Libri editi et Ficinus interrogationis signum habent. Ast.

ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοὺς] Lenis in his verbis irrisio inest. Sensus: de nobismet ipsis detrahimus, si putamus, legis latores tam præclaros, quales Minos et Lycurgus perhibentur, leges scribere potuisse ad solum bellum spectantes, h. e. legis latores, hoc nomine dignos, leges scripsisse solius belli causa idque pro primario habuisse reipublicæ constituendæ fine. Hanc ob causam etiam βλέποντας et τίθεσθαι pro temporibus præteritis posita sunt. Locum respexit Clemens Alexandr. Strom. i. 25. t. i. p. 419. Ast.

τίθεσθαι] Medium vim activi habet, ut p. 645. B. iii. p. 688. A. Proprie dicitur νόμους τιθέναι legis lator, qui le-

ΚΛ. Τὸ δὲ πῶς χρῆν ἡμᾶς λέγειν;

ΑΘ. Ὥς περ τό τε[t] ἀληθές, οἶμαι,[u] καὶ τὸ δίκαιον ὑπέρ γε θείας[v] διαλεγομένους λέγειν, οὐχ ὡς πρὸς ἀρετῆς τι μόριον, καὶ ταῦτα τὸ φαυλότατον, ἐτίθη[w] βλέπων, ἀλλὰ πρὸς πᾶσαν ἀρετήν, καὶ κατ' εἴδη ζητεῖν[x] αὐτῶν τοὺς νόμους, οὐδ' ἅ περ οἱ τῶν νῦν εἴδη[y] προτιθέμενοι[z] ζητοῦσιν· οὗ γὰρ

ταῖος r.—[r] δὲ s.—[s] πάντως h.—[t] γε Ξrfr et pr Ω.—[u] οἶμαι om h.—[v] θείου Ξ.—
[w] libri ἐτίθει.—[x] ἐζήτει hs.—[y] ἤδη vh.—[z] προστιθέμενοι f.—[a] νῦν ἐν χρείαι Ωvfr.

ges scribit vel ponit, (hinc τίθεσθαι passive iv. 2. p. 705. E. v. 13. p. 744. A. viii. 8. p. 849. A.) τίθεσθαι vero populus, qui a legis latore sibi leges jubet ferri vel latas ab eo accipit (vid. vii. 21. p. 820. E.); vid. Kuster. de Verb. Med. ii. 10. et Coray ad Isocrat. p. 285.—Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibent Λυκούργῳ τε καὶ Μίνῳ. Ficinus tamen vertit: *si quidem putemus, et hic et apud Lacedæmonios Lycurgum et Minoem ad bellum respicientes leges condidisse.* Ast.

τὸ δὲ πῶς—λέγειν;] *At vero quomodo dicere nos oportebat?* Τὸ δὲ est *at vero, vere,* ut proprie dicam, vid. nostra ad Sympos. p. 257. Pro χρῆν Bas. 1. et 2. ἐχρῆν exhibent. Schol. Ruhnk. p. 220. χρῆν explicat verbo ἔδει. Ast.

ὥσπερ τό τε ἀληθὲς—καὶ τὸ δίκαιον] Ficinus: *ut veritas et justitia postulat eos dicere, qui de divina republica disserunt.* Ita potius verba capienda sunt, ac si scriptum sit: ὥσπερ ἀληθές τε καὶ δίκαιόν ἐστι λέγειν ὑπέρ γε θείας διαλεγομένους; solet enim adjectivum cum articulo sic poni, ut i. 1. ὥς γε τὸ δικαιότατον εἰπεῖν. c. 16. 649. C. Τό γ' οὖν εἰκός. ii. 5. p. 659. B. ὥς γε τὸ δίκαιον. iii. 10. p. 690. C. τὸ δικαιότατον εἶναί φαμεν. iv. 8. οὔτε θεόν ἐστί ποτε τό γε ὀρθὸν—δέχεσθαι. vii. 13. p. 807. A. οὐκοῦν τό γε δίκαιόν φαμεν οὐδὲ καλόν. ix. 4. p. 858. E. τό γε ὀρθόν. ix. 12. 904. C. τὸ γοῦν εἰκός. Epinom. 6. τὸ τέλεον.—Ad θείας Schol. Ruhnk. p. 221. supplet πολιτείας. παρὰ θεῶν γάρ φατε ἐκείνους εἰληφέναι τοὺς νόμους καὶ διὰ τοῦτο θείους καὶ τὴν πολιτείαν θείαν. ἀξίους οὖν ἀποδότω καὶ τοὺς νόμους τῆς θείας πολιτείας. Sic in Cod. quoque Voss. adscriptum est in margine δηλονότι πολιτείας. Similiter Steph. observat: 'post θείας aut deesse aut relinqui subaudiendum πολιτείας fatendum est; illud vero potius quam hoc dixerim.' Quod Ficinus videtur confirmare vertens, *qui de divina republica disserunt.* Gallicus interpres κεφαλῆς interponendum esse opinabatur, quod Minoem respiceret; Gottleber vero addi malebat νομοθεσίας. Equidem nihil deesse existimo; etenim ut infra ad v. βλέπων et ἐτίθει legis latoris nomen omissum est (similiter p. 631. A. αὐτὸν νομοθετεῖν absolute dicitur), sic etiam θείας, respectu ad prægressa Λακεδαίμονι et τῇδε, absolute positum est. Itaque ὑπέρ γε θείας prægressa respicit (ac si positum sit ὑπέρ γε θειῶν, quo divina legum Creticarum et Spartanarum origo significatur, v. cap. 1. et Crag. de rep. Laced. iii. 1.) et simul generatim positum est quasi ὑπέρ γέ τινος θείας πολιτείας: qui de civitate divina disserunt, quales sunt Cretica et Lacedæmonia. Ast.

ζητεῖν αὐτὸν] ζητεῖν exhibent Ald. Lov. Bas. 1. 2. et Cod. Par. Stephanus, nescio qua auctoritate, scripsit ἐζήτει. Pro αὐτῶν vero correximus αὐτὸν (τὸν νομοθέτην), ut oratio recta in obliquam mutetur. Vid. ad iii. 6. Ast.

τῶν νῦν] For. πλεῖστοι vel πολλοὶ deest ante τῶν νῦν. Steph. Quam suspicionem debet Ficino, vertenti, *quas multi modo proponentes quærunt.* Bip. Sed τῶν νῦν, ut prægressum θείας, absolute positum est; intell. πολιτειῶν, sicut ad οἱ suppl. νομοθέται; opponuntur enim legis latores civitatum posterioris temporis vetustioribus illis, qui, ut Minos et Lycurgus, in virtutis naturam inquirentes, ad singulas ejus species leges invenerunt atque excogitarunt (hinc τὸ περὶ νόμους ζήτημα, quasi philosopha legum meditatio). Sensus totius orationis est: dicere nos oportebat, legis latores in legibus scribendis ad universam spectasse virtutem singulasque ejus species, non talia sibi proposuisse (s. respexisse),

ἂν ἕκαστος ἐν χρείᾳ γίγνηται, τοῦτο ζητεῖ νῦν[a] παραθέμενος, ὁ μὲν τὰ περὶ τῶν κλήρων καὶ ἐπικλήρων, ὁ δὲ τῆς αἰκίας πέρι, ἄλλοι δὲ ἄλλα ἄττα μυρία[b] τοιαῦτα. ἡμεῖς δέ φαμεν εἶναι τὸ[c] περὶ νόμους ζήτημα τῶν εὖ ζητούντων, III. ii. 192. II. 631.
ὥσπερ νῦν ἡμεῖς ἠρξάμεθα. καὶ σοῦ τὴν μὲν ἐπιχείρησιν τῆς ἐξηγήσεως περὶ τοὺς νόμους παντάπασιν ἄγαμαι· τὸ γὰρ ἀπ' ἀρετῆς ἄρχεσθαι, λέγοντα ὡς ἐτίθη[d] ταύτης ἕνεκα τοὺς νόμους, ὀρθόν· ὅτι δὲ πάντα εἰς μόριον ἀρετῆς, καὶ ταῦτα τὸ σμικρότατον, ἐπαναφέροντα ἔφησθα αὐτὸν νομοθετεῖν, οὔτε ὀρθῶς ἔτι μοι κατεφάνης λέγων τόν τε ὕστερον νῦν λόγον τοῦτον πάντα[e] εἴρηκα διὰ ταῦτα. πῇ δὴ οὖν σε ἔτ' ἂν ἐβουλόμην διελόμενον λέγειν αὐτός τε ἀκούειν, βούλει σοι φράζω;

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ ξένε.[f]

ΑΘ. Ἐχρῆν εἰπεῖν, οἱ Κρητῶν νόμοι οὐκ εἰσὶ μάτην διαφερόντως ἐν πᾶσιν εὐδόκιμοι τοῖς Ἕλλησιν· ἔχουσι γὰρ

—[b] *μυρία ἄττα* (omisso *τοιαῦτα*) f.—[c] *τὸ* om pr Ξ.—[d] libri *ἐτίθει*.—[e] *πάντα* om r.

qualia nostrarum civitatum legis latores. Ast.

τὰ τῶν κλήρων] *Res ad hæreditatem spectantes bonaque hæreditaria sortito dividenda.* Schol. Ruhnk. p. 221. *κλῆρός ἐστι κτημάτων οὐσία τις ἢ λαχμὸς ἢ μέτρον τι γῆς, ὅθεν καὶ κληροῦχοι οἱ ταῦτα κατέχοντες.* Stephanus præpositionem *περὶ* apposuit, unius Ficini, ut videtur, auctoritate adductus, ut qui verterit, *alius de hæreditate;* sed *τὰ τῶν κλήρων* pendet e participio *παραθέμενος*, ut sequentia *ἄλλα ἄττα μυρία τοιαῦτα.* Ast.

ἐπικλήρων] Schol. Ruhnk. *ἐπίκληρος δέ ἐστιν ἡ ἐπὶ κλήρῳ παντὶ καταλελειμμένη παῖς, ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀδελφῶν τε οὖσα ἔρημος. Τινὲς δὲ ταύτην καὶ ἐπιπαματίδα* (v. Ruhnk. ad Tim. p. 209.) *καὶ πατροῦχον καλοῦσιν.* Cf. Schol. ad Aristoph. Av. 581. Erat hæres ex asse s. universalis, quæ dicitur. Vid. Suid. Hesych. Thom. Mag. h. v. Sluiter. Lection. Andocid. c. v. Eadem *ἐπικληρῖτις* et *ἔγκληρος* dicebatur, et *ἐπίδικος*, si quis nuptias ejus petebat ut jure civili ad se delatas. Vid. S. Petiti Legg. Attic. p. 539. ed. Wess.—Ficinus verba *καὶ ἐπικλήρων* non expressit, Grynæus vero addidit: *et mulieribus solis hæredibus relictis in uxores ducendis;* in quo verba apposita *in uxores ducendis* merito ac jure carpsit Gottleber. Ast.

αἰκίας] Tim. p. 15. explicat: *ὕβρεως δίκη.* Cf. Hesych. et vid. l. x. Ceterum verba *τῆς αἰκίας πέρι* respiciunt prægressum *ζητεῖ*, etsi reliqua ad participium *παραθέμενος* spectant. Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. *ἄττα.* Ast.

σου τὴν μὲν ἐπιχείρησιν] Pronomen personale possessivi partes agit, ut iii. 8. p. 688. A. *τὸ μὲν σφῷν ἦν παρακέλευσμα.* c. 12. p. 694. C. *Φέρει γοῦν ἡμῖν σκέψιν τοῦτο, ἐφ' ὅπερ ὡρμήκαμεν.* vii. 19. p. 817. C. *ἡμῶν ἐλπίς.* c. 23. p. 822. D. Cf. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 232. Ast.

τὸ σμικρότατον] Schol. Ruhnk. *ὅπερ ἀνωτέρω φαυλότατον μόριον τὴν ἀνδρείαν φησὶ, τοῦτο σμικρότατον λέγει νῦν.*—Mox Bas. 2. *καταφανής.* Ast.

πῇ δὴ οὖν] Laudat hæc Euseb. Præp. Ev. xii. 16. p. 589. A. ubi *τὲ* post *αὐτὸς* deest. Ast.

ἐν πᾶσιν] *ἐν* est *apud*, ut ix. 16. p. 879. B. *τὸ πρεσβύτερον ὡς οὐ σμικρῷ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβευόμενον ἔν τε θεοῖσι καὶ ἐν ἀνθρώποις τοῖς μέλλουσι σώζεσθαι καὶ εὐδαιμονεῖν.* vi. 9. p. 762. A. Cf. nostra ad Alcibiad. i. p. 304.

ὀρθῶς τοὺς αὐτοῖς χρωμένους εὐδαίμονας ἀποτελοῦντες· ἅπαντα[g] γὰρ τὰ ἀγαθὰ[h] πορίζουσι. διπλᾶ δὲ ἀγαθά ἐστι, τὰ μὲν ἀνθρώπινα, τὰ δὲ θεῖα· ἤρτηται δ' ἐκ τῶν θείων θάτερα, καὶ ἐὰν μὲν δέχηταί τις τὰ μείζονα πόλις, κτᾶται καὶ τὰ ἐλάττονα,[i] εἰ δὲ μή, στέρεται ἀμφοῖν. ἔστι δὲ τὰ μὲν ἐλάττονα[i] ὧν ἡγεῖται μὲν ὑγίεια, κάλλος δὲ δεύτερον, τὸ δὲ τρίτον[k] ἰσχὺς εἴς τε δρόμον καὶ εἰς τὰς

—[f] Atheniensi dant ΑΩς.—[g] πάντα A.—[h] τἀγαθὰ υ: τὰ om ḫτ.—[i] ἐλάσσονα Ω, ττ

ibique citatis addere poteris Soph. Antig. 1227. Aj. 558. Ast.

διπλᾶ] Illud διπλᾶ vix fuerit Platonici sermonis. Leg. διττὰ ex Euseb. Præp. Ev. xii. p. 569. Theodoret. Gr. Aff. Cur. vi. p. 859. Plato Legg. v. p. 726. A. τὰ δ' αὐτοῦ διττά ἐστι παντάπασι· τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω δεσπόζοντα, τὰ δ' ἥττω καὶ χείρω δοῦλα. Rep. iv. p. 439. D. οὐ δὴ ἀλόγως, ἦν δ' ἐγώ, ἀξιώσομεν αὐτὰ διττά τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι· τὸ μὲν ᾧ λογίζεται, λογιστικὸν προσαγορεύοντες τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ ᾧ ἐρᾷ τε καὶ πεινῇ καὶ διψῇ καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόηται, ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν.—Sophist. p. 222. D. τῆς δὲ πιθανουργικῆς διττὰ λέγομεν γένη.—Ποῖα;—Τὸ μὲν ἕτερον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δημοσίᾳ γιγνόμενον. p. 266. D. οὐκοῦν καὶ τἄλλα οὕτω κατὰ δύο, διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὖ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτό, φαμέν, αὐτουργική, τὸ δὲ εἴδωλον εἰδωλοποιική. Et ubivis. Boeckh. p. 95.

διπλᾶ δὲ ἀγαθὰ] Vid. Theodoret. Therapeut. Serm. vi. p. 567. C. D. Euseb. et Theodor. scribunt διττὰ, quod Boeckhius probat ut Platonici sermonis proprium. Sed dubito, an hæc satis certa sit orationis norma, propterea quod multa reperiuntur in his libris, quæ frustra in ceteris Platonis dialogis quæsiveris; etenim, quemadmodum universa horum librorum indoles a vero Platonis ingenio nescio quomodo abhorret, sic etiam oratio a Platonico sermone discrepat. Διπλᾶ est i. q. δύο. Etiam Ficinus διπλᾶ legit, quum verterit: *duplicia vero bona sunt*. Ceterum conferendum est cum hac bonorum enumeratione Archytæ Pythagorei, quod vulgo fertur, fragmentum apud Stob. Serm. i. p. 15. Ast.

ἤρτηται δ' ἐκ τῶν θείων] Latinorum est: *pendent e divinis*, sicuti Cicero hoc verbo sæpissime usus est, veluti Epist. ad Divers. v. 14. Tuscul. Disput. v. 12. Sic v. 5. p. 732. E. ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον—οἷον ἐξηρτῆσθαί τε καὶ ἐκκρεμάμενον εἶναι. vi. 22. p. 782. E. ἐκ τριττῆς χρείας ἠρτημένα. x. init. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ τοιούτου πάντα ἠρτημένα τά τε εἰρημένα κακὰ γέγονε καὶ ἔστι καὶ ἔσται. Apud Theodoret. scribitur: ἤρτηται ἐκ δὲ τῶν θείων θάτερα. Ast.

δέξηταί τις] Sic Theodoret. et Ficinus: *si qua vero civitas majora susceperit*. Vulgo δέχηταί τις.—A Theodoreto vox πόλις abest, qua sane possumus carere, quum in universum de bonis sermo sit; quanquam civitates præcipue respiciuntur in omnibus, quæ hic exponuntur. Eusebius contra τὶς omittit. Ast.

ὑγίεια] Eadem quatuor bona enumerantur l. ii. 6. p. 661. A. τὰ γὰρ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενα ἀγαθὰ οὐκ ὀρθῶς λέγεται· λέγεται γάρ, ὡς ἄριστον μὲν ὑγιαίνειν, δεύτερον δὲ κάλλος, τρίτον δὲ ἰσχύς, τέταρτον δὲ πλοῦτος· μυρία δὲ ἄλλα ἀγαθὰ λέγεται. In l. iii. 13. p. 697. B. tria ponuntur bona. Ad scolion Simonidis vel Epicharmi illud nobilissimum ficta hæc esse apparet. Gorg. p. 451. E. οἴομαι γάρ σε ἀκηκοέναι ἐν τοῖς ξυμποσίοις ᾀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκολιόν, ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ᾄδοντες, ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον καλὸν γενέσθαι, τρίτον δέ, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ σκολιοῦ, τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. Scolion ipsum est: Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ, Δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι, Τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾷν μετὰ τῶν φίλων. Vid. Hermann. de Metris p. 415. Ilgen. Scol. p. 25. Grotefend. in Schweighæus. Animadv. ad Athen. xv. (p. 539. t. v.) t. viii. p. 262. et Jacobs ad Antholog. Græc. t. i. p. 208.—Post ἡγεῖται deest μὲν in Theodoret. Mox apud eundem scribitur εἴς τε δρόμον εἴς τε τὰς ἄλλας ἁπάσας. Ast.

ἄλλας πάσας[1] κινήσεις τῷ σώματι, τέταρτον δὲ δὴ πλοῦτος οὐ τυφλὸς ἀλλ' ὀξὺ βλέπων, ἄν περ ἅμ' ἕπηται φρο- iii. ii. 192.

ἐλάσσονα ℌr.—[k] τρίτον δὲ omisso τὸ f.—[l] πάσας om r.—[m] ἀγαθῶν A.—[n] νῦν vr.

τῷ σώματι] Dativus qui instrumentum indicat, pro genitivo positus est, ut c. 7. p. 633. B. ἔν τε ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσὶ μάχαις. iv. 8. p. 717. A. ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις. vii. 17. p. 813. D. τοῖς σώμασι διαπονήματα. x. 8. p. 898. B. οὐκ ἄν ποτε φανεῖμεν φαῦλοι δημιουργοὶ λόγῳ καλῶν εἰκόνων. Alia exempla collegit Heind. ad Cratyl. p. 131. Ast.

τέταρτον δὲ δὴ] A Theodoreto δὴ abest. Ast.

πλοῦτος, οὐ τυφλὸς] De Pluti cæcitate nota res ex Aristophane. Cf. Theophrast. apud Schol. Plat. Ruhnk. p. 222. Huc respicitur Rep. viii. p. 554. B. Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ χρήματα γοῦν μάλιστα ἔντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ. οὐ γάρ, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, παιδείᾳ ὁ τοιοῦτος προσέσχηκεν. Οὐ δοκῶ, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ βίου ἐστήσατο : ubi bene Schol. τὸν Πλοῦτον, οἶμαι, φησίν. Levius etiam tangitur Epist. vii. p. 335. B. Cf. etiam Euripides Phaethonte apud Stob. Ecll. Eth. xci. p. 507. Δεινόν γε· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον Σκαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τοῦτου ταἴτιον; Ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρεφεῖ, Τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τὰς τύχας; Ita enim postrema lego cum Heathio. Vulgo præterea αἴτιον. Menander Ἑαυτοπενθοῦντι ib. p. 508. τυφλὸν ὁ Πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς ἐμβλέποντας εἰς αὐτὸν δεικνύει. Ita Stob. aliter edidit Clericus. Theocrit. x. 19. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος, Ἀλλὰ καὶ ὡ 'φρόντιστος Ἔρως. Ubi tamen lectionem editionis principis τυφλὸν prætulerim, ex qua ut reconditiori, facile nasci poterat vulgatius τυφλός : non invicem. Idem suadet Menandreus locus. Sed ante utrumque Antiphanes Comic. apud Clem. Alex. Strom. iv. p. 207. et plenius apud Stob. ib. dixit: Ὁ δὲ πλοῦτος ἡμᾶς, καθάπερ ἰατρὸς κακὸς, Τυφλοὺς βλέποντας παραλαβὼν πάντας ποιεῖ. Qui locus indubie est ex Timoclis, qua ex fabula alium de divitiis locum servavit Stob. lxxxix. p. 502. Desinam in Euphorione apud Clem. l. c. qui de Pluti matre dicit: Καί οἱ γείνατο κοῦρον, ὃς οὐκ ἠλέκτορα εἶδεν. Deinde pro accusativo ἀγαθὸν legendum ἀγαθῶν e Leid. cod. Euseb. Theodoret. Fic. *divinorum bonorum*. V. Heind. ad Gorg. §. 83. Ita Legg. v. p. 731. D. πάντων δὲ μέγιστον κακὸν, emendaveram jam dudum κακῶν, quum hoc in Leid. reperirem esse. Idem cod. et Theodoret. δεύτερον δὲ μετὰ νοῦ. Male. v. p. 726. A. οὕτω δὴ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν μετὰ θεοὺς ὄντας δεσπότας καὶ τοὺς τούτοις ἑπομένους τιμᾶν δεῖν λέγων δευτέραν, ὀρθῶς παρακελεύομαι. p. 727. B. δεῖ δὲ, ὥς φαμεν, μετά γε θεοὺς δευτέραν (τὴν ψυχὴν τιμᾶν). Idem reponendum Tim. p. 31. A. ubi nunc legitur: τὸ γὰρ περιέχον πάντα ὁπόσα νοητὰ ζῶα, μεθ' ἑτέρου δεύτερον οὐκ ἄν ποτ' εἴη. Ita quidem etiam Proclus: sed, etsi non ignoro, quid pro vulgata dici possit, magis tamen placet lectio codicis inserti commentario Procli, μεθ' ἕτερον: quem codicem diversum esse ab ipsius Procli libro, per totum opus animadverti. Boeckh. p. 96, 97.

οὐ τυφλὸς] Theophrastus in Schol. Ruhnk. p. 222. εἰ ζωὴν εἶχεν ὁ πλοῦτος, πρὸς μόνους ἂν ἀπῆλθε τοὺς ἀγαθοὺς—νῦν δὲ, ἐπειδὴ ὁ πλοῦτος οὐκ ἔχει ζωὴν, ἐμπίπτει καὶ εἰς τοὺς κακούς. Philo, de Vita Contemplat. t. ii. p. 473. ἔδει γὰρ τοὺς τὸν βλέποντα πλοῦτον ἐξ ἑτοίμου λαβόντας τὸν τυφλὸν παραχωρῆσαι τοῖς ἔτι τὰς διανοίας τυφλώττουσιν. Ubi v. Mangey. Cf. Aristophan. Plut. v. 90. Ast.

ἅμ' ἕπηται] In Theodoret. deest ἅμ'. Mox apud eund. scribitur ὁ δὲ πρῶτον τῶν θείων; sed δὴ explicationi inservit. Hinc ἡ φρόνησις per epexegesin, quæ dicitur, appositum est, ut c. 10. p. 638. E. τρόπον δὲ ἄλλον—ἐθέλω λέγειν περὶ αὐτοῦ τούτου τῆς μέθης. c. 11. p. 641. D. Τοῦτ' αὐτὸ δὴ πειρώμεθα τό σοι δοκοῦν—καταμαθεῖν. ii. 9. p. 666. B. ἦν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος ἐδωρήσατο τὸν οἶνον φάρμακον. c. 10. p. 667. E. ἀλλ' αὐτοῦ τούτου μόνου ἕνεκα γίγνοιτο τοῦ ξυμπαρεπομένου τοῖς ἄλλοις τῆς χάριτος. c. 12. p. 671. D. ὃν αἰδῶ τε καὶ αἰσχύνην θεῖον φόβον ὠνομάκαμεν. iii. 11. p. 692. E. ἢ δ' αὖ—ἡ περὶ τὸ Ἄργος. vi. 21. p. 781. A. ἀλλ' ὃ καὶ ἄλλως γένος— ἔφυ τὸ θῆλυ. xii. 11. p. 963. E. οὗ καὶ τὰ θηρία μετέχει τῆς ἀνδρίας. Sic Polit. ix. p. 583. E. Protagor. 313. A.—Deinde αὖ apud Theodoret. desideratur, male; divina enim bona jam humanis opponun-

νήσει. ὃ δὴ πρῶτον αὖ τῶν θείων ἡγεμονοῦν ἐστὶν ἀγαθῶν,[m] ἡ φρόνησις, δεύτερον δὲ μετὰ νοῦν σώφρων ψυχῆς ἕξις· ἐκ δὲ τούτων μετ' ἀνδρίας κραθέντων τρίτον ἂν εἴη δικαιοσύνη, τέταρτον δὲ ἀνδρία. ταῦτα δὲ πάντα ἐκείνων ἔμπροσθεν τέτακται φύσει, καὶ δὴ καὶ τῷ νομοθέτῃ τακτέον οὕτω. μετὰ δὲ ταῦτα τὰς ἄλλας προστάξεις τοῖς πολίταις εἰς ταῦτα βλεπούσας αὐτοῖς εἶναι διακελευστέον, τούτων δὲ τὰ μὲν ἀνθρώπινα εἰς τὰ θεῖα, τὰ δὲ θεῖα εἰς τὸν ἡγεμόνα νοῦν[n] ξύμπαντα βλέπειν. περί τε γάμους ἀλλήλοις ἐπικοινουμένους,[o] μετὰ δὲ[p] ταῦτα ἐν ταῖς τῶν παίδων γεννή-

tur. Pro ἀγαθὸν ex Euseb. Theodoret. Cod. Par. et Voss. ἀγαθῶν recepimus, quod Ficinus confirmat vertens: *divinorum bonorum dux primus existit*. Ast.

μετὰ νοῦν] Theodoret. et Cod. Voss. μετὰ νοῦ; Ficinus vulgatum expressit vertens: *post mentem*. Virtus primaria, φρόνησις, utpote facultas rationis, etiam νοῦς dicitur, quocirca sensus nonnisi is potest esse, secundum sapientiam (φρόνησιν s. νοῦν) σωφροσύνην, temperantiam, esse colendam.—Mox alterum καὶ in καὶ δὴ καὶ a Theodoreti libro abest. Ast.

μετὰ δὲ ταῦτα] Sensus, qui interpretes fugit, est hic: post hæc vero reliqua, quæ civibus præscripta sunt, bonorum illorum causa ipsis imposita esse, monendum est legis latori, h. e. legis latorem cives monere et docere oportet, etiam leges de rebus a virtute alienis scriptas bona illa divina et humana spectare. Ad διακελευστέον repet. e prægressis τῷ νομοθέτῃ. Dativus vero τοῖς πολίταις Græcorum more e substantivo προστάξεις pendet, ut c. 7. p. 633. C. αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις. ii. 4. p. 657. C. τὴν τῇ μουσικῇ καὶ τῇ παιδιᾷ μετὰ χορείας χρείαν ὀρθὴν εἶναι τοιᾷδέ τινι τρόπῳ. xii. 8. p. 956. E. καὶ ὑπηρεσιῶν ἑκάσταις τῶν ἀρχῶν καταστάσεις. Similiter Cicero de Legib. i. 15. §. 42. *obtemperatio legibus*. Cf. nostra ad Sympos. p. 262. ibique laudatis adde Wesseling. ad Herodot. p. 517. Observatt. Miscell. t. viii. p. 343. Fischer. ad Phædon. p. 373. et ad Weller. t. iii. p. i. p. 336. Porson. ad Eurip. Phœn. 948. Ast.

βλέπειν] Vulgo ante τούτων punctum extat, quo nexus orationis dissolvitur; infinitivus enim βλέπειν pendet e verbo διακελευστέον: legis latori admonendum ac docendum est, bona humana ad divina referenda esse et ipsa divina ad rationem, rerum omnium gubernatricem. Euseb. Theodoret. Bas. 1. et 2. exhibent βλέπει, quod Ficinus quoque in libris suis videtur reperisse, quum verterit: *humana enim ad divina, divina vero ad mentem principem referenda*. Igitur hæc explicationis causa interposita essent; tunc vero γὰρ similisve particula abesse non posset. Ast.

ἐπικοινωνουμένους] In præced. edit. ἐπικοινονουμένους, vel pro ἐπικοινωνουμένους (quod affertur ex quodam vet.) vel pro ἐπικοινουμένους. Steph. Præstat haud dubie lectio Bas. 2. (qui est vetus liber Steph.) ἐπικοινωνουμένους. Bip.

περί τε γάμους κ. τ. λ.] Locus ut nunc legitur, sane difficillimus videtur et corruptissimus. Sed audaculus est Vigerus ad Euseb. l. c. transpositis verbis corrigens: Μετὰ δὲ ταῦτα περὶ γάμους ἀ. ἐ. ἐν ταῖς.—Modo enim ante præpositionem περὶ majorem, et post ἐπικοινωνουμένους minimam interpunctionem posueris, locumque recte fueris interpretatus, nihil in eo amplius desiderabis præter elegantiam, quam tamen etiam in aliis Legum locis frustra quæsivi. Ad illud περί τε γ. ἀ. ἐ. construenda sunt verba ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι δεῖ sc. τὸν νομοθέτην. Cod. Leid. μετά τε ταῦτα, quo non opus: idem tamen recte post γήρως, non post ἰόντων interpunctum habet, quod facile erat conjectura assequi. Verto: *Et circa nuptias communiter contractas, postea vero in liberorum generatione et educatione, tum masculorum tum femellarum, curam gerere debet et juvenum et seniorum etc.* Similiter distinctione mutata sanandus locus p. 632. E. ὕστερον δὲ, ἀρετῆς πάσης· καὶ

σεσι καὶ τροφαῖς, ὅσοι τε[q] ἄῤῥενες καὶ ὅσαι θήλειαι, νέων τε ὄντων καὶ ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον ἰόντων μέχρι γήρως τιμῶντα ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι δεῖ καὶ ἀτιμάζοντα, ἐν πάσαις ταῖς τούτων ὁμιλίαις τάς τε λύπας αὐτῶν καὶ τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας ξυμπάντων τε[r] ἐρώτων τὰς σπουδὰς II. 632. ἐπεσκεμμένον καὶ παραπεφυλαχότα ψέγειν τε ὀρθῶς καὶ ἐπαινεῖν δι' αὐτῶν τῶν νόμων· ἐν ὀργαῖς τε αὖ καὶ ἐν φό-

—[o] ἐπικοινουμένους pr A : ἐπικοινωνουμένους *ς.—[p] τε A, δὲ Ω.—[q] γε υ.—[r] δὲ Ω, δὲ f.

ἄγε νῦν δὴ διήλθομεν, ἐκεῖσε βλέποντα ἀποφανοῦμεν, ἂν θεὸς ἐθέλῃ. Dele interpunctionem post ὕστερον δὲ et ἀπάσης. Sensus est: *Post universam autem virtutem etiam ea, de quibus modo disseruimus, eo ostendemus respicere.* Significat nuptias, liberorum educationem et cetera inde a p. 631. D. enumerata, quæ, ut Plato pollicetur h. l. post absolutam libro v. universam virtutem, in altera parte operis singillatim tractantur. Boeckh. p. 97, 98.

περί τε γάμους] Vulgo ante μετά τε ταῦτα punctum extat et μετὰ δὲ scribitur, sed hæc esse cum sequentibus conjungenda, sensus docet. Vigerus ad Euseb. p. 56. locum ita volebat constitui: μετὰ δὲ ταῦτα περὶ τ. γ. ἀλλ. ἐπικ. ἐν ταῖς cett. hoc sensu: 'deinde mutuis inter se nuptiis contractis, procreationem educationemque liberorum studiose curabit, et, seu mares illi fuerint seu feminæ, quicquid ab iis vel adolescentibus vel jam ætate maturioribus ad ipsam usque senectutem in mutua consuetudine recte secusve fiat, alterum honore afficiat, alterum ignominia.' Quæ quomodo e verbis Græcis prodeant, difficile est dictu. Boeckh. ad verba περί τε γάμ. ἀλλ. ἐπικοινωνουμένους refert ἐπιμέλεσθαι δεῖ (τὸν νομοθέτην), et vertit: 'et circa nuptias communiter contractas, postea vero in liberorum generatione et educatione, tum masculorum tum femellarum, curam gerere debet et juvenum et seniorum.' Simplicissima, ni fallor, est ratio hæc, ut verba περί γε γάμους et ἐν ταῖς τῶν παίδων γεννήσεσι καὶ τροφαῖς per se capias, νέων τε ὄντων et ἰόντων ad παίδων trahas et ἐπιμέλεσθαι δεῖ τιμῶντα et ἀτιμάζοντα ita intelligas: curare s. prospicere debet (legum lator) recte honorans, h. e. ut recte honoret, igitur: ut, qui bene se gerant, eos honore afficiat, in peccantes vero pœnas statuat. Περὶ cum accusativo, genitivi partes agente, est: *circa, de, quod attinet ad* —, ut Phædon. 58. p. 109. Steph. τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰωθότων λέγειν. Legg. v. 1. p. 752. B. viii. 9. p. 842. D. τὰ μέγιστα ἤδη νενομοθετηκὼς περὶ γάμους ἅμα καὶ γενέσεις παίδων καὶ τροφάς. xii. 8. p. 957. B. ὅσα δὲ περί τε σιγὴν δικαστῶν καὶ εὐφημίας καὶ τοὐναντίον κ. τ. λ. Epinom. 1. p. 974. C. ἡ περὶ σοφίαν ἀπορία καὶ ζήτησις. c. 5. p. 980. C. λέγε τὸν ἐπιόντα σοι λόγον τῶν καλῶν περὶ τοὺς θεούς τε καὶ τὰς θεάς. al.—Deinde pro μετὰ δὲ ταῦτα e cod. Voss. recepi μετά τε ταῦτα, propterea quod hæc arte cum prægressis cohærent. Sensus est enim: *et circa nuptias et circa generationem atque educationem liberorum, tam masculorum quam femineorum, a puerilia ad senectutem prospicere debet legislator, ut et honores et pœnas rite constituat.* Verba νέων τε ὄντων καὶ ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον ἰόντων μέχρι γήρως trahenda sunt ad παίδων et spectant ad vocem τροφαῖς; hæc enim non solum ad liberos pertinet tam masculos quam femineos, verum etiam ad quamlibet eorum ætatem; nutriendi officium significat, si teneros adhuc spectas, et educationem atque institutionem, si adultiorum rationem habes. Ceterum ἐπιμέλεσθαι pro ἐπιμελεῖσθαι scripsimus, de quo vid. nostra ad Phædr. p. 288. Ast.

ἐν πάσαις] Fic. *contra vero dolores—in omni conversatione vituperet. Considerabit etiam diligenter.* In quo verba ἐν πάσαις ταῖς αὐτῶν ὁμιλίαις recte juncta vides sequentibus τάς τε λύπας cet. male vero ab his divulsa verba ξυμπάντων τε ἐρώτων cet. Ast.

ἐν ὀργαῖς τε αὖ] Sensus generalis est: etiam de animi ac corporis affectionibus præcipere debet legis lator atque defi-

βοις, ὅσαι τε διὰ δυστυχίαν ταραχαὶ ταῖς ψυχαῖς γίγνονται καὶ ὅσαι ἐν εὐτυχίαις τῶν τοιούτων ἀποφυγαί, ὅσα
III. ii. 194. τε κατὰ νόσους ἢ κατὰ πολέμους ἢ πενίας ἢ τὰ τούτοις ἐναντία γιγνόμενα προσπίπτει τοῖς ἀνθρώποις παθήματα, ἐν πᾶσι τοῖς τοιούτοις τῆς ἑκάστων διαθέσεως διδακτέον καὶ ὁριστέον τό τε καλὸν καὶ μή. μετὰ δὲ ταῦτα ἀνάγκη τὸν νομοθέτην τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν καὶ τὰ ἀναλώματα φυλάττειν, ὅν τινα ἂν γίγνηται τρόπον, καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους πᾶσι τούτοις κοινωνίας καὶ διαλύσεις ἑκοῦσί τε καὶ ἄκουσι, καθ' ὁποῖον ἂν ἕκαστον[3] πράττωσι τῶν τοιούτων πρὸς ἀλλήλους, ἐπισκοπεῖν τό τε δίκαιον καὶ μή, ἐν οἷς ἔστι τε καὶ ἐν οἷς ἐλλείπει, καὶ τοῖς μὲν εὐπειθέσι τῶν νόμων τιμὰς ἀπονέμειν, τοῖς δὲ δυσπειθέσι δίκας τακτὰς ἐπιτιθέναι, μέχρι περ ἂν πρὸς τέλος ἁπάσης πολιτείας ἐπεξελθὼν ἴδῃ τῶν τελευτησάντων τίνα δεῖ τρόπον ἑκάστοις γίγνεσθει τὰς ταφὰς καὶ τιμὰς ἅς τινας αὐτοῖς ἀπονέ-

nire, quid in cujusvis affectionis ratione ac habitu pulcri vel turpe insit, h. e. quatenus affectioni obsequi deceat necne. Affectiones animi sunt vel perturbationes, ira aut timore excitatæ, vel voluptates (*ἀποφυγαὶ τῶν τοιούτων, τῶν ταραχῶν τῆς ψυχῆς, ἐν εὐτυχίαις*), ut gaudium, ut amor, alia id genus; affectiones autem corporis sunt mala e morbo, bello, inopia, aliis profecta.—*τῆς ἑκάστων* (*τῶν παθημάτων*; proxime enim respicit præcedentia *ἐν πᾶσι τοῖς τοιούτοις*) *διαθέσεως* significat uniuscujusque affectionis habitum s. statum et modum; ira enim et timor v. c. tunc pravæ fiunt animi perturbationes, quum perversus earum habitus est, h. e. quum modum excedunt.—Pro *ὅσα* post *ἀποφυγαὶ* Ald. Lov. Bas. 1. et 2. *ὅσαι* exhibent. Ast.

μετὰ δὲ ταῦτα ἀνάγκη] Etiam varias opes acquirendi et consumendi rationes legis lator observet atque attendat necesse est; civium porro in his ipsis (in opibus vel acquirendis vel consumendis) conjunctiones ac disjunctiones animadvertet, et in omnibus, quibus hæc fiant, modis indagabit, quid justum sit atque honestum, quid turpe.—Accusativi *τὰς κοινωνίας* et *διαλύσεις* e verbo *φυλάττειν* pendent, et dativi *ἑκοῦσί τε καὶ ἄκουσι* e substantivo *κοινωνίας*, ita ut genitiverum partes agant (vid. de hoc dativi usu, quæ supra exposuimus.) Ast.

καθ' ὁποῖον] Fortasse *καθ'* est scribendum, quod sit pro *καὶ εἶτα*. In præcedente autem versu ante *πᾶσι τούτοις* subaudire oportet præpositionem *ἐν*: quam alioqui omissam esse non immerito quis suspicetur. Steph.

καθ' ὁποῖον] Scripsimus *καὶ ὁποῖον*, et sensus et structuræ causa. Deinde ante *πᾶσι τοιούτοις* interposuimus *ἐν*, quod itidem Steph. jam desideravit. Ast.

ἕκαστον] Legitur etiam *ἕκαστοι*: in superioribus autem edit. *ἕκαστος*. Steph.

ἕκαστον] (Ald. Bas. 1. 2. Lov. *ἕκαστος*) respicit *τὰς κοινωνίας* et *διαλύσεις*; plenius ita scribi debebat: *καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν τοιούτων* (*ὁποῖον ἂν ᾖ*), *ὃ πράττωσι πρὸς ἀλλήλους*. Ast.

τῶν νόμων] Nonne *τῷ νόμῳ* vel *τοῖς νόμοις* scribendum esse dicendum est? Steph.

τῷ νόμῳ] Vulgo *τῶν νόμων*, quod locum habere nequit. L. iv. p. 715. C. *ὃς δ' ἂν τοῖς τεθεῖσι νόμοις εὐπειθέστατός τ' ᾖ*. Ficinus simpliciter vertit: *et parentibus quidem honores, non parentibus debitas pœnas constituat*. Unde conjiciat fortasse quispiam, *τῶν νόμων* vel *τῷ νόμῳ* alienum esse additamentum. Ast.

μειν δεῖ. κατιδὼν δὲ ὁ θεὶς τοὺς νόμους ἅπασι τούτοις[t] φύλακας ἐπιστήσει,[u] τοὺς μὲν διὰ φρονήσεως, τοὺς δὲ δι' ἀληθοῦς δόξης ἰόντας, ὅπως πάντα ταῦτα[v] ξυνδήσας ὁ νοῦς ἑπόμενα σωφροσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ ἀποφήνῃ,[w] ἀλλὰ μὴ πλούτῳ μηδὲ φιλοτιμίᾳ. οὕτως, ὦ ξένοι, ἔγωγε ἤθελον ἂν ὑμᾶς, καὶ ἔτι νῦν βούλομαι, διεξελθεῖν πῶς ἐν τοῖς τοῦ Διὸς λεγομένοις νόμοις τοῖς τε τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, οὓς Μίνως τε καὶ Λυκοῦργος ἐθέτην, ἔνεστί τε πάντα ταῦ-
τα, καὶ ὅπῃ τάξιν τινὰ εἰληφότα διάδηλά ἐστι τῷ περὶ III. ii. 195.
νόμων ἐμπείρῳ τέχνῃ εἴτε καί τισιν ἔθεσι, τοῖς δὲ ἄλλοις ἡμῖν οὐδαμῶς ἐστι καταφανῆ.

§. 7. ΚΛ. Πῶς οὖν, ὦ ξένε, λέγειν χρὴ τὰ μετὰ ταῦτα;

ΑΘ. Ἐξ ἀρχῆς πάλιν ἔμοιγε δοκεῖ χρῆναι διεξελθεῖν, καθάπερ ἠρξάμεθα, τὰ τῆς ἀνδρείας πρῶτον ἐπιτηδεύματα· ἔπειτα ἕτερον καὶ αὖθις ἕτερον εἶδος τῆς ἀρετῆς διέξιμεν,

—[s] ἕκαστος Ecf, ἕκαστοι hr.—[t] τοὺς f.—[u] ἐπιστήσεται A, ἐπιστήσειται h.—
β α η η ξ •
[v] ταῦτα πάντα Ω, ταῦτα πάντα vhr.—[w] ἀποφαίνει v.—[x] διέλθωμεν Ω.—[y] πειρασω-

κατιδὼν] Respicit hoc prægressum ἴδῃ; quocirca punctum, quod in libris editis extat, in comma mutavimus. Ceterum laudat hæc Euseb. Præp. Ev. xii. 16. p. 589. D. ubi v. Viger. p. 56.—Pro ἐπιστήσει Cod. Voss. ἐπιστήσοιται, adscripto ἐπιστάσεται (ἐπιστήσεται, quod in Cod. Paris. comparet, si Faehsius recte vidit). Mox Bas. 2. δὴ pro δι'. Ast.

δι' ἀληθοῦς δόξης ἰόντας] Sic Protagor. 323. A. ἣν δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἰέναι καὶ σωφροσύνης. Ubi vid. Heind. Ast.

ἀποφαίνῃ] Vulgo ἀφοφήνῃ, quod solœcum esse grammatici (Dawes. Misc. Crit. p. 228. et Matthiæ Grammat. Gr. p. 738.) contendunt, quum ὅπως cum subjunctivo Aor. i. act. construi non soleat. Idcirco jam Boeckh. ad Min. p. 62. ἀποφαίνῃ corrigendum esse monuit. Ceterum ἀποφαίνειν est *facere, reddere*, ut Gorg. 516. C. ἀλλὰ μὴν ἀγριωτέρους γε αὐτοὺς ἀπέφηνεν ἢ οἵους παρέλαβε. Sophist. 230. D. πρὶν ἂν—καθαρὸν ἀποφήνῃ. Vid. Spanhem. ad Julian. p. 52. Ficinus bene vertit: *ut mens in unum hæc omnia colligens eo deducat, ut temperantiam et justitiam potius quam divitias ambitionemve sequantur.* Ast.

ἐν τοῖς τοῦ Διὸς λεγομένοις νόμοις] Vid. ad c. 1. et cf. Diodor. Sic. i. 94. v. 79. Ast.

τάξιν τινὰ εἰληφότα] Vox τινὰ abest ab Eusebio. Respiciuntur vero prægressa: καὶ δὴ καὶ τῷ νομοθέτῃ τακτέον οὕτω, et quæ sequuntur. Ficinus vertit: *et quonam ordine posita pateant illi.* Urbanitas quædàm cum irrisione conjuncta in verbis τοῖς δὲ ἄλλοις ἡμῖν inest; Clinias videlicet, qui Minois et Lycurgi leges ad virtutem universam spectare negaverat, tacite notatur. Ast.

εἴτε] Semel positum nota, ut vi. 6. p. 758. C. ἰόντι τέ τινί ποθεν ἄλλοθεν εἴτε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως. c. 23. p. 784. A. πλείους εἴτ' ἐλάττους. viii. 10. p. 844. D. βοτρύων εἴτε καὶ σύκων. xi. 8. p. 928. A. Ὃς ἂν θῆλυν εἴτε ἄῤῥενα ἐπιτροπεύῃ. Sophist. p. 224. C. καπηλικὸν εἴτε αὐτοπωλικόν. Soph. Œd. T. 517. λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν. Cf. Æschyl. Cho. 991. Agam. 1416. Pindar. Pyth. iv. 138. Ast.

§. 7. διέξιμεν] Futuri vim habet, ut constat. Sic Protag. fin. Vid. Küster.

ἐὰν βούλησθε· ὅπως δ' ἂν τὸ πρῶτον διεξέλθωμεν,[x] πειρασόμεθα[y] αὐτὸ παράδειγμα θέμενοι καὶ τἆλλα οὕτω διαμυθολογοῦντες παραμύθια ποιήσασθαι τῆς ὁδοῦ· ὕστερον δὲ ἀρετῆς πάσης, καὶ ἃ[z] γε νῦν δὴ διήλθομεν, ἐκεῖσε[a] βλέποντα ἀποφανοῦμεν, ἂν[b] θεὸς ἐθέλῃ.

II. 633. ΜΕ. Καλῶς λέγεις. καὶ πειρῶ πρῶτον κρίνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε ἡμῖν.

μεθα A, πειρασώμεθα Ξ.—[z] τά AΩυfhr, ἃ Ξ.—[a] καὶ ἐκεῖσε h.—[b] ἐὰν υ.—[c] εἴτε δὴ

ad Aristoph. Plut. 70. et Wesseling. ad Diodor. Sic. i. 42. p. 52. Ast.

πειρασόμεθα] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. πειρασώμεθα. Bene Cornar. vertit: *conabimur ipsam exemplum proponere.* A Cod. Voss. ἂν abest; tunc scribendum esset διεξήλθομεν, quod nescio an vulgatæ ὅπως δ' ἂν—διεξέλθωμεν præferri oporteat. De verbo διαμυθολογοῦντες vid. nostra ad Phædr. p. 390. Ast.

ὕστερον δὲ ἀρετῆς] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. et recte Cornar. vertit: *post totius autem virtutis tractationem etiam ea, quæ nunc recensuimus, illuc respicere ostendemus, si Deus voluerit.* Steph. locum pervertit scribendo: ὕστερον δὲ, ἀρετῆς πάσης cet.

ΚΛ. Καλῶς λέγεις κ. τ. λ.] Quum dicit, πειρῶ κρίνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε, se ipsum Clinias significat δεικτικῶς, noto inprimis ex Tragicis Græcis usu utriusque linguæ. Sed Atticus respondet: πειράσομαι καὶ σέ τε καὶ ἐμαυτὸν, h. e. *etiam te et me taxare conabor*: quod indicat illum σὲ diversum esse ab Jovis laudatore. Nam si, ut in vulgata est, Clinias dixisset, *me Jovis laudatorem nunc percense*, Atticus tantum respondere poterat: πειράσομαι σέ τε καὶ ἐμαυτὸν, h. e. *et te et me percensebo.* Nunc autem hic respondet: πειράσομαι καὶ σέ τε καὶ ἐμαυτὸν, *etiam te et me percensebo*; itaque illa, Καλῶς λέγεις. καὶ πειρῶ πρῶτον κρίνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε ἡμῖν, omnino non a Clinia proferuntur. Hoc uno ictu, subtili quidem, verumtamen gravissimo apud intelligentes judices, prostrata jacet vulgata lectio: delevi igitur cetera argumenta, quibus idem possis efficere. Sed cujusnam tandem, inquis, sunt illa? Megilli spondeo esse; Megillus ait: *Recte dicis, conareque primum huncce Jovis laudatorem, Cretensem Cliniam excutere.* Cui reponit Atticus: *Recte quidem: sed etiam te et me conabor. Communis enim sermo est.* Labens autem lectio ista, quam refutavimus, alias quoque, ut solet fieri, secum rapit præcipiti ruina. Etenim etiam insequens proxime vocula Ναί, quæ nunc est Cliniæ, Megillo tribuenda est, propterea quod per universum opus de Legibus hæc est a Platone regula observata, numquam ut Cliniæ et Megilli personæ varientur, nisi addita aliqua mutati collocutoris nota. Nihil elate dixi, nihil inconsiderate: bene perspectam habeo rem. Jam deinceps idem Megillus usque ad p. 633. D. cum Attico colloquitur excluso Clinia. Nam, ne quid omittam, etiam illa p. 633. C. Εὖγε, ὦ Λακεδαιμόνιε ξένε λέγεις etc. non Cliniæ sunt, ut vulgo putatur, sed Atheniensis hospitis, cui et genuinus Ficinus, et qui eum haud viderat, Francogallicus intp. tribuunt. Apertior est res, quam ut plura dicam. Passim vero ineptissime peccatur in orationis distributione inter colloquentes, præsertim his in libris. Alia notavi alibi: nunc unum exemplum addam. x. p. 896. E. legitur: ΑΘ. Ψυχὴν δὴ διοικοῦσαν καὶ ἐνοικοῦσαν ἐν ἅπασι τοῖς πάντῃ κινουμένοις μῶν οὐ καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνάγκη διοικεῖν φάναι; ΚΛ. Τί μήν; ΑΘ. Μίαν ἢ πλείους; Jam infert Megillus: Πλείους· ἐγὼ ὑπὲρ σφῷν (ita leg.) ἀποκρινοῦμαι. Sed, obsecro, ecqui Megillo hic est locus? Quinam indoctus Lacedæmonius tam doctam responsionem ita temere potest edere? quinam sibi tantum arrogare, ut sapientissimo Attico et eruditiori saltem Cliniæ dicat: ἐγὼ ὑπὲρ σφῷν ἀποκρινοῦμαι? Nulla præterea interiore nota hæc significantur esse Megilli: immo siquidem alterutrius forent, sive Cliniæ sive Megilli, assignanda potius Cretensi putarem, qui et in prægressis et in sequentibus proxime loquitur. At neutrius sunt illorum, sed ipsius Atheniensis hospitis. Qui postquam quæsierat ex collocutori-

ΑΘ. Πειράσομαι καὶ σέ τε καὶ ἐμαυτόν· κοινὸς γὰρ ὁ λόγος. λέγετε οὖν. τὰ ξυσσίτιά φαμεν καὶ τὰ γυμνάσια πρὸς τὸν πόλεμον ἐξευρῆσθαι τῷ νομοθέτῃ;

ΜΕ. Ναί.

ΑΘ. Καὶ τρίτον ἢ τέταρτον; ἴσως γὰρ ἂν οὕτω χρείη διαριθμήσασθαι καὶ περὶ τῶν τῆς ἄλλης ἀρετῆς εἴτε μερῶν[c] III. ii. 196.
εἴτε ἅττ' αὐτὰ[d] καλεῖν χρεών ἐστι, δηλοῦντα μόνον ἃ[e] λέγει.

ΜΕ. Τρίτον τοίνυν, ἔγωγε εἴποιμ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων ὁστισοῦν, τὴν θήραν[f] εὗρε· τέταρτον δὲ ἢ πέμπτον εἰ δυναίμεθα λέγειν, πειρώμεθα. ἔτι[g] τοίνυν καὶ τὸ τέταρτον ἔγωγε πειρῴμην[h] ἂν λέγειν, τὸ περὶ τὰς καρτερήσεις τῶν ἀλγηδόνων πολὺ παρ' ἡμῖν γιγνόμενον ἔν τε ταῖς πρὸς ἀλ-

μερῶν r.—[d] ἅττ' αὐτὰ ΑΞΩυfhr : ἅττ' ἂν αὐτὰ s.—[e] ἃ ΑΞΩrfr : ὃ *s.—[f] θύραν f.—[g] : ἔτι ΞΩυh.—[h] ἔγωγε καὶ τὸ τέταρτον πειρώμενον f.—[i] γυμνοπαιδίαις Ωυfhr et

bus, utrum censerent esse μίαν ἢ πλείους; quia difficiliorem quæstionem arbitrabatur esse, quam ut respondere ad eam possent, ipse sibi respondit, dicens: Πλείους· ἐγὼ ὑπὲρ σφῷν ἀποκρινοῦμαι. δυοῖν μέν γέ που ἔλαττον μηδὲν τιθῶμεν, τῆς τε εὐεργέτιδος καὶ τῆς τἀναντία δυναμένης ἐξεργάζεσθαι. Nunc demum Clinias orationem suscipit: Σφόδρα, inquit, ὀρθῶς εἴρηκας. Boeckh. p. 99—101. qui sic in Addend. ‘ Nunc video totam disputationem firmari a pluribus codd. inter quos est genuinus Fic. Ex eodem possem plura ejusmodi proferre, si vacaret.’

ΜΕΓ. Καλῶς κ. τ. λ.] Libri editi hæc verba et sequens Ναὶ Cliniæ Cretensi tribuunt; sed universa orationis continuatio docet, Megillum Lacedæmonium colloquium cum Atheniense suscipere; verbis enim τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε (i. e. qui Minois leges a Jove, ut traditur, acceptas pro præstantissimis habet) significat Cliniam Cretensem, et in iis, quæ de convictu aliisque Lacedæmoniorum propriis accuratius disputantur, Megillus cum Atheniense sermonem confert. Res per se tam clara est, ut verbum addere pigeat. Ast.

καὶ σέ τε καὶ ἐμαυτὸν] Quibus monet Atheniensis, quæ de optima civitate legibusque disserantur, ea non ad hanc vel illam civitatem vel alicujus urbis civem spectare, sed ipsius rei causa in medium proferri.—Bas. 1. et 2. κοινὸς καὶ pro κοινὸς γάρ. Ast.

τρίτον ἢ τέταρτον] Int. τί πρὸς τὸν πόλεμον ἐξευρῆσθαί φαμεν; δηλοῦντα, ὃ λέγει, ut declaret tantummodo, quod dicere vult vel intelligit. Participium pendet e prægresso καλεῖν χρεὼν ἐστι, et subjectum, quod dicitur, est persona indefinita. Sic iii. 8. p. 688. B. ὅτι δὴ φημι εὐχῇ χρῆσθαι σφαλερὸν εἶναι νοῦν μὴ κεκτημένον. Cf. iii. 16. p. 701. C. iv. 4. p. 709. B. c. 8. p. 717. B. c. 12. p. 723. C. v. 3. p. 730. E. vi. 7. p. 759. A. B. vii. 16. p. 813. A. viii. 9. xi. 3. 917. B. al. Vid. ad Polit. iii. 11. p. 400. A. Vulgo in his pronomen τὶς, τινὰ cet. intelligendum esse statuunt.—Præterea cum Cod. Par. ἂν post ἅττ' expungi debet; ἅττ' ἂν enim postularet ᾖ. Ast.

τὴν θήραν] Venatio enim præcipua corporis exercitatio habebatur, v. Crag. de Republ. Lacedæmon. iii. 2. p. 311. Manso in Sparta t. i. p. i. p. 152. Ast.

ΑΘΗΝ. Τέταρτον] Ante Τέταρτον invenitur notata persona Atheniensis et ante Ἔτι τοίνυν persona Megilli. Steph. Nescio, in quo libro Stephanus invenerit optimam hanc orationis distributionem; Ficinus enim et Cornarius vulgarem sequuntur scripturam, quæ Megillo etiam verba τέταρτον—πειρώμεθα assignat. Ast.

καρτερήσεις τῶν ἀλγηδόνων] In celebrata illa διαμαστιγώσει, qua pueri ad aram Dianæ Orthiæ stato tempore fla-

λήλους ταῖς χερσὶ μάχαις καὶ ἐν ἁρπαγαῖς τισὶ διὰ πολλῶν πληγῶν ἑκάστοτε γιγνομένων. ἔτι δὲ καὶ κρύπτειά τις

gris cædebantur (vid. Crag. iii. 8. p. 325. sq. P. Fabri Agonistic. iii. 18. Gronov. Thesaur. t. viii. p. 2199. Meurs. in Græc. Feriat. l. ii. Gronov. Thesaur. t. vii. p. 755. et Manso in Sparta t. i. p. ii. p. 183.) aliisque, quæ duræ Laconum disciplinæ propria erant. V. Schol. et cf. cum his ac sequentibus Xenoph. de Lacedæm. Rep. c. ii. Ast.

ταῖς χερσὶ μάχαις] Solebant enim ephebi inter se manibus et calcibus certare, v. Schol. Ruhnk. p. 224. et Crag. iii. 5. p. 318. Ast.

χερσὶ μάχαις] Mœris: Χερσιμαχίας, Πλάτων Νόμων α'. Hinc Piersonus p. 407. apud Plat. corrigit ταῖς χερσιμαχίαις: sed verum indubie Abreschius vidit apud Mœr. reponens χερσὶ μάχαις. Etenim Græcum non est ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσιμαχίαις; quod vero alterum ταῖς Piersonus delet, nimia est audacia. Vulgatam tuetur et Schol. et usus sermonis, ex quo dicitur ἡ ταῖς χερσὶ μάχη, ut μάχεσθαι ταῖς χερσὶ, quod genus dicendi præter alios illustravit Heindorf. ad Gorg. §. 146. Ita statim post: καὶ ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις; quæ brevior locutio egregie convenit Laconico. Sed ut h. l. male cesserit Platonis ex grammatico emendatio, tamen ea requiritur passim; cujus rei duo eximia posui exempla. Legg. vii. p. 811. C. dicitur: Νῦν γὰρ ἀποβλέψας πρὸς τοὺς λόγους οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο δὴ διεληλύθαμεν ἡμεῖς, ὡς μὲν ἐμοὶ φαινόμεθα, οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν· ἔδοξαν δ' οὖν μοι παντάπασι ποιήσει τινὶ προσομοίως εἰρῆσθαι. In quo primum notanda anacoluthia ἀποβλέψας, ἔδοξαν δ' οὖν μοι.—Cf. iii. p. 686. D. ἀποβλέψας γὰρ πρὸς τοῦτον τὸν στόλον οὗ πέρι διαλεγόμεθα, ἔδοξέ μοι πάγκαλός τε εἶναι καὶ θαυμαστὸν κτῆμα παραπεσεῖν τοῖς Ἕλλησιν.—Apol. p. 21. C. καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις καὶ μάλιστα ἑαυτῷ, εἶναι δ' οὔ. Xenoph. Cyrop. vi. 1. 18. βουλόμενος δὲ κατάσκοπόν τινα πέμψαι ἐπὶ Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅ,τι πράττοι ὁ Ἀσσύριος, ἔδοξεν αὐτῷ ἐπιτήδειος εἶναι ὁ Ἀράσπης ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο. Sed ut veniam ad rem, pro illo δεῦρο δὴ scribendum δεῦρ' ἀεί. Suidas: δεῦρ' ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'· Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. Politic. p. 292. C. καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον μερίζοντες δεῦρ' ἀεὶ προεληλύθαμεν. Theætet. p. 143. A. ἠκουσά σου καὶ πρότερον, καὶ μέντοι ἀεὶ μέλλων κελεύσειν ἐπιδεῖξαι διατέτριφα δεῦρο. Eurip. Med. 670. ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον. Cf. Intt. Harpocr. v. ἀεὶ, Valck. ad Phœn. p. 413. Alter locus est Legg. v. p. 734. E. καθάπερ οὖν δή τινα ξυμφυὴν ἢ καὶ πλέγμα ἄλλ' ὁτιοῦν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν οἷόντ' ἐστὶ τήν τε ξυνυφὴν καὶ τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι. Quod ξυμφυὴν in ξυνυφὴν mutaveram, posthac Cod. Leid. firmavit. Idem pro altero ξυνυφὴν habet ἐφυφήν. Vere. Ecce Pollux vii. 30. Πλάτων δὲ ἐφυφὴν καλεῖ τὴν κρόκην. Manus manum lavat: Pollux et ad firmandam veram lectionem hujus loci adhiberi potest, et ex hoc ipso loco invicem lucem accipit; etenim cognita hujus vera scriptura non refutanda amplius sunt, quæ Jungermannus in Polluce novavit. Boeckh. p. 101—103.

ἁρπαγαῖς τισὶ] Furari jubebantur pueri, ut in calliditate exercerentur, deprehensi vero verberibus castigabantur. Vid. Xenophont. l. l. §. 8. 9. et Crag. iii. 12. Manso l. l. p. 185. Ast.

κρύπτειά τις] Plutarch. Lycurg. p. 56. E. ἡ δὲ καλουμένη κρυπτία παρ' αὐτοῖς, εἴ γε δὴ καὶ τοῦτο τῶν Λυκούργου πολιτευμάτων ἕν ἐστιν, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστόρηκε, ταύτην ἂν εἴη καὶ τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς πολιτείας καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐνειργασμένη δόξαν. ἦν δὲ τοιαύτη· τῶν νέων οἱ ἄρχοντες διὰ χρόνου τοὺς μάλιστα νοῦν ἔχειν δοκοῦντας εἰς τὴν χώραν ἄλλως ἐξέπεμπον ἔχοντας ἐγχειρίδια καὶ τροφὴν ἀναγκαίαν, ἄλλο δὲ οὐδέν· οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν εἰς ἀσυνδήλους διασπειρόμενοι τόπους ἀπέκρυπτον ἑαυτοὺς καὶ ἀνεπαύοντο, νύκτωρ δὲ κατιόντες εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν εἱλώτων τὸν ἁλισκόμενον ἀπέσφαττον· πολλάκις δὲ καὶ τοῖς ἀγροῖς ἐπιπορευόμενοι τοὺς ῥωμαλεωτάτους καὶ κρατίστους αὐτῶν ἀνῄρουν. Similiter Heraclid. Pontic. de Polit. p. 504. ed. Crag. λέγεται δὲ καὶ τὴν κρυπτίαν εἰσηγήσασθαι, καθ' ἣν ἔτι καὶ νῦν ἐξιόντες ἡμέρας κρύπτονται, τὰς δὲ νύκτας μεθ' ὅπλων—καὶ ἀναιροῦσι τῶν εἱλώτων ὅσους ἂν ἐπιτήδειον ᾖ. Cf. Barthelem. Itiner. Anachars. t. v. p. 364. Aliter κρυπτείαν explicat Schol. Cf. Manso in Sparta t. i. p. ii. p. 141. Ast.

ὀνομάζεται θαυμαστῶς πολύπονος πρὸς τὰς καρτερήσεις, χειμώνων τε ἀνυποδησίαι καὶ ἀστρωσίαι καὶ ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις, νύκτωρ τε πλανωμένων διὰ πάσης τῆς χώρας καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔτι δὲ κἀν ταῖς γυμνοπαιδιαῖς[1] δειναὶ καρτερήσεις παρ' ἡμῖν γίγνονται τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων, καὶ πάμπολλα ἕτερα, σχεδὸν ὅσα οὐκ ἂν παύσαιτό τις ἑκάστοτε διεξιών.

ΑΘ. Εὖ γε, ὦ Λακεδαιμόνιε ξένε, λέγεις. τὴν ἀνδρίαν

χειμώνων τε ἀνυποδησίαι] Ad *χειμώνων* intell. *διὰ*, v. L. Bos. Ellips. p. 675. ed. Schäfer. De re, cf. Xenophont. l. l. §. 3. 4. Ast.

αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις] Dativus *αὐτοῖς* e substantivo *διακονήσεις* pendet (vid. ad c. 6.) et *ἑαυτῶν* appositum est, ut solet pronomen personale *αὐτὸς* aliis pronominibus, præcipue possessivis, adjici, ita ut ejus vim nostro sermone exprimere possimus voce *eigen*. Sic vi. 2. p. 753. B. *ἐν ταῖς σφετέραις αὐτῶν τῆς ἡλικίας δυνάμεσι*. xi. 6. p. 923. A. *τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν χρήματα*. Sed offendit ut in hoc loco *ἑαυτῶν*, sic in laudato l. vi. 2. *αὐτῶν*; sermonis enim Græci consuetudo, ni omnia me fallunt, postulabat *αὐτοῖς αὐτῶν διακονήσεις* et *ἐν ταῖς σφετέραις αὐτῶν τῆς ἡλικίας δυνάμεσι*. Exemplis a nobis ad Sympos. p. 249. citatis adde Homer. Il. O. 39. *νωΐτερον αὐτῶν*. Antiphon. *κατηγορ. φαρμακ.* t. vii. p. 620. Reisk. *καὶ οἰκέτας τοὺς σφετέρους αὐτῶν ἐπικαλοῦνται μάρτυρας*. De Choreut. p. 785. *ἐν τῇ σφετέρᾳ αὐτῶν (οἰκίᾳ)*. Lys. p. 462. t. v. *πατρίδα (τὴν?) σφετέραν αὐτῶν καταλιπόντες*. p. 470. *γονέας σφετέρους αὐτῶν πρεσβύτας καταλιπόντες*. p. 514. *τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν φίλοις*. p. 685. *τὰ σφέτερ' αὐτῶν*. p. 703. *οὐδὲν—τῶν σφετέρων αὐτῶν*. p. 704. *οὐδὲν ἧττον ἐπιμελήσεσθε τῶν ἡμετέρων χρημάτων, ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν*. Isocrat. Nicocl. §. 12. p. 35. Coray: *διδάσκει τοὺς παῖδας τοὺς ὑμετέρους αὐτῶν βασιλεύεσθαι*. §. 13. p. 36. *ὄψεσθε καὶ τὸν βίον τὸν ὑμέτερον αὐτῶν ἐπιδεδωκότα*. Ad Philipp. p. 88. *ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τῶν σφετέρων αὐτῶν*. p. 100. *διοικεῖν τὸν βίον τὸν σφέτερον αὐτῶν*. Sic idem Panegyr. §. 22. p. 52. Cor. p. 45. Mor. Archidam. p. 116. 121. 131. Areopag. p. 139. 142. 143. 144. Demosthen. Olynth. ii. p. 25. *τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν*, et paulo post: *ὑπὲρ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν κτημάτων*. iii. p. 36. *τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν*. Philipp. i. p. 53. De Chersones. p. 95. pro Coron. p. 277. al. In his et similibus locis ubique *αὐτῶν* scriptum vides; neque tamen sine librorum auctoritate mutare quidquam ausus sum, quum horum librorum auctor plura habeat a communi Atticorum usu discrepantia. Si vero liber aliquis *αὐτοῖς αὐτῶν* præberet, id sine ulla controversia recipiendum esset. Ast.

γυμνοπαιδιαῖς] *γυμνοπαιδιαὶ* dicebantur ludi s. festi dies Spartanorum, qui mense Hecatombæone (qui in solstitium fere æstivum incidebat; hinc *τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων*) a pueris ac viris, qui nudi saltabant, in victoriæ, quam ad Thyream reportaverant, vel eorum, qui ad Thyream occubuerant, memoriam celebrabantur. Vid. Tim. Lexic. p. 73. ed. Ruhnk. Meurs. de Saltat. vett. in Gronov. Thesaur. Ant. Gr. t. viii. p. 1246. Græv. et Gesner. ad Lucian. de Saltat. p. 274. Valcken. ad Herodot. vi. 67. Ernesti ad Xenoph. Memor. i. 2. 61. Schneider. ad Xenoph. Hist. Græc. vi. 4. 16. et Manso l. l. p. 210. sq. Ceterum Ald. Lov. Bas. 1. et 2. scribunt *γυμνοπαιδείαις*, et libri omnino fluctuant in hac voce inter *γυμνοπαιδεία*, *γυμνοπαιδία* et *γυμνοπαιδιά*; vid. Virr. Doct. ad Xenoph. Memor. Socrat. l. l. et Lexic. Xenophont. t. i. p. 612. Ast.

εὖ γε] Verba hæc Atheniensis, non Cliniæ esse, sensus docet. Etiam genuina Ficini translatio Atheniensi ea tribuit. Mox pro eo, quod vulgo scribitur, *τιθῶμεν πότερον* Cod. Voss. *φέρε τί, θῶμεν* exhibet, unde Heusdius Spec. Crit. in Plat. p. 102. jam vidit legendum esse *τί θῶμεν; πότερον* cet. Accusativus *τὴν ἀνδρίαν δὲ*, ut in his loquendi formulis solet, absolute fere positus est, ut sit: quod vero ad fortitudinem attinet, quid statuamus? Sic Xenoph. Mem. Socrat. iii. 1. 10. *τί δὲ τοὺς κινδυνεύειν μέλλοντας, ἆρα φιλοτιμοτάτους προτακ-*

δέ, φέρε, τί θῶμεν,[k] πότερον ἁπλῶς οὕτως εἶναι πρὸς φόβους καὶ λύπας διαμάχην μόνον, ἢ καὶ πρὸς[l] πόθους τε καὶ
III. ii. 197. ἡδονὰς καί τινας δεινὰς θωπείας κολακικάς, αἳ καὶ τῶν σεμνῶν οἰομένων εἶναι τοὺς θυμοὺς μαλάττουσαι[m] κηρίνους[n] ποιοῦσιν;[o]

ΜΕ. Οἶμαι[p] μὲν οὕτω, πρὸς ταῦτα ξύμπαντα.

ΑΘ. Εἰ γοῦν μεμνήμεθα τοὺς ἔμπροσθεν λόγους, ἥττω τινὰ ὅδε καὶ πόλιν ἔλεγεν αὐτὴν αὑτῆς καὶ ἄνδρα. ἦ γάρ, ὦ ξένε Κνώσιε;[q]

ΚΛ. Καὶ πάνυ γε.

ΑΘ. Νῦν οὖν πότερα λέγομεν[r] τὸν τῶν λυπῶν[s] ἥττω κακὸν ἢ καὶ τὸν τῶν ἡδονῶν μᾶλλον;

ΚΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ, τὸν τῶν ἡδονῶν· καὶ πάντες που

pr Ξ, γυμνοπαιδείαις corr Ξ.—[k] τιθῶμεν ς.—[l] πρὸς om pr Ξ.—[m] μαλάττουσαι om ΑΞΩυδτ et pr ϧ.—[n] κηρίνους in mg ponunt ΑΩ, post ποιοῦσι τ, om Ξτϛ et pr ϧ.—[o] ποιοῦσιν Ξ et pr A: ποιοῦσι πρὸς ταῦτα ξύμπαντα mg A cum *ς.—[p] οἶμαι...ξύμπαντα (σ) om τϛ cum pr Ω, οἶμαι μὲν οὕτω om Ξ.—[q] κνωσιε, ut solet, A.—[r] λέγωμεν pr

τέον; Legg. vii. 23. fin. ἐνυγροθηρευτὴν δὲ—ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ ἐξέστω θηρεύειν, μὴ χρώμενον ὀπῶν ἀναθολώσει μόνον. xi. 8. p. 927. D. τὴν δὲ ἄλλην νομοθεσίαν ἐπιτρόποισί τε περὶ ὀρφανοὺς, ἄρχουσί τε περὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐπιτρόπων, εἰ μὴ δὴ παράδειγμα—ἐκέκτηντο αὐτοὶ —, εἶχέ τινα λόγον ἂν cet. Cf. Kuhn. ad Ælian. V. H. ii. 13. p. 74. et Taylor. Ind. Lys. Græcit. t. vi. p. 920. ed. Reisk. Ast.

θωπείας κολακικὰς] '*Blandimenta adulatoria*, quæ soli delectationi inserviunt; quo voluptates in primis significantur, blandissimæ illæ dominæ,' ut Cicero ait, de Offic. ii. 11. Cf. infra viii. 8.—κηρίνους. L. vii. 2. p. 789. E. τὸ γενόμενον δὲ πλάττειν τε οἷον κήρινον, ἕως ὑγρόν. Horat. Art. Poet. 163. 'Cereus in vitium flecti.' Plin. Epist. vii. 9. §. 11. 'ut laus est ceræ, mollis cedensque sequatur.' Vid. Schwarz. ad Plin. Panegyr. xlv. §. 5. Ast.

τὸν τῶν λυπῶν] Sic Bas. 1. 2. et Cod. Voss. Ald. vitiose λοιπῶν. Ast.

κακὸν] Non illud Noster quærit, uter malus sit, qui voluptatibus an qui doloribus succumbat: utrumque enim pro malo habet: sed illud, uter sit deterior. Legendum igitur κακίον'—. Ecce Fic. *Utrum igitur eum, qui dolore frangitur, an eum, qui voluptate superatur, deteriorem vocare oportet?* Simili, non eodem modo corrigo Rep. vi. p. 491. D. ἔχει δή, οἶμαι, λόγον, τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οὖσαν τροφῇ κάκιον ἀπαλλάττειν τῆς φαύλης. Leg. κακίον'. Omnino mutato, ut hic feci accentu, quantæ interdum tenebræ dispelluntur! Ita vexatissimus locus Legg. iv. p. 709. D. Οὐκοῦν ὅ γε πρὸς ἕκαστόν τι τῶν εἰρημένων ἔχων τὴν τέχνην, κἂν εὔξασθαί που δύναιτο ὀρθῶς τι παρὸν αὐτῷ διὰ τύχης, τῆς τέχνης ἂν μόνον ἐπιδέοι; hic igitur locus emendabitur scribendo: δύναιτο ὀρθῶς, τί παρὸν— hoc sensu: *Nonne igitur qui in singulis, quas dixi, rebus artem habent, etiam rite ea precari et petere a diis poterit, quæ, modo contigerint fortuna, indigeant sola arte, ut ad bonum eventum adducantur?* Eodem modo corrigendus locus vulgo ab intpp. non intellectus x. p. 894. A. γίγνεται δὴ πάντων γένεσις, ἡνίκ' ἂν τι πάθος ᾖ· δῆλον ὡς ὁπόταν ἀρχὴ λαβοῦσα αὔξην, εἰς τὴν δευτέραν ἔλθῃ μετάβασιν. Scribe: ἡνίκ' ἂν τί πάθος ᾖ; δῆλον—. Boeckh.

κακὸν] Boeckhius legi jubebat κακίον', quia comparativus desideretur; sed μᾶλλον trahendum est ad κακὸν, qua verborum trajectione nihil apud nostrum frequentius, vid. ad c. 4. Ast.

μᾶλλον λέγομεν τὸν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν[t] κρατούμενον, τοῦτον
τὸν ἐπονειδίστως ἥττονα ἑαυτοῦ, πρότερον ἢ τὸν ὑπὸ τῶν
λυπῶν.

ΑΘ. Ὁ Διὸς οὖν δὴ[u] καὶ ὁ Πυθικὸς νομοθέτης οὐ ii. 634.
δή που χωλὴν τὴν ἀνδρίαν νενομοθετήκατον, πρὸς τὰ ἀρι-
στερὰ μόνον δυναμένην ἀντιβαίνειν, πρὸς δὲ τὰ δεξιὰ[v] καὶ[w]
κομψὰ καὶ θωπευτικὰ ἀδυνατοῦσαν; ἢ πρὸς ἀμφότερα;[x]

ΚΛ. Πρὸς ἀμφότερα ἔγωγε ἀξιῶ.[y]

ΑΘ. Λέγωμεν τοίνυν πάλιν,[z] ἐπιτηδεύματα ποῖα ἔσθ'
ὑμῖν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσιν, ἃ γεύοντα τῶν ἡδονῶν καὶ
οὐ φεύγοντα αὐτάς, καθά περ τὰς λύπας οὐκ ἔφευγεν, iii. ii. 198.
ἀλλ' ἄγοντα εἰς μέσας ἠνάγκαζε καὶ ἔπειθε τιμαῖς ὥστε
κρατεῖν αὐτῶν; ποῦ δὴ τοῦτ' ἔστι ταὐτὸν περὶ τὰς ἡδο-
νὰς συντεταγμένον ἐν τοῖς νόμοις; λεγέσθω, τί τοῦτ' ἐστὶν

AΩ, om r.—[s] λυπῶν AΞΩvfhr : λοιπῶν s.—[t] τὸν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν λέγομεν r.—[u] δὴ om h.—[v] δὲ om ΞΩvfhr.—[w] καὶ aute κομψὰ om pr A.—[x] πρὸς ἀμφότερα om pr h.

τὸν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν κρατούμενον] Plura hic menda comparent in libris veteribus. Bas. 1. et 2. habent *τὸ—κρατούμενον*; deinde pro *ἥττονα* Ald. *ἧττον*, et Basileenses libri *ἧττον*; denique Ald. Bas. 1. et 2. *τὸ ὑπὸ τῶν λυπῶν*. Liber Lov. Aldinum, ut solet, sequitur. Ficinus vero nostram scripturam reddidit. Ast.

τὸν ἐπονειδίστως] Int. *οὕτω λεγόμενον*: eum, qui voluptatibus succumbat, esse illum, cui ut probrum objiciatur, quod semet ipso inferior sit.—Ceterum prægresso *μᾶλλον* subjicitur *πρότερον*, ut solent comparativus et particulæ comparativæ, si orationis pondus in iis inest, abundanter fere poni. Sic Lys. 211. E. *οἶμαι, νὴ τὸν κύνα, μᾶλλον ἢ τὸ Δαρείου χρυσίον κτήσασθαι δεξαίμην, πολὺ πρότερον ἑταῖρον μᾶλλον ἢ αὐτὸν Δαρεῖον* (ut qui, *φίλος ἀγαθὸς*, multo potior sit amicus ipso Dario). Xenoph. Cyrop. ii. 2. 12. *πῶς οὐχ οὗτοι ἀστεῖοι ἂν καὶ εὐχάριτες δικαιότερον ὀνομάζοιντο μᾶλλον ἢ ἀλαζόνες*; Vid. nostra ad Phædr. p. 395. et Hermann. ad Viger. p. 716. Ast.

οὐ δή που] Interrogative est: *num quid, num forte*. Ficinus absone vertit: *quare Jovis et Apollinis legum latores claudam fortitudinem non posuerint—succumbat. Imo ad utrumque sufficientem?*—In Ald. Bas. 1. et 2. *χολὴν* vitiose scribitur. Ast.

ποῖα ἔσθ'] Ald. Lov. et Bas. 1. *ἔθ'*. De dativo *ὑμῖν* vid. ad c. 1. Ast.

ὑμῖν—ταῖς πόλεσιν] Hic locus est cujus exemplo confirmari posse dixi [ad p. 624.] lectionem illam initio hujus libri, *ταῖς πόλεσιν ὑμῖν*. In iis autem quæ proxime sequuntur non puto Ficinum legisse *γευόμενα*, sed *γεύοντα* (quod hic recte redditur) confudisse cum *γευόμενα*: sicut antea illum *γευστέον* a *γεύω*, male interpretatum esse monui, tanquam a *γεύομαι*. Steph.

ἐν τοῖς νόμοις; λεγέσθω, τί κ. τ. λ.] Ald. ita interpungit: *ἐν τοῖς νόμοις, λεγέσθω τί τοῦτ' ἐστὶν· ὃ καὶ* cet. Eandem scripturam sequuntur libri Basileenses, nisi quod post *ἐστὶν* interrogationis signum habent. Ficinus vertit: *ubinam vestris in legibus id conspicitur, quod æque contra voluptates sicuti contra dolores homines fortes efficiat? victoresque quorum oportet ostendat: nec ullo modo patiatur a proximis cuique intra se et gravissimis hostibus superari? Dicite obsecro, quid apud vos tale?* Stephanus ita locum constituit: *ἐν τοῖς νόμοις, λεγέσθω τί τοῦτ' ἐστὶν ὃ καὶ* cet. Cod. Voss. autem sic interpungit: *νόμοις· λεγέσθω τί τοῦτ' ἐστίν*. Nos cum Ficino et Cornario post *νόμοις* interrogationis signum posuimus, et in reliquis constituendis Cornarium secuti sumus, qui ver-

ὃ καὶ ἀπεργάζεται ὑμῖν[a] ὁμοίως πρός τε ἀλγηδόνας καὶ πρὸς ἡδονὰς τοὺς αὐτοὺς ἀνδρείους νικῶντάς τε ἃ δεῖ νικᾶν, καὶ οὐδαμῶς ἥττους πολεμίων τῶν ἐγγύτατα ἑαυτῶν καὶ χαλεπωτάτων.

ΜΕ. Οὕτω μὲν τοίνυν, ὦ ξένε, καθά περ πρὸς τὰς ἀλγηδόνας εἶχον νόμους ἀντιτεταγμένους πολλοὺς εἰπεῖν, οὐκ ἂν ἴσως εὐποροίην κατὰ[b] μεγάλα μέρη καὶ διαφανῆ λέγων περὶ τῶν ἡδονῶν· κατὰ δὲ σμικρὰ ἴσως εὐποροίην ἄν.

ΚΛ. Οὐ μὴν οὐδ᾽ ἂν αὐτὸς ἔγωγε ἐν τοῖς κατὰ Κρήτην νόμοις ἔχοιμι ἐμφανὲς ὁμοίως ποιεῖν τὸ τοιοῦτον.

ΑΘ. Ὦ ἄριστοι ξένων, καὶ οὐδέν γε θαυμαστόν. ἀλλ᾽ ἂν ἄρα τις ἡμῶν[c] περὶ τοὺς ἑκάστων οἴκοι νόμους[d] ψέξῃ[e] τι,[f] βουλόμενος ἰδεῖν τό τε ἀληθὲς ἅμα καὶ τὸ βέλτιστον, μὴ χαλεπῶς ἀλλὰ πράως ἀποδεχώμεθα ἀλλήλων.

ΚΛ. Ὀρθῶς, ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἴρηκας, καὶ πειστέον.

III. ii. 199. ΑΘ. Οὐ γὰρ ἄν, ὦ Κλεινία, τηλικοῖσδε ἀνδράσι πρέποι τὸ τοιοῦτον.

ΚΛ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΑΘ. Εἰ μὲν τοίνυν ὀρθῶς ἢ μή τις ἐπιτιμᾷ τῇ τε Λακωνικῇ καὶ τῇ Κρητικῇ πολιτείᾳ, ὁ λόγος ἂν ἕτερος εἴη· τὰ[g] δ᾽ οὖν[h] λεγόμενα πρὸς τῶν πολλῶν ἴσως ἐγὼ μᾶλλον

—[y] ἔγωγε καὶ ἀξιῶ ħ.—[z] πάλαι f.—[a] ἡμῖν vfħr et rc Ω.—[b] κατὰ...ἂν om rf.—[c] ἡμῶν (ῶν) Afr, ἡμας Ωo: ἡμᾶς *s.—[d] νόμους post τι ponit r.—[e] ἐξήτει rf et γρ AΩ.—[f] τι om f.—[g] ἃ post lacunam f.—[h] libri γοῦν.—[i] κεῖται Aħr: κεῖνται *s.—

tit: *Ubi hoc idem est circa voluptates in legibus constitutum? Dicatur quid sit hoc quod.*—Ceterum hostes unicuique proximos ac gravissimos esse voluptates blandientes et in animum se insinuantes, vix opus est monere. Ast.

, τὸ τοιοῦτον] Cod. Voss. τὸ τοιοῦτον, ὦ ξένοι, male.—Mox Codd. Voss. et Par. debemus ἡμῶν pro ἡμᾶς; sic et Ficinus legit vertens: *verum si quis inter nos.* Etiam sequens πράως ἀποδεχώμεθα ἀλλήλων flagitat ἡμῶν. Paulo post Ald. Lov. Bas. 1. et 2. πιστέον. Ast.

εἰ μὲν τοίνυν κ. τ. λ.] Laudat Euseb. Præp. Ev. xii. 1. p. 573. B. ubi pro ἢ μὴ scribitur εἰ μή. Mox vulgo ὁ λόγος legitur; Eusebius vero recte λόγος exhibet, ut Ficinus videtur legisse vertens: *utrum recte necne Laconicam et Cretensem rempublicam quis reprehendere possit, alia quæstio est.* Similiter Demosthen. Orat. π. συντάξ. p. 168. Reisk. εἰ μὲν γὰρ ἡσυχίαν ἔχειν ὑμῖν ἀπέχρη—ἄλλος ἂν ἦν λόγος οὗτος.—Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. πρὸς τὸν πολλῶν. Ast.

ὁ λόγος] Delendus articulus ὁ, omittente etiam Eusebio Præp. Ev. xii. p. 573. Plane geminum Aristot. Polit. iii. 2. p. 145. εἰ δὲ δίκαιον διαλύειν ἢ μὴ διαλύειν, ὅταν εἰς ἑτέραν μεταβάλλῃ πολιτείαν ἡ πόλις, λόγος ἕτερος. Mox scribendum κεῖται pro κεῖνται ex Euseb. et Theodoret. Gr. Aff. Cur. i. p. 711. et ὑμῶν ex Theodoret. et Cod. Leid. pro ἡμῶν. Boeckh. p. 104.

χοιμ' ἂν ὑμῶν ἀμφοτέρων λέγειν. ὑμῖν μὲν γάρ, εἴ περ αὶ μετρίως κατεσκεύασται τὰ τῶν νόμων, εἷς τῶν καλ-ίστων ἂν εἴη νόμων μὴ ζητεῖν τῶν νέων μηδένα ἐᾷν ποῖα αλῶς αὐτῶν ἢ μὴ καλῶς ἔχει, μιᾷ δὲ φωνῇ καὶ ἐξ ἑνὸς τόματος πάντας συμφωνεῖν ὡς πάντα καλῶς κεῖται[i] θέν-ων θεῶν, καὶ ἐάν τις ἄλλως[k] λέγῃ, μὴ ἀνέχεσθαι[l] τὸ πα-άπαν ἀκούοντας· γέρων δὲ εἴ τίς τι ξυννοεῖ τῶν παρ' ἡμῖν,[m] πρὸς ἄρχοντά τε καὶ πρὸς[n] ἡλικιώτην μηδενὸς ἐναν-τίον νέου ποιείσθαι τοὺς τοιούτους λόγους.

ΚΛ. Ὀρθότατά γε, ὦ ξένε, λέγεις, καὶ καθά περ μάντις ἀπὼν τῆς τότε διανοίας τοῦ τιθέντος αὐτὰ νῦν ἐπι- II. 635.
εικῶς μοι δοκεῖς ἐστοχάσθαι καὶ σφόδρα ἀληθῆ λέγειν.

ΑΘ. Οὐκοῦν ἡμῖν τὰ νῦν ἐρημία μὲν νέων, αὐτοὶ δ' ἕνεκα γήρως ἀφείμεθ' ὑπὸ τοῦ νομοθέτου διαλεγόμενοι III. ii. 299.
περὶ αὐτῶν τούτων μόνοι πρὸς μόνους μηδὲν ἂν πλημμε-λεῖν;

ΚΛ. Ἔστι ταῦτα οὕτως, εἰς ἃ καὶ μηδέν γε ἀνῇς ἐπι-τιμῶν τοῖς νόμοις ἡμῶν· οὐ γὰρ τό γε γνῶναί τι τῶν μὴ καλῶν ἄτιμον, ἀλλὰ ἴασιν ἐξ αὐτοῦ συμβαίνει γίγνεσθαι τῷ μὴ φθόνῳ τὰ λεγόμενα ἀλλ' εὐνοίᾳ[o] δεχομένῳ.

[k] ἄλλος Ξ et pr Ω.—[l] ἀνέσθαι pr A.—[m] ὑμῖν A, ἡμιν Ω : ἡμῖν *ς.—[n] πρὸς add Ar [o] ὑ

ὑμῖν μὲν γὰρ] Citat Theodoret. Therapeut. Serm. i. p. 475. D. ubi, ut in Eusebii libris, μὲν post ὑμῖν deest. Deinde Euseb. et Theodor. εἰ καὶ μετρίως pro εἴπερ exhibent: et similiter Ficinus videtur legisse, quum verterit: *vobis quidem, si recte constitutæ sunt leges.* Sed recte habet εἴπερ, quod comparationem indicat reliquarum legum cum ea, quam optimam dicit: si quæ legum vestrarum bonæ sunt, hæc certe optima est, h. e. inter omnes leges bonas, quas habetis, hæc excellit.—Paulo post Theodoret. νέον et ξυμφωνεῖν (vulgo συμφωνεῖν). Ast.

ἐξ ἑνὸς στόματος] Latinorum *uno ore*, h. e. omnium consensu, satis trita est loquendi ratio. Ast.

κεῖνται] Euseb. et Theodor. κεῖται, quod reponendum esse censebant Boeckhius et Heind. ad Cratyl. p. 137. Sed similiter iii. 5. p. 683. B. καὶ ἀντὶ ποίων ποῖα μετατεθέντα εὐδαίμονα πόλιν ἀπεργάζοιντ' ἄν. Polit. i. 24. p. 353. B. ἆρ' ἄν ποτε ὄμματα τὸ ἑαυτῶν ἔργον καλῶς ἀπεργάσαιντο; Xenoph. Memor. ii. 4. 7. καὶ τὰ ὦτα προακούουσι. Cyrop. vii. 1. 2. Anab. i. 2. 27. Mag. Equit. viii. 6. Cf. Reisk. Ind. Græcit. Lysiac. p. 871. sq. t. vi. et Lycurg. p. 670. t. viii. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 343. Hoc, ut plura alia antiqui sermonis propria, Atticorum sermo retinuit.—Mox Euseb. ἄν τις. Illud παρ' ὑμῖν (vulgo ἡμῖν) Eusebio et Cod. Voss. debetur. Deinde ἐναντίον est *coram*: præsente juveni quopiam; vid. nostra ad Phædr. p. 252.—Post πλημμελεῖν interrogationis signum apposuimus. Ast.

εἰς ἃ] *Quapropter*, ut Herodot. ii. 103. ἐς ὅ. Legg. vi. 23. p. 784. E. εἰς τὰ τοιαῦτα. Vid. Abresch. Animadv. ad Æschyl. t. i. p. 663. et Valckenar. ad Eurip. Phœniss. p. 234. Ast.

§. 8. ΑΘ. Καλῶς. οὐ μὴν ἐπιτιμῶν γε[p] ἐρῶ τοῖς νό-
μοις πω πρὶν βεβαίως εἰς δύναμιν διασκέψασθαι, μᾶλλον
δὲ ἀπορῶν. ὑμῖν γὰρ ὁ νομοθέτης μόνοις[q] Ἑλλήνων καὶ
βαρβάρων, ὧν ἡμεῖς πυνθανόμεθα, τῶν μεγίστων ἡδονῶν καὶ
παιδιῶν ἐπέταξεν ἀπέχεσθαι καὶ μὴ γεύεσθαι, τὸ[r] δὲ τῶν
λυπῶν καὶ φόβων, ὅ περ ἄρτι διεληλύθαμεν, ἡγήσατο εἴ
τις ἐκ παίδων φευξεῖται διὰ τέλους, ὁπόταν εἰς ἀναγκαίους
ἔλθῃ πόνους καὶ φόβους καὶ λύπας, φευξεῖσθαι τοὺς ἐν
ἐκείνοις γεγυμνασμένους καὶ δουλεύσειν αὐτοῖς. ταὐτὸν δὴ
τοῦτ', οἶμαι, καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἔδει διανοεῖσθαι τὸν αὐ-
τὸν νομοθέτην, λέγοντα αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἡμῖν[s] ἐκ νέων[t]
εἰ[u] ἄπειροι τῶν μεγίστων ἡδονῶν οἱ πολῖται γενήσονται,
καὶ ἀμελέτητοι γιγνόμενοι ἐν ταῖς ἡδοναῖς[v] καρτερεῖν καὶ
III. ii. 201. μηδὲν τῶν αἰσχρῶν ἀναγκάζεσθαι ποιεῖν ἕνεκα τῆς γλυκυ-
θυμίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονάς, ταὐτὸν πείσονται τοῖς ἡττω-
μένοις τῶν φόβων, δουλεύσουσι[w] τρόπον ἕτερον καὶ ἔτ' αἰ-

et supra versum Ω.—[o] *ἐννοίαι* pr A.—[p] *ἐπιτιμῶν γε* AΩυſђt: *γε ἐπιτιμῶν* s.—[q] *νόμοις* A.—[r] *τὰ* f.—[s] *ἡμῖν γε* f.—[t] *ἐκ νέων* om r.—[u] *οἱ* r.—[v] *ἐν ταῖς ἡδ. γιγν.* f.

§. 8. *ἀπορῶν*] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. *ἀπορῶ*. Ficinus autem, quem Stephanus haud dubie secutus est, vertit: *ego tamen non reprehendendo, antequam pro viribus diligenter considerem, sed dubitando potius verba faciam*. Cornar. *ἀπορῶ* expressit: *imo potius ambiguus hæreo*. Ast.

τὸ δὲ τῶν λυπῶν] Cod. Voss. *τῶν δὲ τῶν λυπῶν*, male. Τὸ δὲ et *τὰ δὲ* cum secundo substantivorum casu ita conjungi constat, ut simplicis nominativi vel accusativi vim habeant. Sic i. 16. fin. *τό τε τῆς εὐτελείας*. ii. 4. *τὸ δὲ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν*. c. 10. *τό γε τῆς χάριτος*. iii. 6. p. 685. A. *τὸ τῆς ὑμετέρας πόλεως*. iv. 5. *τὸ γὰρ τῶν ἐφόρων*. vi. 9. *τὰ τῶν οἰκετῶν*. viii. 6. *τὸ τῆς φήμης*. c. 8. *ἢ τὸ μὲν τῶν ἀῤῥένων πάμπαν ἀφελοίμεθ' ἄν, τὸ δὲ γυναικῶν* cet. viii. 1. 828. C. 3. p. 832. C. ix. 6. 862. C. xii. 3. p. 947. D. Vid. Marcland. ad Lys. t. v. p. 445. ed. Reisk. Wernsdorf. ad Himer. p. 191. Schäfer. Melet. Crit. p. 31. sq. et Matthiæ Gr. Gr. p. 395. sq.—*ἄρτι*, vid. c. 7. p. 634. A. Ast.

ἀμελέτητοι] *Non exercitati atque instructi ad voluptates superandas, ne quid turpe facere cogantur*. Ast.

γιγνόμενοι ἐν ταῖς ἡδοναῖς] *Si in voluptatibus versantur*, i. e. si voluptatibus tenentur; *γίγνεσθαι* enim *ἐν τινὶ* (vel, ut vulgo scribunt, *ἔν τινι*, quod minus rectum esse judico) est *ἔχειν τι*, vel versari in aliqua re, ut ii. 3. *ἐν πράξεσί τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαις* cet. Vid. Abresch. Diluc. Thucyd. Auct. p. 403. Villoison. ad Long. iv. p. 242. et L. Bos. Ellips. p. 412.—Ceterum male *ἀμελέτητοι* et *γιγνόμενοι* vulgo conjunguntur, et in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. adeo comma extat post *γιγνόμενοι*, quo sensus egregie turbatur; participium enim, nisi ad *ἐν ἡδοναῖς* refertur, locum habere nequit. Etiam in sequentibus male, si quid video, verba *ἕνεκα τῆς γλυκυθυμίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς* (*propter mollem et quasi teneram ad voluptates inclinationem*; sic *γλυκυθυμία* apud Plutarch. vit. Themistocl. p. 117. B.) prægressis junguntur *ἀναγκάζεσθαι ποιεῖν*, quum ad *ταὐτὸν πείσονται* pertineant. Ast.

δουλεύσουσι] Stephanus locum manifesto corrupit interponens *τε* post *δουλεύσουσι*, quod fortasse e Ficini translatione depromsit; ita enim Ficinus: *et modo quodam alio et turpiore illis ser-*

σχίῳ τοῖς γε[x] δυναμένοις καρτερεῖν ἐν ταῖς ἡδοναῖς καὶ τοῖς κεκτημένοις τὰ[y] περὶ τὰς ἡδονάς, ἀνθρώποις ἐνίοτε παντάπασι κακοῖς, καὶ τὴν ψυχὴν τῇ μὲν δούλην τῇ δὲ[z] ἐλευθέραν ἕξουσι, καὶ οὐκ ἄξιοι ἁπλῶς ἀνδρεῖοι καὶ ἐλευθέριοι[a] ἔσονται προσαγορεύεσθαι. σκοπεῖτε οὖν εἴ τι τῶν νῦν λεγομένων ὑμῖν κατὰ τρόπον δοκεῖ λέγεσθαι.

ΚΛ. Δοκεῖ μὲν ἡμῖν γέ πως λεγομένου τοῦ λόγου, περὶ δὲ τηλικούτων εὐθὺς πεπιστευκέναι ῥᾳδίως μὴ νέων τε ᾖ[b] μᾶλλον καὶ ἀνοήτων.

—[w] δουλεύσουσι ΑΞΩυfђr: δουλεύσουσί τε s.—[x] τε f.—[y] τὰ om Ξ.—[z] τὴν δὲ f.

vient. Sæpenumero in Platonis libris hoc in errorem induxit Stephanum, quod particulas explicationi inservientes cum vi quadam omitti non animadverterat, vid. ad c. 4. Bene Cornar. si ex sensu rem æstimes, vertit: *Servient enim alio quodam modo.* Nos, ubi prægressis aliquid adjicimus, quod eorum explicationi inservit, duo puncta ponere solemus, ut h. l. verteremus: *so wird ihnen dasselbe begegnen, was denen widerfährt, die der Furcht unterliegen: sie werden auf eine andere und noch schändlichere Weise denen dienen* cet. Quod quidem interpunctionis signum, nisi moris esset hodierni, libenter ad veterem Platonis orationem accommodassem. Ast.

τοῖς κεκτημένοις τὰ περὶ τὰς ἡδονὰς] *Iis, qui habent,* h. e. *qui tenentur voluptatibus* (ut iii. 13. p. 696. C. τὸν τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας κεκτημένον. ix. 10. p. 870. C. αὐτῷ τῷ κεκτημένῳ τὸν φθόνον. Similiter xi. 4. p. 919. D. διακονίαν—κεκτημένος), quod tamen h. l. ubi præcedit τοῖς γε δυναμένοις καρτερεῖν ἐν ταῖς ἡδοναῖς, ineptum esset additamentum; quocirca τοῖς κεκτημένοις ambigue ita positum esse debet, ut sit: qui voluptates habent (i. e. voluptatibus tenentur) earumque domini sunt, quod non solum prægresso δουλεύσουσι respondet, verum etiam verba τοῖς γε δυναμένοις καρτερεῖν ἐν ταῖς ἡδοναῖς uberius explicat (καὶ est *nempe: servient iis, qui in voluptatibus sibi temperare possunt, nempe iis, qui earum domini sunt*). Scilicet ὁ κεκτημένος eximie dicitur *dominus* et possessor, velut viii. 9. p. 842. E. ἐπ' ἐσχατιᾶς κεκτημένος ἄλλῳ ξένῳ γειτονῶν. ix. 15. p. 879. A. παραδότω τὸν δοῦλον ὁ κεκτημένος τῷ τρωθέντι χρῆσθαι ὅ τι ἂν ἐθέλῃ. c. 17. fin. παραλαβὼν ὁ κεκτημένος παρὰ τοῦ πληγέντος δεδεμένον αὐτὸν (τὸν δοῦλον). Cf. Xenoph. Œconom. i. 5. xx. 22. Memor. Socrat. iv. 2. 9. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 4. ad Julian. p. 29. A. et Pierson. ad Mœr. Attic. v. κεκτῆσθαι.—Ceterum τὰ cum περὶ et accusativo nota est substantivi circumlocutio, ut infra τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς et ἡ περὶ ταῦτα ἡδονή. ii. 3. init. τὰ περὶ τὰς χορείας. iii. 14. p. 698. A. Τὰ δὲ περὶ τὴν τῆς Ἀττικῆς αὖ πολιτείαν (i. e. τὴν δὲ τῆς Ἀττικῆς αὖ πολιτείαν). vii. 6. p. 796. E. Τὸ τοίνυν τούτοις ἑξῆς περὶ τὰ τῶν Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος δῶρα. viii. 6. p. 837. C. τὴν περὶ τὸ σῶμα πλησμονήν. ix. 9. p. 867. D. καὶ τὰ περὶ τὸν φόνον ἀγριωτέρως ἂν πράξειεν.—Mox male in Steph. et Bip. post ἀνθρώποις interpungitur, quum ad sequentia illud pertineat. Ficinus: *pessimis forsan hominibus;* et Cornar. *hominibus aliquando penitus malis.* Ast.

ἐλεύθεροι] Steph. adscripsit: γρ. ἐλευθέριοι. Et sic Cod. Voss. exhibet. Ficinus vero *liberi* vertit, et ἐλεύθεροι, quod libri editi omnes habent, sensui accommodatius est. Ast.

κατὰ τρόπον] *Recte, convenienter,* ut c. 10. p. 638. C. οὐδαμῶς δρᾷν κατὰ τρόπον. c. 11. p. 641. B. παιδὸς ἑνὸς ἢ καὶ χοροῦ παιδαγωγηθέντος κατὰ τρόπον ἑνός. iii. 3. 681. B. c. 7. p. 687. A. xi. 11. p. 931. A. xii. 2. 942. A. Epinom. 11. p. 989. D. c. 12. p. 991. D. Tim. 84. A. Ast.

μὴ—εἴη] Pro solœco εἴη leg. ᾖ. Cf. Hoogev. D. P. p. 487. ed. Dessav. Contraria ratione sanandus Alcib. pr. p. 111. E. Τί δ'; εἰ βουληθείημεν εἰδέναι μὴ μόνον ποῖοι ἄνθρωποί εἰσιν, ἀλλ' ὁποῖοι ὑγιεινοὶ ἢ νοσώδεις, ἆρα ἱκανοὶ ἂν ἡμῖν

ΑΘ. Ἀλλ' εἰ τὸ μετὰ ταῦτα διεξίοιμεν ὧν προὐθέμεθα, ὦ Κλεινία τε καὶ Λακεδαιμόνιε ξένε—μετ' ἀνδρίαν γὰρ δὴ σωφροσύνης πέρι λέγωμεν[c]—, τί διαφέρον ἐν ταύταις ταῖς πολιτείαις ἢ ταῖς τῶν εἰκῇ πολιτευομένων ἀνευ-
II. 636. ρήσομεν, ὥς περ τὰ περὶ τὸν πόλεμον νῦν δή;

ΜΕ. Σχεδὸν[d] οὐ ῥᾴδιον· ἀλλ' ἔοικε γὰρ τά τε ξυσσίτια καὶ τὰ γυμνάσια καλῶς εὑρῆσθαι πρὸς ἀμφοτέρας.

III. ii. 202. ΑΘ. Ἔοικε δῆτα, ὦ ξένοι, χαλεπὸν εἶναι τὸ περὶ τὰς πολιτείας ἀναμφισβητήτως ὁμοίως ἔργῳ καὶ λόγῳ γίγνεσθαι. κινδυνεύει γάρ, καθά περ ἐν τοῖς σώμασιν, οὐ δυνατὸν εἶναι προστάξαι τι πρὸς ἓν σῶμα ἓν ἐπιτήδευμα, ἐν ᾧ

—[a] ἐλευθέριοι ΑΩϦ: ἐλεύθεροι *s.—[b] ηἶ A: εἴη *s.—[c] λέγομεν f.—[d] Σχεδὸν...]

ἦσαν διδάσκαλοι οἱ πολλοί; Non Græcum est *ἂν ἦσαν* prægresso *εἰ βουληθείημεν*. Leg. *ἂν ἡμῖν εἴησαν*. Hæc forma passim in Atticis scriptoribus oblitterata est, ut apud Xenoph. Mem. i. 4. 2. ubi v. Ruhnk. et apud Lysiam c. Philocr. t. v. p. 834. ubi nunc recte legitur. Est etiam in Platonicis ut Epinom. p. 975. A. Eryx. p. 392. C. p. 393. C. p. 394. D. et apud Aristot. passim. Boeckh. p. 104.

μὴ—ἦ] Sic pro solœco *εἴη* scribendum esse, monuit jam Boeckhius p. 104. Vid. ad Polit. i. 15. Ast.

τί διαφέρον] Sic recte Lov. et Stephan. exhibent, quum in Ald. Bas. 1. et 2. *τὶ διαφέρον* scribatur. Ficinus: *quam differentiam inveniemus inter has et ceteras resp.* Deinde post *νῦν δὴ* interrogationis signum posuimus, quod in Ficino quoque et Bas. 1. 2. comparet. Ad prægressum *διεξίοιμεν* objectum, quod dicitur, petendum est e verbis *ὧν προὐθέμεθα*: si *qua* deinceps consideraverimus *ex iis*, quæ proposuimus. Genitivus enim in partitione ita usurpari solet (vulgo intelligunt *τί* vel præpositionem *ἐκ, ἀπὸ*, al. Vid. Marcland. ad Lys. Epitaph. t. v. p. 114.) vid. ad vi. 9. Τὸ ante *μετὰ ταῦτα* cum his ipsis verbis conjungendum est; adverbialiter enim *τὸ μετὰ ταῦτα, τὸ ἀπὸ τούτου*, adhibentur, vid. Viger. de Idiotism. p. 23. ed. Herm. Ast.

ὥσπερ τὰ περὶ τὸν πόλεμον] Quemadmodum nunc invenimus in his, quæ ad bellum spectant, præstantiores esse has (Creticam et Lacedæmoniam) civitates aliis, quæ certis bonisque legibus carent. Accusativus *τὰ* rationem vel respectum (relationem vocant) indicat; vulgo supplent præpositionem *κατά*. Ast.

σχεδὸν οὐ ῥᾴδιον] Int. *εἰπεῖν*: *difficile, ni fallor, dictu est*, difficilis, opinor, quæstio est. Ast.

πρὸς ἀμφοτέρας] Int. *τὴν ἀνδρίαν* et *τὴν σωφροσύνην*. Male interpretes ad civitates trahunt, quod sensum non habet; in sequentibus enim Atheniensis probat, convivia illa et exercitationes corporis ad solam spectare *fortitudinem*, et tantum abesse, ut in amoris voluptate *temperantiam* adjuvent, ut naturalem illam cupiditatem prorsus perverterint; ex illa enim gymnasiorum et conviviorum consuetudine perversum illum puerorum amorem extitisse. Ast.

τὸ ἀναμφισβητήτως—γίγνεσθαι] Circa civitates s. leges ita certum esse, h. e. tam certas leges (quæ nihil controversiæ vel dubitationis habeant) statuere, ut res ipsa s. eventus respondeat legis latoris consilio; fit enim sæpenumero, ut lex alium eventum habeat quam, qui eam condidit, cogitabat. Is, qui legis latoris consilium perspexit, probat ipsius leges, eventus vero reprobat. Sic opponuntur inter se *ἔργον* (*res ipsa, eventus*) et *λόγος* (*oratio, consilium, cogitatio*), ut constat. Adverbium *ἀναμφισβητήτως* pro adjectivo positum est, ut solet; sic iii. 6. p. 685. C. *ἡ τῆς Τροίας ἅλωσις τὸ δεύτερον*. Polit. vi. 15. p. 504. C. *μετρίως γίγνεται*, ubi v. nostra. Cf. quæ exposuimus de hoc loquendi genere in Ephemerid. Landishut. t. iii. Fascic. ii. p. 133. Ast.

οὐκ ἂν φανείη ταὐτὸν τοῦτο τὰ μὲν βλάπτον τὰ ἡμῶν[e] σώματα, τὰ δὲ καὶ ὠφελοῦν, ἐπεὶ καὶ τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ τὰ ξυσσίτια πολλὰ μὲν ἄλλα νῦν ὠφελεῖ τὰς πόλεις,

non alteri dant ΞΩ.—[e] τὰ ἡμῶν ΑΞΩτfbr: ἡμῶν τὰ s.—[f] μεληοίων Ξ.—[g] παλαιὸν

ὃ οὐκ ἂν φανείη] Vulgo ἐν ᾧ, quod orationis nexum tollit; subjectum enim esse debet ἐπιτήδευμα, quod partim prodesse partim obesse corpori nostro dicitur; quocirca ᾧ in ὃ mutavimus; ἐν ante ᾧ e prægresso ἓν facile potuit enasci. Ast.

ταυτὸν τοῦτο] Int. ἓν ἐπιτήδευμα ὄν: etsi idem ipsum sit (quod epexegesi inservit), tamen partim obest, partim prodest corpori nostro. Sensus est: sicut in corpore, ita etiam in civitate difficile est aliquid præscribere, quod non eam ipsam ob causam (int. quod singulare quid est) partim prosit, partim obsit; velut exercitatio gymnastica, quam leges Creticæ et Lacedæmoniæ præscribunt, hanc ipsam ob causam, quod ad corporis robur spectat, hac quidem ex parte corpus adjuvat, ex altera vero ipsi nocet (pervertit enim, ut infra exponitur, naturalem amoris appetitionem). Oratio paulo impeditior est, quia, quod in comparatione: καθάπερ ἐν τοῖς σώμασι poni debebat, id primariæ enuntiationi adjunctum est. Hoc dicere voluit scriptor: quemadmodum corpori a medico nulla vivendi ratio præscribi potest, quæ non partim ipsi prosit, partim obsit, sic etiam in civitate nullum fere institutum reperitur, quin et utilitatis et detrimenti quid afferat. Interpretes a vero orationis sensu aberrarunt.—Ceterum τί ad ἓν ἐπιτήδευμα trahendum est, sicuti dicitur εἷς τις, ἕν τι. Sic iv. 2. p. 705. D. x. 9. xii. 9. p. 959. E. Vid. ad Phædr. p. 270. et Polit. v. 21. p. 478. B. Ast.

φανείη—βλάπτον] Est *aperte* s. manifesto *noceat*, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 49. Plurale deinde σώματα non adversatur prægresso πρὸς ἓν σῶμα; hoc enim generale est: uni corpori (int. civium alicujus urbis) ejusdem naturæ ac constitutionis. Ast.

γυμνάσια—καὶ τὰ ξυσσίτια] Convictus et gymnasia in seditionibus sunt perniciosa, quod inter illos facile conjuratio fit, hæc corpora animosque ita roborant, ut nisi externa incidant bella, civitatem ipsam adoriantur. Apud Milesios gravis seditio orta Ol. xciii. 4. Cf. Diod. Sic. xiii. 104. t. i. p. 626. Bœoti pluribus illa ætate turbis vexati sunt. Postremo apud Thurios, qui notati sunt mali causa regiminis (v. Bentl. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep.) magnus tumultus fuit Ol. lxxxiii. 3. (Diod. Sic. xii. 11. t. i. p. 485.) apud quos nimia exercitatione juvenes ad pugnam facti erant justo proniores (Aristot. Polit. v. 7. p. 331.). Mox Cod. Leid. a quo nihil differt liber Stephani, quicum adeo in iis convenit, quæ soli scribæ tribueris, ille igitur legit παλαιῶν νόμων. Non placet. Correxerim: πάλαι ὂν νόμιμον. Jam illud καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς aperte in mendo jacet. Κατὰ φύσιν indubie pertinet ad ἡδονάς, ut C. ἡ περὶ ταῦτα ἡδονὴ κατὰ φύσιν ἀποδεδόσθαι δοκεῖ. Itaque scribo: καὶ τὰς κατὰ φύσιν περὶ τ. ἀ. ἡ. Vett. edd. τὰς περὶ τὰ ἀφροδ. καὶ ἡδ. Male. Statim C. est: ἡ περὶ ταῦτα ἡδονή. Rep. iii. p. 389. E. ἄρχοντας τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐδωδὰς ἡδονῶν. p. 403. A. μείζω δέ τινα καὶ ὀξυτέραν ἔχεις εἰπεῖν ἡδονὴν τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια; Quod correxi, Fic. nisi in libris habuit, at transtulit certe. *Atqui*, inquit, *studia hæc prisca ex lege vobis consueta sunt, videnturque naturales venereorum voluptates non in hominibus solum, sed in bestiis pervertisse.* Dictum de bestiis refert hyperbolen: similia sunt Rep. viii. p. 562. E. p. 563. C. coll. Legg. xii. p. 942. D. E gymnasiis autem puerilem amorem promanasse, haud raro significant veteres, ut Aristoph. Nub. 973. Cic. Tusc. iv. 33. Fragm. Legg. apud Lactant. Institutt. i. 20. Athen. xiii. p. 602. D. Xenoph. Ephes. iii. 2. p. 53. Locell. quamobrem et Cretenses ac Lacedæmonii eum primum dicuntur exercuisse. Mox quod ait de Ganymede, eam fabulam inde a Pindaro ita exponunt, quasi ejus Jupiter amator fuisset. V. Pindar. Olymp. i. 69. coll. prægressis; Æschyl. apud Athen. xiii. p. 602. E. Eurip. Orest. 1392. Cyclop. 575. Plat. Phædr. p. 255. C. Xenoph. Sympos. viii. 30. Cic. Tusc. iv. 33. Lucian. Dial. Jov. et Ganym. iv. Jov. et Junon. V. Athen. xiii. p. 601. F. Clem. Alex. Protr. p. 9. 49. p. 14.

πρὸς δὲ τὰς στάσεις χαλεπά· δηλοῦσι δὲ Μιλησίων[f] καὶ Βοιωτῶν καὶ Θουρίων παῖδες. καὶ δὴ καὶ παλαιὸν νόμιμον[g] δοκεῖ τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς[h] οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θηρίων

νόμον v et pr AΩ, παλαιῶν νόμων rc A: νόμιμον mg A. πάλαι ὂν νόμιμον Boeckh.

42. Justin. M. Apol. p. Christ. p. 50. D. Paris. Theodoret. Gr. Aff. Cur. iii. p. 767. et p. 788. Boeckh. p. 105, 106.

πρὸς δὲ τὰς στάσεις χαλεπὰ] Recte Cornar. vertit: *sed ad seditiones maligna* (potius: *periculosa, timenda*) *sunt.* Significatur enim non id, quod est (ut sit: in seditionibus), sed, quod fit vel fieri solet ac potest. Ast.

Μιλησίων] De seditione apud Milesios orta (Olymp. xciii. 4.) cf. Diodor. Sic. xiii. 104. t. i. p. 626. Bœotos constat pluribus illa ætate turbis vexatos fuisse, ut bene jam Boeckhius monuit. Et de Thuriis (Thurium s. Thurii urbs Calabriæ, olim Sybaris dicta, v. Matthæi ad Lys. vit. p. 159.) in magnis illi erant seditionibus Olymp. lxxxiii. 3. Vid. Diodor. Sic. xii. 11. t. i. p. 485. et Taylor. vit. Lys. p. 109. t. vi. Nimia apud eos exercitatione juvenes ferociores et ad pugnam justo proniores factos esse, monet, ut bene jam Boeckhius observavit, Aristoteles Polit. v. 7. Ast.

παλαιὸν νόμιμον] Alia etiam est hujus loci lectio, παλαιῶν νόμων δοκεῖ etc. Steph.

παλαιὸν νόμιμον] Cod. Voss. et Par. παλαιῶν νόμων (in Cod. Par. superscriptum est παλαιὸν νόμον. γρ. νόμιμον). Boeckhius scribi volebat πάλαι ὂν νόμιμον, quod si velimus, nulla locus indigebit correctione; namque ὂν facile intelligitur, quum sexcenties omissum reperiatur (vid. iii. 15.) et παλαιὸν est i. q. ἐκ παλαιοῦ, inde a pristinis temporibus, ut apud Xenophont. de Vectigal. iv. §. 2. Οὐκοῦν, ὅτι μὲν παλαιὰ ἐνεργά ἐστι (τὰ ἀργύρια), πᾶσι σαφές; Heind. ad Sophist. p. 319. νόμιμον substantivi vim habere arbitrabatur, verba ita capiens: καὶ δὴ καὶ παλαιὸν νόμιμον δοκεῖ (εἶναι) τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα, et male loca, ubi νόμιμον cum articulo conjunctum est (ut Epist. vii. p. 327. B. τὰ τυραννικὰ νόμιμα. Phædr. 265. A. τῶν εἰωθότων νομίμων. Adde c. 11. τοῦτο τὸ νόμιμον. Lys. adv. Andoc. p. 253. t. v. κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον.) cum iis confundens, ubi articulus deest; namque, articulo apposito, substantivi partes agit, ut adjectiva solent, velut τὸ πιστὸν apud Thucyd. i. 68. τὸ βραδὺ c. 84. Igitur non ratio grammatica est, qua offendor in his verbis, sed sensus, qui τὸ παλαιὸν, deleto νόμιμον, mihi videtur postulare: præterea videtur mihi inde a priscis temporibus s. jam olim hoc institutum naturalem amoris appetitionem corrupisse. Sic τὸ παλαιὸν Cratyl. p. 401. C. ἐοίκαμεν γὰρ καὶ ἡμεῖς τὸ παλαιὸν ἐσίαν καλεῖν τὴν οὐσίαν. p. 419. A. ἐὰν ἀντὶ τοῦ ε̄ τὸ ἰῶτα ἀποδιδῷς, ὥσπερ τὸ παλαιόν. Vox νόμιμον a librario addi poterat, qui, quum τὸ παλαιὸν non cepisset, substantivum vel adjectivum deesse opinaretur. Ast. qui sic in Addend. 'Sensum, quem orationis cohærentia poscit, etiam vulgata scriptura præbet, si verba ita explicas: καὶ δὴ καὶ δοκεῖ τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα παλαιὸν (h. e. ἐκ παλαιοῦ) νόμιμον cet. ut παλαιὸν νόμιμον, *a pristinis inde temporibus consuetum*, sit i. q. *antiquum*. Loco Xenophontis de Vectig. iv. §. 2. quem citavimus, adde illum Histor. Græc. v. 2. §. 32. εἰ δ' ἀγαθὰ (πεπραγὼς εἴη), ἀρχαῖον εἶναι νόμιμον (int. ἔλεγεν), ἐξεῖναι τὰ τοιαῦτα αὐτοσχεδιάζειν.'

κατὰ φύσιν] Vertit et Ficin. hunc locum quasi aliter legerit. Steph.

κατὰ φύσιν] Vulgo scribitur καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς (Ald. Lov. Bas. 1. et 2. καὶ ἡδονὰς), quod sensu caret. Verba κατὰ φύσιν ad ἡδονὰς pertinere; igitur τὰς iis præponendum esse, et sensus docet (in sequentibus enim notantur voluptates illæ παρὰ φύσιν) et Ficinus ostendit, qui vertit: *videnturque naturales venereorum voluptates non in hominibus solum, sed in bestiis pervertisse.* Similiter Cornar. locum reddidit. Præterea καὶ ante τὰς κατὰ φύσιν expunximus, quia, prægresso καὶ δὴ καὶ (*quin etiam*), orationis turbat cohærentiam.—Mox Bas. 1. et 2. ἡμετέρας. Ast.

διεφθαρκέναι. καὶ τούτων τὰς ὑμετέρας[i] πόλεις πρώτας ἄν τις αἰτιῷτο καὶ ὅσαι τῶν ἄλλων μάλιστα ἅπτονται τῶν γυμνασίων· καὶ εἴτε παίζοντα εἴτε σπουδάζοντα ἐννοεῖν δεῖ[k] τὰ τοιαῦτα, ἐννοητέον ὅτι τῇ θηλείᾳ καὶ τῇ τῶν ἀῤῥένων φύσει εἰς κοινωνίαν ἰούσῃ τῆς γεννήσεως ἡ περὶ ταῦτα ἡδονὴ κατὰ φύσιν ἀποδεδόσθαι δοκεῖ, ἀῤῥένων δὲ πρὸς ἄῤῥενας ἢ θηλειῶν πρὸς θηλείας παρὰ φύσιν, καὶ τῶν πρώτων τὸ τόλμημα εἶναι δι' ἀκράτειαν ἡδονῆς. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν[l] Γανυμήδη μῦθον κατηγοροῦμεν, ὡς λογοποιησάντων τούτων·[m] ἐπειδὴ παρὰ Διὸς αὐτοῖς οἱ III. ii. 208.
νόμοι πεπιστευμένοι[n] ἦσαν γεγονέναι, τοῦτον τὸν μῦθον προστεθεικέναι[o] κατὰ τοῦ Διός, ἵνα ἑπόμενοι δὴ τῷ θεῷ καρπῶνται καὶ ταύτην τὴν ἡδονήν. τὸ μὲν οὖν τοῦ μύθου χαιρέτω, νόμων δὲ πέρι διασκοπουμένων ἀνθρώπων ὀλίγου πᾶσά ἐστιν ἡ σκέψις περί τε τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας ἔν τε πόλεσι καὶ ἐν ἰδίοις ἤθεσι·[p] δύο γὰρ αὗται πηγαὶ

—[h] καὶ ἡδονὰς Ξ.—[i] ἡμετέρας Ξυ.—[k] δὲ f.—[l] alterum τὸν om Ωfhr.—[m] τοῦτον r. —[n] πᾶσιστευμένοι f.—[o] προστεθειμένους f.—[p] ἤθεσι AΩvfhr.—[q] ἀρυτόμενος Avft

τῶν γυμνασίων] Cicero Tusc. Disput. iv. 33. 'Mihi quidem hæc in Græcorum gymnasiis nata consuetudo videtur, in quibus isti liberi et concessi sunt amores. Bene ergo Ennius: Flagiti principium est nudare inter civis corpora.' Cf. Aristoph. Nub. 973. Athen. xiii. p. 602. D. Plutarch. Amator. p. 751. F. Xenophon Ephes. iii. 2. p. 53. ed. Locell. Ast.

παρὰ φύσιν] D. Clemens vi. Const. Apostol. c. xxvii. παρὰ φύσιν βδελυκτὴν μίξιν eam vocat, et l. vii. 3. παρὰ φύσιν κακόν. Lactantius de Fals. Relig. c. 10. 'adulterium contra naturam.' Cf. infra viii. 8. p. 841. D. Ast.

πάντες δὲ δὴ Κρητῶν κ. τ. λ.] Verba ita capienda sunt: omnes vero Cretensibus fabulam de Ganymedis raptu crimini damus. Κρητῶν interpretes ad μῦθον trahunt, quum e verbo κατηγοροῦμεν pendeat: Cretensibus hoc crimini damus s. ut probrum objicimus, quod fabulam de Jovis amore et Ganymedis raptu finxerint (ὡς λογοποιησάντων τούτων pro accusativo cum infinitivo positum est, vid. ad c. 1. λογοποιεῖν vero est *fingere, comminisci*, ut apud Xenoph. Cyrop. ii. 2. 13. ἐν ᾠδαῖς καὶ λόγοις οἰκτρὰ ἄττα λογοποιοῦντες εἰς δάκρυα πειρῶνται ἄγειν. Suidas: λογοποιῶν· πλάττων λόγους ψευδεῖς). Deinde προστεθεικέναι itidem e verbo κατηγοροῦμεν pendet. Orationis cohærentia clarior erit, si translationem vernaculam apposuerimus: *alle aber geben wir den Kretern es Schuld, die Fabel vom Ganymedes erdichtet zu haben: weil* (nehmlich) *der Glaube geherrscht, dass ihre Gesetze vom Zeus stammten, so hätten sie diese Fabel gegen den Zeus hinzugefügt, um nach des Gottes Beispiel auch diese Lust zu geniessen.* De Ganymedis fabula, quem Jupiter dicitur rapuisse, vide quæ collegerunt Boeckhius, Heyn. ad Iliad. xx. 234. et Moser. in Nonn. Dionys. p. 175. et ad verba Κρητῶν—κατηγοροῦμεν cf. Hemsterhus. ad Lucian. Deor. Dialog. iv. t. ii. p. 257. Bip. Ast.

τούτων] Legitur etiam τοῦτον; sed videri etiam possit deesse καὶ ante ἐπειδή, ut intell. κατηγοροῦμεν ὡς λογοποιησάντων, καὶ προστεθεικέναι pro προστεθεικότων. Vel subaud. φαμὲν sive λέγομεν. Steph.

ἔθεσι] Steph. ἤθεσι, sine causa: et ἤθη poetis magis, quam prosaicis scriptoribus, in usu. Bip.

ἔθεσι] Cod. Voss. ἤθεσι, et sic Ste-

μεθεῖνται φύσει ῥεῖν, ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος[q] *ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπότε καὶ ὁπόσον εὐδαιμονεῖ, καὶ πόλις ὁμοίως καὶ ἰδιώτης καὶ ζῶον ἅπαν, ὁ δ' ἀνεπιστημόνως ἅμα*[r] *καὶ ἐκτὸς τῶν καιρῶν τἀναντία ἂν ἐκείνῳ ζῴη.*

§. 9. ΜΕ. *Λέγεται μὲν ταῦτα, ὦ ξένε, καλῶς πως, οὐ μὴν ἀλλ' ἀφασία γ' ἡμᾶς λαμβάνει τί ποτε χρὴ λέγειν πρὸς ταῦτα. ὅμως δ' ἔμοιγε ὀρθῶς δοκεῖ τὸ τὰς ἡδονὰς φεύγειν διακελεύεσθαι τόν γε ἐν Λακεδαίμονι*[s] *νομοθέτην· περὶ δὲ τῶν ἐν Κνωσῷ νόμων ὅδε, ἂν ἐθέλῃ,*[t] *βοηθήσει. τὰ δ' ἐν*
II. 637. *Σπάρτῃ κάλλιστ' ἀνθρώπων δοκεῖ μοι κεῖσθαι τὰ περὶ τὰς ἡδονάς· οὗ γὰρ μάλιστ' ἄνθρωποι καὶ μεγίσταις προσπίπ-*

et corr Ω: *ἀρυττόμενος* [q]s.—[r] *ἅπαν* t.—[s] *οἱ λακεδαίμονες* f.—[t] *ἐθέλῃ* AΩτfῆτ:

phanus conjiciebat, explicans: *in privatis sedibus*; 'est enim,' addit, 'et in soluta oratione aliquis hujus verbi usus in hac quoque significatione.' Hoc quidem verum est (vid. Alberti ad Hesych. h. v. Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 236. vel 495. ed. Schäfer. et Boissonad. ad Philostrat. p. 431. Male dubitavit Heind. ad Phædon. §. 70. apud Atticos illud sic poni; ita enim l. ix. 8. p. 865. E. *δρῶν τε τὸν ἑαυτοῦ φονέα ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς τῆς ἑαυτοῦ ξυνηθείας ἀναστρεφόμενον*), sed rectius h. l. habet *ἔθεσιν*. Est enim *ἔθος* *consuetudo* s. mos; et sicuti voce *πόλεσι* leges publicæ significantur, ita *ἔθεσι* instituta privata. Sic semper fere *νόμοι* et *ἔθη* (*leges publicæ* s. scriptæ et *mores* s. instituta privata) modo opponuntur sibi, modo conjunguntur. Xenoph. Mem. iii. 9. §. 1. *ὁρῶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις τε καὶ ἔθεσι τρεφομένους πολὺ διαφέροντας ἀλλήλων τόλμῃ.* Pertinet huc Suidæ glossa: *ἔθος, νόμος ἄγραφος.* L. iii. 3. p. 680. A. *ἀλλ' ἔθεσι καὶ τοῖς λεγομένοις πατρίοις νόμοις ἑπόμενοι ζῶσιν*, ubi oppositum est *τοῖς γράμμασι*. Cf. vii. 4. p. 793. A. viii. 8. p. 841. B. Adde Politic. 295. A. 298. D. 299. C. 301. A. Vid. Artemidor. Oneirocr. iv. 2. et nostra ad Phædr. p. 238. Ceterum creberrima harum vocum confusio est, v. Lennep. ad Phalar. Epist. 129. p. 350. et Schweighæuser. ad Polyb. i. 65. 7. Sic etiam in Demosthen. Orat. pro Coron. p. 317. (351. C. ed. H. Wolf.) *ἔθεσι* pro *ἤθεσι* scribendum esse judico; cf. ejusd. Orat. adv. Lept. p. 488. 490. in Androt. p. 610. adv. Aristocrat. p. 661. Ast.

ἀρυττόμενος] Scribendum *ἀρυτόμενος*, ut habet Suid. v. *Ἀρύτεσθαι* et Simplic. in Aristot. Physicc. vii. fol. 149. B. hæc recitantes. Cf. Porson. ad Eurip. Phœn. 463. Ita scrib. et Ion. p. 534. A. nam Phædr. p. 253. A. recte est *ἀρύτωσιν*. Conferendus præterea Phileb. p. 62. D. *Μεθίω δὴ τὰς ξυμπάσας ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Ὁμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας ὑποδοχήν.* ΠΡΩ. *Πάνυ μὲν οὖν μεθείσθαι.* ΣΩ. *Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν ἡδονῶν πηγὴν ἰτέον.* Qui locus ita legendus: *Μεθιῶ δὴ—ὑποδοχήν*; ΠΡΩ. *Πάνυ μὲν οὖν.* ΣΩ. *Μεθεῖνται. καὶ πάλιν—.* Cf. ib. E. Boeckh. p. 107.

ἀρυτόμενος] Cf. Valckenar. ad Thom. Mag. p. 150. in Ruhnkenii, Valckenar. al. Epist. ad Ernesti, ed. Tittmann. Ast.

ἐκείνων ζῴη] Ald. *ἐκείνων ζώη*, Lov. Bas. 1. et 2. *ζῴη.* Steph. *ἐκείνων* mutavit in *ἐκείνῳ*; sed nihil causæ est, cur a vetere scriptura discedamus, quum *ἐναντίον* æque cum genitivo ac cum dativo construi constet, et *ἐκείνων* ad verba *πόλις, ἰδιώτης* et *ζῶον ἅπαν* respiciat. Stephanus, ni fallor, Cornarium secutus est, qui vertit: *contra penitus ac ille vivet.* Ficinus vero *ἐκείνων* non expressit, ita hunc locum reddens: *contra vivit infelix.* Ast.

§. 9. *οὐ μὴν ἀλλ'*] *Verumenimvero, quanquam* (sic vi. 14. p. 770. B. ix. 8. p. 867. A. c. 14. p. 876. D. Parmen. 127. D. Vid. Bergler. ad Alciphr. p. 253.).—*Ἀφασία* est animi perturbatio et dubitatio, qua quis, quid dicat vel faciat, non reperit, vid. Wyttenbach. Bibl. Critic. v. iii. p. iv. p. 45. Ast.

κάλλιστ' ἀνθρώπων] Vid. c. 5. Ast.

τουσιν ἡδοναῖς καὶ ὕβρεσι καὶ ἀνοίᾳ[u] πάσῃ, τοῦτ' ἐξέβαλεν ὁ νόμος ἡμῶν ἐκ τῆς χώρας ξυμπάσης, καὶ οὔτ' ἂν ἐπ' ἀγρῶν ἴδοις[v] οὔτ' ἐν ἄστεσιν ὅσων[w] Σπαρτιάταις μέλει συμπόσια οὐδ' ὁπόσα τούτοις ξυνεπόμενα πάσας ἡδονὰς κινεῖ κατὰ δύναμιν, οὐδ' ἔστιν ὅς τις ἂν ἀπαντῶν[x] κωμά- III. ii. 204.
ζοντί τινι μετὰ μέθης οὐκ ἂν τὴν μεγίστην δίκην εὐθὺς ἐπιθείη, καὶ οὔτ' ἂν Διονύσια πρόφασιν ἔχοντ' αὐτὸν λύσαιτο, ὥς περ ἐν ἁμάξαις εἶδόν ποτε παρ' ὑμῖν ἐγώ. καὶ ἐν Τάραντι δὲ παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἀποίκοις πᾶσαν ἐθεασάμην τὴν πόλιν περὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν· παρ' ἡμῖν[y] δ' οὐκ ἔστ' οὐδὲν τοιοῦτον.

ΑΘ. Ὦ Λακεδαιμόνιε ξένε, ἐπαινετὰ μὲν[z] πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις, ὅπου δ' ἀνεῖνται,

ἐθελήσῃ *ς.—[u] ἀνίᾳ Ξ.—[v] ἴδῃς Ξ.—[w] ὅσον Ξ.—[x] ἀπάντων ΑΞf.—[y] ὑμῖν f.—[z] μὲν

καὶ οὔτ' ἂν] Laudat Athen. iv. p. 155. F. Male in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. legitur ἴδῃς, quod Steph. bene correxit; itidem in sequentt. libri illi vitiose exhibent ἀπάντων κωμάζων τί. Ficin. *qui cuidam ebrietate lascivienti obviam factus*. Atque similiter Cornar. hunc locum reddidit. Ceterum prius ἂν ad ἀπαντῶν (*si forte occurrat*) trahendum est. Deinde post οὔτ'—οὔτ', ut solet, οὐδ'—οὐδ' infertur, velut vii. 12. 806. B. ὥστ' οὐδ', εἴ τίς ποτε —τύχη γίγνοιτο, οὔτ' ἂν τόξων— οὔτ' ἄλλης κοινωνῆσαί ποτε βολῆς—δύνασθαι,—οὐδὲ ἀσπίδα—λαβοῦσαι μιμήσασθαι τὴν θεόν. viii. 7. p. 840. A. οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο οὐδ' αὖ παιδός. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 641. et Matthiæ Gr. Gr. p. 886. Ast.

καὶ οὐδ' ἂν—λύσαιτο] Vulgo καὶ οὔτ' ἂν, sensus vero postulat οὐδ' ἄν: *ne—quidem*, ut Schweighæuser quoque monuit ad Athen. Animadv. v. ii. p. 515. Deinde pro λύσαιτο Athen. profert ῥύσαιτο. Sensus est: *nec etiamsi Dionysia temulentiæ prætenderit, a pœna ipsum liberabit*. Ast.

ἐν ἁμάξαις] Schol. Lucian. ad Jov. Tragœd. §. 44. t. ii. p. 140. Schmied. Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν καθήμενοι ἔσκωπτον ἀλλήλους καὶ ἐλοιδοροῦντο πολλά. Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑβριστικῶς χρωμένων τὸ ἐξ ἁμάξης. Scilicet priscorum temporum consuetudinem, fabulas in plaustris docendi (Horat. Ars Poet. 276.) Athenienses in Dionysiis retinuerunt, in quibus viri et se invicem et prætereuntes clamoribus ac conviciis consectabantur. Unde proverbium natum ἐξ ἁμάξης, quod de iis usurpatur, qui palam et libere conviciantur. Demosthen. pro Coron. p. 268. καὶ βοᾷς ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα ὀνομάζων, ὥσπερ ἐξ ἁμάξης. Lucian. Jup. Tragœd. l. l. ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἁμάξης παῤῥησιάζεται. Cf. Schol. ad Aristoph. Plut. 1015. Suid. v. ἐξ ἁμάξης. Harpocrat. v. πομπείας. Erasmi Adag. Chil. 1. Centur. vii.—Ceterum ad εἶδον int. κωμάζοντας μετὰ μέθης vel μεθύοντας e sequentibus. Ast.

καὶ ἐν Τάραντι δὲ] Hæc verba in libris editis male a prægressis puncto separantur. Καὶ—δὲ est *verum etiam, quin imo*, ut infra καὶ παρ' ὑμῖν δέ. ii. 9. 665. B. iii. 4. 12. 14. iv. 3. 11. Theæt. 171. E. Phileb. 18. B. Xenoph. Anabas. iv. 8. 19. 24. v. 4. 10. vi. 3. 19. 25. Œcon. i. 3. xi. 22. al. Vid. Zeun. ad Xenoph. Laced. Rempubl. xiii. 4. et Lexic. Xenophont. t. ii. p. 621.—Tarentum vero dicitur colonia Lacedæmonia, quia Phalantus traditur coloniam Partheniarum e terra Laconica Tarentum deduxisse ibique, incolis veteribus expulsis, regnasse, vid. Strab. vi. p. 426. Justin. iii. 4.—Ceterum Athen. ἴδον—πᾶσαν τὴν πόλιν ἐθεασάμην. Ast.

ἀνεῖνται] Suspicor scriptum esse ἀνεῖται, ea forma, qua quædam impersona-

βλακικώτερα·[a] ταχὺ γάρ σου λάβοιτ' ἄν τις τῶν παρ' ἡμῶν[b] ἀμυνόμενος, δεικνὺς τὴν τῶν γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἄνεσιν. ἅπασι δὴ τοῖς τοιούτοις, καὶ ἐν Τάραντι καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ὑμῖν δέ, μία ἀπόκρισις ἀπολύεσθαι δοκεῖ τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν ἀλλ' ὀρθῶς· πᾶς γὰρ ἀποκρινόμενος ἐρεῖ θαυμάζοντι ξένῳ, τὴν παρ' αὐτοῖς ἀήθειαν ὁρῶντι, Μὴ

om pr Ξ.—[a] βλαβικώτερα f.—[b] ἡμῶν ΑΞΩυfh: ἡμῖν ς.—[c] ἔθ' υ.—[d] ὑμῖν (ἡ supra) Ω.—

liter dicuntur, perinde ac si locutus esset: ὅπου ἄνεσίς ἐστι vel ὅπου βίος ἀνειμένος ἐστί. Steph. Recte habet ἀνεῖνται, int. αἱ καρτερήσεις: *ubi vero continentia* s. moderatio *negligitur; ἀνιέναι* est enim *remittere*, h. e. negligere, ut apud Xenoph. Cyrop. vii. 5. 70. ἐπιμελητέον, ὅπως μὴ ἀνήσουσι τὴν τῆς ἀρετῆς ἄσκησιν. §. 75. οὕτω καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀλκή, ὁπόταν τις αὐτῶν ἀνῇ τὴν ἄσκησιν, ἐκ τούτου εἰς τὴν πονηρίαν πάλιν τρέπεται. Schol. Thucyd. iii. 10. ἀνιέντας· ἐνδιδόντας, παρορῶντας. Ast.

βλακικώτερα] *Stolidiora sunt* (notione adjuncta segnitiæ pravæque negligentiæ), int. quam ut dici possit, igitur, nimis stolida. Sic v. 2. p. 729. A. οὔτ' αὖ τῇ πόλει ἄμεινον. Vide de hoc comparativi usu quæ ad Polit. vi. 6. p. 491. B. exposuimus. Ast.

παρ' ἡμῖν] Cod. Voss. ἡμῶν, vitiose; τῶν παρ' ἡμῖν pendet e participio ἀμυνόμενος; verbum enim ἀμύνεσθαι, etiam absque præpositione ὑπὲρ vel περί, genitivo jungi solet, ut apud Homer. Il. xii. 155. ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων Νηῶν τ' ὠκυπόρων. Thucyd. i. 96. ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον.—λαμβάνεσθαί τινος Latinorum est *prehendere aliquem*, increpandi causa. Ast.

τὴν τῶν γυναικῶν—ἄνεσιν] Aristotel. Polit. ii. 7. ἔτι δ' ἡ περὶ τὰς γυναῖκας ἄνεσις καὶ πρὸς τὴν προαίρεσιν τῆς πολιτείας βλαβερὰ καὶ πρὸς εὐδαιμονίαν πόλεως. Bas. 2. παρ' ἡμῖν, vitiose. Ast.

ἀπολύεσθαι] Ne quem offendat dictio ἀπολύεσθαί τινι, consideret Criton. p. 43. C. καὶ ἄλλοι, ὦ Σώκρατες, τηλικοῦτοι ἐν τοιαύταις ξυμφοραῖς ἁλίσκονται. ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. Hic est ἐπιλύεσθαί τινι, ut ibi ἀπολύεσθαι τινί. Ἐπιλύεσθαι τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν est *impedire quominus graviter ferant*. Legg. vii. p. 805. C. τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευσμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται τὸ μὴ οὐ λέγειν ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων ὅτι μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῖν τῷ τῶν ἀῤῥένων γένει, i. e. *non cessabit quominus dicat*. Eodem redeunt disputata acutissime ab Hermanno ad Viger. i. Gr. p. 772. Male igitur Steph. locum Critonis tentavit: quamquam etiam deterius alii interpretati sunt. Boeckh. p. 107.

ἀπολύεσθαι] Notabilis est verbi ἀπολύεσθαι usus, haud dissimilis illi verbi ἐπιλύεσθαι in Crit. p. 43. C. ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. Ubi dativum diverse explicant. Et Boeckhius quidem verbo ἐπιλύεσθαι *impediendi* notionem impertit, quæ quomodo in eo inesse possit, haud assequor; eumque Jacobsius in Socrate p. 91. re, ut videtur, non accuratius perpensa, secutus est. Schneider vero in Lexic. h. v. exponit *remittere, relaxare*, quod non magis satisfacit. Ἀπολύεσθαι cum accusativo rei, ut αἰτίαν, διαβολήν, est *se liberare e crimine*, h. e. se defendere (ut Apolog. 144. Phædr. 267. D. Thucyd. v. 75. viii. 87. Demosth. Cherson. p. 99. 3. de Rhod. Libert. p. 191. 10. de Coron. 226. 26. 242. 15. al.); sensu tunc, qui dicitur, neutrali cum dativo personæ est *opitulari alicui*, h. e. aliquem defendere ac tueri. Sensus igitur est: omnibus his, quæ apud Tarentinos, apud nos et vos quoque reperiuntur, una videtur responsio patrocinari, ne perperam, sed recte se habere videantur, h. e. ut probetur, non male, sed recte se habere. Et sic etiam ἐπιλύεται in Critonis loco laudato intelligendum esse judico. Ast.

τοῦ—ἔχειν] Articulus τοῦ ante infinitivum ἔχειν consilium (est i. q. ἕνεκα τοῦ—ut—) indicat, ut iv. 6. p. 714. D. Ἆρ' οὖν οἴει—ποτὲ δῆμον—θήσειν

θαύμαζε, ὦ ξένε· νόμος ἔσθ'[c] ἡμῖν[d] οὗτος, ἴσως δ' ὑμῖν περὶ αὐτῶν τούτων ἕτερος. ἡμῖν δ' ἐστὶ νῦν, ὦ φίλοι ἄνδρες, οὐ περὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἄλλων ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τῶν νομοθετῶν αὐτῶν κακίας τε καὶ ἀρετῆς. ἔτι γὰρ οὖν εἴπωμεν πλείω περὶ ἁπάσης μέθης· οὐ γὰρ σμικρόν ἐστι τὸ ἐπιτήδευμα οὐδὲ φαύλου διαγνῶναι νομοθέτου. λέγω δ' οὐκ οἴνου πέρι πόσεως τὸ παράπαν ἢ μή, μέθης δὲ αὐτῆς πέρι, πότερον, ὥς περ Σκύθαι[e] χρῶνται καὶ Πέρσαι, χρηστέον, καὶ ἔτι Καρχηδόνιοι καὶ Κελτοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Θρᾷκες, πολεμικὰ ξύμπαντα[f] ὄντα ταῦτα γένη,[g] ἢ καθά περ[h] ὑμεῖς. ὑμεῖς μὲν γάρ, ὅ περ λέγεις, τὸ παράπαν ἀπέχεσθε, Σκύθαι δὲ καὶ Θρᾷκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι, γυ- III. ii. 205.

[e] σκῦθαι Ξ.—[f] ξύμπαντα add ΑΩυfђт.—[g] τὰ γένη υfђ.—[h] ὥσπερ f.—[i] φυγαὶ καὶ om

ἑκόντα πρὸς ἄλλο τι πρῶτον νόμους, ἢ τὸ ξυμφέρον ἑαυτῷ τῆς ἀρχῆς τοῦ μένειν; vii. 19. p. 816. E. τοῦ μήποτε δρᾷν cet. ix. 14. p. 876. E. τοῦ μήποτε βαίνειν ἔξω τῆς δίκης. Gorg. 457. E. τοῦ καταφανὲς γενέσθαι. Thucyd. i. 23. viii. 14. Xenoph. Cyrop. i. 3. 9. v. 1. 25. Stephan. Append. ad Dialect. p. 181. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 25. Ast.

παρ' αὐτοῖς] Pronomen *αὐτοῖς* respicit πᾶς collective positum, sicuti pluralis post collectivum singulare poni solet, vid. not. ad c. 10. Ast.

οἴνου] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. οὐ κείνου, quod Cornar. jam in *οὐκ οἴνου* mutandum esse viderat. Ficin. *non dico, utrum bibendum sit vinum necne.* Ceterum in Stephan. male scribitur πέρι, quum substantivum, quod a præpositione περὶ regitur, πόσεως, subsequatur. Ast.

Κελτοὶ καὶ Ἴβηρες] Fic. legit, Κελτίβηρες, aut legendum censuit; vertit enim *Celtiberi*. Steph.

Καρχηδόνιοι καὶ Κελτοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Θρᾷκες] De Carthaginiensibus v. ii. p. 674. A. de Lacedæmoniis Meurs. Misc. Lac. i. 14. de reliquis Athen. iv. 34. Add. de Scythis Max. Tyr. xxvii. p. 327. de Thracibus Xenoph. Anab. vii. 3. 16. Suid. v. κατασκεδάζειν, coll. Torrent. ad Hor. Carm. i. 27. 2. Spanhem. ad Julian. p. 124. Prave scriptum locum exhibet Athen. x. p. 432. A. Legetur autem posthac: πολεμικὰ ξύμπαντα ὄντα τ. γ. ut est in Cod. Leid. et Fic. *Quæ omnes gentes bellicosissimæ sunt.* Accedit, qui Nostrum compilavit, Clem. Alex. Pædag. ii. p. 68. 32. Μέθῃ δὲ μάλιστα οἱ Σκύθαι χρῶνται, Κελτοί τε καὶ Ἴβηρες καὶ Θρᾷκες, πολεμικὰ ξύμπαντα ταῦτα ὄντα γένη· καὶ καλὸν καὶ εὔδαιμον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύειν νενομίκασιν. Ita præter alios multos locos, quos passim notabo, etiam Legg. i. p. 638. D. expressit Clemens Stromm. ii. p. 175. 24. Boeckh. p. 108.

ὥσπερ Σκύθαι] Clemens Alexandr. Pædag. ii. 2. t. i. p. 186. (175. D. ed. Sylb.): μέθῃ δὲ μάλιστα οἱ Σκύθαι χρῶνται, Κελτοί τε καὶ Ἴβηρες καὶ Θρᾷκες, πολεμικὰ ξύμπαντα ταῦτα ὄντα γένη· καὶ καλὸν καὶ εὔδαιμον ἐπιτηδεύειν νενομίκασιν. Cf. Athen. x. p. 432. A. ibique Schweighæus. et Potter. Archæol. Græc. iv. 18. De Scythis cf. Maxim. Tyr. xxvii. p. 327. et Lambin. ad Horat. t. i. p. 66. A. et de Carthaginiensibus vid. ii. 18. Ast.

πολεμικὰ ξύμπαντα] Vocem ξύμπαντα, quæ in libris editis desideratur, e Cod. Voss. Ficino et Clemente Alexandr. recepimus; Ficin. enim habet: *omnes gentes bellicosissimæ sunt.* Ast.

ὑμεῖς μὲν γὰρ] De Lacedæmoniorum abstinentia vid. Meurs. Miscell. Lacon. i. 14. De Thracibus vero Ælian. V. H. iii. 15. τό γε μὴν ὑπὲρ τῶν Θρᾳκῶν—καὶ διατεθρύλληται, ὡς εἰσὶ πιεῖν δεινότατοι. Cf. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 125. Ceterum corrigendum est ὅπερ λέγεις. Ast.

ναϊκές τε καὶ αὐτοί, καὶ κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι καλὸν καὶ εὔδαιμον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύειν νενομίκασι. Πέρσαι δὲ σφόδρα μὲν χρῶνται καὶ ταῖς ἄλλαις τρυφαῖς, ἃς ὑμεῖς ἀποβάλλετε, ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων, ὦ λῷστε.

ΜΕ. Διώκομεν δέ γε ἡμεῖς πάντας τούτους ὅταν ὅπλα
II. 638. εἰς τὰς χεῖρας λάβωμεν.

ΑΘ. Ὦ ἄριστε, μὴ λέγε ταῦτα· πολλαὶ γὰρ δὴ φυγαὶ καὶ[i] διώξεις ἀτέκμαρτοι γεγόνασί τε καὶ ἔσονται, διὸ φανερὸν ὅρον τοῦτον οὐκ ἂν ποτε λέγοιμεν ἀλλ' ἀμφισβητήσιμον περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ μή, νίκην τε καὶ ἧτταν λέγοντες μάχης. ἐπειδὴ γὰρ αἱ μείζους τὰς ἐλάττους πόλεις νικῶσι[k] μαχόμεναι καὶ καταδουλοῦνται, Συ-

υσ
r.—[k] νικῶσαι Ξ.—[l] συρακοσιοι Ω, συρρακούσιοι ℌr: συρακούσιοι s.—[m] κίους Ξ.—

κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι] Suid. t. ii. p. 264. *ἔθος ἦν Θρᾴκιον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσον δύνωνται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν· ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν.* Vid. ibi Küster. Sic etiam Xenoph. Anab. vii. 3. §. 32. *ἀναστὰς ὁ Σεύθης συνεξέπιε καὶ συγκατεσκέδασε τῶν μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας.* Quod Toupius in Emendat. in Suid. p. 212. vertit: *quod reliquum erat vini, in convivas effudit.*—*ἐν τάξει.* Ficin. *quamvis moderatius, quam isti.* Ast.

ὦ λῷστε] Vulgo hæc verba Atheniensis orationi annexa leguntur, quod sensui adversatur; *ὦ λῷστε*, ut *ὦ βέλτιστε*, *ὦ 'γαθὲ*, usurpari solent (vid. Hermann. ad Viger. p.717.) amica est compellatio Megilli sententiam Atheniensis reprobantis et corrigentis (hinc *δέ γε*, de quo v. Porson. ad Eurip. Orest. 1234. et Med. 814.). Ast.

ἀτέκμαρτοι] *Incertæ et inexploratæ fugæ*, h. e. e quibus nihil certi colligi potest, in quibus nullum indicium inest virtutis vel pravitatis. Alias *ἀτέκμαρτον* est *ἄδηλον*, *ἀστάθμητον*, id cujus eventus obscurus est, ut Herodot. v. 92. 3. Thucyd. iv. 63. Pindar. Pyth. x. 98. Ast.

φανερὸν] Quidam hunc locum perinde videtur intellexisse ac si Plato scripsisset, *διὸ φανερῶς ὅρον τοῦτον οὐκ ἂν ποτε λέγοιμεν ἀναμφισβητήσιμον* (vel *ἀναμφισβήτητον*) *περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ μή, νίκην τε καὶ ἧτταν λέγοντες μάχης.* Sed non video quid obstet quominus lectioni nostræ acquiescamus. Quod autem attinet ad *βλέποντες*, quod margini adscriptum est pro *λέγοντες*, illud certe quam hoc malim: et Fic. quoque illam non hanc lectionem sequitur: qui hunc locum ita vertit, *Quare non certum sed ambiguum argumentum signumque de honestis officiis et contrariis in vita sumemus, si ad victoriam belli fugamque respexerimus, præsertim quum minores civitates etc.* Steph.

λέγοντες] Steph. adnotat scribi *βλέποντες*, et hoc in marg. Cod. Voss. reperitur. Etiam Ficin. vertit: *si ad victoriam belli fugamque respexerimus.* Sed nulla indiget correctione *λέγοντες*, nec offendere debet ejusdem verbi repetitio, qua nihil frequentius est, vid. ad Polit. i. 6. p. 331. C. Sensus est: si victoriam et fugam dicimus (signum s. documentum esse statuimus institutorum bonorum), non certum, sed dubium dicimus (ponimus) argumentum. Ast.

ἐπειδὴ γὰρ] Quandoquidem victoria suspensa est e majoribus copiis, ita ut urbs potentior, licet multo deterior sit, etiam præstantiorem, quæ debilior est, facile vincat. Steph. adnotat: 'Si vacet *γὰρ* post *ἐπειδὴ* (sed non vacat; est enim: *da nehmlich*), dicta hæc fuerint per parenthesin.' Ast.

ρακόσιοι[l] μὲν Λοκρούς, οἳ δὴ δοκοῦσιν εὐνομώτατοι τῶν III. ii. 206.
περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον γεγονέναι, Κείους[m] δὲ Ἀθηναῖοι· μυρία δ' ἄλλα τοιαῦτ' ἂν εὕροιμεν. ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ[n] ἑκάστου ἐπιτηδεύματος πειρώμεθα λέγοντες πείθειν ἡμᾶς αὐτούς, νίκας δὲ καὶ ἥττας ἐκτὸς λόγου τὰ[o] νῦν θῶμεν, λέγωμεν δ' ὡς τὸ μὲν τοιόνδε ἐστὶ[p] καλόν, τὸ δὲ τοιόνδε οὐ καλόν. πρῶτον δ' ἀκούσατέ τί μου περὶ αὐτῶν τούτων, ὡς δεῖ τό τε χρηστὸν καὶ τὸ μὴ σκοπεῖν.

§. 10. ΜΕ. Πῶς οὖν δὴ λέγεις;

ΑΘ. Δοκοῦσί μοι πάντες οἱ λόγῳ τι λαβόντες ἐπιτήδευμα καὶ προθέμενοι ψέγειν αὐτὸ ἢ ἐπαινεῖν εὐθὺς ῥηθὲν οὐδαμῶς δρᾶν κατὰ[q] τρόπον, ἀλλὰ ταὐτὸν ποιεῖν οἷον εἰ δή τις ἐπαινέσαντός τινος πυρούς, βρῶμα ὡς ἀγα-

[n] αὖ τοῦ A.—[o] δ' ḫ.—[p] ἔτι s.—[q] δρᾶν αὐτὸ κατὰ ɪ.—[r] μήτε μὲν s.—[s] προφορὰν

Λοκροὺς—Κείους] De Locris v. Bentl. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep. Cod. Leid. Χείους. Steph. Γρ. Χίους δὲ, quod nonnullos libros dare ait Dorvill. ad Charit. p. 622. Vulgata tamen etiam Dorvillio probatur: at verum is non vidit. Etenim dicendum erat, idcirco retinendos Ceos esse, quod Chiorum civitas perditissima, Ceorum clara ob morum probitatem, severitatem institutorum, reipublicæ administrationem esset. V. Heraclid. Polit. p. 10. Athen. xiii. p. 610. D. Ex. Vindingii Collectanea Thes. A. Gr. t. xi. p. 492. F. Jam melius intelliges Protag. p. 341. E. Ἀκόλαστον γὰρ ἄν τινα λέγοι Σιμωνίδην ὁ Πρόδικος, καὶ οὐδαμῶς Κεῖον. Boeckh. p. 109.

Συρακόσιοι μὲν Λοκροὺς] De scriptura Συρακόσιοι (vulgo enim legitur Συρακούσιοι) vid. Boeckh. Præf. in Sim. Socrat. Dialog. p. xxxi. De Locris Epizephyriis, in Italia inferiore habitantibus, quorum legislator Zaleucus erat, v. Strab. vi. p. 259. sq. (πλεῖστον χρόνον εὐνομηθέντες; ut Tim. p. 20. A. εὐνομωτάτης ὢν πόλεως τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρίδος). Ælian. V. H. ii. 22. et Bentlei. Opusc. Philol. p. 342. Ceterum victoria significatur, quam Dionysius minor e Locris retulit Olymp. cvi. 1. Cf. Bentl. l. l. Ast.

Κείους] γρ. Χίους. Steph.

Κείους] Cod. Voss. Χείους. Quosdam libros Χείους dare, jam Dorvill. ad Charit. p. 690. refert, bene subjiciens, probabilius Ceam, Simonidis patriam, respici, Atticæ oræ vicinam insulam et Atheniensi reipub. subjectam. Atque Ceos ob morum probitatem severitatemque institutorum magnis id temporis laudibus floruisse, Boeckhius ex Heraclide Pont. c. 9. probat. Ast.

αὐτοῦ ἑκάστου] αὐτοῦ est *per se*, nulla alius rei ratione habita. Ast.

ἐστὶ καλὸν] Vulgo ἔτι καλόν. Ast.

§. 10. οἱ λόγῳ τι λαβόντες] λόγῳ λαμβάνειν τι est *mente aliquid complecti*, cogitatione comprehendere, et in universum aliquid cogitare, animadvertere, percipere vel recordari (male interpretes λόγῳ de oratione s. disputatione capiunt). Sic x. 9. p. 898. E. νῷ δὴ καὶ διανοήματι λάβωμεν αὐτοῦ πέρι τὸ τοιόνδε. Sophist. 238. B. ἢ καὶ τῇ διανοίᾳ τὸ παράπαν λάβοι τὰ μὴ ὄντα. Parmen. 135. E. ἃ μάλιστά τις ἂν λόγῳ λάβοι. Distinguendum ab hoc est λαμβάνειν τι τῷ λόγῳ, *oratione aliquid persequi*, ut Io. 532. E. λάβωμεν γὰρ τῷ λόγῳ. Sophist. 249. D. ἆρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιειληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν; Ast.

εὐθὺς ῥηθὲν] *Simulac dictum est*. Notus est hic particulæ εὐθὺς cum participio conjunctæ usus; v. Lexic. Xenophont. v. ii. p. 397. Ast.

πυροὺς] Affertur et alia lectio (ex conjectura, opinor) τυρούς. Pro μὲν autem scribendum videtur τὴν, ante ἐργασίαν. Steph.

τυροὺς] Vulgo πυροὺς legitur, quod

θόν, εὐθὺς ψέγοι, μὴ διαπυθόμενος αὐτοῦ μήτε τὴν[r] ἐργασίαν μήτε τὴν προσφοράν, ὅν τινα τρόπον καὶ οἷς τισὶ καὶ μεθ' ὧν καὶ ὅπως ἔχοντα καὶ ὅπως προσφέρειν[s] ἔχουσι.[t] νῦν δὴ ταὐτόν μοι[u] δοκοῦμεν ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις ποιεῖν· περὶ μέθης γὰρ ἀκούσαντες τοσοῦτον μόνον εὐθὺς οἱ μὲν ψέγειν αὐτό, οἱ δ' ἐπαινεῖν, καὶ μάλα ἀτόπως. μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι[v] ἐπαινοῦμεν ἑκάτεροι, καὶ οἱ

υ.—[t] προσφέρειν ἔχουσι δεῖ f: ἔχουσι προσφέρειν δεῖ s.—[u] μοι om *s.—[v] χρώμε-

Ficin. quoque expressit vertens: *si quis cerealem cibum.* Sed recte Cornar. Eclog. p. 1005. p. 117. ed. Fisch.): 'Græce legendum *τυροὺς*, i. e. *caseos*—. Non autem de tritico, sed de caseo Platonem loqui, ex Hippocrate colligitur, qui in libro de veteri medicina idem de caseo tradit, unde etiam Platonem transscripsisse verisimile est. Verba ejus hæc sunt: *καὶ μὴ ἁπλῶς οὕτω δοκέειν, ὅτι πονηρὸν βρῶμα τυρός· πόνον γὰρ φέρει τῷ πληρωθέντι αὐτέου· ἀλλὰ τίνα τε πόνον καὶ διὰ τί καὶ τίνι τῶν ἀνθρώπῳ ἐνεόντων ἀνεπιτήδειον*, hoc est, *et non simpliciter sic existimare, quod malum edulium est caseus. Dolorem enim affert repleto ex ipso. Sed quem dolorem et propter quid et cui parti intra hominem existenti incommodum existit.* Quod autem omnia tum bona tum mala ad aliquid dicuntur et sunt talia, in multis locis Galenus dicit (vid. Protag. p. 334. A.). Et l. vi. c. 3. *τῶν κατὰ τόπους*: *Omnia enim*, inquit, *respectu ad aliquid tum emolumentum, tum detrimentum in se habent*: quod ipsum etiam Hippocrates dixit primus omnium posteriorum, quod equidem sciam.' Sic v. c. caseus in vulnere nocivus habebatur, v. Polit. iii. 14. ubi v. not. Scilicet de tritico prorsus innoxio sermo esse non potest, neque id comparari potest cum *μέθῃ*, caseus vero optime quadrat in hanc comparationem. Ast.

τὴν ἐργασίαν] *Effectum*, quæ quidem significatio paulo rarior est. Ἐργασία videlicet non solum est *confectio*, opificium, labor, verum etiam *id, quod ex opificio evenit*, h. e. effectus, et specialiter quæstus (ut apud Xenoph. Mem. iii. 10. 1. *τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ τῆς ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων.* De Venat. iii. 3. *αἱ μὲν οὖν σμικραὶ πολλάκις ἐκ τῶν κυνηγεσίων ἀποστεροῦνται τῆς ἐργασίας.* De Vectig. iv. 29. al.). Ceterum *τὴν ἐργασίαν* e Cod. Voss. recepimus pro *μὲν ἐργασίαν*; et ita etiam Steph. esse legendum conjecerat. Ast.

μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἐπαινοῦμεν ἑκάτεροι] Ebrietatem damnavit Megillus, Atticus non improbavit: ille criminis, hic laudationis produxit auctores. Quinam igitur dici poterat: *Μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἐπαινοῦμεν ἑκάτεροι*, præsertim quum modo dictum esset: *περὶ μέθης γὰρ ἀκούσαντες τοσοῦτον μόνον, εὐθὺς οἱ μὲν ψέγειν αὐτὸ, οἱ δ' ἐπαινεῖν?* Vel furca expellendum istud *ἐπαινοῦμεν*, quod mali est glossatoris. Plato ita locutus est: *περὶ μ. γ. ἀ. τ. μ. εὐθὺς οἱ μὲν ψέγειν αὐτὸ, οἱ δ' ἐπαινεῖν, καὶ μάλα ἀτόπως· μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἑκάτεροι·* sc. *ἐπαινεῖν τε καὶ ψέγειν*, notissima ellipsi. Quod delevi, etiam Fic. omisit habens: *Qui quum primum ebrietatis facta mentio est, statim alii vituperamus, alii vero laudamus: et valde quidem id absurde. Testibus enim laudatoribusque utentes id facimus. Et alii quia plures habemus, aliquid fide dignum afferre putamus etc.* Certe ita transferendum erat, si aberat *ἐπαινοῦμεν*. Eundem non *καίριον*, ut vulgata, sed *κύριον*, ut Cod. Leid. apparet legisse. Vere; omne enim genus loquendi judiciale est, ut ostendunt *μάρτυρες*: verum in judicio quod multi testes enunciant, id est *κύριον*, non *καίριον*, et reconditius hoc significatu *κύριον* passim notiori *καίριον* coactum est loco cedere, v. c. apud Pindar. Olymp. vi. 52. Ad locutionem cf. Aristot. Polit. iii. 6. p. 166. *οἱ μὲν γὰρ, ἂν κατά τι ἄνισοι ὦσιν, οἷον χρήμασιν, ὅλως οἴονται ἄνισοι εἶναι· οἱ δ' ἂν κατά τι ἴσοι, οἷον ἐλευθερίᾳ, ὅλως ἴσοι. τὸ δὲ κυριώτατον οὐ λέγουσιν.* Ad sententiam illustrandam facit Gorg. p. 471. E. *Ὦ μακάριε, ῥητορικῶς γάρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἡγού-*

μὲν, ὅτι πολλοὺς παρεχόμεθα, ἀξιοῦμέν τε λέγειν κύριον,[w]
οἱ δὲ, ὅτι τοὺς μὴ χρωμένους αὐτῷ ὁρῶμεν νικῶντας μαχο- III. ii. 207.
μένους· ἀμφισβητεῖται[x] δ' αὖ καὶ τοῦθ' ἡμῖν. εἰ μὲν δὴ
καὶ περὶ ἑκάστων οὕτω καὶ τῶν ἄλλων νομίμων διέξιμεν,
οὐκ ἂν ἔμοιγε κατὰ νοῦν εἴη. τρόπον δὲ ἄλλον ὅν ἐμοὶ
φαίνεται δεῖν ἐθέλω λέγειν περὶ αὐτοῦ τούτου, τῆς μέθης,
πειρώμενος ἂν ἄρα δύνωμαι τὴν περὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων
ὀρθὴν μέθοδον ἡμῖν[y] δηλοῦν, ἐπειδὴ καὶ μυρία ἐπὶ μυρίοις
ἔθνη περὶ αὐτῶν ἀμφισβητοῦντα ὑμῖν[z] πόλεσι δυεῖν[a] τῷ
λόγῳ διαμάχοιτ' ἄν.

ΜΕ. Καὶ μὴν εἴ τινα ἔχομεν ὀρθὴν σκέψιν τῶν τοιού-
των, οὐκ ἀποκνητέον ἀκούειν. II. 639.

ΑΘ. Σκεψώμεθα δή[b] πη τῇδε. φέρε, εἴ τις αἰγῶν τρο-

νοι om A.—[w] καίριον s.—[x] ἀμφισβητεῖ pr Ω.—[y] ὑμῖν h, om f.—[z] ἡμῖν s.—[a] δυεῖν

μενοι ἐλέγχειν. καὶ γὰρ ἐκεῖ οἱ ἕτεροι τοὺς ἑτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν, ἐπειδὰν τῶν λόγων ὧν ἂν λέγωσι, μάρτυρας πολλοὺς παρέχωνται καὶ εὐδοκίμους, ὁ δὲ τἀναντία λέγων ἕνα τινὰ παρέχηται ἢ μηδένα. οὗτος δὲ ὁ ἔλεγχος οὐδενὸς ἄξιός ἐστι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Boeckh. p. 109—111.

ἐπαινοῦμεν ἑκάτεροι] *Uterque nostrum, testibus ac probatoribus prolatis, sententiam suam comprobare studet.* Ἐπαινεῖν, sensu generaliori, est *probare* (Atheniensis enim compotationem, Megillus vero abstinentiam vini comprobat), sicut ἐπαινέτης et ἐπαινεῖν ponuntur de iis, qui sententiam alicujus in judicio approbant, v. Phædr. 257. E. 258. A. Quocirca non est, cur cum Boeckhio deleamus ἐπαινοῦμεν; nam si ἐπαινεῖν Megillo Lacedæmonio tribui non posset, etiam vox ἐπαινέταις, quibus uterque, et Megillus et Atheniensis, uti dicitur, expungenda esset. Ficin. autem videtur, ne ἐπαινοῦμεν, sensu generali positum, cum prægresso confunderetur, ubi ἐπαινεῖν et ψέγειν inter se opponuntur, et ἐπαινέταις et ἐπαινοῦμεν generatim expressisse; vertit: *testibus enim assertoribusque* (ἐπαινέταις) *utentes id facimus.* Ast.

καίριον] Legitur et κύριον: sed malim καίριον. Steph.

κύριον] Codici Voss. debemus; vulgo καίριον legitur. Ficin. *aliquid fide dignum afferre putamus.* Κύριον est, quod a testibus vel judicibus approbatur, quod ratum est. Sic νόμος κύριος ix. 12. p. 874. B. Xenoph. Hist. Græc. vi. 5. 6. ὅ τι νικῴη ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον εἶναι καὶ τῶν πόλεων.—Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. τὰς μὴ χρωμένους. Ad αὐτῷ e prægresso μέθης repetendum est οἴνῳ. Hinc Ficin. vertit: *quia vino abstinentes vincunt in pugna.* Ast.

τῆς μέθης] Per epexegesin appositum est, vid. ad c. 6. Ast.

ἡμῖν πόλεσι δυοῖν] Cod. Voss. Ald. Lov. et Ficin. (*duabus cum civitatibus vestris*) ὑμῖν exhibent; sed unice vera est Bas. 1. 2. et Steph. scriptura ἡμῖν (i. e. ἡμετέραις s. ἡμῶν, vid. ad c. 1.); significatur enim diversa Atheniensis et Lacedæmoniæ civitatis circa vini usum institutio. Ast.

τῇ δέ πη] Vulgo πη τῇδε. Cod. Voss. δή πη, τῇδε. Linguæ ratio postulat hoc, quod reposuimus. Sic enim vi. 13. p. 767. C. γενόμενον τῇδέ πη. Cf. Phædon. 295. 306. Fisch. Cratyl. p. 410. B. Sophist. 229. B. Polit. i. 351. A. Alcibiad. ii. c. 3. Thucyd. vi. 2. Polyb. viii. 34. 4. al. Idcirco etiam infra ii. 9. p. 665. D. ὁρᾶτε εἰ τῇδέ πη. ΚΛ. Πῇ; scripsimus pro ὁρᾶτε εἰ τῇδε. ΚΛ. Πῇ δή; Et similiter in Philebo p. 38. B. legendum esse τῇδέ πη ἄγω, in Ephemer. Doctr. et Art. Landish. t. iii. Fasc. i. p. 143. jam monuimus. Creberrime in his vocibus sibi simillimis a librariis peccatum est. Ast.

φὴν* καὶ τὸ ζῶον[c] αὐτό, κτῆμα ὡς ἔστι καλόν, ἐπαινοῖ, ἄλλος δέ τις ἑωρακὼς αἶγας χωρὶς νεμομένας αἰπόλου ἐν ἐργασίμοις χωρίοις δρώσας κακὰ διαψέγοι, καὶ πᾶν θρέμμα ἄναρχον ἢ μετὰ τῶν[d] κακῶν ἀρχόντων ἰδὼν οὕτω μέμφοιτο, τὸν τοῦ[e] τοιούτου ψόγον ἡγώμεθα ὑγιὲς ἄν ποτε[f] ψέξαι καὶ ὁτιοῦν;

ΜΕ. Καὶ πῶς;

ΑΘ. Χρηστὸς δὲ ἄρχων ἔσθ' ἡμῖν ἐν πλοίοις πότερον ἐὰν τὴν ναυτικὴν ἔχῃ ἐπιστήμην[g] μόνον, ἄν τ' οὖν ναυτιᾷ ἄν τε μή; ἢ πῶς ἂν λέγοιμεν;

III. ii. 208. ΜΕ. Οὐδαμῶς, ἄν γε πρὸς τῇ τέχνῃ ἔχῃ καὶ τοῦτο τὸ πάθος ὃ λέγεις.

ΑΘ. Τί δ' ἄρχων στρατοπέδων; ἆρ' ἐὰν τὴν πολεμικὴν ἔχῃ ἐπιστήμην, ἱκανὸς[h] ἄρχειν, κἂν[i] δειλὸς ὢν ἐν τοῖς δεινοῖς ὑπὸ μέθης τοῦ φόβου ναυτιᾷ;

ΑΩhr: δυοῖν *s.—[b] δέ h.—[c] ζῶιον Ω.—[d] τῶν om s.—[e] τοῦ om f.—[f] ποτε om r.—[g] ἔχη ἐπιστήμην A: ἔχῃ τὴν ἐπιστήμην *s.—[h] ἱκανὸν r.—[i] καὶ ΑΞΩfhr.—

ἐπαινοίη] Vulgo *ἐπαινοῖ*. Deinde Ald. Lov. et Bas. 1. *αἰπόλους* et *δράσας*. Ut Bas. 2. legit, Ficin. vertit: *quum absque pastore eas per sata pasci damnumque facere viderit*. Deinde *ἐργάσιμα χωρία* sunt *loca sata, arva culta*, ut vii. 23. 824. B. *ἐν ἐργασίμοις δὲ καὶ ἱεροῖς*. xii. 9. p. 958. D. *τῶν χωρίων, ὁπόσα μὲν ἐργάσιμα*. Xenoph. Cyrop. i. 4. 16. de Venat. v. 15.—Ceterum laudant hunc locum Euseb. Præp. Ev. xii. 33. p. 609. C. Theodoret. Therap. Serm. ii. p. 688. A. B. Ast.

ἡγώμεθα] Præcedente optativo pendente a particula *εἰ*, non infertur conjunctivus cum vocula *ἂν*, sed aut nudus indicativus aut optativus *τῷ ἂν* junctus. Correxi igitur *ἡγούμεθα*, firmante posthac Eusebio Præp. Ev. xii. p. 609. *Ἂν* pertinet ad infinitivum *ψέξαι*, de quo v. Brunck. ad Aristoph. Plut. 380. et alios. Etiam C. displicet *οἰώμεθ' ἂν*: vera indubie lectio *οἰόμεθα δή*, quam servavit cod. Leid. et Euseb. l. c. Legg. ii. p. 658. B. est: *τί ποτ' ἂν ἡγώμεθα ἐκ ταύτης τῆς προῤῥήσεως ξυμβαίνειν*; Præcesserat: *εἴ ποτέ τις οὕτως ἁπλῶς ἀγῶνα θείη ὁντινοῦν*. Legendum igitur *ἡγούμεθα*, ex cod. Leid. Etiam Fic. *putamus*. Boeckh. p. 111.

ἡγούμεθα] Sic Euseb. pro *ἡγώμεθα*, quod hic locum habere nequit (conjunctivus enim esset dubitantis, ut Eurip. Ion. 758. *Εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν*; Vid. Hermann. ad Viger. p. 731.). Et omnino nihil frequentius est hac indicativi cum conjunctivo permutatione in oratione interrogativa. Sic paulo post *οἰόμεθ' ἄν ποτε—ἐπαινέσεσθαι*; L. ii. 4. *Ἆρ' οὖν θαρσοῦντες λέγομεν* (vulgo *λέγωμεν*). Ibid. *Ἆρ' οὖν οὐχ ἡμῶν οἱ μὲν νέοι αὐτοὶ χορεύειν ἕτοιμοι, τὸ δὲ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν—διάγειν ἡγούμεθα πρεπόντως* cet. Paulo post: *Μῶν οὖν οἰόμεθα* (vulgo *οἰώμεθα*) cet. c. 6. *Φέρε δή, ξυνομολογησόμεθα* (vulgo *ξυνομολογησώμεθα*) *ταυτὶ*; iii. 2. *Οὐκοῦν οὕτω δὴ λέγομεν* (vulgo *λέγωμεν*) *ἔχειν τότε, ὅτε* cet. Ibid. *Πόλεως δὲ καὶ πολιτείας πέρι—ἆρ', ὡς ἔπος εἰπεῖν, οἰόμεθα καὶ μνήμην εἶναι τὸ παράπαν*; Præcipue, si *ἂν* subsequitur, in conjunctivo ponendo peccarunt librarii, perperam *ἂν*, quod ad infinitivum spectat, ad verbum finitum trahentes, ut h. l. ubi *ἂν* non ad *ἡγούμεθα* sed ad *ψέξαι* referri oportet. Fic. recte vertit, *numquid—censebimus*? Ast.

ἐπιστήμην] Vulgo *τὴν ἐπιστήμην*, in quo articulus, quomodo defendi ac tolerari possit, non perspicio. Ast.

κἂν] Ald. Lov. Bas. 1. 2. *καί*: Ficin. vero, *etiamsi timidus sit*. Ast.

ΜΕ. Καὶ πῶς;

ΑΘ. Ἂν δὲ αὖ μήτ' ἔχῃ τὴν τέχνην δειλός τ' ᾖ;

ΜΕ. Παντάπασί τινα πονηρὸν λέγεις, καὶ οὐδαμῶς ἀνδρῶν ἄρχοντα ἀλλά τινων σφόδρα γυναικῶν.

ΑΘ. Τί δ' ἐπαινέτην ἢ ψέκτην κοινωνίας ἡστινοσοῦν, ἣ πέφυκέ τε ἄρχων εἶναι μετ' ἐκείνου τε ὠφέλιμός ἐστιν· ὃ δὲ μήθ' ἑωρακὼς εἴη ποτ' ὀρθῶς αὐτὴν αὑτῇ κοινωνοῦσαν μετ' ἄρχοντος, ἀεὶ δὲ ἄναρχον ἢ μετὰ κακῶν ἀρχόντων ξυνοῦσαν· οἰώμεθα[k] δή[l] ποτε τοὺς τοιούτους θεωροὺς τῶν τοιούτων κοινωνιῶν χρηστόν τι[m] ψέξειν ἢ ἐπαινέσεσθαι;

ΜΕ. Πῶς δ' ἄν; μηδέποτέ γε[n] ἰδόντας μηδὲ[o] ξυγγεγομένους ὀρθῶς γενομένῳ μηδενὶ τῶν τοιούτων κοινωνημάτων;

ΑΘ. Ἔχε δή. τῶν πολλῶν κοινωνιῶν ξυμπότας καὶ ξυμπόσια θεῖμεν ἂν μίαν τινὰ ξυνουσίαν εἶναι;

ΜΕ. Καὶ σφόδρα γε.

[k] οἰόμεθα corr A.—[l] δή A (ἂν supra), ἂν Ω (δὴ supra), ἂν δή υτ: ἂν *ς.—[m] τὲ ḫ.—[n] μήτε ḫ.—[o] μήτε (δὲ supra) ḫ.

μέθη τοῦ φόβου] Eleganter dictum est; μεθύειν enim ὑπό τινος vel τινὶ dicitur, qui aliqua re ita repletus largeque instructus est, ut, sicut ebrius vino, ea redundet. Sic c. 16. δι' ἡδονῆς μεθύσκοντα (*voluptate inebriantia*, h. e. capientia et implentia). Lys. 222. C. ὥσπερ μεθύομεν ὑπὸ τοῦ λόγου. Critias 121. A. μεθύοντες ὑπὸ τρυφῆς. Μεθύειν ὑπὸ τῶν λόγων Lucian. Nigrin. §. 5. t. i. p. 17. Schm. ὑπὸ φιλοτιμίας Liban. Declam. xvi. p. 460. A. μεθύων μύθοις Epigr. ἀδεσπ. xxv. 1. Anthol. Græc. t. iii. p. 123. μεθύων τῷ θυμῷ καὶ τῇ ἀσεβείᾳ Martyr. Demetr. apud Phot. Biblioth. p. 1405. v. 10. Cf. Rittershus. ad Oppian. Cyneget. ii. 576. Halieut. iv. 671. v. 603. Toup. ad Hesych. t. i. p. 255. Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 57. Similiter Latini *madere, madidus, ebrius*, usurpant; vid. interpp. ad Horat. Od. iii. 21. 9. et Ruperti ad Sil. Italic. xii. p. 169. Var. Lectt. Sensu hoc translato voce μέθη jam Empedocles usus est v. 46. μέθη γάρ τοι φρένας αὔξει, p. 515. ed. Sturz. Simul μέθη, ut verbum ναυτιᾷν, egregie depingit eum, qui in periculo titubat instar ebrii capitisque vertiginem patitur. Ast.

μετ' ἐκείνου τε ὠφέλιμός ἐστιν] H. e. καὶ ἡ (κοινωνία) μετ' ἐκείνου (τοῦ ἄρχοντος) ὠφέλιμός ἐστιν. Sic solet pronomen relativum a particula καὶ supprimi, ut ix. 8. p. 866. E. Vid. Duker. ad Thucyd. viii. 73. et Wesseling. ad Diodor. Sic. xviii. 25. t. ii. p. 277. Accusativi ἐπαινέτην ἢ ψέκτην, quum sequatur οἰόμεθ' ἂν ποτε τοὺς τοιούτους (hi enim ipsi sunt ille ἐπαινέτης ἢ ψέκτης) θεωροὺς—ἐπαινέσεσθαι, quasi absolute positi sunt; oratio videlicet verbis interjectis, ὃ δὲ μήθ'—ξυνοῦσαν, interrumpitur. Sic procedere debebat: Τί δὲ ἐπαινέτην ἢ ψέκτην—ὃς μήθ' ἑωρακὼς ἐστί ποτ' ὀρθῶς—ξυνοῦσαν, οἰόμεθ' ἂν ποτε χρηστόν τι ψέξειν ἢ ἐπαινέσεσθαι; Pro ξυνοῦσαν Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibent ξυνιοῦσαν. Deinde e cod. Voss. et Euseb. οἰόμεθ' pro οἰώμεθ' recepimus (vide supra notata). Euseb. et cod. Voss. præterea δὴ pro ἂν habent. Ast.

μηδὲ—μηδενὶ] Sic Græci solent negationibus iteratis orationi vim quandam dare. ix. 2. p. 855. C. ἄτιμον δὲ παντάπασι μηδένα εἶναι μηδέποτε μηδ' ἐφ' ἑνὶ τῶν ἁμαρτημάτων. v. 3. p. 731. C. Cf. Faehse Syllog. Lectt. ad Phædon. p. 78. D. et Wyttenbach. ad Phædon. p. 199. Ast.

III. ii. 209. ΑΘ. Ταύτην οὖν μῶν[p] ὀρθῶς γιγνομένην ἤδη τίς πώποτε[q] ἐθεάσατο, καὶ σφῶν μὲν ἀποκρίνασθαι ῥᾴδιον ὡς οὐδεπώποτε[r] τὸ παράπαν· οὐ γὰρ ἐπιχώριον ὑμῖν τοῦτο οὐδὲ νόμιμον·[s] ἐγὼ δ' ἐντετύχηκά τε πολλαῖς καὶ πολλαχοῦ, καὶ προσέτι πάσας ὡς ἔπος εἰπεῖν διηρώτηκα, καὶ σχεδὸν ὅλην μὲν οὐδεμίαν ὀρθῶς γιγνομένην ἑώρακα οὐδ' ἀκήκοα, μόρια δ' εἴ[t] που σμικρὰ καὶ ὀλίγα, τὰ πολλὰ δὲ ξύμπανθ' ὡς εἰπεῖν[u] διημαρτημένα.

ΚΛ. Πῶς δὴ[v] ταῦτα, ὦ ξένε, λέγεις; εἰπὲ ἔτι σαφέστερον· ἡμεῖς μὲν γάρ, ὅ περ εἶπες, ἀπειρίᾳ τῶν τοιούτων,
II. 640. οὐδ' ἐντυγχάνοντες ἂν ἴσως εὐθύς γε[w] γνοῖμεν τό τε ὀρθὸν καὶ μὴ γιγνόμενον ἐν αὐτοῖς.

ΑΘ. Εἰκὸς λέγεις· ἀλλ' ἐμοῦ φράζοντος πειρῶ μανθάνειν. τὸ μὲν γὰρ ἐν πάσαις[x] τε ξυνόδοις καὶ κοινωνίαις πράξεων ὡντινωνοῦν ὡς ὀρθὸν πανταχοῦ ἑκάστοις ἄρχοντα εἶναι, μανθάνεις;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Καὶ μὴν ἐλέγομεν νῦν δή, μαχομένων ὡς ἀνδρεῖον δεῖ τὸν ἄρχοντα εἶναι.

ΚΛ. Πῶς δ' οὔ;

ΑΘ. Ὁ μὴν ἀνδρεῖος τῶν δειλῶν[y] ὑπὸ φόβων ἧττον τεθορύβηται.

Ω, μήτε 𝔥.—[p] ὑμῶν γρ ΑΩ.—[q] πώποτε ΑΩ𝔣𝔥𝔯 : ποτε *ς.—[r] οὐδέποτε υ.—[s] νόμιμον 𝔯.—[t] δ' εἰ ΑΩυ𝔣𝔥𝔯 : δέ *ς.—[u] ὡς ἔπος εἰπεῖν Ω𝔣𝔯.—[v] δὲ ς.—[w] γε om 𝔥.—[x] κοινίαις

μῶν ὀρθῶς] Cod. Voss. in marg. *ὑμῶν ἤδη τις πώποτε*. Ficin. *hanc vero numquid unquam recte gubernatam adspexit quisquam?* Ast.

μόρια—ὀλίγα] Int. *αὐτῆς ἑώρακα ὀρθῶς γιγνόμενα*, pro, *κατὰ μόρια δὲ—ὀλίγα αὐτὴν ἑώρακα ὀρθῶς γιγνομένην, κατὰ τὰ πολλὰ δὲ ἑώρακα ξύμπασαν διημαρτημένην* : *aliquoties et aliqua ex parte recte institutam vidi, plerumque vero totam pravam et perversam cognovi.* Τὰ πολλὰ etiam per se sæpenumero est *maximam partem, plerumque*, ut ii. 1. *τὰ πολλὰ χαλᾶται.* iii. 12. p. 695. E. *ὁ κακὸς βίος, ὃν οἱ τῶν διαφερόντως πλουσίων καὶ τυράννων παῖδες τὰ πολλὰ ζῶσιν.* iv. 10. 720. C. *οἱ δοῦλοι τὰ πολλὰ ἰατρεύουσι.* viii. 9. p. 842. D. ix. 12. p. 872. D. *οἱ (φόνοι) τὰ μὲν πολλὰ ἐν κακῶς οἰκούσαις καὶ τρεφομέναις γίγνονται πόλεσι.* xii. 6. p. 952. D. *ὡς τὰ πολλὰ διατελῶν ταῖς φοιτήσεσι.* Sic Sophocl. Electr. 564. Œdip. Col. 1231. Pindar. Nem. ii. 2. Xenoph. Cyrop. viii. 1. 14. Cf. Toup. ad Longin. iii. §. 5. p. 246. ed. Weisk. Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 427. Heindorf. ad Sophist. p. 278. Ast.

τῶν δειλῶν] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. et Cod. Voss. quod cur Steph. in *τοῦ δειλοῦ* mutaverit, causam non video, nisi propter Ficinum hoc fecisse eum dixeris; hic enim vertit: *fortis autem vir a timore minus quam timidus perturbatur.* Pluralis sequitur singularem, ubi singularis, ut h. l. *ὁ ἀνδρεῖος*, collective et generatim positus est. Sic ii. 11. p. 670.

ΚΛ. Καὶ τοῦτο οὕτως.

ΑΘ. Εἰ δ' ἦν τις μηχανὴ μηδὲν τὸ παράπαν δεδιότα μηδὲ θορυβούμενον ἐπιστῆσαι στρατοπέδῳ στρατηγόν, ἆρ' οὐ τοῦτ'[z] ἂν παντὶ τρόπῳ ἐπράττομεν; III. ii. 210.

ΚΛ. Σφόδρα μὲν οὖν.

ΑΘ. Νῦν δέ γε οὐ στρατοπέδου πέρι λέγομεν ἄρξοντος[a] ἐν ἀνδρῶν[b] ὁμιλίαις ἐχθρῶν ἐχθροῖς μετὰ πολέμου, φίλων δ' ἐν εἰρήνῃ πρὸς φίλους κοινωνησόντων φιλοφροσύνης.

ΚΛ. Ὀρθῶς.

ΑΘ. Ἔστι δέ γε[c] ἡ τοιαύτη συνουσία,[d] εἴ περ ἔσται μετὰ μέθης, οὐκ ἀθόρυβος. ἢ γάρ;

ΚΛ. Πῶς γάρ; ἀλλ' οἶμαι πᾶν τοὐναντίον.

r.—[y] τῶν δειλῶν Ah, τὸν δειλὸν ΞΩrft: τοῦ δειλοῦ s.—[z] οὔτ' υ.—[a] ἄρξαντος (ον supra) Ξ,

B. ὅσοι post ὄχλος. iii. 2. p. 678. D. ταῦτα post ὄργανόν τι. xii. 3. p. 945. E. ἀποφαινομένους post πόλις. c. 6. p. 952. B. ἀποβλέποντας post πόλις. Vid. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 139. et Wyttenbach. ad Julian. p. 192. Hinc frequentissime Græci a singulari collective vel infinite posito ad pluralem transeunt, ut ix. 1. αὐτοὶ post ὃς infertur. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 39. ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκήνωσε, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε, ubi v. Zeun. Sophocl. Antig. 707. ὅστις γὰρ αὐτὸς—οὗτοι cet. In primis post ἕκαστος (ut vi. 3. vii. 1. 789. C. Vid. ad Polit. viii. p. 550. E. Heindorf. ad Gorg. §. 127. et Boissonad. ad Philostr. p. 588.) post τὶς (ut ix. 10. 870. D. x. 15. 909. E. xi. 13. init. xii. 1. init.) et πᾶς (Epinom. 2.) pluralis solet inferri. —Mox in Ald. et Bas. 2. legitur ἥττων τε θορύβηται, Bas. 1. ἥττων τεθορύβηται, Lovan. vero habet ἧττον τεθορύβηται. Ast.

οὐ στρατοπέδου περὶ λέγ. ἄρξοντος] Verba ita construenda sunt: νῦν δέ γε οὐ λέγομεν περὶ ἄρξοντος στρατοπέδου (i. e. στρατηγοῦ, ut in prægressis) ἐν ἀνδρῶν ἐχθρῶν ὁμιλίαις ἐχθροῖς μετὰ πολέμου (in societate virorum, qui hostiliter hostes bello persequentur), φίλων δ' ἐν εἰρήνῃ πρὸς φίλους κοινωνησόντων φιλοφροσύνης (sed in societate virorum, qui in pace cum amicis benevolentiam communicabunt, h. e. qui mutuam sibi benevolentiam præstabunt). Ficin. et Cornar. ita verterunt, ac si legerint οὐδ' ἄρξοντος; Ficin. enim vertit, *non de exercitu nec imperaturo—dicimus;* et Cornar. *non de exercitu neque de principe futuro;* et sic in libris editis scribitur στρατοπέδου πέρι, ut præpositio nomini suo subjecta sit; sed sensus id postulat, quod reposuimus; nec præpositionis περὶ et nominis ἄρξοντος disjunctio offendere debet. Sic enim iii. 1. 676. C. Ταύτης δὴ περὶ λάβωμεν—τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. c. 10. p. 691. B. τούτου περὶ τοῦ πάθους τῆς γενέσεως. p. 697. C. ἡ Περσῶν περὶ (vulgo male πέρι scribitur) διάσκεψις τῆς πολιτείας. vi. 21. 780. D. οὗ δὴ καὶ νῦν ἐφέστηκε πέρι τὸ λεγόμενον. viii. 4. 834. D. θηλείας δὲ περὶ τούτων νόμοις μὲν καὶ ἐπιτάξεσιν οὐκ ἄξια βιάζεσθαι τῆς κοινωνίας. Eod. libro c. 3. p. 832. ξὺν ἀεί τινι βίᾳ. Hinc in Gorg. 520. A. recte habet vulgata scriptura ἀντ' εὖ πείσεται (Heind. scripsit ἀντευπείσεται), et apud Demosthen. de Cherson. p. 105. 26. similiter scribendum est σὺν εὖ πεπονθότος τοῦ πλήθους τοῦ Θετταλῶν; in Orat. adv. Leptin. p. 476. 21. ἀντ' εὖ πεποίηκε. p. 500. 10. ἀντ' εὖ ποιεῖ. Cf. Valcken. ad Herodot. p. 576. 66. Reiz. de Accent. Inclinat. p. 38. et Coray ad Theophrast. p. 236. Ast.

ἔστι] Scribendum videtur ἔσται. Steph.

εἴπερ ἔστι] Sic pro ἔσται Cod. Voss. Ast.

III. ii. 209. ΑΘ. Ταύτην οὖν μῶν[p] ὀρθῶς γιγνομένην ἤδη τίς πώποτε[q] ἐθεάσατο, καὶ σφῷν μὲν ἀποκρίνασθαι ῥᾴδιον ὡς οὐδεπώποτε[r] τὸ παράπαν· οὐ γὰρ ἐπιχώριον ὑμῖν τοῦτο οὐδὲ νόμιμον·[s] ἐγὼ δ' ἐντετύχηκά τε πολλαῖς καὶ πολλαχοῦ, καὶ προσέτι πάσας ὡς ἔπος εἰπεῖν διηρώτηκα, καὶ σχεδὸν ὅλην μὲν οὐδεμίαν ὀρθῶς γιγνομένην ἑώρακα οὐδ' ἀκήκοα, μόρια δ' εἴ[t] που σμικρὰ καὶ ὀλίγα, τὰ πολλὰ δὲ ξύμπανθ' ὡς εἰπεῖν[u] διημαρτημένα.

ΚΛ. Πῶς δὴ[v] ταῦτα, ὦ ξένε, λέγεις; εἰπὲ ἔτι σαφέστερον· ἡμεῖς μὲν γάρ, ὅ περ εἶπες, ἀπειρίᾳ τῶν τοιούτων,
II. 640. οὐδ' ἐντυγχάνοντες ἂν ἴσως εὐθύς γε[w] γνοῖμεν τό τε ὀρθὸν καὶ μὴ γιγνόμενον ἐν αὐτοῖς.

ΑΘ. Εἰκὸς λέγεις· ἀλλ' ἐμοῦ φράζοντος πειρῶ μανθάνειν. τὸ μὲν γὰρ ἐν πάσαις[x] τε ξυνόδοις καὶ κοινωνίαις πράξεων ὡντινωνοῦν ὡς ὀρθὸν πανταχοῦ ἑκάστοις ἄρχοντα εἶναι, μανθάνεις;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Καὶ μὴν ἐλέγομεν νῦν δή, μαχομένων ὡς ἀνδρεῖον δεῖ τὸν ἄρχοντα εἶναι.

ΚΛ. Πῶς δ' οὔ;

ΑΘ. Ὁ μὴν ἀνδρεῖος τῶν δειλῶν[y] ὑπὸ φόβων ἧττον τεθορύβηται.

Ω, μήτε ϧ.—[p] ὑμῶν γρ ΑΩ.—[q] πώποτε ΑΩfϧτ : ποτε *s.—[r] οὐδέποτε υ.—[s] νόμιμον s.—[t] δ' εἴ ΑΩυfϧτ : δέ *s.—[u] ὡς ἔπος εἰπεῖν Ωfτ.—[v] δὲ s.—[w] γε om ϧ.—[x] κοινίαις

μῶν ὀρθῶς] Cod. Voss. in marg. *ὑμῶν ἤδη τις πώποτε.* Ficin. *hanc vero numquid unquam recte gubernatam adspexit quisquam?* Ast.

μόρια—ὀλίγα] Int. *αὐτῆς ἑώρακα ὀρθῶς γιγνόμενα,* pro, *κατὰ μόρια δὲ—ὀλίγα αὐτὴν ἑώρακα ὀρθῶς γιγνομένην, κατὰ τὰ πολλὰ δὲ ἑώρακα ξύμπασαν διημαρτημένην* : *aliquoties et aliqua ex parte recte institutam vidi, plerumque vero totam pravam et perversam cognovi.* Τὰ πολλὰ etiam per se sæpenumero est *maximam partem, plerumque,* ut ii. 1. *τὰ πολλὰ χαλᾶται.* iii. 12. p. 695. E. *ὁ κακὸς βίος, ὃν οἱ τῶν διαφερόντως πλουσίων καὶ τυράννων παῖδες τὰ πολλὰ ζῶσιν.* iv. 10. 720. C. *οἱ δοῦλοι τὰ πολλὰ ἰατρεύουσι.* viii. 9. p. 842. D. ix. 12. p. 872. D. *οἱ (φόνοι) τὰ μὲν πολλὰ ἐν κακῶς οἰκούσαις καὶ τρεφομέναις γίγνονται πόλεσι.* xii. 6. p. 952. D. *ὡς τὰ πολλὰ διατελῶν ταῖς φοιτήσεσι.* Sic Sophocl. Electr. 564. Œdip. Col. 1231. Pindar. Nem. ii. 2. Xenoph. Cyrop. viii. 1. 14. Cf. Toup. ad Longin. iii. §. 5. p. 246. ed. Weisk. Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 427. Heindorf. ad Sophist. p. 278. Ast.

τῶν δειλῶν] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. et Cod. Voss. quod cur Steph. in *τοῦ δειλοῦ* mutaverit, causam non video, nisi propter Ficinum hoc fecisse eum dixeris; hic enim vertit: *fortis autem vir a timore minus quam timidus perturbatur.* Pluralis sequitur singularem, ubi singularis, ut h. l. *ὁ ἀνδρεῖος,* collective et generatim positus est. Sic ii. 11. p. 670.

ΚΛ. Καὶ τοῦτο οὕτως.

ΑΘ. Εἰ δ' ἦν τις μηχανὴ μηδὲν τὸ παράπαν δεδιότα μηδὲ θορυβούμενον ἐπιστῆσαι στρατοπέδῳ στρατηγόν, ἆρ' οὐ τοῦτ'[z] ἂν παντὶ τρόπῳ ἐπράττομεν; III. ii. 210.

ΚΛ. Σφόδρα μὲν οὖν.

ΑΘ. Νῦν δέ γε οὐ στρατοπέδου πέρι λέγομεν ἄρξοντος[a] ἐν ἀνδρῶν[b] ὁμιλίαις ἐχθρῶν ἐχθροῖς μετὰ πολέμου, φίλων δ' ἐν εἰρήνῃ πρὸς φίλους κοινωνησόντων φιλοφροσύνης.

ΚΛ. Ὀρθῶς.

ΑΘ. Ἔστι δέ γε[c] ἡ τοιαύτη συνουσία,[d] εἴ περ ἔσται μετὰ μέθης, οὐκ ἀθόρυβος. ἦ γάρ;

ΚΛ. Πῶς γάρ; ἀλλ' οἶμαι πᾶν τοὐναντίον.

r.—[y] τῶν δειλῶν Ah, τὸν δειλὸν ΞΩrft: τοῦ δειλοῦ s.—[z] οὔτ' v.—[a] ἄρξαντος (ον above) Ξ,

B. ὅσοι post ὄχλος. iii. 2. p. 678. D. ταῦτα post ὄργανόν τι. xii. 3. p. 945. E. ἀποφαινομένους post πόλις. c. 6. p. 952. B. ἀποβλέποντας post πόλις. Vid. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 139. et Wyttenbach. ad Julian. p. 192. Hinc frequentissime Græci a singulari collective vel infinite posito ad pluralem transeunt, ut ix. 1. αὐτοὶ post ὃς infertur. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 39. ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκήνωσε, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε, ubi v. Zeun. Sophocl. Antig. 707. ὅστις γὰρ αὐτὸς—οὗτοι cet. In primis post ἕκαστος (ut vi. 8. vii. 1. 789. C. Vid. ad Polit. viii. p. 550. E. Heindorf. ad Gorg. §. 127. et Boissonad. ad Philostr. p. 588.) post τὶς (ut ix. 10. 870. D. x. 15. 909. E. xi. 13. init. xii. 1. init.) et πᾶς (Epinom. 2.) pluralis solet inferri. —Mox in Ald. et Bas. 2. legitur ἥττων τε θορύβηται, Bas. 1. ἥττων τεθορύβηται, Lovan. vero habet ἧττον τεθορύβηται. Ast.

οὐ στρατοπέδου περὶ λέγ. ἄρξοντος] Verba ita construenda sunt: νῦν δέ γε οὐ λέγομεν περὶ ἄρξοντος στρατοπέδου (i. e. στρατηγοῦ, ut in prægressis) ἐν ἀνδρῶν ἐχθρῶν ὁμιλίαις ἐχθροῖς μετὰ πολέμου (in societate virorum, qui hostiliter hostes bello persequentur), φίλων δ' ἐν εἰρήνῃ πρὸς φίλους κοινωνησόντων φιλοφροσύνης (sed in societate virorum, qui in pace cum amicis benevolentiam communicabunt, h. e. qui mutuam sibi benevolentiam præstabunt). Ficin. et Cornar. ita verterunt, ac si legerint οὐδ' ἄρξοντος; Ficin. enim vertit, *non de exercitu nec imperaturo—dicimus*; et Cornar. *non de exercitu neque de principe futuro*; et sic in libris editis scribitur στρατοπέδου πέρι, ut præpositio nomini suo subjecta sit; sed sensus id postulat, quod reposuimus; nec præpositionis περὶ et nominis ἄρξοντος disjunctio offendere debet. Sic enim iii. 1. 676. C. Ταύτης δὴ περὶ λάβωμεν—τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. c. 10. p. 691. B. τούτου περὶ τοῦ πάθους τῆς γενέσεως. p. 697. C. ἡ Περσῶν περὶ (vulgo male πέρι scribitur) διάσκεψις τῆς πολιτείας. vi. 21. 780. D. οὗ δὴ καὶ νῦν ἐφέστηκε πέρι τὸ λεγόμενον. viii. 4. 834. D. θηλείας δὲ περὶ τούτων νόμοις μὲν καὶ ἐπιτάξεσιν οὐκ ἄξια βιάζεσθαι τῆς κοινωνίας. Eod. libro c. 8. p. 832. ξὺν ἀεί τινι βίᾳ. Hinc in Gorg. 520. A. recte habet vulgata scriptura ἀντ' εὖ πείσεται (Heind. scripsit ἀντευπείσεται), et apud Demosthen. de Cherson. p. 105. 26. similiter scribendum est σὺν εὖ πεπονθότος τοῦ πλήθους τοῦ Θετταλῶν; in Orat. adv. Leptin. p. 476. 21. ἀντ' εὖ πεποίηκε. p. 500. 10. ἀντ' εὖ ποιεῖ. Cf. Valcken. ad Herodot. p. 576. 66. Reiz. de Accent. Inclinat. p. 38. et Coray ad Theophrast. p. 236. Ast.

ἔστι] Scribendum videtur ἔσται. Steph.

εἴπερ ἔστι] Sic pro ἔσται Cod. Voss. Ast.

ΑΘ. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν καὶ τούτοις ἄρχοντος δεῖ;

ΚΛ. Τί μήν; ὡς οὐδενί γε πράγματι.

ΑΘ. Πότερον οὖν ἀθόρυβον, εἰ δυνατὸν εἴη, τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἐκπορίζεσθαι δεῖ;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Καὶ μὴν περί γε συνουσίας, ὡς ἔοικεν, αὐτὸν φρόνιμον εἶναι δεῖ. γίγνεται γὰρ φύλαξ τῆς τε ὑπαρχούσης φιλίας αὐτοῖς, καὶ ἔτι πλείονος ἐπιμελητὴς ὅπως ἔσται διὰ τὴν τότε ξυνουσίαν.

ΚΛ. Ἀληθέστατα.

ΑΘ. Οὐκοῦν νήφοντά τε καὶ σοφὸν ἄρχοντα μεθυόντων
III. ii. 211. δεῖ καθιστάναι, καὶ μὴ τοὐναντίον; μεθυόντων γὰρ μεθύων καὶ νέος ἄρχων μὴ σοφός, εἰ μὴ κακὸν ἀπεργάσαιτό τι μέγα, πολλῇ χρῷτ' ἂν ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΛ. Παμπόλλη μὲν οὖν.

ΑΘ. Οὐκοῦν εἰ μὲν γιγνομέναν ὡς δυνατὸν ὀρθότατα τούτων ἐν ταῖς πόλεσι τῶν ξυνουσιῶν μέμφοιτό τις, ἐπικαλῶν αὐτῷ[e] τῷ πράγματι, τάχ' ἂν ὀρθῶς ἴσως[f] μέμφοιτο· εἰ δὲ ἁμαρτανόμενον ὡς οἷόν τε μάλιστα ἐπιτήδευμά τις ὁρῶν λοιδορεῖ, πρῶτον μὲν δῆλον ὡς ἀγνοεῖ[g] τοῦτ' αὐτὸ γιγνόμενον οὐκ ὀρθῶς, εἶθ' ὅτι πᾶν τούτῳ τῷ τρόπῳ φανεῖται πονηρόν, δεσπότου τε καὶ ἄρχοντος νήφοντος χωρὶς πραττόμενον. ἢ οὐ ξυννοεῖς τοῦθ', ὅτι μεθύων κυβερνήτης καὶ πᾶς

οὐδὲ ἄρξαντος ḫ.—[b] ἀνάνδρων ḫ.—[c] γ' ḫ.—[d] ξ. τ.—[e] αὐτῶν A et pr Ω.—[f] ἴσως ἂν

τί μὴν] Videtur rectius scriptum iri τί μή; Ejusdem tamen erroris et alii multi loci suspecti esse possunt, nisi τί μὴν poni etiam pro τί μὴ dicamus. STEPH.

τί μὴν] *Quidni* (i. e. τί γὰρ ἄλλο; s. πῶς γὰρ οὔ;). Stephanus malebat τί μή, sine causa. AST.

ἔτι πλείονος] Hæc verba nomini ἐπιμελητὴς apposita sunt, quum scribi debuisset: ἐπιμελητὴς γίγνεται (curat, h. e. curare debet), ὅπως ἔτι πλείων ἔσται (ἡ φιλία); vid. ad c. 2. τὴν γὰρ φύσιν—ὁρᾶτε cet. In prægressis ὡς ante ἔοικεν a Bas. 1. et 2. abest. AST.

καθιστάναι] Steph. adnotat: 'Legitur etiam καθεστάναι (constitutos esse oportet; Ficinus vertit, *nonne igitur sobrius—constituendus est?*) eodem manente sensu.' AST.

αὐτῷ τῷ] In quodam vet. αὐτῶν τῷ πράγματι. STEPH. Cod. Voss. αὐτῶν τῷ πράγματι. AST.

τάχ' ἂν—ἴσως ἂν] Duplex ἂν offendere non debet; refertur enim prius ad τάχ' ἴσως (τάχα et ἂν ita conjungi amant, ut ii. 4. iii. 1. viii. 8. p. 841. E. et aliis locis innumeris. Vid. Steinbrych. in Mus. Turic. i. 2.) alterum ad verbum μέμφοιτο. AST.

ὁρῶν λοιδορεῖ] Ficin. addit, *proptereaque omnem compotationem vituperet.* AST.

παντὸς ἄρχων ἀνατρέπει πάντα εἴτε πλοῖα εἴτε ἅρματα εἴτε στρατόπεδον, εἴθ' ὅ τι ποτ' εἴη τὸ κυβερνώμενον ὑπ' αὐτοῦ; II. 641.

§. 11. ΚΛ. Παντάπασι τοῦτό γε ἀληθὲς εἴρηκας, ὦ ξένε· τοὐπὶ[h] τῷδε δ' ἡμῖν λέγε, τί ποτ', ἂν γίγνηται τοῦτο ὀρθὸν τὸ περὶ τὰς πόσεις νόμιμον, ἀγαθὸν ἂν δράσειεν ἡμᾶς; οἷον ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, εἰ στράτευμα ὀρθῆς ἡγεμονίας τυγχάνοι, νίκη πολέμου τοῖς ἑπομένοις[i] ἂν γίγνοιτο, οὐ σμικρὸν ἀγαθόν· καὶ τἆλλ' οὕτω· συμποσίου δὲ ὀρθῶς παιδαγωγηθέντος τί μέγα ἰδιώταις ἢ τῇ πόλει γίγνοιτ' ἄν;

ΑΘ. Τί δέ; παιδὸς ἑνὸς ἢ καὶ χοροῦ παιδαγωγηθέντος κατὰ τρόπον[k] ἑνὸς τί μέγα τῇ πόλει φαῖμεν ἂν γίγνεσθαι; ἢ τοῦτο οὕτως ἐρωτηθέντες εἴποιμεν ἂν ὡς ἑνὸς μὲν βραχύ τι τῇ[l] πόλει γίγνοιτ' ἂν ὄφελος, εἰ δ' ὅλως ἐρωτᾷς παιδείαν τῶν παιδευθέντων, τί μέγα τὴν πόλιν ὀνίνησιν, οὐ χαλεπὸν εἰπεῖν ὅτι παιδευθέντες μὲν εὖ γίγνοιντ'[m] ἂν ἄνδρες ἀγαθοί, γενόμενοι δὲ τοιοῦτοι τά τ' ἄλλα πράττοιεν καλῶς, ἔτι δὲ κἂν νικῷεν τοὺς πολεμίους μαχόμενοι. παιδεία μὲν οὖν φέρει καὶ νίκην, νίκη δ' ἐνίοτε ἀπαιδευσίαν· πολλοὶ γὰρ ὑβριστότεροι διὰ πολέμων νίκας γενόμενοι μυρίων ἄλλων κακῶν δι' ὕβριν ἐνεπλήσθησαν, καὶ παιδεία μὲν οὐδεπώποτε[n] γέγονε Καδμεία, νῖκαι δὲ ἀνθρώποις πολλαὶ δὴ τοιαῦται γεγόνασί τε καὶ ἔσονται. III. ii. 212.

s.—[g] ὡς οὐκ ἀγνοεῖ ђ.—[h] τοὐπὶ ΑΩσfђr, τὸ' πὶ Ξ: τὸ ἐπὶ s.—[i] ἡγεμονειας Ω.—[k] τρόπου f.—[l] τῇ Αrfђr, τι Ω, τι *s.—[m] γίγνοιτ' Ξ.—[n] οὐδέποτε υ.—[o] ἂν οὖν Ωυ

§. 11. τὸ ἐπὶ τῷδε] Elegantius est quod habet vet. liber, τοὐπὶ τῷδε. Steph.

τὸ ἐπὶ τῷδε] Veterem librum habere τοὐπὶ τῷδε, Steph. adnotat, quod magis Atticum est. Mox in τί μέγα vox μέγα est *excellens*, *præstans*, v. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 230. Bip. et Valcken. Opusc. t. ii. p. 206. Ast.

βραχύ τι] Vide an malis βραχὺ τῇ πόλει, ut in vet. Steph.

κἂν] Est *vel*, *adeo*, *etiam*, ut Euthydem. 279. D. κἂν παῖς γνοίη. Vid. Lexic. Xenophont. v. ii. p. 623. Deinde Bas. 1. et 2. παιδία, ut in sequentibus. Ast.

Καδμεία, νῖκαι] Νίκη Καδμεία est victoria male cedens victoribus ipsis. Videantur Zenobius, Suidas, Michael Apostolius, Erasmus. Perplacuit ea recentioribus, ut Aristidi t. i. p. 29. καὶ τὴν ἀληθῆ καὶ κυρίαν νίκην ἑκάστῳ διδοῦσα πολὺ τῆς Καδμείας κεχωρισμένην καὶ τῷ ὄντι Ὀλυμπικήν. Posterius est ex Phædr. p. 256. B. Habent et Procopius Bell. Goth. i. p. 323. D. et Theophylactus Hist. p. 11. D. Boeckh.

Καδμεία] Victoria, quæ vincenti plus detrimenti affert quam utilitatis. Alii a victoria hanc locutionem repetunt, quam Thebani, victis Polynice atque Argivis,

ΚΛ. Δοκεῖς ἡμῖν, ὦ φίλε, τὴν ἐν τοῖς οἴνοις κοινὴν διατριβὴν ὡς εἰς παιδείας μεγάλην μοῖραν τείνουσαν λέγειν, ἂν ὀρθῶς γίγνηται.

ΑΘ. Τί μήν;

ΚΛ. Ἔχοις ἂν[o] τὸ μετὰ τοῦτ' εἰπεῖν ὡς ἔστι τὸ νῦν εἰρημένον ἀληθές;

ΑΘ. Τὸ μὲν ἀληθές,[p] ὦ ξένε, διισχυρίζεσθαι ταῦτα
οὕτως ἔχειν, πολλῶν ἀμφισβητούντων, θεοῦ· εἰ δ' ὅπῃ ἐμοὶ
III. ii. 213. φαίνεται δεῖ λέγειν, οὐδεὶς φθόνος, ἐπεί περ ὡρμήκαμέν γε
τοὺς λόγους περὶ νόμων καὶ πολιτείας ποιεῖσθαι τὰ νῦν.

ΚΛ. Τοῦτ' αὐτὸ δὴ πειρώμεθα τὸ σοὶ δοκοῦν περὶ τῶν νῦν ἀμφισβητουμένων καταμαθεῖν.

fhr.—[p] τὸ μὲν ἀληθὲς om r.—[q] ἀμωσγέπως, ut solent, ΑΩ: ἀμωσγέπως s.—[r] καὶ τὴν

magno suo malo reportaverint (Pausan. ix. 9. *ἐγένετο δὲ καὶ αὐτοῖς*, Θηβαίοις int. *τὸ ἔργον οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων, καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν σὺν ὀλέθρῳ τῶν κρατησάντων Καδμείαν ὀνομάζουσι νίκην*), alii ab Œdipi filiis, Polynice et Eteocle, qui mutuis se vulneribus ita confoderint, ut uterque et vicerit et victus fuerit (Plutarch. de Frat. Amor. p. 488. A. *οὐ γὰρ ἑτέραν οἱ παλαιοὶ Καδμείαν νίκην, ἀλλὰ τὴν περὶ Θήβας τῶν ἀδελφῶν, ὡς αἰσχίστην καὶ κακίστην προσηγόρευσαν*). Vid. Diodor. Fragm. t. ii. p. 495. Themist. Orat. vii. p. 88. B. Suid. t. ii. p. 217. Zenob. Proverb. iv. 25. Diogenian. Proverb. v. 34. Wesseling. ad Diodor. xi. 12. p. 413. et Jacobs ad Antholog. Gr. t. vi. p. 69. Bene Erasmus in Adag. Chil. ii. Cent. viii. p. 472. 'undecunque natum est adagium, Cadmeam victoriam appellabant infelicem etiam ipsis victoribus.' Ast.

τείνουσαν] *τείνειν* et *ξυντείνειν εἰς, πρὸς* vel *ἐπὶ τὶ* est *spectare* vel *pertinere ad aliquid*, ut c. 12. p. 644. *τὴν δὲ (παιδείαν) εἰς χρήματα τείνουσαν*. vi. 15. p. 771. A. *τὰ δ' ἄλλα ἐπιτηδεύματα καὶ πρὸς ἄλλα τείνοντα τῶν ἀγαθῶν λεγομένων χαίρειν χρὴ προσαγορεύειν*. xii. 11. p. 962. C. *δοκεῖ μοι τείνειν ὁ λόγος οὗτος εἰς τὸν ξύλλογον*. Cf. Polit. v. 4. 12. Politic. 308. E. Cratyl. 402. C. 439. B. Lach. 190. D. Lys. 205. E. Xenoph. Œcon. vii. 39. Sic et *ξυντείνειν* usurpatur, ut x. 12. 903. C. *ὧν ἓν καὶ τὸ σὸν, ὦ σχέτλιε, μόριον εἰς τὸ πᾶν ξυντείνει βλέπον ἀεί*. Politic. 294. B. 309. B. Theæt. 184. D. Demosthen. Philipp. iv. p. 148. *ἕν, εἰς ὃ πάντα γε συντείνει, λέξω*. De coron. p. 299. *καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τούτοις, εἰς ταυτὰ δὲ πάντα συντείνοντα, ἔλεγον*. Deinde *μοῖρα*, sicuti *μέρος, λόγος*, alia vocabula, ita usurpatur, ut nominis, cujus genitivus est appositus, circumlocutionem fere faciat (vid. Valcken. ad Herodot. iii. 220. p. 258. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. 279.). Igitur sensus est: videris nobis dicere, compotationem magnopere ad disciplinam morumque culturam spectare s. pertinere, i. e. permagni ad animi culturam momenti esse. Ast.

οὐδεὶς φθόνος] Int. *λέγειν*, *libenter dicturus sum*. Sic ii. 8. p. 664. A. *πρὸς ταῦτα οὐδεὶς φθόνος ἀμφισβητῆσαι τῷ λόγῳ*. Phædon. p. 258. Tim. 23. D. Cf. Budæi Comment. Ling. Gr. p. 1063. et Viger. de Idiotism. p. 153. ed. Herm. Ast.

τό σοι δοκοῦν] Quod per epexegesin adjectum est prægressis *τοῦτ' αὐτὸ* (vid. ad c. 6.) est *tuam sententiam*, participio cum articulo substantivi nominis partes agente, ut ii. 1. p. 653. B. *τὸ δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τεθραμμένον αὐτῆς ὀρθῶς*. x. 15. p. 907. E. *τιμάτω τὸ δικαστήριον ἓν ἕκαστον τῶν καθ' ἓν ἀσεβούντων τίμημα*. Sic *τὸ δοκοῦν* Polit. vi. p. 487. D. Thucyd. i. 84. *παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν*. Demosth. Olynth. i. p. 9. *ἔστι δὴ τά γ' ἐμοὶ δοκοῦντα, ψηφίσασθαι μὲν ἤδη τὴν βοήθειαν*. Cf. Viger. de

ΑΘ. Ἀλλὰ χρὴ ποιεῖν οὕτως, ὑμᾶς τε ἐπὶ τὸ μαθεῖν καὶ ἐμὲ ἐπὶ τὸ δηλῶσαι πειρώμενον ἁμῶς γέ πως[q] ξυντεῖναι τὸν λόγον. πρῶτον δέ μου ἀκούσατε τὸ τοιόνδε. τὴν[r] πόλιν ἅπαντες ἡμῶν Ἕλληνες ὑπολαμβάνουσιν ὡς φιλόλογός[s] τέ ἐστι καὶ πολυλόγος,[t] Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μὲν βραχυλόγον,[u] τὴν δὲ πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν. σκοπῶ δὴ μὴ δόξαν ὑμῖν παράσχωμαι περὶ σμικροῦ[v] πολλὰ λέγειν, μέθης πέρι σμικροῦ πράγματος παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενος. τὸ δὲ ἡ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις οὐκ ἂν δύναιτο ἄνευ μουσικῆς II. 642.

Ξ.—[s] φιλόλογός ΑΞΩυħt.—[t] πολύλογος ΑΩυfħt.—[u] βραχύλογον A et pr Ω.—

Idiotism. p. 265. et 344. ed. Herm. Coray ad Heliodor. p. 141. Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 277. Ast.

πειρώμενον] Participium pro infinitivo positum est: *χρὴ ποιεῖν οὕτως*, (scilicet) *ὑμᾶς τε ἐπὶ τὸ μαθεῖν καὶ ἐμὲ ἐπὶ τὸ δηλῶσαι πειρᾶσθαι — ξυντεῖναι τὸν λόγον*. Similiter iii. 1. p. 676. C. *Εὖ λέγεις, καὶ προθυμεῖσθαι δεῖ σὲ μὲν, ἃ διανοεῖ περὶ αὐτῶν, ἀποφαινόμενον, ἡμᾶς δὲ ξυνεπομένους*. c. 8. p. 688. C. *πάνυ γὰρ οὖν προσδοκῶ, νῦν ὑμᾶς εὑρήσειν—τῆς τῶν βασιλειῶν τε φθορᾶς—οὐ δειλίαν οὖσαν τὴν αἰτίαν* cet. iv. 4. 712. A. *καὶ ἐπιδεδείχθω, τῇ μὲν χαλεπὸν ὂν τὸ πόλιν εὔνομον γίγνεσθαι* cet. v. 14. 746. D. *δῆλον δὴ, τὰ δώδεκα μέρη τῶν ἐντὸς αὐτῶν πλείστας ἔχοντα διανομάς*. vii. 3. 792. D. *μήτ' οὖν αὐτὸν προπετῆ πρὸς τὰς ἡδονὰς γιγνόμενον ὅλως*. c. 5. p. 794. E. *ἐν ὅσοις μὲν γὰρ τῶν ἔργων μὴ μέγα διαφέρει, λύρᾳ μὲν ἐν ἀριστερᾷ χρώμενον, πλήκτρῳ δὲ ἐν δεξιᾷ, πρᾶγμα οὐδέν*. x. 5. p. 893. A. *δείξῃ πρότερον ὂν ψυχὴν σώματος*. c. 7. 896. A. c. 10. p. 900. E. *εἴπερ, ὁπόσα φλαῦρα, θεοῖς δὲ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν τῶν τοιούτων μετὸν ἐροῦμεν*. xii. 12. p. 965. A. *μῶν ὁμοίους πάντας κεκτημένους* (int. *λέγωμεν*). Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 17. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 360. et Heind. ad Phæd. p. 250. Ast.

ἁμωσγέπως] Proprie *uno aliquo modo* (*ἑνί γέ τινι τρόπῳ*), h. e. quoquo modo s. quoad ejus fieri potest. V. Hesych. Etymol. M. et Harpocrat. Exempla Platonica collegit Ruhnken. ad Tim. p. 29. Cf. Valcken. in Ruhnk. Valcken. et alior. epist. ad Ernesti, p. 145. ed. Tittmann. Ast.

ξυντεῖναι τὸν λόγον] *ξυντείνειν*, ut *κατατείνειν* (Polit. i. 20. ubi v. not.) est *animo intento* s. contento *dicere*; idque proprie spectat ad Atheniensem, sententiam suam de re in quæstionem vocata propositurum; igitur ad *ὑμᾶς ἐπὶ τὸ μαθεῖν* e verbis *ξυντεῖναι τὸν λόγον* eruendum est *ξυντεῖναι τὸν νοῦν* vel simile quid, *animum intendere*. Sensus est: *ita facere oportet, ut vos ad percipiendum considerationem, ego vero ad probandum coner orationem intendere*. Ast.

τὴν πόλιν—ἀσκοῦσαν] Laudat Stob. Serm. xxxv. p. 216. v. 40. Ast.

βραχυλόγον] Proverbii fere locum obtinuit Lacedæmoniorum *βραχυλογία*; vid. Protag. 342. D. Clemens Alexandr. Strom. i. 14. t. i. p. 351. Sext. Empir. adv. Rhetor. ii. §. 21. p. 293. Meurs. Miscell. Lacon. iii. 3. 4. (Gronov. Thesaur. Antiq. Græc. t. v. p. 2419.) et L. Bos. Ellips. p. 793. Schaef.—Pro *ἀσκοῦσαν* Ald. Lov. et Bas. 1. *ἀκοῦσαν*, vitiose. Ast.

ἀνακαθαιρόμενος] *καθαίρειν* cum compositis suis, de oratione usurpatum, est *orationem ab omnibus, quæ vel obscurare vel deformare eam possint, purgare*, h. e. omni studio elaborare. Sic *ἐκκαθαίρειν* in Polit. ii. 5. ubi v. not. Schneider in Lexic. Græc. t. i. p. 84. explicat: 'longam orationem habere, ut ad liquidum perducatur res proposita;' male notionem *τοῦ καθαίρειν*, quæ ad orationem spectat, referens ad rem oratione exponendam. Ast.

τὸ δὲ ἡ κατὰ φύσιν] Wyttenbach. in Julian. Orat. i. in Biblioth. Crit. v. iii. p. ii. p. 12. orationem ita resolvit: *τὸ δέ ἐστι, τὴν κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσιν*

ὀρθότητός ποτε σαφὲς οὐδ' ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν· μουσικὴ δὲ ἄνευ παιδείας τῆς πάσης οὐκ ἂν αὖ ποτε δύναιτο· ταῦτα δὲ παμπόλλων ἐστὶ λόγων. ὁρᾶτε οὖν τί ποιῶμεν, εἰ ταῦτα μὲν ἐάσαιμεν ἐν τῷ παρόντι, μετεκβαῖμεν δ' εἰς ἕτερόν τινα νόμων[w] πέρι λόγον.[x]

III. ii. 214. ΜΕ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, οὐκ οἶσθ' ἴσως ὅτι τυγχάνει ἡμῶν ἡ ἑστία τῆς πόλεως οὖσα ὑμῶν πρόξενος. ἴσως μὲν οὖν καὶ πᾶσι τοῖς παισίν, ἐπειδὰν ἀκούσωσιν ὅτι τινός εἰσι πόλεως πρόξενοι, ταύτῃ τις εὔνοια ἐκ νέων εὐθὺς[y] ἐνδύεται ἕκαστον ἡμῶν τῶν προξένων τῇ πόλει, ὡς δευτέρᾳ οὔσῃ πα-

[v] σμικρὰ A et pr Ω.—[w] νόμων (ο suprascr.) f.—[x] λόγων v.—[y] εὐθὺς ἐκ νέων r.—[z] ταυτὸν ħ.—

οὐκ ἂν δύνασθαι cet. Sed τὸ δὲ est *at vero, ut proprie* s. vere *dicamus*, vid. ad c. 6. Sensus est: Causa vero hæc est, quod recta ejus rei (τῆς μέθης) naturalisque constitutio sine recta musicæ ratione non magis clare et plene oratione potest explicari, quam musica sine universa animi cultura; quocirca tota de compotatione quæstio ad universam animi culturam spectat. Ἀπολαβεῖν σαφὲς et ἱκανὸν (int. τὶ) est *satis perspicue et plene declarari*; in verbo enim ἀπολαβεῖν notio ejus latet, quod debetur s. par est. Ast.

σαφὲς οὐδ' ἱκανὸν] Vereor, ne quem offendat illud σαφὲς οὐδ' ἱκανὸν omisso τι. Sed ita Noster solet. Gorg. p. 485. E. ἐλεύθερον δὲ καὶ μέγα καὶ ἱκανὸν μηδέποτε φθέγξασθαι: ubi nollem ab Heusde addi μηδέν. Boeckh. p. 112.

εἰ] εἰ est πότερον, ut ix. 15. p. 878. E. x. 8. p. 897. B. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 895. Et post εἰ intell. particulam explicantem, vid. ad c. 4. Ast.

ἡμῶν ἡ ἑστία] *Domus nostra;* est enim ἑστία, *focus*, i. q. οἰκία, v. Eustath. ad Odyss. Ξ. p. 1756. 23. et Ρ. p. 1814. 5. Sic Latinor. *focus*, ut apud Cicer. pro Rosc. Amer. 8. extr. Horat. Epist. i. 14. 2. Ast.

εὔνοια] In præced. edit. magno errore scriptum est ἄνοια pro εὔνοια. In iisdem clauditur sententia seu periodus post πόλιν, quum ibi τελεία stigme ponatur: at ego hypostigmen tantum posui, quoniam alioqui suspensa post illos dativos πᾶσι τοῖς παισὶ maneret oratio: post quos subaudiendum est ἐγγίνεται, sumptum ex sequente ἐγγέγονεν. Sed vereor ne ἡμῶν quod est post ἕκαστον expungere oporteat, quum turbare potius orationem quam illi usum aliquem præbere videatur. Steph. Et εὔνοιαν quidem legendum esse, cum ex toto sententiarum ordine manifestum fit, inprimisque ex illis, quæ sequuntur, πᾶσαν εὔνοιαν ἔσχον, tum firmatur edit. Bas. 2. id quod Stephano dissimulandum non erat. Distinctionem vero, quam orationi Steph. induxit, unice e Ficini versione haustam puta. En illam: *Et quod omnibus, arbitror, pueris accidit* (hinc Stephani ἐγγίνεται) *ut, cum audiunt, se civitatis alicujus hospites esse, benevolentia quadam* (adeoque et Ficin. legit εὔνοια) *erga illam quasi alteram patriam confestim a teneris usque annis eorum illabatur, mihi quoque contigit*. Ceterum, qui vitiosum ἄνοια ingerunt, sunt Ald. et Bas. 1. Bip.

πρόξενος] Dicebatur *hospes publicus* totius civitatis vel populi. Vid. Hesych. et Suid. Cf. Valcken. ad Ammon. p. 201. et ad Herodot. vi. 57. Et hospitium non solum inter privatos, sed etiam inter familias ac gentes earumque posteros intercedebat, vid. Potter. Archæol. Græc. iv. 21. Ast.

ταύτῃ] Est *propterea*. Deinde Ald. et Bas. 1. δευτέρα οὔσῃ. Post dativos πᾶσι τοῖς παισὶν propter interposita verba ἐπειδὰν—πρόξενοι constructio mutatur, ita ut ἐνδύεται cum duplici casu (πᾶσι τοῖς παισὶν et ἕκαστον) positum sit (v. Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 331.). Stephanus ad πᾶσι—παισὶν supplebat ἐγγίγνεται, sumtum e sequente ἐγγέγονεν, et post ἕκαστον deleri jubebat ἡμῶν; sed recte, si quid video, habet scriptura vulgaris. Ast.

τρίδι μετὰ τὴν αὑτοῦ πόλιν· καὶ δὴ καὶ ἐμοὶ νῦν ταὐτὸ[z] τοῦτο ἐγγέγονεν. ἀκούων γὰρ τῶν παίδων εὐθύς, εἴ τι μέμφοιντο ἢ[a] καὶ ἐπαινοῖεν Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίους, ὡς ἡ πόλις ὑμῶν, ὦ Μέγιλλε,[b] ἔφασαν, ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἔρρεξε,[c]—ταῦτα δὴ ἀκούων καὶ μαχόμενος πρὸς αὐτὰ ὑπὲρ ὑμῶν ἀεὶ πρὸς τοὺς τὴν πόλιν εἰς ψόγον ἄγοντας πᾶσαν εὔνοιαν ἔσχον, καί μοι νῦν ἥ τε φωνὴ προσφιλὴς ὑμῶν, τό τε ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον, ὡς ὅσοι Ἀθηναίων[d] εἰσὶν ἀγαθοὶ διαφερόντως εἰσὶ τοιοῦτοι, δοκεῖ ἀληθέστατα λέγεσθαι· μόνοι γὰρ ἄνευ ἀνάγκης, αὐτοφυῶς, θείᾳ[e] μοί-

[a] ἢ om pr Ω.—[b] μέγιλε υ.—[c] ἔρεξε r.—[d] ὅσοι τῶν ἀθ. f.—[e] θείᾳ..πλαστῶς] hæc Valckenario (diatrib. Euripid. p. 41.) vocis αὐτοφυῶς interpretamenta videntur

τῶν παίδων] Legitur etiam ἐκ τῶν παίδων. Steph.

ἐκ τῶν παίδων εὐθὺς] Sic et scribi et interpungi debet; vulgo enim sine ἐκ legitur τῶν παίδων (ἐκ τῶν παίδων etiam l. iii. 12. p. 604. D. et xii. 2. p. 942. C. occurrit) et παίδων, εὐθὺς εἴ τι cet. scribitur, quum εὐθὺς cum ἐκ τῶν παίδων conjungi oporteat, sicut in prægressis ἐκ νέων εὐθὺς et c. 12. ἐκ παίδων εὐθύς. Ast.

ὡς ἡ πόλις ὑμῶν] Est ὡς nempe, et verba alicujus proferri indicat, ut apud Xenoph. Cyrop. i. 6. 5. τί γὰρ—ἐκεῖνα μέμνησαι, ἅ ποτε ἐδόκει ἡμῖν, ὡς, ἅπερ δεδώκασιν οἱ θεοί, μαθόντας ἀνθρώπους βέλτιον πράττειν cet. Anabas. v. 8. 10. σὺ δ' εἶπες, ὁπόσα γ' ἐβούλου, ὡς ἔγωγέ αὐτον οὐκ ἄξω. Cf. Abresch. Dilucid. Thucyd. i. p. 31. Ἔφασαν est ut dicebant, vel, sic enim dicere solebant. Ἡ πόλις ὑμῶν est ἡ πόλις, ἧς πρόξενοί ἐστε. Magis etiam quam hæc dicendi brevitas Laconicum redolet sermonem οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἔῤῥεξεν; antiquioris est enim usus καλῶς s. καλὰ et κακῶς s. κακὰ ῥέζειν, ut apud Homer. Il. Γ. 354. Odyss. Ξ. 15. Ψ. 56. Pindar. Olymp. ix. 142. Pyth. ix. 171. Vid. Boeckhius in Legg. p. 70. Ast.

ὅσοι Ἀθηναίων] Cf. Menex. p. 237. A. Critias p. 109. C. p. 112. E. Tim. p. 24. C. Postremum locum adscripsi. Ταύτην οὖν δὴ τότε, inquit, ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν ἡ θεὸς προτέρους ὑμᾶς διακοσμήσασα κατῴκισεν, ἐκλεξαμένη τὸν τόπον ἐν ᾧ γεγένησθε, τὴν εὐκρασίαν τῶν ὁρῶν (l. ὡρῶν) ἐν αὐτῷ κατιδοῦσα, ὅτι φρονιμωτάτους ἄνδρας οἴσει, ἅτ' οὖν φιλοπόλεμός τε καὶ φιλόσοφος ἡ θεὸς οὖσα, τὸν προφερεστάτους, (l. προσφερεστάτους ex Procl. Chalcid. Fic.) αὐτῇ μέλλοντα οἴσειν τόπον ἄνδρας, τοῦτον ἐκλεξαμένη τοπρῶτον κατῴκισεν. Illud ὡρῶν jam ab aliis emendatum auctoritate nititur Procli et Ficini. Contraria fere medela sanandus est Schol. Eurip. Hecub. 934. ubi memoratur Duridis περὶ ὡρῶν. Legendum esse ὅρων, præter alios monuit Vossius H. Gr. i. 15. p. 97. ed. alt. Quo delatus addam correctionem alius loci ejusdem Scholiastæ in Alcest. 249. afferentis Duridis ιστ' τῶν Λακεδαιμονικῶν, operis plane ignoti. Leg. Μακεδονικῶν. Duas ob causas memorabilis est is locus, quod in eo memoratur Duridis Macedonicorum liber xvi. quum hactenus tantum xv. noti essent: et quod afferuntur in rebus Thessalicis; ex quo apparet, ejusdem scriptoris Ἑλληνικά, quæ et ipsa res Thessalicas complectebantur auctore Diodoro Sic. xv. 60. t. ii. p. 50. non diversa esse a Macedonicis: qua de re dubitabant docti. Boeckh. p. 112, 113.

ὅσοι Ἀθηναίων] Atheniensium laudes a pluribus celebrantur, vid. Menex. 237. A. ubi cf. Gottleber. p. 27. Cf. Wesseling. ad Diodor. Sic. xiii. 27. t. i. p. 562. et Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 75. Ast.

θείᾳ μοίρᾳ—αὐτοφυῶς] Non solum innatum Atheniensibus et a diis ipsis quasi insitum virtutis amorem significat, sed Atheniensium quoque αὐτοχθονίαν, ut ita dicam, et θεοφιλίαν innuit; vid. Menex. l. l. Ast.

ρα, ἀληθῶς καὶ οὔ τι πλαστῶς εἰσὶν ἀγαθοί. θαῤῥῶν δὴ ἐμοῦ γε ἕνεκα λέγοις ἂν τοσαῦτα ὁπόσα σοι φίλον.

ΚΛ. Καὶ μήν, ὦ ξένε, καὶ τὸν παρ' ἐμοῦ λόγον ἀκούσας καὶ[f] ἀποδεξάμενος θαῤῥῶν ὁπόσα βούλει λέγε. τῇδε γὰρ ἴσως ἀκήκοας ὡς Ἐπιμενίδης γέγονεν ἀνὴρ θεῖος, ὃς ἦν ἡμῖν οἰκεῖος, ἐλθὼν δὲ πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρό-
III. ii. 215. τερον παρ' ὑμᾶς κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ μαντείαν θυσίας τε ἐθύσατό τινας, ἃς ὁ θεὸς ἀνεῖλε, καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἥξουσιν, ὅταν δὲ[g] ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσονται πράξαντες οὐδὲν ὧν ἤλπιζον παθόντες τε ἢ δράσαντες πλείω κακά. τότ' οὖν ἐξενώθησαν ὑμῖν οἱ πρόγονοι ἡμῶν, καὶ εὔ-
II. 643. νοιαν ἐκ τόσου[h] ἔγωγε ὑμῖν καὶ οἱ ἡμέτεροι ἔχουσι γονῆς.[i]

ΑΘ. Τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμ'

esse.—[f] τε καὶ ΞΩcfhr.—[g] δ' hr.—[h] ἐκ τοσούτου h, ἐκτός σου rf.—[i] γονῆς pr A,

θαρσῶν] Vulgo *θαῤῥῶν*. Vid. Duker. ad Thucyd. v. 4. interpp. ad Thom. Mag. p. 435. et Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 22. De *ἐμοῦ γ' ἕνεκα* vid. nostra ad Phædr. p. 379. et ad Polit. i. 11. Ast.

τῇδε—ἀκήκοας] *τῇδε* est i. q. *οὕτως*. Malim *ἤδη*.—Epimenidem Cretem Athenienses peste laborantes, quum Pythia oraculo respondisset, urbem a Cylonis cæde expiandam esse, advocarunt, ut eam lustraret, v. Thucyd. i. 126. Aristotel. Rhetor. iii. 17. Diog. L. i. 110. Rittershus. ad Porphyr. p. 37. et Wagner. ad Cicer. de Legib. ii. 11. p. 110. Plutarch. vit. Solon. p. 84. D. *ἐδόκει δέ τις εἶναι θεοφιλὴς καὶ σοφὸς περὶ τὰ θεῖα τὴν ἐνθουσιαστικὴν καὶ τελεστικὴν σοφίαν*. Mortuus est Epimenides non multo post Olymp. xlvi. pugna vero Marathonia, quæ verbis *τῶν Περσικῶν* significatur, commissa est Olymp. lxxii. 3. unde apparet, Platonem temporum rationem non habuisse. Cf. Bentleius in Opuscul. Philol. p. 182. ed. Lips. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 346. Bip. et Heinrich. de Epimenid. in Nov. Biblioth. Art. Liber. t. lx. p. i. p. 14. Meursius quidem in Solon. c. ix. (Gronov. Thes. Ant. Gr. t. v. p. 2015.) scripturam esse vitiosam contendebat, et pro *δέκα ἔτεσι πρότερον* cet. legi jubebat *ρκα'*, i. e. cxxi. sed tunc non quadrat *φοβουμένων—Ἀθηναίων*, quasi jam lustrationis tempore, quo Epimenides Athenis versabatur (Olymp. xliv. 3. secundum Suidam, alios), bellum cum Persis timendum fuisset; accedit, quod verba infra posita, *ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἥξουσι* (*οἱ Πέρσαι*) aperte docent, Platonem ipsum statuisse, Epimenidem decem annis ante pugnam Salaminiam Athenis commoratum fuisse; decem enim annis ante Salaminiam pugnam Datis venit cum classe Persica omnesque Græcos, præcipue vero Athenienses, perterruit. L. iii. 14. p. 698. C. *σχεδὸν γὰρ δέκα ἔτεσι πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφίκετο Δᾶτις Περσικὸν στόλον ἄγων, πέμψαντος Δαρείου διαῤῥήδην ἐπί τε Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας*. Hinc nostro in loco: *φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν, ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἥξουσιν*. Ast.

ἐξενώθησαν] Mœris Attic. p. 167. *Ἐξενώθησαν Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων Νόμων α'. ἐξενίσθησαν καὶ ἐπεξενώθησαν Ἑλληνικῶς*. Ubi Pierson. l. xii. p. 990. B. laudat, locum significans c. 6. p. 953. C. *παρ' ὅτῳ τις ἂν αὐτῶν τὴν κατάλυσιν ξενωθεὶς ποιήσηται μόνῳ*. De re, Diogen. L. i. 111. *Ἀθηναῖοι δὲ τάλαντον ἐψηφίσαντο δοῦναι αὐτῷ* (Epimenidi)—*ὁ δὲ τὸ μὲν ἀργύριον οὐ προσήκατο, φιλίαν δὲ καὶ συμμαχίαν ἐποιήσατο Κνωσσίων καὶ Ἀθηναίων*. Mox *γονῆς* pro *γονεῖς* scripsimus. Ast.

ἂν εἴη· τὰ δ' ἐμὰ βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ[k] οὐ πάνυ ῥᾴδια, ὅμως δὲ[l] πειρατέον. πρῶτον δὴ οὖν πρὸς τὸν λόγον ὁρισώμεθα παιδείαν τί ποτ' ἐστὶ καὶ τίνα δύναμιν ἔχει· διὰ γὰρ ταύτης φαμὲν ἰτέον εἶναι τὸν προκεχειρισμένον ἐν τῷ νῦν λόγον ὑφ' ἡμῶν, μέχρι περ ἂν πρὸς τὸν θεὸν ἀφίκηται.

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν δρῶμεν ταῦτα, εἴ περ σοί γε ἡδύ.

ΑΘ. Λέγοντος τοίνυν ἐμοῦ τί ποτε χρὴ φάναι παιδείαν εἶναι, σκέψασθε ἂν ἀρέσκῃ τὸ λεχθέν.

ΚΛ. Λέγοις ἄν.

ΑΘ. Λέγω δή, καί φημι τὸν ὁτιοῦν ἀγαθὸν ἄνδρα μέλλοντα ἔσεσθαι τοῦτο αὐτὸ ἐκ παίδων εὐθὺς μελετᾶν δεῖν[m]
παίζοντά τε καὶ σπουδάζοντα ἐν τοῖς τοῦ πράγματος III. ii. 216.
ἑκάστοις προσήκουσιν· οἷον τὸν μέλλοντα ἀγαθὸν ἔσεσθαι

o
γονῆις Ω, γωῆς υ : γονεῖς *s.—[k] δ' r.—[l] δὴ h.—[m] μελετᾶν δεῖ h, μετ' ἀνδρῶν υ.—

τὰ—ὑμέτερα] I. e. ὑμεῖς μὲν ἀκούειν ἕτοιμοι ἂν εἴητε, et τὰ ἐμὰ pro ἐγώ. Sic τὸ ἐμὸν, τὸ σὸν, pronominis personalis sæpenumero partes agunt. iii. 8. p. 688. A. τὸ δ' ἐμὸν ἔλεγον. iv. 12. 723. B. Τό γ' ἐμὸν οὐκ ἂν ἄλλως νομοθετεῖν διακελεύοιτο ἡμῖν τὸν τούτων ἐπιστήμονα. vi. 20. 778. D. τὸ δ' ἡμέτερον. ix. 5. p. 860. C. Simile est τὰ παρ' ἐμοῦ iii. 16. fin. Cf. Polit. vii. 533. A. Theæt. 161. E. Lach. 188. C. Vid. Bergler. ad Aristoph. Eccles. 393. et Valcken. ad Herodot. p. 687. Ast.

πρὸς τὸν λόγον] Est *propter sermonem* s. sermonis causa, h. e. ut orationem absolvamus. Deinde accusativus τὸν προκεχειρισμένον λόγον (*orationem a nobis institutam atque inceptam*) Atticorum more cum gerundio ἰτέον positus est pro dativo, quod frequentissimum est apud nostrum. Sic iii. 9. p. 688. E. ὥστε τόν γε νομοθέτην—πειρατέον ταῖς πόλεσι φρόνησιν—ἐμποιεῖν. v. 14. p. 746. E. οὐδ' ἐκεῖνα φοβητέα δείσαντα—καὶ νομίσαντα. vi. 11. 765. B. τὸν αἱρούμενον—ποιητέον. c. 15. 770. E. c. 20. p. 778. B. τὴν—πόλιν ἐπιμελητέον. vii. 11. 803. E. 14. p. 809. E. viii. 4. 833. D. ix. 6. 862. B. c. 14. 876. B. E. xii. 13. init. c. 14. 968. E. Alia collegerunt exempla Heind. ad Phædr. p. 335. Hermann. ad Viger. p. 752. et Schaefer. Melet. Crit. p. 89. Ast.

σκέψασθαι] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. quod Steph. tacite in σκέψασθε mutavit, sine causa, quum infinitivus imperativi partes agat, ut ii. 5. p. 659. E. ὄντως μὲν ἐπῳδαὶ ταῖς ψυχαῖς αὗται νῦν γεγονέναι. vi. 2. p. 753. B. ποιεῖσθαι δὲ τὴν αἵρεσιν ἐν ἱερῷ, prægresso imperativo κοινωνούντων. c. 4. p. 759. C. D. c. 5. al. Vid. Hemsterh. ad Plut. p. 196. Bergler. ad Aristoph. Ran. 133. 170. Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 198. Matthiæ ad Hymn. Homer. p. 111. et nostra ad Polit. vi. 18. p. 508. B. Præcipue in legibus nunc imperante nunc infinita oratione veteres utuntur (vid. Wesseling. ad S. Petit. Legg. Attic. p. 68.) cujus generis exempla in his ipsis libris innumera extant. Ast.

λέγοις ἂν] Optativus, adjuncta particula ἂν, imperativi vim habet, v. Viger. de Idiotism. p. 486. et Heind. ad Parmen. p. 188. Sic l. vi. 22. p. 782. D. Epinom. 5. p. 958. A. C. λέγοις ἄν. Ast.

§. 12. ἐν τοῖς τοῦ πράγματος ἑκαστ. προσήκ.] Construe, ἐν ἑκάστοις τοῖς προσήκουσι τοῦ πράγματος: *in omnibus ad rem* (quam quis discere cupit) *pertinentibus*. Τὰ προσήκοντα igitur substantive positum est, ut οἱ προσήκοντες (vid. ad ix. 9.) et officia s. munera

γεωργὸν ἤ τινα οἰκοδόμον, τὸν μὲν οἰκοδομοῦντά τι τῶν παιδείων[n] οἰκοδομημάτων παίζειν χρή, τὸν δ' αὖ γεωργοῦντα, καὶ ὄργανα ἑκατέρῳ σμικρά, τῶν ἀληθινῶν μιμήματα, παρασκευάζειν τὸν τρέφοντα[o] αὐτῶν ἑκάτερον, καὶ δὴ καὶ τῶν μαθημάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι προμαν-

[n] παιδίων f.—[o] στρέφοντα υ.—[p] προμανθάνειν ΑΩυfhr : μανθάνειν *s.—[q] τοι h.—

significat ad rem aliquam pertinentia. Steph. adnotat: ' Videtur fuisse dicendum ἐν τοῖς πράγματος ἑκάστου προσήκουσιν. Nisi putemus, illa posse ita intelligi, ac si dictum esset, ἐν ἑκάστοις τοῖς τοῦ πράγματος προσήκουσιν.' Ceterum Euseb. Præp. Ev. xii. 17. p. 590. C. scribit λέγω οὖν—τοῦτ' αὐτὸ—μελετᾷν, παίζοντα. Ast.

ἤ τινα] τὶς est *forte*, qua significatione præsertim cum ἤ conjunctum gaudet. Sic infra 644. A. ἤ τινα πρὸς ἰσχύν. v. 10. 740. C. ἤ τινες ἄῤῥενες. viii. 6. p. 838. C. ἤ τινας Οἰδίποδας. ix. 8. p. 867. B. x. 9. 898. E. ἤ τινος ἀέρος. xi. 12. p. 933. D. ἤ τισιν ἐπῳδαῖς. 934. A. ἤ τισιν ἐπιθυμίαις. Sic et iii. 16. 701. D. ἀπό τινος ὄνου πεσεῖν. iv. 4. p. 710. E. ἐκ τινὸς δημοκρατίας. 5. 712. C. οἷον δημοκρατίαν τινά. c. x. 720. A. καθάπερ ἰατρὸς δέ τις ὁ μὲν οὕτως, ὁ δ' ἐκείνως ἡμᾶς εἴωθεν ἑκάστοτε θεραπεύειν. ii. 4. 658. B. τὸν μέν τινα. x. 4. p. 890. C. τὸν μὲν δεῖν τεθνάναι, τὸν δέ τινα πληγαῖς καὶ δεσμοῖς—κολάζεσθαι. Ast.

τῶν παιδείων] Bas. 1. et 2. παιδίων. Euseb. παιδικῶν. Sed rectius habet παιδείων, ut l. v. 14. 747. B. παίδειον μάθημα. vii. 14. 810. A. ἄτιμος τῶν παιδείων ἔστω τιμῶν. Cf. Pollux ii. 19. p. 162. Ast.

ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι] Memorabilis structura ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, h. e. ὅσα ἀναγκαῖόν ἐστι πρ. Gorg. p. 449. B. εἰσὶ μέν, ὦ Σώκρατες, ἔνιαι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι. Scribendum autem προμανθάνειν pro v. μανθάνειν, ex cod. Leid. cui subveniunt Aristid. t. i. p. 129. et Euseb. Præp. Ev. xii. p. 590. et, ni fallor, etiam Fic. in cujus translatione legitur *perdiscere*, errore, credo, pro v. *prædiscere*. Postremo lege ποιεῖν pro v. ποιοῦντα. Fic. *Aliquid ejusmodi facere*. Etiam in Euseb. marg. est, *Pl.* ποιεῖν. Nescio unde. Sed utroque pluris facio rectam rationem, quæ hoc flagitat. Passim confunduntur infinitivi et participia. xii. p. 954. A. φωρᾷν δὲ ἂν ἐθέλῃ τὶς τι παρ' ὁτῳοῦν, γυμνὸς ἢ χιτωνίσκον ἔχων, ἄζωστος, προομόσας τοὺς νομίμους θεοὺς ἦ μὴν ἐλπίζειν εὑρήσειν, οὕτω φωρᾷν. Ita legendum est mutata interpunctione (nam distinguebatur post v. γυμνὸς, non post v. ὁτῳοῦν), et mutato absono participio ἐλπίζων in infinitivum, quem unice convenire intelligent periti Græcæ linguæ. Fic. *sperare*. Boeckh. p. 113, 114.

καὶ δὴ καὶ τῶν μαθημάτων] Aristid. Orat. p. 73. t. i. εἰ δὲ ὀρθῶς ἡμῖν ὁ τοῦ Πλάτωνος ἐπικελεύει λόγος, χρὴ δὲ οἴεσθαι τοῦθ' οὕτως ἔχειν, ὥστε ἐν ταῖς παιδιαῖς τῶν μαθημάτων, ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, προμανθάνειν—τέλος ἔχειν. Etiam Euseb. et Cod. Voss. προμανθάνειν exhibent pro eo, quod libri Platonis habent, μανθάνειν. In Ficini libro reperitur *perdiscere*, fortasse vitiose pro *prædiscere*, ut bene jam Boeckh. observavit. In verbis ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, ut in aliis hujus generis (ut iii. 2. σπάνια ζῆν. ix. 8. 867. B. χαλεποὶ διορίζειν; vid. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 308. Brunck. ad Soph. Philoct. 1167. Matthiæ Gr. Gr. p. 762. 766.) non possum Grammaticorum sententiæ accedere, qui infinitivum activum pro passivo statuunt positum esse (sic v. c. Schol. Thucyd. p. 200.) sed activum ita poni censeo, ut vernaculo sermone gerundium adhibemus, v. c. l. ix. 8. χαλεποὶ διορίζειν, quod si resolveris, personam infinitam animadvertes in verbo activo latere; v. c. λοιπὸν σκέψασθαι est, *reliquum est, ut quis consideret* (übrig zu betrachten, h. e. *dass man betrachte*) de quo personæ infinitæ usu, Grammaticis adhuc fere incognito, vid. ad c. 7.—Mox pro ποιοῦντα scripsimus ποιεῖν, quod apud Euseb. in marg. invenitur. Sic etiam Ficin. vertit, *aut aliquid hujusmodi facere*. Ficin. quoque vertit, *in omnibus enim ludendo*. Post κεφάλαιον Euseb. δέ. Ast.

θάνειν,[p] οἷον τέκτονα μετρεῖν ἢ σταθμᾶσθαι καὶ πολεμικὸν ἱππεύειν παίζοντα ἤ τι[q] τῶν τοιούτων ἄλλο ποιοῦντα, καὶ πειρᾶσθαι διὰ τῶν παιδιῶν[r] ἐκεῖσε τρέπειν τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας τῶν παίδων, οἷ ἀφικομένους αὐτοὺς δεῖ τέλος ἔχειν. κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν, ἣ τοῦ παίζοντος τὴν ψυχὴν εἰς ἔρωτα ὅτι[s] μάλιστα ἄξει τούτου, οὗ δεήσει γενόμενον ἄνδρ' αὐτὸν τέλειον εἶναι τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς. ὁρᾶτε οὖν εἰ μέχρι τούτου γε,[t] ὅ περ εἶπον, ὑμῖν[u] ἀρέσκει τὸ λεχθέν.

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Μὴ τοίνυν μηδ' ὃ λέγομεν εἶναι παιδείαν ἀόριστον γένηται. νῦν γὰρ ὀνειδίζοντες ἐπαινοῦντές θ' ἑκάστων τὰς τροφὰς λέγομεν ὡς τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν ὄντα III. ii. 217.
τινά, τὸν δὲ ἀπαίδευτον, ἐνίοτε εἴς τε καπηλείας καὶ ναυ-

[r] παιδειῶν ΑΩbr.—[s] ὅτι μάλιστα om r.—[t] γε om r.—[u] ἡμῖν ΑΞΩr.—[v] καὶ τῶν

οὗ δεήσει γενόμενον] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. scribunt ὃ δεήσει γενόμενον, ἄνδρ' αὐτὸν τέλειον εἶναι, τῆς—ἀρετῆς. Steph. vero scripsit: ὃ δεήσει γενόμενον ἄνδρ' αὐτὸν, τέλειον εἶναι cet. Neutra ratio sensum præbet. Verba prægressa οἷ ἀφικομένους αὐτοὺς δεῖ τέλος ἔχειν primum docent pro ὃ—γενόμενον vel οὗ—γενόμενον (ubi esse ipsum oportet, h. e. quod eum assecutum esse oportet) vel οἷ—γενόμενον (quo pervenerit necesse est; γίγνεσθαι est enim sæpenumero *venire* s. pervenire, v. Steph. Thes. Gr. Ling. t. i. p. 826. C. D. Et posterior corrigendi ratio præferenda fortasse priori est) scribendum esse; οὗ vel οἷ γενόμενον enim respondere debet verbis οἷ ἀφικομένους; deinde τέλειον non ad γενόμενον (etsi frequens est τέλειον γίγνεσθαι, *ad virilem ætatem pervenire*. Sic Xenoph. Cyrop. viii. 7. 6. τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος. Vid. Perizon. ad Ælian. V. H. iv. 3. et Solan. ad Lucian. Jov. Tragœd. t. ii. p. 662.) sed ad τῆς—ἀρετῆς referri. Genitivus significat relationem (vulgo περὶ vel ἕνεκα supplent), ut vi. 5. p. 757. C. et ἡ τοῦ πράγματος ἀρετὴ sensu objectivo est ἡ ἀρετὴ ἐν τῷ πράγματι s. πρὸς τὸ πρᾶγμα. Sic xii. 8. p. 857. D. τοῖς μὲν ἀγαθοῖς μόνας τῶν δικαίων καὶ ἐπαύξησιν παρασκευάζοντα. Verba igitur ita capienda sunt: οὗ vel οἷ γενέσθαι αὐτὸν δεήσει, τέλειον τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς (i. q. πρὸς τὴν—ἀρετὴν) ἔσεσθαι μέλλοντα: *quo pervenire ipsum* (quod assecutum esse) *oportet, si perfectus in opere suo futurus est*. Ficin. vertit: *quæ ludentis animum in amorem præcipue illius perducit, quod in virili ætate perfecte comparata virtute operis est acturus*. Quod non magis sensum habet, quam Cornarii translatio: *quæ ludentis animum in amorem ejus maxime deducet, quod ipsum, ubi in virum perfectum evasit, in ipsius rei virtute esse oportebit*. Ast.

ὅπερ εἶπον] Nisi parenthesi includamus hæc verba ὅπερ εἶπον, inepta erit perissologia, quum sequatur τὸ λεχθέν. Refertur autem ὅπερ εἶπον ad illa verba εἰ ἀρέσκει: quoniam antea dixit, circa hujus pag. principium, σκέψασθε ἂν ἀρέσκῃ τὸ λεχθέν. De tali autem usu horum verborum, ὅπερ εἶπον, et ὅπερ λέγω, sive ὃ λέγω, dictum antea fuit. Steph.

ὅπερ εἶπον] Respiciuntur verba σκέψασθαι, ἂν ἀρέσκῃ τὸ λεχθέν. Ast.

εἴς τε καπηλείας] Vel εἰς τὰ τῆς καπηλείας legendum, vel accus. παιδείαν subaudiendus videtur: ac statim post scribendum esse πεπαιδευμένον ἄνθρωπον: et ἡγούμεθα. At vet. ἡγουμένων, ὡς ἔοικεν, εἶναι παιδείαν, ὁ νῦν λόγος ἂν εἴη· τὴν δὲ πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παιδείαν, ποιοῦσαν ἐπιθυμ. etc. Steph. qui sic in Not. ' Si lectionem hanc retineamus, εἴς τε καπηλείας, cum hoc genitivo, sicut

κληρίας καὶ ἄλλων[v] τοιούτων μάλα πεπαιδευμένων[w] σφόδρα ἀνθρώπων.[x] οὐ γὰρ ταῦτα ἡγουμένων, ὡς ἔοικεν, εἶναι[y] παιδείαν ὁ νῦν[z] λόγος ἂν εἴη, τὴν δὲ πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παιδείαν, ποιοῦσαν ἐπιθυμητήν[a] τε καὶ ἐραστὴν τοῦ

ἄλλων r.—[w] πεπαιδευμένον f.—[x] ἀνθρώπων σφόδρα Ξς.—[y] εἶναι om r.—[z] ὁ νῦν—παιδείαν add AΩυfħr.—[a] ἐπιθυμητικήν Ξ.—[b] γραφὴν υ.—[c] ὡς ἐμοὶ Aħ et γρ Ω: ἕξ

et sequentibus, videtur fore subaudiendus accusativus τέχνην.'

πεπαιδευμένων ἀνθρώπων] Sensus, quem postulat series orationis, hic est: *At nunc dicendum nobis erit, quid sit disciplina. Nam quum multos arbitremur non nactos disciplinam esse, qui in rebus nonnullis, v. c. in arte cauponaria et nautica sint eruditi optime, necesse est aliud quiddam a nobis vocari disciplinam. Eam igitur nos disciplinam appellamus, quæ efficiat, perfectam civis virtutem ut inde a pueris appetant et consectentur.* Primum igitur scribendum de Cornarii et Stephani sententia πεπαιδευμένον ἄνθρωπον, reducto una verborum naturali ordine πεπ. σφόδρα ἄνθρωπον ex cod. Leid. et Euseb. Præp. Ev. xii. p. 591. Ad illa εἴς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας Stephano videbatur subaudiendum παιδείαν aut scribendum εἰς τὰ τῆς καπηλείας, propterea quod seq. ἄλλων τοιούτων secundus casus est. Mihi neutrum probatur. Primum enim inaudita est locutio παιδεύεσθαι εἰς παιδείαν: nam dicitur παιδεύεσθαι παιδείαν; deinde non placet *genitivos* esse καπηλείας καὶ ναυκληρίας, nec arbitror esse *singularis numeri*. Immo εἴς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας quarti casus numeri pluralis sunt, pendentque a participio πεπαιδευμένον. Min. p. 320. B. ἐπὶ παιδείᾳ εἰς ἀρετήν. Plurali vero numero utuntur fere in hujuscemodi vocabulis. Legg. iii. p. 677. B. Καὶ δὴ τοὺς τοιούτους γε ἀνάγκη που τῶν ἄλλων ἀπείρους εἶναι τεχνῶν, καὶ τῶν ἐν τοῖς ἄστεσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν εἴς τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας, καὶ ὁπόσ' ἄλλα κακουργήματα πρὸς ἀλλήλους ἐπινοοῦσιν. Non aliter accepit Eusebius, qui habet εἴς τε τὰς καπ. κ. ναυκλ. Cum illo vero accusativo non coit genitivus καὶ ἄλλων τοιούτων. Itaque in hoc ipso quærenda foret sedes corruptelæ, modo ulla corruptela inesset. At omnino inest nulla, sed genitivus ἄλλων τοιούτων pendet ab omisso τι, insolente quidem ellipsi, sed tamen usitata. Plane similis est apud Aristot. Polit. i. 8. p. 45. Πρῶτον μὲν οὖν περὶ δούλων ἀπορήσειεν ἄν τις, πότερόν ἐστιν ἀρετή τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων, οἷον σωφροσύνη καὶ ἀνδρία καὶ δικαιοσύνη καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ἕξεων, ἢ οὐκ ἔστιν οὐδεμία παρὰ τὰς σωματικὰς ὑπηρεσίας. Euseb. ἄλλων τινῶν τοιούτων: non male. Boeckh. p. 114—116.

μὴ τοίνυν κ. τ. λ.] Laudat Euseb. Præp. Ev. xii. 18. p. 591. D. ubi τὰς καπηλείας—ἄλλων τινῶν—σφόδρα ἀνθρώπων exhibetur. Post λέγομεν participium in casu quarto cum particula ὡς positum est pro simplice infinitivo vel accusativo substantivi: λέγομεν τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν, τὸν δὲ ἀπαίδευτον. Τινὰ est *fere*, vid. supra adnotata. Ad prægressa Steph. adnotavit: 'Vel ὀνειδίζοντες ἢ ἐπαινοῦντες ἑκάστων τὰς τροφάς.'—Verba, quæ sequuntur, corrupta esse censeo; nam etsi genitivus ἄλλων τοιούτων cum Boeckhio ita explicari possit, ut τὶ intelligas, tamen hoc non satisfacit, quum alia præterea depravationis suspicionem injiciant. Vulgo enim scribitur μάλα πεπαιδευμένων ἀνθρώπων σφόδρα, in quo Steph. Cornar. et alii πεπαιδευμένον ἄνθρωπον corrigendum esse viderunt, præeunte Ficino, qui vertit: *quamvis cauponariam vel navigandi artem ceteraque hujusmodi optime calleat*; deinde σφόδρα ante ἄνθρωπον ex Euseb. et Cod. Voss. ponendum esse recte monuit Boeckhius; μάλα σφόδρα vero, ut εὖ μάλα, alia, ex redundantia illa, quæ Atticis placuit, explicandum esset (v. ad c. 5.). Sed hoc ipsum in loco, ubi ad plures artificiosas explicandi rationes confugere debemus, nescio quomodo offendit. Accedit, quod verba καπηλείας et ναυκληρίας, ante genitivos ἄλλων τοιούτων posita, si accusativi sint, displicent, etiamsi ab eo discesseris, quod καπηλείαν et ναυκληρίαν exspectasses. Quod quidem Stephanum videtur adduxisse, ut καπηλείας et ναυκληρίας pro genitivis haberet et suppleri vellet τέχνην vel παιδείαν. Hæ vero diffi-

πολίτην γενέσθαι τέλεον, ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἐπιστάμενον μετὰ δίκης. ταύτην τὴν τροφὴν[b] ἀφορισάμενος ὁ λόγος οὗτος, ὡς[c] ἐμοὶ φαίνεται, νῦν βούλοιτ' ἂν μόνην παιδείαν προσαγορεύειν, τὴν δὲ εἰς χρήματα τείνουσαν ἤ τινα πρὸς ἰσχὺν ἢ καὶ πρὸς ἄλλην τινὰ σοφίαν ἄνευ νοῦ καὶ δίκης βάναυσόν τ' εἶναι καὶ ἀνελεύθερον καὶ οὐκ ἀξίαν τὸ παράπαν παιδείαν καλεῖσθαι. ἡμεῖς δὴ[d] μηδὲν[e] ὀνόματι διαφερώμεθ' αὐτοῖς, ἀλλ' ὁ νῦν δὴ λόγος ἡμῖν ὁμολογηθεὶς μενέτω, ὡς οἵ γε ὀρθῶς πεπαιδευμένοι σχεδὸν ἀγαθοὶ γίγνονται, καὶ δεῖ δὴ τὴν παιδείαν μηδαμοῦ[f] ἀτιμάζειν, ὡς πρῶτον τῶν καλλίστων τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι παραγιγνόμενον· καὶ εἴ ποτε[g] ἐξέρχεται, δυνατὸν δ' ἐστὶν ἐπανορθοῦσθαι, τοῦτ' ἀεὶ δραστέον διὰ βίου παντὶ[h] κατὰ δύναμιν. ii. 644.

ΚΛ. Ὀρθῶς, καὶ συγχωροῦμεν ἃ λέγεις.

ὧν [c]ς.—[d] δὲ ђ.—[e] μηδ' ἐν ђr.—[f] μηδαμῶς ђ.—[g] ποτ' ђ.—[h] παντὸς Ω, παντὸς rf

cultates omnes removentur, si pro *μάλα* mecum scribas *πράγματα* (*negotia, opera*): *εἴς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας καὶ ἄλλων τοιούτων πράγματα πεπαιδευμένον σφόδρα ἄνθρωπον*. *Μάλα* e vocis *πράγματα* syllabis extremis oriri potuit. Ast.

ἡγουμένων] Vestigia quædam lectionis, quam affert Steph., deprehendas in Ficino: *sed eam, quæ a pueritia desiderari amarique virtutem faciat*. Bip.

ἡγουμένων] Deest a quo pendeat participium *ἡγουμένων*, atque omnino locus caret sensu. Cornar. et Steph. conjiciunt *ἡγούμεθα*. Sed lacuna est post *παιδείαν*, eaque ita explenda: *οὐ γὰρ ταῦτα ἡγουμένων, ὡς ἔοικεν, εἶναι παιδείαν ὁ νῦν λόγος ἂν εἴη· τὴν δὲ πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παιδείαν, ποιοῦσαν ἐπιθυμητήν τε καὶ ἐραστὴν τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλεον*— Sic legi in quodam vetere Steph. ait: eum se plane ignorare fatetur mirabundus Bipontinus. Quem nolo afficere castigatione, quam is in Henr. Stephano meruit certe acerbissimam: sed vetus ille aut Leid. cod. est aut Eusebius; uterque agnoscit, quod Steph. protulit. Habuit etiam Ficin. *Quippe non hanc disciplinam putamus, sed eam, quæ a pueritia desiderari amarique virtutem facit, et quidem illam, qua perfectus quispiam civis effectus, jure imperare sciat atque parere*. Boeckh. p. 116.

ὁ νῦν λόγος ἂν εἴη] Hæc, quæ in libris editis desiderantur, ex Euseb. et Cod. Voss. recepimus, sensu jubente; alioquin enim *ἡγουμένων* nihil haberet, unde regeretur. Steph. et Cornar. locum sanare volebant scribendo *ἡγούμεθα*, haud dubie Ficinum secuti, qui vertit, *quippe non hanc disciplinam putamus*. Ast.

τὴν δὲ—παιδείαν] Quæ a libris editis absunt, ea Euseb. et Cod. Voss. servarunt; pariter Ficin. vertit, *sed eam, quæ a pueritia desiderari amarique virtutem facit*. Ast.

ἐξ ὧν] *γρ. ὡς ἐμοὶ φαίνεται*. Steph. Cujus lectionis fontem ignoramus, Bip.

ἐξ ὧν φαίνεται] Euseb. et Cod. Voss. *ὡς ἐμοὶ φαίνεται*. Nisi *ἐξ ὧν* corruptum est, explico ita, ut sit i. q. *ὡς*, vid. Coray ad Isocrat. Panegyr. p. 49. Mox pro *ἡμεῖς δὴ* Ficin. videtur *ἡμεῖς δὲ* legisse, quum vertat, *sed nos—contendamus*.—Deinde ex Ald. Lov. Bas. 1. et 2. *αὑτοῖς* (i. e. *ἀλλήλοις*, vid. ad Alcibiad. i. p. 316.) restituimus.—Post *ἀγαθοὶ γίγνονται* Ficin. addit, *qui contra, improbi*. Ast.

σχεδὸν] Est *propemodum, maximam partem*, ut Protag. 348. C. Epist. vii. 324. A. Demosth. Olynth. iii. p. 38. Sæpenumero autem ita ponitur, ut redundet fere; sic ii. 4. 658. D. *σχεδὸν ἴσως τὸ πλῆθος πάντων*.—*ὡς—παραγιγνόμενον*, *quippe, utpote quod* cet. Mox Euseb. *δέ ἐστι κατὰ δύναμιν*. Ast.

παντὶ] Legit *παντὸς* Fic. Alioqui

ΑΘ. Καὶ μὴν πάλαι γε συνεχωρήσαμεν ὡς ἀγαθῶν
III. ii. 218. μὲν ὄντων τῶν δυναμένων[i] ἄρχειν αὐτῶν,[k] κακῶν δὲ τῶν μή.

ΚΛ. Λέγεις ὀρθότατα.

ΑΘ. Σαφέστερον ἔτι[l] τοίνυν ἀναλάβωμεν τοῦτ' αὐτὸ ὅ τί ποτε λέγομεν. καί μοι δι' εἰκόνος ἀποδέξασθε ἐάν πως δυνατὸς ὑμῖν γένωμαι δηλῶσαι τὸ τοιοῦτον.

ΚΛ. Λέγε μόνον.

§. 13. ΑΘ. Οὐκοῦν ἕνα μὲν ἡμῶν ἕκαστον αὐτῶν τιθῶμεν;

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Δύο δὲ κεκτημένον ἐν αὑτῷ ξυμβούλω ἐναντίω τε καὶ ἄφρονε, ὢ προσαγορεύομεν ἡδονὴν καὶ λύπην;

ΚΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΑΘ. Πρὸς δὲ τούτοιν ἀμφοῖν αὖ δόξας μελλόντων, οἷν[m] κοινὸν μὲν ὄνομα ἐλπίς, ἴδιον δὲ φόβος μὲν ἡ πρὸ λύπης ἐλπίς, θάῤῥος δὲ ἡ πρὸ τοῦ ἐναντίου. ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις λογισμός, ὅ τί ποτ' αὐτῶν ἄμεινον ἢ χεῖρον· ὃς[n] γενόμενος[o] δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπωνόμασται.

ΚΛ. Μόγις μέν πως ἐφέπομαι,[p] λέγε μὴν τὸ μετὰ ταῦτα ὡς ἑπομένου.

et γρ t.—[i] δυνάμενων pr Ω.—[k] αὑτῶν ΑΞΩ : αὐτῶν *s.—[l] ἔτι om t.—[m] οἷν τῷ.—

jungetur παντὶ cum δραστέον. Steph. Bernard. in Animadv. in Script. Græc. (Act. Literar. Societat. Traject. t. i. p. 207.) scribi jubebat διὰ βίου παντὸς παντί, male, quum notio τοῦ παντὸς jam in διὰ βίου insit, ut viii. 3. 832. A. c. 7. p. 839. D. ix. 14. p. 877. B. vid. Fischer. ad Phædon. p. 316. Ast.

§. 13. αὐτῶν] Non agnoscit αὐτῶν Fic. et vel tollendum vel in αὖ mutandum videtur. Steph.

ἕκαστον αὐτῶν] Genitivum αὐτῶν nihili esse vidit Steph. conjiciens ἕκαστον αὖ τιθ. Sed leg. αὐτὸν ex cod. Leid. et Euseb. Præp. Ev. xii. p. 600. Notissima est dictio ἕκαστος αὐτός. Eodem modo ii. p. 664. B. τὸν αὐτῶν ἥδιστόν τε καὶ ἄριστον ὑπὸ θεῶν βίον λέγεσθαι φάσκοντες, legendum αὐτὸν, ut habent omnes scripti editique præter vulgatum textum. Contrariam medelam exspectat v. p. 737. C. πρῶτον μὲν τὸν αὐτὸν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ δεῖ τάξασθαι. Leg. αὐτῶν. Boeckh. p. 116, 117.

ἕκαστον αὐτὸν] Sic Euseb. et Cod. Voss. Vulgo αὐτῶν. αὐτὸς ἕκαστος est, *pro se quisque*; vid. Weisk. de Pleonasm. p. 69. et Hermann. ad Viger. p. 727. Ast.

οἷν] In marg. Euseb. γρ. οἷν; sed Attici in duali præcipue masculinum genus cum feminino conjungunt, ut τὼ ἡμέρα. Vid. Koen. ad Gregor. p. 304. et Fischer. ad Weller. t. i. p. 315. t. ii. p. 160. t. iii. p. 308. Sic l. iii. 2. 679. A. τούτω τὼ τέχνα. Cf. x. 8. p. 898. A. 11. p. 902. C. Ast.

μελλόντων] Malim μελλόντοιν, et cum eo jungere ἀμφοῖν, interpungendo post τούτοιν. Steph. Haud male, quamvis correctione supersedere possumus; nam quum non sit τῶν μελλόντων (in universum eorum, quæ futura sunt), sed μελλόντων, referendum hoc est ad λύπην et ἡδονήν, ita ut ad μελλόντων intelligi debeat αὐτῶν. Ast.

ἐλπίς] Est *exspectatio* tam boni quam mali, igitur vel spes vel metus. Vid.

ΜΕ. Καὶ ἐν ἐμοὶ μὴν[q] ταὐτὸ τοῦτο πάθος ἔνι.

ΑΘ. Περὶ δὴ τούτων διανοηθῶμεν οὑτωσί. θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα[r] τῶν ζώων[s] θεῖον,[t] εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων εἴτε ὡς σπουδῇ τινὶ ξυνεστηκός· οὐ γὰρ δὴ τοῦ- III. ii. 219.

[n] δ υ.—[o] γινόμενος υf.—[p] ἐφάπτομαι Ʋ.—[q] μὲν Ξς.—[r] ἡγησώμεθα (ο supra ω) Ω, ἡγησόμεθα

Hoogev. ad Viger. de Idiotism. p. 246. ed. Herm.—Deinde λογισμὸς, int. τοῦ s. περὶ τοῦ, ὅ τι est. Ast.

θαῦμα μὲν ἕκαστον] θαύματα sunt *miracula* s. imagunculæ, quæ nervis vel filis occultis trahebantur ac movebantur ita, ut viderentur vivæ esse; circulatores eas circumferebant pecuniæ colligendæ causa; unde θαυματοποιοὶ, θαυματοποιΐα, θαυματουργεῖν et θαυματουργία, vid. Casaub. ad Athen. p. 22. Theophr. Char. 6. p. 85. Fisch. Gataker. ad M. Antonin. vii. 3. p. 297. et Ruhnken. ad Tim. p. 140. Hinc l. ii. 4. θαύματα ἐπιδεικνύναι, *præstigias edere* s. spectandas præbere. Dicebantur illa θαύματα etiam νευρόσπαστα, *nervis tracta*; idcirco in sequentibus: οἷον νεῦρα ἢ σμήρινθοί τινες ἐνοῦσαι, σπῶσιν ἡμᾶς. Homo enim, qui non ratione se duci patitur (ita ut se ipse moveat et sua sponte agat), sed cupiditate, νευροσπάστοις illis similis est. A. Gellius Noct. Attic. xiv. 1. §. 23. 'ut plane homines non, quod dicitur, λογικὰ ζῶα (*rationalia animalia*), sed ludicra et ridenda quædam, νευρόσπαστα (*nervis tracta*) esse videantur, si nihil sua sponte, nihil arbitratu suo faciant, sed ducentibus stellis et aurigantibus.' Similiter Horat. Sat. ii. 7. 82. 'Duceris ut nervis alienis mobile lignum.' Persius Sat. v. 128. 'Te nihil impellit nec quidquam extrinsecus intrat, Quod nervos agitet.' Cf. Cœl. Rhodigin. Lect. Ant. vii. 16. Casaub. ad Pers. l. l. p. 436. ed. Par. Gataker. ad M. Antonin. ii. 2. vii. 3. Schweighæus. ad Athen. t. i. p. 158. et Ruperti ad Juvenal. xiv. 266. t. ii. p. 741. Ast.

θεῖον, εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων] In hac lectione ἐκείνων idem est quod θεῶν propter prægressum θεῖον. V. Heind. ad Theæt. p. 369. Sed obstant alia, quominus sanum locum putem. Primum miraculum, quo dii ludant quodque quasi nervis et funibus moveant, vix Plato vocaverit θαῦμα θεῖον sed θαῦμα sive παίγνιον θεοῦ, ut Legg. vii. p. 803. C. Et quam mire dictum est illud ἡμῶν τῶν ζώων de solis hominibus! Quasi illi soli essent animalia, nec potius quatuor secundum Platonem forent genera animalium. V. Tim. p. 39. E. Cur, quæso, non simplicius dixit ἡμῶν vel ἀνθρώπων vel ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων? Ita iv. p. 713. D. ταῦτ' οὖν διανοούμενος ἐφίστη βασιλέας γε (leg. τε, ut est in Leid.) καὶ ἄρχοντας ταῖς πόλεσιν ἡμῶν οὐκ ἀνθρώπους, ἀλλὰ γένους θειοτέρου τε καὶ ἀμείνονος, δαίμονας· οἷον νῦν ἡμεῖς δρῶμεν τοῖς ποιμνίοις, καὶ ὅσων ἥμεροί εἰσιν ἀγέλαι· οὐ βοῦς βοῶν, οὐδὲ αἶγας αἰγῶν ἄρχοντας ποιοῦμεν αὐτοῖς τινὰς, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτῶν δεσπόζομεν, ἄμεινον ἐκείνων γένος. vii. p. 803. C. φύσει δὲ εἶναι θεὸν μὲν πάσης μακαρίου σπουδῆς ἄξιον· ἄνθρωπον δὲ, ὅπερ εἴπομεν ἔμπροσθεν, θεοῦ τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον, καὶ ὄντως τοῦτο αὐτοῦ τὸ βέλτιστον γεγονέναι. Cf. p. 804. A. Respicit et Aristid. t. iii. p. 427. οὕτω καὶ τὸ σὸν, ὦ Πλάτων, σώζεται, τὸ ἄνθρωπον εἶναι θεοῦ παίγνιον. Legg. x. p. 906. A. ξύμμαχοι δὲ ἡμῖν θεοί τε ἅμα καὶ δαίμονες· ἡμεῖς δ' αὖ κτήματα θεῶν καὶ δαιμόνων. Phædon. p. 62. B. οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἓν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Politic. p. 271. E. τὸ δ' οὖν τῶν ἀνθρώπων λεχθὲν αὐτομάτου πέρι βίου, διὰ τὸ τοιόνδε εἴρηται· θεὸς ἔνεμεν αὐτοὺς, αὐτὸς ἐπιστατῶν· καθάπερ νῦν ἄνθρωποι, ζῶον ὂν ἕτερον θειότερον, ἄλλα γένη φαυλότερα αὐτῶν νομεύουσιν. Critia p. 109. B. δίκης δὲ κλήροις τὰ φίλα λαγχάνοντες (θεοὶ) κατῴκιζον τὰς χώρας· καὶ κατοικίσαντες οἷον νομεῖς κτήματα καὶ ποίμνια καὶ θρέμματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον. πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες, ἀλλ' ᾗ μάλιστα διάνοιαν οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβέρνων. Quid multa? Leg. θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θείων. Ἡμῶν, h. e. τῶν ἀνθρώπων: ζῶα θεῖα sunt δαί-

τό γε γιγνώσκομεν· τόδε δὲ ἴσμεν, ὅτι ταῦτα τὰ πάθη ἐν ἡμῖν οἷον νεῦρα ἢ[u] σμήρινθοί[w] τινες ἐνοῦσαι σπῶσί τε ἡμᾶς καὶ ἀλλήλαις ἀνθέλκουσιν[x] ἐναντίαι οὖσαι ἐπ' ἐναντίας[y] πράξεις, οὗ δὴ διωρισμένη ἀρετὴ καὶ κακία κεῖται. μιᾷ γάρ φησιν ὁ λόγος δεῖν τῶν ἕλξεων ξυνεπόμενον[z] ἀεὶ καὶ μηδαμῇ ἀπολειπόμενον ἐκείνης ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύ-
ii. 645. ροις ἕκαστον, ταύτην δ' εἶναι τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσῆν καὶ ἱεράν, τῆς πόλεως κοινὸν νόμον ἐπικαλουμένην, ἄλλας δὲ σκληρὰς καὶ σιδηρᾶς, τὴν δὲ μαλακὴν ἅτε χρυσῆν

υfђ.—[s] ζώιων, ut semper, Ω.—[t] θείων υ.—[u] ἢ om r.—[w] σμήρινθοί pr Ω: μήρινθοί *s.—[x] ἀνθέλκουσαι ΑΞΩυfђr.—[y] ἐναντία r.—[z] ξυνεχόμενον Ω, συνεπόμενον υ.—

μονες, a quibus reguntur homines, *τὸ οὐράνιον θεῶν γένος*. V. Tim. p. 39. E. ss. Elegantior quam verior est emendatio Mureti Opp. t. iii. p. 534. *ἡγ. τῶν θεῶν*. Respicit huc Proclus in Tim. v. p. 339. pr. *τὸ μὲν γὰρ θνητὸν νοῦ μεταλαγχάνει, τὸ δὲ νοερὸν θανάτου, καὶ τὸ ὅλον γίγνεται θαῦμα, ὥς φησιν ἐν Νόμοις*. Mox restituenda Attica forma *σμήρινθοι* ex Theodoret. Gr. Aff. Cur. v. p. 827. Eustath. ad Il. Ω. p. 1333. Rom. Et p. 645. A. leg. *τὰς ἄλλας δὲ σκληρὰς*, ut paullo post *τὰς δὲ ἄλλας παντοδαποῖς εἴδεσιν ὁμοίας*. Ficin. *et ceteras duras et ferreas esse*. Quamquam bene scio, Ficinum quid sit discriminis inter *ἄλλον* et *τὸν ἄλλον* ignorasse: id quod plures versionis loci arguunt. Boeckh. p. 117—119.

τῶν ζώων θείων] Deorum ac dæmonum, quorum imagunculæ esse dicimur, utpote ab iis creati. *θείων* scripsimus, Cornarium secuti, qui vertit, *animalium divinorum: θεῖον* Ficin. expressit vertens, *miraculum quoddam divinum*. *Ζῶον* est in universum id, quod vernaculo sermone dicimus *Wesen*. Sic Tim. p. 39. E. *τῷ τελεωτάτῳ καὶ νοητῷ ζώῳ*. Ast.

ὡς παίγνιον ἐκείνων] Nobilissima hæc sententia est, quæ l. vii. 10. p. 803. C. repetitur: *ἄνθρωπον δὲ, ὅπερ εἴπομεν ἔμπροσθεν, θεοῦ τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον, καὶ ὄντως τοῦτο αὐτοῦ τὸ βέλτιστον γεγονέναι*. *Παίγνιον* est *ludibrium*, *ἄθυρμα* (v. interpp. ad Thom. Mag. p. 17.). Similiter Plautus Capt. Prolog. 23. ‘ Enimvero Di nos homines quasi pilas habent.’ Synesius de Provident. ii. p. 120. C. *καί μοι δοκεῖ παγκάλως εἰρῆσθαι θεοῦ παίγνιον ἄνθρωπος εἶναι, παίζοντος ἀεὶ τοῖς πράγμασι καὶ πεττεύοντος*. Pariter homo dicitur *τῆς τύχης παίγνιον* Aristot. in Stob. Serm. xcvi. p. 533. v. 44. Cf. Sallier. ad Mœr. p. 5. Platonis locum ob oculos habuere Philo t. ii. p. 12. Clemens Alexandr. Strom. vii. p. 714. C. Eustath. ad Iliad. Ψ. p. 1333. ed. Rom. Ast.

τόδε δὲ ἴσμεν] Laudat Theodoret. Therapeut. v. p. 584. A. ubi recte *σμήρινθοι* (*fidiculæ*), scribitur, sicut apud Eustath. l. c. Vulgo *μήρινθοι*. Vid. Suidas t. iii. p. 125. ubi cf. Küster. Ast.

μιᾷ γάρ φησιν ὁ λόγος] Theodoret. *μίαν—ἕλξεων εἶναι ἀρχὴν, ᾗ—μετρίως τῶν ἄλλων ἕκαστον*. Ceterum tractum illum, quem sequi deceat, esse rationis voluntatem, eos vero, quibus repugnare, h. e. quos reprimere oporteat, cupiditatum appetitiones, per se intelligitur. Ast.

ἀγωγὴν χρυσῆν] Quasi *σειρὰν χρυσῆν*, omnia vincientem et inter se copulantem, quam Plato et qui ipsum secuti sunt, ab Homero (Il. Θ. 17. Vid. Heyn. Observatt. t. v. p. 415. 417.) mutuati sunt; vid. Theæt. p. 153. C. Aristid. Orat. in Jov. t. i. p. 4. 5. Procl. Hymn. in Sol. v. 18. (Antholog. Græc. t. iii. p. 148.) Hymn. iv. 1. Ast.

τὰς δ' ἄλλας] Sic Ficin. *et ceteras quidem*. Vulgo *ἄλλας δὲ* legitur. Monuit de hoc jam Boeckhius. Deinde male post *χρυσῆν* vulgo interpungitur. Ast.

οὖσαν,[a] τὰς δὲ ἄλλας παντοδαποῖς εἴδεσιν ὁμοίας· δεῖν δὴ τῇ[b] καλλίστῃ ἀγωγῇ τῇ τοῦ νόμου ἀεὶ ξυλλαμβάνειν· ἅτε γὰρ τοῦ λογισμοῦ καλοῦ μὲν ὄντος, πράου δὲ καὶ οὐ βιαίου,[c] δεῖσθαι ὑπηρετῶν αὐτοῦ τὴν ἀγωγήν, ὅπως ἂν ἡμῖν τὸ χρυσοῦν γένος νικᾷ τἆλλα[d] γένη. καὶ οὕτω δὴ[e] περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος[f] ἂν εἴη, καὶ τὸ κρείττω ἑαυτοῦ καὶ ἥττω εἶναι τρόπον τινὰ φανερὸν ἂν γίγνοιτο μᾶλλον ὃ[g] νοεῖ, καὶ ὅτι πόλιν καὶ III. ii. 220.
ἰδιώτην, τὸν μὲν λόγον ἀληθῆ λαβόντα ἐν ἑαυτῷ περὶ τῶν ἕλξεων τούτων τούτῳ[h] ἑπόμενον δεῖ ζῆν, πόλιν δὲ ἢ παρὰ θεῶν τινὸς ἢ παρὰ τούτου τοῦ γνόντος ταῦτα λόγον παραλαβοῦσαν, νόμον θεμένην, αὑτῇ τε ὁμιλεῖν καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν. οὕτω καὶ κακία δὴ[i] καὶ ἀρετὴ σαφέστερον ἡμῖν διηρθρωμένον[k] ἂν εἴη. ἐναργεστέρου δ' αὐτοῦ γενομένου καὶ παιδεία καὶ τἆλλα ἐπιτηδεύματα ἴσως ἔσται μᾶλλον καταφανῆ, καὶ δὴ καὶ τὸ[l] περὶ τῆς ἐν

[a] οὖσαν καὶ μονοειδῆ τὰς 𝔥.—[b] δεῖν δὴ τῇ ΑΩυ𝔥𝔯, δεῖν μὴ τῇ Ξ, δεῖν δὲ τῇ 𝔣: δεῖν τῇ 𝔰.—[c] βεβαίου γρ Ω.—[d] τἆλλα Ω: τὰ ἄλλα *𝔰.—[e] δὲ 𝔰.—[f] σεσωσμένως υ.—[g] ὅτι 𝔣 et γρ 𝔥.—[h] τοῦτο pr Ω.—[i] δὲ 𝔰.—[k] διηρθρωμένων υ.—[l] τῇ υ.—[m] interlocu-

οὖσαν] Post *οὖσαν* Ficin. videtur legisse *καὶ μονοειδῆ*, vertit enim, *Et uniformem præterea, cæteras, multiformes.* Steph.

οὖσαν] E Ficino interposui *καὶ μονοειδῆ*; quod sensus postulat. Ast.

δεῖν δὲ τῇ] Vulgo scribitur *ὁμοίας, δεῖν τῇ*. Ex Eusebio *δὲ* post *δεῖν* recepimus, et ante *τοῦ νόμου* ex Ald. Lov. Bas. 1. et articulum *τῇ* restituimus; de hac articuli repetitione vid. Matthiæ Gr. Græc. p. 385. et Bast. Epist. Crit. p. 92. De sententia, animi appetitiones rationi debere opitulari, accuratius exposuit Polit. iv. 16. ubi inter alia *τὸ θυμοειδὲς* dicitur *φύσει ἐπίκουρον τῷ λογιστικῷ*. Cf. ibi notata. Ast.

ὅπως ἂν ἡμῖν] Scrib. *ὅπως ἂν ἐν ἡμῖν*. Ita Euseb. Ficin. *in nobis*. Deinde recte Euseb. et marg. Leid. *καὶ οὕτω δή*. Theæt. p. 164. D. *καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος καὶ ὁ σὸς ἅμα ὁ τῆς ἐπιστήμης καὶ αἰσθήσεως, ὅτι ταυτὸν ἐστίν*. Boeckh. p. 119.

ἐν ἡμῖν] Sic Euseb. et Ficinus: *in nobis*. Vulgo præpositio deest. Ast.

καὶ οὕτω δή] Sic Euseb. et Cod. Voss. in marg. Vulgo *δέ*. De verbis *ὁ μῦθος σεσωσμένος ἂν εἴη* vid. nostra ad Sympos. p. 255. Verba ita construenda, *περὶ ἡμῶν ὡς θαυμάτων ὄντων*, h. e. *ἡμᾶς θαύματα εἶναι*. Pronomen, ut solet, verbo subjectum est, ut iii. 11. p. 692. C. *καταφρονήσας ὡς ὄντων ἡμῶν βραχέος ἀξίων*. Sophist. 242. C. *παισὶν ὡς οὖσιν ἡμῖν*. ubi v. Heind. Ast.

μῦθος ἀρετῆς] I. e. *περὶ ἀρετῆς*: *fabula quæ docet, in quo posita sit virtus.* Sic genitivus, omisso *περὶ*, v. 10. vii. 18. init. ix. 9. p. 869. D. x. 12. p. 904. D. —Pro *γίγνοιτο* Euseb. *γένοιτο*. Ast.

τὸν μὲν] Spectat ad *ἰδιώτην*, cui *πόλιν δὲ* opponitur. Mox in Euseb. deest *τούτων*; deinde legitur apud eund. *παρ' αὐτοῦ τούτου*, quod recepimus. Etiam Ficin. vertit, *ab hoc ipso, qui hæc cognovit.* *Τούτου* referend. ad *ἰδιώτην*, de quo in prægressis sermo erat; sæpissime enim *οὗτος* pro *ἐκεῖνος* ponitur, v. exempla in Lexico Xenophont. t. iii. p. 366. *νόμον θεμένην*, int. *αὐτὸν, τὸν λόγον*. Ficin. *eam habere pro lege*. Ast.

τοῖς οἴνοις διατριβῆς, ὃ δοξασθείη μὲν ἂν εἶναι φαύλου πέρι μῆκος πολὺ λόγων περιττὸν εἰρημένον.

ΚΛ.[m] Φανείη δὲ τάχ᾽ ἂν ἴσως τοῦ μήκους γ᾽ αὐτῶν οὐκ ἀπάξιον.

ΑΘ. Εὖ λέγεις, καὶ[n] περαίνωμεν ὅ τί περ ἂν τῆς γε νῦν διατριβῆς ἄξιον γίγνηται.

ΚΛ. Λέγε δή.

§. 14. ΑΘ. Προσφέροντες τῷ θαύματι τούτῳ τὴν μέθην ποῖόν τί ποτε αὐτὸ ἀπεργαζόμεθα;[o]

ΚΛ. Πρὸς τί δὲ σκοπούμενος αὐτὸ ἐπανερωτᾷς;

ΑΘ. Οὐδέν πω πρὸς ὅ τι, τοῦτο[p] δὲ ὅλως κοινωνῆσαι τούτῳ ποῖόν τι ξυμπίπτει γίγνεσθαι. ἔτι δὲ σαφέστερον ὃ
III. ii. 221. βούλομαι πειράσομαι φράζειν. ἐρωτῶ γὰρ τὸ τοιόνδε. ἆρα σφοδροτέρας τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας καὶ θυμοὺς καὶ ἔρωτας ἡ τῶν οἴνων πόσις ἐπιτείνει;

ΚΛ. Πολύ γε.

ΑΘ. Τί δ᾽ αὖ τὰς αἰσθήσεις καὶ μνήμας καὶ δόξας καὶ φρονήσεις; πότερον ὡσαύτως σφοδροτέρας, ἢ παμπαν ἀπολείπει ταῦτα αὐτόν, ἂν κατακορής[q] τις τῇ μέθῃ γίγνηται;

toris mutati signum om ΞΩ.—[n] : καὶ Ω.—[o] ἀπεργασόμεθα ς.—[p] τούτῳ f.—[q] κα-

οὐ δοξασθείη] Vulgo scribitur ὃ, quod sensum non habet; quocirca Stephan. scribi volebat, *εἶναι φαῦλον, καὶ φαύλου πέρι μῆκος—εἰρημένον, φανείη δὲ*— 'ita ut hæc *εὖ λέγεις* usque ad *προσφέροντες* Cliniæ sint, vel usque ad *γίγνηται*, ut *Λέγε δὴ* cum sequentibus continuetur sub persona Atheniensis.' Nos, quod lenissimum esse optimumque sensum præbere videbatur, ὃ in *οὐ* mutavimus. Sensus est: ratio virtutis ad pravitatem ex iis, quæ exposuimus, clarius patet, sicut universa animi cultura, ad quam quum compotatio pertineat, haud amplius videbimur de re vili prolixam habuisse orationem. Τὸ *περὶ τῆς—διατριβῆς* est i. q. *τὸ τῆς διατριβῆς* quod ad compotationem attinet; solet enim præpositio verbum sequens respicere, ut h. l. *περὶ* participium *εἰρημένον*. Vid. Miscell. Philol. v. ii. p. ii. p. 87. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 96. Matthiæ Gr. Græc. p. 677. Hinc responsio sequitur fortiter affirmans: *Φανείη δὲ τάχ᾽ ἂν ἴσως—οὐκ ἀπάξιον*, e quibus verbis jam elucet, in prægressis legendum esse *οὐ δοξασθείη μῆκος πολὺ λόγων περιττὸν εἰρημένον*. Τάχ᾽ ἴσως fortis affirmationis causa sæpe ita conjunguntur; ἴσως est enim *profecto*, v. Muncker. ad Antonin. Liber. p. 38. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 188. Schaefer. ad Long. p. 357.). Cf. ad c. 5. Ast.

περαίνωμεν] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. *περαίνομεν*. Sed Ficinus, *quare dicamus*. Ast.

§. 14. *οὐδέπω*] Sic Ficin. *nondum dico ad quid*. Vulgo Οὐδέν πω, quod Steph. jam in Οὐδέ πω mutandum esse vidit. Ὅ τι est ὁτιοῦν, ut ii. 14. 674. C. *οὐδ᾽ ἥτινι πόλει*. xi. 7. p. 925. E. *ἑκατέρων δὲ οὕστινας ὁτιοῦν ἂν βουληθῶσι παθεῖν*. Vid. Hermann. ad Viger. p. 709. et Bast. Epist. Crit. p. 114.—In prægressis Cod. Voss. *ἀπεργαζόμεθα*. Ficin. vero, *reddemus?* Ast.

ΚΛ. Ναί,[r] πάμπαν ἀπολείπει.

ΑΘ. Οὐκοῦν εἰς ταὐτὸν ἀφικνεῖται τὴν τῆς ψυχῆς ἕξιν τῇ τότε ὅτε νέος ἦν παῖς;

ΚΛ. Τί μήν;

ΑΘ. Ἥκιστα δὴ τότ' ἂν αὐτὸς αὑτοῦ γίγνοιτο ἐγκρατής.

ΚΛ. Ἥκιστα. II. 646.

ΑΘ. Ἆρ' οὖν πονηρότατος, φαμέν,[s] ὁ τοιοῦτος;

ΚΛ. Πολύ γε.

ΑΘ. Οὐ μόνον ἄρ', ὡς ἔοικεν,[t] ὁ γέρων δὶς παῖς γίγνοιτ' ἄν, ἀλλὰ καὶ ὁ μεθυσθείς.[u]

ΚΛ. Ἄριστα εἶπες, ὦ ξένε.

ΑΘ. Τούτου δὴ τοῦ ἐπιτηδεύματος ἔσθ' ὅς τις λόγος ἐπιχειρήσει πείθειν ἡμᾶς ὡς χρὴ γεύεσθαι καὶ μὴ φεύγειν παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν;

ΚΛ. Ἔοικ' εἶναι· σὺ γοῦν φὴς καὶ ἕτοιμος ἦσθα νῦν δὴ λέγειν.

ΑΘ. Ἀληθῆ μέντοι μνημονεύεις. καὶ νῦν γ' εἰμὶ[v] ἕτοιμος, ἐπειδή περ σφώ γε ἐθελήσειν προθύμως ἔφατον ἀκούειν. III. ii. 222.

ΚΛ. Πῶς δ' οὐκ ἀκουσόμεθα; κἂν εἰ μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλὰ τοῦ θαυμαστοῦ τε καὶ ἀτόπου, εἰ δεῖ[w] ἑκόντα ποτὲ ἄνθρωπον εἰς ἅπασαν φαυλότητα ἑαυτὸν ἐμβάλλειν.

ΑΘ. Ψυχῆς λέγεις. ἦ γάρ;

ΚΛ. Ναί.

κορῆς 𝔥.—[r] ναὶ om A : τὸ ναὶ ἐν ἄλλοις οὐ κεῖται mg Ω.—[s] μὲν pr Ω.—[t] ἔοικ' A.—[u] μεθυστὴς 𝔥.—[v] εἰμ' υ, εἶμι 𝔣.—[w] δὴ υ.—[x] εἶναι om ΑΞΩσ𝔣𝔥𝔯.—[y] φαρμακοποσίαν

εἰς ταὐτὸν—τὴν τῆς ψυχῆς] Post εἰς ταὐτὸν (κατὰ) τὴν τῆς ψυχῆς ἕξιν exspectabas καὶ (atque), sed τῇ τότε positum est propter prægressum τὴν ἕξιν, quasi, εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ψυχῆς ἕξιν τῇ τότε (γενομένῃ), ὅτε νέος ἦν παῖς. Ast.

ὁ γέρων δὶς παῖς] Respexit hæc Clemens Alexandr. Strom. vi. p. 626. A. (t. ii. p. 748. Potter.) ubi legitur γένοιτ' ἄν, et laudavit Stob. Serm. xviii. p. 165. v. 27. ubi ἄρ' deest. Similiter Sophocles: Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ. et Theopompus apud Clement. l. l. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῷ τῷ λόγῳ. Axioch. p. 367. B. καὶ τῶν δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται. Aristophan. Nub. 1419. δὶς παῖδες οἱ γέροντες, ubi vid. Schol. et Bergler. Cf. Erasmi Adag. Chil. i. Cent. v. p. 144. Gataker. Opp. Crit. p. 95. et Fischer. ad Axioch. p. 113. Schol. Ruhnken. p. 262. ἐπὶ τῶν πρὸς τῷ γήρᾳ εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων. Ast.

σὺ γοῦν φῇς] Ald. φῇς, ceteri libri φής; sed φὴς encliticum est et rectius sine iota scribitur. Ast.

ΑΘ. Τί δέ; σώματος, ὦ ἑταῖρε, εἰς πονηρίαν, λεπτότητά τε καὶ αἶσχος καὶ ἀδυναμίαν, θαυμάζοιμεν ἂν εἴ ποτέ τις ἑκὼν εἶναι[x] ἐπὶ τὸ τοιοῦτον ἀφικνεῖται;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Τί οὖν; τοὺς εἰς τὰ ἰατρεῖα αὐτοὺς βαδίζοντας ἐπὶ φαρμακοποσίαν[y] ἀγνοεῖν οἰόμεθα ὅτι μετ' ὀλίγον ὕστερον καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἕξουσι τοιοῦτον τὸ σῶμα, οἷον εἰ διὰ τέλους ἔχειν μέλλοιεν,[z] ζῆν οὐκ ἂν δέξαιντο; ἢ τοὺς ἐπὶ τὰ γυμνάσια καὶ πόνους ἰόντας οὐκ ἴσμεν ὡς ἀσθενεῖς εἰς[a] τὸ παραχρῆμα γίγνονται;

ΚΛ. Πάντα ταῦτα ἴσμεν.

ΑΘ. Καὶ ὅτι τῆς μετὰ ταῦτα ὠφελείας[b] ἕνεκα ἑκόντες πορεύονται;

ΚΛ. Κάλλιστα.

ΑΘ. Οὐκοῦν χρὴ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων πέρι διανοεῖσθαι τὸν αὐτὸν τρόπον;

III. ii. 223. ΚΛ. Πάνυ γε.

ΑΘ. Καὶ τῆς περὶ τὸν οἶνον ἄρα διατριβῆς ὡσαύτως διανοητέον, εἴ περ ἔνι τοῦτο ἐν τούτοις ὀρθῶς διανοηθῆναι.[c]

Α, φαρμακοποσίας υ : φαρμακοποσίᾳ *ς.—[z] ἐπιμέλλοιεν f.—[a] εἰς om h.—[b] ὠφελίας pr Ω.—[c] ἐν τούτοις ὀρθῶς διανοηθῆναι ΑΩυfhr : ὀρθῶς διανοηθῆναι ἐν τούτοις *ς.—

λεπτότητα] In Ald. Lov. Bas. 1. et 2. deest τε, Ald. vero exhibet λεπτότητά, quasi sequatur τε. Deinde in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ante τὸ τοιοῦτον desideratur ἐπί. Ficin. vertit, *numquid autem mirabimur, o amice, si quis in corporis pravitatem, maciem dico, deformitatem, imbecillitatem, sponte deveniat?* Ast.

αὐτοὺς βαδίζοντας] Recte Ficin. vertit, *sponte;* est enim αὐτὸς sæpenumero id quod αὐτόματος, ut ii. 4. 657. D. Vid. Lexic. Xenophont. t. i. p. 477. et Hermann. in Beckii Actis Seminar. Philol. v. i. p. 47. Respicitur vero prægressum ἑκὼν εἶναι. Ast.

φαρμακοποσίᾳ] Cod. Voss. φαρμακοποσίαν; sed eleganter ἐπὶ cum dativo ita ponitur, ut consilium declaret, vid. Lexic. Xenophont. t. ii. p. 261. Ast.

κάλλιστα] Alia est lectio μάλιστα, quam sequendam puto. Steph. Cod. Voss. μάλιστα· Ficin. *præclare.* Ast.

διατριβῆς] Post v. διατριβῆς insere præpositionem πέρι, quæ excidit propter præcedens περὶ τὸν οἶνον. Nusquam legitur διανοεῖσθαί τινος, ubivis περί τινος. p. 644. D. περὶ δὴ τούτων διανοηθῶμεν οὑτωσί. iii. p. 686. D. περὶ ὧν ἂν οὕτω διανοηθῶσιν. vii. p. 822. D. περὶ δὲ θήρας ὡσαύτως διανοηθῆναι χρὴ, καὶ περὶ ἁπάντων ὁπόσα τοιαῦτα. ix. p. 879. B. Phædr. p. 270. D. Sympos. p. 173. E. Perpaucis locis est διανοεῖσθαι περί τι. Legg. iii. p. 686. D. τὸ δὲ νῦν γε ἡμεῖς τάχ' ἂν ἴσως περὶ τοῦτο αὐτὸ οὔτ' ὀρθῶς διανοοίμεθα οὔτε κατὰ φύσιν, καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ ἄλλα πάντες πάντα— vii. p. 820. A. ἆρ' οὐ διανοούμεθα περὶ ταῦτα οὕτως Ἕλληνες πάντες; Epinom. p. 987. E. καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα ταυτὸν δεῖ διανοηθῆναι τοῦτο. At pessime editor Lipsiensis [Fischer] corrupit Phileb. p. 21. C. ἔστι ταῦτα; ἢ περὶ ταῦτα ἔχομεν ἄλλως πως διανοηθῆναι;

ΚΛ. Πῶς δ' οὔ;[d]

ΑΘ. Ἂν ἄρα τινὰ ἡμῖν[e] ὠφέλειαν[f] ἔχουσα φαίνηται μηδὲν τῆς περὶ τὸ σῶμα ἐλάττω, τῇ γε ἀρχῇ τὴν σωμασκίαν νικᾷ τῷ τὴν μὲν μετ' ἀλγηδόνων εἶναι, τὴν δὲ μή.

[d] οὔκ ꝧ.—[e] ἡμῶν ante ὠφ. ponunt ΑΩσfꝧr, post ὠφ. *ς.—[f] ὠφελίαν ΞΩ.—[g] ὑμῖν ς.

Ita ex Bas. 2. edidit Stephanus: at is ex Ald. Bas. 1. rescripsit *περὶ ταῦτα, et re et lingua jubentibus*, ait: scilicet sua, qua princeps docuit Stephanum calumniari, non Platonica. Optima formula est ἄλλως πως παρὰ ταῦτα. Legg. iii. p. 693. A. τί παρὰ ταῦτα ἔδει πράττειν ἄλλο. vii. p. 797. B. ἂν δὲ παρ' αὐτά τις τῶν θεῶν ἄλλους ὕμνους ἢ χορείας προσάγῃ. Phædon. p. 107. A. οὔκουν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν. Rep. vi. p. 506. B. ἀλλὰ σὺ δή, ὦ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῂς εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; x. p. 603. C. μή τι ἄλλο ᾖ παρὰ ταῦτα; Aristot. Polit. i. 8. p. 46. πότερόν ἐστιν ἀρετή τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Hoc in transitu; redeo ad verbum διανοεῖσθαι. Memorabilis inprimis est dictio διανοεῖσθαι περὶ πράγματός τινος ὡς περί τινος ὄντος. Min. p. 314. D. Ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι καὶ ὡς ἀγαθὸν αὐτὸ ζητεῖν. Unde emendandus Protag. p. 352. B. δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς περὶ ἐπιστήμης τοιοῦτόν τι· οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι· οὐδὲ ὥσπερ τοιούτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται. Legendum ὡς περὶ τοιούτου— Nusquam enim nec est nec potest esse διανοεῖσθαι ὥσπερ τινὸς ὄντος, sed tantum ὥς τινος ὄντος. Gorg. p. 472. D. ἄλλοτι ὡς οὕτω σοῦ νομίζοντος διανοώμεθα; Phædon. p. 94. E. ἆρ' οἴει αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενον ὡς ἁρμονίας αὐτῆς οὔσης; Rep. i. p. 327. C. ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων οὕτω διανοεῖσθε. v. p. 470. E. καὶ διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομένων καὶ οὐκ ἀεὶ πολεμησόντων. vii. p. 523. C. ὡς ἔγγυθεν τοίνυν δρωμένους λέγοντός μου διανοοῦ. Simili medela indiget personatus Hipparchus p. 225. D. Μὴ τοίνυν ἐπιχείρει με ἐξαπατᾷν ἄνδρα πρεσβύτερον ἤδη οὕτω νέος ὤν, ἀποκρινόμενος ὥσπερ νῦν δή, ἃ οὐδ' αὐτὸς οἴει· ἀλλ' ὡς ἀληθῶς, εἴπέρ ἐστιν ὅντινα οἴει γεωργικὸν ἄνδρα γιγνόμενον, καὶ γιγνώσκοντα ὅτι οὐδενὸς ἄξιον φυτεύει τὸ φυτὸν, οἴεσθαι ἀπὸ τούτου κερδαίνειν. In hac lectione ad illa ἀλλ' ὡς ἀληθῶς κ. τ. λ. desideratur verbum, et εἴπερ erit *an*, quod nusquam est: semper enim significat *siquidem*. Vera lectio est hæc, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς εἰπέ· ἆρ' ἐστὶν— Phileb. p. 32. E. σφόδρα δὲ προσέχων τὸν νοῦν εἰπέ· ἆρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη— Menon. p. 77. A. ἀλλ' ἴθι δή, πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι, καθ' ὅλου εἰπὼν ἀρετῆς πέρι ὅ,τι ἐστὶ, καὶ παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἑνὸς, ὅπέρ φασι τοὺς συντρίβοντάς τι ἑκάστοτε οἱ σκώπτοντες, ἀλλὰ ἐάσας ὅλην καὶ ὑγιῆ εἰπέ· τί ἐστιν ἀρετή; Boeckh. p. 119—121.

καὶ τῆς διατριβῆς] Genitivi sunt absoluti, ut vi. 7. ὁδῶν δὲ καὶ οἰκοδομιῶν καὶ κόσμου. Similiter ii. 1. 658. C. τούτων γὰρ δὴ τῶν ὀρθῶς τεθραμμένων ἡδονῶν καὶ λυπῶν, παιδειῶν οὐσῶν. iv. 1. p. 704. C. vii. 19. p. 817. A. cet. Vid. nostra ad Phædr. p. 351. et Sympos. p. 294. Heind. ad Phædon. §. 63. et Matthiæ Gr. Gr. p. 439. Boeckh. interponi jubebat περὶ, quod et superfluum et propter περὶ τὸν οἶνον incommodum esset. Mox pro ἔνι Bas. 1. ἐν et Bas. 2. ἔτι. Ast.

ἂν ἄρα—ἐλάττω] Hæc cum Cliniæ oratione esse conjungenda, sensus docet; namque si Atheniensis hæc essent, inepte in dubitationem (ἂν ἄρα est enim dubitantis) vocaret id ipsum, quod verum esse ponit. Optime vero nunc habet Atheniensis responsio, τῇ γε ἀρχῇ τὴν σωμασκίαν νικᾷ cet. quasi dicere voluerit: tantum abest, ut de compotationis utilitate dubitari possit, ut ipsam adeo corporis exercitationem (in qua Cretenses et Lacedæmonios totos fuisse constat) superet.—Pro τῆς Ald. Bas. 1. et 2. τοῖς, vitiose. Ast.

τῇ ἀρχῇ] Non est *principio*, ut interpretes vertunt, sed i. q. ἀρχὴν s. τὴν ἀρχὴν, *omnino*, imo, vid. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. §. 26. et Reiz. ad Viger. p. 718. Γε vero affirmat; vid. exempla in Lexic. Xenophont. t. i. p. 570. Ast.

ΚΛ. Ὀρθῶς λέγεις, θαυμάζοιμι δ' ἂν εἴ τι δυναίμεθα τοιοῦτον ἐν αὐτῷ καταμαθεῖν.

ΑΘ. Τοῦτ' αὐτὸ δὴ νῦν, ὡς ἔοιχ', ἡμῖν[g] ἤδη πειρατέοι φράζειν. καί μοι λέγε· δύο φόβων εἴδη σχεδὸν ἐναντία δυνάμεθα κατανοῆσαι;

ΚΛ. Ποῖα δή;

ΑΘ. Τὰ τοιάδε. φοβούμεθα μέν[h] που τὰ κακά, προσδοκῶντες γενήσεσθαι;

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Φοβούμεθα δέ γε[i] πολλάκις δόξαν, ἡγούμενοι δοξάζεσθαι κακοὶ πράττοντες ἢ λέγοντές τι τῶν μὴ κα-
II. 647. λῶν· ὃν δὴ καὶ καλοῦμεν τὸν φόβον ἡμεῖς γε, οἶμαι δὲ καὶ πάντες, αἰσχύνην.

ΚΛ. Τί δ' οὔ;

III. ii. 224. ΑΘ. Τούτους δὴ δύο ἔλεγον φόβους· ὧν ὁ ἕτερος ἐναντίος μὲν ταῖς ἀλγηδόσι καὶ τοῖς ἄλλοις φόβοις, ἐναντίος δ' ἐστὶ ταῖς πλείσταις καὶ μεγίσταις ἡδοναῖς.

ΚΛ. Ὀρθότατα λέγεις.

ΑΘ. Ἆρ' οὖν οὐκ ἂν νομοθέτης, καὶ πᾶς οὗ καὶ σμι-

τοιοῦτον ἐν αὐτῷ] Utilitatem quandam ad eam æquiparandam, quam corporis exercitatio præbet. Neutrum *αὐτῷ* referendum ad nomen femininum *διατριβή*, quod frequentissimum etiam Platoni est. Sic ii. 1. *τούτου* ponitur, prægresso *παιδεία*, et *οἷς*, prægresso *τάξεων*. ii. 10. *αὐτοῦ*, antecedente *βουλήσεως*. vi. 16. 772. D. *πρέποντα*. x. 8. p. 989. B. *νοῦν τήν τε ἐν ἑνὶ φερομένην κίνησιν, σφαίρας ἐντόρνου ἀπεικασμένα φοραῖς*. xii. 7. 955. E. c. 9. p. 958. E. Vid. Heind. ad Phædon. §. 84. Ast.

τοῦτ' αὐτὸ δὴ νῦν] Ald. Bas. 1. et 2. *δεῖ*, e solemni vocum *δεῖ* et *δὴ* permutatione. Ceterum hic quoque scribendum esse judico *δή νυν* (vid. ad c. 5.); notio enim *τοῦ nunc* in particula *ἤδη* inest. Mox ex Ald. Lov. Bas. 1. et 2. et Cod. Voss. recepimus *ἡμῖν* pro *ὑμῖν*; ita etiam Cornar. vertit: *hoc ipsum itaque nunc, ut apparet, conandum nobis est ut exponamus.* Quæ causa Stephanum adduxerit, ut *ὑμῖν* scriberet, non perspicio; nam si *ὑμῖν* scriptor posuisset, haud dubie *δηλῶσαι* vel simile verbum, non generale illud *φράζειν*, adhibuisset. Ast.

δοξάζεσθαι] Mutandum puto præsens *δοξάζεσθαι* in futurum *δοξάσεσθαι*, aut *δοξασθήσεσθαι*. Steph. Sed verba putandi cum præsente æque ac cum futuro construi constat, vid. Thom. Mag. p. 159. Accedit, quod præsens etiam gravius est futuro. Ficin. vertit: *cum formidamus, ne, dicendo aut faciendo aliquid minus honestum, mali videamur.* Mox *τὸν φόβον* epexegesi inservit, vid. ad c. 6. Deinde corrig. Τί δ' οὔ; Ast.

τὸν φόβον] Articulus *τὸν* expungendus et hic videri posset (ne diceretur *ὃν τὸν φόβον* pro *ὃν φόβον*) nisi talis pleonasmi ejus alia apud hunc ipsum scriptorem extarent exempla. Qua etiam de re antea monui. Steph.

δ' ἐστὶ] *γρ. ἐναντίος δ' ἔτι.* Steph. Adnotatum est in Cod. Voss. *δ' ἔτι*. Ficin. vulgatum expressit vertens: *quorum alter contrarius quidem est doloribus ceterisque timoribus, contrarius est et plurimis ingentibusque voluptatibus.* Ast.

ἆρ' οὖν οὐ καὶ] Vulgo *οὐκ ἂν* legitur, quod, sequentibus indicativis *σέβεται* et *νενόμικε*, locum habere nequit; in ex-

κρὸν ὄφελος, τοῦτον τὸν φόβον ἐν τιμῇ μεγίστῃ σέβει, καὶ καλῶν αἰδῶ τὸ τούτῳ[k] θάῤῥος ἐναντίον[l] ἀναίδειάν τε προσαγορεύει καὶ μέγιστον κακὸν ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ πᾶσι νενόμικεν;

ΚΛ. Ὀρθῶς λέγεις.

ΑΘ. Οὐκοῦν τά τ' ἄλλα πολλὰ καὶ μεγάλα ὁ φόβος ἡμᾶς οὗτος σώζει, καὶ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν ἓν πρὸς ἓν οὐδὲν οὕτω σφόδρα ἡμῖν ἀπεργάζεται. δύο γὰρ οὖν ἐστὸν τὰ τὴν νίκην ἀπεργαζόμενα, θάῤῥος μὲν πολεμίων, φίλων δὲ φόβος αἰσχύνης πέρι κακῆς.

ΚΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΑΘ. Ἄφοβον ἡμῶν ἄρα δεῖ γίγνεσθαι καὶ φοβερὸν ἕκαστον· ὧν δ' ἑκάτερον ἕνεκα, διῃρήμεθα.

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΑΘ. Καὶ μὴν ἄφοβόν γε ἕκαστον βουληθέντες ποιεῖν, III. ii. 225.

—h μέντοι f.—i γε om 𝔥.—k τούτωι Av et γρ Ω: τούτων *s.—l ἐναντίον om f.—

emplis enim, quæ viri docti citant, ut probent, ἂν etiam indicativo præsentis jungi (v. Matthiæ Gr. Gr. p. 882.), vel mendum subest, vel ἂν ad aliud quid trahi debet, ut in Alcibiad. ii. p. 142. E. κινδυνεύει γ' ἂν—φρόνιμός τις εἶναι ἐκεῖνος ὁ ποιητής, ubi ἂν ad φρόνιμος εἶναι refertur; Tim. 26. B. οὐκ ἂν οἶδα εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν, ubi per hyperbaton ἂν cum οἶδα conjunctum est, quum ad δυναίμην pertineat. Quod verissimum nobis visum est, id reposuimus, οὐκ ἂν in οὐ καὶ mutato; sæpissime enim factum est, ut literæ præcedentis et sequentis vocis vel permutarentur inter se vel conjungerentur. Similiter Symposii locum p. 90. ed. nostr. sanandum esse puto, ubi vulgo scribitur: οἶδεν ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο οὐ σειληνῶδες σφόδρα γε; Ita corrigo: οἶδε· πῶς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο οὐ σειληνῶδες; σφόδρα γε (ut Alcibiades sibimet ipse respondeat, h. e. id quod contenderat, affirmet). Ast.

σέβεται καλῶν] Vulgo scribitur σέβει καὶ καλῶν, quod vel in σέβεται καλῶν vel in σέβει καὶ καλεῖ mutandum esse apparet; posterius confirmare videtur Ficin. qui vertit: *nonne igitur et legislator et quivis alius—hunc timorem maximo honore colat vocetque pudorem.* In hoc igitur loco, ut in pluribus aliis, ubi in scriptura constituenda hæreas, librorum scriptorum subsidium exspectare oportet. Ceterum præpositio ἐν nomini τιμῇ apposita est ita, ut, si rem ex nostro sermone æstimes, redundet. Sic ix. 17. fin. δήσας ἐν πέδαις. x. 13. p. 906. B. ἐν—ἐπῳδαῖς. xii. 6. p. 953. C. διαφέρον ἐν καλλοναῖς. Cf. Hemsterhus. ad Lucian. t. ii. p. 523. Brunck. ad Œd. T. 1112. Porson. ad Eurip. Orest. 1018. Med. 629. et Wolf. ad Xenoph. Hellen. p. 114.—Mox post τὸ interposui δὲ, sensu jubente. Ita et Ficin. *confidentiam vero.* Simul e Cod. Voss. pro τούτων recepi τούτῳ, quod itidem Ficin. confirmat. Ast.

ἓν πρὸς ἓν] Ficin. *si alterum alteri comparetur.* Plene Herodot. iv. 50. ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν. Similiter iv. 1. p. 705. B. ἀνθ' ἑνὸς ἕν. V. 9. p. 738. E. ἓν πρὸς ἕν. Epinom. c. 3. 976. E. μία γάρ, ὡς εἰπεῖν, πρὸς μίαν. Cf. interpp. ad Gregor. Corinth. p. 264. ed. Schäfer. et nostra ad Polit. i. 5. Ast.

αἰσχύνης πέρι κακῆς] *Turpis infamiæ causa,* h. e. μὴ αἰσχύνῃ κακῇ περιπέπτωσιν. Αἰσχύνη jam per se significat etiam *dedecus,* infamiam, ut αἰσχύνην περιάπτειν (vid. Gottleber. ad Thucyd. Orat. Funebr. p. 84.); sed propter prægressa, ubi de pudore sermo erat, appositum est κακῆς. Ast.

φόβων πολλῶν τινῶν εἰς φόβον ἄγοντες αὐτὸν μετὰ νόμου, τοιοῦτον ἀπεργαζόμεθα.

ΚΛ. Φαινόμεθα.

ΑΘ. Τί δ' ὅταν ἐπιχειρῶμέν τινα φοβερὸν ποιεῖν μετὰ δίκης, ἆρ' οὐκ ἀναισχυντίᾳ ξυμβάλλοντας αὐτὸν καὶ προσγυμνάζοντας νικᾶν δεῖ[m] ποιεῖν διαμαχόμενον αὑτοῦ[n] ταῖς ἡδοναῖς; ἢ τῇ μὲν διαίτῃ[o] τῇ ἐν αὑτῷ προσμαχόμενον καὶ νικῶντα αὐτὴν δεῖ τέλεον οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν, ἄπειρος δὲ δή που καὶ ἀγύμναστος ὢν τῶν τοιούτων ἀγώνων ὁστισοῦν οὐδ' ἂν ἥμισυς[p] ἑαυτοῦ[q] γένοιτο πρὸς ἀρετήν;

[m] δεῖ νικᾶν r.—[n] αὐτοῦ...προσμαχόμενον om Ξ.—[o] δειλίαι γρ ΑΩ.—[p] ἥμισυς ΑΩfh

φόβων—εἰς φόβον] Intolerabile videbitur εἰς φόβον φόβων πολλῶν τινῶν. Quocirca Heindorf. in Specim. Conject. in Platon. p. 30. legendum conjiciebat: φοβερῶν πολλῶν τινῶν εἰς φόβον ἄγοντες. Nobis vero in vocabulo φόβον vestigia vocis θόρυβον indagasse videbamur. Sic enim Polit. iii. 20. p. 413. E. ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν, εἰ φοβεροί, οὕτω νέους ὄντας εἰς δείματ' ἄττα κομιστέον. Igitur esset φόβων πολλῶν εἰς θόρυβον: *in tumultum, ubi multa timenda sunt*, h. e. plenum timoris ac periculi. Sed nunc in vulgata scriptura, quam Ficin. quoque confirmat vertens: *in multarum terrorem formidinum*, acquiesco, quum creberrimæ in his libris inveniantur hujus generis perissologiæ. Sic ii. 3. p. 657. B. ὡς ἡ τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης ζήτησις τοῦ καινῇ ζητεῖν ἀεὶ μουσικῇ χρῆσθαι cet. c. 4. p. 658. C. αὐτήκοος αὐτός. v. 6. p. 734. C. ἡ βούλησις τῆς αἱρέσεως τῶν βίων. c. 9. p. 738. D. οἰκειῶνται καὶ γνωρίζωσιν, οὗ μεῖζον οὐδὲν πόλει ἀγαθὸν, ἢ γνωρίμους αὐτοὺς αὐτοῖς εἶναι. c. 14. p. 746. E. οὐδ' ἐκεῖνα φοβητέα δείσαντα τὴν δόξασαν ἂν γίγνεσθαι σμικρολογίαν. vi. 11. p. 764. C. ἐπιμελητὰς—τῆς περὶ ταῦτα ἐπιμελείας. c. 15. p. 772. C. μέχριπερ ἂν τέλος ἔχειν ἕκαστον δόξῃ τοῦ καλῶς ἐξειργάσθαι. c. 19. p. 776. D. ἥ τε Ἡρακλεωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως. viii. 7. p. 839. D. μὴ δυνατὸν εἶναι δύνασθαι. xi. 4. p. 920. B. ἃ προτροπὴν ἔχει τινὰ ἰσχυρὰν πρὸς τὸ προτρέπειν κακοὺς γίγνεσθαι. c. 9. p. 929. A. Ὃν ἂν θυμὸς ἐπίῃ—τοῦτον ἐπιθυμεῖν ἀπαλλάξαι τῆς αὑτοῦ ξυγγενείας. xii. 6. p. 953. C. ἀξιῶν τι καλὸν ἰδεῖν τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι διαφέρον ἐν καλλοναῖς. Similis est pleonasmus apud Thucyd. vii. 42. τοῖς Συρακοσίοις κατάπληξις ἐγένετο, εἰ πέρας μηδὲν ἔσται σφίσι τοῦ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κινδύνου. Vid. Matthiæ Gr. Græc. p. 439. Itaque φόβων πολλῶν τινῶν εἰς φόβον est: εἰς φόβους πολλούς τινας. Ast.

μετὰ νόμου] I. e. *rite*, ut par est (μετὰ enim cum genitivo nominis constat adverbii partes agere, v. Viger. de Idiotism. p. 641. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 203.) cum sequentibus conjunximus, sicut paulo post ὅταν ἐπιχειρῶμέν τινα φοβερὸν ποιεῖν μετὰ δίκης. Ast.

προσγυμνάζοντας] Int. τῇ ἀναισχυντίᾳ, ut in sequentt. προσμαχόμενον τῇ διαίτῃ; quocirca Steph. sine causa, ut bene jam Boeckhius monuit, προγυμνάζοντας scribi jubebat. Pro αὐτοῦ scripsimus αὑτοῦ. De sententia, vid. A. Gell. Noct. Attic. xv. 2. Ast.

τῇ—διαίτῃ—προσμαχόμενον] Ut hic προσμάχεσθαι τῇ διαίτῃ, ita paullo ante dicitur προσγυμνάζειν τῇ ἀναισχυντίᾳ: ut frustra Steph. conjecerit ibi scribendum προγυμνάζοντα. p. 648. D. αὐτὸ πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο. Boeckh. p. 122.

ἢ τῇ μὲν διαίτῃ] Desidero οὐ post ἤ: ἢ οὐ τῇ μὲν διαίτῃ—προσμαχόμενον—δεῖ τέλεον οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν;—τῇ διαίτῃ, vivendi generi s. rationi, qua voluptati indulgere consuevit. Ficin. aliter videtur legisse, quum verterit: *aut instititutum anteactæ vitæ*. Ast.

οὐδ' ἂν ἥμισυ] Opposita sunt τέλεος et ἥμισυς. vii. p. 806. C. τέλεον γὰρ καὶ οὐδ' ἥμισυν δεῖν τὸν νομοθέτην εἶναι.

σώφρων δὲ ἄρα τελέως ἔσται μὴ πολλαῖς ἡδοναῖς καὶ ἐπιθυμίαις προτρεπούσαις ἀναισχυντεῖν καὶ ἀδικεῖν διαμεμαχημένος καὶ νενικηκὼς μετὰ λόγου καὶ ἔργου καὶ τέχνης ἔν τε παιδιαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς, ἀλλ' ἀπαθὴς ὢν πάντων τῶν[r] τοιούτων;

ΚΛ. Οὔκουν τόν γ' εἰκότα λόγον ἂν ἔχοι.

§. 15. ΑΘ. Τί οὖν; φόβου φάρμακον ἔσθ' ὅς[s] τις θεὸς ἔδωκεν[t] ἀνθρώποις, ὥστε ὁπόσῳ πλέον ἂν ἐθέλῃ[u] τις πίνειν αὐτοῦ, τοσούτῳ[v] μᾶλλον αὐτὸν νομίζειν[w] καθ' ἑκάστην πόσιν δυστυχῆ γίγνεσθαι, καὶ φοβεῖσθαι τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα αὐτῷ πάντα, καὶ τελευτῶντα εἰς πᾶν δέος ἰέναι τὸν ἀνδρειότατον ἀνθρώπων, ἐκκοιμηθέντα δὲ καὶ τοῦ πώματος[x] ἀπαλλαγέντα πάλιν ἑκάστοτε τὸν αὐτὸν γίγνεσθαι; II. 648. III. ii. 226.

ΚΛ. Καὶ τί τοιοῦτον φαῖμεν ἄν, ὦ ξένε, ἐν ἀνθρώποις γεγονέναι πῶμα;

ΑΘ. Οὐδέν· εἰ δ' οὖν ἐγένετό ποθεν, ἔσθ' ὅ τι[y] πρὸς ἀνδρίαν ἦν ἂν[z] νομοθέτῃ χρήσιμον; οἷον τὸ[a] τοιόνδε περὶ αὐτοῦ καὶ μάλα εἴχομεν ἂν αὐτῷ διαλέγεσθαι, Φέρε, ὦ νομοθέτα, εἴτε Κρησίν, εἴθ' οἱστισινοῦν νομεθετεῖς, πρῶτον

r : ἥμισυ *s.—q σεαυτοῦ υ.—r τῶν om s.—s δ pr Ξ.—t ἔδωκεν ΑΩυſƀɼ (cf. p. 495, 14.) : δέδωκεν *s.—u ἔλῃ Α.—v τοσοῦτο υ.—w νομίζειν αὐτὸν ſ.—x πόματος pr Ω : πόματος *s.—y ὅτε s.—z ἂν om Ξ.—a οἷον οὐ τὸ ƀ.—b δαὶ ſ.—c μετὰ om

Unde corrigendum h. l. οὐδ' ἂν ἥμισυς, ut diserte habet Cod. Leid. Hic autem dictum est ἥμισυς πρὸς ἀρετήν, ut τέλεος πρὸς ἀρετήν. Sic h. l. δεῖ τέλεον οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν. iii. p. 678. B. τελέους πρὸς ἀρετὴν ἢ καὶ πρὸς κακίαν γεγονέναι. iv. p. 708. D. πάντων τελεώτατον πρὸς ἀρετὴν ἀνδρῶν. vii. p. 822. E. οὐ τέλεος ὁ τοῦ διαφέροντος πολίτου πρὸς ἀρετὴν γίγνεται ἔπαινος. Alcib. pr. p. 120. E. τελέους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετήν. Boeckh. p. 122.

ἥμισυς] Oppositum τῷ τέλεος πρὸς ἀρετήν. Comparant vero Græci hominem in virtute quavisque facultate sibimet ipsi. Sic c. 15. p. 649. A. αὐτὸν αὑτοῦ ποιεῖ πρῶτον ἵλεως εὐθὺς μᾶλλον ἢ πρότερον. ii. 12. 671. B. Πᾶς δέ γε αὐτὸς αὑτοῦ κουφότερος αἴρεται. iv. 7. p. 715. D. ἀμβλύτατα αὐτὸς αὑτοῦ ὁρᾷ. vii. 7. p. 797. D. μειζόνως αὐτῶν ἀκουσώμεν τε ἡμῶν αὐτῶν. x. 15. 909. D. ὃς (νόμος) ἐλάττω—αὑτῶν τοὺς πολλοὺς—πλημμελεῖν ἂν ποιοίη. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 91. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 148. et Boissonad. ad Philostrat. p. 325. Ἥμισυς ἑαυτοῦ igitur dicitur, qui dimidium ejus facultatis assequitur, quam per se totam assequi posset. Ceterum ἥμισυς pro ἥμισυ Cod. Voss. suppeditavit. Post ἀρετήν puncto est distinguendum. Ast.

σώφρων δὲ κ. τ. λ.] Illustrat hunc locum A. Gell. l. l. ubi inter alia: 'Atque hoc etiam Plato ibidem dicit, non defugiendas esse neque respuendas hujusmodi exercitationes adversum propulsandam vini violentiam, neque ullum unquam continentem prorsum ac temperantem satis fideliter visum esse, cujus vita virtusque non inter ipsa errorum pericula et in mediis voluptatum illecebris explorata sit.' Ast.

πάντων τῶν τοιούτων] Articulum τῶν e Cod. Voss. recepimus. Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἔχει. Ast.

§. 15. πίνειν] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. πίνει. Ast.

μὲν τῶν πολιτῶν ἆρ' ἂν δέξαιο βάσανον δυνατὸς εἶναι λαμβάνειν ἀνδρίας τε πέρι καὶ δειλίας;

ΚΛ. Φαίη που πᾶς ἂν δῆλον ὅτι.

ΑΘ. Τί δέ;[b] μετ' ἀσφαλείας καὶ ἄνευ κινδύνων μεγάλων ἢ μετὰ[c] τῶν ἐναντίων;

ΚΛ. Καὶ τοῦτο μετὰ τῆς ἀσφαλείας ξυνομολογήσει πᾶς.

ΑΘ. Χρῷο δ' ἂν εἰς τοὺς φόβους τούτους ἄγων καὶ ἐλέγχων ἐν τοῖς παθήμασιν, ὥστε ἀναγκάζειν ἄφοβον γίγνεσθαι, παρακελευόμενος καὶ νουθετῶν καὶ τιμῶν, τὸν δὲ ἀτιμάζων, ὅς τίς σοι μὴ πείθοιτο εἶναι τοιοῦτος οἷον σὺ τάττοις[d] ἐν πᾶσι; καὶ γυμνασάμενον[e] μὲν εὖ καὶ ἀν-
III. ii. 227. δρείως[f] ἀζήμιον ἀπαλλάττοις ἄν, κακῶς δὲ ζημίαν ἐπιτιθείς; ἢ τὸ παράπαν οὐκ ἂν χρῷο, μηδὲν ἄλλο ἐγκαλῶν τῷ πώματι;

ΚΛ. Καὶ πῶς οὐκ ἂν χρῷτο, ὦ ξένε;

ΑΘ. Γυμνασία γοῦν,[g] ὦ φίλε, παρὰ τὰ νῦν θαυμαστὴ ῥᾳστώνης ἂν εἴη καθ' ἕνα καὶ κατ' ὀλίγους καὶ καθ' ὁπόσους τις ἀεὶ βούλοιτο· καὶ εἴ τέ τις ἄρα μόνος ἐν ἐρημίᾳ, τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπίπροσθεν ποιούμενος, πρὶν εὖ σχεῖν ἡγού-

𝔥.—[d] τάττοις ΑΞΩυ𝔥𝔯 : τάττεις *ς.—[e] γυμνασάμενον ΑΞΩυ𝔣𝔯 : γυμνασάμενος *ς.

τὸν δὲ] Positum est, ac si *τὸν μὲν* præcesserit, ut solet. Ast.

γυμνασάμενον] Sic libri veteres et Cod. Voss. Stephanus, nisi error est typographicus, falso scribit *γυμνασάμενος*. Etiam Ficin. vertit: *qui strenue exercendo se gesserint*. Mox *μηδὲν ἄλλο ἐγκαλῶν* Ficin. bene vertit: *quamvis nihil habeas eo aliud quod accuses*. Ἄλλο est *præterea*, ut ii. 6. 661. A. *μηδὲ ἄλλο αὐτῷ μηδὲν τῶν λεγομένων ἀγαθῶν γίγνοιτό ποτε*. c. 7. 661. E. *καὶ μηδὲν ἄλλο αὐτῷ τῶν λεγομένων κακῶν ἐγγιγνόμενον*. iv. 7. p. 715. B. Sensus igitur est: *etsi nulla causa est, cur potionem rejicias*. Ast.

γυμνασία] Est *exercitatio*, ut viii. 2. 830. D. *τὰς δὲ οἷόν τινας μείζους γυμνασίας—ποιεῖσθαι προστάξει*. Theæt. p. 169. B. *οὕτω τις ἔρως δεινὸς ἐνδέδυκε τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας*. *Παρὰ τὰ νῦν*, int. *γυμνάσια*, ita positum, ac si *γυμνάσια*, non *γυμνασία*, præcesserit. Ast.

ῥᾳστώνης] *Ob facilitatem*, pendet ex adjectivo *θαυμαστή*, ut solent verba et nomina genitivo jungi, quando causa indicatur. Sic *μακάριε τῆς ξυνουσίας* apud Philostrat. Heroic. p. 16. ubi v. Boissonad. Cf. Suidas v. *μακαρίζω* et Phavorin. v. *ἄγαμαι*. Ast.

τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπίπροσθεν ποιούμενος] Est *pudore se tegens* s. *celans*, h. e. pudenter aliorum oculis se subducens. Ἐπίπροσθεν ποιεῖσθαί τι est *aliquid ante se collocare*, h. e. aliquid obtendere, ut tectus lateas (sic apud Xenoph. Cyropæd. i. 4. 24. iii. 3. 28.) *post alterum se occultare*. Unde *ἐπίπροσθεν γίγνεσθαι* est *obstaculo esse*, h. e. obesse, officere, impedire, ut apud Alcidam. Orat. de Sophist. t. viii. p. 84. Gorg. 523. D. Vid. Reisk. Animadv. v. iv. p. 28. sq. Hinc *αἰσχύνην ἐπίπροσθεν ποιεῖσθαι* proprie est: *pudorem sibi obtendere, post pudorem quasi se occultare*, h. e. pudenter se subducere, vel pudore

μενος ὁρᾶσθαι μὴ δεῖν, οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο, πῶμα μόνον ἀντὶ μυρίων πραγμάτων παρασκευαζόμενος, ὀρθὸν[h] ἄν τι[i] πράττοι, εἴ τέ τις ἑαυτῷ πιστεύων φύσει καὶ μελέτῃ καλῶς παρεσκευάσθαι[k] μηδὲν ὀκνοῖ μετὰ ξυμποτῶν πλειόνων γυμναζόμενος ἐπιδείκνυσθαι τὴν ἐν τῇ τοῦ πώματος[l] ἀναγκαίᾳ διαφθορᾷ[m] δύναμιν ὑπερθέων καὶ κρατῶν, ὥστε ὑπ' ἀσχημοσύνης μηδὲ ἓν σφάλλεσθαι μέγα μηδ' ἀλλοιοῦσθαι δι' ἀρετήν, πρὸς δὲ τὴν ἐσχάτην πόσιν ἀπαλλάττοιτο πρὶν ἀφικνεῖσθαι, τὴν ἁπάντων[n] ἧτταν φοβούμενος ἀνθρώπων τοῦ πώματος.[o]

ΚΛ. Ναί· σωφρονοῖ[p] γάρ, ὦ ξένε, καὶ ὁ τοιοῦτος οὕτω πράττων.

ΑΘ. Πάλιν δὴ πρὸς τὸν νομοθέτην λέγωμεν τάδε, Εἶεν, II. 649.
ὦ νομοθέτα, τοῦ μὲν δὴ φόβου σχεδὸν οὔτε θεὸς ἔδωκεν III. ii. 228.
ἀνθρώποις τοιοῦτον φάρμακον οὔτε αὐτοὶ μεμηχανήμεθα. τοὺς γὰρ γόητας οὐκ ἐν θοίνῃ λέγω· τῆς δὲ ἀφοβίας καὶ τοῦ λίαν θαῤῥεῖν καὶ ἀκαίρως ἃ μὴ χρή, πότερον ἔστι πῶμα, ἢ πῶς λέγομεν;[q]

ΚΛ. Ἔστι, φήσει που, τὸν οἶνον[r] φράζων.

—[f] ἀνδρεῖος h.—[g] οὖν (ὡς) v.—[h] ὀρθῶς Ahr: ὀρθὸν Ω.—[i] τις r.—[k] παρασκευάσασθαι pr Ω.—[l] πόματος pr Ω.—[m] διαφορᾶι ΑΩυfhr.—[n] πάντων ΑΩυhr et anteposito ἧτταν f.—[o] πόματος, ut solent, pr ΑΩ.—[p] σωφρονοῖ ΑΞΩfhr: σωφρονεῖ *s.—[q] τοῦ

impediri, quominus prodeas vel aliquid facias. Sic v. 4. p. 732. B. μηδεμίαν αἰσχύνην ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ποιούμενον. Male verterunt Ficinus: *pudorem plurimi faciens*, et Cornarius: *pudorem sibi ob oculos ponens*. Ast.

διαφορᾷ] Vulgo διαφθορᾷ. Ficin. vero διαφορᾷ legit vertens: *in necessaria differentia*. Hinc Steph. marg. adscripsit: 'Al. διαφορᾷ.' Significatur vero discrimen vel commutatio virtutis in pravitatem, fortitudinis in formidinem per vinum fieri solita (τοῦ πόματος est enim passive positum: a potu proficiscens, ut paulo post τὴν ἧτταν τοῦ πόματος. Sic l. ix. 9. et x. 11. ἧττα ἡδονῶν. V. 10. fin. πολέμων φθορά, al.) de qua supra p. 647. E. exposuit. Hinc sequitur μηδ' ἀλλοιοῦσθαι δι' ἀρετὴν (*virtutis beneficio* s. ope, vid. Viger. p. 588. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 170.). Ast.

ὑπερθέων] *Superans*; ὑπερθεῖν est enim i. q. ὑπερέχειν, vid. Suid. et Hesych. Cf. Miscell. Observat. v. i. t. ii. p. 152. Similiter iii. 1. p. 677. E. ὑπερπηδᾷν legitur. Mox πρὸς est *circa* s. sub, ut πρὸς ἡμέραν. Duplex vero genitivus ἁπάντων ἀνθρώπων et τοῦ πόματος notandus est. Sic ii. 13. 672. D. αἰδοῦς μὲν ψυχῆς κτήσεως ἕνεκα. viii. 7. 840. B. νίκης ἕνεκα πάλης καὶ δρόμων καὶ τῶν τοιούτων. x. 18. p. 905. B. τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Vid. Heind. ad Cratyl. p. 61.—Mox Cod. Voss. σωφρονοῖ. Ficin. *ita se gerens moderatus evadet*. Ast.

τοῦ μὲν δὴ] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. δεῖ.—τοὺς γὰρ γόητας cet. *præstigiatores enim* (qui tale quid efficere possint) *non in convivio commemoro*. Ast.

τὸν οἶνον φράζων] Sic Cod. Voss. Vulgo φήσει που τὸν οἶνον ὁ φράζων. Ficin. simpliciter vertit: *Vinum esse dicet*. Ast.

ΑΘ. Ἦ καὶ τοὐναντίον ἔχει τοῦτο τῷ νῦν δὴ λεγομένῳ; πιόντα τὸν[s] ἄνθρωπον αὐτὸν αὑτοῦ ποιεῖ πρῶτον[t] ἵλεων εὐθὺς μᾶλλον ἢ πρότερον, καὶ ὁπόσῳ ἂν πλέον αὐτοῦ[u] γεύηται,[v] τοσούτῳ πλειόνων ἐλπίδων ἀγαθῶν πληροῦσθαι[w] καὶ δυνάμεως εἰς δόξαν; καὶ τελευτῶν δὴ πάσης ὁ τοιοῦτος παῤῥησίας[x] ὡς σοφὸς ὢν μεστοῦται καὶ ἐλευθερίας, πάσης δὲ ἀφοβίας, ὥς τε εἰπεῖν τε ἀόκνως ὁτιοῦν, ὡσαύτως δὲ καὶ πρᾶξαι;

ΚΛ. Πᾶς ἡμῖν, οἶμαι, ταῦτ᾽ ἂν συγχωροῖ.

ΜΕ. Τί μήν;

ΑΘ. Ἀναμνησθῶμεν δὴ τόδε, ὅτι[y] δύ᾽[z] ἔφαμεν ἡμῖν ἐν ταῖς ψυχαῖς δεῖν[a] θεραπεύεσθαι, τὸ μὲν ὅπως ὅτι μάλιστα[b] θαῤῥήσομεν, τὸ δὲ τοὐναντίον ὅτι[c] μάλιστα φοβησόμεθα.

ΚΛ. Ἃ τῆς αἰδοῦς ἔλεγες, ὡς οἰόμεθα.

ΑΘ. Καλῶς μνημονεύετε. ἐπειδὴ δὲ τήν τε ἀνδρίαν[d]
III. ii. 229. καὶ τὴν ἀφοβίαν ἐν τοῖς φόβοις δεῖ καταμελετᾶσθαι, σκεπτέον ἆρα[e] τὸ ἐναντίον ἐν τοῖς ἐναντίοις θεραπεύεσθαι δέον ἂν εἴη.

πρὶ[χ] τὸ β: λέγωμεν mg Ω.—[r] ante φράζων omisi ὁ cum A.—[s] τὸν om f et γρ Ω.—[t] πρῶτον om ђ.—[u] αὐτοῦ πλέον ɼ.—[v] γεύοιτο ɼ.—[w] πληροῦται ƨ.—[x] παῤῥησίας om ɼ.—[y] ὅτι δύο om υ.—[z] δύ᾽, ut solent, Aɼ cum corr Ω: δύο ƨ.—[a] δεῖ f.—[b] τὸν μὲν ὅτι μάλ. ɼ.—[c] ὅ pr Ω.—[d] ἀνδρείαν, ut solet, Ω.—[e] ἄρα AΞΩ.—[f] τὸ γοῦν fђɼ.

πιόντα τὸν ἄνθρωπον] Cf. Clemens Alexandr. Pædag. ii. 1. p. 180. (153. A. Sylb.) et Eustath. ad Iliad. T. p. 1242. 34. qui sententiam hujus loci expressit. Ante πιόντα intelligenda est particula explicationi inserviens, nempe, videlicet. Ast.

ἵλεων] Vinum est enim hilaritatis dulce seminarium, ut dicit Varro Fragm. t. i. p. 272. Bip. Cf. l. ii. p. 666. B. C. et Lambin. ad Horat. t. i. p. 188. C. D. t. ii. p. 224. C. ed. Francof. Vini laudes celebrantur apud Athen. ii. 2. et p. 35. D. Ast.

πᾶς ἡμῖν—ξυγχωροίη] Ald. Lov. et Cornarium secuti hæc verba Atheniensi assignavimus, et Τί μήν Cliniæ. Ficin. Bas. 1. 2. Stephan. verba πᾶς—ξυγχωροίη (vulgo συγχωροῖ scribitur) Cliniæ assignant et Τί μήν Megillo; sed Megilli in hoc colloquio nullæ sunt partes, nec aliud quid reperitur, quo colloquentis mutatio significetur. Optime vero omnia cohærent, si πᾶς—ξυγχωροίη Atheniensi, verba autem Τί μήν Cliniæ tribueris; accedit, quod illa πᾶς ἡμῖν, οἶμαι, ταῦτ᾽ ἂν ξυγχωροίη nonnisi ejus esse possunt, qui aliquid proposuit, ut significet, neminem fore se existimare, qui de re proposita dubitet. Ast.

§. 16. δύο] Abest ab Ald. Lov. Bas. 1. et 2. sed sensus id postulat et Ficin. expressit vertendo: *duo quædam esse.* Mox Cod. Voss. θαῤῥήσωμεν, solœc. Ast.

ἃ τῆς αἰδοῦς ἔλεγες] Scil. ταῦτα νῦν ἀναμιμνήσκεις. Ad ἃ τῆς αἰδοῦς int. ὄντα: *quæ pudoris esse* s. ad pudorem pertinere *dixisti*; et referuntur hæc ad verba prægressa τὸ δὲ τοὐναντίον, ὅτι μάλιστα φοβησόμεθα. Ast.

τὶ ἐναντίον] Sic scripsimus pro εναν-

ΚΛ. Τό γ' οὖν[f] εἰκός.

ΑΘ. Ἃ παθόντες ἄρα πεφύκαμεν διαφερόντως θαῤῥαλέοι τ' εἶναι καὶ θρασεῖς, ἐν τούτοις δέον ἄν, ὡς ἔοικ',[g] εἴη τὸ μελετᾷν ὡς ἥκιστα εἶναι ἀναισχύντους τε καὶ θρασύτητος γέμοντας, φοβεροὺς δὲ[h] εἰς[i] τό τι[k] τολμᾷν ἑκάστοτε λέγειν ἢ πάσχειν ἢ καὶ δρᾷν αἰσχρὸν ὁτιοῦν.[l]

ΚΛ. Ἔοικεν.

ΑΘ. Οὐκοῦν ταῦτά ἐστι πάντα ἐν οἷς ἐσμὲν τοιοῦτοι, θυμός, ἔρως, ὕβρις, ἀμαθία, φιλοκέρδεια, δειλία, καὶ ἔτι τοιάδε,[m] πλοῦτος, κάλλος, ἰσχύς, καὶ πάνθ' ὅσα δι' ἡδονῆς αὖ μεθύσκοντα παράφρονας ποιεῖ. τούτων δ' εὐτελῆ τε καὶ ἀσινεστέραν[n] πρῶτον μὲν πρὸς τὸ λαμβάνειν πεῖραν, εἶτα εἰς τὸ μελετᾷν, πλὴν τῆς ἐν οἴνῳ βασάνου καὶ παιδιᾶς τίνα ἔχομεν ἡδονὴν εἰπεῖν ἔμμετρον μᾶλλον, ἂν καὶ ὁπωστιοῦν μετ' εὐλαβείας γίγνηται; σκοπῶμεν γὰρ δή. δυσκόλου ψυχῆς καὶ ἀγρίας, ἐξ ἧς ἀδικίαι μυρίαι γίγνονται, πότερον ἰόντα[o] εἰς τὰ ξυμβόλαια πεῖραν λαμβάνειν, κιν-

—[g] ἔοικ' A et γρ Ω : ἔοικεν *ς.—[h] δ' υἧ.—[i] εἰς om f.—[k] τι add AΞυϳἧ𝔯 et rc Ω. —[l] ὁτιοῦν αἰσχρόν 𝔯.—[m] ἔτι τὰ τοιάδε ς.—[n] ἀσινέστερα f.—[o] ἰόντα Aἧ et corr Ω :

τέον τὸ ἐναντίον, quod sensum non habet, Ficinum secuti, qui vertit: *considerandum, numquid—conveniat.* Rectius tamen scribi judico σκεπτέον ἄρα, εἰ τὸ ἐναντίον (pudor) ἐν τοῖς ἐναντίοις (in rebus pudoris contrariis) θεραπεύεσθαι δέον ἂν εἴη. Ἄρα apodosin facit, ut apud Xenophont. Cyropæd. i. 3. 2. ἐρωτώσης δὲ τῆς μητρός αὐτον—ἀπεκρίνατο ἄρα ὁ Κῦρος. viii. 4. 7. ὥστε ἐπεὶ ἐδεδειπνήκεσαν—εἶπεν ἄρα ὁ Γωβρύας cet. In prægressis pro τήν τε ἀνδρίαν in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. scriptum extat τήνδε ἀνδρείαν. Ast.

τό γ' οὖν εἰκὸς] Articulus redundat, vid. c. 6. Mox pro δέον ἂν Ald. Lov. Bas. 1. et 2. δὲ, ἄν. In iisdem scribitur εἰς τὸ τὶ τολμᾷν, Cod. Voss. εἰς τὸ τί τολμᾷν. Ficin. *cogitandum videtur, ut quam minime impudentes et audaces simus, sed contra formidolosi ad dicendum aut patiendum aut agendum quicquam turpe.* Ast.

[δειλία]] Quomodo ignavia vel timiditas in rerum numerum referri possit, quæ audaces nos reddant, equidem nescio. Sed natum mihi videtur δειλία e postremis vocis prægressæ φιλοκέρδεια syllabis. Ast.

μεθύσκοντα] Bene Ficin. *voluptatis ebrietate quadam homines amentes faciunt.* Illustrat hæc Gataker. Advers. Miscell. c. 5. Opp. Crit. p. 459. C. D. E. Vid. ad c. 10. Ast.

τούτων δ' εὐτελῆ] Construe: τίνα ἡδονὴν ἔχομεν εἰπεῖν μᾶλλον ἔμμετρον (τῆς ἐν οἴνῳ βασάνου καὶ παιδιᾶς) πρῶτον μὲν πρὸς τὸ λαμβάνειν πεῖραν τούτων εὐτελῆ τε καὶ ἀσινεστέραν, εἶτα εἰς τὸ μελετᾷν. Cornar. vertit: *horum autem ut primum quidem levem et minus noxiam experientiam sumamus, deinde vero ipsa exerceamus, quam magis concinnam voluptatem dicere possumus, quam experientiam et lusum, qui in vino contingit, si quomodocunque cum cautione fiat?* In Ald. Lov. Bas. 1. et 2. vitiose legitur ἀσυνεστέραν et γίγνεται. Ast.

ἰόντας] Cod. Leid. ἰόντα: idem et vett. edd. κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν, ξυγγενόμενον, ἐπιτρέποντα αὐτοῦ. Hæ lectiones veræ omnes sunt: nec ulla causa erat cur Steph. plurales numeros reponeret, nisi fecit propter unum κινδυνεύ-

11. 650. δυνεύοντα[p] περὶ αὐτῶν,[q] σφαλερώτερον, ἢ ξυγγενόμενον[r] μετὰ τῆς τοῦ Διονύσου θεωρίας; ἢ πρὸς τἀφροδίσια ἡττη-

ἰόντας s.—[p] κινδυνεύοντας s.—[q] malim αὐτῷ.—[r] ξυγγενομένους s.—[s] ἐπιτρέψαν-

σαντας, quod omnes libri agnoscunt. Hoc retento cetera omnia invitis libris corrigere Steph. maluit, quam in ceteris obsequi codicibus, et de conjectura reponere *κινδυνεύσαντα*. Nos emendamus *ἰόντα, κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν* (*τῶν ξυμβολαίων*), *ξυγγενόμενον, ἐπιτρέποντα αὐτοῦ*. Quibus repositis si reliqueris *κινδυνεύσαντας*, erunt *οἱ ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντες* ipsi filii, filiæ et conjuges. At ipsa *τὰ φίλτατα* sunt liberi et conjuges. V. Valckenaer. ad Phœniss. p. 498. Itaque scribendum *κινδυνεύσαντα*, ut *ἰόντα* etc. In pluralem mutavit, qui *τοὺς κινδυνεύσαντας* putabat ipsos liberos esse conjugesque. Sententia est hæc: *Videamus igitur. Durum et agrestem animum, ex quo sexcentæ injuriæ nascuntur, utrum periculosius est tentare in mercatibus, ubi periclīteris de opibus, an Bacchi festis diebus inter compotationem spectare? An veneri obnoxium periculosius est tentare ea ratione, ut ei tuos ipsius filios filiasque et conjuges permittas, atque ita de carissimis periclīteris, an in symposiis, ubi nihil omnino periclīteris, spectare ejus ingenium?* At ea, quæ distractioribus typis describenda curavi, in Græcis desunt. Lacuna est in aperto posita. Ni fallor, tale quiddam scripserat Plato: *οὕτως ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντα πότερον σφαλερώτερον, ἢ μετὰ τῆς ἐν τοῖς οἴνοις βασάνου καὶ παιδιᾶς, μηδὲν τοπαράπαν κινδυνεύσαντα ἦθος ψυχῆς θεάσασθαι*. Ni exciderint etiam plura. Boeckh. p. 122—124.

ἰόντα] Sic Cod. Voss. pro *ἰόντας*; idem cum Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibet *κινδυνεύοντα—ξυγγενόμενον* et *ἐπιτρέποντα*, quæ Steph. propter *κινδυνεύσαντας* in accusativos pluralis mutavit; satius tamen est, unum ad plura accommodare, quam plura unius causa mutare. Ceterum subjectum est persona indefinita (*man*), vid. ad c. 7. et 12.—*κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν* (int. *τῶν ξυμβολαίων*): ita ut eorum (pactorum s. rerum contractarum) periculum subeas, h. e. in periculum venias, ne defrauderis jacturamque rei familiaris facias. Vulgo scribitur *περὶ αὐτῶν σφαλερώτερον*. Vox vero *σφαλερώτερον* de mendo mihi suspecta est. Etenim pro interrogatione: *nium* periculosius est, hominem pravum in commercio tentare, an festis diebus inter compotationem ejus mores explorare? exspectamus hanc: *nonne periculosius est* cet.; scilicet in interrogatione: utrum—an—, prius, quod ponitur, negatur (at, periculosius esse, hominem pravum in negotio gerendo tentare, quam in compotatione, ineptum esset negare vel dubitare), alterum vero affirmatur. Idcirco pro *σφαλερώτερον* legendum esse puto *ἀσφαλέστερον*: *utrum tutius, hominem pravum in negotio gerendo, an in compotatione tentare*, h. e. nonne tutius est, hominem perversum in compotatione explorare, quam in negotio gerendo (ubi in periculum venis, ne defrauderis)? Sic infra: *τό τε τῆς εὐτελείας καὶ ἀσφαλείας καὶ τάχους διαφέρειν πρὸς τὰς ἄλλας βασάνους*; et in antecedentibus: *τούτων δὲ εὐτελῆ τε καὶ ἀσινεστέραν πρῶτον μὲν πρὸς τὸ λαμβάνειν πεῖραν*. *Ἀσφαλέστερον* haud dubie ab iis in *σφαλερώτερον* mutatum est, qui orationis cohærentiam non perspexissent, ad *κινδυνεύοντα* illud referentes; sic enim libri scribunt: *κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν σφαλερώτερον*. Jam si scribas *ἀσφαλέστερον* hoc sensu: *utrum tutius est*, h. e. nonne periculosius est, *hominem tentare in negotio gerendo, quam in compotatione*, etiam sequentia sensum adipiscuntur convenientem: *nonne periculosius est, hominem libidinosum ita tentare, ut tuos ipsi filios, filias et uxorem tradas*, sc. quam in vino eum explorare (ubi libidinosus facillime se prodit). Hoc posterius, quam in vino, omissum est, quia jam præcessit; quocirca pro eo, quod repetendum est: num tutius s. nonne periculosius est cet. etiam ponere possumus: an tutum est, libidinosum ita tentare, ut filios, filias et uxorem ei tradas. Et ita nihil amplius desidero. Ast.

μετὰ τῆς τοῦ Διονύσου θεωρίας] *Bacchi festis diebus*; *θεωρία* est enim i. q. *ἑορτή*, vid. Schol. Ruhnk. ad Polit. p. 185. et nostra ad Polit. viii. 8. p. 556. D. Præpositio vero *μετὰ* cum genitivo instrumentum indicat (v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 199.); namque compotatio Bacchi diebus festis solita est, id, quo tentatur homo perversus; ebrietas videlicet *operta recludit*. Ast.

μένης τινὸς ψυχῆς βάσανον λαμβάνειν, ἐπιτρέποντα[s] αὐτοῦ θυγατέρας τε καὶ υἱεῖς καὶ γυναῖκας, οὕτως ἐν τοῖς φιλτάτοις[t] κινδυνεύσαντα,[u] ἦθος ψυχῆς θεάσασθαι; καὶ μυρία δὴ λέγων οὐκ ἄν τίς ποτε ἀνύσειεν, ὅσῳ διαφέρει τὸ μετὰ παιδιᾶς τὴν ἄλλως ἄνευ μισθοῦ ζημιώδους θεωρεῖν. καὶ δὴ καὶ[v] τοῦτο μὲν αὐτὸ περί γε τούτων οὔτ' ἂν Κρῆτας οὔτ' ἄλλους ἀνθρώπους οὐδένας οἰόμεθα ἀμφισβητῆσαι, μὴ οὐ πεῖράν τε ἀλλήλων ἐπιεικῆ ταύτην εἶναι τό τε τῆς εὐτελείας καὶ ἀσφαλείας καὶ τάχους διαφέρειν πρὸς τὰς ἄλλας βασάνους. III. ii. 220.

ΚΛ. Ἀληθὲς τοῦτό γε.

ΑΘ. Τοῦτο μὲν ἄρ' ἂν τῶν χρησιμωτάτων[w] ἓν εἴη, τὸ γνῶναι τὰς φύσεις τε καὶ ἕξεις τῶν ψυχῶν, τῇ τέχνῃ ἐκείνῃ ἧς ἐστὶ ταῦτα θεραπεύειν· ἔστι δέ που, φαμέν, ὡς οἶμαι, πολιτικῆς. ἢ γάρ;

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

[s]τας αὐτῶν *s.—[t] φυλάττοις f.—[u] κινδυνεύσαντες ΑΩυfhr: κινδυνεύσαντας s.—[v] om s.—[w] τῶ χρησιμωτάτω pr Ξ.

αὐτοῦ] Sic libri veteres, quod male Steph. quum plurales ἐπιτρέποντας—κινδυνεύσαντας, posuisset, in αὐτῶν mutavit. Ast.

ἐν τοῖς φιλτάτοις] τὰ φίλτατα sunt *liberi et conjuges*, ut apud Æschin. contra Ctesiph. t. iii. p. 470. ὁ τὰ φίλτατα καὶ οἰκειότατα σώματα μὴ στέργων. Pro υἱεῖς Atticum restitui υἱέας. Pro γυναῖκας vero haud scio an γυναῖκα scribendum sit. Ficin. ut vidimus, hanc vocem ignorat. Ast.

τηνάλλως] Est *temere*, nullo certo consilio; ἄλλως est enim, ubi definito cuipiam opponitur, *omnino*, et ad τὴν ἄλλως intelligendum ὁδὸν (viam, i. e. rationem) φέρουσαν. Sic Theætet. 172. E. οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τηνάλλως, ἀλλ' ἀεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ. Demosth. Olynth. iii. p. 134. t. i. τηνάλλως προῄρημαι λέγειν. Philipp. ii. p. 73. ἵνα τηνάλλως ἀδολεσχῶ. Cf. Bergler. ad Alciphr. i. 19. p. 72. sq. Ruhnk. ad Tim. p. 198. et Coray ad Heliodor. p. 141. Ast.

καὶ δὴ καὶ τοῦτο] Sic Bas. 2. et Cod. Voss. In ceteris libris alterum καὶ desideratur. Mox τό τε τῆς εὐτελείας est i. q. κατά τε τὴν εὐτέλειαν cet. Vid. ad c. 8. Ast.

ΝΟΜΟΙ,

Β.

Steph. ii. 652. Bek. iii. ii. 231. §. 1. Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, σκεπτέον ἐκεῖνο[a] περὶ αὐτῶν, πότερα τοῦτο μόνον ἀγαθὸν ἔχει, τὸ κατιδεῖν πῶς ἔχομεν τὰς φύσεις, ἢ καί τι μέγεθος ὠφελείας[b] ἄξιον πολλῆς σπουδῆς ἔνεστ' ἐν[c] τῇ κατ' ὀρθὸν χρείᾳ τῆς ἐν οἴνῳ συνουσίας. τί οὖν δὴ λέγομεν; ἔνεσθ', ὡς ὁ λόγος ἔοικε βούλεσθαι σημαίνειν· ὅπῃ δὲ καὶ ὅπως, ἀκούωμεν προσέχοντες τὸν νοῦν, μή πῃ παραποδισθῶμεν ὑπ' αὐτοῦ.

ΚΛ. Λέγ'[d] οὖν.

ΑΘ. Ἀναμνησθῆναι τοίνυν ἔγωγε πάλιν ἐπιθυμῶ τί ποτε λέγομεν ἡμῖν εἶναι τὴν ὀρθὴν παιδείαν. τούτου[e] γάρ,
ii. 653. ὥς γ' ἐγὼ τοπάζω τὰ νῦν, ἔστιν ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι τούτῳ καλῶς κατορθουμένῳ σωτηρία.

iii. ii. 232. ΚΛ. Μέγα λέγεις.

[a] ἐκείνω f.—[b] ὠφελίας, ut solet, Ω cum corr Ξ.—[c] ἔνεστ' ἐν A, ἔνεστιν ἐν ΞCfh r: ἔνεστι s.—[d] λέγ' A.—[e] τοῦτο ΞΩvfhr et. corr (ut videtur) A.—[f] τοῦτ' f.

§. 1. *ἔνεστιν ἐν τῇ—χρείᾳ*] Sic Cod. Voss. vulgo *ἐν* abest. Mox interrogatio *τί οὖν δὴ λέγομεν* orationem animat; vid. ad i. 5. Ast.

μή πη παραποδισθῶμεν] *Ne eo irretiamur*, h. e. deludamur. Sic Epist. vii. 330. B. *μή πη παραποδισθείη* (*ne irretiretur orationis meæ laqueis*, h. e. ne captaretur ac deciperetur). Quocirca recte Pollux ix. 134. p. 1119. explicat voce *ἐξαπατηθῶμεν*. Ast.

τούτου] Spectat ad *τὴν ὀρθὴν παιδείαν*, vid. ad i. 14. Ceterum Steph. adnotat: 'Al. *τοῦτο*, quod magis placet.' Sed recte habet *τούτου*. Ast.

μέγα λέγεις] Int. *τι*, ut c. 3. p. 657. A. *θαυμαστὸν λέγεις*. iii. 6. p. 685. A. *Οὐ πάνυ ῥᾴδιον ἐρωτᾷς*. Ast.

ΑΘ. Λέγω τοίνυν τῶν παίδων παιδικὴν εἶναι πρώτην αἴσθησιν ἡδονὴν καὶ λύπην, καὶ ἐν οἷς ἀρετὴ ψυχῇ καὶ κακία παραγίγνεται πρῶτον, ταῦτ'[f] εἶναι· φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαίους,[g] εὐτυχὲς ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο· τέλεος[h] δ' οὖν ἔστ'[i] ἄνθρωπος ταῦτα καὶ τὰ[j] ἐν τούτοις πάντα κεκτημένος ἀγαθά. παιδείαν δὴ λέγω τὴν παραγιγνομένην πρῶτον[k] παισὶν ἀρετήν, ἡδονὴ δὲ[l] καὶ φιλία καὶ λύπη καὶ μῖσος ἂν ὀρθῶς ἐν ψυχαῖς ἐγγίγνωνται μήπω δυναμένων λόγῳ[m] λαμβάνειν, λαβόντων δὲ τὸν

—[g] βεβαιοῦ r.—[h] τέλεος ΑΞΩυfh : τέλειος *r.—[i] ἔστ' Α : ἔστιν *r.—[j] τὰ om Ξ. —[k] πρώτην Ω, πρώτην f.—[l] δὴ Ωυfhr.—[m] ἐν λόγῳ r.—[n] ἐμὴν ὀρθῶς ΑΩυfhr :

πρῶτον ταῦτ' εἶναι] Steph. affert lectionem πρώτην, quæ nullius est pretii. Sanatur locus interpungendo: παραγίγνεται πρῶτον, ταῦτ' εἶναι. Ita mox παιδείαν δὴ λέγω τὴν παραγιγνομένην πρῶτον παισὶν ἀρετήν. i. p. 644. A. καὶ δεῖ δὴ τὴν παιδείαν μηδαμοῦ ἀτιμάζειν, ὡς πρῶτον τῶν καλλίστων τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι παραγιγνόμενον. Locum respicit Simplic. in Arist. Physic. vii. fol. 149. A. Boeckh. p. 124.

πρῶτον, ταῦτ' εἶναι] Perperam Steph. ante πρῶτον distinxit, quum hoc verbum ad prægressa pertineat, ut et sequentia docent: τὴν παραγιγνομένην πρῶτον παισὶν ἀρετήν. Ficin. quoque vertit: *in quibus primum virtus et vitium animo innascuntur*. Ald. Lov. Bas. 1. et 2. hæc verba nulla interpunctione separata exhibent. Ast.

εὐτυχὴς] Vulgo εὐτυχὲς, quod in orationis nexum non quadrat; quare εὐτυχὴς (int. ἐστὶ) scripsi, Ficinum secutus, qui vertit, *felix est*. Ast.

βεβαίους] Quod libri omnes habent, Steph. in βεβαιοῦν mutavit, haud dubie propter εὐτυχές: sed notæ sunt δόξαι ἀληθεῖς et βέβαιοι e Platonis libris, ut Tim. 37. B. δόξαι καὶ πίστεις γίγνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς. Nisi vero καὶ ante βεβαίους excidit, ἀληθεῖς δόξας βεβαίους significat *veras opiniones* λογισμῷ *stabilitas* (vid. Men. p. 98. A.). Accusativi sunt absoluti: *quod vero ad prudentiam verasque opiniones stabiles attinet, felix est, cui etiam seni obtigerint*. Ast.

παρεγένετο] Singulare pluralibus φρόνησιν et δόξας non adversatur, propterea quod hæ ut unum et generale quid cogitantur, vid. ad Phædr. p. 370. et ad Polit. ii. 6. p. 368. A. Sic et v. 2. 729. E. δύναται δὲ διαφερόντως ὁ ξένιος ἑκάστων δαίμων καὶ θεὸς τῷ ξενίῳ ξυνεπόμενοι Διΐ. Ceterum expressit hunc locum Cicero de Finib. Bonor. v. 21. 'Præclare enim Plato: *Beatum, cui etiam in senectute contigerit, ut sapientiam verasque opiniones assequi possit*.' Ast.

παιδείαν δὴ λέγω] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 18. p. 591. D. ubi ἐὰν scribitur. Mox vulgo punctum ante ἡδονὴ extat, quod sententiarum nexum tollit; exponitur enim in sequentibus, in quo παιδεία nitatur; quocirca δὲ (i. q. γὰρ), explicationi inserviens, sequentia cum prægressis copulat. Sic v. 7. p. 735. E. μεγίστην δὲ οὖσαν βλάβην. vi. 5. init. 18. p. 775. C. ix. 9. p. 868. E. τούτοις δὲ (est *scilicet*) ξυνέστιος αὐτοῖς μηδέποτε γιγνέσθω. c. 11. p. 872. B. ταύτην δὲ, καθάπερ εἴρηται, τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι. xi. 5. p. 920. E. 12. 933. A. ταῖς δὲ ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων —οὐκ ἄξιον ἐπιχειρεῖν. xii. 8. 956. C. ὁ δὲ φεύγων—τὸ πεμπτομόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος. c. 12. p. 964. E. τοῖς πρεσβυτέροις δὲ ἐξαγγέλους γίγνεσθαι πάντων τῶν κατὰ πόλιν. Vid. Gregor. Corinth. p. 81. Eustath. ad Iliad. A. p. 61. et K. p. 813. 61. Stephan. de Dialect. p. 26. sq. Cf. nostra ad Alcibiad. i. p. 336. et Lexic. Xenophont. t. i. p. 626. Ast.

λόγῳ] Al. λόγον: qui accus. cum ejusdem verbi participio, statim post sequitur. Steph.

λόγῳ λαμβάνειν] Usitata formula λαμβάνειν λόγῳ. V. Legg. i. p. 638. C. Ion. p. 532. E. Parmenid. p. 135. E.

λόγον συμφωνήσωσι τῷ λόγῳ, ὀρθῶς εἰθίσθαι ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἐθῶν· αὕτης θ' ἡ ξυμφωνία ξύμπασα μὲν ἀρετή,

Sophist. p. 249. D. Semper tamen accusativus aut additur aut intelligitur: at h. l. nec additur ullus nec potest intelligi. Accedit quod illud λαβόντων δὲ τὸν λόγον inferri non poterat, si præcesserat λόγῳ λαμβάνειν, sed si λόγον λαμβάνειν. Hoc igitur repono ex Euseb. Præp. Ev. xii. p. 592. ubi v. Viger. Omnem dubitationem tollit Rep. iii. p. 401. D. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκων, τούτων ἕνεκα κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφὴ, ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅ,τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία, καὶ ἐῤῥωμενέστατα ἅπτεται αὐτῆς, φέροντα τὴν εὐσχημοσύνην, καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, ἐάν τις ὀρθῶς τραφῇ, εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον, καὶ ὅτι αὖ τῶν παραλειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύντων, ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ, καὶ χαίρων καὶ καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν, τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν, καὶ γίγνοιτο καλός τε κἀγαθός· τὰ δ' αἰσχρὰ ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς καὶ μισοῖ, ἔτι νέος ὤν, πρὶν καὶ λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν· ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου, ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν, γνωρίζων δι' οἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφείς; Λόγον λαβεῖν est etiam Legg. i. p. 645. B. Epinom. p. 979. D. Rep. vii. p. 534. B. Theætet. p. 148. D. Fic. vertit: *Rationi consentiant propter superiorem bonorum morum consuetudinem.* Legit igitur ἠθῶν, et ad infin. ὀρθῶς εἰθίσθαι intellexit τῷ s. διὰ τὸ, ut voluit etiam Vigerus. Non assentior: potius illud ὀρθῶς εἰθίσθαι ὑ. τ. π. ἐθῶν est id ipsum, ὃ ξυμφωνοῦσι τῷ λόγῳ. Boeckh. p. 124—126.

λόγον] Ex Eusebio recepi pro λόγῳ, suadentibus quoque Vigero ad Euseb. p. 57. et Boeckhio. Λόγον λαμβάνειν dicitur, qui alicujus rei rationes vel causam percipit, qui causam, cur quid fiat, intelligit. Exempla collegit Boeckhius. Ast.

ξυμφων. τῷ λόγῳ] Est: *et si rationi assentiant, recte se assuefactos,* h. e. educatos *esse convenientibus institutis,* h. e. si educationis suæ causam et perspiciant et probent. Ficin. vertens, *rationi consentiant propter superiorem bonorum morum consuetudinem;* verba ὀρθῶς εἰθίσθαι ita cepit, ut Viger. ad Eusebium: τῷ s. διὰ τὸ εἰθίσθαι; sed recte Boeckhius monuit, ὀρθῶς εἰθίσθαι ὑπὸ τ. π. ἐθῶν id ipsum esse, in quo juvenes cum ratione dicantur consentire. Ast.

αὐτῆς θ' ἡ] Ineptissimum est αὐτῆς θ' ἡ ξυμφωνία: tamen ineptior hæc notula: Fic. *Hæc ipsa consensio.* Invenerat igitur in suis libris, αὐτή θ' ἡ ξυμφωνία. Hinc Steph. 'Legitur etiam αὐτή θ' ἡ ξ. et ita legere malim.' Scribendum potius αὐτὴ ἔσθ' ἡ ξ. ex Euseb. et Fic. *Hæc ipsa consensio universa quidem virtus est.* Male etiam Vigerus ad Euseb. p. 57. conjecit τετραμμένον. Dicit enim Noster, rationis et usus sive consuetudinis universam congruentiam esse virtutem: disciplinam tantum alteram ejus partem esse, et quidem illam, quæ posita sit in eo, ut assuescas amare quæ sint amanda, et fugere quæ fugienda, h. e. *in decente,* ut Fic. transtulit, *circa voluptates et dolores assuetudine.* Hanc dicit τὸ τῆς ξυμφωνίας ταύτης περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τεθραμμένον ὀρθῶς. Τετραμμένον hoc sensu plane non quadrat. Et quod hic dicit τὸ π. τ. ἡ. κ. λ. τεθραμμένον ὀρθῶς, vocat paullo post τὰς ὀρθῶς τεθραμμένας ἡδονὰς καὶ λύπας. Postremo δόξαν, quod est e glossemate, deleo: omittunt enim Cod. Leid. et Euseb. Cf. Heusd. Spec. Crit. p. 102. ubi quod præterea correxit Legg. ix. p. 862. B. ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικᾷ, illud est in Ald. Bas. 1. 2. Boeckh. p. 126.

αὕτη ἔσθ' ἡ] Vulgo αὐτῆς δ' ἡ. Euseb. αὕτη ἔσθ' ἡ, ut Ficin. *hæc ipsa consensio universa quidem virtus est;* unde αὕτη recepimus, ἔσθ' vero omisimus, quia et otiosum est et post ξύμπασα vel ἀρετὴ poni deberet. Sensus est: in hac utriusque (educationis et rationis, παιδείας et λόγου) convenientia s. consensione nititur virtus, singularis vero illa disciplina, quæ ad voluptates et dolores moderandos spectat, et expetenda expetere, fugienda vero fugere nos docet, recte educatio (παιδεία) nuncupatur. Vox ξύμπασα cum ξυμφωνία conjungenda est; consensioni enim generali educationis et rationis, in qua virtus ponitur, singularis opponitur ejus pars, quæ παιδεία dicitur. Hinc τὸ δὲ—τεθραμμένον αὐτῆς ὀρθῶς (h. e. ἡ ὀρθὴ τροφὴ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας; de quo quidem participii usu vid. ad I. 11.) *recta institutio et educatio ad voluptates ac dolores spectans, ut singularis illius pars.* Male Viger. ad Euseb. l. l. pro τεθραμμένον legi voluit τετραμμένον. Ast.

τὸ δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τεθραμμένον αὐτῆς ὀρθῶς, ὥστε μισεῖν μὲν ἃ χρὴ μισεῖν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, στέργειν δὲ ἃ χρὴ στέργειν, τοῦτ' αὐτὸ ἀποτεμὼν τῷ λόγῳ καὶ παιδείαν προσαγορεύων κατά γε τὴν ἐμὴν ὀρθῶς[n] ἂν προσαγορεύοις.

ΚΛ. Καὶ γάρ, ὦ ξένε, ἡμῖν καὶ τὰ πρότερον ὀρθῶς σοι παιδείας πέρι καὶ τὰ νῦν εἰρῆσθαι δοκεῖ.

ΑΘ. Καλῶς τοίνυν. τούτων γὰρ δὴ τῶν ὀρθῶς τεθραμμένων ἡδονῶν καὶ λυπῶν παιδειῶν οὐσῶν χαλᾶται τοῖς ἀν- III. ii. 233.
θρώποις καὶ διαφθείρεται τὰ[o] πολλὰ ἐν τῷ βίῳ, θεοὶ δὲ οἰκτείραντες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον[p] πεφυκὸς γένος

ἐμὴν δόξαν ὀρθῶς *ς.—[o] κατὰ ΑΞΩυfhr.—[p] ἐπίμονον υ.—[q] τάς τε τροφὰς γενομέ-

τῷ λόγῳ] Si sana hæc sunt (malim enim *τοῦ λόγου*: *separans a ratione*, h. e. seorsum a ratione spectans: ὁ λόγος videlicet τῇ παιδείᾳ opponitur quodammodo), ita intelligenda sunt: *separans oratione*, s. orationis causa (ut accuratius de ea seorsum exponatur) *eam a ratione divellens*. Ficin. et Cornar. τοῦ λόγου expresserunt; ille enim vertit: *si per se ipsam seorsum ratione consideratam disciplinam vocaveris*; hic vero: *hanc ipsam si a ratione resecueris*.—Paulo ante pro μέχρι Euseb. ἄχρι. Ast.

ἐμὴν δόξαν] Quidam vet. κατά γε τὴν ἐμὴν, absque subst. δόξαν: quod et alibi subaudiendum relinquitur. Steph.

κατά γε τὴν ἐμὴν] Int. γνώμην s. δόξαν, solemni ellipsi. Sic ix. 6. 862. B. ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικᾷ. Cf. Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 31. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 254. Libri editi δόξαν interponunt, quod recte abest ab Euseb. et Cod. Voss.—Mox ad τὰ πρότερον et τὰ νῦν σοὶ int. εἰρημένα. Bas. 2. pro σοὶ exhibet τοί, operarum, ut videtur, culpa. Ast.

τούτων γὰρ δὴ] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. δέ; sed solet δὴ particulæ γὰρ comitem se adjungere. Ceterum τούτων—λυπῶν genitivi sunt absoluti (vid. ad i. 14.): *quod attinet ad has voluptates et dolores recte institutos*, h. e. ad rectam hanc in voluptatibus ac doloribus educationem, quæ παιδεία dicitur. His explicationis causa adjuncta sunt παιδειῶν οὐσῶν (pro παιδείας οὔσης, propter plurales τούτων—ἡδονῶν καὶ λυπῶν); et ad hoc referenda sunt verba χαλᾶται et διαφθείρεται, ita posita, ac si παιδείας præcesserit, non παιδειῶν: *quod igitur ad hanc circa voluptates et dolores disciplinam attinet, quæ educatio est, plerumque ea in hominum vita remittitur et pervertitur*, s. plerumque eam homines in vita remittunt ac pervertunt. Τὰ πολλὰ est *plerumque*, vid. ad i. 10. Ficinus sensum tantummodo expressit: *hujusmodi vero voluptatum atque dolorum rectam educationem, quæ disciplina dicitur, transgrediuntur homines in vita ac sæpe pervertunt*. Cornar. autem τὰ πολλὰ ad ἡδονῶν et λυπῶν traxit, ita vertens: *pleraque vero ex recte educatis voluptatibus et doloribus, quæ eruditiones sunt, laxantur hominibus et in vita corrumpuntur*. His vero verbis Atheniensis postquam, quæ recta sit educatio, exposuit, viam sibi munit ad sententiam illam, quam supra significaverat, uberius explicandam, legem et modum, a recta educatione præscriptum, qui in vulgari hominum vita tam crebro pervertatur, servari τῇ ἐν οἴνῳ ξυνουσίᾳ, h. e. compotatione, musica et saltatione, quæ cum sacris Deorum conjunctæ sint. Supra enim dixerat: τούτου (τῆς ὀρθῆς παιδείας) ἔστιν ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι τούτῳ (τῇ ξυνουσίᾳ ἐν οἴνῳ) καλῶς κατορθουμένῳ σωτηρία. Ast.

θεοὶ δὲ, οἰκτείραντες] Laudat Clemens Alexandr. Strom. iii. p. 434. (t. i. p. 519. Pott.) et respexit Julian. Orat. iv. p. 152. C. In Ald. Lov. Bas. 1. et 2. desideratur δὲ, Ficin. vero expressit voce *autem*. Ast.

ἀναπαύλας τε αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς, καὶ Μούσας Ἀπόλλωνά τε μουσηγέ-

ἐπίπονον—γένος] Dionys. Halic. de Art. Rhet. c. 1. init. Πανηγύρεις εὕρημα μὲν καὶ δῶρον θεῶν εἰς ἀνάπαυσιν τῶν περὶ τὸν βίον μειζόνων παραδιδόμεναι, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν, οἰκτειράντων θεῶν τὸ ἀνθρώπινον ἐπίπονον γένος. Cf. Epinom. c. 1. p. 973. D. et loca veterum de humanæ vitæ miseriis apud Clement. Alexandr. l. c. Ast.

ἀναπαύλας—αὐτοῖς τῶν πόνων] Thucyd. ii. 38. καὶ μὴν καὶ τῶν πόνων πλείστας ἀναπαύλας τῇ γνώμῃ ἐπορισάμεθα, ἀγῶσι μέν γε καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει. Cf. quæ Strabo disputat de ἀνέσει ἑορταστικῇ l. x. 3. §. 9. t. iv. p. 164. ed. Tzschuck. Ast.

τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς] Non modo ad sententiam, ut plura, verum etiam ad verba simile illud Timoclis Dionysiazusis apud Athen. vi. p. 223. B. Stob. Ecl. Eth. cxxiii. p. 616. Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει, Καὶ πολλὰ λυπήρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει. Sed quænam sunt *αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ τοῖς θεοῖς?* Possit aliquis ita accipere, quasi illæ ἀναπαῦλαι τῶν πόνων a diis concessæ hominibus dicantur esse tamquam ἀμοιβαὶ ἑορτῶν τοῖς θεοῖς, h. e. ***tamquam remunerationes festorum dierum ab hominibus in honorem immortalium celebratorum.*** Sed tota is errarit via. Ipsas enim illas ἀμοιβὰς τῶν ἑορτῶν τοῖς θεοῖς institutas dicit a diis, ut sint hominibus pro ἀναπαύλαις τῶν πόνων: itaque non possunt festorum dierum remunerationes esse hæ ἀναπαῦλαι. Plerique omnes nunc ita accipient, quasi festi dies in honorem immortalium constituti dicantur esse ad remuneranda beneficia accepta ab iis. Sed dubito, an ita potuerit intelligere Græcus homo; dicendum erat in hac sententia: τὰς ἑορτὰς, τῶν ἀγαθῶν ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς. Et omnino nunc Platonis non refert docere, festos dies esse quasi gratiarum actiones ab hominibus habitarum diis: illud docet, esse ab ipsis diis institutos, ut sint mortalibus solatium et requies improbi laboris. Itaque non possum non iis assentiri, qui exponunt *festorum varietates*, h. e. amœnitates. V. Steph. Thes. L. Gr. t. i. p. 391. D. Ita, ni fallor, est Od. Γ. 58. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν Σύμπασι Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης. Obscurius est Sympos. p. 202. E. ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν: ubi ne veteres quidem intellexerunt. Jam si vera est hæc explicatio, τοῖς θεοῖς non jam pendebit a v. ἀμοιβὰς, sed a genitivo ἑορτῶν, ut cepit etiam Fic. Sed in hac structura multo melior fuerit ordo verborum, τὰς τῶν ἑορτῶν τοῖς θεοῖς ἀμοιβὰς. Itaque magnopere vereor, ne margini injectum hoc τοῖς θεοῖς sit a librario, qui illas ἑορτῶν ἀμοιβὰς, ut Plato scripsisse simpliciter poterat, ita intelligeret, ut suppleret τοῖς θεοῖς: quod quo considero magis, eo videtur probabilius. Viderint alii; hoc prope oblitus sum addere, posthac me reperisse omittentem τοῖς θεοῖς Clementem Alex. Stromm. iii. p. 186. 36. Boeckh. p. 126—128.

τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς] Boeckhius explicat *festorum varietates*, h. e. amœnitates, laudans Odyss. Γ. 58. et Sympos. p. 202. E. sed ἀμοιβὴ quomodo *amœnitas* esse possit, non perspicio; est vel *remuneratio*, ita ut genitivus appositus id significet, quod remuneramur (eamque notionem habet apud Homer. et Plat. l. l. in quo, quid Boeckhius difficultatis viderit, profecto haud assequor, quum luce clarius sit, ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν esse *remunerationes sacrificiorum*), vel *vicissitudo*, ut h. l. Sic Stephanus jam recte exposuit *festorum vicissitudines* in Thesaur. L. Gr. t. i. p. 391. D.—Vulgo post ἀμοιβὰς legitur τοῖς θεοῖς, quod a Clemente recte abest, quum in sententiarum nexum non quadret. Haud dubie τοῖς θεοῖς ab iis appositum est, qui verba: τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς ita intellexissent, ac si scriptum esset: ἑορτὰς, τὰς ἀμοιβὰς (remunerationes) τοῖς θεοῖς (dativ. commodi); similiter enim Ficin. vertit: *solemnia videlicet festa vicissim in ipsorum deorum honorem*; et Cornar. *nimirum ut festa diis retribuerent.* Deinde ante τὰς—ἀμοιβὰς perperam vulgo interpungitur; hæc enim verba objectum, quod dicitur, efficiunt verbi ἐτάξαντο, et illa ἀναπαύλας τῶν πόνων appositioni vel explicationi inserviunt: *et festorum vicissitudines ipsis* (mortalibus) *instituerunt* (Dii), *ut requies essent laborum.* Ast.

την καὶ Διόνυσον ξυνεορταστὰς ἔδοσαν, ἵν' ἐπανορθῶνται τὰς τροφὰς γενομένας[q] ἐν ταῖς ἑορταῖς μετὰ θεῶν. ὁρᾷν οὖν[r] χρὴ πότερον ἀληθὴς ἡμῖν κατὰ φύσιν ὁ λόγος ὑμνεῖται τὰ νῦν, ἢ πῶς. φησὶ δὲ τὸ νέον ἅπαν ὡς ἔπος εἰπεῖν τοῖς τε σώμασι καὶ ταῖς φωναῖς ἡσυχίαν ἄγειν οὐ δύνασθαι, κινεῖσθαι δὲ ἀεὶ ζητεῖν καὶ φθέγγεσθαι, τὰ μὲν ἀλλόμενα καὶ σκιρτῶντα, οἷον ὀρχούμενα μεθ' ἡδονῆς καὶ προσπαίζοντα, τὰ δὲ φθεγγόμενα πάσας φωνάς. τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία· ἡμῖν δὲ

νας ΑΞΩυfħr: τὰς γενομένας τροφὰς s.—[r] ἃ ΑΞΩcfħr.—[s] τοὺς om s.—[t] συγχο-

μουσηγέτην] Sic Apollo dicitur in Hymn. Orphic. xxxiv. 6. Μουσαγέτη, χοροποιὸς, ἑκηβόλε, τοξοβέλεμνε. Ast.

ἵν' ἐπανορθῶνται] Ut educationem, quæ ipsis obtigit, si depravata fuerit, deorum auxilio (sic μετὰ, v. Abresch. Diluc. Thucyd. t. i. p. 180.) per festos illos dies emendare possint. Præsens ἐπανορθῶνται, prægresso ἔδοσαν præterito, non consilium indicat, quo dii Musas, Apollinem et Bacchum sacrorum socios tribuerint, sed effectum in præsens tempus perdurantem indicat; igitur est: *ita ut—corrigere possint*. Hinc fit, ut sæpenumero veteres post præterita conjunctivum præsentis ponant, ubi actionem in præsens tempus durantem significant, h. e. eventum vel effectum alius actionis, non consilium (quod si indicatur, optativum postulat, propterea quod aliquid est, quod cogitatione comprehenditur). Cf. Matthiæ ad Hymn. Homer. p. 86. Miscell. Philol. t. ii. p. i. p. 84. Gramm. Græc. p. 736. et Heind. ad Protag. p. 502. Ast.

ἀληθὴς ἡμῖν] *Num sermo, quem jam celebramus* (s. proferimus) *natura* (s. per se) *verus sit necne*. De voce ὑμνεῖν vid. nostra ad Polit. i. 8. Ast.

προσπαίζοντα] προσπαίζειν, proprie *blanditiis captare* (alludere, adblandiri, v. Westerhov. ad Terent. Eunuch. iii. 1. 35. et Gebhard. Crepund. iii. 2. Hinc de canibus apud Dion. Chrysost. viii. p. 132. C. ix. p. 139. B.) est *jocari*, ut x. 1. p. 885. C. ἃ τῷ καταφρονεῖν ἡμῶν προσπαίζοντας αὐτοὺς λέγειν μαντεύομαι. Ast.

οὐδὲ ἀταξιῶν] Verba οὐδὲ ἀταξιῶν sunt parenthesi includenda, ut dicta διὰ μέσου, et scribendum αἷς, sc. τάξεσιν. Duo sunt genera ordinatorum motuum, ῥυθμὸς s. numerus, et ἁρμονία s. concentus: ille pertinet ad σχῆμα σώματος, hæc ad μέλος φωνῆς. V. p. 655. A. p. 660. A. Viger. ad Euseb. p. 57. Idem est p. 665. A. nisi quod ibi motum tribuit uni corpori, voci non item. De numeri et harmoniæ definitionibus præterea cf. Sympos. p. 187. A. Sophist. p. 253. A. Phileb. p. 17. C. Rep. v. p. 450. A. Aristotelic. lib. de Mund. c. 5. et inde Appulei. de Mund. p. 66. Elm. Quintilian. ix. 4. p. 185. Bip. Mox Bas. 2. εὔρυθμον: assentiri videntur Stephanus Thes. L. Gr. t. iii. p. 725. H. ubi est: "Ἔνρυθμος—in v. l. ex Plat. de Leg. sed suspectum tamquam male scriptum p. εὔρυθμος,' et Heind. ad Theætet. §. 92. tacite scribens εὔρυθμον. At nusquam apud Platonem legitur εὔρυθμος καὶ ἐναρμόνιος, ubivis ἔνρ. καὶ ἐναρμ. ut ii. p. 655. A. p. 670. B. nec licet dubitare de v. ἔνρυθμος, quamvis de scriptura vocabuli ambigas utrum melius sit ἔνρ. an ἔῤῥ. Ita ἐνριγόω et ἐῤῥιγόω, ἔνρινον et ἔῤῥινον, de quo v. Eustath. ad Il. N. p. 927. Rom. Diog. L. vii. 60. ποίημα δέ ἐστι λέξις ἔμμετρος ἢ ἔνρυθμος. Et, τὸ ἔνρυθμον δὲ εἶναι κ. τ. λ. ubi tamen codd. ἔῤῥυθμος, et edd. ante Menagium εὔρυθμος, quod absonum esse et additum ἔμμετρος et tota sententia ostendit. Hic apte Menagius affert verba Varronis: 'Poema est λέξις ἔνρυθμος.' Addo Procl. Theol. Plat. v. 8. p. 253. τὴν ἔῤῥυθμον χορείαν αὐτῶν ἀνυμνῶν. In Polit. p. 367. τοὺς τῶν θείων ψυχῶν κύκλους ἐν λόγῳ προφερομένους ἐνρύθμως κινεῖσθαι. πάντα δὲ ἀπὸ

II. 654. οὓς εἴπομεν τοὺς[s] θεοὺς συγχορευτὰς[t] δεδόσθαι, τούτους εἶναι καὶ τοὺς δεδωκότας τὴν ἔνρυθμόν[u] τε καὶ ἐναρμόνιον αἴσθησιν μεθ' ἡδονῆς, ᾗ δὴ[v] κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῶν[w] τούτους, ᾠδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλοις[x] ξυνείροντας, χορούς τε ὠνομακέναι[y] παρὰ τῆς χαρᾶς ἔμφυτον ὄνομα.

ρευντὰς Ωf.—[u] εὔρυθμον ττ.—[v] ἤδη Ξfhr.—[w] ἡμῶν ΑΩυfh et pr τ: ἡμῖν *ς.—[x] ἀλλήλοις A: ἀλλήλους *ς.—[y] ante παρὰ omisi τὸ cum pr A.—[z] ἀποδεξώμεθα h

τῶν ψυχῶν ἀρξάμενα ποιήματά ἐστιν Ἀπόλλωνος ἐναρμόνια καὶ ἔρρυθμα. p. 899. εἰς δὲ τὸν ἔμμετρον προάγουσα καὶ ἔρρυθμον ἕκαστα τῶν πραγμάτων ἑρμηνείαν. In Tim. i. p. 13. extr. τὴν δὲ, ἔρρυθμον καὶ ἐμμελῆ. Et, καὶ ἔρρυθμον τὴν οὐρανίαν ἀπεφήνατο κίνησιν. E Marciano Capella jam Steph. l. c. enotavit ἐνρυθμικά: idem de nupt. Mercur. et Philol. ix. p. 190. in Meibomii Musicis: 'Quæ rhythmoides, id est, similia numeris judicantur, quæque tribus vocabulis discernuntur, hoc est, *enrhythmon*, *arrhythmon* et *rhythmoides*.' Cod. Leid. χορηγεῖν ἡμῶν, ut Theætet. p. 179. D. sed proba est vulgata. Simonides apud Schol. Hermog. περὶ ἰδεῶν p. 410. Ξεινοφίλου δέ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει Πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ. Etiam quartum casum secum habet, ut apud Simonidem in Epigrr. Callim. l. 9. Deinde leg. ἀλλήλοις sc. ἡμᾶς, quod unice aptum sensum fundit. Ita Cod. Leid. Ad rem cf. Tim. p. 47. D. Idem χοροῦ etymon habet Etym. M. v. Boeckh. p. 129, 130.

οἷς δὴ ῥυθμὸς] οἷς proprie respicit verba τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων, quocirca αἷς scribendum erat, quod Boeckhius reponi jubebat; sed interpositis οὐδὲ ἀταξιῶν obscurata quodammodo est verborum sequentium ratio ad prægressa, ita ut neutrum poneretur pro feminino, vid. ad i. 14. Ceterum ῥυθμὸς, *numerus*, ut constat, ad corporis κινήσεις s. σχῆμα pertinet, ἁρμονία vero, *concentus*, ad vocis κινήσεις s. μέλος. Cf. ii. 9. p. 665. A. et Polit. iii. 10. ubi v. not. Ast.

ἔνρυθμον] Bas. 1. et 2. εὔρυθμον, quod Stephanus in Thes. G. L. t. iii. p. 725. H. reponendum esse censebat, sine causa. Primum enim εὔρυθμος solet usurpari, si ἄρρυθμος opponitur (ut Polit. iii. 11.) et hoc loco simpliciter de rhythmo agitur, non de εὐρύθμῳ vel ἀρρύθμῳ quæritur. Deinde vox ἐναρμόνιος flagitat ἔνρυθμον s. ἔρρυθμον, ut apud Procl. in Polit. p. 367. Vox ipsa ἔνρυθμος vel ἔρρυθμος satis probæ notæ est; sic enim Diog. L. vii. 60. Vid. Schweighæus. ad Athen. t. vii. p. 439. Ceterum huc in primis facit locus Timæi p. 47. D. ἡ δὲ ἁρμονία, ξυγγενεῖς ἔχουσα φορὰς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις, τῷ μετὰ νοῦ προσχρωμένῳ Μούσαις οὐκ ἐφ' ἡδονὴν ἄλογον, καθάπερ νῦν, εἶναι δοκεῖ χρήσιμος, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γεγονυῖαν ἐν ἡμῖν ἀνάρμοστον ψυχῆς περίοδον εἰς κατακόσμησιν καὶ ξυμφωνίαν ἑαυτῇ ξύμμαχος ὑπὸ Μουσῶν δέδοται· καὶ ῥυθμὸς αὖ διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν καὶ χαρίτων ἐπιδεᾶ γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ἕξιν ἐπίκουρος ἐπὶ ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐδόθη. Cf. Iamblich. vit. Pythagor. 65. p. 51. et Procl. Hymn. in Sol. v. 19. (Antholog. Græc. t. iii. p. 148.). Ast.

ᾗ δὴ κινεῖν] κινεῖν est *commovere*, *excitare* (ad cantum et saltationem). Χορηγεῖν ἡμῖν (Cod. Voss. ἡμῶν; tunc χορηγεῖν esset i. q. χορηγοὺς εἶναι, ut Theæt. 179. D. οἱ γὰρ τοῦ Ἡρακλείτου ἑταῖροι χορηγοῦσι τούτου τοῦ λόγου μάλα ἐρρωμένως. Sed rectius habet ἡμῖν, dativus commodi): *deos nobis choros ducere*, choros nostros regere (vid. ii. 9. 665. A.); hoc est enim χορηγεῖν, eaque antiquissima hujus verbi significatio, vid. Demetrius Byzant. apud Athen. xiv. 8. p. 633. B. Cf. Hemsterh. ad Aristophan. Plut. p. 332. et ad Polluc. ix. 41. p. 1005. Quid Atticis fuerit χορηγεῖν, docuerunt præ aliis Spanhem. ad Callimach. p. 363. et Wolf. ad Demosth. Leptin. Prolegom. p. lxxxix. Ast.

ἀλλήλους] Quod ad ἡμῖν spectat, est *nos invicem*, ut Ficin. vertit: *chorumque nobis ducere, cantibus et saltationibus nos invicem copulantes*. Cod. Voss. ἀλλήλοις, quod Boeckhio, ita explicanti, ἀλλήλοις sc. ἡμᾶς, unice aptum videbatur sensum fundere; sed ξυνείρειν cum simplice accusativo construi solet. Ast.

χορούς τε ὠνομακέναι] *Et choros nomine a lætitia ducto eas* (*saltationes*) *nuncupasse* (*deos*). Verbis ὀνομάζειν, καλεῖν, προσερεῖν, apponitur ὄνομα, ut

[§. 2.] Πρῶτον δὴ τοῦτο ἀποδεξώμεθα;[1] θῶμεν παιδείαν εἶναι πρώτην διὰ Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος; ἢ πῶς; III. ii. 234.

ΚΛ. Οὕτως.

ΑΘ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀπαίδευτος ἀχόρευτος ἡμῖν ἔσται, τὸν δὲ πεπαιδευμένον ἱκανῶς κεχορευκότα θετέον;

ΚΛ. Τί[a] μήν;

ΑΘ. Χορεία γε μὴν ὄρχησίς τε καὶ ᾠδὴ τὸ ξύνολόν ἐστιν.

ΚΛ. Ἀναγκαῖον.

ΑΘ. Ὁ καλῶς ἄρα πεπαιδευμένος ᾄδειν τε καὶ ὀρχεῖσθαι δυνατὸς ἂν εἴη καλῶς.

ΚΛ. Ἔοικεν.

ΑΘ. Ἴδωμεν δὴ[b] τί ποτ' ἐστὶ τὸ νῦν αὖ λεγόμενον.

ΚΛ. Τὸ ποῖον δή;

ΑΘ. Καλῶς ᾄδει, φαμέν, καὶ καλῶς ὀρχεῖται· πότερον εἰ[c] καὶ καλὰ ᾄδει καὶ καλὰ ὀρχεῖται, προσθῶμεν ἢ μή;

ΚΛ. Προσθῶμεν.

ΑΘ. Τί δ'; ἂν τὰ καλά τε ἡγούμενος εἶναι καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ αἰσχρὰ οὕτως αὐτοῖς χρῆται, βέλτιον ὁ

et mg Ω.—[a] τί...γε μὴν] τίθεμεν οὕτως ἀγῶνας Ξ.—[b] οὖν ϒ.—[c] εἰ add A.—[d] χο-

Sophist. 224. B. Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον — ταὐτὸν προσερεῖς ὄνομα. iv. 5. p. 713. A. Hinc τοῦτο καλεῖσθαι, *ita vocari*, vid. nostra ad Phædr. p. 258. Cf. Xenoph. Memor. Socrat. ii. 2. 1. Œcon. vii. 3. Heind. ad Cratyl. init. Ceterum in τὸ—ὄνομα articulus noti quid et soliti indicat: noto illo chori nomine saltationes nuncupasse, quod, a χαρὰ ductum, nativum fere saltationis nomen est. De hac articuli potestate vid. nostra ad Phædr. p. 221. Ast.

§. 2. τὸ ξύνολον] Ficin. vertit: *chorea vero omnis tripudium simul est et concentus.* Cornarius: *chorea vero, saltatio et cantilena, hoc totum simul est.* Τὸ ξύνολον autem, adverbialiter positum, est *in genere*: chorea in genere est saltatio et cantus, h. e. saltatio et cantus choreæ sunt species, s. chorea constat e saltatione et cantu. Sic ii. 9. 665. A. χορεία δὲ τὸ ξυναμφότερον (rhythmus et harmonia) κληθείη. Ast.

καλῶς] Refertur ad ᾄδειν τε καὶ ὀρχεῖσθαι. Ast.

πότερον καὶ] Legitur etiam, πότερον εἰ καὶ καλὰ προσθ. Steph.

πότερον εἰ καὶ καλὰ] Sic Cod. Voss. Vulgo εἰ abest, quo sensus mancus est, et post ὀρχεῖται commate interpungitur, quasi προσθῶμεν cum verbis καὶ καλὰ ᾄδει καὶ καλὰ ὀρχεῖται conjungi possit. Sed προσθῶμεν (int. τοῦτο) per se poni amat; quocirca etiam in responsione absolute sequitur προσθῶμεν; vid. ad Polit. i. 8. Sensus est: *num dicimus, pulcre quempiam canere et saltare (tunc), si etiam pulcra canat et saltet? Hoc addamus necne?* Ficin. προσθῶμεν cum prægressis videtur conjunxisse vertens: *cum bene cantare et bene saltare quempiam dicimus, utrum, etiam bona cantare et bona saltare, addendum est annon?* Ast.

τοιοῦτος πεπαιδευμένος ἡμῖν ἔσται τὴν χορείαν[d] τε καὶ μου-
III. ii. 235. σικὴν ἢ ὃς ἂν τῷ μὲν σώματι καὶ τῇ φωνῇ τὸ διανοηθὲν εἶναι καλὸν ἱκανῶς ὑπηρετεῖν δυνηθῇ ἑκάστοτε, χαίρῃ δὲ μὴ τοῖς[e] καλοῖς μηδὲ μισῇ τὰ μὴ καλά; ἢ κεῖνος[f] ὃς ἂν τῇ μὲν φωνῇ καὶ τῷ σώματι μὴ πάνυ δυνατὸς ᾖ κατορθοῦν ἢ διανοεῖσθαι, τῇ δὲ ἡδονῇ καὶ λύπῃ[g] κατορθοῖ, τὰ μὲν ἀσπαζόμενος, ὅσα καλά, τὰ δὲ δυσχεραίνων, ὁπόσα μὴ καλά;

ΚΛ. Πολὺ τὸ διαφέρον,[h] ὦ ξένε, λέγεις τῆς παιδείας.

ΑΘ. Οὐκοῦν εἰ μὲν τὸ καλὸν ᾠδῆς τε[i] καὶ ὀρχήσεως πέρι γιγνώσκομεν τρεῖς ὄντες, ἴσμεν καὶ τὸν πεπαιδευμένον τε καὶ ἀπαίδευτον ὀρθῶς· εἰ δὲ ἀγνοοῦμέν γε τοῦτο, οὐδ' εἴτις[k] παιδείας ἐστὶ φυλακὴ καὶ ὅπου διαγιγνώσκειν ἄν ποτε δυναίμεθα. ἆρ' οὐχ οὕτως;

ΚΛ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΑΘ. Ταῦτ' ἄρα μετὰ τοῦθ' ἡμῖν αὖ,[l] καθά περ κυσὶν ἰχνευούσαις, διερευνητέον, σχῆμά τε καλὸν καὶ μέλος καὶ

ρείαν A: χορηγίαν *s.—[e] τοῖς μὴ f.—[f] ἐκεῖνος f.—[g] τῇ λύπῃ ḫ.—[h] διάφορον ḫ.

χορηγίαν] Al. χορείαν: quam lectionem sequitur et Fic. ac genuinam esse puto. Steph.

τὴν χορείαν] Sic Cod. Voss. et Ficin. *melius choream musicamque tenebit*. Id, quod vulgo legitur, χορηγίαν, in hunc locum non quadrat; quocirca Steph. lectionem χορείαν recte pro genuina habuit. Ante v. βέλτιον vero intellige particulam *nempe* s. *scilicet*. Ast.

ὃς ἂν] Ante ὃς ἂν expunximus ἢ, ut quod sententiarum nexum turbet. Atheniensis enim quum quæsivisset, num pulcre canere et saltare dicamus hunc, qui etiam pulcra canat et saltet, et Clinias hoc affirmasset, subjicit, pulcra canere et saltatione exhibere etiam eum posse, qui sensu pulcri et turpis ita careat, ut neque illo gaudeat neque hoc fugiat; idcirco internum ac vivum (quem moralem diceremus) pulcri ac turpis sensum ab externa pulcrum exhibendi facultate distinguendum esse. Igitur quærit: quid vero, si quis res ita exhibet, ut eas cogitat, ita ut pulchrum exprimat, quod pro pulcro habeat (τὸ διανοηθὲν εἶναι καλὸν—ὑπηρετεῖν)? Duo itaque sibi opponuntur, alter, qui omnia bene exhibere potest, sed pulcri et turpis sensum non habet, alter, qui, etsi pulcrum voce et corporis motu non satis exprimere possit, acri tamen pulcri et turpis sensu præditus est; verba ὃς ἂν—καλὰ priorem describunt, ἢ κεῖνος—καλὰ posteriorem; unde patet, ἢ ante ὃς ἂν locum habere non posse. Ast.

τὸ διανοηθὲν εἶναι καλὸν] Est: *quod ut pulcrum mente complexus est* s. cogitatione finxit. Ast.

ὑπηρετεῖν] *Ministrare, præbere* (i. e. ostendere), est *exhibere, repræsentare*, et κατορθοῦν, *recte facere*, h. l. recte s. bene exhibere atque exprimere. Ast.

διανοεῖσθαι] Significat facultatem aliquid mente fingendi, ut in prægressis τὸ διανοηθὲν εἶναι καλόν. Igitur homo describitur, cujus exhibendi aliquid et cogitatione fingendi facultas non tam bene exculta est, quam sensus pulcri et turpis, qui quidem summus institutionis musicæ finis est. Ast.

οὐδ' εἴ τις] Sic Cod. Voss. et Ficin. *si qua disciplinæ conservatio est*. Vulgo ἥτις—παιδείας ἐστί. Paulo ante ex eodem libro τε καὶ pro simplice καὶ recepimus. Pro ἡμῖν αὖ idem habet ὑμῖν αὖ, male; et deinde Τί δαὶ δή. Ast.

κυσὶν ἰχνευούσαις] Sic Parmenid. 128. C. ὥσπερ γε αἱ Λάκαιναι σκύλακες, εὖ μεταθεῖς τε καὶ ἰχνεύεις τὰ λεχθέντα.

ᾠδὴν καὶ ὄρχησιν. εἰ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς διαφυγόντα οἰχήσεται, μάταιος ὁ μετὰ ταῦθ' ἡμῖν περὶ[m] παιδείας ὀρθῆς εἴθ' Ἑλληνικῆς εἴτε βαρβαρικῆς λόγος ἂν εἴη.

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Εἶεν· τί δὲ[n] δὴ τὸ καλὸν χρὴ φάναι σχῆμα ἢ μέλος εἶναί ποτε; φέρε, ἀνδρικῆς ψυχῆς ἐν πόνοις ἐρχομένης καὶ δειλῆς ἐν τοῖς αὐτοῖς τε καὶ ἴσοις ἆρ' ὅμοιά τά τε σχήματα καὶ τὰ φθέγματα ξυμβαίνει[o] γίγνεσθαι; II. 655. III. ii. 236.

ΚΛ. Καὶ πῶς, ὅτε γε μηδὲ τὰ χρώματα;

ΑΘ. Καλῶς γε, ὦ ἑταῖρε, ἀλλ' ἐν γὰρ μουσικῇ καὶ σχήματα μὲν καὶ μέλη ἔνεστι, περὶ ῥυθμὸν καὶ ἁρμονίαν

—[i] τε add ΞΩυϕ𝔥r.—[k] ἥτις r.—[l] αὖ om r.—[m] περὶ om r.—[n] δαὶ corr A.—[o] ξ. A

Cf. Soph. Aj. 8. Ἰχνεύειν, *investigare*, proprie de canibus (v. Xenoph. Cyneg. iii. 4. 4. et aliis locis innumeris), ad eos transfertur, qui omnino aliquid quærunt, præcipue vero, qui oratione aliquid invenire student, ut Polit. iii. 12. Politic. 263. B. Simile est κατ' ἴχνος ζητεῖν l. xii. 5. p. 951. B. Pariter in verbis διαφυγόντα οἰχήσεται imago a venatione (hinc θηρεύειν, Latin. *venari*, vid. Heusd. Specim. Crit. p. 88. et Boissonad. ad Philostrat. p. 418.) sumta est; cf. Polit. iv. 9. p. 432. B. ubi v. not. Ast.

ἐρχομένης] Plat. ἐχομένης scripsisse puto. Steph. Mihi potius legendum videtur ἐῤῥωμένης. Bip.

ἐχομένης] Sic Steph. præclare vulgatum ἐρχομένης correxit. Ἔχεσθαι ἐν πόνοις, ξυμφοραῖς, satis frequens est; vid. Heind. ad Gorg. §. 163. Ast.

καὶ πῶς κ. τ. λ.] In Ald. hæc Atheniensi tribuuntur, et sequentia Καλῶς γε cet. Cliniæ, male. Ast.

ἀλλ' ἐν γὰρ μουσικῇ] Post μὲν exspectabas δὲ, hoc fere modo: χρώματα δὲ οὔ. Quocirca Boeckhius excidisse opinabatur hæc verba: χρώματα δὲ οὐκ ἔνεστι. Sed propter interposita: περὶ ῥυθμὸν—τῆς μουσικῆς omissa sunt, quæ prægressis respondere debebant, et pro χρώματα δὲ οὐκ ἔνεστι positum est εὔχρων δὲ μέλος cet. duobus orationis membris in unum coarctatis. Plenius enim ita scribi debebat: ἀλλ' ἐν γὰρ μουσικῇ καὶ σχήματα μὲν καὶ μέλη ἔνεστι, ὥστε εὔρυθμον καὶ εὐάρμοστον ὀρθῶς φθέγγεσθαι, χρώματα δὲ οὐκ ἔνεστι, ὥστε εὔχρων μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν ἀπεικάσαντα—ὀρθῶς φθέγγεσθαι. Ceterum e Cod. Voss. εὔχρων pro εὔχροων recepimus, Boeckhio etiam suasore. Sic Charm. 168. D. ἄχρων. Χρῶμα enim modulationis erat genus, idque, ut Macrobius in Somn. Scip. ii. 4. p. 135. Bip. dicit, mollitie infame; vid. interpp. ad Athen. xiv. p. 483. t. vii. Schweigh. et de coloribus in musica Boeckh. in Stud. t. iii. n. i. p. 64. sq. et in Heind. not. ad Sophist. p. 368. Ast.

σχήματα—ἔνεστι] Probe considerata serie sententiarum intelliges, Attico hoc nunc proferendum esse, nolle se nunc de coloribus dicere; neque enim eos pertinere ad musicam. Hoc legitur in vulgata sic expressum, ut adscripsi. Sequuntur hæc: ὥστε εὔρυθμον μὲν καὶ εὐάρμοστον, εὔχρων δὲ μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν, ἀπεικάσαντα ὥσπερ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν, ὀρθῶς φθέγγεσθαι. Quibus perlectis permirum videtur, nemini esse lacunam patefactam, quæ est post v. ἔνεστι sane aperta: nam et sententia hiat, et illud σχήματα μὲν καὶ μέλη ἔνεστι caret suo antapodoto. Minime igitur dubito, post eam, quam dixi, vocem excidisse hæc ipsa vocabula: χρώματα δὲ οὐκ ἔνεστι. Verbum non amplius addo. Εὔχρων scripsi e Leid. pro vulgatiori εὔχρουν. Charmid. p. 168. D. est ἄχρων. De chromate musicorum nota res: de eo dicit etiam Suid. v. χρῶμα, corruptissimo loco nec qui facile possit emendari. Tamen videor hoc mihi perspicere, legendum esse: καὶ εἰσὶ διαφοραὶ, ἃς ἰδίως χρόας καλοῦσιν, ἄλλαι μὲν κ. τ. λ. Boeckh.

οὔσης τῆς μουσικῆς. ὥστε εὔρυθμον μὲν καὶ εὐάρμοστον, εὔχρων[p] δὲ μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν, ἀπεικάσαντα ὥσπερ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν, ὀρθῶς φθέγγεσθαι· τὸ δὲ τοῦ δειλοῦ τε καὶ ἀνδρείου σχῆμα ἢ μέλος ἔστι τε[q] καὶ ὀρθῶς προσαγορεύειν ἔχει τὰ μὲν τῶν ἀνδρείων καλά, τὰ δὲ[r] τῶν δειλῶν αἰσχρά. καὶ ἵνα δὴ[s] μὴ μακρολογία πολλή τις[t] γίγνηται[u] περὶ ταῦθ' ἡμῖν, ἅπαντα ἁπλῶς ἔστω τὰ μὲν[v] ἀρετῆς ἐχόμενα ψυχῆς ἢ σώματος, εἴτε αὐτῆς εἴ τέ τινος εἰκόνος, ξύμπαντα σχήματά τε καὶ μέλη καλά, τὰ δὲ κακίας αὖ τοὐναντίον ἅπαν.

ΚΛ. Ὀρθῶς τε προκαλεῖ[w] καὶ ταῦθ' ἡμῖν οὕτως ἔχειν ἀποκεκρίσθω τὰ νῦν.

ΑΘ. Ἔτι δὴ[x] τόδε. πότερον ἅπαντες πάσαις χορείαις ὁμοίως χαίρομεν, ἢ πολλοῦ δεῖ.

ΚΛ. Τοῦ παντὸς μὲν οὖν.

ΑΘ. Τί ποτ' ἂν οὖν λέγωμεν[y] τὸ πεπλανηκὸς ἡμᾶς

Ωrfhr.—[p] εὔχρων Av et rc Ω: εὔχρουν *s.—[q] τε rc Ω.—[r] post δειλῶν ponit A.—[s] δὲ s.—[t] πολίτης f.—[u] γένηται v.—[v] μὲν τῆς ἀρετῆς h (ῆ supra).—[w] προκαλεῖ, ut solet, Ω.—[x] δὴ AΞΩhr: δὲ *s.—[y] λέγομεν corr A.—[z] καλὰ ἡμῖν AΩrfh: ἡμῖν καλὰ *s.—

οὐκ ἔστιν] Conjunge cum ὀρθῶς φθέγγεσθαι: *cantus vel gestus recte dici nequit bene coloratus, ita ut imagine* (a pictura sumta) *vel similitudine utaris* (in ἀπεικάσαντα latet persona indefinita, *man*), *qua chori magistri utuntur*. Ast.

χοροδιδάσκαλος] Dicebatur χοροδιδάσκαλος, qui, quos in chorum recepisset, docebat, quomodo canere et saltare deberent, iisque cantu saltuque præibat. Vid. Casaubon. ad Athen. p. 414. Cuper. Observatt. i. 1.—Comma, quod libri editi ante ἀπεικάσαντα habent, post h. v. retraxi. Ast.

τὸ δὲ τοῦ δειλοῦ—μέλος] Hæc, quum τὰ μὲν—τὰ δὲ sequatur, absolute quasi posita sunt: quod vero ad ignavi et fortis gestum vel cantum attinet. Mox ἵνα δὴ pro ἵνα δὲ e Cod. Voss. recepi, et colon, quod post ἔστω vulgo compareret, delevi; verba enim ἅπαντα ἁπλῶς ἔστω pertinent ad καλὰ et τοὐναντίον ἅπαν (i. e. αἰσχρά). Sic etiam Ficin. vertit: *omnes simpliciter virtuti animi vel corporis aut virtutis imagini adhærentes figuræ atque concentus honesti, contrarii vero turpes*. Ast.

ἔτι δὲ τόδε] Int. ἴδωμεν s. σκοπῶμεν. Sic Sophist. 262. E. ἔτι δὲ (vulgo δὴ) σμικρὸν τόδε. Legg. iv. 7. p. 715. E. Τί δὴ τὸ μετὰ ταῦτα; Xenoph. Hellen. vii. 1. 4. Ἔτι δὲ καὶ τόδε· οὐδαμόθεν. Ast.

λέγωμεν] Pro λέγωμεν, quod libri omnes habent, legendum est λέγομεν; ἂν enim ad Τί ποτ' εἶναι referendum, et λέγομεν est, *sentimus, putamus*; vid. ad i. 8. et 10. Pro ἡμᾶς Bas. 1. et 2. ἡμεῖς vitiose. Sensus est: *jam quid illud esse putamus, quod ita in errorem nos inducat, ut diverse hac de re sentiamus* (ut non omnes omnibus choreis pariter delectemur)? Utrum discrepantia illa in pulcri ipsius diversitate nititur, an in variis nostris de pulcro judiciis?—Pro τὰ μὲν ταυτὰ Cod. Voss. τὰ μὲν αὐτά.—Exempla, quæ deinde profert, ostendunt, pulcra per se non discrepantia, sed semper et apud omnes eadem esse: nemo v. c. pravitatem pro honestate, igitur saltationes mores improbos exhibentes pro honestis ac pulcris habebit. Ast.

εἶναι; πότερον οὐ ταὐτά ἐστι καλὰ ἡμῖν[z] πᾶσιν, ἢ τὰ μὲν III. ii. 237.
αὐτά,[a] ἀλλ'[b] οὐ δοκεῖ ταὐτὰ εἶναι; οὐ γάρ που ἐρεῖ γέ
τις ὥς ποτε τὰ τῆς κακίας ἢ ἀρετῆς καλλίονα χορεύ-
ματα, οὐδ' ὡς[c] αὐτὸς μὲν χαίρει τοῖς τῆς μοχθηρίας σχή-
μασιν, οἱ δ' ἄλλοι ἐναντίᾳ ταύτης Μούσῃ τινί. καί τοι
λέγουσί γε οἱ πλεῖστοι μουσικῆς ὀρθότητα εἶναι τὴν ἡδονὴν
ταῖς ψυχαῖς πορίζουσαν δύναμιν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὔτε
ἀνεκτὸν οὔτε ὅσιον τὸ παράπαν φθέγγεσθαι· τόδε[d] δὲ
μᾶλλον εἰκὸς πλανᾶν ἡμᾶς.

ΚΛ. Τὸ ποῖον;

§. 3. ΑΘ. Ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ

[a] αὐτὰ ΑΞΩυfђ: ταυτὰ *ϛ.—[b] ἄλλα δ' ɼ.—[c] ὡς om ђ.—[d] τὸ υ.—[e] εἴδεσι ɼ.—

ἐναντίᾳ] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἐναντία. Mox ad v. τὴν ἡδονὴν ταῖς ψυχαῖς πορίζουσαν cf. Tim. p. 47. D. loco supra prolato. Ceterum τὴν ad δύναμιν trahendum est: τὴν δύναμιν πορίζουσαν ταῖς ψυχαῖς ἡδονήν. Simile est illud Phædonis p. 105. D. Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμενον, ubi τὸ ad δεχόμενον referri oportet. Ast.

§. 3. μιμήματα τρόπων κ. τ. λ.] Difficillimi loci sensus est: *Quoniam quidquid ad saltationem pertinet, morum est imitatio, necesse est, quum ab actoribus omnis generis aguntur res gestæ in variis actionibus, fortunis, animi affectibus, tum eos, quibus dicta vel cantata vel utcunque saltata sint natura sive consuetudine quadam convenientia, eos, inquam, necesse est lætari laudibusque extollere ea et appellare pulcra: eos vero, quorum ab usu sive a natura sive a consuetudine abhorreant, eos nec lætari licet nec laudare, et necesse est ea vocare turpia.* Duo vero menda corrigam. Istud μιμήμασι manifeste est κακοῦ κόμματος; quidam conjecit σχήμασι, parum feliciter. Leg. παθήμασι. Sic Aristot. Poetic. c. i. καὶ γὰρ οὗτοι (οἱ ὀρχησταὶ) διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται καὶ ἤθη καὶ πάθη καὶ πράξεις. Deinde ad voces οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπου κ. τ. λ. deest verbum. Scrib. χορευθέντα ᾖ, κατὰ φύσιν κ. τ. λ. Poesis etiam: χορευθέντα ᾖ, ἢ κατὰ φ. Sed illud præfero; ita statim post: οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἤ τινα ξυνήθειαν—non ἢ παρὰ φύσιν. Post χορείας interpungendum esse apparet ex interpretatione nostra. Postremo ad hæc, αἰσχρά τε προσαγορεύειν supplendum ἀναγκαῖον, quod eruendum est ex prægresso δυνατὸν, satis insolente ellipsi. Sed ita p. 670. E. τὸ γὰρ τρίτον οὐδεμία ἀνάγκη ποιητῇ γιγνώσκειν, εἴτε καλὸν εἴτε μὴ καλὸν τὸ μίμημα· τὸ δ' ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ, σχεδὸν ἀνάγκη. τοῖς δὲ πάντα τὰ τρία τῆς ἐκλογῆς ἕνεκα τοῦ καλλίστου καὶ δευτέρου· ἢ μηδέποτε ἱκανὸν ἐπῳδὸν γίγνεσθαι νέοις πρὸς ἀρετήν. Ad postremum supplendum δυνατὸν ex prægresso ἀνάγκη. Boeckh. p. 131—133.

μιμήματα κ. τ. λ.] Locus explicatu perdifficilis hanc, ni fallor, interpretationem requirit: *quum chorea imitatio sit morum, ut quæ versetur in variis actionibus, fortunis ac moribus omniaque imitando persequatur* s. exhibeat, *is, cui dicta vel cantata et saltatione expressa natura sive consuetudine conveniunt, illa pro pulchris habeat iisque lætetur necesse est.* Γιγνόμενα refero ad τὰ περὶ τὰς χορείας (i. e. ἡ χορεία, vid. ad i. 8. quæ saltationem et cantum complectitur, vid. c. 2.): et γίγνεσθαι ἔν τινι est *versari* s. occupatum esse in aliqua re (vid. ad i. 8.). Itaque verbis ἐν πράξεσι παντοίαις καὶ τύχαις καὶ ἤθεσι materia, quam dicimus, s. objectum choreæ declaratur, verbis autem μιμήμασιν ἑκάστων (i. e. τῷ μιμεῖσθαι ἕκαστα) διεξιόντων (int. αὐτὰ) ratio illas res exhibendi significatur, eaque est hæc, ut singula (ἕκαστα) imitando persequatur chorea s. rem non in universum, sed per partes exhibeat. De verbis μιμεῖσθαι, μίμημα, μίμησις, v. Morgenstern. de Platon. Republ. p.

τὰς χορείας, ἐν πράξεσί τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαις καὶ ἤθεσι[e] καὶ μιμήμασι[f] διεξιόντων ἑκάστων, οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπου τὰ ῥηθέντα ἢ μελῳδηθέντα[g] ἢ καὶ[h] ὁπωσοῦν χορευθέντα ᾖ[i] κατὰ φύσιν ἢ κατὰ[k] ἔθος ἢ κατ'

[f] μιμήσεσι (μα superscr.) Ωυ, μιμήσεσι ϑ.—[g] ἢ μελῳδηθέντα...χορευθέντα in mg Ω.—[h] καὶ om r.

246. Genitivus *διεξιόντων*, prægresso *γιγνόμενα*, offendere non debet; haud raro enim fit, ut genitivus participii vel genitivi, qui dicuntur, consequentiæ et recta oratio se invicem excipiant. Sic Thucyd. vii. 47. *τῆς τε ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὔσης, ἐν ᾗ ἀσθενοῦσιν ἄνθρωποι μάλιστα, καὶ τὸ χωρίον ἅμα ἐν ᾧ ἐστρατοπεδεύοντο, ἑλῶδες καὶ χαλεπὸν ἦν*. Cf. viii. 78. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 308. 354. Similiter v. 6. p. 734. C. genitivi excipiunt nominativos, et libr. xii. 13. p. 967. A. genitivus participii excipit accusativum: *καθεωρακότας, ὡς οἷόν τε, γιγνόμενα ἀνάγκαις πράγματ', ἀλλ' οὐ διανοίαις βουλήσεως ἀγαθῶν πέρι τελουμένων—*. Pro *ἑκάστων* erunt fortasse, qui scriptum malint *ἕκαστον*; sed eo non opus est, quum e prægressis facili negotio *αὐτὰ* s. *ταῦτα* supplere possimus. Reliquum est, ut, quomodo alii hunc locum ceperint, commemoremus. Et Ficin. quidem ita vertit; *quoniam in chorea variorum morum variarumque rerum variis in fortunis moribusque gestarum imitationes fiunt* cet. ex quo perspicitur, ipsum *γιγνόμενα* non ad *τὰ περὶ τὰς χορείας* traxisse, sed ad *διεξιόντων*, ita ut *γιγνόμενα* sint res variis in actionibus ac fortunis gestæ. Sic Boeckhius quoque *γιγνόμενα* intellexit. Cornar. vero vertens, *quandoquidem morum imitamenta sunt ea, quæ circa choreas fiunt, in omnis generis actionibus et fortunis et moribus et imitationibus prout quisque exprimit*, *γιγνόμενα* prætermisit, sicuti Serranus, qui postrema ita reddidit, *singulis hominibus ea quasi percurrentibus, quibus quæ apta aut dicta fuerint et ad concentum aptata, aut ad choream alio quodam modo, natura videlicet aut consuetudine, aut utroque conformata*. Pro *μιμήμασι* Schulthessius in translatione vernacula (t. i. p. 423.) legi malebat *σχήμασι*; sed hoc in solam quadraret saltationem, nostro autem loco de cantu et saltatione in chorea conjunctis agitur. Boeckhius *παθήμασι* corrigebat: sed *παθήματα* jam significata sunt voce *τύχαις*, quocirca in Aristotelis loco a Boeckhio citato Poetic. c. 1. ubi *τύχαι* prætermissæ sunt, *πάθη* memorantur: *καὶ γὰρ οὗτοι (οἱ ὀρχησταὶ) διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται καὶ ἤθη καὶ πάθη καὶ πράξεις*. Jam si nostra ratione locum intellexeris, is sensus emergit, quem orationis cohærentia requirit, nihilque obscuri relinquitur, unico forsitan *διεξιόντων* excepto, quum genitivus videri possit propter *ἑκάστων* male intellectum a librariis inculcatus esse (*ἑκάστων* enim non ad *μιμήμασι*, sed ad verbum referebant, sicuti Cornar. vertit: *prout quisque exprimit*;) et sane *τὰ περὶ τὰς χορείας—γιγνόμενα καὶ διεξιόντα* orationem redderet clariorem: attamen, quum genitivus (*διεξιόντων*) post alios casus illatus haud abhorreat a Græci sermonis consuetudine, ut exempla a nobis prolata ostendunt, nihil causæ est, cur *διεξιόντων* extermines: certe sine librorum bonorum auctoritate et consensu illud mutare, temerarii fore existimamus. Ast.

πρὸς τρόπου] *Convenienter* (dicta), i. e. convenientia, congrua. Sic Phædr. p. 253. D. *τόν τε οὖν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος*. Alias est *simpliciter*: commode, recte, ut ix. 4. 857. E. *ἆρ' οὖν οὐ καὶ τοῦτ' ἂν πρὸς τρόπου λέγειν φαίνοιτο*; Polit. v. 16. *ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε πρὸς τρόπου λέγω*. Ast.

χορευθέντα] Boeckhius scribi volebat *χορευθέντα ᾖ, κατὰ φύσιν*; sed verbo illo substantivo, quod centies omitti constat, carere possumus, et *ἢ* illud ante *φύσιν* Ficinus tuetur, qui vertit: 'quibus illa, quæ dicuntur aut decantantur aut sub specie saltationis exprimuntur, vel natura vel consuetudine vel utrisque probantur atque animo eorum conveniunt.' In sequentibus ante *παρὰ φύσιν* recte abest *ἢ*, quia *παρὰ φύσιν* ipsum prædicatum s. objectum est, quum priore loco *κατὰ φύσιν—ἔθος* al. prædicato apposita sint. Deinde ad *αἰσχρά τε προσαγορεύειν* e prægresso petendum est *ἀναγκαῖον*. Ast.

ἀμφότερα, τούτους[l] μὲν καὶ τούτοις χαίρειν τε καὶ ἐπαι-
νεῖν αὐτὰ καὶ προσαγορεύειν καλὰ ἀναγκαῖον, οἷς δ' ἂν
παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἤ τινα ξυνήθειαν, οὔτε χαίρειν δυνα-
τὸν οὔτε[m] ἐπαινεῖν αἰσχρά τε προσαγορεύειν. οἷς δ' ἂν τὰ
μὲν τῆς φύσεως ὀρθὰ ξυμβαίνῃ,[n] τὰ δὲ τῆς συνηθείας
ἐναντία,[o] ἢ τὰ μὲν τῆς συνηθείας ὀρθά, τὰ δὲ τῆς φύσεως
ἐναντία, οὗτοι δὲ ταῖς[p] ἡδοναῖς τοὺς ἐπαίνους ἐναντίους III. ii. 238.
προσαγορεύουσιν· ἡδέα γὰρ τούτων ἕκαστα εἶναί φασι, II. 656.
πονηρὰ δέ, καὶ ἐναντίον ἄλλων οὓς οἴονται φρονεῖν αἰσχύ-
νονται μὲν κινεῖσθαι τῷ σώματι τὰ τοιαῦτα, αἰσχύνονται
δὲ ᾄδειν ὡς ἀποφαινόμενοι καλὰ μετὰ σπουδῆς, χαίρουσι
δὲ παρ' αὐτοῖς.[q]

ΚΛ. Ὀρθότατα λέγεις.[r]

ΑΘ. Μῶν οὖν τι βλάβην ἔσθ' ἥν τινα φέρει τῷ χαί-

—[l] ἢ Boeckhius: libri ἢ.—[k] κατ' υΓτ.—[l] τοῦτο r.—[m] οὔτ' ḫ.—[n] ξυμβαίνοι r.—
οι
[o] ἐναντία...συνηθείας in mg Ω.—[p] δὴ ταῖς s.—[q] μετὰ σπουδῆς f.—[r] λέγεις Ω, λέ-

οὗτοι δὴ] Omnes libri οὗτοι δέ; quod Steph. temere mutavit. Δὲ solet esse in apodosi post longiorem sive protasin sive parenthesin, præsertim prægressa eadem particula sive in protasi sive in parenthesi. Ita hic est οἷς δ' ἂν in protasi, οὗτοι δὲ in apodosi. p. 658. B. ὃς δ' ἂν τέρψῃ τοὺς θεατὰς μάλιστα (μηδὲν ἐπιταττόμενος ᾧ τινὶ τρόπῳ), νικήσῃ δέ—. iii. p. 698. E. οὗτοι δὲ ὑπό τε τοῦ πρὸς Μεσσήνην ὄντος τότε πολέμου, καὶ εἰ δή τι διεκώλυεν ἄλλο αὐτοὺς (οὐ γὰρ ἴσμεν λεγόμενον), ὕστερον δ' οὖν ἀφίκοντο— Phædr. p. 227. E. ὁ δέ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ περὶ ἑκάστου παιδίαν τε ἡγούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι κ. τ. λ. οὗτος δὲ (Ita infertur demum p. 278. B.) ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ κινδυνεύει, ὦ Φαῖδρε, εἶναι κ. τ. λ. Menon. p. 98. B. ἀλλ' εἴπέρ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι (ὀλίγα δ' ἂν φαίην), ἓν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὧν οἶδα. Alcib. pr. p. 105. A. ἡγεῖ, ἐὰν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς (τοῦτο δὲ ἔσεσθαι μάλα ἡμερῶν ὀλίγων) παρελθὼν δὲ ἐνδείξασθαι κ. τ. λ. Demosth. adv. Lept. §. 65. ἐπειδὴ δὲ τοὐναντίον ἑπτακαίδεκα μὲν πόλεις εἷλεν, ἑβδομήκοντα δὲ ναῦς ἔλαβε κ. τ. λ. τηνικαῦτα δὲ οὐκ ἔσται κύρια αὐτῷ τὰ δοθέντα ἐπὶ τούτοις! Ita enim rescribendum tunc Wolfius censet. Mox p. 656. A. male vulgo est μῶν οὖν τι βλάβην ἔσθ' ἥντινα φέρει.—Steph. in vetere nescio quo omissum ait esse τι. Certissime emendo μῶν οὖν δή. Ita ubivis τί οὖν δή, πῶς οὖν δή, ἆρ' οὖν δή, πότερον οὖν δή etc. Boeckh. p. 133, 134.

οὗτοι δὴ] Sic Steph. de conjectura pro δὲ scripsit, quod Boeckhius reprobabat, δὲ apodosin indicare existimans; sed non vera apodosis adest; namque prægressa οἷς δ' ἂν cet. nihil sunt nisi pronominis οὗτοι expositio, apodosis vero diversi quid ponit a protasi. Ast.

κινεῖσθαι τὰ τοιαῦτα] *Se ita movere*, h. e. corporis motione s. saltatione talia exhibere s. repræsentare. Ast.

μῶν οὖν τι] Quidam vet. μῶν οὖν βλάβην, absque τι, et rectius: quum perinde sit ac si dictum esset, βλάβην τῷ χαίροντι φέρει τὸ χαίρειν, ἤ τιν' ὠφέλειαν τὸ ἀποδέχεσθαι φέρει τοῖς ἀποδεχομένοις. Ex αὐτοῖς autem faciendum αὑτοῖς, sicut et alibi. Steph. Hanc doctrinam sublegit Stephanus Cornario, qui vertit: *Num igitur damnum aliquod infert hoc ei, qui pravis gestibus aut concentibus gaudet; aut utilitatem aliquam rursus his, qui ex contrariis voluptates suscipiunt?* Bip.

μῶν οὖν τι] De μῶν οὖν vid. ad i. 1. De τὶ, Stephanus adnotat a quibusdam vett. abesse, quod probat, Boeckhius

ῥοντι πονηρίας ἢ σχήμασιν ἢ μέλεσιν, ἤ τιν' ὠφέλειαν αὖ τοῖς[s] πρὸς τἀναντία τὰς ἡδονὰς ἀποδεχομένοις;

ΚΛ. Εἰκός γε.

ΑΘ. Πότερον εἰκὸς ἢ καὶ ἀναγκαῖον ταὐτὸν εἶναι ὅ περ[t] ὅταν τις πονηροῖς ἤθεσι ξυνὼν κακῶν ἀνθρώπων μὴ μισῇ, χαίρῃ δὲ ἀποδεχόμενος, ψέγῃ δὲ ὡς ἐν παιδιᾶς μοίρᾳ, ὀνειρώττων αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν; τότε ὁμοιοῦσθαι δή που ἀνάγκη τὸν χαίροντα, ὁποτέροις ἂν χαίρῃ, ἐὰν ἄρα καὶ ἐπαινεῖν αἰσχύνηται. καί τοι τοῦ τοιούτου τί μεῖζον ἀγαθὸν ἢ κακὸν φαῖμεν ἂν ἡμῖν ἐκ πάσης ἀνάγκης γίγνεσθαι;

ΚΛ. Δοκῶ μὲν οὐδέν.

ΑΘ. Ὅπου δὴ[u] νόμοι καλῶς εἰσὶ κείμενοι ἢ καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἔσονται, τὴν περὶ τὰς Μούσας παιδείαν
III. ii. 289. τε καὶ παιδιὰν οἰόμεθα ἐξέσεσθαι τοῖς ποιητικοῖς, ὅ τί περ ἂν αὐτὸν τὸν ποιητὴν ἐν τῇ ποιήσει τέρπῃ ῥυθμοῦ ἢ μέλους

γοις A.—[s] αὖ τοῖς mg Vossiani: αὐτοῖς *s.—[t] ὅπερ om pr Ω.—[u] δὲ s.—[v] χρόνοι

vero pro τὶ scribi jubebat δή. Sed retineri potest τὶ; nam quum τὶ (i. e. *forte*) particulis εἰ, μή, al. subjici soleat, non video, quid impediat, quominus etiam particulæ μῶν, quæ ex μή et οὖν conflata est, recte jungatur. Vid. ad x. 2. Ast.

ἔσθ' ἥντινα] Ita dictum est, ut ἔστιν ὅς, interponi solet, velut c. 8. p. 663. D. Νομοθέτης δὲ—ἔστιν ὅ τι τούτου ψεῦδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατό ποτε. Phædon. p. 255. ὥσπερ καὶ τἄλλα ἔστιν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν. Alcibiad. ii. c. 6. εἴ γε μὴ προσθείημεν τὴν ἔστιν ὧν τε ἄγνοιαν καὶ ἔστιν οἷς καὶ ἔχουσί πως ἀγαθόν, ὥσπερ ἐκείνοις κακόν. Cf. Xenoph. Cyrop. iii. 3. 13. Viger. de Idiotism. p. 234. Fischer. ad Weller. t. i. p. 343. et Matthiæ Gr. Græc. p. 667. Mox participia τῷ χαίροντι et ἀποδεχομένοις pro infinitivis posita sunt (vid. ad i. 11.). Scilicet oratio e duabus conflata est: μῶν οὖν τι βλάβην φέρει τὸ χαίρειν πονηρίας ἢ σχήμασιν ἢ μέλεσι τῷ χαίροντι αὐτοῖς?—Deinde pro αὐτοῖς e cod. Voss. recepimus αὖ τοῖς; idem jam Steph. conjecerat.—πρὸς τἀναντία est i. q. τοὐναντίον s. ἐναντίως; πρὸς enim adverbii inservit circumlocutioni, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 262. Ast.

ψέγῃ δὲ] Hoc alterum δὲ oppositum est priori χαίρῃ δὲ ἀποδεχόμενος, quasi dictum sit χαίρῃ μὲν ἀποδεχόμενος. Pro αὐτοῦ (libri veteres αὐτοῦ) erunt fortasse, qui legi malint αὐτῶν, ut Ficin. videtur legisse vertens: *et tamen joci loco vituperat quasi per somnum ipse in se eorum percipiens pravitatem.* Sed, ni fallor, ita capienda sunt hæc verba: *et vituperet suam ipse protervitatem* (sc. quod cum hominibus illis pravis consuescat eorumque protervitate delectetur,) *quasi per jocum illorum pravitatem pro sua habens, jocose sibi ipsi eam tribuens.* Ὀνειρώττει enim, qui, quod ipsi videtur, pro vero habet, et omnino qui res confundit. Polit. v. 20. τὸ ὀνειρώττειν ἆρα οὐ τόδε ἐστίν, ἐάν τ' ἐν ὕπνῳ τις ἐάν τε ἐγρηγορὼς τὸ ὅμοιόν τῳ μὴ ὅμοιον, ἀλλ' αὐτὸ ἡγῆται εἶναι, ᾧ ἔοικεν;—Pro δή που Ald. Lov. Bas. 1. et 2. δέ που. Ficinus: *tunc quippe necesse est.* Ast.

ὅπου δὴ] Sic Cod. Voss. Vulgo δέ. Mox Ald. παιδείαν τε καὶ παιδείαν, et Bas. 1. 2. τέρπει, vitiose. Accusativi τὴν—παιδιάν, nisi præpositio excidit, pro absolutis habendi sunt: *quod attinet ad* s. de. Vulgo hæc cum sequentibus conjunguntur. Ast.

ὅ τι ῥυθμοῦ—ἐχόμενον] *Quidquid—ad rhythmum pertinens,* h. e. rhythmi-

ἢ ῥήματος ἐχόμενον, τοῦτο διδάσκοντα καὶ τοὺς τῶν εὐνόμων παῖδας καὶ νέους ἐν ταῖς χοροῖς[v] ὅ, τι ἂν τύχῃ[w] ἀπεργάζεσθαι πρὸς ἀρετὴν ἢ μοχθηρίαν;

ΚΛ. Οὔ τοι δὴ τοῦτό γε λόγον ἔχει· πῶς[x] γὰρ ἄν;

ΑΘ. Νῦν δέ γε αὐτὸ[y] ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν ἔξεστι δρᾶν, πλὴν κατ' Αἴγυπτον.

ΚΛ. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ δὴ πῶς τὸ τοιοῦτον[z] φῂς νενομοθετῆσθαι;[a]

ΑΘ. Θαῦμα καὶ ἀκοῦσαι. πάλαι γὰρ δή ποτε, ὡς ἔοικεν, ἐγνώσθη παρ' αὐτοῖς οὗτος ὁ λόγος ὃν τὰ νῦν λέγομεν ἡμεῖς, ὅτι καλὰ μὲν σχήματα, καλὰ δὲ μέλη δεῖ μεταχειρίζεσθαι ταῖς συνηθείαις τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι νέους. ταξάμενοι δὲ ταῦτα ἅττα ἐστὶ καὶ ὁποῖ' ἅττα, ἀπέφηναν ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ παρὰ ταῦτ'[b] οὐκ ἐξῆν οὔτε ζωγράφοις οὔτ' ἄλλοις ὅσοι σχήματα καὶ ὁποῖ' ἅττα ἀπεργάζονται

pr Ω.—[w] τύχοι ΓΣ.—[x] πῶς...] hæc eidem dat Ξ.—[y] αὐτὸς Γ.—[z] φῂς τὸ τοιοῦτον

cum, vid. ad vii. 20.—Mox ὅ τι ἂν τύχῃ e cod. Voss. recepimus; vulgo τύχοι, vitiose, quum ἂν ad ὅ τι trahi debeat: *quodcunque casu fiat.* Ast.

διδάσκοντα καὶ] καὶ post διδάσκοντα hyperbaton facit; τοῦτο καὶ διδάσκοντα (sic iii. 8. 689. B. Cf. ad iv. 7. Pindar. Olymp. v. 37. vi. 41. Pyth. iv. 153.); ut poeta, quicquid ipsi arrideat, id etiam juvenes docendo in choreis, prout contigerit, ad virtutem vel ad pravitatem eos informet. Ceterum διδάσκειν, ut Latinorum *docere*, proprium est verbum in hac re; hinc χοροδιδάσκαλος et poetæ ipsi τραγῳδοδιδάσκαλοι vel κωμῳδοδιδάσκαλοι dicti sunt, ut qui antiquitus ipsi cantum docuerint saltationemque præmonstraverint χορευταῖς; vid. Boettigeri prolus. 'Quid sit docere fabulam' (Wimar. 1795. 4.) p. 5. Ast.

πῶς γὰρ ἂν] Hæc verba, quæ in libris Megillo assignantur, in Aldino exemplo recte Cliniæ tribuuntur. Ast.

νομοθετεῖσθαι] νομοθετεῖσθαι est *lege sanciri*, ut p. 657. A. viii. p. 836. D. ix. p. 861. B. p. 874. E. At hic requiritur infinitivus actionis perfectæ *sancitum esse*. Leg. νενομοθετῆσθαι. Fic. *Quo autem pacto in Ægypto hanc legem sancitam esse dicis?* v. p. 743. E. καὶ δὴ καὶ νῦν, ἣν διεξερχόμεθα πολιτείαν, εἰ μὲν τὰς τιμὰς οὕτω τάττεται, ὀρθῶς νενομοθέτηται. ix. p. 874. D. τὰ μὲν τοίνυν περὶ τροφήν τε ζώσης ψυχῆς καὶ παιδείαν, ὧν αὐτῇ τυχούσῃ μὲν βιωτὸν, ἀτυχησάσῃ δὲ τοὐναντίον, καὶ περὶ θανάτων τῶν βιαίων ἃς δεῖ τιμωρίας γίγνεσθαι, νενομοθετήσθω. Sympos. p. 182. B. ἐν Ἤλιδι μὲν γὰρ καὶ ἐν Βοιωτοῖς καὶ οὗ μὴ σοφοὶ λέγειν, ἁπλῶς νενομοθέτηται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. D. ἐνθάδε δὲ πολὺ τούτων κάλλιον νενομοθέτηται. Aristot. Polit. ii. 1. p. 34. καὶ δι' ἣν αἰτίαν φησὶ δεῖν νενομοθετῆσθαι τὸν τρόπον τοῦτον ὁ Σωκράτης. Ib. 6. p. 95. νῦν γὰρ οὐκ ᾤετο νενομοθετῆσθαι καλῶς. Ib. 7. p. 102. εἴ τι καλῶς ἢ μὴ καλῶς πρὸς τὴν ἀρίστην νενομοθέτηται τάξιν. p. 113. οὐ καλῶς δ' οὐδὲ περὶ τὰ συσσίτια, τὰ καλούμενα φιδίτια νενομοθέτηται τῷ καταστήσαντι πρῶτον. Nostrum malebat etiam Steph. Mox p. 657. A. non dubito post θείου τινὸς addendum esse ἀνδρὸς, quod excidit ob seq. ἄν. Habent Euseb. Præp. ev. xii. p. 596. et Fic. *divini alicujus viri.* Boeckh.

νενομοθετῆσθαι] Jam Steph. correxerat pro νομοθετεῖσθαι. Sic et Ficin. *sancitum esse dicis?*—Deinde Ald. Lov. Bas. 1. et 2. δέ ποτε. Ast.

καλὰ μὲν σχήματα] Cf. vii. 8. p. 799. A. et Diodor. Sic. i. 74. ubi v. Wesseling. p. 86. et i. 81. p. 92. Ast.

καινοτομεῖν οὐδ' ἐπινοεῖν ἄλλ' ἄττα ἢ[c] τὰ πάτρια, οὐδὲ νῦν ἔξεστιν, οὔτ' ἐν τούτοις οὔτ' ἐν μουσικῇ ξυμπάσῃ. σκοπῶν δ' εὑρήσεις αὐτόθι τὰ μυριοστὸν[d] ἔτος γεγραμμένα ἢ
III. ii. 240. τετυπωμένα, οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριοστὸν ἀλλ' ὄντως, τῶν
II. 657. νῦν δεδημιουργημένων οὔ τέ τι καλλίονα οὔτ' αἰσχίω, τὴν αὐτὴν δὲ[e] τέχνην ἀπειργασμένα.

ΚΛ. Θαυμαστὸν λέγεις.

ΑΘ. Νομοθετικὸν μὲν οὖν καὶ πολιτικὸν[f] ὑπερβαλλόντως.[g] ἀλλ' ἕτερα φαῦλ' ἂν εὕροις αὐτόθι· τοῦτο δ' οὖν[h] τὸ περὶ μουσικὴν ἀληθές τε καὶ ἄξιον ἐννοίας, ὅτι δυνατὸν ἄρ' ἦν περὶ τῶν τοιούτων νομοθετεῖσθαι βεβαίως θαῤῥοῦντα μέλη τὰ τὴν ὀρθότητα φύσει παρεχόμενα. τοῦτο δὲ θεοῦ ἢ θείου τινὸς ἂν εἴη, καθά περ ἐκεῖ φασὶ τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σεσωσμένα[i] χρόνον μέλη τῆς Ἴσιδος ποιήματα γεγονέναι. ὥσθ', ὅ περ ἔλεγον, εἰ δύναιτό τις ἑλεῖν αὐτῶν καὶ ὁπωσοῦν τὴν ὀρθότητα, θαῤῥοῦντα χρὴ εἰς νόμον ἄγειν καὶ τάξιν αὐτά, ὡς ἡ τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης ζήτησις τοῦ[k] καινῇ[l] ζητεῖν ἀεὶ μουσικῇ χρῆσθαι σχεδὸν οὐ μεγάλην τινὰ δύναμιν

f.—[a] νομοθετεῖσθαι υς.—[b] ταῦτ' Ωϛ.—[c] ἅττα ἧι ΛΩ.—[d] μυριστὸν ḫ: μυριοστὸν—ἀλλ' om f.—[e] δὲ om Ξ.—[f] πολεμικὸν υ.—[g] ὑπερβαλόντως ϛ.—[h] δὲ Ξς.—[i] σεσω-

τὸ μυριοστὸν ἔτος] Similiter Epinom. p. 987. A. de Ægypto et Syria: *ὅθεν καὶ πανταχόσε καὶ δεῦρ' ἐξήκει, βεβασανισμένα χρόνῳ μυριετεῖ τε καὶ ἀπείρῳ.* Cf. Diodor. Sic. i. 81. Ast.

ὡς ἔπος εἰπεῖν] Est *in universum*, h. e. indefinite: vid. ad Polit. i. 14. Ast.

τοῦτο δὲ] *γρ. τοῦτο δ' οὖν τὸ π.* Steph. Ita Cod. Voss. Ast.

θαρσοῦντα] Hoc propter *δυνατὸν ἄρ' ἦν* positum est, ac si verbum activum sequatur *νομοθετεῖν*, et hanc ob causam accusativus locum habet: solent enim Attici et cum gerundio et cum verbis impersonalibus (ut *δυνατόν ἐστιν, ἔξεστιν,*) pro dativo ponere accusativum participii (vid. Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 6. 26. et Heind. ad Phædr. p. 335.). Sensus est: *fieri igitur potuit, ut his de rebus* (musica) *leges darentur stabiles et fidenter cantus præscriberentur natura* s. per se *verum et rectum exhibentes.* Νομοθετεῖσθαι enim dupliciter intelligi oportet; pertinet enim ad *περὶ τῶν τοιούτων* et ad *μέλη τὰ—παρεχόμενα*; igitur concisa oratio ita resolvi debet, ut nos fecimus. Παρέχεσθαι est vel *exhibere* s. ostendere, vel *habere* s. continere: utrumque eodem redit; nam qui aliquid in se habet, is etiam declarat illud atque exhibet. Ast.

θείου τινὸς ἀνδρὸς] Sic Euseb. Præp. Evang. xii. p. 596. ut Steph. jam monuit. Etiam Ficin. vertit: *divini alicujus viri.* Vulgo *ἀνδρὸς* desideratur. Mox *ἑλεῖν* est *assequi*; *αἱρεῖν*, verbum venaticum, proprie est *capere* idque cursu, h. e. assequi et quasi in potestatem suam redigere. Sensus: *si quis assequi poterit rectam carminum* (*αὐτῶν* refertur ad *μέλη*) *rationem.* Sequens *ὡς* est *utpote, scilicet, nam*; velut ii. 7. p. 662. B. *ὡς νῦν γε ἀπᾴδομεν* cet. iii. 6. p. 684. D. *ὡς ἐπιχειροῦντι δὴ νομοθέτῃ* cet. vi. 14. 769. B. c. 15. 770. E. al. Cf. Schaefer. ad Long. p. 428. Ast.

ζήτησις τοῦ—ζητεῖν] Cf. de hac redundantia quæ ad i. 14. exposuimus. Ast.

χεῖ πρὸς τὸ διαφθεῖραι τὴν καθιερωθεῖσαν χορείαν, ἐπικαλοῦσα[m] ἀρχαιότητα. τὴν γοῦν ἐκεῖ οὐδαμῶς ἔοικε δυνατὴ γεγονέναι διαφθεῖραι, πᾶν δὲ τοὐναντίον.

ΚΛ. Φαίνεται οὕτως ἂν ταῦτα ἔχειν ἐκ τῶν ὑπὸ σοῦ τὰ νῦν λεχθέντων.

§. 4. ΑΘ. Ἆρ' οὖν θαῤῥοῦντες λέγωμεν[n] τὴν τῇ μουσικῇ καὶ τῇ παιδιᾷ μετὰ χορείας[o] χρείαν ὀρθὴν εἶναι τοιᾷδέ τινι τρόπῳ; χαίρομεν ὅταν οἰώμεθα εὖ πράττειν, καὶ ὁπόταν χαίρωμεν, οἰόμεθα εὖ πράττειν αὖ; μῶν οὐχ οὕτως;[p] III. ii. 241.

ΚΛ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΑΘ. Καὶ μὴν ἔν γε τῷ τοιούτῳ χαίροντες ἡσυχίαν οὐ δυνάμεθα ἄγειν.

ΚΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΑΘ. Ἆρ' οὖν οὐχ ἡμῶν οἱ μὲν νέοι αὐτοὶ χορεύειν ἕτοιμοι, τὸ δὲ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν, ἐκείνους αὖ θεωροῦντες διάγειν ἡγούμεθα πρεπόντως, χαίροντες τῇ ἐκείνων παι-

μένη v.—[k] που ΞΩνfhr.—[l] κοινῇ corr Ξ.—[m] ἐπικαλοῦσαν ΑΞΩrfhr.—[n] λέγομεν r γλ. et corr Α.—[o] χρείας v.—[p] οὕτως. κλ. οὕτως. με. οὕτως h.—[q] οὖν v.—[r] οἰόμεθα r et

ἐπικαλοῦσα] Quidam vet. ἐπικαλοῦσαν. STEPH.

ἐπικαλοῦσα ἀρχαιότητα] Ejus (choreæ legibus sancitæ) *antiquitatem reprehendens* s. eam antiquitatis insimulans. Ἀρχαιότης notionem sibi adjunctam habet inepti et absurdi, ut ἀρχαῖος usurpatur, vid. Budæus Comment. Ling. Gr. p. 132. L. Bos. Observatt. Crit. c. v. p. 20. Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 225. et Jacobs Animadv. in Athen. p. 388. AST.

§. 4. ἆρ' οὖν—τρόπῳ] Vulgo interrogationis signum post τρόπῳ invenitur, quod delevimus; ἆρ' οὖν lenis est interrogatio, in quo notio τοῦ *igitur* vel affirmatio (*sane, profecto*) prævalet. Sic οὐκοῦν quoque sæpenumero usurpatur. Similiter iii. 3. 680. A. Ἆρ' οὖν ἐκεῖνοι μὲν οὔτ' ἐδέοντο νομοθετῶν cet. c. 7. p. 686. C. x. 6. 894. A. ἆρ' οὖν κινήσεις πάσας εἰρήκαμεν—δυεῖν. Cf. Hermann. ad Soph. Antig. p. 58. ed. Erfurdt. min. Ceterum λέγομεν e cod. Voss. pro λέγωμεν reposuimus, vid. ad i. 10. AST.

ἔν γε τῷ τοιούτῳ] *Tunc*, vid. ad i. 2. Mox αὐτοὶ est *per se* s. sua sponte et non provocati, vid. ad i. 14.—Τὸ δὲ τῶν πρεσβυτέρων, i. e. ἡμεῖς δὲ οἱ πρεσβύτεροι vel οἱ δὲ πρεσβύτεροι ἡμῶν. Vid. ad i. 8. AST.

νεοὶ αὐτοὶ] Post νέοι malim interpung. ut jungatur αὐτοὶ cum ἕτοιμοι, et intell. *Sponte sua sunt parati.* STEPH.

θεωροῦντες—ἡγούμεθα] Positum est κατὰ τὸ σημαινόμενον vel per synthesin, quam Grammatici dicunt; solent enim optimi quique scriptores nominibus vel neutris vel femininis, si collective (vid. ad i. 10.) vel abstracte posita sunt (ut πόλις pro πολῖται; στράτευμα pro στρατιῶται, alia id genus) participia vel adjectiva masculina et verba pluralia jungere. Sic Polit. viii. 5. δύο ἀνάγκη εἶναι τὴν τοιαύτην πόλιν, τὴν μὲν πενήτων, τὴν δὲ πλουσίων, οἰκοῦντας ἐν τῷ αὐτῷ, ἀεὶ ἐπιβουλεύοντας ἀλλήλοις. Xenoph. Mem. Socr. ii. 2. §. 3. καὶ αἱ πόλεις—παύσοντες. Similiter στρατεύματα—ἐφεστῶτες apud Diodor. Sic. v. 54. p. 374. Vid. Priscian. Gramm. xvii. p. 1100. Wesseling. ad Diodor. l. l.

διῷ τε καὶ ἑορτάσει, ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρὸν
ἐκλείπει νῦν,[q] ὃ ποθοῦντες καὶ ἀσπαζόμενοι τίθεμεν οὕτως
ἀγῶνας τοῖς δυναμένοις ἡμᾶς ὅτι μάλιστα εἰς τὴν νεότητα
μνήμῃ ἐπεγείρειν;

ΚΛ. Ἀληθέστατα.

ΑΘ. Μῶν οὖν οἰώμεθα[r] καὶ κομιδῇ μάτην τὸν νῦν λε-
γόμενον λόγον περὶ τῶν ἑορταζόντων λέγειν τοὺς πολλούς,
ὅτι τοῦτον δεῖ σοφώτατον ἡγεῖσθαι καὶ κρίνειν νικᾶν, ὃς ἂν
ἡμᾶς εὐφραίνεσθαι καὶ χαίρειν ὅτι μάλιστα ἀπεργάζηται;
III. ii. 242. δεῖ γὰρ δή, ἐπεί περ ἀφείμεθά γε[s] παίζειν ἐν τοῖς τοιού-
τοις, τὸν πλείστους καὶ μάλιστα χαίρειν ποιοῦντα, τοῦτον
μάλιστα τιμᾶσθαί τε, καὶ ὅ περ εἶπον νῦν δή, τὰ νικητή-
II. 658. ρια φέρειν; ἆρ' οὐκ[t] ὀρθῶς λέγεταί τε τοῦτο καὶ πράτ-
τοιτ' ἄν, εἰ ταύτῃ γίγνοιτο;

ΚΛ. Τάχ' ἄν.

ΑΘ. Ἀλλ', ὦ μακάριε, μὴ ταχὺ τὸ τοιοῦτον[u] κρίνω-
μεν, ἀλλὰ διαιροῦντες αὐτὸ κατὰ μέρη σκοπώμεθα τοιῷδέ
τινι τρόπῳ· τί ἄν, εἴ ποτέ τις οὕτως ἁπλῶς ἀγῶνα θείη
ὁντινοῦν, μηδὲν ἀφορίσας μήτε γυμνικὸν μήτε μουσικὸν

corr A.—[s] γε om A.—[t] οὐκ ΑΞΩfħr, οὖν οὐκ υ: οὖν s.—[u] τοιοῦτο ħ.—[v] μεθ' ἱππ-

Wernsdorf. ad Himer. p. 157. Hermann. ad Viger. p. 712. et Bast. Epist. Crit. p. 198. Ast.

διάγειν πρεπόντως ἡγούμεθα] Hæc refero cum Ficino ad seniores, ut sit: *nos seniores haud indecorum esse putamus, puerorum choris interesse eorumque ludis delectari.* Διάγειν πρεπόντως, *decenter vivere*, est in universum: decore agere s. nihil indecori facere. Cornar. verba illa ad pueros traxit vertens: *decenter ipsos conversationem habere putamus.* Ast.

ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρὸν] Facile est perspicere, verba hæc ita esse collocanda: *ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἐλαφρὸν ἡμᾶς ἐκλ. νῦν.* quod Cornarius quoque monuit. Bip.

ἐκλείπει] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἐκλείπειν. Quanquam ἐπειδὴ nonnunquam cum infinitivo conjunctum reperitur, ubi oratio obliqua præcessit, vel e prægressis verbum repeti potest, unde infinitivus pendeat (ut h. l. ἡγούμεθα repeti possit; vid. ad Sympos. p. 202.), tamen ἐκλείπει h. l. rectius habere puto. Etiam Ficinus vertit: 'quandoquidem nos corporis levitas derelinquit;' nam si ἐκλείπειν legisset, haud dubie posuisset *derelinquat*, relatum ad ἡγούμεθα. Ast.

οἰόμεθα] Sic Ficin. *An igitur—putamus.* Vulgo οἰώμεθα. Vid. ad I. 18. —ἐπείπερ ἀφείμεθά γε παίζειν; *quandoquidem nobis permissum s. concessum est ludere his festis diebus.* Ast.

μὴ ταχὺ] Nota paronomasiam: ταχὺ vero (i. e. ταχέως s. τάχα, *confestim, statim*), non sensum prægressi τάχα, quod est *fortasse*, respicit, sed ad soni æqualitatem positum est. Similia sunt illa in hoc cap. οὐ θαυμαστὸν δὲ, εἴ τις καὶ θαύματα ἐπιδεικνὺς μάλιστ' ἂν νικᾷν ἡγοῖτο. vi. 9. p. 762. B. φεύγοντες ἀποφευξεῖσθαι. vii. 3. 792. E. ἦθος διὰ ἔθος. viii. 6. p. 837. C. ὁρῶν δὲ μᾶλλον ἢ ἐρῶν τῇ ψυχῇ. ix. 1. p. 853. D. [illegible] χάριν οὐκ ἐπίχαριν λέγοιμ' ἄν. ix. 16. init. xi. 5. 921. B. τέχνῃ—τεχνάζοντα. Vid. nostra ad Phædr. p. 268. et ad Sympos. p. 236. Ast.

μήθ' ἱππικόν,[v] ἀλλὰ πάντας συναγαγὼν τοὺς ἐν τῇ πόλει προείποι θεὶς νικητήρια τὸν βουλόμενον ἥκειν ἀγωνιούμενον ἡδονῆς πέρι μόνον, ὃς δ' ἂν τέρψῃ τοὺς θεατὰς μάλιστα, μηδὲν ἐπιταττόμενος ᾧ τινὶ τρόπῳ, νικήσῃ δὲ αὐτὸ τοῦτο ὅτι μάλιστα ἀπεργασάμενος καὶ κριθῇ τῶν ἀγωνισαμένων ἥδιστος γεγονέναι· τί ποτ' ἂν ἡγούμεθα[w] ἐκ ταύτης τῆς προῤῥήσεως[x] ξυμβαίνειν;

ΚΛ. Τοῦ πέρι λέγεις;

ΑΘ. Εἰκός που τὸν μέν τινα ἐπιδεικνύναι, καθά περ Ὅμηρος, ῥαψῳδίαν, ἄλλον δὲ κιθαρῳδίαν, τὸν δέ τινα[y] τραγῳδίαν, τὸν δ' αὖ κωμῳδίαν. οὐ θαυμαστὸν δὲ εἴ τις καὶ θαύματα ἐπιδεικνὺς μάλιστ' ἂν νικᾷν ἡγοῖτο.[z] τού- III. ii. 243.
των δὴ τοιούτων καὶ ἑτέρων ἀγωνιστῶν μυρίων ἐλθόντων ἔχομεν εἰπεῖν τίς ἂν νικῷ δικαίως;

ΚΛ. Ἄτοπον ἤρου· τίς γὰρ ἂν ἀποκρίνοιτό σοι τοῦτο, ὡς γνοὺς ἄν ποτε πρὶν ἀκοῦσαί τε καὶ τῶν ἀθλητῶν ἑκάστων αὐτήκοος αὐτὸς γενέσθαι;

ΑΘ. Τί οὖν δή;[a] βούλεσθε[b] ἐγὼ σφῷν τὴν ἄτοπον ταύτην ἀπόκρισιν[c] ἀποκρίνωμαι;[d]

κὸν μήτε μουσικὸν Ξs.—[w] ἡγούμεθα ΑΩυ: ἡγώμεθα *s.—[x] προαιρέσεως f.—[y] δέ τινα κιθαρ. r.—[z] ἡγεῖτο Ξ.—[a] δὴ om r.—[b] βάλλεσθαι υ.—[c] ἀπόκρισιν ταύτην Α.—

μήτε μουσικὸν μήθ' ἱππικὸν] Sic Cod. Voss. et Ficin. qui vertit: *nec gymnicum aut musicum aut equestre.* Vulgo *μήθ' ἱππικὸν μήτε μουσικόν.* Ast.

τὸν βουλόμενον] *Ut, quicunque velit, accedat* s. veniat, *in voluptatis certamen descensurus.* In sequentibus plura perturbata sunt atque corrupta; verba enim, ut nunc leguntur, sensum non habent; illa ὃς δ' ἂν τέρψῃ cet. nulla apodosis excipit (quomodo Boeckhius p. 133. apodosin in his *νικήσῃ δὲ* invenire potuerit, haud assequor); deinde *νικήσῃ* ante *κριθῇ* cet. positum offendit; denique illa *αὐτὸ τοῦτο ὅτι μάλιστα ἀπεργασάμενος* quomodo cum *νικήσῃ* cohæreant, difficile est ad intelligendum. Sed quid multa? Ita locum puto constituendum esse: *ὃς δ' ἂν τέρψῃ τοὺς θεατὰς μάλιστα (μηδὲν ἐπιταττόμενος ᾧτινι τρόπῳ), καὶ κριθῇ τῶν ἀγωνισαμένων ἥδιστος γεγονέναι, αὐτὸ τοῦτο ὅτι μάλιστα ἀπεργασάμενος* (hoc ipsum, int. *ἡδονήν*, e voce *ἥδιστος* repetendum, efficiens, h. e. spectatoribus præbens), *νικήσειν* (init. *τοῦτον*): *quicunque spectatores maxime delectaverit et omnium, qui certaverint, jucundissimus habeatur, eum victoriam esse reportaturum.* Ficin. quomodo legerit, ex versione ejus perspici nequit; ita habet: *præmiaque ei proponat, qui spectatores maxime delectabit judicatusque fuerit id optime omnium effecisse, cum nullus delectandi modus expressus sit.* Hoc tamen liquet, ipsum *τέρψῃ* cum *κριθῇ* ita, ut proposuimus, conjunxisse, *νικήσῃ* vero vel *νικήσειν* seorsum posuisse. Cornar. vulgatam secutus est scripturam: quo factum est, ut ejus versio æque absona et obscura sit, quam vulgaris lectio.—Mox *ἡγούμεθα* e cod. Voss. et Ficino, qui vertit, *putamus?* recepimus pro *ἡγώμεθα.* Vid. ad i. 10. Deinde *τινὰ* post *τὸν μὲν* est *forte*, vid. ad i. 12. Ast.

θαύματα ἐπιδεικνὺς] Vid. ad i. 13. De paronomasia *θαυμαστὸν—θαύματα* vid. quæ supra adnotavimus. Mox e

ΚΛ. Τί μήν;

ΑΘ. Εἰ μὲν τοίνυν τὰ πάνυ σμικρὰ κρίνοι παιδία, κρινοῦσι τὸν τὰ θαύματα ἐπιδεικνύντα. ἢ γάρ;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Ἐὰν δέ γ' οἱ μείζους παῖδες, τὸν τὰς κωμῳδίας· τραγῳδίαν δὲ αἵ τε πεπαιδευμέναι τῶν γυναικῶν καὶ τὰ νέα μειράκια καὶ σχεδὸν ἴσως τὸ πλῆθος πάντων.

ΚΛ. Ἴσως δῆτα.

ΑΘ. Ῥαψῳδὸν δέ, καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ἤ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα, τάχ' ἂν ἡμεῖς οἱ γέροντες ἥδιστα ἀκούσαντες νικᾷν ἂν φαῖμεν πάμπολυ. τίς οὖν ὀρθῶς ἂν νενικηκὼς εἴη; τοῦτο[e] μετὰ τοῦτο; ἢ γάρ;

[d] ἀποκρίνομαι ḫ.—[e] τοῦτο μετὰ ΑΩυfḫr: τὸ μετὰ *s.—[f] ἡμῖν r.—[g] ἦθος s.—

cod. Voss. qui habet *νικώῃ*, scripsimus *νικῴη* pro *νικῷ*. De *αὐτήκοος αὐτὸς* vid. ad i. 5. Ast.

αἵ τε πεπαιδευμέναι τῶν γυναικῶν] Ex hoc loco, ut e libr. vii. 19. p. 817. C. et Gorg. p. 502. D. ubi poesis dramatica dicitur *ῥητορική τις πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον παίδων τε ὁμοῦ καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων*, recte colligitur, mulieres Athenis aditu ad spectacula scenica non prohibitas fuisse, quod viri docti aliquot negaverant. Vid. Boettiger. in Ephemerid. quæ Morgenblatt vocantur, a. 1808. Nr. 309—11. et A. W. Schlegel. in libro, qui inscribitur: Vorlesungen über dramatische Kunst und Litteratur, t. i. p. 287. Ast.

ἴσως τὸ πλῆθος πάντων] Tragicam enim poesin (*τὴν σεμνὴν καὶ θαυμαστήν*, Gorg. 502. B.) quantopere Athenienses in deliciis habuerint, dici non potest. Sic inter alia Lach. 183. A. *ὥσπερ γε καὶ τραγῳδίας ποιητὴς παρ' ἡμῖν τιμηθείς· τοιγάρτοι, ὃς ἂν οἴηται τραγῳδίαν καλῶς ποιεῖν—εὐθὺς δεῦρο φέρεται καὶ τοῖσδ' ἐπιδείκνυσιν εἰκότως*. Ast.

διατιθέντα] *διατιθέναι* actor dicitur, qui carmen in scena recitat, ut Charmid. 162. D. *ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ (ὀργίζεται) κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα.* Cf. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. §. 38. t. i. p. 292. Wesseling. ad Diodor. Sic. xv. 7. t. ii. p. 9. et Schaefer. Melet. Crit. p. 29. Ast.

ἢ γὰρ] Ante hasce duas voculas *ἢ γὰρ* non existimo posse per parenthesin interjici hæc, *τίς οὖν ὀρθῶς ἂν νενικηκὼς εἴη τὸ μετὰ τοῦτο*; Ne autem possint illæ duæ voculæ præfigi his verbis, *τίς οὖν*, etc. obstat responsio illa *ναί*. Malim igitur absque interr. legere, interpung. post *εἴη*. Steph. qui sic in Not. 'Interpungendo post *εἴη*, ita accipietur *τὸ μετὰ τοῦτο* ut antea quoque accipiendum esse monui.' Atqui nulla vetus editio præ se fert parenthesin, neque interrogandi notam figit post *τοῦτο*. Atque ita fere Cornarius interpretatur: *Quis igitur recte victor fuerit, deinceps dicendum est*. Bip.

τὸ μετὰ τοῦτο] Deesse aliquid ad integritatem loci, est satis clarum. Emendationem præivit partim Heindorfius scribendo: *τίς οὖν ὀρθ. ἂν νεν. εἴη, τὸ μ. τ. λεκτέον*. Nam censeo legendum: *τίς ο. ὀ. ἂν νεν. εἴη, λεκτέον ἂν εἴη τὸ μετὰ τοῦτο*. Alcib. I. p. 104. E. *λεκτέον ἂν εἴη*. Legg. xii. p. 968. D. *πρῶτον μὲν δήπου καταλεκτέος ἂν εἴη κατάλογος τῶν ὅσοι ἐπιτήδειοι πρὸς τὴν φυλακῆς φύσιν ἂν εἶεν*. Ita enim pro vulgato *ἂν ᾖ* scribendum est, firmante etiam Leid. Cod. Ab alia parte simile Phædr. p. 262. E. *τί δὴ οὖν οὗτος ἁμαρτάνει καὶ ἄτεχνον ποιεῖ, λεκτέον. ἢ γάρ; —Ναί.* Ab alia Theætet. p. 164. B. *τί οὖν δῆτ' ἂν εἴη ἐπιστήμη, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἔοικε, λεκτέον*. Rursus alio respectu cf. Rep. vi. p. 502. C. *οὐκοῦν ἐπειδὴ τοῦτο μόλις τέλος ἔσχε, τὰ ἐπίλοιπα δὴ μετὰ τοῦτο λεκτέον τίνα τρόπον ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτῆρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας*. Legg. ii. p. 661. B. *τὸ μετὰ*

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Δῆλον ὡς ἔμοιγε καὶ ὑμῖν[f] ἀναγκαῖόν ἐστι φάναι III. ii. 244.
τοὺς ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἡλικιωτῶν κριθέντας ὀρθῶς ἂν νικᾶν. τὸ γὰρ ἦθος[g] ἡμῖν τῶν νῦν[h] δὴ πάμπολυ δοκεῖ τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἁπάσαις καὶ πανταχοῦ βέλτιστον γίγνεσθαι.

ΚΛ. Τί μήν;

§. 5. ΑΘ. Συγχωρῶ δὴ τό γε τοσοῦτον καὶ ἐγὼ τοῖς πολλοῖς, δεῖν τὴν μουσικὴν ἡδονῇ κρίνεσθαι, μὴ μέντοι τῶν γε ἐπιτυχόντων, ἀλλὰ σχεδὸν ἐκείνην[i] εἶναι Μοῦσαν καλλίστην ἥ τις τοὺς βελτίστους καὶ ἱκανῶς πεπαιδευμένους τέρπει, μάλιστα δὲ ἥ τις[k] ἕνα τὸν ἀρετῇ τε καὶ παιδείᾳ II. 659.

[h] νέων s.—[i] ἐκείνειν Ξ.—[k] ἥτις ΑΞυϛϐϰ et corr Ω: εἴ τις s.—[l] θεάτρου A et γρ Ω.

τοῦτο τοίνυν ἐμὸν ἂν εἴη λέγειν. Tim. p. 27. B. σὸν οὖν ἔργον λέγειν ἂν εἴη, ὦ Τίμαιε, τὸ μετὰ τοῦτο—. Boeckh. p. 135, 136.

τὸ μετὰ τοῦτο· ἦ γὰρ] Sic recte libri veteres interpungunt: male Stephanus interrogationis signum post τοῦτο posuit. Intelligendum vero est σκεπτέον vel tale quid, (vid. ad c. 2. ἔτι δὲ τόδε): deinceps considerandum est. Boeckhius scribi volebat λεκτέον ἂν εἴη τὸ μετὰ τοῦτο; et Heind. in Specim. Conject. in Plat. p. 30. τὸ μετὰ τοῦτο λεκτέον· ἦ γάρ; Quibus supersedere possumus. Cod. Voss. τοῦτο μετὰ τοῦτο, ἦ γάρ; Ne hoc quidem τοῦτο opus est, quum intelligi possit. Ceterum τὸ cum μετὰ τοῦτο conjunctum adverbii circumlocutionem facere, vix monere attinet. Ast.

ἦθος] Legitur etiam ἔθος, et τῶν νῦν δή. Steph. Atque ἔθος firmes loco valde apposito p. 659. E. ἵν' ἡ ψυχὴ τοῦ παιδὸς—ἐθίζηται etc. Bip.

τὸ γὰρ ἦθος] Cod. Voss. ἔθος, ut Ficin. videtur legisse vertens: *usus enim rerum, quem ab ætate habemus, omnium quidem civilium magnum quiddam ubique est et optimum.* Sed ἦθος recte habet; significat in universum *interiorem hominis habitum* s. naturam, igitur ingenium, quatenus actionum et universæ vivendi rationis causa et principium est (ἦθος enim uno verbo Latino reddi non potest, vid. Quintilian. vi. 3. Cf. G. Voss. Orat. instit. ii. 1. 194.) Sic Gorg. 484. D. καὶ ξυλλήβδην τῶν ἠθῶν παντάπασιν ἄπειροι γίγνονται; ubi Schol. ἤθη τὰ ἐν ἔθει κείμενά φησι, falso: etiam h. l. est ingenium s. moralis, quam dicimus, hominis natura, qua recte non solum agimus, verum etiam judicamus; quapropter paulo post: μάλιστα δὲ ἥτις ἕνα τὸν ἀρετῇ τε καὶ παιδείᾳ διαφέροντα. Ast.

νέων δὴ] Cod. Voss. τῶν νῦν δή, quod sensu caret, etsi Ficin. quoque νέων non expressit. Cornar. vertit: *nostri enim affectus in omnibus civitatibus et ubique præ juvenum affectionibus longe optimi esse videntur.* Τῶν ante ἐν ταῖς πόλεσιν, quod Cornar. neglexit, non otiosum est; hoc enim dicere voluit scriptor: longe melius est seniorum ingenium quam juvenum, sive hi in civitate sive alibi spectantur. Ast.

βέλτιστον] Superlativus cum genitivo conjunctus pro comparativo positus est, ita vero, ut simul superlativi vim habeat. Sic v. 2. 728. E. τὰ δ' ἐν τῷ μέσῳ—σωφρονέστατα ἅμα τε καὶ ἀσφαλέστατα εἶναι μακρῷ. Vid. Gregor. Corinth. p. 41. n. 51. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 514. Musgrav. ad Soph. Antig. 1328. Schweighæus. ad Athen. xiii. t. vii. p. 13. et Hermann. ad Viger. p. 715. Ast.

§. 5. ξυγχωρῶν δὴ] Laudat Euseb. Præp. Ev. xii. 23. p. 596. D.—Mox ἥτις pro εἴ τις ex Euseb. Cod. Voss. et Ficino: (*quæ virum virtute et disciplina præstantem*) recepimus. Ast.

μάλιστα δὲ εἴτις] Corruptum est istud εἴτις. Leg. ἥτις ex cod. Leid. Euseb. Præp. Ev. xii. p. 597. et Fic. *præcipue vero quæ virum virtute et disciplina præstantem.* Boeckh. p. 136.

διαφέροντα. διὰ ταῦτα δὲ ἀρετῆς φαμὲν δεῖσθαι τοὺς τούτων κριτάς, ὅτι τῆς τε ἄλλης μετόχους αὐτοὺς εἶναι δεῖ φρονήσεως καὶ δὴ καὶ τῆς ἀνδρίας. οὔτε γὰρ παρὰ θεάτρου[l] δεῖ τόν γε ἀληθῆ κριτὴν κρίνειν μανθάνοντα καὶ ἐκπληττόμενον ὑπὸ θορύβου τῶν[m] πολλῶν καὶ τῆς αὑτοῦ ἀπαιδευσίας,[n] οὔτ' αὖ γιγνώσκοντα δι' ἀνανδρίαν καὶ δειλίαν ἐκ ταὐτοῦ στόματος οὗ περ τοὺς θεοὺς ἐπεκαλέσατο μέλλων κρίνειν, ἐκ τούτου ψευδόμενον ἀποφαίνεσθαι ῥᾳθύμως τὴν κρίσιν· οὐ γὰρ μαθητὴς ἀλλὰ διδάσκαλος, ὥς γε τὸ

—[m] τῶν om pr Ω.—[n] παιδείας r.—[o] μηδ' ſr.—[p] σικελός ħ.—[q] αὐτοὺς A, ἑαυτοὺς

θατέρου] Nihili est θατέρου: debebat certe esse ἑτέρου. Sed Plato scripsit θεάτρου, ut est in cod. Leid. et Euseb. Ms. apud Viger. Annott. p. 57. De re cf. iii. p. 700. A. Aristoxen. apud Athen. xiv. p. 632. B. de tumultu in theatris Legg. iii. p. 700. E. ix. p. 876. B. Rep. vi. p. 492. B. Boeckh. p. 136.

παρὰ θεάτρου] Sic Ms. Euseb. et Cod. Voss. et ita recte jam Viger. ad Euseb. p. 57. scribendum esse monuerat. Cf. Wyttenbach. Bibl. Crit. v. iii. p. iv. p. 79. Vulgo θατέρου, quod Ficin. expressit: *quia non debet verus judex, quæ determinanda judicio sunt, ab alio discere.* Huic vero θεάτρου optime respondent sequentia ὑπὸ τοῦ θορύβου τῶν πολλῶν, quibus tumultus et clamor multitudinis in theatro significatur aliquid vel probantis vel improbantis. Sic iii. 15. p. 700. C. οὐ σύριγξ ἦν οὐδέ τινες ἄμουσοι βοαὶ πλήθους, καθάπερ τανῦν, οὐδ' αὖ κρότοι ἐπαίνους ἀποδιδόντες. ix. 14. p. 876. B. ὅταν μηδὲ σιγῶντα, ἀλλὰ θορύβου μεστά, καθάπερ θεάτρα, ἐπαινοῦντά τε βοῇ καὶ ψέγοντα τῶν ῥητόρων ἑκάτερον ἐν μέρει κρίνῃ. Polit. vi. 6. 492. B. Ὅταν ξυγκαθεζόμενοι ἀθρόοι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια ἢ θέατρα ἢ στρατόπεδα, ἤ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον ξὺν πολλῷ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόντως ἑκάτερα, καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες, πρὸς δ' αὐτοῖς αἵ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν, ἐπηχοῦντες διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι τοῦ ψόγου τε καὶ ἐπαίνου. Cf. de verbis θόρυβος et θορυβεῖν Cresoll. Theatr. Rhetor. iii. 20. Stoeber. ad Thom. Mag. p. 453. Wesseling. ad Diod. Sic. i. 72. t. i. p. 84. et Jacobs. in Anthol. Græc. t. i. p. ii. p. 52.—Articulum ante θορύβου ex Euseb. restituimus. Ast.

αὑτοῦ] Refertur αὑτοῦ ad θορύβου: at Ficin. legit αὐτοῦ. Steph.

αὑτοῦ ἀπαιδευσίας] Præferenda est utique altera, quam Ficinus in suis libris habuit, lectio αὐτοῦ; vertit enim, *tam clamore multorum, quam ignorantia sua.* Ita quoque Cornarius. Steph. αὐτοῦ referendum censet ad θορύβου. Inepte. Bip.

οὔτ' αὖ γιγνώσκοντα] Bene oppositum est prægressis τῆς αὑτοῦ (vulgo αὐτοῦ) ἀπαιδευσίας. Cornar. vertit, *ita ut a vulgi tumultu et sua imperitia perturbetur.* — Pro ταὐτοῦ Euseb. τοῦ αὐτοῦ. Ast.

οὗ περ] Repete præpos. ἐξ; sic enim solet præpositio præcipue ante pronomen relativum omitti. L. x. 15. p. 909. D. ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἧς ἂν ὁ πατὴρ αὐτῶν ὄφλῃ τὴν δίκην. xii. 7. p. 955. A. ἐν ἱεροῖς, οἷς ἂν ἐθέλῃ. Sic et ii. 8. 663. B. εἰ μηδὲν ἕτερον, πρὸς μὲν τό τινα ἐθέλειν cet. iv. 6. p. 714. C. πρὸς ἄλλο τι—ἢ τὸ ξυμφέρον. vi. 14. 770. B. περὶ ἑκάστων, ὧν τίθεμεν τοὺς νόμους. x. 13. 905. B. ὡς ἐν κατόπτροις, αὐτῶν ταῖς πράξεσιν ἡγήσω καθεωρακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Cf. Heind. ad Phædon. §. 57. Ast.

μᾶλλον] Refertur ad διδάσκαλος: imo potius doctor spectatorum. Καθίζει, int. ἑαυτὸν, *se collocat*, h. e. sedet, ut Phædr. 254. B. Thucyd. iii. 75. Xenoph. Hellen. vii. 1. 27. Vid. Villoison. ad Long. ii. p. 147. et Valcken. ad Thom. Mag. p. 165. in Ruhnk. Valcken. al. Epist. ad Ernesti. Ast.

δίκαιον, θεατῶν μᾶλλον ὁ κριτὴς καθίζει, καὶ ἐναντιωσόμενος τοῖς τὴν ἡδονὴν μὴ προσηκόντως μηδὲ[o] ὀρθῶς ἀποδιδοῦσι III. ii. 245.
θεαταῖς. ἐξῆν γὰρ δὴ τῷ παλαιῷ τε καὶ Ἑλληνικῷ νόμῳ, καθάπερ ὁ Σικελικός[p] τε καὶ Ἰταλικὸς νόμος νῦν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν ἐπιτρέπων καὶ τὸν νικῶντα διακρίνων χειροτονίαις διέφθαρκε μὲν τοὺς ποιητὰς αὐτούς—πρὸς γὰρ τὴν τῶν κριτῶν ἡδονὴν ποιοῦσιν οὖσαν φαύλην, ὥστε αὐτοὶ αὐτούς[q] οἱ θεαταὶ παιδεύουσι—, διέφθαρκε δ' αὐτοῦ τοῦ θεάτρου τὰς ἡδονάς· δέον γὰρ αὐτοὺς ἀεὶ βελτίω[r] τῶν αὑτῶν ἠθῶν ἀκούοντας βελτίω τὴν ἡδονὴν ἴσχειν,[s] νῦν αὐτοῖς[t]

ΞΩcfḫx : αὐτοὺς r.—[r] βελτίω om f.—[s] ἔχειν vf.—[t] αὑτοῖς x : αὖ τοῖς *r.—[u] δια-

τοῖς—θεαταῖς] Ficin. vertit, *ineptis spectantium voluptatibus adversaturus,* quasi *τοῖς* ad *θεαταῖς* pertineat. Recte Cornar. *ut qui adversaturus sit his, qui non convenienter neque recte spectatoribus voluptatem exponunt.* Ἀποδιδόναι ἡδονὴν est *reddere, tribuere,* h. e. exhibere et creare *voluptatem*, quæ debetur, h. e. exspectatur, igitur: aliorum voluptati et cupiditati indulgere s. obsequi. Ast.

νόμῳ] Desiderabis post *νόμῳ* pronomen *ὃς*, ut sensus existat: *licebat hoc facere* (iis adversari, qui multitudinis cupiditati servirent) *ex antiqua Græca lege, quæ quidem, postquam, sicut lex Sicula et Italica, de fabulis dramaticis judicium multitudini permisit et victorem per suffragia creare cœpit, et poetas et spectaculi ipsius voluptatem corrupit.* Similiter Ficin. vertit: *licebat prisca Græcaque lege, quemadmodum nunc Sicula et Italica, quæ multitudini spectatorum rem permittens* cet. Ut nunc scribitur locus, nonnisi ita, si quid video, capiendus est, ut ad *ἐξῆν* suppleas *τοῦτο*, ad *καθάπερ—νόμος* verbum *ἐστὶ*, et *νῦν* a prægressis separes.—Verbum *ἐπιτρέπειν*, ut solet, absolute positum, vid. ad Polit. i. 19. p. 347. D. Ast.

χειροτονία] Proprie est *manus porrectio* (Græci enim in concionibus suffragia ferebant manus porrigentes. Cicero pro Flacc. 6. 'Porrexerunt manus, psephisma natum est.' Cf. Sigon. de Republ. Athen. ii. 4. et Vales. ad Harpocrat. p. 75.) *suffragiorum latio;* hinc *χειροτονεῖν sciscere, decernere* et *creare*, vid. Schol. Æschyl. Suppl. 629. Suid. et Hesych. Cf. vi. 4. Ast.

ποιοῦσι] *Carmina faciunt* s. componunt; *ποιεῖν*, sicuti Latinorum *facere*, eximie de poetis usurpatur, vid. Wesseling. ad Herodot. ii. 53. p. 129. nostra in libr. de Platon. Phædr. p. 153. et Wyttenbach. ad Phædon. p. 129. Ast.

αὐτοὺς] Sequendo vet. cod. in quo legitur *ἑαυτοὺς*, scribendum hic esset *αὐτούς*. Steph. Immo Ficinus (nam is est Steph. vet. cod.) legisse videtur *αὐτοὺς καὶ ἑαυτοὺς* etc. ut *καὶ* insuper inseratur. Vertit enim, *ita ut spectatores poetas, et se ipsos erudiant.* Bip.

αὐτοὺς—παιδεύουσι] Ficin. videtur legisse *αὐτοὺς καὶ ἑαυτοὺς*; vertit enim, *ita ut ipsi spectatores poetas et se ipsos erudiant;* nisi inter *αὐτοὺς* et *ἑαυτοὺς* dubius hæsit. Recte vero habet nostra scriptura, quam Cornar. quoque secutus est reddens, *ita ut ipsi spectatores poetas erudiant.* Igitur poetæ, quorum esse deberet spectatorum animos erudire atque excolere, nunc e spectatorum et applausu et judicio pendent. Ast.

δέον] *Quum oporteret.* Sic *δέον, ἐξὸν,* adhibentur. vii. 5. 794. E. *μὴ δέον.* c. 14. p. 809. A. *δέον κολάζειν.* c. 19. p. 816. E. *μηδὲν δέον.* ix. 11. 871. B. *ὁ δὲ μὴ ἐπεξιών, δέον, ἢ μὴ* cet. x. 11. 902. A. *δέον ἐπιμέλεσθαι.* xi. 13. 934. E. *οὐ πρέπον ἐν εὐνόμῳ πόλει γίγνεσθαι τοιοῦτον* cet. Cf. Marcland. ad Maxim. Tyr. p. 655. Wernsdorf. ad Himer. p. 72. Hermann. ad Viger. p. 751. et Matth. Gr. Gr. p. 821. Ast.

αὖ τοῖς] Scripsimus *αὐτοῖς*, ut sensus sit: *ipsis id efficientibus*, h. e. sua ipsorum culpa (ut *τὸ αἴτιον δρῶν* dicitur causa efficiens) hoc accidit; etenim quum poetas ipsi erudire instituant, quia

δρῶσι πᾶν τοὐναντίον ξυμβαίνει. τί ποτ' οὖν ἡμῖν τὰ νῦν αὖ διαπερανθέντα[u] τῷ λόγῳ σημαίνειν βούλεται; σκοπεῖσθ' εἰ[v] τόδε.

ΚΛ. Τὸ ποῖον;

ΑΘ. Δοκεῖ μοι τρίτον ἢ τέταρτον ὁ λόγος εἰς ταὐτὸν περιφερόμενος ἥκειν, ὡς ἄρα παιδεία μέν ἐσθ' ἡ παίδων ὁλκή τε καὶ ἀγωγὴ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον καὶ τοῖς ἐπιεικεστάτοις καὶ πρεσβυτάτοις δι' ἐμπειρίαν ξυνδεδογμένον ὡς ὄντως ὀρθός[w] ἐστιν· ἵν' οὖν ἡ ψυχὴ τοῦ παιδὸς μὴ ἐναντία χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι ἐθί-

περαθέντα Ξ.—[v] εἰ add ΑΩυfhr.—[w] ὀρθῶς Ω.—[x] καὶ post νόμῳ om h.—[y] τὴν f.—

nihil in theatro spectare volunt, nisi quod sensibus suis blanditur, fieri non potest, quin morum non expolitionem, sed depravationem lucrentur. *Αὐτοῖς δρῶσι—ξυμβαίνει* est i. q. *αὐτοὶ δρῶντες τοῦτο πάσχουσι*; solent enim *δρᾷν* vel *δρᾶσαι* et *πάσχειν* vel *παθεῖν* sibi opponi et respondere. Ficin. hæc verba neglexit vertens, *nunc iis ex theatro contrarium accidit*. Cornar. vero reddidit hæc ita, *nunc quum ipsi poemata faciant, totum contrarium accidit*; male *δρῶσι* capiens, *αὐτοῖς* vero exprimens. Ast.

σκοπεῖσθε τόδε] Ficin. *Animadvertite num hoc sit, quod volunt.* Legit igitur, quod Steph. ait esse in quod. vet. *σκοπεῖσθ' εἰ τόδε*. Vere. P. 665. D. *πῶς οὖν πρέπον ἂν εἴη τοῦτο; ὁρᾶτ' εἰ τῇδε.* ΚΛ. *Πῇ δή;* iii. p. 689. A. *τίς οὖν ἡ μεγίστη δικαίως ἂν λέγοιτο ἀμαθία; σκοπεῖτε εἰ συνδόξει καὶ σφῷν λεγόμενον· ἐγὼ μὲν δὴ τὴν τοιάνδε τίθεμαι.* ΚΛ. *Ποίαν;* Parmenid. p. 154. C. *ὅρα δὲ εἰ τῇδε πρεσβύτερα καὶ νεωτέρα γίγνεται.* — *Πῇ δή;* Boeckh. p. 136.

εἰ τόδε] *εἰ* ante *τόδε* inseruimus, quam scripturam Steph. e libr. vet. profert, fortasse Ficinum significans, qui vertit, *animadvertite num hoc sit*. Similes locos laudavit Boeckhius. Ast.

δοκεῖ μοι κ. τ. λ.] Laudat hæc Euseb. Præp. Ev. xii. 20. p. 594. A. ubi *τεθειμένοις* extat pro *πεπεισμένοις*. Ast.

ἵν' οὖν ἡ ψυχὴ κ. τ. λ.] Loci maxime scabri hæc est structura. *Ἵν' οὖν* usque ad v. *γέρων* protasis est: post hoc apodosis capit initium, et *γεγονέναι, καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι* sunt pro imperativis. V. Pierson. ad Mœr. p. 242. Heind. ad Lysid. p. 21. Etenim quod nonnulli supplent *λέγονται*, id nec usus loquendi admittit nec sententia, sed post talem protasin *ἵν' οὖν—ἐθίζηται* exspectamus potius imperativos *γεγονόντων, καλείσθων καὶ πραττέσθων*, quam *λέγονται, γεγονέναι κ. τ. λ.* Nec novi exemplum ejus structuræ, ex qua Vigero ad Euseb. p. 57. infinitivi illi sunt idem quod *γένοιντ' ἂν* etc. Idem parentheseos signis includit hæc, *τούτων* usque ad v. *πράττεσθαι*. Perperam: nam seqq. *καθάπερ τοῖς κ.* usque ad v. *ἐθίζοντα* non ad illa sola *ἵν' οὖν—οἷσπερ ὁ γέρων*, sed ad universam periodum usque ad v. *πράττεσθαι* pertinent. Nimis inepta enim eorum est sententia, qui trahunt ad seqq. *ταυτὸν δὲ καὶ κ. τ. λ.* Variæ lectiones *γεγονυῖαι* et *γεγόνασι* nullius sunt pretii propter seqq. *παιδιαί τε καὶ ᾠδαὶ καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι*. Mox scrib. *τὴν δὲ, τὴν πονηράν*. Rep. x. p. 604. D. *οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει, τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος κ. τ. λ.* Similiter videtur sanandus Hipp. Min. p. 375. A. *τῇ ἀμείνονι ἄρα ψυχῇ ἵππου τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα ταύτης τὰ πονηρὰ ἑκουσίως ἂν ποιοῖ, τὰ δὲ τῆς πονηρίας, ἀκουσίως.* Leg. *τῇ δὲ, τῇ πονηρᾷ, ἀκουσίως.* Alii aliter. Ad ipsam illorum verborum sententiam cf. Themist. Or. xxiv. p. 302. B. ed. Hard. Lucret. i. 936. ubi v. intpp. Neutrum dixeris profecisse ex Platone, quamquam alias non abhorret ab utriusque ingenio. Nam ut de uno Lucretio dicam, aliquoties is colorem duxit a Platonicis, etsi non pueriliter. Fallitur quidem Tanaq. Faber, quum ii. 829. adumbratum censet ad Timæum p. 67. C. notante etiam Creechio; fallitur et

ζηται τῷ νόμῳ καὶ[x] τοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου πεπεισμένοις, ἀλλὰ ξυνέπηται χαίρουσά τε καὶ λυπουμένη τοῖς αὐτοῖς τούτοις οἷς περ ὁ γέρων, τούτων ἕνεκα, ἃς ᾠδὰς καλοῦμεν, ὄν- III. ii. 246.
τως μὲν ἐπῳδαὶ ταῖς ψυχαῖς αὗται νῦν γεγονέναι, πρὸς

Lambinus, cui v. 988. ex Politico p. 274. B. sumptum videtur esse. Hoc quoque dubium, an vi. 910. sit ex Ione p. 935. D. ut idem arbitratur: at nobilis ille locus iv. 1154. 'Nigra *μελίχροος* est, immunda et fœtida *ἄκοσμος*,' et reliqua, sunt ad normam Platonis Rep. v. p. 474. E. composita, quamquam nonnulla etiam ex Theocrito hausit, ut clare ostendit Steph. ad Theocrit. t. ii. p. 25. Reisk. In eo tamen non assentior Stephano, quod etiam vocem *μελίχροος* ex Theocrito assumptam putat, ideoque apud hunc corrigit *μελίχρωον*: quam suam sententiam repetiit in Thes. L. Gr. t. ii. p. 668. C. Quidquid enim legerit Scholiastes Theocriti, eum scio non legisse *μελίχρωον*, quod vocabulum nihili et contra omnem Græcæ linguæ analogiam confictum est. Legimus quidem apud Galen. in Hippocr. Epid. vi. Comm. iii. t. v. p. 484. pr. ed. Bas. *λευκόχρωος*, sed verum est *λευκόχροος*. *Μελίχροος*, credo, est ex Platone, quem Theocritus illo loco x. 27. non expressit, sed tantum Lucretius, ut apparet ex accurata comparatione. Olim quidem apud Platonem erat: *ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλούς; ὁ μὲν, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι· τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἐμμετρότατα ἔχειν· μέλανας δὲ, ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι. μελαγχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ;* At *μελαγχλώρους* certe non est *ὑποκοριζομένου*, ut viderunt Lambinus, Stephanus, Masseius, Astius. Schol. *μελιχλώρους*, quod recepit nuperus editor. At multo plures et vetustiores auctores habent *μελιχρόους*. De Lucretio jam vidimus. Plutarch. de Auditione p. 44. F. *οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες ἀμηγέπη δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν· καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλῶν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, καὶ τὸν γρυπὸν βασιλικὸν, καὶ τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν, ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ.* De Adulat. et Amic. Discr. p. 56. C. *ὥς που καὶ Πλάτων φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικὸν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ μελίχρουν ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα.* Aristæn. Epist. i. 18. *μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομά τινος ἄλλου ποίημα εἶναι κ. τ. λ.* *Μελιχρώτους* est vocabulum nihili et abhorrens ab analogia; non tamen reponendum censeo *μελιχρόους*, sed synonymum *μελιχρῶτας*. Hoc est apud Plin. Hist. xxxvii. 21. 'Colos appellavit chrysolithum aureus, chrysoprasum herbaceus, melleus melichrota.' Redeo ad Lucretium. Ejus versus sunt ii. 76. 'Augescunt aliæ gentes, aliæ minuuntur, Inque brevi spatio mutantur secla animantum, Et quasi cursores vitai lampada tradunt.' Respexit Plat. Legg. vi. p. 776. B. *γεννῶντάς τε καὶ ἐκτρέφοντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων.* Qui locus non fugit intpp. quo magis miror neminem cogitasse de imitatione, quæ est adeo aperta. Boeckh. p. 137—140.

ἐπῳδαὶ] Proprie sunt *cantiones* s. incantationes, quibus non solum viperæ, scorpii, phalangia aliaque ejusmodi animalia pestifera permulceri, sed etiam morbi leniri credebantur (vid. Euthyd. p. 290. A.); tunc egregie ad carmina vel orationes transfertur hæc vox, quæ hominum animos deliniunt eorumque vitiis, quasi morbis, medentur. Sic Charmid. 157. A. *θεραπεύεσθαι δὲ τὴν ψυχὴν, ἔφη, ὦ μακάριε, ἐπῳδαῖς τισὶ, τὰς δ' ἐπῳδὰς ταύτας τοὺς λόγους εἶναι τοὺς καλούς· ἐκ δὲ τῶν τοιούτων λόγων ἐν ταῖς ψυχαῖς σωφροσύνην ἐγγίγνεσθαι, ἧς ἐγγενομένης καὶ παρούσης ῥᾴδιον ἤδη εἶναι τὴν ὑγίειαν καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι πορίζειν.* Eurip. Hippol. 478. *Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι.* Horat. Epist. i. 1. 34. 'Sunt verba et voces, quibus hunc lenire dolorem Possis et magnam morbi deponere partem.' Porphyr. de Pythagora (p. 193. ed. Cantabr.) *κατεκήλει δὲ ῥυθμοῖς καὶ μέλεσι καὶ ἐπῳδαῖς τὰ ψυχικὰ πάθη καὶ τὰ σωματικά.* Cf. Lambin. ad Horat. l. l. t. ii. p. 204. B. et Gataker. Miscell. p.

τὴν τοιαύτην ἣν λέγομεν συμφωνίαν ἐσπουδασμέναι, διὰ δὲ
τὸ[y] σπουδὴν μὴ δύνασθαι φέρειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς παι-
διαί τε καὶ ᾠδαὶ καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι, καθά περ
τοῖς κάμνουσί τε καὶ ἀσθενῶς ἴσχουσι[z] τὰ σώματα ἐν
II. 660. ἡδέσι[a] τισὶ σιτίοις καὶ πώμασι τὴν χρηστὴν πειρῶνται τρο-
φὴν προσφέρειν οἷς μέλει τούτων, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν ἐν ἀη-
δέσιν, ἵνα τὴν μὲν ἀσπάζωνται, τὴν δὲ μισεῖν ὀρθῶς ἐθίζων-
ται. ταὐτὸν δὴ καὶ τὸν ποιητικὸν ὁ ὀρθὸς νομοθέτης ἐν τοῖς
καλοῖς ῥήμασι καὶ ἐπαινετοῖς πείσει τε, καὶ ἀναγκάσει
μὴ πείθων, τὰ τῶν σωφρόνων[b] τε καὶ ἀνδρείων καὶ πάντως[c]
ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔν τε ῥυθμοῖς σχήματα καὶ ἐν ἁρμονίαισι[d]
μέλη ποιοῦντα ὀρθῶς ποιεῖν.

ΚΛ. Νῦν οὖν οὕτω δοκοῦσί σοι πρὸς Διός, ὦ ξένε, ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι ποιεῖν; ἐγὼ μὲν γάρ[e] καθ᾽ ὅσον αἰσ-

[z] ἔχουσι rf.—[a] ἤθεσί r.—[b] σωφρονούντων mg Ω.—[c] πάντων r.—[d] ἁρμονίαις (σι) Ω :

478. Ast.

γεγονέναι] Steph. testatur, legi quoque γεγονυῖαι: nimirum in Ficini libro: vertit enim, *quæ revera incantationes circa animos sunt*. Bip. Infinitivi γεγονέναι, καλεῖσθαι et πράττεσθαι pro imperativis positi sunt, vid. ad i. 11. Viger. ad Euseb. p. 57. γεγονέναι positum esse censebat pro γένοιντ᾽ ἄν. Ficin. alio ordine hæc videtur legisse, quum verterit: *ut igitur puerorum animus legem ita sequatur, ut non contrariis, sed iis, quibus lex et senior, doleat atque gaudeat, probus legum conditor suadebit, et si opus fuerit, coget poeticum hominem honestis in verbis temperatorum et fortium et omnino bonorum hominum gesta describere, tam figuras eorum in rhythmis, quam accentus in harmoniis, ut decet, effingentem per eos cantus, quas odas vocamus, quæ revera epodæ, i. incantationes circa animos sunt, de industria ad id compositæ, ut hominum animi in dolendo et gaudendo legibus obsequantur. Quia vero teneriores animi seria studia non suscipiunt, joci et cantus ista dicantur et fiant, idemque in his efficitur, quod agere solent qui.* Haud dubie locus, ut nunc legitur, mancus et vitiatus est. Cod. Voss. in marg. adscriptum habet γεγονυῖαι, γεγόνασι; etiam Steph. lectionem γεγονυῖαι memorat. Ast.

πρὸς τὴν τοιαύτην—ξυμφωνίαν ἐσπουδασμέναι] *Ut hanc consensionem cum lege seniorumque vita juniorum animis injiciant.* Mox πράττεσθαι spectat proprie ad παιδιαί. Deinde ante καθάπερ int. particulam explicationi inservientem, ut *nempe*, vid. ad i. 4.—Mox Euseb. ἔχουσι pro ἴσχουσι et ἡδέσι τε. De re ipsa, noti sunt Lucretii versus i. 936. ubi v. interpp. Cf. Themist. Orat. xxiv. p. 302. B. Ast.

τὴν δὲ τῶν πονηρῶν] H. e. τὴν δὲ τροφὴν πονηρὰν vel τὰ δὲ πονηρά. Boeckhius corrigebat τὴν δὲ, τὴν πονηρὰν, ut Polit. x. p. 604. D. εἰκεῖον τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει τὸ ἀγανακτικόν. Sed nulla indiget locus correctione. Recte Ficin. *noxia vero amaris inficiunt.* Ast.

πάντων ἀγαθῶν ἀνδρῶν] Scribendum ex cod. Leid. Euseb. Præp. Ev. xii. p. 598. πάντως ἀγαθῶν. Habuit et Ficin. *omnino bonorum.* Phileb. p. 39. E. δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς πάντως. Euthyd. p. 292. C. ἀλλ᾽ ἆρα πάντας καὶ πάντως ἀγαθούς; Legg. v. p. 727. C. οὐδ᾽ ὁπόταν ἡγῆται τὸ ζῆν πάντως ἀγαθὸν εἶναι, τιμᾷ. Boeckh. p. 141.

πάντως] Hoc pro πάντων Cod. Voss. præbet et Ficin. expressit, *et omnino bonorum.* Ἐν instrumentum indicat, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 140. Ast.

θάνομαι, πλὴν παρ' ἡμῖν ἢ παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἃ σὺ νῦν λέγεις, οὐκ οἶδα πραττόμενα, καινὰ δὲ ἄττα ἀεὶ γιγνόμενα περί τε τὰς ὀρχήσεις καὶ περὶ τὴν ἄλλην μουσικὴν ξύμπασαν, οὐχ ὑπὸ νόμων μεταβαλλόμενα ἀλλ' ὑπό τινων ἀτάκτων ἡδονῶν, πολλοῦ δεουσῶν τῶν αὐτῶν εἶναι καὶ κατὰ ταὐτά, ὡς σὺ κατ' Αἴγυπτον ἀφερμηνεύεις, ἀλλ' οὐδέποτε[f] τῶν αὐτῶν. III. ii. 247.

ΑΘ. Ἄριστά γε,[g] ὦ Κλεινία. εἰ δ' ἔδοξά[h] σοι ἃ σὺ λέγεις λέγειν ὡς νῦν γιγνόμενα, οὐκ ἂν θαυμάζοιμι εἰ μὴ σαφῶς λέγων[i] ἃ διανοοῦμαι τοῦτο ἐποίησα καὶ ἔπαθον. ἀλλ' ἃ βούλομαι γίγνεσθαι περὶ μουσικήν, τοιαῦτ' ἄττα εἶπον ἴσως,[k] ὥστε σοὶ δόξαι ταῦτα ἐμὲ λέγειν. λοιδορεῖν γὰρ πράγματα ἀνίατα καὶ πόρρω προβεβηκότα ἁμαρτίας οὐδαμῶς ἡδύ, ἀναγκαῖον δ' ἐνίοτ'[l] ἐστίν. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ξυνδοκεῖ καὶ σοί, φέρε φὴς παρ' ὑμῖν καὶ τοῖσδε μᾶλλον ἢ[m] παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι γίγνεσθαι τὰ τοιαῦτα;

ΚΛ. Τί μήν;

ΑΘ. Τί δ' εἰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις γίγνοιθ' οὕτω, πότερον αὐτὰ καλλιόνως οὕτως εἶναι φαῖμεν ἂν ἢ καθά περ νῦν γίγνεται γιγνόμενα;

ἁρμονίαις *s.—[e] γὰρ om fh.—[f] πω Ξ.—[g] γ' tfhr.—[h] ἔδοξέ Ξ.—[i] λέγων om vf.—

ἀφερμηνεύεις] Est *enarras*, explicas. Sic vii. 14. p. 809. B. δεῖ δὲ εἰς δύναμιν μηδὲν παραλείπειν αὐτῷ, πάντα δὲ λόγον ἀφερμηνεύειν. Sophist. 248. A. σὺ δ' ἡμῖν καὶ τὰ παρὰ τούτων ἀφερμήνευε (sic Ald. Bas. 1. et 2. Male Steph. ἐφερμήνευε scripsit. In eod. dial. p. 246. E. ἀφερμήνευε pro ἐφερμήνευε scribendum esse, jam Heind. vidit). Ast.

τοῦτο ἐποίησα] Sensus est: *si tibi visus sum de illis ita disserere, ac si nunc fiant, haud dubie culpa mea id factum est, quia non perspicue, quod sentio, exposui.* Εἰ alterum est i. q. ἐπείπερ, *quandoquidem*, *quoniam*, ut Theæt. 171. B. εἰ τὴν τῶν ἡγουμένων αὐτὸν ψεύδεσθαι ὁμολογεῖ ἀληθῆ εἶναι. Sæpenumero enim εἰ causam indicat, v. Budæi Comment. Gr. Ling. p. 519. et Marcland. ad Lys. p. 670. Mox ταῦτα ἐμὲ λέγειν, int. αὐτὰ νῦν γίγνεσθαι. Vulgo ἴσως cum progressis conjungitur, sed sententiarum nexus hic est: etenim putabas, me de iis loqui, quæ fiant (τὰ γιγνόμενα), ego vero quæ hac in re fieri debeant, exponere eoque prave instituta notare volui, etsi errores fere insanabiles vituperare haud jucundum est. Ast.

πόρρω προβεβηκότα ἁμαρτίας] *Quæ in peccando longius progressa sunt.* Πόρρω προβαίνειν ita usurpatur, ut πόρρω ἐλαύνειν, ἥκειν et πορεύεσθαι. Vid. Euthyphr. p. 4. A. Cratyl. 410. D. Gorg. 486. A. Lys. 204. B. Ast.

γίγνεται, γιγνόμενα] Vulgo hæc nulla interpunctione distincta leguntur; verba autem ita cohærent: πότερον φαῖμεν ἂν αὐτὰ οὕτως γιγνόμενα καλλιόνως εἶναι, ἢ καθάπερ νῦν γίγνεται; Ficinus simpliciter vertit: *si et apud ceteros similiter fierent, nonne melius quam nunc agerentur?* Ast.

ΚΛ. Πολύ που τὸ διαφέρον,[n] εἰ καθά περ παρά τι τοῖσδε καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ ἔτι καθά περ εἶπες[o] σὺ νῦν δὴ δεῖν εἶναι, γίγνοιτο.

§. 6. ΑΘ. Φέρε δὴ ξυνομολογησώμεθα[p] τὰ νῦν. ἄλλο τι παρ' ὑμῖν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ μουσικῇ τὰ λεγόμενά ἐστι τάδε; τοὺς ποιητὰς ἀναγκάζετε λέγειν ὡς ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ σώφρων ὢν καὶ δίκαιος εὐδαίμων ἐστὶ καὶ
III. ii. 248. μακάριος, ἐάν τε μέγας καὶ ἰσχυρὸς ἐάν τε σμικρὸς καὶ ἀσθενὴς ᾖ, καὶ ἐὰν πλουτῇ καὶ μή· ἐὰν δὲ ἄρα πλουτῇ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον, ᾖ δὲ ἄδικος, ἄθλιός τ'

[k] ἴσως om ḫ.—[l] ἐνίοτ' ḫ.—[m] ἢ καὶ Ω.—[n] διάφορον Ω, διάφορον r.—[o] εἶπες om r.

§. 6. φέρε δὴ ξυνομολογησώμεθα] Mira est adhortatio, *age consentiamus nunc*, præsertim quum statim inseratur interrogative: ἄλλοτι παρ' ὑμῖν κ. τ. λ. et p. 661. D. addatur, ὅπερ οὖν ἠρόμην, ἆρα ξυμφωνοῦμεν ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς; nostri loci respectu. Hæc luce clarius ostendunt, Atheniensem non exhortari ut consentiant, sed quærere *an* consentiant. Itaque requiritur tale quiddam, *age videamus, num inter nos conveniat*. Cod. Leid. φέρε νῦν, ξυνομ. Lege, φέρε δή, ἐὰν ξυνομ. Cratyl. p. 430. A. φέρε δή, ἐάν πη διαλλαχθῶμεν, ὦ Κράτυλε. ἆρ' οὐκ ἄλλο μὲν ἂν φαίης τὸ ὄνομα εἶναι— Rep. iv. p. 434. A. ἰδὲ δή, ἐάν σοὶ ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ. τέκτων σκυτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι—ἆρά σοι ἄν τι δοκεῖ (vulgo δοκῇ) μέγα βλάψαι πόλιν; v. p. 453. E. φέρε δή, ἦν δ' ἐγώ, ἐάν πη εὕρωμεν τὴν ἔξοδον. Theæt. p. 192. E. ἰδὲ δή, ἐάν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπῃ. Boeckh. p. 141.

ξυνομολογησόμεθα] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. Steph. scripsit ξυνομολογησώμεθα, et Boeckhius legi jubebat φέρε δή, ἐὰν ξυνομολογησώμεθα: *age videamus, num inter nos conveniat*. Sed verba sanissima sunt, si interrogative sumitur verbum ξυνομολογησόμεθα, quod locus præterea infra (p. 661. D.) positus postulat: ὅπερ οὖν ἠρόμην, ἆρα ξυμφωνοῦμεν ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς; Ast.

τοὺς ποιητὰς ἀναγκάζετε] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 21. p. 594. Ast.

ἐὰν δὲ ἄρα πλουτῇ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον] Hæc sumpta sunt ex Tyrtæo, non tamen ea quæ proxime sequuntur, ubi est δὲ quæ illi μὲν respondet, ᾖ δὲ ἄδικος, ἄθλιός τ' ἐστι καὶ ἀνιαρῶς ζῇ. Tyrtæi igitur verba ad id de quo agit accommodat, et prius quidem quam ejus mentionem fecerit. Statim post autem, mentionem ejus faciens, primum poematii cujusdam versum affert, alia deinde ex ejusdem principio non servatis numeris interserens, rursumque ejus verba ad suum sermonem accommodans: nam quum dicit, ὃς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ κτῷτο, addit de suo illa, μετὰ δικαιοσύνης: et subjungens, ἄδικος δὲ ὢν, μήτε τολμῷ ὁρῶν φόνον αἱματόεντα, adjicit illa, ἄδικος δὲ ὤν. Sed satius fuerit, opinor, pulcherrimos illius poetæ versus afferre, ut quæ a Platone inde sumuntur, possint cum iis conferri. Audi igitur: Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης· Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην· Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω πλέον· Οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι· Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς. Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ, Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα, Καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος. Ludit igitur hic quem Plato inducit ita detorquentem alio quæ a Tyrtæo de fortitudine dicuntur, quam in versu proxime sequente, appellatione generis utens, ἀρετὴν nominat. Steph.

ἐὰν δὲ ἄρα πλουτῇ] Respiciuntur versus Tyrtæi, ita vero, ut ad sermonem suum scriptor eos accommodaverit plu-

ἐστὶ καὶ ἀνιαρῶς ζῆ. καὶ Οὔτ' ἂν μνησαίμην, φησὶν ὑμῖν ὁ ποιητής, εἴ περ ὀρθῶς λέγει, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην ὃς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ κτῷτο, καὶ δὴ καὶ δηΐων τοιοῦτος ὢν ὀρέγοιτο ἐγ- II. 661.
γύθεν ἱστάμενος, ἄδικος δὲ ὢν μήτε τολμῷ[q] ὁρῶν φόνον αἱματόεντα μήτε νικῷ θέων Θρηΐκιον Βορέην, μήτε ἄλλο αὐτῷ μηδὲν τῶν λεγομένων ἀγαθῶν γίγνοιτό ποτε· τὰ γὰρ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενα ἀγαθὰ οὐκ ὀρθῶς λέγεται. λέγεται γὰρ ὡς ἄριστον μὲν ὑγιαίνειν, δεύτερον δὲ κάλλος, τρίτον δὲ ἰσχύς, τέταρτον[r] δὲ πλοῦτος. μυρία δὲ[s] ἄλλα

—[p] ξυνομολογησόμεθα Ξ.—[q] τολμώη...νικώη ђ.—[r] ἰσχὺς τέταρτον δὲ om AΞΩυϛτ

raque de suo addiderit. Midæ et Cinyræ (qui Assyriorum vel Cypri rex dicitur fuisse. Schol. in marg. Bodl. et Reg. Clem. Alexandr. Pædag. ii. 6. t. i. p. 274. Pott. Κυπρίων βασιλεὺς ὑπερβάλλων πλούτῳ. Vid. interpp. ad Ovid. Metam. x. 298. Munker. ad Antonin. Liber. c. 34. et Heyne ad Apollodor. Observatt. p. 325.) divitiæ in consuetudinem proverbii venerunt. Vid. Erasmi Adag. Chil. iii. Cent. i. p. 537. Ceterum respexit hunc locum Clemens Alexandr. Pædag. iii. 6. t. i. p. 274. Pott. Ast.

λέγει] Euseb. λέγῃ. Mox τολμῴη et νικῴη cum Eusebio scripsimus pro τολμῷ et νικῷ. Τολμᾶν est idem quod τλᾶν, *sustinere*, ut ix. 12. p. 872. E. Vid. Gataker. Advers. Misc. ii. 9. in Opusc. Crit. p. 318. et Wyttenbach. ad Phædon. p. 273. Ast.

μήτε τολμῷ ὁρῶν κ. τ. λ.] Totum locum inde a p. 660. E. compilavit Clem. Alex. Pædag. iii. p. 100. 30. Respicitur Tyrtæus p. 108. ex quo postrema tantum pono. Οὐδ' εἰ Ταντολίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι· Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς· Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ, Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα, Καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἔγγυθεν ἱστάμενος. Quod v. 5. Tyrtæus dixit τετλαίη, apud Platonem est τολμῷ. Passim τολμᾶν est τλᾶν, *sustinere*. Menex. p. 245. C. καὶ τῶν μὲν ἄλλων ξυμμάχων ἐψεύσθη· ἠθέλησαν γὰρ αὐτῷ ἐκδιδόναι καὶ ξυνέθεντο καὶ ὤμοσαν Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι καὶ Βοιωτοὶ καὶ ἄλλοι (leg. οἱ ἄλλοι) ξύμμαχοι, εἰ μέλλοι χρήματα παρέξειν, ἐκδώσειν τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ Ἕλληνας· μόνοι δὲ ἡμεῖς οὐκ ἐτολμήσαμεν οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ὀμόσαι. Phileb. p. 14. B. τολμῶμεν ἄν πη ἐλεγχομένω μηνύσωσιν, ubi male nonnulli τλῶμεν. Alcib. post. p. 138. C. ἐπεὶ τίς ἄν σοι δοκεῖ (male vulgo δοκῇ) τολμῆσαι ὑγιαίνων τοιαῦτ' εὔξασθαι; Aristoph. Nub. 546. Κοὐκ ἐτόλμησ' αὖτις ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ, ut nunc optime editur. Suid. Τολμῆσαι, ὑπομεῖναι, ubi et relato loco e Legg. ix. addit, καὶ ἐν δευτέρῳ τολμᾶν, ἀντὶ τοῦ τολμᾶν ὑπομένειν. Voluit bis τολμῷ. V. 2. habes γλῶσσαν Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν. Quod in suum usum convertit Plato Phædr. p. 269. A. τί δέ; τὸν μελίγηρυν Ἄδραστον οἰόμεθα— quæ verba ex poeta esse egregie divinabat Heindorfius. Est is Argivus Adrastus, quem eandem, quam Nestor et Ulysses, eloquentiæ laudem habuisse, colligere licet ex Pindar. Olymp. vi. 18. coll. Heind. ad Phædr. l. c. Jam nihil deest ob plenam intelligentiam Platonici in Phædro loci. Boeckh. p. 142, 143.

Θρηΐκιον Βορέην] Boreæ enim, venti septentrionalis, sedes perhibebatur Hæmus, mons Thraciæ, vel Salmydessus; vid. Schol. et Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del. 65.—De ἄλλο—μηδὲν vid. ad i. 15. Ast.

τὰ γὰρ ὑπὸ τ. π.] Laudantur hæc a Theodoret. Serm. vi. p. 568. A. B. Cf. l. i. 6. ibique notat. Post λέγεται addit Euseb. μέν. Ast.

ἰσχύς· τέταρτον δὲ] Desunt hæc verba in Ald. Bas. 1. et 2. etiam Eusebii libris. Exstitere tamen in Ficini libris, quos, dum h. l. verteret, ob oculos habuit. Eadem verba supplenda esse du-

ἀγαθὰ λέγεται· καὶ γὰρ ὀξὺ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν καὶ πάντα
ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων εὐαισθήτως ἔχειν, ἔτι δὲ καὶ τὸ
ποιεῖν τυραννοῦντα ὅ τι ἂν ἐπιθυμῇ, καὶ τὸ δὴ τέλος ἁπά-
σης μακαριότητος εἶναι τὸ πάντα ταῦτα κεκτημένον ἀθά-
νατον εἶναι γενόμενον ὅτι τάχιστα. ὑμεῖς δὲ[t] καὶ ἐγώ που
τάδε λέγομεν,[u] ὡς ταῦτά ἐστι ξύμπαντα δικαίοις μὲν καὶ
III. ii. 249. ὁσίοις ἀνδράσιν ἄριστα κτήματα, ἀδίκοις δὲ κάκιστα
ξύμπαντα, ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς ὑγιείας. καὶ δὴ καὶ τὸ
ὁρᾶν καὶ τὸ[v] ἀκούειν καὶ αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ παράπαν
ζῆν μέγιστον μὲν κακὸν τὸν ξύμπαντα χρόνον ἀθάνατον
ὄντα καὶ κεκτημένον πάντα τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πλὴν
δικαιοσύνης τε καὶ ἀρετῆς ἁπάσης, ἔλαττον δέ, ἂν ὡς ὀλί-
γιστον ὁ τοιοῦτος χρόνον ἐπιζῴη. ταῦτα δὴ λέγειν οἶμαι
τοὺς παρ' ὑμῖν ποιητάς, ἅ περ ἐγώ, πείσετε[w] καὶ ἀναγκά-
σετε, καὶ ἔτι τούτοις ἑπομένους ῥυθμούς τε καὶ ἁρμονίας
ἀποδιδόντας παιδεύειν οὕτω τοὺς νέους ὑμῶν. ἦ γάρ; ὁρᾶ-
τε. ἐγὼ μὲν γὰρ λέγω σαφῶς τὰ μὲν κακὰ[x] λεγόμενα

et pr ḫ.—[s] δ' v.—[t] δὲ om ḫ.—[u] λεγόμενα f.—[v] τὸ ante ἀκούειν om r.—[w] ποιή-

dum ante Stephanum monuerat Cornarius. Hæc enim ipsa quatuor bona in dial. i. de Legg. exposuerat Plato. Steph. ne γρῦ quidem, unde ea petierit, addidit. Bip. Deinde Theodoretus exhibet καὶ ἕτερα δὲ μυρία ἀγαθὰ λέγεται. Ficin. nostram videtur scripturam secutus esse, quum verterit, *innumerabilia ferme cetera hujusmodi bona narrantur*. Ast.

ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων] Cornar. *et omnia, quæ e sensibus dependent, integra et subtilia habere.*—Notum est ἔχεσθαί τινος, *ex aliqua re pendere*, ad aliquam rem spectare vel pertinere, vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 472. Ast.

καὶ τὸ δὴ τέλος] Theodoret. καὶ τὸ μὲν δὴ τέλος πάσης. Mox verba ita capienda sunt: et finis felicitatis (dicitur) esse, si quis, hæc omnia nactus s. possidens, immortalis est isque quam citissime factus (igitur non per ærumnas hoc adeptus).—Mox Theodoret. ἐγώ πη pro ἐγώ που. Ast.

ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς ὑγιείας] Est, *inde a sanitate*, vid. nostra ad Alcibiad. i. p. 299. Mox Theodor. τὸ αἰσθάνεσθαι—ὄντα κεκτημένον. Ast.

ἔλαττον δὲ] Int. κακόν. Mox Euseb. ἐὰν pro ἂν, Theodoret. ὡς ἂν ὀλίγιστον. Ast.

ἐπιζῴη] In Ald. Lov. Bas. 1. 2. et Euseb. ἐπιζώη, vulgari confusione; correximus ἐπιζῇ; ἂν enim cum optativo conjungere citerioris est Græcitatis (v. Hermann. ad Viger. p. 787.); quanquam Schaefer in Melet. Crit. p. 87. de eo addubitavit. Ast.

πείσετε] Legitur etiam ποιήσετε: sed lectionem alteram tuetur locus hic pag. præced. πείσει τε καὶ ἀναγκάσει μὴ πείθων. Steph. Ita legit quoque Euseb. Præp. Evang. p. 349. Bip. Etiam Ficinus vertit: *Hæc utique, quæ et ipse, vestros invitabitis et cogetis poetas dicere.* Verbum οἶμαι distinxi a reliqua oratione. Mox καὶ in Euseb. deest et ἀποδόντας scribitur. Ast.

ἦ γὰρ ὁρᾶτε;] Ficinus inepte vertit, *Num ipsi hoc animadvertitis?* Similiter Cornar. *numquid videtis?* Ἦ γὰρ interrogatio est affirmans *nonne*. Vid. Heind. ad Gorg. §. 53. In sequentibus Theodoret. pro ἀδίκοις exhibet δικαίοις et pro δικαίοις habet ἀδίκοις εἶναι. Quæ pro malis habentur, ut pœnæ, ut infortunia,

ἀγαθὰ τοῖς ἀδίκοις εἶναι, τοῖς δὲ δικαίοις κακά, τὰ δ' ἀγαθὰ τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ὄντως ἀγαθά, τοῖς δὲ κακοῖς κακά. ὅ περ οὖν ἠρόμην, ἆρα ξυμφωνοῦμεν ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς, ἢ πῶς;

§. 7. ΚΛ. Τὰ μὲν ἔμοιγε φαινόμεθά πως, τὰ δ' οὐδαμῶς.

ΑΘ. Ἆρ' οὖν ὑγίειάν τε κεκτημένον[y] καὶ πλοῦτον καὶ τυραννίδα διὰ[z] τέλους, καὶ ἔτι προστίθημι ὑμῖν ἰσχὺν διαφέρουσαν καὶ ἀνδρίαν μετ' ἀθανασίας, καὶ μηδὲν ἄλλο αὐτῷ τῶν λεγομένων κακῶν εἶναι γιγνόμενον,[a] ἀδικίαν δὲ καὶ ὕβριν ἔχοντα ἐν αὐτῷ μόνον—, τὸν οὕτω ζῶντα ἴσως ὑμᾶς οὐ πείθω μὴ οὐκ ἄρα εὐδαίμονα ἀλλ' ἄθλιον γίγνεσθαι σαφῶς;

ΚΛ. Ἀληθέστατα λέγεις. III. ii. 250.

ΑΘ. Εἶεν· τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτ' εἰπεῖν[b] ἡμᾶς χρεών; ἀνδρεῖος γὰρ δὴ καὶ ἰσχυρὸς καὶ καλὸς καὶ πλούσιος, καὶ ποιῶν ὅ τί περ ἐπιθυμοῖ[c] τὸν βίον ἅπαντα, οὐχ ὑμῖν δοκεῖ, II. 662. εἴ περ ἄδικος εἴη καὶ ὑβριστής, ἐξ ἀνάγκης αἰσχρῶς ἂν ζῆν; ἢ τοῦτο μὲν ἴσως ἂν συγχωρήσαιτε,[d] τό γε αἰσχρῶς;

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΑΘ. Τί δέ;[e] τὸ καὶ κακῶς;

ΚΛ. Οὐκ ἂν ἔτι τοῦθ' ὁμοίως.

ΑΘ. Τί δέ;[f] τὸ καὶ ἀηδῶς καὶ μὴ[g] ξυμφερόντως αὑτῷ;

ΚΛ. Καὶ πῶς ἂν ταῦτά γ' ἔτι ξυγχωροῖμεν;

ΑΘ. Ὅπως; εἰ θεὸς ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὦ φίλοι, δοίη τις

σετε ΑΞΩυfħr.—[x] καλα Α.—[y] κεκτημένοι Ξυf.—[z] καὶ διὰ τυρ. διὰ ħ.—[a] ἐγγιγνόμενον (ε) r.—[b] εἶναι υ.—[c] ἐπιθυμεῖ υfħ.—[d] συγχωρήσεται Ξ, συγχωρήσοιτε f, συγχωρήσητε r.—[e] δαὶ ħ et corr ΑΩ.—[f] δαὶ ħ.—[g] μὴ om r.—[h] ἐπιθείην pr Ω.—[i] καὶ πολλὰ om υ.—

alia id genus, ea bona dicuntur injustis, propterea quod iis corriguntur et ad bonam frugem coguntur se recipere. Deinde in Theodoret. scriptum extat τὰ δ' ἀγαθὰ τ. μ. ἀγαθοῖς ἀγαθά. Ast.

§. 7. μηδὲν ἄλλο] I. e. ἄλλο μὲν οὐδὲν —ἀδικίαν δὲ καὶ ὕβριν, *nihil aliud nisi* (h. e. *solam*) *injustitiam*, vid. nostra ad Phædr. p. 228. Verba ipsa ἆρ'—οὖν—ἴσως ὑμᾶς οὐ πείθω, τὸν οὕτω ζῶντα—ἄθλιον γίγνεσθαι σαφῶς; respiciunt prægressum τὰ—δ' οὐδαμῶς (φαινόμεθα ξυμφωνεῖν). Et ad Ἀληθέστατα λέγεις int. τοῦτον s. τοιοῦτον σαφῶς γίγνεσθαι ἄθλιον, καὶ οὐκ εὐδαίμονα. Ast.

ἐγγιγνόμενον] Legitur etiam γιγνόμενον, præfixo infinit. εἶναι, quo tamen particip. λεγομένων non videtur opus habere. Steph.

τό γε αἰσχρῶς] Int. αὐτὸν ζῆν, per epexegesin pronomini τοῦτο adjectum est. Ast.

συμφωνίαν, ὡς νῦν γε σχεδὸν ἀπάδομεν ἀπ' ἀλλήλων. ἐμοὶ γὰρ δὴ φαίνεται ταῦτα οὕτως ἀναγκαῖα, ὡς οὐδέ, ὦ φίλε Κλεινία, Κρήτη νῆσος σαφῶς· καὶ νομοθέτης ὢν ταύτῃ πειρῴμην ἂν τούς τε ποιητὰς ἀναγκάζειν φθέγγεσθαι καὶ πάντας τοὺς ἐν τῇ πόλει, ζημίαν τε ὀλίγου μεγίστην ἐπιτιθείην[h] ἄν, εἴ τις ἐν τῇ χώρᾳ φθέγξαιτο ὡς εἰσί τινες ἄνθρωποί ποτε πονηροὶ μέν, ἡδέως δὲ ζῶντες, ἢ λυσιτελοῦντα μὲν ἄλλα ἐστὶ καὶ κερδαλέα, δικαιότερα δὲ ἄλλα. καὶ
III. ii. 251. πολλὰ[i] ἄττ' ἂν παρὰ τὰ νῦν λεγόμενα ὑπό τε Κρητῶν καὶ Λακεδαιμονίων, ὡς ἔοικε, καὶ δή που καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διάφορα πείθοιμ' ἂν τοὺς πολίτας μοι φθέγγεσθαι. φέρε γάρ, ὦ πρὸς[k] Διός τε καὶ Ἀπόλλωνος, ὦ ἄριστοι τῶν ἀνδρῶν, εἰ τοὺς νομοθετήσαντας ὑμῖν αὐτοὺς τούτους ἐροίμεθα θεούς, ἆρα[l] ὁ δικαιότατός ἐστι βίος ἥδιστος,[m] ἢ δύ'[n] ἐστόν τινε[o] βίω, οἶν[p] ὁ μὲν ἥδιστος ὢν τυγχάνει, δικαιότατος δ' ἕτερος; εἰ δὴ δύο φαῖεν, ἐροίμεθ' ἂν ἴσως αὐτοὺς πάλιν, εἴ περ ὀρθῶς ἐπανερωτῷμεν, ποτέρους δ' εὐδαιμονεστέρους χρὴ λέγειν, τοὺς τὸν δικαιότατον ἢ τοὺς τὸν ἥδιστον διαβιοῦντας βίον; εἰ μὲν δὴ φαῖεν τοὺς τὸν ἥδιστον, ἄτοπος αὐτῶν ὁ λόγος ἂν γίγνοιτο. βούλομαι δέ μοι μὴ ἐπὶ θεῶν λέγεσθαι τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' ἐπὶ πατέρων καὶ νομοθετῶν μᾶλλον, καί μοι τὰ ἔμπροσθεν ἠρωτημένα πατέρα τε καὶ νομοθέτην ἠρωτήσθω, ὁ δ' εἰπέτω[r] ὡς ὁ ζῶν τὸν

[k] γὰρ ὦ πρὸς ΑΩx, γὰρ ὡς πρὸς vfh: γὰρ πρὸς s.—[l] ἀρ' h.—[m] βίος ἐστὶν Ξs.—[n] δύ' A et γρ Ω: δύο *s.—[o] τινι f.—[p] οἷον vh.—[r] εἰπέτω ΑΩvfhr: εἰπάτω s.—[s] καὶ om A et

σαφῶς] Conjungendum cum ὡς; verba enim ita cohærent, *οὕτως ἀναγκαῖα, ὡς σαφῶς οὐδὲ Κρήτη νῆσος*. Bene Cornar. vertit: *mihi enim hæc ita videntur necessaria, ut neque, o care Clinia, Creta ita manifeste sit insula.* Malim vero *σαφῶς* non ad *νῆσος* trahere, sed ad *Κρήτη νῆσος*, ut sensus sit: *non tam certe credo, Cretam esse, quam hæc necessaria ita esse.* Ast.

τοὺς πολίτας μοι] Steph. testatur, legi quoque *τ. π. μου*, nempe in Ficini et Cornarii versione, *civibus meis persuaderem.* Bip.

τοὺς πολίτας μοι] Legi *πολίτας μου*, Faehsius hoc reponi jubebat; recte vero habet *μοί*, vid. ad i. 1. Ast.

βίον] Interrogationis signum posui, ut verba *ποτέρους δ'* cet. priorem excipiant interrogationem; idcirco δὲ interpositum est, quod, nisi interrogativa esset oratio, locum habere non posset; interrogationem his verbis contineri, docet præterea modus finitus *χρή*.—Deinde *ἐπὶ θεῶν* est *de diis*: *nolo hoc dici de diis*, h. e. ita dici, ac si dii id protulerint, s. diis tribui. Sic *ἐπὶ* usurpatur, verbis dicendi junctum, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 231. Ast.

πατέρα] Videtur deesse *πρὸς* ante *πατέρα.* alioqui accus. mutandi fortassis essent in nominativos *πατήρ τε καὶ νομο-*

ἥδιστον βίον ἐστὶ μακαριώτατος. εἶτα μετὰ ταῦτα ἔγωγ' ἂν φαίην Ὦ πάτερ, οὐχ ὡς εὐδαιμονέστατά με ἐβούλου ζῆν; ἀλλ' ἀεὶ διακελευόμενος οὐδὲν ἐπαύου ζῆν με ὡς δικαιότατα. ταύτῃ μὲν οὖν ὁ τιθέμενος εἴτε νομοθέτης εἴτε καὶ[s] πατὴρ ἄτοπος ἄν, οἶμαι, καὶ ἄπορος φαίνοιτο τοῦ ξυμφωνοῦντως[t] ἑαυτῷ λέγειν. εἰ δ' αὖ τὸν[u] δικαιότατον εὐδαιμονέστατον ἀποφαίνοιτο βίον εἶναι, ζητοῖ που πᾶς ἂν III. ii. 252.
ὁ ἀκούων, οἶμαι, τί ποτ' ἐν αὐτῷ τὸ[v] τῆς ἡδονῆς κρεῖττον ἀγαθόν τε καὶ καλὸν ὁ νόμος ἐνὸν ἐπαινεῖ; τί γὰρ δὴ δι- II. 663.
καίῳ[w] χωριζόμενον ἡδονῆς ἀγαθὸν ἂν γίγνοιτο; φέρε, κλέος τε καὶ ἔπαινος πρὸς ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν ἆρ' ἐστὶν ἀγαθὸν μὲν καὶ καλόν, ἀηδὲς δέ,[x] δύσκλεια δὲ τἀναντία; ἥκιστα,[y] ὦ φίλε νομοθέτα, φήσομεν. ἀλλὰ τὸ μή τέ τινα ἀδικεῖν μήτε ὑπό τινος ἀδικεῖσθαι μῶν ἀηδὲς μέν, ἀγαθὸν δὲ ἢ καλόν, τὰ δ' ἕτερα ἡδέα μέν, αἰσχρὰ δὲ καὶ κακά;

γρ Ω.—[t] ξυμφωνοῦντος pr Ω.—[u] δ' αὐτὸν ϒ.—[v] τὸ om ђ.—[w] δὴ καὶ δικαίῳ ђ.—[x] δέ om

θέτης. Paulo post autem male in præc. edit. *ξυμφώνοῦντος* pro adverb. *ξυμφωνούντως*. Steph.

πατὴρ—ἠρωτήσθω] Stephanum secuti sumus, sensu postulante, qui is est: quæ antea a me interrogata sunt, ea patrem et legis latorem interrogatum volo. Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. *ξυμφωνοῦντος*. Ast.

ἐπαινεῖ;] Interrogationis notam, in Ald. Lov. Steph. et Bip. male omissam, revocavimus e Bas. 1. et 2. Sic etiam Ficin. *quidnam ea in vita bonum et pulcrum tanquam voluptate melius lex ipsa laudat?* Sequentia recte sic leguntur in genuina Ficini translatione, *quid enim a voluptate separatum justo boni adesse potest?* Vulgaris a Grynæo correcta habet *superato*. Ast.

τἀναντία—μῶν] In præc. edit. non extant quæ sunt inter *τἀναντία* et *μῶν*. Steph.

ἥκιστα, ὦ φίλε νομοθέτα, φήσομεν. ἀλλὰ τὸ μήτε τινὰ ἀδικεῖν, μήτε ὑπό τινος ἀδικεῖσθαι] Verba hæc non comparent in editt. vett. primusque hoc supplementum in textu reposuit Stephanus, ducente Ficino, qui vertit: *Minime dicemus, o legislator*, (expung. *φίλε*). *Sed injuriam neque inferre, neque pati.* V. *ἀηδὲς*, quod statim recurrit, fraudi fuit librariis, ut hanc orationis particulam omitterent. Bip.

ἥκιστα—κακὰ] Verba hæc pro suppositititiis habeo. Primum enim illa *ἥκιστα—ἀδικεῖσθαι* huc non pertinent, et margini ab eo appicta sunt, qui id, quod generatim hic exponitur, illustrare voluit exemplo ejus, qui neque lædat quempiam neque ab altero lædatur. Etiam hæc interrogationem interrumpendi ratio admodum offendit, præsertim quum legis lator ad posteriorem quæstionem non responderit; quocirca dura et abrupta est hæc oratio, *ἥκιστα, ὦ φίλε νομοθέτα, φήσομεν*. Denique Ald. Lov. Bas. 1. et 2. verba *ἥκιστα—ἀδικεῖσθαι* ignorant; Cod. Voss. ut Cliniæ responsionem ea exhibet et Ficin. expressit, unde Steph. haud dubie ea recepit. Reliqua vero *μῶν ἀηδὲς—κακὰ* nihil sunt nisi prægressorum, in quibus *τὸ ἀγαθὸν καὶ καλὸν* opponitur *τῷ ἡδεῖ*, repetitio, itidem ex margine, ut mihi videtur, in orationem illata; spuria ea esse, et sensus docet (nam, quæ præcedunt, ea languide repetunt) et ipsa oratio; illud *ἢ* videlicet ante *καλὸν* (Græci enim *ἀγαθὸν* et *καλὸν* conjungunt particula *καί*) et *τὰ δ' ἕτερα*, quod, quo referatur, nihil in prægressis habet. Deletis vero omnibus, quæ cancellis inclusimus, tantum abest, ut ad sententiæ integritatem aliquid desideretur, ut omnia eo melius cohæreant.—

ΚΛ. Καὶ πῶς;

§. 8. ΑΘ. Οὐκοῦν ὁ μὲν μὴ χωρίζων λόγος ἡδύ τε καὶ δίκαιον καὶ ἀγαθόν τε καὶ καλὸν πιθανός γ', εἰ μηδὲν ἕτερον, πρὸς τό τινα ἐθέλειν ζῆν τὸν ὅσιον καὶ δίκαιον βίον, ὥστε νομοθέτῃ γε αἴσχιστος λόγων[z] καὶ ἐναντιώτατος ὃς ἂν μὴ φῇ ταῦτα οὕτως ἔχειν· οὐδεὶς γὰρ ἂν ἑκὼν ἐθέλοι πείθεσθαι πράττειν τοῦτο ὅτῳ μὴ τὸ χαίρειν τοῦ λυπεῖσθαι πλέον ἕπεται. σκοτοδινιᾷν δὲ τὸ πόρρωθεν ὁρώμενον πᾶσί τε ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ δὴ καὶ τοῖς παισὶ παρέχει. νομοθέτης δ' ἡμῖν[a] δόξαν εἰς τοὐναντίον τούτου καταστήσει τὸ σκότος ἀφελών, καὶ πείσει ἀμῶς[b] γέ πως ἔθεσι καὶ ἐπαίνοις
III. ii. 258. καὶ λόγοις ὡς ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαιά ἐστι καὶ ἄδικα,[c] τὰ μὲν ἄδικα τῷ τοῦ δικαίου ἐναντίως φαινόμενα, ἐκ

ων
f.—y ἥκιστα...ἀδικεῖσθαι om Ξ.—z λόγος r.—a δ' εἰ μὴ ΑΞΩυfr, εἰ μὴ h, δὲ τὴν γρ h.—b ἀμ ... υ.—c ἄδικα τὰ ΑΞΩυfr : ἄδικα καὶ τὰ s. h τὰ μὲν ἄδικα om.—d πάντῃ

Verba καὶ πῶς in Ficini libro Atheniensi assignantur. Ast.

ἢ καλὸν] Scrib. καὶ καλόν. Protinus pergit, τὰ δ' ἕτερα ἡδέα μέν, αἰσχρὰ δὲ καὶ κακά. Et, οὐκοῦν ὁ μὲν μὴ χωρίζων λόγος ἡδύ τε καὶ δίκαιον, καὶ ἀγαθόν τε καὶ καλόν. Paullo supra, τὸ τῆς ἡδονῆς κρεῖττον ἀγαθόν τε καὶ καλόν. Et, ἆρ' ἐστὶν ἀγαθὸν μὲν καὶ καλόν. Ficin. *bonum vero atque honestum*. Boeckh. p. 143.

§. 8. πρὸς μὲν τό τινα] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. male Steph. μὲν prætermisit, quod sic repeti et sine δὲ sequente poni solet, ut vi. 7. p. 759. A. ἑλέσθαι δεῖ τρία μὲν ἀρχόντων εἴδη, περὶ μὲν τὸ νῦν δὴ λεχθέν. Similiter ii. 13. p. 672. A. λέγειν μὲν ὄκνος εἰς τοὺς πολλούς. Men. 94. C. οὐ μὲν ἔδει δαπανώμενον διδάσκειν, ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὑτοῦ. Xenoph. Hier. ix. 2. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 399. 475. et Wyttenbach. ad Eclog. Histor. p. 409.—Ceterum γε, si εἰ μηδὲν ἕτερον vel simile quid sequitur, est *saltem*, ut vii. 12. 806. B. φόβον γε, εἰ μηδὲν μεῖζον, πολεμίοισι δύνασθαι παρασχεῖν. Vid. Toup. ad Longin. Fragm. vi. §. 1. p. 527. ed. Weisk. Ad μηδὲν ἕτερον int. πρὸς e sequentibus. Vid. ad ii. 5. Ast.

σκοτοδινιᾷν δὲ] Sensus est: Oratio illa, quæ justum et jucundum unum et idem esse ponit, probabilis quidem est, sed, quænam sit utriusque ratio, non clare demonstrat; etenim si justum et injustum e longinquo intuemur, ita perturbamur oculisque nostris caligo offunditur, ut utramque discernere nequeamus injustumque vel justum nobis appareat. Quocirca legis latoris est, ut caliginem illam discutiat, nobis persuadere, justum et injustum simulacris esse similia, quæ aliter justo, aliter injusto appareant, et, si justus sanæ mentis homo sit, a solo justo recte dijudicentur. Τὸ πόρρωθεν ὁρώμενον spectat ad sequentem justi et injusti comparationem cum adumbratis imaginibus (σκιαγραφήμασι), quæ si e longinquo intuearis, admodum fallacia sunt remque exhibent ita, ut sensibus nostris arrideat. Hac igitur ratione etiam injustum nobis placere poterit, si solam ejus speciem adumbratam contemplamur; res vero non ita sunt, ut apparent, sed ut percipiuntur ac dijudicantur a sana mente. De ἐσκιαγραφημένοις vid. nostra ad Polit. ii. 8.—Pro δ' ἡμῖν Cod. Voss. δ' εἰ μὴ, et in marg. δή μοι. Ast.

δ' ἡμῖν] In quodam vet. δ' εἰ μή: sed vel in δή μοι mutanda sunt illa, vel δ' ἡμῖν retinendum. Steph.

τῷ τοῦ δικαίου] Voculam τῷ abesse satius fortasse fuerit. Paulo post autem ἑαυτοῦ non videtur posse ferri. Deinde pro παντὶ rectius scrib. πάντῃ, ex vet. Steph.

τῷ τοῦ δικαίου] Sc. σκιαγραφήματι,

μὲν ἀδίκου καὶ κακοῦ ἑαυτοῦ θεωρούμενα ἡδέα, τὰ δὲ δίκαια ἀηδέστατα, ἐκ δὲ δικαίου πάντα[d] τἀναντία παντὶ πρὸς ἀμφότερα.

ΚΛ. Φαίνεται.

ΑΘ. Τὴν δ'[e] ἀλήθειαν τῆς κρίσεως ποτέραν κυριωτέραν εἶναι φῶμεν; πότερα τὴν τῆς χείρονος ψυχῆς ἢ τὴν[f] τῆς βελτίονος;

ΚΛ. Ἀναγκαῖόν που[g] τὴν τῆς ἀμείνονος.

ΑΘ. Ἀναγκαῖον ἄρα τὸν ἄδικον βίον οὐ μόνον αἰσχίω καὶ μοχθηρότερον ἀλλὰ καὶ ἀηδέστερον τῇ ἀληθείᾳ τοῦ δικαίου τε εἶναι καὶ ὁσίου βίου.

ΚΛ. Κινδυνεύει κατά γε τὸν νῦν λόγον, ὦ φίλοι.[h]

ΑΘ. Νομοθέτης δὲ οὗ τι καὶ σμικρὸν ὄφελος, εἰ καὶ μὴ τοῦτο ἦν οὕτως ἔχον, ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ᾕρηχ' ὁ λόγος[i] ἔχειν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμησεν ἂν ἐπ' ἀγαθῷ ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς νέους, ἔστιν ὅ τι τούτου ψεῦδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατό ποτε καὶ δυνάμενον μᾶλλον ποιεῖν μὴ βίᾳ ἀλλ' ἑκόντας πάντα τὰ δίκαια;

γρ A.—[e] δ' om pr Ω.—[f] τὴν om ḫ.—[g] που om ḫ.—[h] φίλε ς.—[i] νῦν ὁ λόγος εἴρηχ'

quod e voce prægresso ἐσκιαγραφημένα petendum. Ast.

ἑαυτοῦ] Non ἑαυτοῦ, (quod nullum hic locum habet) sed ἀνθρώπου scriptum fuisse suspicor, et quidem compendiaria scriptura: hoc modo nimirum, ἀνοῡ: sicut ἄν̄ος pro ἄνθρωπος in vet. libris sæpe occurrit, itidemque in cæteris casibus servatur eadem forma compendii: quod et in Ald. editione alicubi visitur. Facilis autem fuerat ex ἀνοῡ in αὐτοῦ, ex hoc deinde in ἑαυτοῦ, lapsus. Steph. ἑαυτοῦ neque Ficinus agnoscit neque Cornarius, et turbat omnino orationem. Bip.

ἑαυτοῦ] Hoc Stephanus merito offendebatur: scripsimus αὑτοῦ: *si spectantur ab eo, qui ipse* (αὑτοῦ) *injustus ac pravus est*; ἐκ est enim i. q. ὑπὸ, vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 118. Illis ἐκ μὲν ἀδίκου opposita sunt ἐκ δὲ δικαίου; oratio vero ipsa perturbata est; confusa enim inter se sunt τὰ μὲν ἄδικα et τὰ δὲ δίκαια, et propter interjectum ἐκ μὲν ἀδίκου—verba τὰ δὲ δίκαια, quæ opponi debebant prægressis τὰ μὲν ἄδικα, tantummodo annexa sunt hoc sensu, *sicuti contra justa ipsi apparent injucundissima.* Denique pro παντὶ scripsimus πάντη, quod Steph. conjecit: *a justo autem spectata* (justa et injusta) *prorsus* (πάντα) *sibi contraria in omnibus* (πάντη) *apparent.* Sic etiam Cod. Par. (vid. Fachs. Syllog. p. 302.) videtur legere. Ast.

νομοθέτης δὲ, οὗ] Laudantur ab Euseb. Præp. Evang. xii. 31. p. 607. D. Pro ᾕρηχ' Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἥρηχ', vitiose. Satis tritum est ὁ λόγος αἱρεῖ, *ratio evincit*, *probat* s. persuadet. Vid. Gataker. ad M. Antonin. iv. 24. p. 182. et Heind. ad Parmenid. p. 232. Ast.

εἴπερ τι καὶ ἄλλο] *Si quid mendacii juvenibus boni causa dicere sustinebit.* Sic εἴ τις ἄλλο s. ἕτερον (vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 537.) et εἴπερ τι καὶ ἄλλο (Heind. ad Phædon. §. 28.) usurpari solent. Ast.

ποιεῖν] Sive ποιεῖν retinendum, sive in πείθειν mutandum putemus, alio infi-

ΚΛ. Καλὸν μὲν ἡ ἀλήθεια, ὦ ξένε, καὶ μόνιμον, ἔοικε μὴν οὐ ῥᾴδιον εἶναι πείθειν.

III. ii. 264. ΑΘ. Εἶεν· τὸ μὲν τοῦ Σιδωνίου μυθολόγημα ῥᾴδιον ἐγένετο πείθειν, οὕτως ἀπίθανον ὄν, καὶ ἄλλα μυρία.

nitivo videtur opus fore: quid si igitur, μᾶλλον πείθειν, ποιεῖν μὴ βίᾳ, etc. legamus? Steph. Induxit eum Ficini versio, quæ est: *quod videlicet ita trahere audientes valeat, ut non vi, sed sponte justitiam velint suscipere.* Legit igitur ἀκούοντας πείθειν, ποιεῖν μὴ etc. ἀκούοντας excidit forte propter v. similis soni ἀλλ' ἑκόντας. Bip.

ποιεῖν] Marg. Leid. ad v. ποιεῖν adscriptum exhibet πείθειν, quæ est conjectura Steph. Plurima enim, quæ nescio a quo oræ illius libri injecta sunt, animadverti esse commenta Steph. Ejus autem correctione non opus est. Δύνασθαι significationem habet *præstandi aliquid* et *efficiendi*. Δυνάμενον ποιεῖν igitur est *efficere ut faciant*. Phileb. p. 23. D. μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει διάκρισίν τινος δυναμένου; Hipp. Maj. p. 296. D. ἐάν γε, ὦ Σώκρατες, ἀγαθὰ δύνηται, καὶ ἐπὶ τοιαῦτα χρήσιμον ᾖ. Menon. p. 77. B. χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. p. 78. B. βούλεσθαί τε τἀγαθὰ καὶ δύνασθαι. Eurip. Med. 127. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' Οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς: ubi mira molitur Musgrav. Sed ad illa ποιεῖν μὴ βίᾳ ἀλλ' ἑκόντας π. τ. δ. deest subjectum; nec possit, credo, ad verba ποιεῖν μὴ βίᾳ suppleri τοὺς νέους; quivis enim supplebit τὸν δυνάμενον. Mitto Bipontinum sycophantam cum Ficino suo. Euseb. Præp. Ev. xii. p. 607. ἑκόντας πάντας πάντα τὰ δίκαια. Vere, opinor. Ad Eusebii locum quæ Vigerus scripsit, ea confutato Stephano jam non opus est refellere. Boeckh. p. 143—144.

μᾶλλον, ποιεῖν] Vulgo μᾶλλον ποιεῖν; in marg. Cod. Voss. adnotatum extat πείθειν, quod e Stephani nota margini adscripta profectum esse, bene Boeckh. conjicit. Verbum videlicet desiderabant Steph. et Viger. ad Euseb. p. 58. et ille quidem πείθειν ante ποιεῖν interponi volebat, hic vero πράττειν vel simile verbum desiderabat. Sed δυνάμενον, ut recte Boeckhius monuit, est *valens eo, ut*, s. *efficiens, ut*. Sic infra c. 12. p. 671. C. δυναμένους, τὸν εὐελπιν—ἐθέλειν ποιεῖν. Ante infinitivum vero ὥστε intellige, ut iii. 16. p. 701. C. v. 10. 739. C. κοινὰ μὲν ὁρᾷν δοκεῖν cet. c. 12. 742. A. μισθοὺς μισθωτοῖς—ἀποτίνειν. vi. 5. 756. E. ἐξενεγκεῖν—ἰδεῖν πᾶσι τοῖς πολίταις. vi. 7. p. 759. D. vii. 10. 803. B. ix. 2. 857. A. ἱκανὴν—τὴν ἄλλων οὐσίαν ἀποτίνειν. xi. 3. 917. E. Epinom. 9. p. 986. B. φερομένους, ἐν ὀχήματι πορεύεσθαι. Vid. Lexic. Xenophont. v. ἐν. p. 624. Schaefer. ad Eurip. Hippol. 1385. Matthiæ Gr. Græc. §. 768.—Euseb. exhibet πάντας πάντα (vulgo πάντα legitur); unde conjiciat fortasse quispiam, legendum esse: δυνάμενον μᾶλλον ποιεῖν, μὴ βίᾳ, ἀλλ' ἑκόντας πάντας πράττειν τὰ δίκαια. Et verbum πράττειν propter prægressum ποιεῖν facile oblitterari potuit. Ficinus quomodo legerit, non clare perspicitur ex ipsius verbis: *maxime cum nullum mendacium hac falsitate utilius excogitare possit, quod videlicet ita trahere audientes valeat, ut non vi, sed sponte justitiam velint suscipere.* Ast.

οὐ ῥᾴδιον] Int. ἡ ἀλήθεια, πείθειν, (v. ad i. 12.): *id quod verum esse putamus, difficile est nobis persuadere, non ita esse.* Ast.

εἶεν] Ironiæ inservit, vid. ad Polit. i. 11. Ceterum nota est fabula, quæ Cadmum Phœnicem, Agenoris filium, interfecto ingenti dracone, e cujus dentibus humi sparsis viri armati orti essent, Cadmeam arcem (postea Thebas dictam) condidisse tradit; vid. Hygin. fab. 178. et interpp. ad Ovid. Metam. iii. 1. Ast.

τὸ μὲν] Alterum orationis membrum, τὸ δὲ ἡμέτερον οὔ, vel simile, omissum videri possit (v. Hermann. ad Viger. p. 800.) sed solet μὲν, ut innumera exempla ostendunt, non sequente δὲ, etiam tunc poni, si nihil supplendum est vel supplere possis. Sic iii. 10. p. 691. A. Τὸ μὲν εἰκός. Charmid. 153. C. Παραγένου μέν, ἦ δ' ὅς, τῇ μάχῃ. Theæt. 156. C. Ὅσον μὲν οὖν βραδὺ cet. 161. E. οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία, εἰ ἀληθὴς ἡ ἀλήθεια Πρωταγόρου. Polit. i. 8. 334. C. Εἰκὸς μέν, ἔφη, οὓς ἄν τις ἡγῆται χρηστούς, φιλεῖν, οὓς δ' ἂν πονηρούς, μισεῖν. viii. 4. 549. C. Men. 83. B. Cratyl. 390. B. Aristoph. Av. 1214. 1220. Ran. 278. Vid. Locell. ad Xe-

ΚΛ. Ποῖα;

ΑΘ. Τὸ σπαρέντων ποτὲ ὀδόντων ὁπλίτας ἐξ αὐτῶν φῦναι. καί τοι μέγα γ' ἐστὶ νομοθέτῃ παράδειγμα τοῦ πείσειν ὅ τι ἂν ἐπιχειρῇ τις πείθειν τὰς τῶν νέων ψυχάς, II. 664.
ὥστε οὐδὲν ἄλλο αὐτὸν δεῖ[k] σκοποῦντα ἀνευρίσκειν ἢ τί πείσας μέγιστον ἀγαθὸν ἐργάσαιτο[l] ἂν πόλιν, τούτου δὲ πέρι πᾶσαν μηχανὴν εὑρίσκειν, ὅν τινά ποτε τρόπον ἡ τοιαύτη ξυνοικία πᾶσα περὶ τούτων[m] ἓν καὶ ταὐτὸν ὅτι μάλιστα φθέγγοιτ' ἀεὶ διὰ βίου παντὸς ἔν τε ᾠδαῖς καὶ μύθοις καὶ λόγοις. εἰ δ' οὖν ἄλλῃ πῃ δοκεῖ ἢ ταύτῃ, πρὸς ταῦτα οὐδεὶς φθόνος ἀμφισβητῆσαι τῷ λόγῳ.

ΚΛ. Ἀλλ' οὔ μοι φαίνεται πρός γε ταῦτα δύνασθαι ἡμῶν ἀμφισβητῆσαί ποτ' ἂν οὐδέτερος.

ΑΘ. Τὸ μετὰ τοῦτο τοίνυν ἐμὸν ἂν εἴη λέγειν. φημὶ γὰρ ἅπαντας δεῖν ἐπᾴδειν τρεῖς ὄντας τοὺς χοροὺς ἔτι νέαις οὔσαις ταῖς ψυχαῖς καὶ ἁπαλαῖς τῶν παίδων, τά τε ἄλλα καλὰ[n] λέγοντας πάντα ὅσα διεληλύθαμέν τε καὶ ἔτι διέλθοιμεν ἄν, τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτῶν τοῦτο ἔστω· τὸν αὐτὸν[o] ἥδιστόν τε καὶ ἄριστον ὑπὸ θεῶν βίον λέγεσθαι φάσκοντες III. ii. 255.

ὁ λόγος Ξ.—[k] δὴ υ.—[l] ἐργάσαιτ' υ.—[m] τοῦτον f.—[n] καὶ Ξ.—[o] αὐτῶν ϛ.—[p] ὁ παι-

noph. Ephes. p. 226. et Heindorf. ad Theæt. §. 49. Charm. p. 97. Crat. p. 25. et Phædon. §. 2. Ast.

ἐπιχειρῇ τις] τὶς videri possit expungendum: et a Ficino quidem certe non agnoscitur, qui refert ἐπιχειρῇ ad νομοθέτην: sed sciendum est, non aliter debere intelligi hunc locum quam si dictum esset, *μέγα γ' ἐστὶ νομοθέτῃ παράδειγμα τοῦ πείσειν τινὰ ὅ,τι ἂν ἐπιχειρῇ πείθειν* etc. atque hunc illius voculæ τὶς usum exemplo minime carere. Sensus igitur erit: *Quod ille fecit ut res adeo absurda et incredibilis fidem impetraret, exemplo est legislatori, posse quempiam animis juvenum quicquid velit persuadere.* Steph. Ficinus vertit: *Magnum enim id legislatori exemplum est, posse animis juvenum, quodcunque velit, persuadere.* Sed recte vulgatam lectionem Steph. defendit. Bip.

τὶς] τὶς ante πείθειν sententiam generatim exhibet, bene Stephano monente. Ast.

ἀμφισβητῆσαί ποτ' ἂν] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. τ' ἄν. Ficin. *posse unquam de his dubitare.* Prægressa amplificavit Ficin. vertendo, *equidem ita sentio, si vero vos aliter, nulla invidia sit contradicere.* Ast.

ἔτι νέαις] Sic Ficin. quoque, qui vertit, *teneris adhuc et mollibus puerorum animis.* In Ald. Lov. Bas. 1. et 2. legitur εἶτε. Mox pro ἄλλα καλὰ (Ficin. *alia bona*) Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἄλλα καί. Ast.

τὸν αὐτὸν] Sic Ald. Lov. Bas. 1. 2. Cod. Voss. et Ficin. (*vitam eandem*); respiciuntur enim, quæ hujus capitis initio exposita sunt. Stephanus, qui αὐτῶν scripsit, immemor videtur fuisse eorum, quæ supra disputata legimus.— Ante ἀληθέστατα cet. in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. Cliniæ nomen comparet; Ficin. vero ita vertit, ut legimus. Deinde Bas. 1. 2. et Cod. Voss. φθεγγόμεθα, vitiose. Ast.

ἀληθέστατα ἐροῦμεν ἅμα καὶ μᾶλλον πείσομεν οὓς δεῖ πείθειν, ἢ ἐὰν ἄλλως πως φθεγγώμεθα λέγοντες.

ΚΛ. Συγχωρητέον ἃ λέγεις.

ΑΘ. Πρῶτον μὲν τοίνυν ὁ Μουσῶν χορὸς ὁ παιδικὸς[p] ὀρθότατ' ἂν εἰσίοι πρῶτος τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ μέσον ᾀσόμενος ἁπάσῃ σπουδῇ καὶ ὅλῃ τῇ πόλει, δεύτερος δὲ ὁ μέχρι τριάκοντα ἐτῶν, τόν τε Παιᾶνα ἐπικαλούμενος μάρτυρα τῶν λεγομένων ἀληθείας πέρι καὶ τοῖς νέοις ἵλεων μετὰ πειθοῦς γίγνεσθαι ἐπευχόμενος. δεῖ δὲ δὴ καὶ ἔτι τρίτους τοὺς ὑπὲρ τριάκοντα ἔτη μέχρι τῶν ἑξήκοντα γεγονότας ᾄδειν· τοὺς δὲ μετὰ ταῦτα, οὐ γὰρ ἔτι δυνατοὶ[q] φέρειν ᾠδάς, μυθολόγους περὶ τῶν αὐτῶν ἠθῶν[r] διὰ θείας φήμης καταλελεῖφθαι.

ΚΛ. Λέγεις δέ, ὦ ξένε, τίνας τούτους τοὺς χοροὺς τοὺς τρίτους; οὐ γὰρ πάνυ ξυνίεμεν[s] σαφῶς ὅ τί ποτε βούλει φράζειν αὐτῶν πέρι.

ΑΘ. Καὶ μὴν εἰσί γε οὗτοι σχεδὸν ὧν χάριν οἱ πλεῖστοι τῶν ἔμπροσθεν ἐρρήθησαν[t] λόγων.

ΚΛ. Οὔπω μεμαθήκαμεν, ἀλλ' ἔτι σαφέστερον πειρῶ φράζειν.

§. 9. ΑΘ. Εἴπομεν, εἰ μεμνήμεθα, κατ' ἀρχὰς τῶν
III. ii. 256. λόγων ὡς ἡ φύσις ἁπάντων τῶν νέων διάπυρος οὖσα ἡσυχίαν οὐχ οἵα τε ἄγειν οὔτε κατὰ τὸ σῶμα οὔτε κατὰ τὴν φωνὴν εἴη, φθέγγοιτο δ' ἀεὶ ἀτάκτως καὶ πηδῴ. τάξεως δ' αἴσθησιν τούτων ἀμφοτέρων τῶν ἄλλων μὲν ζῴων οὐδὲν ἐφάπτοιτο, ἡ δὲ[u] ἀνθρώπου φύσις ἔχοι μόνη τοῦτο.

p παιδικὸς om ℌ.—q δυνατὸν f.—r ἠθῶν ΑΩυfℌτ : ᾠδῶν *s.—s ξύνισμεν f.—t ἐρρέθησαν

φέρειν ᾠδὰς] Cf. 9. 665. D. ἄκνου πρὸς τὰς ᾠδὰς μεστὸς πᾶς που γιγνόμενος πρεσβύτερος. Ast.

ᾠδῶν] Invenitur etiam genit. ἠθῶν scriptus loco genitivi ᾠδῶν, et adject. μυθολόγους junctum cum subst. ᾠδάς. Steph. Nempe in Ficini libris, quorum auctoritatem secutus vertit: *quia non amplius de eisdem moribus fabulas poterunt decantare.* Bip.

μυθολόγους] Male Ficin. vertit: *his autem seniores, quia non amplius de iisdem moribus fabulas poterunt decantare, dimittendos divino oraculo censemus.* Recte Cornar. *eos autem — relinquere oportet, ut de iisdem cantilenis per divina oracula fabulentur.* Ast.

§. 9. διάπυρος] I. e. θερμὸς, *fervens*, ut vi. 22. p. 783. A. ἔρως—διαπυρωτάτους τοὺς ἀνθρώπους μανίαις ἀπεργάζεται πάντως. Vid. ad Polit. x. 13. Ceterum respicitur ii. 1. 653. E. Mox Ald. Lov. Bas. 1. 2. ἔχει. Ast.

τῇ δὴ[v] τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη, τῇ δ' II. 665.
αὖ τῆς φωνῆς, τοῦ τε ὀξέος[w] ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννυμένων, ἁρμονία[x] ὄνομα προσαγορεύοιτο, χορεία δὲ τὸ[y] ξυναμφότερον[z] κληθείη. θεοὺς δὲ[a] ἔφαμεν[b] ἐλεοῦντας ἡμᾶς συγχορευτάς τε καὶ χορηγοὺς ἡμῖν δεδωκέναι τόν τε Ἀπόλλωνα καὶ Μούσας, καὶ δὴ καὶ τρίτον ἔφαμεν, εἰ μεμνήμεθα, Διόνυσον.

ΚΛ. Πῶς δ' οὐ μεμνήμεθα;

ΑΘ. Ὁ μὲν τοίνυν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν χορὸς εἴρηται, τὸν δὲ τρίτον καὶ τὸν λοιπὸν χορὸν ἀνάγκη τοῦ Διονύσου λέγεσθαι.

ΚΛ. Πῶς δή; λέγε· μάλα γὰρ ἄτοπος γίγνοιτ' ἂν ὥς γ'[c] ἐξαίφνης ἀκούσαντι Διονύσου πρεσβυτῶν χορός, εἰ ἄρα οἱ[d] ὑπὲρ τριάκοντα καὶ[e] πεντήκοντα δὲ[f] γεγονότες ἔτη μέχρι[g] ἑξήκοντα αὐτῷ χορεύουσιν.

ΑΘ. Ἀληθέστατα μέντοι λέγεις. λόγου δὴ δεῖ[h] πρὸς III. ii. 257.
ταῦτα, οἶμαι, ὅπῃ τοῦτο[i] εὔλογον οὕτω γιγνόμενον ἂν γίγνοιτο.

ΚΛ. Τί μήν;

ΑΘ. Ἆρ' οὖν ἡμῖν τά γε ἔμπροσθεν ὁμολογεῖται;

s.—[u] δ' vfђr.—[v] δὴ A : δὲ *s.—[w] τοῦτο ὀξέως v.—[x] ἁρμονία ђr, ἁρμονία (s superscr.) Ω : ἁρμονίας *s.—[y] που ΞΩvfђr.—[z] ξυναμφοτέρων ђ.—[a] δ' ђr.—[b] φαμεν f.—[c] γε A, τε (τ superscr.) Ω, τέ γ' (γ superscr.) ђ, τ' v.—[d] οἱ om f.—[e] δὲ καὶ Ξ.—[f] δὴ f, om ђ.—[g] μέχρις ђ.—[h] δεῖ δὴ (ε, εῖ superscr.)

τῇ δ' αὖ τῆς φωνῆς] Dativus cum verbo *προσαγορεύοιτο* conjunctus est sine interventu præpositionis *ἐπί*; nempe propter prægressum dativum pro nominativo dativus positus est, ac si verbum sequatur dativum regens, velut *ἐπιτιθεῖτο*.—*τὸ ξυναμφότερον*. Ald. Lov. Bas. 1. 2. *που ξυναμφότερον*. Ficin. *utrunque vero simul chorea nominabatur*. Ast.

μάλα γὰρ ἄτοπος] Verba a *μάλα* ad *χορεύουσιν* in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. Atheniensis sunt; Clinias respondet *Ἀληθέστατα μ. λ.* et tunc pergit Atheniensis: *Λόγου δὲ δεῖ* cet. Quam Steph. secutus est orationis distributionem, eam Ficin. et Cornar. monstraverant. Ast.

ὥς γ' ἐξαίφνης ἀκούσαντι] *Alicui, utpote tam subito* s. extemplo *audienti*; solet enim in his *ὡς* ita poni, ut relationem, quam vocamus, significet (sic *ὡς ἐμοὶ* est: *für mich nehmlich.*) Vid. ad x. 5.—De *καὶ δὲ* vid. i. 9. Mox *αὐτοὶ* pro *αὐτῷ* scripsimus; *αὐτοὶ* est *seorsum, per se*; igitur: *si seniores chorum celebrant peculiarem* s. seorsum a junioribus. Ceterum Ald. Lov. Bas. 1. et 2. vitiose exhibent *χωρεύουσιν*. Ast.

ὅπῃ] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. *ὅποι*, solemni harum vocum confusione, vid. Gronov. ad Arrian. iii. 25. p. 141. Ast.

ἆρ' οὖν κ. τ. λ.] Citant hæc Clemens Alexandr. Strom. iv. p. 363. et Euseb. Præp. Ev. xii. 32. p. 608. B. Apud Euseb. *περὶ τοῦ δεῖν*, unde *τοῦ δεῖν* pro *τὸ δεῖν* recepimus, et mox *παντός*. Ast.

ΚΛ. Τοῦ πέρι;

ΑΘ. Τὸ δεῖν πάντα ἄνδρα καὶ παῖδα, ἐλεύθερον καὶ δοῦλον θῆλύν τε καὶ ἄρρενα, καὶ ὅλῃ τῇ πόλει ὅλην τὴν πόλιν αὐτὴν αὑτῇ ἐπᾴδουσαν μὴ παύεσθαί ποτε ταῦτα ἃ διεληλύθαμεν, ἁμῶς[k] γέ πως ἀεὶ μεταβαλλόμενα καὶ πάντως παρεχόμενα ποικιλίαν, ὥστε[l] ἀπληστίαν εἶναί τινα τῶν ὕμνων τοῖς ᾄδουσι καὶ ἡδονήν.

ΚΛ. Πῶς δ' οὐχ ὁμολογοῖτο ἂν δεῖν ταῦτα[m] οὕτω πράττεσθαι;

ΑΘ. Ποῦ δὴ τοῦθ' ἡμῖν τὸ ἄριστον τῆς πόλεως, ἡλικίαις τε καὶ ἅμα φρονήσεσι[n] πιθανώτατον ὂν τῶν ἐν τῇ πόλει, ᾆδον τὰ κάλλιστα μέγιστ' ἂν ἐξεργάζοιτο ἀγαθά; ἢ τοῦτο ἀνοήτως οὕτως ἀφήσομεν, ὃ κυριώτατον ἂν εἴη τῶν καλλίστων τε καὶ ὠφελιμωτάτων ᾠδῶν;

ΚΛ. Ἀλλ' ἀδύνατον τὸ μεθιέναι, ὥς γε τὰ νῦν λεγόμενα.

ΑΘ. Πῶς οὖν πρέπον ἂν εἴη τοῦτο; ὁρᾶτε εἰ τῇδε.

III. ii. 258. ΚΛ. Πῇ δή;

ΑΘ. Πᾶς που γιγνόμενος πρεσβύτερος ὄκνου πρὸς τὰς

Ω, δεῖ δὴ ϛ: δὲ δεῖ υϛ𝔥ϛ et mg Ω.—[j] τὸν 𝔥, τοῦτον margo 𝔥.—[k] ἀμ. ... ϛ𝔥.—[l] ὥστ'

ἐπᾴδουσαν, μὴ] Malim ἐπᾴδουσαν jungere cum μὴ παύεσθαι. Steph.

ἐπᾴδουσαν] Hoc participium infinitivi partes agens, pendere e verbo παύεσθαι, non monerem, nisi libri editi post ἐπᾴδουσαν interpungerent. Ast.

καὶ ἡδονήν] Non puto scripsisse Platonem καὶ ἡδονήν, sed potius τῆς ἡδονῆς, jungentem cum ἀπληστίαν, ἡδονῆς vero cum ὕμνων. Sic autem legendo ita intelligendus hic esset locus, ac si dictum esset ἀπληστίαν ἡδονῆς τῆς ἐκ τῶν ὕμνων. Steph. Scilicet Ficin. vertit: *ut ex innumerabili hymnorum varietate inexplebili quodammodo voluptate concinentes afficiantur*. Similiter Cornar. *et omnino varietatem exhibeant, quo inexplebili quadam hymnorum voluptate canentes afficiantur*. Sed ἀπληστία non tam *immensitatem*, quam *cupiditatem insatiabilem* significat, ut viii. 3. p. 831. D. διὰ τὴν τοῦ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀπληστίαν. Polit. viii. 7. δι' ἀπληστίαν τοῦ προκειμένου ἀγαθοῦ τοῦ ὡς πλουσιώτατον δεῖν γίγνεσθαι. Epist. viii. p. 354. D. ἀπληστίᾳ ἐλευθερίας ἀκαίρου τινός. Tim. 73. A. παρέχουσα ἀπληστίαν διὰ γαστριμαργίαν. Sic ἀπλήστου χρημάτων vi. 16. p. 773. D. Igitur sensus est: ita ut miro quodam et insatiabili carminum desiderio teneantur. Verba autem καθ' ἡδονήν admodum languent; quocirca, nisi e margine irrepserunt, legendum esse censeo α θ' ἡδονήν, [sic] *voluptatis gratia*, voluptatis inde percipiendæ causa; vid. vir. doct. ad Viger. de Idiot. p. 628. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 182.—Mox Euseb. οὐκ ἂν ὁμολογοῖτο δεῖν ταῦτα. Ast.

ποῦ δὴ τοῦθ'] Bene Ficin. vertit: *Sed quo* (i. e. ubi) *optima hæc civitatis pars* (seniores), *cui præter ætatem atque prudentiam summa inest ad persuadendum auctoritas, optima canendo maximorum bonorum causa erit*. Mox vulgo ὁρᾶτε εἰ τῇδε. ΚΛ. Πῇ δή; Vid. ad i. 10. p. 639. A. Deinde post μᾶλλον pro interrogationis nota colon ponendum. Ast.

ᾠδὰς μεστός, καὶ χαίρει τε ἧττον πράττων τοῦτο καὶ ἀνάγκης γιγνομένης αἰσχύνοιτ' ἂν μᾶλλον, ὅσῳ πρεσβύτερος καὶ σωφρονέστερος γίγνεται, τόσῳ μᾶλλον. ἆρ' οὐχ οὕτως;

ΚΛ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΑΘ. Οὐκοῦν ἐν θεάτρῳ γε καὶ παντοίοις ἀνθρώποις ᾄδειν ἑστὼς ὀρθὸς ἔτι μᾶλλον αἰσχύνοιτ' ἄν. καὶ ταῦτά γ' εἰ καθάπερ οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι πεφωνασκηκότες ἰσχνοί τε καὶ ἄσιτοι ἀναγκάζοιντο ᾄδειν οἱ τοιοῦτοι, παντάπασί που[o] ἀηδῶς τε καὶ αἰσχυντηλῶς ᾄδοντες ἀπροθύμως[p] ἂν τοῦτ' ἐργάζοιντο.

ΚΛ. Ἀναγκαιότατα μέντοι λέγεις. II. 666.

ΑΘ. Πῶς οὖν αὐτοὺς παραμυθησόμεθα προθύμους εἶναι πρὸς τὰς ᾠδάς; ἆρ' οὐ νομοθετήσομεν πρῶτον μὲν τοὺς παῖδας μέχρι[q] ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τὸ παράπαν οἴνου μὴ γεύεσθαι, διδάσκοντες ὡς οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν εἰς

τῇ.—[m] δεῖν ταῦτα A: ταῦτα δεῖν *s.—[n] φωνήσεως v.—[o] πως Ξ.—[p] οὐ προθύμως

πεφωνασκηκότες] *Voce sub magistro* (*φωνασκῷ*) *formata et exercitata.* Demosthen. de Coron. p. 328. *καὶ πεφωνασκηκὼς καὶ συνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί.* De Fals. Legat. p. 421. *λογάρια δύστηνα μελετήσας καὶ φωνασκήσας.* Verba ipsa sunt ita conjungenda: *εἰ πεφωνασκηκότες, καθάπερ οἱ χοροὶ περὶ νίκης ἀγωνιζόμενοι, ἰσχνοί τ. κ. ἄσ. ἀναγκάζονται ᾄδειν.*—Deinde *παντάπασί πως* ex Ald. Lov. Bas. 1. et 2. revocavimus pro *παντάπασί που.* Ast.

ἆρ' οὐ νομοθετήσομεν] Non dubito falsum esse illud *ἆρ' οὐ.* Nam si interrogatio esset, ea certe non post v. *γεύεσθαι* desineret, sed demum p. 666. C. post illud *εὐπλαστότερον εἶναι.* Sed quis usque eo pertinere interrogationem censebit, præsertim quum sequatur: *πρῶτον μὲν δὴ διατεθεὶς οὕτως ἕκαστος κ. τ. λ.?* Quocirca nullam omnino arbitror interrogationem esse, sed emendo: *ἄρ' οὖν νομοθετήσομεν.* De usu particulæ hujus v. Heind. ad Charmid. p. 73. Idem repone Legg. i. p. 646. A. *Ἄρ' οὖν πονηρότατος, φαμὲν, ὁ τοιοῦτος.* Fic. *Erit itaque pessimus.* Nostro loco eo tutius licet hoc periclitari, quum Cod. Leid. et Stob. Ecll. Eth. xlii. p. 294. habeant *οὖν*, non *οὐ*, atque etiam Fic. vertat absque interrogatione: *Principio lege sancimus.* Boeckh. p. 144, 145.

ἆρ' οὖν νομοθετήσομεν] Laudant hunc locum Galen. de animi morib. corp. temperat. p. 350. v. 11. t. i. ed. Bas. et Stob. Serm. xlii. p. 294. v. 51. E Stobæo et Cod. Voss. *Ἄρ' οὖν* pro *Ἄρ' οὐ* reposuimus, vid. ad ii. 4. Boeckhius scribi volebat *ἄρ' οὖν*, quod jure damnat Hermann. ad Soph. Antig. p. 53. ed. Erfurdt. min. Mox Athen. *γεύσασθαι.* Ast.

πῦρ ἐπὶ πῦρ] Notum proverbium est. V. Zenob. p. 141. Mich. Apost. xvii. 3. Hesych. et Suid. v. Apud hunc tamen male est *ἐπὶ πυρί.* Sed *πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν* ex Nostro indubie venit, præter Athen. x. p. 440. C. in Juliani Epist. lii. p. 437. A. et Clem. Alex. Pædag. ii. p. 65. 50. *Ἀρέσκει οὖν τοὺς παῖδας καὶ τὰς κόρας ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀπέχεσθαι τοῦ φαρμάκου τούτου. οὐ γὰρ κατάλληλον ζεούσῃ ἡλικίᾳ τῶν ὑγρῶν τὸ θερμότατον ἐπεγχεῖν, τὸν οἶνον, οἱονεὶ πῦρ ἐποχετεύοντας πυρί.* Deinde lege *ἐμμανῆ*, ex Cod. Leid. Bas. 2. et Stob. Nusquam apud Platonem est *ἐκμανής*, ubivis *ἐμμανής.* Legg. v. p. 734. A. *καὶ ἔρωτας οὐκ ἐμμανεῖς παρεχόμενον.* Et, *συντόνους δὲ καὶ οἰστρώδεις ἐπιθυμίας τε καὶ ἔρωτας ὡς οἷόν τ' ἐμμανεστάτους παρεχόμενον.* Tim. p. 86. C. *ἐμμανὴς τὸ πλεῖστον γιγνόμενος τοῦ βίου.* Phædr. p. 251. E. *ἐμμανὴς οὖσα οὔτε νυκτὸς δύναται καθεύδειν οὔτε μεθ' ἡμέραν.* Soph.

τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, πρὶν ἐπὶ τούς[r] πόνους ἐγχειρεῖν[s] πορεύεσθαι, τὴν ἐμμανῆ[t] εὐλαβούμενοι[u] ἕξιν τῶν νέων· μετὰ δὲ τοῦτο[v] οἴνου μὲν δὴ γεύεσθαι τοῦ μετρίου μέχρι τριάκοντα ἐτῶν, μέθης δὲ καὶ πολυοινίας τὸ παράπαν τὸν
III. ii. 250. νέον ἀπέχεσθαι· τετταράκοντα δὲ[w] ἐπιβαίνοντα ἐτῶν, ἐν τοῖς ξυσσιτίοις εὐωχηθέντα, καλεῖν τούς τε ἄλλους θεοὺς καὶ δὴ καὶ[x] Διόνυσον παρακαλεῖν εἰς τὴν τῶν πρεσβυτῶν[y] τελετὴν ἅμα καὶ παιδιάν, ἣν τοῖς ἀνθρώποις[z] ἐπίκουρον τῆς

Ξ, προθύμως. vf.—[q] μέχρι Ωvft: μέχρις r.—[r] ἐπὶ τοὺς om Ξ.—[s] ἐγχειρεῖν r.—[t] ἐκμανῆ r.—[u] εὐλαβουμένους ΞΩht, εὐλαβούμενος f.—[v] τούτου h.—[w] δ' f.—[x] καὶ post δὴ om f.—[y] πρεσβυτάτων A.—[z] τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις Ξr.—[a] ἐνταθέντα Ξ.—

Electr. 288. τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς Βοᾷ παραστᾶσ'. Eurip. Electr. 1253. Δειναὶ δὲ Κῆρες αἱ κυνώπιδες θεαί Τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον. Bacch. 1092. διὰ δὲ χειμάῤῥου νάπης Ἀγμῶν τ' ἐπήδων θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς. Cyclop. 3. ἡνίκ' ἐμμανὴς Ἥρας ὕπο Νύμφας ὀρείας ἐκλιπὼν ᾤχου τροφούς. Hic corrigit Scaliger ἐκμανής, quod nusquam est apud Eurip. Mox ut alia prætermittam, pro μὲν δὴ habent vett. edd. μὲν δεῖ, Stob. μὲν ἤδη. Hoc est verum, quod agnoscent Græce docti. Ut hic frequenti errore δεῖ et δὴ in vett. edd. ita alibi ἤδη et ἔδει confusa sunt. Eurip. Alcest. 130. habes: Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλεῦσι, Πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς Αἱμόῤῥαντοι θυσίαι πλήρεις, Οὐδ' ἔστι κακῶν ἄκος οὐδέν. Schol. ἃ ἔδει ποιεῖν, τετέλεσται Ἀδμήτῳ. Hinc et metri causa correxi certissime: Πάνθ' ἅ γ' ἔδει, τετέλεσται βασιλεῖ, Πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖσιν—. Judicent periti. Postremo, quod mox sequitur apud Platonem τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, in eo Athen. x. p. 440. C. omittit ἄλλοις: nimirum quod ipsi videbatur insolentius. Sed prorsus geminum Gorg. p. 473. D. ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, qui locus vicissim illustratur a nostro. Sic explicare posses etiam Diodorum xiii. 97. τοὺς μετοίκους καὶ τῶν ἄλλων ξένων τοὺς βουλομένους, nisi præstaret interpretatio Wolfii Prolegg. ad Demosth. Lept. p. lxvii. not. Non eodem at simili modo dicitur Rep. v. p. 456. E. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐχ οὗτοι ἄριστοι; At ita plane Latini addunt cetera. Cic. Verr. Act. ii. 4. 32. 'In istius lenonis turpissimi domo simul cum ceteris Chelidonis hereditariis ornamentis Capitolii ornamenta ponentur?' Boeckh. p. 145—147.

πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν] Cf. Chrysostom. Ep. ad Rom. p. 29. Senec. de Ira ii. 20. §. 3. A. Gell. Noct. Attic. xv. 2. Macrob. Saturn. ii. 8. p. 355. Bip. In proverbium venit πῦρ ἐπὶ πῦρ, ut apud Aristocl. in Euseb. Præp. Ev. xi. 3. p. 510. C. Cf. Stob. Serm. xlvi. p. 420. Serm. lxxi. p. 432. Sic et μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ apud Plutarch. Præcept. Conjug. p. 143. F. Vid. Erasmi Adag. Chil. i. Cent. ii. p. 51. In libro nostro exciderant verba ἐπὶ πῦρ. Ast.

ἐκμανῆ] γρ. ἐμμανῆ. Steph. Scil. in Bas. 2. Bip.

ἐμμανῆ] Sic Athen. Stob. Bas. 2. et Cod. Voss. libri reliqui ἐκμανῆ, quod ab usu Platonico abhorret. Vid. Boeckh. Deinde Stob. et Cod. Voss. εὐλαβουμένους; sed εὐλαβούμενοι refertur ad ἀλέσκοντες hujusque causam explicat.—Mox ἤδη pro δὴ Athen. et Stob. Ald. Bas. 1. 2. et Galen. δεῖ. Galen. νέους. Ast.

πρεσβυτῶν] Legitur etiam πρεσβυτάτων, et sine ἄλλοις ante ἀνθρώποις. Steph. Ficinus quidem non expressit ἄλλοις, legit tamen πρεσβυτῶν: nisi in hoc Cornarium potius, qui vertit, seniorum, respexerit. Athenæus quoque, qui l. x. p. 440. C. h. l. laudat, omittit ἄλλοις, habet tamen idem πρεσβυτῶν. Bip.

πρεσβυτῶν] Galen. et Stob. πρεσβυτέρων, Cod. Voss. πρεσβυτάτων. Ficin. ad sacra senum et ludos. Mox Stob. τελευτὴν ἅμα καὶ παιδείαν. Vinum, ut Bacchi donum ac symbolum, dicitur τελετὴ (mysterium) et παιδιὰ (lusus, utpote festis diebus) senum, propterea quod liber ejus usus ex Platonis sententia nonnisi senibus concessus esse debet. Ast.

τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις] Ab Athenæo

τοῦ γήρως αὐστηρότητος ἐδωρήσατο τὸν οἶνον φάρμακον, ὥστ' ἀνηβᾷν ἡμᾶς καὶ δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι, μαλακώτερον ἐκ σκληροτέρου τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος, καθά περ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα,[a] γιγνόμενον, καὶ οὕτως εὐπλαστότερον εἶναι. πρῶτον μὲν δὴ διατεθεὶς οὕτως ἕκαστος ἆρ' οὐκ ἂν ἐθέλοι προθυμότερόν τε, ἧττον αἰσχυνόμενος, οὐκ ἐν πολλοῖς ἀλλ' ἐν μετρίοις,[b] καὶ οὐκ ἐν ἀλλοτρίοις ἀλλ' ἐν οἰκείοις, ᾄδειν τε καὶ ὃ πολλάκις εἰρήκαμεν ἐπᾴδειν;

ΚΛ. Καὶ πολύ γε.

ΑΘ. Εἴς μέν γε τὸ προάγειν τοίνυν αὐτοὺς μετέχειν ἡμῖν ᾠδῆς οὗτος ὁ τρόπος οὐκ ἂν παντάπασιν ἀσχήμων γίγνοιτο.

ΚΛ. Οὐδαμῶς.

§. 10. ΑΘ. Ποίαν δὲ ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ Μοῦσαν; ἢ δῆλον ὅτι πρέπουσαν αὐτοῖς δεῖ γέ τινα.

abest ἄλλοις; sed ἄλλος ita frequentari solet, ut sit *omnino, in universum*, vi. 17. 774. E. vid. nostra ad Phædr. p. 241. et ad Polit. v. 465. B. 467. B. vii. 520. B. 521. A. Sæpenumero, si rem ex nostri sermonis indole æstimes, videtur abundare. Etenim *οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι*, qui senibus opponuntur, tanquam singulari humanitatis parti, sunt homines universi. Aliter vero explicari debet ἄλλο, si diversæ res memorantur, quarum ratio non est talis, qualis inter totum et partem intercedit; tunc est *præterea, sed etiam*; velut Gorg. 473. D. *εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, a civibus non solum, sed etiam a peregrinis*. Phædon. 110. E. ἃ *καὶ λίθοις καὶ γῇ καὶ τοῖς ἄλλοις* (comma delendum est, ut recte Beckius scripsit) *ζώοις τε καὶ φυτοῖς αἴσχη—παρέχει*: *quæ non solum lapidibus et terræ, verum etiam animantibus et plantis corruptionem—afferunt*. Sic, ni fallor, exempla ab Heindorfio ad Phædon. l. c. collecta explicari debent. Vid. vi. 7. p. 759. A. vii. 7. p. 797. B. xii. 8. 957. D. Verba ita construe: *ἣν (τελετὴν καὶ παιδιὰν) τὸν οἶνον ἐδωρήσατο (Διόνυσος) τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις φάρμακον ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος*. Ast.

τὸν οἶνον] Epexegesi inservit, vid. i. 6. De vini præstantia vid. i. 15. et ad verba *τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος* cf. Jacobs. ad Anthol. Græc. t. i. p. 313.—Mox Galen. *ὥστε ἀνίας καὶ δυσθυμίας—σκληροῦ*. Ast.

μαλακώτερόν τε] E Cod. Voss. recepi *τε*, quod Ficin. videtur expressisse: *ipsaque affectio animi, sicuti ferrum in igne, ex duritie in mollitiem deducta, flexibilior fiat*. Frequens vero est comparatio animi ferocis cum ferro aqua tincto, molliti vero cum ferro igne cocto. Plutarch. de Discrim. Adul. p. 37. C. *ὁ σίδηρος πυκνοῦται τῇ περιψύξει καὶ δέχεται τὴν στόμωσιν, ἀνεθεὶς πρῶτον ὑπὸ θερμότητος καὶ μαλακὸς γενόμενος*. Cf. interpp. ad Soph. Aj. 650. et Antig. 475. Plutarch. Num. p. 64. D. Ceterum comparandus est cum his locus in c. 12. p. 671. B. Ast.

προθυμ. τε] Scribendum *προθυμ. γε*. Hæc medela pluribus locis est adhibenda. iii. p. 698. A. lege *περί γε Περσῶν*. Firmavit mihi posthac Cod. Leid. xii. p. 963. C. lege *καὶ τὰ δύο γ' ἄλλα*: vulgo *τἄλλα*, contra usum Græcorum. Non curo Dorvillium ad Charit. p. 455. Lips. Plat. Sympos. p. 205. E. *ἐπεὶ αὑτῶν τε καὶ πόδας καὶ χεῖρας ἐθέλουσιν ἀποτέμνεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ἐὰν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἑαυτῶν πονηρὰ εἶναι*. Corruptum esse *τε* apparet; tamen non quadrat *γε*. Lege *αὑτῶν καὶ πόδας τε καὶ χεῖρας*, quod qui abierit in vulgatam, vides. Boeckh. p. 147.

§. 10. *δεῖ γε*] Vel *δή γε* scribendum, vel cum *δεῖ γε* subaudiendum *ᾄδειν*, sumptum ex præcedente *ᾄσουσιν*. Steph.

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Τίς ἂν οὖν πρέποι θείοις ἀνδράσιν; ἆρ' ἂν ἡ τῶν χορῶν;

III. ii. 260. ΚΛ. Ἡμεῖς γοῦν, ὦ ξένε, καὶ οἵδε οὐκ ἄλλην ἄν τινα δυναίμεθα ᾠδὴν ἢ ἥν[c] ἐν τοῖς χοροῖς ἐμάθομεν ξυνήθεις ᾄδειν γενόμενοι.[d]

ΑΘ. Εἰκότως γε· ὄντως γὰρ οὐκ ἐπήβολοι[e] γεγόνατε

[b] μορίοις υ.—[c] τὴν ΑΞΩυfϐr.—[d] γενόμένοις Ω, γενομένοις υfr.—[e] ἐπίβουλοι Ξ et

Si quid mutandum esset, equidem scribi mallem εἴ γέ τινα: si verum ponimus s. jure sumimus, etiam senibus canendum esse. Ast.

οὐκ ἄλλην—δυναίμεθα] Int. ᾄδειν. Ficin. *non possumus aliud canere, quam quod in choro didicimus.* Ceterum in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. verba ἡμεῖς ad γενόμενοι Atheniensis orationi annexa sunt, ad quæ Clinias respondet Εἰκότως γε; deinde Atheniensis pergit Οὕτως γάρ cet. Rectam orationis distributionem Ficin. et Cornar. jam ostenderant. Ast.

ἐπήβολοι] In præc. edit. male ἐπίβουλοι pro ἐπήβολοι. Steph.

ἐπήβολοι] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπίβουλοι. Certissima illa emendatio ἐπήβολοι debetur, quod Stephano minime dissimulandum erat, Cornario, et firmatur consensu Eustath. ad Od. B. p. 1448. et Etymol. M. p. 357. 23. monente Ruhnkenio ad Tim. h. v. Bip.

ἐπήβολοι] Vocem ἐπήβολος erudite illustrat Ruhnk. ad Tim. p. 116. Illud tamen prætermisit, quidquid veteres grammatici de eo protulerunt, derivatum esse a Porphyrio Qu. Hom. i. p. 5. ed. Argentor. ubi etiam noster locus affertur. Commode Schol. Ms. in cod. Augustano Odysseæ n. 51. ad B. 319. Ἐπήβολος, εἰδὼς, γιγνώσκων, νοήμων, ἐπιτήδειος, ἐπιτυχής. Sed pauca nobis de etymo vocis dicenda sunt nondum occupata. Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. putat olim fuisse ἐπίβολος, ἀπὸ τοῦ ἐπιβάλλειν, sed posthac ob legem carminis mutatum esse in ἐπήβολος, ab Homero, ut ait. At non sufficit ratio hæc: ipsum enim ἰ nulla facta mutatione poterat produci, ut passim fit apud Homerum in ι natura brevi. Res meo quidem judicio ita debet expediri. Sunt quædam verba, quibus prisci Græci de causa nescio qua præfigebant ε sive η, ut Chaldæi in quibusdam Ebræorum, et Francogalli aliæque novi ævi nationes in Latinorum vocibus nonnullis faciunt. Cultiore ætate hoc obsoleverat in plurimis vocabulis, tamen remansit in nonnullis. Sic ἤμελλον est ἀπὸ τοῦ ἐμέλλειν, ἠδυνήθην ἀπὸ τοῦ ἐδύνασθαι, ἤθελον ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν, quod et ipsum ætatem tulerat, ἠβουλόμην ἀπὸ τοῦ ἐβούλεσθαι. Ita est λύγη, unde ἐπιλυγάζω etc. et ἠλύγη, unde ἐπηλυγάζω etc. Nescio an huc pertineat etiam forma ἀπήλαυεν. De his v. Intpp. Thom. M. p. 258. Ruhnk. ad Tim. p. 119. Præfigebant autem, ut vides, inprimis litteris δ, θ, λ, μ, β. Sed fuisse hoc etiam in τῷ βάλλειν inde intelligitur, quod et a communi radice cum v. βούλεσθαι descendit, et nonnulla ab eo ita, ut dixi, derivata sunt. Certe ἐλαφηβόλος non est ἀπὸ τοῦ βάλλειν, unde fieret ἐλαφόβολος, sed ἀπὸ τοῦ ἐβάλλειν, ut ἐπηρεφὴς ἀπὸ τοῦ ἐρέφειν, ἐπήρατος ἀπὸ τοῦ ἐρᾷν etc. Similiter ἐπήβολος et alia. Hesych. Ἐπηβολὴ, μέρος ἢ ἐπιβολή. Idem: Κατηβολὴ, τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένῳ καὶ Πελιάσιν κ. τ. λ. Hæc est Sopingii lectio, quam firmat Schol. Plat. Ruhnk. p. 137. ex qua etiam apud Platonem Hipp. Min. p. 372. E. restituenda rarior forma κατηβολή. Apud Nicandrum in Theriacis est κατηβολέῳ. Apollon. Argon. ii. 1157. habet συνηβολίῃ. Cf. Etym. M. v. ἐπηβολία καὶ συνηβολία. Boeckh. p. 147—149.

ἐπήβολοι] Sic bene correxit Cornar. vitiosum illud ἐπίβολοι, quod in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. extat. Eustath. ad Odyss. B. p. 99. 28. Πλάτων ἐν πρώτῳ νόμων· ἐπήβολον γεγονότα ὥστε τυχεῖν τῆς καλλίστης παιδείας, ubi verba libri iv. p. 724. A. simul ipsi obversata sunt: παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. Cf. Etymolog. M. p. 375. 23. Hausisse hæc Eustathium e Porphyrio, jam Valckenarius Dissert. de Schol. in

τῆς καλλίστης ᾠδῆς. στρατοπέδου γὰρ πολιτείαν ἔχετε, ἀλλ' οὐκ ἐν ἄστεσι κατῳκηκότων, ἀλλ' οἷον ἀθρόους πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους φορβάδας τοὺς νέους κέκτησθε. λαβὼν δὲ ὑμῶν οὐδεὶς τὸν[f] αὑτοῦ παρὰ τῶν ξυννόμων σπάσας[g] σφόδρα ἀγριαίνοντα καὶ ἀγανακτοῦντα, ἱπποκόμον τε ἐπέστησεν ἰδίᾳ[h] καὶ παιδεύει ψήχων τε καὶ ἡμερῶν καὶ πάντα προσήκοντα ἀποδιδοὺς τῇ παιδοτροφίᾳ, ὅθεν οὐ μόνον ἀγαθὸς ἂν στρατιώτης εἴη, πόλιν δὲ[i] καὶ ἄστη δυνάμενος διοικεῖν, ὃν δὴ κατ' ἀρχὰς εἴπομεν τῶν Τυρταίου πολεμικῶν εἶναι πολεμικώτερον, τέταρτον ἀρετῆς ἀλλ' οὐ πρῶτον τὴν ἀνδρίαν κτῆμα τιμῶντα ἀεὶ καὶ πανταχοῦ ἰδιώταις τε καὶ ξυμπάσῃ πόλει. II. 667.

pr Ω, ἐπίβολοι v.—[f] τῶν v.—[g] πάσας Ξ.—[h] ἰδέαν v.—[i] τε Σ.—[k] δρᾷ f.—[l] μοῦσας

Homer. (Opusc. Philol. t. ii. p. 149. ed. Lips.) observavit. Perpetua vero vocum *ἐπήβολος* (*qui assecutus est*, tenet s. possidet) et *ἐπίβολος* (*qui aliquid molitur* s. assequi studet) permutatio est, vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. i. 19. p. 22. t. ii. 7. p. 120. Cf. Eustath. ad Iliad. Θ. p. 640. et interpp. ad Longin. viii. §. 1. Ast.

φορβάδας] *In pascuis versantes*, h. e. gregales; et conjungendum hoc verbum est cum *κέκτησθε*, quo gregalis quasi s. publica indicatur Lacedæmoniorum educatio, domesticæ, quæ in sequentibus significatur, opposita (sic enim *φορβὰς* s. *ἀγελαῖος* et *τροφίας* sibi respondent). Lacedæmoniorum enim pueri in *ἀγέλας* (*greges* s. classes) distribuebantur. Vid. Manso in Sparta t. i. p. i. p. 146. Hanc vero imaginem etiam in sequentibus noster retinuit; hinc *ἱπποκόμον* (*equorum curatorem* s. equisonem. Politic. 161. D.) et *ψήχων* (*stringens* s. destringens strigili, vid. Pollux i. 183. et Hesych.). Sic Xenoph. Hist. Græc. ii. 4. 6. *οἱ ἱπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους*. Cf. eund. de re equestri iv. 4. v. 1. 5. vi. 1. Mag. Equit. i. 16. Ast.

ἄστυ] Ita Ald. Lov. Bas. 1. et 2. Cur Stephanus *ἄστη* scripserit, nisi error typographicus est, causam non video. Πόλις est *civitas*, h. e. cives (vid. Valcken. ad Eurip. Phœn.) *ἄστυ* vero *urbs* proprio sensu. Quod præcedit *ὅθεν*, *unde*, *qua re*, est *quo* s. *ut*. Ast.

πόλιν δὲ] Est *δὲ* i. q. *ἀλλὰ*, ut vi. 21. p. 781. B. *ὅσῳ δὲ* cet. x. 1. 885. D. Vid. Raphel. ad Hebr. iv. 15. et sicut post *ἀλλὰ*, prægresso *οὐ μόνον*, *καὶ* crebro omittitur (vid. Schäfer. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 309. et Heind. ad Protagor. p. 500.) ita etiam post *δὲ* sæpenumero deest. Sic v. 14. p. 747. D. *ἀναδιδοῦσαν οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἀμείνω καὶ χείρω, ταῖς δὲ ψυχαῖς οὐχ ἧττον δυναμένην πάντα τὰ τοιαῦτα ἐμποιεῖν*. vi. 1. 751. B. *οὐ μόνον οὐδὲν πλέον—σχεδὸν δὲ βλάβαι—γίγνοιντ' ἂν ἐξ αὐτῶν*. p. 752. D. *μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι—, ξυντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι*. c. 8. p. 760. D. *μὴ μόνον ἔμπειροι τῆς χώρας γίγνωνται—, πρὸς τῇ χώρᾳ δὲ ἅμα καὶ τῆς ὥρας ἑκάστης—τὸ γιγνόμενον ὡς πλεῖστοι καταμάθωσιν*. c. 19. p. 777. D. *μὴ μόνον ἐκείνων ἕνεκα, πλέον δὲ αὑτῶν προτιμῶντας*. viii. 9. 842. C. *οὐ γὰρ μόνον ἡμίσεις αὖ γίγνονται νόμοι μέτριοι, πολὺ δ' ἐλάττους*. xii. 12. 965. B. *μὴ μόνον δεῖν πρὸς τὰ πολλὰ βλέπειν δυνατὸν εἶναι, πρὸς δὲ τὸ ἓν ἐπείγεσθαι*. Ast.

τέταρτον] Verba ita cohærent: *τὴν ἀνδρίαν τιμῶντα (ὡς) τέταρτον κτῆμα ἀρετῆς, ἀλλ' οὐ πρῶτον*. Vulgo male sic interpungitur: *πολεμικώτερον. τέταρτον, ἀρετῆς ἀλλ' οὐ πρῶτον*. Deinde *ἰδιώταις τε καὶ ξυμπάσῃ πόλει* dativi erunt, qui dicuntur, commodi (ut vii. 9. 800. E. *τῶν ἐκμαγείων ταῖς ᾠδαῖς*. c. 10. 802. A. *τοῖς σώμασιν ὀρχήσεις*), nisi statueris *ἐν* (*inter*) excidisse. Ast.

ΚΛ. Οὐκ οἶδα ἡμῖν, ὦ ξένε, ὅπῃ πάλιν αὖ τοὺς νομοθέτας φαυλίζεις.

ΑΘ. Οὐκ, ὦ 'γαθέ, προσέχων τούτῳ τὸν νοῦν δρῶ[k] τοῦτο, εἴπερ· ἀλλ' ὁ λόγος ὅπῃ φέρει, ταύτῃ πορευώμεθα,
III. ii. 661. εἰ βούλεσθε. εἰ γὰρ ἔχομεν Μοῦσαν[l] τῆς τῶν χορῶν καλλίω καὶ τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς θεάτροις, πειρώμεθα ἀποδοῦναι τούτοις οὓς φαμὲν ἐκείνην μὲν αἰσχύνεσθαι, ζητεῖν δὲ ἥ[m]τις καλλίστη ταύτης κοινωνεῖν.

ΚΛ. Πάνυ γε.

ΑΘ. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν δεῖ τόδε γε ὑπάρχειν ἅπασιν ὅσοις[n] συμπαρέπεταί τις χάρις, ἢ τοῦτο αὐτὸ[o] μόνον αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι ἢ τινα ὀρθότητα ἢ τὸ τρίτον

δρῶ.—[m] ἥ εἰ ϑ.—[n] ὅση Ξ.—[o] αὐτὸ om Γ.—[p] ὠφελίαν Υ.—[q] ὠφελίαν Υf.—[r] δ' b.—

εἴπερ] Affertur et alia lectio quæ habet δρῶ post εἴπερ. Steph. Iterum hoc sublegit Cornario Stephanus. Jam Ficin. *Non ex animo facio, bone vir; si quidem facio.* Bip.

δρῶ τοῦτο, εἴπερ] Cornar. corrigit: δρῶ τοῦτο, εἴπερ δρῶ. Imperite. x. p. 900. E. καὶ τῶν μὲν προσήκειν ἡμῖν, εἴπερ, ὁπόσα φλαῦρα· θεοῖς δὲ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν τῶν τοιούτων μετὸν ἐροῦμεν. Ita enim est interpungendum. Euthyd. p. 296. B. ἀλλ' ὅπως μή τι ἡμᾶς σφάλῃ τὸ ἀεὶ τοῦτο. Οὔκουν ἡμᾶς γε, ἀλλ' εἴπερ, σέ. Parmenid. p. 138. D. ἀλλὰ δὴ χώραν ἀμεῖβον ἄλλοτ' ἄλλοθι γίγνεται, καὶ οὕτω κινεῖται; Εἴπερ γε δή. p. 150. B. ἐν μὲν ὅλῳ ἄρα τῷ ἑνὶ οὐκ ἂν εἴη σμικρότης· ἀλλ' εἴπερ, ἐν μέρει. Aristot. Polit. ii. 7. p. 106. χρησίμου δ' οὔσης τῆς θρασύτητος πρὸς οὐδὲν τῶν ἐγκυκλίων, ἀλλ' εἴπερ, πρὸς τὸν πόλεμον. v. 11. p. 375. κοινὴ δὲ φυλακὴ πάσης μοναρχίας, τὸ μηθένα ποιεῖν ἕνα μέγαν· ἀλλ' εἴπερ, πλείους. Eth. Nicom. v. 9. οὐθὲν γὰρ παρὰ τὴν αὐτοῦ πάσχει βούλησιν· ὥστε οὐκ ἀδικεῖται διά γε τοῦτο· ἀλλ' εἴπερ, βλάπτεται μόνον. viii. 2. γελοῖον γὰρ ἴσως τῷ οἴνῳ βούλεσθαι τἀγαθά· ἀλλ' εἴπερ, σώζεσθαι βούλεται αὐτὸν, ἵνα αὐτὸς ἔχῃ. ix. 7. τῷ δὲ παθόντι οὐθὲν καλὸν ἐν τῷ δράσαντι· ἀλλ' εἴπερ, συμφέρον. Aristoph. Nub. 227. Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, Ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ; Cf. Gazæ Gramm. iv. p. 85. ed. Bucurest. ubi alia etiam ex Theophrasto suppeditabit Neophytus. Non idem autem semper in hac ellipsi supplendum esse, qui examinabunt exempla, videbunt. Boeckh. p. 149, 150.

εἴπερ] Cornar. interponi volebat δρῶ; sed εἴπερ absolute sic usurpari solet, ut verbum e prægressis repetendum sit. Cf. x. 10. p. 900. E. Vid. Heind. ad Parmenid. p. 138. D. Ast.

ὁ λόγος ὅπῃ φέρει] Polit. iii. 7. ἀλλ' ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. Ubi v. not. Ast.

τοῦτο αὐτὸ μόνον] Int. τὴν χάριν. De αὐτὸ μόνον vid. ad i. 5. Αὐτοῦ vero, quum respiciat prægressum ἅπασιν ὅσοις, est i. q. αὐτῶν ἑκάστου, ut Phædon. 70. E. ἆρα ἀναγκαῖον, ὅσοις ἔστι (sic scribendum) τι ἐναντίον, μηδαμόθεν ἄλλοθεν αὐτὸ γίγνεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ αὐτῷ ἐναντίου; Ubi v. Heind. Ast.

τὸ σπουδαιότατον εἶναι] Hæc trahi debent etiam ad ὀρθότητα et ὠφέλειαν, ut sensus generalis sit: omnibus rebus, quæ gratæ sunt, hoc subesse oportet, ut vel sola gratia vel bonitate quadam vel denique utilitate præstent magnique faciendæ sint. Ὑπάρχειν est *præsto esse, subesse*, ut viii. 11. 846. E. τοῦτ' οὖν ἐν πόλει ὑπάρχον δεῖ πρῶτον γίγνεσθαι. Alcibiad. i. c. 15. ἢ ταῦτα μὲν ᾤου ἂν δεῖν ὑπάρχειν. Polit. v. 458. A. Tim. 30. C. Aristotel. Polit. vii. 3. (c. 4. §. 2. Schneid.). Vid. nostra ad Sympos. p. 257. Ast.

ὠφέλειαν;[p] οἷον δὴ λέγω ἐδωδῇ μὲν καὶ πόσει καὶ ξυμπάσῃ τροφῇ παρέπεσθαι μὲν τὴν χάριν; ἣν ἡδονὴν ἂν προσείποιμεν· ἣν δὲ ὀρθότητά τε καὶ ὠφέλειαν,[q] ὅ περ ὑγιεινὸν τῶν προσφερομένων λέγομεν ἑκάστοτε, τοῦτ' αὐτὸ εἶναι ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ ὀρθότατον.

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΑΘ. Καὶ μὴν καὶ τῇ μαθήσει παρακολουθεῖν μὲν τό γε τῆς χάριτος τὴν ἡδονήν, τὴν δὲ[r] ὀρθότητα καὶ τὴν ὠφέλειαν[s] καὶ τὸ εὖ καὶ τὸ καλῶς τὴν ἀλήθειαν εἶναι τὴν ἀποτελοῦσαν.

ΚΛ. Ἔστιν οὕτως.

ΑΘ. Τί δέ;[t] τῇ τῶν ὁμοίων ἐργασίᾳ, ὅσαι τέχναι εἰκαστικαί, ἆρ' οὐκ, ἂν τοῦτο ἐξεργάζωνται,[u] τὸ μὲν ἡδονὴν ἐν αὐτοῖς γίγνεσθαι, παρεπόμενον ἐὰν γίγνηται, χάριν αὐτὸ δικαιότατον ἂν εἴη προσαγορεύειν;

ΚΛ. Ναί.

[s] ὠφελίαν f.—[t] δαὶ Ωfhr et corr A.—[u] ἐξεργάζονται Ξvf et corr A, ἐξεργάζωνται Ω.

ἣν δὲ—ὠφέλειαν] Int. προσείποιμεν ἄν: *quod vero ad ea attinet, quæ recta et utilia dicimus* s. quæ ὀρθότητα et ὠφέλειαν vocamus, ut Steph. interpretatus est. Ast.

ἑκάστοτε] Ex ἑκάστοτε lubenter fecerim ἑκάστων, quod jungatur cum τῶν προσφερομένων. Nisi forte dicendum sit deesse articulum τὸ ante ὑγιεινὸν, et τὸ ὑγιεινὸν cum genit. τῶν προσφερομένων substantivi usum habere. Pro ἣν autem, quod præcedit, ante accus. ἡδονήν, legitur etiam ἥν: quod nullum hic locum, ut opinor, habere potest: quum subaudiendum sit προσαγορεύομεν (ex præcedente προσείπομεν) cum illis accusativis ὀρθότητα et ὠφέλειαν: perinde ac si diceret, Quod autem attinet ad ea quæ vocamus ὀρθότητα et ὠφέλειαν. Steph.

ὑγιεινὸν] Stephano suadente, articulum τὸ interposuimus, quem non solum genitivus τῶν προσφερομένων postulat, sed etiam τοῦτ' αὐτὸ, quod ad substantivum vel adjectivum substantivi partes agens spectat. Sensum perspicue expressit Cornar. *rectitudo vero et utilitas sita est in salubritate eorum, quæ exhibentur, et hæc est in ipsis id quod rectissimum est.* In prægressis τὴν ἡδονὴν epexegesis est. Ad τὸ εὖ καὶ τὸ καλῶς ex antecedentibus repete μανθάνειν; sic enim adverbia poni solent, ut ii. 7. 662. A. τό γε αἰσχρῶς (int. ζῆν)—τὸ καὶ κακῶς. Infra: τὸ ὀρθῶς (βούλεσθαι)—τό γε εὖ καὶ τὸ κακῶς. iii. 13. 697. B. ἔστι δὲ ὀρθῶς (int. διανέμειν). Euthyphr. p. 10. Sensus est: *in doctrina vero* (s. discendo) *veritas est id, quod rectum, utilitatem ac bonitatem efficit.* Ast.

τῇ τῶν ὁμοίων ἐργασίᾳ] Dativi, etsi oratio abrupta est interpositis ἆρ' οὐκ—γίγνεσθαι, pendent e παρεπόμενον ἐὰν γίγνηται. Sensus est: *etiam similium effictioni, quæ artes imitatrices complectitur, quod accedit, id gratia rectissime dicitur.* In his μὲν ante ἡδονὴν interpositum est propter ea, quæ sequuntur: τὴν δέ γε ὀρθότητα, et τὸ μὲν ἡδονὴν—γίγνεσθαι simul prægressa ἐὰν γίγνηται et sequentia παρεπόμενον ἐὰν γίγνηται spectat, ita ut hæc oratio e duabus conflata sit: ἂν τοῦτο ἐξεργάζωνται τὸ ἡδονὴν ἐν αὐτοῖς γίγνεσθαι et: ἂν τοῦτο, ὃ ἐξεργάζονται, ἡδονὴ, παρεπόμενον γίγνηται, χάριν αὐτὸ (τοῦτο, τὴν ἡδονὴν) δικαιότατον ἂν εἴη προσαγορεύειν. Ast.

III. ii. 262. ΑΘ. Τὴν δέ γε ὀρθότητά που τῶν τοιούτων ἡ ἰσότης ἄν, ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν εἰπεῖν, ἐξεργάζοιτο τοῦ τε τοσούτου καὶ τοῦ τοιούτου πρότερον, ἀλλ' οὐχ ἡδονή.

ΚΛ. Καλῶς.

ΑΘ. Οὐκοῦν ἡδονῇ κρίνοιτ' ἂν μόνον ἐκεῖνο ὀρθῶς, ὃ μή τέ τινα ὠφέλειαν[v] μήτε ἀλήθειαν μήτε ὁμοιότητα ἀπεργαζόμενον παρέχεται, μηδ' αὖ γε βλάβην, ἀλλ' αὐτοῦ τούτου μόνου[w] ἕνεκα γίγνοιτο τοῦ ξυμπαρεπομένου τοῖς ἄλλοις, τῆς χάριτος, ἣν δὴ κάλλιστά τις ὀνομάσαι ἂν ἡδονήν, ὅταν μηδὲν αὐτῇ τούτων ἐπακολουθῇ;

ΚΛ. Ἀβλαβῆ λέγεις ἡδονὴν μόνον.

ΑΘ. Ναί, καὶ παιδιάν γε εἶναι τὴν αὐτὴν ταύτην λέγω τότε ὅταν μή τέ τι[x] βλάπτῃ μήτε ὠφελῇ[y] σπουδῆς ἢ λόγου ἄξιον.

ΚΛ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΑΘ. Ἆρ' οὖν οὐ πᾶσαν μίμησιν φαῖμεν ἂν ἐκ τῶν νῦν λεγομένων ἥκιστα ἡδονῇ προσήκειν κρίνεσθαι καὶ δόξῃ μὴ
II. 668. ἀληθεῖ, καὶ δὴ καὶ πᾶσαν ἰσότητα; οὐ γὰρ εἴ τῳ δοκεῖ ἢ μή τις χαίρει τῳ,[z] τό γε ἴσον[a] οὐδὲ[b] τὸ σύμμετρον ἂν εἴη

—[v] ὠφελίαν vf.—[w] μόνου τούτου f, τούτου μόνον vx.—[x] τι om h.—[y] μήτε τι ὠφε-

τοῦ γε τοσούτου] Æqualitas, ut nos dicimus, quantitatis et qualitatis. Infra: εἰ τὸ μιμηθὲν (*exemplar*, quod artifex imitatur s. exhibet), ὅσον τε καὶ οἷον ἦν, ἀποτελοῖτο. Mox post πρότερον pro particula ἢ sequitur ἀλλ' οὐ. Ast.

παρέχεται—γίγνοιτο] Sic frequenter optativus et indicativus in uno et eodem orationis circuitu ponuntur. vii. 5. p. 795. C. εἴ τις—φύοιτο,—δεῖ βέλη ῥίπτειν. Cf. Phileb. 35. E. 38. E. Dial. de Justo 374. B. Isocrates de Pac. p. 177. ed. Coray: τίς ἂν ὁμολογήσειε, πλὴν εἰ μή τις παντάπασιν ἀπονενοημένος ἐστὶ καὶ μήθ' ἱερῶν—φροντίζοι. Cf. Matthiæ Miscell. Philol. v. ii. p. i. p. 58. sq. Gr. Græc. p. 710. et Boeckh. in Min. p. 62.—Verba τῆς χάριτος iterum epexegesi inserviunt. Ast.

ἢ μή τις] Alia lectio affertur, ἤ τις χαίρει τῳ: quam et Fic. sequitur. Steph. Hæc vero lectio est e conjectura Cornarii, quam firmat Ficini interpretatio. Bip.

ἢ μή τις] Cornar. delet μή. Ego corrigo ἢ καί τις. Deinde quod rescripsit Heind. τό γε ἴσον ἴσον, est in Ald. Bas. 1. 2. Fic. marg. Leid. Similiter emendabis Sophist. p. 258. B. ὥσπερ τὸ μέγα ἦν μέγα, καὶ τὸ καλὸν ἦν καλόν, καὶ τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλόν. Leg. καὶ τὸ μὴ μέγα μὴ μέγα, καὶ τὸ μὴ καλὸν μὴ καλόν. Boeckh. p. 150.

ἢ εἴ τις χαίρει] Vulgo ἢ μή τις χαίρει; sed μή locum habere nequit, quocirca Cornar. id deleri jubebat, Boeckhius vero scribi malebat καί. Nos e vestigiis Cod. Voss. ubi scribitur εἴ τις τό γε ἴσον, reposuimus ἢ εἴ τις. Μὴ haud dubie e voce ἢ ortum est, particulam vero εἰ oblitteravit ἤ.—Mox post τό γε ἴσον in exemplo Bipontino excidit ἴσον ex errore typographico, ceteri enim libri omnes illud habent. Quocirca Heindorfium, qui in Spec. Conject. in Plat. p. 31. ἴσον interponi jussit, ne Stephani quidem exemplum inspexisse apparet. Ast.

σύμμετρον ὅλως,[c] ἀλλὰ τῷ ἀληθεῖ πάντων μάλιστα, ἥκιστα δὲ[d] ὁτῳοῦν ἄλλῳ.

ΚΛ. Παντάπασι μὲν οὖν. III. ii. 263.

ΑΘ. Οὐκοῦν μουσικήν γε πᾶσάν φαμεν εἰκαστικήν τε εἶναι[e] καὶ μιμητικήν;

ΚΛ. Τί μήν;

ΑΘ. Ἥκιστ' ἄρα ὅταν τις μουσικὴν ἡδονῇ φῇ κρίνεσθαι, τοῦτον ἀποδεκτέον τὸν λόγον, καὶ ζητητέον ἥκιστα ταύτην ὡς σπουδαίαν, εἴ τις ἄρα που καὶ γίγνοιτο, ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἔχουσαν τὴν ὁμοιότητα τῷ τοῦ καλοῦ μιμήματι.

ΚΛ. Ἀληθέστατα.

ΑΘ. Καὶ τούτοις δὴ τοῖς τὴν καλλίστην ᾠδήν τε ζητοῦσι καὶ Μοῦσαν ζητητέον, ὡς ἔοικεν, οὐχ ἥ τις ἡδεῖα ἀλλ' ἥ τις[f] ὀρθή. μιμήσεως γὰρ ἦν, ὡς ἔφαμεν,[g] ὀρθότης,[h] εἰ τὸ μιμηθὲν ὅσον τε καὶ οἷον ἦν ἀποτελοῖτο.

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Καὶ μὴν τοῦτό γε πᾶς ἂν ὁμολογοῖ περὶ τῆς μουσικῆς, ὅτι πάντα τὰ περὶ αὐτήν ἐστι ποιήματα μίμησίς τε καὶ ἀπεικασία. καὶ τοῦτό γε μῶν οὐκ ἂν ξύμπαντες ὁμολογοῖεν ποιηταί τε καὶ ἀκροαταὶ καὶ ὑποκριταί;

ΚΛ. Καὶ μάλα.

ΑΘ. Δεῖ δὴ καθ' ἕκαστόν γε, ὡς ἔοικε, γιγνώσκειν τῶν ποιημάτων, ὅ τί ποτε[i] ἔστι, τὸν μέλλοντα ἐν αὐτῷ μὴ ἁμαρ- III. ii. 264.

λῆ r.—[z] χαιρέτω f, χαίρει ḫ.—[a] ἴσον ἴσον vfḫr.—[b] ἢ ḫ.—[c] ὅλως om v.—[d] δ' vfḫr.—[e] εἶναι om r.—[f] εἴ τις v.—[g] φαμεν A et mg Ω.—[h] ὀρθότης Ω.—[i] ποτ' f.—[k] τε γ

ὀρθότης] Sic e Cod. Voss. reposui pro *ὀρθότητος*. Ficin. vertit: *rectitudo enim imitationis in hoc consistit*. Deinde Cod. Voss. *φαμὲν* pro *ἔφαμεν*; sed *ἔφαμεν* Ficin. quoque expressit. Ast.

εἰ τὸ μιμηθὲν] Pro ἢ (quod est in præc. edit.) vel *εἰ*, ut hic, ex vet. vel ᾗ scribi necesse puto. Sed et *ὀρθότης* malim, ut in vet. Steph.

εἰ] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibent ἢ; Steph. reposuit *εἰ*, Ficinum secutus, qui vertit: *si tantum et tale fiat, quod imitatione exprimitur, quantum et quale in se ipso est*. Sensus est: si exemplar (res imitatione expressa) tantum ac tale exhiberetur, quantum et quale esset. Ἦν propter *ἔφαμεν* et prægressum ἦν positum est, quanquam sæpenumero est i. q. simplex *ἐστί*. Ast.

τὸν μέλλοντα] Ald. Lov et Bas. 1. *μέλλοντας*. Sensus est: 'nisi rem ipsam, quam imitatio exhibet, cognitam habeamus, vix ac ne vix quidem, num artifex verum exhibuerit an ab eo aberraverit, perspicere poterimus.' Si v. c. animal pictum spectamus, cognoscere non possumus, utrum pictor id, quod exhibere animus erat, vere repræsenta-

τήσεσθαι. μὴ γὰρ γιγνώσκων τὴν οὐσίαν, τί ποτε βούλεται καὶ ὅτου ποτέ ἐστιν εἰκὼν ὄντως, σχολῇ τήν γε ὀρθότητα τῆς βουλήσεως ἢ καὶ ἁμαρτίαν αὐτοῦ διαγνώσεται.

ΚΛ. Σχολῇ· πῶς δ' οὔ;

ΑΘ. Ὁ δὲ τὸ ὀρθῶς μὴ γιγνώσκων ἆρ' ἄν ποτε τό γε[k] εὖ καὶ τὸ[l] κακῶς δυνατὸς εἴη διαγνῶναι; λέγω δ' οὐ πάνυ σαφῶς, ἀλλ' ὧδε[m] σαφέστερον ἴσως ἂν λεχθείη.

ΚΛ. Πῶς;

§. 11. ΑΘ. Εἰσὶ δή που κατὰ τὴν ὄψιν ἡμῖν ἀπεικασίαι μυρίαι.

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Τί οὖν; εἴ τις καὶ ἐν τούτοις[n] ἀγνοοῖ[o] τῶν μεμιμημένων[p] ὅ τί ποτ' ἔστιν ἕκαστον τῶν σωμάτων, ἆρ' ἄν ποτε τό γε ὀρθῶς αὐτῶν εἰργασμένον[q] γνοίη; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, οἷον τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος καὶ ἑκάστων τῶν

Ω, τε ḫ.—[l] τὸ om ς.—[m] οὐδὲ f.—[n] οὖν εἴ τις καὶ ἐν τούτοις A et (in quo illa οὖν εἴ τις καὶ macula oblita sunt) Ω, οὖν ἐν τούτοις τις ḫ, οὖν ἐν τούτοις fr, ἐν τούτοις Ξυ: οὖν εἴτις ς.—[o] ἀγνοεῖ r.—[p] μεμνημένων ΞΩrfr.—[q] ΑΩυfḫr: εἰργασμένον αὐ-

verit necne, nisi animal ipsum, cujus imago tabula est, cognoverimus. Ex quo intelligitur, picturam veritate niti. Ast.

τὴν οὐσίαν] *Rem ipsam* (imitatione expressam), *nempe, quid velit* (exhibeat) *imitatio*. Ante τί ποτε βούλεται int. particulam explicationi inservientem, vid. i. 4. Mox αὑταῦ pro αὑτῆς, vid. ad i. 14. Ast.

καὶ τὸ κακῶς] Ita Bas. 2. et Cod. Voss. In Ald. Lov. Bas. 1. articulus deest. Supra: καὶ τὸ εὖ καὶ τὸ καλῶς. Τὸ ὀρθῶς, int. βούλεσθαι, est fere i. q. τὴν ὀρθότητα. Ast.

§. 11. ἀγνοοίη] Cod. Voss. ἀγνοεῖ. Vulgo ἀγνοοῖ. Ast.

τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος] ἀριθμοὶ τοῦ σώματος, ni fallor, sunt numeri et proportiones partium corporis. Structura vero loci fefellit duos de Platone optime meritos viros. Steph. putabat scribendum ἢ εἰ πάντα: perperam. Εἰ intelligitur ἀπὸ κοινοῦ; est enim legendum εἰ ἔχει, ut habent Cod. Leid. et Fic. *Ut puta, utrum articulos corporis et singulas particulas habeat, et numerum et qualitatem, et locationem singulorum, prout decet, ad singula, colores praeterea atque figuras: vel contra, utrum perturbate haec omnia picta sint*.—Ad illud εἰ ἔχει subjectum est τὸ μεμιμημένον ζῶον, quod apparet etiam ex seqq. τί δ' εἰ γιγνώσκοιμεν, ὅτι τὸ γεγραμμένον ἢ τὸ πεπλασμένον ἐστὶν ἄνθρωπος, καὶ τὰ μέρη πάντα τὰ ἑαυτοῦ καὶ χρώματα ἅμα καὶ σχήματα ἀπείληφε κ. τ. λ. Verto: *Quid igitur, si quis ignoret, quo ex genere sit quodque pictorum corporum, num umquam cognoscet, quid in iis recte elaboratum sit? ut, numeros corporis et singulorum dispositionem membrorum utrum tales habeat, quales debeat: numeros, inquam, tantos, quanti sint in eo animali, quod exemplar imitationis est; membrorum eam dispositionem, quæ singulis singula ita conjungat, ut nanciscantur justum ordinem; similiter prӕterea colores ac figuras: hæc omnia utrum hoc modo effecta, an nulla regula confuse sint elaborata, hoc, quæso, num umquam dijudicare poterit is, qui nesciat, quo ex genere sit descriptum animal?* Mox p. 669. B. lege: ὅ,τι ἐστὶ, πρῶτον γιγνώσκειν. Cf. p. 668. C. δεῖ δὴ καθ' ἕκαστόν γε, ὡς ἔοικε, γιγνώσκειν τῶν ποιημάτων, ὅ,τι ποτέ ἐστιν. D. εἴτις ἀγνοοῖ τῶν μεμιμημένων ὅ,τι ποτέ ἐστιν ἕκαστον τῶν σωμάτων. E. ἀγνοῶν ὅ,τι ποτέ ἐστι τὸ μεμιμημένον ζῶον. Boeckh. p. 151, 152.

τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος] Offendit

μερῶν τὰς θέσεις εἰ[r] ἔχει, ὅσοι τ' εἰσὶ καὶ ὁποῖα παρ' ὁποῖα αὐτῶν κείμενα τὴν προσήκουσαν τάξιν ἀπείληφε, καὶ ἔτι δὴ χρώματά τε καὶ σχήματα, ἢ πάντα ταῦτα τεταραγμένως εἴργασται. μῶν δοκεῖ ταῦτ'[s] ἄν ποτε διαγνῶναί τις τὸ παράπαν ἀγνοῶν ὅ τί ποτ' ἔστι τὸ μεμιμημένον ζῶον;

ΚΛ. Καὶ πῶς; III. ii. 265.

ΑΘ. Τί δ'; εἰ γιγνώσκοιμεν ὅτι[t] τὸ γεγραμμένον ἢ τὸ πεπλασμένον[u] ἐστὶν ἄνθρωπος, καὶ τὰ μέρη πάντα τὰ ἑαυτοῦ καὶ χρώματα ἅμα καὶ σχήματα ἀπείληφεν ὑπὸ II. 669. τῆς τέχνης, ἆρά γε ἀναγκαῖον ἤδη τῷ ταῦτα γνόντι καὶ ἐκεῖνο ἑτοίμως γιγνώσκειν, εἴτε καλὸν εἴτε ὅπῃ ποτὲ ἐλλιπὲς ἂν εἴη κάλλους;

ΚΛ. Πάντες[v] μέντ' ἂν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὦ ξένε,[w] τὰ καλὰ τῶν ζώων ἐγιγνώσκομεν.[x]

τῶν *s.—[r] εἰ ΞΩυfr et mg ♄: ἢ *s.—[s] τοῦτ' f.—[t] ὅτι om pr Ω.—[u] ἢ τὸ πεπλασμένον om pr A, τὸ om ♄.—[v] : πάντες AΩυ.—[w] ὦ ξένε om ♄.—[x] γιγνώσκομεν Ξ.—

viros doctos τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος, et Heindorfius quidem Spec. Conject. in Platon. p. 31. scribi volebat τοὺς ῥυθμοὺς, Boeckhius vero esse vult *numeros et proportiones partium corporis*, quod, nisi τῶν μερῶν interponas, vox ἀριθμοὶ significare nequit. Facile quidem καὶ post τῶν μερῶν transponendo hunc sensum nancisci possis, sed ne hoc quidem opus est; ἀριθμὸς est enim *mensura*, quæ, quot partes corpus continent, declarat. Sic Xenoph. Anabas. ii. 2. 6. ἀριθμὸς δὲ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἦλθον ἐξ Ἐφέσου τῆς Ἰωνίας μέχρι τῆς μάχης, σταθμοὶ τρεῖς cet. Hinc sequitur: ὅσοι τέ εἰσιν, int. οἱ ἀριθμοί. Ast.

ἢ πάντα] Vel partic. ἢ mutanda in εἰ, vel potius hæc illi subjungenda esse videtur: atque ita legisse Fic. Steph. Cornarius quoque: *aut an omnia hæc confuse effecta sint?* Bip.

ἢ πάντα] E Cod. Voss. et Ficino pro ἢ recepi εἰ, *utrum* (vid. i. 11.); huic enim in sequentibus respondent: ἢ πάντα ταῦτα τεταραγμένως εἴργασται. Ficin. *utrum articulos—habeat—vel contra utrum perturbate hæc omnia picta sint.* Verba ita cohærent: μῶν δοκεῖ ἄν ποτε διαγνῶναί τις, εἰ ἔχει (τὸ ἀπεικασθὲν, quod repeti debet e prægresso ἀπεικασίαι. Male Boeckhius supplendum esse judicat τὸ μεμιμημένον ζῶον, hoc est enim *ipsum exemplar*, non *ejus imago*, de qua hic agitur) τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος, ὅσοι εἰσὶ (quot sunt, sc. in exemplari) καὶ τὰς θέσεις ἑκάστων τῶν μερῶν, ὁποῖα αὐτῶν παρ' ὁποῖα κείμενα τὴν προσήκουσαν τάξιν ἀπείληφε, καὶ ἔτι δὴ (εἰ ἔχει) χρώματά τε καὶ σχήματα (int. convenientia vel talia, qualia in exemplari conspicimus), ἢ πάντα ταῦτα τεταραγμένως εἴργασται, τὸ παράπαν ἀγνοῶν, ὅ τί ποτέ ἐστι τὸ μεμιμημένον ζῶον (exemplar vivum, quod artifex imitando expressit). Post τὸ παράπαν vulgo male interpungitur, quum ad ἀγνοῶν pertineat, ut Ficin. recte cepit: *qui animal quod pingitur minime noverit.* Ast.

ἐκεῖνο] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἐκείνῳ. Ast.

πάντες] Clin. hæc dicit apud Fic. at vero Athen. ista, Ὀρθότατα λέγεις. ἆρ' οὖν, etc. Steph.

πάντες—ἐγιγνώσκομεν] Cliniæ nomen reduximus, Ficinum secuti, ut Atheniensis pergat his verbis: Ὀρθότατα λέγεις cet. Quod Atheniensis interrogaverat et ipsa interrogatione negaverat, nempe necesse esse, ut is, qui sciret, simulacrum quodpiam esse hominem, hujusque naturam perspectam haberet, statim de operis pulcritudine judicare posset, id etiam magis negat Clinias verbis: omnes omnino de operum pulcritudine tunc judicare possemus. Ast.

τὰ καλὰ τῶν ζώων] Sunt *pulcritudines*

ΑΘ. Ὀρθότατα λέγεις. ἆρ' οὖν οὐ περὶ ἑκάστην εἰκόνα καὶ ἐν γραφικῇ καὶ ἐν μουσικῇ καὶ πάντῃ τὸν μέλλοντα ἔμφρονα κριτὴν ἔσεσθαι δεῖ ταῦτα τρία ἔχειν, ὅ τί ἐστι πρῶτον γιγνώσκειν, ἔπειτα ὡς[y] ὀρθῶς, ἔπειθ' ὡς εὖ, τὸ τρίτον, εἴργασται τῶν εἰκόνων ἡτισοῦν ῥήμασί τε[z] καὶ μέλεσι καὶ τοῖς[a] ῥυθμοῖς;

ΚΛ. Ἔοικε γοῦν.

ΑΘ. Μὴ τοίνυν ἀπείπωμεν λέγοντες τὸ περὶ τὴν μουσικὴν ᾗ χαλεπόν. ἐπειδὴ γὰρ ὑμνεῖται περὶ[b] αὐτὴν διαφερόντως ἢ τὰς ἄλλας εἰκόνας, εὐλαβείας δὴ δεῖται πλείστης πασῶν εἰκόνων. ἁμαρτών τε γάρ τις μέγιστ' ἂν βλάπτοιτο, ἤθη κακὰ φιλοφρονούμενος, χαλεπώτατόν τε[c] αἰσθέσ-
III. ii. 266. θαι[d] διὰ τὸ τοὺς ποιητὰς φαυλοτέρους εἶναι ποιητὰς αὐτῶν τῶν Μουσῶν. οὐ γὰρ ἂν ἐκεῖναί γε ἐξαμάρτοιεν ποτε τοσοῦτον, ὥστε ῥήματα ἀνδρῶν ποιήσασαι[e] τὸ σχῆμα[f] γυναικῶν καὶ μέλος ἀποδοῦναι, καὶ μέλος ἐλευθέρων αὖ καὶ σχήματα ξυνθεῖσαι ῥυθμοὺς δούλων καὶ ἀνελευθέρων προσ-

[y] ὡς om r.—[z] τε om ḫ.—[a] καὶ τοῖς μέλεσι ḫ.—[b] τὸ περὶ s.—[c] γε s, om A.—[d] αἴσθεσθαι Ωf.—[e] ποιήσασθαι Ξ.—[f] χρῶμα ΑΞΩυf ḫχ.—[g] σχήματα υ.—[h] ἐλευθέ-

animalium imitando expressorum, igitur pulcritudines ipsorum simulacrorum. Ζῷον est enim *animal pictum*, h. e. simulacrum, ut Politic. p. 277. C. ἀλλ' ἀτεχνῶς ὁ λόγος ὥσπερ ζῷον τὴν ἔξωθεν μὲν περιγραφὴν ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν (ubi oratio simulacro s. picturæ comparatur nondum perfectæ s. absolutæ; quocirca sine causa Schleiermacher hæc verba sollicitavit). Vid. ad vi. 14. Ἆρα prægressum est *num*, quod significat, id in responsione negatum iri, de quo interrogatum erat. Ast.

ὅ,τέ ἐστι] Legitur etiam ὅ,τι τέ ἐστι. Steph. Ficinus: *quid sit, quod in imitationem cadit*. Bip.

ὅ τί ἐστι] Vulgo ὅ τέ ἐστι. Steph. enim adnotat, legi quoque ὅ τί τέ ἐστι, unde ὅ τί ἐστι rescripsimus, quod Boeckhius quoque volebat, etsi ὅ τί ποτε, ut in prægressis, magis placeret; et, ni fallor, ὅ τε ex ποτὲ enatum, ὅ τε autem scripto, ὅ τι oblitteratum est. Mox τὸ τρίτον est: *id quod tertium est* s. ut tertium considerari debet; et per hyperbaton hæc verba posita sunt pro: ἔπειτα τὸ τρίτον, ὡς εὖ εἴργασται. Vox vero εὖ significat pulcritudinem orationis, carminis et rhythmi, de qua statim judicare posse negaverat eum, qui et rem imitatione expressam et omnia in simulacro respondere exemplari ad imitandum proposito cognoverit. Ast.

ἢ τὰς ἄλλας εἰκόνας] I. e. ἢ τὸ περὶ τ. ἄ. εἰκόνας. Sic iii. 6. p. 685. B. Τίνα οὖν ἂν σκέψιν καλλίω ποιησαίμεθα περὶ νόμων, ἢ τούτων, i. e. ἢ τὴν περὶ τούτων. Sophist. 227. B. σεμνότερον δέ τι τὴν διὰ στρατηγικῆς ἢ φθειριστικῆς δηλοῦντα θηρευτικὴν οὐδὲν νενόμικε. Ubi vid. Heind. Ast.

χαλεπώτατόν γε] Scribendum puto χαλεπώτατόν τε, ut respondeat hoc membrum præcedenti ἁμαρτών τε etc. Steph.

χαλεπώτατόν τε] Sic Stephanus. Mox ῥήματα ἀνδρῶν ποιήσασαι est: *viros loqui facientes*. De verbo ποιεῖν vide quæ supra notavimus. Mox Cod. Voss. pro τὸ σχῆμα exhibet τὸ χρῶμα, quod Ficin. expressit vertendo: *colorem mulierum concentusque redderent*. Contra Cornar. *ut—gestum ac concentum muliebrem ipsis attribuant*. Ast.

αρμόττειν, οὐδ᾽ αὖ ῥυθμοὺς καὶ σχῆμα[g] ἐλευθέριον ὑποθεῖσαι μέλος ἢ λόγον ἐναντίον[h] ἀποδοῦναι τοῖς ῥυθμοῖς· ἔτι δὲ θηρίων φωνὰς καὶ ἀνθρώπων καὶ ὀργάνων καὶ πάντας ψόφους εἰς τοὐτὸ οὐκ ἄν ποτε ξυνθεῖεν, ὡς ἕν τι μιμούμεναι. ποιηταὶ δ᾽ ἀνθρώπινοι σφόδρα τὰ τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ συγκυκῶντες ἀλόγως γέλωτ᾽ ἂν παρασκευάζοιεν τῶν ἀνθρώπων ὅσους φησὶν Ὀρφεὺς λαχεῖν ὥραν τῆς τέρψιος· ταῦτά τε[i] γὰρ ὁρῶσι πάντα κυκώμενα καὶ ἔτι διασπῶσιν οἱ ποιηταὶ ῥυθμὸν μὲν καὶ σχήματα μέλους χωρίς, λόγους ψιλοὺς εἰς μέτρα τιθέντες, μέλος δ᾽ αὖ καὶ ῥυθμὸν[k] ἄνευ ῥημάτων, ψιλῇ κιθαρίσει τε καὶ αὐλήσει προσχρώμενοι, ἐν οἷς δὴ παγχάλεπον ἄνευ λόγου γιγνόμενον ῥυθμόν τε καὶ ἁρμονίαν γιγνώσκειν, ὅ τί τε βούλεται καὶ ὅτῳ ἔοικε τῶν ἀξιολόγων μιμημάτων. ἀλλ᾽ ὑπολαβεῖν ἀναγκαῖον ὅτι τὸ τοιοῦτόν γε πολλῆς ἀγροικίας μεστὸν πᾶν, ὁπόσον τάχους τε καὶ ἀπταισίας καὶ φωνῆς θηριώδους III. ii. 267.

ριον Ξ.—[i] γε υ.—[k] ῥυθμὸν ΑΩυfhx : ῥυθμοὺς *ς.—[l] τριακοντούτας ΑΩυfhx : τρια-

τῶν ἀνθρώπων ὅσους] Orphica, quæ hic respiciuntur, haud dubie ad Terpsichores nomen spectant. Similiter Hesiod. Theogon. 916. Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο Ἐννέα, τῇσιν ἅδον θαλίαι καὶ τέρψις ἀοιδῆς. Ficin. vertit: *quos Orpheus delectationis gratiam secutos dicit*. Ante ταῦτα in Ald. Cliniæ nomen positum est, recte jam in Lovan. deletum. Ast.

ῥυθμὸν—καὶ σχήματα] Supple ποιοῦντες e prægresso διασπῶσι; namque, quum notio distrahendi jam significata sit voce χωρὶς, ut infra præpositione ἄνευ, generale quoddam verbum, quale est ποιοῦντες, eruendum est. Ceterum ἔτι est *præterea*, insuper. Sensus: poetæ quum omnia inter se confusa esse cernant, tantum abest, ut huic artium depravationi succurrere studeant, ut etiam magis eas corrumpant, quæ dissociari a se invicem nequeunt, distrahentes, ut poesin a musica. Vana est Gallici interpretis suspicio, pro ὁρῶσι legentis δρῶσι, quod sensum non habet. Ast.

λόγοι ψιλοὶ] De *prosa oratione*, cui metrica opponitur, frequentatur, vid. Heind. ad Phædr. p. 353. et Hermann. ad Viger. p. 719. Ast.

μιμημάτων] Haud dubie scribendum est μιμητῶν; scilicet μίμημα est *imitatio* s. simulacrum, μιμητὸν vero *id, quod imitatione exprimi potest*; simulacrum vero, de quo hic agitur, dici non potest simulacro simile esse, sed exemplari. Sensus enim nonnisi is potest esse: et cui simile sit ex iis rebus, quæ dignæ sint imitatione; hæc sunt τὰ μιμητὰ ἀξιόλογα. Similiter μιμήματα et μιμητὰ inter se confusa erant in Xenoph. Mem. Socr. iii. 10. §. 5. ubi v. Ernesti. Ast.

ἀπταισίας] Affertur alia lectio, videlicet ὀψίας: sed nihilo magis hoc quam illud legisse aut legendum censuisse Ficinum existimo, quum interpr. *tarditatis*. Steph.

ἀπταισίας] Cornar. hunc locum ita reddidit: *quare necesse est suspicari, quidvis hujusmodi multa rusticitate plenum esse, quantum velocitatis et tarditatis et bestialis vocis studio vehementer tenetur, ita ut tibiarum sono et citharæ pulsatione præter quam ad saltationem et cantilenam utatur*. Etiam Ficin. habet *tarditatis*. Cornar. idcirco pro ἀπταισίας et legit et expressit ὀψίας. Ἀπταιστία in hunc locum non quadrat; ἄπταιστος enim dicitur, *qui pedibus non offendit*, qui tuto incedit (v. Xenoph. Equit. Mag. i. 6. Pollux i. 11. ἀπται-

II. 670. σφόδρα φίλον, ὥστ' αὐλήσει γε χρῆσθαι καὶ κιθαρίσει πλὴν ὅσον ὑπὸ ὀρχησίν τε καὶ ᾠδήν· ψιλῷ δ' ἑκατέρῳ πᾶσά τις ἀμουσία καὶ θαυματουργία γίγνοιτ' ἂν τῆς χρήσεως. ταῦτα μὲν ἔχει ταύτῃ λόγον· ἡμεῖς δέ γε οὐχ ὅ τι μὴ δεῖ ταῖς Μούσαις ἡμῶν προσχρῆσθαι τοὺς ἤδη τριακοντούτας[l] καὶ τῶν πεντήκοντα πέραν[m] γεγονότας σκοπούμεθα, ἀλλ' ὅ τί ποτε δεῖ. τόδε[n] μὲν οὖν ἐκ τούτων ὁ λόγος ἡμῖν δοκεῖ μοι[o] σημαίνειν ἤδη τῆς γε χορικῆς[p] Μούσης, ὅτι πεπαιδεῦσθαι δεῖ βέλτιον τοὺς πεντηκοντούτας,[q] ὅσοις περ ἂν ᾄδειν προσήκῃ. τῶν γὰρ ῥυθμῶν καὶ τῶν ἁρμονιῶν ἀναγκαῖον αὐτοῖς ἐστὶν εὐαισθήτως ἔχειν καὶ γιγνώσκειν· ἢ πῶς τις[r] τὴν ὀρθότητα γνώσεται τῶν μελῶν, ᾧ

κοντούτεις cum ς corr Ξ.—[m] πέραν A et γρ Ω: πέρα ς.—[n] τὸ ℌ.—[o] μοι om f.—

στότερον βαδίζει. Hinc ἀπταίστως est *tuto* Theæt. p. 144. B. et ἄπταιστος cum ἀσφαλὴς conjungitur a Plutarch. compar. Pericl. et Fabii Max. p. 190. B.). Ni fallor, legendum est ἀπνευστίας, *spiritus retentionis*, velut si tibia canas sine interspiratione; quod in hunc locum optime quadrat. Ast.

φίλον] Est h. l. *cupidum*, quocirca genitivo junctum, ut adjectiva solent construi, quæ appetitionem, cupiditatem, significant. Mox ὑπὸ est i. q. εἰς vel πρὸς, vid. Valcken. ad Herodot. p. 734. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 280. Ast.

ψιλῷ δ' ἑκατέρῳ] Paulo insolentius pro infinitivo χρῆσθαι substantivum τῆς χρήσεως positum est. Sic enim debebat oratio procedere: ψιλῷ δ' ἑκατέρῳ χρῆσθαι πᾶσά (i. e. *omnino*, prorsus, ut in πᾶσα ἀνάγκη,) τις ἀμουσία καὶ θαυματουργία γίγνοιτ' ἄν. Dativi ψιλῷ δ' ἑκατέρῳ propter graviorem, quem habent, sensum absolute quasi positi sunt, ut c. 10. τί δὲ τῇ τῶν ὁμοίων ἐργασίᾳ, ubi, pluribus interpositis, sequitur demum id, unde dativi pendent, παρεπόμενον ἐὰν γίγνηται. Ficin. vertit: *unde autem utroque uti, abusus est miraculorum ostentationi persimilis et a musis admodum alienus.* De θαυματουργίᾳ vid. ad i. 13. Ast.

ὅτι πότε δεῖ] Scribendum puto ὅτε ποτὲ δεῖ. Steph. Hanc doctrinam hausit e Ficino et Corn. Vitium natum ex antec. οὐχ ὅτι μὴ δεῖ. Bip.

ὅ τί ποτε δεῖ] Sic scripsimus, sensu postulante, pro ὅτι ποτὲ δεῖ. Cod. Voss. ἀλλ' ὅτι, ποτε δεῖ. Steph. legi suadebat ὅτε ποτὲ δεῖ; non vero hoc scriptor potest dicere voluisse, *quando* senes musica uti oporteat, quum tempus jam definiverit et in proxime prægressis et supra c. 8. sed, *quanam* musica ipsos uti deceat, quærit, eamque in sequentibus choricam esse declarat. Ad ὅ τί ποτε δεῖ intell. αὐτοὺς ἀσκεῖν, ἐργάζεσθαι vel πεπαιδευμένους εἶναι, quod eruendum est e prægresso προσχρῆσθαι. Antecedentia οὐχ ὅτι μὴ δεῖ—σκοπούμεθα opposita sunt vulgari illi, quam supra (p. 665. B.) notavit, sententiæ, senes non decere cantus ac choros. Ast.

μούσης ὅ τι] Sic iterum de conjectura scripsimus pro ὅτι, quod orationem turbat; genitivus enim tunc nihil habet, unde pendeat, et sensus non is existit, quem scriptor voluit adumbrare, senes videlicet decere præ ceteris numeri et harmoniæ peritos esse; hanc esse musicæ partem senibus fere, quippe qui in musica judices futuri sint, peculiarem. Ast.

πεπαιδεῦσθαι] παιδεύεσθαι, ut solet, accusativo ὅ τι (*quamnam musicæ choricæ partem*) junctum, velut apud Xenoph. Cyrop. ii. 3. 5. ταῦτα ὑπὸ κρείττονος διδασκάλου πεπαιδεύμεθα.—Vulgo vitiose post μούσης interpungitur. Mox εὐαισθήτως ἔχειν cum genitivo conjunctum, ut ἐρωτικῶς ἔχειν, adhibetur. Ast.

ἢ πῶς τις] Pronomen τὶς e Cod. Voss. interposuimus. Ficin. quoque: *quomodo enim aliter quispiam.* Ast.

προσῆκεν ἢ μὴ προσῆκε τοῦ Δωριστὶ καὶ τοῦ ῥυθμοῦ ὃν ὁ ποιητὴς αὐτῷ προσῆψεν, ὀρθῶς ἢ μή;

ΚΛ. Δῆλον ὡς[s] οὐδαμῶς.

ΑΘ. Γελοῖος γὰρ ὅ γε πολὺς ὄχλος ἡγούμενος ἱκανῶς γιγνώσκειν τό τ' εὐάρμοστον καὶ εὔρυθμον καὶ μή, ὅσοι προσᾴδειν αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι διηναγκασμένοι· ὅτι δὲ δρῶσι ταῦτα ἀγνοοῦντες αὐτῶν ἕκαστα, III. ii. 268.
οὐ[t] συλλογίζονται. τὸ δέ που προσήκοντα μὲν ἔχον πᾶν μέλος ὀρθῶς ἔχει,[u] μὴ προσήκοντα δὲ ἡμαρτημένως.[v]

ΚΛ. Ἀναγκαιότατα.[w]

ΑΘ. Τί οὖν; ὁ μηδὲ ὅ τί ποτ' ἔχει γιγνώσκων ἄρα, ὅ τί[x] περ εἴπομεν, ὡς ὀρθῶς γε αὐτὸ ἔχει, γνώσεταί ποτε ἐν ὁτῳοῦν;

ΚΛ. Καὶ τίς μηχανή;

§. 12. ΑΘ. Τοῦτ' οὖν, ὡς ἔοικεν, ἀνευρίσκομεν αὖ τὰ[y] νῦν, ὅτι τοῖς ᾠδοῖς[z] ἡμῖν, οὓς νῦν παρακαλοῦμεν καὶ ἑκόν-

[p] χωρικῆς Ωr.—[q] πεντηκοντούτεις *s.—[r] τις om Ξs.—[s] ὡς om Ξ.—[t] οὐ om Ξ.—[u] ἔχει ΑΞΩυfhr: ἔχειν s.—[v] διημαρτημένως h.—[w] ἀναγκαιότατον r.—[x] τί ex-

τοῦ Δωριστὶ] Scripsimus τὸ Δωριστὶ, i. q. ἡ Δωριστὶ, *Dorica harmonia* (vid. Polit. iii. 10.) quanquam etiam genitivus recte habet. Sic enim Xenoph. Cyrop. iv. 2. 40. οὐδ' ὧς ἡμῖν νῦν προσήκει οὔτε πλησμονῆς πω οὔτε μέθης. viii. 1. 37. ὅτι μὲν οὖν οὐκ ᾤετο προσήκειν οὐδενὶ ἀρχῆς. Demosthen. adv. Macart. t. ii. p. 1056. ἡγούμενον οὐδ' ὁτιοῦν προσήκειν ἑαυτοῖς οὐδενὸς τῶν Ἁγνίου. Sic et x. 10. p. 900. E. Καὶ τῶν μὲν προσήκειν ἡμῖν. Quocirca nunc τοῦ Δωριστὶ piget tentasse. Ast.

ὀρθῶς] Int. πότερον: πότερον ὀρθῶς αὐτὸν προσῆψεν ἢ μή. Sic iv. 4. p. 710. C. εἰ τύραννος γένοιτο, φῄς, νέος cet. ix. 4. p. 859. A. (πότερον) ἐν πατρός τε καὶ μητρὸς σχήμασι—ἢ κατὰ τύραννον. cet. Vid. Hoogev. ad Viger. de Idiotism. p. 409. et Heind. ad Gorg. §. 96. Ast.

γεγόνασι διηναγκασμένοι] Frequens hæc est verbi circumlocutio, ut iii. 15. 700. D. ἄρχοντες μὲν τῆς ἀμούσου παρανομίας ποιηταὶ ἐγίγνοντο. v. 8. p. 737. C. γίγνοιτ' ἂν λεχθείς. vi. 21. 779. D. γάμοι μὲν τοίνυν ἡμῖν ἔστωσαν γεγονότες. viii. 11. 846. E. τοῦτ' οὖν ἐν πόλει ὑπάρχον δεῖ πρῶτον γίγνεσθαι. Xenoph. Mem. iv. 3. 8. ὅταν αὖ πάλιν ἀπιὼν γένηται (ὁ ἥλιος). Ast.

τὸ δέ που] τὸ δὲ est *at vero*, vid. ad l. 11. p. 662. A. E Cod. Voss. ἔχει recepimus, quod Ficin. confirmat. Ad ὅ τί ποτ' ἔχει ex eo, quod sequitur, ἐν ὁτῳοῦν petendum est τί s. ὁτιοῦν; respiciunt enim hæc μέλος προσήκοντα ἔχον. Ast.

§. 12. αὐτὰ νῦν] Non plurali αὐτὰ sed singulari αὐτὸ opus hic esse arbitror. Steph. Ante Stephanum jam Cornarius, qui vertit: *Hoc igitur ipsum nunc invenimus*. Bip.

αὐτὰ νῦν, ὅτι τοῖς ᾠδοῖς ἡμῖν] Lege αὖ τανῦν, et τοῖς ᾠδοῖς ἡμῶν. Cornar. quidem vertit *hoc ipsum*, ut legisse videatur αὐτὸ νῦν, quod conjicit Steph.; sed mihi non probatur. Addidit noster αὖ, quod p. 670. A. fere idem dixerat: τόδε μὲν οὖν ἐκ τούτων ὁ λόγος ἡμῖν δοκεῖ μοι σημαίνειν ἤδη, τῆς γε χορικῆς μούσης ὅτι πεπαιδεῦσθαι δεῖ βέλτιον κ. τ. λ. Ita enim ibi debet interpungi. Contrariam medelam adhibebis loco cuidam Psychogoniæ Tim. p. 35. A. καὶ τρία λαβὼν αὖ τὰ ὄντα συνεκεράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν. Lege αὐτὰ συνεκ. ex Plutarch. t. ii. p. 1012. C. Procl. Cod. Tub. Totam autem Psychogoniam aliquando e musica veterum doctrina planam faciam:

τας τινά τρόπον ἀναγκάζομεν ᾄδειν, μέχρι γε τοσούτου πεπαιδεῦσθαι σχεδὸν ἀναγκαῖον, μέχρι τοῦ δυνατὸν εἶναι ξυνακολουθεῖν ἕκαστον ταῖς τε βάσεσι τῶν ῥυθμῶν καὶ ταῖς χορδαῖς ταῖς τῶν μελῶν, ἵνα καθορῶντες τάς τε ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἐκλέγεσθαί τε[a] τὰ προσήκοντα οἷοί τ' ὦσιν, ἃ τοῖς τηλικούτοις τε καὶ τοιούτοις ᾄδειν πρέπον, καὶ οὕτως ᾄδωσι, καὶ ᾄδοντες αὐτοί τε ἡδονὰς τὸ[b] παραχρῆμα ἀσινεῖς ἥδωνται[c] καὶ τοῖς νεωτέροις ἡγεμόνες ἠθῶν χρηστῶν ἀσπασμοῦ προσήκοντος γίγνωνται.[d] μέχρι δὲ τοσούτου παιδευθέντες ἀκριβεστέραν ἂν παιδείαν τῆς ἐπὶ τὸ πλῆθος φερούσης εἶεν μετακεχειρισμένοι καὶ τῆς περὶ τοὺς ποιητὰς αὐτούς. τὸ γὰρ τρίτον οὐδεμία ἀνάγκη
III. ii. 269. ποιητῇ γιγνώσκειν, εἴτε καλὸν εἴτε μὴ καλὸν τὸ μίμημα, τὸ δ' ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ σχεδὸν ἀνάγκη· τοῖς δὲ πάντα τὰ τρία τῆς ἐκλογῆς ἕνεκα τοῦ καλλίστου καὶ δευτέρου,

punxerim.—[y] αὐτὰ s.—[z] τῆς ᾠδῆς r.—[a] τε om f.—[b] τὸ om 𝔥.—[c] ἥδονται H.—

jam enim tempus est, ut ex antiquæ philosophiæ notitia Timæus explicetur, ne latius serpat fastus iste, quo elatus sibi illa omnia esse apertissima nuper professus est aliquis, qui de iis ne tantillum quidem intellexit. Boeckh. p. 152.

αὐτὸ] Sic pro *αὐτὰ*, Stephano præeunte, scripsimus, cui Cornar. viam monstraverat vertendo: *hoc igitur ipsum nunc, ut apparet, invenimus, quod* —. *Τοῦτο αὐτὸ*, *hoc ipsum*, scil. quod quæsivimus et cujus inveniendi causa omnia hactenus disputata protulimus. Boeckhius scribi volebat *αὖ ταὐτὸν*, quod, quum verbis *Τοῦτ' οὖν* cet. conclusio contineatur totius, quæ hactenus habita est, disputationis, minus aptum mihi videtur esse. Mox pro *ἡμῖν* Boeckhius scribi jubebat *ἡμῶν*, sed vide de hoc dativi usu ad i. 1. Ast.

ἑκόντας] Spectat ad convictus illos solemnes, in quibus vinum seniores inflammat, ut, quum sua sponte canere pudicitia eos prohibeat, libenter se ad canendum provocari patiantur. Ast.

μέχρι γε τοσούτου—μέχρι τοῦ] Sic vii. 22. p. 821. D. *μέχρι τοσούτου μαθεῖν—μέχρι τοῦ* cet. Xenoph. Mem. Socr. iv. 7. 5. *Τὸ δὲ μέχρι τούτου ἀστρονομίαν μανθάνειν μέχρι τοῦ καὶ τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα—γνῶναι.* Alia id genus collegit Heind. ad Protagor. p. 628.—De *βάσεσι τῶν ῥυθμῶν* vide ad Polit. iii. 11. Ast.

καὶ τοῖς νεωτέροις] Verba hæc, quæ Ficin. male intellexit, ita Cornar. vertit: *quo et ipsi canentes statim voluptates innoxias percipiant, et junioribus convenientis bonorum morum amplexus duces fiant.* Ἀσπασμὸς (*ἀσπάζεσθαι*, *amplecti*, est *colere*, *amare*) similiter usurpatur libr. xi. 4. 919. E. *τῷ ἐκείνων μίσει τε καὶ ἀσπασμῷ.* Ast.

φερούσης] *Spectantis.* *Φέρειν* enim *εἰς* vel *πρός τι* est *spectare ad aliquid.* Vid. Valcken. Opusc. Crit. t. ii. p. 216. Ast.

τὸ γὰρ τρίτον] Tertium illud (sc. *εἴτε καλὸν εἴτε μὴ καλὸν τὸ μίμημα.* Cap. 11. *ἐπειδ' ὡς εὖ τὸ τρίτον εἴργασται τῶν εἰκόνων ἡτισοῦν ῥήμασί τε καὶ μέλεσι καὶ τοῖς ῥυθμοῖς.*) *poetæ* (latiori sensu etiam musicos hæc vox complectitur, quos compositores vocamus) *haud necessarium est nosse, dummodo harmoniam et numerum cognoscat, seniores vero, ut qui judices in re musica juventutisque præceptores futuri sint, omnia tria illa percepta habere oportet.* Ast.

τὸ δ' ἁρμονίας] I. e. *τὴν δὲ ἁρμονίαν καὶ τὸν ῥυθμόν*; vid. ad i. 8. Ast.

ἢ μηδέποτε ἱκανὸν ἐπῳδὸν γίγνεσθαι νέοις πρὸς ἀρετήν. καὶ II. 671.
ὅ περ ὁ λόγος ἐν ἀρχαῖς ἐβουλήθη, τὴν τῷ τοῦ Διονύσου χορῷ βοήθειαν ἐπιδεῖξαι καλῶς λεγομένην, εἰς δύναμιν εἴρηκε. σκοπώμεθα δὴ[e] εἰ τοῦθ' οὕτω γέγονε. θορυβώδης μέν που ὁ ξύλλογος ὁ τοιοῦτος ἐξ ἀνάγκης προϊούσης τῆς πόσεως ἐπὶ μᾶλλον ἀεὶ[f] ξυμβαίνει γιγνόμενος, ὅ περ ὑπε-

[d] γίγνονται Ξ.—[e] δὲ Γ.—[f] ἀεὶ Boeckhius, οἱ Γ: εἰ ς.—[g] εἶναι om Ξ.—[h] ἐμπίμ-

ἢ] *Aut*, h. e. alioqui, ut Phædr. c. 30. p. 250. A. ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῷον. Infra iv. 9. p. 719. E. ἢ τὸν τοιοῦτον λόγον μήπω σοι διανοοῦ γίγνεσθαι νόμον. vii. 21. p. 820. C. xi. 13. p. 874. A. et fin. ἢ κακὸς εἶναι δοξαζέσθω καὶ ἀπειθὴς τοῖς νόμοις. xii. 8. 957. C. ἢ μάτην τοὔνομα νῷ προσῆκον κέκτητ' ἂν ὁ θεῖος ἡμῖν ὤν. Polit. vi. 5. 490. A. ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῇ μετεῖναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Protagor. 323. A. ὡς παντὶ προσῆκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς, ἢ μὴ εἶναι πόλεις. Ast.

καί, ὅπερ κ. τ. λ.] Laudantur hæc ab Euseb. Præp. Ev. xii. 24. p. 597. D. Ast.

βοήθειαν ἐπιδεῖξαι] Est *sermonem exhibere et in medio quasi proponere* (notæ sunt Sophistarum ἐπιδείξεις) *ad Bacchium chorum defendendum*.—εἴρηκε, int. ὁ λόγος; *pro viribus hoc præstitit*. Ast.

ἐπὶ μᾶλλον εἰ] Pro vocula εἰ, quæ hic nobis negotium facessit, substituendum puto adverbium ἀεί, quod apud Eusebium exstat: sicut et ἔτι μᾶλλον pro ἐπὶ μᾶλλον: item γενόμενος, pro γιγνόμενος. verum in his duabus lectionibus non itidem sequendum esse illum puto, præsertimque in posteriore. De hoc quoque moneo, verba hæc, προϊούσης τῆς πόσεως, interpunctione utrinque posita a præcedentibus et sequentibus esse separanda. Steph. ἔτι μᾶλλον expressit quoque Cornar. cum partic. ἀεί. Vertit enim: *progrediente semper amplius potione*. Ficinus neque εἰ, neque ἀεὶ agnoscit. Et recte omittas. Bip.

προϊούσης τῆς πόσεως] Primum verba προϊούσης τῆς πόσεως commatibus secludenda sunt. Simpliciter dicitur προϊούσης τῆς πόσεως, ut προϊούσης τῆς συνουσίας Theætet. p. 150. D. προϊόντος τοῦ ᾄσματος Protag. p. 339. C. προϊούσης τῆς ἡλικίας Phædr. p. 279. A. προϊόντος τοῦ λόγου ib. p. 238. D. προϊόντος τοῦ χρόνου p. 255. A. Legg. iii. p. 678. B. p. 684. A. p. 698. E. p. 700. D. Deinde uno tenore scribendum ἐπιμᾶλλον, ut ἐπίπροσθεν; μᾶλλον enim adverbium est, et in iis solis compositis, quæ fiunt ex adjectivo et præpositione, ut ἐπὶ πλέον, ἐπὶ μεῖζον, ἐπὶ μέγα etc. tantundem est scribasne junctim an divisim. Suid. Ἐπιμᾶλλον, ἀντὶ τοῦ προθυμότερον. Δέξιππος· τῶν δὲ τινῶν τοῖς Ὑπερίδου λόγοις ἐπιμᾶλλον ἀχθέντων (l. ἀχθεσθέντων). καὶ ἀντὶ τοῦ περισσότερα· ἐκδιδόναι σφᾶς ἐπιμᾶλλον. Καὶ αὖθις· ταὐτά μοι ἐπιμᾶλλον ἐξῆψεν αὐτοῦ τὸ μῖσος. Idem: Ἐπιμᾶλλον, ἐπίῤῥημα, περισσοτέρως. καὶ ἐπιμᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργήν. Cf. F. I. Bast. Epist. Crit. in Antonin. Lib. Parth. et Arist. Gallice scripta p. 147. Est *magis magisque*. Male Euseb. Præp. Ev. xii. p. 597. ἔτι μᾶλλον. At ex eodem et Cornarii versione: *progrediente semper amplius potione*, emendandum ἀεὶ pro εἰ. Notissima dictio μᾶλλον ἀεί. Euseb. γενόμενος; perperam. Semper dicitur συμβαίνει γιγνόμενος. v. iii. p. 682. D. ix. p. 867. E. p. 874. E. Epinom, p. 985. D. Tim. p. 86. B. Boeckh. p. 158.

ἐπὶ μᾶλλον] *Magis magisque*. Euseb. ἔτι μᾶλλον, quæ solemnis permutatio est; quocirca fuerunt, qui, ἐπὶ μᾶλλον Græce dici negantes, semper id in ἔτι μᾶλλον mutandum esse opinarentur: sed vid. Wesseling. ad Herodot. iii. 104. p. 249. et ad Diodor. Sic. t. ii. p. 585. Schaefer. in L. Bos. Ellips. Græc. p. 557. et Bast. Epist. Critic. p. 184. Ceterum Boeckhius ἐπὶ μᾶλλον contendit junctim scribendum esse ἐπιμᾶλλον, quia μᾶλλον adverbium sit; sed adverbium in his adjectivi partes agit, ut sit μᾶλλόν τι (*ad majus quid*, h. e. ad altiorem semper gradum); deinde ἐπὶ a μᾶλλον sæpenumero separatum reperitur, ut apud Herodot. iv. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμόν. Similiter in vernaculo sermone præpositiones adverbiis conjungimus, si

θέμεθα κατ' ἀρχὰς ἀναγκαῖον εἶναι[g] γίγνεσθαι περὶ τῶν νῦν γιγνομένων.

ΚΛ. Ἀνάγκη.

ΑΘ. Πᾶς δέ γε αὐτὸς αὑτοῦ κουφότερος αἴρεται καὶ γέγηθέ τε καὶ παῤῥησίας ἐμπίπλαται[h] καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ τοιούτῳ τῶν πέλας, ἄρχων δ' ἱκανὸς[i] ἀξιοῖ ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων γεγονέναι.

ΚΛ. Τί μήν;

ΑΘ. Οὐκοῦν ἔφαμεν, ὅταν γίγνηται ταῦτα, καθά περ τινα σίδηρον, τὰς ψυχὰς τῶν πινόντων[k] διαπύρους γιγνομένας μαλθακωτέρας γίγνεσθαι καὶ νεωτέρας, ὥστε εὐαγώγους ξυμβαίνειν τῷ δυναμένῳ τε[l] καὶ ἐπισταμένῳ παιδεύειν τε καὶ πλάττειν, καθά περ ὅτ' ἦσαν νέαι; τοῦτον δ'
III. ii. 270. εἶναι τὸν πλάστην τὸν αὐτὸν ὥς περ[m] τότε, τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην, οὗ νόμους εἶναι δεῖ συμποτικούς, δυναμένους τὸν εὔελπιν καὶ θαῤῥαλέον ἐκεῖνον γιγνόμενον καὶ ἀναισχυντότερον τοῦ δέοντος, καὶ οὐκ ἐθέλοντα τάξιν καὶ τὸ[n] κατὰ μέρος σιγῆς καὶ λόγου[o] καὶ πόσεως καὶ Μούσης

πλαται A.—[i] ἱκανῶς Ωυ.—[k] πεινώντων r.—[l] τε add A.—[m] ὅνπερ ς.—[n] τὰ f.—

pro substantivis posita sunt, ut *auf heute, auf morgen*. Neque possum Stephano et Boeckhio assentiri, verba προϊούσης τῆς πόσεως interpunctione utrinque posita separanda esse censentibus; verba enim hæc id declarant, quo illud fiat, quod scriptor fieri dicit; eo videlicet, quod compotatio procedit, fit, ut conventus paulatim turbulentior evadat. Igitur προϊούσης τῆς πόσεως est id, quod vernaculo sermone diceremus; *im Fortgange des Trinkgelages* s. *des Trinkens*. Sic Xenoph. Cyrop. viii. 4. 18. προϊόντος δὲ τοῦ συμποσίου ὁ Κῦρος τὸν Γωβρύαν ἐπήρετο.—Pro *ei* ex Eusebio ἀεὶ recepimus, quod jam Steph. et Viger. p. 57. pro vero habuerant. Denique pro γιγνόμενος Eusebius γενόμενος exhibet; sed ξυμβαίνει semper præsenti jungi, bene Boeckhius monuit. Participium γιγνόμενος pro infinitivo positum est, ut solet ξυμβαίνειν construi; sic xii. 3. 946. C. Epinom. 2. 975. A. c. 8. p. 985. E. Epistol. vii. p. 327. C. 328. B. 330. C. Ast.

ἀναγκαῖον γίγνεσθαι] Steph. interposuit εἶναι, quo cum ceteris libris carere possumus, quum facile suppleri queat. Mox ex Eusebio λεγομένων pro γιγνομένων recepimus: *quod quidem necessario fieri in iis, de quibus nunc loquimur* (in conviviis), *posuimus*. Ast.

κουφότερος] Cum αὐτὸς αὑτοῦ conjunctum, de quo vid. ad i. 15. ἐν τῷ τοιούτῳ, *tunc*, vid. ad i. 1. Deinde Euseb. ἐμπίμπλαται—αὑτοῦ. Ast.

μαλακωτέρας] Sic Euseb., libri editi Platonis μαλθακωτέρας; μαλακωτέρας h. l. rectius habet, ferro σκληρῷ oppositum, velut μαλακὸν et σκληρὸν sibi opponuntur, v. c. Tim. 62. B. Sic et c. 9. p. 666. C. μαλακώτερον ἐκ σκληροτέρου τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος, καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα, γιγνόμενον. Deinde τε post δυναμένῳ ex Euseb. interposuimus. Ficin. *si quis et possit et sciat*.—ὥσπερ τότε, sc. ἦν, ὅτε ἦσαν νέαι. Vulgo ὅνπερ, Cod. Voss. vero ὥσπερ, quod in ὥσπερ mutavimus, ut τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην epexegesi inserviat. Ast.

δυναμένους] *Eo valentes* s. hoc efficientes, ut—. Vid. ad cap. 8. p. 663. D. Ast.

τὸ κατὰ μέρος σιγῆς] Est *alternam*

ὑπομένειν, ἐθέλειν ποιεῖν πάντα τούτοις τἀναντία, καὶ εἰσιόντι τῷ μὴ καλῷ θάῤῥει τὸν[p] κάλλιστον διαμαχόμενον φόβον εἰσπέμπειν οἷόν τ' εἶναι μετὰ δίκης, ὃν αἰδῶ τε καὶ αἰσχύνην θεῖον φόβον ὠνομάκαμεν;[q]

ΚΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΑΘ. Τούτων δέ γε τῶν νόμων εἶναι νομοφύλακας καὶ συνδημιουργοὺς αὐτοῖς τοὺς ἀθορύβους καὶ νήφοντας τῶν μὴ νηφόντων στρατηγούς, ὧν δὴ χωρὶς μέθῃ[r] διαμάχεσθαι δεινότερον ἢ πολεμίοις εἶναι[s] μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀθορύβων, καὶ τὸν αὖ μὴ δυνάμενον ἐθέλειν πείθεσθαι τούτοις καὶ τοῖς ἡγεμόσι τοῖς[t] τοῦ Διονύσου, τοῖς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονόσιν, ἴσην καὶ μείζω τὴν αἰσχύνην φέρειν ἢ τὸν τοῖς τοῦ Ἄρεος[u] ἀπειθοῦντα ἄρχουσιν.

ΚΛ. Ὀρθῶς.

ΑΘ. Οὐκοῦν εἴ γε εἴη τοιαύτη μὲν μέθη, τοιαύτη δὲ παιδιά, μῶν οὐκ ὠφεληθέντες ἂν οἱ τοιοῦτοι συμπόται καὶ μᾶλλον φίλοι ἢ πρότερον ἀπαλλάττοιντο ἀλλήλων, ἀλλ' III. ii. 271.
οὐχ ὥσπερ τὰ νῦν ἐχθροί, μετὰ νόμους δὲ πᾶσαν τὴν ξυν- II. 672.
ουσίαν ξυγγενόμενοι καὶ ἀκολουθήσαντες, ὁπότε ἀφηγοῖντο[v] οἱ νήφοντες τοῖς μὴ νήφουσιν;

[o] νόμου Ξ.—[p] τὸν μὴ ΑΞΩυϛ𝔥𝔯.—[q] ὠνομάκεν (μ superscr.) Ω.—[r] μέθῃ ΑΩ.—[s] εἶναι om 𝔥.—[t] τοῖς ante τοῦ om 𝔥.—[u] ἄρεος 𝔥𝔯 et corr Α, ἄρεως (ο superscr.) Ω: ἄρεως *ϛ.—[v] ἀφίκοιντο ΞΩ

(per vices obtingens) *silentium, sermonem*, cet.—*ὑπομένειν*, *sustinere*, est h. l. *servare*, et *ἐθέλειν ποιεῖν* aptum est a *δυναμένους*: *id efficientes, ut, qui confidentior fiat, omnino faciat omnia illis* (quæ tumultuosus facit) *contraria*. Sic infra: *τὸν—μὴ δυνάμενον ἐθέλειν πείθεσθαι*, *qui prorsus non potest obedire*, vid. nostra ad Phædr. p. 234. Ast.

μετὰ δίκης] *Ita ut decet* s. oportet; male vertunt interpretes: *cum justitia*. Verba *θεῖον φόβον* pronomini *ὃν* epexegesis causa adjecta sunt, vid. i. 6. Deinde *εἰσιέναι* et *εἰσέρχεσθαι*, Latinorum *incessere*, dicuntur perturbationes animi, ut timor, ut audacia, al. Vid. ad Polit. i. 5. Dativi vero *εἰσιόντι—θάρσει* pendent e verbo *διαμαχόμενον*. Ast.

τούτων δέ γε τῶν νόμων εἶναι] E prægressis pete *φαμὲν*, *contendimus*. Ast.

νήφοντας — στρατηγοὺς] Respexit hunc locum Aristot. Polit. ii. 10. (c. 9. §. 8. Schneid.): *Πλάτωνος* (*ἴδιος*)—*ὁ περὶ τὴν μέθην νόμος, τὸ τοὺς νήφοντας συμποσιαρχεῖν*. Ast.

εἶναι] Pro vitioso habeo et scribendum esse conjicio *πολεμεῖν*; priores hujus verbi syllabæ voce *πολεμίοις* oblitteratæ sunt, et e postrema vocis *πολεμεῖν* syllaba natum est *εἶναι*. Similiter Ficin. vertit: *sine quibus contra ebrietatem pugnare durius est, quam sine ducibus sobriis cum hostibus dimicare*. Μὴ ad *ἀθορύβων* trahendum, de qua trajectione vid. ad i. 4. *Φέρειν*, ut Latinor. *ferre*, est *accipere, habere*, ut centies usurpatur; vid. ad xi. 3. Ast.

κατὰ νόμους τε] Vulgo *κατὰ νόμους*

ΚΛ. Ὀρθῶς, εἴ γε δὴ εἴη τοιαύτη[w] οἵαν νῦν λέγεις.

§. 13. ΑΘ. Μὴ τοίνυν ἐκεῖνό γ' ἔτι τῆς τοῦ Διονύσου δωρεᾶς ψέγωμεν ἁπλῶς, ὡς ἔστι κακὴ καὶ εἰς πόλιν οὐκ ἀξία παραδέχεσθαι. καὶ γὰρ ἔτι πλείω τις ἂν ἐπεξέλθοι[x] λέγων, ἐπεὶ καὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν ὃ δωρεῖται, λέγειν μὲν ὄκνος εἰς τοὺς πολλοὺς διὰ τὸ κακῶς τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ ὑπολαβεῖν καὶ γνῶναι λεχθέν.

ΚΛ. Τὸ ποῖον δή;

ΑΘ. Λόγος τις ἅμα καὶ φήμη ὑποῤῥεῖ πως, ὡς ὁ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς[y] Ἥρας[z] διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην, διὸ τάς τε βακχείας καὶ πᾶσαν τὴν μανικὴν ἐμ-

ϲfђr.—[w] εἴη τοιαύτη pr A, ἐπὶ τοιαύτη pr Ω, εἴη ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ Ξ: εἴη ἐπὶ τοιαύτη *ς.—[x] ἐπεξέλθῃ ϒ.—[y] μητρυᾶς A.—[z] Ἥρας om ς.—[a] ἐμβάλλειν Ξfђr.—[b] τελεω-

δὲ; sed sensus postulat, ut hæc cum prægressis artius conjungantur; quocirca τε scripsimus. Ast.

ἀφηγοῖντο] In præced. edit. ἀφίκοιντο. Steph. qui sic in Not. ' De hac lectione ἀφηγοῖντο οἱ νήφοντες, quæ substituta fuit in locum hujus, ἀφίκοιντο οἱ νήφοντες, dubitare nos non sinit hic paginæ præcedentis locus, τοὺς ἀθορύβους καὶ νήφοντας, τῶν μὴ νηφόντων στρατηγοῖς.' Ficinus vertit: *ducentibus sobriis.* Hinc Stephani conjecturam derivatam puta ἀφηγοῖντο, unice veram, quam et firmant præcedentia, ubi ἀθόρυβοι καὶ νήφοντες præficiuntur tanquam στρατηγοὶ τῶν μὴ νηφόντων. Bip.

ὑφηγοῖντο] Correximus pro ἀφίκοιντο, quod Steph. in ἀφηγοῖντο mutavit, Ficino præeunte, qui vertit, *ducentibus sobriis;* ὑφηγεῖσθαι vero, *ducere, præire, præscribere* s. præcipere, Platonici est sermonis. Sic leg. x. 4. p. 890. C. Epinom. 5. p. 980. C. ii. p. 989. D. Polit. iii. 18. 403. E. Lys. 217. A. Gorg. 455. D. 458. B. Phædon. 82. D. Sophist. 227. D. Euthydem. 278. C. Theæt. p. 148. D. Criton. fin. Sensus est: *quotiescunque* (hoc est enim ὁπότε) *sobrii illi hortantur*, h. e. obedientes (ἀκολουθήσαντες) omnibus sobriorum admonitionibus. Pro ὁπότε vero haud scio an rectius scribatur ὅπῃ ποτὲ, quod verbi ὑφηγεῖσθαι usus videtur poscere. Sic v. c. x. 4. p. 890. C. ὅπῃπερ ἂν ὁ νομοθέτης ὑφηγήσηται γράφων. Ast.

ἔτι τοιαύτη] Sic pro ἐπὶ τοιαύτῃ scripsimus, quod sensum non habet: res futura significatur, ut supra: εἴ γε εἴη τοιαύτη μὲν μέθη; et in his ἔτι est *aliquando: si quando talis foret, qualem nunc dicis.* Sic Xenoph. Cyrop. iv. 2. 10. μέγα ἔτι ἔσεσθαι αὐτόν. Ast.

§. 13. ἐπεὶ] Ante hæc verba intellige; quæ vero silentio prætermittamus, quum s. nam. Mox μὲν positum est non sequente δὲ, ut solet, vid. ad ii. 8. Hoc loco supplere possis: vobis vero dicam. Ast.

λόγος τις ἅμα] Cf. Athen. x. 56. p. 440. D. Deinde ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς Ἥρας ex Athen. Cod. Voss. et Ficino (qui vertit: *a noverca Junone*) restituimus: Ald. Lov. Bas. 1. et 2. θεοῦ Ἥρας. Ast.

μητρυιᾶς] Pro μητρυιᾶς Ἥρας legitur θεοῦ Ἥρας in præced. edit. sed scripturam illam, non hanc, agnoscit et Fic. Steph. In Athenæi libris, qui l. x. p. 440. D. hanc particulam laudat, exstat: ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς Ἥρας. recte. Bip.

ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς] Ita una Stephaniana. Ald. Bas. 1. 2. ὑπὸ θεοῦ Ἥρας: Athen. x. p. 440. D. cod. Leid. et Fic. vertens, *a noverca Junone*, legunt ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς Ἥρας. Hoc verum est. De re cf. Eurip. Cyclop. 3. Apollodor. iii. 5. Nonn. Dionysiac. xxxii. 48. Procl. in Tim. v. p. 298. Boeckh. p. 154.

τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην] Ut Homericum θυμὸς ἐν φρεσὶ, Latinor. *mens animi* (Plaut. Cist. ii. 1. 6. Epid. iv. 1. 4. Lucret. iii. 615. iv. 760. v. 150. Catull. lxv. 4. al.). Cf. Schrader. ad Musæum c. 9. p. 102. Ceterum nota est fabula, quæ Baccho furorem a Junone immissum esse tradit; hinc Eurip. Cycl. init. ἐμμανὴς Ἥρας ὕπο. Cf. Apollodor.

βάλλει[a] χορείαν τιμωρούμενος· ὅθεν καὶ τὸν οἶνον ἐπὶ
τοῦτ' αὐτὸ δεδώρηται. ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα τοῖς ἀσφα-
λὲς ἡγουμένοις εἶναι λέγειν περὶ θεῶν ἀφίημι λέγειν, τὸ δὲ
τοσόνδε οἶδα, ὅτι πᾶν ζῶον, ὅσον αὐτῷ προσήκει νοῦν ἔχειν
τελεωθέντι,[b] τοιοῦτον[c] καὶ τοσοῦτον οὐδὲν ἔχον ποτὲ φύεται.
ἐν τούτῳ δὴ τῷ χρόνῳ ἐν ᾧ μήπω κέκτηται τὴν οἰκείαν III. ii. 272.
φρόνησιν, πᾶν μαίνεταί τε καὶ βοᾷ ἀτάκτως, καὶ ὅταν
ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ[d] τάχιστα, ἀτάκτως αὖ πηδᾷ. ἀναμνησ-
θῶμεν δὲ[e] ὅτι μουσικῆς τε καὶ γυμναστικῆς ἔφαμεν ἀρχὰς
ταύτας εἶναι.

θέντι 𝔣.—[c] τοῦτον Ω𝔯𝔥𝔯 et (corr in o) A.—[d] ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ ΑΞΩ𝔯𝔣𝔥𝔯 : ἀποκτείνῃ

Bibl. iii. 5. ubi v. Heynii Observatt. p. 231.—Nonni Dionys. xxxii. 48. Ast.

ἐμβάλλειν]· *ἐμβάλλειν* omnes libri exhibent præter Stephanianum; etiam Ficin. vertit: *atque idcirco ulciscendi gratia bacchationis choream omnemque insaniam induxisse* (sc. λόγις τις ἅμα καὶ φήμη ὑποῤῥεῖ.) Hanc ob causam *τιμωρούμενος*, quod vulgo legitur, in *τιμωρούμενον* mutavimus (*φήμη ὑποῤῥεῖ* s. *ἐστὶν, τάς τε βακχείας καὶ πᾶσαν τ. μ. χορείαν αὐτὸν ἐμβάλλειν τιμωρούμενον*). Quanquam nescio, an *τιμωρούμενος* ita defendi possit, ut propter prægressum *ὡς ὁ θεὸς οὗτος—διεφορήθη*, quum verba sequentia ad idem subjectum referantur, nominativum participii positum esse dicamus, ac si λέγεται, non λόγος—ὑποῤῥεῖ præcesserit. Ast.

ἀσφαλὲς ἡγουμένοις] Pindar. Olymp. i. 55. *Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν Ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά· μείων γὰρ αἰτία.* De fabulis poetarum mendacibus atque impiis vid. Polit. ii. 17. ubi v. not. Ast.

τὸ δὲ τοσόνδε οἶδα] Laudat Stob. Serm. L. p. 358. n. 10. ubi post *πᾶν* scribitur *ζῶον* (Ficin. *nullum animal*), quod male abest ab Ald. Lov. Bas. 1. et 2. Sic cap. 14. *τὸ κατὰ φύσιν πηδᾷν εἰθίσθαι πᾶν ζῶον.* Ast.

ἀποκτείνῃ τις αὐτὸ] In vet. *ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ τάχιστα*, pro istis *ἀποκτείνῃ τὶς αὐτὸ* (quæ lectio non videtur posse ferri) Fic. autem ita vertit ac si participio utens scripsisset, *καὶ ἀκταινοῦν ἑαυτὸ*, vel *ἀκταῖνον* sine pronominis adjectione. Steph.

ἀκταίνῃ αὐτὸ] Vulgo *ἀποκτείνῃ τις αὐτὸ* (Cornar. *quum quis ipsum citissime occidat, rursus confuse saltat*). Codd. Voss. Par. Stob. Ms. et Schol. (vid. Ruhnken. ad Tim. p. 20.) exhibent *ἀκταινώσῃ ἑαυτό*; eandem memorat scripturam Steph. et Ficinum quoque tale quid legisse apparet, quum verterit: *et fastu elatum lasciviensque salit.* *Ἀκταινώσῃ* mendosum est, quod si cum vulgata scriptura comparaveris, *ἀκταίνῃ* legendum esse tibi persuadebis. Sensus tunc existit convenientissimus: *simulac lascivit* (gaudio exsultat), *immoderate etiam salit.* Scilicet *ἀκταίνειν* proprie est *alacri esse animo*, lascivire vel exsultare, *γαυριᾷν*, et de equo præcipue usurpatur exsultante ac ferociente (vid. Etymol. M. p. 54. 34.); igitur non idem est cum sequente *ἀτάκτως πηδᾷ*, quod Scholiastæ (p. 225.) interpretatio vult; sed hoc consequens, quod dicimus, haberi oportet. Schneider. Lexic. Gr. t. ii. p. 688. pristinam lectionem fuisse opinatur *ἀπακταίνῃ* vel *ἀπακτάνῃ*, quod, sensu activo, sit: *vehemente motione defatigare*; sed hoc nihil est. *Τὶς*, quod vulgo verbo *ἀκταίνῃ* vel, ut scribitur in libris editis, *ἀποκτείνῃ* subjectum extat, Stobæi auctoritate expunximus.—Sed, ne quid dissimulem, offendor quodammodo pronomine *αὐτό*; quod quidem animum inclinat, ut putem, scribendum esse: *ὅταν ἀκταίνῃ τις, αὐτὸ τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ*: *si quis exsultet* (h. e. si quem exsultantem viderit), *ipsum quoque statim salit* (alterius saltatione incitatum). Sensus, qui ex hac scriptura existit, commodus est, ipsa vero scriptura tanto magis arridet, quanto artius vulgatæ lectionis vestigia sequitur. Ceterum respicitur locus c. i. p. 653. F. Ast.

ΚΛ. Μεμνήμεθα· τί δ' οὔ;

ΑΘ. Οὐκοῦν καὶ ὅτι τὴν ῥυθμοῦ τε καὶ ἁρμονίας αἴσθησιν τοῖς ἀνθρώποις ἡμῖν ἐνδεδωκέναι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔφαμεν, Ἀπόλλωνα δὲ καὶ Μούσας καὶ Διόνυσον θεῶν[f] αἰτίους γεγονέναι;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Καὶ δὴ καὶ τὸν οἶνόν γε, ὡς ἔοικεν, ὁ τῶν ἄλλων λόγος, ἵνα μανῶμεν, φησὶν ἐπὶ τιμωρίᾳ τῇ[g] τῶν ἀνθρώπων δεδόσθαι· ὁ δὲ νῦν λεγόμενος ὑφ' ἡμῶν[h] φάρμακον[i] ἐπὶ τοὐναντίον φησὶν αἰδοῦς μὲν ψυχῆς κτήσεως ἕνεκα δεδόσθαι, σώματος δὲ ὑγιείας τε καὶ ἰσχύος.

ΚΛ. Κάλλιστα, ὦ ξένε, τὸν λόγον ἀπεμνημόνευκας.

ΑΘ. Καὶ τὰ μὲν δὴ[k] τῆς χορείας ἡμίσεα διαπεπεράνθω· τὰ δ' ἡμίσεα, ὅπως ἂν[l] ἔτι δοκῇ, περανοῦμεν ἢ καὶ ἐάσομεν.

ΚΛ. Ποῖα δὴ λέγεις, καὶ πῶς ἑκάτερα διαιρῶν;

ΑΘ. Ὅλη μέν που χορεία ὅλη παίδευσις ἦν ἡμῖν,
III. ii. 673. τούτου δ' αὖ τὸ μὲν ῥυθμοί τε καὶ ἁρμονίαι τὸ κατὰ τὴν φωνήν.

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Τὸ δέ γε κατὰ τὴν τοῦ σώματος κίνησιν ῥυθμὸν μὲν κοινὸν τῇ τῆς φωνῆς εἶχε κινήσει, σχῆμα δὲ ἴδιον. ἐκεῖ
II. 673. δὲ μέλος ἡ τῆς φωνῆς κίνησις.

ΚΛ. Ἀληθέστατα.

ΑΘ. Τὰ μὲν τοίνυν τῆς φωνῆς μέχρι τῆς ψυχῆς πρὸς[m] ἀρετῆς παιδείαν, οὐκ οἶδ' ὅν τινα τρόπον, ὠνομάσαμεν μουσικήν.

τις αὐτὸ s.—[e] δ' x.—[f] τούτων s.—[g] τῇ add ΑΩυfħr.—[h] ὑμῶν v.—[i] φάρμακον om ħ.—[k] δὴ om f.—[l] ἂν om pr Ω.—[m] ὡς πρὸς Ξfħ, ὡς Ωv.—[n] προσείπομεν Ξr : προσ-

τούτων] In præced. edit. θεῶν ante αἰτίους, pro τούτων, quod agnoscit et Fic. STEPH.

τούτων αἰτίους] Ald. Bas. 1. et 2. θεῶν αἰτίους. τούτων Ficino debetur, qui vertit: *duces ad hæc nobis esse tributos.* Ita quoque corrigendum statuit Cornar. in Ecl. l. l. BIP.

τούτων αἰτίους] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. θεῶν αἰτίους, quod Cornar. jam correxerat. Sic Ficin. quoque: *duces ad hæc nobis esse tributos.* Mox post τιμωρίᾳ e Cod. Voss. articulum τῇ interposuimus. AST.

αἰδοῦς μὲν] Construe: ἕνεκα κτήσεως ψυχῆς μὲν αἰδοῦς, σώματος δὲ ὑγιείας τε καὶ ἰσχύος: *ut animi pudorem, corporis vero sanitatem ac robur nobis comparemus.* De his genitivis cumulatis vid. ad i. 15. Verba postrema σώματος δὲ ὑγι-

ΚΛ. Ὀρθῶς μὲν οὖν.

ΑΘ. Τὰ δέ γε τοῦ σώματος, ἃ παιζόντων ὄρχησιν εἴπομεν, ἐὰν μέχρι τῆς τοῦ σώματος ἀρετῆς ἡ τοιαύτη κίνησις γίγνηται, τὴν ἔντεχνον ἀγωγὴν ἐπὶ τὸ τοιοῦτον αὐτοῦ γυμναστικὴν προσείπομεν.[n]

ΚΛ. Ὀρθότατα.

ΑΘ. Τὸ δὲ τῆς μουσικῆς, ὃ νῦν δὴ[o] σχεδὸν ἥμισυ διεληλυθέναι τῆς χορείας εἴπομεν καὶ διαπεπεράνθαι, καὶ νῦν οὕτως εἰρήσθω· τὸ δὲ ἥμισυ λέγωμεν. ἢ πῶς καὶ πῇ ποιητέον;

ΚΛ. Ὦ ἄριστε,[p] Κρησὶ καὶ Λακεδαιμονίοις διαλεγόμενος, μουσικῆς πέρι διελθόντων ἡμῶν, ἐλλειπόντων δὲ γυμναστικῆς, τί ποτε οἴει σοι πότερον ἡμῶν ἀποκρινεῖσθαι πρὸς ταύτην τὴν ἐρώτησιν; III. ii. 274.

ΑΘ. Ἀποκεκρίσθαι ἔγωγ' ἄν σε[q] φαίην σχεδὸν ταῦτ' ἐρόμενον[r] σαφῶς, καὶ μανθάνω ὡς ἐρώτησις οὖσα αὕτη τὰ νῦν ἀπόκρισίς τ' ἐστίν, ὡς εἶπον, καὶ ἔτι πρόσταξις διαπεράνασθαι τὰ περὶ γυμναστικῆς.

ΚΛ. Ἄριστ' ὑπέλαβές τε καὶ οὕτω δὴ ποίει.

ΑΘ. Ποιητέον· οὐδὲ γὰρ πάνυ χαλεπόν ἐστιν εἰπεῖν ὑμῖν γε ἀμφοτέροις γνώριμα.[s] πολὺ γὰρ ἐν ταύτῃ τῇ τέχνῃ πλέον[t] ἐμπειρίας ἢ ἐν ἐκείνῃ μετέχετε.

ΚΛ. Σχεδὸν ἀληθῆ λέγεις.

§. 14. ΑΘ. Οὐκοῦν αὖ ταύτης ἀρχὴ μὲν τῆς παιδιᾶς τὸ κατὰ φύσιν πηδᾷν εἰθίσθαι[u] πᾶν ζῶον, τὸ δ' ἀνθρώπι-

εἴπωμεν [n]Σ.—[o] δὴ add ΑΩυςτ.—[p] ἄριστε ξένε κρησὶ ḫ.—[q] σε om ḫ.—[r] ἐρόμενον pr Ω.—[s] γνώρισμα Ἐτ.—[t] πλέον om ʃ.—[u] εἰθίσθαι (in ει corr) Ω.—[v] ἀνθρώπινον pr Ω.

...ειας respexit Athen. ii. 7. p. 38. D. Ast.

πότερον] Scribendum videtur ὁπότερον, quo et alibi utitur pro ὁποτερονοῦν, id est, *utrumlibet*, vel *alterutrum*, in talibus etiam locis. Steph. Male Steph. Cf. Politic. p. 284. D. τούτου τε γὰρ ὄντος, ἐκεῖνά ἐστι, κἀκείνων ὄντων ἔστι καὶ τοῦτο. μὴ δὲ (vulgo male μηδὲ) ὄντος ποτέρου τούτων, οὐδέτερον αὐτῶν ἔσται ποτέ. Cf. Heindorf. ad Charmid. p. 103. ad Theætet. §. 8. Idem e vett. edd. revocandum Phileb. p. 22. D. ubi male Steph. scripsit ὁπότερον. Boeckh. p. 154.

πότερον] Est *alterutrum*, ut Platoni frequentatur. Sic xi. i. p. 914. D. ἐὰν ἐν τοῖς γράμμασιν ἀπογεγραμμένον φαίνηται ποτέρου τῶν ἀμφισβητούντων. Stephano scribendum videbatur ὁπότερον, sine causa. Ast.

γνώριμα] Sic legit et Fic. non γνώρισμα. Steph. Ald. Lov. Bas. 1. et 2. γνώρισμα. Ficin. *quæ utrisque vobis notissima sunt*. Ast.

νον,[v] ὡς ἔφαμεν, αἴσθησιν λαβὸν τοῦ ῥυθμοῦ ἐγέννησέ τε ὄρχησιν καὶ ἔτεκε, τοῦ δὲ μέλους ὑπομιμνήσκοντος καὶ ἐγείροντος[w] τὸν ῥυθμόν, κοινωθέντε[x] ἀλλήλοις χορείαν καὶ παιδιὰν ἐτεκέτην.

ΚΛ. Ἀληθέστατα.

ΑΘ. Καὶ τὸ μέν, φαμέν, ἤδη διεληλύθαμεν αὐτοῦ, τὸ δὲ πειρασόμεθα ἐφεξῆς διελθεῖν.

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΑΘ. Ἐπὶ τοίνυν τῇ τῆς μέθης χρείᾳ[y] τὸν κολοφῶνα πρῶτον ἐπιθῶμεν,[z] εἰ καὶ σφῷν ξυνδοκεῖ.

III. ii. 275. ΚΛ. Ποῖον δὴ καὶ τίνα λέγεις;

ΑΘ. Εἰ μέν τις πόλις ὡς οὔσης σπουδῆς τῷ ἐπιτηδεύματι τῷ νῦν εἰρημένῳ χρήσεται μετὰ νόμων[a] καὶ τάξεως, ὡς τοῦ σωφρονεῖν ἕνεκα μελέτης χρωμένη, καὶ τῶν ἄλλων

—[w] καὶ ἐγείροντες om h.—[x] κοινωθέντ' υh, κοινωθέντες f.—[y] χρείαι ΑΩft, χρήσει υ: χορείᾳ *s.—[z] ἐπιθῶμεν πρῶτον τ.—[a] νόμον (ω superscr.) Ξ.—[b] ἀφίξεται h.—[c] οὖν om υ—

§. 14. τὸ δὲ μέλος ὑπομιμνήσκοντος—τοῦ ῥυθμοῦ] Vulgo scribitur τοῦ δὲ μέλους—τὸν ῥυθμόν, quod sensum habet contrarium ejus, quem orationis series postulat. Nempe si homo rhythmi sensu jam imbutus saltationem invenit, quomodo rhythmus carmine demum excitatus dici potest? Hoc volebat scriptor dicere, ex rhythmo (i. e. mensura et lege homini, utpote ratione predito, innata) profectam esse saltationem, et quum rhythmus, saltationis lex, carmen (harmoniam) procreasset, utrumque (rhythmum et harmoniam) chorum peperisse, e saltatione et cantu compositum. Quocirca τὸ δὲ μέλος—τοῦ ῥυθμοῦ scripsimus. Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. κοινωθέντες. Ficin. *cantus item numerum excitat, quæ ambo invicem copulata choream et ludum pepererunt.* Ast.

χορείᾳ] Pro χορείᾳ affertur alia lectio, χρεία: quæ sequenda videtur (licet a Fic. non agnoscatur) quum ea quæ antea dicta sunt, dici possint ostendere quæ sit χρεία μέθης, sicut et pag. seq. dicit μέθῃ χρῆσθαι, et χρείαν de eadem. Steph. Debetur vero hæc egregia emendatio ingenio Cornarii, vertentis: *Ebrietatis itaque usui primum Colophonem imponamus.* Bip.

χρείᾳ] Sic Cornar. emendandum esse vidit vulgatum χορείᾳ, quod libri omnes habent. Idem præbet Cod. Voss. Steph. memorat et in marg. Bas. 1. adscriptum extat. χορείᾳ e prægressis fluxit. Ast.

τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθέναι] Sc. ἐπάγειν τῷ λόγῳ, *colophonem addere* est orationem ad finem perducere s. profligare. Vid. Erasmi Adag. Chil. ii. Cent. iii. p. 362. sq. Ruhnken. not. in Heusd. Specim. Crit. p. 33. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 21. et Heind. ad Theæt. §. 27. et Euthyd. 401. Proverbium repetit Strabo xiv. p. 952. (t. v. p. 548. Tzschuck.) Colophoniorum equitatu, quo tantopere excelluerint, ut, ubicunque gentium bellum gereretur, quod confici non posset, id Colophoniorum equitum auxilio profligaretur. Ast.

εἰ μέν τις πόλις] Laudat hæc Euseb. Præp. Ev. xii. p. 596. C. ubi μελέτῃ (sic enim Ms. Euseb. Cf. Viger. p. 57.) pro μελέτης scriptum extat. Ficin. vertit: *exercitationis cujusdam ad temperantiam gratia.* Magis perspicue Cornar. *veluti modestiæ gratia exercitatione utens.* Verba ita cohærent: εἴ τις πόλις χρήσεται τῇ μέθῃ, ὡς μελέτῃ (οὔσῃ) τοῦ σωφρονεῖν ἕνεκα. Ast.

ἡδονῶν μὴ ἀφέξεται[b] ὡσαύτως καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον,
τοῦ κρατεῖν αὐτῶν ἕνεκα μηχανωμένη, τοῦτον μὲν τὸν τρό-
πον ἅπασι τούτοις χρηστέον· εἰ δ' ὡς παιδιᾷ τε, καὶ ἐξέσ-
ται τῷ βουλομένῳ, καὶ ὅταν βούληται, καὶ μεθ' ὧν[c] ἂν
βούληται, πίνειν μετ' ἐπιτηδευμάτων ὡντινωνοῦν ἄλλων, II. 674.
οὐκ ἂν τιθείμην ταύτην τὴν ψῆφον, ὡς δεῖ ποτὲ μέθῃ χρῆσ-
θαι ταύτην τὴν πόλιν ἢ τοῦτον τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
τῆς Κρητῶν καὶ Λακεδαιμονίων χρείας προσθείμην ἂν τῷ[d]
Καρχηδονίων νόμῳ, μηδέποτε μηδένα ἐπὶ στρατοπέδου γεύ-
εσθαι τούτου τοῦ πώματος, ἀλλ' ὑδροποσίαις[e] ξυγγίγνεσ-
θαι[f] τοῦτον τὸν χρόνον ἅπαντα, καὶ κατὰ πόλιν μήτε δοῦ-
λον[g] μήτε δούλην γεύεσθαι μηδέποτε, μηδὲ ἄρχοντας τοῦ-
τον τὸν ἐνιαυτὸν ὃν ἂν ἄρχωσι, μηδ' αὖ κυβερνήτας[h] μηδὲ
δικαστὰς ἐνεργοὺς ὄντας οἴνου γεύεσθαι τὸ παράπαν, μηδ'
ὅς τις βουλευσόμενος εἰς βουλὴν ἀξίαν τινὰ λόγου συνέρ-
χεται, μηδέ γε μεθ' ἡμέραν μηδένα τὸ παράπαν, εἰ μὴ
σωμασκίας ἢ νόσων ἕνεκα, μηδ' αὖ νύκτωρ, ὅταν ἐπινοῇ τις III. ii. 276.
παῖδας ποιεῖσθαι ἀνὴρ ἢ καὶ γυνή.[i] καὶ ἄλλα δὲ πάμ-
πολλα ἄν τις λέγοι, ἐν οἷς τοῖς νοῦν τε καὶ νόμον ἔχουσιν
ὀρθὸν οὐ ποτέος οἶνος, ὥστε κατὰ τὸν λόγον τοῦτον οὐδ'

[d] τῷ τῶν ΑΩυfhr.—[e] ὑδροποσίαις Αυfhr et (qui pr ὑδροπωσίαις) Ω: ὑδροποσίᾳ *s.—[f] ξ. A.—[g] δούλην μήτε δοῦλον A.—[h] κυβερνητοῦ υ.—[i] γυναικὶ f.—[k] ἀλλ' τh.

ἀλλ' ἔτι μᾶλλον] Laudat Galen. in libro: animi mores corp. temper. sequi, p. 350. v. 28. t. i. ed. Bas. Προσθείμην, int. *τὴν ψῆφον*, *suffragium meum adjicerem* s. suffragio meo comprobarem, accederem, assentirer. Vid. Hutchins. ad Xenoph. Anabas. i. 6. 10. Quæ sequuntur, Stob. Serm. xlii. p. 295. 14. exscripsit. Ast.

στρατοπέδου] Galen. *στρατόπεδα*, omisso *τούτου—ὑδροποσίαις* (ut Euseb. et Cod. Voss.)—*δούλους γεύεσθαί ποτε —μήτ'—μήτε—ἐνεργοῦς*. Faehsius corrigebat *ἐνάρχους*, quod nihil est; *ἐνεργὸς* est, *qui in opere occupatus est*, qui munere fungitur, oppositus *τῷ ἀργῷ*, *otioso*. Ast.

οὐδ' ὅστις] Dudum correxeram *μηδ' ὅστις*, quum hoc reperirem apud Euseb. Præp. Ev. xii. p. 590. Stob. Ecll. Eth. xlii. p. 295. Paullo infra autem in illis, *ὥστε κατὰ τὸν λόγον τοῦτον οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέοι οὐδ' ᾑτινι πόλει*, pro absurdo *ἀμπέλων* rescripseram *ἀμπελώνων* e Fic. *Quapropter secundum hanc rationem nec multis civitati vineis opus esset.* Posthac sic scriptum diserte inveni apud Euseb. l. c. Boeckh. p. 154, 155.

μηδ' ὅστις] Sic Euseb. Stob. et Galen. Vulgo *οὐδ'* scribitur. Mox Galen. *βουλευόμενος—τὸ παράπαν μηδένα—ἢ γυνὴ—πολλὰ* (Stob. *πάνυ πολλά*). Euseb. *ὡς* pro *ἐν οἷς*, Cod. Voss. *λέγοιεν οἷς*. Deinde Galen. *τοῖς γε νοῦν*, quod recepimus. Mox *ἀμπελώνων* ex Eusebio reposuimus pro *ἀμπέλων*, quod Ficin. confirmat vertens: *vineis opus esset*. Quanquam etiam vulgata scriptura defendi potest. De *ᾑτινι* vid. ad i. 14. Ast.

ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέοι οὐδ᾽ ᾗ τινὶ πόλει, ταὐτὰ δὲ τά τ᾽ ἄλλα[k] ἂν[l] εἴη γεωργήματα καὶ πᾶσα ἡ δίαιτα, καὶ δὴ τά γε περὶ οἶνον[m] σχεδὸν ἁπάντων ἐμμετρώτατα[n] καὶ ὀλίγιστα γίγνοιτ᾽ ἄν. Οὗτος, ὦ ξένοι, ἡμῖν, εἰ ξυνδοκεῖ, κολοφὼν ἐπὶ τῷ περὶ οἴνου λόγῳ ῥηθέντι εἰρήσθω.

ΚΛ. Καλῶς, καὶ ξυνδοκεῖ.

—[l] ἂν om. Σ:—[m] οἴνου Ωυfhx.—[n] ἐμμετριώτατα Af, ἐμμετρότατα (ιώ) Ω: ἐμμετρώτατα °s.

FINIS VOL. VII.